BIBLIJA

Preveo

Dr. Ivan Šarić

Za pretraživanje i proučavanje

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Sadržaj

Knjiga Postanka

Postanak, glava 1

1 U početku stvori Bog nebo i zemlju.

2 Zemlja je bila još pusta i prazna. Tama je ležala nad bezdanom. Duh je Božji lebdio nad vodama.

3 Tada reče Bog: "Neka bude svjetlost!" I postade svjetlost.

4 I vidje Bog, da je svjetlost bila dobra. Tako rastavi Bog svjetlost od tame.

5 Svjetlost nazva Bog dan, a tamu nazva noć, postade večer, i postade jutro – prvi dan.

6 Tada reče Bog: "Neka bude svod posred voda, i neka rastavi vode od voda!"

7 Tako stvori Bog svod i rastavi vode pod svodom od onih nad svodom. I tako se dogodi.

8 Svod nazva Bog nebo. I postade večer, i postade jutro – drugi dan.

9 Tada reče Bog: "Voda pod nebom neka se skupi na jednom mjestu, i kopno neka se pokaže!" I tako se dogodi.

10 Kopno nazva Bog zemlja, skupljenu vodu nazva more. I vidje Bog, da je bilo dobro.

11 Tada reče Bog: "Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi sjeme, i plodonosno drveće, što rodi plodove po vrsti svojoj, plodove, što u sebi samima svoje sjeme nose na zemlji!" I tako se dogodi.

12 Zemlja pusti iz sebe svakovrsno zeleno bilje, što nosi sjeme, i drveće, što rodi svakovrsne plodove, u kojima je sjeme. I vidje Bog, da je bilo dobro.

13 I postade večer, i postade jutro – treći dan.

14 Tada reče Bog: "Neka budu svjetlila nebeska na svodu, da rastavljaju dan od noći, kao znakovi neka ona služe i pokazuju vremena, dane i godine.

15 Neka svijetle na svodu nebeskom, da rasvjetljuju zemlju!" I tako se dogodi.

16 Bog stvori dva velika svjetlila nebeska, veće, da vlada danom, i manje, da vlada noću, uz to još zvijezde.

17 Bog ih postavi na svod, da rasvjetljuju zemlju,

18 Da vladaju danom i noću, te rastavljaju svjetlost od tame. I vidje Bog, da je bilo dobro.

19 I postade večer, i postade jutro – četvrti dan.

20 Tada reče Bog: "Neka vrvi voda posvuda od živih bića, i ptice neka lete iznad zemlje svodom nebeskom!"

21 Tako stvori Bog velike morske nemani i sva živa bića, što se miču, od kojih vrvi voda, po vrstama njihovim, i sve ptice krilate u vrstama njihovim. I vidje Bog, da je bilo dobro.

22 Bog ih blagoslovi riječima: "Rađajte se i množite se! Napunite vode u morima! I ptice neka se množe i napune zemlju."

23 I postade večer, i postade jutro – peti dan.

24 Tada reče Bog: "Neka zemlja proizvede živa bića svake vrste: stoku, životinje, što gmižu, i zvijeri zemaljske, sve po vrsti njihovoj!" I tako se dogodi.

25 Tako stvori Bog zvijeri zemaljske po vrsti njihovoj, stoku po vrsti njezinoj i sve, što gmiže na zemlji, po vrsti njihovoj. I vidje Bog, da je bilo dobro.

26 Tada reče Bog: "Načinimo čovjeka na sliku i priliku svoju! Neka on vlada nad ribama morskim, nad pticama nebeskim, nad stokom, nad svim zvijerima zemaljskim i nad svim, što gmiže po zemlji!"

27 Tako stvori Bog čovjeka na sliku svoju, na sliku Božju stvori ga, muško i žensko stvori ih.

28 I Bog ih blagoslovi, i reče im Bog: "Rađajte se i množite se, napunite zemlju i podvrgnite je sebi! Vladajte nad ribama morskim, nad pticama nebeskim i nad svakim živim bićem, što se miče na zemlji!"

29 I Bog reče: "Eto, predajem vam sve na svoj zemlji bilje, što nosi sjeme, i sve drveće s plodovima, u kojima je sjeme; neka vam bude za hranu!

30 Sve zeleno bilje dajem za hranu svima zvijerima zemaljskim, svima pticama nebeskim i svemu, što se miče na zemlji i ima život u sebi." I tako se dogodi.

31 Kad vidje Bog sve, što je bio učinio, nađe to za veoma dobro. I postade večer, i postade jutro – šesti dan.

Postanak, glava 2

1 Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova.

2 Sedmi dan bio je dovršio Bog djelo svoje, što ga stvori. On počinu sedmi dan od svega djela svojega, što ga je bio stvorio.

3 I blagoslovi Bog sedmi dan i proglasi ga svetim, jer taj dan počinu od svega djela svojega, što ga je bio stvorio i učinio.

4 To je opis postanja neba i zemlje, kad su bili stvoreni. U vrijeme, kad Gospod Bog stvori zemlju i nebo,

5 Nije još bilo na zemlji nikakva grmlja poljskoga, i na poljima nije još raslo nikakvo bilje, jer Gospod Bog nije još pustio dažda na zemlju i nije još bilo ljudi, da obrađuju zemlju.

6 No dizala se je magla iz zemlje i natapala je svu površinu tla.

7 Tada načini Gospod Bog čovjeka (Adama) od praha zemaljskoga i udahnu mu u lice duh života. Tako postade čovjek živo biće.

8 Tada zasadi Gospod Bog daleko na istoku vrt u Edenu i stavi tamo čovjeka, kojega je bio načinio.

9 I dade Gospod Bog, te niče iz zemlje svakojako drveće, ugodno za pogled i dobro za jelo, i drvo života usred vrta i drvo spoznanja dobra i zla.

10 Od Edena dolazila je rijeka, da natapa vrt, i ona se kod izlaza iz njega dijelila u četiri otoke.

11 Prva se zove Pišon, koja teče pokraj cijele zemlje Havile, gdje ima zlata.

12 Zlato je ove zemlje izvrsno; a tamo ima i bdelija i oniksa kamena.

13 Druga se rijeka zove Gihon, koja teče pokraj cijele zemlje Kuš.

14 Treća se rijeka zove Tigris, koja teče istočno od Asirije. Četvrta je rijeka Eufrat.

15 Uze dakle Gospod Bog čovjeka i stavi ga u vrt edenski, da ga obrađuje i goji.

16 A dade Gospod Bog čovjeku ovu zapovijed: "Sa svakoga drveta u vrtu smiješ jesti;

17 Samo s drveta spoznanja dobra i zla ne jedi, jer čim bi jeo s njega, morao bi umrijeti."

18 Tada reče Gospod Bog: "Nije dobro čovjeku, da je sam. Načinit ću mu pomoćnicu, koja mu pristaje."

19 I dovede Gospod Bog sve životinje zemaljske i sve ptice nebeske, što ih bio načinio od zemlje, pred Adama, da vidi, kako će ih nazvati. Kako Adam nazove živa bića, onako će se zvati.

20 Adam nadjenu dakle imena svoj stoci i pticama nebeskim i svima životinjama zemaljskim; ali se Adamu ne nađe među njima pomoćnica, koja bi mu pristajala.

21 Zato Gospod Bog pusti dubok san na Adama, i dok je on spavao, uze mu jedno rebro i ispuni mjesto opet mesom.

22 Gospod Bog načini ženu od rebra, što ga je bio uzeo čovjeku, i dovede je k čovjeku.

23 Tada Adam reče: "Ta je napokon kost od kostiju mojih i meso od mesa mojega. Ona će se zvati žena, jer je uzeta od čovjeka."

24 Zato ostavlja muž oca i mater i prianja za ženu svoju, i budu jedno tijelo.

25 Oboje, Adam i žena njegova, bili su goli, pa ipak se nijesu stidjeli jedan od
drugoga.

Postanak, glava 3

1 Zmija je bila lukavija od svih životinja zemaljskih, što ih je bio učinio Gospod Bog.
Ona reče ženi: "Je li doista rekao Bog: 'Ne smijete jesti ni s kojeg drveta u vrtu'?"

2 Žena odgovori zmiji: "Od plodova drveća u vrtu smijemo jesti.

3 Samo od plodova drveta, što stoji usred vrta, zapovjedio je Bog: 'Od toga ne smijete
jesti, pa ni dotaknuti ga, inače morate umrijeti.' "

4 Zmija reče ženi: "Nikako nećete umrijeti,

5 Dapače zna Bog, da će vam se otvoriti oči, čim budete jeli s njega, i da ćete postati
kao Bog, kad spoznate, što je dobro i zlo."

6 Sada istom vidje žena, kako je plod drveta dobar za jelo i ugodan za pogled, i kako
je plod drveta poželjan, jer daje spoznanje. I ona uze od njegova ploda i jede; i mužu
svojemu, koji je bio uz nju, dade od njega, i on isto jede.

7 Tada se obadvima otvoriše oči, i oni opaziše, da su bili goli. Zato spletoše lišće
smokvino i načiniše sebi od njega pregače.

8 A kad začuše sušanj koraka Gospoda Boga, koji je hodio po vrtu za dnevnog
vjetrića, skriju se oni, Adam i žena njegova, pred Gospodom Bogom među grmenjem
u vrtu.

9 A Gospod Bog viknu Adama i upita ga: "Gdje si?"

10 On odgovori: "Kad začuh sušanj koraka tvojih u vrtu, uplaših se, jer sam gol, pa
sam se skrio."

11 Tada upita on: "Tko ti je rekao, da si gol? Da nijesi možda jeo s drveta, s kojega ti
zabranih jesti?"

12 Adam odgovori: "Žena, koju si mi dao da bude uz mene, ona mi dade s drveta, i
jedoh."

13 I Gospod Bog upita ženu: "Zašto si to učinila?" Žena odgovori: "Zmija me zavede; zato sam jela."

14 Tada reče Gospod Bog zmiji: "Jer si to učinila, da si prokleta među svom stokom i svima životinjama zemaljskim! Na trbuhu ćeš svojemu puzati i prah ćeš jesti sve dane života svojega!

15 Neprijateljstvo ću staviti između tebe i žene, između roda tvojega i roda njezina. On će ti satrti glavu; a ti ćeš ga raniti na peti."

16 Ženi reče: "Mnoge ću ti muke umnožiti, kad zatrudniš. U bolovima ćeš rađati djecu, a ipak ćeš žudjeti muža svojega, koji će ti biti gospodar."

17 Adamu reče: "Jer si popustio molbi žene svoje i jeo s drveta, za koje sam ti zapovjedio: 'Ne smiješ jesti s njega', to neka je prokleta zemlja zbog tebe; s mukom ćeš se od nje hraniti sve dane života svojega.

18 Trnje i korov rađat će ti, i ti ćeš jesti zelje poljsko.

19 U znoju ćeš lica svojega jesti kruh, dok se ne vratiš u zemlju, od koje si uzet, jer prah si i u prah se vraćaš."

20 Adam nadjenu ženi svojoj ime Eva; jer postade mati svima živima.

21 A načini Gospod Bog Adamu i ženi njegovoj haljine od kože i obuće ih u njih.

22 Tada reče Gospod Bog: "Eto, čovjek sad postade kao jedan od nas, tako da spoznaje, što je dobro i zlo. Da sada samo on ne pruži ruku svoju i također ne uzme s drveta života i jede i vječno živi!"

23 Zato ga progna Gospod Bog iz vrta edenskog, da obrađuje zemlju, od koje je bio uzet.

24 I kad je bio prognao Adama, postavi istočno od vrta edenskog kerubine s mačem ognjenim, iz kojega se vijao plamen, da čuvaju put k drvetu života.

Postanak, glava 4

1 Adam spoznade Evu, ženu svoju, a ona zatrudnje i rodi Kaina, pa reče: "Dobih čovjeka s pomoću Gospoda."

2 Nato dobi još jednog sina, brata njegova Abela; Abel postade pastir, Kain ratar.

3 I poslije nekog vremena dogodi se, da Kain prinese Gospodu žrtvu od plodova poljskih.

4 I Abel žrtvova od prvina stada svojega, i to komade sala. Gospod pogleda milostivo na Abela i žrtvu njegovu,

5 A na Kaina i žrtvu njegovu ne pogleda. Tada se Kain rasrdi veoma i gledao je preda se mrko.

6 A Gospod upita Kaina: "Zašto si srdit i gledaš preda se tako mrko?

7 Jer ako pravo radiš, smiješ slobodno dignuti pogled? Ako li krivo radiš, ne vreba li tada pred vratima grijeh, kojega poželjenje upravljeno je k tebi, ali mu ti moraš gospodar biti?"

8 I jednoga dana, kad se je Kain sa svojim bratom Abelom, dok su bili na polju, nešto sporečkao, skoči Kain na brata svojega Abela i ubi ga.

9 Tada upita Gospod Kaina: "Gdje ti je brat Abel?" On odgovori: "Ne znam; zar sam ja čuvar brata svojega?"

10 Tada reče Gospodin: "Što si učinio? Glasno viče sa zemlje k meni krv brata tvojega.

11 I zato da si proklet, prognan od domaćeg tla, što je otvorilo usta svoja, da popije iz ruke tvoje krv brata tvojega.

12 Kad zemlju obradiš, neka ti više ne daje uroda; lutat ćeš i bježat ćeš po zemlji."

13 A Kain se potuži Gospodu: "Prevelika je kazna moja, a da bih je mogao snositi.

14 Eto, izgoniš me eto danas iz dobre zemlje; moram se kriti pred tobom, moram lutati i bježati po zemlji; tko god me susretne, ubit će me."

15 Tada mu Gospod reče: "Ne! Nego tko god ubije Kaina, bit će sedam puta osvećen." I Gospod načini Kainu znamen, da ga ne ubije nitko, koji ga susretne.

16 Kain ode nato ispred lica Gospodnjega i nastani se u zemlji Nod istočno od Edena.

17 Kain spoznade ženu svoju, ona zatrudnje i rodi Enoka. Kad ovaj, sazida grad, prozva grad po imenu sina svojega Enok.

18 Enoku se rodi Irad. Iradu se rodi Mehujael, Mehujaelu se rodi Metušael, Metušaelu se rodi Lamek.

19 Lamek uze sebi dvije žene. Jedna se zvala Ada, druga Sila.

20 Ada rodi Jabala, koji je bio pradjed onima, što stanuju pod šatorima i goje stoku.

21 Brat se njegov zvao Jubal, koji je bio pradjed svima gudačima i sviračima.

22 A Sila rodi Tubal−Kaina kovača, koji je pravio svakovrsno posuđe od mjedi i gvožđa. Sestra Tubal−Kainova bila je Naama.

23 Lamek reče ženama svojim: "Ada i Sila, čujte govor moj; žene Lamekove, poslušajte riječ moju: Ubio sam čovjeka koji me ranio i momka koji me udario.

24 Ako će Kain biti sedam puta osvećen, Lamek će biti sedamdeset i sedam puta."

25 Kad je Adam opet bio spoznao ženu svoju, i ona rodi sina, kojega nazva Set. Reče ona: "Bog mi dade drugoga sina na mjesto Abela, kojega ubi Kain."

26 I Setu se rodi sin i on ga nazva Enoš. Tada se počelo prizivati ime Gospodnje.

Postanak, glava 5

1 Ovo je popis potomaka Adamovih. Kad Bog stvori čovjeka, stvori ga na priliku Božju.

2 Kao muško i žensko stvori ih, blagoslovi ih i dade im ime čovjek, kad su bili stvoreni.

3 I poživje Adam sto i trideset godina i rodi mu se sin, koji mu je bio po obličju sličan, i nazva ga Set.

4 A rodivši mu se Set poživje Adam osam stotina godina, te mu se rode drugi sinovi i kćeri.

5 Tako poživje Adam svega devet stotina i trideset godina; i umrije.

[6] A Set poživje sto i pet godina i rodi mu se Enoš.

[7] A rodivši mu se Enoš poživje Set još osam stotina i sedam godina, te mu se rode sinovi i kćeri.

[8] Tako poživje Set svega devet stotina i dvanaest godina; i umrije.

[9] A Enoš poživje devedeset godina i rodi mu se Kenan.

[10] A rodivši mu se Kenan poživje Enoš još osam stotina i petnaest godina, te mu se rode sinovi i kćeri.

[11] Tako poživje Enoš svega devet stotina i pet godina; i umrije.

[12] A Kenan poživje sedamdeset godina i rodi mu se Mahalalel.

[13] A rodivši mu se Mahalalel poživje Kenan još osam stotina i četrdeset godina, te mu se rode sinovi i kćeri.

[14] Tako poživje Kenan u svega devet stotina i deset godina; i umrije.

[15] A Mahalalel poživje šezdeset i pet godina i rodi mu se Jared.

[16] A rodivši mu se Jared poživje Mahalalel još osam stotina i trideset godina, te mu se rode sinovi i kćeri,

[17] Tako poživje Mahalalel svega osam stotina i devedeset i pet godina; i umrije.

[18] A Jared poživje sto i šezdeset i dvije godine i rodi mu se Henok.

[19] A rodivši mu se Henok poživje Jared još osam stotina godina, te mu se rode sinovi i kćeri.

[20] Tako poživje Jared svega devet stotina i šezdeset i dvije godine; i umrije.

[21] A Henok poživje šezdeset i pet godina i rodi mu se Metuselah.

[22] A rodivši mu se Metuselah poživje Henok hoteći s Bogom još trista godina, te mu se rode sinovi i kćeri.

23 Tako poživje Henok svega trista i šezdeset i pet godina.

24 I hoteći Henok jednako s Bogom, nestade ga jednoga dana, jer ga uze Bog.

25 A Metuselah poživje sto i osamdeset i sedam godina i rodi mu se Lamek.

26 A rodivši mu se Lamek poživje Metuselah još sedam stotina i osamdeset i dvije
godine, te mu se rode sinovi i kćeri.

27 Tako poživje Metuselah svega devet stotina i šezdeset i devet godina; i umrije.

28 A Lamek poživje sto i osamdeset i dvije godine i rodi mu se sin,

29 Kojemu nadjenu ime Noa, pa reče: "Ovaj će nas tješiti u teškom poslu naših ruku
na polju, što ga je prokleo Gospod."

30 A rodivši mu se Noa poživje Lamek još pet stotina i devedeset i pet godina, te mu
se rode sinovi i kćeri.

31 Tako poživje Lamek svega sedam stotina i sedamdeset i sedam godina; i umrije.

32 A Noa, kad mu je bilo pet stotina godina, rodi mu se Šem, Ham i Jafet.

Postanak, glava 6

1 A kad se ljudi počeše množiti na zemlji i kćeri im se rodiše,

2 Vidješe sinovi Božji, da su bile lijepe kćeri čovječje, i uzimali ih sebi za žene,
koliko ih htjedoše.

3 Tada reče Gospod: "Duh moj neće više dugo ostati u ljudima; jer nijesu više ništa
drugo nego meso, a trajanje života njihova neka bude još samo sto i dvadeset godina."

4 Onda, kada su se sinovi Božji ženili kćerima čovječjim, pa i kasnije još, i ove im
rađale djecu, živjeli su divovi na zemlji, gorostasi davnine, preslavni junaci.

5 Kad Gospod vidje, da je pokvarenost ljudi na zemlji bila velika i da je sve mišljenje
i htijenje srca njihova svejednako išlo samo na zlo.

6 Pokaja se Gospod, da je bio načinio ljude na zemlji, i bio je duboko ožalošćen.

[7] I reče Gospod: "I zbrisat ću s lica zemlje, čovjeka i zvijeri, gmizavce i ptice u zraku, jer se kajem, što sam ih načinio."

[8] Samo Noa nađe milost u očima Gospodnjim.

[9] Ovo je potomstvo Noino: Noa je bio čovjek pobožan i bez prijekora u svojem naraštaju; Noa je živio po zapovijedi Božjoj.

[10] Tri sina imao je Noa: Šema, Hama i Jafeta.

[11] Tada je bila zemlja pokvarena pred Bogom i puna zločina.

[12] I kad Bog vidje, kako je zemlja bila veoma pokvarena, jer je sve čovječanstvo u svojemu djelovanju bilo pošlo po zlu na zemlji.

[13] Tada reče Bog Noi: "Odlučio sam, kraj svima živim stvorenjima dolazi pred mene; jer je zemlja puna zločina, i što ih čine; i evo, uništit ću ih zajedno sa zemljom.

[14] Napravi sebi (plovni) kovčeg od drveta gofera; načini pregratke u kovčegu i zasmoli ga iznutra i izvana smolom!

[15] Ovako ćeš ga napraviti: trista lakata neka bude duljina kovčegu, pedeset lakata širina njegova i trideset lakata visina njegova!

[16] Napravi na kovčegu otvor a svjetlost i lakat mu odmjeri visine odozgor naokolo; stavi onda vrata kovčegu sa strane i načini u njemu donji, srednji i gornji kat!

[17] Jer evo: pustit ću potop na zemlju, da istrijebim sva bića pod nebom, što imaju u sebi dah života; sve, što živi na zemlji neka izgine!

[18] S tobom ipak hoću sklopiti zavjet; u kovčeg ući ćeš ti i s tobom sinovi tvoji, žena tvoja i žene sinova tvojih.

[19] Od svih živih bića uzet ćeš u kovčeg po dvoje, da ih sa sobom uzdržiš na životu; po jedno muško i jedno žensko neka bude!

[20] Od svake vrste ptica, stoke i od živina, što gmižu po zemlji, neka uđe s tobom po dvoje, da ostanu na životu.

[21] Priskrbi sebi i sve, što treba za hranu, i spremi to kod sebe, da bude hrane tebi i njima!"

[22] I Noa izvede sve onako, kako mu je bio zapovjedio Bog.

Postanak, glava 7

[1] Jednoga dana reče Gospod Noi: "Uđi u kovčeg s cijelom obitelji svojom; jer tebe samo nađoh pravedna pred sobom u svemu naraštaju ovom!

[2] Od svih životinja čistih uzmi k sebi po sedmero, muško i žensko, a od životinja nečistih po dvoje, muško i žensko.

[3] I od ptica nebeskih po sedmero, muško i žensko, da se kasnije mognu rasploditi na zemlji!

[4] Jer već do sedam dana pustit ću dažd na zemlju za četrdeset dana i četrdeset noći i istrijebit ću sa zemlje sva bića, što sam ih stvorio."

[5] Noa učini sve onako, kako mu je bio zapovjedio Gospod.

[6] Noa je imao šest stotina godina, kad dođe potop na zemlju.

[7] Sa svojim sinovima, svojom ženom i ženama svojih sinova uđe Noa u kovčeg pred vodama potopa.

[8] Od životinja čistih i nečistih, od ptica i od svega, što gmiže po zemlji.

[9] Uđe k Noi u kovčeg po dvoje, muško i žensko, kao što je bio Bog zapovjedio Noi.

[10] Nakon sedam dana prodriješe vode potopa na zemlju.

[11] U godini šeststotoj života Noina, sedamnaesti dan drugoga mjeseca, taj dan prodriješe svi izvori velikog bezdana, i otvoriše se ustave nebeske.

[12] Dažd je padao na zemlju četrdeset dana i četrdeset noći.

[13] Upravo taj dan uđoše u kovčeg Noa i sinovi njegovi Šem, Ham i Jafet, i s njima žena Noina i tri žene sinova njegovih.

[14] Oni i sve vrste zvijeri, stoke i životinja, što gmižu po zemlji, i sve vrste ptica, sve, što je imalo krila i perje.

[15] Uđoše k Noi u kovčeg, po dvoje od svih živih bića.

[16] Uvijek muško i žensko od svih bića uđe, kao što mu je bio zapovjedio Bog; onda Gospod zatvori za njim.

[17] Nato se izli potop na zemlju za četrdeset dana. Voda naraste i podiže se kovčeg, tako da je plovio nad zemljom.

[18] Sve više nabuja voda i diže se visoko nad zemlju, a kovčeg je plovio na vodi.

[19] Do tako silne visine nabuja voda na zemlji, da su bila pokrivena sva visoka brda pod cijelim nebom.

[20] Voda se pope petnaest lakata visoko iznad brda, tako da su ona bila poplavljena.

[21] Tada pogiboše sva bića, što su se micala na zemlji, ptice, stoka, zvijeri i sve, što gmiže po zemlji, a i svi ljudi.

[22] Sve, što je imalo u sebi dah života, sve, što je živjelo na suhu, pomrije.

[23] Tako istrijebi on sva bića, što su živjela na zemlji, čovjeka, stoku, štogod gmiže i ptice nebeske; sve je bilo istrijebljeno sa zemlje. Ostade samo Noa i što je bilo s njim u kovčegu.

[24] Voda se je penjala još sto i pedeset dana dalje na zemlji.

Postanak, glava 8

[1] Tada se Bog spomenu Noe i svih zvijeri i sve stoke, što su bili s njim u kovčegu, pa pusti Bog da puhne vjetar na zemlju, tako da je voda opadala.

[2] Zatvoriše se izvori bezdana i ustave nebeske, i dad s neba prestade.

[3] Voda je pomalo otjecala sa zemlje, i nakon sto i pedeset dana opade voda.

[4] Sedamnaesti dan sedmoga mjeseca ustavi se kovčeg na gori araratskoj.

5 Voda je onda dalje opadala do desetoga mjeseca. Prvi dan desetoga mjeseca
pokazaše se vrhovi.

6 Kad prođe četrdeset dana, otvori Noa prozor kovčega, što ga je bio načinio,

7 I ispusti gavrana, koji je lijetao tamo i ovamo, dok ne presahnu voda na zemlji.

8 Tada ispusti golubicu, da vidi, je li voda otekla sa zemlje.

9 Ali golubica ne nađe mjesta, gdje bi stala noga njezina, pa se vrati k njemu u
kovčeg; jer je voda još pokrivala svu površinu zemlje. On pruži ruku svoju, uhvati je i
uze k sebi u kovčeg.

10 Onda počeka još sedam daljnih dana, pa opet ispusti golubicu iz kovčega.

11 Golubica se vrati k njemu istom pred večer; i gle, ona je imala u kljunu zelen list
maslinov; tada spozna Noa, da su vode otekle sa zemlje.

12 Ipak počeka još sedam daljnih dana, pa opet ispusti golubicu; ali se ona više ne
vrati k njemu.

13 Šest stotina prve godine, prvi dan prvoga mjeseca usahnuše vode na zemlji; tada
Noa otkri krov na kovčegu i pogleda, i vidje da se je površina zemlje počela sušiti.

14 I dvadeset i sedmi dan drugoga mjeseca bila je zemlja suha.

15 Tada reče Bog Noi:

16 "Izađi iz kovčega ti i s tobom žena tvoja, sinovi tvoji i žene sinova tvojih!

17 Sa sobom uzmi sve razne vrste životinja, što su s tobom: ptice, stoku i sve, što
gmiže po zemlji, da se slobodno kreću po zemlji, da se rasplode i razmnože na
zemlji!"

18 I tako izađe Noa is njim sinovi njegovi, njegova žena i žene sinova njegovih.

19 Sve zvijeri, sve sitne životinje i sve ptice, sve, što se samo miče na zemlji, po
vrstama svojim, izađe iz kovčega.

[20] Tada Noa podiže Gospodu žrtvenik, uze po komad od svih čistih životinja i od svih čistih ptica i prinese na žrtveniku žrtvu paljenicu.

[21] Kad omirisa Gospod miris ugodni, reče u sebi: "Nikada više neću prokleti zemlje zbog ljudi; i makar je mišljenje srca čovječjega zlo od njegove mladosti, neću ipak više uništiti sva živa bića, kao što učinih.

[22] Od sada, dok bude zemlje, neće više nestajati sjetve ni žetve, studeni ni vrućine, ljeta ni zime, dana ni noći."

Postanak, glava 9

[1] I blagoslovi Bog Nou i sinove njegove i reče im: "Rađajte se, množite se i napunite zemlju!

[2] Strah i trepet pred vama neka obuzme sve životinje zemaljske i sve ptice nebeske, sve, što se miče na zemlji, i sve ribe morske: sve je predano u vaše ruke.

[3] Sve, što se miče, što živi, neka vam bude za hranu: kao nekoć zeleno bilje, tako vam sada sve dajem,

[4] Samo mesa, što još ima u sebi svoju snagu životnu, naime krv, ne smijete jesti.

[5] I za vašu krv, od koje ovisi život vaš, iskat ću račun; od svake životinje iskat ću za to račun, od čovjeka, od svakoga, pa i od brata njegova iskat ću račun za život čovječji.

[6] Tko prolije krv čovječju, njegova se krv ima također proliti od čovjeka, jer je Bog stvorio čovjeka po slici Božjoj.

[7] A vi se sad rađajte i množite se; raširite se na zemlji i namnožite se na njoj!"

[8] Potom reče Bog Noi i sinovima njegovim, što su bili s njim:

[9] "Evo, sklapam sad zavjet s vama i s vašim potomcima, što će biti nakon vas,

[10] I sa svima živim bićima, što su s vama, s pticama, sa stokom i sa svima zvijerima, što su s vama, sa svima životinjama zemaljskim, što izađoše iz (plovnog) kovčega.

11 I to sklapam zavjet svoj s vama u tu svrhu, da nijedno stvorenje ne bude više uništeno od vode potopa, i da od sada ne dođe više potop, da zatre zemlju."

12 Nato nastavi Bog: "Ovo neka bude znak zavjeta, što ga sklapam između sebe i vas i svih živih bića, što su s vama, za sve buduće naraštaje.

13 Dugu svoju stavljam u oblake, koja će biti za znak zavjeta između mene i zemlje!

14 Kad eto navučem oblake na zemlju i ukaže se duga u oblacima;

15 Tada ću se spomenuti zavjeta svojega, koji postoji između me ne i vas i svih živih bića svake vrste; i nikada više neće biti vode za potop, da uništi sva stvorenja.

16 Kad se ukaže duga u oblacima, pogledat ću je i spomenut ću se vječnoga zavjeta između Boga i svih živih bića svake vrste, što su na zemlji."

17 I reče Bog dalje Noi: "To je znak zavjeta, što ga sklopih između sebe i svih živih bića na zemlji."

18 A sinovi Noini, koji izađoše iz plovnog kovčega, bili su: Šem, Ham i Jafet; Ham je otac Kanaanu.

19 Ova trojica bila su sinovi Noini i od njih se cijelo čovječanstvo zemlje razgranalo.

20 Noa poče obrađivati zemlju i zasadi vinograd.

21 A kad je pio vino, opio se, i ležao je otkriven u šatoru svojemu.

22 Ham, otac Kanaanu, promatrao je golotinju oca svojega, i rekao to obojici braće svoje vani.

23 A Šem i Jafet uzeše plašt i metnuše ga obojica na ramena svoja, stupiše natraške unutra i pokriše njim golotinju oca svojega. Lice njihovo bilo je pri tom natrag okrenuto, tako da ne vidješe golotinje oca svojega.

24 A kad se Noa rastrijezni od vina i doznade, što mu je bio učinio najmlađi sin njegov,

25 Reče on: "Proklet da je Kanaan; neka je najniži sluga braći svojoj!"

[26] Potom nastavi: "Blagoslovljen da je Gospod, Bog Šemov; Kanaan neka je sluga njegov!

[27] Neka raširi Bog Jafeta; neka prebiva u šatorima Šemovim; Kanaan neka mu je sluga!"

[28] Noa poživje nakon potopa još trista i pedeset godina.

[29] A svega poživje Noa devet stotina i pedeset godina; i umrije.

Postanak, glava 10

[1] Ovo je potomstvo sinova Noinih, Šema, Hama i Jafeta, kojima se rodiše sinovi poslije potopa.

[2] Sinovi Jafetovi jesu Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Mešek i Tiras,

[3] Sinovi Gomerovi jesu Aškenaz, Rifat i Togarma.

[4] Sinovi Javanovi jesu Elišah i Taršiš, Kitim i Dodanim.

[5] Od ovih razgranaše se narodi po otocima. To su Jafetovi sinovi u svojim zemljama – svaki s vlastitim jezikom – prema svojim porodicama i narodima.

[6] Sinovi Hamovi jesu Kuš, Mizraim, Put i Kanaan.

[7] Sinovi Kušovi jesu Seba, Havila, Sabta, Ramah i Sabteka. Sinovi Ramahovi jesu Šeba i Dedan.

[8] Kušu se rodi Nimrod; on je bio prvi i silni vladar na zemlji.

[9] Bio je silan lovac pred Gospodom; zato se kaže: "Silan lovac pred Gospodom kao Nimrod."

[10] Njegovo se je gospodstvo u početka protezalo na Babilon. Erek, Akad i Kalne u zemlji Šinearu.

[11] Iz ove zemlje izađe u Asiriju i sazida Ninivu, Rehobot–Ir, Kalah,

[12] I Resen između Ninive i Kalaha; to je velik grad.

13 A Mizraimu se rodi Ludim, Anamim, Lehabim, Naftuhim,

14 Patrusim i Kasluhim, od kojih proizađoše Filisteji i Kaftorimi.

15 Kanaanu se rodi Sidon prvorođenac njegov, i Het.

16 Onda Jebuseji, Amoreji, Girgašeji,

17 Hiveji, Arkeji i Sineji,

18 Arvadeji, Semareji i Hamateji; otada se plemena kanaanska dalje raširiše.

19 Dosezalo je područje kanaansko od Sidona prema Geraru do Gaze i prema Sodomi, Gomori, Adami i Seboimu do Leše.

20 To su potomci Hamovi po svojim porodicama, jezicima, zemljama i plemenima.

21 I Šemu, ocu svih sinova Eberovih, starijemu bratu Jafetovu, rodiše se sinovi.

22 Sinovi Šemovi jesu Elam, Ašur, Arfaksad, Lud i Aram.

23 Sinovi Aramovi jesu Us, Hul, Geter i Maš.

24 Arfaksadu se rodi Salah, a Salahu se rodi Eber.

25 Eberu se rodiše dva sina: jedan se zvao Peleg; jer se u njegovo doba razdijeli čovječanstvo; a brat njegov zvao se Joktan.

26 Joktanu se rodi Almodad, Šelef, Hasarmavet i Jerah,

27 Hadoram, Uzal i Diklah,

28 Obal, Abimael, Šeba,

29 Ofir, Havila i Jobab: svi ovi sinovi su Joktanovi.

30 Prebivališta njihova protezala se od Meše prema Sefaru do gora istočnih.

31 To su potomci Šemovi po svojim porodicama, jezicima, zemljama i plemenima.

32 To su porodice potomaka Noinih po svojim porodicama i plemenima. Od njih se
razgranaše narodi po zemlji poslije potopa.

Postanak, glava 11

1 Sva zemlja govorila je tada samo jedan jezik i rabila jednak govor.

2 I tako, kako su se selili od istoka, nađoše ravnicu u zemlji šinearskoj i ondje se
naseliše.

3 Tada rekoše jedan drugome: "Hajde da pravimo opeku i da je pečemo u ognju!"
Tako im je služila opeka za kamen i smola zemljana za žbuku.

4 Potom rekoše: "Hajde da sazidamo sebi grad i kulu s vrhom do neba, i da
podignemo sebi spomenik, da se ne raspršimo po svoj zemlji!"

5 A Gospod siđe da vidi grad i kulu, što su ih zidali sinovi čovječji.

6 I reče Gospod: "Evo, svi su jedan narod, i jednak je jezik svima, i to počeše raditi.
Otada neće im smetati ništa da ne urade, što naume.

7 Hajde da siđemo i da im pometemo jezik, da ne razumiju jedan drugoga što
govore!"

8 I rasprši ih Gospod odanle po svoj zemlji, i tako moradoše odustati od zidanja grada.

9 Zato se prozva Babel; jer ondje pomete Gospod jezik cijele zemlje, i odanle ih
rasprši Gospod po svoj zemlji.

10 Ovo su potomci Šemovi. Šemu je bilo sto godina, kad mu se rodi Arfaksad, dvije
godine poslije potopa.

11 I poživje Šem, pošto mu se rodi Arfaksad, još pet stotina godina i rode mu se sinovi
i kćeri.

12 A Arfaksad poživje trideset i pet godina i rodi mu se Salah.

13 I poživje Arfaksad, pošto mu se rodi Salah, četiri stotine i tri godine i rode mu se
sinovi i kćeri.

14 A Salah poživje trideset godina i rodi mu se Eber.

15 I poživje Salah, pošto mu se rodi Eber, još četiri stotine i tri godine i rode mu se
sinovi i kćeri.

16 A Eber poživje trideset i četiri godine i rodi mu se Peleg.

17 I poživje Eber, pošto mu se rodi Peleg, još četiri stotine i trideset godina i rode mu
se sinovi i kćeri.

18 A Peleg poživje trideset godina i rodi mu se Reu.

19 I poživje Peleg, pošto mu se rodi Reu, još dvjesta i devet godina i rode mu se sinovi
i kćeri,

20 A Reu poživje trideset i dvije godine i rodi mu se Serug.

21 I poživje Reu, pošto mu se rodi Serug, još dvjesta i sedam godina i rode mu se
sinovi i kćeri.

22 A Serug poživje trideset godina, i rodi mu se Nahor.

23 I poživje Serug, pošto mu se rodi Nahor, još dvjesta godina i rode mu se sinovi i
kćeri.

24 A Nahor poživje dvadeset i devet godina i rodi mu se Terah.

25 I poživje Nahor, pošto mu se rodi Terah, još sto i devetnaest godina i rode mu se
sinovi i kćeri.

26 A Terah poživje sedamdeset godina i rodi mu se Abram, Nahor i Haran.

27 Ovo su potomci Terahovi. Terahu se rodi Abram, Nahor i Haran; a Haranu se rodi
Lot.

28 Haran umrije još za života oca svojega Teraha u postojbini svojoj, u Uru u Kaldeji.

29 Abram se i Nahor oženiše. Abramova žena zvala se Saraja, a Nahorova žena zvala
se Milka; ova je bila kći Harana, oca Milke i Jiske.

[30] A Saraja bila je nerotkinja; nije imala djece.

[31] Tada uze Terah sina svojega Abrama i unuka svojega Lota, sina Haranova, i snahu svoju Saraju, ženu Abrama, sina svojega, i iseli se s njima iz Ura u Kaldeji, da idu u zemlju kanaansku. Kad dođoše do Harana, nastaniše se ondje.

[32] I bilo je dana Terahovih dvjesta i pet godina; potom umrije Terah u Haranu.

Postanak, glava 12

[1] Jednoga dana reče Gospod Abramu: "Idi iz zemlje svoje i od roda svojega i iz doma oca svojega u zemlju, koju ću ti pokazati!

[2] Jer učinit ću te velikim narodom, i blagoslovit ću te, i uvelićat ću ime tvoje; i ti ćeš biti blagoslov.

[3] Blagoslovit ću one, koji tebe blagoslivljaju, i proklet ću one, koji tebe proklinju; u tebi će biti blagoslovljena sva plemena na zemlji."

[4] I pođe Abram, kako mu je bio zapovjedio Gospod, i s njim pođe Lot. Sedamdeset i pet godina bilo je Abramu, kad iseli iz Harana.

[5] I uze Abram Saraju, ženu svoju, i Lota, sina brata svojega, i sve blago, što su ga imali, i svu družinu, što su je bili dobili u Haranu, i izađoše, da zapute u zemlju kanaansku; i oni dođoše u zemlju kanaansku.

[6] Prođe Abram zemlju sve do svetišta Šekema, sve do hrasta Moreh. Kanaanci su tada prebivali u zemlji.

[7] Tada se Gospod ukaza Abramu i reče: "Potomcima tvojim dat ću zemlju ovu." I on načini ondje žrtvenik Gospodu, koji mu se bio ukazao.

[8] Potom otide odatle dalje u gore istočno od Betela i postavi šator svoj između Betela na zapadu i Aja na istoku; tu načini Gospodu žrtvenik i prizva ime Gospodnje.

[9] Onda se diže Abram i otide dalje, prema Negebu.

[10] A kad nastade glad u zemlji, siđe Abram u Egipat, da se tamo za koje vrijeme skloni; jer je glad teško pritiskivala zemlju.

11 Kad se približi Egiptu, reče Saraji, ženi svojoj: "Znam dobro, da si lijepa žena za gledati;

12 I kad te vide Egipćani pomislit će: 'To mu je žena,' i mene će ubiti, a tebe ostaviti na životu.

13 Reci jednostavno, da si mi sestra, da mi zbog tebe bude dobro, i da zbog tebe ostanem na životu!"

14 I kad dođe Abram u Egipat vidješe Egipćani, da je žena vrlo lijepa.

15 Vidješe je i dvorani faraonovi i hvališe je pred faraonom. I bi žena dovedena u dvor faraonov,

16 I on je činio dobro Abramu zbog nje; dobio je ovaca, goveda, magaraca, sluga i sluškinja magarica i deva.

17 Ali Gospod pusti teška zla na faraona i na dom njegov zbog Saraje, žene Abramove.

18 Tada dozva faraon Abrama i upita: "Što si mi to učinio? Zašto si mi tajio, da ti je žena?

19 Zašto si rekao: 'Ona mi je sestra', pa je uzeh sebi za ženu? A sada, eto ti žena tvoja; uzmi je i idi!"

20 I zapovjedi faraon ljudima za njega, neka isprate njega, ženu njegovu i sve, štogod je imao.

Postanak, glava 13

1 Tako otide Abram iz Egipta prema Negebu, on i žena njegova i sve, štogod je imao, i Lot s njim.

2 A bio je Abram vrlo bogat stokom, srebrom i zlatom.

3 Iz Negeba pođe od mjesta do mjesta sve do Betela, do mjesta, gdje mu je prije bio šator, između Betela i Aja,

4 Do mjesta, gdje je prije bio načinio žrtvenik; i tamo prizva Abram ime Gospodnje.

[5] A i Lot, koji je išao s Abramom, imao je ovaca, goveda i šatora.

[6] I tako im nije bilo dosta zemlje, da ostanu zajedno, jer je blago njihovo bilo tako veliko, da nijesu mogli ostati zajedno.

[7] I nasta svađa među pastirima stada Abramova i pastirima stada Lotova; a uz to su tada prebivali još i Kanaanci i Perizeji u zemlji.

[8] Zato reče Abram Lotu: "Neka ne bude svađe između mene i tebe, između mojih i tvojih pastira; jer braća smo.

[9] Nije li sva zemlja pred tobom? Odijeli se radije od mene! Ako ćeš ti nalijevo, ja idem nadesno; ako li ćeš ti nadesno, ja idem nalijevo."

[10] I Lot podiže oči svoje i vidje, da je sav kraj na Jordanu posve natopljen – Gospod naime nije bio još zatro Sodomu i Gomoru – kao vrt Gospodnji, kao zemlja egipatska, sve do Soara.

[11] I Lot izabra sebi sav kraj na Jordanu; i potom Lot otide na istok; tako se razdijeliše jedan od drugoga.

[12] Abram je ostao u zemlji kanaanskoj. Lot se je nastanio u mjestima kraja na Jordanu i razapeo šatore svoje sve do Sodome.

[13] A ljudi u Sodomi bili su nevaljani i ogriješili su se veoma pred Gospodom.

[14] A Gospod reče Abramu, pošto se bio Lot odijelio od njega: "Podigni oči svoje i pogledaj s mjesta, gdje stojiš, prema sjeveru, jugu, istoku i zapadu;

[15] Jer svu zemlju, što je vidiš, dat ću tebi i potomstvu tvojemu zauvijek.

[16] I učinit ću, da potomstva tvojega bude kao praha na zemlji. Ako tko mogne izbrojiti prah na zemlji, moći će tada izbrojiti i potomstvo tvoje.

[17] Ustani i prođi zemlju u dužinu i u širinu, jer ću je dati tebi."

[18] I Abram diže šatore svoje i nastani se uz hrastove Mamre, što su kod Hebrona, i tu podiže žrtvenik Gospodu.

Postanak, glava 14

1 U vrijeme Amrafela, kralja šinearskog, Arioka, kralja elasarskog, Kedorlaomera,
kralja elamskog, i Tidala, kralja gojimskoga.

2 Dogodi se, da se ovi zaratiše s Berom kraljem sodomskim, Biršom, kraljem
gomorskim, sa Šinabom, kraljem adminskim, sa Šemeberom, kraljem seboimskim i s
kraljem u Beli, to jest u Soaru.

3 Svi se oni skupiše u dolini sidonskoj, gdje je Slano more.

4 Dvanaest godina bili su podložni Kedorlaomeru, ali se u trinaestoj odmetnuše.

5 A u četrnaestoj godini dođe Kedorlaomer i kraljevi, što su bili s njim, i poraziše
Refaime u Aštarot Karnaimu, Zuzime u Hamu, Emime u ravnici kod Kirjatajimu,

6 I Horeje na gorama seirskim sve do El Parana, što leži na kraju pustinje.

7 Potom se vratiše i dođoše u En Mišpat, to jest Kadeš, i poraziše svu zemlju
Amalečana i Amorejaca, što su prebivali u Hazezon Tamaru.

8 Tada izađoše kralj sodomski, kralj gomorski, kralj admonski, kralj seboimski i kralj
u Bali, to jest u Soaru, i postaviše se u boj proti njih u dolini sidimskoj,

9 Proti Kedorlaomeru, kralju elamskom, Tidalu, kralju gojimskom, Amrafelu, kralju
šinearskom, i Arioku, kralju elasarskom: četiri kralja proti petorice.

10 A u dolini sidimskoj bilo je mnogo jama, iz kojih se vadila smola. I kad su se
kraljevi sodomski i gomorski dali u bijeg, popadoše u njih; ostali pobjegoše u gore.

11 Tada oni uzeše sa sobom sve blago Sodome i Gomore i svu hranu njihovu, pa
otidoše.

12 Uzeše i Lota, sina brata Abramova, i blago njegovo i otidoše; on se je naime bio
nastanio u Sodomi.

13 A dođe jedan, koji je bio utekao, i javi Abramu, Hebreju, koji je prebivao tada kod
hrasta Mamre Amorejca, brata Eškolova i Anerova, koji su bili u savezu s Abramom.

14 A kad je čuo Abram, da su brata njegova zarobili i odveli, naoruža sluge svoje prokušane, trista i osamnaest ljudi, koji se rodiše u njegovoj kući, i pođe za njima u potjeru do Dana.

15 Noću razredi svoje ljude, udari na njih sa slugama svojim, razbi ih, i tjerao ih je do Hobe, koja leži sjeverno od Damaska.

16 Tako povrati natrag sve blago, i Lota, brata svojega, i njegovo blago povrati zajedno sa ženama i ostalim ljudima.

17 A kad se vraćao iza pobjede nad Kedorlaomerom i kraljevima, što su bili s njim u savezu, izađe mu u susret kralj sodomski u dolinu Šave, to jest, dolinu kraljevsku.

18 I Melkizedek, kralj salemski, donese kruh i vino, on je bio svećenik Boga svevišnjega;

19 I blagoslovi Abrama i reče: "Blagoslovljen da si, Abrame, od Boga svevišnjega, Stvoritelja neba i zemlje!

20 I neka je slavljen Bog svevišnji, koji predade neprijatelje tvoje u ruke tvoje!" Abram mu dade desetinu od svega.

21 A kralj sodomski reče Abramu: "Daj meni samo ljude, a blago zadrži za sebe!"

22 Ali Abram odgovori kralju sodomskomu: "Dižem ruku svoju Gospodu, Bogu Svevišnjemu, Stvoritelju neba i zemlje i zaklinjem se:

23 Ni konca, ni remena od obuće, ništa od svega, što je tvoje, ne uzimam, da ne rekneš: 'Ja sam obogatio Abrama'.

24 Ja neću ništa osim ono, što su pojeli momci, i dio ljudima, što su išli s menom, Aneru, Eškolu i Mamreu. Oni neka uzmu svoj dio!"

Postanak, glava 15

1 Poslije tih događaja dođe riječ Gospodnja Abramu u jednom viđenju ovako: "Ne boj se, Abrame, ja sam štit tvoj; plaća tvoja bit će vrlo velika."

2 Abram odgovori: "Ah, Gospode, Bože, što mi možeš dati, kad moram da živim bez djece, i Damaščanin Eliezer bit će posjednik imetka mojega?"

3 I Abram nastavi: "Eto, nijesi mi dao potomstva, i tako će moj sluga rođen u mojoj kući biti baštinik moj."

4 Ali gle, odmah riječ Gospodnja dođe mu ovako: "Neće taj biti baštinik tvoj, nego onaj koji će izaći ad tebe, bit će baštinik tvoj."

5 Pa ga izvede i reče mu: "Pogledaj na nebo i prebroji zvijezde, ako ih možeš prebrojiti!" I onda nastavi: "Toliko će biti potomstva tvojega."

6 Abram povjerova Gospodu, i on mu to uračuna u pravednost.

7 I reče mu: "Ja sam Gospod, koji te izvedoh iz Ura u Kaldeji, da ti dadnem zemlju ovu u posjed tvoj."

8 A on odgovori: "Gospode, Bože, po čemu ću spoznati, da ću je posjedovati?"

9 Gospod mu reče: "Donesi mi junicu od tri godine, kozu od tri godine, ovna od tri godine, grlicu i mladoga goluba!"

10 I donese mu sve te životinje, raspolovi ih po sredini i metnu svaku polovicu jednu prema drugoj; ali ne raspolovi ptica.

11 Tada su se ptice grabilice spuštale na komade mesa; a Abram ih odgonio.

12 I kad je sunce zalazilo, pade na Abrama dubok san, i ujedno ga obuze strah i velik mrak.

13 Tada reče Gospod Abramu: "Znaj, da će potomci tvoji boraviti u tuđoj zemlji, koja im ne pripada, i morat će služiti drugima, koji će ih tlačiti četiri stotine godina.

14 Ali narodu, kojemu će služiti ja ću suditi, a poslije će oni izaći s velikim blagom.

15 A ti ćeš poći u miru k ocima svojim i bit ćeš pokopan u sretnoj starosti.

16 U četvrtom naraštaju oni će se vratiti ovamo; jer zlodjela Amorejaca još nisu potpuna."

17 Kad zapadne sunce i nasta dubok mrak, gle, žeravica se zadimila, i plamen je ognjeni prolazio između onih komada žrtvenih!

[18] Tada sklopi Gospod zavjet s Abramom i reče: "Tvojemu potomstvu dat ću zemlju ovu od rijeke egipatske sve do velike rijeke, rijeke Eufrata.

[19] Zemlju Keneja, Kenizeja, Kadmoneja,

[20] Hiteja, Perizeja, Refaima,

[21] Amoreja, Kanaanaca, Girgašeja i Jebuseja."

Postanak, glava 16

[1] Saraja, žena Abramova, nije mu rađala djece; a imala je sluškinju Egipćanku, po imenu Agaru.

[2] Tada reče Saraja Abramu: "Gle, Gospod mi je uskratio djecu; uzmi dakle sluškinju moju za ženu; pa možda po njoj dođem do djece." Abram prista na riječ Sarajinu.

[3] I Saraja, žena Abramova, uze Agaru Egipćanku, sluškinju svoju, iza deset godina, otkako se nastani Abram u zemlji kanaanskoj, i dade je Abramu, mužu svojemu, za ženu.

[4] I on uđe k Agari, i ona zatrudnje. A kad ona opazi, da je trudna, prezre gospodaricu svoju.

[5] Tada reče Saraja Abramu: "Uvredu, što mi se nanosi, ti si skrivio. Ja ti dadoh sluškinju svoju za ženu, a ona sad, kad vidje, da je trudna, prezire mene. Gospod neka sudi meni i tebi!"

[6] Abram odgovori Saraji: "Gle, sluškinja tvoja u ruci je tvojoj; čini s njom, kako ti drago!" I Saraja stade s njom strogo postupati, te ona pobježe od nje.

[7] Anđeo Gospodnji nađe je na studencu u pustinji, na studencu na putu u Šur.

[8] I upita je: "Agaro, sluškinjo, Sarajina, odakle dolaziš i kamo ideš?" Ona odgovori: "Bježim od Saraje, gospodarice svoje."

[9] Anđeo Gospodnji reče joj: "Vrati se natrag gospodarici svojoj i podvrgni se vlasti njezinoj!"

10 I još joj reče anđeo Gospodnji: "Umnožit ću potomstvo tvoje tako, da se neće moći
prebrojiti od množine."

11 Dalje joj reče anđeo Gospodnji: "Eto, trudna si sad i rodit ćeš sina, kojemu nadjeni
ime Išmael; jer Gospod usliši vapaj tvoj!

12 On će biti čovjek sličan divljemu magarcu; ruka će se njegova dizati na svakoga, a
svačija ruka na njega, i boravit će u blizini sve svoje braće."

13 Tada ona prozva Gospoda, koji je bio s njom govorio: "Ti si Bog Svevidljiv"; jer,
reče ona, "ja sam zaista gledala onoga, koji mene vidi i ostala živa."

14 Zato se zove studenac onaj Beer–Lahai–Roi "studenac Svevidljivoga". On leži,
kako je poznato, između Kadeša i Bereda.

15 I Agara rodi Abramu sina, i Abram nazva sina, što mu ga darova Agara, Išmael.

16 Abramu je bilo osamdeset i šest godina, kad Agara rodi Abramu Išmaela.

Postanak, glava 17

1 Kad Abramu bi devedeset i devet godina, javi se Gospod Abramu i reče mu: "Ja sam
Bog Svemoćni; hodi preda mnom i budi savršen!

2 I sklopit ću zavjet između sebe i tebe, i dat ću ti veoma mnogobrojno potomstvo."

3 Tada Abram pade ničice na svoje lice, i Bog je s njim govorio ovako:

4 "Evo, ja sklapam zavjet s tobom, i ti ćeš postati otac mnogim narodima.

5 Zato od sada tvoje ime neće biti Abram, nego ćeš se zvati Abraham; jer te
postavljam ocem veoma mnogobrojnim narodima.

6 Umnožit ću veoma potomstvo tvoje i načinit ću od tebe narode, i kraljevi će izaći od
tebe.

7 Sklapam zavjet vječan između sebe i tebe i potomstva tvojega, kroz sve naraštaje, i
bit ću Bog tebi i potomcima tvojima.

8 Tebi i potomstvu tvojemu dat ću zemlju, u kojoj sad prebivaš kao tuđinac, svu
zemlju kanaansku, u vječni posjed; a ja ću biti Bog njihov."

9 I reče Bog dalje Abrahamu: "Tako držite zavjet moj, ti i potomstvo tvoje kroz sve
naraštaje!

10 A ovo je zavjet moj između mene i vas i potomstva tvojega, što ćete ga držati: sve
muško kod vas ima se obrezivati.

11 A obrezivat ćete se na mesu svoje prednje kožice, i to neka bude znak zavjeta
između mene i vas!

12 Osam dana iza rođenja neka se obreže kod vas svaki dječak, kroz sve naraštaje, i
sluga rođen u kući i rob za novac kupljen od kojega god tuđinca, koji nije iz
potomstva tvojega.

13 Ima biti obrezan i rođeni u kući tvojoj sluga i kupljeni od tebe za novac rob. Tako
ima biti zavjet moj vječno utisnut u meso vaše.

14 A neobrezan muški, koji ne bude obrezan na mesu svoje prednje kožice, neka se
istrijebi iz naroda svojega; on je prelomio zavjet s menom."

15 Još reče Bog Abrahamu: "Saraju, ženu svoju, ne zovi više Saraja, nego neka joj
bude ime Sara!

16 Jer ja ću je blagosloviti i dat ću ti sina od nje; blagoslovit ću je; izaći će od nje
narodi, i kraljevi narodima proizaći će od nje."

17 Tada Abraham pade ničice na svoje lice i nasmija se; jer pomisli u sebi: "Zar da se
jednome stogodišnjaku rodi sin, ili da rodi Sara, koja ima devedeset godina?"

18 Zato reče Abraham Bogu: "O da bi samo Išmael živio pred tobom!"

19 Ali Bog odgovori: "Ne, Sara, žena tvoja, rodit će ti sina, ti mu nadjeni ime Izak! S
njim ću sklopiti zavjet vječni, što će vrijediti i za potomke njegove.

20 A i za Išmaela uslišio sam te: eto, blagoslivljam ga i činim ga plodnim i dajem mu
veoma mnogobrojno potomstvo. Dvanaest knezova izaći će od njega, i učinit ću ga
ocem velikog naroda.

21 A sklopit ću zavjet svoj s Izakom, koga će ti roditi Sara iduće godine u ovo doba."

22 Kad završi Bog s njim svoj govor, diže se od Abrahama.

23 Tada Abraham uze Išmaela, sina svojega, i sve koji se rodiše u kući njegovoj, i sve, kojegod je bio kupio za novac, sve, što je bilo muško u kući Abrahamovoj, i obreza još isti dan meso njihove prednje kožice, kako mu je bio zapovjedio Bog.

24 A bilo je Abrahamu devedeset i devet godina, kad bi obrezan na mesu svoje prednje kožice.

25 A Išmaelu, sinu njegovu, bilo je trinaest godina, kad bi obrezan na mesu svoje prednje kožice.

26 U jedan isti dan bili su obrezani Abraham i sin njegov Išmael.

27 I svi muški kuće njegove, rođeni u kući i od tuđinaca za novac kupljeni, bili su obrezani s njim.

Postanak, glava 18

1 Opet se javi Gospod Abrahamu kod hrastova Mamre, kad je za dnevne žege sjedio na ulazu u šator.

2 Kad on naime podignu oči svoje i pogleda oko sebe, i gle, tri čovjeka stajala su pred njim. Kad ih ugleda, potrča im od ulaza u so tor u susret i pokloni se sve do zemlje;

3 I reče: "Gospode, ako sam našao milost u očima tvojim, nemoj eto da mimoiđeš slugu svojega!

4 Dajte, molim, da vam se donese malo vode, da operete noge svoje! Onda se odmorite pod drvetom!

5 A ja ću vam iznijeti nešto za pojesti, da se okrijepite. Tada možete poći dalje. Pa zato ste i prošli pokraj sluge svojega." I oni rekoše: "Učini, kako si rekao!"

6 Nato Abraham otrča k Sari u šator i reče: "Uzmi brzo tri mjerice brašna, bijeloga brašna, zamijesi i ispeci pogače!"

[7] Onda otrča Abraham govedima, uze tele mlado, debelo i dade ga momku, koji ga bržebolje zgotovi.

[8] Nato donese masla i mlijeka i tele, što ga je dao zgotoviti, i postavi to pred njih, a sam ih je posluživao pod drvetom, dok su oni jeli.

[9] Tada ga upitaše: "Gdje je Sara, žena tvoja?" On odgovori: "Unutra u šatoru."

[10] Potom reče Gospod: "Do godine u ovo doba opet ću se vratiti k tebi; tada će Sara, žena tvoja, imati sina." A Sara je slušala na ulazu u šator, što je bio za njim.

[11] A Abraham i Sara bili su stari i vremešni, i u Sare bilo je već prestalo, što biva u žena.

[12] Zato se Sara sama u sebi nasmija; jer pomisli: "Kad sam već uvenula, zar da još pomišljam na ljubav? I moj je gospodar isto tako star."

[13] A Gospod reče Abrahamu: "Što se smije Sara i misli: 'Zar ću zbilja još roditi, kad sam ostarjela?'

[14] Je li Gospodu išta nemoguće? Do godine u ovo doba opet ću doći k tebi, i tada će Sara imati sina."

[15] Tada Sara zataji i reče: "Nijesam se smijala." Jer se je uplašila. A on reče: "Ne, ti se jesi smijala."

[16] Nato se ljudi digoše odanle i okrenuše prema Sodomi, i Abraham pođe s njima, da ih isprati.

[17] A Gospod pomisli: "Zar da krijem od Abrahama, što kanim učiniti?

[18] Abraham će ipak postati narod velik i moćan, i u njemu će biti svi narodi na zemlji blagoslovljeni.

[19] Zato ću mu dati, da to sazna, pa da zapovjedi djeci svojoj i potomstvu svojemu, neka se drže puta Gospodnjega radeći po pravdi i pravici, da bi Gospod izvršio na Abrahamu, što mu je obećao."

[20] Reče dakle Gospod: "Tužba na Sodomu i Gomoru doista je velika, i grijeh njihov veoma je težak.

21 Zato ću sići i vidjeti, da li su doista činili kako to govori o njima tužba, što je doprla do mene; pa ću to razvidjeti."

22 Nato okrenuše drugi ljudi odanle prema Sodomi, a Abraham još ostade pred Gospodom.

23 I Abraham pristupi bliže i reče: "Zar ćeš zbilja i pravednoga pogubiti s bezbožnim?

24 Može biti ima u gradu pedeset pravednika. Zar ćeš ih zbilja uništiti ili zar radije se nećeš smilovati mjestu zbog pedeset pravednika, što su u njemu?

25 Daleko neka je od tebe, da tako što učiniš, i da zajedno s bezbožnim usmrtiš i pravednoga, i da bude pravedniku kao i bezbožniku! Daleko to neka je od tebe! Zar da sudac cijeloga svijeta ne sudi po pravdi?"

26 Tada odgovori Gospod: "Ako nađem u Sodomi pedeset pravednika u gradu, oprostit ću cijelomu mjestu zbog njih."

27 A Abraham uze iznova i reče: "Evo, ja sam se eto već usudio da govorim s Gospodom svojim, premda sam samo prah i pepeo.

28 Može biti da ima pravednika pedeset manje pet. Zar ćeš zbog ovih pet zatrti cijeli grad?" On odgovori: "Neću ga uništiti, ako nađem tamo četrdeset i pet."

29 I opet nastavi s njim govoriti i reče: "Može biti da ih se tamo nađe samo četrdeset." Od odgovori: "Neću to učiniti zbog tih četrdeset."

30 Tada reče: "Ah, ne ljuti se, Gospode, ako još jedanput progovorim! Može biti da ih se tamo nađe samo trideset." On odgovori: "Neću to učiniti, ako tamo nađem trideset."

31 I opet reče: "Ja sam se već usudio da govorim Gospodu! Može biti da ih se tamo nađe samo dvadeset." On odgovori: "Neću ih uništiti i zbog tih dvadeset."

32 Tada reče: "Ah, ne ljuti se, Gospode, ako samo još jedno progovorim! Može biti da ih se tamo nađe samo deset." On odgovori: "I Neću ih uništiti i zbog tih deset."

33 Nato Gospod otide, iza toga završi razgovor s Abrahamom, a Abraham se vrati natrag kući.

Postanak, glava 19

[1] Kad oba anđela uvečer dođoše u Sodomu, upravo je tada sjedio Lot na vratima sodomskim, čim ih Lot ugleda, ustade pred njima, pokloni se sve do zemlje,

[2] I reče: "Molim vas, gospodo, svratite se u kuću sluge svojega, da prenoćite, i operite noge svoje! Sutra rano možete onda uraniti i put svoj nastaviti." A oni rekoše: "Ne, mi ćemo prenoćiti vani."

[3] Ali on navali i primora ih, pa se oni navratiše k njemu i dođoše u kuću njegovu. On im tada ugotovi večeru i dade ispeći nekvasnih pogača, i oni jedoše.

[4] Ali prije nego još otidoše da legnu, opkoliše ljudi grada Sodome kuću mlado i staro, sav narod do posljednjega čovjeka.

[5] Oni pozvaše Lota i rekoše mu: "Gdje su ljudi, što večeras dođoše k tebi? Izvedi nam ih, da ih upoznamo!"

[6] Tada Lot izađe k njima van pred vrata, a zatvori vrata za sobom;

[7] I reče: "Ne činite takva zla, braćo moja!

[8] Evo, imam još dvije kćeri koje ne spoznaše muža: njih ću vam izvesti, pa činite s njima što vam je drago; samo ne dirajte u ove ljude; jer uđoše u sjenu krova mojega!"

[9] Ali oni viknuše: "Odstupi odatle!" i rekoše: "Ovaj dođe ovamo kao došljak i sad hoće da nam sudi. Sad ćemo učiniti tebi još gore nego njima!" I navališe silom na čovjeka, na Lota, i primicali su se sve bliže, da razbiju vrata.

[10] Tada ona dva čovjeka pružiše ruke svoje i uvukoše Lota k sebi u kuću i zatvoriše vrata.

[11] A ljude pred kućnim vratima, malo i veliko, udariše sljepoćom, tako da su se uzalud mučili da nađu vrata.

[12] Nato dva čovjeka rekoše Lotu: "Ako imaš ovdje još koga svojega, zeta, svoje sinove i kćer, ili koga još drugoga u gradu, izvedi ih iz ovoga mjesta!

[13] Jer mi ćemo zatrti ovo mjesto; jer teška se tužba digla proti njima pred Gospodom, zato nas posla Gospod, da ih zatremo."

[14] Tada Lot izađe van i porazgovori se sa zetovima svojim, koji su se bili oženili kćerima njegovim, i reče: "Ustajte! Izađite iz mjesta ovoga, jer će Gospod zatrti grad ovaj!" Ali su zetovi njegovi mislili, da se on samo šali.

[15] Kad osvanula zora, navališe anđeli na Lota, da se požuri, i rekoše: "Ustani! Uzmi ženu svoju i dvije kćeri svoje, što su još kod kuće, da i ti ne pogineš zbog krivnje grada toga!"

[16] Kad se je on još uvijek skanjivao, uzeše ljudi za ruku njega, ženu njegovu i obje kćeri njegove i izvedoše ih izvan grada; jer mu je Gospod bio milostiv.

[17] Oni ga izvedoše van i pustiše ga istom pred gradom, i rekoše mu: "Bježi, jer ti se radi o životu, ne ogledaj se natrag i ne ustavljaj se nigdje u toj nizini Jordana; bježi u goru, da i ti ne pogineš!"

[18] Lot im odgovori: "Nemoj tako, Gospode!

[19] Evo, sluga tvoj nađe milost u očima tvojim i veliko mi iskazuješ milosrđe, kad hoćeš da mi spasiš život. Ali ja ne smijem bježati u goru; mogla bi me pri tom lako zadesiti nesreća, pa bih poginuo.

[20] Eno, tamo je grad dosta blizu, kamo bih mogao uteći, a malen je. Tamo bih htio uteći, jer je malen, pa da ostanem na životu,"

[21] On odgovori: "Evo, neka ti bude, i u tom ću te poslušati, da ne razorim grad, o kojem govoriš.

[22] Bježi brze tamo; jer ne mogu ništa činiti, dok ne stigneš onamo!" Zato se prozva taj grad Soar.

[23] Sunce je upravio ogranulo, kad je Lot došao u Soar.

[24] Tada pusti Gospod na Sodomu i Gomoru dažd sumpora i ognja od Gospoda, s neba.

[25] I uništi te gradove, svu nizinu sa svima stanovnicima tih gradova i sve, što je raslo na poljima.

[26] A kad se je žena njegova iza njega ogledala natrag postade stup od soli.

[27] Rano drugoga jutra otide Abraham na mjesto, gdje je bio stajao pred Gospodom.

[28] Kad se zagleda dolje na Sodomu i Gomoru i na svu pokrajinu one nizine, vidje, kako se dim dizao od zemlje kao dim iz peći.

[29] Bog će dakle spomenu Abrahama, kad je Bog zatirao gradove one nizine, i izvede Lota iz, propasti, a uništi gradove, u kojima je bio Lot prebivao.

[30] Lot otide od Soara dalje gore i nastani se s kćerima svojim u gori; jer se je bojao ostati u Soaru. I stanovao je u jednoj pećini s obje kćeri svoje.

[31] Tada reče starija mlađoj: "Naš je otac star, a nema više nijednog čovjeka u zemlji, koji bi htio općiti s nama, kako je to običaj po svemu svijetu.

[32] Hajde da dadnemo ocu svojemu vina, neka pije, pa da legnemo s njim, da po ocu svojemu dobijemo djecu!"

[33] I dadoše onu noć ocu svojemu vina da pije; tada ode starija unutra i leže uz oca svojega, a on ne opazi ni kako ona leže, ni kako ustade.

[34] Drugo jutro reče starija mlađoj: "Eto, ležala sam noćas uz oca svojega. Dajmo mu da pije vina i ovu noć, pa onda pođi ti unutra i lezi uz njega, da po ocu svojemu dobijemo djecu!"

[35] Tako dadoše i ovu noć ocu svojemu vina da pije, te pođe mlađa i leže uz njega, a on ne opazi ni kako ona leže, ni kako ustade.

[36] Zatrudnješe dakle obje kćeri Lotove od oca svojega.

[37] I starija rodi sina i nadjenu mu ime Moab; on je otac današnjim Moapcima.

[38] I mlada rodi sina i nadjenu mu ime Ben−Ami; on je otac današnjim Amoncima.

Postanak, glava 20

[1] Onda otide Abraham u pokrajinu Negeb i nastani se između Kadeša i Šura. Dok je boravio u Gerari,

[2] Reče Abraham za Saru, ženu svoju: "Sestra mi je." I posla tamo Abimelek, kralj gerarski, i dade dovesti Saru.

[3] Ali dođe Bog k Abimeleku po noći u snu i reče mu: "Eto, umrijet ćeš zbog žene, koju si dao dovesti k sebi; jer ona je udata žena!"

[4] A Abimelek nije se bio još njoj primaknuo, pa odgovori: "Gospode, ti ipak nećeš nedužne ljude pogubiti!

[5] Nije li mi on sam rekao: 'Sestra mi je'; a i ona izjavi: 'Brat mi je'. U nedužnosti srca svojega i čistim rukama učinih tako."

[6] Tada mu reče dalje Bog u snu: "I ja znam, da si učinio u nedužnosti srca svojega. Ja te sam uščuvah, da se ne ogriješiš proti meni, i zato ne dopustih, da je se dotakneš.

[7] A sada vrati mužu ženu njegovu, jer je on prorok zagovarat će te, da ostaneš na životu. A ne vratiš li je, onda znaj, da ćeš umrijeti ti i svi tvoji!"

[8] Rano ujutro sazva Abimelek sve sluge svoje i reče im, što se zbilo; a ljudi se veoma uplašiše.

[9] Abimelek dozva Abrahama i reče mu: "Što si nam učinio? Što li sam ti skrivio, da navuče na me i na kraljevstvo moje toliku krivnju? Što se ne bi smjelo nipošto dogoditi, to si mi učinio."

[10] I Abimelek upita Abrahama: "Što si namjeravao, da si tako radio?"

[11] Abraham odgovori: "Mislio sam naime, ako u ovome mjestu ne vlada strah Božji, onda će me pogubiti zbog žene moje.

[12] Uostalom, ona mi je doista sestra, kći oca mojega, samo nije kći matere moje, i tako mi je mogla postati žena.

[13] I kad me Bog iz kuće oca mojega odvede u tuđinu, rekoh joj: učini mi tu ljubav; u svakom mjestu, kamo dođemo, reci o meni, da sam ti brat."

[14] Tada uze Abimelek ovaca i goveda, sluga i sluškinja, te ih darova Abrahamu; i vrati mu Saru, ženu njegovu.

[15] I reče Abimelek: "Evo, zemlja ti je moja otvorena; ostani, gdje ti se dopada!"

[16] A Sari reče: "Evo, dajem bratu tvojemu tisuću srebrnjaka, neka to bude za te odšteta u očima sviju, koji su s tobom; tako si u svakom pogledu opravdana."

[17] Onda se Abraham pomoli Bogu, i Bog ozdravi Abimeleka, ženu njegovu i sluškinje njegove, tako da su opet mogle rađati.

[18] Jer je Gospod zbog Sare, žene Abrahamove, bio zatvorio svaku maternicu u kući Abimelekovoj.

Postanak, glava 21

[1] Gospod pohodi Saru, kao što je bio obećao, i učini Gospod na njoj, kao što je bio unaprijed rekao.

[2] Sara zatrudnje i rodi Abrahamu u starosti njegovoj sina u vrijeme, što ga je Bog unaprijed odredio.

[3] Abraham nadjenu ime novorođenom sinu svojemu, kojega mu rodi Sara, Izak.

[4] Abraham obreza sina svojega Izaka, kad mu je bilo osam dana, kao što mu je bio zapovjedio Bog.

[5] Abrahamu je bilo sto godina, kad mu se rodio sin Izak.

[6] Tada reče Sara: "Smijeh mi Bog pripravi, i svaki, koji čuje o tom, smijat će se zbog mene."

[7] Reče dalje: "Tko bi bio ikad rekao Abrahamu, da će Sara još dojiti djecu? Pa ipak ja mu rodih sina u starosti njegovoj."

[8] Dječak odraste i bi odbijen od prsiju. Abraham na taj dan, kad bi Izak odbijen od prsiju, priredi veliku gozbu.

[9] A kad vidje Sara, kako se sin Egipćanke Agare, kojega je bila rodila Abrahamu, podsmijeva,

[10] Ona reče Abrahamu: "Otjeraj tu sluškinju i sina njezina, jer sin te sluškinje ne smije biti baštinik s mojim sinom Izakom."

[11] A to Abrahamu bi vrlo neugodno zbog sina njegova.

[12] Tada reče Bog Abrahamu: "Neka ti ne bude žao za dječaka i za sluškinju tvoju; poslušaj Saru u svemu što ti kaže, jer samo oni, što proizađu od Izaka, imaju vrijediti

kao potomci tvoji.

13 Ali ću i sina sluškinje učiniti narodom, jer je potomak tvoj."

14 I tako Abraham drugoga jutra uze kruha i mješinu vode i dade to Agari metnuvši joj na leđa; i dječaka joj dade i otpusti je. Ona tada ode i lutala je po pustinji Beer Šebe.

15 A kad nesta vode u mješini, stavi dječaka pod jedan grm.

16 Otide dalje i sjede po strani daleko, koliko može luk dobaciti; i reče u sebi: "Ne mogu da gledam, kako umire dijete." Tako je sjedila po strani i počne glasno plakati.

17 A Bog je čuo glas dječakov, i anđeo Božji viknu Agaru s neba: "Što ti je, Agaro? Ne kloni duhom, jer Bog je čuo glas dječakov tu, gdje leži.

18 Hajde, uzmi dječaka i drži ga čvrsto za ruku; jer ja ću ga učiniti velikim narodom,"

19 Tada joj Bog otvori oči, te ugleda studenac. Ona ode tamo, napuni mješinu vode i dade dječaku da pije.

20 I Bog je bio s dječakom; on odraste i nastani se u pustinji i postade vješt u strijeljanju lukom.

21 A prebivao je u pustinji Paranu; a mati njegova oženi ga iz zemlje egipatske.

22 U to isto vrijeme imadoše Abimelek i poglavica vojske njegove Fikol s Abrahamom ovaj govor: "Bog je s tobom u svemu, što radiš.

23 Stoga zakuni mi se ovdje Bogom, da nećeš nikada nevjerno raditi ni proti meni ni proti svemu potomstvu mojemu! Kao što sam ja tebi iskazivao prijateljstvo, tako ga ti iskazuj i meni i zemlji, u kojoj prebivaš kao gost!"

24 Abraham odgovori: "Jest, hoću se zakleti."

25 Ali Abraham pozva na odgovor Abimeleka zbog studenca, što su ga sluge Abimelekove bile na silu posvojile.

26 Abimelek reče: "Ne znam, tko je to učinio, a ti mi o tome ni jesi ništa rekao, niti sam do danas što o tome čuo."

27 Tada uze Abraham ovaca i goveda i dade ih Abimeleku, i sklopiše savez među sobom.

28 Potom Abraham odvoji od ovaca sedmero janjadi.

29 Upita Abimelek Abrahama: "Što ima da znači to sedmero janjadi, što si ih odvojio?"

30 On odgovori: "Ovo sedmero janjadi moraš ti od mene primiti; jer taj dar ima da bude meni za svjedočanstvo, da sam ja iskopao ovaj studenac."

31 Zato se to mjesto prozva Beer–Šeba, jer se ondje među sobom zakleše.

32 Tako oni sklopiše savez u Beer–Šebi. Tada se Abimelek i Poglavica vojske njegove Fikol podigoše i vratiše se natrag u zemlju filistejsku.

33 A Abraham zasadi stablo tamarisku u Beer–Šebi i prizva ondje ime Gospoda, Boga vječnoga.

34 Abraham proboravi još dugo vremena kao tuđinac u zemlji filistejskoj.

Postanak, glava 22

1 Poslije ovih događaja stavi Bog Abrahama na kušnju i reče mu: "Abrahame!" On odgovori: "Evo me!"

2 On reče: "Uzmi Izaka, sina tvojega, jedinca svojega, kojega ljubiš, pa idi u pokrajinu Moriju i ondje ga prinesi sa žrtvu paljenicu na jednom od brda, za kojega ću ti reći!"

3 Abraham drugoga jutra rano osamari magarca svojega, uze sa sobom dvojicu od svojih sluga i sina svojega Izaka, nacijepa drva za žrtvu paljenicu, diže se tada i pođe prema mjestu, za kojega mu je Bog rekao.

4 Treći dan podiže Abraham oči svoje i ugleda mjesto u daljini.

5 Tada reče Abraham slugama svojim: "Ostanite ovdje s magarcem a ja i dječak poći ćemo tamo, da se poklonimo, pa ćemo se opet vratiti k vama."

6 Nato uze Abraham drva za žrtvu paljenicu i naprti ih Izaku, sinu svojemu. On sam uze oganj i nož sa sobom, i tako pođoše obojica zajedno.

7 Tada reče Izak ocu svojemu Abrahamu: "Oče!" On odgovori: Evo me, sine!" I zapita: "Evo oganj i drva, ali gdje je janje za žetvu paljenicu?"

8 Abraham odgovori: "Bog će već pribaviti janje za žrtvu paljenicu, sine!" Tako su išla obojica zajedno dalje.

9 Kad dođoše na mjesto, što mu ga je bio Bog pokazao, načini Abraham ondje žrtvenik i naslaga drva na njega. Sveza sina svojega Izaka i metnu ga na žrtvenik, na drva odozgor.

10 Nato Abraham pruži ruku svoju i prihvati za nož, da zakolje sina svojega.

11 Ali anđeo Gospodnji povika mu s neba: "Abrahame, Abrahame" On odgovori: "Evo me!"

12 Anđeo reče: "Ne stavljaj ruku na dječaka i ne učini mu ništa, jer sad znam, da se Boga bojiš i da mi nijesi uskratio jedinoga sina svojega."

13 Kad Abraham pogleda oko sebe, vidje odzada ovna, što se bio rogovima svojim zapleo u trnju. Abraham ode tamo, dovede ovna i prinese ga mjesto sina svojega kao žrtvu paljenicu.

14 Abraham prozva to mjesto "Jahve−Jire", (znači, Gospod−Pribavljač) tako da se i danas još kaže: "Na brdu Gospoda bit će pribavljeno"

15 Tada anđeo Gospodnji povika Abrahamu po drugi put s neba,

16 I reče: "Kunem se sobom, glasi riječ Gospodnja: Zato, što si to činio i nijesi mi uskratio jedinoga sina svojega.

17 Blagoslovit ću te obilno i potomstvo ću tvoje umnožiti kao zvijezde na nebu i kao pijesak na obali morskoj, i potomstvo će tvoje osvojiti vrata neprijatelja svojih.

18 I bit će blagoslovljeni u potomstvu tvojem svi narodi na zemlji zato, jer si poslušao glas moj."

19 Potom se Abraham vrati k slugama svojim. Digoše se i otidoše zajedno u Beer−Šebu, i Abraham je prebivao u Beer−Šebi.

[20] Iza ovih događaja javiše Abrahamu ovo: "Gle, Milka rodi bratu tvojemu Nahoru sinove:

[21] Husa, prvorođenca njegova, i brata njegova Buza, Kemuela, oca Aramova,

[22] Keseda, Haza, Pildaša, Jidlafa i Betuela."

[23] A Betuelu se rodi Rebeka. Ovih osam rodi Milka Nahoru, bratu Abrahamovu.

[24] I inoča njegova, po imenu Reuma, rodi sinove, naime Tebaha, Gahama, Tahaša i Maaku.

Postanak, glava 23

[1] Sara poživje sto i dvadeset i sedam godina; to su godine života Sarina.

[2] I umrije Sara u Kirjat Arbi, to jest u Hebronu, u zemlji kanaanskoj. I poče Abraham držati žalost za Saru i oplakivati je.

[3] Nato ostavi Abraham pokojnicu i progovori sinovima Hetovim ovako:

[4] "Ja sam samo tuđinac i došljak među vama. Dajte mi dakle zemljište sa grob kod vas, da iznesem pokojnicu svoju iz kuće i da je pokopam!"

[5] Hetovi sinovi odgovoriše Abrahamu:

[6] "Čuj nas, gospodaru! Ti živiš ovdje među nama kao knez Božji. U najboljoj grobnici našoj pokopaj pokojnicu svoju! Nitko od nas neće ti uskratiti, da pokopaš pokojnicu svoju u grobnici njegovoj."

[7] Tada se diže Abraham, duboko se nakloni stanovnicima zemlje, sinovima Hetovim,

[8] I reče im: "Kad vam je pravo, da iznesem pokojnicu svoju iz kuće i da je pokopam, iskažite mi ljubav i progovorite za me lijepu riječ Efronu, sinu Soharovu.

[9] Neka mi ustupi pećinu Makpelu, koja je njegova, a leži na kraj polja njegova; za punu cijenu neka mi je u nazočnosti vašoj dadne za grobnicu."

[10] A Efron je sjedio među sinovima Hetovim. I odgovori Hitej Efron Abrahamu pred svima, što su bili došli na vrata gradska ovako:

11 "Ali ne, gospodaru, poslušaj me! Polje ti poklanjam i pećinu što je na njemu, poklanjam ti; pred zemljacima svojim poklanjam ti je. Pokopaj samo pokojnicu svoju!"

12 Tada se Abraham nakloni pred stanovnicima zemlje,

13 I reče Efronu u nazočnosti stanovnika zemlje: "Ne, poslušaj me ipak! Plaćam cijenu za polje, uzmi je od mene, da mogu tamo pokopati pokojnicu svoju!"

14 Efron odgovori Abrahamu:

15 "Ne, gospodaru, poslušaj me! Zemlja za četiri stotine šekela srebra, što je to među nama? Pokopaj samo pokojnicu svoju!"

16 I Abraham prihvati tražbinu Efronovu, i izmjeri Abraham Efronu cijenu, što ju je bio taj zatražio u nazočnosti sinova Hetovih, naime četiri stotine šekela srebra, kako su išli među trgovcima.

17 Tako polje Efronovo, što je u Makpeli, naprema Mamri, polje zajedno s pećinom, što je bila na njemu, i sa svim drvećem, što je bilo na polju i po međi njegovoj unaokolo.

18 Tako prijeđe pravno u posjed Abrahamov pred svima sinovima Hetovim, što su bili došli na vrata gradska.

19 Nato Abraham pokopa Saru, ženu svoju, u pećini na polju Makpeli, istočno od Mamre, to jest Hebrona, u zemlji kanaanskoj.

20 Tako prijeđe polje i pećina, što je bila na njemu, od sinova Hetovih pravno na Abrahama za baštinsko groblje.

Postanak, glava 24

1 A bio je Abraham star i vremešan, i Gospod bijaše Abrahama blagoslovio u svemu.

2 Tada reče Abraham slugi svojemu, najstarijemu u kući svojoj, koji je upravljao cijelim imanjem njegovim: "Metni ruku svoju pod bedro moje!

3 Hoću naime da te zakunem Gospodom, Bogom neba i zemlje, da nećeš uzeti sinu mojemu žene između kćeri Kanaanaca, među kojima prebivam.

4 Ne, već otidi u domovinu moju i u rod moj i tamo uzmi ženu za sina mojega Izaka."

5 A sluga mu odgovori: "A ako žena ne htjedne poći s menom u ovu zemlju? Hoću li tada opet povesti sina tvojega natrag u zemlju, iz koje si izišao?"

6 Abraham mu reče: "Pazi, da tamo natrag ne povedeš sina mojega!

7 Gospod, Bog neba, koji me je odveo iz kuće oca mojega i iz domovine moje, i koji mi je govorio i napokon mi obećao: "Potomstvu tvojemu dat ću zemlju ovu, on će poslati anđela svojega pred tobom, da dovedeš odanle ženu sinu mojemu.

8 Ako li žena ne htjedne poći s tobom, onda tebe ne veže ova zakletva; i nipošto ne smiješ tamo natrag odvesti sina mojega."

9 Tada metnu sluga ruku svoju pod bedro Abrahamu, gospodaru svojemu, i zakle mu se.

10 Potom uze sluga deset deva gospodara svojega i svakovrsne dragocjenosti gospodara svojega sa sobom na put, podiže se i ode u Mezopotamiju, u grad Nahorov.

11 Izvan grada kod jednog studenca pusti deve da poliježu. Bilo je podvečer, u doba, kad izlaze žene da nose vodu.

12 Tada se on pomoli: "Gospode, Bože Abrahama, gospodara mojega, daj mi sreću danas i iskaži milost Abrahamu, gospodaru mojemu!

13 Evo, ja stojim ovdje na izvoru, i kćeri stanovnika ovoga grada izlaze da zahvataju vode.

14 Ako sad djevojka, kojoj reknem: 'Nagni krčag svoj, da se napijem', ona odgovori: 'Napij se! Pa i deve ću ti napojiti', onda je to ona, koju si odredio za Izaka slugu svojega, i potom ću spoznati, da si iskazao milost gospodaru mojemu."

15 Još on nije bio svršio svoje molitve, i gle, Rebeka kći Betuelova, sina Milke, žene Abrahamova brata Nahora, dođe s krčagom svojim na ramenu.

16 Djevojka je bila veoma lijepa, djevica, koju još muž nije bio spoznao. Ona siđe k izvoru, napuni krčag svoj i dođe opet gore.

17 Tada sluga pritrča k njoj i reče: "Daj mi da se napijem malo vode iz krčaga tvojega."

18 Ona odgovori: "Napij se, gospodaru!" I brže spusti krčag svoj na ruku i dade mu da se napije,

19 Kad ga napoji, reče: "I devama ću tvojim naliti neka se napiju."

20 I brže izli krčag svoj u korito, otrča opet na studenac da zahvati vode i nali svima devama njegovim.

21 A čovjek ju šuteći promatrao da vidi je li Gospod dao sreću putu njegovu ili ne.

22 Kad se deve napiše, uze čovjek naušnice, pola šekela teške, i dvije narukvice za ruke njezine, deset šekela zlata teške.

23 I upita: "Kaži mi čija si kći. Ima li u kući oca tvojega mjesta za nas da prenoćimo?"

24 Ona mu odgovori: "Kći sam Betuelova, sina Milke, kojega ona rodi Nahoru."

25 I nastavi dalje: "Slame i piće imamo mnogo, i mjesta da se prenoći."

26 Tada se nakloni čovjek, baci se ničice pred Gospodom,

27 I reče: "Blagoslovljen neka je Gospod, Bog Abrahama, gospodara mojega, koji ne uskrati milosti i vjernosti svoje gospodaru mojemu! A mene Gospod pravim putom dovede u kuću rodbine gospodara mojega."

28 A djevojka otrča i pripovjedi u kući matere svoje, što joj se dogodi.

29 A Rebeka je imala brata po imenu Labana. Laban pohitje van k čovjeku na izvor.

30 Kad je on naime bio vidio naušnice i na rukama sestre svoje narukvice i čuo riječi sestre svoje: "Tako mi reče čovjek," pođe k čovjeku, koji je još jednako stajao kod deva na izvoru.

31 On reče: "Hodi, blagoslovljeni od Gospoda! Što stojiš tu vani, kad sam pospremio već kuću i mjesto načinio za deve."

32 Tada čovjek pođe u kuću, a onaj rastovari deve, donese slame i piće za deve i vode, da operu sebi noge on i ljudi, što su bili s njim.

33 A kad postavi pred njega da jede, reče on: "Ne jedem prije, dok ne kažem stvar svoju." Laban zamoli: "Govori!"

34 Tada on uze govoriti: "Ja sam sluga Abrahamov.

35 Gospod je veoma blagoslovio gospodara mojega, tako da je došao do velikog blagostanja. Dao mu je ovaca i goveda, srebra i zlata, sluga i sluškinja magaraca i deva.

36 Sara, žena gospodara mojega, rodila je u starosti svojoj gospodaru mojemu sina; njemu je predao sve svoje imanje.

37 A mene zakle gospodar moj ovako: "Da nijesi uzeo sinu mojemu žene od kćeri Kanaanaca, među kojima prebivam.

38 Nego otidi u kuću oca mojega i k rodbini mojoj i uzmi tamo ženu za sina mojega!

39 Ja odgovorih gospodaru svojemu: 'A što, ako žena ne htjedne poći sa mnom?'

40 On mi tada reče: 'Gospod, pred čijim sam licem hodio, poslaše anđela svojega s tobom i dat će sreću putu tvojemu, i ti ćeš dovesti ženu sinu mojemu iz rodbine moje i iz kuće oca mojega.

41 A neće te vezati zadana zakletva, ako dođeš k rodbini mojoj, pa ti je ne dadnu, tada te neće vezati zadana zakletva.'

42 Tako dođoh danas k izvoru i pomolih se: 'Gospode, Bože Abrahama, gospodara mojega, ako bi ipak htio dati sreću putu, na kojemu se nalazim!

43 Evo, ja stojim na izvoru, i ako mi djevojka, što izađe da donese vode, a kojoj reknem: Daj mi da se napijem malo vode iz krčaga tvojega,

44 Odgovori tada: Napij se samo, pa i devama ću tvojim naliti vode, onda je to žena, koju je odredio Gospod sinu gospodara mojega.'

45 Još nijesam bio izgovorio, i gle, izađe Rebeka s krčagom na ramenu, i ona siđe k izvoru i zahvati. Ja je zamolih: 'Daj mi da se na pijem!'

46 Ona odmah spusti dolje krčag svoj i reče: 'Napij se, pa i deve ću tvoje napojiti!' I ja se napih, a ona napoji i deve.

47 Onda je upitah: 'Čija si kći?' Ona odgovori: 'Kći sam Betuela, sina Nahora, kojega mu rodi Milka.' Nato joj ja objesih naušnice i metnuh joj narukvice na ruke.

48 Tada se ja naklonih, bacih se ničice pred Gospodom i blagoslivljah Gospoda, Boga Abrahama, gospodara mojega, koji me vodio pravim putom, da dobijem kćer rođaka gospodara svojega za sina njegova.

49 Ako hoćete dakle iskazati milost i vjernost gospodaru mojemu, kažite mi; ako li nećete, kažite mi i to, da se okrenem nadesno ili nalijevo!"

50 Tada odgovoriše Laban i Betuel i rekoše: "Od Gospoda to dolazi; mi ti ne možemo reci ni da ni ne.

51 Eto, Rebeka je pred tobom; uzmi je pa idi, da bude žena sinu gospodara tvojega, kao što je odredio Gospod!"

52 A kad je čuo sluga Abrahamov pristanak njihov, baci se ničice pred Gospodom sve do zemlje.

53 Potom izvadi sluga stvari srebrne i zlatne i haljine, i darova ih Rebeki, i bratu njezinu i materi njezinoj darova dragocjene stvari.

54 Onda su jeli i pili, on i pratioci njegovi, i prenoćiše ondje. Kad ustadoše ujutro, reče on: "Pustite me da idem gospodaru svojemu."

55 Brat njezin i mati njezina odgovoriše: "Neka ostane djevojka kod nas još koje vrijeme, barem deset dana, pa onda može ići!"

56 A on im reče: "Ne zaustavljajte me, jer Gospod je dao sreća putu mojemu. Pustite me da idem i da se vratim gospodaru svojemu!"

57 Oni odgovoriše: "Da pozovemo djevojku i nju da upitamo."

58 I pozvaše Rebeku i upitaše je: "Hoćeš li idi s ovim čovjekom?" Ona odgovori: "Hoću."

[59] Tada pustiše sestru svoju Rebeku s dojkinjom njezinom i slugu Abrahamova s ljudima njegovim da idu.

[60] Blagosloviše Rebeku i rekoše joj: "Sestro draga, budi mati nebrojenim tisućama, i potomci tvoji neka osvoje vrata neprijatelja svojih!"

[61] Nato se diže Rebeka sa sluškinjama svojim, posjedaše na deve i pođoše za čovjekom. Sluga uze Rebeku i otide odanle.

[62] Izak se upravo vraćao od studenca Lahaj Roi; prebivao je naime u pokrajini Negebu.

[63] Podvečer bio je Izak izašao na polje da razmatra; kad podiže oči i pogleda, a to dolazile deve.

[64] I Rebeka podiže oči i ugleda Izaka, spusti se brzo s deve,

[65] I upita slugu: "Tko je onaj tamo čovjek, što ide preko polja u susret nama?" Sluga odgovori: "To je gospodar moj." Tada ona uze pokrivalo i pokri se.

[66] Nato sluga pripovjedi Izaku sve, što je bio učinio.

[67] Izak je povede u šator matere svoje Sare i tada uze Rebeku, ona mu postade žena i on je zamilova. I tako se Izak utješi nad gubitkom matere svoje.

Postanak, glava 25

[1] Abraham je bio uzeo još drugu ženu, po imenu Keturu.

[2] I ona mu rodi Zimrana, Jokšana, Medana, Midjana, Jišbaka i Šuaha.

[3] Jokšanu se rodi Šeba i Dedan. Potomci Dedanovi bili su Ašurimi, Letušimi i Leumimi.

[4] Sinovi Midjanovi bili su Efa, Efer, Henok, Abida i Eldaa. Sve su ovi potomci Keturini.

[5] A Abraham predade Izaku sve imanje svoje.

[6] Sinovima inoča, što ih je imao Abraham, dade Abraham samo darove i otpravi ih dok je još živio, od sina svojega Izaka prema istoku u istočnu zemlju.

[7] A ovo je broj godina, što ih preživje Abraham: sto sedamdeset i pet godina.

[8] Tada preminu Abraham, u lijepoj starosti umrije, star i sit života, pa bi pridružen ocima svojim.

[9] Sinovi njegovi Izak i Išmael pokopaše ga u pećini Makpeli na polju sina Sohara Hiteja Efrona, sina Soharova, istočno od Mamre,

[10] Na polju, što ga je bio Abraham kupio od sinova Hetovih. Tamo bijahu pokopani Abraham i žena njegova Sara.

[11] Po smrti Abrahamovoj blagoslovi Bog sina njegova Izaka. Izak je prebivao kod studenca Lahaj Roi.

[12] Ovo je potomstvo Išmaela, sina Abrahamova, kojega je bila Abrahamu rodila Egipćanka Agara, sluškinja Sarina,

[13] Ovo su imena sinova Išmaelovih, po njihovim plemenima poredana: "Prvorođenac Išmaelov Nabajot, onda Kedar, Adbeel, Mibsam,

[14] Mišma, Duma, Masa,

[15] Hadar, Tema, Jetur, Nafiš i Kedma,

[16] To su sinovi Išmaelovi, i to su imena njihova po selima i šatorištima njihovim, dvanaest knezova po plemenima njihovim.

[17] Godine života Išmaelova iznosile su sto i trideset i sedam godina. Zatim izdahnu; umrije i bi pridružen svojim precima.

[18] Sinovi Išmaelovi prebivali su od Havile do Šura, koji leži istočno od Egipta u smjeru prema Asiriji. U blizini sve braće svoje naseliše se prkosno.

[19] Ovo je potomstvo Izaka, sina Abrahamova. Abrahamu se rodi Izak.

[20] A Izaku je bilo četrdeset godina, kad se oženi Rebekom kćerju Sirijca Betuela iz Padam−Arama, sestrom Sirijca Labana,

[21] I Izak se molio Gospodu za ženu svoju, jer nije imala djece. Gospod ga usliši, i tako
žena njegova Rebeka zatrudnje.

[22] A kad su se sudarala djeca u utrobi njezinoj, reče ona: "Ako je tomu tako, što će
onda biti od mene?" Ona otide da pita Gospoda.

[23] Gospod joj odgovori: "Dva su naroda u utrobi tvojoj, dva plemena će se odvojiti u
utrobi tvojoj; jedno će biti jače od drugoga, i starije služit će mlađemu."

[24] I kad dođe vrijeme da rodi, a to zaista blizanci, bili su u tijelu njezinu.

[25] Prvi koji se pojavi, bio je crvenkast, sav kao runo rutav. Zato mu nadjenuše ime
Ezav.

[26] A poslije se pojavi brat njegov; njegova se ruka prihvatila za petu, Ezava. Zato mu
nadjenuše ime Jakov. Bilo je Izaku šezdeset godina kad se oni rodiše.

[27] I kad dječaci odrastoše, posta Ezav dobar lovac, čovjek pustinje. A Jakov je bio
čovjek krotak, koji je ostao kod šatora.

[28] Izak je više volio Ezava, jer je rado jeo lovinu, a Rebeka je više voljela Jakova.

[29] Jednom skuhao Jakov jelo. Tada Ezav dođe iz pustinje sav gladan.

[30] Ezav reče Jakovu: "Daj mi brže da jedem toga crvenoga jela; jer gladan sam sav!"
Zato se prozva Edom.

[31] Jakov reče: "Prodaj mi najprije svoje pravo prvorodstva!"

[32] Ezav reče: "Ah, moram eto da umrem; što će mi to pravo prvorodstva?"

[33] A Jakov reče: "Zakuni mi se najprije!" I zakle mu se i prodade tako svoje pravo
prvorodstva Jakovu.

[34] Nato Jakov dade Ezavu kruha i jela od leće. On je jeo i pio, ustao i otišao. Tako je
malo cijenio Ezav pravo prvorodstva.

Postanak, glava 26

[1] Nasta u zemlji glad, druga negoli ona prijašnja, što je bila za vremena Abrahamova. Tada Izak otide k filistejskom kralju Abimeleku u Geraru.

[2] Tada mu se javi Gospod i reče: "Ne silazi u Egipat; boravi u zemlji za koju ću ti reći!

[3] Boravi kao gost u ovoj zemlji, i ja ću biti s tobom i blagoslovit ću te; jer ću tebi i potomstvu tvojemu dati sve zemlje ove i tako ispuniti zakletvu, kojom sam se zakleo ocu tvojemu Abrahamu.

[4] Umnoži ću potomke tvoje tako mnogobrojno kao zvijezde na nebu; sve zemlje ove dat ću potomcima tvojim, i u potomstvu tvojem bit će blagoslovljeni svi narodi na zemlji;

[5] Zato što je Abraham slušao glas moj i držao zapovijed moju, naredbe, propise i zakone moje."

[6] I tako osta Izak u Gerari.

[7] A kad su stanovnici mjesta pitali za ženu njegovu, reče: "Sestra mi je." Jer se je bojao reći: "Žena mi je", mislio je: "Mogli bi me inače, stanovnici mjesta ubiti zbog Rebeke, jer je lijepa."

[8] Kad je tamo dulje vremena boravio, dogodi se, te kralj filistejski Abimelek pogleda kroz prozor i vidje, kako Izak miluje ženu svoju Rebeku.

[9] Tada dozva Abimelek Izaka i reče: "Eto, ona je zacijelo žena tvoja. Kako si mogao reći da ti je sestra?" Izak mu odgovori: "Mislio sam, da bih inače morao umrijeti zbog nje."

[10] Abimelek reče: "Što si nam to učinio? Kako je lako mogao tko od naroda primaći se ženi tvojoj, i tako bi ti navukao na nas krivnju."

[11] I zapovjedi Abimelek svemu narodu: "Tko se dotakne ovoga čovjeka ili žene njegove, kaznit će se smrću!"

[12] Tada Izak zasija u onoj zemlji i požanje u onoj godini stostruko, jer ga Bog blagoslovi.

13 Tako posta čovjek bogat i sve bogatiji, dok postade neizmjerno bogat.

14 Imao je stada ovaca i goveda i mnogo služinčadi, tako da su mu Filisteji postali zavidni.

15 Zato sve studence, što ih bjehu iskopale sluge oca njegova za života oca njegova Abrahama, zasuše i zemljom napuniše.

16 A Abimelek reče Izaku: "Idi od nas, jer si nam ti postao previše moćan."

17 Tako otide Izak odanle, razape šator svoj u dolini gerarskoj i ostade ondje.

18 Nato Izak opet iskopa studence, što su ih bili iskopali za života oca njegova Abrahama, a Filisteji ih poslije smrti Abrahamove zasuli, i dade im ista imena, što im ih bio dao otac njegov.

19 Sluge Izakove kopale su u dolini i nađoše tamo studenac sa tekućom vodom.

20 Ali se posvadiše pastiri gerarski s pastirima Izakovim, jer su tvrdili: "Naša je voda!" Zato on nazva studenac Esek, jer su se tamo bili posvadili s njim.

21 Potom iskopaše drugi studenac; pa se i radi njega posvadiše; zato ga on nazva Sitna.

22 Tada otide odatle dalje i iskopa opet studenac. Oko njega nije bilo svađe, pa ga nazva on Rehobot rekavši: "Sad nam Gospod odredi slobodan prostor, da se možemo raširiti u zemlji."

23 Odatle otide gore u Beer−Šebu.

24 U onoj noći javi mu se Gospod i reče: "Ja sam Bog oca tvojega Abrahama. Ne boj se, jer ja sam s tobom i blagoslovit ću tebe i umnožit ću potomstvo tvoje zbog sluge svojega Abrahama."

25 On načini ondje žrtvenik, prizva ime Gospodnje i razape šator svoj, a sluge Izakove iskopaše ondje studenac.

26 Tada dođe k njemu Abimelek iz Gerare s pouzdanikom svojim Ahuzatom i s poglavicom svoje vojske Fikolom.

27 Izak ih upita: "Zašto dođoste k meni, kad mrzite na me i otjeraste me od sebe?"

28 Oni odgovoriše: "Vidjesmo na svoje oči, da je Gospod s tobom. Stoga mislimo, da treba pod zakletvom sklopiti ugovor između nas i tebe. Mi hoćemo da sklopimo ugovor s tobom.

29 Ti da nama ne činiš nikakva zla kao što se mi tebe ne dotakosmo, nego ti samo dobro činismo i pustismo te da ideš u miru. Ti si eto blagoslovljen od Gospoda!"

30 Tada im on spremi gozbu, i oni su jeli i pili.

31 Drugo jutro rano zakleše se jedan drugome. Tada ih otpusti Izak, i oni otidoše od njega u miru.

32 Isti dan dođoše sluge Izakove i pripovjediše mu za studenac, što su ga bili iskopali: "Nađosmo vodu."

33 On, ga nazva Šiba. Zato se zove grad sve do dana današnjega Beeršeba.

34 Kad bi Ezavu četrdeset godina, uze za ženu Juditu, kćer Hiteja Beerija, i Basematu, kćer Hiteja Elona.

35 Obadvije su zadavale mnogo jada Izaku i Rebeki.

Postanak, glava 27

1 Kad Izak ostarje i oči mu potamnješe, da nije mogao više vidjeti, dozva starijega sina svojega Ezava i reče mu: "Sine moj!" On mu odgovori: "Evo me!"

2 Tada reče on: "Vidiš, ostario sam i ne znam, kad ću umrijeti.

3 Uzmi sad oružje svoje, tobolac svoj i luk svoj, izađi van u pustinju i ulovi mi komad divljačine!

4 Priredi mi od toga tečno jelo, kako to ja volim, i donesi mi to! Tada ću jesti, i duša će te moja za to blagosloviti, prije nego umrem."

5 A Rebeka je bila čula, kad je Izak tako govorio sa sinom svojim Ezavom. I Ezav izađe u pustinju, da ulovi divljačine i donese kući.

[6] Tada reče Rebeka sinu svojemu Jakovu: "Čula sam, kako otac tvoj reče bratu tvojemu Ezavu:

[7] 'Donesi mi komad divljačine i priredi mi tečno jelo, da mogu jesti i tebe pred Gospodom blagosloviti, prije nego umrem.'

[8] Nego sada, sine moj, poslušaj savjet, što ću ti ga dati!

[9] Otidi k stadu i donesi mi odanle dva lijepa jareta, a ja ću od njih prirediti tečno jelo ocu tvojemu, kako on to voli.

[10] Onda ćeš donijeti ocu svojemu da jede, pa da te blagoslovi, prije nego umre."

[11] A Jakov reče materi svojoj Rebeki: "Gle, moj je brat Ezav čovjek rutav, a ja sam gladak.

[12] Može biti da me opipa otac moj, pa onda da ispadnem pred njim kao varalica, i tako bih navukao na sebe prokletstvo mjesto blagoslova."

[13] A mati njegova odgovori mu: "Na me neka padne to prokletstvo tvoje, sine moj! Poslušaj savjet moj, otidi i donesi mi!"

[14] On tada ode i donese materi svojoj. Mati njegova priredi od toga tečno jelo, kako je to volio otac njegov.

[15] Nato donese Rebeka najbolje haljine starijeg sina svojega Ezava, što ih je imala u kući kod sebe, i obuče ih mlađem sinu svojemu Jakovu.

[16] kožice jareće ovi mu oko ruku i oko vrata glatkoga.

[17] Tada dade sinu svojemu Jakovu u ruke tečno jelo s kruhom, što ga je bila priredila.

[18] Tako uniđe on k ocu svojemu i reče: "Oče moj!" On odgovori: "Evo me! Tko si ti, sine moj?"

[19] Jakov reče ocu svojemu: "Ja sam Ezav, prvorođenac tvoj; učinio sam, kako si mi naložio. Sjedi uspravo i jedi divljačine moje, i onda me blagoslovi!"

[20] A Izak upita sina svojega: "Kako si mogao tako brzo nešto naći, sine moj?" On odgovori: "Gospod, Bog tvoj, dade milost, te istrča preda me."

21 Ali Izak reče Jakovu: "Stupi bliže, da te opipam, sine moj, da li si ti zaista sin moj Ezav ili ne!"

22 Jakov pristupi k ocu svojemu Izaku, i on ga opipa i reče: "Glas je doduše Jakovljev, ali ruke su ruke Ezavove."

23 I ne poznade ga, jer su ruke njegove bile rutave kao ruke brata njegova Ezava. Pošto ga je pozdravom blagoslova pozdravio,

24 Upita opet: "Ti si dakle doista sin moj Ezav?" On odgovori: "Jesam."

25 Tada on reče: "Onda mi donesi, da jedem divljačine sina svojega i da te tada blagoslovim!" Jakov mu donese, i on je jeo. Tada donese vina, i on je pio.

26 Nato mu reče otac njegov Izak: "Hodi ovamo, sine moj, i poljubi me!"

27 On pristupi i poljubi ga. Kad on osjeti miris haljina njegovih, blagoslovi ga govoreći: "Zaista, miris sina mojega jest kao miris polja, kad ga blagoslovi Gospod.

28 Bog ti dao rose nebeske i zemlje rodne i vina i žita izobilja!

29 I narodi se pred tobom pregibali! Bio gospodar bradi svojoj, i klanjali se tebi sinovi matere tvoje! Proklet bio, koji tebe proklinje! A blagoslovljen bio, koji tebe blagoslivlja!"

30 Kad je Izak bio završio blagoslov nad Jakovom, a Jakov jedva Što je bio otišao ispred oca svojega Izaka, vrati se brat njegov Ezav iz lova.

31 I on priredi tečno jelo, donese ocu svojemu i reče ocu svojemu: "Sjedni uspravo, oče dragi i jedi divljačine sina svojega, da me onda mogneš blagosloviti!

32 Tada ga upita otac njegov Izak: "Tko si ti?" On reče: "Ja san sin tvoj, prvorođenac tvoj, Ezav."

33 Izak se neizmjerno uplaši i povika: "A tko je bio onaj, koji ulovi divljačinu i donese mi je? Ja sam jeo od svega, prije nego ti dođe, i njega sam blagoslovio, i on će tako ostati blagoslovljen!"

34 Kad Ezav razabra riječi oca svojega, zavrisnu gorko iza glasa i zamoli oca svojega: "Blagoslovi i mene, oče dragi!"

35 On odgovori: "Dođe brat tvoj s prijevarom i odnese ti blagoslov."

36 Tada on reče: "Pravo mu se dalo ime Jakov. Već dvaput me prevari: moje pravo
prvorodstva uze mi, a sad mi eto još ote i blagoslov." Tada upita: "Zar nijesi za mene
sačuvao nikakva blagoslova?"

37 Izak odgovori Ezavu: "Eto, postavih ga tebi za gospodara i svu braću njegovu
dadoh mu za sluge, i opskrbih ga žitom i vinom. Pa što bih sad još mogao učiniti za
tebe, sine dragi?"

38 Ezav reče ocu svojemu: "Zar imaš samo jedan blagoslov, oče dobri? Blagoslovi i
mene, oče dragi!" I Ezav stade glasno plakati.

39 Tada mu otac njegov Izak progovori: "Eto, daleko od rodne zemlje bit će
prebivalište tvoje i daleko od rose nebeske odozgor.

40 Od mača svojega živjet ćeš i bratu ćeš svojemu služiti. Otrgneš li se, jaram ćeš
njegov stresti s vrata svojega."

41 Ezav posta neprijatelj Jakovu zbog blagoslova, što mu ga je bio dao otac njegov, i
reče Ezav: "Naskoro dolazi vrijeme, da će se žaliti oca mojega; tada ću ubiti brata
svojega Jakova."

42 I kad Rebeka saznade za tu izjavu starijeg sina svojega Ezava, dade dozvati mlađeg
sina svojega Jakova i reče mu: "Slušaj, brat tvoj Ezav hoće da ti se osveti i da te ubije,

43 Nego, sine dragi, poslušaj savjet moj; ustani i bježi k bratu mojemu Labanu u
Haran!

44 Ostani jedno vrijeme kod njega, dok se slegne srdžba brata tvojega!

45 Čim se gnjev brata tvojega odvrati od tebe i on zaboravi, što si mu učinio, poslat ću
po tebe i odanle te dovesti ovamo. Zašto bih vas obojicu izgubila u jedan dan?"

46 Potom reče Rebeka Izaku: "Omrznuo mi je život zbog kćeri Hetovih. Ako i Jakov
uzme sebi za ženu jednu takvu Hetovku, jednu između kćeri u zemlji, onda što imam
još od života?"

Postanak, glava 28

1 Tada Izak dozva Jakova, blagoslovi ga i naloži mu: "Ne uzimaj žene između kćeri Kanaanaca!

2 Nego ustani, idi u Mezopotamiju u kuću Betuela, oca matere tvoje, i uzmi sebi odanle ženu, jednu između kćeri Labana, brata matere tvoje!

3 Bog, Svemoćni, neka te blagoslovi, neka te učini plodnim i umnoži te, da postaneš jedno mnoštvo naroda!

4 I neka ti dadne blagoslov Abrahamov, tebi i potomcima tvojim, da posjedneš zemlju, u kojoj prebivaš kao tuđinac i koju Bog dade Abrahamu!"

5 Tako otpremi Izak Jakova, i on zaputi u Mezopotamiju k Labanu, sinu Sirijca Betuela, bratu Rebeke, matere Jakova i Ezava.

6 A Ezav saznade, daje Izak blagoslovio Jakova i poslao ga u Mezopotamiju, da odanle dovede sebi ženu, i da mu je blagoslivljajući ga naložio: "Ne uzimaj žene između kćeri Kanaanaca",

7 I da je Jakov poslušao oca svojega i mater svoju i otišao u Mezopotamiju.

8 I vidje Ezav, da ocu njegovu Izaku nijesu po volji Kanaanke.

9 Zato otide Ezav k Išmaelu i uze sebi, uz dvije žene svoje, za ženu još Mahalatu, kćer Išmaela, sina Abrahamova, sestru Nebajotovu.

10 A Jakov otide iz Beer−Šebe i otputova u Haran.

11 Stiže na jedno mjesto i prenoći ondje, jer je sunce bilo zapalo. Uze jedan kamen na onom mjestu, namjesti ga sebi kao jastuk i leže da tu spava.

12 I usne san: ljestve stajale na zemlji što s svojim vrhom dopirale sve do neba; i gle, anđeli Božji hodili na njima gore i dolje.

13 I gle, gore nad njima stajao je Gospod i govorio: "Ja sam Gospod, Bog oca tvojega Abrahama i Izaka. Zemlju, na kojoj počivaš, dat ću tebi i potomcima tvojim.

[14] Potomstva tvojega bit će kao praha na zemlji; prema zapadu i istoku, sjeveru i jugu ti i se raširiti; u tebi i u potomcima tvojim bit će blagoslovljena sva plemena na zemlji.

[15] Eto, ja ću biti s tobom i čuvat ću te, kamogod pođeš, i opet ću te natrag dovesti u ovu zemlju; jer te neću ostaviti, dokle ne izvršim, što ti obećah."

[16] I Jakov se probudi od sna svojega i povika: "Zaista, Gospod je na ovom mjestu, a ja ne znadoh!"

[17] Pun strahopoštovanja reče: "Kako je časno mjesto ovo! Jest, ovdje je kuća Božja i ovdje su vrata nebeska!"

[18] Drugo jutro uze Jakov kamen što ga je bio namjestio sebi kao jastuk, i postavi ga za spomenik i izli na njega ulje.

[19] Tada prozva to mjesto Betel, a prije se taj grad zvao Luza.

[20] Nato učini Jakov ovaj zavjet: "Ako Bog bude s menom i sačuva me na putu, kojim sad idem, ako mi dadne kruha za hranu i haljine za odijevanje,

[21] I ako će sretno vratim u očinsku kuću svoju, tada će Gospod biti moj Bog.

[22] A kamen ovaj, što ga postavih za spomenik, bit će kuća Božja, i od svega, što mi dadneš, vjerno ću ti dati desetinu."

Postanak, glava 29

[1] Tada zaputi Jakov i otide u zemlju sinova Istoka.

[2] Kad baci pogled oko sebe, ugleda u pustinji studenac, na kojem su upravo počivala tri stada ovaca; jer su se na tom studencu obično napajala stada. Nad otvorom studenca ležao je golem kamen.

[3] Istom kad bi se tamo stjerala sva stada, odvalili bi kamen s otvora studenca i napajali bi ovce; onda bi opet stavili kamen na svoje mjesto nad otvorom studenca.

[4] Jakov im reče: "Braćo, odakle ste?" Oni odgovoriše: "Iz Harana smo."

[5] On ih upita: "Poznajete li Labana, sina Nahorova?" Oni odgovoriše: "Poznajemo."

6 Upita ih dalje: "Kako mu je?" Oni odgovoriše: "Dobro, evo upravo dolazi kći njegova Rahela s ovcama."

7 Tada on reče: "Eto, još je dan dug, i nije još vrijeme, da satjerujete stoku. Napojite ipak ovce i pustite ih onda da još pasu!"

8 Odgovoriše: "Ne možemo, dok se ne skupe sva stada; onda istom odvalimo kamen s otvora studenca i napojimo ovce."

9 Dok je on još govorio s njima, bila je došla Rahela s ovcama oca svojega; ona je naime bila pastirica.

10 A kad Jakov vidje Rahelu, kćer materina mu brata Labana, i ovce materina mu brata Labana, pristupi Jakov, odvali kamen s otvora studenca i napoji ovce materina mu brata Labana.

11 Onda Jakov poljubi Rahelu i stade glasno plakati.

12 Zatim Jakov pripovjedi Raheli, da je rođak ocu njezinu, i to sin Rebekin. Nato ona otrča i javi to ocu svojemu.

13 I kad Laban ću glas o Jakovu, sinu sestre njegove, pohitje mu u susret, zagrli i poljubi ga i uvede u svoju kuću. On pripovjedi Labanu sve, što se je bilo dogodilo.

14 Laban mu reče: "Jest, ti si kost moja i meso moje." I osta kod njega čitav mjesec dana.

15 Tada Laban reče Jakovu: "Zar da badava radiš za me, jer si mi nećak? Kaži mi, što će ti biti plaća?"

16 A Laban je imao dvije kćeri; starijoj bilo ime Lea, a mlađoj Rahela.

17 Lea je imala slabe oči, a Rahela je bila lijepa stasa i lica.

18 Jakov zavolje Rahelu i reče: "Služit ću ti sedam godina za mlađu kćer tvoju Rahelu."

19 Laban odgovori: "Bolje je, da je dam tebi negoli kojemu stranom čovjeku. Ostani dakle kod mene!"

[20] Tako je Jakov služio za Rahelu sedam godina, i one mu se činiše kao nekoliko dana, tako ju je volio.

[21] Tada reče Jakov Labanu: "Daj mi sad moju ženu, jer navrši se moje vrijeme; pa bih se njom oženio."

[22] I sazva Laban sve stanovnike mjesta i priredi gozbu.

[23] A uvečer uze kćer svoju Leau i uvede je k njemu, i on imade s njom ženidbeno općenje.

[24] I Laban dade kćeri svojoj Lei ropkinju Zilpu za sluškinju.

[25] Ujutro vidjelo se, da je to bila Lea. Tada reče on Labanu: "Zašto si mi to učinio? Zar ti nijesam služio za Rahelu? Zašto si me prevario?

[26] Laban reče: "U našoj zemlji nije običaj, da se uda mlada prije starije.

[27] Navrši samo s njom svadbeni tjedan, onda će ti se dati i druga za službu, za koju ćeš mi služiti još daljnih sedam godina.

[28] Jakov učini tako i navrši s njom svadbeni tjedan. Tada mu dade i kćer svoju Rahelu za ženu.

[29] I Laban dade kćeri svojoj Raheli ropkinju svoju Bilhu za sluškinju.

[30] On imade s Rahelom ženidbeno općenje. Rahelu je više volio nego Leau, i tako je on još daljnih sedam godina služio kod njega.

[31] Kad vidje Gospod, da je Lea zapostavljena, učini je rodnom, a Rahela osta nerotkinja.

[32] Tako Lea zatrudnje i rodi sina, kojemu nadjenu ime Ruben; jer reče ona: "Gospod pogleda na jad moj i stoga će me ljubiti čovjek moj."

[33] I opet ona zatrudnje i rodi sina, i ona reče: "Gospod je čuo, da sam bila zapostavljena; zato mi dade i ovoga." I nadjenu mu ime Simeon.

[34] I kad opet zatrudnje i rodi sina, reče: "Sad će mi čovjek moj biti naklonjen; jer rodih tri sina." Zato mu nadjenu ime Levi.

[35] Potom zatrudnje još jedanput, rodi sina i reče: "Sada ću slaviti Gospoda." Zato mu nadjenu ime Juda. Potom prestade rađati.

Postanak, glava 30

[1] Kad Rahela vidje, da ne rađa djece Jakovu, poče Rahela zavidjeti sestri svojoj i reče Jakovu: "Daj mi djece, inače umrijet ću!"

[2] Tada se Jakov rasrdi na Rahelu i reče: "Zar sam ja a ne Bog, koji ti uskrati blagoslov djece?"

[3] Ona odgovori: "Evo ti osobna sluškinja moja Bilha; opći s njom, da ona rodi za moje krilo, te tako po njoj dođem do djece!"

[4] I dade mu osobnu sluškinju svoju Bilhu za inoču, i Jakov je općio s njom.

[5] Zatrudnje Bilha i rodi Jakovu sina.

[6] Rahela reče: "Dosudi mi Bog pravo, kad usliši i moju molbu i pokloni mi sina." Zato mu nadjenu ime Dan.

[7] I opet zatrudnje sluškinja Rahelina Bilha i rodi Jakovu drugoga sina.

[8] Tada reče Rahela: "Božje bojeve bojevah sa sestrom svojom, pa i pobijedih." Zato mu nadjenu ime Naftali.

[9] I kad Lea vidje, da je prestala rađati, uze sluškinju svoju Zilpu i dade je Jakovu za ženu.

[10] I sluškinja Leaina Zilpa rodi Jakovu sina.

[11] Tada reče Lea: "Sretno!" Ona mu nadjenu ime Gad.

[12] Potom sluškinja Leaina Zilpa rodi Jakovu drugoga sina.

[13] Tada reče Lea: "sretna ja! Jest, sretnom će me slaviti žene," Zato mu nadjenu ime Ašer.

[14] I kad Ruben izađe jedanput u vrijeme žetve pšenične, nađe na polju nadliške i donese ih materi svojoj Lei. Tada reče Rahela Lei: "Daj mi koji nadlišak sina

svojega!"

15 A ona joj reče: "Zar ti nije dosta, što mi uze čovjeka mojega, pa ćeš mi sada uzeti i
nadliške sina mojega?" A Rahela reče: "Zato noćas neka on slobodno bude kod tebe
za nadliške sina tvojega!"

16 I kad je uvečer dolazio Jakov iz polja, izađe mu Lea u susret i reče: "K meni ćeš
doći; jer te kupih za nadliške sina svojega!" Tako on provede onu noć kod nje.

17 Bog usliši Leau; ona zatrudnje i rodi Jakovu petoga sina.

18 Tada reče Lea: "Dade mi Bog plaću, jer dadoh sluškinju svoju čovjeku svojemu."
Zato mu nadjenu ime Isakar.

19 Opet zatrudnje Lea i rodi Jakovu šestoga sina.

20 Lea reče: "Bog me obdari lijepim darom, sad će me čovjek moj poštivati, jer mu
rodih šest sinova." Zato mu nadjenu ime Zebulun.

21 Kasnije rodi kćer, kojoj nadjenu ime Dina.

22 I spomenu se Bog Rahele, usliši je i darova joj radosti majčine.

23 Ona zatrudnje i rodi sina, te reče: "Oduze Bog sramotu moju."

24 I nadjenu mu ime Josip i reče: "Neka mi Gospod pridoda još jednoga sina!"

25 Kad Rahela rodi Josipa, reče Jakov Labanu: "Pusti me, htio bih poći u svoje mjesto
i u svoju domovinu!

26 Daj mi žene moje i djecu, za koje sam ti služio, da idem; ta dobro znaš, kako sam ti
služio."

27 Laban mu odgovori: "O da bih našao milost u očima tvojim! Znam, Gospod me je
blagoslovio zbog tebe."

28 I on nastavi: "Odredi plaću, što je tražiš od mene, i dat ću ti je ti je."

29 On mu reče: "Znaš sam, kako sam ti služio, i što po meni postade stoka tvoja.

30 Malo je bilo, što si imao, prije nego dođoh k tebi, i to se umnoži silno, jer Gospod te je blagoslivljao pri svakom koraku mojem. A sad ću se i ja moći brinuti za kuću svoju?"

31 Onaj upita: "Što da i dadnem?" Jakov odgovori: "Ne trebaš mi ništa platiti. Ako pristaneš na ovo, što ću reći, opet ću ti čuvati životinje.

32 Pusti, da prođem danas sve životinje tvoje i da izlučim od njih svaki komad šaren i s biljegom! Svaki crn komad među ovcama i svaka s biljegom i šarena koza neka bude plača moja!

33 I na tom neka se pokaže poštenje moje ubuduće: kada dođeš, da vidiš plaču moju, neka bude sve, što nije šareno ili s biljegom među kozama i crno među ovcama, kao od mere ukradeno!"

34 Tada reče Laban: "Dobro, neka bude, kako si rekao!"

35 Nato izluči Laban još isti dan prugaste i biljegom jarce i sve šarene i s biljegom koze, sve, na čemu je bilo nešto bijelo, i sve, što je bilo crno među ovcama, i predade to sinovima svojima.

36 Onda odredi daljinu od tri dana hoda između sebe i Jakova. Jakov je naime pasao ostalu stoku Labanovu.

37 Tada Jakov donese sebi zelenih prutova topolovih, ljeskovih i kestenovih i oguli na njima bijele pruge time, da je otkrio bjelinu na prutovima.

38 Potom je metao oguljene prutove upravo pred životinje u žljebove, u korita, kamo su dolazile životinje da piju. One su se naime parile, kad bi dolazile da piju.

39 Jer su se životinje parile gledajući u prutove, to bi životinje omladile prugaste, šarene i s biljegom mlade.

40 Janjad bi onda Jakov izlučio. Tako se je brinuo, da mlade životinje u stadu Labanovu budu prugasti i crni komadi. Tim je namaknuo sebi posebna stada, što ih nije stavljao među životinje Labanove.

41 I kad su se god parile jake životinje, metao bi Jakov prutove u žljebove, da se omlade pred prutovima.

42 A pred slabe životinje nije ih metao. Tako je Laban dobivao slabe životinje, a Jakov jake.

43 Tako se čovjek veoma obogati i dobi mnogo stoke, sluškinja i sluga, deva i magaraca.

Postanak, glava 31

1 Kad Jakov doču riječi sinova Labanovih, koji su ovako govorili: "Jakov sve prenese na sebe, Što je imao otac naš; od posjeda oca našega steče on sve to bogatstvo."

2 Pa kad i na licu Labanovu razabra, da on nije više prijašnji.

3 Tada zapovjedi Gospod Jakovu: "Vrati se u zemlju otaca svojih i k svojoj rodbini i ja ću biti s tobom."

4 Nato Jakov dade dozvati Rahelu i Leau u polje k stadu svojemu,

5 I reče im: "Vidim na licu oca vašega, da on nije više prema meni kao prije; ali je Bog oca mojega bio s menom.

6 Znate same da sam ocu vašemu služio koliko sam god mogao.

7 Ali otac me je vaš varao i mijenjao mi plaću deset puta; ali Bog ipak ne dopusti, da mi naškodi.

8 Kad on reče: 'Šarene životinje neka budu plaća tvoja', onda sva stoka omladi šarene mlade. A kad reče: 'Prugaste životinje neka budu plača tvoja', onda sva stoka omladi prugaste mlade.

9 Tako oduze Bog stado ocu vašemu i dade ga meni.

10 U vrijeme naime, kad su se parile ovce, vidjeh jasno u snu, kako su ovnovi, što su skakali na ovce, bili prugasti, šareni i pjegavi.

11 I anđeo Božji reče mi u snu: 'Jakove!' A ja odgovorih: 'Evo me!'

12 On reče: 'Dobro pripazi na to da budu svi ovnovi, što skaču na ovce, prugasti, šareni i pjegavi! Ja sam doista sve vidio, što ti učini Laban.

[13] Ja sam Bog Betela, gdje si uljem pomazao spomenik i meni učinio zavjet. Sada ustani, idi iz ove zemlje i vrati se u domovinu svoju!'

[14] Tada mu odgovoriše Rahela i Lea: "Zar još imamo dio i baštinu u kući oca svojega?

[15] Zar nas ne drži kao tuđinke, pošto nas prodade, i novac, što ga je dobio za nas, pojede?

[16] Jer sve blago, što ga oduze Bog ocu našemu, naše je i djece naše. Učini samo sada onako, kako ti zapovijeda Bog!"

[17] Jakov se podiže, metnu djecu svoju i žene svoje na deve,

[18] I povede svu stoku i sve blago svoje, što ga steče, stoku, što je sebi priskrbio u Mezopotamiji, da se vrati k ocu svojemu Izaku u zemlju kanaansku.

[19] A Laban je bio upravo otišao da striže ovce svoje, a Rahela ukrade kućne idole oca svojega.

[20] Jakov naime prevari Sirijca Labana, jer mu je tajio, da hoće bježati.

[21] Tako poduze bijeg sa svim, što je imao, zaputi se, prijeđe preko rijeke i udari prema gori Gileadu.

[22] Treći dan javiše Labanu, da je pobjegao Jakov.

[23] Tada on uze sa sobom rođake svoje, pođe za njim u potjeru sedam dana hoda i dostiže ga u gori Gileadu.

[24] Ali se Bog javi Sirijcu Labanu noću u snu i opomenu ga: "Pazi dobro, da ne govoriš s Jakovom ni dobro ni zlo!"

[25] Kad eto Laban dostiže Jakova, Jakov je bio razapeo šator svoj na gori, a Laban s rođacima svojim razape šator svoj na gori Gileadu.

[26] I reče Laban Jakovu; "Što si učinio, ti me prevari i odvede kćeri moje kao ratne zarobljenice?

[27] Zašto tajno pobježe i pokrade me? Niti mi što reče, da te ispratim s radošću i pjesmom, s bubnjima i harfama!

[28] Niti mi dade, da izljubim na rastanku unuke svoje i kćeri svoje. Doista, ludo si radio.

[29] Mogao bih sada da s vama zlo postupam. Ali Bog oca tvojega prošle noći reče mi: 'Pazi, da ne govoriš s Jakovom ni dobro ni zlo!'

[30] Pa dobro, eto otišao si, jer si se zaželio kuće očeve; ali zašto mi ukrade kipove bogova mojih?"

[31] Jakov odgovori Labanu: "Jest, bojao sam se, jer sam mislio, da bi mi ti mogao oteti kćeri svoje.

[32] A u koga nađeš kipove svoje, taj neka ne živi više! Pretraži samo pred našim rođacima sve, što imam kod sebe, pa ih uzmi sebi!" Jakov naime nije znao, da ih je bila ukrala Rahela.

[33] Laban uđe u šator Jakovljev i u šator Lein i u šator obadviju sluškinja, ali ne nađe ništa. Izađe iz šatora Leaina i uđe u šator Rahelin.

[34] A Rahela je bila uzela kućne idole; pa ih metnula pod samar deve svoje i sjela na njih. I Laban pretraži sav šator, a ne nađe ništa.

[35] A ona reče ocu svojemu: "Nemoj mi zamjeriti, gospodaru, što ti ne mogu ustati, jer je meni što u žena biva!" On je tražio dalje, ali ne nađe kućnih kipova.

[36] Tada se rasrdi Jakov i udari na Labana. Ovako progovori Labanu: "Koja je moja krivnja i koji moj prekršaj, da me tako žestoko progoniš?

[37] Sve si mi eto stvari prekopao, pa što si našao iz svoje kuće? Daj stavi sve pred svoje i moje rođake, i oni neka prosude, tko od nas dvojice ima pravo!

[38] Ima već dvadeset godina, što sam bio kod tebe. Ovce tvoje i koze tvoje nikad se ne izjaloviše, i nikad ne pojedoh ovna tvojega.

[39] Što bi zvijer rastrgla, nikad ti ne donesoh. Sam bih uvijek podmirio štetu. Od mene si utjerivao, što bi mi bilo ukradeno danju ili noću.

[40] Danju me ubijala žega, a noću mraz, i san nije dolazio na oči moje.

41 Dvadeset eto godina služio sam u kući tvojoj, četrnaest godina za dvije kćeri tvoje i šest godina za stoku tvoju, a plaću si mi mijenjao deset puta.

42 Da nije bio za me Bog oca mojega, Bog Abrahamov, kojega štuje i Izak, ti bi me zaista sada otpustio praznih ruku. Ali je Bog vidio nevolju moju i trud ruku mojih, pa je prošle noći presudio."

43 Laban reče Jakovu: "Moje su kćeri, moja su djeca, i moja je stoka, ukratko sve, što vidiš, jest moje. Pa što da učinim danas kćerima svojim ili djeci njihovoj, koju rodiše?

44 Hajde da sklopimo savez, ja i ti, i to neka bude za svjedočanstvo između mene i tebe!"

45 Tada uze Jakov kamen i postavi ga kao spomenik.

46 I Jakov zapovjedi svojima: "Nakupite kamenja!" I nakupiše kamenja i podigoše gomilu, i tada održaše gozbu tu na gomili kamenja.

47 Laban je nazva Jegar Sahaduta, a Jakov je nazva Galed.

48 Laban reče: "Ova je gomila kamenja danas svjedok između mene i tebe." Zato joj dade ime Galed,

49 A stup Mispa, jer reče: "Neka bude Gospod stražar između mene i tebe, kad se rastadosmo!

50 Ako bi zlo postupao s kćerima mojim ili bi uzeo još druge žene uz kćeri moje, onda pomisli, makar inače i nije nitko uz nas, da je Bog svjedok između mene i tebe!"

51 Dalje reče Laban Jakovu: "Eto, ova gomila kamenja i ovaj spomenik, što ga postavih između mene i tebe:

52 Svjedok neka bude ova gomila kamenja, i svjedok neka bude ovaj spomenik, da ni ja ne smijem preko ove gomile i ovoga spomenika prijeći k tebi, a ni ti ne smiješ preko ove gomile kamenja i ovoga spomenika prijeći k meni u zloj namjeri.

53 Bog Abrahamov i Bog Nahorov, Bog njihovih otaca, neka bude sudac među nama!" Tada se zakle Jakov onim, kojega je štovao otac njegov Izak.

54 Nato prinese Jakov na gori žrtvu zaklanicu i pozva svoje, da održe gozbu. Tako održaše oni gozbu i ostadoše preko noći na gori.

55 Drugoga jutra rano izljubi Laban unuke svoje i kćeri svoje i dade im svoj blagoslov; potom otide Laban i vrati se kući.

Postanak, glava 32

1 I Jakov otide svojim putem, i tada ga sretoše anđeli Božji.

2 Kad ih ugleda Jakov, povika: "Ovo je tabor Božji!" Zato prozva ono mjesto Mahanaim.

3 Nato posla Jakov pred sobom glasnike k bratu svojemu Ezavu u zemlju Seir, u pokrajinu edomsku,

4 I naloži im: "Ovako recite gospodaru mojemu Ezavu: Sluga tvoj Jakov poručuje ti ovo: 'Boravio sam i do sada se zadržao kod Labana.

5 Tamo sam stekao volova, magaraca, stoke, sluga i sluškinja. Tako poručujem gospodaru svojemu, da bih našao milost u očima tvojim.'"

6 Glasnici se vratiše k Jakovu i javiše: "Dođosmo k bratu tvojemu Ezavu; on ti ide u susret, i to s četiri stotine momaka."

7 Tada se Jakov uplaši jako, i obuze ga briga. Zato razdijeli ljude, što ih imao sa sobom, i stoku i goveda i deve u dva tabora.

8 Pomisli naime: "Ako napane Ezav jedan tabor i svlada ga, drugi će tabor moći umaknuti.

9 Tada se pomoli Jakov: "O Bože oca mojega Abrahama! Bože oca mojega Izaka! Gospode, koji si rekao meni: 'Vrati se u domovinu svoju i k rodbini svojoj, i ja ću gledati, da ti bude dobro!'

10 Nijesam vrijedan svih milosti i sve vjernosti; što si je iskazao slugi svojemu, jer samo štapom putničkim svojim prekoračih Jordan tamo, a sad posjedujem dva tabora.

11 Ah, izbavi me iz ruke brata mojega, iz ruke Ezavove; jer se bojim, da ne dođe i ne pobije nas, matere s djecom!

12 Ali ti si obećao: 'Ja ću gledati, da ti bude dobro, i učinit ću potomstvo tvoje da ga bude kao pijeska u moru, što se ne može izbrojiti od množine.' "

13 Onu noć prenoći tamo; potom izabra od imetka svojega dar za brata svojega Ezava:

14 Dvjesta koza i dvadeset jaraca, dvjesta ovaca i dvadeset ovnova;

15 Trideset deva dojilica s mladima njihovim, četrdeset mladih krava i deset mladih bikova, dvadeset magarica i deset magaradi.

16 Predade ih slugama svojim, svako stado napose, i zapovjedi slugama svojim: "Idite naprijed preda mnom i ostavite prostora između jednoga stada i drugoga!"

17 Prvomu dade ovaj naputak: "Kad te susretne brat moj Ezav, pa te upita: 'Čiji si i kamo ćeš, i čije su te životinje pred tobom?

18 Tada ti reci: 'Sluge tvojega Jakova; ovo šalje on na dar gospodaru svojemu Ezavu; on sam dolazi odmah za nama.' "

19 Tako i drugomu i trećemu i svima, što su gonili stado, dade Naputak: "Kako eto naredih, tako recite Ezavu, kad ga susretnete!

20 I još kažite: 'Sluga tvoj Jakov dolazi odmah za nama.' " Mislio je naime: "Darom, što ide preda mnom, umirit ću ga, onda istom stupit ću mu pred oči, možda me tada prijazno primi."

21 Tako ode dar naprijed pred njim, a on sam ostade onu noć u taboru.

22 Ipak se diže još one noći, uze obadvije žene svoje i obadvije sluškinje svoje i jedanaest sinova svojih i prijeđe gaz Jaboka.

23 Uze ih, prevede ih preko rijeke i ostalo onda imanje svoje prenese prijeko.

24 Jakov ostade sam. Tada se je jedan borio s njim sve do osvitka zore.

25 I kad ovaj vidje, da ga ne može nadjačati, udari ga po zglavku u stegnu, te se Jakovu iščaši stegno iz zglavka, kad se je borio s njim.

26 Tada reče onaj: "Pusti me; jer je zora već osvanula!" Ali on odgovori: "Ne puštam te, dok me ne blagosloviš."

[27] Onaj ga upita: "Kako se zoveš!" On odgovori: "Jakov."

[28] A onaj mu reče: "Od sada se nećeš više zvati Jakov, nego Izrael; jer si se borio s Bogom i s ljudima i nadjačao si."

[29] Tada zamoli Jakov: "Kaži mi ime svoje! On odgovori: "Što me pitaš za ime moje?" I onda ga blagoslovi ondje.

[30] Jakov prozva ono mjesto Penuel, i reče on: "Vidjeh Boga licem u lice, a ipak ostadoh na životu.

[31] Sunce je pred njim izašlo, kad ostavi za sobom Penuel. A hramao je zbog stegna svojega.

[32] Zato sinovi Izraelovi sve do dana današnjega ne jedu mišicu na zglavku u stegnu, jer udari Jakova po zglavku u stegnu.

Postanak, glava 33

[1] Kad Jakov podiže oči i vidje Ezava gdje dolazi s četiri stotine ljudi. Onda on razdijeli djecu na Leau i Rahelu i obje sluškinje.

[2] Sprijeda postavi sluškinje i njihovu djecu, za njima Leau i njezinu djecu, a najposlije Rahelu s Josipom.

[3] A sam pođe pred njima i nakloni se sedam puta do zemlje, dok se ne približi bratu svojemu.

[4] Ezav mu pohitje u susret, zagrli ga, pade mu oko vrata i poljubi ga, i zaplakaše obojica.

[5] Kad onda podiže oči svoje i ugleda žene i djecu, upita: "Tko su ovi s tobom?" Jakov odgovori: "To su djeca, što ih Bog darova slugi tvojemu."

[6] Pristupiše sluškinje s djecom svojom i nakloniše se.

[7] Tada pristupi i Lea s djecom svojom i nakloniše se. Najposlije pristupiše Josip i Rahela i nakloniše se.

[8] On upita: "Što si htio s tom čitavom četom, koju susretoh?" On odgovori: "Htio sam time naći milost u očima gospodara svojega."

[9] Ezav reče: "Imam dosta, dragi brate! Zadrži, što je tvoje!"

[10] Ali Jakov reče: "Ne, ako sam našao milost u očima tvojim, onda primi dar moj od mene, jer gledam u lice tvoje, kao što se gleda u lice kojega nebesnika, i ti me tako lijepo dočeka.

[11] Primi dakle pozdravni dar moj, što ti je doveden, jer Bog me obilato blagoslovi, i imam svega dosta." I primora ga, te on primi.

[12] Potom reče on: "Hajde dignimo se i pođimo dalje; ići ću i ja s tobom."

[13] Ali mu ovaj reče: "Vidi sam gospodar moj, da su djeca još nejaka. A imam na brizi svojoj i ovce dojilice i goveda; i ako ih samo jedan dan preveć gonim, izginut će mi sve stado.

[14] Pa neka ide gospodar moj pred slugom svojim, a ja ću tada polako ići, koliko može stado, što ga gonim, i koliko mogu nejaka djeca, dok dođem k svojemu gospodaru u Seir."

[15] Ezav reče: "Pa da ti barem ostavim nekoliko od ljudi, što me prate." Ali on reče: "Čemu to? Neka samo nađem milost u očima gospodara svojega!"

[16] Tako se Ezav vrati isti dan svojim putem u Seir.

[17] A Jakov otide dalje u Sukot i načini sebi kuću, a za stoku svoju načini staje. Zato se nazva ono mjesto Sukot.

[18] Na povratku svojem iz Mezopotamije dođe Jakov zdravo i u grad Šekem, koji je u zemlji kanaanskoj, i ušatori se istočno od grada.

[19] A komad zemlje, na kojem razape šator svoj, kupi od sinova Hamora, gospodara u Šekemu, za sto kesita.

[20] Tamo načini žrtvenik i nazva ga, El−El'ohe−Israel, (što znači, Svemoćni Bog Izraelov).

Postanak, glava 34

[1] Dina, kći Leae, koja je rodi Jakovu, izađe jednoga dana da gleda kćeri te zemlje.

[2] A ugleda je Šekem, sin Hiveja Hamora, kneza te zemlje, ugrabi je i silova je.

[3] I prionu srce njegovo za kćer Jakovljevu Dinu; on zavolje djevojku, pa joj se udvarao.

[4] Zato zamoli Šekem oca svojega Hamora: "Zaprosi mi tu djevojku, da mi bude žena!"

[5] I Jakov doznade, da je oskvrnjena kći njegova Dina. Ali, jer su sinovi njegovi bili u polju kod stoke, on je šutio dok se oni ne vrate.

[6] Otac Šekemov dođe dakle k Jakovu, da se porazgovori s njim.

[7] Kad sinovi Jakovljevi dođoše kući iz polja i čuše, što se dogodilo, muka bi ljudima vrlo i razgnjeviše se veoma. Jer onaj nanese veliku sramotu Izraelu time što oskvrni kćer Jakovljevu. Tako se što nije smjelo dogoditi.

[8] Hamor im predloži ovo: "Srce sina mojega Šekema prionu za kćer vašu, pa dajte mu je za ženu!

[9] Oprijateljite se s nama, i kćeri svoje udajite za nas i kćerima našim ženite se!

[10] Prebivajte kod nas, zemlja neka vam stoji otvorena; ostanite ovdje, idite slobodno po njoj i veselite se u njoj!"

[11] Dalje reče Šekem ocu njezinu i braći njezinoj: "Da bih ipak našao milost u očima vašim, što zatražite od mene dat ću vam.

[12] Zaištite od mene kolikogod hoćete otkupa i darova ženidbenih, ja ću vam dati, što vi od mene zahtijevate, samo mi dajte djevojku za ženu."

[13] Tada sinovi Jakovljevi dadoše Šekemu i ocu njegovu Hamoru lukav odgovor, a rekoše tako, jer onaj oskvrni sestru njihovu Dinu.

[14] Oni im naime rekoše: "Ne možemo na to pristati, da sestru svoju dadnemo čovjeku, koji nije obrezan; jer je to sramota nama.

[15] Mi možemo ispuniti vašu želju samo pod uvjetom, ako se naime sve muško u vas dadne obrezati.

[16] Onda ćemo vam davati kćeri svoje i uzimati sebi kćeri vaše i prebivati kod vas i postati s vama jedan narod.

[17] Ako li nećete pristati na naš prijedlog, da se dadnete obrezati, onda ćemo uzeti kćer svoju i otići."

[18] Njihov se prijedlog dopade Hamoru i Šekemu, sinu Hamorovu.

[19] I mladi čovjek nije se skanjivao da prijedlog izvrši; jer je volio kćer Jakovljevu i bio je najugledniji u svoj kući svojoj.

[20] I otidoše Hamor sin njegov Šekem k vratima gradskim i rekoše ljudima grada svojega:

[21] "Ovi su ljudi miroljubivi prema nama, pa neka ostanu i stanuju u zemlji i neka slobodno idu po njoj; eto, zemlja ima na sve strane dosta prostora za njih. Kćeri njihove uzimat ćemo sebi za žene i davat ćemo im za to kćeri svoje.

[22] Ali ljudi će pristati, da se nastane među nama i da postanu s nama jedan narod, samo pod tim uvjetom, ako se među nama sve, što je muško, dadne obrezati, kao što su oni sami obrezani.

[23] Njihova stada i njihovo imanje i sva njihova goveda neće li nam onda dobro doći? Udovoljimo im dakle, da ostanu i nastane se kod nas!"

[24] I poslušaše Hamora i sina njegova Šekema svi, koji izađoše k vratima gradskim; svi muževi, svi što izađoše k vratima gradskim, dadoše se obrezati.

[25] A treći dan, kad su oni ležali u groznici od rane, uzeše obadva sina Jakovljeva, Simeon i Levi, braća Dinina, svaki svoj mač, navališe na grad, koji nije ništa zlo slutio, i poubijaše sve muževe.

[26] Ubiše i Hamora i sina mu Šekema mačem, uzeše Dinu iz kuće Šekemove i otidoše.

[27] Ostali sinovi Jakovljevi navališe na pobijene i oplijeniše grad, jer oskvrniše sestru njihovu.

28 Njihove ovce, goveda i magarce, što je bilo u gradu i u polju uzeše.

29 Sve imanje njihovo i svu djecu njihovu i žene njihove pohvataše i odvedoše i ugrabiše sve što je bilo u kućama.

30 Ali Jakov reče Simeonu i Leviju: "Baciste me u nesreću jer me omraziste stanovnicima ove zemlje, Kanaancima i Perizejima. Ja imam samo malo ljudi, ako se oni dignu na me, ubit će me i onda sam propao, ja i kuća moja."

31 A oni odgovoriše: "A je li smio on da postupa sa sestrom našom kao s kakvom bludnicom?"

Postanak, glava 35

1 Bog zapovjedi Jakovu: "Ustani, uzađi u Betel, nastani se tamo i načini ondje žrtvenik Bogu, koji ti se prikaza, kad si bježao pred bratom svojim Ezavom!"

2 I Jakov zapovjedi porodici svojoj i svima, koji su bili s njim: "Uklonite tuđe kipove, što imate kod sebe, očistite se i obucite druge haljine!

3 Onda ćemo se dignuti i poći gore u Betel; tamo ću načiniti žrtvenik Bogu, koji me je uslišio u vrijeme nevolje moje i bio sa mnom na putu, kojim sam išao,"

4 Tada predadoše Jakovu sve tuđe kipove, što su ih imali kod sebe, i naušnice što su ih nosili na ušima svojim, i Jakov ih zakopa pod hrast, što stoji kod Šekema.

5 I dok su putovali, strah veoma velik napunio je sve gradove unaokolo, te nijesu progonili sinove Jakovljeve.

6 Tako Jakov i sva čeljad, što je bila s njim, stigoše u Luz, to je Betel, što leži u zemlji kanaanskoj.

7 Ondje načini on žrtvenik i nazva to mjesto El−Betel, jer mu se bio tamo prikazao Bog, kada je bježao pred bratom svojim.

8 Tada umrije Debora, dojkinja Rebekina, i pokopaše je ispod Betela pod hrastom, koji se otad zove "hrast tužni".

9 Bog se javi Jakovu po drugi put, izakako se vratio iz Mezopotamije, i blagoslovi ga.

10 Reče mu Bog: "Ime je tvoje Jakov; ali se ne zovi više Jakov, nego Israel neka bude ime tvoje!" Tako mu nadjenu ime Izrael.

11 Još mu reče Bog: "Ja sam Ja sam El Šadaj – Bog Svemoćni. Plodi se i množi se! Narod, jest, mnoštvo naroda neka nastane od tebe, i kraljevi neka izađu iz tebe!

12 Zemlju, koju sam dao Abrahamu i Izaku, dat ću i tebi, i potomcima tvojim dat ću zemlju ovu."

13 I Bog otide od njega s mjesta gdje je govorio s njim.

14 Jakov postavi spomenik na mjestu, gdje je govorio s njim, spomenik od kamena, izli na njega žrtvu tekuću i izli ulje na njega.

15 Jakov prozva mjesto, gdje je Bog govorio s njim Betel.

16 I otidoše od Betela dalje. A kad više nije bilo daleko do Efrate, Rahelu napadoše bolovi porođajni i imade težak porođaj.

17 I kad se je pri porođaju tako veoma mučila, reče joj babica: "Utješi se, i sada imaš sina!"

18 A kad je izlazila duša njezina, jer je umirala, nazva ga ona Ben–Oni; ali mu otac njegov nadjenu ime Benjamin.

19 Tako umrije Rahela, i pokopaše je na putu u Efratu, to jest Betlehem.

20 Jakov postavi spomenik od kamena na grob njezin, i to je nadgrobni spomenik Rahelin sve do dana današnjega.

21 Tada ode Izrael dalje i razape šator svoj s onu stranu Migdol–Edera.

22 I dok je Izrael boravio u tom kraju, otide Ruben i leže s Bilhom, inočom oca svojega, i to saznade Izrael. Sinova Jakovljevih bilo je dvanaest:

23 Sinovi Leaini: Ruben, prvorođenac Jakovljev, i Simeon, Levi, Juda, Isakar i Zebulun.

24 Sinovi Rahelini: Josip i Benjamin.

[25] Sinovi Bilhe, sluškinje Raheline: Dan i Naftali.

[26] Sinovi Zilpe, sluškinje Leaine: Gad i Ašer. To su dakle sinovi Jakovljevi, što mu se rodiše u Mezopotamiji.

[27] Tada Jakov dođe k ocu svojemu Izaku u Mamre, u Kirjat Arbu, to je Hebron, gdje su kao došljaci boravili Abraham i Izak.

[28] Izakovih dana života bilo je sto i osamdeset godina.

[29] Potom preminu Izak i umrije i bi, star i sit života, pridružen ocima svojim. Pokopaše ga sinovi njegovi Ezav i Jakov.

Postanak, glava 36

[1] Ovo su potomci Ezava, koji se zvao i Edom.

[2] Ezav use sebi žene svoje između kćeri kanaanskih: Adu, kćer Hiteja Elona, Oholibamu, kćer Ane, unuku Hiveja Sibeona,

[3] I Basematu, kćer Išmaelovu, sestru Nebajotovu.

[4] Ada rodi Ezavu Elifaza, i Basemata rodi Reuela.

[5] Oholibama rodi Jeuša, Jalama i Koraha. To su sinovi Ezava, koji mu se rodiše u zemlji kanaanskoj.

[6] Ezav uze svoje žene, sinove i kćeri i sve ljude iz kuće svoje, stado svoje, svu stoku svoju i sve imanje svoje, što ga steče u zemlji kanaanskoj, pa otide od brata svojega Jakova u drugu zemlju.

[7] Jer im je posjed bio vrlo velik, te nijesu mogli ostati zajedno, i zemlja, u kojoj su boravili, nije im bila dosta za stada njihova.

[8] Tako se Ezav naseli na gori Seiru. Ezav se zove i Edom.

[9] Ovo su potomci Ezava, oca Edomaca, na gori Seiru.

[10] Ovo su imena sinova Ezavovih: Elifaz, sin Ade, žene Ezavove; Reuel, sin Basemate, žene Ezavove.

[11] Sinovi Elifazovi bili su: Teman, Omar, Sefo, Gatam i Kenaz.

[12] Timna bila je inoča Elifazu, sinu Ezavovu; ona rodi Elifazu Amaleka. To su potomci Ade, žene Ezavove.

[13] Sinovi Reuelovi ovi su: Nahat, Zerah, Šamah i Mizah. To su potomci Basemate, žene Ezavove.

[14] I ovo su sinovi Oholibame, žene Ezavove, kćeri Ane, unuke Sibeonove, žene Ezavove; ona rodi Ezavu Jeuša, Jalama i Koraha.

[15] Ovo su knezovi potomaka Ezavovih: Sinovi Elifaza, prvorođenca Ezavova, bili su knez Teman, knez Omar, knez Sefo, knez Kenaz,

[16] Knez Korah, knez Gatam, knez Amalek. To su knezovi, što izlaze od Elifaza u zemlji edomskoj. To su potomci Adini.

[17] I ovo su sinovi Reuela, sina Ezavova: Knez Nahat, knez Zerah, knez Šamah, knez Mizah. To su knezovi, što izlaze od Reuela u zemlji edomskoj; to su potomci Basemate, žene Ezavove.

[18] I Ovo su sinovi Oholibame, žene Ezavove: Knez Jeuš, knez Jalam, knez Korah. To su knezovi, što izlaze od Oholibame, kćeri Anine, žene Ezavove.

[19] To su bili sinovi Ezavovi i to knezovi njihovi, to jest Edom.

[20] Ovo su sinovi Seira, Horeja, prastanovnici zemlje: Lotan, Šobal, Sibeon, Ana,

[21] Dišon, Ezer i Dišan. To su knezovi Horeja, sinovi Seirovi u zemlji edomskoj.

[22] Sinovi Lotanovi jesu: Hori i Heman; a sestra Lotanova Tamna.

[23] I ovo su sinovi Šobalovi: Alvan, Manahat, Ebal, Šefo i Onam.

[24] Ovo su sinovi Sibeonovi: Aja i Ana. To je isti Ana, koji nađe vruća vrela u pustinji, kad je pasao magarca oca svojega Sibeona.

[25] I ovo su djeca Anina: Dišon i Oholibama, kći Anina.

[26] I ovo su sinovi Dišonovi: Hemdan, Ešban, Jitran i Keran.

27 Ovo su sinovi Ezerovi: Bilhan, Zaavan i Akan.

28 Ovo su sinovi Dišanovi: Uz i Aran.

29 Ovo su knezovi Horeja: Knez Lotan, knez Šobal, knez Sibeon, knez Ana,

30 Knez Dišon, knez Ezer, knez Dišan. To su knezovi Horeja po porodicama njihovim u zemlji seirskoj.

31 Slijede kraljevi, koji su vladali u zemlji edomskoj, prije nego zavlada kralj sinova Izraelovih.

32 Kralj u Edomu bio je Bela, sin Beorov, a ime prijestolnici njegovoj bilo je Dinhaba.

33 Kad umrije Bela, mjesto njega postade kralj Jobab, sin Zeraha iz Bosre,

34 Kad umrije Jobab, mjesto njega postade kralj Hušam iz zemlje Temanita.

35 Kad umrije Hušam, mjesto njega postade kralj Hadad, sin Bedadov, koji pobi Midjance na visočini moapskoj, a ime prijestolnici njegovoj bilo je Avit.

36 Kad umrije Hadad, mjesto njega postade kralj Samla iz Masreke.

37 Kad umrije Samla, mjesto njega postade kralj Saul iz Rehobota na rijeci.

38 Kad umrije Saul, mjesto njega postade kralj Baal−Hanan, sin Akborov.

39 Kad umrije Baal−Hanan, sin Akborov, mjesto njega postade kralj Hadar, a ime prijestolnici njegovoj bilo je Pai. Žena njegova zvala se Mehetabela; ona je bila kći Matrede, kćeri Mezahabove.

40 Ovo su imena knezova Ezavovih po porodicama njihovim, po mjestima njihovim i s imenima njihovim: Knez Tamna, knez Alva, knez Jetet,

41 Knez Oholibama, knez Ela, knez Pinon,

42 Knez Kenaz, knez Teman, knez Mibsar,

43 Knez Magdiel, knez Iram. To su knezovi Edomovi po prebivalištima njihovim u zemlji, što su je bili zaposjeli. To je rodovnik Ezava, oca Edomaca.

Postanak, glava 37

[1] Jakov se nastani u zemlji, u kojoj su boravili oci njegovi kao došljaci, u zemlji kanaanskoj.

[2] Ovo je povijest potomstva porodice Jakovljeve. Josip, mladić od sedamnaest godina, čuvao je ovce s braćom svojom, i pomogao je sinovima Bilhe i Zilpe žena oca svojega. I Josip bi javljao ocu svojemu, što bi se o njima zlo govorilo.

[3] A Izrael je volio Josipa više, nego sve sinove svoje, jer mu se je bio rodio u starosti njegovoj; i tako mu skroji dugačku haljinu s rukavima.

[4] I kad su braća njegova vidjela, da ga otac njihov više voli, nego svu braću njegovu, zamrziše na njega, te nijesu mogli s njim prijaznu riječ da progovore.

[5] Jedanput usni Josip san i pripovjedi ga braći svojoj, a oni još većma zamrziše na njega.

[6] On im je pripovijedao: "Čujte, kakav sam imao san!

[7] Gle, vezali smo snoplje u polju, i moj se snop ispravi i ostade stojeći, a gle, vaši se snopovi postavili unaokolo i poklanjali se snopu mojemu."

[8] Tada mu braća njegova rekoše: "Ti još hoćeš kralj biti nad nama i vladati nama?" Onda još većma zamrziše na njega zbog sanova njegovih i riječi njegovih.

[9] Drugi put usni opet san i pripovjedi ga braći svojoj. Reče: "Gle, usnio sam opet san: Sunce, mjesec i jedanaest zvijezda poklanjali se meni."

[10] Kad je to pripovjedio ocu svojemu i braći svojoj, ukori ga otac njegov i reče mu: "Kakav je to san, što si ga imao? Zar da ja, mati tvoja i braća tvoja dođemo i da se pred tobom na tlo bacimo?"

[11] I otad su mu bila braća njegova zavidna, ali otac je to pamtio.

[12] I kad jedanput braća njegova otidoše da pasu ovce oca svojega kod Šekema,

[13] Reče Izrael Josipu: "Braća tvoja čuvaju ovce kod Šekema. Dođi, poslat ću te k njima!" On mu odgovori: "Evo me!"

14 Tada mu reče: "Hajde i vidi, kako je braći tvojoj i kako je stadu, i javi mi!" Tako ga posla iz doline hebronske, i on dođe u Šekem.

15 I čovjek jedan nađe ga, gdje luta po polju, i zapita ga: "što tražiš?"

16 On odgovori: "Tražim braću svoju; pa reci mi, gdje sad čuvaju stado!"

17 Čovjek odgovori: "Otišli su dalje odavde; čuo sam gdje rekoše: "Poći ćemo u Dotan." I otide Josip za braćom svojom i nađe ih u Dotanu.

18 Oni ga ugledaše izdaleka i, prije nego im se približi, skovaše lukavu osnovu proti njemu, da ga ubiju.

19 Rekoše jedan drugome: "Eno dolazi sanjar!

20 Hajde da ga ubijemo i da ga bacimo u jednu jamu, pa ćemo tada reći, da ga je proždérala divlja zvijer. Vidjet ćemo, što će biti od sanova njegovih."

21 Kad je to čuo Ruben, pokuša da ga izbavi iz ruku njihovih i reče: "Nećemo ga ubijati!"

22 I Ruben ih nagovarao: "Ne prolijevajte krvi; bacite ga tamo u jamu u pustinji, ali ne mećite ruke na njega!" Tako ga htjede izbaviti iz ruke njihove i povratiti ga opet ocu njegovu.

23 I čim Josip dođe k braći svojoj, svukoše Josipu haljinu, dugačku haljinu s rukavima, što ju imao na sebi.

24 Zgrabiše ga i baciše ga u jamu. A jama je bila prazna; nije bilo vode u njoj.

25 Tada sjedoše da ručaju; pa podigoše oči svoje i pogledaše, a to je dolazila gomila Išmaelaca tamo od Gileada. Deve njihove bile su natovarene mirodijama, balsamom i smirnom; putovali su, da to donesu u Egipat.

26 Juda reče braći svojoj: "Kakva nam korist, ako ubijemo brata svojega i skrijemo umorstvo njegovo?

27 Hajde da ga prodamo Išmaelcima i da ne mećemo ruke na njega, jer brat je naš, naše meso vlastito." Pristadoše na to braća njegova.

28 I kad su trgovci midjanski prolazili, izvadiše Josipa iz jame i prodadoše Josipa za dvadeset srebrnjaka Išmaelcima, a oni odvedoše Josipa u Egipat.

29 Kad je Ruben opet došao k jami, i vidje da nema više Josipa u jami, on razdera haljine svoje,

30 Vrati se k braći svojoj i reče: "Dječaka nema više tu! Kamo ću ja sada?"

31 A oni uzeše haljinu Josipovu, zaklaše jare i zamočiše haljinu u krv.

32 Tada poslaše dugačku haljinu ocu svojemu i poručiše mu: "Što nađosmo; vidi, je li to haljina sina tvojega ili nije!"

33 Kad ju on izbliza pogledao, povika: "Haljina je to sina mojega! Divlja ga zvijer prožderala! Rastrgan, rastrgan je Josip!"

34 I Jakov rastrga haljine svoje i zaogrnu leđa svoja kostrijetom i tugovao je za sinom svojim dugo vremena.

35 Gledali su doduše svi sinovi njegovi i kćeri da ga utješe, ali se on nije dao utješiti i reče: "Ne, s tugom ću sići k sinu svojemu u carstvo mrtvih." Tako ga je oplakivao otac njegov.

36 A Midjanci prodadoše ga u Egipat Potifaru, dvoraninu faraonovu, zapovjedniku tjelesne straže.

Postanak, glava 38

1 U ono vrijeme otide Juda od braće svoje i razape šator svoj kod nekoga čovjeka iz Adulamita po imenu Hira.

2 Tamo vidje Juda kćer nekog Kanaanca, koji se zvao Šua; on je uze za ženu i živio je s njom.

3 Ona zatrudnje i rodi sina, kojemu on nadjenu ime Er.

4 Tada ona opet zatrudnje i rodi sina, kojemu ona nadjenu ime Onan.

5 Nato ona još rodi sina, kojemu ona nadjenu ime Šelah. Bilo je u Kezibu, gdje ga je rodila.

[6] I Juda uze za prvorođenca svojega Era ženu po imenu Tamaru.

[7] Ali Er, prvorođenac Judin, ne dopade se Gospodu, i zato pusti Gospod da umre.

[8] Tada reče Juda Onanu: "Živi sa ženom brata svojega, i čini dužnost djevera, da pribaviš potomke bratu svojemu!"

[9] A jer je znao Onan, da djeca ne bi pripadala njemu, prosipao bi Onan sjeme na zemlju, kad bi bio sa ženom brata svojega, da ne dadne potomaka bratu svojemu.

[10] A Gospodu je bilo mrsko, što je činio, pa zato pusti da i on umre.

[11] I reče Juda snahi svojoj Tamari: "Prebivaj kao udovica u kući oca svojega, dok poodraste sin moj Šelah!" On se je naime bojao, da bi mogao i ovaj umrijeti kao braća njegova. Tako otide Tamara i prebivala je u kući oca svojega.

[12] A kad prođe dugo vremena, umrije kći Šuaova, žena Judina. Pošto Juda održa vrijeme žalovanja, zaputi s prijateljem svojim Hirom iz Adulama u Tamnu, da dadne ostrići ovce svoje.

[13] I kad se javilo Tamari: "Upravo ide svekar tvoj u Timnu da striže ovce."

[14] Skide ona sa sebe udovičku odjeću svoju, uze pokrivalo i pokri lice. Tada sjede tamo, gdje se ide u Enaim, koji je na putu u Timnu. Ona je naime vidjela, da je Šelah bio odrastao, a nju ne udaše za njega.

[15] Kad je tako vidje Juda, pomisli, da je bludnica, jer je bila pokrila lice svoje.

[16] On skrenu s puta k njoj i reče: "Slušaj, ugodi mi!" Nije znao, da mu je to bila snaha. A ona reče: "Što ćeš mi dati, da ti ugodim?"

[17] On odgovori: "Poslat ću ti jare od stada." Ona reče: Ali da mi dadneš zalog, dokle ga pošalješ."

[18] On upita: "Kakav zalog da ti dadnem?" Ona odgovori: "Svoj pečatni prsten, svoju vrpcu i svoj štap, što ti je u ruci." Dade joj to, i bio je s njom, i ona zatrudnje od njega.

[19] I ona ustade i ode odatle, skide pokrivalo svoje sa sebe i obuče opet udovičku odjeću svoju.

[20] Juda posla jare po prijatelju svojemu iz Adulama, da natrag dobije od žene zalog; ali je on ne nađe.

[21] Pitao je ljude njezina mjesta: "Gdje je ona bludnica, što obično sjedi u Enaimu na putu?" A oni mu odgovoriše: "Nije ovdje bilo bludnice."

[22] I vrati se on k Judi i reče: "Ne nađoh je, a ljudi mi u mjestu potvrdiše: "Nije ovdje bilo bludnice."

[23] Juda reče: "Neka joj bude, samo da se ne osramotimo! Eto, ja joj poslah jare, a ti je ne nađe!"

[24] Jedno tri mjeseca kasnije dojaviše Judi: "Snaha tvoja Tamara zabludi i od bluda svojega zatrudnje." Juda zapovjedi: "Izvedite je van, neka se spali!"

[25] Kad je htjedoše povesti van, posla ona svekru svojemu i poruči mu: "S čovjekom, čije su stvari ove, zatrudnjela sam." I još mu poruči: "Pogledaj samo, čiji je taj pečatni prsten, ta vrpca i taj štap!"

[26] Kad Juda pogleda te stvari, reče. "Ona je u pravu proti meni. Zašto je ne dadoh sinu svojemu Šelahu za ženu?" A on otada nije više općio s njom.

[27] I kad dođe vrijeme da rodi, a to blizanci u utrobi njezinoj.

[28] Kad je rađala, jedan pruži ruku. Babica uze crven konac, priveza ga oko ruke njegove i reče: "Ovaj izađe prvi na svijet."

[29] Ali on povuče opet natrag ruku svoju, i brat se njegov pojavi. Tada reče ona: "Zašto sebi načini proder?" I zato ga nazvaše Peres.

[30] Nato se pojavi brat njegov, na čijoj je ruci bio crveni konac, i nazvaše ga Zerah.

Postanak, glava 39

[1] Josipa dakle dovedoše u Egipat. I Potifar, dvoranin faraonov, zapovjednik tjelesne straže, Egipćanin, kupi ga od Išmaelaca, koji ga dovedoše tamo.

[2] A Gospod je bio s Josipom, te mu je sve išlo za rukom. Ostade tako u kući gospodara svojega Egipćanina.

3 Gospodar njegov vidje, da je Gospod s njim, i da je Gospod po ruci njegovoj davao uspjeh svima djelima njegovim,

4 I Josip nađe milost u očima njegovim; smio ga je dvoriti, i on ga postavi upraviteljem kuće svoje i povjeri mu sve imanje svoje.

5 I otkad ga je bio postavio upraviteljem kuće svoje i svega imanja svojega, otad je blagoslivljao Gospod kuću tome Egipćaninu zbog Josipa, i blagoslov Gospodnji bio je na svemu, što je imao u kući i u polju.

6 Zato povjeri on sve imanje svoje rukama Josipovim i uz njega nije se više brinuo ni za što, osim za jelo, što bi ga blagovao. A Josip je bio krasna stasa i lijepa lica.

7 Iza nekog vremena žena gospodara njegova zagleda se u Josipa i reče mu: "Dođi k meni!"

8 Ali se on oprije i reče ženi gospodara svojega: "Eto, gospodar moj ne brine se uza me ni za što u kući i sve imanje svoje povjeri mi.

9 Sam nije veći od mene u kući ovoj i ništa mi ne krati osim tebe, jer si mu žena. Pa kako bih sad ja učinio tako grdno zlo i Bogu tako sagriješio?"

10 I premda je ona dan na dan navaljivala na Josipa, on je ne posluša i ne pođe iz njoj i ne sagriješi s njom.

11 A kad jednoga dana dođe on u kuću, da uradi svoj posao, a nije bilo nikoga od ukućana unutra.

12 Uhvati ga ona za haljinu njegovu i reče: "Ugodi mi!" A on pusti haljinu svoju u ruci njezinoj, pobježe i otrča van.

13 Kad ona vidje, da je pustio haljinu svoju u ruci njezinoj i pobjegao,

14 Viknu ukućane svoje i reče im: "Vidite, dovede nam Hebreja, da šalu zbija s nama. On uniđe k meni, da me navede na zlo; a ja povikah glasno.

15 A kad on je čuo, da sam povikala glasno, pusti haljinu svoju kod mene, pobježe i otrča van."

16 I ona metnu haljinu njegovu uza se, dok gospodar njegov dođe kući.

[17] Njemu pripovjedi isto, naime: "Rob hebrejski, kojega si nam doveo, uniđe k meni, da se prošali s menom.

[18] Ali kad ja povikah iza glasa, pusti on haljinu svoju kod mene i pobježe van."

[19] A kad je čuo gospodar riječi žene svoje, što mu ih izgovori: "Tako mi učini sluga tvoj, rob tvoj," razgnjevi se veoma.

[20] Gospodar Josipov uhvati ga i baci u tamnicu, gdje su ležali sužnji kraljevi. I ležao je tamo u tamnici.

[21] Ali je Gospod bio s Josipom i predobi mu srca; osobito svrati mu milost tanmičarovu.

[22] I povjeri tamničar Josipu sve sužnje, što su bili u tamnici; sve, što bi se tamo vršilo, vršilo bi se po naredbi njegovoj.

[23] Tamničar se nije više trebao brinuti ni za što, što mu je bio povjerio, jer je Gospod bio s njim i Gospod je davao uspjeh svemu, što bi poduzeo.

Postanak, glava 40

[1] Jedno vrijeme iza toga skriviše peharnik i pekar kralja egipatskoga gospodaru svojemu, kralju egipatskomu.

[2] I faraon se razgnjevi na dva svoja dvoranina, na velikog peharnika i na velikog pekara,

[3] I dade ih u kući zapovjednika tjelesne straže baciti u istu tamnicu, u kojoj je ležao i Josip.

[4] Zapovjednik tjelesne straže odredi im Josipa, da ih služi. Kad su dulje vremena bili u zatvoru,

[5] Usnuše obojica u istoj noći san. Svaki usni san od osobite važnosti, peharnik i pekar kralja egipatskoga, koji su ležali u tamnici.

[6] Kad sutradan dođe Josip k njima, opazi, da su bili veoma snuždeni.

[7] On upita dvorane faraonove, koji su bili s njim zatvoreni u kući gospodara njegova: "Što ste danas lica tako smrknuta?"

[8] Odgovoriše mu: "San usnusmo, a nema nikoga, koji bi nam ga mogao protumačiti." Josip im reče: "San protumačiti stvar je Božja, ali pripovjedite mi!"

[9] Veliki peharnik pripovijedao je Josipu san svoj: "Vidjeh u snu pred sobom čokot.

[10] Na čokotu bile tri loze. I on napupi procvate i grožđe na njemu u isti čas sazre.

[11] U ruci mi je bila čaša faraonova, i ja uzeh grožđe, iscijedih ga u čašu faraonovu i dadoh čašu faraonu u ruku."

[12] Josip mu odgovori: "To se tumači ovako: tri loze tri su dana.

[13] Iza tri dana faraon će uzdignuti glavu tvoju i opet te postaviti u službu tvoju; tada ćeš faraonu davati čašu, posve kao prije, dok si mu bio peharnik.

[14] Tada misli i na mene, kad ti bude dobro, pa mi učini ljubav, da me preporučiš faraonu i izbaviš me iz ove kuće!

[15] Jer sam odveden iz zemlje hebrejske, a i ovdje ne počinih ništa, za što bi me se moralo baciti u tamnicu."

[16] Kad veliki pekar vidje, kako Josip dobro protumači, reče mu: "I ja usnih, a meni na glavi tri košarice bijela peciva njegova.

[17] U najgornjoj košarici bilo svakojakih peciva za faraona, kako ih napravi pekar; ali ih ptice pojedoše iz košarice na mojoj glavi."

[18] Josip odgovori: "To se tumači ovako: tri košarice tri su dana.

[19] Danas za tri dana faraon će uzdignuti glavu tvoju – ali dalje od tebe, jer će te objesiti na vješala, a ptice će jesti s tebe meso tvoje."

[20] Treći dan iza toga faraon na dan rođenja svojega učini gozbu za cijeli svoj dvor. Tada on uzdignu glavu velikom peharniku i velikom pekaru u nazočnosti sluga svoji;

[21] Velikog peharnika postavi opet u peharničku službu njegovu, tako da je opet smio dodavati čašu faraonu.

[22] A velikog pekara dade objesiti, posve prema tumačenju, što im ga bio dao Josip.

[23] Ali veliki peharnik ne pomisli na Josipa, nego ga zaboravi.

Postanak, glava 41

[1] Dvije godine kasnije usni faraon; bilo mu je, kao da stoji na Nilu.

[2] Iz Nila izašlo je sedam krava lijepih i ugojenih, i pasle su u šašu.

[3] A iza njih izašlo iz Nila sedam drugih krava, ružnih i mršavih, i stavile se uz druge krave na obali Nila.

[4] Tada požderaše ružne i mršave onih sedam krava lijepih i debelih, i uto faraon se probudi.

[5] Kad opet zaspa, usni drugi san: sedam klasova, jedrih i lijepih, izraslo na jednoj slamci.

[6] Iza njih isklijalo sedam klasova sitnih, od istočnog vjetra opaljenih;

[7] I sitni klasovi progutaše sedam klasova debelih i punih. Faraon se probudi i opazi, da je to on sanjao.

[8] Ujutro osjećao se uznemiren, pa posla i dade pozvati sve pismoznance i mudrace egipatske. Faraon im pripovjedi svoje sne, ali se ne nađe ni jedan, koji bi ih faraonu mogao protumačiti.

[9] Tada uze riječ veliki peharnik i reče faraonu: "Moram danas da se spomenem krivnje svoje.

[10] Faraon se rasrdio jednoć na sluge svoje i mene dao zatvoriti u kući zapovjednika tjelesne straže, mene i velikoga pekara.

[11] U istoj noći mi imadosmo san, ja i on. Svaki od nas imade san, koji je bio od osobite važnosti.

[12] A bio je tamo s nama jedan mladić hebrejski, rob zapovjednika tjelesne straže. Njemu pripovijedismo to, i on nam protumači naše sne; on svakomu pravo protumači san.

[13] I kako nam protumači, tako se dogodi: mene opet postaviše u moju službu, a drugoga dadoše objesiti."

[14] I faraon posla tamo i dade pozvati Josipa, brže bolje izvedoše ga iz tamnice. On se ostriže i preobuče, te pođe k faraonu.

[15] Faraon reče Josipu: "Imao sam san, ali nitko ne zna da ga protumači. A za tebe sam čuo, da samo trebaš čuti san, i odmah ga možeš protumačiti."

[16] Josip odgovori faraonu: "Ja ne mogu ništa; ali Bog će objaviti faraonu, što mu je na spasenje."

[17] Faraon je pripovijedao Josipu: "U mojem snu stajao sam na obali Nila.

[18] Tada izašlo iz Nila sedam krava ugojenih i lijepih, te su pasle u šašu.

[19] A iza njih izašlo sedam drugih krava, loših, posve ružnih i mršavih; nikad ne vidjeh u cijelom Egiptu tako ružnih, kao što su bile ove,

[20] Mršave i ružne krave požderaše onih prvih sedam debelih krava.

[21] Kad su one bile iščeznule u njihovu želucu, ipak se poznade, da su bile došle u njihov želudac, ali su opet bile ružne kao i prije. Nato se ja probudih.

[22] Tada opet vidjeh u svojem snu, kako sedam klasova izraslo na jednoj slamci, punih i lijepih klasova.

[23] A iza njih isklijalo sedam drugih klasova, praznih, tankih, od istočnog vjetra opaljenih.

[24] I tanki klasovi progutaše sedam klasova lijepih. Ovo ja pripovjedih pismoznancima; ali ni jedan ne znade mi protumačiti."

[25] Josip reče faraonu: "Sni faraonovi znače jedno i isto. Bog je objavio faraonu, što je naumio učiniti.

[26] Sedam lijepih krava znači sedam godina; i sedam lijepih klasova znači sedam godina. Sni imaju jednako značenje.

27 I sedam krava mršavih i ružnih, što izađoše iza onih, znači sedam godina; i sedam klasova praznih, od istočnog vjetra opaljenih znači sedam godina gladnih.

28 To sam mislio, kad rekoh faraonu: Bog je pokazao faraonu, što je naumio učiniti.

29 Eto, doći će sad sedam godina, kad će vladati u svoj zemlji egipatskoj veliko izobilje.

30 Ali iza njih nastat će sedam gladnih godina, i neće ostati ni traga od svega izobilja u zemlji egipatskoj, i glad će potratiti zemlju.

31 Od izobilja neće se opaziti u zemlji ništa više od te gladi, što će poslije doći; jer će biti vrlo velika.

32 A što je dvaput uzastopce faraon snio, to znači, da je Bog to tvrdo odlučio, i Bog će to bez otezanja izvesti.

33 I sada neka potraži faraon čovjeka mudra i razumna i neka ga postavi nad zemljom egipatskom.

34 Neka nadalje faraon odmah postavi nadzornike po zemlji i neka pokupi petinu od zemlje egipatske u to sedam godina izobilja.

35 Neka se pokupi sav prihod žetve ovih dobrih godina, što sad dolaze, i neka se saspe žito na raspolaganje faraonovo kao zaliha u gradovima i neka se pohrani tamo.

36 Onda je zemlja pokrivena žitom za sedam gladnih godina, što će doći na Egipat, i tako neće biti zemlja glađu uništena."

37 Ovaj govor dopade se faraonu i svima slugama njegovim.

38 I faraon reče slugama svojim: "Možemo li naći čovjeka, u kojem bi bio duh Božji kao u ovom?"

39 A Josipu reče faraon: "Kad je tebi objavio Bog sve ovo, nema nikoga, koji bi bio tako mudar i razuman kao ti.

40 Ti ćeš biti nad mojom kućom; sav moj narod podvrgnut će se tvojim zapovijedima; samo ću prijestoljem biti veći od tebe!"

41 Tada reče faraon Josipu: "Evo, postavljam te nad svom zemljom egipatskom."

42 I skide faraon pečatni prsten svoj s ruke svoje i metnu ga Josipu na ruku, dade ga onda obući u haljine od najljepšeg platna i stavi mu zlatni lanac oko vrata.

43 I dade ga voziti na drugim, kolima svojim i pred njim klicati: "Na koljena!" Tako ga postavi nad svom zemljom egipatskom.

44 Onda reče faraon Josipu: "Ja sam doduše faraon; ali proti volji tvojoj neka nitko ne makne ruke ili noge u zemlji egipatskoj."

45 Faraon dade Josipu ime Zafnat−Paneah i dade mu za ženu Asenatu, kćer Proti−Fare, svećenika u Onu. Potom proputova Josip zemlju egipatsku.

46 Bilo je Josipu trideset godina, kad stupi u službu faraona, i kralja egipatskoga. Kad je Josip bio otišao od faraona, obiđe svu zemlju egipatsku.

47 I zemlja u sedam godina izobilja ponese veoma mnogo.

48 On pokupi sav prihod žetve, to ga je bilo u to sedam godina u Egiptu, i dade snositi žito u gradove; u svaki je grad snosio žito s okolnih polja.

49 Tako nakupi Josip žita kao pijeska na moru u tolikoj množini, da ga je prestao mjeriti; jer se više nije dalo mjeriti.

50 Dok još ne nastade glad, rodiše se Josipu dva sina: Rodi mu ih Asenata, kći Proti−Fare, svećenika u Onu.

51 Prvorođencu nadjenu Josip ime Manaseh; "jer Bog", reče, "dade da zaboravim svu nesreću svoju i svu kuću oca svojega."

52 Drugome nadjenu ime Efraim; "jer Bog", reče, "me učini plodnim u zemlji nevolje moje."

53 A kad prođe sedam godina, za kojih je vladalo izobilje u zemlji egipatskoj,

54 Nastade sedam godina gladnih, kao što je bio Josip navijestio. Nastade glad u svim zemljama; ali u svoj zemlji egipatskoj bilo je kruha.

[55] A kad poče gladovati i sva zemlja egipatska, povika narod k faraonu za kruh; a faraon uputi sve Egipćane: "Idite k Josipu i što vam on rekne, to činite!"

[56] I kad je vladala glad u svoj zemlji, dade Josip pootvarati sve žitnice i prodavati žito Egipćanima. A glad je pritiskivala u zemlji egipatskoj sve više.

[57] Sav je svijet dolazio u Egipat da kupi žita kod Josipa, jer je po svem svijetu bila glad velika.

Postanak, glava 42

[1] Kad je čuo Jakov da ima žita u Egiptu, reče Jakov sinovima svojim: "Što se još dugo skanjujete?"

[2] I nastavi: "Eto, čuo sam da ima žita u Egiptu. Otidite i kupite nam tamo žita, da ostanemo na životu i ne poumremo!"

[3] I tako desetorica braće Josipove siđoše da kupe žita u Egiptu.

[4] Ali Benjamina, brata Josipova, ne posla Jakov s braćom njegovom, jer se je bojao, da ga ne bi zadesila kakva nesreća.

[5] I dođoše među drugima, što su pridolazili, i sinovi Izraelovi da kupe žita, jer je i u zemlji kanaanskoj vladala glad.

[6] A Josip je bio upravitelj u zemlji; on je bio, koji je prodavao žito svima ljudima u zemlji. I kad braća Josipova dođoše i pokloniše se pred njim sve do zemlje,

[7] I Josip kad vidje braću svoju, poznade ih dakako, ali se učini kao da ih ne poznaje, oštro se otrese na njih i reče im: "Odakle dolazite?" Odgovoriše: "Iz zemlje kanaanske, da kupimo žita."

[8] Josip dakle prepozna braću svoju, a oni ga ne prepoznaše.

[9] I pomisli Josip na sne, što ih nekoć snio o njima, i reče im: "Vi ste uhode, i dolazite ovamo da izvidite, gdje zemlja ima slabo mjesto!"

[10] Odgovoriše mu: "Ne, gospodaru, nego sluge tvoje dođoše da kupe žita.

11 Svi smo mi sinovi jednoga čovjeka; mi smo pošteni ljudi; sluge tvoje nijesu uhode."

12 Ali im on reče: "Nije istina, nego ovamo dolazite samo da izvidite, gdje zemlja ima slabo mjesto."

13 Odgovoriše: "Dvanaest je sluga tvojih, svi smo braća, sinovi jednoga čovjeka u zemlji kanaanskoj; ali eto, najmlađi je sada kod oca našega, a jedan nije više na životu."

14 Josip im reče: "Tako je, kako vam rekoh: vi ste uhode!

15 O tom ćete biti prokušani, tako živ bio faraon; ne smijete izaći odavde, dok ne dođe ovamo najmlađi brat vaš.

16 Pošljite jednoga između sebe, da dovede brata vašega, a vi drugi ostajete zatvoreni. Tako će se ispitati vaše izjave, da li je istina kod vas ili nije. Inače ako živ bio faraon: vi ste uhode!"

17 Potom ih dade zajedno zatvoriti na tri dana.

18 A treći dan reče im Josip: "Ako hoćete ostati na životu, onda morate učiniti ovo, jer se ja bojim Boga:

19 Ako ste pošteni ljudi, onda neka ostane jedan između vas braće zatvoren u vašem dosadašnjem zatvoru, a vi drugi možete ići i sa sobom uzeti žito za svoje porodice što gladuju!

20 Ali najmlađega brata svojega morate mi ovamo dovesti, tako će se pokazati vaše izjave kao istinite, i vi nećete morati umrijeti." Oni pristadoše na to.

21 Tada rekoše jedan drugome: "Doista, to skrivismo na bratu svojemu; jer vidjesmo muku duševnu njegovu, dok nas je molio za milost, a mi ga ne počusmo. Zato dođe na nas ova nesreća."

22 Ruben ih prekori: "Ne rekoh li vam? Ne ogriješite se o dječaka! Ali me ne htjedoste poslušati. Tako se sada traži od nas račun za krv njegovu!"

23 Oni nijesu znali, da ih Josip razumije, jer je on s njima razgovarao preko tumača.

24 On se okrenu od njih i zaplaka. Potom se opet vrati k njima i razgovarao je s njima. Onda dade između njih uhvatiti Simeona i svezati ga pred očima njihovim.

25 Potom zapovjedi Josip, da im se napune vreće žita, a pritom da se svakome novac njegov opet metne u vreću njegovu, i da im se dadne hrana za put. Pošto se je tako bio pobrinuo za njih,

26 Natovariše oni žito svoje na magarce svoje i otidoše odatle.

27 A kad jedan od njih u prenoćištu otvori vreću svoju, da nahrani magarca svojega, ugleda novce svoje, što su bili odmah odozgor u vreći njegovoj.

28 On reče braći svojoj: "Novci su moji opet tu, evo ih u mojoj vreći!" I zadrhta srce u njima. Uplašeni pogledaše jedan drugoga i rekoše: "Zašto nam to učini Bog?"

29 Kad dođoše ocu svojemu u zemlju kanaansku, pripovjediše mu sve, što se dogodi i rekoše:

30 "Čovjek, koji zapovijeda u zemlji, otresao se oštro na nas i držao nas za ljude, što dođoše da uhode zemlju.

31 Odgovorismo mu: "Mi smo pošteni ljudi, mi nijesmo uhode.

32 Dvanaest nas je braće, svi sinovi jednoga oca; jedan nije više na životu, a najmlađi je sada kod oca našega u zemlji kanaanskoj.

33 Ali čovjek, koji zapovijeda u zemlji, reče nam: "Ovako ću doznati, da ste pošteni ljudi: jednoga od vas braće ostavite kod mene i uzmite sa sobom, što trebate za porodice, koje gladuju, i otidite!

34 Ali morate mi dovesti najmlađega brata svojega; tako ću doznati, da nijeste uhode, nego pošteni ljudi. Onda ću vam vratiti i brata vašega, i vi ćete moći u zemlji slobodno hoditi."

35 A kad su praznili vreće svoje, svaki nađe zavežljaj novaca svojih u vreći svojoj. Kad vidješe zavežljaje novaca svojih, uplašiše se oni i otac njihov.

36 Reče im otac njihov Jakov: "Vi učiniste da ostanem bez djece: Josipa nema više, Simeona nema više na životu, a sad mi hoćete da oduzmete i Benjamina. Zašto se sve to spušta na me?"

[37] Ruben reče ocu svojemu: "Dva sina moja slobodno ubij, ako ti ga ne dovedem natrag! Povjeri ga meni; ja ću ti ga opet dovesti!"

[38] Ali on reče: "Moj sin ne ide s vama; brat je njegov eto mrtav, i on osta sam. Ako bi ga zadesila kakva nesreća na putu, na koji morate ići, onda sijede vlasi moje od tuge spraviste pod zemlju."

Postanak, glava 43

[1] Ali je glad teško pritiskivala zemlju.

[2] Kad potrošiše sve žito, što su ga bili donijeli iz Egipta, reče im otac njihov: Idite još jedanput onamo i kupite nam opet nešto žita!"

[3] Juda mu reče: "Onaj čovjek jako nam zaprijeti: 'Ne dolazite mi na oči, ako ne bude s vama brat vaš.'

[4] Ako ćeš dakle pustiti s nama brata našega poći ćemo i kupit ćemo ti žita.

[5] A ako ga nećeš pustiti s nama, onda ne idemo tamo; jer nam reče onaj čovjek: 'Ne dolazite mi na oči, ako ne bude s vama brat vaš!'

[6] Tada reče Izrael: "Zašto mi tu muku učiniste i rekoste tome čovjeku, da imate još jednoga brata?"

[7] Odgovoriše: "Čovjek je potanko raspitivao za nas i za rod naš i zapitao je: 'Je li vam još živ otac? I Imate li još kojega brata?' Mi mu odgovorismo na pitanja njegova. Jesmo li mogli znati, da će zahtijevati od nas: 'Dovedite ovamo brata svojega?' "

[8] A Juda zamoli oca svojega Izraela: "Pusti dječaka s menom; tada ćemo zaputiti i otići tamo, da ostanemo na životu i ne poumremo, mi, ti i djeca naša.

[9] Ja sam jamac za njega, i iz ruku mojih išti ga! Ako ti ga ne dovedem natrag i ne stavim ti ga pred oči, bit ću ti kriv, dok sam živ.

[10] Da nijesmo tako dugo oklijevali, do sada bismo se sigurno već dva puta vratili."

[11] Tada im reče otac njihov Israel: "Kad mora biti, onda učinite ovo: uzmite što najbolje ima u ovoj zemlji u svoje vreće i ponesite onome čovjeku na dar, nešto balzama i nešto meda, mirodija i smirne, urme i badema!

12 A novaca uzmite sa sobom dvaput toliko; jer novce, što su se našli odozgor u vrećama vašim, morate opet sobom uzeti. Možda je po sredini zabuna.

13 I brata svojega uzmite sa sobom, pa zaputite i otidite opet k onome čovjeku!

14 Bog Svemoćni neka dadne, da nađete milost u onoga čovjeka, i da vam on opet pusti brata vašega i Benjamina! A ja sam sad opet bez djece, kao što sam nekoć bio bez djece!"

15 Tada uzeše ljudi taj dar; i dvaput toliko novaca uzeše sa sobom i Benjamina, podigoše se, otidoše u Egipat i stupiše pred Josipa.

16 I kad Josip vidje Benjamina s njima, zapovjedi upravitelju kuće svoje: "Odvedi te ljude u kuću, zakolji jedno marvinče i spremi ručak; jer će ti ljudi opodne jesti s menom."

17 Učini čovjek kako mu je bio Josip zapovjedio, i odvede ljude u kuću Josipovu.

18 A ljudi se pobojali, kad su bili vođeni u kuću Josipovu, i pomisliše: "Zbog novaca, što su prvi put bili natrag metnuti u vreće naše, vode nas ovamo unutra, da nas optuže i domognu se nas i naših magaraca, te nas onda zarobe."

19 Zato pristupiše k upravitelju kuće Josipove, progovoriše mu na vratima kućnim,

20 I rekoše: "Molimo, gospodaru, mi smo već jedanput došli ovamo, da kupimo žita.

21 Kad dođosmo u prenoćište i otvorismo vreće svoje, nađoše se novci svakoga od nas odozgor u vreći njegovoj, novci naši po punoj težini svojoj. To mi sad donosimo natrag.

22 A imamo sa sobom i druge novce, da kupimo žita. Ne znamo, tko nam je to metnuo novce naše u vreće naše."

23 On odgovori: "Budite mirni i ništa se ne bojte! Bog vaš i Bog oca vašega potajno je metnuo blago u vreće vaše. Novce sam vaše primio u redu." Tada im izvede Simeona.

24 Nato uvede ljude u kuću Josipovu, donese im vode, da u njoj operu sebi noge, i magarcima njihovim položi.

[25] Uto oni pripraviše dar, prije nego Josip dođe opodne; jer su bili čuli, da će oni ondje ručati.

[26] Kad Josip dođe u kuću, izručiše mu u kući dar, što ga ponesoše sobom, i pokloniše mu se sve do zemlje.

[27] On ih upita za zdravlje i reče: "Kako je stari otac vaš, za koga mi govoriste? Je li još živ?"

[28] Odgovoriše: "Dobro je sluga tvoj, otac naš; još je živ." Pritom se duboko nakloniše.

[29] Kad on pogleda naokolo, ugleda brata svojega Benjamina, sina matere svoje, te upita: "Je li vam to najmlađi brat, za kojega mi govoriste?" Onda pridoda: "Bog neka ti udijeli milost svoju, sinko moj!"

[30] Tada Josip brzo prekide; jer je bio pred bratom svojim duboko ganut, i bilo mu je da udari u plač. Uniđe stoga u nutarnju sobu i tamo se isplaka.

[31] Pošto se je umio, izađe opet van i zapovjedi, silom se svladavajući: "Nosite jelo!"

[32] Tada donesoše njemu i njima napose, i Egipćanima, koji su jeli s njim, napose; jer Egipćani ne smiju jesti sa Hebrejima zato, što je to Egipćanima nečisto.

[33] Sjedili su pred njim, od najstarijega do najmlađega točno po dobi razmješteni; zato su se ljudi zgledali začuđeni.

[34] On im dade nositi od jela, što su stajala pred njim. Dio što zapade Benjamina, bio je pet puta tako velik kao dio svih drugih. Oni su pili s njim i bili su dobre volje.

Postanak, glava 44

[1] Nato zapovjedi upravitelju kuće svoje: "Napuni vreće tim ljudima žita, koliko mogu ponijeti, i svakome metni odozgor novce njegove!

[2] I srebrnu čašu moju metni najmlađem u vreću odozgor zajedno s novcima za žito njegovo!" I on učini, kako mu je bio Josip zapovjedio.

[3] Kad osvanu jutro, otpustiše ljude s magarcima njihovim.

[4] Jedva su bili ostavili grad i nijesu još bili daleko odmakli, zapovjedi Josip upravitelju svoje kuće: "Ustani, pohiti za ljudima, i kad ih stigneš, reci im: 'Zašto vratiste zlo za dobro?

[5] Zašto mi ukradoste času srebrnu? Nije li to čaša, iz koje pije moj gospodar, i iz koje on proriče? Zlo uradiste, što to učiniste.' "

[6] Kad ih stiže, reče im tako.

[7] Oni mu odgovoriše: "Kako može gospodar tako Što reći? Bože sačuvaj, da sluge tvoje učine tako što!

[8] A mi ti donesosmo natrag iz zemlje kanaanske novce, što ih nađosmo odozgor u vrećama svojim. Pa kako bismo mogli ukrasti iz kuće gospodara tvojega srebro ili zlato?

[9] U koga se između sluga tvojih nađe, taj neka umre! Mi ćemo drugi, gospodaru, biti robovi tvoji."

[10] On reče: "Makar da bi moralo biti tako, kako kažete, ipak neka bude samo onaj u koga se nađe, moj rob, a vi drugi bit ćete slobodni"

[11] Brže skide svaki vreću svoju na tlo, i svaki otvori vreću svoju.

[12] A on stade tražiti; počne od najstarijega i dođe kod najmlađega. Nađe se čaša u vreći Benjaminovoj.

[13] Tada razderaše haljine svoje; pošto je svaki opet natovario magarca svojega, vratiše se natrag u grad.

[14] Kad Juda i braća njegova dođoše u kuću Josipovu, koji je bio još tamo, baciše se pred njim na zemlju.

[15] Josip se otrese na njih: "što ste to učinili? Zar nijeste znali, da čovjek kao ja može proricati?"

[16] Juda reče: "Što da reknemo gospodaru svojemu, što da govorimo i kako da se opravdamo? Bog je pronašao zlodjela sluga tvojih. Eto, mi smo sad svi robovi gospodaru svojemu, mi i ovaj, u koga se je našla časa."

[17] On reče: "Bože sačuvaj, da ja tako učinim! U koga se je našla čaša, on samo neka mi bude rob, a vi s mirom idite k ocu svojemu!"

[18] Onda pristupi Juda k njemu i reče: "Molim, gospodaru, sluga tvoj htio bi da smije progovoriti riječ gospodaru svojemu, i ne srdi se na slugu svojega. Ti si eto jednak faraonu.

[19] Gospodar moj zapita sluge svoje: 'Imate li još oca ili brata?'

[20] Odgovorismo gospodaru svojemu: 'Imamo još stara oca i malena brata, koji mu se rodi u starosti; brat je pravi njegov umro, i tako on ostade još sam od matere svoje i zato je ljubimac oca svojega.'

[21] Ti zapovjedi slugama svojim: 'Dovedite ga k meni, htio bih ga vidjeti svojim očima.'

[22] Odgovorismo gospodaru svojemu: 'Ne može dječak ostaviti oca svojega; kad bi ostavio oca svojega, taj bi tada umro.'

[23] A ti reče slugama svojim: 'Ako ne dođe s vama brat vas najmlađi, onda ne smijete više na oči moje!'

[24] I kad se mi tada vratismo k slugi tvojemu, ocu mojemu, priopćismo mu riječi gospodara mojega.

[25] Jednoga dana zapovjedi nam opet otac naš: 'Idite još jedanput onamo, da nam kupite nešto žita!'

[26] A mi odgovorismo: 'Ne možemo tamo ići. Samo ako brat naš najmlađi pođe s nama, onda ćemo ići tamo; jer ne smijemo na oči onome čovjeku, ako ne bude s nama brat naš najmlađi.'

[27] Tada nam odgovori sluga tvoj, otac moj: 'Znate sami, da mi je žena moja rodila samo dva sina.

[28] Jedan otide od mene, mislim da je bio rastrgan; do danas ne vidjeh ga više..

[29] Ako mi sad još i ovoga odvedete i zadesi ga kakva nesreća, spravite onda sijede vlasi moje od tuge pod zemlju.'

[30] Pa kad bih ja sada došao natrag k slugi tvojemu, ocu svojemu, a dječaka, za kojega je vezano čitavo srce njegovo, ne bi bilo s nama,

[31] On bi umro, kad bi vidio, da nema dječaka; i sluge tvoje doista bi spravile sijede vlasi sluge tvojega, oca našega, od tuge pod zemlju.

[32] Jer sluga je tvoj pred ocem svojim jamčio za dječaka, kad je obećao: 'Ako ti ga ne dovedem natrag, bit ću onda ocu svojemu kriv, dok sam živ.'

[33] Zato neka sluga tvoj, molim, ostane mjesto dječaka, da bude rob gospodaru mojemu, a dječak neka ide s braćom svojom!

[34] Jer kako bih se ja mogao vratiti k ocu svojemu bez dječaka! Ne bih mogao gledati jad, što bi zadesio oca mojega."

Postanak, glava 45

[1] Tada se Josip nije više mogao da dulje uzdrži pred svima, koji su stajali oko njega, i povika: "Izađite svi odavde van!" Tako nije bilo nikoga uz njega, kad se Josip dade pokazati braći svojoj.

[2] On je plakao tako glasno, da su ga čuli Egipćani, a dočula je za to i kuća faraonova.

[3] Josip reče braći svojoj: "Ja sam Josip! Dokle još živi otac moj!" Ali braća njegova ne mogoše mu odgovoriti, tako su bili zaprepašteni pred njim.

[4] A Josip pozva braću svoju: "Pristupite samo bliže k meni!" Kad pristupiše bliže, reče: "Ja sam vaš brat Josip, koga prodadoste u Egipat.

[5] Ali sad se ništa ne uznemirujte i ne korite sebe zato, što me prodadoste ovamo; jer Bog me posla pred vama, da vas uzdrži na životu!

[6] Već dvije godine vlada glad u zemlji, a bit će još pet godina, za kojih neće biti ni oranja ni žetve.

[7] Ali Bog me posla pred vama, da uzdrži pleme vaše na zemlji i da vam očuva život čudesnom pomoći.

[8] Tako me dakle ne poslaste vi ovamo, nego Bog. On me učini ocem faraona i gospodarom cijele kuće njegove i vladarom čitave zemlje egipatske.

[9] Pođite sad brže k ocu mojemu i javite mu: 'Ovako poručuje sin tvoj Josip: Bog me učini gospodarom svega Egipta; dođi k meni, nemoj oklijevati!

[10] Prebivat ćeš u zemlji gošenskoj i bit ćeš blizu mene, ti i djeca tvoja i unučad tvoja, i ovce tvoje i goveda tvoja i sve imanje tvoje.

[11] Ja ću se ovdje brinuti za prehranu tvoju; jer će još pet godina potrajati glad. Ti nećeš osiromašiti s porodicom svojom i sa svim, što imaš.

[12] Eto vidite vi i brat moj Benjamin očima svojim, da sam ja, koji govori s vama.

[13] Javite ocu mojemu visoko dostojanstvo moje u Egiptu i sve, što doživjeste; onda brzo dovedite ovamo oca mojega!"

[14] Tada pade oko vrata bratu svojemu Benjaminu i zaplaka, a i Benjamin zaplaka na prsima njegovim.

[15] Onda izljubi svu ostalu braću svoju i sa suzama izgrli ih. Potom su se braća njegova s njime porazgovorila.

[16] I u kuća faraonovu doprije glas: "Dođoše braća Josipova!" Faraon i sluge njegove obradovaše se tomu.

[17] I faraon reče Josipu: "Pozovi braću svoju, neka učine ovo: 'Natovarite životinje svoje, otidite u zemlju kanaansku.

[18] Uzmite oca svojega i porodice svoje i dođite k meni! Dat ću vam onda, što dobra ima u zemlji egipatskoj; jest, najbolje u zemlji uživat ćete.'

[19] Dalje te ovlašćujem, da ih pozoveš: 'Uzmite sebi iz zemlje egipatske kola za djecu svoju i za žene svoje, posadite i oca svojega i dođite ovamo!

[20] Neka vam ne bude žao pokućstva vašega; jer vaše će biti sve, što ima dobra u svoj zemlji egipatskoj!' "

[21] Sinovi Izraelovi učiniše tako. Josip im dade kola po zapovijedi faraonovoj; isto tako opskrbi ih hranom za put.

[22] I svakomu dade svečane haljine; a Benjaminu dade trista srebrnjaka i petore svečane haljine.

[23] A ocu svojemu posla deset magaraca, natovarenih najboljim plodovima, što ih ima u Egiptu, i deset magarica, natovareni žitom, kruhom i jestivom ocu za na put.

[24] Potom otpusti braću svoju, i oni otidoše, izakako ih još opomenu: "Nemojte se koriti putem!"

[25] Tako otidoše iz Egipta i dođoše u zemlju kanaansku k ocu svojemu Jakovu.

[26] Oni ga izvijestiše: "Josip je još živ, i on je vladar nad svom zemljom egipatskom." Ali njegovo srce ostade hladno; jer im on nije vjerovao.

[27] Ali kad mu ispripovjediše sve, što im bio rekao Josip, i kad vidje kola, što ih bio poslao Josip, da ga dovedu, tada oživje duh ocu njihovu Jakovu.

[28] I povika Izrael: "Dosta; sin moj Josip živ je još! Poći ću da ga vidim, prije nego umrem!"

Postanak, glava 46

[1] Tako zaputi Izrael sa svim imanjem svojim i dođe u Beer−Šebu, te prinese žrtvu Bogu oca svojega Izaka.

[2] Bog progovori Izraelu u jednom noćnom viđenju, On ga pozva: "Jakove, Jakove!" On odgovori: "Evo me!"

[3] Tada on reče: "Ja jesam Bog, Bog oca tvojega: ne boj se otići u Egipat; jer ću te tamo učiniti narodom velikim.

[4] Ja ću sam ići s tobom u Egipat, i ja ću te opet sam dovesti natrag; a Josip će ti zatisnuti oči."

[5] Tada se Jakov diže iz Beer−Šebe. Sinovi Izraelovi posadiše oca svojega Jakova, djecu svoju i žene svoje na kola, što ih bio poslao faraon, da ga dovedu.

[6] Uzeše sa sobom i stada svoja i imanje svoje, što su ga bili stekli u zemlji kanaanskoj. Tako dođoše Jakov i sve potomstvo njegovo u Egipat.

[7] Sinove svoje i unuke, kćeri svoje i unukinje, sve dakle potomstvo svoje dovede sa sobom u Egipat.

8 A ovo su imena djece Izraelove, što dođoše u Egipat, Jakova i potomaka njegovih: Prvorođenac Jakovljev bio je Ruben.

9 Sinovi Rubenovi bili su Henok, Palu, Hesron i Karmi.

10 Sinovi Simeonovi bili su Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Zohar i Šaul, sin Kanaanke.

11 Sinovi Levijevi bili su Geršon, Kohat i Merari.

12 Sinovi Judini bili su Er, Onan, Šelah, Perez i Zerah; ali Er i Onan umriješe u zemlji kanaanskoj. Sinovi Peresovi bili su Hesron i Hamul.

13 Sinovi Isakarovi bili su Tola, Puah, Jašub i Šimron.

14 Sinovi Zebulunovi bili su Sered, Elon i Jahleel.

15 To su sinovi Leaini, što ih ona bila rodila Jakovu u Mezopotamiji, uz kćer njegovu Dinu, svega trideset i tri sina i kćeri.

16 Sinovi Gadovi bili su Zifion, Hagi, Šuni, Ezbon, Eri, Arodi i Areli.

17 Sinovi Ašerovi bili su Jimna, Išuah, Isui i Beriah i sestra njihova Serah. Sinovi Beriahovi bili su Heber i Malkiel.

18 To su sinovi Zilpini, koju Laban dade kćeri svojoj Leai; ona ih rodi Jakovu, svega šesnaest osoba.

19 Sinovi Rahele, žene Jakovljeve, bili su Josip i Benjamin.

20 Josipu se rodiše u zemlji egipatskoj Manaseh i Efraim, što mu ih rodi Asenata, kći Puti–Fere, svećenika u Onu.

21 Sinovi Benjaminovi bili su Belah, Beker, Ašbel, Gera, Naaman, Ehi, Roš, Mupim, Hupim i Ard.

22 To su sinovi Rahelini, što ih ona rodi Jakovu, svega četrnaest osoba.

23 Sin Danov bio je Hušim.

24 Sinovi Naftalijevi bili su Jahzeel, Guni, Jezer i Šilem.

25 To su sinovi Bilhini, koju Laban dade kćeri svojoj Raheli; ona ih rodi Jakovu, svega sedam osoba.

26 Ukupni broj tjelesnih potomaka Jakovljevih, što s njim preseliše u Egipat, iznosio je, ne uračunavši žene sinova Jakovljevih, šezdeset i šest osoba.

27 Sinovi Josipovi, što mu se rodiše u Egiptu, bili su dvojica. Ukupni broj duša iz kuće Jakovljeve, što dođoše u Egipat, iznosio je sedamdeset.

28 A Judu posla pred sobom k Josipu, da bi dao upute prije dolaska njegova u Gošen. Kad su bili došli u zemlju gošensku,

29 Dade Josip upreći kola svoja i izađe u susret ocu svojemu Izraelu u Gošen. Kad se ovaj pojavi pred njim, pade mu oko vrata i plakao je dugo na prsima njegovim.

30 Tada reče Izrael Josipu: "Sad ću rado umrijeti, kad vidjeh lice tvoje i znam, da si još živ."

31 Nato Josip reče braći svojoj i ukućanima oca svojega: "Idem gore da javim faraonu i da mu reknem: 'Braća moja i ukućani oca mojega, što su živjeli u zemlji kanaanskoj, dođoše k meni.

32 Ti su ljudi pastiri ovaca; oni se naime bave oko stoke, i dovedoše sa sobom ovce svoje i goveda svoja s sve imanje svoje.'

33 Kad vas faraon pozove i upita: 'Što je zanimanje vaše?'

34 A vi odgovorite: 'Stočari su bile sluge tvoje od mladosti sve do sada, mi kao i oci naši', da biste smjeli ostati u zemlji gošenskoj, jer su Egipćanima svi pastiri ovaca nečisti.' "

Postanak, glava 47

1 Josip ode i dojavi faraonu: "Otac moj i braća moja s ovcama svojim i s govedima svojim i sa svim imanjem svojim dođoše iz zemlje kanaanske i nalaze se u zemlji gošenskoj."

2 Petoricu od braće svoje bio je uzeo sa sobom, pa ih predstavi faraonu.

3 A kad faraon upita braću njegovu: "Što je zanimanje vaše?" Odgovoriše oni faraonu: "Pastiri ovaca jesu sluge tvoje, mi kao oci naši."

4 Još rekoše faraonu: "Dođosmo da se ovdje u zemlji jedno vrijeme zadržimo; sluge tvoje ne nalaze više za ovce svoje paše, jer glad teško pritiskuje zemlju kanaansku. Pa dopusti, da sluge tvoje smiju ostati u zemlji gošenskoj!"

5 Tada reče i faraon Josipu: "Otac tvoj i braća tvoja dođoše ti.

6 Zemlja egipatska stoji ti na raspolaganje, pa naseli oca svojega i braću svoju u najboljem dijelu zemlje! Neka ostanu u zemlji gošenskoj; i nađeš li, da su među njima valjani ljudi, postavi ih za nadzornike nad vlastitim stadom mojim!"

7 Potom dovede Josip oca svojega Jakova unutra i predstavi ga faraonu. Jakov pozdravi faraona želeći mu blagoslov.

8 Faraon upita Jakova: "Koliko ti je godina?"

9 Jakov odgovori faraonu: "Dani putovanja mojega iznose sto i trideset godina; malo ih je na broju, a zle su bile godine života mojega. Ne stižu one godina života otaca mojih, što ih oni provedoše na putovanju svojemu."

10 Tada se Jakov oprosti od faraona i ode od faraona.

11 A Josip naseli oca svojega i braću svoju i dade im posjed u zemlji egipatskoj u najboljem dijelu zemlje, naime u pokrajini ramsesovskoj, kao što je bio zapovjedio faraon.

12 Josip opskrbi kruhom oca svojega i braću svoju i svu porodicu oca svojega po broju družine njihove.

13 Na svoj zemlji nije tada više bilo kruha; jer je glad bila veoma velika. I zemlja egipatska kao zemlja kanaanska bila je iscrpljena od gladi.

14 Josip pomalo sve novce, što se nađoše u zemlji egipatskoj i u zemlji kanaanskoj, pokupi u svoju ruku za žito, što se je moralo kupovati, te Josip izruči te novce kući faraonovoj.

15 A kad nesta novaca u zemlji egipatskoj i u zemlji kanaanskoj, stadoše svi Egipćani dolaziti k Josipu moleći: "Daj nam kruha! Zašto da poumremo pred očima tvojim? Jer

nema više novaca."

16 Josip reče: "Dajte ovamo stoku svoju, i ja ću vam za stoku vašu dati kruha, kad više nemate novaca."

17 I dovodili su stoku svoju k Josipu, i Josip im davao kruha za konje, za ovce, za goveda i za magarce. Tako ih opskrbi u onoj godini kruhom za cijenu cijele stoke njihove.

18 Kad prođe ta godina, stadoše opet u drugoj godini dolaziti k njemu i rekoše mu: "Ne možemo ti, gospodaru, skrivati. Novaca je nestalo, i stoka je, gospodaru, prešla na tebe, i ništa više ne preostade za tebe, gospodaru, osim tijela našega i polja naših.

19 Zašto da postradamo pred ocima tvojim, mi i polja naša? Kupi nas i polja naša za kruh, a mi ćemo zajedno sa svojim poljima služiti faraonu; ali daj sjemena, da ostanemo na životu i ne poumremo i da polja ne budu opustošena!"

20 Tako pokupova Josip faraonu sva polja u zemlji egipatskoj; jer su Egipćani svi prodavali svoja polja, kad ih je glad teško pritisnula. Tako dođe zemlja u posjed faraonu.

21 A narod učini robljem od jednoga kraja egipatske pokrajine do drugoga.

22 Samo ne kupi polja svećenička; jer su svećenici dobivali od faraona utvrđen dohodak i živjeli su od utvrđenog dohotka svojega, što im ga je bio odredio faraon. Zato svećenici ne moradoše prodavati svojih polja.

23 Josip reče narodu: "Kupujem vas ovim zajedno s poljima vašim za faraona, evo vam sjemena, da možete posijati polja!

24 Ali od prihoda morate jednu petinu dati faraonu, ostale četiri petine pripadaju vama kao sjeme za polja i za uzdržavanje vama i porodicama vašim, kao i za prehranu djece vaše."

25 Tada oni povikaše: "Ti nam spasavaš život. Neka nađemo milost u očima tvojim, gospodaru, i rado ćemo biti robovi faraonu!"

26 Tako Josip iz toga učini zakonsku obvezu, što do dana današnjega leži na posjedu u zemlji egipatskoj, da se daje petina faraonu; samo posjed svećenički ne potpade faraonu.

27 Tako se Izraelci naseliše u zemlji egipatskoj, u pokrajini gošenskoj; tu se utvrdiše i umnožiše i postadoše veoma mnogobrojni.

28 Jakov poživje u zemlji egipatskoj još sedamnaest godina. Bilo je dana života Jakovljeva sto i četrdeset i sedam godina.

29 A kad se približi vrijeme Izraelu da umre, dozva sina svojega Josipa i reče mu: "Ako sam našao milost u očima tvojim, metni, molim, ruku svoju pod stegno moje na zakletvu, da ćeš mi iskazati ljubav i vjernost, da me nećeš pokopati u Egiptu!

30 Kod otaca svojih hoću radije da počivam; zato me odnesi iz Egipta i pokopaj me u grobu njihovu!" On odgovori: "Učinit ću, kako zahtijevaš."

31 Onaj reče: "Zakuni mi se!" I on mu se zakle. Tada se prignu Izrael prema uzglavlju postelje.

Postanak, glava 48

1 Poslije poručiše Josipu: "Otac ti je bolestan." Tada uze on sa sobom obadva sina svoja Manaseha i Efraima.

2 Kad javiše Jakovu: "Sin tvoj Josip dolazi k tebi", skupi Izrael snage svoje i posadi se u postelji!

3 I reče Jakov Josipu: "Bog Svemoćni, El Šadaj, objavi se meni u Luzu u zemlji kanaanskoj i blagoslovi me,

4 I reče mi: "Učinit ću te plodnim i umnožit ću te i učinit ću te mnoštvom naroda i dat ću zemlju ovu potomstvu tvojemu nakon tebe u vječna vremena.

5 A sada obadva sina tvoja, što ti se rodiše u zemlji egipatskoj, i prije nego dođoh k tebi u Egipat, neka budu moji – Efraim i Manaseh neka budu moji kao Ruben i Simeon!

6 A djeca što su ti se rodila poslije njih neka budu tvoja, a po imenu svoje braće neka se zovu u nasljedstvu svojemu!

7 Kad dođoh iz Mezopotamije, umrije mi Rahela u zemlji kanaanskoj na putu, kad je još samo malo bilo puta do Efrate, i ja je pokopah tamo na putu u Efratu, a to je Betlehem."

8 Kad Izrael vidje sinove Josipove, upita: "Tko su ovi?"

9 Josip odgovori ocu svojemu: "To su sinovi moji, što mi ih Bog darova ovdje." Tada on reče: "Privedi ih ovamo k meni, da ih blagoslovim!"

10 Oči Izraela bile su naime oslabile zbog starosti, tako da nije više mogao dobro vidjeti. Kad mu ih privede, poljubi ih i zagrli.

11 Onda reče Izrael Josipu: "Nijesam mislio da ću te opet vidjeti; a eto, Bog mi još dade da vidim potomke tvoje."

12 Nato ih Josip odmače opet od koljena njegovih i prignu se pred njim sve do zemlje.

13 Potom uze Josip obojicu, Efraima desnicom svojom, tako da je stajao Izraelu slijeva, i Manaseha ljevicom svojom, tako da je stajao Izraelu zdesna, i povede ih k njemu.

14 Izrael pruži desnicu svoju i metnu je na glavu Efraimovu, premda je ovaj bio mlađi, i ljevicu svoju na glavu Manasehovu, a držeći unakrst ruke svoje, makar je Manaseh bio prvorođenac.

15 Tada blagoslovi Josipa riječima: "Bog, pred čijim su licem hodili oci moji Abraham i Izak, Bog, koji mi je bio pastir od prvoga daha mojega sve do dana današnjega,

16 Anđeo, koji me je izbavljao iz svake nevolje, neka blagoslovi ove dječake. U njima neka ime moje i ime otaca mojih Abrahama i Izaka nadalje živi! Neka postanu mnogobrojni i neka se množe na zemlji!"

17 Kad vidje Josip, da otac njegov metnu desnu ruku svoju na glavu Efraimovu, nije mu to bilo drago, pa prihvati ruku oca svojega, da je premjesti s glave Efraimove na glavu Manasehovu.

18 Pritom reče Josip ocu svojemu: "Ne tako, oče moj, ovaj je prvorođenac. Metni desnicu svoju na glavu njegovu!"

19 Ali otac njegov ne htjede i reče: "Znam dobro, sine moj, znam dobro! I on će postati narod, i on će biti moćan; ali će mlađi brat njegov biti veći od njega, i potomci će njegovi postati mnoštvo naroda."

[20] Blagoslov svoj nad njima završi riječima: "Imenima vašim blagoslivljat će Izraelci i govorit će: "Bog neka te učini kao Efraima i Manaseha!" Tako on stavi Efraima pred Manaseha.

[21] Tada reče Izrael Josipu: "Evo, ja ću umrijeti, ali Bog će biti s vama i odvest će vas natrag u zemlju otaca vaših.

[22] A ja tebi dajem jedan dio zemlje više nego braći tvojoj, što ga oduzeh Amorejima mačem i lukom."

Postanak, glava 49

[1] Tada sazva Jakov sinove svoje i reče: "Skupite se, da vam javim, što će vam biti u buduće dane!

[2] Skupite se i poslušajte, sinovi Jakovljevi, poslušajte Izraela oca svojega!

[3] Rubene, ti si prvorođenac moj, jakost moja i prvina muške snage moje; prvi u dostojanstvu, prvi u vlasti!

[4] Uskipio si kao voda; nećeš imati prvenstva, jer si stupio na ležaj oca svojega i oskvrnio ga; jer u moju je postelju on stupio.

[5] Simeon i Levi braća su, mačevi su im oružje nasilja.

[6] U savjet njihov neka ne ulazi duša moja, s njihovim zborom neka se ne druži srce moje; jer u gnjevu svojem poubiše ljude, i u razuzdanosti svojoj ohromiše volove.

[7] Proklet neka je gnjev njihov što je tako žestok, i ljutina njihova, što je tako okrutna! Pa ću ih razdijeliti u Jakovu i raspiriti ih u Izraelu.

[8] Ali tebe, Juda, hvalit će te braća tvoja; ruka će ti biti za vratom neprijateljima tvojim, i klanjat će se pred tobom sinovi oca tvojega.

[9] Mlad je lav Juda! Od plijena si se uzdignuo, sine moj; a onda se spusti i leže kao lav, kao lavica; tko se njega usudi dražiti?

[10] Neće odstupiti žezlo od Jude, niti vladalački štap od nogu njegovih, dok ne dođe onaj, kojemu pripada, i kojemu će se pokoravat narodi.

11 Koji veže magare svoje za čokot, za plemenitu lozu mlado magarice svoje; pere u
vinu haljinu svoju i u krvi grožđa ogrtač svoj.

12 Iskre mu se oči od vina, i zubi su mu bijeli od mlijeka.

13 Zebulun prebiva na obali morskoj, gdje pristaju lađe; leđa svoja okrenuo je prema
Sidonu.

14 Isakar je koščat magarac, koji leži među ogradama.

15 A kad vidje, da je mir dobar i zemlja mila, tada pognu leđa, da nosi tovare, i posta
robijaš.

16 Dan će suditi narodu svojemu, kao samo jedno od plemena Izraelovih.

17 Dan je kao zmija na putu, kao guja na stazi, koja ujeda konja za petu, i konjanik
pada nauznak.

18 Tebe čekam, da me izbaviš, o Gospode!

19 A Gad, razbojničke čete pritiskuju ga, ali ih on potiskuje na pete.

20 Ašer ima hrane izobilja, on daje poslastice kraljevske.

21 Naftali je puštena košuta, umije govoriti lijepe riječi.

22 Josip je nalik na mlado plodno stablo, na mlado plodno stablo na vrelu; preko
zidova penju se grane njegove.

23 Strijelci ga pritiskuju, nišane i udaraju na njega.

24 Ali njegov luk ostaje čvrst, jake su njegove mišice i ruke po jakosti moćnoga Boga
Jakovljeva, odanle, gdje stoluje pastir, pećina Izraelova.

25 Od Boga oca tvojega, koji ti pruža pomoć, od Svemoćnoga, koji te blagosljiva
punim blagoslovom odozgo s neba, punim blagoslovom odozdo iz dubine, punim
blagoslovom iz prsiju i krila!

26 Blagoslovi, što su bili ocu tvojemu, nadvisiše blagoslove bregova vjekovitih,
ljepotu brežuljaka prastarih. Oni neka dođu na glavu Josipovu, na tjeme najsjajnijega

od braće njegove.

27 Benjamin je vuk grabežljivi, jede grabež ujutro, dijeli plijen uveče."

28 Svi ovi jesu dvanaest plemena Izraelovih; i to je bilo, što im otac njihov izgovori, kad ih je blagoslivljao. Svakomu od njih dade zgodan blagoslov.

29 Onda im zapovjedi: "Kad se pridružim k rodu svojemu, pokopajte me kod otaca mojih u pećini na zemljištu Hiteja Efrona,

30 U pećini na zemljištu Makpeli, istočno od Mamre u zemlji kanaanskoj, na zemljištu, što ga Abraham kupi od Hiteja Efrona za grob.

31 Tamo pokopaše Abrahama i ženu njegovu Saru; tamo sahraniše Izaka i ženu njegovu Rebeku, i tamo pokopah ja Leau."

32 Zemljište i pećina na njemu bila je otkupljena od Hiteja.

33 Kad je Jakov svojim sinovima dao posljednji nalog, povuče svoje noge natrag na postelju, te preminu i pridružen bi zemljacima svojim.

Postanak, glava 50

1 Josip se baci na oca svojega, i plakao je nagnut nad njim i cjelivao ga.

2 Tada zapovjedi Josip liječnicima, što su bili u službi njegovoj, neka balzamiraju oca njegova. I tako su liječnici balzamirali Izraela.

3 Utom prođe četrdeset dana jer je toliko vremena trebalo za balzamiranje. Oplakivali su ga Egipćani sedamdeset dana.

4 Kad prođoše dani žalosti za njim, reče Josip dvoranima faraonovim: "Ako sam našao milost kod vas, progovorite, molim, za mene faraonu, govoreći!

5 Otac me je moj zakleo, govoreći mi: 'Evo, umrijet ću, i u grobu mojem što ga iskopah sebi u zemlji kanaanskoj, pokopaj me!' Zato bih sad pošao da pokopam oca svojega; onda ću se opet natrag vratiti."

6 Faraon odgovori: "Otidi i pokopaj oca svojega, kako te je zakleo!"

[7] Tako otide Josip da pokopa oca svojega, a s njim pođoše sve sluge faraonove, prvi službenici njegovi i svi dostojanstvenici zemlje egipatske;

[8] Nadalje sva družina Josipova, braća njegova i kućna družina oca njegova. Samo žene svoje i djecu svoju, ovce svoje i goveda svoja ostaviše u zemlji gošenskoj.

[9] A pođoše s njim i kola i konjanici, tako da je bila povorka veoma velika.

[10] I kad dođoše do gumna Atad s onu stranu Jordana, održaše ondje veliko i veoma svečano jadikovanje za pokojnim. On priredi ocu svojemu žalost od sedam dana.

[11] Kad stanovnici one zemlje, Kanaanci, vidješe kod gumna Atad žalosnu svečanost, rekoše: "Tu se drži velika žalosna svečanost Egipćana." Zato se prozva ono mjesto Abel−Mizraim; leži s onu stranu Jordana.

[12] Učiniše mu sinovi njegovi onako, kako im je bio zapovjedio.

[13] Odnesoše ga naime sinovi njegovi u zemlju kanaansku i pokopaše ga u pećini na zemljištu Makpeli, na zemljištu, što ga je bio otkupio Abraham za grob od Hiteja Efrona, istočno od Mamre.

[14] Kad Josip pokopa oca svojega, vrati se opet u Egipat natrag, on i braća njegova i svi, koji su bili s njim pošli na pokop oca njegova.

[15] A braća se Josipova pobojaše, kad im umrije otac, i rekoše: "Što, ako bi se Josip pokazao protivan nama, pa nam uzvratio sve zlo, što mu učinismo?"

[16] Zato poručiše Josipu, govoreći: "Otac tvoj pred smrt svoju odredio je ovo:

[17] 'Ovako kažite Josipu: Ah, oprosti ipak braći svojoj zločin njihov i grijeh njihov, što ti zlo učiniše.' A sad oprosti nam, molimo, zločin naš, jer mi štujemo Boga oca tvojega!" Kad mu oni to poručiše, zaplaka Josip.

[18] Tada mu dođoše sama braća njegova, padoše pred njega i rekoše: "Evo, robovi smo tvoji!"

[19] A Josip im reče: "Ne bojte se! Zar sam ja mjesto Boga?

[20] Vi dakako misliste zlo proti meni, ali Bog okrenu to na dobro, da izvrši ono, što se danas zbiva, da uzdrži na životu mnoge ljude.

[21] Ne bojte se sada! Ja ću se brinuti za vas, za žene vaše i za djecu vašu!" Tako ih je tješio i prijateljski im govorio.

[22] I Josip je prebivao u Egiptu, on i porodica oca njegova. Josip poživje sto i deset godina.

[23] Od Efraima vidje djecu do trećeg koljena; i sinovi Makira, sina Manasehova, rodiše se još za života Josipova.

[24] Jednoga dana reče Josip braći svojoj: "Ja ću skoro umrijeti; ali će se Bog sigurno zauzeti za vas i odvesti vas iz ove zemlje u zemlju, koju je pod zakletvom obećao Abrahamu, Izaku i Jakovu."

[25] Tada zakle Josip sinove Izraelove i reče: "Kad se Bog jedanput milostivo zauzme za vas, tada uzmite sa sobom kosti moje odavde!"

[26] I umrije Josip, a bilo mu je sto i deset godina. Balzamiraše ga i metnuše u kovčeg u Egiptu.

Knjiga Izlaska

Izlazak, glava 1

[1] Ovo su imena sinova Izraelovih, koji su bili svi sa porodicama svojim došli u Egipat zajedno s Jakovom:

[2] Ruben, Simeon, Levi, Juda;

[3] Isakar, Zebulun, Benjamin;

[4] Dan, Naftali, Gad i Ašer.

[5] Broj potomaka Jakovljevih iznosio je sedamdeset; ali je Josip boravio već prije u Egiptu.

[6] Tada umre Josip, sva braća njegova i sav onaj naraštaj.

[7] A potomci se Izraelovi umnožiše veoma i postadoše vrlo mnogobrojni i jaki, tako da je sva zemlja bila od njih gusto napučena.

[8] Tada zavlada novi kralj u Egiptu, koji nije ništa znao o Josipu.

[9] On reče narodu svojemu: "Eto, narod sinova Izraelovih brojniji je i moćniji od nas.

[10] Hajde da mudro postupamo s njim, da još dalje ne raste i u slučaju kakva rata ne prijeđe k neprijateljima naime, ne udari na nas i ne otide iz zemlje!"

[11] Postaviše stoga nad njima narednike, da ih muče teškim poslovima; tako moradoše faraonu zidati za skladišta gradove Pitom i Ramses.

[12] Ali što su ga vie tlačili, to se je više on množio i više se širio, tako da su strahovali od sinova Izraelovih.

[13] Zato su Egipćani silom gonili sinove Izraelove na posao.

[14] Ogorčavali su im život teškim poslom s ilovačom i opekama i svakim radom u polju, i gonili ih silom na sve te poslove.

[15] A babicama hebrejskim, od kojih se jedna zvala Šifrah, a druga Puah, naredi kralj egipatski ovo:

[16] "Kad pomažete Hebrejkama kod porođaja, pripazite na spol: ako je dječak, usmrtite ga, ako je djevojčica, neka ostane na životu!"

[17] Ali se babice bojale Boga i nijesu činile, kako im naredio kralj egipatski, nego su ostavljale dječake na životu.

[18] Zato kralj egipatski dade dozvati babice i zapita ih: "Zašto tako činite i ostavljate dječake na životu?"

[19] Babice odgovoriše faraonu: "Jest, Hebrejke nijesu kao žene egipatske, nego znadu same sebi pomoći. Prije nego dođe babica, one već rode."

[20] Zato Bog učini dobro babicama. Tako se je narod množio i postao veoma mnogobrojan.

[21] Jer su se babice bojale Boga, dade im Bog veliko potomstvo.

[22] Ali faraon zapovjedi svemu narodu svojemu: "Sve dječake, što se rode, bacajte u Nil, a djevojčice sve ostavljajte na životu!"

Izlazak, glava 2

[1] Neki muž iz kuće Levijeve otide i oženi se djevojkom plemena svojega.

[2] Žena zatrudnje i rodi sina. Kad ona vidje, da je lijep, skrivala ga je tri mjeseca.

[3] A kad ga nije mogla dulje skrivati, uze za njega košaricu od papirusove trstike, zamaza je dobro asfaltom i smolom, metnu dječaka u nju i stavi je u trsku kraj Nila.

[4] Sestra njegova stajala je podalje, da vidi što će biti od njega.

[5] Tada dođe kći faraonova na Nil, da se kupa, dok su sluškinje njezine hodale po obali Nila, ugleda ona košaricu u trsci, i posla sluškinju svoju tamo da je donese.

6 Kada je otvori, vidje dijete, a to, bio dječak i plakao. Sažali joj se i pomisli: "To je jedno od djece hebrejske."

7 Tada upita sestra njegova kćer faraonovu: "Hoćeš li da idem i da ti dovedem dojkinju Hebrejku, da doji dijete?"

8 Odgovori joj kći faraonova: "Idi!" I otide djevojčica i dovede mater dječakovu.

9 Njoj reče kći faraonova: "Uzmi ovog dječaka i doji ga, a ja ću ti za to platiti!" Žena uze dječaka i dojila ga.

10 Kad dječak posta veći, donese ga natrag kćeri faraonovoj. Ona ga uze kao sina i nadjenu mu ime Mojsije, jer ona reče, "iz vode sam ga izvadila."

11 U ono vrijeme, kad je bio Mojsije odrastao, posjeti on jednoga dana zemljake svoje i vidje, kako moraju raditi teške poslove. Kad opazi, kako je jedan Egipćanin povalio jednoga od njegovih zemljaka hebrejskih.

12 Obazre se na sve strane, i kad vidje, da nema nikoga u blizini, ubi Egipćanina i zatrpa ga u pijesak.

13 Drugi dan izađe on opet van, i gle, pravo se posvadila dva Hebreja; i on doviknu onomu, koji je imao krivo: "Zašto tučeš zemljaka svojega?"

14 A on reče: "Tko je tebe postavio za poglavara i suca nad nama? Hoćeš li i mene ubiti kao Egipćanima?" Mojsije se uplaši; jer pomisli: "Tako se je ipak to saznalo."

15 Faraon je to čuo i htio je Mojsija pogubiti. Ali Mojsije pobježe isred lica faraonova i nastani se u zemlji midjanskoj. On sjedne i odmarao se na jednom studencu.

16 Svećenik midjanski imao je sedam kćeri. One dođoše zahvatiti vode i napuniti korita, da napoje ovce oca svojega.

17 A tada dođoše pastiri i zatjeraše ih. Mojsije ustade, obrani ih i napoji im ovce.

18 I kad se one vratiše k ocu svojemu Reuelu, upita on: "Što se danas tako brzo vratiste?"

19 Odgovoriše: "Jedan Egipćanin obrani nas od pastira i pomože nam zahvatiti vode i napojiti ovce."

[20] A on reče kćerima svojim: "Pa gdje je? Zašto ostaviste tamo toga čovjeka? Zovnite ga, da jede s nama!"

[21] Mojsije se skloni da ostane kod onoga čovjeka. Ovaj dade Mojsiju kćer svoju Ziporu za ženu.

[22] Kad mu ona rodi sina, nadjenu mu on ime Geršom; jer reče: "Gost sam u zemlji tuđoj."

[23] Prođe dugo vremena, pa umrije kralj egipatski. A sinovi Izraelovi uzdisali su još uvijek pod teškim poslom i vapili su glasno za pomoć, a vapaj njihov diže se od ropstva k Bogu.

[24] Bog je čuo vapaje njihove, i opomenu se Bog zavjeta svojega s Abrahamom, Izakom i Jakovom.

[25] Bog pogleda na sinove Izraelove, i Bog se zauze za njih.

Izlazak, glava 3

[1] A Mojsije čuvao je ovce tastu svojemu Jetru, svećeniku midjanskomu. Jednoga dana odvede on stado u pustinju i dođe na goru Božju, na Horeb,

[2] Tada mu se objavi anđeo Gospodnji u plamenu ognjenom, što je izbijao iz grma. Pogleda, a to grm plamenom gorio, ali ne izgarao.

[3] Mojsije pomisli: "Idem da vidim izbliže tu rijetku prikazu, zašto grm ipak ne izgara."

[4] Kad Gospod vidje, gdje ide da vidi, poviknu mu Bog iz grma: "Mojsije, Mojsije!" On odgovori: "Evo me!"

[5] A on zapovjedi: "Ne primiči se bliže ovamo! Izuj obuću s nogu, jer mjesto na kojemu stojiš, sveto je tlo!"

[6] I nastavi on: "Ja sam Bog oca tvojega, Bog Abrahamov, Izakov i Bog Jakovljev." Tada Mojsije zakloni lice svoje; jer se je bojao gledati u Boga.

[7] A Gospod reče: "Dobro vidjeh nevolju naroda svojega u Egiptu i razabrah tužbu njegovu na tlačitelje njegove; i znam, kako puno trpi.

8 Zato evo siđoh, da ga izbavim iz ruku Egipćana i da ga izvedem iz te zemlje u
zemlju lijepu i prostranu, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med, u mjesta, gdje su
Kanaanci, Hiteji, Amoreji, Perizeji i Jebuseji.

9 Dosta, tužba sinova Izraelovih doprije do mene, i ja vidim, kako ih teško muče
Egipćani.

10 Zato sad idi! Šaljem te k faraonu, da izvedeš narod moj, sinove Izraelove, iz
Egipta!"

11 Tada upita Mojsije Boga: "Kako, ja zar da idem k faraonu i da izvedem sinove
Izraelove iz Egipta?"

12 On reče: "Ja ću biti s tobom, i ovo neka ti bude kao znak, da te šaljem: kad izvedeš
narod iz Egipta, častit ćete Boga na ovoj gori!"

13 Mojsije opet zapita Boga: "Ali kad dođem k sinovima Izraelovim, pa im reknem:
'Bog otaca vaših šalje me k vama', i ako me upitaju: 'Kako mu je ime?' – što ću im
odgovoriti?

14 Bog odgovori Mojsiju: "JA JESAM, KOJI JESAM." (Znači, "JA POSTOJIM") I
nastavi: "Tako reci sinovima Izraelovim: 'JA JESAM', posla me k vama!"

15 Dalje reče Bog Mojsiju: "Tako javi sinovima Izraelovim: 'Gospod, Bog otaca vaših,
Bog Abrahamov, Izakov i Jakovljev, posla me k vama.' To je ime moje na vijeke, i
tako me se ima zvati kroz sve naraštaje.

16 Idi i skupi starješine sinova Izraelovih i reci im Gospod, Bog otaca vaših, Bog
Abrahamov, Izakov i Jakovljev, javi se meni i reče: Dobro ja pripazih na vas i na to,
što vam se zbivalo u Egiptu.

17 Odlučio sam izvesti vas iz nevolje u Egiptu u zemlju Kanaanaca, Hiteja, Amoreja,
Perizeja, Hiveja i Jebuseja, u zemlju, u kojoj teče mlijeko i med.'

18 Ako te poslušaju, onda idi sa starješinama sinova Izraelovih, i recite mu: 'Gospod,
Bog Hebreja, objavi nam se. Mi moramo odmah tri dana hoda daleko poći u pustinju,
da žrtvujemo Gospodu, Bogu svojemu.'

19 A ja znam, da vas kralj egipatski neće pustiti da idete, ako na to ne bude silom
primoran.

[20] Ali ja ću pružiti ruku svoju i pohodit ću Egipat svim čudesima svojim, što ću ih učiniti u njemu; i poslije će vas pustiti.

[21] Učinit ću, da taj narod nađe milost u Egipćana, pa kad pođete, nećete otići praznih ruka.

[22] Žene će naime izmoliti od svojih susjeda i domaćica srebrnih i zlatnih dragocjenosti i haljina. To ćete metnuti na sinove svoje i na kćeri svoje i tako od Egipćana plijen uzeti."

Izlazak, glava 4

[1] Mojsije reče: "Ali ako mi ne budu vjerovali i ne poslušaju me, nego reknu: 'Nije ti se Gospod objavio!' "

[2] Tada mu reče Gospod: "Što ti je to u ruci? Odgovori: "Štap."

[3] I zapovjedi on: "Baci ga na zemlju!" On ga baci zemlju, a on posta zmija; a Mojsije pobježe od nje.

[4] I Gospod zapovjedi Mojsiju: "Pruži ruku svoju i primi je za rep!" On pruži ruku i uhvati je, a ona opet posta štap u ruci njegovoj.

[5] "Tako moraju vjerovati, da ti se je objavio Gospod, Bog otaca njihovih, Bog Abrahamov, Izakov i Jakovljev."

[6] Dalje mu reče Gospod: "Umetni ruku svoju u njedra svoja!" On umetnu ruku svoju u njedra, a kad je opet izvadi, gle, bila je ruka njegova od gube bijela kao snijeg.

[7] Nato zapovjedi: "Umetni još jedanput ruku svoju u njedra svoja!" On umetnu ruku svoju još jedanput u njedra, i kad je opet izvadi iz njedara svojih, gle, bila je opet kao ostalo tijelo njegovo.

[8] Ako ti dakle ne htjednu vjerovati i ne poslušaju na prvi znak, vjerovat će na drugi znak.

[9] Ako li ne budu vjerovali na ta obadva znaka i ne poslušaju te, onda uzmi malo vode iz Nila i prolij je na suho tlo! Tada će se voda, što si je uzeo iz Nila, na suhom tlu pretvoriti u krv.

10 A Mojsije reče Gospodu: "Ipak ne, Gospode; ja nijesam čovjek rječit, koji zna
govoriti. Nijesam prije bio, a nijesam ni sada, otkad govoriš sa slugom svojim, nego
sam sporih usta i spora jezika."

11 Ali Gospod mu odgovori: "Tko dade usta čovjeku? Tko ga učini nijemim ili
gluhim, okatim ili slijepim? Ne činim li to ja, Gospod?

12 Idi dakle! Ja ću biti s ustima tvojim i učit ću te, što ćeš govoriti."

13 Ali on reče: "Ne, o Gospode, molim pošlji, koga drugoga."

14 Sada se rasrdi Gospod na Mojsija i reče: "Nije li ti brat Aron još tu, Levit? Znam,
da on veoma rječit i dobro može govoriti. Gle, on je već na putu, da te susretne, a kad
te vidi, obradovat će se od srca.

15 Govori s njim, metni mu ove riječi u usta; a ja ću tvoj i njegov govor voditi i
nadahnut ću vam, što ćete činiti.

16 On neka za te govori narodu, i on neka bude govornik mjesto tebe, a ti ćeš njemu
biti mjesto Boga!

17 Uzmi taj štap u ruku i s njim čini čudesne znake!"

18 I Mojsije vrati se natrag k tastu svojemu Jetru i zamoli ga: "Htio bih da se vratim
natrag k plemenima svojim u Egipat, da vidim, da li su još živi." Jetro odgovori
Mojsiju: "Idi u miru!"

19 Gospod naime bio je Mojsiju u zemlji midjanskoj zapovjedio: "Idi vrati se sada
natrag u Egipat, jer su mrtvi svi, koji su ti radili o glavi."

20 Mojsije uze dakle ženu svoju i sinove svoje, posadi ih na magarca i vrati se natrag u
Egipat. A štap Božji uze Mojsije u ruku.

21 Još reče Gospod Mojsiju: "Kad se vratiš u Egipat, pazi, i čini pred faraonom sva
čudesna djela, što ih dadoh u tvoju vlast; ali pak ću učiniti da mu otvrdne srce da ne
pusti naroda da ide.

22 Tada reci faraonu: 'Ovako veli Gospod: Izrael je prvorođeni sin moj.

23 Zapovijedam ti: "Pusti sina mojega da ide, da mi služi!" Ako li ga ne pustiš da ide, onda ću usmrtiti prvorođenoga sina tvojega.' "

24 Putem u prenoćištu stane Gospod na put Mojsiju i htjede ga usmrtiti.

25 Tada Zipora uze oštar kamen, obreza njim prednju kožicu sina svojega, baci mu je pred noge i reče; "Zaista si mi krvav zaručnik!"

26 Potom ga pusti. Ona tada upotrijebi riječ: "krvav zaručnik" zbog obrezanja,

27 Gospod je bio zapovjedio Aronu: "Izađi u pustinju u susret Mojsiju!" Tako on zaputi, stiže ga na gori Božjoj i poljubi ga.

28 I Mojsije reče Aronu sve riječi Gospodnje, s kojima mu bio predao njegovo poslanje, i sve čudesne znake, što mu ih bio naložio da čini.

29 Mojsije i Aron otiđoše i skupiše sve starješine sinova Izraelovih.

30 Aron im reče sve, što je bio Gospod naložio Mojsiju, i ovaj učini čudesne znakove pred očima naroda.

31 Narod mu vjerova, i kad čuše, da se je Gospod zauzeo za sinove Izraelove, i pogledao na nevolju njihovu, nakloniše se i baciše se ničice.

Izlazak, glava 5

1 Nato otidoše Mojsije i Aron i rekoše faraonu: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: 'Pusti narod moj da ide, da mi u pustinji slavi svetkovinu!' "

2 A faraon odgovori: "Tko je Gospod, da ga poslušam i pustim da ide Izrael? Ne poznam Gospoda, a i neću pustiti Izraela."

3 Oni odgovoriše: "Bog Hebreja objavi nam se; pa molimo, jer bismo htjeli da idemo tri dana hoda daleko u pustinju, da tamo žrtvujemo Gospodu, Bogu svojemu, da nas ne pohodi kugom ili mačem."

4 Ali im kralj egipatski reče: "Mojsije i Arone, zašto odvraćate narod od rada njegova? Idite za svojim poslom!"

[5] Dalje reče faraon: "Eto, već je previše besposličara u zemlji; a vi hoćete još i ove odvratiti od njihovih poslova!"

[6] U isti još dan izdade faraon narednicima naroda i nadzornicima njegovim ovu zapovijed:

[7] "Ne dajite više narodu kao do sada slame za pravljenje opeke! Neka idu sami skupljati sebi slamu!

[8] Ali tražite od njih onoliko opeka, koliko su ih do sada pravili, i od toga ništa ne smanjujte, jer su lijeni, zato zahtijevaju: 'Hoćemo da idemo žrtvovati Bogu svojemu.'

[9] Ljudima se mora posao oteščati, da budu na njemu zaposleni i da ne slušaju ludih brbljanja."

[10] Narednici i nadzornici naroda otidoše i saopćiše narodu zapovijed: "Ovako govori faraon: 'Više vam ne dam slame.

[11] Idite sami i donosite sebi slamu, gdje je nađete! A od posla vam se vašega ne smanjuje ništa.' "

[12] I raziđe se narod po svoj zemlji egipatskoj, da skuplja strnjiku za pravljenje pljeve.

[13] A narednici ih gonili: "Imate svaki dan čitav posao posvršavati kao prije, kad je još bilo slame!"

[14] I korilo se nadzornike sinova Izraelovih, koje su bili postavili nad njima narednici faraonovi, i prigovaralo im se: "Zašto posljednjih dana ne dovršiste određeni broj opeka kao prije?"

[15] Tada dođoše nadzornici sinova Izraelovih k faraonu i upitaše ga plačući: "Zašto daješ, da se tako radi sa slugama tvojim?

[16] Slama se više ne daje slugama tvojim, a ipak se nalaže: 'Opeke nam pravite!' Pa i tuče se sluge tvoje; a krivnja je na tvojemu narodu."

[17] A on odgovori: "Lijeni ste, lijeni ste; zato zahtijevate: 'Mi hoćemo da idemo žrtvovati Gospodu.'

[18] Sad hajdete na rad; slama vam se neće davati, ali određeni broj opeka imate izručiti!"

[19] Nadzornici sinova Izraelovih vidješe, da su u teškom položaju zbog zapovijedi, da se ne smije ništa smanjiti od opeka na dan.

[20] Kad otidoše od faraona, sretoše Mojsija i Arona, koji su čekali na njih.

[21] Njima poviknuše: "Gospod neka vam uračuna i sudi, što učiniste, da se posve omrazismo faraonu i slugama njegovim; jer im dadoste mač u ruku, da nas poubiju!"

[22] Tada se Mojsije obrati Gospodu i pomoli se: "O Gospode, zašto navuče toliko zlo na ovaj narod? Zašto me posla ovamo?

[23] Otkako otidoh k faraonu da pregovaram s njim po nalogu tvojem, muči on narod još gore, a ti ne činiš ništa, da izbaviš narod svoj."

Izlazak, glava 6

[1] Gospod odgovori Mojsiju: "Ti ćeš vidjeti, kako ću faraona primorati, da, jakom rukom prisiljen, pusti ih, jest, da, jakom rukom prisiljen, progna ih iz zemlje svoje."

[2] Dalje reče Bog Mojsiju: "Ja sam Gospod!

[3] Ja se objavih Abrahamu, Izaku i Jakovu kao Bog Svemoćni. Ali imenom svojim 'Gospod' ja im se ne pokazah.

[4] Ja im se ugovorom obvezah, da ću im dati u posjed zemlju kanaansku, zemlju, u kojoj su prije prebivali kao tuđinci.

[5] Pa razabrah i tužbu sinova Izraelovih, koje u Egiptu zasuznjiše, i pomislih na zavjet svoj.

[6] Zato navijesti sinovima Izraelovim: "Ja sam Gospod! Ja ću vas izbaviti iz robije egipatske, oslobodit ću vas iz sužanjstva njihova, spasit ću vas rukom visoko podignutom i kaznenim sudovima žestokim.

[7] Izabrat ću vas za svoj narod i bit ću Bog vaš . I spoznat ćete, da sam ja, Gospod, Bog vaš, onaj, koji vas izbavljam od pritiska robije egipatske.

[8] I uvest ću vas u zemlju, koju sam svečanom zakletvom Abrahamu, Izaku i Jakovu obećao dati. Vama ću je dati u posjed, ja, Gospod."

[9] Mojsije reče to sinovima Izraelovim, ali ne poslušaše Mojsija zbog malodušnosti i teške rabote.

[10] Zato zapovjedi Gospod Mojsiju:

[11] "Idi, pozovi faraona, kralja egipatskoga, neka pusti sinove Izraelove iz zemlje svoje!"

[12] Mojsije reče Gospodu: "Kad me eto ni sinovi Izraelovi ne slušaju, kako će me poslušali faraon? Usto sam nespretan u govoru?"

[13] Ali se Gospod razgovori s Mojsijem i Aronom i posla h k sinovima Izraelovim i k faraonu, kralju egipatskomu, s nalogom, da izvedu sinove Izraelove iz zemlje egipatske.

[14] Ovo su poglavice porodica njihovih sinovi Rubena, prvorođenca Izraelova, bili su Henok, Palu, Hesron i Karmi. To su porodice Rubenove.

[15] Sinovi Simeonovi bili su Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Zohar i Šaul, sin Kanaanke. To su porodice Simeonove.

[16] Imena sinova Levijevih po porodicama njihovim jesu: Geršon, Kohat i Merari. Levi poživje sto i trideset i sedam godina.

[17] Sinovi Geršonovi bili su Libni i Šimi po porodicama svojim.

[18] Sinovi Kohatovi bili su Amram, Izhar, Hebron i Uziel, Kohat poživje sto i trideset i tri godine.

[19] Sinovi Merarijevi bili su Mahli i Muši. To su porodice Levijeve po naraštajima svojim.

[20] Amram se oženi svojom bratučedom (očevom sestrom) Jokebedom, koja mu rodi Arona i Mojsija, Amram poživje sto i trideset i sedam godina.

[21] Sinovi Izharovi bili su Korah, Nefeg i Zikri.

[22] Sinovi Uzielovi bili su Mišael, Elisafan i Sitri.

[23] Aron se oženi Elišebom, kćerju Aminadabovom, sestrom Nahšonovom. Ona mu rodi Nadaba, Abihua, Eleazara i Itamara.

[24] Sinovi Korahovi bili su Asir, Elkana i Abiasaf. To su porodice Korahove.

[25] Eleazar, sin Aronov, oženi se jednom od kćeri Putielovih; ona mu rodi Finehasa. To su poglavice Levija po svojim porodicama.

[26] To su Aron i Mojsije, kojima zapovjedi Gospod: "Izvedite narod Izraelski po svojim četama iz zemlje egipatske!"

[27] Oni su to, koji su pregovarali s faraonom, kraljem egipatskim, da izvedu sinove Izraelove iz Egipta, taj Mojsije i taj Aron.

[28] Onda, kad je govorio Gospod s Mojsijem u zemlji egipatskoj.

[29] Reče Gospod Mojsiju ovo: "Ja sam Gospod! Javi faraonu, kralju egipatskomu, što ti reknem!"

[30] A Mojsije reče Gospodu: "Ah, ja sam nespretan u govoru; kako će mene poslušati faraon?"

Izlazak, glava 7

[1] A Gospod reče Mojsiju: "Evo, učinit ću da budeš prema faraonu moćan kao Bog; a brat tvoj Aron bit će govornik tvoj.

[2] Njemu kaži sve, što ti naložim; a brat tvoj Aron neka onda predloži faraonu, da pusti sinove Izraelove iz zemlje svoje.

[3] Ja ću ipak otvrditi srce faraonu i tako učiniti u zemlji egipatskoj mnoge znake i čudesa.

[4] Jer vas faraon neće poslušati, učinit ću, da Egipćani osjete moć moju, i izvest ću čete svoje, narod svoj, sinove Izraelove, iz zemlje egipatske uz velike dokaze moći svoje.

[5] Tada će Egipćani spoznati, da sam ja Gospod, kad pružim ruku svoju proti Egipćanima i sinove Izraelove izvedem iz njihove sredine."

6 Mojsije i Aron učiniše točno tako, kako im bio zapovjedio Gospod.

7 Mojsiju je bilo osamdeset godina, a Aronu osamdeset i tri godine, kad su pregovarali s faraonom.

8 I reče Gospod Mojsiju i Aronu:

9 "Ako vas pozove faraon: 'Učinite ipak kakvo kakvo čudo', onda reci Aronu: 'Uzmi štap svoj i baci ga pred faraona i postat će tada zmija.' "

10 Mojsije i Aron otidoše k faraonu i učiniše tako, kako im zapovjedi Gospod. Aron baci štap svoj pred faraona i sluge njegove, i pretvori se u zmiju.

11 I faraon dozva mudrace i vračare, i čarobnjaci egipatski učiniše isto tako svojim tajnim čaranjem.

12 Svi baciše štapove svoje, i pretvoriše se štapovi u zmije. Ali štap Aronov proždrije štapove njihove.

13 A srce faraonovo ostade tvrdo; i on ih ne posluša, kao što je bio unaprijed rekao Gospod.

14 Tada reče Gospod Mojsiju: "Srce faraonovo otvrdnu; on neće da pusti narod.

15 Idi sutra rano k faraonu, kad on polazi k rijeci, i stani prema njemu na obali Nila! Uzmi sa sobom štap, što se pretvorio u zmiju.

16 I ti ćeš mu reći: 'Gospod, Bog Hebreja, posla me k tebi, da ti zapovjedim, da pustiš narod moj, da mi služi u pustinji. Ipak ti do sada nisi poslušao.

17 Ovako veli Gospod: Po ovom ćeš spoznati, da sam ja Gospod: Evo gle, udarit ću sada štapom u mojoj ruci po vodi Nilu, i ona će se pretvoriti u krv.

18 Ribe će u Nilu poginuti, Nil će zasmrdjeti, i grstit će se Egipćanima piti vodu iz Nila.' "

19 Dalje zapovjedi Bog Mojsiju: "Naloži Aronu da uzme štap svoj i pruži ruku svoju na vode u Egiptu, na njegove rijeke, prokope, bare i na sve jame njegove, da postane krv! I bit će krv posvuda u zemlji egipatskoj, pa i u posudama drvenim i kamenim."

[20] Mojsije i Aron učiniše tako, kako im bio zapovjedio Gospod. On diže štap i udari njim po vodi u Nilu pred očima faraona i sluga njegovih. Tada se sva voda u Nilu pretvori u krv.

[21] Ribe u Nilu poginuše, i Nil zasmrdje, tako da Egipćani nijesu više mogli piti vode iz Nila; posvuda u zemlji egipatskoj bila je krv.

[22] Ali čarobnjaci egipatski učiniše isto svojim čaranjem. Tako ostade srce faraonovo tvrdo, i on ih ne posluša, kao što je bio unaprijed rekao Gospod.

[23] Faraon se okrenu, otide kući i ne primi ni to k srcu.

[24] A Egipćani su svi kopali oko Nila, da nađu vode za piće; jer nijesu mogli piti vode iz Nila.

[25] Tako prođe punih sedam dana, otkako je Gospod bio udario Nil.

Izlazak, glava 8

[1] Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Idi k faraonu i reci mu: 'Ovako veli Gospod: Pusti narod moj, da mi služi!

[2] Ali ako ga ne htjedneš pustiti, gle, kaznit ću svu zemlju tvoju žabama.

[3] Nil će vrvjeti žabama, koje će izaći i prodrijeti u palaču tvoju, u spavaonicu tvoju, u postelju tvoju, u kuće sluga tvojih i naroda tvojega, u peći tvoje i u naćve tvoje,

[4] Jest, na tebe, na podanike tvoje i na sve sluge tvoje skakat će žabe.' "

[5] Dalje zapovjedi Gospod Mojsiju: "Kaži Aronu: 'Pruži ruku svoju sa štapom svojim na rijeke, prokope i bare i izvedi žabe na zemlju egipatsku!'"

[6] Aron pruži ruku svoju na vode egipatske, i izađoše žabe i pokriše zemlju egipatsku.

[7] Ali čarobnjaci učiniše isto svojim čaranjem, te izađoše žabe na zemlju egipatsku.

[8] Tada dozva faraon Mojsija i Arona i zamoli: "Molite Gospoda da mene i narod moj oslobodi od žaba, ja ću tada pustiti narod da žrtvuje Gospodu."

[9] Mojsije odgovori faraonu: "Odredi mi samo točno, kad da zamolim za te, za sluge tvoje i narod tvoj, da se uklone žabe od babe i od kuća tvojih i samo u Nilu da ostanu!"

[10] On odgovori: "Sutra." Mojsije reče: "Neka bude po želji tvojoj, da spoznaš, da nitko nije jednak Gospodu, Bogu našemu.

[11] Žabe će se dakle ukloniti od tebe, od kuća tvojih, od sluga tvojih i od naroda tvojega i samo će još ostati u Nilu."

[12] Nato ostaviše Mojsije i Aron faraona, i Mojsije pomoli se toplo Gospodu, da uništi žabe, kojima je bio pohodio faraona.

[13] Gospod usliši molitvu Mojsijevu, te žabe pocrkaju u kućama, u dvorištima i u poljima.

[14] Zgrnuše ih posvuda na gomile, i zemlja zasmrdje od toga.

[15] Kad vidje faraon, da opet može odahnuti, ponovno otvrdi srce svoje i ne posluša ih više, kao što je bio unaprijed rekao Gospod.

[16] Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Kaži Aronu: 'Pruži štap svoj i udari njim po prahu na zemlji, da se pretvori u komarce po svoj zemlji egipatskoj!' "

[17] Oni učiniše tako: Aron pruži ruku svoju sa štapom i udari njim po prahu na zemlji. Tada dođoše komarci na ljude i na stoku. Sav prah na zemlji pretvori se u komarce po svoj zemlji egipatskoj.

[18] Čarobnjaci egipatski pokušaše da čaranjem svojim isto tako proizvedu komarce, ali ne mogoše. Komarci napadoše na ljude i na stoku.

[19] Čarobnjaci rekoše faraonu: "To je prst Božji!" Ali srce faraonovo ostade tvrdo, i on ih ne posluša, kao što je bio unaprijed rekao Gospod.

[20] Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Sutra posve rano stupi pred faraona, kad ide k vodi, i reci mu: 'Ovako veli Gospod: Pusti narod moj, da mi služi!

[21] Jer ako ne pustiš naroda mojega, onda ću učiniti, da dođu rojevi obada na tebe, na sluge tvoje, na narod tvoj i na palače tvoje. Kuće Egipćana, pa i zemlja, na kojoj stoje, bit će puna rojeva obada.

22 Ipak sa zemljom gošenskom, u kojoj prebiva narod moj, učinit ću na taj dan
iznimku, tako da ne bude tamo rojeva obada, da spoznaš, da sam ja Gospod na zemlji.

23 Učinit ću rastavu između naroda svojega i naroda tvojega. Sutra će se dogoditi to
čudo.' "

24 I Gospod učini tako, te dođoše rojevi obada u velikoj množini u palaču faraonovu,
u stan sluga njegovih i na svu zemlju egipatsku. Zemlja je teško trpjela pod obadima.

25 Faraon dozva Mojsija i Arona i reče: "Idite, žrtvujte Bogu svojemu ovdje u zemlji!"

26 Mojsije reče: "To ne možemo činiti, jer prinosimo Gospodu, Bogu svojemu, žrtve,
koje su Egipćanima nečiste. Kad bismo pred očima Egipćana prinosili žrtve, koje su
njima mrske, ne bi li nas na mjestu kamenovali?

27 Mi hoćemo tri dana hoda daleko ići u pustinju i tamo žrtvovati Gospodu, Bogu
svojemu, kao što nam zapovjedi."

28 Faraon reče: "Pustit ću vas, da žrtvujete Gospodu, Bogu svojemu, u pustinji, samo
ne idite predaleko! I Molite se za me!"

29 Mojsije odgovori: "Ja odoh sada od tebe i pomoliti se Gospodu sutra će otići rojevi
obada od faraona, od sluga njegovih i naroda njegova. Samo neka faraon više ne vara
naroda, pa da ga ipak ne pusti, da žrtvuje Gospodu!"

30 I ode Mojsije od faraona i pomoli se Gospodu.

31 Gospod usliši molitvu Mojsijevu i ukloni rojeve obada od faraona, od sluga
njegovih i naroda njegova, i ne ostade ni jedna.

32 Ali faraon i ovaj put otvrdi srce svoje i ne pusti naroda.

Izlazak, glava 9

1 Sad zapovjedi Gospod Mojsiju: "Idi k faraonu i zapovjedi mu: "Ovako veli Gospod,
Bog Hebreja: Pusti narod moj, da mi služi!

2 Ako ga ne htjedneš pustiti i još ga dulje budeš zadržavao.

3 Ruka će Gospodnja ošinuti stoku tvoju u polju, konje, magarce, deve, goveda i ovce kugom veoma teškom.

4 A Gospod će razlikovati stoku izraelsku od stoke egipatske, tako da od svega, što pripada sinovima Izraelovim, neće poginuti ni jedan komad."

5 Gospod odredi i rok, pa reče: "Sutra već Gospod će učiniti, da to dođe na zemlju."

6 Idući dan učini to Gospod doista; sva stoka egipatska uginu, a od stoke izraelske ne uginu ipak ni jedan komad.

7 Kad se faraon raspita, izađe na vidjelo, da od stoke Izraelske ne uginu ni jedan komad. Ipak srce faraonovo ostade otvrdnuto, i on ne pusti naroda.

8 Tada zapovjedi Gospod Mojsiju i Aronu: "Uzmite pune pregršti pepela iz peći, a Mojsije neka ga pred očima faraonovim razaspe prema nebu!

9 I postat će on sitan prah po svoj zemlji egipatskoj, a od njega će nastati mjehuri, što će se provaliti u čirove na ljudima i na stoci po svoj zemlji egipatskoj."

10 Oni uzeše pepela iz peći i stupiše pred faraona, i Mojsije ga razasu prema nebu, i nastadoše mjehuri, što se provališe u čirove na ljudima i na stoci.

11 A čarobnjaci ne mogoše da se pokažu pred Mojsijem od čirova, jer se mjehuri bili provalili na čarobnjacima kao na svim Egipćanima.

12 Ipak Gospod otvrdi srce faraonu, i on ih ne posluša, kao što je bio Gospod unaprijed rekao Mojsiju.

13 Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Stupi sutra rano pred faraona i reci mu: "Ovako veli Gospod, Bog Hebreja: Pusti narod moj, da mi služi!

14 Jer ovaj put učinit ću, da dođu sva zla moja na tebe, na sluge tvoje i narod tvoj, da spoznaš, da nitko nije na svoj zemlji kao ja.

15 Premda sun već do sada bio mogao ruku svoju pružiti i tebe s narodom tvojim udariti kugom, da te više ne bude na zemlji.

16 Ostavio sam te ipak naumice na životu, da osjetiš moć moju, i da se ime moje slavi po svoj zemlji.

17 Ako još dalje budeš zadržavao narod moj i ne pustiš ga.

18 Ja ću sutra u ovo doba pustiti tuču veoma tešku, kakve nije bilo u Egiptu od onoga
dana, kad postade, do danas.

19 Pošlji dakle i skupi na sigurno stoku svoju i sve, što imaš u polju. Svi ljudi i
životinje, što se zateku u polju i ne zaklone se pod krov, izginut će, kad pane tuča na
njih."

20 Tko se od sluga faraonovih poboja prijetnje Gospodnje, skupi družinu svoju i stoku
svoju u kuće na sigurno.

21 A tko nije mario za prijetnju Gospodnju, ostavi družinu svoju i stoku svoju u polju.

22 Gospod dakle zapovjedi Mojsiju: "Pruži ruku svoju prema nebu, da po svoj zemlji
egipatskoj padne tuča na ljude i na stoku i na sve bilje po polju u zemlji egipatskoj!"

23 I Mojsije pruži štap svoj prema nebu, i Gospod pusti gromove i tuču. Munje su
padale na zemlju, i Gospod je pustio da padne tuča na zemlju egipatsku.

24 Padala je tuča, i munje su se neprestano miješale s tučom; bilo je tako strašno, kako
se nije još nikada doživjelo u zemlji egipatskoj, otkad su u njoj nastanjeni ljudi.

25 Tuča potuče po svoj zemlji egipatskoj sve, što je bilo u polju, od čovjeka do
živinčeta; sve pobije po polju uništi tuča i polomi sve drveće u polju.

26 Samo u zemlji gošenskoj, gdje su prebivali sinovi Izraelovi, ne pade tuča.

27 Tada posla faraon, dozva Mojsija i Arona i reče im: "Sagriješih ovaj put. Gospod je
u pravu, a ja i narod moj krivi smo.

28 Pomolite se Gospodu; jer je više nego dosta toga groma strašnoga i tuče, hoću vas
pustiti. Ne trebate više ovdje ostati."

29 Mojsije mu odgovori: "Dok izađem u grad, raširit ću ruke svoje Gospodu, pa će
prestati gromovi, i neće više padati tuča, da spoznaš, da je zemlja Gospodnja.

30 Ali znam dobro, da se vi, ti i sluge tvoje, još ne bojite Gospoda Boga."

31 Tako propade lan i ječam, jer je ječam bio već u klasu i lan u cvijetu.

32 A pšenica i raž ne propadoše, jer kasnije dolaze.

33 Mojsije dakle otide od faraona van u grad i raširi ruke svoje Gospodu. Tada prestadoše gromovi i tuča, i dažd nije više padao na zemlju.

34 Kad vidje faraon da prestadoše dažd, tuča i gromovi, ustraja u grijehu svojemu i otvrdi srce svoje, on i sluge njegove.

35 Srce faraonovo ostade tvrdo, i on ne pusti sinove Izraelove, kao što je bio unaprijed rekao Gospod preko Mojsija.

Izlazak, glava 10

1 Tada reče Gospod Mojsiju: "Idi k faraonu. Ja sam otvrdio srce njemu i slugama njegovim, da učinim ove znake svoje na njemu,

2 Da možeš pripovijedati djeci i unučadi svojoj, što učinih Egipćanima i koja djela čudesna izvrših među njima, i da tako spoznate, da sam ja Gospod."

3 Mojsije i Aron otidoše k faraonu i rekoše mu "Ovako veli Gospod Bog Hebreja: 'Dokle ćeš se još nećkati, da se poniziš preda mnom? Pusti narod moj, da mi služi!

4 Jer ako nećeš pustiti naroda mojega, sutra ću doista učiniti, da upadnu skakavci u zemlju tvoju.

5 Oni će pokriti površinu zemlje, tako da se neće više vidjeti zemlja, i pojest će ono, što vam još preostade kao posljednji ostatak od tuče, i oglodat će sve drveće, što raste u poljima vašim.

6 Kuće tvoje i kuće svih sluga tvojih i kuće svih Egipćana oni će napuniti, kako ne doživješe ni oci tvoji ni oci otaca tvojih, otkako su prebivali na zemlji do dana današnjega.' " I okrenu se i otide od faraona.

7 A sluge faraonove rekoše mu: "Dokle će nas još mučiti taj čovjek? Pusti ljude, neka služe Gospodu, Bogu svojemu! Zar ne vidiš, da propada Egipat?"

8 I dozvaše Mojsija i Arona natrag k faraonu, a on im reče: "Idite, služite Gospodu, Bogu svojemu! A koji su to, koji će ići s vama?"

[9] Mojsije odgovori: "S djecom svojom i sa starcima, sa sinovima i kćerima, s ovcama i govedima svojim ići ćemo, jer moramo da svetkujemo svetkovinu Gospodnju."

[10] Tada im on reče: "Tako doista bio Gospod s vama, kako sam ja vas pustio s djecom vašom! Vi sigurno pomišljate na zlo!

[11] Nema od toga ništa! Vi ljudi možete ići i služiti Gospodu. To ste i željeli." Nato ih otpraviše od faraona.

[12] Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Pruži ruku svoju na zemlju egipatsku, da zazoveš skakavce! Neka dođu na zemlju egipatsku i pojedu sve bilje poljsko u zemlji, sve, to preostade od tuče!"

[13] Mojsije pruži štap svoj na zemlju egipatsku, i Gospod učini, da je cijeli dan i cijelu no duvao istočni vjetar nad zemljom, Kad osvanu jutro, bio je istočni vjetar nanio skakavce.

[14] Skakavci padoše na svu zemlju egipatsku i spustiše se u silnome mnoštvu na sve krajeve egipatske. Nikada prije nije tu bilo toliko skakavaca, niti će ih ikada toliko biti.

[15] Oni pokriše površinu cijele zemlje, tako da se više nije vidjela zemlja, i pojedoše sve bilje u polju i sav plod na drveću, što preostade od tuče; ništa zeleno ne ostade na drveću i na bilju poljskom po svoj zemlji egipatskoj.

[16] Faraon brže bolje dozva Mojsija i Arona i reče: "Sagriješih Gospodu, Bogu vašemu, i vama.

[17] Ali oprostite mi grijeh moj samo još ovaj put! Molite se Gospodu, Bogu vašemu, da ukloni od mene barem ovu smrt!"

[18] I otide Mojsije od faraona i pomoli se Gospodu.

[19] Gospod učini, da je sa zapada dunuo jak protivni vjetar, koji odnese skakavce i pobaca ih u Crveno more. Ne ostade ni jedan jedini skakavac u cijelom području egipatskom.

[20] Ali Gospod otvrdi srce faraonu, tako da on ne pusti sinova Izraelovih.

[21] Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Pruži ruku svoju prema nebu, da dođe na zemlju egipatsku takva tama, da se ona može opipati!"

[22] Mojsije pruži ruku svoju prema nebu, i nastade gusta tama po svoj zemlji egipatskoj za tri dana.

[23] Ne vidje jedan drugoga i nitko se ne maknu s mjesta svojega za tri dana. Ali svi Izraelci imali su bijeli dan u stanovima svojim.

[24] I faraon dozva Mojsija i reče: "Idite, služite Gospodu! Samo ovce vaše i goveda vaša neka ostanu ovdje! Žene vaše i djeca smiju ići s vama."

[25] A Mojsije reče: "Ako nam ti sam dadneš što ćemo zaklati i spaliti za žrtva, mi ćemo to žrtvovati Gospodu, Bogu svojemu.

[26] Ali i stoka naša mora da ide s nama. Ni papak ne smije da ostane, jer od toga ćemo morati uzimati, da služimo Gospodu, Bogu svojemu. Mi ne znamo, kako ćemo morati prinijeti Gospodu štovanje svoje, dok ne budemo tamo na mjestu."

[27] A Gospod otvrdi srce faraonu, tako da ih on ne htjede pustiti.

[28] Dapače reče mu faraon: "Odlazi od mene! Čuvaj se, da mi više ne dođeš na oči! Čim mi dođeš na oči, mrtav si!"

[29] Mojsije reče: "Jest, dobro ti reče! Ja više neću doći preda te."

Izlazak, glava 11

[1] Gospod reče Mojsiju: "Još ću jedno jedino zlo pustiti na faraona i na Egipćane. Onda će vas pustiti odavde, jest, on će vas ne samo bezuvjetno pustiti nego će vas odavde silom otjerati.

[2] Stavi živo narodu na srce, neka oni, ljudi i žene, izmole od susjeda svojih dragocjenosti srebrnih i zlatnih!"

[3] Gospod je naime bio učinio, da Egipćani budu naklonjeni prema narodu. A sam Mojsije bio je cijenjen u zemlji egipatskoj kod sluga faraonovih i kod naroda kao velik čovjek.

[4] Mojsije reče: "Ovako veli Gospod: U pola noći proći ću kroz Egipat.

5 Tada ima umrijeti svaki prvorođenac u zemlji egipatskoj, od prvorođenca faraonova, koji bi imao sjediti na prijestolju, do prvorođenca ropkinje kod ručnoga mlina, i svako prvenče od stoke.

6 Tada će se dignuti velik jauk po svoj zemlji egipatskoj, kakva još nikada nije bilo niti će ga ikada biti.

7 Ali nijednome sinu Izraelovu neće ni dlaka poletjeti s glave, niti ljudima niti stoci, da spoznate, da Gospod čini razliku između Egipćana i Izraelaca.

8 Tada će doći sve te sluge tvoje k meni, na tlo se preda mnom baciti i moliti: 'Otidi sa svim narodom, što je pod tobom!' Onda ću ja otići." Nato ode on od faraona s velikim gnjevom.

9 A Gospod reče Mojsiju: "Faraon vas neće poslušati, da se umnože čudesna djela moja u zemlji egipatskoj."

10 Mojsije i Aron učiniše sva ta čudesa pred faraonom. Ipak Gospod otvrdi srce faraonu, i tako on ne pusti sinova Izraelovih iz zemlje svoje.

Izlazak, glava 12

1 Nato zapovjedi Gospod Mojsiju i Aronu u zemlji egipatskoj ovo:

2 "Ovaj mjesec neka vam bude početak mjesecima; neka vam bude prvi mjesec u godini!

3 Objavite svoj zajednici sinova Izraelovih: Desetoga dana ovog mjeseca svaki od vas neka priskrbi sebi jedno janje, jedno janje za obitelj ili kuću!

4 Ako li je obitelj premalena za jedno janje, neka ga uzme skupa sa susjedom svojim, koji joj je najbliži, a no broju osoba. Proračunajte, koliko svaki može pojesti od janjeta!

5 Janje ima da bude bez pogrješke, muško, od godine dana; smijete uzeti janje od ovaca ili od koza.

6 Čuvajte ga do četrnaestoga dana ovog mjeseca; a onda neka ga zakolje sva zajednica sinova Izraelovih podvečer!

[7] Neka se uzme neŠto od krvi, i neka se njom pomažu oba dovratnika i nadvratnik na kućama, u kojima će se jesti!

[8] Iste noći neka se jede meso pečeno na ognju, uz to kruh nekvasan, i zelje gorko neka se pri tom jede!

[9] Ne jedite od toga ništa sirovo ili u vodi kuhano, nego samo na ognju pečeno, i to tako, da je još glava spojena s nogama i nutarnjim dijelovima.

[10] Ništa od toga ne ostavite do jutra; što bi od toga preostalo do jutra, spalite na ognju!

[11] Ovako ga imate jesti: Imajte bokove opasane, obuću na nogama i štap u ruci i jedite ga u hitnji; to je paša Gospodnja.

[12] Jer ću u toj noći proći kroz zemlju egipatsku i pobit ću sve prvorođence u zemlji egipatskoj, čovjeka i stoku, i sudit ću svima bogovima egipatskim, ja, Gospod.

[13] Krv na kućama, u kojima stanujete, bit će vam znak zaštitni. Kad vidim krv, proći ću vas; i među vama neće će biti pomora, kad stanem ubijati po zemlji egipatskoj.

[14] Taj dan neka vam bude za spomen! Svetkujte ga u čast Gospodu; kroz sve naraštaje svetkujte ga kao vječnu ustanovu!

[15] Sedam dana jedite kruh nekvasan! Odmah prvi dan uklonite kvasac iz kuća svojih; jer svaki, koji bude što kvasno jeo od prvoga do sedmoga dana, bit će istrijebljen iz Izraela.

[16] Dalje prvi dan držite svečani sastanak, a tako i sedmi dan održite sveti svečani sastanak! Ta dva dana ne radite nikakva posla! Samo što svaki treba za hranu, smijete sebi zgotoviti.

[17] Tako dakle svetkujte svetkovinu nekvasnih kruhova, jer upravo na taj dan izvedoh čete vaše iz zemlje egipatske. Zato držite taj dan kao vječnu ustanovu kroz sve naraštaje!

[18] Četrnaesti dan prvoga mjeseca podvečer jedite kruh nekvasan sve do navečer dvadeset i prvog dana toga mjeseca!

[19] Kroz sedam dana neka se ne nađe kvasac u kućama vašim. Svaki koji bude jeo što kvasno, bit će istrijebljen iz zajednice izraelske, bio tuđinac ili domorodac u zemlji.

[20] Ništa kvasno ne smijete jesti; u svim stanovima svojim jedite samo kruh nekvasan!"

[21] Mojsije sazva sve starješine izraelske i zapovjedi im: "Idite, donesite sebi janjad za obitelji svoje i zakoljite Pashalno janje!

[22] Uzmite kitu hisopa, zamočite je u krv u zdjeli i krvlju u zdjeli pomažite nadvratak i oba dovratka! Nitko od vas neka ne izlazi na vrata svoje kuće do jutra!

[23] Kad onda izađe Gospod, da bije Egipat, i vidi krv na gornjem pragu i na oba dovratka, proći će Gospod mimo vrata i neće dati anđelu pogubitelju da uđe u kuće vaše, pa da ubija.

[24] Držite ovo kao zakon, što vrijedi za vas i za djecu vašu u vječna vremena.

[25] I kad dođete u zemlju, koju će vam dati Gospod, kao što je obećao, držite taj običaj!

[26] Kad vas onda zapitaju djeca vaša: Kakav vam je taj običaj?

[27] Onda odgovorite: To je Pashalna žrtva za Gospoda, koji prođe mimo kuća sinova Izraelovih u Egiptu, kad je ubijao Egipćane, a naše kuće sačuvao." Tada se narod nakloni i baci se ničice.

[28] Sinovi Izraelovi otidoše tada i učiniše tako; kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju i Aronu, tako izvršiše oni.

[29] U po noći dogodi se, da Gospod pobi sve prvorođence u zemlji egipatskoj, od prvorođenca faraonova, koji bi ga imao naslijediti na prijestolju, pa do prvorođenca sužnja, koji je ležao u tamnici, isto tako svako prvenče od stoke.

[30] U onoj noći ustade faraon sa svima slugama svojim i sa svima Egipćanima, i nastade velik jauk u Egiptu, jer nije bilo kuće, u kojoj nije ležao mrtvac.

[31] Još u noći dozva on Mojsija i Arona i reče: "Ustajte, idite iz naroda mojega, vi i sinovi Izraelovi! Otidite, služite Gospodu, kao Što ste molili!

[32] I ovce svoje i goveda uzmite sa sobom, kao što ste zahtijevali! Idite, pa molite i za me blagoslov!"

33 Egipćani su navaljivali na narod, da brže idu iz zemlje, jer su mislili: "Mi inače svi
pomrijesmo."

34 Tako uze narod tijesto svoje, još prije nego uskisnu. Naćve svoje, umotane u
ogrtače njihove, ponesoše na ramenima.

35 Sinovi Izraelovi učiniše po uputi Mojsijevoj i izmoliše od Egipćana dragocjenosti
srebrnih i zlatnih i haljina.

36 A Gospod je bio učinio, da Egipćani budu naklonjeni prema narodu, tako da im
ispuniše molbe. Tako uzeše plijen od Egipćana.

37 I otidoše sinovi Izraelovi od Ramsesa u Sukot, oko šest stotina tisuća pješaka,
samih ljudi, ne uračunavši žene i djecu.

38 Ali i mnogo naroda, što pritječe, zaputi s njima, i ovce i goveda, silna množina
stoke.

39 Od tijesta, što su ga bili ponijeli sa sobom iz Egipta, ispekoše pod pepelom pogače
nekvasne; jer nije bilo uskislo, kako su ih bili potjerali Egipćani, pa se ne mogoše
dulje zadržati i spremiti sebi brašnjenice za put.

40 Vrijeme, što su ga sinovi Izraelovi proboravili u Egiptu, iznosilo je četiri stotine i
trideset godina.

41 Kad se navrši četiri stotine i trideset godina, upravo u taj dan izađoše sve čete
Gospodnje iz zemlje egipatske.

42 To je bila noć bdjenja za Gospoda, kad ih izvede iz zemlje egipatske. To je noć,
koju moraju u čast Gospodu svetkovati svi sinovi Izraelovi kroz sve naraštaje.

43 Gospod zapovjedi Mojsiju i Aronu: "Ovo vrijedi kao zakon za Pashu: Ni jedan
tuđinac ne smije od nje jesti.

44 Svaki za novac kupljeni rob smije ipak jesti od nje, ako si ga obrezao.

45 Došljak i najamnik ne smije jesti od nje.

46 U jednoj i istoj kući mora se jesti. Ne smiješ ništa od mesa iznijeti is kuće, i ne
smijete na njoj prelomiti kostiju.

47 Sva zajednica Izraelaca ima je tako obdržavati.

48 A ako je kod tebe tuđinac i hoće da svetkuje Pashu u čast Gospodu, onda se moraju svi muški obrezati. Tada smije doći na svečanost i ima vrijediti kao domaći. Ali neobrezan ne smije jesti od nje.

49 Za domaćega kao za tuđinca, koji boravi kod vas, neka vrijedi jedan i isti zakon!"

50 Svi sinovi Izraelovi učiniše tako; kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju i Aronu, izvršiše tako.

51 Upravo taj dan izvede Gospod sinove Izraelove iz zemlje egipatske po četama njihovim uređene.

Izlazak, glava 13

1 Gospod zapovjedi Mojsiju:

2 "Posveti mi sve prvorođeno! Sve, što u sinova Izraelovih kod čovjeka i stoke najprije dođe iz krila materina, pripada meni."

3 I Mojsije reče narodu: "Spomenite se ovoga dana, u koji izađoste iz Egipta, iz kuće ropstva; jer vas rukom jakom Gospod izvede odanle. Zato se ne smije ništa jesti s kvascem.

4 Danas, u mjesecu abibu izlazite.

5 I kad te Gospod uvede u zemlju Kanaanaca, Hiteja, Amoreja, Hiveja i Jebuseja, za koju se je zakleo ocima tvojim, da će ti je dati, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med, onda obdržavaj taj običaj u ovom mjesecu!

6 Sedam dana jedi kruh nekvasan, a sedmi dan neka bude u čast Gospodu svetkovina svečana!

7 Samo nekvasno neka se jede kroz sedam dana, i ništa kvasno ne smije se vidjeti u tebe. I ne smije se naći u tebe nikakav kvasac u cijelom području tvojemu!

8 A sinu svojemu imaš reći u taj dan ovo: zbog toga, što mi učini Gospod, kad sam izlazio iz Egipta, čini se to.

9 I neka ti to bude kao znak na ruci tvojoj i kao spomen na čelu tvojemu, da zakon
Gospodnji uvijek bude u ustima tvojim, jer te rukom jakom izvede Gospod iz Egipta.

10 Zato vrši naredbu ovu od godine do godine u vrijeme određeno!

11 I kad te uvede Gospod u zemlju Kanaanaca, kao što se je zakleo tebi i ocima
tvojim, i kad ti je dadne.

12 Tada posveti Gospodu sve, štogod je prvorođeno! I svako prvenče od stoke tvoje,
ako je muško, pripada Gospodu.

13 A svako magare prvenče otkupi janjetom, ili ako ga nećeš otkupiti, slomi mu šiju!
Nadalje kod svoje djece moraš otkupiti svakoga muškog prvorođenca.

14 Ako te onda jednoga dana upita sin tvoj: Što znači to? – odgovori mu: Rukom
jakom izvede nas Gospod iz Egipta, iz kuće ropstva.

15 Jer kad nas ne htjede faraon pustiti da otidemo, pobi Gospod sve prvorođence u
zemlji egipatskoj, od prvorođenca čovječjega do prvenca stoke. Zato žrtvujem
Gospodu sve, što je prvorođeno, ako je muško, i otkupim svakoga prvorođenca sinova
svojih.

16 I neka ti to bude kao znak na ruci tvojoj i kao spomen na čelu tvojemu, da nas
rukom jakom izvede Gospod iz Egipta!"

17 I kad faraon pusti narod da otide, ne odvede ih Bog putem prema zemlji filistejskoj,
makar bi to bio put najbliži, jer pomisli Bog, da bi se mogao narod pokajati, kad bi se
morao boriti, pa se opet vratiti a Egipat.

18 Zato dade Bog zavesti narod putem prema pustinji na Crvenom moru. Za boj
opremljeni otidoše sinovi Izraelovi iz zemlje egipatske.

19 Mojsije uze sa sobom kosti Josipove. Ovaj je naime bio svečano zakleo sinove
Izraelove: "Kad vas Bog milostivo pohodi, onda uzmite sa sobom kosti moje
odavde!"

20 Tako se digoše od Sukota i utaboriše se u Etamu, na kraju pustinje,

21 A Gospod je išao pred njima, danju u stupu od oblaka, da im pokazuje put, a noću u
stupu od ognja, da im svijetli, da bi mogli putovati danju i noću.

[22] Nije se uklanjao ispred roda stup od oblaka danju ni stup od ognja noću.

Izlazak, glava 14

[1] Gospod zapovjedi Mojsiju:

[2] "Naloži sinovima Izraelovim, da okrenu i da se utabore pred Pi−Hahirotom između Migdola i mora! Naprema Baal−Sefonu postavite tabor uz more!

[3] Faraon će tada misliti za sinove Izraelove: 'Zabasaše u zemlji, pustinja ih drži zatvorene.'

[4] Tada ću otvrditi srce faraonu, tako da pođe za njima u potjeru, da pokažem moć svoju na faraonu i na svoj vojsci njegovoj i da Egipćani spoznaju, da sam ja Gospod." I oni učiniše tako.

[5] Kad bi javljeno kralju egipatskomu, da je pobjegao narod, promijeni se mišljenje faraonovo i njegovih sluga prema narodu, te se upitaše: "Što učinismo, te pustismo Izraele iz službe svoje?"

[6] On upreže u kola svoja i uze vojsku svoju sa sobom.

[7] Šest stotina kola izabrarih i što je god bilo kola u Egiptu povede sa sobom, i na svima ovima najbolje borce.

[8] Tako otvrdi Gospod srce faraonu, kralju egipatskomu. On pođe u potjeru za sinovima Izraelvim, a sinovi Izraelovi izađoše pod rukom jakom.

[9] I tjeraše ih tako Egipćani sa svima konjima od kola faraonovih sa spregama njegovim i s ostalom vojskom, i dostigoše ih, kad su taborili na moru, kod Pi−Hahirota pred Baal−Sefonom,

[10] Kad se približi faraon, a sinovi Izraelovi izbliže pogledaše i opaziše, da Egipćani idu za njima, vrlo se uplašiše sinovi Izraelovi i zavapiše glasno Gospodu za pomoć.

[11] Rekoše Mojsiju: "Zar nema grobova u Egiptu, pa nas odvede, da poumremo u pustinji? Što nam to učini, te nas izvede iz Egipta?

[12] Zar ti ne rekosmo već u Egiptu: "Pusti nas u miru! Mi hoćemo služiti Egipćanima! Jest, bolje bi bilo po nas, da služimo kao robovi Egipćanima, nego da izginemo ovdje

u pustinji."

13 A Mojsije reče narodu: "Ne bojte se! Čekajte samo, i vidjet ćete, da će vam Gospod pomoći danas, jer kako danas vidite Egipćane, nećete ih više vidjeti tako dovijeka.

14 Gospod će se boriti za vas. Vi možete biti posve mirni."

15 I Gospod reče Mojsiju: "Što vičeš k meni? Zapovjedi sinovima Izraelovim, neka krenu na put!

16 A ti digni štap svoj gore, pruži ruku svoju na more i razdijeli ga, da mogu sinovi Izraelovi ići kroz more po suhu!

17 A ja ću otvrditi srce Egipćanina, da pođu za njima, i pokazat ću moć svoju na faraonu i na svoj vojsci njegovoj, na kolima njegovim i spregama.

18 I Egipćani će spoznati, da sam ja Gospod, kad pokažem moć svoju na faraonu, na kolima njegovim i spregama njegovim."

19 Tada promijeni anđeo Božji, koji je išao pred vojskom Izraelovom, svoje mjesto i stavi se iza njih. A stup od oblaka pred njima promijeni mjesto svoje i stupi iza njih.

20 Tako on dođe da stoji među vojskom Egipćana i vojskom Izraelaca. Na jednoj strani bio je oblak mračan, na drugoj strani rasvjetljivao je noć. Tako se ne mogoše cijelu noć približiti jedan drugome.

21 I pruži Mojsije ruku svoju na more. Tada dade Gospod cijelu noć uzbijati more natrag jakim vjetrom istočnim i osuši more, i vode se razdijeliše.

22 Sinovi Izraelovi koračali su posred mora po suhu, a vode su im stajale kao zid s desne i s lijeve strane.

23 A Egipćani se dadoše u potjeru za njima, i svi konji faraonovi, kola i sprege njegove pođoše za njima usred mora.

24 U doba straže jutarnje pogleda Gospod u stupu od ognja i od oblaka na vojsku Egipćana i smete vojsku egipatsku.

25 Zakoči točkove kolima njihovim i učini, da su jedva mogla naprijed. Tada povikaše Egipćani: "Bježimo od Izraelaca; jer se Gospod bori za njih proti Egipćanima!"

[26] I zapovjedi Gospod Mojsiju: "Pruži ruku svoju na more, da se natrag vrate vode na Egipćane, na kola i sprege njihove!"

[27] Kad Mojsije pruži ruku svoju na more, more u osvit dana vrati se natrag na staro mjesto svoje, dok su Egipćani bježali prema njemu. Tako Gospod utjera Egipćane u sredinu mora.

[28] Vode se vratiše natrag i potopiše kola i sprege cijele vojske faraonove, što dođoše za njima u more. Ni jedan od njih ne ostade na životu.

[29] A sinovi Izraelovi išli su po suhu posred mora, i vode su im stajale kao zid s desne i s lijeve strane.

[30] Tako izbavi Gospod u onaj dan Izraelce iz ruke Egipćana. Izraelci vidješe Egipćane mrtve na obali morskoj,

[31] Kad vidješe Izraelci veliko djelo čudesno, što ga je bio Gospod učinio na Egipćanima, poboja se narod Gospoda i pouzda se u Gospoda i u slugu njegova Mojsija.

Izlazak, glava 15

[1] Tada zapjeva Mojsije sa sinovima Izraelovim u hvalu Gospodu ovu pjesmu. Pjevali su ovako: "Pjevat ću Gospodu, jer je veoma silan; konja i konjanika baci u more!

[2] Bog je jakost moja i pjesma moja, jer mi postade spasitelj! To je Bog moj, zato ću ga slaviti! Bog oca mojega, zato ću ga veličati!

[3] Jak je u boju Gospod, ime mu je Gospod!

[4] Kola faraonova i vojsku njegovu pobaca u more. Cvijet boraca njegovih utonu u Crvenom moru.

[5] Valovi ih pokriše kao kamen propadoše u dubinu.

[6] Desnica tvoja, Gospode, silna je jakošću; desnica tvoja, Gospode, satre neprijatelja!

[7] Puninom veličanstva svojega srušio si protivnike; pustio si gnjev svoj i prožderao ih kao strnjiku!

[8] Od daha nosa tvojega nabujaše vode visoko kao nasip stadoše valovi, stvrdnuše se valovi u moru.

[9] Neprijatelj tada pomisli: 'Potjerat ću ih, stignut ću ih, razdijelit ću plijen; nasitit će ih se pohota moja; trgnut ću mad svoj, uništit će ih ruka moja!'

[10] Ti dahnu dahom svojim, i more ih proguta; kao olovo utonuše u vodi silovitoj!

[11] Tko je od bogova kao ti, Gospode, tko je kao ti, tako sjajan u veličanstvu divnom? Tako strahovit u djelima slavnim, čudesna su djela tvoja!

[12] Ti samo pruži desnicu svoju, i ona već proždrije zemlju!

[13] Milošću svojom vodio si narod, što si ga oslobodio; vodio si ga jakošću svojom u sveti stan svoj.

[14] Čuše to narodi i zadrhtaše; muka spopade stanovnike filistejske.

[15] Knezovi se edomski prestrašiše, drhtanje spopade vođe moapske; svi se stanovnici kanaanski uplašiše.

[16] Strah i trepet spopade ih; od jakosti ruke tvoje kamenom se okameniše. Tako prođe, o Gospode, narod tvoj; tako prođe narod tvoj, što si ga zadobio.

[17] Ti ga odvede i zasadi na gori, koja je svojina tvoja, na mjestu, što si ga, Gospode, stvorio za stan sebi, u Svetištu, što su ga, Gospode, gradile ruke tvoje.

[18] Gospod je kralj u vjekove!"

[19] Kad naime konji faraonovi, kola njegova i sprege njegove uđoše u more, povrati Gospod na njih vode morske, a uto sinovi Izraelovi prijeđoše po suhu posred mora.

[20] Tada uze proročica Mirjama, sestra Aronova, talambas u ruku, i sve žene njoj se pridružiše s talambasima i u kolu.

[21] Mirjam im je naprijed pjevala: "Pjevajte Gospodu, jer je silan. Konje i konjanike pobaca on u more!"

[22] Mojsije podiže sinove Izraelove od Crvenoga mora, i otidoše dalje u pustinju Šur, i putovali su tri dana u pustinji, a ne nađoše vode.

[23] Kada dođoše u Maru, ne mogoše piti vode u Mari, jer je bila gorka. Zato se prozva Mara.

[24] Narod je mrmljao proti Mojsiju i govorio: "A što ćemo piti?"

[25] I on zavapi Gospodu, i Gospod mu pokaza drvo. Kad ga baci u vodu, postade voda slatka. Ondje mu dade zakon i pravo, i ondje ga stavi na kušnju.

[26] On reče: "Ako doista budeš rado slušao glas Gospoda, Boga svojega, i ako budeš činio, što je pravo u očima njegovim, i ako se pokoriš zapovijedima njegovim i ispuniš sve uredbe njegove, onda nijedne od onih bolesti, što sam ih stavio na Egipat, neću pustiti na tebe. Dapače ja, Gospod, bit ću spasitelj tvoj."

[27] Nato dođoše u Elim, gdje je bilo dvanaest izvora i sedamdeset palma, i tu se utaboriše kod vode.

Izlazak, glava 16

[1] Sva zajednica sinova Izraelovih podiže se od Elima i dođe u pustinju Sin, koja leži između Elima i Sinaja, petnaesti dan drugoga mjeseca nakon izlaska iz zemlje egipatske.

[2] Zbog pustinje mrmljala je sva zajednica sinova Izraelovih proti Mojsiju i Aronu.

[3] Sinovi Izraelovi rekoše im: "Radije bismo ipak bili pomrli od ruke Gospodnje u zemlji egipatskoj, kad smo sjedili kod lonaca svojih s mesom i jeli do sitosti. A vi nas odvedoste u ovu pustinju, da pomorite svu zajednicu glađu."

[4] Tada reče Gospod Mojsiju: "Dobro, učinit ću, da vam dažđi kruh s neba. Narod neka onda izlazi van i sebi skupi koliko mu treba na dan. Hoću da ga time stavim na kušnju, da li će se ravnati po zakonu mojem ili neće.

[5] A kad budu šesti dan pripravili, što su donijeli, bit će dvaput toliko, koliko bi nakupili svaki dan."

[6] Mojsije i Aron objave potom svima sinovima Izraelovim: "Večeras ćete spoznati, da je Gospod onaj, koji vas izvede iz zemlje egipatske.

[7] A sutra ćete vidjeti slavu Gospodnju, jer je on čuo mrmljanje vaše proti Gospoda, A što smo mi, da mrmljate proti nas?"

8 Mojsije nastavi: "Po tom, da vam Gospod dati večeras da jedete mesa i ujutro kruha do sitosti. Spoznat ćete, da je Gospod čuo mrmljanje vaše, što ga podigoste proti njega, jer što smo mi? Nije proti nama bilo upravljeno mrmljanje vaše, nego proti Gospoda."

9 Nato reče Mojsije Aronu: "Zapovjedi svoj zajednici sinova Izraelovih: 'Pristupite pred Gospoda, jer je on čuo mrmljanje vaše.'"

10 Kad onda Aron to saopći svoj zajednici sinova Izraelovih i oni pogledaše prema pustinji, objavi se slava Gospodnja u oblaku.

11 A Gospod reče Mojsiju:

12 "Čuo sam mrmljanje sinova Izraelovih. Kaži im ovo: 'Večeras ćete dobiti da jedete mesa i sutra ćete se ujutro nasititi kruha. Tako ćete spoznati, da sam ja Gospod, Bog vaš.'"

13 I doista: uvečer doletje jato prepelica i pokri tabor. A sutradan prostrla se rosa okolo tabora.

14 Kad ishlapila rosa, ležalo je po pustinji nešto sitno, zrnato, sitno kao mraz na zemlji.

15 Kad to vidješe sinovi Izraelovi, uplaše jedan drugoga: "Što je to?" Jer nijesu znali, što je bilo. Mojsije im reče: "To je kruh, što vam ga dade Gospod da jedete.

16 Ovo zapovijeda Gospod: 'Svaki od vas neka nakupi toga, koliko mu treba: jedan omer za svakoga prema broju osoba vaših! Ali svaki neka uzme od toga samo za one, koji su mu u šatoru.' "

17 Sinovi Izraelovi učiniše tako i nakupiše, jedan mnogo, drugi malo.

18 Kad izmjeriše na omer, ne dođe vise onomu koji nakupi mnogo, niti manje onomu, koji nakupi malo. Svaki nakupi koliko mu je trebalo.

19 Dalje zapovjedi im Mojsije: "Nitko da ne sačuva što od toga do sutra!"

20 Ali oni ne poslušaše Mojsija, nego neki sačuvaše nešto od toga do sutra. Ali to se ucrva i sagnji. Zato se Mojsije rasrdi na njih.

21 Tako bi oni to skupljali svako jutro, svaki koliko bi mu trebalo. Ali čim bi sunce ugrijalo, to bi se rastopilo.

22 Sedmi dan nakupiše dvaput toliko hrane, dva omera na osobu. Sve starješine zajednice dođoše i javiše to Mojsiju.

23 On im odgovori: "Ovo zapovijeda Gospod: Sutra je dan odmora, sveta subota Gospodnja. Što hoćete da pečete, pecite, i što hoćete da kuhate, kuhajte! Sve, što preostane, ostavite za sebe na stranu, da se sačuva za sutra!"

24 Ostaviše dakle to na stranu do sutra, kao što je bio zapovjedio Mojsije, i nije zaudaralo i nije se našao crv u tome.

25 Mojsije zapovjedi: "Jedite to danas; jer je danas subota Gospodnja! Danas nećete ništa naći na polju.

26 Šest dana skupljajte! Sedmi je dan subota; taj dan nema ništa!"

27 Kad sedmi dan izađoše neki od naroda da skupljaju, ne nađoše ništa.

28 Onda reče Gospod Mojsiju: "Dokle ćete se još nećkati da izvršujete zapovijedi i zakone moje?

29 Pomislite ipak, da vam Gospod dade subote! Zato vam daje šesti dan hrane za dva dana. Svaki neka ostane kod kuće! Neka nitko sedmi dan ne ostavlja stana svojega!"

30 Tako je svetkovao narod sedmi dan subotu.

31 A sinovi Izraelovi prozvaše to mana. Bila je kao sjeme korijandrovo bijela, i okus joj je o kao od medena kolača.

32 Mojsije proglasi: "Ovo nalaže Gospod: Pun omer neka se od toga sačuva za buduće naraštaje, da vide hranu, kojom sam vas hranio u pustinji, kad vas izvedoh iz zemlje egipatske!"

33 Stoga zapovjedi Mojsije Aronu: "Uzmi vrč, naspi u njega pun omer mane i metni ga pred kovčeg zavjeta, da se čuva za buduće naraštaje!"

34 I stavi ga Aron pred kovčeg zavjeta, da se čuva, kao što je bio Gospod naložio Mojsiju.

[35] Sinovi Izraelovi jeli su manu četrdeset godina, dok ne dođoše u zemlju napučenu. Jeli su manu, dok ne dođoše na među zemlje kanaanske.

[36] Omer je deseti dio efe.

Izlazak, glava 17

[1] Nato sva zajednica sinova Izraelovih na zapovijed Gospodnju pođe dalje iz pustinje Sina od postaje do postaje. Napokon se utaboriše u Refidimu, jer ondje nije bilo pitke vode za narod,

[2] Posvadi se narod s Mojsijem i povika: "Daj nam vode da pijemo!" A Mojsije im reče: "Što se vi svađate sa mnom: Zašto kušate Gospoda?"

[3] Ali narod, koji je ondje hlepio za vodom, mrmljao je i dalje proti Mojsiju i govorio: "Zašto nas izvede iz Egipta? Zar da nas, djecu našu i stoku našu pomoriš žeđu?"

[4] I Mojsije zavapi Gospodu: "Što da učinim s ovim narodom? Još samo malo, pa će me kamenovati."

[5] Gospod odgovori Mojsiju: "Idi pred narodom! Uzmi sa sobom nekoliko od starješina izraelskih! Uzmi i štap u ruku, kojim si udarao po Nilu, i idi!

[6] Ja ću se tamo naći pred tobom na hridi na Horebu. Udari tada po hridi, i voda će iz nje poteći, da narod može piti." Mojsije učini tako pred očima starješina izraelskih.

[7] Mjesto prozva on Masa i Meriba, jer su se ondje sinovi Izraelovi svađali i Gospoda kušali, kad su govorili: "Je li Gospod među nama ili nije?"

[8] Tada dođoše Amalečani, da se bore s Izraelcima u Refidimu.

[9] Mojsije zapovjedi Jošui: "Izaberi za nas ljude i zametni sutra boj s Amalečanima! Ja ću se staviti na vrh brda sa štapom Božjim u ruci."

[10] Jošua učini, kako mu je bio zapovjedio Mojsije, i borio se je s Amalečanima. A Mojsije, Aron i Hur uzađoše na vrh brda.

[11] Dokle je Mojsije držao u vis ruke svoje, pobjeđivali su Izraelci. A kad bi spustio ruke svoje, pobjeđivali su Amalečani.

12 Napokon se umoriše ruke Mojsijeve. Zato uzeše kamen, te mu ga podmetnuše. On sjede na njega, i Aron i Hur podupriješe mu ruke, jedan s jedne strane, drugi s druge. Tako mu izdržaše ruke do zalaska sunca u jednakom položaju,

13 I Jošua pobijedi Amalečane i vojsku njihovu oštricom mača.

14 Nato zapovjedi Gospod Mojsiju: "Zapiši to za spomen u knjigu i kaži Jošui, da ću spomen na Amalečane pod nebom sasvim zatrti!"

15 Onda napravi Mojsije žrtvenik i nazva ga "Gospod je stijeg moj"

16 On reče: "Ruku gore na stijeg Gospodnji! Gospod ratuje proti Amaleku od naraštaja do naraštaja."

Izlazak, glava 18

1 Kad Jetro, svećenik midjanski, tast Mojsijev, doču sve, što učini Bog Mojsiju i Izraelu, narodu svojemu, da naime izvede Gospod Izraelce iz Egipta.

2 Tada Jetro, tast Mojsijev, uze sa sobom ženu Mojsijevu Ziporu, koju je on bio poslao natrag,

3 I obadva sina njezina. Jedan od njih zvao se Geršom, jer je bio rekao: "Došljak sam bio u zemlji tuđoj,"

4 A drugi Eliezer, jer je bio rekao: "Bog oca mojega bio je pomoć moja i izbavio me od mača faraonova."

5 I dođe Jetro, tast Mojsijev, sa sinovima njegovim i ženom njegovom k Mojsiju u pustinju, gdje se je bio utaborio na gori Božjoj.

6 On poruči Mojsiju: "Ja, tast tvoj Jetro, dolazim k tebi sa ženom tvojom i s obadva sina njezina, što su kod nje."

7 Mojsije se diže i izađe u susret tastu svojemu, nakloni se i poljubi ga. Tada se upitaše za zdravlje i uniđoše u šator.

8 I Mojsije ispripovjedi tastu svojemu sve, što učini Gospod faraonu i Egipćanima zbog Izraelaca, sve nevolje, što su ih bile zadesile na putu, i kako ih je izbavio Gospod.

[9] Jetro se radovao svemu dobru, što ga je bio Gospod iskazao Izraelcima, kad ih je izbavljao iz vlasti Egipćana.

[10] Tada reče Jetro: "Blagoslovljen da je Gospod, koji vas izbavi iz vlasti Egipćana i faraona i narod spasi iz vlasti Egipćana!

[11] Da je Gospod veći od svih bogova, vidim sad iz toga, što se dogodi, kad su se oni onako oholo ponašali prema njima."

[12] Jetro, tast Mojsijev, prinese tada Bogu žrtvu paljenicu i zaklanicu, i Aron dođe sa svima starješinama Izraelovim, da s tastom Mojsijevim održe pred Bogom gozbu žrtvenu.

[13] Drugi dan održa Mojsije sjednicu sudničku, da sudi narodu. Narod se tiskao oko Mojsija od jutra do navečer.

[14] Kad vidje tast Mojsijev, što sve ima on da radi s narodom, reče: "Što imaš toliki posao s narodom? Zašto sjediš ti sam na sudu, a sav narod tiska se oko tebe od jutra do večera?"

[15] Mojsije odgovori tastu svojemu: "Narod dolazi k meni, da dobije odluke Božje,

[16] Kadgod imaju kakvu pravdu, dolaze k meni, da im sudim i govorim Božje zakone i odredbe njegove."

[17] A tast Mojsijev reče mu: "Nije dobro kako radiš.

[18] Ti i ljudi, što dolaze preda te, muče se kod toga; jer je taj rad pretežak za te; ne možeš mu sam odoljeti.

[19] Pa poslušaj savjet, što ću ti ga dati, i Bog će biti s tobom! Ti zastupaj narode kod Boga i prinosi želje njihove pred Boga!

[20] Onda ih uči zakonima i naredbama i pokazuj im put, kojim da idu, i djela, koja da rade!

[21] Ujedno izaberi iz svega naroda ljude valjane, koji se Boga boje, pouzdane i nesebične i postavi ih za predstojnike nad tisuću, nad stotinu, nad pedeset i nad deset!

22 Oni neka sude narodu u svako doba! Svaki važniji slučaj neka ipak predlože tebi! U stvarima manje važnim neka odlučuju sami! Tako olakšaj sebi teret; a oni neka ga nose s tobom!

23 Ako tako učiniš, i Bog ti to dopusti, moći ćeš izdržati, i sav će taj narod zadovoljan otići kući."

24 Mojsije posluša savjet tasta svojega i učini sve, što mu svjetova.

25 Iz svega Izraela izabra Mojsije ljude valjane, i postavi ih za predstojnike narodu: nad tisuću, nad stotinu, nad pedeset i nad deset.

26 Oni su imali suditi u svako doba, a sve teže slučajeve morali su predlagati Mojsiju, a manje teške stvari odlučili bi sami.

27 Nato Mojsije otpusti tasta svojega, i ovaj se vrati natrag u domovinu svoju.

Izlazak, glava 19

1 Treći mjesec nakon izlaska sinova Izraelovih iz zemlje egipatske, u taj isti dan, dođoše u pustinju Sinajsku.

2 Oni su naime bili krenuli od Refidima, došli u pustinju Sinajsku i utaborili se u pustinji. Ondje pred gorom bio se je utaborio Izrael.

3 I kad Mojsije uzađe k Bogu, povika mu Gospod s gore: "Ovo kaži kući Jakovljevoj i objavi sinovima Izraelovim:

4 Vidjeli ste, kako sam postupao s Egipćanima, kako sam vas nosio na krilima orlovim i doveo vas ovamo k sebi.

5 Ako sada budete vjerno slušali riječ moju i držali zavjet moj, bit ćete moja svojina osobita između svih naroda, jer moja je sva zemlja,

6 I bit ćete mi kraljevstvo svećeničko i narod svet. To su riječi, što ih imaš reći sinovima Izraelovim."

7 Mojsije dođe, sazva starješine naroda i priopći im sve te riječi, što mu ih bio zapovjedio Gospod.

8 Sav narod odgovori jednoglasno: "Sve, što zapovijeda Gospod, činit ćemo!" Kad Mojsije dojavi Gospodu odgovor naroda,

9 Reče Gospod Mojsiju: "Evo, ja ću doći k tebi u gustim burnim oblacima, da čuje narod, kad budem s tobom govorio, i da ti vjeruje zauvijek." Mojsije priopći Gospodu odgovor naroda.

10 Tada reče Gospod Mojsiju: "Idi k narodu i daj da se posveti danas i sutra! Neka opere haljine svoje,

11 I neka bude spreman preksutra, jer će preksutra sići Gospod na goru Sinajsku pred ocima svega naroda.

12 Označi narodu među unaokolo i zapovjedi: Čuvajte se, da ne uzađete na goru ili da se i samo dotaknete podnožja njezina! Tko se god dotakne gore, mora poginuti.

13 Nijedna ruka ne smije se onda toga dotaknuti, nego to se ima kamenovati ili ustrijeliti. Bio čovjek ili živinče, ne smije ostati na životu. Istom kad zatrubi rog ovnov, smije se uzaći na goru."

14 Nato side Mojsije s gore k narodu i dade da se posveti narod, i opraše haljine svoje.

15 Onda zapovjedi narodu: "Budite spremni preksutra! Ne približite se ženi!"

16 Treći dan kad osvanu jutro, zagrmješe gromovi i zasijevaše munje. Teški se oblaci nadviše nad gorom, i odjeknu glas trube veoma jak. Sav narod, što je bio u taboru, zadrhta.

17 Mojsije povede narod iz tabora u susret Bogu, i postavi se narod na podnožju gore.

18 Gora Sinaj bila je sva u dim ovijena, jer je bio Gospod u ognju sišao na nju. Dim se je iz nje dizao kao dim iz taonika, i sva se je gora tresla veoma.

19 Glas trube bivao je sve jači. Mojsije je govorio, i Bog mu je odgovarao u gromu.

20 I kad je bio Gospod sišao na vrh gore Sinaja, pozva Gospod Mojsija na vrh gore. Mojsije uzađe,

21 I Gospod zapovjedi Mojsiju: "Siđi dolje, opomeni narod, da se ne protisne do Gospoda, da ga vidi! Inače bi ih mnogo poginulo.

[22] I sami svećenici, koji se inače smiju približiti Gospodu, imaju se posvetiti, da ih ne uništi Gospod."

[23] Mojsije reče Gospodu: "Narod ne može uzići na goru Sinaj; jer si nas ti opomenuo, da omeđimo goru i da proglasimo, da se njoj ne smije približiti."

[24] A Gospod mu reče: "Siđi dolje i dođi opet gore s Aronom! Ali svećenici i narod ne smiju provaliti među, da se popnu do Gospoda, jer On bi ih inače uništio."

[25] Mojsije dakle siđe k narodu i sve mu dojavi.

Izlazak, glava 20

[1] Onda Bog izgovori sve ovo, govoreći:

[2] Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji te je izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva.

[3] Neimaj drugih bogova uz mene!

[4] Ne pravi sebi lika rezana, niti kakve slike od onoga, što je gore na nebu ili dolje na zemlji ili u vodi pod zemljom!

[5] Ne padaj ničice pred njima i ne klanjaj se njima, jer ja Gospod, Bog tvoj, jesam Bog ljubomoran, koji kazni zlodjela otaca na djeci, do trećeg i četvrtog koljena, onih koji me mrze,

[6] A milosrđe iskazuje tisućama, koji me ljube i drže zapovijedi moje.

[7] Ne uzimaj uzalud imena Gospoda, Boga svojega, jer Gospod neće pustiti bez kazne onoga, koji uzima ime njegovo uzalud.

[8] Sjeti se subotnoga dana, drži ga svetim.

[9] šest dana radi i obavljaj sve poslove svoje.

[10] Ali sedmi dan jest subota, dan odmora u čast Gospodu, Bogu tvojemu. Tad ne smiješ raditi nikakva posla, ni ti ni sin tvoj ili kći tvoja, ni sluga tvoj ni sluškinja tvoja ni stoka tvoja ni stranac, koji boravi kod tebe unutar vrata tvojih.

[11] Jer u šest dana stvori Gospod nebo i zemlju, more i sve, što je u njima, ali sedmi dan otpočinu on. Zato je Gospod blagoslovio i posvetio subotni dan.

[12] Poštuj oca svojega i mater svoju, da dugo živiš u zemlji; koju će ti dati Gospod, Bog tvoj!

[13] Ne ubij!

[14] Ne čini preljuba!

[15] Ne kradi!

[16] Ne svjedoči lažno proti bližnjemu svojemu!

[17] Ne poželi kuće bližnjega svojega! Ne poželi žene bližnjega svojega, ni sluge njegova, sluškinje njegove, vola njegova, magarca njegova, ni igdje išta, što pripada bližnjemu tvojemu!"

[18] Kad vidje sav narod gromove, munje, glas trube i goru gdje se dimi, prepade se narod i zadrhta i ostade stojeći u daljini.

[19] Oni rekoše Mojsiju: "Govori ti nama, i slušat ćemo! A Bog neka ne bi govorio s nama, da mi pomremo!"

[20] Mojsije reče narodu: "Ne bojte se, jer Bog dođe samo, da vas stavi na kušnju i da strah pred njim uzdrži budan u vama, da ne griješite."

[21] I dok je narod ostao stojeći u daljini, pristupi Mojsije k tamnim oblacima, u kojima je bio Bog,

[22] I reče Gospod Mojsiju: "Zapovjedi sinovima Izraelovim ovo: Vidjeli ste, da sam s neba govorio s vama.

[23] Ne činite sebi uza me bogova srebrnih i ne pravite sebi bogova zlatnih!

[24] Napravi mi žrtvenik od zemlje i prinesi na njemu svoje žrtve paljenice i žrtve svoje mirotvorne, ovce svoje i goveda svoja! Na mjestu, što ću ga svaki put odrediti za štovanje imena mojega, doći ću k tebi i blagoslovit ću te.

[25] A ako mi hoćeš napraviti žrtvenik od kamenja, ne smiješ ga, zidati od kamenja tesana, jer ako ga obrađuješ dlijetom svojim, oskvrnjuješ ga.

[26] Ne uzlazi k žrtveniku mojemu uza stepenice, da se ne otkrije pred njim golotinja tvoja!"

Izlazak, glava 21

[1] "Ovo su pravne odredbe, što ćeš im ih predložiti:

[2] Ako kupiš roba hebrejskoga, neka te služi šest godina. U sedmoj godini ima se pustiti na slobodu bez otkupa.

[3] Ako je došao neoženjen, neka opet otide neoženjen; ako je bio oženjen, neka i žena njegova ide s njim.

[4] Ako ga gospodar njegov oženi, i žena mu rodi sinove ili kćeri, žena s djecom svojom ima ostati gospodaru svojemu, a on neka se pusti na slobodu sam.

[5] Ako li izjavi rob: 'Volim gospodara svojega, ženu svoju i djecu svoju, neću da otidem na slobodu'.

[6] Onda neka ga gospodar njegov dovede pred sud i postavi ga pred vrata ili pred dovratke. Ondje neka mu gospodar njegov probuši uho njegovo šilom, pa neka mu bude rob zauvijek.

[7] Ako netko proda kćer svoju, da bude ropkinja, neka ona ne bude puštena na slobodu kao robovi.

[8] Ne bude li po volji gospodaru svojemu, kojemu je predana, neka pusti, da se otkupi. A nema vlasti prodati je u tuđi narod, ako je odbaci.

[9] A ako je dadne sinu svojemu, neka postupa s njom po pravu kćeri.

[10] Ako uzme sebi još drugu, ne smije joj prikratiti hranu mesnu, odjeću i ženidbeni život.

[11] Ali ako joj ovo troje ne ispuni, onda smije ona slobodno otići bez odštete, bez otkupa.

12 Tko drugoga udari, tako da umre, ima se kazniti smrću.

13 Ako to nije učinio hotimično, nego mu ga Bog metnuo pod ruku, odredit ću ti mjesto, kamo može uteći.

14 Ali ako netko usmrti drugoga hotimično, i iz prijevare, odvuci ga od žrtvenika mojega da umre.

15 Tko udari oca svojega ili mater svoju, ima se kazniti smrću.

16 Tko ugrabi čovjeka pa ga je već prodao, ili je još u ruci njegovoj, ima se kazniti smrću.

17 Tko proklinje oca svojega ili mater svoju, ima se kazniti smrću.

18 Ako se posvade ljudi, pa jedan udari drugoga kamenom ili grudom zemljanom, tako da ovaj doduše ne umre, ali pane u postelju.

19 Ako se pridigne i može van o štapu svojemu, onda onaj drugi, koji ga je udario, neka se ne kazni, samo mu mora nadoknaditi dangubu i platiti troškove za liječenje.

20 Udari li netko roba svojega ili ropkinju svoju štapom, tako da mu pod rukom umru, mora se to kazniti.

21 Ako li dotični još jedan ili dva dana ostane na životu, neka se ne kazni, jer se radi o vlastitom novcu njegovu.

22 Ako se posvade ljudi i pritom ženu trudnu tako udare, da pometne, ali nikakve daljne štete ne bude, onda ima krivac platiti novčanu globu, koliko mu naloži muž ženin i presude suci.

23 Ako li nastane daljna šteta onda imaš dati život za život,

24 Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nogu za nogu,

25 Opeklina za opeklinu, ranu za ranu, modricu za modricu.

26 Udari li netko roba svojega ili ropkinju svoju u oko, te ga iskopa, ima ih pustiti na slobodu za oko njihovo.

27 Ako izbije zub robu svojemu ili ropkinji svojoj, ima ih pustiti na slobodu za zub njihov.

28 Ako vol ubode muža ili ženu tako, da nastupi smrt, ima se kamenovati vol, ali meso njegovo neka se ne jede, a gospodar vola ipak se ne kazni.

29 A ako je vol već otprije bio bodač i gospodar njegov bio opomenut, a on ga ipak nije čuvao, onda se vol ima kamenovati, ako je usmrtio muža ili ženu, gospodar njegov ima se kazniti smrću.

30 Ali ako mu se naloži novčana globa, onda ima za život svoj platiti otkup, koliko se od njega zatraži.

31 Ako ubode dječaka ili djevojku, ima se postupati s njim po istom pravu.

32 Ako vol ubode roba ili ropkinju, ima platiti gospodaru njihovu trideset srebrnjaka, a vol ima se kamenovati.

33 Ako netko ostavi otkrivenu jamu, ili ako netko iskopa jamu pa je ne pokrije, i onda upadne u nju vol ili magarac,

34 Tada ima vlasnik jame dati odštetu; on mora gospodara novcem namiriti, a uginula životinja će njemu pripasti.

35 Ako čiji vol ubode vola kojemu drugomu tako da ugine, onda oni imaju prodati vola živoga i cijenu njegovu podijeliti, a uginulu životinju imaju među se podijeliti.

36 Ali ako se je znalo, da je vol već otprije bio bodač, a vlasnik njegov nije ga čuvao, onda on mora kao punu odštetu dati vola za vola, a uginula životinja će njemu pripasti.

Izlazak, glava 22

1 Tko ukrade vola ili ovcu, pa to zakolje ili proda, ima kao odštetu dati pet volova za vola i četiri ovce za ovcu.

2 Ako se uhvati lopov kod provale i bude ubijen, nema tu krivnje za prolivenu krv.

3 Ali ako je sunce već izašlo nad njim, onda je tu krivnja za prolivenu krv. On mora dati odštetu. Ako nema ništa, mora se on prodati za ono, što je pokrao.

[4] Ako se nađe, što je pokrao, još živo u posjedu njegovu, bio vol ili magarac ili ovca, mora vratiti dvostruko.

[5] Tko opustoši njivu ili vinograd pustivši svoju stoku da obrsti tuđe, neka nadoknadi onim što najbolje nađe na svojoj njivi i u svome vinogradu.

[6] Tko u polju svojemu ili u vrtu svojemu naloži vatru i pusti da požar presegne, tako da vatra sama zahvati trnje, spali stog žita ih žito, što još stoji, ili polje, onda mora dati odštetu onaj, koji je prouzročio požar tako da se zapali polje drugomu, onda on mora dati kao odštetu najbolje u poljima svojim i u vrtu svojemu.

[7] Ako netko preda drugome novce ili što drugo na čuvanje, i to bude iz kuće dotičnoga ukradeno, onda mora lopov, ako se pronađe, dati dvostruku odštetu.

[8] Ako li se ne pronađe lopov, onda mora vlasnik kuće doći pred sud, da se vidi da doista nije posegao rukom svojom na vlasništvo drugoga.

[9] Kod svakog slučaja pronevjerenja, pa radilo se o volu, magarcu, ovci, haljini ili o čemugod drugom, što je nestalo i što sad netko traži kao vlasništvo svoje, ima taj slučaj obojice doći pred sud. Koga osudit sud, taj ima dati drugome odštetu dvostruku.

[10] Ako netko dadne drugomu na čuvanje magarca, vola, ovcu ili kakvogod živinče, pa ono ugine ili ohromi ili ga tko ugrabi, a da nitko ne vidje,

[11] Onda ima odlučiti među obojicom prisega kod Gospoda, da nije jedan posegao rukom svojom na vlasništvo drugoga. Vlasnik se mora time zadovoljiti, a onaj ne treba dati odštetu.

[12] Ako mu je ipak bilo ukradeno, onda mora vlasniku dati odštetu.

[13] Ako li je bilo od zvijeri rastrgano, onda ima to donijeti za dokaz, a za rastrgano ne treba dati odštetu.

[14] Ako tko uzme od drugoga živinče na poslugu, pa ohromi ili ugine, onda mora, ako gospodar nije bio nazočan, dati odštetu.

[15] Ako je gospodar bio nazočan, ne treba dati odštetu. Ako je bilo najmljeno, onda dobije on najmovinu.

[16] Ako netko zavede djevojku, koja nije zaručena, te opći s njom, onda joj mora dati miraz i uzeti je za ženu.

[17] Ali ako mu je otac njezin ne htjedne dati, onda ima platiti toliko, koliko ide za miraz djevojkama.

[18] Ne dopuštaj da vračarica živi!

[19] Tkogod opći sa živinčetom, ima se kazniti smrću.

[20] Tko žrtvuje bogovima, osim jedino Gospodu, ima biti potpuno uništen.

[21] Stranca ne smiješ zakidati i ugnjetavati, jer vi ste sami bili stranci u Egiptu.

[22] Udovicu i siročeta bez oca ne mučite!

[23] Ako ih budeš progonio, i oni zavapiju k meni za pomoć, uslišit ću vapaj njihov.

[24] Raspalit će se gnjev moj, i dat ću vas pobiti mačem, tako da vaše žene postanu udovice, a djeca vaša sirote.

[25] Ako pozajmiš novaca kojemu iz naroda mojega siromahu, koji stanuje kod tebe, nemoj mu biti kao kakav lihvar. Ne nameći na njega kamata!

[26] Ako uzmeš od drugoga plašt u zalog, vrati mu ga opet do zalaska sunca.

[27] Jer to je jedini pokrivač njegov, čim pokriva tijelo svoje. U čemu će spavati? Ako zavapije k meni, uslišit ću ga; jer sam milosrdan.

[28] Ne smiješ psovati Boga i proklinjati poglavare naroda svojega.

[29] Ne zateži davanjem od izobilja gumna svojega i davanjem iz tijeska svojega! Prvorođenca između sinova svojih imaš mi darovati.

[30] Tako čini i s volom svojim i s ovcom svojom: sedam dana neka ostane s materom svojom, osmi dan prinesi ga meni!

[31] Budite mi sveti ljudi i ne jedite mesa životinje, koju su zvijeri rastrgale u polju, nego je bacite psima!"

Izlazak, glava 23

[1] "Ne svjedoči krivo, ne pružaj ruke svoje onomu, koji je u nepravdi, da svjedočiš krivo!

[2] Ne idi s velikom većinom, da učiniš zlo, i u parnici ne iskazuj tako, da stajući na stranu većine i preokrećeš pravo.

[3] Siromaha ne podupiri u parnici njegovoj.

[4] Ako naiđeš na vola neprijatelja svojega ili na magarca njegova, gdje su zalutali, odvedi ih natrag k njemu.

[5] Vidiš li gdje je protivniku tvojemu pao magarac pod teretom svojim, ne propusti pomoći mu da se digne; s njim zajedno pruži mu pomoć.

[6] Nemoj izvrnuti pravo siromahu svojemu u parnici njegovoj.

[7] Kloni se tužbe lažne i ne skrivi smrt nedužnome i onome, koji je u pravu, jer krivcu ne dajem pravo.

[8] Ne uzimaj mita, jer mito zasljepljuje one, koji vide, i izvrće stvar pravednu.

[9] Ne smiješ zlostavljati stranca! Znate, kako je strancu pri srcu, jer ste sami bili stranci u zemlji egipatskoj.

[10] Šest godina imaš zasijevati zemlju svoju i skupljati rod njezin.

[11] Sedme godine pusti je da počine, da se hrane od nje siromasi naroda tvojega, i da mogu jesti zvijeri poljske što iza njih preostane. Tako radi i s vinogradima svojim i maslinicima svojim.

[12] Best dana radi poslove svoje, ali sedmi dan svetkuj, da se odmore vol tvoj i magarac tvoj, da mognu odahnuti sin ropkinje tvoje i stranac.

[13] Držite se svega, što sam vam zapovjedio! Ne zazivaj imena drugih bogova! Neka se ono ne čuje iz usta tvojih.

[14] Triput u godini svetkuj mi blagdan.

15 Blagdan nekvasnih kruhova obdržavaj. Sedam dana jedi kruh nekvasan, kao što sam ti zapovjedio, u određeno vrijeme u mjesecu abibu. Tada si izašao iz Egipta. Ali ne smije se izaći pred lice moje praznih ruku!

16 Onda blagdan žetve prvina, koje dolaze od ljetine onoga, što si posijao u polju. Na svršetku godine blagdan berbe, kad skupljaš ljetinu svoju s polja.

17 Triput u godini imaju se sve muške osobe tvoje pokazati pred Svemogućim, Gospodom.

18 Ne žrtvuj krvi žrtvenih životinja mojih zajedno s kruhom kvasnim, i salo svečanih žrtava mojih neka ne ostane do jutra.

19 Najbolje od prvina polja svojega imaš donijeti u kuću Gospoda, Boga svojega. Ne kuhaj jareta u mlijeku matere njegove.

20 Evo, ja šaljem anđela svojega pred tobom, da te čuva na putu i da te odvede na mjesto, što sam ga odredio za te.

21 Pazi na njega i slušaj naredbe njegove i ne opiri se njemu, jer on ne bi oprostio krivnje vaše, jer je ime moje u njemu.

22 Ali ako rado budeš slijedio naredbe njegove i činio sve, što kažem, bit ću neprijatelj tvojim neprijateljima i pritisnut ću tvoje tlačitelje.

23 Tada će anđeo moj ići pred tobom i vodit će te k Amorejima, Hitejima, Perizejima, Kanaancima, Hivejima i Jebusejima, koje ću istrijebiti.

24 Ne klanjaj se bogovima njihovim, ne služi im i ne radi po djelima njihovim, nego ih potpuno uništi i razori kamene spomenike njihove.

25 A služite Gospodu, Bogu svojemu! I on će blagosloviti kruh tvoj i vodu tvoju i udaljit će bolesti od tebe.

26 Neće biti u zemlji tvojoj žene pometkinje ni nerotkinje, i dane ću života tvojega dignuti do potpunog broja njihova.

27 Strah svoj pustit ću pred tobom, i sve ću narode, kojima dođeš, pomesti i učinit ću, da svi neprijatelji tvoji pred tobom nagnu bježati.

[28] I stršljene poslat ću pred tobom, da tjeraju ispred tebe Hiveje, Kanaance i Hiteje.

[29] Ali ih neću otjerati ispred tebe u jednoj godini, da ne postane zemlja pustinja i da se ne namnože divlje životinje na štetu tvoju.

[30] Sve pomalo potiskivat ću ih ispred tebe, dok ne postaneš mnogobrojan i mogneš zauzeti zemlju.

[31] Tada ću protegnuti područje tvoje od Crvenoga mora sve do mora Filisteja i od pustinje sve do rijeke, jer ću ti u ruke dati stanovnike zemlje, tako da ih mogneš otjerati ispred sebe.

[32] Ne smiješ sklapati savez s njima i s bogovima njihovim.

[33] Oni ne smiju u zemlji tvojoj ostati i prebivati, da te ne zavedu u grijeh proti meni, jer ako bi služio bogovima njihovim, to bi tebi postalo zamkom."

Izlazak, glava 24

[1] Nato zapovjedi on Mojsiju: "Uzađi gore Gospodu ti, Aron, Nadab i Abihu i sa sedamdeset starješina izraelskih. Ali prinesite izdaleka svoj poklon!

[2] Samo Mojsije neka pristupi Gospodu! Oni ne smiju blize pristupiti. A narod neka ne uzlazi s njim gore."

[3] Mojsije dođe i objavi narodu sve zapovijedi Gospodnje i sve zakone. Sav narod odgovori jednoglasno: "Sve zapovijedi, što ih dade Gospod, držat ćemo!"

[4] I Mojsije napisa sve zapovijedi Gospodnje. Rano sutradan napravi žrtvenik pod gorom i dvanaest kamenih spomenika za dvanaest plemena izraelskih.

[5] Naloži mladim ljudima izraelskim, da prinesu Gospodu žrtvu paljenicu i da zakolju junce za žrtvu mirotvomu.

[6] Mojsije uze polovinu krvi i ulije u zdjele žrtvene, a drugu polovinu krvi izlije na žrtvenik.

[7] Tada uze knjigu zavjeta i pročita je glasno narodu; a oni se nato zavjeriše: "Sve, što zapovjedi Gospod, rado ćemo činiti i ispunjavati!"

[8] I Mojsije uze krv, poškropi njom narod i reče: "Ovo je krv zavjeta, što ga Gospod sklopi s vama na temelju svih ovih zapovijedi."

[9] Nato uzađoše na goru Mojsije, Aron, Nadab, Abihu i sedamdeset starješina izraelskih.

[10] Tamo ugledaše Boga Izraelova i pod nogama njegovim priliku, što je nalikovala na ploče od safira i razlijevala vedar sjaj kao nebo.

[11] Ali on ne pruži ruku svoju prema izabranicima sinova Izraelovih. Oni su dapače smjeli Boga gledati, i jeli su i pili.

[12] Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Uzađi k meni na goru i ostani tamo! Dat ću ti kamene ploče sa zakonom i zapovijedima, što ih napisah, da se pouče u njima."

[13] Mojsije krenu sa svojim slugom Jošuom Prije nego uzađe Mojsije na goru Božju.

[14] I on zapovjedi starješinama: "Čekajte ovdje na nas, dok se vratimo k vama. Imate Arona i Hura uza se. Tko imadne kakvu zadjevicu, neka se obrati na njih."

[15] Dok je Mojsije uzlazio na goru, pokri oblak goru.

[16] I slava Gospodnja spusti se na goru Sinaj, i šest dana pokrivao ju je oblak. Sedmi dan viknu on Mojsija iz oblaka.

[17] Očima sinova Izraelovih prikaza se slava Gospodnja kao oganj, što gori, na vrhuncu gore.

[18] Mojsije pođe unutra usred oblaka, kad je bio posve uzašao na goru. Četrdeset dana i četrdeset noći osta Mojsije na gori.

Izlazak, glava 25

[1] Gospod zapovjedi Mojsiju:

[2] "Zapovjedi sinovima Izraelovim, neka pobiraju za me prilog; od svakoga, koji hoće da drage volje dadne, uzmite za me prinos.

[3] A ovo je prilog, što ćete ga pobirati od njih: zlato, srebro i mjed,

4 Modar i crven skerlet predivo, fini lan, kostrijet;

5 Kože ovnujske crveno obojene, kože jazavčeve i drveta akacije;

6 Ulje za svijećnjak, mirisi za ulje pomazanja i za mirisavi kad;

7 Kamenje oniksovo i drugo kamenje drago za ukivanje na oplećak i naprsnik.

8 Podignite mi Svetište, da mogu prebivati u sredini njihovoj.

9 Sagradite mi ga posve po uzorku, što ću ti ga pokazati od Šatora i od svih oprema
njegovih.

10 Napravite kovčeg od drveta akacije, dva i po lakta dug, lakat i po širok, lakat i po
visok.

11 Pozlati ga iznutra i izvana čistim zlatom i odozgor mu napravi vijenac zlatan
unaokolo.

12 Salij mu uz to četiri zlatna koluta i pričvrsti ih na četiri noge, dva koluta na jednoj
strani i dva koluta na drugoj strani.

13 Napravi motke od drveta akacije i pozlati ih.

14 Utakni motke u kolute na stranama kovčega, da se o njima može nositi kovčeg.

15 Motke neka ostanu u kolutima kovčega i neka se nikada ne izvlače.

16 U kovčeg stavi zakon, što ću ti ga dati.

17 Napravi onda pomirilište od čistoga zlata, dva i po lakta dugo i lakat i po široko.

18 Napravi uz to dva kerubina zlatna. Izradi ih kovanim radom tako, da čine jedan
komad s obadva kraja pomirilišta.

19 Jednoga kerubina napravi tako, da čini jedan komad s jednim krajem, a drugoga
kerubina tako, da čini jedan komad s drugim krajem. Postavi dakle obadva kerubina
na obadva kraja tako, da čine jedan komad s pomirilištem.

[20] Kerubini neka drže raširena krila svoja prema gore i tako ujedno svojim krilima neka pokrivaju pomirilište. Lica njihova neka su okrenuta jedno prema drugome, i neka su ujedno lica kerubina upravljena prema pomirilištu.

[21] Metni pomirilište odozgor na kovčeg, a u kovčeg metni zakon, kojega ću ti dati.

[22] Tamo ću se ja s tobom sastajati, i od pomirilišta između obadva kerubina, što su na kovčegu zavjeta, sve ću ti priopćivati, što ti imam nalagati za sinove Izraelove.

[23] Napravi i stol od drveta akacije, dva lakta dug, jedan lakat širok i lakat i po visok.

[24] Pozlati ga čistim zlatom i napravi na njemu vijenac zlatan unaokolo.

[25] I napravi mu unaokolo za dlan širok okvir i na tom okviru napravi unaokolo vijenac zlatan.

[26] Salij za to četiri koluta zlatna i pričvrsti kolute na četiri strane, i to na četiri noge njegove.

[27] Tik uz okvir imaju biti koluti, da se u njih utaknu motke, da se tako može nositi što.

[28] Motke napravi od drveta akacije i pozlati ih. O njima ima se nositi stol.

[29] Metni mu onda njegove zdjele, čaše, varjače i vrčeve, kojima će se prinositi tekuće žrtve. Napravi ih od čistoga zlata.

[30] Na što neprestano postavljaj preda me kruhove obličja.

[31] Napravi i svijećnjak od čistoga zlata. Svijećnjak, noga njegova i stablo njegovo mora se izraditi kovanim radom. Njegove čaše, jabuke i cvjetovi imaju biti iz jednoga komada s njim.

[32] Best grana ima izlaziti s obje strane, tri grane svijećnjaka na jednoj strani i tri grane svijećnjaka na drugoj.

[33] Na svakoj grani imaju biti tri kao badem čaše s jabukom i cvijetom. Tako ima biti na svih šest grana, što izlaze iz svijećnjaka.

[34] Na samom stablu od svijećnjaka imaju biti četiri kao badem čaše s jabukom i cvijetom.

[35] I to ima biti uvijek jabuka ispod svake dvije grane, što izlaze iz njega, onda opet jabuka ispod dvije grane i onda opet jabuka ispod dvije grane, dakle ispod šest grana, što izlaze iz njega.

[36] Jabuke i grane njihove imaju biti iz jednoga komada s njim. Sve neka bude kovani rad iz jednoga komada od čistoga zlata.

[37] Napravi uz to sedam svjetionica. Neka se postave na njih ove svjetionice tako, da daju svoje svjetlo na prostor sprijeda.

[38] I usekači njegovi i tavice njegove imaju biti od čistoga zlata.

[39] Za sve te sprave ima se potrošiti jedan talenat čistoga zlata.

[40] Pripazi, da to izvedeš točno po uzorku, što ti je bio pokazan na gori.

Izlazak, glava 26

[1] Šator napravi od deset zavjesa. Oni imaju biti izrađeni od finoga lana uzvedenoga, od modrog i crvenog skerleta i od grimiza s likovima kerubina, kako ih napravi umjetnik.

[2] Svaka zavjesa ima biti dvadeset i osam lakata dug i četiri lakta širok. Ista mjera ima biti za sve zavjese.

[3] Po pet zavjesa ima se sastavljati skupa.

[4] Uz to napravi petlje od modroga skerleta na rubu krajnjega zavjesa jednog sastavljenog komada, isto tako na rubu krajnjega zavjesa drugog sastavljenog komada.

[5] Pedeset petalja pričvrsti na jednom zavjesu i pedeset na rubu zavjesa, što pripada drugom sastavljenom komadu, tako da petlje stoje jedna prema drugoj.

[6] Uz to napravi pedeset zlatnih kuka i sveži zavjese kukama jedan s drugim, tako da bude Šator jedna cjelina.

[7] Onda napravi zavjese od kostrijeti za pokrov nad Šatorom. Upotrijebi za to jedanaest zavjesa.

[8] Zavjes svaki ima biti trideset lakata dug i četiri lakta širok. Ista mjera ima biti za jedanaest zavjesa.

[9] Sastavi pet zavjesa zasebe u jedan komad i isto tako šest drugih zavjesa zasebe. Šesti zavjes na prednjoj strani Šatora predvostruči.

[10] Napravi pedeset petalja na rubu zadnjega zavjesa jednog sastavljenog komada i isto tako pedeset na rubu zadnjega zavjesa drugog sastavljenog komada.

[11] Napravi onda pedeset mjedenih kuka, utakni ove kuke u petlje i sastavi tako pokrov u jednu cjelinu.

[12] A što je više u Šatorskih zavjesa, polovina zavjesa, što preteće, neka visi na zadnjoj strani Šatora.

[13] I od onoga, što preteće na dužini Šatorskih zavjesa, neka po jedan lakat visi na obje strane Šatora, da ga zaklanja.

[14] Uz to napravi pokrov Šatoru od koža ovnujskih crveno obojenih i povrh njega pokrov od koza jazavčeve.

[15] Napravi za Šator daske od drveta akacije, što će stajati uspravo.

[16] Svaka daska ima biti deset lakata duga, a lakat i po lakta široka.

[17] Svaka daska mora da ima po dva klina, što su među se svezana. Tako imaš napraviti sve daske za Šator.

[18] Na daskama za Šator napravi: dvadeset dasaka za podnevnu stranu, južnu stranu.

[19] Ispod dvadeset dasaka stavi četrdeset srebrnih stopica, dvije stopice pod jednu dasku za dva klina njezina.

[20] Isto tako za drugu stranu Šatora, za sjevernu stranu, dvadeset dasaka,

[21] I četrdeset srebrnih stopica, dvije stopice pod svaku dasku.

[22] Za zadnju stranu Šatora, zapadnu stranu, napravi šest dasaka.

[23] Osim toga napravi još dvije daske za uglove Šatora na zadnjoj strani.

[24] Neka budu odozdo dvokrake i isto tako odozgo dvokrake do prvoga koluta. Tako imaju biti napravljene obadvije. One imaju tvoriti obadva ugla.

[25] Neka bude dakle osam dasaka sa svojim srebrnim stopicama, u svemu šesnaest stopica, po dvije stopice ispod svake daske.

[26] Dalje imaš napraviti prijevornice od drveta akacije, pet za daske na jednoj strani Šatora,

[27] Pet prijevornica za daske na drugoj strani Šatora i pet prijevornica za daske na zadnjoj strani Šatora prema zapadu.

[28] Srednja prijevornica ima ići sredinom dasaka od jednoga kraja do drugoga.

[29] Daske okuj zlatom, kolute, kroz koje se utaknu prijevornice, napravi od zlata, i prijevornice okuj zlatom.

[30] Onda uredi Šator onako, kako ti je bilo pokazano na gori.

[31] Dalje onda napravi zavjes od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga. Napravi ga umjetničkim radom s kerubinima.

[32] Pričvrsti ga na četiri stupa od drveta akacije, što su zlatom okovani i imaju kuke od zlata i stoje na četiri srebrne stopice.

[33] Objesi zavjes o kuke i unesi za ovaj zavjes kovčeg zavjeta. Zavjes neka vam služi kao pregrada između svetinje i Svetinje nad svetinjama.

[34] Potom stavi pomirilište na kovčeg zakona u Svetinji nad svetinjama.

[35] Stol postavi izvan zavjesa, a svijećnjak naprema stolu na južnoj strana Šatora; stol naime postavi na sjevernu stranu.

[36] Napravi i za ulaz u Šator zavjes od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga u šarolikom radu.

[37] Za ovaj zavjes podigni pet stupova od drveta akacije i okuj ih zlatom. Kuke njihove imaju biti od zlata. Salij za njih pet stopica od mjedi."

Izlazak, glava 27

[1] "Onda podigni žrtvenik od drveta akacije, pet lakata dug i pet lakata širok. Žrtvenik ima biti četverouglast i tri lakta visok.

[2] Metni mu na četiri ugla rogove. Rogovi imaju da čine jednu cjelinu s njim. I okuj ga u mjed.

[3] I lonce mu za skupljanje pepela, lopatice, kotliće, viljuške i kliješta, sve mu posuđe napravi od mjedi.

[4] Onda mu napravi rešetku mrežastu od mjedi i stavi na rešetku četiri koluta od mjedi na četiri ugla njezina.

[5] Pričvrsti je ispod ophodnog stepena žrtvenika odozdo, tako da rešetka dopire sve do pola visine žrtvenika.

[6] Napravi za žrtvenik motke od drveta akacije i okuj ih u mjed.

[7] Ove motke imaju se utaknuti u kolute, tako da budu motke s obje strane žrtveniku, kada se nosi.

[8] Napravi ga od dasaka tako, da je šupalj. Kao što ti je pokazano na gori, tako imaju napraviti.

[9] Dvorište Šatoru napravi ovako: Na južnoj strani neka budu zavjesi za dvorište od finoga lana uzvedenoga, sto lakata dugi za ovu stranu.

[10] Uz to dvadeset stupova sa dvadeset stopica njihovih od mjedi. Kuke stupova i koluti njihovi neka budu od srebra.

[11] Isto tako napravi za sjevernu uzdužnu stranu zavjese što lakata duge, uz to dvadeset stupova sa dvadeset stopica njihovih od mjedi. Kuke stupova i koluti njihovi imaju biti od srebra.

[12] Za širinu dvorišta na zapadnoj strani imaju biti zavjesi pedeset lakata dugi; uz to deset stupova sa deset stopica njihovih.

[13] širina dvorišta na istočnoj strani ima biti pedeset lakata.

14 I to neka budu zavjesi od petnaest lakata na jednoj strani, uz to tri stupa sa tri stopice njihove.

15 Na drugoj strani isto tako zavjesi od petnaest lakata, uz to tri stupa sa tri stopice njihove.

16 Ulaz u dvorište neka ima zavjes dvadeset lakata dug od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga s umjetnim vezivom, uz to četiri stupa sa četiri stopice njihove.

17 Svi stupovi dvorišta unaokolo neka imaju srebrne kolute. I kuke njihove neka budu od srebra, stopice njihove od mjedi.

18 Dvorište ima biti što lakata dugo, pedeset lakata široko i pet lakata visoko. Zavjesi neka budu od finoga lana uzvedenoga i stopice od mjedi.

19 Sve posuđe u Šatoru, za svaku službu u njemu, i sve kolje njegovo, kao i sve kolje dvorišta neka bude od mjedi.

20 Zapovjedi sinovima Izraelovim, da ti donosu čistoga ulja od stučenih maslina za svijećnjak, da bi svjetionice mogle gorjeti neprestano.

21 U Šatoru sastanka izvan zavjesa, što je pred kovčegom sa zakonom, neka ga opremaju Aron i sinovi njegovi, da gori od večera do jutra pred Gospodom. Ovaj zakon neka ima vječnu valjanost za sve naraštaje sinova Izraelovih."

Izlazak, glava 28

1 Uzmi k sebi između sinova Izraelovih brata svojega Arona sa sinovima njegovim, da mi služi kao svećenik: Aron i sinovi Aronovi Nadab, Abihu, Eleazar i Itamar.

2 Napravi svete haljine bratu svojemu Aronu, njemu u čast i za ukras.

3 Govori ti sa svima ljudima vještim, koje sam napunio duha umjetničkoga, neka naprave Aronu haljine, da se može posvetiti i da mi služi kao svećenik.

4 Ovo su haljine, što ih imaju napraviti: Naprsnik, oplećak, plašt, košulja od tkanine, kapa i pojas. Neka dakle naprave svete haljine bratu tvojemu Aronu sa sinovima njegovim, da mi služi kao svećenik.

5 I neka za to uzmu zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana.

6 Oplećak neka naprave od zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana
uzvedenoga s umjetnim vezivom.

7 Neka ima dva plećna komada, što se mogu sklopiti. Na obadva kraja njegova neka
se vežu skupa.

8 Tkanica, što je na njemu, da se s njom priveže, neka bude jednakog rada i od
jednoga komada s njim, od zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana
uzvedenoga.

9 Uzmi onda dva oniksa kamena i urezi u njih imena sinova Izraelovih:

10 šest imena na jedan kamen i ostalih šest imena na drugi kamen, po redu, kojim su
bili rođeni.

11 Vještinom klesarskom i rezbarskom ureži u obadva kamena imena sinova
Izraelovih. Okuj ih u zlatan pleter,

12 I metni onda obadva kamena na plećne komade oplećka kao kamene spomene na
sinove Izraelove. Aron neka nosi pred Gospodom imena njihova na svojim ramenima
za spomen.

13 Onda napravi kopče od zlata,

14 I dva lančića od čistoga zlata. Opleti ih i napravi kao vrpce i pričvrsti te pletene
lančiće za kopče.

15 Onda napravi naprsnik Božjih presuda umjetničkim radom. Napravi ga kao oplećak
od zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga.

16 Neka bude četverouglast, predvostručen, pedalj dug i širok.

17 Udari po njemu drago kamenje u četiri reda unaokolo. U prvom redu neka bude
karneol, topaz i smaragd;

18 U drugom redu rubin, safir i dijamant;

19 U trećem redu hijacint, ahat i ametist;

[20] U četvrtom redu krizolit, oniks kamen i jaspis. Neka se umetnu u zlato okovani.

[21] Broj kamenova neka bude dvanaest, toliko je bilo imena sinova Izraelovih. Neka budu umjetnički urezani kao pečat, svaki providen imenom jednoga od dvanaest plemena.

[22] Pričvrsti onda na naprsnik kao vrpce pletene lančiće od čistoga zlata.

[23] Napravi zato na naprsniku dvije zlatne karike i pričvrsti obadvije karike na obadva kraja naprsniku.

[24] Onda pričvrsti obadva lančića zlatna na dvije karike na krajevima naprsniku.

[25] Druga obadva kraja od obadva lančića pričvrsti na obadvije kopče i ove metni na plećne komade oplećka sprijeda.

[26] Tada napravi dvije drage karike zlatne i pričvrsti ih na oba dva kraja naprsnika, na unutrašnji rub njegov, što je okrenut prema oplećku.

[27] Napravi još dvije zlatne karike i pričvrsti ih na obadva plećna komada oplećka, ozdo na prednjoj strani njegovoj, tamo, gdje se pripinje, povrh tkanice oplećka.

[28] Neka se onda priveže naprsnik karikama njegovim za karike oplećka vrpcom od skerleta modroga, tako da stoji naprsnik nad tkanicom oplećka i da se ne pomiče od oplećka.

[29] Neka tako nosi Aron imena sinova Izraelovih na naprsniku Božjih presuda na srcu svojem, kadgod ulazi u Svetište, na vječni spomen Gospoda.

[30] U naprsnik Božjih presuda metni Urim i Tumim, da počivaju na srcu Aronovu, kadgod stupi pred Gospoda. Tako neka Aron neprestano nosi pred Gospodom na svojemu srcu Božje presude za sinove Izraelove.

[31] Potom napravi plašt za oplećak sav od skerleta modroga.

[32] U sredini neka bude prorez za vrat, i okolo proreza neka bude rub otkan. Taj, prorez neka bude kao u oklopa, da se ne razdre.

[33] Odozdo na rubu njegovu napravi granatne jabuke od modrog i crvenog skerleta i grimiza okolo ruba, i među njima unaokolo zlatne zvončiće;

34 Tako da se oko ruba plašta zlatni zvončići izmjenjuju sa granatnim jabukama.

35 Aron neka ga nosi, da u njemu obavlja svetu službu, da se čuje zvonjenje, kadgod on ulazi u Svetište pred Gospoda i kadgod izlazi; inače bi morao umrijeti.

36 Onda napravi pločicu od čistoga zlata i na njoj ureži, kako se urezuje pismo u pečat, ove riječi: 'Posvećeno Gospodu'.

37 Pričvrsti je za vrpcu od modrog skerleta, da se može nositi na kapi; neka stoji sprijeda na kapi.

38 I neka bude na čelu Aronovu, da Aron uzme na sebe zlodjela, što ih počine sinovi Izraelovi kod prinosa svih svojih svetih darova. Neka bude neprestano na čelu njegovu, da ih tako učini milima pred Gospodom.

39 Napravi košulju od finoga lana i napravi kapu od finoga lana i napravi pojas umjetno vezen.

40 Za sinove Aronove napravi košulje i napravi im pojasove i visoke kape u čast i za ukras.

41 Pa tim zaodjeni brata svojega Arona i sinove njegove i pomaži ih, stavi ih u službu njihovu i posveti ih, da mi služe kao svećenici.

42 Napravi im haljine lanene, da se pokrije golo tijelo, i neka dosežu od bedara do nogu.

43 Aron i sinovi njegovi neka ih nose, kadgod ulaze u Šator sastanka ili pristupaju k žrtveniku da obave službu u Svetištu, da ne naprte krivnju na sebe te ne umru. Ova uredba ima za njega i potomke njegove vječnu valjanost."

Izlazak, glava 29

1 "Ovako imaš postupati s njima, da mi ih posvetiš za službu svećeničku: Uzmi junca i dva ovna bez pogrješke.

2 Kruh nekvasan i s uljem zamiješene kolače nekvasne i uljem namazane pogače nekvasne, što ih imaš prirediti od bijeloga brašna pšeničnoga.

3 Metni ih u jednu košaricu i u košarici prinesi ih ovamo, uz to junca i obadva ovna.

4 Neka onda Aron i sinovi njegovi dođu na ulaz u Šator sastanka i neka se očiste vodom.

5 Uzmi haljine i stavi na Arona košulju, plašt, što pripada oplećku, i oplećak s naprsnikom. Opaši ga pojasom oplećka.

6 Metni mu kapu na glavu i na kapu pričvrsti svetu pločicu.

7 Uzmi onda ulje pomazanja, izlij mu ga na glavu i pomaži ga.

8 Nato sinove njegove dovedi i obuci im košulje.

9 Opaši ih, Arona i sinove njegove, pojasom i metni im visoke kape na glave. Tako će im pripasti svećeništvo po vječno valjanom redu. Postavi tako Arona i sinove njegove u službu njihovu.

10 Onda dovedi junca pred Šator sastanka. Aron i sinovi njegovi neka polože ruke juncu na glavu.

11 Nato zakolji junca pred Gospodom na ulazu u Šator sastanka.

12 Uzmi nešto od krvi junčeve i pomaži prstom rogove žrtveniku. Svu ostalu krv izlij na podnožje žrtveniku.

13 Uzmi sve salo, što pokriva drob, mrežicu na jetrima i obadva bubrega sa salom na njima i zapali na žrtveniku.

14 Meso junčevo, kožu njegov i balegu spali izvan tabora; to je žrtva za grijeh.

15 Nato uzmi ovna jednoga, a Aron i sinovi njegovi neka polože ruke na glavu ovnu.

16 Zakolji ovna, uzmi krvi njegove i poškropi njom okolo žrtvenika.

17 Ovna rasijeci na dijelove, operi mu drob i noge i metni ih uz ostale dijelove i uz glavu njegovu.

18 Onda spali svega ovna na žrtveniku. To je žrtva paljenica Gospodu, miris ugodan, žrtva ognjena Gospodu.

[19] Nato uzmi drugoga ovna, a Aron i sinovi njegovi neka opet Polože ruke na glavu ovnu.

[20] Zakolji ovna, uzmi nešto od krvi njegove i pomaži njom jagodicu desnoga uha Aronu i sinovima njegovim, isto tako palac desne ruke njihove i nožni palac njihov. Preostalu krv prolij na žrtvenik unaokolo.

[21] Onda uzmi nešto od krvi, što je na žrtveniku, i od ulja za pomazanje i poškropi tim Arona i haljine njegove, isto tako sinove njegove i haljine sinova njegovih, da se posvete on i haljine njegove i isto tako sinovi njegovi i haljine sinova njegovih.

[22] Uzmi salo ad ona, tusti rep i salo, što pokriva drob, mrežicu na jetrima i obadva bubrega sa salom na njima i stegno desno, jer je to ovan posvetni.

[23] Dalje jedan krušac, jedan kolač s uljem pečen i jednu pogaču iz košarice s nekvasnim kruhovima, što stoji pred Gospodom.

[24] To sve podaj u ruke Aronu i Sinovima njegovim, i žrtvuj to Gospodu podizanjem i mahanjem.

[25] Uzmi im to opet iz ruku i zapali na žrtveniku za žrtvu paljenicu, da bude miris ugodan pred Gospodom; to je žrtva ognjena Gospodu.

[26] Onda uzmi grudi ovna posvetnoga, koji je za Arona, te ih žrtvuj Gospodu podizanjem i mahanjem. I neka to bude dio tvoj.

[27] Grudi, što su se primicale i odmicale, i stegno, što se je podizalo, to, što se je primicalo i odmicalo, te podizalo od ovna posvetnoga za Arona i sinove njegove, pro glasi posvećenim.

[28] To neka od sinova Izraelovih dobivaju Aron i sinovi njegovi kao vječnu pristojbu, jer je to žrtva podizanja, i kao žrtvu podizanja neka sinovi Izraelovi daju od svojih žrtava mirotvornih, kao svoju žrtvu podizanja Gospodu.

[29] Svete haljine Aronove imaju prijeći na sinove njegove nakon njega, da se u njima pomazuju i u službu namještaju.

[30] Sedam dana ima ih nositi između sinova njegovih onaj, koji mjesto njega bude svećenik, kad ulazi u Šator sastanka, da služi u svetinji;

31 Uzmi ovna posvetnoga i skuhaj meso njegovo na mjestu svetom.

32 Meso ovna i kruh, što je u košarici, neka jedu Aron i sinovi njegovi na ulazu u Šator sastanka.

33 To smiju jesti samo oni, za koje se izvršila žrtva pomirenja, kad bi se u službu svoju namještali i posvećivali. Ali stranac ne smije od toga jesti; jer je sveto.

34 Ali ako nešto preostane do ujutro od mesa žrtve posvetne i od kruha, onda spali, što je preostalo. Ne smije se ništa više od toga jesti; jer je sveto.

35 Postupaj s Aronom i sinovima njegovim točno onako, kako sam ti zapovjedio. Posveta ima trajati sedam dana.

36 Žrtvuj svaki dan junca kao žrtvu pomirenja za grijeh. Očisti žrtvenik od grijeha čineći na njemu obrede očišćenja, i pomaži ga, da ga posvetiš.

37 Sedam dana čini službu pomirenja na žrtveniku i posvećuj ga. Tako će žrtvenik postati presvet. Svaki, koji se dotakne žrtvenika, postat će svet.

38 Ovo prinosi na žrtveniku: Dva janjeta od godine, dan na dan bez prekida.

39 Jedno janje žrtvuj ujutro, drugo podvečer,

40 Uz to desetinu efe bijeloga brašna, što je umiješeno s četvrtinom hina ulja od stučenih maslina. Kao naljev ima dopasti četvrt hina vina za prvo janje.

41 Drugo janje imaš žrtvovati podvečer. Postupaj pri tom kao ujutro s prinosom i naljevom. Neka bude za miris ugodni, žrtva ognjena Gospodu.

42 To se ima kod vas prinositi kao redovita žrtva paljenica kroz sve naraštaje pred Gospodom na ulazu u Šator sastanka, gdje vam se objavljujem, da tamo govorim s tobom.

43 Tamo ću se objavljivati sinovima Izraelovim, i slavom mojom posvetit će se.

44 Posvetit ću Šator sastanka i žrtvenik, i Arona i sinove njegove posvetit ću, da mi služe kao svećenici.

45 Prebivat ću među sinovima Izraelovim i bit ću Bog njihov.

[46] Oni imaju spoznati, da sam ja, Gospod, Bog njihov, koji ih je izveo iz zemlje egipatske, da prebivam među njima, ja, Gospod, Bog njihov.

Izlazak, glava 30

[1] Napravi i žrtvenik, koji će služiti za paljenje kada; napravi ga od drveta akacije.

[2] Neka bude jedan lakat dug i jedan lakat širok četverouglast i dva lakta visok. Rogovi njegovi imaju da čine jedan komad s njim.

[3] Pozlati ga čistim zlatom, i ploču njegovu i stijene njegove unaokolo i rogove rogove. Napravi mu vijenac zlatan unaokolo.

[4] I napravi mu dva koluta zlatna ispod vijenca s obje strane i pričvrsti ih na obje strane njegove. Kroz njih neka se provuku motke, da se može na njima nositi.

[5] Motke napravi od drveta akacije i pozlati ih.

[6] Postavi ga pred zavjes, što visi pred kovčegom zakona, pred pomirilištem, što je nad kovčegom zakona, gdje ću se objavljivati tebi.

[7] Aron neka tada na njemu pali miomirisni kad. Svako jutro, kad sprema svjetionice, neka ga pali.

[8] I kad Aron podvečer postavlja svjetionice, neka ga pali. Neka to bude vaš kad redoviti pred Gospodom kroz sve naraštaje.

[9] Ne smijete na njemu prinositi niti nezakonitoga kada, niti žrtve paljenice i prinosa. Ne smijete ni naljev lijevati na njemu.

[10] Aron neka jedanput u godini na rogovima njegovim izvrši očišćenje. Krvlju žrtve za grijeh, što se prinosi za očišćenje, neka na njemu izvrši očišćenje jedanput u godini kroz sve naraštaje: presvet je on Gospodu."

[11] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[12] "Kada pri brojenju odrediš broj sinova Izraelovih, neka svaki dadne Gospodu otkup za život svoj, kad ih se broji, da kod brojenja njihova ne dođe na njih kakva kazna.

[13] Neka dadne svaki, koji se mora podvrći brojenju, ovo: pola šekela pola šekela Svetišta, (dvadeset gera ima šekel), pola šekela kao prilog Gospodu.

[14] Svaki, koji se mora podvrći brojenju, od dvadeset godina i više, ima dati prilog Gospodu.

[15] Bogataš neka ne daje više, a siromah ne manje od pola šekela, kad dajete prilog Gospodu kao otkup za život svoj.

[16] Upotrijebi novce otkupne, što ih uzimaš od sinova Izraelovih, za službu u Šatoru sastanka, da bude za sinove Izraelove na spomen milostiv pred Gospodom i za otkup života vašega."

[17] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[18] "Napravi i umivaonicu od mjedi i mjedeno podnožje njezino za umivanje, postavi je između Šatora sastanka i žrtvenika i nalij u nju vode,

[19] Da Aron i sinovi njegovi iz nje peru svoje ruke i noge.

[20] Neka se peru vodom, da ne umru, kad ulaze u Šator sastanka, ili kad pristupaju k žrtveniku, da služe i da pale žrtvu ognjenu Gospodu.

[21] Tada neka tu peru svoje ruke i noge, da ne umru. Ova uredba ima vječnu valjanost za njih, za njega i potomke njegove kroz sve naraštaje."

[22] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[23] Uzmi sebi mirisa najboljih, naime smirne najčistije pet stotina šekela i pola toliko, dvjesta pedeset šekela cimeta mirisavoga, onda dvjesta pedeset šekela trstike mirisave,

[24] I pet stotina šekela kasije po šekelu Svetišta, uz to jedan hin ulja maslinova.

[25] Od toga napravi sveto ulje za pomazanje, mirisnu pomast, kakvu pravi pomastar. To neka bude sveto ulje za pomazanje.

[26] Pomaži njim Šator sastanka i kovčeg zakona,

[27] Stol i sve sprave njegove, svijećnjak i sprave njegove i žrtvenik kadioni;

[28] Onda žrtvenik za žrtve paljenice i sve sprave njegove i umivaonica i podnožje njezino.

[29] Tako ih imaš posvetiti, da budu presveti. Svaki, koji ih se dotakne, postat će svet.

[30] Pomaži njim i Arona i sinove njegove i posveti mi ih tako za službu svećeničku.

[31] A sinovima Izraelovim zapovjedi ovo: 'Kao sveto ulje za pomazanje ima to kod vas vrijediti kroz sve naraštaje.

[32] Ni na jedno tijelo čovječje ne smije se ono izliti. Ne smijete tako miješati nijedno drugo ulje, jer to je sveto i ima vam vrijediti kao sveto.

[33] Tko takvo ulje namiješa ili nešto od toga dadne nepovlaštenu, ima se istrijebiti iz naroda svojega.' "

[34] Još zapovjedi Gospod Mojsiju: "Uzmi sebi mirisa, naime stakte, kadionih školjki, galbana, mirisnih trava i čista tamjana, sve u jednakim dijelovima,

[35] I od toga napravi kad, miris, kakav pravi pomastar, posoljen, čist, za svetu uporabu.

[36] Jedan dio od toga istucaj posve sitno i stavi nešto od toga pred kovčeg zakona u Šatora sastanka, gdje ću ti se objavljivati; to vam ima vrijediti kao presveto.

[37] Sličnoga kada, kakav imaš napraviti, ne smijete sebi praviti, taj vam ima biti kao posvećen Gospodu.

[38] Ako bi tko sebi napravio sličan, da se naslađuje njegovim mirisom, ima se istrijebiti iz naroda svojega."

Izlazak, glava 31

[1] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[2] "Evo, po imenu pozvah Bezaleela, sina Urije, unuka Hurova, od plemena Judina,

[3] I napunih ga duha Božjega, umjetničke mudrosti, uviđavnosti, razuma i svake vještine:

[4] Da napravi nacrte umjetničkih radova i da ih izvede u zlatu, srebru i mjedi;

5 Da kleše i ukiva drago kamenje, da urezuje drvo, ukratko, da izrađuje svaki posao.

6 Ujedno dadoh mu druga Aholiaba, sina Ahisamakova, od plemena Danova, i svima drugim u umjetnosti vještacima udijelih mudrost, da izrade sve, što sam ti zapovjedio.

7 Šator sastanka, kovčeg zakona, pomirilište nad njim i druge sprave u Šatoru;

8 Naime stol i sprave njegove, svijećnjak od čistog zlata sa svima spravama njegovim i žrtvenik kadioni;

9 Onda žrtvenik za žrtvu paljenicu sa svima spravama njegovim, umivaonicu i podnožje njezino;

10 Sjajne haljine i sveto ruho za svećenika Arona i haljine sinovima njegovim za službu svećeničku;

11 Onda ulje pomazanja i kad mirisni za Svetište. Sve neka ne, čine točno onako, kako sam ti zapovjedio."

12 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

13 "Objavi sinovima Izraelovim ovu zapovijed: Držite subote moje, jer one su znak zavjeta između mene i vas kroz sve naraštaje, da se spozna, da sam ja, Gospod, koji vas posvećujem.

14 Držite dakle subotu, jer vam ona ima biti sveta. Tko nju oskvrni, neka se kazni smrću, jer tko radi kakav posao taj dan, neka se istrijebi iz naroda svojega.

15 Šest dana smije se raditi, a sedmi je dan subota, odmor sveti Gospodu. Tko radi u dan subotni, neka se kazni smrću.

16 Tako eto imaju sinovi Izraelovi držati subotu i kroz sve naraštaje svetkovati subotu kao obvezu, što vječno vrijedi.

17 Ona neka bude znak zavjeta između mene i sinova Izraelovih za vječna vremena, jer je u šest dana stvorio Gospod nebo zemlju; ali je sedmi dan otpočinuo i svetkovao."

18 Kad je on bio završio svoj razgovor s Mojsijem na gori Sinaju, predade mu obadvije ploče zakona, ploče kamene prstom Božjim napisane.

Izlazak, glava 32

[1] Kad vidje narod, da Mojsije zadugo ne silazi s gore, skupi se narod kod Arona i zatraži od njega: "Hajde. Napravi nam boga, koji će ići pred nama, jer ne znamo, što bi tome Mojsiju, čovjeku, koji nas izvede iz zemlje egipatske."

[2] Aron im odgovori: "Poskidajte zlatne naušnice, što ih nose na ušima žene vaše, sinovi vaši i kćeri vaše, i donesite mi ih."

[3] Sav narod poskida zlatne naušnice, što su ih nosili na ušima, i donese ih Aronu.

[4] On ih uze od njih, preli ih i napravi od njih tele liveno. Tada oni povikaše: "Ovo je bog tvoj, Izraele, koji te izvede iz zemlje egipatske."

[5] Kad to vidje Aron, napravi žrtvenik pred njim, i proglasi Aron glasno: "Sutra je svetkovina u čast Gospodu."

[6] Sutradan rano ustadoše, žrtvovaše žrtvu paljenicu i prinesoše žrtvu mirotvornu, i posjeda narod da jede i pije. Onda se digoše da igraju.

[7] Ali Gospod reče Mojsiju: "Idi, siđi dolje, jer narod tvoj, što si ga izveo iz zemlje egipatske, čini zlo.

[8] Brzo zađoše s puta, što sam im ga zapovjedio. Napraviše sebi tele liveno, pokloniše mu se, prinesoše mu žrtvu i povikaše: "Ovo je bog tvoj, Izraele, koji te izvede iz zemlje egipatske."

[9] Još reče Gospod Mojsiju: "Promatrao sam narod taj, i vjeruj mi, to je narod tvrdovrat.

[10] Sad pusti me, da se raspali gnjev moj na njega i da ga uništim, a tebe ću učiniti narodom velikim."

[11] Mojsije gledao je da blaži Gospoda, Boga svojega, pa reče: "Zašto, Gospode, da se raspaljuje gnjev tvoj na narod tvoj, što si ga izveo iz zemlje egipatske snagom velikom i rukom jakom?

[12] Zašto da mognu govoriti Egipćani: 'Lukavo ih izvede, da ih pomori u gorama i da ih istrijebi sa zemlje!' Povrati se od raspaljenoga gnjeva svojega, i neka ti bude žao zbog zla, što si ga namijenio narodu svojemu.

13 Spomeni se Abrahama, Izaka i Izraela, sluga svojih, kojima si se sam sobom zakleo i obećao: 'Umnožit ću potomstvo vaše kao zvijezde na nebu i svu tu zemlju, o kojoj sam govorio, dat ću potomcima vašim, i oni je imaju zauvijek posjedovati.' "

14 Tada se sažali Gospodu radi zla, kojim se bio zaprijetio narodu svojemu.

15 I Mojsije se vrati i siđe s gore s obadvije ploče zakona u ruci. Ploče su bile napisane na obadvije strane; sprijeda i straga bile su napisane.

16 Od samoga Boga bile su ploče napravljene, i pismo je bilo pismo Božje, na ploče urezano.

17 Kad Jošua začu veliku viku naroda, reče Mojsiju: "Vika je bojna u taboru."

18 Ali on odgovori: "Nije to vika pobjedna, a niti vika pobijeđenih: čujem samo pjevanje."

19 Kad se približi taboru, ugleda tele i ples. Tada se razgnjevi Mojsije, i baci ploče iz ruke i razbi ih pod gorom.

20 Uze tele, što su ga bili napravili, spali ga u ognju i satre ga u prah, prosu ga u vodu, i to dade piti sinovima Izraelovim.

21 I reče Mojsije Aronu: "Što ti učini ovaj narod, te mu nanese tako tešku krivnju?"

22 Aron odgovori: "Ne ljuti se, gospodaru moj. Ti znaš sam, kako je ovaj narod zao.

23 Zatražiše od mene: 'Napravi nam boga, koji će idi pred nama, jer ne znamo, što bi tome Mojsiju, čovjeku, koji nas izvede iz zemlje egipatske.'

24 Ja im rekoh: 'Tko ima zlata, neka ga skine sa sebe.' I dadoše mi ga, i ja ga bacih u oganj, i izađe ovo tele."

25 Kad Mojsije vidje, da je narod tako razuzdan bio, jer mu je Aron bio popustio uzde na zloradost neprijatelja njihovih.

26 Stade Mojsije na vrata tabora i povika: "Tko je za Gospoda, ovamo k meni." Tada se skupiše oko njega svi sinovi Levijevi.

27 Njima reče: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: "Svaki neka pripaše svoj mač uz bedro svoje. Prođite kroz tabor od jednih vrata do drugih, svaki neka ubije brata svojega, prijatelja svojega i rođaka svojega."

28 Sinovi Levijevi učiniše po zapovijedi Mojsijevoj, i pogibe naroda u taj dan oko tri tisuće ljudi.

29 Tada reče Mojsije: "Napunite danas sebi ruke za Gospoda, jer se je svaki borio proti sinu svojemu i proti bratu svojemu; zato neka budete danas blagoslovljeni."

30 Drugi dan reče Mojsije narodu: "Teško se ogriješiste. Zato ću uzaći Gospodu. Može biti da izmolim oproštenje za grijehe vaše."

31 Tako se vrati Mojsije natrag Gospodu i reče: "Ah, teško sagriješi narod ovaj, napravivši sebi boga od zlata.

32 Ipak mu sada oprosti grijeh njegov. Ako nećeš, onda me radije izbriši iz knjige, koju vodiš."

33 Gospod odgovori Mojsiju: "Tko se je ogriješio proti meni, toga ću samo izbrisati iz knjige svoje.

34 A sada idi i povedi narod, kamo sam ti zapovjedio. Evo, moj će anđeo ići pred tobom. Ali kad dođe vrijeme pohoda, kaznit ću na njima grijeh njihov."

35 I Gospod je udarao narod zato, jer je bio dao napraviti tele, što ga napravi Aron.

Izlazak, glava 33

1 Gospod zapovjedi Mojsiju: "Idi, otidi odavde, ti i narod, što si ga izveo iz zemlje egipatske, u zemlju, za koju se zakleh Abrahamu, Izaku i Jakovu, kad rekoh: 'Potomcima tvojim dat ću je.'

2 Poslat ću pred tobom anđela i protjerat ću; Kanaance, Amoreje, Perizeje, Hiveje i Jebuseje.

3 On će te dovesti u zemlju, u kojoj teče mlijeko i med. Ja naime neću sam ići u tvojoj sredini, da vas nebih morao inače uništiti putem, jer si narod tvrdovrat."

4 I kad je narod čuo ovu zlu vijest, ožalosti se, i nitko ne htjede metnuti na sebe nakit svoj.

5 Jer Gospod reče Mojsiju: "Reci sinovima Izraelovim: 'Vi ste narod tvrdovrat. Kad bih samo jedan časak išao u tvojoj sredini, morao bih te uništiti. Skini zato nakit svoj sa sebe, onda ću vidjeti, što mogu s tobom učiniti.' "

6 I poskidaše tako sa sebe sinovi Izraelovi nakit svoj počevši od gore Horeba.

7 Mojsije uze Šator i razape ga za njega izvan tabora u nekoj udaljenosti od tabora. Nazva ga "Šator sastanka". Ako je tko htio da pita Gospoda, pošao bi van k Šatoru sastanka, što je stajao izvan tabora.

8 Kadgod je Mojsije izlazio van k Šatoru, ustajao bi sav narod. Svaki bi stajao na ulazu šatora svojega i gledao za Mojsijem, dok ne bi stupio u Šator.

9 Čim bi Mojsije stupio u Šator, spustio bi se dolje stup od oblaka i stajao bi na ulazu Šatora, dok bi on govorio s Mojsijem.

10 I kad bi sav narod vidio stup od oblaka gdje stoji na ulazu Šatora, svi bi ustali i svaki bi se bacio ničice na ulazu šatora svojega.

11 A govorio je Gospod s Mojsijem licem u lice, kao što govori netko s prijateljem svojim. Potom bi se ovaj vratio u tabor, a sluga njegov, mladi Jošua, sin Nunov, ne bi se maknuo od Šatora.

12 Mojsije reče Gospodu: "Evo, ti mi zapovijedaš: 'Vodi taj narod', ali nijesi mi objavio, koga ćeš poslati s menom. A ipak si tvrdio: 'Znam te po imenu, i našao si milost u očima mojim.'

13 Pa ako sam doista našao milost u očima tvojim, onda mi objavi namjere svoje, da na tebi spoznam, da sam našao milost u očima tvojim. Ipak promisli, da je ovaj narod tvoj narod."

14 Gospod reče: "Ja da osobno idem i da ti oduzmem svu brigu?"

15 Odgovori mu: "Ako nećeš osobno ići s nama, onda nas radije ne vodi odavde.

16 Pa po čemu će se spoznati, da smo ja i tvoj narod našli milost u očima tvojim, ako ne po tom, da ideš s nama, i da smo mi, ja i tvoj narod, time odlikovani pred svima

narodima, što su na zemlji?"

17 Gospod reče Mojsiju: "I tu molbu, što si je izrekao, ispunit ću, jer ti si našao Milost u očima mojim i znam te po imenu."

18 Mojsije reče: "Daj mi da ugledam slavu tvoju."

19 On odgovori: "Učinit ću, da prođe sva slava moja ispred očiju tvojih i proglasit ću pred tobom moje ime 'Gospod'. Bit ću milostiv, kojemu hoću da budem milostiv, i smilovat ću se, kojemu hoću da se smilujem."

20 On nastavi dalje: "Lica mojega ne možeš ugledati; jer ni jedan čovjek ne može me vidjeti i ostati živ."

21 Dalje reče Gospod: "Evo, kod mene ima mjesta; ovdje možeš stati na hrid.

22 Kad onda bude prolazila slava moja, stavit ću te u šupljinu hridi i zaklonit ću te rukom svojom, dok ne prođem.

23 Kad zatim odmaknem ruku svoju, vidjet ćeš mi leđa. Ali lice moje ne smije nitko gledati."

Izlazak, glava 34

1 Gospod zapovjedi Mojsiju: "Isteši sebi dvije ploče od kamena, kao što su bile prve, da napišem na ploče zapovijedi, Što su stajale na prvim pločama, koje si razbio.

2 Budi tada spreman za sutra, da rano izađeš na goru Sinaj i tamo na vrhu gore stupiš preda me.

3 Nitko ne smije izaći s tobom gore i pojaviti se na cijeloj gori. Ni ovce ni goveda ne smiju pasti uz ovu goru."

4 I on tako istesa sebi dvije ploče od kamena, kao to su bile prve. Sutradan u rano jutro ustade Mojsije i izađe na goru Sinaj, kao što mu je bio zapovjedio Gospod. Dvije ploče kamene uze u ruku sa sobom.

5 Kad onda Gospod siđe dolje u oblaku, stade on tamo uz njega i prizva ime Gospodnje.

6 Tada prođe Gospod ispred njega i oglasi se: "Gospod je milosrdan i milostiv Bog, strpljiv, bogat milošću i vjernošću,

7 Koji čuva vjernost tisućama, koji prašta krivnju, opačinu i grijeh, ali nikoga ne pušta bez kazne, nego zlodjela otaca pohodi na djeci i na unučadi, na trećem i četvrtom koljenu."

8 Mojsije prignu se brže sve do zemlje, pokloni se.

9 Tada reče: "Ako sam našao milost u očima tvojim, Gospode, onda neka bi išao Gospod u našoj sredini. Ako je i tvrdovrat narod, oprosti nam ipak zlodjela naša i grijeh naš i daj da budemo tvoja svojina."

10 On reče: "Evo, ja sklapam zavjet. Pred cijelim narodom tvojim učinit ću čudesa, kakva se nijesu dogodila na svoj zemlji i ni u kojem narodu, i narod, među kojim živiš, vidjet će djelovanje Gospodnje, jer čudovito je, što ću učiniti na tebi.

11 Upamti dobro, što ti danas zapovijedam! Evo, protjerat ću ispred tebe Amoreje, Kanaance, Hiteje, Perizeje, Hiveje i Jebuseje.

12 Čuvaj se, da ne sklopiš saveza sa stanovnicima zemlje, u koju ćeš doći, da ti oni ne postanu zamka u sredini tvojoj.

13 Nego žrtvenike njihove porušite, kamene spomenike njihove porazbijajte i lugove idola njihovih sasijecite.

14 Jer nikojem drugome Bogu ne smiješ se klanjati. Jer Gospod, čije je ime Ljubomoran, jest Bog ljubomoran.

15 Ne sklapaj zato saveza sa stanovnicima zemlje. Inače, kad budu oni činili preljubu s bogovima svojim i žrtvovali bogovima svojim, pozvat će tebe, pa bi i ti mogao učestvovati kod žrtvene gozbe njihove;

16 I ženiti sinove svoje kćerima njihovim, da bi tako kćeri njihove činile preljubu s bogovima, mogle bi i sinove tvoje zavesti, da čine preljubu s bogovima.

17 Ne smiješ praviti sebi lika Božjeg livena.

18 Svetkovinu nekvasnih kruhova imaš obdržavati. Sedam dana imaš jesti nekvasan kruh, kao što sam ti zapovjedio, u vrijeme mjeseca abiba; jer u mjesecu abibu izašao

si iz Egipta.

[19] Sve, što je prvorođeno, pripada meni: Svako prvo muško u stoci tvojoj, bilo goveče
ili ovca, imaš posvetiti.

[20] Ali magare prvenče imaš otkupiti janjetom. Ako to nećeš, onda mu slomi siju.
Svakoga prvorođenca između sinova svojih imaš otkupiti. Pred lice moje ne smijete
se pokazati praznih ruku.

[21] Šest dana radi, a sedmi dan počini. I u vrijeme oranja i žetve imaš obdržavati
subotu.

[22] I svetkovinu sedmice imaš svetkovati u vrijeme prvina žetve pšenične i svetkovinu
berbe na svršetku godine.

[23] Triput u godini ima se svako muško između vas pokazati pred Bogom Gospodom,
Bogom Izraelovim.

[24] Jer ću protjerati narode ispred tebe i pokrajine tvoje raširit ću, i nitko neće poželjeti
sebi zemlje tvoje, kad izađeš, da se triput u godini pokažeš pred Gospodom, Bogom
svojim.

[25] Nemoj prinositi krvi od zaklanice žrtve moje zajedno s kruhom kvasnim, i od žrtve
svetkovine Pashe neka ništa ne preostane do ujutro.

[26] Najbolje od prvina polja svojega donesi u kuću Gospoda, Boga svojega. Ne kuhaj
jareta u mlijeku matere njegove."

[27] Potom zapovjedi Gospod Mojsiju: "Napiši sebi te zapovijedi, jer na temelju tih
zapovijedi sklapam zavjet s tobom i s Izraelom."

[28] Četrdeset dana i četrdeset noći boravio je Mojsije tamo kod Gospoda. Nije jeo ni
kruha, niti je pio vode. I Gospod napisa na ploče zapovijedi zavjeta, deset zapovijedi.

[29] Kad je Mojsije silazio s gore Sinaja, s obadvije ploče zakona u ruci, i kad je sišao s
gore, nije znao, da se je svijetlilo lice njegovo od razgovora s njim.

[30] Kad Aron i svi sinovi Izraelovi ugledaše Mojsija i vidješe, da se je svijetlilo lice
njegovo, pobojaše se pristupiti k njemu.

31 Ali ih zovnu Mojsije k sebi. I dođoše k njemu Aron i svi glavari zajednice, i Mojsije se porazgovori s njima.

32 I svi ostali sinovi Izraelovi pristupiše. On im tada priopći sve, što mu je bio naložio Gospod na gori Sinaju.

33 Pošto je Mojsije bio prestao s njima govoriti, stavi pokrivalo na lice svoje.

34 I kadgod je Mojsije stupio pred Gospoda, da govori s njim, skinuo bi pokrivalo, dok nije opet izašao, i kad bi izašao, priopćio bi sinovima Izraelovim sve, što mu je bilo naloženo.

35 Pritom su vidjeli sinovi Izraelovi lice Mojsijevo, kako se svijetlilo. Mojsije bi onda opet stavio pokrivalo na lice svoje, dok opet nije otišao da govori s njim.

Izlazak, glava 35

1 Nato skupi Mojsije svu zajednicu sinova Izraelovih i reče im: "Ovo je zapovjedio Gospod da činite:

2 Šest dana smije se raditi. Ali sedmi dan ima vam biti svet, blagdan, dan odmora u čast Gospodu. Tko bi radio na taj dan, ima se kazniti smrću.

3 U subotu ne smijete ložiti ognja ni u jednom od svojih stanova."

4 Još zapovjedi Mojsije cijeloj zajednici sinova Izraelovih: "Ovo je zapovjedio Gospod:

5 I Dajte od onoga što posjedujete, prilog za Gospoda. Svaki, koga srce njegovo na to ponuka, neka donese kao prilog za Gospoda zlato, srebro i mjed;

6 Modri i crveni skerlet, grimiz, fini lan i kostrijet;

7 Koze ovnujske crveno obojene, kože od jazavca i drvo akacije;

8 Ulje za svijećnjak i mirise za ulje pomazanja i za mirisavi kad;

9 Kamenje oniksovo i drago kamenje za okivanje na oplećak i naprsnik.

10 Svi, koji su među vama vješti u umjetnosti, neka dođu i neka sve postave, što je
zapovjedio Gospod:

11 Svetište, Šator i šatorski pokrov njegov i povrh njega gornji pokrov, njegove kuke,
daske, prijevornice, stupove i stopice njihove;

12 Kovčeg i motke njegove, pomirilište i zavjes unutrašnji;

13 što, motke njegove i sve sprave njegove i kruh obličja;

14 Svijećnjak za rasvjetu i sprave njegove i svjetionice i ulje za svijećnjak;

15 Žrtvenik kadioni i motke njegove, ulje pomazanja i kad miomirisni, zavjesa od
vrata za ulaz u Šator;

16 Žrtvenik za žrtve paljenice i rešetku njegovu od mjedi, motke njegove i sve sprave
njegove, umivaonicu i podnožje njezino;

17 Zavjese za dvorište, stupove njegove i stopice njihove, zastor za ulaz u dvorište;

18 Kolje za Šator i kolje za dvorište s uzicama njihovim;

19 Sjajne haljine za službu u Svetištu, sveto ruho za svećenika Arona i haljine
sinovima njegovim za službu svećeničku."

20 Nato ode sva zajednica sinova Izraelovih od Mojsija.

21 Tada dođe svaki, koga je na to ponukalo srce njegovo, i svaki, koji se za to osjećao
pobuđen, donese prilog Gospodu za gradnju Šatora sastanka, za svu službu u njemu i
za ruho sveto.

22 Dođoše ljudi i žene, svi, koje je srce na to nagnalo, donesoše narukvice, naušnice,
prstenje, ogrlice, zlatninu svake vrste. Svaki, koji je bio obećao Gospodu kakav dar u
zlatu,

23 I svi, koji su imali modrog i crvenog skerleta, grimiza, finoga lana, kostrijeti, koža
ovnujskih crveno obojenih i koža od jazavca, pridonesoše.

24 Tkogod htjede dati kakav dar u srebru i mjedi, doprinese dar Gospodu, i svaki koji
je imao drveta akacije za uporabu kod gradnje, pridonese.

25 Sve žene vješte u umjetnosti prele su rukama svojim i donosile što napredoše: modri i crveni skerlet, grimiz i fini lan.

26 Druge žene, koje se osjećale potaknute na to svojom umjetničkom vještinom, prele su kostrijet.

27 Knezovi donesoše kamenje oniksovo i drugo kamenje drago za ukivanje na oplećak i naprsnik.

28 Uz to mirise i ulje za svijećnjak, za ulje pomazanja i za miomirisni kad.

29 Svi ljudi i žene, koje ponuka srce njihovo, da što doprinesu za čitavo djelo, što ga je Gospod bio zapovjedio preko Mojsija da se napravi, doprinesoše. Kao dragovoljan dar donesoše to Gospodu sinovi Izraelovi.

30 Nato reče Mojsije sinovima Izraelovim: "Evo, Gospod po imenu pozva Bezaleela, sina Urije, unuka Hurova, od plemena Judina,

31 I napuni ga duha Božjega, umjetničke mudrosti, uviđavnosti, razuma i svake vještine,

32 Da napravi nacrte, da izvede radove u zlatu, srebru i mjedi,

33 Da kleše i ukiva kamen, da urezuje drvo, ukratko, da izrađuje svakovrsne radove.

34 Ali i dar, da pouči druge, udijeli mu, njemu i Aholiabu, sinu Ahisamakovu, od plemena Danova.

35 Napuni ih duha umjetnoga, da izvedu radove svake vrste, kako ih izrađuje umjetni zanatnik, umjetni tkalac i vezilac po modrom i crvenom skerletu, po grimizu i finom lanu, pa i obični tkalac, oni, koji izvode radove svake vrste i pronalaze umjetna djela.

Izlazak, glava 36

1 Tako neka izvedu djelo Bezaleel i Oholiab i svi umjetnosti vični ljudi, kojima je Gospod dao umjetničke mudrosti i uviđavnosti, tako da znadnu izvesti sve za Svetište potrebne radove točno onako, kako je zapovjedio Gospod.

2 Nato pozva Mojsije Bezaleela i Aholiaba i sve u umjetnosti vične ljude, kojima je bio Gospod udijelio osjećaj za umjetnost, sve, koje je na to gonilo srce njihovo, da se

prihvate djela i da ga izvedu.

3 Oni primiše od Mojsija sve priloge, što su ih bili donijeli sinovi Izraelovi, da se izvedu radovi za postavljanje Svetišta. Ovi su mu i dalje donosili svako jutro dragovoljne priloge.

4 Tada dođoše svi umjetnici, koji su bili zaposleni na radovima za Svetište, svaki od rada, kojim su bili zaposleni,

5 I rekoše Mojsiju: "Narod donosi puno više nego što treba da se izvede rad, što ga je Gospod zapovjedio da se uradi."

6 Zato Mojsije dade da se oglasi zapovijed u taboru: "Ni čovjek ni žena neka više ne donose priloga za Svetište." I narod prestade donositi darove.

7 Jer je bilo svega dosta, da se izvede sve djelo, bilo je i preveć.

8 Tako napraviše, koji su bili duha umjetnoga između onih, što su radili Šator od deset šatorskih zavjesa, od finoga lana uzvedenoga, od modrog i crvenog skerleta i grimiza, s kerubinima, umjetno vezenim, napravi ih on.

9 Svaka šatorska zavjesa bila je dvadeset i osam lakata duga i četiri lakta široka. Ista mjera bila je za sve zavjese.

10 I sastavi po pet zavjesa skupa.

11 Onda napravi petlje od modrog skerleta na rubu zadnje zavjese jednog sastavljenog komada, isto tako na rubu zadnje zavjese drugog sastavljenog komada.

12 Pedeset petalja pričvrsti na jednoj zavjesi i pedeset na rubu zavjese, što je pripadao drugom sastavljenom komadu, tako da su petlje stajale jedna prema drugoj.

13 Uz to napravi pedeset zlatnih kuka i kukama sveza zavjese jedna s drugom, tako da je tvorilo Svetište jednu cjelinu.

14 Onda napravi zavjese od kostrijeti za pokrov nad Šatorom; jedanaest zavjesa napravi za to.

15 Svaka je zavjesa bila trideset lakata duga i četiri lakta široka. Ista je mjera bila za svih jedanaest zavjesa.

[16] Onda sastavi pet zavjesa zasebe u jedan komad i isto tako šest drugih zavjesa za sebe.

[17] Na rubu zadnje zavjese jednog sastavljenog komada napravi pedeset petalja i isto tako pedeset petalja na rubu zadnjega zavjesa drugog sastavljenog komada.

[18] Uz to napravi pedeset mjedenih kuka, da pokrov za Šator sastave u jednu cjelinu.

[19] Potom napravi pokrov za Šator, pokrivač od koža ovnujskih crveno obojenih i povrh njega pokrov od koža jazavčevih.

[20] Onda napravi od drveta akacije daske za Šator, što stoje uspravo.

[21] Svaka je daska bila deset lakata duga, a lakat i pol široka.

[22] Svaka je daska imala po dva klina, Što su jedan s drugim bila svezana. Tako napravi sve daske za Šator.

[23] I to napravi na daskama za Šator: Dvadeset dasaka za podnevnu stranu, južnu stranu,

[24] Onda stavi ispod dvadeset dasaka četrdeset srebrnih stopica, dvije stopice pod dasku za dva klina njezina.

[25] Isto tako napravi za drugu stranu Šatora, za sjevernu stranu, dvadeset dasaka,

[26] I četrdeset srebrnih stopica, dvije stopice pod svaku dasku.

[27] Za zadnju stranu Šatora, zapadnu stranu, napravi šest dasaka.

[28] Osim toga napravi još dvije daske za uglove Šatora na zadnjoj strani.

[29] One su bile odozdo dvokrake i isto tako odozgo dvokrake do prvoga koluta. Tako napravi obadvije u dva ugla.

[30] Bilo je tako osam dasaka sa svojim srebrnim stopicama, u svemu šesnaest stopica, dvije stopice pod svakom daskom.

[31] Onda napravi prijevornice od drveta akacije, pet za daske na jednoj strani Šatora.

[32] Pet prijevornica za daske na drugoj strani Šatora i pet prijevornica za daske na zadnjoj strani Šatora prema zapadu.

[33] Srednju prijevornicu napravi tako, da je išla sredinom dasaka od jednoga kraja do drugoga.

[34] Daske okova zlatom, kolute, kroz koje bi se utakle prijevornice, napravi od zlata. I prijevornice okova zlatom.

[35] Onda napravi zavjes od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga; napravi ga s umjetno vezenim kerubinima.

[36] Potom napravi za njega četiri stupa od drveta akacije i okova ih zlatom. I kuke njihove bile su od zlata, i salije za njih četiri srebrne noge.

[37] Za ulaz u Šator napravi zavjes od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga s umjetnim vezovima,

[38] I pet stupova njegovih i kuke njihove. Vrhove im i pojase okova zlatom; pet stopica bilo je od mjedi.

Izlazak, glava 37

[1] Bezaleel napravi zatim kovčeg od drveta akacije, dva i pol lakta dug, lakat i pol širok i lakat i pol visok.

[2] Pozlati ga iznutra i izvana čistim zlatom i provede mu vijenac zlatan unaokolo.

[3] Uz to onda salije četiri zlatna koluta za četiri noge, dva koluta na jednoj strani i dva koluta na drugog strani.

[4] Tada napravi motke od drveta akacije i pozlati ih.

[5] Utaknu motke a kolute na stranama kovčega, tako da se je mogao kovčeg nositi.

[6] Napravi pomirilište od čistoga zlata, dva i po lakta dugo i lakat i pol široko.

[7] Uz to napravi dva znatna kerubina. Izradi ih kovanim random tako, da su činili jedan komad s obadva kraja pomirilišta.

8 Jednoga kerubina s jednim krajem, drugoga kerubina s drugim krajem povezana u jedan komad s pomirilištem, tako napravi obadva kerubina na obadva kraja.

9 Kerubini su držali svoja krila prema gore raširena i tako su ujedno svojim krilima pokrivali pomirilište. Lica njihova bila su okrenuta jedno prema drugomu, tako da su lica kerubina gledala na pomirilište.

10 Onda napravi stol od drveta akacije, dva lakta dug, jedan lakat širok i lakat i pol visok.

11 Pozlati ga čistim zlatom i napravi na njemu vijenac zlatan unaokolo.

12 I provede oko njega unaokolo za dlan širok okvir i na tom okviru vijenac zlatan koji se je isto tako vijao unaokolo.

13 Salije za njega četiri koluta zlatna i pričvrsti kolute na četiri strane, i to na četiri ugla uz četiri noge njegove.

14 Tik uz okvir bili su koluti za motke, da se je moglo nositi stol.

15 Motke napravi od drveta akacije i pozlati ih, da se je moglo nositi stol.

16 napravi onda od čistoga zlata posuđe, što je imalo stajati na stolu, zdjele njegove, čaše, testije i vrčeve za prinošenje naljeva.

17 Onda napravi svijećnjak od čistoga zlata. Kovanim radom izradi svijećnjak, nogu njegovu i stablo njegovo. S njim zajedno bile su iz jednoga komada njegove čaše, jabuke i cvjetovi.

18 Šest grana izlazilo je s obje strane, tri grane na svijećnjaku s jedne strane, a tri grane s druge strane.

19 Na svakoj grani bile su tri kao badem čaše s jabukom i cvijetom; tako na šest grana, što su izlazile iz svijećnjaka.

20 Na samom stablu svijećnjaka bile su četiri kao badem čaše s jabukama i cvjetovima.

21 I to uvijek jabuka ispod dvije grane, što su izlazile iz njega.

22 Njihove jabuke i grane bile su s njim iz jednoga komada: sve kovani rad iz jedinoga komada, od čistoga zlata.

23 Onda napravi uz to sedam svjetionica, usekače i tavice njihove od čistoga zlata.

24 Od jednoga talenta čistoga zlata napravi ga i sve posuđe njegovo.

25 Još napravi žrtvenik kadioni od drveta akacije, jedan lakat dug, jedan lakat širok, četverouglast i dva lakta visok. Rogovi mu bili jedan komad s njim.

26 Pozlati ga čistim zlatom, ploču njegovu kao i hridine njegove unaokolo i rogove njegove. Oko njega unaokolo provede vijenac zlatan.

27 Onda napravi ispod vijenca na obje strane, naime na dvije suprotne strane, dva koluta zlatna za motke, da se je mogao nositi o njima.

28 Motke napravi od drveta akacije i pozlati ih.

29 Onda pripravi sveto ulje pomazanja i čisti, mirisni kad, kako ga pravi pomastar.

Izlazak, glava 38

1 Nato podiže žrtvenik za žetve paljenice od drveta akacije, pet lakata dug i pet lakata širok, četverouglast i tri lakta visok.

2 Stavi mu na četiri ugla rogove. Rogovi su činili s njim jednu cjelina. Okova ga u mjed.

3 Tada napravi sve za žrtvenik potrebno posuđe, lonce, lopatice, kotliće, viljuške i kliješta. Sve posuđe napravi od mjedi.

4 Napravi za žrtvenik i rešetku mrežastu od mjedi ispod opbodnog stepena njegova odozdo sve do pola visine.

5 Salije četiri koluta na četiri ugla rešetke mjedene za provlačenje motke.

6 Nato napravi motke od drveta akacije i okova ih u mjed.

7 Utaknu motke u kolute na stranama žrtvenika, da se je mogao nositi o njima. Napravi ga od dasaka tako, da je bio šupalj.

8 Tada napravi umivaonicu mjedenu i podnožje njezino mjedeno od ogledala žena posližiteljica, Što su služile na ulazu u Šator sastanka.

9 Nato postavi dvorište. Na južnoj strani njegovoj bile su zavjese dvorišta od finoga lana uzvedenoga, sto lakata dugi.

10 Uz to dvadeset stupova sa dvadeset stopica od mjedi. Kuke stupova uz karike njihove bile su od srebra.

11 Na sjevernoj strani bile su zavjese sto lakata duge, uz to dvadeset stupova sa dvadeset stopica njihovih od mjedi. Kuke stupova i karike njihove bile su od srebra.

12 Na zapadnoj strani bile su zavjese pedeset lakata duge, uz to deset stupova sa deset stopica njihovih. Kuke stupova i karike njihove bile su od srebra.

13 Sprijeda na istočnoj strani bile su zavjese pedeset lakta duge.

14 Zavjese od petnaest lakata bile su na jednoj strani, uz to tri stupa sa tri stopice njihove:

15 Na drugoj strani, s obje strane ulaza u dvorište, bili su isto tako zavjesi od petnaest Jaka us to tri stupa sa tri stopice njihove.

16 Sve zavjese dvorišta unaokolo bile su od finoga lana uzvedenoga.

17 Stopice stupova bile su od mjedi, kuke stupova i karike njihove od srebra, navlaka njihovih glava također od srebra. Svi stupovi dvorišta imali su karike srebrne.

18 Zavjesa ulaza u dvorište bila je umjetno vezivo od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga, dvadeset lakata dug i pet lakata visok po širini, u skladu s zavjesama dvorišta.

19 Četiri stupa njihova sa četiri stopice svoje bila su od mjedi, kuke njihove od srebra, navlaka njihovih glava i karike njihove isto tako od srebra.

20 Sve kolje za Šator i dvorište unaokolo bilo je od mjedi.

21 Ovo je račun za Prebivalište, naime za Šator sastanka. Poduzeše ga praviti na zapovijed Mojsijevu Leviti pod upravom Itamara, sina svećenika Arona.

[22] Bezaleel, sin Urijin, unuk Hurov, od plemena Judina, bio je napravio sve, što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[23] I s njim Aholiab, sin Ahisamakov, od plemena Danova, umjetni zanatnik, umjetni tkalac i vezilac po modrom i crvenom skerletu, po grimizu i finom lanu.

[24] Svega zlata, darovanoga zlata, što ode na razne radove za Svetište, iznosilo je dvadeset i devet talenata i sedam stotina i trideset šekela, po težini Svetišta.

[25] Srebra, što uđe kod brojenja zajednice, iznosilo je što talenata i tisuću sedam stotina i sedamdeset deset šekela po težini Svetišta.

[26] Po jedan beka – polovica šekela po težini Svetišta – na glavu svih onih, što uđoše u brojenje, od dvadeset godina i više, šest stotina i tri tisuće i pet stotina i pedeset ljudi.

[27] Sto talenata srebra potrošilo se na lijevanje stopica za Svetište i stopica za zavjes; što talenata na sto stopica, na svaku stopicu jedan talenat.

[28] Od tisuću i sedam stotina i sedamdeset i pet šekela napravi on kuke za stupove, prevuče glave njihove i opremi ih karikama.

[29] Mjedi darovane bilo je se sedamdeset talenata i dvije tisuće i četiri stotine šekela.

[30] Od boga napravi on stopice za vrata u Šator sastanka i mjedeni žrtvenik, rešetku mjedenu njegovu i sve posuđe žrtvenika.

[31] Stopice u dvorištu unaokolo i stopice na ulazu u dvorište, sve kolje dvorišta unaokolo.

Izlazak, glava 39

[1] Od modrog i crvenog skerleta i grimiza napraviše sjajne haljine za službu u Svetištu. Isto tako napraviše sveto ruho Aronu, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju;

[2] Oplećak napravi od zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga.

[3] Zlato skovaše u tanke pločice i razrezaše ih u niti, da ih umjetnim vezivom uvezu u modri i crveni skerlet, u grimiz i u fini lan.

[4] Napraviše dva plećna komada što su se sklapala. Na obadva kraja bio je skupa privezan.

[5] Tkanica, što je bila na njemu da se njom priveže, bila je izrade na od jednoga komada s njim i jednakim radom, od zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza finoga lana uzvedenoga, kao sto je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[6] Urediše dva oniksa kamena, tako da su bila ukovana u zlato, a urezaše u njih imena sinova Izraelovih, kako ih umije urezati umjetnost pečatna.

[7] I metnu ih on na plećne komade oplećka kao kamene spomene na sinove Izraelove, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[8] Naprsnik napravi kao oplećak umjetnim tkalačkim radom od zlata, modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga.

[9] napraviše naprsnik četverouglast, predvostručen, pedalj dug, pedalj širok, predvostručen.

[10] Onda udariše po njemu četiri reda dragoga kamenja: U prvom redu karneol, topaz i smaragd,

[11] U drugom redu rubin, safir i dijamant,

[12] U trećem redu hijacint, ahat i ametist,

[13] U četvrtom redu krizolit, oniks i jaspis. Pri njihovu ukivanju svi su bili u zlato ukovani.

[14] Tih kamenova bilo je dvanaest, toliko je bilo imena sinova Izraelovih. Bili su urezani kao pečat, svaki kamen imenom jednoga od dvanaest plemena.

[15] Pričvrstiše onda na naprsnik kao vrpce pletene lančiće od čisto ga zlata.

[16] Napraviše potom dvije kopče zlatne i dvije karike zlatne i pričvrstiše obadvije karike na obadva kraja naprsniku.

[17] Obadva lančića zlatna pričvrstiše na dvije karike na krajevima naprsniku.

[18] Draga obadva kraja od oba dva lančića pričvrstiše na dvije kopče i ove na obadva plećna komada oplećka sprijeda.

[19] I napraviše dvije druge karike zlatne i pričvrstiše ih na obadva kraja naprsniku, na unutrašnji rub njegov, što je okrenut prema oplećku.

[20] Nato napraviše još dvije zlatne karike i pričvrstiše ih na obadva plećna komada oplećka ozdo na prednjoj strani njegovoj, tamo, gdje se pripinje, povrh tkanice oplećka.

[21] Vrpcom od skerleta modroga privezaše naprsnik njegovim karikama za karike oplećka, tako da je stajao naprsnik nad tkanicom oplećka i nije se mogao pomicati od oplećka, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[22] Napraviše plašt za oplećak, tkan, sav od skerleta modroga.

[23] Prorez za vrat na plaštu bio je u sredini i bio je sličan prorezu na oklopu. Oko proreza za vrat bio je rub, da se ne razdre.

[24] Ozdo na rubu plašta staviše granatne jabuke od modrog i crvenog skerleta, grimiza i finoga lana uzvedenoga.

[25] Od čistoga zlata napraviše zvončiće i metnuše zvončiće među granatne jabuke unaokolo na rub plašta,

[26] Tako da je oko ruba plašta sve jedan zvončić dolazio za jednom granatnom jabukom, za vršenje svete službe, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[27] Košulje Aronu i sinovima njegovim napraviše od finoga lana tkalačkim radom.

[28] Kapu od finoga lana, visoke kape od finoga lana i oko boka haljine platnene od finoga lana uzvedenoga.

[29] I pojas od finoga lana uzvedenoga, modrog i crvenog skerleta i grimiza, umjetno vezena, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[30] Napraviše čeonu pločicu, krunu svetu, ad čistoga zlata, i napisaše na njoj, kako se urezuje pismo su pečat: "Gospodu posvećeno."

[31] Pričvrstiše na nju vrpcu od modroga skerleta, da se veže gore za kapu, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[32] Tako se svrši sav rad za Prebivalište Šatora sastanka. Sinovi Izraelovi izvedoše to posve onako, kako je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[33] I donesoše Mojsiju Prebivalište, Šator i sve posuđe njegovo; kuke, daske, prijevornice, stupove i stopice njegove;

[34] I pokrov od koza ovnujskih crveno obojenih, gornji pokrov od kože jazavčeve i zavjes unutrašnji;

[35] Kovčeg zakona i motke njegove i pomirilište;

[36] Stol sa svim posuđem njegovim i kruhove obličja;

[37] Svijećnjak od čistoga zlata i svjetionice njegove, što su bile u jedan red poredane, i sve posuđe njegovo i ulje za rasvjetu;

[38] I žrtvenik zlatni i ulje pomazanja, kad miomirisna i zavjesa za ulaz u Šator;

[39] Žrtvenik mjedeni s mjedenom rešetkom njegovom, motke njegove i sve posuđe njegovo, umivaonicu i podnožje njezino;

[40] Zavjese dvorišta sa stupovima i stopicama njegovim, zavjesa za ulaz u dvorište s uzima njegovim i koljem njegovim i sve posuđe za službu u Prebivalištu šatora sastanka;

[41] I sjajne haljine za službu u Svetištu, sveto ruho za svećenika Arona i haljine sinova njegovih za službu svećeničku.

[42] Posve onako, kako je bio zapovjedio Gospod Mojsiju, izvedoše sav rad sinovi Izraelovi.

[43] Kad Mojsije razgleda čitavo djelo, vidje, da ga izvedoše posve onako, kao što je bio zapovjedio Gospod. I Mojsije dade im blagoslov.

Izlazak, glava 40

1 Nato zapovjedi Gospod Mojsiju:

2 "Na prvi dan prvoga mjeseca postavi Prebivalište šatora sastanka.

3 Metni unutra kovčeg zakona i objesi zavjesu pred kovčeg.

4 Unesi unutra i stol i položi na njega kruhove obličja. Svijećnjak stavi unutra i
postavi svjetionice njegove.

5 Zlatni žrtvenik kadioni namjesti pred kovčeg zakona i objesi zavjese na ulazu u
Prebivalište šatora.

6 Podigni žrtvenik za žrtve paljenice pred ulazom u Prebivalište šatora sastanka,

7 I metni umivaonicu između Šatora sastanka i žrtvenika i nalij u nju vode.

8 Napravi onda dvorište unaokolo i metni zavjes na ulazu u dvorište.

9 Uzmi tada ulje pomazanja, pomaži Prebivalište šatora i sve, što se nalazi u njemu, i
posveti ga i sve posude njegovo, da bude sveto.

10 Pomaži i žrtvenik za žrtve paljenice i sve posude njegovo i posveti tako žrtvenik, da
žrtvenik bude presvet.

11 I umivaonicu i podnožje njezino pomaži i posveti.

12 Onda privedi Arona i sinove njegove k ulazu u Šator sastanka i operi ih vodom.

13 Obuci Arona u svete haljine, pomaži ga i posveti ga, da mi služi kao svećenik.

14 Sinove njegove onda privedi i obuci im košulje.

15 I pomaži ih, kao što si im pomazao oca, da mi služe kao svećenici. Ovo pomazanje
ima im podijeliti čast svećeničku za sva vremena kroz sve naraštaje."

16 Mojsije učini točno tako, kako mu je bio zapovjedio Gospod.

[17] U prvom mjesecu druge godine, na prvi dan mjeseca, bilo je Prebivalište šatora postavljeno.

[18] Mojsije postavi Prebivalište šatora ovako: namjesti mu stopice i postavi na njih daske njihove, utaknu prijevornice njihove i uzdignu stupove njihove.

[19] Onda razape pokrov za Šator nad Prebivalištem i stavi povrh njega gornji pokrov Šatora, kao što je bio zpovjedio Gospod Mojsiju.

[20] Nato uze zakon i metnu ga u kovčeg, utaknu motke na kovčeg i stavi pomirilište gore na kovčeg.

[21] Unese kovčeg u Prebivalište, objesi zavjesu unutrašnju i zakloni tako kovčeg zakona, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[22] Tada postavi stol u Šator sastanka na sjevernu stranu Prebivališta izvan zavjese.

[23] Na njega poreda kruhove obličja pred Gospodom, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[24] Stavi svijećnjak u Šator sastanka naprema stolu na južnu stranu Prebivališta.

[25] I postavi svjetionice pred Gospodom, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[26] Nato postavi žrtvenik zlatni u Šator sastanka pred zavjes.

[27] I na njemu spali kad miomirisni, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[28] Onda objesi zavjes za vrata Prebivališta.

[29] Žrtvenik za žrtve paljenice postavi pred ulaz u Prebivalište Šatora sastanka i prinese na njemu žrtvu paljenicu i prinos, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[30] Umivaonicu postavi između Šatora sastanka i žrtvenika i nali u nju vode za pranje.

[31] Prali su iz nje sebi ruke i noge Mojsije i Aron i sinovi njegovi.

[32] Kadgod bi ulazili u Šator sastanka ili pristupali k žrtveniku, prali bi se, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

33 I napravi dvorište oko Prebivališta i oko žrtvenika i objesi zavjes na ulaz u dvorište.
Tako dovrši Mojsije djelo.

34 Tada oblak pokri Šator sastanka, i slava Gospodnja napuni Prebivalište.

35 Mojsije nije mogao unići u Šator sastanka; jer se je bio na njega spustio oblak, i
slava je Gospodnja napunjala Prebivalište.

36 Kadgod se je za cijeloga putovanja njihova oblak podigao od Prebivališta, zaputili
bi sinovi Izraelovi.

37 A kad se nije oblak podigao, oni ne bi zaputili sve do dana, kad bi se opet podigao,

38 Oblak je naime bio danju na Prebivalištu; ali noću bio je napunjen ognjenom
svjetlošću pred očima svega Izraela na cijelom njegovu putovanju.

Levitski Zakonik

Lev. Zakonik, glava 1

1 Gospod pozva Mojsija i zapovjedi mu iz Šatora sastanka:

2 "Govori sinovima Izraelovim ovu odredbu: Ako hoćete Gospodu prinijeti žrtvu od stoke, onda prinesite žrtvu od goveda ili ovaca.

3 Tko hoće prinijeti žrtvu paljenicu od goveda, mora žrtvovati mušku, bez pogrješke životinju; neka je donese pred ulaz u Šator sastanka, da se dopane Gospodu.

4 Neka položi ruku na glavu žrtvi paljenici; tako će mu se milostivo primiti i pomirenje mu pribaviti.

5 Onda neka zakolje junca pred Gospodom. Sinovi Aronovi, svećenici, neka prinesu krv i neka krvlju poškrope unaokolo žrtvenik, koji stoji na ulazu u Šator sastanka.

6 Neka odere žrtvu paljenicu i neka je rasiječe na dijelove svoje.

7 Sinovi svećenika Arona neka nalože oganj na žrtveniku i neka metnu drva na oganj.

8 Onda neka sinovi Aronovi, svećenici, polože komade zajedno s glavom i salom na drva, što su naslagana na ognju na žrtveniku.

9 Drob i noge neka opere u vodi; onda neka svećenik spali sve zajedno na žrtveniku kao žrtvu paljenicu, kao žrtvu ognjenu na ugodni miris Gospodu.

10 Ako netko prinese kao žrtvu paljenicu sitnu stoku, ovce ili koze, neka žrtvuje mušku, bez pogrješke životinju.

11 Neka je zakolje pred Gospodom na sjevernoj strani žrtvenika; a sinovi Aronovi, svećenici, neka poškrope krvlju žrtvenik unaokolo.

12 Neka je rasiječe na dijelove njezine, i svećenik neka ih položi zajedno s glavom i salom na drva, što su naslagana na ognju i na žrtveniku.

[13] A drob i noge neka opere. Nato neka svećenik sve zajedno prinese i spali na žrtveniku kao žrtvu paljenicu, kao žrtvu ognjenu na ugodni miris Gospodu.

[14] Ako netko prinese Gospodu kao žrtvu paljenicu ptice, neka žrtvuje grlice ili golube.

[15] Svećenik neka životinju donese na žrtvenik, neka joj zaokrene vratom i spali je na žrtveniku; a krv neka istisne žrtveniku sa strane.

[16] Neka joj izvadi volju s njezinom sadržinom i baci je pokraj žrtvenika prema istoku na pepeljinjak.

[17] Potom neka životinji razdre krila, a da ih ne otrgne. Onda svećenik neka je spali na žrtveniku na drvima, što su naslagana na ognju, kao žrtvu paljenicu, kao žrtvu ognjenu na ugodni miris Gospodu."

Lev. Zakonik, glava 2

[1] "Ako netko hoće da prinese Gospodu kao žrtvu prinos, neka bude dar njegov bijelo brašno, što ga mora politi uljem i kadom okaditi.

[2] Neka ga donese sinovima Aronovim, svećenicima. Svećenik neka uzme punu šaku toga uljem zamiješenog brašna i sav kad i neka spali taj mirisni dio na žrtveniku kao ognjenu žrtvu na ugodni miris Gospodu.

[3] što preostane od prinosa, to neka pripadne Aronu i sinovima njegovim kao presveto od ognjenih žrtava Gospodnjih.

[4] Ako hoćeš da žrtvuješ kao prinos nešto u peći pečeno, onda zgotovi od bijeloga brašna pogače nekvasne, što su zamiješene uljem, ili nekvasne mlince, što su namazani uljem.

[5] Ako ti je prinos nešto pečeno u tavi, neka je pripravljeno od nekvasnoga bijelog brašna, uljem zamiješenoga.

[6] Razlomi ga na komade i polij ih uljem. Tako je to prinos.

[7] Ako li ti je prinos priređen u kotliću, neka je zgotovljen od bijelog brašna s uljem.

[8] Onda prinesi prinos, što je tako priređen, Gospodu, a predaj ga svećeniku, da ga odnese na žrtvenik!

[9] Svećenik neka uzme od prinosa mirisni dio njegov i neka ga spali na žrtveniku kao ognjenu žrtvu na ugodni miris Gospodu!

[10] Što preostane od prinosa, neka pripadne Aronu i sinovima njegovim kao presveto od ognjenih žrtava Gospodnjih.

[11] Ni jedan prinos, što ga prinosite Gospodu, ne smije biti pripravljen s kvascem, jer ne smijete kvasac ili med prinijeti Gospodu kao ognjenu žrtvu.

[12] Kao žrtvu od prvina možete ih prinijeti Gospodu, ali na žrtvenik ne smiju doći na ugodni miris.

[13] Sve prinose svoje moraš osoliti. Nikada ne smije sol zavjeta s Bogom tvojim uzmanjkati kod prinosa tvojega. Kod svih prinosa svojih moraš prinijeti sol.

[14] Ako hoćeš prinijeti Gospodu prvinu plodova, onda moraš popržene na ognju klasove od prvoga ploda u vrtovima prinijeti kao prinos od prvina.

[15] Polij ulje na njih i okadi ih. Tako je to prinos.

[16] Svećenik neka spali kao ognjenu žrtvu Gospodu njegov mirisni dio: jedan dio od prvoga ploda i od ulja i sav kad."

Lev. Zakonik, glava 3

[1] "Hoće li netko da prinese kao žrtvu mirotvornu goveda, neka žrtvuje mušku ili žensku, bez pogrješke životinju.

[2] Neka položi ruku na glavu žrtvene životinje i neka ja zakolje pred ulazom u Šator sastanka. Sinovi Aronovi, svećenici, neka izliju krv na žrtvenik unaokolo.

[3] Onda neka od žrtve mirotvorne prinese kao ognjenu žrtvu Gospodu salo, što pokriva drob, i sve salo na drobu;

[4] Obadva bubrega sa salom, što je na slabinama, i mrežicu, što je na jetrima: neka to izvadi s bubrezima.

[5] Sinovi Aronovi imaju to spaliti na žrtveniku nad žrtvom paljenicom, što leži na drvima na ognju, kao ognjenu žrtvu na ugodni miris Gospodu,

[6] Hoće li netko da prinese Gospodu kao žrtvu mirotvornu sitnu stoku, to neka žrtvuje mušku ili žensku, bez pogrješke životinju.

[7] Ako prinese ovcu kao žrtvu, neka je dovede pred Gospoda.

[8] Neka položi ruku svoju na glavu žrtvi i neka je zakolje pred Šatorom sastanka. Sinovi Aronovi neka izliju krv na žrtvenik unaokolo.

[9] Onda neka od žrtve mirotvorne prinese kao ognjenu žrtvu Gospodu dijelove sala: sav tusti rep, – tik do trtice neka ga odreže, – salo, što pokriva drob, i sve salo na drobu;

[10] Obadva bubrega sa salom, što je na slabinama, i mrežicu na jetrima; neka to izvadi s bubrezima.

[11] Svećenik neka to spali na žrtveniku kao ognjenu žrtvu prinosnu Gospodu.

[12] Ako li je prinos njegov koza, neka je donese pred Gospoda:

[13] Neka joj položi ruku svoju na glavu i neka je zakolje pred Šatorom sastanka. Sinovi Aronovi neka izliju krv na žrtvenik unaokolo.

[14] Potom neka od nje prinese kao ognjenu žrtvu prinosnu Gospodu salo, što pokriva drob, i sve salo na drobu;

[15] Obadva bubrega sa salom, što je na slabinama, i mrežicu na jetrima; neka to izvadi s bubrezima.

[16] Svećenik neka to spali na žrtveniku kao ognjenu žrtvu na ugodni miris i sve salo pripada Gospodu.

[17] Ova zapovijed ima vječnu valjanost za sva plemena vaša u svim prebivalištima vašim: nipošto ne smijete blagovati sala i krvi."

Lev. Zakonik, glava 4

[1] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[2] "Kaži sinovima Izraelovim ovu odredbu: Ako se netko nehotice ogriješi o kojugod zapovijed Gospodnju i nešto učini, to je zabranjeno, onda valjaju ovi propisi:

[3] Ako svećenik pomazani učini grijeh, po kojemu krivnja pada i na narod, to on ima žrtvovati Gospodu za grijeh, što ga je učinio, junca bez pogrješke kao žrtvu za grijeh.

[4] Neka on dovede junca na ulaz u Šator sastanka pred Gospoda, neka položi ruku svoju Juncu na glavu i zakolje junca pred Gospodom.

[5] Onda neka uzme svećenik pomazani nešto od krvi jundeve i unese je u Šator sastanka.

[6] Svećenik neka umoči prst svoj u krv i neka nešto od krvi sedam puta poškropi pred Gospoda prema zavjesi Svetišta.

[7] Onda neka svećenik namaže nešto od krvi na rogove žrtveniku s mirisnim kadom, što stoji pred Gospodom u Šatoru sastanka. Svu ostalu krv jundevu neka izlije na podnožje žrtveniku za žrtve paljenice, što stoji na ulazu u Šator sastanka.

[8] Sve salo junca, što ga žrtvuje za grijeh, neka izvadi iz njega, salo, što pokriva drob, i sve salo na drobu;

[9] Obadva bubrega sa salom, što je na slabinama, i mrežicu na jetrima; s bubrezima neka to izvadi;

[10] Onako kako se vadi iz govečeta za žrtvu mirotvornu. Onda, neka to spali svećenik na žrtveniku za žrtve paljenice.

[11] Ali kožu jundevu i sve meso njegovo s glavom i nogama, drob njegov i crijevni sadržaj njegov,

[12] Dakle svega junca neka iznese van pred tabor na koje čisto mjesto, tamo, gdje se istresa pepeo. Tada neka ga spali na hrpi drva; na mjestu, gdje se istresa pepeo, neka se spali.

[13] Ako li bi sva zajednica sinova Izraelovih nehotice sagriješila, a da ne bi bila tomu svjesna, pa bi prestupila kojugod zabranu Gospodnju i tako upala u krivnju;

[14] Onda zajednica, kad se dozna za grijeh, što ga je učinila, ima prinijeti junca kao žrtvu za grijeh i dovesti ga pred Šator sastanka.

[15] Starješine zajednice imaju pred Gospodom položiti juncu na glavu ruke svoje, i jedan neka zakolje junca pred Gospodom.

16 Potom neka svećenik posvećeni unese nešto od krvi junčeve u Šator sastanka.

17 Svećenik neka umoči prst svoj u krv i neka nešto od krvi sedam puta poškropi pred Gospoda, prema zavjesi.

18 Onda neka svećenik namaže nešto od krvi na rogove žrtveniku, što stoji pred Gospodom u Šatoru sastanka. Svu ostalu krv neka izlije na podnožje žrtveniku za žrtve paljenice, što stoji na ulazu u Šator sastanka.

19 Tada neka sve salo izvadi iz njega i spali na žrtveniku.

20 Neka tada čini s juncem onako, kako je činio s juncem kod žrtve za grijeh – ako ima činiti s njim. Kad im svećenik tako pribavi pomirenje, bit će im oprošteno.

21 Ali junca neka iznese van pred tabor i neka ga spali onako, kako je spalio tek spomenutog junca. To je žrtva za grijeh zajednice.

22 Sagriješi li poglavar, što nehotice prestupi kojugod zabranu Gospoda, Boga svojega, i tako padne u krivnju,

23 Onda neka donese, kad dozna za prijestup, što ga je skrivio, kao prinos jarca, bez pogrješke.

24 Neka položi ruku svoju jarcu na glavu i neka ga zakolje ondje, gdje se pred Gospodom kolju životinje za žrtve paljenice. Tako je to žrtva za grijeh.

25 Svećenik neka uzme prstom svojim nešto od krvi žrtve za grijeh i neka pomaže na rogove žrtveniku za žrtve paljenice, a ostalu krv neka izlije na podnožje žrtveniku za žrtve paljenice.

26 Sve salo neka spali na žrtveniku kao salo žrtve mirotvorne. Kad mu svećenik tako pribavi pomirenje za prijestup njegov, bit će mu oprošteno.

27 Ako li netko iz običnog naroda sagriješi nehotice, što prestupi kojugod zabranu Gospodnju, i tako skrivi,

28 Onda neka donese, čim dozna za prijestup, što ga je skrivio, i kao prinos kozu bez pogrješke za učinjenu pogrješku.

[29] Neka položi ruku svoju na glavu žrtvi za grijeh i neka zakolje žrtvu za grijeh na mjestu određenom za žrtvu paljenicu.

[30] Svećenik neka uzme prstom nešto od krvi i neka pomaže na rogove žrtveniku za žrtve paljenice i neka izlije ostalu krv na podnožje žrtveniku.

[31] Sve salo neka izvadi, kao što se vadi salo kod žrtve mirotvorne; onda neka to svećenik spali na žrtveniku na ugodni miris Gospodu. Kad mu svećenik tako pribavi pomirenje, bit će mu oprošteno.

[32] Ako hoće kao prinos da prinese ovcu kao žrtvu za grijeh, neka žrtvuje žensku, bez pogrješke životinju.

[33] Neka položi ruku na glavu žrtvi za grijeh i neka je zakolje kao žrtvu za grijeh ondje, gdje se kolje žrtva paljenica.

[34] Svećenik neka uzme prstom nešto od krvi žrtve za grijeh i neka namaže na rogove žrtveniku za žrtve paljenice. Ostalu krv neka izlije na podnožje žrtveniku.

[35] Sve salo neka izvadi, kao što se vadi salo ovce kod žrtve mirotvorne. Svećenik neka to onda spali na žrtveniku nad ognjenim žrtvama Gospodnjim. Kad mu svećenik tako pribavi pomirenje za učinjeni prijestup, bit će mu oprošteno."

Lev. Zakonik, glava 5

[1] "Ako netko sagriješi time, da čuje poziv na svjedočenje i mogao bi da bude svjedok, jer je sam vidio ili je inače saznao, pa ipak ne prijavi, krivnju nosi na sebi.

[2] Ili ako se netko dotakne nečega nečista, strvine od nečiste zvijeri ili strvine od nečiste kućne životinje, ili strvine od nečiste životinje, što gmiže, a da tomu nije svijestan, nečist je i kriv je.

[3] Ili ako se dotakne nečistoće čovječje, bilo kakvagod nečistoća, kojom se može onečistiti, a da tomu nije svijestan, kriv je, kad to sazna.

[4] Ili ako se netko zaklinje nepromišljeno, da će učiniti dobro ili zlo, pa bilo kojagod stvar, za koju se zaklinje nepromišljeno, a da tomu nije svijestan, kad to sazna, kriv je za svaku od tih riječi.

[5] Ako bude dakle kriv za koju od tih stvari, neka prizna, u čemu je pogriješio.

6 I neka tada dovede Gospodu prinosnicu za prijestup, što ga je učinio, žensko od sitne stoke, ovcu ili kozu, kao žrtvu za grijeh. Svećenik neka mu tim pribavi pomirenje za prijestup njegov.

7 Ako li ne bi bio u stanju prinijeti jedan komad od sitne stoke, neka prinese Gospodu za prijestup svoj dvije grlice ili dva golubića, jedno kao žrtvu za grijeh, drugo kao žrtvu paljenicu.

8 Neka donese to svećeniku, a on neka najprije žrtvuje ono, što je određeno za grijeh. Neka mu zakrene glavom kod šije tako, da je posve ne otrgne.

9 Neka onda poškropi krvlju od žrtve za grijeh stranu žrtvenika, a ostala krv neka se iscijedi na podnožju žrtvenika. To je žrtva za grijeh.

10 Drugo neka onako, kako se pristoji, prinese kao žrtvu paljenicu. Kad mu tako svećenik pribavi pomirenje za prijestup, što ga je počinio, bit će mu oprošteno.

11 Ako li ne bi bio u stanju prinijeti dvije grlice ili dva golubića, neka prinese svoj prinos za prijestup svoj desetinu efe bijeloga brašna kao žrtvu za grijeh. Neka na nju ne izlijeva ulja i ne meće kada, jer to je žrtva za grijeh.

12 Neka to donese svećeniku, a svećenik neka uzme od toga punu šaku kao mirisni dio njezin i neka spali na žrtveniku nad ognjenim žrtvama Gospodnjim. Tako je to žrtva za grijeh.

13 Kad mu je tako svećenik pribavio pomirenje za prijestup, što ga je u čemugod od ovoga učinio, bit će mu oprošteno. To ima da pripadne svećeniku kao prinos."

14 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

15 "Ako netko pronevjeri nešto i nepromišljeno se ogriješi o stvari, što su posvećene Gospodu, neka prinese Gospodu žrtvu za grijeh od sitne stoke ovna bez pogrješke, koji po procjeni tvojoj vrijedi najmanje dva šekela srebra po težini Svetišta.

16 Iznos, za koji je oštetio Svetište, ima nadoknaditi i još peti dio iznosa priložiti i predati svećeniku. Kad mu je svećenik prinesenim ovnom na žrtvu za prijestup pribavio pomirenje, bit će mu oprošteno.

17 Ako se netko ogriješi i učini što zabranjuju zapovijedi Gospodnje, a da tomu nije svijestan, kriv je i nosi na sebi zlodjela.

[18] I neka donese svećeniku od sitne stoke ovna bez pogrješke po procjeni tvojoj kao žrtvu za prijestup. Kad mu onda svećenik zbog prijestupa, što ga je počinio, a da nije znao, pribavi pomirenje, bit će mu oprošteno.

[19] To je žrtva za prijestup; on se je ogriješio o Gospoda."

Lev. Zakonik, glava 6

[1] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[2] "Ako se netko ogriješi i pronevjeri Gospodu nešto time, da utaji bližnjemu svojemu nešto povjereno ili izručeno ili ukradeno, ili prevari bližnjega svojega;

[3] Ili nađe izgubljeno, pa utaji, ili se krivo zakune za kojugod stvar, kojom se može čovjek ogriješiti;

[4] Ako se tako ogriješi i skrivi, neka vrati ukradeno, što je prisvojio sebi, ili povjereno, što je njemu dano, ili izgubljeno, što je našao;

[5] Ili sve ono, za što se je krivo zakleo, i to neka vrati u cijeloj vrijednosti svojoj i još neka pridoda peti dio iznosa; neka to vrati vlasniku onaj dan, kad prinosi žrtvu za svoj prijestup.

[6] On će prinesti Gospodu žrtvu za prijestup neka donese svećeniku od sitne stoke ovna bez pogrješke po procjeni tvojoj.

[7] Kad mu onda svećenik pribavi pomirenje pred Gospodom, bit će mu oprošten svaki čin, kojime jedan može ogriješiti."

[8] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[9] "Daj Aronu i sinovima njegovim ovaj naputak: Ovo su odredbe za žrtvu paljenicu: ova, žrtva paljenica, ima ostati na žrtveniku, gdje je bila zapaljena, cijelu noć sve do jutra; i oganj na žrtveniku ima tako gorjeti jednako.

[10] Svećenik neka obuče svoju haljinu lanenu i gaće lanene neka obuče i neka odstrani pepeo, u koji je promijenio oganj žrtvu paljenicu, i neka ga istrese pokraj žrtvenika.

[11] Onda neka svuče haljine svoje, neka obuče druge haljine i neka iznese pepeo van pred tabor na koje čisto mjesto.

12 Oganj na žrtveniku ima gorjeti jednako i nikad da se ne utrne. Svako jutro neka svećenik naloži drva na oganj, neka metne na njega žrtvu paljenicu i neka spali na njemu komade sala od žrtava mirotvornih.

13 Oganj neka gori jednako na žrtveniku; nikada se ne smije utrnuti.

14 Za prinos vrijede ove odredbe: sinovi Aronovi imaju ga donijeti pred Gospoda na žrtvenik.

15 Onda neka jedan uzme punu šaku bijeloga brašna i ulja od prinosa, uz to sav kad na prinosu, i neka to spali na žrtveniku na ugodni miris, kao mirisni dio Gospodu.

16 Što onda još preostane od njega, imaju pojesti Aron i sinovi njegovi. Nekvasno ima se to blagovati na svetom mjestu; u dvorištu Šatora sastanka imaju to pojesti.

17 Ne smije se peći s kvascem. Kao dio njihov to im ja odredih od žrtava mojih ognjenih. Presveto je to kao žrtva za grijeh i žrtva za prijestup.

18 Svi muški potomci Aronovi smiju to jesti. Ovaj zakon ima vječnu valjanost u svima naraštajima vašim; i svaki koji ih se dotakne, posvetit će se."

19 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

20 "Prinos, što ga Aron i sinovi njegovi imaju žrtvovati Gospodu na dan, kada se jedan pomaže, neka se sastoji u jednoj desetini efe bijeloga brašna kao redovitom prinosu, jedna polovica od toga ujutro, druga uvečer.

21 Na tavi ima se pripraviti s uljem, i prinijeti ga umiješenoga. Imaš ga pečenoga u komadima prinijeti kao prinos na ugodni miris Gospodu.

22 Svećenik, koji bude pomazan za nasljednika Aronova između sinova njegovih, ima ga priređivati Gospodu po odredbi, što vrijedi vječno. Sav ima se spaliti!

23 Jer svaki prinos svećenikov ima se sav spaliti: ne smije se od njega ništa pojesti."

24 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

25 "Kaži Aronu i sinovima njegovim ovaj naputak: Ove odredbe vrijede kod žrtve za grijeh: na mjestu, gdje se kolje žrtva paljenica, ima se klati žrtva za grijeh pred Gospodom – to je presveto!

[26] Samo svećenik, koji prinosi žrtvu za grijeh, smije nju jesti; na svetom mjestu, u dvorištu Šatora sastanka, ima se jesti.

[27] Svaki, koji se dotakne mesa njezina, postaje svet, i ako mu nešto od krvi poštrapa haljinu, moraš na svetom mjestu oprati onaj dio, što je poštrapan.

[28] Posuda zemljana, u kojoj je bila kuhana, mora se razbiti. Ako je kuhana u posudi mjedenoj, onda se mora istrti i vodom isprati.

[29] Samo muški pripadnici svećenstva smiju od toga jesti – to je presveto!

[30] Ali nijedna žrtva za grijeh, od koje se jedan dio krvi unese u Šator sastanka, da u Svetištu služi za pomirenje, ne smije se jesti, nego se mora spaliti u ognju.

Lev. Zakonik, glava 7

[1] Ovo je propis zakona za žrtvu radi prijestupa: Presveta je!

[2] Na mjestu, gdje se kolje žrtva paljenica, ima se klati i žrtva za prijestup, a krvlju njezinom mora se poškropiti žrtvenik unaokolo.

[3] Sve salo njezino ima se prinijeti: tusti rep sa salom, što pokriva drob,

[4] Obadva bubrega sa salom njihovim, što je na slabinama, i mrežica na jetrima. Ima se izvaditi s bubrezima!

[5] Svećenik neka to onda spali na žrtveniku kao ognjenu žrtvu Gospodu. Tako je to žrtva za prijestup.

[6] Svi muški članovi svećenstva smiju od toga jesti. Na svetom mjestu mora se pojesti – presveto je!

[7] Što valja o žrtvi za grijeh, valja i o žrtvi za prijestup; za obje valja ista odredba: ima da pripadne svećeniku, koji je njom pribavio pomirenje.

[8] Svećeniku, koji za nekoga prinosi žrtvu paljenicu, ima pripasti koža životinje od žrtve paljenice, koju je prinio.

[9] Onda svaki prinos, što je pečen u peći, i sve, što se priredi u kotliću ili na tavi, ima pripasti svećeniku, koji to prinosi.

[10] Ali svaki prinos, što se priredi s uljem ili je suh, ima pripasti svima sinovima
Aronovim, jednomu kao drugomu.

[11] Ove odredbe vrijede za žrtvu mirotvornu, što se prinosi Gospodu.

[12] Ako je netko prinosi u zahvalu, onda ima sa žrtvom zahvalnom prinijeti još kolače
nekvasne s uljem zamiješene i mlince nekvasne uljem namazane i bijelo brašno
zamiješeno s uljem i priređeno za kolače.

[13] S kolačima od tijesta kvasnoga neka prinese prinos svoj zajedno sa žrtvenom
životinjom, u kojoj sastoji zahvalna mirotvorna žrtva njegova,

[14] Po jedan od njih ima kod svakoga prinosa prinijeti kao podizanje Gospodu. Ima to
da pripadne svećeniku, koji poškropi krvlju od žrtve mirotvorne.

[15] Meso zahvalne mirotvorne žrtve mora se pojesti na dan, kad se prinosi; ne smije se
ništa od toga ostaviti do idućeg jutra.

[16] Ako li se prinosi žrtva radi zavjeta ili od slobodne volje, onda se ima doduše pojesti
meso na dan, kad se prinosi žrtva. Ipak se smije, što je od toga preostalo, još sutradan
jesti.

[17] Ali što treći dan preostane od žrtvenog mesa, mora se spaliti.

[18] Jer ako bi se još treći dan jelo od mesa žrtve mirotvorne, ne bi to bilo pravo.
Onomu, koji ju je prinio, ne bi se ubrojila, nego bi se smatrala pokvarenom, i svaki,
koji bi jeo od toga, nosio bi na sebi krivnju!

[19] I takvo meso, što se je dotaklo bilo čega nečistoga, ne smije se jesti, nego se mora
spaliti! Drugo žrtveno meso smije jesti tko je god čist.

[20] Tko uživa meso od žrtve mirotvorne Gospodnje, a nečist je, taj se ima istrijebiti iz
naroda svojega!

[21] Tko se je dotaknuo bilo čega nečistoga, ili nečistoga čovjeka ili nečiste životinje ili
kojega mu drago gada nečistoga, pa ipak uživa meso žrtve mirotvorne, što je bila
prinesena Gospodu, taj se ima istrijebiti iz naroda svojega!"

[22] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[23] "Daj sinovima Izraelovim ovaj naputak: Ne jedite nikakva sala od goveda, ovaca i koza.

[24] Salo od životinja, što crknu, ili ih zvijer razdre, smije se doduše upotrijebiti u koju mu drago svrhu, ali ga ne smijete jesti.

[25] Jer svaki, koji jede salo od životinja, što se može prinijeti Gospodu kao ognjena žrtva, taj se ima, ako to uživa, istrijebiti iz naroda svojega.

[26] Isto tako ni u jednom prebivalištu svojem ne smijete uživati krvi niti od ptica niti od četveronožnih životinja.

[27] Tko uživa bilo koju krv, ima se istrijebiti iz naroda svojega!"

[28] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[29] "Kaži sinovima Izraelovim ovaj naputak: Tko prinosi Gospodu žrtvu mirotvornu, taj ima prinijeti Gospodu dužni dio od mirotvorne žrtve svoje.

[30] On sam ima prinijeti komade, što pripadaju Gospodu kao ognjena žrtva; neka prinese salo uz grudi; grudi, da se primiču i odmiču kao žrtva primicanja i odmicanja pred Gospodom.

[31] Ali salo neka svećenik spali na žrtveniku, a grudi imaju pripasti Aronu i sinovima njegovim.

[32] I desno stegno imate dati svećeniku kao žrtvu podizanja od mirotvornih žrtava svojih.

[33] Onomu između sinova Aronovih, koji prinosi krv i salo žrtve mirotvorne, ima kao dio pripasti desno stegno.

[34] Jer grudi primicanja i odmicanja i stegno podizanja uzimam od sinova Izraelovih kao svoj dio na mirotvornim žrtvama njihovim i dajem ih svećeniku Aronu i sinovima njegovim kao vječno dužnu pristojbu od strane sinova Izraelovih.

[35] To je dio Aronov i sinova njegovih na ognjenim žrtvama Gospodnjim od dana, kad ih pripusti k sebi, da bi služili Gospodu kao svećenici.

[36] To predade Gospod njima na dan, kad ih pomaza, kao dar od strane sinova Izraelovih. To je vječita, kroz sve naraštaje obvezna pristojba."

[37] To su odredbe za žrtvu paljenicu, prinos, žrtvu za grijeh i žrtvu za prijestup, žrtvu posvećenja i žrtvu mirotvornu,

[38] Što ih je Gospod zapovjedio Mojsiju na gori Sinaju, kad zapovjedi sinovima Izraelovima da u pustinji Sinajskoj prinose žrtvene prinose svoje Gospodu.

Lev. Zakonik, glava 8

[1] Potom zapovjedi Gospod Mojsiju:

[2] "Uzmi Arona i s njim sinove njegove, uz to sveto ruho i ulje pomazanja, junca za žrtvu radi grijeha obadva ovca i košaricu s nekvasnim kruhovima.

[3] Tada skupi svu zajednicu na ulazu u Šator sastanka."

[4] Mojsije učini, kao što mu je bio zapovjedio Gospod, i zajednica se skupi na ulazu u Šator sastanka.

[5] Onda Mojsije reče zajednici: "Ovo je sve zapovjedio Gospod da se učini."

[6] I dovede Mojsije Arona i sinove njegove i opra ih vodom.

[7] Nato mu obuče košulju, opasa ga pojasom, ogrnu ga plaštem, metnu mu povrh njega oplećak, steže mu tkanicu oplećka i tako ga pričvrsti na njemu.

[8] Tada pričvrsti na istom naprsnik i stavi u naprsnik Urim i Tumim.

[9] Nato mu metnu kapu na glavu i pričvrsti na kapu sprijeda čeonu pločicu zlatnu, krunu svetu, kao Što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

[10] Tada uze Mojsije ulje pomazanja, pomaza Prebivalište sveto i sve u njemu i posveti ga tako,

[11] I poškropi njim sedam puta žrtvenik i pomaza žrtvenik i sve posude njegovo i umivaonicu i podnožje njezino, da ih tim sveti.

12 Onda izli Mojsije Aronu nešto od ulja pomazanja na glavu i pomaza ga, da ga tim posveti.

13 Nato dovede Mojsije sinove Aronove, obuče im košulje, opasa ih pojasom i metnu na visoke kape na glave, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

14 Tada dovede junca za žrtvu radi grijeha, i Aron i sinovi njegovi položiše ruke svoje na glavu juncu žrtve za grijeh.

15 Nato ga zakla Mojsije, uze krvi, prstima svojim namaza je na rogove žrtveniku unaokolo, i očisti tako žrtvenik od grijeha. Ostalu krv izli na podnožje žrtveniku, i tako posveti žrtvenik, kad ga očisti od grijeha.

16 Onda uze sve salo, što je pokrivalo drob, i mrežicu na jetrima i obadva bubrega sa salom njihovim, i to Mojsije spali na žrtveniku.

17 Junca, kožu njegovu, meso njegovo i crijevni sadržaj spali izvan tabora, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

18 I dovede ovna za žrtvu paljenicu, i Aron i sinovi njegovi polomiše ruke svoje na glavu ovnu.

19 Mojsije zakla ga i poškropi krvlju žrtvenik unaokolo.

20 Rasiječe ovna na dijelove njegove, i Mojsije spali glavu i komade i salo.

21 Drob i noge opra vodom, i spali Mojsije svega ovna na žrtveniku. Tako je to bila žrtva paljenica na ugodni miris, žrtva ognjena Gospodu, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

22 Nato dovede drugoga ovna, ovna namještajnoga, i Aron i sinovi njegovi položiše ruke svoje na glavu ovnu.

23 Tada ga zakla Mojsije, uze nešto od krvi i namaza je na jagodicu desnoga uha Aronu i na palac desne ruke njegove i na veliki palac desne noge njegove.

24 Onda dovede Mojsije sinove Aronove; namaza nešto od krvi ha jagodicu desnoga uha njihova i na palac desne ruke njihove i na desni im veliki nožni palac. A ostalom krvlju poškropi žrtvenik unaokolo.

25 Potom uze salo, tusti rep i sve salo, što pokriva drob, i mrežicu na jetrima i obadva
bubrega sa salom njihovim i stegno desno.

26 Onda uze iz košarice s nekvasnim kruhovima, što je stajala pred Gospodom, jedan
kolac nekvasan, jedan kolač s uljem priređen i jednu pogaču i metnu ih uz komade
sala i uz stegno desno.

27 Sve to dade Aronu i sinovima njegovim u ruke i žrtvova podizanjem i mahanjem
pred Gospodom.

28 Tada im uze to Mojsije iz ruku i spali na žrtveniku nad žrtvom paljenicom. Tako je
to bila žrtva namještajna na ugodni miris, žrtva ognjena Gospodu.

29 I uze Mojsije grudi i žrtvova ih podizanjem i mahanjem pred Gospodom. One
pripadoše Mojsiju od ovna namještajnoga kao dio, kao što je bio zapovjedio Gospod
Mojsiju.

30 Nato uze Mojsije nešto od ulja pomazanja i od krvi na žrtveniku i poškropi tim
Arona i haljine njegove, isto tako sinove njegove i haljine sinova njegovih, i tako
posveti Arona i haljine njegove, isto tako i sinove njegove i haljine sinova njegovih.

31 Potom reče Mojsije Aronu i sinovima njegovim: "Kuhajte meso na ulazu u Šator
sastanka i ondje ga jedite s kruhom, što se nalazi u košarici za žrtvu posvećenja. Tako
mi se je zapovjedilo. Aron i sinovi njegovi imaju to jesti!

32 Što preostane od mesa i kruha, morate spaliti.

33 I ne smijete sedam dana otići od ulaza u Šator sastanka sve do dana, kad se navrši
vrijeme posvećenja vašega, jer sedam dana ima trajati vaše posvećenje.

34 Kako je on danas činio, tako je Gospod zapovjedio da se čini i nadalje, da se za vas
pribavi pomirenje.

35 Morate sedam dana po danu i po noći ostati na ulazu u Šator sastanka i vršiti
odredbe Gospodnje, da ne morate umrijeti. Tako mi je zapovjeđeno."

36 Aron i sinovi njegovi učiniše sve, što je bio zapovjedio Gospod preko Mojsija.

Lev. Zakonik, glava 9

1 U osmi dan pozva Mojsije Arona i sinove njegove i starješine sinova Izraelovih,

2 I reče Aronu: "Uzmi sebi junca kao žrtvu za grijehe i ovna kao žrtvu paljenicu, obadva bez pogrješke, i prinesi ih pred Gospodom."

3 A sinovima Izraelovim zapovjedi ovo: "Uzmite jarca kao žrtvu za grijehe i tele i ovcu, oboje od jedne godine i bez pogrješke, kao žrtvu paljenicu,

4 I vola i ovna kao žrtvu mirotvornu, da ih zakoljete pred Gospodom, uz to prinos s uljem zamiješen; jer danas će vam se objaviti Gospod."

5 Donesoše dakle to, što je bio zapovjedio Mojsije, pred Šator sastanka, i sva zajednica dođe ovamo i stupi pred Gospoda.

6 Tada reče Mojsije: "Ovo vam je Gospod zapovjedio da učinite, da vam se objavi slava Gospodnja."

7 Nato zapovjedi Mojsije Aronu: "Stupi na žrtvenik i prinesi svoju žrtvu za grijeh i svoju žrtvu paljenicu, da pribaviš sebi i narodu svojemu pomirenje, onda prinesi prinos za narod, da im pribaviš pomirenje, kao što je zapovjedio Gospod."

8 I stupi Aron na žrtvenik i zakla tele, što je bilo određeno za njega kao žrtva za grijeh.

9 Sinovi Aronovi dodaše mu krv, on umoči prst svoj u krv i namaza je na rogove žrtveniku. Ostalu krv izli na podnožje žrtveniku.

10 Tada salo i bubrege i mrežicu na jetrima od žrtve za grijeh spali na žrtveniku, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

11 Ali meso i kožu spali izvan tabora.

12 Potom zakla žrtvu paljenicu, i sinovi Aronovi dodaše mu krv, kojom poškropi žrtvenik unaokolo.

13 Tada mu dodaše žrtvu paljenicu, rasječenu na komade, zajedno s glavom, i on to spali na žrtveniku.

14 Nato opra drob i noge i spali ih na žrtveniku nad žrtvom paljenicom.

15 Onda prinese prinos za narod. Uze jarca, što je bio određen za narod kao žrtva za
grijeh, zakla ga i kao prije prinese ga kao žrtvu za grijeh.

16 Nato prinese žrtvu paljenicu i obavi je, kako je trebalo.

17 Nadalje prinese prinos, uze od njega punu šaku i spali na žrtveniku, osim jutarnje
žrtve paljenice.

18 Potom zakla vola i ovna kao žrtvu mirotvornu za narod. Sinovi Aronovi dodaše mu
krv, kojom po škropi žrtvenik unaokolo.

19 A komade sala od vola, tusti rep od ovna i salo, što pokriva drob, bubrege i mrežicu
na jetrima.

20 Ove komade sala položiše na komade od grudi, onda spali komade sala na
žrtveniku.

21 A komade od grudi i stegno desno žrtvova Aron podizanjem i mahanjem pred
Gospodom, kao što je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

22 Tada raširi Aron ruke svoje nad narod i blagoslovi ga. Pošto je bio prinio žrtvu za
grijeh, žrtvu paljenicu i žrtvu mirotvornu, siđe sa žrtvenika.

23 Nato otidoše Mojsije i Aron u Šator sastanka. Kad izađoše, blagosloviše narod.
Tada se objavi svemu narodu slava Gospodnja.

24 I oganj izađe od Gospoda i spali na žrtveniku žrtvu paljenicu i komade sala. Kad to
vidje sav narod, klicao je i popadao ničice na svoje lice.

Lev. Zakonik, glava 10

1 A sinovi Aronovi Nadab i Abihu uzeše svaki svoju kadionicu, metnuše oganj u njih
i prinesoše tako Gospodu ognjenu žrtvu nepristojnu, koju im on nije bio zapovjedio.

2 Ali oganj izađe od Gospoda i izgori ih, i tako umriješe pred Gospodom.

3 Tada reče Mojsije Aronu: "Ovdje se ispunjava ono, što je Gospod navijestio, kad je
rekao: Na onima, koji mi stoje blizu, pokazat ću svetost svoju, i pred svim narodom

proslavit ću sebe." A Aron je šutio.

4 I Mojsije dozva Mišaela i Elisafana, sinove Uziela, strica Aronova, i zapovjedi im: "Pristupite i iznesite braću svoju iz Svetišta van pred tabor!"

5 Oni pristupiše i iznesoše ih u košuljama njihovim van pred tabor, kako je bio zapovjedio Mojsije.

6 Nato Mojsije zapovjedi Aronu i sinovima njegovim Eleazaru i Itamaru: "Ne smijete vlasi svoje neuređeno spuštati i haljine svoje derati. Inače morate umrijeti, i Gospod bi se razgnjevio na svu zajednicu. A braća vaša, sva kuća Izraelova, neka oplakuje požar, što ga zapali Gospod.

7 I ne smijete ostaviti ulaz u Šator sastanka, da ne umrete, jer je na vas došlo Gospodnje ulje pomazanja." I učiniše tako po zapovijedi Mojsijevoj.

8 Tada zapovjedi Gospod Aronu:

9 "Vina i jakoga pića ne smijete piti vi, ti i sinovi tvoji; kad ulazite u Šator sastanka! Inače biste morali umrijeti. Ovaj zakon ima vječitu valjanost za sva plemena vaša.

10 Da biste uvijek mogli razlikovati između svetoga i nesvetoga, između čistoga i nečistoga.

11 I sinove Izraelove poučavaj u svima zakonima, što vam ih je objavio Gospod preko Mojsija."

12 Potom zapovjedi Mojsije Aronu i sinovima njegovim Eleazaru i Itamaru, koji još preostadoše: "Uzmite prinos, što još preostade od ognjenih žrtava Gospodnjih, i jedite ga nekvasnog pokraj žrtvenika, jer je Presvet.

13 Zato ga morate pojesti na svetom mjestu; jer je dio, što pripada tebi i sinovima tvojim od ognjenih žrtava Gospodnjih; jer tako mi je bilo zapovjeđeno.

14 A grudi primicanja i odmicanja i stegno podizanja imate vi, ti i s tobom sinovi tvoji i kćeri tvoje, jesti na kojem čistu mjestu, jer su dio, što pripada tebi i sinovima tvojim od mirotvornih žrtava sinova Izraelovih.

15 Stegno podizanja i grudi primicanja i odmicanja imaju se donijeti s komadima sala određenim za žrtvu ognjenu, da se žrtvuju podizanjem i mahanjem pred Gospodom.

Tada imaju pripasti tebi i sinovima tvojim s tobom kao vječno ustanovljena pristojba, kao Što je zapovjedio Gospod."

16 Kada je Mojsije pomno propitao za jarca žrtve radi grijeha, pronašlo se, da je bilo spaljeno. Tada se on jako razgnjevi na Eleazara i Itamara, sinove Aronove, koji su mu još bili ostali, i reče:

17 "Zašto ne jedoste žrtvu za grijeh na svetom mjestu? Ona je presveta i on vam je dade, da oduzmete krivnju zajednice i pribavite im pomirenje pred Gospodom.

18 Krv njezina nije bila unesena u unutrašnjost Svetišta. Zato biste je morali jesti u Svetištu, kao što sam bio zapovjedio."

19 Aron odgovori Mojsiju: "Oni danas prinesoše svoju žrtvu za grijeh i svoju žrtvu paljenicu pred Gospodom, pa ipak me to pogodi. I da sam danas htio jesti meso žrtve za grijeh, bi li to bilo po volji Gospodu?

20 Kad to ću Mojsije, umiri se.

Lev. Zakonik, glava 11

1 Potom dade Gospod Mojsiju i Aronu ovu naredbu:

2 "Kažite sinovima Izraelovim: Od svih četveronožaca na zemlji smijete jesti ove životinje:

3 Sve, što ima papke razdvojene, i to papke posve razdvojene, i što ujedno preživa među četveronošcima, to smijete jesti.

4 Ali ne smijete jesti od preživača i od onih, što imaju papke razdvojene: devu, jer ona doduše preživa, ali nema papaka posve razdvojenih – ona vam mora biti nečista.

5 Nadalje kunelića, jer on je doduše preživač, ali nema papaka posve razdvojenih – on vam mora biti nečist.

6 Onda zeca, jer on je doduše preživač, ali nema papaka razdvojenih – on vam mora biti nečist.

7 Isto tako svinju; ona ima doduše papke razdvojene, i to papke posve razdvojene, ali ne preživa – ona vam mora biti nečista.

8 Mesa njihova ne smijete jesti i strvine njihove ne smijete se dodijevati – to vam mora biti nečisto.

9 Od svih u vodi životinja smijete jesti ove: Sve životinje u vodi, u morima i rijekama, što imaju peraje i ljuske, ove smijete jesti.

10 A sve životinje u morima i rijekama, što nemaju peraje i ljuske između svega, što se giba u vodi, između svih živih bića, što su u vodi – one neka su vam gnusoba.

11 Gnusoba imaju vam one biti! Od mesa njihova ne smijete ništa jesti, strvina njihova neka vam se gadi.

12 Sve životinje u vodi, što nemaju peraje i ljuske, neka su vam gnusoba.

13 Između ptica neka vam se gade ove – ne smiju se jesti, nego su gnusoba: orao, strvinar, jastrijeb,

14 Piljug, sve vrste sokola;

15 Sve vrste gavrana;

16 Noj, lastavica, galeb, sve vrste kobaca;

17 Lovni ćuvik, gnjurac, ušara,

18 Labud, pelikan, plamenac,

19 Roda, sve vrste čapalja, pupavac i šišmiš.

20 Sve male krilate životinje, što idu na četiri, neka su vam gnusoba!

21 Između svih malih krilatih životinja, što idu na četiri, smijete jesti samo one, što imaju nad svojim nogama dva stegna, da mogu njima skakati po zemlji.

22 Od ovih smijete jesti ove: sve vrste skakavaca selaca, sve vrste skakavaca proždrljivih, sve vrste skakavaca brzonogih i sve vrste skakavaca skočaca.

23 A sve druge male krilate životinje, što imaju četiri noge, neka su vam gnusoba!

24 Po slijedećim životinjama vi ćete se onečistiti – tko se dotakne strvine njihove, nečist je do večera.

25 I svaki, koji ponese komad strvine, mora oprati haljine svoje i nečist je do večera;

26 Po svim životinjama, što imaju papke razdvojene, ali ne posve razdvojene i ne preživaju. One neka su vam nečiste, i tko ih se dotakne, nečist je!

27 I sve četveronožne životinje, što idu na šapama, neka su vam nečiste, i tko se dotakne strvine njihove, nečist je do večera.

28 Tko ponese strvinu njihovu, mora oprati haljine svoje i nečist je do večera. Neka su vam one nečiste.

29 Nadalje između malih životinja, što puzu po zemlji, neka su vam nečiste ove: lasica, miš, sve vrste gušterica.

30 Rovka, kameleon, geko, zelembač i daždevnjak.

31 Ove neka su vam nečiste između svih malih životinja. Svaki, koji ih dotakne, kad su mrtve, ostane nečist do večera.

32 Svaki predmet, na koji padne koja od njih mrtva, nečist je. Svaka posuda drvena, haljina, koža ili vreća, svaka sprava, što se rabi, mora se umočiti u vodu i ostane nečista do večera; onda je opet čista.

33 Ako li jedna od njih padne u koju posudu zemljanu, onda je sve, što je u njoj, nečisto, i morate je razbiti.

34 Svako jelo, što se jede, i na koje dođe takva voda, nečisto je. Isto tako svako piće, sto se obično pije, u svakoj je takvoj posudi nečisto.

35 I sve, na što padne takva strvina, nečisto je. Peć ili ognjište mora se porušiti; oni su nečisti i moraju vam biti nečisti.

36 Samo izvori, studenci i nakapnice ostaju čisti. A tko se dotakne strvine jedne takve životinje, nečist je.

37 Ako li strvina padne na sjemenje, što se ima posijati, ostaje ono čisto.

38 Ako li dođe voda na sjemenje, a onda padne strvina na njega, nečisto vam je.

39 Ako ugine koja od životinja, što vam služe za jelo, onda je onaj, koji se dotakne strvine, nečist do večera.

40 A tko pojede nešto od strvine njezine, mora oprati haljine svoje i ostaje nečist do večera, i tko prihvati takvu strvinu, mora oprati haljine svoje i ostane nečist do večera.

41 Svi mali gmizavci, što puzu po zemlji, gadni su; ne smiju se jesti!

42 Sve, što gmiže na trbuhu, i sve, što se miče na četiri, i sve četvoronošce od svih malih životinja, što puzu po zemlji, ne smijete jesti, jer su gadni!

43 Nemojte se sami opoganiti bilo kojim puzavcem i nemojte se onečistiti po njima, da ne budete po njima nečisti.

44 Jer ja sam Gospod, Bog vaš. Zato se iskažite kao sveti i budite sveti, jer sam ja svet! Nemojte se onečistiti bilo kojim puzavcem, što puže po zemlji!

45 Jer ja sam Gospod, koji sam vas izveo iz zemlje egipatske, da budem Bog vaš . Budite dakle sveti, jer sam ja svet!"

46 To su zakoni o četveronošcima i pticama i svima živim bićima, što se miču u vodi, i o svima bićima, što puzu po zemlji.

47 Da se razlikuje i između nečistoga i čistoga i između životinja, što se smiju jesti, i onih, što se ne smiju jesti.

Lev. Zakonik, glava 12

1 Nato Gospod zapovjedi Mojsiju:

2 "Kaži sinovima Izraelovim ove odredbe: Kad žena zatrudni i porodi dječaka, onda je ona sedam dana nečista; tako je dugo nečista kao u dane svoje nečistoće zbog svojega mjesečnog pravila.

3 U osmi dan mora se obrezati dječakova prednja kožica.

4 Onda neka ostane kod kuće još trideset i tri dana preko vremena očišćenja krvi svoje. Ne smije ništa sveto dotaknuti i u Svetište stupiti, dok ne prođu dani njezina

čišćenja.

5 Ako li porodi djevojku, onda je nečista dva tjedna kao kod mjesečne nečistoće i
neka ostane kod kuće šezdeset i šest dana preko vremena očišćenja krvi.

6 Kad onda prođu dani očišćenja njezina, neka donese, bilo za sina ili za kćer, na ulaz
u Šator sastanka svećeniku jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu i golubića ili grlicu
za žrtvu radi grijeha.

7 Ovaj ima životinje prinijeti pred Gospodom i njoj time pribaviti pomirenje. Tako će
ona biti čista od tečenja krvi svoje. Ovo je zakon za porodilju, kad rodi bilo muško ili
žensko dijete.

8 Ako li nije u stanju da dadne janje, onda neka uzme dvije grlice ili dva golubića,
jedno za žrtvu paljenicu, drugo za žrtvu radi grijeha. Tako neka joj svećenik pribavi
pomirenje, da bude čista."

Lev. Zakonik, glava 13

1 Onda zapovjedi Gospod Mojsiju i Aronu:

2 "Ako kod nekoga izbije na koži otok ili osip ili svijetla pjega i tako postane opasnost
gube, onda se ima on dovesti k svećeniku Aronu ili k jednomu od sinova njegovih,
svećenika.

3 Vidi li svećenik to mjesto na koži i opazi li, da je dlaka na tom mjestu postala bijela
i da je to mjesto dublje od ostale koze, onda je to guba. Kad to svećenik vidi, mora ga
proglasiti nečistim.

4 Ako li je bijela pjega na koži njegovoj i nije dublja od ostale kaže, i ako dlaka nije
još postala bijela, onda ima svećenik zaraženoga pritvoriti za sedam dana.

5 Ako ga onda svećenik sedmoga dana pregleda i opazi, da je to mjesto ostalo jednako
u svojoj boji, jer se boljetica na koži nije dalje razišla, tada ima svećenik pritvoriti
zaraženoga za daljnih sedam dana.

6 Pregleda li ga onda svećenik opet sedmoga dana i nađe li pri tom, da je to mjesto
bljeđe postalo i da se boljetica nije dalje razišla, tada ga ima svećenik proglasiti
čistim: to je samo osip; dotični ima oprati haljine svoje tada je čist.

[7] Ako li se dalje raziđe osip, pošto se je dotični pokazao svećeniku, da bude čist, i on se po drugi put pokaže svećeniku.

[8] I svećenik opazi, da se je osip dalje razišao, tada ga ima svećenik proglasiti nečistim: to je guba.

[9] Pokaže li se na čovjeku mjesto, što je kao gubavo; ima se on dovesti k svećeniku.

[10] Opazi li svećenik, da je bijel otok na koži, i da je tu dlaka postala bijela, i da na otoku raste divlje meso,

[11] Onda je to zastarjela guba na koži njegovoj. Zato ga ima svećenik proglasiti nečistim, a da ga ne pritvori; jer je on nečist.

[12] Ako li guba izbije po svoj koži, tako da guba pokrije kožu čovjeku od glave do pete, kamogod bi svećenik mogao pogledati,

[13] I svećenik opazi, da je guba pokrila čitavo tijelo, onda neka proglasi dotičnoga čistim: on je postao posve bijel i po tom čist.

[14] A čim se na njemu pokaže divlje meso, postaje nečist.

[15] I kad svećenik vidi na njemu divlje meso, neka ga proglasi nečistim. Divlje je meso nečisto; guba je.

[16] Iščezne li opet divlje meso i on postane opet bijel, onda neka ide k svećeniku.

[17] Kad ga svećenik pregleda i nađe, da je mjesto postalo bijelo, onda ga ima svećenik da proglasi čistim: on je čist.

[18] Ako se kod nekoga na koži napravi čir i opet zacijeli,

[19] Ali onda na mjestu čira nastane bijel otok ili bjelocrvenkasta pjega, onda se on ima pokazati svećeniku.

[20] Opazi li tada svećenik, da je ona dublja od kože, i da je dlaka na njoj postala bijela, onda ga svećenik ima proglasiti nečistim: guba je, što je izbila u čiru.

[21] Ako li svećenik pregleda mjesto i nađe, da nema na njemu bijelih dlaka, i da nije dublje od kože i da je bljeđe postalo, onda ga ima svećenik odijeliti za sedam dana.

[22] Ako li se sve više širi na koži, onda ga ima svećenik proglasiti nečistim: to je guba.

[23] Ako li se pjega ograniči na isto mjesto, a da se nije raširila dalje, onda je to samo zarašćen čir. Svećenik ga ima proglasiti čistim.

[24] Ako tko ima na koži opržinu, i meso što se napravi u opržini, izgleda kao bjelocrvenkasta ili bijela pjega.

[25] I opazi svećenik, kad je pregledava, da je dlaka na pjegi postala bijela i ona se pokazuje dublja od kože, onda je to guba, što je izbila u opržini. Zato ga ima svećenik proglasiti nečistim: to je guba.

[26] Ako li svećenik, kad pregledava, ne nađe nikakve bijele dlake na pjegi i ova nije dublja od kože, ali izgleda blijeda, onda ga ima svećenik odijeliti za sedam dana.

[27] Pregleda li ga onda svećenik sedmoga dana, tada ga ima svećenik, ako se je pjega na koži njegovoj raširila sve dalje, proglasiti nečistim: to je guba.

[28] Ako li svijetla pjega ostane egraničena na isto mjesto i ne širi se dalje na koži i postala je bljeđa, onda je to samo otok od opržine. Zato ga ima svećenik proglasiti čistim: to je samo zarašćena opržina.

[29] Ako u muža ili u žene nastane osip na glavi ili na bradi,

[30] I svećenik, kad pregledava, nađe, da je on dublji od kože i da je na njemu tanka, zlatožuta dlaka, neka ga svećenik proglasi nečistim: to je huda krasta, guba na glavi ili na bradi.

[31] Ako li svećenik pregleda hudu krastu i zahvaćeno mjesto ne pokaže se dublje od kože i na njemu ne bude crnih dlaka, onda ima svećenik od hude kraste udarenoga odijeliti za sedam dana.

[32] Pregleda li onda svećenik sedmoga dana udareno mjesto i nađe li, da se huda krasta nije dalje razišla i da na njoj nije nastala zlatožuta dlaka i da krasta nije dublja od kože,

[33] Onda se dotični ima obrijati, ali ne na krastavu mjestu; onda neka svećenik sumnjiva zbog hude kraste još jedanput odijeli za sedam dana.

[34] Ako tada svećenik sedmoga dana pregleda hudu krastu i huda krasta na koži nije se dalje razišla i nije dublja od kože, onda ga ima svećenik proglasiti čistim. On ima tada oprati haljine svoje, tada je čist.

[35] Ako li se huda krasta, pošto je bio proglašen čistim, sve dalje širi po koži,

[36] I ako nađe svećenik, kad ga pregledava, da se je huda krasta dalje raširila na koži, onda više ne treba svećenik da traži zlatožutu dlaku: dotični je nečist.

[37] Ako li huda krasta ostane jednako u svojemu izgledu, i na njoj opet izraste crna dlaka, onda je krasta iscijeljena. Dotični je čist, i svećenik ima ga proglasiti stim.

[38] Pokažu li se u muža ili u žene na koži svijetle pjege, bijele svijetle pjege,

[39] I opazi li svećenik, da su na koži blijede, svijetle bijele pjege, onda je to blag osip, što je izbio na koži: takav je čist.

[40] Ako nekomu postane glava ćelava, tako da je na zatiljku ćelav: takav je čist.

[41] Ako mu glava postane sprijeda ćelava, tako da mu je tjeme ćelavo: takav je isto tako čist.

[42] Ako li se pokaže na prednjoj ili stražnjoj ćeli bjelocrvenkast osip, onda je to guba, što je izbila sprijeda ili straga na ćeli njegovoj.

[43] Nađe li svećenik, kad pregledava, sprijeda ili straga na ćeli njegovoj bjelocrvenkast osip, što izgleda kao guba na koži tijela,

[44] Onda je takav gubav; on je nečist. Neka ga svećenik proglasi nečistim; on ima bolest na glavi.

[45] Gubavac, koji ima na sebi tu bolest, ima hodati u haljinama poderanim i kosa mu na glavi ima biti raspletena! On ima pokrivati bradu svoju i vikati: "Nečist! Nečist!"

[46] On ostaje nečist, doklegod ima tu bolest, jer je nečist, ima stanovati odijeljeno; izvan tabora ima boraviti.

[47] Pokaže li se na haljini mjesto gubavo, bila haljina vunena ili lanena,

48 Ili na tkanim ili pletenim lanenim ili vunenim platnima ili na koži ili na kožnom predmetu,

49 Ako je to mjesto na haljini ili na koži ili na tkanom ili na pletenom platnu ili na kožnom predmetu zelenkasto ili crvenkasto, onda je tu opasnost od gube, i ima se pokazati svećeniku.

50 Svećenik ima tada pregledati to mjesto i tu gubom udarenu stvar odijeliti za sedam dana.

51 Sedmoga dana ima svećenik opet pregledati dotično mjesto. Ako se je tada osip dalje razišao na haljini ili na tkanom ili pletenom platnu ili na koži ili na kožnom predmetu, onda je taj osip huda guba; takav je predmet nečist.

52 Ima se spaliti haljina ili tkano i pleteno laneno ili vuneno platno ili kožni predmet bilo koje vrste, na kojemu se pokazao osip; to guba i mora se takav predmet spaliti.

53 Izađe li iz pregledbe svećenikove, da se opis nije raširio na haljini, na tkanom ili pletenom platnu ili na kožnom predmetu bilo koje vrste,

54 Onda neka naredi svećenik, da se pere ono, na čemu je osip. On ima to još jedanput odijeliti za sedam dana.

55 Ako tada pregleda svećenik, pošto se je opralo dotično mjesto i izgled dotičnoga mjesta nije se promijenio, onda je to, i makar se osip nije dalje razišao, nečisto, i mora se spaliti, makar bio zagriženo mjesto na njegovoj stražnjoj ili prednjoj strani.

56 Izađe li iz pregledbe svećenikove, da je dotično mjesto poblijedjelo, pošto se je opralo, onda se ima odrezati od haljine ili od kože ili od tkanog ili pletenog platna.

57 Ako li se pokaže osip na haljini ili tkanom ili pletenom platnu ili na kožnom predmetu bilo koje vrste, onda je to guba, što je nanovo izbila, i mora se ta, što je zaraženo gubom, spaliti.

58 Haljina ili tkano ili pleteno platno ili kišni predmet bilo koje vrste, kad ih se opralo i s njih osip iščeznuo, moraju se još jedanput oprati; istom su onda čisti.

59 To je zakon o gubi na haljini vunenoj ili lanenoj ili na tkanom ili pletenom platnu ili na kožnom predmetu bilo koje vrste, koliko se imaju proglasiti čistima ili nečistima."

Lev. Zakonik, glava 14

1 Nadalje reče Gospod Mojsiju ovo:

2 "Za gubavca na dan, kad se proglašuje stim, valja ovaj zakon: ima se dovesti pred svećenika,

3 I to mora svećenik izaći van pred tabor. Nađe li tada svećenik kod pregledbe, da je gubom udareno mjesto iscijeljeno,

4 Onda neka naredi svećenik, da se za onoga, koji se ima proglasiti čistim, donesu dvije žive čiste ptice, nešto cedrovine, grimiznog prediva i hisopa.

5 Onda neka svećenik uputi, da se jedna ptica zakolje nad posudom zemljanom s vodom svježom.

6 Neka tada uzme drugu živu pticu i cedrovinu, grimizno predivo i hisop i sve to neka umoči, i živu pticu, u krv ptice, što je bila zaklana nad vodom svježom.

7 Onda neka poškropi onoga, koji se ima da proglasi čistim, sedam puta i tako neka ga očisti. Živu pticu neka pusti da poleti u slobodno polje.

8 Nato mora onaj, koji ga daje čistiti, oprati haljine svoje, ostrići svu kosu svoju i okupati se; tako postane čist. Tada smije ići u tabor, ali mora još sedam dana ostati izvan svojega Šatora.

9 U sedmi dan ima još jedanput ostrići svu kosu svoju, glavu, bradu i obrve; svu kosu svoju ima ostrići, haljine svoje oprati i okupati se; tako postane čist.

10 Onda u osmi dan neka uzme dva muška janjeta bez pogrješke i jednogodišnje žensko janje bez pogrješke i kao prinos tri desetine efe bijeloga brašna, zamiješena s uljem, i jedan log ulja.

11 A svećenik, koji izvršuje čišćenje, ima onoga, koji se daje čistiti, i one darove postavit pred Gospoda na ulaz u Šator sastanka.

12 Tada neka uzme svećenik jedno janje, neka ga prinese kao žrtvu za prijestup s logom ulja, i neka oboje žrtvuje podizanjem i mahanjem pred Gospodom.

[13] Nato neka zakolje janje na mjestu, gdje se kolje žrtva za grijeh i žrtva paljenica, na svetom mjestu, jer kao što žrtva za grijeh, tako ima da pripadne svećeniku i žrtva za prijestup: ona je presveta!

[14] I neka uzme svećenik nešto od krvi žrtve sa prijestup, pa neka svećenik namaže onome, koji se daje čistiti, na jagodicu desnoga uha, na palac desne ruke njegove i na veliki palac desne noge njegove.

[15] Tada neka uzme svećenik nešto od loga ulja i neka nalije u desnu ruku svoju.

[16] Neka tada umoči desni svoj prst u ulje, što mu je u lijevoj ruci, i neka prstom svojim sedam puta poškropi nešto ulja pred Gospodom.

[17] A od ostalog ulja, što mu je u ruci, neka nešto namaže svećenik onome, koji se daje čistiti, na jagodicu desnoga uha, na palac desne ruke njegove i na veliki palac desne noge njegove na mjestu, što ga je pomazao krvlju žrtve za prijestup.

[18] Što onda još preostane od ulja u ruci svećeniku, to neka izlije na glavu onome, koji se daje čistiti, da mu tako svećenik pribavi pomirenje pred Gospodom.

[19] Nato neka svećenik priredi žrtvu za grijeh i tim pribavi onome, koji se daje čistiti, pomirenje radi nečistoće njegove. Zatim neka zakolje žrtvu paljenicu.

[20] Onda neka prinese svećenik žrtvu paljenicu i prinos na žrtveniku. I kad mu je svećenik tako pribavio pomirenje, čist je.

[21] Ali ako je siromašan i to ne može da priskrbi, onda neka uzme jedno janje kao žrtvu za prijestup, da se žrtvuje podizanjem i mahanjem i njemu se pribavi pomirenje, i nadalje jednu desetinu efe bijeloga brašna, zamiješena s uljem, za prinos i log ulja,

[22] onda dvije grlice ili dva golubića, što može priskrbiti, da bude jedno kao žrtva za grijeh, drugo kao žrtva paljenica.

[23] To neka donese u osmi dan iza svojega čišćenja svećeniku na ulaz u Šator sastanka pred Gospodom.

[24] Svećenik neka tada uzme janje žrtve za prijestup i log ulja. Oboje neka žrtvuje podizanjem i mahanjem pred Gospodom.

25 Nato neka se zakolje janje žrtve za prijestup, i svećenik neka uzme nešto od krvi žrtve za prijestup i namaže onome, koji se daje čistiti, na jagodicu desnoga uha, na palac desne ruke njegove i na veliki palac desne noge njegove.

26 I neka nalije svećenik nešto ulja u svoju lijevu ruku.

27 Svećenik neka nešto ulja, što mu je u lijevoj ruci, poškropi svojim desnim prstom sedam puta pred Gospodom.

28 Onda neka svećenik nešto ulja u svojoj ruci namaže onome, koji se daje čistiti, na jagodicu desnoga uha, na palac desne ruke njegove i na veliki palac desne noge njegove na mjestu, gdje je već krv žrtve za prijestup.

29 Što onda još preostane od ulja u ruci svećeniku, to neka izlije na glavu onome, koji se daje čistiti, da mu tako pribavi pomirenje pred Gospodom.

30 Onda neka priredi jednu od grlica ili jednoga od golubića, što je mogao da priskrbi,

31 Jedno kao žrtvu za grijeh, drugo kao žrtvu paljenicu, zajedno s prinosom. Tako ima svećenik onome, koji se daje čistiti, pribaviti pomirenje pred Gospodom.

32 To je zakon za onoga, koji je zaražen gubom i kod svojega čišćenja ne može da priskrbi sto se traži."

33 Nato reče Gospod Mojsiju i Aronu ovako:

34 "Kad dođete u zemlju kanaansku, što ću vam je dati u posjed, i ja u zemlji, što vam pripada, pustim gubu na koju kuću,

35 Onda ima vlasnik kuće otići i javiti to svećeniku ovako: 'Pokazuje se nešto na mojoj kući, što izgleda kao guba.'

36 Tada neka naredi svećenik, da se isprazni kuća, prije nego on stupi u nju, da razgleda štetno mjesto, da se ne moradne sve, što je u kući, označiti kao nečisto. Onda istom ima svećenik unići u kuću da je razgleda.

37 Opazi li tada kod pregledbe sumnjivih mjesta za gubu, da se ona pokazuju na zidovima kuće kao rupice zelene ili crvenkaste, što su na oči od zida dublje,

38 Onda neka svećenik izađe iz kuće pred vrata kućna i zatvori kuću za sedam dana.

[39] Kad onda svećenik u sedmi dan dođe natrag i opazi, da su se raširila sumnjiva mjesta za gubu na zidovima kuće,

[40] Tada neka svećenik naredi, da se povadi kamenje, na kojemu se pokazuju sumnjiva mjesta za gubu, i da se pobaca van pred gradom na koje nečisto mjesto.

[41] Onda neka se kuća iznutra ostruže svuda i ostrugani prah neka se prospe van pred gradom na koje nečisto mjesto.

[42] Nato neka se uzme drugo kamenje i umetne na mjesto izvađenoga kamenja. Tada neka se uzme druga žbuka i njom ožbuka kuša.

[43] Ako se onda opet pokažu na kući sumnjiva mjesta za gubu, pošto se je kamenje izvadilo i kuća se ostrugala i ožbukala,

[44] Onda neka opet dođe svećenik i pregleda. Pronađe li se, da su se sumnjiva mjesta za gubu raširila dalje, onda ima kuša hudu gubu; nečista je.

[45] Neka se stoga poruši kuća sa svojim kamenjem, gredama i sa svom žbukom kućnom, i neka se iznese izvan grada na koje nečisto mjesto.

[46] A tko uniđe u kuću, dok je zatvorena, neka je nečist do večera.

[47] Tko spava u kući, mora oprati haljine svoje, i tko jede u kući, mora oprati haljine svoje.

[48] Ako li svećenik uniđe u kuću i opazi, da se sumnjiva mjesta za gubu, pošto se je ožbukala kuća, nijesu dalje razišla, onda ima svećenik proglasiti kuću čistom, jer se je izliječila bolest.

[49] Neka uzme, da se pribavi kući pomirenje, dvije ptice, cedrovinu, grimizno predivo i hisop.

[50] Tada neka zakolje jednu pticu nad posudom zemljanom sa svježom vodom.

[51] Neka uzme cedrovinu, hisop, grimizno predivo i živu pticu i neka ih umoči u krv zaklane ptice i u svježu vodu i neka tim sedam puta poškropi kuću.

[52] Tako neka pribavi kući pomirenje krvlju ptice i svježom vodom, pticom živom i cedrovinom, hisopom i grimiznim predivom.

53 A pticu živu neka pred gradom pusti da poleti u slobodno polje, i tako neka pribavi kući pomirenje; tada je ona čista.

54 To je zakon za razne vrste gube i kraste,

55 I gube na haljinama i kućama,

56 Otoka, osipa i svijetlih pjega.

57 Oni imaju da o tom pouče, kad je što čisto ili nečisto. To je zakon o gubi."

Lev. Zakonik, glava 15

1 Još zapovjedi Gospod Mojsiju i Aronu:

2 "Kažite sinovima Izraelovim ove odredbe: Ako netko trpi na tečenju sjemena, onda je to tečenje nečisto.

3 I ovako se ima s nečistoćom od toga tečenja: Ako tijelo njegovo pušta tečenje, ili zatvara, tako da ništa ne teče, onda je čistoća na njemu.

4 Svaka postelja, što je upotrebljava bolesnik, postaje nečista, i sve na što on sjedne, postaje nečisto.

5 Tko se dotakne postelje njegove, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera.

6 I tko sjedne na predmet, na kojemu je sjedio onaj, koji ima tečenje sjemena, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera.

7 Nadalje tko se dotakne tijela onoga, koji ima tečenje sjemena, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera.

8 I ako onaj, koji ima tečenje sjemena, dođe svojom pljuvačkom u dodir s čistim, to mora ovaj oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera.

9 Nadalje nečisto je svako sedlo, na kojemu kod jahanja sjedi onaj, koji ima tečenje sjemena.

10 I tko dotakne nešto, što je onaj imao pod sobom, postaje nečist do večera. Tko ponese to, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera.

11 Svaki, koga se onaj, koji ima tečenje sjemena, dotakne neopranim rukama, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera.

12 Posuda zemljana, koju dotakne onaj, koji ima tečenje sjemena, mora se razbiti, i svaka posuda drvena mora se poplakati vodom.

13 A kad se onaj, koji boluje na tečenju, izliječi od bolesti svoje, onda ima on otad, kad je ozdravio, brojiti sedam dana; tada ima oprati haljine svoje i okupati se u svježoj vodi i tako postaje čist.

14 A u osmi dan neka uzme dvije grlice ili dva golubića, neka dođe pred Gospoda na ulaz u Šator sastanka i neka ih preda svećeniku.

15 Svećenik neka ih tada priredi, jedno kao žrtvu za grijeh, a drugo kao žrtvu paljenicu. Tako neka mu svećenik pribavi radi tečenja pomirenje pred Gospodom.

16 Ako kojemu isteče sjeme, neka okupa čitavo tijelo svoje, i nečist je do večera.

17 Haljina i stvar od kože, na koju je došlo sjeme, mora se oprati, i nečista je do večera.

18 Ako tko bude sa ženom, tako da isteče sjeme, moraju se oboje okupati, i nečisti su do večera.

19 Ako ženska osoba ima tečenje, i to mjesečno tečenje krvi, onda je na njoj nečistoća sedam dana; tko je se dotakne, nečist je do večera.

20 Sve, na što ona legne u vrijeme nečistoće svoje, postaje nečisto, isto tako sve na čemu sjedi.

21 Tko se dotakne postelje njezine, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera.

22 Tko se dotakne predmeta, na kojemu je ona sjedila, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera.

[23] I tko dotakne nešto na postelji njezinoj ili na predmetu, na kojemu je ona sjedila, nečist je do večera.

[24] Ako li netko bude s njom i nešto od nečistoće njezine dođe na njega, onda je on sedam dana nečist, i svaka postelja, na kojoj leži, postaje nečista.

[25] Ako ženska osoba trpi na stalnom tečenju krvi izvan pravilnog vremena, ili ako ima tečenje krvi preko pravilnog vremena, onda se dani, u kojima ima nečisto tečenje, smatraju kao dani njezina pravila; nečista je.

[26] Za svaku postelju, na kojoj leži u dane svojega tečenja, vrijedi isto kao za postelju u vrijeme njezina pravila, i svaki predmet, na kojemu ona sjedi, postaje nečist kao u vrijeme njezina pravila.

[27] Tko se dakle dotakne tih stvari, postaje nečist, on mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera.

[28] Ako se je ona izliječila od tečenja, onda onda ima još sedam dana brojiti; tada je čista.

[29] A u osmi dan neka uzme dvije grlice ili dva golubića i neka ih odnese svećeniku na ulaz u Šator sastanka.

[30] Svećenik neka onda uredi jedno kao žrtvu za grijeh, drugo kao žrtvu paljenicu. Tako neka joj svećenik pribavi radi tečenja njezina pomirenje pred Gospodom.

[31] Tako imate poučiti sinove Izraelove o nečistoći njihovoj, da ne umru s nečistoće svoje, kad bi onečistili Prebivalište moje, što je u sredini njihovoj.

[32] To su odredbe za one, što su oboljeli na tečenju i što tečenjem sjemena postaju nečisti.

[33] I za one, što imaju pravilo, i za sve što imaju tečenje, bilo muško ili žensko, i za onoga koji bude s nečistom."

Lev. Zakonik, glava 16

[1] Još je govorio Gospod s Mojsijem nakon obojice sinova Aronovih, koji moradoše umrijeti,

2 Kad su bili stupili pred Gospoda. Gospod zapovjedi Mojsiju: "Kaži svojemu bratu Aronu, da ne smije u svako doba unići u Svetište iza zavjese, pred pomirilište ozgo na kovčegu, inače da mora umrijeti. Jer se nad pomirilištem javljam u oblaku.

3 Samo tada smije Aron unići u Svetište, kad dolazi s juncem kao žrtvom za grijeh i s ovnom kao žrtvom paljenicom.

4 On mora nositi svetu košulju lanenu, gaće lanene moraju pokrivati gob tijelo, pojasom lanenim mora biti opasan i kapu lanenu mora metnuti na glavu. To je ruho sveto, što ga mora obući, pošto se okupa.

5 Od zajednice sinova Izraelovih ima uzeti sebi dva jarca kao žrtvu za grijeh i jednoga ovna za žrtvu paljenicu.

6 Onda ima Aron donijeti junca, što je određen za žrtvu radi grijeha, i pribaviti sebi i kući svojoj s pomirenje.

7 Nato ima uzeti obadva jarca i staviti ih pred Gospoda na ulaz u Šator sastanka.

8 Aron ima baciti ždrijeb na obadva jarca, jedan ždrijeb za Gospoda, drugi za Azazela.

9 Onda ima Aron donijeti jarca, na kojega je pao ždrijeb za Gospoda, i pripraviti ga kao žrtvu za grijeh.

10 A jarca, na kojega je pao ždrijeb za Azazela, ima staviti živa pred Gospoda, da na njemu vrši pomirenje i da ga pošalje za Azazela u pustinju.

11 Aron dakle ima donijeti junca, što je određen za njega kao žrtva za grijeh i sebi i kući svojoj pribaviti pomirenje tim, da zakolje junca, što je određen za njega kao žrtva za grijeh.

12 Tada ima uzeti kadionicu punu žeravice sa žrtvenika pred Gospodom i dvije pregršti pune sitno istucanoga mirisnog kada i odnijeti ga iza zavjese.

13 Tada ima metnuti kad na oganj pred Gospodom, da oblak od kada zakloni pomirilište na kovčegu zakona i da on ne umre.

14 Nato neka uzme nešto od krvi jončeve i neka poškropi prstom svojim prednju stranu pomirilišta; pred pomirilište neka poškropi sedam puta krvlju prstom svojim.

[15] Tada neka zakolje jarca, Što je određen za narod kao žrtva za grijeh i neka odnese krv njegovu iza zavjese i neka učini s krvlju hto onako, kao što je učinio s krvlju junčevom; neka poškropi pomirilište i pred pomirilište.

[16] I tako očisti Svetište od nečistoća sinova Izraelovih i od svih prijestupa, što su ih počinili. Isto tako neka učini i sa Šatorom sastanka, što se nalazi kod njih usred nečistoća njihovih.

[17] A nitko ne smije biti nazočan u Šatoru sastanka, kad on uđe u njega da izvrši u Svetištu čin pomirenja, dok ne izađe i ne pribavi pomirenje sebi i kući svojoj i cijeloj zajednici Izraelovoj.

[18] Potom neka izađe van na žrtvenik, što stoji pred Gospodom, pa neka izvrši i na njemu pomirenje tim, da uzme neŠto od krvi junčeve i od krvi jarčeve i da je unaokolo namaže na rogove žrtveniku.

[19] Tada neka sedam puta poškropi žrtvenik prstom svojim s nešto krvi i tako ga očisti i posveti ga od nečistoća sinova Izraelovih.

[20] Kad je tako svršio pomirenje Svetišta i Šatora sastanka i žrtvenika, tada ima dovesti jarca živoga.

[21] Aron neka položi obje ruke svoje na glavu jarcu živomu i neka prizna nad njim sva zlodjela sinova Izraelovih i sve prijestupe, što ih počiniše. On neka ih navali na glavu jarcu i neka ga po čovjeku, koji stoji spreman, dadne odnijeti u pustinju.

[22] Tako ima jarac odnijeti sa sobom sva zlodjela njihova u zabitni kraj. U pustinji neka se tada pusti jarac.

[23] Nato ima Aron unići u Šator sastanka i skinuti sa sebe haljine lanene, što ih je bio obukao, kad je stupao u Svetište, i tamo ih položiti.

[24] On se ima okupati na svetom mjestu, obući haljine svoje, opet izaći i prirediti žrtvu paljenicu za sebe i žrtvu paljenicu za narod i tim sebi i narodu pribaviti pomirenje.

[25] Salo žrtve za grijeh neka spali na žrtveniku.

[26] A čovjek, koji je odnio jarca van za Azazela, mora oprati haljine svoje i okupati se, onda smije opet doći u tabor.

27 Junca žrtve za grijeh i jarca žrtve za grijeh, od kojih je krv bila unesena, da se izvrši u Svetištu čin pomirenja, ima se odnijeti van pred tabor i kojemu njihove, meso njihovo i sadržaj utrobe njihove ima se spaliti.

28 Onaj, koji ih je spalio, mora oprati haljine svoje i okupati se, onda smije opet doći u tabor.

29 Ovaj zakon ima za vas vječitu valjanost. U sedmom mjesecu, deseti dan mjeseca, imate postiti i nikakav posao raditi, ni domaći ni stranac, koji boravi kod vas.

30 Jer u taj dan pribavlja se za vas pomirenje, da budete očišćeni; od svih grijeha svojih imate biti očišćeni pred Gospodom.

31 Dan potpunoga odmora ima biti za vas, i imate postiti po naredbi, što vrijedi zauvijek.

32 A pomirenje ima da izvrši svećenik, koji je bio pomazan i posvećen, da vrši službe svećeničke mjesto oca svojega. I on ima obući haljine lanene, ruho sveto;

33 I očistiti Presveto. Isto tako ima on očistiti Šator sastanka i žrtvenik i svećenicima i cijeloj zajednici narodnoj pribaviti pomirenje,

34 Ovaj zakon, da se ima sinovima Izraelovim jedanput u godini pribaviti pomirenje od svih grijeha njihovih, ima za vas vječitu valjanost." I on učini, kako je bio zapovjedio Gospod Mojsiju.

Lev. Zakonik, glava 17

1 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

2 "Kaži Aronu, sinovima njegovim i svima sinovima Izraelovim ovu odredbu: Ovo je, što zapovijeda Gospod:

3 Svaki Izraelac, koji zakolje vola, ovcu ili kozu u taboru ili izvan tabora,

4 A ne donese ih na ulaz u Šator sastanka, da ih prinese Gospodu kao prinos pred Prebivalištem Gospodnjim, taj ima biti kriv za krv, jer je krv prolio, ima se istrijebiti iz naroda svojega.

5 Zato imaju sinovi Izraelovi svoje životinje klanice, što su ih do sada klali na slobodnu polju, dovesti k svećeniku pred Gospoda na ulaz u Šator sastanka i prinijeti ih kao žrtve mirotvorne Gospodu.

6 Svećenik neka poškropi krvlju žrtvenik Gospodnji pred ulazom u Šator sastanka i neka spali salo na ugodni miris Gospodu.

7 Oni ne smiju više prinositi svojih žrtava klanica đavolima, s kojima su do sada činili preljubu. Ovaj zakon ima za njih vječitu valjanost kroz sve naraštaje.

8 Još im zapovjedi: Ako jedan Izraelac ili stranac, koji boravi kod njih, prinese žrtvu paljenicu ili žrtvu klanicu,

9 A da je ne dovede na ulaz u Šator sastanka, da je tamo žrtvuje Gospodu, onda taj neka se istrijebi i naroda svojega.

10 Jede li koji Izraelac ili stranac, koji boravi kod njih, bilo koju krv, to ću ja proti takvu čovjeku, koji jede krv, postupati i istrijebiti ga iz naroda njegova.

11 Jer život tijela u krvi je, i samo vam je na žrtveniku dopuštam na pomirenje za duše vaše; krv naime pribavlja pomirenje, jer je život u njoj.

12 Zato zapovijedam sinovima Izraelovim, nitko između vas ne smije jesti krvi, ni stranac koji boravi kod vas, ne smije okusiti krvi.

13 Svaki Izraelac i svaki stranac, koji boravi kod njih, ako ulovi divljač ili pticu, što se jede, neka iscijedi krv i zaspe je zemljom.

14 Jer život svakog živoga bića u krvi je njegovoj. Zato zapovijedam sinovima Izraelovim: ne smijete jesti krvi nijednog živoga bića, jer je život svakog živoga bića u krvi njegovoj. Svaki, koji je jede ima se usmrtiti.

15 Tko jede meso životinje što je crkla, ili ju je zvjerka rastrgala, bio domaći ili stranac, mora oprati haljine svoje i okupati se i nečist je do večera: onda je opet čist.

16 A ne opere li haljina svojih i ne okupa li se, onda se je ogriješio."

Lev. Zakonik, glava 18

[1] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[2] Govori sinovima Izraelovim ovo: Ja sam Gospod, Bog vaš.

[3] Ne smijete činiti, što se čini u zemlji egipatskoj, gdje ste prebivali, niti što se čini u zemlji kanaanskoj, kamo ću vas voditi; po uredbama njihovim ne smijete živjeti!

[4] Nego vršite zapovijedi moje i živite hodite po uredbama mojim. Ja sam Gospod, Bog vaš.

[5] Zato držite zakone i zapovijedi moje; tko ih vrši imat će po njima život. Ja sam Gospod!

[6] Nitko ne smije nepošteno općiti s rođacima svojim po krvi. Ja sam Gospod!

[7] S ocem svojim i s materom svojom ne smiješ nepošteno općiti! Ona je mati tvoja; ne smiješ je obeščastiti! Ne otkrivaj golotinje njezine!

[8] Sa ženom oca svojega ne smiješ nepošteno općiti! Obeščastio bi oca svojega!

[9] Sa sestrom svojom, kćerju oca svojega ili kćerju matere svoje, bila rođena u kući ili izvan kuće, ne smiješ nepošteno općiti! Ne otkrivaj golotinje njezine!

[10] Sa kćerju sina svojega ili sa kćerju kćeri svoje ne smiješ nepošteno općiti; jer one su tvoje vlastito meso! Ne otkrivaj golotinje njihove!

[11] Sa kćerju žene oca svojega, koju je rodio otac tvoj, ne smiješ nepošteno općiti; ona ti je sestra. Ne otkrivaj golotinje njezine!

[12] Sa sestrom oca svojega ne smiješ nepošteno općiti! Ona ima istu krv kao otac tvoj.

[13] Sa sestrom matere svoje ne smiješ nepošteno općiti! Jer ona ima istu krv kao mati tvoja.

[14] Sa ženom brata oca svojega ne smiješ nepošteno općiti! K ženi njegovoj ne smiješ se približiti. Ona ti je strina.

15 Sa snahom svojom ne smiješ nepošteno općiti! Ona je žena sina tvojega; ne smiješ
s njom općiti! Ne otkrivaj golotinje njezine!

16 Sa ženom brata svojega ne smiješ nepošteno općiti! Inače obeščastiš brata svojega.
Ne otkrivaj golotinje njezine!

17 Sa ženom i ujedno sa kćerju njezinom ne smiješ nepošteno općiti kćer sina njezina
ili kćer kćeri njezine ne smiješ uzeti, da općiš s njima! One su iste krvi, to bi bilo
rodoskvrnje.

18 Također ne smiješ uzeti žene k sestri njezinoj i time svađu uzbuđivati, kad bi s
njom općio uz onu za života njezina!

19 Ne smiješ se približiti ženi u vrijeme nečistoće njezine, da općiš s njom!

20 Sa ženom bližnjega svojega ne smiješ griješno općiti. Ti bi se tim onečistio.

21 Ne smiješ nijedno svoje dijete prinijeti Moleku za žrtvu i obeščastiti ime Boga
svojega. Ja sam Gospod!

22 Ne smiješ općiti s muškarcem kao sa ženom! Bio bi to čin gadan.

23 I sa životinjom ne smiješ općiti i sebe onečistiti žena se ne smije podati životinji za
općenje! Bila bi to sramota velika.

24 Nemojte se onečistiti nigdje ničim takvim! Jer svim tim oskvrnili su se narodi, što
ću ih protjerati, kad vi dođete.

25 Jer je zemlja postala nečista, pohodit ću je radi zlodjela njezinih, tako da će zemlja
izbljuvati stanovnike svoje.

26 Tako eto držite zakone i zapovijedi moje. Ne činite ni jedne od tih opačina, ni
domaći ni stranac, koji živi kod vas.

27 Jer sve te opačine činili su ljudi, što su prije vas stanovali u zemlji, i tim je postala
zemlja nečista.

28 Onda vas zemlja neće izbljuvati, jer ste je onečistili, kao što je izbljuvala narod, što
je bio prije vas.

[29] Tko čini takvu opačinu, ljudi, koji tako što čine, neka se istrijebe iz sredine naroda svojega.

[30] Tako eto držite odredbe moje; ne ravnajte se po gadnim običajima, što su se držali prije vas, i ne oskvrnite se time. Ja sam Gospod, Bog vaš!"

Lev. Zakonik, glava 19

[1] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[2] "Govori svoj zajednici sinova Izraelovih i kaži im: 'Budite sveti; jer sam ja, Gospod, Bog vaš, svet!'

[3] Svaki neka poštuje oca i mater i neka drži subote moje! Ja sam Gospod, Bog vaš!

[4] Ne obraćajte se k idolima i ne činite sebi bogova livenih! Ja sam Gospod, Bog vas!

[5] Kad prinosite Gospodu žrtvu mirotvornu, onda je žrtvujte tako, da se milostivo primi od vas.

[6] U dan, kad je žrtvujete, ili dan kasnije ima se pojesti, a što preostane do trećega dana, ima se spaliti.

[7] Ako bi se ipak treći dan što od toga jelo, to bi bilo meso pokvareno i ne bi se primilo milostivo.

[8] Tko jede od toga, stavi zlodjela na sebe, jer je oskvrnio, što je Gospodu sveto; takav se ima istrijebiti iz naroda svojega.

[9] Kad spremate žetvu zemlje svoje, nemojte požeti polja sve do skrajnoga ruba i ne pabirčite po l žetvi.

[10] I u vinogradu ne pabirčite i ne pobirajte otpalih zrna vinograda! Ostavite ih siromahu i strancu. Ja sam Gospod, Bog vaš!

[11] Ne kradite, ne lažite, ne varajte jedan drugoga!

[12] Ne kunite se krivo imenom mojim i ne skvrnite tako imena Božjega! Ja sam Gospod!

13 Ne zakidaj i ne pljačkaj bližnjega svojega! Ne zadržavaj kod sebe do sutra plaće radnikove!

14 Nemoj psovati gluha i pred slijepca ne meći na put ništa, nego se boj Boga svojega! Ja sam Gospod!

15 Ne činite nepravde kod presude! Niti idi na stranu siromaha, niti se obaziraj na odličnika, nego sudi no pravdi bližnjemu svojemu!

16 Ne prosipaj klevete među zemljacima svojim i ne stavljaj tim u opasnost život blaženoga svojega. Ja sam Gospod!

17 Ne nosi u srcu mržnje proti bratu svojemu! Otvoreno uputi bližnjega svojega, da zbog njega ne naprtiš krivnju na sebe.

18 Ne budi osvetljiv prema zemljacima svojim i ne nosi ništa za njima, nego ljubi bližnjega svojega kao sebe samoga. Ja sam Gospod!

19 Držite zapovijedi moje! Živinčeta svojega ne puštaj na živinče druge vrste! Ne usijevaj polja svojega dvojakim sjemenom! Ne oblači na se haljine tkane od dvojake tvari!

20 Ako bi tko sagriješio sa ženom, koja kao ropkinja pripada drugome mužu, ali nije ni oslobođena ni otkupljena, imaju se kazniti, ali ne smrću, jer se ne radi o jednoj slobodnoj osobi.

21 Ali on neka prinese na ulazu u Šator sastanka Gospodu ovna kao žrtvu za prijestup.

22 Svećenik ima mu tada ovnujskom žrtvom za prijestup pribaviti pred Gospodom pomirenje za počinjeni grijeh. Tako će mu se oprostiti grijeh u koji je pao.

23 Kad dođete u zemlju i zasadite svakojakih voćaka, smatrajte njihove prve plodove kao neobrezane. Neka vam bude kroz tri godine neobrezani: oni neka se ne jedu.

24 U četvrtoj godini imaju biti svi plodovi njihovi Gospodu posvećeni u zahvalu.

25 Istom u petoj godini smijete uživati plodove njihove; to obilatiji bit će vam tada prihod. Ja sam Gospod, Bog vas!

26 Ništa ne smijete jesti, što je s krvlju! Ne smijete gatati ni čarati!

[27] Ne šišajte kose svoje na svojim sljepoočnicama; ne šišajte okrajke svoje brade!

[28] Zbog mrtvaca ne činite zareza na tijelu svojemu; ne urezujte na se nikakvih biljega. Ja sam Gospod!

[29] Ne skvrni kćeri svoje puštajući je u nečistoću. Ne smije zemlja postati bludničko mjesto i napuniti nečistoćom.

[30] Držite subote moje. Poštujte Svetište moje. Ja sam Gospod!

[31] Ne obraćajte se na zaklinjače mrtvaca i na gatare; ne pitajte ih za savjet. Vi se skvrnite po njima. Ja sam Gospod, Bog vaš!

[32] Ustani pred sijedom glavom i poštuj osobu starčevu. Boj se Boga svojega. Ja sam Gospod!

[33] Ako stranac boravi u zemlji kod vas, ne smijete ga ugnjetavati.

[34] Kao domaći iz vlastite sredine vaše neka vam bude stranac, koji živi kod vas; ljubite ga kao sebe same, jer sami ste bili stranci u zemlji egipatskoj. Ja sam Gospod, Bog vaš.

[35] Ne činite nepravde kod presude, kod mjere za dužinu, kod mjere za težinu, kod mjere za stvari, što se sipaju.

[36] Mjerila neka su vam prava, utezi pravi efa prava i hin pravi. Ja sam Gospod, Bog vaš, koji sam vas izveo iz zemlje egipatske!

[37] Tako dakle držite točno sve moje zakone i zapovijedi. Ja sam Gospod!"

Lev. Zakonik, glava 20

[1] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[2] "Kaži sinovima Izraelovim ovaj naputak: Ako Izraelac ili stranac, koji živi u Izraelu, dadne koje dijete svoje Moleku, taj se ima smrću kazniti; narod ga ima kamenovati.

[3] Ja sam postupati proti njemu i istrijebit ću ga iz naroda njegova, jer dade dijete svoje Moleku i tako onečisti Svetište moje i oskvrni sveto ime moje,

4 Ako li narod zatvori oči svoje pred čovjekom, koji dade dijete svoje Moleku, i ne ubije ga,

5 Onda ću ja sam postupati proti takvu čovjeku i cijelome rodu njegovu i istrijebit ću njega i sve, koji se s njim predadoše službi Molekovoj, iz naroda njihova.

6 Ako se netko obraća na zaklinjače mrtvaca i gatare i s njima služi krivoboštvu, onda ću ja postupati proti takvu čovjeku i istrijebiti ga iz naroda njegova.

7 Zato se posvetite i budite sveti, jer ja sam Gospod, Bog vaš!

8 Držite točno zapovijedi moje. Ja, Gospod, jesam, koji vas posvećujem.

9 Svaki, koji proklinje oca ili mater, ima se smrću kazniti, jer je oca i mater proklinjao, neka njegova krv bude na njemu.

10 Ako netko sagriješi sa ženom udanom, sa ženom bližnjega svojega, imaju se smrću kazniti preljubočinac i preljubočinica.

11 Ako netko sagriješi sa ženom oca svojega, osramotio je oca svojega; oboje imaju se smrću kazniti, neka njihova krv bude na njima.

12 Sagriješi li netko sa snahom svojom, imaju se oboje smrću kazniti. Učiniše veliku sramotu i neka njihova krv bude na njima.

13 Ako muškarac sagriješi s drugim muškarcem kao sa ženom, počiniše oboje sramotu. Imaju se smrću kazniti, neka njihova krv bude na njima.

14 Uzme li netko sebi ženu i uz to još mater njezinu, to je sramota! Ima se njega i obadvije spaliti, da se učini kraj takvoj nečistoći među vama.

15 Ako netko sagriješi sa živinčetom, ima se smrću kazniti; i živinče imate ubiti!

16 Ako se žena približi živinčetu, da sagriješi s njim ubij ženu i živinče, ono imaju poginuti. Neka njihova krv bude na njima.

17 Ako netko uzme za ženu sestru svoju od očeve ili materine strane i ako su oboje općili među se, to je sramota! Imaju se usmrtiti pred očima svojih zemljaka! On je oskvrnio sestru svoju pa ima krivnju svoju ispaštati,

[18] Ako netko opći sa ženskom osobom u vrijeme njezine nemoći, ako dakle on i ona otkriju žensko mjesečno tečenje, imaju se oboje istrijebiti iz naroda svojega.

[19] Sa sestrom oca svojega ili matere svoje ne smiješ općiti, jer takav oskvrni svoje vlastito meso; oni imaju krivnju svoju ispaštati.

[20] Tko sagriješi sa ženom strica svojega, osramotio je strica svojega. Oni imaju krivnju svoju ispaštati; umrijet će bez djece.

[21] Ako netko uzme k sebi ženu brata svojega, to je nečisto. Brata je svojega obeščastio; oni će ostati bez djece.

[22] Držite dakle brižno sve moje zakone i zapovijedi, da vas ne izbljuje zemlja, u koju vas hoću dovesti, da se nastanite u njoj.

[23] Ne idite po uredbama naroda, koje ću protjerati za dolaska vašega, jer su činili sve to, zato mi omrzoše.

[24] Zato sam rekao vama: prisvojite k sebi zemlju njihovu; vama ću je dati u posjed zemlju, u kojoj teče mlijeko i med. Ja sam Gospod, Bog vaš, koji sam vas odvojio od ostalih naroda.

[25] Zato razlikujte četveronožne životinje čiste od nečistih, ptice čiste od nečistih. Nemojte se onečistiti četveronožnim životinjama ili pticama ili čimgod, što puže po zemlji, a što sam vam označio kao nečisto.

[26] Budite mi sveti, jer sam svet ja, Gospod, i odabrah vas ispred drugih naroda, da budete moji.

[27] Ako ima muž ili žena, u kojima je duh zaklinjanja mrtvaca ili duh gatarski, imaju se smrću kazniti; imaju se kamenovati. Neka njihova krv bude na njima."

Lev. Zakonik, glava 21

[1] Još zapovjedi Gospod Mojsiju: "Kaži svećenicima sinovima Aronovim, ovaj naputak: Svećenik se ne smije onečistiti ni na kojem mrtvacu u svojemu narodu.

[2] Samo na svojim bližim rođacima po krvi, na materi, ocu, sinu, kćeri, bratu,

[3] I sestri, ako ona još kao djevojka živi kod njega i nema muža, smije se onečistiti.

[4] Ali se ne smije s rođacima svojim onečistiti i oskvrniti.

[5] Ne smije šišati kose na glavi svojoj i brade svoje ne smiju podstrizati i ne smiju praviti zarezotine na tijelu svojemu.

[6] Neka budu sveti Bogu svojemu i neka ne oskvrnjuju imena Boga svojega, jer prinose žrtve ognjene Gospodnje, hranu Boga svojega. Zato imaju biti sveti.

[7] Ne smiju bludnicu ili oskvrnjenu uzeti za ženu; niti ženom od muža svojega rastavljenom ne smiju se ženiti, jer je svećenik posvećen Bogu svojemu.

[8] Moraš ga štovati, jer on prinosi hranu Boga tvojega. Kao svet neka ti bude, jer sam svet ja, Gospod, koji vas posvećujem.

[9] Ako se kći svećenikova oskvrni nečistoćom, oskvrni tim oca svojega; ona se ima spaliti.

[10] A svećenik, koji je najviši među sudruzima svojim, na čiju se je glavu izlilo ulje pomazanja i koji je bio posvećen i obučen u haljine svete, ne smije nositi raščupanu kosu ni razdirati haljine svoje.

[11] Također se ne smije primaknuti nijednome mrtvacu; pa i na ocu i na materi ne smije se onečistiti.

[12] Ne smije ostaviti Svetišta i Svetište Boga svojega ne smije oskvrniti, jer je na njemu posvećenje ulja pomazanja Boga njegova. Ja sam Gospod!

[13] Za ženu mora sebi uzeti djevojku.

[14] Udovicom ili ženom rastavljenom ili oskvrnjenom ili bludnicom, svima tima ne smije se oženiti. Samo djevojku iz naroda svojega ima uzeti za ženu.

[15] Tako neće oskvrniti potomstva svojega među narodom svojim, jer ja Gospod, jesam, koji ga posvećujem."

[16] Još zapovjedi Gospod Moj

[17] "Kaži Aronu ovaj naputak: Ako tko od budućih potomaka tvojih ima na sebi kakvu manu tjelesnu, taj ne smije pristupiti, da prinosi hranu žrtvenu Boga svojega.

18 Jer nitko, koji ima na sebi kakvu manu tjelesnu, ne smije pristupiti, ni slijep, ni hrom, ni sakat, nitko, u koga je jedan ud preveć dug.

19 Nitko, koji ima slomljenu nogu ili slomljenu ruku.

20 Ni grbav ili sušičav, nitko, koji ima nezdrave oči, ni sugav, ni lišajiv, ni uškopljenik.

21 U koga bi god od potomaka svećenika Arona bila kakva mana tjelesna, ne smije pristupiti, da prinosi žrtve ognjene Gospodnje. Ako je mana na njemu, ne smije pristupiti, da prinosi hranu Boga svojega.

22 Ali smije jesti od hrane Boga svojega, naime od presvetih i svetih darova.

23 Ali ne smije unići kroz zavjesu i stupiti na žrtvenik, jer ima manu na sebi. Inače bi oskvrnio sveta mjesta moja, jer ja, Gospod, jesam, koji ih posvećujem."

24 Mojsije reče ovo Aronu i sinovima njegovim i svima sinovima Izraelovim.

Lev. Zakonik, glava 22

1 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

2 "Naloži Aronu i sinovima njegovim, da puni strahopoštovanja upravljaju svetim darovima, što mi ih posvećuju sinovi Izraelovi, i da ne obeščašćuju sveto ime moje. Ja sam Gospod!

3 Reci im: Ako ikad itko između svih potomaka vaših pristupi k svetim darovima, što ih sinovi Izraelovi posvećuju Gospodu, u stanju nečistoće, takav čovjek ima se odstraniti ispred lica mojega i ima se pogubiti. Ja sam Gospod!

4 Tko između potomaka Aronovih trpi na gubi ili tečenju, ne smije jesti od svetih darova, dok nije opet čist. Tko se dotakne kogagod, koji se je onečistio od mrtva tijela, ili tko se je oskvrnio,

5 Ili tko dotakne životinju, što gmiže po zemlji, od čega se on onečisti, ili čovjeka, od kojega navuče na sebe bilo koju nečistoću,

6 Tko dakle dotakne takvo što, ostaje nečist do večera i ne smije uživati ništa od svetih darova, dok se nije okupao.

7 Sad zađe sunce, on je opet čist i smije jesti od svetih darova, jer oni mu dolaze kao hrana.

8 Od životinje poginule ili rastrgane ne smije jesti. On bi tim postao nečist. Ja sam Gospod!

9 Tako imaju držati naredbe moje, da ne navuku na sebe grijeh i ne umru, jer oskvrniše posvećeno. Ja sam Gospod, koji ih posvećujem!

10 Ni jedan tuđinac ne smije ušivati nešto sveto; ni ukućanin ili nadničar svećenikov ne smije uživati nešto sveto.

11 Ako li svećenik nabavi roba sa novce, onda taj smije od toga jesti. Isto tako smiju jesti od hrane njegove oni, koji se rodiše u kući njegovoj.

12 Uda li se kći svećenikova za čovjeka, koji nije svećenik, onda ona ne smije uživati ništa od svetih darova.

13 Ako li kći svećenikova obudovi ili se rastavi, a nema djece, i vrati se opet u kuću oca svojega, onda ona smije jesti od hrane oca svojega kao u mladosti svojoj. Ali ni jedan tuđinac ne smije što od toga uživati.

14 Ako netko uživa sveto nehotice, onda ima povratiti sveto svećeniku i dometnuti još peti dio vrijednosti.

15 Svećenici ne smiju oskvrniti svetih darova sinova Izraelovih, što ih oni prinose Gospodu.

16 Navukli bi na sebe kažnjiv prijestup, kad bi ovi jeli njihove svete darove, jer ja, Gospod, jesam, koji ih posvećujem."

17 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

18 "Kaži Aronu i sinovima njegovim i svima sinovima Izraelovim ovu naredbu: Ako netko od kuće Izraelove ili od stranaca u Izraelu prinese svoj prinos, bilo sad da prinese Gospodu zavjetovane ili dragovoljne prinose kao žrtvu paljenicu,

19 Onda za to, da budete ugodni, treba bez mane, muško od goveda, ovaca i koza.

20 Životinju, to ima manu na sebi, ne smijete prinositi, jer ne bi vas učinila ugodne.

21 Ako netko hoće da prinese Gospodu kao žrtvu mirotvornu goveče ili ovcu, da izvrši zavjet ili kao dragovoljan prinos, onda, da bude ugodan, ne smije imati nikakve mane na sebi.

22 Životinje, što su slijepe ili imaju koji ud slomljen ili ranu ili su gnojave, krastave ili lišajive, ne smijete prinositi Gospodu niti od toga na žrtvenik staviti Gospodu ognjenu žrtvu.

23 Goveče ili ovcu s predugim ili prekratkim udima smiješ žrtvovati kao dragovoljan prinos, ali kao žrtva zavjetna ne bi te učinila ugodnim.

24 Životinju, kojoj su muda zgnječena, stučena, otrgana ili isječena, ne smijete prinositi Gospodu. Takve životinje ne smijete niti u svojoj vlastitoj zemlji gojiti,

25 Niti ih od kojega stranca kupiti i kao hranu Boga svojega prinositi, jer to je pokvareno, ima manu, neće vas učiniti ugodne."

26 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

27 "Goveče ili ovca ili jare, kad se omladi, ima ostati sedam dana kod matere svoje. Od osmoga dana i dalje bit će ugodno primljeno od Gospoda, ako mu se prinese kao žrtva ognjena.

28 Goveče ili ovcu ne smijete klati zajedno s mladima njihovim i u isti dan.

29 Kad hoćete da prinesete Gospodu žrtvu zahvalnu, onda je morate tako žrtvovati, da vas učini ugodne.

30 Ona se mora još isti dan po jesti; ne smijete ništa od toga ostaviti do drugoga jutra. Ja sam Gospod!

31 Držite dakle brižno zapovijedi moje. Ja sam Gospod!

32 Ne skvrnite svetoga imena mojega. Hoću da budem štovan kao svetac među sinovima Izraelovim! Ja, Gospod, jesam, koji vas posvećujem.

33 Koji sam vas izveo iz zemlje egipatske, da budem Bag vaš , ja, Gospod!"

Lev. Zakonik, glava 23

1 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

2 "Kaži sinovima Izraelovim ove odredbe: Blagdani Gospodnji, što ćete ih slaviti svetim svečanim sastancima, ovi su:

3 Šest dana smije se raditi, ali sedmi dan jest dan potpunoga odmora sa svetim svečanim sastankom; tada ne smijete raditi nikakva posla. Dan je to odmora u čast Gospodu po svima prebivalištima vašim.

4 Ovo su blagdani Gospodnji sa svetim svečanim sastancima, to ih imate svetkovati u vrijeme određeno.

5 Četrnaesti dan prvoga mjeseca uvečer jest blagdan Pasha u čast Gospodu.

6 Petnaesti dan istoga mjeseca slavi se blagdan nekvasnih kruhova u čast Gospodu. Tada jedite sedam dana kruhove nekvasne.

7 Prvi dan imate održati sveti svečani sastanak. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga.

8 Sedam dana imate prinositi Gospodu žrtvu ognjenu. Sedmi dan opet je sveti svečani sastanak. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga.

9 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

10 "Kaži sinovima Izraelom ovu odredbu: Kad dođete u zemlju, koju vam hoću dati, i tamo stanete žeti, tada donesite snop prvina od žetve svoje k svećeniku.

11 Ovaj ima tada snop žrtvovati podizanjem i mahanjem pred Gospodom, da vas učini ugodne, Na dan po suboti ima ga svećenik žrtvovati podizanjem i mahanjem.

12 Taj dan, kad žrtvujete snop podizanjem i mahanjem, imate žrtvovati Gospodu jednogodišnje janje bez pogrješke kao žrtvu paljenicu.

13 Uz to kao prinos dvije desetine bijeloga brašna, zamiješena s uljem, žrtvu ognjenu na ugodni miris Gospodu, onda kao naljev još četvrt hina vina.

[14] Kruha i zrnja pržena ili stučena ne smijete jesti, dok nijeste prinijeli prinos Bogu svojemu. Ova zapovijed ima vječitu valjanost kroz sve naraštaje vaše u svima prebivalištima vašim.

[15] Potom od dana po suboti, naime od dana, kad ste prinijeli snop podizanjem i mahanjem, imate brojiti sedam tjedana punih.

[16] Do dana, što dolazi iza sedme subote, imate brojiti pedeset dana. Tada prinesite Gospodu od novoga žita prinos.

[17] Iz prebivališta svojih imate donijeti sa sobom dva kruha za žrtvu podizanjem i mahanjem, što sastoje iz dvije desetine bijeloga brašna i pečena su s kvascem, kao žrtva prvina Gospodu.

[18] Uz te kruhove prinesite i sedam jednogodišnjih janjaca bez pogrješke, jednoga junca i dva ovna, da budu žrtva paljenica Gospodu, s prinosom svojim i naljevima svojim kao žrtvu ognjenu na ugodni miris Gospodu.

[19] Onda imate prinijeti jarca kao žrtvu za grijeh i dva jednogodišnja janjeta kao žrtvu mirotvornu.

[20] Svećenik ima ih žrtvovati podizanjem i mahanjem pred Gospodom zajedno s kruhovima od prvina. To i dva janjeta kao posvetni dar Gospodu ima pripasti svećeniku,

[21] U isti dan imate zakazati sveti svečani sastanak. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga. Ova zapovijed ima vječitu valjanost kroz sve naraštaje vaše u svima prebivalištima vašim.

[22] Kad stanete žeti u zemlji svojoj onda nemojte požeti polje sve do skrajnoga ruba i ne pabirčite po žetvi. Ostavite oboje siromasima i strancima. Ja sam Gospod, Bog vaš!"

[23] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[24] "Kaži sinovima Izraelovim ovu odredbu: Prvi dan sedmoga mjeseca ima vam biti dan odmora, dan spomena s trubnjom rogova, sveti svečani sastanak.

[25] Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga i imate prinijeti žrtvu ognjenu Gospodu."

26 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

27 "A deseti dan istoga mjeseca sedmoga jest dan pomirenja. Tada imate održati sveti
svečani sastanak, imate postiti i prinijeti žrtvu ognjenu Gospodu.

28 Na taj dan ne smijete raditi nikakva posla, jer to je dan pomirenja, koji vam ima
pribaviti pomirenje pred Gospodom, Bogom vašim.

29 Zato se ima svaki, koji ne posti na taj dan, istrijebiti iz naroda svojega.

30 Čovjeka, koji na taj dan radi bilo kakav posao, istrgat ću iz naroda njegova.

31 Nikakva posla ne smijete raditi. Ova zapovijed neka ima vječitu valjanost za sva
naraštaje vaše u svim prebivalištima vašim.

32 Neka vam to bude dan potpunoga odmora, i imate postiti. Deveti dan mjeseca,
uvečer, imate držati svoj odmor od večera do večera."

33 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

34 "Kaži sinovima Izraelovim ovu odredbu: Petnaesti dan istoga mjeseca sedmoga jest
blagdan sjenica u čast Gospodu za sedam dana.

35 Na prvi dan jest sveti svečani sastanak; tada ne smijete raditi nikakva posla
težačkoga.

36 Sedam dana imate prinositi ognjenu žrtvu Gospodu, onda osmi dan održati sveti
svečani sastanak i prinijeti Gospodu žrtvu ognjenu. To je blagdan završni; tada ne
smijete raditi nikakva posla težačkoga.

37 To su blagdani Gospodnji, na koje imate držati svete svečane sastanke, da prinosite
Gospodu žrtve ognjene: žrtvu paljenicu, prinos, žrtvu klanicu i naljev, kako ih traži
pojedini dan,

38 Osim subota Gospodnjih i darova, svih zavjetnih žrtava vaših i darova
dragovoljnih, što ih prinosite Gospodu.

39 Ali petnaesti dan sedmoga mjeseca, kad skupljate prihod zemlje, imate svetkovati
blagdan Gospodnji sedam dana. Prvi dan ima biti odmor i isto tako osmi dan.

40 Na prvi dan imate donijeti sebi najljepših plodova, mladica palmovih i grana s gustolisnatih stabala i potočnih vrba i radovati se pred Gospodom, Bogom svojim, sedam dana.

41 Ovaj blagdan imate svetkovati svake godine sedam dana u čast Gospodu. Ova zapovijed ima vječitu valjanost kroz sve naraštaje vaše. U sedmom mjesecu imate ga svetkovati.

42 Sedam dana imate prebivati u sjenicama. Svaki domaći Izraelac ima prebivati u sjenicama,

43 Da kasnija pokoljenja vaša saznaju, da sam ja učinio, da prebivaju u sjenicama sinovi Izraelovi, kad ih izvedoh iz zemlje egipatske, ja, Gospod, Bog vaš."

44 Mojsije reče tada sinovima Izraelovim blagdane Gospodnje.

Lev. Zakonik, glava 24

1 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

2 "Naloži sinovima Izraelovim, da ti donesu ulja čista iz maslina studenih za svijećnjak, da se svaki dan mogu prisluživati svjetionice,

3 Izvan zavjese pred kovčegom sa zakonom u Šatoru sastanka ima ga Aron spremati, da gori stalno od večera do jutra pred Gospodom. Ova zapovijed ima vječitu valjanost kroz sve naraštaje vaše.

4 Na svijećnjaku od zlata ima on opremati svjetionice,

5 Uzmi onda bijeloga brašna i ispeci od njega dvanaest kolača. Dvije desetine neka dođu na svaki kolač.

6 Postavi ih tada u dva reda, po hest u jedan red, na zlatnom stolu pred Gospodom.

7 Svaki red okadi čistim kadom, da bude mirisni dio kruhu, a žrtva ognjena Gospodu.

8 Redovito svake subote neka se tako postavljaju pred Gospodom. Ova obveza veže sinove Izraelove za sva vremena.

[9] Oni imaju pripasti Aronu i sinovima njegovim, koji ih moraju pojesti na svetom mjestu, jer presveti darovi od žrtava ognjenih Gospodnjih idu njemu kao vječno valjano pravo."

[10] Jednoga dana umiješa se sin jedne Izraelke, čiji je otac bio Egipćanin, među sinove Izraelove, i tako se posvadiše sin Izraelke i neki Izraelac.

[11] Pritom sin Izraelke pohuli i opsova ime Gospodnje. Dovedoše ga zato k Mojsiju. Mati mu se je zvala Šelomita i bila je kći Dibrijeva od plemena Dana.

[12] Metnuše ga međutim u zatvor, dok im onaj ne presudi po riječi Gospodnjoj.

[13] I Gospod zapovjedi Mojsiju:

[14] "Izvedi psovača van pred tabor, i svi, koji su čuli, neka metnu ruke svoje na glavu njegovu, i neka ga kamenuje sva zajednica.

[15] A sinovima Izraelovim kaži: Ako netko pohuli Boga svojega, ima se kazniti za grijeh svoj.

[16] Tko opsuje ime Gospodnje, ima se kazniti smrću; sva zajednica neka ga kamenuje. Stranac i domaći neka se pogubi, ako opsuje ime Gospodnje.

[17] Ako netko ubije čovjeka, ima se kazniti smrću.

[18] Tko ubije živinče, ima ga nadoknaditi, živinče za živinče.

[19] Nanese li netko bližnjemu svojemu štetu tjelesnu, neka mu se učini isto tako, kao što je on učinio:

[20] Rana za ranu, oko za oko, zub za zub. Ista šteta tjelesna, što ju je on nanio drugome, neka se i njemu nanese.

[21] Tko ubije živinče, neka ga nadoknadi; tko ubije čovjeka, neka ga se pogubi.

[22] Jednako pravo neka bude u vas za stranca kao za domaćega, jer ja sam Gospod, Bog vaš."

[23] Kad je to bio objavio Mojsije, izvedoše psovača van pred ta bor i kamenovaše ga. Učiniše sinovi Izraelovi tako, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

Lev. Zakonik, glava 25

1 Gospod zapovjedi Mojsiju na gori Sinajskoj:

2 "Kaži sinovima Izraelovim ovu naredbu: Kad dođete u zemlju, što vam je hoću dati, onda neka imadne zemlja vrijeme odmora u čast Gospodu.

3 Šest godina zasijavaj polje svoje, šest godina obrezuj vinograd svoj i skupljaj rod polja svojega.

4 Ali u sedmoj godini neka imadne zemlja potpun odmor, vrijeme odmora u čast Gospodu. Tada ne smiješ zasijevati polja svojega i gojiti vinograda svojega.

5 I prijašnje žetve, što uzraste samo od sebe, ne smiješ požeti i grožđa neobrezanog vinograda svojega ne smiješ pobrati. Neka bude za zemlju godina odmora.

6 Što rodi zemlja za odmora svojega, neka vam bude za hranu, tebi, tvojim slugama, sluškinjama, najamnicima i ukućanima, što žive kod tebe.

7 I stoci tvojoj i zvjeradi u zemlji tvojoj neka bude sav rod za hranu.

8 Nabroj sedam takvih godina odmora, dakle sedam puta sedam godina, tako da vrijeme od sedam godina odmora iznese četrdeset i devet godina.

9 Onda daj da bučno zatrubi truba u deseti dan sedmoga mjeseca! Na dan pomirenja neka posvuda u zemlji odjeknu bučne trube.

10 Posvetite godinu pedesetu! Proglasite slobodu za sve stanovnike u zemlji! To neka vam je jubilejska godina, u kojoj opet svaki dolazi u posjed vlasništva svojega i obitelji se svojoj vrača!

11 Svaka pedeseta godina neka vam je jubilejska godina. Tada ne smijete ni sijati, ni ono što uzraste samo od sebe požeti, ni grožđa pobrati u vinogradu neobrezanom.

12 Jer je to jubilejska godina, sveto vrijeme za vas! Samo ono, što raste samo od sebe, smijete pojesti iz polja.

13 U takvoj jubilejskoj godini ima svaki od vas opet doći na svoje vlasništvo.

[14] Ako prodaš što bližnjemu svojemu ili kupiš što od bližnjega svojega, onda ne smijete zakidati jedan drugoga!

[15] Nego prema broju godina od posljednje jubilejske godine kupuj od bližnjega svojega i prema broju godina žetve neka ti on prodaje.

[16] Ako bude više godina, imaš prema tome više platiti, i ako manje bude godina, platit ćeš prema tome manje, jer on ti prodaje stanoviti broj žetava.

[17] Nitko neka ne zakida drugoga, nego se bojte Boga svojega, jer ja sam Gospod, Bog vaš!

[18] Držite dakle zapovijedi moje i vršite vjerno odredbe moje, pa ćete prebivati bez straha u zemlji svojoj.

[19] Zemlja će davati rod svoj, da mognete jesti do sitosti i su njoj prebivati bez straha.

[20] Ako li pitate: 'Od čega da živimo u sedmoj godini, kad ne sijemo i ne žanjemo?'

[21] Onda znajte, da u šestoj godini udijelit ću vam blagoslov svoj, da vam urodi za tri godine.

[22] Makar istom u osmoj godini sijete, imat ćete još uvijek jesti od stare žetve. Do devete godine, do nove žetve, imat ćete jesti staro žito.

[23] Zemljište i tlo ne smije se dakle prodavati zauvijek, jer zemlja pripada meni, a vi ste samo stranci i ukućani kod mene.

[24] Zato morate u zemlji, koju posjedujete, dopustiti, da se svuda opet otkupljuje zemljište i tlo.

[25] Ako osiromaši zemljak tvoj i proda nešto od posjeda svojega, onda ima nastupiti za njega najbliži rođak njegov kao otkupitelj i to opet otkupiti, to je prodao rođak njegov.

[26] Ako netko nema nikoga, da ga otkupi, ali sam može toliko novaca sastaviti, koliko treba za otkup,

[27] Onda ima odbiti godine, što su protekle od prodaje, i preostatak povratiti onome, kojemu je prodao, i tako opet doći do vlasništva svojega.

[28] Ako li ne moje toliko novaca nabaviti, koliko bi mu morao vratiti, onda ostaje zemljište, to ga je prodao, u posjedu kupca do jubilejske godine. A u jubilejskoj godini ima se povratiti, tako da on opet dođe do vlasništva svojega.

[29] Ako netko proda kuću u gradu zidom ograđenom, onda ima da ostane pravo otkupa do svršetka godine, u kojoj ju je prodao. Godinu dana ima da ostane za njega pravo otkupa.

[30] Ako li otkup do svršetka pune godine nije učinjen, onda neka kamo, što stoji u gradu zidom ograđenom, ostane zauvijek kupcu i potomcima njegovim. Ne mora se povratiti u jubilejskoj godini.

[31] Naprotiv kuće u selima, što nijesu ograđene zidom, imaju se uzeti kao dio posjeda zemlje. One se mogu otkupiti i povratiti se u jubilejskoj godini.

[32] U gradovima levitskim imaju Leviti pravo da kuće u gradovima, što pripadaju njima, uvijek otkupe.

[33] Ako jedan od Levita opet ne otkupi prodanu kuću svoju, onda mu se ona, ako je u gradu, što je njemu dodijeljen, opet povrati u jubilejskoj godini, jer kuće u gradovima levitskim njihova su baština među sinovima Izraelovim.

[34] Ali se pašnjak gradova njihovih ne smije prodavati, jer pripada njima za sva vremena.

[35] Je li tko od zemljaka tvojih zadužen kod tebe i ne može da plati, onda mu imaš pomoći, kao da bi bio stranac ili ukućanin, da može produžiti život svoj uz tebe.

[36] Ne smiješ uzeti od njega kamatu i povišicu, nego se boj Boga svojega i daj da brat tvoj živi uz tebe!

[37] Ne smiješ mu davati novaca svoj na kamatu, niti mu hranu svoju pozaimaj uz cijenu lihvarsku!

[38] Ja sam Gospod, Bog vaš, koji sam vas izveo iz zemlje egipatske, da vam dadnem zemlju kanaansku i da budem Bog vaš.

[39] Ako je koji od zemljaka tvojih zadužen kod tebe i tebi se proda, ne daj da ti služi kao rob.

40 Kao nadničar, kao ukućanin neka bude kod tebe, samo do jubilejske godine ima služiti kod tebe.

41 A tada neka te smije slobodno ostaviti, on i djeca njegova, i vratiti se k rodu svojemu i opet doći u posjed očinskih dobara svojih.

42 Jer oni su sluge moje, što sam ih izveo iz Egipta; oni se ne smiju prodati kao robovi.

43 Nemoj gospodariti nad njim nemilo, nego se boj Boga svojega!

44 Ako trebate robova i ropkinja, smijete ih kupiti od onih naroda, što stoje oko vas.

45 I djecu ukućana, što živu kod vas, smijete kupiti, i potomke njihove, što borave kod vas i rođeni su u zemlji vašoj; ove smijete posjedovati kao vlasništvo.

46 I možete ih ostaviti kao baštinu djeci svojoj iza vas, da ih posjeduju kao vlasništvo. Možete ih stalno imati za robove. Ali nad braćom svojom, sinovima Izraelovim, ne smijete, jedan nad drugim, gospodariti nemilo.

47 Steče li stranac ili ukućanin uza te imanje, a jedan od zemljaka tvojih padne u dug kod njega, pa se proda za roba strancu ili ukućaninu uza te ili potomku iz obitelji kojega stranca,

48 Onda, pošto se je prodao, ima ostati za njega pravo otkupa: jedan od zemljaka njegovih smije ga otkupiti.

49 Stric njegov ili sin strica njegova, ili koji po krvi bliži rođak njegov iz plemena njegova neka ga otkupi, ili neka on sam toliko sastavi novaca, da se otkupi.

50 S onim, koji ga je kupio, neka proračuna vrijeme od godine, kad se je prodao, do jubilejske godine. Cijena, za koju se je prodao, neka se jednako razdijeli na broj godina. Kao nadničaru neka se njemu računa vrijeme službe.

51 Ako još ima mnogo godina do jubilejske godine, neka za otkup svoj plati primjerni iznos od svote, za koju je bio kupljen.

52 Ako li preostaje samo malo godina do jubilejske godine, neka onda prema tomu proračuna. Po godinama službe njegove ravna se, koliko ima da plati za svoj otkup.

[53] Kao jedan, koji godinu za godinom radi za plaču, neka on bude kod njega, i ovaj ne smije pred ocima tvojim gospodariti nad njim nemilo.

[54] Ako li se ovako ne otkupi, onda u jubilejskoj godini neka slobodno otide, on i djeca njegova.

[55] Jer meni pripadaju sinovi Izraelovi kao sluge. Moje su sluge oni, koje sam izveo iz Egipta, ja Gospod, Bog vaš.

Lev. Zakonik, glava 26

[1] Ne smijete praviti sebi idole i postavljati likove i spomenike kamene, niti podizati kamenove sa slikarijama u svojoj zemlji, da im se klanjate. Jer ja, Gospod, jesam Bog vaš!

[2] Držite subote moje i poštujte Svetište moje; jer ja sam Gospod.

[3] Ako budete živjeli po mojim zakonima i izvršavali zapovijedi moje,

[4] Davat ću vam dažd u pravo vrijeme, Zemlja će rađati rod svoj, i drveće u polju davat će plodove svoje.

[5] Vršidba će se kod vas oduljiti do berbe, a berba do sjetve. I kruh ćete svoj jesti do sitosti i prebivat ćete bez straha u zemlji svojoj.

[6] Učinit ću, da vlada mir u zemlji, tako da mognete leći, a da vas nitko ne uplaši. Učinit ću, da i divlje zvjeradi nestane iz zemlje, i neće mač provaliti u zemlju vašu.

[7] Neprijatelje svoje tjerat ćete u bijeg, i oni će pred vama padati od mača.

[8] Petorica vas natjerat će u bijeg stotinu i stotina vas deset stotina. Neprijatelji vaši padat će pred vama od mača.

[9] Obratit ću se k vama, učinit ću vas mnogobrojnima, umnožit ću vas i zavjet svoj uzdržati s vama.

[10] žito ćete staro, odležano jesti i dapače morat ćete izasipati staro, da napravite mjesto novome.

[11] Postavit ću prebivalište svoje među vama i neću vas gledaš poprijeko;

12 Nego ću hoditi među vama i hiti Bog vaš, a vi ćete biti narod moj.

13 Ja sam Gospod, Bog vaš, koji vas izvedoh iz zemlje egipatske, da im dulje ne služite kao robovi. Ja polomih palice jarma vašega i da doh vam da hodite uspravo ovamo.

14 Ako li me ne budete slušali i sve ove zapovijedi ne budete ispunjavali.

15 Nego prezrete zakone moje i povrgnete naredbe moje, tako da ne ispunjavate svih zapovijedi mojih i kršite zavjet moj,

16 Onda ću i ja prema tome postupati s vama i staviti na vas kušnje strahovite: sušicu i vrućicu, koje će vam očni vid oduzeti i život vam oteti. Zaludu ćete onda sijati sjeme svoje, jer će ga pojesti neprijatelji vaši.

17 Okrenut ću lice svoje proti vama, tako da vas potuku neprijatelji vaši. Protivnici vaši gospodarit će nad vama, i bježat ćete, i kad vas nitko ne bude progonio.

18 Ako me ni tada još ne budete slušali, kaznit ću vas još sedam puta žešće za grijehe vaše.

19 Slomit ću drsku oholost vašu i nebo nad vama učiniti kao gvožđe i zemlju vašu kao mjed.

20 Tada ćete se mučiti uzalud. Zemlja vam neće rađati roda svojega, i drveće na polju neće vam davati plodova svojih.

21 Ako mi se i tada još budete protivili i ne htjednete me slušati, kaznit ću vas još sedam puta žešće za grijehe vaše.

22 Zvjerad divlju poslat ću proti vama, da vam ugrabi djecu vašu i podavi stoku vašu i umanji broj vaš, tako da opuste ceste vaše.

23 Ako li vas još ni tim ne opametim, nego mi se još jednako budete protivili,

24 I ja ću se onda usprotiviti vama i kazniti vas sedam puta za grijehe vaše.

25 Pustit ću na vas mač, koji će osvetiti kršenje zavjeta. Ako se tada povučete u gradove svoje, poslat ću među vas kugu, i bit ćete predani u šake neprijateljima svojim.

26 Kad vam onda još prelomim potporu kruha, tada će vam deset žena naći kruh u
jednoj jedinoj peći, i davat će vam se kruh na mjeru. Vi ćete ga jesti, ali se nećete
nasititi.

27 Ako me usprkos tomu ne poslušate i jednako mi se još budete protivili,

28 I ja ću se vama pun gnjeva oduprijeti i sedam puta vas kazniti za grijehe vaše.

29 Tada ćete morati jesti meso sinova svojih i kćeri svojih.

30 Razorit ću visoke hramove vaše i uništiti sunčane stupove vaše. Mrtva tijela vaša
pobacat ću na trupove idola vaših, i zgadit će mi se pred vama.

31 Gradove vaše obratit ću u ruševine i Svetišta ću vaša opustošiti, i miris žrtava vaših
neću više mirisati.

32 Jest, ja sam poharat ću zemlju vašu, tako da će se neprijatelji vaši, koji se nastane u
njoj, nad tim preneraziti.

33 A vas ću raspršiti među narode i za vama mač trgnuti, i zemlja će vaša postati
pustinja i gradovi vaši ruševine.

34 Tada će zemlja mjesto porušenih subota svojih dobiti čitavo vrijeme, kad bude
ležala opustošena, a vi budete živjeli u zemlji svojih neprijatelja. Zemlja će počivati i
subote svoje nadomjestiti.

35 Čitavo vrijeme, kad bude ležala opustošena, odmor će imati, odmor, što ga nije
imala, kad ste prebivali u njoj.

36 A onima između vas, koji još preostanu, stavit ću strah u srca u zemljama
neprijatelja njihovih, tako da će ih tjerati u bijeg šuštanje lista, kad se zaljulja. I bježat
će, kako se bježi ispred mača, i hrlit će, makar ih nitko ne progonio.

37 Padat će jedan preko drugoga kao na bijegu ispred mača, makar ih nitko ne
progonio. Nećete se moći držati na nogama pred neprijateljima svojim.

38 Izginut ćete među narodima poganskim i zemlja neprijatelja vaših proždерat će vas.

39 A oni između vas, koji još preostanu, izginut će u zemljama neprijatelja svojih, u
svojim zlodjelima. I zbog zlodjela otaca njihovih nestat će ih kao njih.

[40] Ako oni tada priznaju zlodjela svoja i zlodjela otaca svojih, vjerolomstvo, to su ga počinili proti meni, i kako su mi se protivili.

[41] I kako sam se ja protivio njima i doveo ih u zemlju neprijatelja njihovih, jest, ako se tada prigne tvrdo srce njihovo, i oni se pokaju za griješne čine svoje.

[42] Tada ću se ja spomenuti zavjeta svojega s Jakovom i zavjeta svojega s Izakom i s Abrahamom i smilovat ću se zemlji.

[43] Ali prije mora biti zemlja od njih ostavljena i subote njezine tim nadomještene, da leži opustošena, kad oni otidu. Oni se sami moraju pokajati za griješne čine svoje, jer su zabacili zapovijedi moje i prezreli naredbe moje.

[44] Usprkos tomu neću ih zabaciti, kad budu u zemlji neprijatelja svojih, i neću ih prezreti, tako da ih posve uništim i zavjet svoj poništim s njima, jer ja sam Gospod, Bog njihov.

[45] Za spasenje njihovo spomenut ću se zavjeta svojega s praocima njihovim, koje izvedoh iz zemlje egipatske pred ocima poganskih naroda, da budem Bog njihov, ja, Gospod."

[46] To su zapovijedi, naredbe i nauke, što ih preko Mojsija dade Gospod na gori Sinajskoj, da uredi odnos između sebe i sinova Izraelovih.

Lev. Zakonik, glava 27

[1] Gospod zapovjedi Mojsiju:

[2] "Kaži sinovima Izraelovim ove odredbe: Ako netko zavjetuje Gospodu čovjeka po procjeni,

[3] Onda se ima muška osoba u dobi od dvadeset do šezdeset godina procijeniti sa pedeset srebrnih šekela po težini Svetišta.

[4] Za žensku osobu iznosi procjena trideset šekela.

[5] Za osobu u dobi od pet do dvadeset godina iznosi procjena muške osobe dvadeset šekela i ženske osobe deset šekela.

6 Kod djece u dobi od jednoga mjeseca do pet godina iznosi procjena za dječaka pet srebrnih šekela i procjena za djevojku tri srebrna šekela.

7 Ako je nekomu šezdeset godina i više, onda ima iznositi procjena za muža petnaest šekela, a za ženu deset šekela.

8 Tko je preveć siromašan, pa ne može da plati procjenu, taj neka se dovede pred svećenika, da ga procijeni. Svećenik ga ima procijeniti po onom, što može dati zavjetnik.

9 Ako je živinče, što se može žrtvovati Gospodu, onda sve, što netko daje Gospodu, ima da vrijedi kao posvećeno.

10 On ne smije to promijeniti ili zamijeniti, dobar komad za loš, loš za dobar. Ako ipak živinče zamijeni drugim, onda jedno i drugo ima da pripadne Svetištu.

11 Ako li je živinče nečisto, pa se ne može žrtvovati Gospodu, neka se to živinče donese pred svećenika.

12 Svećenik ima ga onda ocijeniti, da li je dobro ili loše. Kako ga ocijeni svećenik, tako neka ostane.

13 Ako ga hoće otkupiti, onda neka još pridometne peti dio od procjene.

14 Ako netko kuću svoju po sveti Gospodu kao sveti dar, neka je ocijeni svećenik, da li je dobra ili loša. Kako je ocijeni svećenik, tako neka ostane.

15 Ako onaj, koji je posvetio kuću svoju, hoće opet da je otkupi, neka još pridometne peti dio od procjene, i tada je njegova.

16 Ako netko komad baštinjenoga posjeda svojega posveti Gospodu, ravna se procjena po mjeri usjeva. Jedan homer ječmena usjeva cijeni se pedeset srebrnih šekela.

17 Ako posveti polje svoje od jubilejske godine dalje, neka vrijedi po punoj procjeni.

18 Ako li zemljište svoje posveti istom poslije jubilejske godine, onda neka svećenik proračuna novce prema broju godina, što ostaju još do jubilejske godine. Neka se onda razmjerno odbije od pune procjene.

[19] Ako li onaj, koji je posvetio zemljište, hoće opet da ga otkupi, neka još pridometne peti dio od procjene, i tada je njegovo.

[20] Ali ako ne otkupi zemljišta, a proda ga ipak drugome, ne može se više otkupiti,

[21] Nego ima zemljište, kad u jubilejskoj godini postane slobodno, vrijediti kao posvećeno Gospodu, kao komad zemlje, što je pao pod zakletvu; to pripada svećeniku kao vlasništvo.

[22] Ako netko posveti Gospodu zemljište, što ga je kupio, a ne pripada nasljednom posjedu njegovu.

[23] Onda ima svećenik proračunati cijenu do jubilejske godine, i dotični ima tu cijenu isplatiti u isti dan kao dar posvećen Gospodu.

[24] U jubilejskoj godini ima se komad zemlje povratiti onome, od koga je kupljen i kojemu pripada kao nasljedni posjed.

[25] Svaka procjena neka bude po šekelu Svetišta: jedan šekel ima dvadeset gera.

[26] Ali prvence od stoke, što već kao prvenci pripadaju Gospodu, ne smije nitko posvetiti. Bilo goveče ili ovca: "pripada Gospodu.

[27] Ali ako su od životinje nečiste, onda ih mora dotični otkupiti po procjeni i pridometnuti peti dio od procjene. Ako li se ne otkupi, onda se ima prodati po procjeni.

[28] Ništa od zakletoga, što netko pod zakletvom posveti Gospodu od svega posjeda svojega, bio čovjek, živinče ili nasljedni posjed, ne smije se niti prodati niti otkupiti.

[29] Štogod je pod zakletvom posvećeno, Gospodu je presveto. Ljudi, nad kojima je izrečena zakletva, ne smiju se otkupiti, nego se moraju pogubiti.

[30] Sve desetine od zemlje, od usjeva poljskoga i od plodova drveća vlasništvo su Gospodnje; posvećene su Gospodu.

[31] Ako netko hode da, otkupi jedan dio svoje desetine, ima još da pridometne peti dio svote.

32 Što se tiče desetine od goveda i ovaca, ima se od svega, što prolazi ispod štapa pastirskog, uvijek deseti komad posvetiti Gospodu.

33 Pri tom neka se ne istražuje, da li je dobro ili loše, i ne smije se zamijeniti. Ali ako netko ipak zamijeni, onda neka jedno i drugo pripadne Svetištu i ne smije se otkupiti."

34 To su zapovijedi, što ih dade Gospod na gori Sinajskoj Mojsiju za sinove Izraelove.

Knjiga Brojeva

Brojevi, glava 1

[1] Prvi dan drugoga mjeseca, u drugoj godini po izlasku iz zemlje egipatske, reče Gospod Mojsiju u pustinji Sinajskoj u Šatoru sastanka:

[2] "Izbrojite svu zajednicu sinova Izraelovih po plemenima i porodicama njihovim, tako da Izbrojite imena svih muških osoba, glavu po glavu.

[3] Od dvadeset godina i više izbrojite, ti i Aron, sve, koji mogu ići na vojsku u Izraelu, po četama njihovim.

[4] S vama neka bude po jedan muž od svakoga plemena, koji je poglavar porodice svoje.

[5] Ovo su imena muževa, koji neka vas pomažu:

[6] Od Rubena Elisur, sin Šedeurov, od Simeona Šelumiel, sin Surišadajev;

[7] Od Jude Nahšon, sin Aminadabov;

[8] Od Isakara Netanel, sin Zuarov;

[9] Od Zebuluna Eliab, sin Helonov;

[10] Od sinova Josipovih: od Efraima Elišama, sin Amihudov; od Manaseha Gamaliel, sin Pedahsurov;

[11] Od Benjamina Abidan, sin Gideonov;

[12] Od Dana Ahiezer, sin Amišadajev;

[13] Od Ašera Pagiel, sin Okranov;

[14] Od Gada Eliasaf, sin Deuelov;

15 Od Naftalija Ahira, sin Enanov."

16 To su, koji su bili pozvani iz zajednice. Bili su knezovi očinskih plemena svojih, poglavari tisućnija Izraelovih.

17 Nato Mojsije i Aron pozvaše te muževe, koji su im bili označeni po imenu.

18 Tada prvi dan drugoga mjeseca skupiše oni svu zajednicu i izbrojiše ih po plemenima i porodicama njihovim, tako da su izbrojili imena od dvadeset godina i više, glavu po glavu.

19 Kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju. Tako ih on izbroji u pustinji Sinajskoj.

20 Sinova od Rubena, prvorođenca Izraelova, po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku.

21 Izbrojenih od plemena Rubenova bilo je četrdeset i šest tisuća i pet stotina.

22 Sinova Simeonovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku.

23 Izbrojenih od plemena Simeonova bilo je pedeset i devet tisuća i tri stotine.

24 Sinova Gadovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku.

25 Izbrojenih od plemena Gadova četrdeset i pet tisuća, šest stotina i pedeset.

26 Sinova Judinih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na vojsku.

27 Izbrojenih od plemena Judina sedamdeset i četiri tisuće i šest stotina.

28 Sinova Isakarovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, to su mogle ići na vojsku.

29 Izbrojenih od plemena Isakarova pedeset i četiri tisuće i četiri stotine.

30 Sinova Zebulunovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se
izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što
su mogle ići na vojsku.

31 Izbrojenih od plemena Zebulunova pedeset i sedam tisuća i četiri stotine.

32 Sinova Josipovih: sinova Efraimovih po koljenima, porodicama i domovima
njihovim, kad se izbroji po imenima s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset
godina i više, što su mogle ići na vojsku.

33 Izbrojenih od plemena Efraimova četrdeset tisuća i pet stotina.

34 Sinova Manasehovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se
izbroji s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići
na vojsku.

35 Izbrojenih od plemena Manasehova trideset i dvije tisuće i dvije stotine.

36 Sinova Benjaminovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se
izbroji s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići
na vojsku.

37 Izbrojenih od plemena Benjaminova trideset i pet tisuća I četiri stotine.

38 Sinova Danovih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji s
glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle idi na
vojsku.

39 Izbrojenih od plemena Danova šezdeset i dvije tisuće i sedam stotina.

40 Sinova Ašerovih po koljenima, porodicama i domovima njihovom, kad se izbroji s
glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na
vojsku.

41 Izbrojenih od plemena Ašerova četrdeset i jedna tisuća i pet stotina.

42 Sinova Naftalijevih po koljenima, porodicama i domovima njihovim, kad se izbroji
s glave na glavu, svih muških osoba od dvadeset godina i više, što su mogle ići na

vojsku.

43 Izbrojenih od plemena Naftalijeva pedeset i tri tisuće i četiri stotine.

44 To su izbrojeni, što su ih izbrojili Mojsije i Aron uz pomoć knezova Izraelovih,
kojih je bilo dvanaest, po jedan za svako pleme njegovo.

45 Izbrojeni su bili po porodicama svojim svi sinovi Izraelovi od dvadeset godina i
više, svi, što su mogli ići na vojsku.

46 Svih izbrojenih bilo je šest stotina i tri tisuće i pet stotina i pedeset.

47 A Leviti po plemenu i porodicama svojim nijesu bili ubrojeni među njih.

48 Gospod je naime bio rekao Mojsiju:

49 "Plemena Levijeva nemoj brojiti među njih; ne uzimaj broja njegova s ostalim
sinovima Izraelovim.

50 Nego postavi Levite nad prebivalištem zakona i nad svim posuđem njegovim i nad
svim, što pripada njemu. Oni neka prenose Šator i sve posuđe njegovo, neka mu
služe, i neka tabore oko Šatora.

51 Kad treba prenositi Šator, neka ga Leviti razlože, a kad Šator ima da stane, neka ga
Leviti postave. Tko nije Levit, pa se približi njemu, neka se pogubi.

52 Dok ostali sinovi Izraelovi tabore svaki u svojemu taboru, i svaki kod svoje zastave
po četama svojim.

53 Neka Leviti tabore oko prebivališta zakona. Tada neće provaliti gnjev na zajednicu
sinova Izraelovih. Samo Leviti smiju obavljati službu kod prebivališta zakona."

54 Sinovi Izraelovi učiniše tako. Oni su se ravnali sasvim po onom, što je bio Gospod
zapovjedio Mojsiju.

Brojevi, glava 2

1 Gospod reče Mojsiju i Aronu:

2 "Sinovi Izraelovi neka taboruju svaki kod svoje zastave, kod bojnih znakova svojega plemena. Tabor neka se postavi u nekoj udaljenosti od Šatora sastanka unaokolo.

3 Sprijeda, prema istoku, neka taboruje zastava tabora Judina po četama svojim; vođa sinova Judinih neka bude Nahšon, sin Aminadabov;

4 A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je sedamdeset i četiri tisuće i šest stotina.

5 Do njega neka taboruje pleme Isakarovo; vođa sinova Isakarovih neka bude Netanel, sin Zuarov;

6 A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je pedeset i četiri tisuće i četiri stotine.

7 Onda pleme Zebulunovo; vođa sinova Zebulunovih neka bude Eliab, sin Helonov;

8 A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je pedeset i sedam tisuća i četiri stotine.

9 Svih u taboru Judinu ljudi bilo je osamdeset i šest tisuća i četiri stotine po četama njihovim. Oni neka idu prvi.

10 Na jugu neka taboruje zastava tabora Rubenova po četama svojim; vođa sirova Rubenovih neka bude Elisur, sin Šedeurov;

11 A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je četrdeset i šest tisuća i pet stotina.

12 Do njega neka taboruje pleme Simeonovo; vođa sinova Simeonovih neka bude Šelumiel, sin Surišadajev;

13 A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je pedeset i devet tisuća i tri stotine.

14 Onda pleme Gadovo; vođa sinova Gadovih neka bude Eliasaf, sin Reuelov;

15 A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je četrdeset i pet tisuća i Fest stotina i pedeset.

16 Svih u taboru Rubenovu ljudi izbrojenih bilo je sto i pedeset i jedna tisuća i četiri stotine i pedeset po četama njihovim. Oni neka idu drugi.

17 Potom neka ide Šator sastanka s taborom Levita usred ostalih tabora. Kako taboruju, tako neka idu, svaki na svojemu mjestu i pod zastavom svojom.

18 Na zapadu neka taboruje zastava tabora Efraimova po četama svojim; vođa sinova Efraimovih neka bude Elišama, sin Amihudov;

19 A vojske njegove, ljudi izbrojenih bilo je četrdeset tisuća i pet stotina.

20 Do njega onda pleme Manasehovo; vođa sinova Manasehovih Gamaliel, sin Pedahsurov;

21 A vojske njegove, ljudi Izbrojenih bilo je trideset i dvije tisuće i dvije stotine.

22 Onda pleme Benjaminovo; vođa sinova Benjaminovih Abidan, sin Gideonov;

23 A vojske njegove, ljudi izbrojenih trideset i pet tisuća i četiri stotine.

24 Svih u taboru Efraimovu ljudi izbrojenih bilo je sto i osam tisuća i što po četama njihovim. Oni neka idu treći.

25 Na sjeveru neka taboruje zastava tabora Danova po četama svojim; vođa sinova Danovih Ahiezer, sin Amišadajev;

26 A vojske njegove, ljudi izbrojenih šezdeset i dvije tisuće i sedam stotina.

27 Do njega neka taboruje pleme Ašerovo; vođa sinova Ašerovih neka bude Pagiel, sin Okranov;

28 A vojske njegove, ljudi izbrojenih četrdeset i jedna tisuća i pet stotina.

29 Onda pleme Naftalijevo; vođa sinova Naftalijevi, Ahira, sin Enanov;

30 A vojske njegove, ljudi izbrojenih pedeset i tri tisuće i četiri stotine.

31 Svih u taboru Danovu ljudi izbrojenih bilo je što pedeset i sedam tisuća i šest stotina. Oni neka idu najposlije uza zastave svoje."

32 To su sinovi Izraelovi, izbrojeni po porodicama svojim. Svih izbrojenih u taborima po četama njihovim bilo je šest stotina i tri tisuće i pet stotina i pedeset.

33 Leviti nijesu bili brojeni među sinove Izraelove, kao što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

[34] I učiniše sinovi Izraelovi sve onako, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju. Tako se utaboriše po zastavama svojim, tako su išli, svaki po plemenu svojem i porodici svojoj.

Brojevi, glava 3

[1] U vrijeme, kad je Gospod govorio s Mojsijem na gori Sinajskoj, imao je Aron i Mojsije ove potomke.

[2] Ovo su imena sinova Aronovih: Nadab, prvorođenac, Abihu, Eleazar i Itamar.

[3] Tako su se zvali sinovi Aronovi, koji su bili pomazani i posvećeni za svećenike, da obavljaju službu svećeničku.

[4] Dade Gospod, te Nadab i Abihu pogiboše, kad u pustinji Sinajskoj pred Gospodom prinesoše oganj nezakonit. Oni nijesu imali djece. Tako su Eleazar i Itamar obavljali službu svećeničku pod nadzorom svojega oca Arona.

[5] Gospod zapovjedi Mesiju:

[6] "Privedi pleme Levijevo i postavi ga pred svećenika Arona, da mu služe,

[7] I da rade za njega i za svu zajednicu pred Šatorom sastanka služeći Šatoru,

[8] I da čuvaju sve posuđe u Šatoru sastanka, i da straže za sinove Izraelove služeći Šatoru.

[9] Pa ćeš predati Levite Aronu; sinovima njegovim; oni su darovani njemu između sinova Izraelovih.

[10] A Arona i sinove njegove postavi, da vrše službu svećeničku. Ako li bi tko drugi prestupio da služi, neka se pogubi."

[11] Još reče Gospod Mojsiju:

[12] "Evo uzeh Levite između sinova Izraelovih na mjesto svih prvorođenih sinova Izraelovih, što prvi dođoše na svijet. Meni pripadaju Leviti.

[13] Jer moje je sve prvorođeno. U dan, kad pobih sve prvorođeno u zemlji egipatskoj, posvetih sebi sve prvorođeno u Izraelu, od čovjeka do živinčeta. Meni pripadaju oni.

Ja sam Gospod."

14 Tada zapovjedi Gospod Mojsiju u pustinji Sinajskoj:

15 "Izbroj sinove Levijeve po domovima i porodicama njihovim. Sve muške osobe od jednog mjeseca i više izbroj."

16 Po zapovijedi Gospodnjoj Mojsije ih izbroji, kao što mu je bilo zapovjeđeno.

17 Sinovi Levijevi po imenima svojim jesu: Geršon, Kohat i Merari.

18 Sinovi Geršonovi po porodicama svojim zvali su se: Libni i Šimi.

19 Sinovi Kohatovi po porodicama svojim: Amram, Izhar, Hebron i Uziel.

20 Sinovi Merarijevi po porodicama svojim: Mahli i Muši. To su porodice Levita po domovima svojim.

21 Od Geršona vuče lozu porodica Libnijevaca i porodica Šimijevaca, To su porodice Geršonovaca.

22 Broj svih izbrojenih muških osoba njihovih od jednog mjeseca i više bio je sedam tisuća i pet stotina.

23 Porodice Geršonovaca taborovale su za Šatorom prema zapadu.

24 Starješina doma Geršonovaca bio je Eliasaf, sin Laelov.

25 Sinovi Geršonovi imali su da kod Šatora sastanka čuvaju Šator, krov Šatora, gornji pokrivač njegov, zavjesa na ulazu u Šator sastanka,

26 Zavjese od dvorišta i zavjesa na ulazu u dvorište, što je oko Šatora i oko žrtvenika, i uža njegova za svaku potrebu njegovu.

27 Od Kohata vuče lozu porodica Amramovaca, porodica Izharovaca, porodica Hebronovaca i porodica Uzielovaca. To su porodice Kohatove.

28 Broj svih muških od jednog mjeseca i više bio je osam tisuća i šest stotina, koji su služili oko Svetišta.

29 Porodice Kohatovaca taborovale su sa strane svetoga Šatora prema Jugu.

30 Starješina doma Kohatova bio je Elisafan, sin Uzielov.

31 Oni su imali da čuvaju kovčeg, to, svijećnjak, žrtvenik, sveto posuđe, što se rabilo kod službe, i zavjese.

32 Vođa svih starješina levitskih bio je Eleazar, sin svećenika Arona, On je imao vrhovni nadzor nad onima, koji su imali čuvati Svetište.

33 Od Merarija vuče lozu porodica Mahlijevaca i porodica Mušijevaca, To su porodice Merarijevaca.

34 Broj svih izbrojenih muških osoba njihovih od jednog mjeseca i više bio je šest tisuća i dvije stotine.

35 Starješina doma merarijevskih porodica bio je Suriel, sin Abihajilov. Oni su taborovali na strani svetoga Šatora prema sjeveru.

36 Sinovi Merarijevi imali su da čuvaju daske Šatora, prijevornice njegove, stupove i stopice njegove, sve posude i sve, što pripada njemu,

37 I stupove od dvorišta unaokolo i stopice njihove i kolje i uža njihova.

38 Sprijeda na istočnoj strani svetoga prebivališta, pred Šatorom sastanka prema sunčanom istoku taborovali su Mojsije i Aron i sinovi njegovi. Ori su imali službu oko Svetišta, službu za sinove Izraelove. A da se je tko drugi približio, morao se je kazniti smrću.

39 Svih izbrojenih Levita, što ih izbrojiše po zapovijedi Gospodnjoj Mojsije i Aron po porodicama njihovim, svih muških od jednog mjeseca i više bilo je dvadeset i dvije tisuće.

40 Gospod zapovjedi Mojsiju: "Izbroj sve prvorođence muške među sinovima Izraelovim od jednog mjeseca i više, i ustanovi broj imena njihovih.

41 Uzmi Levite za mene, Gospoda, na mjesto svih prvorođenaca među sinovima Izraelovim, i stoku levitsku na mjesto svih prvenaca od stoke sinova Izraelovih."

42 I izbroji Mojsije sve prvorođence među sinovima Izraelovim, kao što mu je bio Gospod zapovjedio.

43 I svega prvorođenaca muških, izbrojenih po broju imena njihovih od jednog mjeseca i više bilo je dvadeset i dvije tisuće, dvjesta i sedamdeset i tri.

44 Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

45 "Uzmi Levite na mjesto svih prvorođenaca među sinovima Izraelovim i stoku levitsku na mjesto stoke njihove. Leviti pripadaju meni, Gospodu.

46 Za otkup dvjesta i sedamdeset i tri prvorođenca među sinovima Izraelovim, kojih je više nego Levita,

47 Uzmi pet šekela od glave. Uzmi ih po težini u Svetištu; šekel ima dvadeset gera.

48 I podaj novce Aronu i sinovima njegovim kao otkup za one, kojih je bilo više nego otkupljenih od Levita.

49 I uze Mojsije otkup od onih, koji je bilo više nego otkupljenih od Levita.

50 Od prvorođenaca sinova Izraelovih uze novaca tisuću i trista i šezdeset i pet šekela po težini u Svetištu.

51 Po zapovijedi Gospodnjoj dade onda Mojsije Aronu i sinovima njegovim otkup, kao što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

Brojevi, glava 4

1 Gospod zapovjedi Mojsiju i Aronu:

2 "Izbrojte kod Levite sinove Kohatove po porodicama i domovima njihovim.

3 Od trideset godina i više do pedeset godina, sve, koji su sposobni za posao u službi oko Šatora sastanka.

4 A ovo je služba sinova Kohatovih oko Šatora sastanka, da se brinu za Svetinju nad svetinjama.

5 Kad polazi tabor, pristupaju Aron i sinovi njegovi, skidaju zavjesu, što zastiru ulaz, i pokriju njim kovčeg zakona.

6 Po njemu prostru pokrivač od kože jazavčeve, ozgora razastru prostirač sav od modroga skerleta i provuku mu motke.

7 I preko stola za kruhove obličja razastru prostirač od modroga skerleta i metnu na njega zdjele, čaše, testije i vrčeve za naljev. A kruhovi su svagda na njemu.

8 Povrh toga razastru prostirač od grimiza, pokriju ga pokrivačem od kože jazavčeve i provuku mu motke.

9 Onda uzmu prostirač od modrog skerleta i pokriju njim svijećnjak i njegove svjetionice, usekače, lopatice i sve posude za ulje, kojima služe oko njega.

10 Potom ga sa svim spravama njegovim zaviju u pokrivač od kože jazavčeve i metnu ga na nosila.

11 I po zlatnom žrtveniku razastru prostirač od modroga skerleta i pokriju ga pokrivačem od kože jazavčeve i provuku mu motke.

12 Uzmu i sve druge sprave, što se rabe kod službe u Svetištu, metnu ih u prostirač od modroga skerleta i zaviju u pokrivač od kože jazavčeve i stave ih na nosila.

13 Pošto žrtvenik očiste od pepela, prostru preko njega pokrivač od crvenog skerleta,

14 I metnu na njega sve sprave, kojima služe na njemu: mašice, viljuške, lopatice, kotliće i sve druge sprave za žrtvenik, Pokriju ga onda pokrivačem od kože jazavčeve, pa mu provuku motke.

15 Istom onda, kad Aron i sinovi njegovi pri polasku tabora svrše zamotavanje Svetišta i svih svetih sprava, pristupe Kohatovci, da ih nose. Oni se ne smiju dotaknuti svetih predmeta. Inače bi morali poginuti. To je posao Kohatovaca kod Šatora sastanka.

16 A Eleazar, sin svećenika Arona, ima se brinuti za ulje na svijećnjaku, za kad mirisni, za žrtvu, što se svagda prinosi, i za ulje pomazanja; ima još paziti na sav Šator i na sve, što je u njemu svetih predmeta i posuđa njegova."

17 Onda zapovjedi Gospod Mojsiju i Aronu:

[18] "Pazite; da se ne istrijebi koljeno porodica Kohatovih između Levita.

[19] Učinite za njih ovo, da ostanu živi i ne pomru, kad pristupaju k Svetinji nad svetinjama. Aron i sinovi njegovi neka dođu i odrede svakomu napose, što će koji raditi i što će nositi.

[20] Sami neka ne ulaze unutra da pogledaju svete predmete i za čas samo. Inače bi morali umrijeti."

[21] Dalje zapovjedi Gospod Mojsiju:

[22] "Izbroj i sinove Geršonove po porodicama i domovima njihovim.

[23] Od trideset godina i više do pedeset godina izbroj ih, sve, koji su za službu da mogu služiti u Šatoru sastanka.

[24] Ovo je posao porodicama Geršonovim, što će raditi i nositi:

[25] Ori nose prostirače svetinje, Šator sastanka, gornji pokrivač njegov, pokrivač od kože jazavčeve, što je ozgora na njemu, zavjesa na ulazu u Šator sastanka.

[26] Zavjese od dvorišta i zavjesa na ulazu u dvorište, što je oko Šatora i oko žrtvenika, i uža njegova i sve sprave za službu njihovu. Štogod treba oko toga raditi neka urade.

[27] Sva služba sinova Geršonovih neka biva za sve, Što će nositi i što će raditi po zapovijedi Aronovoj i sinova njegovih. Dajte ih uputiti u sve, što imaju nositi.

[28] To je služba porodica sinova Geršonovih kod Šatora sastanka. Služba njihova stoji pod nadzorom Itamara, sina svećenika Arona.

[29] Izbroj i sinove Merarijeve po porodicama i domovima njihovim.

[30] Od trideset godina i više do pedeset godina izbroj ih, sve, koji su za službu da mogu služiti u Šatoru sastanka.

[31] Kod sve službe njihove u Šatoru sastanka ovo im je dužnost nositi: daske Šatora, prijevornice, stupove i stopice,

[32] Stupove oko dvorišta sa stopicama, kolje i uža sa spravama njihovim i sve, što treba za te stvari. Pokažite im predmete, što ih imaju nositi, komad po komad.

33 To je služba porodice sinova Merarijevih što su sve dužni raditi kod Šatora
sastanka pod nadzorom Itamara, sina svećenika Arona."

34 I izbrojiše Mojsije i Aron s knezovima zajednice sinove Kohatove po porodicama i
domovima njihovim.

35 Od trideset godina i više do pedeset godina, sve, koji su za službu da mogu služiti u
Šatora sastanka.

36 I bilo ih je izbrojenih po porodicama njihovim dvije tisuće i sedam stotina i
pedeset.

37 To su izbrojeni iz porodica Kohatovih, što su bili za službu u Šatoru sastanka,
Mojsije i Aron izbrojiše ih, kao što je bio Gospod zapovjedio preko Mojsija.

38 Sinova Geršonovih, izbrojenih po porodicama i domovima.

39 Od trideset, godina i više do pedeset godina, svih, što su bili za službu da služe u
Šatoru sastanka.

40 Bilo je ljudi izbrojenih po porodicama i domovima njihovim dvije tisuće i šest
stotina i trideset.

41 To su izbrojeni iz porodica sinova Geršonovih, što su bili za službu u Šatoru
sastanka. Mojsije i Aron izbrojiše ih po zapovijedi Gospodnjoj,

42 Sinova Merarijevih, izbrojenih po porodicama i domovima,

43 Od trideset godina i više do pedeset godina, svih, što su bili za službu da služe u
Šatoru sastanka.

44 Bilo je ljudi izbrojenih po porodicama njihovim tri tisuće i dvjesta.

45 To su izbrojeni iz porodica sinova Merarijevih, što ih izbrojiše Mojsija i Aron, kao
što je bio Gospod zapovjedio preko Mojsija.

46 Svih izbrojenih Levita, što ih izbrojiše Mojsije i Aron B knezovima Izraelovim po
porodicama i domovima njihovim.

[47] Od trideset godina i više do pedeset godina, svih, što su bili za službu da služe i da nose kod Šatora sastanka.

[48] Bilo ih ljudi izbrojenih osam tisuća i pet stotina i osamdeset.

[49] Kao što je bio Gospod zapovjedio preko Mojsija, bio je svaki određen za ono, što treba da radi i da nosi. Tako su bili postavljeni, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

Brojevi, glava 5

[1] Gospod zapovjedi Mojsiju:

[2] "Naloži sinovima Izraelovim, neka odstrane iz tabora sve, koji su zaraženi gubom, tečenjem ili oskvrnućem od mrtvih tjelesa.

[3] Bili muževi ili žene, odstranite ih. Odvedite ih van pred tabor, da ne onečiste tabora, u kojemu ja boravim među njima."

[4] Sinovi Izraelovi učiniše tako i ukloniše ih iz tabora. Kako je Gospod bio zapovjedio Mojsiju, tako učiniše sinovi Izraelovi.

[5] Gospod zapovjedi Mojsiju:

[6] "Naloži sinovima Izraelovim: Je li netko, bio muž ili žena, nanio kojugod štetu bližnjemu počinivši koje pronevjerenje proti Gospodu, i je li tako naprtio na sebe krivnju.

[7] Onda neka prizna grijeh, što ga je učinio, neka povrati pronevjereno po punoj vrijednosti svojoj i neka dadne onomu, proti kojemu se je ogriješio, pridometnuvši petinu svote.

[8] Ako li ovaj nije ostavio iza sebe bližega rođaka, kojemu se može dati dužna svota, onda ta naknadna svota pripada Gospodu u korist svećenicima, osim ovna za pomirenje, kojim se pribavi krivcu oproštenje.

[9] Svi sveti darovi, što se žrtvuju podizanjem, a donose ih sinovi Izraelovi svećeniku, imaju svaki put pripasti njemu.

10 Sami sveti darovi imaju ostati pojedincu. Što netko dadne svećeniku, ima pripasti njem."

11 Gospod zapovjedi Mojsiju:

12 "Daj sinovima Izraelovim ovaj naputak: Ogriješi li se žena i postane nevjerna mužu svojemu,

13 Jer drugi opći s njom, a da muž njezin ne zna za to, budući da ona čini svoj grijeh u potaji, gdje je ne vidi svjedok i ne može se zateći,

14 I dođe li tada duh ljubomora na muža, tako da postane ljubomoran na svoju ženu, koja se je ogriješila, ili obuzme li ga duh ljubomora, koji ga čini ljubomornim na svoju ženu, a da ona nije sagriješila,

15 Onda neka muž dovede ženu svoju k svećeniku i neka donese sa sobom kao prinos za nju desetinu efe brašna ječmenoga. Ali neka ga ne polije uljem i neka ne metne na njega kada, jer je to prinos za ljubomor, to jest za očitovanje, koji ima da očituje zlodjela.

16 Svećenik neka je povede i postavi pred Gospoda.

17 Tada neka uzme svećenik posvećene vode u sud zemljani. Uz to neka uzme svećenik malo zemlje s poda u Svetištu i uspe u vodu.

18 Pošto je svećenik postavio ženu Pred Gospoda, neka joj otkrije kosu na glavi i dadne joj u ruku prinos za očitovanje, to jest za ljubomor. Ali vodu prokletstva i gorkosti neka zadrži sam svećenik u ruci.

19 Tada neka svećenik zakune ženu ovako: Ako ni jedan muž nije općio s tobom, i ako se nijesi onečistila nevjernošću prema mužu svojemu, onda neka ti ne nanese nikakve štete ova voda prokletstva i gorkosti.

20 Ali ako si postala nevjerna mužu svojemu, ako si se ogriješila i upustila se s drugim, koji nije tvoj muž.

21 Ovdje neka svećenik izbaci proti ženi strašna prokletstva, i to ima svećenik zaprijetiti ženi: onda neka te Gospod postavi za strašilo kletve i prokletstva u narodu tvojem: Gospod neka učini da ti bedro spadne, a tijelo ti oteče.

[22] Ova voda prokletstva neka prodre u tvoju utrobu, da ti tijelo oteče i da ti bedro spadne. Žena neka odgovori: Tako neka bude. Amen.

[23] Svećenik neka napiše tada ova prokletstva na list i neka ih opet sapere u vodi gorkosti.

[24] Ovu vodu prokletstva i gorkosti neka dadne ženi da pije, da prodre u nju voda prokletstva i bude joj gorak jad.

[25] Svećenik neka tada uzme iz ruke ženi prinos za ljubomor, neka žrtvuje prinos podizanjem i mahanjem pred Gospodom i prinese ga k žrtveniku.

[26] Punu pregršt neka uzme svećenik od prinosa kao mirisni dio i neka to zapali na žrtveniku. Potom neka dadne ženi vodu da pije.

[27] I kad joj je dao vodu da pije, i ako se je ona nevjernošću ogriješila proti mužu svojemu, onda će voda prokletstva prodrijeti u nju i bit će joj gorak jad. Tijelo će joj oteći, i bedro će joj spasti. Žena će biti jedno strašilo prokletstva u narodu svojem.

[28] Ali ako se žena nije ogriješila, dakle nedužna je, onda joj neće ništa biti: ona će postati mati.

[29] To je zakon o ljubomoru: Ogriješi li se žena nevjernošću proti mužu svojemu,

[30] . Ili dođe li na muža duh ljubomora, tako da on bude ljubomoran na ženu svoju, onda neka postavi ženu pred Gospoda, i neka svećenik postupa s njim točno prema ovim odredbama.

[31] Tada je muž oslobođen od krivnje zlodjela, a žena mora da snositi za svoj prestupak."

Brojevi, glava 6

[1] Gospod zapovjedi Mojsiju:

[2] "Naloži sinovima Izraelovim ovo: Položi li netko, bio muž ili žena, zavjet nazirejski, da se posveti Gospodu,

[3] Onda neka se uzdržava od vina i drugih opojnih pića. Neka uopće ne pije nikakve tekućine, što je napravljena od grožđa. I samo grožđe ne smije jesti, ni svježe ni

osušeno.

[4] Doklegod traje vrijeme njegova nazirejstva, neka ne uživa ništa, što dolazi od vinove loze, od zrna do koma.

[5] Dokle traje zavjet njegova nazirejstva, neka britva ne dođe na glavu njegovu. Dokle se ne navrše dani, za koje se je obvezao Gospodu, ima vrijediti kao Bogu posvećen, Neka pusti da mu slobodno raste kosa na glavi.

[6] Cijelo vrijeme, za koje se je posvetio Gospodu, ne smije doći u dodir s mrtvim tijelom.

[7] I ako mu umru otac, mati, brat ili sestra, ne smije po njima navući na sebe nečistoću, jer je posveta Boga njegova na glavi njegovoj.

[8] Doklegod traje nazirejstvo njegovo, posvećen je Gospodu.

[9] Umre li netko posve nenadano uz njega, onda neka izjavi, da mu je posvećena glava nečista. Čim opet postane čist, neka obrije glavu svoju; sedmi dakle dan neka je obrije.

[10] Osmi dan neka donese dvije grlice ili dva golubića k svećeniku na ulaz u Šator sastanka.

[11] Svećenik neka zgotovi jedno kao žrtvu za grijeh, drugo za žrtvu paljenicu. Tako neka mu pribavi pomirenje za grijeh, što ga je navukao na sebe uz mrtvo tijelo. Ujedno neka iznova izjavi, da mu je glava posvećena.

[12] Neka se posveti Gospodu, dokle traje njegovo nazirejstvo, i neka prinese jednogodišnje janje kao žrtvu za prijestup. A prijašnji dani ne broje se, jer je morao posvetu svoju očitovati kao nečistu.

[13] Ove su odredbe za nazireja: Kad se navrše dani nazirejstvu njegovu, neka ga dovedu na ulaz u Šator sastanka.

[14] Neka prinese Gospodu kao prinos jednogodišnje, bez pogrješke janje za žrtvu paljenicu, jednogodišnje, bez pogrješke žensko janje kao žrtvu za grijeh i bez pogrješke ovna za žrtvu mirotvornu;

[15] Osim toga košaricu nekvasnih kruhova, zamiješenih s uljem i nekvasnih uljem
namazanih pogača s prinosom njihovim i s naljevima njihovim.

[16] Svećenik neka sve žrtvuje Gospodu. Neka prinese za njega žrtvu za grijeh i žrtvu
paljenicu.

[17] Ovna neka prinese Gospodu kao žrtvu mirotvornu, uz to košaricu nekvasnih
kruhova. I prinos i naljev ima svećenik prinijeti za njega.

[18] A nazirej neka obrije na ulazu u Šator sastanka posvećenu glavu svoju, neka uzme
posvećenu kosu na glavi i baci je u oganj, što gori pod žrtvom mirotvornom.

[19] Nato neka uzme svećenik pleće kuhano ovnovo, kolač nekvasan i pogaču nekvasnu
iz košarice i neka to metne na ruke nazireju, pošto je ovaj sebi obrijao posvećenu
kosu.

[20] Tada neka to svećenik žrtvuje pred Gospodom kao žrtvu primicanja i odmicanja.
Svet je to prinos, što pripada svećeniku osim grudi primicanja i odmicanja i osim
pleća podizanja. Potom smije nazirej opet piti vina.

[21] To je zakon za nazireje, koji je položio zavjet, o prinosu njegovu, što ga ima
prinijeti Gospodu za posvetu svoju, osim onoga, što inače još sam hoće da učini.
Kako to zahtijeva zavjet, što ga je položio, mora postupati po zakonima, što vrijede za
njegovu posvetu."

[22] Gospod zapovjedi Mojsiju:

[23] "Naloži Aronu i sinovima njegovim: Ovako blagoslivljajte sinove Izraelove:

[24] Neka te blagoslovi Gospod i neka te čuva.

[25] Neka dadne Gospod, da njegovo lice sja nad tobom, i neka ti bude milostiv.

[26] Neka obrati Gospod lice svoje k tebi i neka ti udijeli mir.

[27] Ako tako stave sinove Izraelove pod zaštitu imena mojega, ja ću ih blagosloviti."

Brojevi, glava 7

[1] Kada je Mojsije bio dovršio i podigao sveto prebivalište i kad ga je bio pomazao i posvetio sa svim posuđem njegovim, kad je bio pomazao i posvetio i žrtvenik sa svim posuđem njegovim.

[2] Tada donesoše darove knezovi sinova Izraelovih, poglavari pojedinih porodica, to jest knezovi nad plemenima, koji su bili ispitivali brojenje.

[3] Dovedoše kao prilog za Gospoda šest kola pokrivenih i dvanaest volova. Na dva kneza dođoše po jedna kola i na svakoga pa jedan vol. Dovedoše ih pred sveto prebivalište.

[4] Tada zapovjedi Gospod Mojsiju:

[5] "Uzmi to od njih. To treba za opravljanje radova na Šatoru sastanka. Razdijeli to Levitima, svakomu prema službi njegovoj."

[6] I uze Mojsije kola i volove i predade ih Levitima.

[7] Dvoja kola i četiri vola predade sinovima Geršonovim prema službi njihovoj.

[8] Četvora kola i osam volova predade sinovima Merarijevim prema službi njihovoj, što su je imali učiniti pod vodstvom Itamara, sina svećenika Arona.

[9] Sinovima Kohatovim ne dade ništa, jer im je posao bio opraviti svete stvari, što su ih morali nositi na ramenu.

[10] Onda donesoše knezovi darove sa posvetu žrtvenika, kad je bio pomazan, i tako staviše knezovi priloge svoje pred žrtvenik.

[11] Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Svaki dan ima jedan od knezova donijeti prilog svoj za posvetu žrtvenika,"

[12] Prvi dan donese prilog svoj Nahšon, sin Aminadabov, od plemena Judina.

[13] Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos,

[14] Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada,

[15] Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu,

[16] Jarac za žrtvu radi grijeha,

[17] Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu.
To je bio prilog Nahšona, sina Aminadabova,

[18] Drugi dan darova Netanel, sin Zuarov, knez Isakara.

[19] On donese kao prilog: zdjelu srebrnu, sto i trideset šekela tešku, kotlić srebrn,
sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo
umiješeno s uljem, za prilog,

[20] Posudicu, deset zlatnih šekela vrijednu, punu kada,

[21] Junca, ovna, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu,

[22] Jarca za žrtvu radi grijeha,

[23] Dva vola, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio
prilog Netanela, sina Zuarova.

[24] Treći dan darova knez sinova Zebulunovih, Eliab, sin Helonov.

[25] Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn,
sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo
umiješeno s uljem, za prinos,

[26] Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada,

[27] Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu,

[28] Jarac za žrtvu radi grijeha,

[29] Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu.
To je bio prilog Eliaba, sina Helonova.

[30] "Četvrti dan darova knez sinova Rubenovih, Elisur, sin Šedeurov,

31 Prilog njegov bio je: "zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem za Prinos,

32 Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada,

33 Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu,

34 Jarac za žrtvu radi grijeha,

35 Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Elisura, sina Šedeurova.

36 Peti dan darova knez sinova Simeonovih, Šelumiel, sin Surišadajev.

37 Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem za prinos,

38 Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada,

39 Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu,

40 Jarac za žrtvu radi grijeha,

41 Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Šelumiela, sina Surišadajeva.

42 Šesti dan darova knez sinova Gadovih, Eliasaf, sin Deuelov.

43 Prilog njegov bio je: "zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bib umiješeno s uljem, za prinos,

44 Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada,

45 Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu,

46 Jarac za žrtvu radi grijeha,

[47] Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Eliasafa, sina Deuelova.

[48] Sedmi dan darova knez sinova Efraimovih, Elišama, sin Amihudov.

[49] Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos,

[50] Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada,

[51] Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu,

[52] Jarac za žrtvu radi grijeha,

[53] Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Elišame, sina Amihudova.

[54] Osmi dan darova knez sinova Manasehovih, Gamaliel, sin Pedahsurov.

[55] Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos,

[56] Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada,

[57] Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu,

[58] Jarac za žrtvu radi grijeha,

[59] Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Gamaliela, sina Pedahsurova.

[60] Deveti dan darova knez sinova Benjaminovih, Abidan, sin Gideonov.

[61] Prilog njegov bio je: "zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos,

[62] Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada,

63 Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu,

64 Jarac za žrtvu radi grijeha,

65 Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu,
To je bio prilog Abidana, sina Gideonova.

66 Deseti dan darova knez sinova Danovih, Ahiezer, sin Amišadajev.

67 Prilog njegov bio je: "zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos,

68 Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada,

69 Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu,

70 Jarac za žrtvu radi grijeha,

71 Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu.
To je bio prilog Ahiezera, sina Amišadajeva.

72 Jedanaesti dan darova knez sinova Ašerovih, Pagiel, sin Okranov.

73 Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos,

74 Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada,

75 Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu,

76 Jarac za žrtvu radi grijeha,

77 Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu.
To je bio prilog Pagiela, sina Okranova.

78 Dvanaesti dan darova knez sinova Naftalijevih, Ahira, sin Enanov.

[79] Prilog njegov bio je: zdjela srebrna, sto i trideset šekela teška, kotlić srebrn, sedamdeset šekela težak po težini u Svetištu, oboje puno brašna bijeloga, što je bilo umiješeno s uljem, za prinos,

[80] Posudica, deset zlatnih šekela vrijedna, puna kada,

[81] Junac, ovan, jednogodišnje janje za žrtvu paljenicu,

[82] Jarac za žrtvu radi grijeha,

[83] Dva vola, pet ovnova, pet jaraca i pet jednogodišnjih janjaca za žrtvu mirotvornu. To je bio prilog Ahire, sina Enanova.

[84] To su bili prilozi knezova izraelskih za posvetu žrtvenika, kad je bio pomazan: "dvanaest zdjela srebrnih, dvanaest kotlića srebrnih, dvanaest posudica zlatnih,

[85] Svaka zdjela srebrna sto i trideset šekela teška, svaki kotlić sedamdeset šekela težak. Sve srebro tih posuda iznosilo je dvije tisuće i četiri stotine šekela po težini u Svetištu.

[86] Nadalje dvanaest posudica zlatnih punih kada, svaka posudica deset šekela teška po težini u Svetištu. Sve zlato tih posudica iznosilo je sto i dvadeset šekela.

[87] Ukupni broj životinja za žrtvu paljenicu iznosio je dvanaest junaca, uz to dvanaest ovnova, dvanaest jednogodišnjih janjaca s prinosom svojim, nadalje dvanaest jaraca za žrtvu radi grijeha.

[88] Ukupni broj životinja za žrtvu mirotvornu iznosio je dvadeset i četiri vola, šesnaest ovnova, šesnaest jaraca i šesnaest janjaca. To su bili prilozi za posvetu žrtvenika, kad je bio pomazan.

[89] Kad je Mojsije išao u Šator sastanka, da razgovara s njim, čuo bi glas gdje mu govori s pomirilišta, što se nalazi na kovčegu zakona, s prostora između obadva kerubina. Tako je on razgovarao s njim.

Brojevi, glava 8

[1] Gospod zapovjedi Mojsiju:

2 "Naloži Aronu: Kad natičeš svjetionice, onda pripazi na to, da sedam svjetionica svjetlo svoje baca na prednju stranu svijećnjaka."

3 Aron učini tako i nataknu svjetionice na prednju stranu svijećnjaka, kao što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju,

4 Svijećnjak je kovani rad od zlata. Od stabla sve do cvjetova bilo je sve kovani rad. Mojsije bio je dao napraviti svijećnjak po uzorku, što mu ga je bio pokazao Gospod.

5 Gospod zapovjedi Mojsiju:

6 "Odijeli Levite od sinova Izraelovih i očisti ih.

7 Postupaj s njima kod očišćenja ovako: Poškropi ih vodom očišćenja. Oni neka onda prijeđu britvom preko svega tijela svojega, neka operu haljine svoje i očiste se.

8 Potom neka uzmu junca s prinosom njegovim, naime brašnom bijelim, što je umiješeno s uljem. Za žrtvu radi grijeha uzmi drugoga junca.

9 Onda dovedi Levite pred Šator sastanka i skupi svu zajednicu sinova Izraelovih.

10 Čim su Leviti na tvoju zapovijed stupili pred Gospoda, neka sinovi Izraelovi polože ruke na Levite,

11 I Aron neka prinese Levite Gospodu kao žrtvu sinova Izraelovih podizanjem i mahanjem. Nato se smiju pripustiti službi Gospodnjoj.

12 Pošto su Leviti ruke svoje položili na glavu juncima, imaš ti prirediti jednoga za žrtvu radi grijeha, drugoga za žrtvu paljenicu Gospodu, da pribaviš oproštenje Levitima.

13 A kad si Levite predveo Aronu i sinovima njegovim i dao ih prinijeti Gospodu kao žrtvu primicanja i odmicanja.

14 I tako Levite odvojio između sinova Izraelovih, onda Leviti pripadaju meni,

15 Istom sada smiju Leviti preuzeti službu u Šatoru sastanka. Ti ih moraš očistiti i prinijeti kao žrtvu primicanja i odmicanja,

[16] Jer su posve darovani meni između sinova Izraelovih. Uzimam ih na mjesto svih sinova Izraelovih, koji kao prvorođenci ostavljaju krilo materino.

[17] Jer meni pripadaju među sinovima Izraelovim svi prvenci kod čovjeka i stoke. Onaj dan, kad pobih sve prvorođence u zemlji egipatskoj, posvetio sam ih sebi.

[18] Uzimam Levite na mjesto svih prvorođenaca među sinovima Izraelovim.

[19] I dajem na dar Aronu i sinovima njegovim Levite između sinova Izraelovih, da na mjesto sinova Izraelovih obavljaju službu u Šatoru sastanka, Oni imaju činiti pomirenje za sinove Izraelove, da nikakav udar nesretan ne pogodi sinove Izraelove, kad se sinovi Izraelovi približe Svetištu."

[20] Mojsije i Aron i sva zajednica sinova Izraelovih učiniše tako s Levitima. Kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju za Levite, točno tako učiniše s njima sinovi Izraelovi.

[21] Leviti dadoše se očistiti od grijeha i opraše haljine svoje. Aron ih prinese Gospodu kao žrtvu podizanja i mahanja, i Aron pribavi pomirenje njihovo, kad ih očisti.

[22] Potom Leviti preuzeše svoj službu u Šatoru sastanka kao pomoćnici Aronovi i sinova njegovih. Kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju za Levite, tako su postupali s njima.

[23] Gospod zapovjedi Mojsiju:

[24] "Ovo vrijedi za Levite: Istom sa dvadeset i pet godina i više smiju preuzeti službi u Šatoru sastanka.

[25] Od pedeset godina prosti su od te službe i ne trebaju više služiti.

[26] Oni doduše smiju braći svojoj biti u pomoći kod vršenja službe u Šatoru sastanka, ali neka više ne obavljaju redovitu službu. Tako postupaj s Levitima za službene poslove njihove."

Brojevi, glava 9

[1] Gospod zapovjedi Mojsiju prvi mjesec druge godine po izlasku iz zemlje egipatske:

[2] "Sinovi Izraelovi neka slave Pashu u određeno vrijeme.

3 Imate je slaviti četrnaesti dan ovoga mjeseca uvečer u određeno vrijeme. Samo po svim propisima i odredbama njezinim smijete je slaviti."

4 Tada zapovjedi Mojsije sinovima Izraelovim, da slave Pashu.

5 I slaviše Pashu u prvom mjesecu četrnaesti dan uvečer u pustinji sinajskoj. Točno onako, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju, učiniše sinovi Izraelovi,

6 A bili su neki ljudi, koji se oskvrniše o mrtvaca. Tako oni nijesu mogli slaviti Pashe onaj dan. Oni stoga stupiše onaj dan pred Mojsija i Arona.

7 Kad mu ljudi izjaviše: "Mi smo postali nečisti od mrtvaca. Zašto da nam nije slobodno prinijeti žrtvu Gospodu u određeno vrijeme sa sinovima Izraelovim?"

8 Mojsije im odgovori: "Čekajte, da čujem, što zapovijeda Gospod za vas."

9 A Gospod zapovjedi Mojsiju:

10 "Naloži sinovima Izraelovim: Ako se netko između vas ili vaših potomaka oskvrni o mrtvaca ili je na dalekom putovanju, neka ipak slavi Pashu u čast Gospodu.

11 Samo takvi moraju je obaviti u drugom mjesecu četrnaesti dan uvečer. Oni pritom imaju jesti kruh nekvasan i gorko zelje.

12 I ne smiju od toga ništa ostaviti do idućega jutra i ne smiju prelomiti nijedne kosti. Neka slave Pashu po svima obredima, što vrijede za nju.

13 Tko je čist i nije na putova nju, a propusti slaviti Pashu, takav čovjek ima se istrijebiti iz na roda svojega Jer on ne prinese Gospodu žrtve u određeno vrijeme. Takav čovjek ima okajati krivnju svoju.

14 Ako li boravi kod vas stranac i hode da slavi Pashu Gospodnju, neka je obavi po propisima i odredbama, što vrijede za Pashu. Isti zakon neka vam bude za stranca i za onoga, koji se rodio u zemlji."

15 U dan, kad je bio podignut sveti Šator, pokri oblak prebivalište u Šatoru zakona, i bio je uvečer kao oganj nad prebivalištem sve do jutra.

16 Tako ostade uvijek: Oblak ga je pokrivao, i to noću kao oganj.

[17] Istom kad bi se oblak podigao iznad Šatora, polazili bi sinovi Izraelovi, i gdje bi se spustio oblak, ondje bi se utaborili sinovi Izraelovi.

[18] Tako bi sinovi Izraelovi polazili uvijek po zapovijedi Gospodnjoj i utaborili se također po zapovijedi Gospodnjoj. Dokle je god stajao oblak nad svetim prebivalištem, ostajali bi utaboreni.

[19] I kad je oblak dugo vremena ostao nad prebivalištem, držali bi se sinovi Izraelovi naputka Gospodnjega i ne bi polazili.

[20] Bilo je, da je oblak ostao nad prebivalištem samo malo dara. Na zapovijed Gospodnju oni bi tada postavljali tabor i na zapovijed bi Gospodnju opet polazili.

[21] Bilo je također, da je oblak ostao samo od večera do jutra. Kad bi se onda oblak podigao ujutro, oni bi polazili. Ili bi ostao dan i noć. Kad bi se onda podigao oblak, polazili bi.

[22] Ili kad bi ostao oblak dva dana ili mjesec dana ili još dulje vremena nad prebivalištem, onda bi i sinovi Izraelovi ostali utaboreni i ne bi polazili. Istom kad bi se podigao, polazili bi.

[23] Po zapovijedi Gospodnjoj postavljali bi tabor, po zapovijedi Gospodnjoj polazili bi. Držali su se naputka Gospodnjega, što je bio izašao od Gospoda preko Mojsija.

Brojevi, glava 10

[1] Gospod zapovjedi Mojsiju:

[2] "Napravi sebi dvije trube srebrne. Napravi ih kovanim radom. One neka ti služe za to, da sazivaš zajednicu i da znak daješ za polazak tabora.

[3] Čim se zatrubi na njih, neka se skupi sva zajednica kod tebe na ulazu u Šator sastanka.

[4] Ako li se zatrubi samo na jednu, neka se skupe kod tebe knezovi, plemenski poglavari sinova Izraelovih.

[5] Ako se zatrubi bučno, onda neka se kreću tabori, što leže prema istoku.

6 Ako li se zatrubi po drugi put, onda neka se kreću tabori, Što leže prema jugu. Neka se zatrubi bučno u znak, da imaju poći.

7 Ima li se sazvati zajednica, onda trubite samo jednostavno, ne trubite bučno.

8 Samo sinovi Aronovi, svećenici, smiju trubiti na trube. Njihova je uporaba kod vas odredba, što vječito vrijedi za sva koljena.

9 Kad pođete na vojsku u zemlji svojoj proti neprijatelju, koji vas napada, onda trubite bučno na trube. Tada će vas se spomenuti Gospod, Bog vaš, i spasit će vas od neprijatelja vaših.

10 Trubite na trube i u dane veselja svojega, na blagdane i mjesece mlađake, kod svojih žrtava paljenica i žrtava mirotvornih. Tako će vam to biti za spomen milostiv kod Boga vašega. Ja sam Gospod, Bog vaš."

11 U drugoj godini u drugom mjesecu, dvadesetoga u mjesecu, podiže se oblak iznad prebivališta zakona.

12 Tada pođoše sinovi Izraelovi svojim redom iz pustinje sinajske, i oblak se spusti u pustinji paranskoj,

13 Bilo je to prvi put, da pođoše na zapovijed Gospodnju, što je bila izašla preko Mojsija.

14 Najprije pođe zastava tabora sinova Judinih sa svojim četama. Na čelu vojske njihove stajao je Nahšon, sin Aminadabov.

15 Pred vojskom plemena sinova Isakarovih bio je Netanel, sin Zuarov.

16 Pred vojskom plemena sinova Zebulunovih bio je Eliab, sin Helonov.

17 Pošto je sveti Šator bio razIožen, pođoše i sinovi Geršonovi i sinovi Merarijevi, koji su imali nositi sveti Šator.

18 Tada pođe zastava tabora Rubenova sa svojim četama. Pred vojskom njihovom bio je Elisur, sin Šedeurov.

19 Vojsku plemena sinova Simeonovih vodio je Šelumiel, sin Surišadajev.

20 Pred vojskom plemena sinova Gadovih bio je Eliasaf, sin Deuelov.

21 Tada pođoše sinovi Kohatovi, koji su imali nositi Presveto, do njihova dolaska bio
je Šator već postavljen.

22 Tada pođe zastava tabora sinova Efraimovih sa svojim četama. Pred vojskom
njihovom bio je Elišama, sin Amihudov.

23 Pred vojskom plemena sinova Manasehovih bio je Gamaliel, sin Pedahsurov.

24 Pred vojskom plemena sinova Benjaminovih bio je Abidan, sin Gideonov.

25 Nato pođe zastava tabora sinova Danovih sa svojim četama, koja je zaključivala
sve tabore. Pred vojskom njihovom bio je Ahiezer, sin Amišadajev.

26 Pred vojskom plemena sinova Ašerovih bio je Pagiel, sin Okranov.

27 Pred vojskom plemena sinova Naftalijevih bio je Ahira, sin Enanov.

28 To je bio red, kojim pođoše sinovi Izraelovi sa svojim četama.

29 Mojsije reče Hobabu, sinu Midjanca Reuela, tasta Mojsijeva: "Idemo sada u
zemlju, za koju obeća Gospod: 'Vama ću je dati.' Hajde s nama. Nagradit ćemo te
bogato, jer je Gospod obećao sinovima Izraelovim blagoslov."

30 A on mu odgovori: "Ne mogu ići s vama. Moram se vratiti u svoju domovinu i k
svojoj rodbini."

31 A onaj ga zamoli: "Ne ostavljaj nas, jer kako ti znaš mjesta, gdje možemo taboriti u
pustinji, budi nam savjetnik.

32 Ako pođeš s nama, i tebe ćemo se bogato spomenuti blagoslovom, što će nam ga
udijeliti Gospod."

33 I tako pođoše od gore Gospodnje, tri dana hoda. Kovčeg zavjeta Gospodnjega išao
je pred njima tri dana hoda, da bi im našao mjesto za odmor.

34 Oblak Gospodnji lebdio je nad njima po danu, kad su polazili iz tabora.

[35] Kadgod je polazio kovčeg, govorio bi Mojsije: "Ustani, Gospode, i neka se razaspu neprijatelji tvoji, i neka pred tobom pobjegnu protivnici tvoji."

[36] Kadgod se je ustavio, govorio bi: "Ustavi se, Gospode, kod četa Izraelovih plemena."

Brojevi, glava 11

[1] Narod se stade glasno tužiti pred Gospodom, da mu je zlo. Kad je Gospod to čuo, planu gnjev njegov. Oganj, što je izlazio od Gospoda, raspali se na njih i uništi jedan dio tabora.

[2] Tada zavapi narod k Mojsiju za pomoć. Kad se Mojsije pomoli Gospodu, ugasi se oganj.

[3] Prozva se to mjesto Tabera, jer se je tamo bio raspalio na njih oganj, što je izlazio od Gospoda.

[4] I kad se je svjetina, što je bila među njima, polakomila za drugim jelima, stadoše sinovi Izraelovi opet jadikovati. Tužili su se: "Tko će nam dati da jedemo mesa?

[5] Spominjemo se riba, što smo ih jeli u Egiptu zabadava, krastavaca i dinja, luka, crvenoga luka i češnjaka.

[6] A sad nam je, da uginemo. Ovdje nema upravo ništa. Oči nam ne vide ništa drugo osim mane."

[7] Mana je bila kao sjeme korijandrovo i nalik na bdelij.

[8] Narod je išao okolo i skupljao ju, mlio ju na žrvnjima ili tucao u stupama, kuhao ju u loncima i pravio od nje kolače. Okus joj je bio kao okus kolača pripravljena s uljem.

[9] Kad bi noću pala rosa na tabor, pala bi s njom i mana.

[10] Kad je čuo Mojsije gdje narod jadikuje u porodicama svojim, svaki na ulazu u Šator svoj, gnjev Božji bio se je žestoko raspalio zbog toga, i Mojsiju bilo je to veoma žao.

[11] Onda se je Mojsije potužio Gospodu: "Zašto tako zlostavljaš slugu svojega, i zašto do mene tako malo držiš, da si mi naprtio teret brige za taj čitav narod?

12 Zar sam ja taj čitav narod nosio u krilu svojem i donio ga na svijet, da možeš od mene tražiti. Nosi ga u naručju svojem, kao što dojilja nosi dojenče, u zemlju, koju sam obećao ocima njegovim?

13 Odakle da uzmem meso, da ga dadnem tomu čitavu narodu? Plaču preda mnom i vapiju: Daj nam mesa da jedemo.

14 Ja ne mogu više nositi brigu sam za taj čitav narod. To je odveć teško za me.

15 Ako misliš tako dalje postupati s menom, onda me radije odmah ubij, ako ti još štogod vrijedim, da ne gledam dulje nesreću svoju."

16 Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Pozovi mi sedamdeset ljudi između starješina Izraelovih, za koje znaš, da su zreli ljudi i sposobni za službu poglavarsku. Dovedi ih k Šatoru sastanka. Tamo neka se postave s tobom,

17 Dok ja siđem. Tamo ću govoriti s tobom i od duha, što počiva na tebi, uzet ću i njima ga dati. Oni će s tobom dijeliti teret brige za narod.

18 A narodu reci: Posvetite se za sutra. Mesa ćete dobiti i jesti. Glasno ste jadikovali pred Gospodom i vapili: Tko će nam dati mesa da jedemo? U Egiptu imali smo dobro. Gospod će vam eto dati mesa da jedete.

19 Nećete ga jesti samo jedan dan, ni dva, pet, deset ili dvadeset dana,

20 Nego čitav mjesec dana, dokle vam na nos ne udari i ne ogadi vam se, jer vi ste Gospoda, koji je među vara, prezreli i pred njim jadikovali i tužili se: Da nijesmo ipak otišli iz Egipta."

21 Mojsije reče: "Šest stotina tisuća pješaka ima naroda, među kojim ja živim, a ti kažeš: 'Dat ću im mesa da jedu čitav mjesec dana.'

22 Može li im se poklati toliko ovaca i goveda, da im bude dosta? Može li im se pohvatati sve ribe morske, da bude za njih dosta?"

23 A Gospod odgovori Mojsiju: "Zar je možda ruka Gospodnja preslaba? Sad ćeš vidjeti, hoće li se moja riječ pred tobom ispuniti ili ne."

24 Nato izađe Mojsije, priopći narodu riječi Gospodnje i pozva sedamdeset starijih ljudi iz naroda. Postavi ih okolo Šatora.

[25] Tada siđe Gospod u oblaku i progovori s njim, uze onda od duha koji je živio u njemu, i dade ga sedamdesetorici sijedih ljudi. Čim se je bio duh spustio na njih, zapadoše oni u proročko ushićenje. To im se poslije ne dogodi više.

[26] A dvojica od njih ostaše u taboru Jedan se zvao Eldad, drugi Medad I na njih se spustio duh. Pripadali su naime zapisanima, ali nijesu bili izašli k Šatoru. I oni zapadoše u taboru u proročko ushićenje.

[27] Jedan sluga otrča i javi Mojsiju: "Eldad i Medad zapali su u taboru u proročko ushićenje."

[28] Tada zamoli Jošua, sin Nunov, koji je od mladosti bio sluga Mojsijev: "Gospodaru, Mojsije, zabrani im to."

[29] A Mojsije mu reče: "što se ti raspaljuješ za me? O, kad bi samo sav narod Gospodnji bio sastavljen od proroka. Kad bi Gospod svima dao svojega duha."

[30] Nato se Mojsije vrati u tabor sa starješinama Izraelovim.

[31] Tada se po zapovijedi Gospodnjoj podiže vjetar, koji nanese od mora prepelice i razasu ih nad taborom unaokolo dan hoda daleko na sve strane do dva lakta visoko od zemlje.

[32] I narod se dade, te je čitav dan i čitavu noć i čitav idući dan hvatao prepelice. Tko je malo nakupio, imao ih je deset homera. Prostriješe ih tada okolo tabora, da se suše.

[33] Još im nije bilo meso između zuba iščeznulo, a gnjev Gospodnji raspali se na narod. Gospod udari narod veoma teškom kaznom.

[34] Zato se prozva to mjesto Kibrot Hataava, jer se tamo pokopa pohlepni narod.

[35] Od Kibrot Hataave pođe narod dalje u Haserot. U Haserotu ostadoše.

Brojevi, glava 12

[1] Jednoga dana prekoriše Mirjama i Aron Mojsija radi Kušitke, koju je bio uzeo sebi za ženu. On se je naime bio oženio ženom kušitskom.

[2] Nadalje rekoše: "Zar je Gospod govorio samo preko Mojsija? Zar nije govorio i s nama?" To je čuo Gospod.

[3] A Mojsije bio je čovjek veoma blag, blaži od svih ljudi na zemlji.

[4] Odmah reče Gospod Mojsiju, Aronu i Mirjami: "Pođite sve troje u Šator sastanka." Dok su oni sve troje išli,

[5] Siđe Gospod u stupu oblaka, stade na ulazu Šatora i pozva Arona i Mirjamu kad oboje dođoše,

[6] Reče: "Čujte riječi moje. Kada je među vama prorok, onda se objavljujem ja, Gospod, njemu u viđenju i govorim s njim u snu.

[7] A tako ne biva s mojim slugom Mojsijem. On je povjerenik u vodstvu cijele kuće moje.

[8] S njim govorim od usta do usta. On smije gledati neskritu podobu i pojavu Gospoda. Zašto se dakle ne pobojaste prekoriti slugu mojega Mojsija?"

[9] Nato se raspali gnjev Gospodnji na njih, i on ode;

[10] I oblak se udalji od Šatora. A Mirjama je bila najedanput od gube postala bijela kao snijeg. Kad se Aron okrenuo k njoj, nađe da je bila gubava.

[11] Tada reče Aron Mojsiju: "Ah, gospodaru, ne meći na nas grijeha, što ga počinismo tako ludo.

[12] Nemoj, da ona bude kao mrtvo dijete, kojemu je tijelo već napola gnjilo, kad izađe iz krila materina."

[13] I Mojsije pomoli se glasno Gospodu: "O Bože, ozdravi je opet."

[14] Gospod odgovori Mojsiju: "Da joj je otac njezin pljunuo u lice, ne bi li se morala stidjeti sedam dana? Tako ima ona da sedam dana ostane isključena iz tabora, a poslije neka se opet primi natrag."

[15] I Mirjama je sedam dana bila isključena iz tabora. A narod ne pođe prije dalje, dokle Mirjama ne bi opet primljena.

Brojevi, glava 13

1 Potom pođe narod od Haserota i utabori se u pustinji paranskoj.

2 Gospod zapovjedi Mojsiju ovo:

3 "Pošlji ljude, da uhode zemlju kanaansku, koju ću dati sinovima Izraelovim. Pošljite
od svakoga plemena po jednoga. Svaki od njih neka bude glavar."

4 I po zapovijedi Gospodnjoj posla ih Mojsije iz pustinje paranske. Svi su bill glavari
sinova Izraelovih.

5 Ovo su im imena: Od plemena Rubenova Šamua, sin Zakurov;

6 Od plemena Simeonova Šafat, sin Horijev;

7 Od plemena Judina Kaleb, sin Jefuneov;

8 Od plemena Isakarova Igal, sin Josipov;

9 Od plemena Efraimova Hošea, sin Nunov;

10 Od plemena Benjaminova Palti, sin Rafuov;

11 Od plemena Zebulunova Gadiel, sin Sodijev;

12 Od plemena Josipova, od plemena Manasehova Gadi, sin Susijev;

13 Od plemena Danova Amiel, sin Gemalijev;

14 Od plemena Ašerova Setur, sin Mihaelov;

15 Od plemena Naftalijeva Nahbi, sin Vofsijev;

16 Od plemena Gadova Geuel, sin Makijev.

17 To su imena ljudima, što ih posla Mojsije, da uhode zemlju. Tada dade Mojsije
Hošeu, sinu Nunovu, ime Jošua.

[18] Kad ih posla Mojsije, da uhode zemlju kanaansku, zapovjedi im: "Idite odavde preko Negeba. Onda se popnite na goru.

[19] Pogledajte, kakva je zemlja i je li narod, što prebiva u njoj, jak ili slab, malen ili velik;

[20] I kakva je zemlja, u kojoj prebiva, je li plodna ili neplodna; i kakva su mjesta, u kojima prebiva, jesu li u otvorenim taborima ili u tvrdim gradovima;

[21] I kakva je zemlja, je li masna ili mršava, raste li drveće u njoj ili ne. A sad na posao. Donesite sa sobom i nešto roda one zemlje." Bilo je tada upravo vrijeme prvome grožđu.

[22] Tada otidoše i uhodiše zemlju od pustinje Sin do Rehoba na ulazu u Hamat.

[23] Oni se popeše preko Negeba i dođoše do Hebrona, gdje su živjeli Ahiman, Šešaj i Talmaj, potomci Anakovi. Hebron je bio sazidan sedam godina prije Soan u Egiptu.

[24] Kada stigoše do u dolinu Eškol, odrezaše ondje lozu s grozdom jednim, što su ga nosila po dvojica na motki, tako i nekoliko granatnih jabuka i smokava.

[25] Ono mjesto prozva se dolina Eškol od grožđa, što su ga tamo bili odrezali sinovi Izraelovi.

[26] Poslije četrdeset dana vratiše se, pošto su bili uhodili zemlju.

[27] Otidoše kući i dođoše k Mojsiju i Aronu i svoj zajednici sinova Izraelovih u pustinju paransku, u Kadeš, podniješe izvještaj njima i svoj zajednici i pokazaše im plodove zemlje.

[28] A pripovijedali su im ovo: "Odosmo u zemlju, u koju si nas poslao. Zaista teče u njoj mlijeko i med, Evo to su plodovi odanle.

[29] Ali narod, što boravi u njoj, jak je, i gradovi su utvrđeni i veoma veliki. Vidjesmo ondje i potomke Anakove.

[30] Amalečani prebivaju u pokrajini Negebu; Hiteji, Jebuseji i Amoreji stanuju u planini; Kanaanci prebivaju na moru i na obali Jordana.

[31] A da podveže svaku ljutitu izjavu naroda proti Mojsiju, povika Kaleb: "Svakako pođimo gore i osvojimo je, jer je možemo lako prevladati."

[32] Ali ljudi, koji su bili s njim išli, izjaviše: "Nikako ne možemo ići proti tomu narodu, jer je jači od nas."

[33] Tada iznesoše pred sinove Izraelove neistinu o zemlji, koju su bili uhodili. Pripovijedali su: "Zemlja, koju prođosmo i uhodismo, jest zemlja, koja ždere svoje stanovnike. Svi ljudi, što ih vidjesmo tamo, neobično su veliki.

[34] Vidjesmo tamo i divove, sinove Anakove od roda divovskoga. Činilo nam se, da smo prema njima kao skakavci. A tako smo se morali i mi njima činiti."

Brojevi, glava 14

[1] Tada sva zajednica podiže viku i graju, i narod je plakao onu noć.

[2] Svi su sinovi Izraelovi mrmljali proti Mojsiju i Aronu, i sva se je zajednica tužila pred njima: "Ah, da smo bili pomrli u zemlji egipatskoj ili ovdje u pustinji. Ah, da smo mrtvi.

[3] Zašto da nas vodi Gospod u tu zemlju? Zar da izginemo od mača? Zar da žene naše i djeca sitna postanu roblje drugima? Ne bi li bolje bilo za nas, da se vratimo natrag u Egipat?"

[4] I rekoše među sobom: "Mi ćemo izabrati sebi vođu i vratiti se natrag u Egipat."

[5] Tada Mojsije i Aron padoše ničice pred svom skupljenom zajednicom sinova Izraelovih.

[6] A Jošua, sin Nunov, i Kaleb, sin Jefuneov, koji su također bili zemlju uhodili, razdriješe haljine svoje,

[7] I rekoše svoj zajednici sinova Izraelovih: "Zemlja, koju prođosmo, da je uhodimo, jest zemlja doista vrlo dobra.

[8] Ako nam je Gospod milostiv, on će nas dovesti u tu zemlju i dat će nam je, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med.

9 Samo se ne bunite proti Gospodu i ne bojte se stanovnika te zemlje, jer ćemo ih posve istrijebiti. Odstupila je od njih sjena njihova, A s nama je Gospod. Ništa ih se ne bojte."

10 Kada je sva zajednica mislila da ih kamenuje, pojavi se slava Gospodnja svima sinovima Izraelovim nad Šatorom sastanka.

11 I Gospod reče Mojsiju: "Dokle će me još prezirati taj narod, dokle mi neće vjerovati uza sve znakove čudesne, što sam ih učinio pred njim?

12 Udarit ću ga kugom i istrijebiti ga. A tebe ću učiniti narodom, koji je veći i jači od ovoga."

13 Ali Mojsije reče Gospodu: "Ako čuju to Egipćani, između kojih si svojom moću doveo ovamo taj narod,

14 Pripovijedat će to stanovnicima ove zemlje, Oni su čuli, da ti, Gospode, prebivaš među ovim narodom, da mu se ti, Gospode, oči u oči ukazuješ, i da oblak tvoj stoji nad njima, i da ti danju u stupu oblaka, a noću u stupu ognja ideš pred njima.

15 Ako sad taj narod pobiješ sve do jednoga, onda će narodi, koji su čuli o tebi glas, reći:

16 Jer Gospod nije mogao taj narod dovesti u zemlju, koju im je bio zakletvom obećao, zato ih je pobio u pustinji.

17 Neka dakle, Gospode, vlada tvoja velika strpljivost. Pa ti si obećao:

18 Gospod je strpljiv i obilan dobrotom. On oprašta zlodjela i grijeh. Ali posve ne otpušta kaznu, nego pohodi zlodjela otaca na djeci do u treće i četvrto koljeno.

19 Oprosti dakle ovomu narodu zlodjela njegova po velikom milosrđu svojem, kao što si uvijek opraštao ovomu narodu od Egipta do ovamo."

20 Gospod odgovori: "Opraštam mu, kako si zamolio.

21 Ali tako ja živ bio i tako sva zemlja bila puna slave Gospodnje:

22 Svi oni ljudi, koji vidješe slavu moju i sve znake čudesne, što sam ih učinio U Egiptu i u pustinji, a ipak me deset puta kušaše i glasa mojega ne poslušaše,

[23] Oni neće nikada vidjeti zemlje, što je zakletvom obećah ocima njihovim. Ne, ni jedan od svih onih, koji me prezreše, neće je vidjeti.

[24] Samo slugu svojega Kaleba, koji pokaza drugi duh i posve pristade uza me, njega ću dovesti u zemlju, u koju je već jedanput stupio, i posjedovat će je potomci njegovi.

[25] Pustite samo, da Amalečani i Kanaanci stanuju u ravnici. Sutra se vratite i pođite u pustinju prema Crvenome moru."

[26] Još reče Gospod Mojsiju i Aronu:

[27] "Dokle će još trajati, da ta nevaljala zajednica mrmlja proti meni? Dobro sam čuo psovke sinova Izraelovih, što izbacuju proti meni.

[28] Kaži im: Tako ja živ bio, to je riječ Gospodnja, kako vi izgovoriste pred mojim ušima, tako ću ja postupati s vama.

[29] Ovdje u pustinji popadat će mrtva tjelesa vaša, svi vi, koji ste bili izbrojeni, po cijelom broju vašem od dvadesete godine i više, jer mrmljaste proti meni.

[30] Nikada nećete ući u zemlju, koju vam pod zakletvom obećah za postojbinu, osim Kaleba, sina Jefuneova, i Jošue, sina Nunova.

[31] A sitnu djecu vašu, za koju rekoste, da će postati roblje drugima, njih ću uvesti. Oni će se obradovati zemlji, koju vi pogrdiste.

[32] A mrtva tjelesa vaša raspast će se ovdje u pustinji.

[33] Četrdeset godina vaši će se sinovi kao pastiri povlačiti u pustinji i tako će trpjeti za vaš otpad, dokle se tjelesa vaša posve ne zatru u pustinji.

[34] Po broju četrdeset dana, za koje uhodiste zemlju, jedan dan za jednu godinu uračunan, morat ćete četrdeset godina nosit će krivnje svoje. Morat ćete osjetiti, što znači, kad ja uskratim milost svoju.

[35] Ja, Gospod, kažem to. Doista, tako ću postupati s tom cijelom zajednicom nevaljalom, koja se je strkala proti meni: ovdje u pustinji naći će oni svoj kraj, i ovdje će pomrijeti."

[36] A ljudi, što ih je bio poslao Mojsije, da uhode zemlju, i što nakon povratka svojega pobuniše svu zajednicu proti njega, kad krivo izvijestiše o zemlji;

[37] Ti ljudi, što su bili lažan izvještaj dali o zemlji, pomriješe pred Gospodom od nagle smrti.

[38] Samo Jošua, sin Nunov, i Kaleb, sin Jefuneov, ostaše na životu između onih ljudi, što su išli da uhode zemlju.

[39] Kad Mojsije priopći ove prijetnje svima sinovima Izraelovim, narod se veoma ražalosti.

[40] Drugo dakle jutro ustaše rano, da uzađu navrh gore; jer rekoše: "Sada smo spremni da uzađemo na ono mjesto, za koje nam je govorio Gospod; jer sagriješismo."

[41] A Mojsije reče: "Zašto hoćete da prestupite zapovijed Gospodnju? Neće vam uspjeti.

[42] Ne uzilazite; jer Gospod nije u vašoj sredini. Inače bit ćete potučeni od svojih neprijatelja.

[43] Jer Amalečani i Kanaanci stoje tamo pred vama. Popadat ćete od mača, jer se odmetnuste od Gospoda, neće Gospod biti s vama."

[44] Ali oni u svojoj tvrdokornosti pođoše navrh gore. A kovčeg zavjeta Gospodnjega i Mojsije ne ostaviše tabora.

[45] Tada siđoše Amalečani i Kanaanci, što su stanovali na onoj gori, potukoše ih i potjeraše do Horme.

Brojevi, glava 15

[1] Gospod zapovjedi Mojsiju:

[2] "Daj sinovima Izraelovim ovaj naputak: Kad dođete u zemlju, koju ću vam dati za postojbinu,

[3] I budete prinosili Gospodu od goveda i ovaca žrtvu ognjenu, žrtvu paljenicu ili mirotvornu, da ispunite zavjete ili kao dragovoljan dar ili o blagdanima svojim, da dignete u čast Gospodu miris ugodni žrtveni,

[4] Onda onaj, koji prinosi Gospodu svoj dar žrtveni, ima ujedno žrtvovati kao prinos desetinu efe bijelog brašna, što je umiješeno s četvrtinom hina ulja.

[5] A vina neka pripravi za naljev kod žrtve paljenice i mirotvorne četvrtinu hina za svako janje.

[6] A za ovna neka pripravi kao prinos dvije desetine efe bijelog brašna, što je umiješeno s trećinom hina ulja.

[7] Vina za naljev neka prinese trećinu hina za miris ugodni Gospodu.

[8] Ako hoćeš pripraviti junca za žrtvu paljenicu ili za žrtvu zaklanicu, da ispuniš zavjet ili kao žrtvu mirotvornu,

[9] Onda prinesi uz junca kao prinos tri desetine efe bijelog brašna, što je umiješeno s po hina ulja.

[10] Vina za naljev prinesi pola hina kao žrtvu ognjenu za miris ugodni Gospodu.

[11] Tako neka se drži kod svakoga vola ili ovna, kod svakoga janjeta ili jareta.

[12] Kolikogod ih prinosite, imate tako postupati kod svakoga pojedinog komada.

[13] Svaki domaći ima se držati ovih odredaba, kad prinosi žrtvu ognjenu za miris ugodni Gospodu.

[14] Ako je stranac kod vas, ili ako netko trajno živi u sredini vašoj i hoće da priredi žrtvu ognjenu za miris ugodni Gospodu, onda ima isto onako postupati kako vi činite.

[15] Jednak zakon vrijedi za zajednicu, za vas kao za stranca, koji je kod vas. Jedan zakon, što vrijedi za sva vremena, ima biti za vas, kroz sve naraštaje. U stvarima, što se odnose na Gospoda, vrijedi za stranca isto kao za vas.

[16] Jednak zakon i jednako pravo vrijede za vas kao za stranca, što je kod vas."

[17] Gospod zapovjedi Mojsiju:

[18] "Daj sinovima Izraelovim ovaj naputak: Kad dođete u zemlju, u koju ću vas ja odvesti,

[19] Onda, prije nego upotrijebite žito one zemlje, prinesite Gospodu žrtvu podizanja.

[20] Od prvoga brašna svojega darujte kolač kao žrtvu podizanja. Kao žrtvu podizanja od gumna, tako imate i ovu žrtvovati.

[21] Dajte dakle od prvoga brašna svojega Gospodu žrtvu podizanja, kroz sve naraštaje.

[22] Ako se ogriješite nenaumice i ne ispunite kojugod od ovih zapovijedi, što ih Gospod dade Mojsiju,

[23] Štogod od onoga, što vam je Gospod preko Mojsija naložio od dana, kad Gospod izdade zapovijedi, i poslije kroz sve naraštaje,

[24] Onda, ako je prestupak bio učinjen od zajednice ne naumice, nego nepromišljeno, ima sva zajednica prirediti junca kao žrtvu paljenicu za miris ugodni Gospodu zajedno s prinosom i naljevom njihovim, uz to jarca kao žrtvu za grijeh.

[25] Svećenik neka time pribavi pomirenje cijeloj zajednici sinova Izraelovih. Tako će im se oprostiti, jer je bila samo nepromišljenost, i za svoju nepromišljenost prinesoše prinos, žrtvu ognjenu Gospodu, uz to svoju žrtvu za grijeh pred Gospodom.

[26] Tako će se onda oprostiti cijeloj zajednici sinova Izraelovih i strancima, koja su kod njih, jer nepromišljenost na teret je cijeloj zajednici.

[27] Ako li se čovjek pojedinac ogriješi nenaumice, onda neka prinese jednogodišnju kozu kao žrtvu za grijeh.

[28] Svećenik ima tada onomu, koji se je nepromišljeno ogriješio proti Gospodu, pribaviti pomirenje izvršivši za njega obrede pomirenja. Tako će mu se oprostiti,

[29] Jednako zakon vrijedi kod vas za domoroce izraelske i za stranca, koji je među njima, za slučaj, da se netko ogriješi nenaumice.

[30] Ali ako netko sagriješi naumice, bio on domorodac ili stranac, taj huli na Gospoda. Takav se ima istrijebiti iz naroda.

[31] Jer je on prezreo riječ Gospodnju i prestupio zapovijed njegovu, Takav se ima istrijebiti bez milosti. Krivnja njegova pada na njega."

32 Kad su bili sinovi Izraelovi u pustinji, zatekoše čovjeka, koji je kupio drva u subotu.

33 Ljudi, koji su ga bili zatekli gdje kupi drva, dovedoše ga k Mojsiju i Aronu i svoj zajednici.

34 Staviše ga u zatvor, jer još nije bilo određeno o tom, što će se činiti s njim.

35 Tada Gospod zapovjedi Mojsiju: "Taj čovjek ima se smrću kazniti. Neka ga kamenuje sva zajednica izvan tabora."

36 I sva zajednica izvede ga pred tabor i kamenova ga na smrt, kao što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

37 Gospod zapovjedi Mojsiju:

38 "Daj sinovima Izraelovim ovaj naputak: Neka stave sebi rese na skutove haljina svojih, oni i buduća koljena njihova, i na svaku resu neka metnu vrpcu od skerleta plavoga.

39 Ovo je svrha resama: Imate se sjetiti, kad ih vidite, svih zapovijedi Gospodnjih, da ih vršite l da se ne zanosite za požudama svojih srdaca i očiju, što vas tako lako zavode na otpad.

40 Vi se imate spominjati svih zapovijedi mojih i vršiti ih i tako se posvetiti Bogu svojemu.

41 Ja sam Gospod, Bog vaš, koji sam vas izveo iz zemlje egipatske, da budem Bog vaš. Ja sam Gospod, Bog vaš."

Brojevi, glava 16

1 Korah, sin Izhara, sina Kohata, sina Levijeva, predobi za sebe potomke Rubenove Datana i Abirama, sinove Eliabove, i Ona, sina Peletova.

2 Oni se pobuniše proti Mojsija sa dvjesta i pedeset sinova Izraelovih, poglavara zajednice, pozvanih članova skupštine narodne i muževa uglednih.

3 Oni se dakle skupiše proti Mojsiju i Aronu i rekoše im: "Dosta neka vam je. Sva zajednica, svi skupa sveti su, i Gospod je među njima. Zašto se vi uzdižete nad

zajednicu Gospodnju?"

4 Kad to ću Mojsije, pade ničice na svoje lice.

5 Tada odgovori Korahu i svoj družini njegovoj ovako: "Sutra će pokazati Gospod, tko je njegov i tko je dosta svet, da mu se približi. Koga tada on izabere, taj mu se smije približiti.

6 Učinite ovo Uzmite sebi kadionice, Korah i sva družina njegova.

7 Metnite sutra u njih ognja i stavite na njih kada pred Gospodom. Koga tada izabere Gospod, taj neka bude svet. Dosta neka vam je, sinovi Levijevi."

8 Korahu reče Mojsije: "Čujte ipak, sinovi Levijevi.

9 Zar vam nije dosta, što vas je Bog Izraelov odvojio od zajednice Izraelove, da vas privuče u svoju blizinu, pa da vršite službu kod l Šatora Gospodnjega i obavljate i pred zajednicom službu svoju?

10 Tebe je sa svom braćom tvojom, sinovima Levijevim, privukao k sebi, sada tražite još i svećeništvo.

11 Zato se vi, ti i sva družina tvoja, skupljate proti Gospoda, jer to je Aron, da mrmljate proti njemu?"

12 Nato Mojsije dade pozvati Datana i Abirama, sinove Eliabove, ali oni odgovoriše: "Ne idemo.

13 Zar nije dosta, što si nas doveo ovamo iz zemlje, u kojoj teče mlijeko i med, da nas poubijaš u pustinji? Hoćeš li se još sada i nametnuti za gospodara nad nama?

14 Doista nijesi nas doveo u zemlju, u kojoj teče mlijeko i med, i nijesi nam dao njiva i vinograda u posjed. Hoćeš li možda ljudima ovdje oči iskopati? Ne idemo."

15 Tada se Mojsije rasrdi vrlo i zamoli Gospoda: "Ne pogledaj na žrtveni dar njihov. Nijesam nijednome od njih oduzeo nijednog magarca i nijednome od njih nijesam učinio ništa na žao."

16 I Mojsije zapovjedi Korahu: "Ti i sva družina tvoja, prikažite se sutra pred Gospodom, ti, oni i Aron.

17 Svaki neka uzme svoju kadionicu i neka stavi u njih kad. Tada neka donese svaki
svoju kadionicu pred Gospoda, dakle dvjesta i pedeset kadionica, također ti i Aron,
svaki svoju kadionicu."

18 I uze svaki svoju kadionicu, metnu u njih oganj i stavi na njega kad. Onda se
postaviše na ulazu u Šator sastanka, također Mojsije i Aron.

19 A Korah skupi na ulazu u Šator sastanka naprema njima svu zajednicu. Tada se
pokaza svoj zajednici slava Gospodnja.

20 I Gospod dade Mojsiju i Aronu ovu zapovijed:

21 "Odvojite se od te zajednice. Uništit ću ih u jedan čas."

22 Tada padoše oni ničice na svoje lice i zamoliše: "O Bože, Gospodaru duha životnog
u svakom tijelu. Zar ćeš, kad je sagriješio samo jedan, pustiti gnjev svoj na svu
zajednicu?"

23 Tada zapovjedi Gospod Mojsiju:

24 "Naloži zajednici: Udaljite se od okolice stana Korahova, Datanova i Abiramova."

25 Nato se diže Mojsije i otide Datanu i Abiramu. Starješine Izraelove pođoše za njim.

26 On zapovjedi Zajednici: "Udaljite se od Šatora ovih zlotvora. Ne dotaknete se
ničega, što je njihovo. Inače izginut ćete i vi zbog svih grijeha njihovih."

27 Tada se povukoše oni natrag iz okolice stana Korahova, Datanova i Abiramova. A
Datan i Abiram stupiše van i stadoše sa svojim ženama i sa svojom velikom i malom
djecom na ulazu svojih Šatora.

28 Tada reče Mojsije: "Po tom ćete spoznati, da je Gospod poslao mene, da izvršim
sva ta djela, i da ja ne radim sam od sebe.

29 Ako ovi ovdje pomru, kao što umiru svi ljudi, i ako ih zadesi običan udes svih ljudi,
onda Gospod nije poslao mene.

30 Ako li Gospod izvrši nešto nečuveno i zemlja otvori usta svoja i proždre ih sa svim,
što je njihovo, tako da siđu živi u podzemlje, onda po tom spoznajte, da su ovi ljudi
hulili na Gospoda."

31 Jedva je bio Mojsije izgovorio riječi ove, rastvori se zemlja pod njima.

32 Zemlja otvori usta svoja i proždrije ih s obiteljima njihovim i sve ljude, što su bili uz Koraha, sa svim imetkom njihovim.

33 Sa svim, što su imali, siđoše živi u podzemlje, i zemlja se zatvori nad njima. Tako ih nesta iz zajednice.

34 Svi Izraelci, što su okolo stajali, pobjegoše brže od jauka njihova; jer rekoše: "Da i nas još ne proždre zemlja."

35 A oganj izađe od Gospoda i spali dvjesta i pedeset ljudi, što su imali da prinesu kad.

36 Nato zapovjedi Gospod Mojsiju:

37 "Kaži Eleazaru, sine svećenika Arona, neka odnese kadionice s garišta i oganj neka istrese u nekoj udaljenosti, jer su svete.

38 Kadionice tih ljudi, koji život svoj pokopaše svojim grijehom, neka se raskuju na ploče i neka se njima okuje žrtvenik, jer ih oni donesoše pred Gospoda. Time postadoše svete. Neka budu sinovima Izraelovim kao znamenje."

39 Tada uze svećenik Eleazar kadionice mjedene, što su ih bili donijeli oni, koji izgorješe. Raskovaše ih na okov žrtveniku.

40 One su imale biti sinovima Izraelovim opomena i znamen, da ni jedan nepozvan, koji ne pripada potomstvu Aronovu, ne pristupi, da kadi pred Gospodom. Inače dogodit će mu se kao Korahu i družini njegovoj, kao što mu je bio Gospod zaprijetio preko Mojsija.

41 Drugoga jutra mrmljala je sva zajednica sinova Izraelovih proti Mojsiju i Aronu. Vikali su: "Pobiste narod Gospodnji."

42 Kad se onda stjecala zajednica proti Mojsija i Arona, okrenuše se ovi prema Šatoru sastanka. I gle, pokri ga oblak, i pokaza se slava Gospodnja.

43 I pohitješe Mojsije i Aron pred Šator sastanka.

44 Tada zapovjedi Gospod Mojsiju:

45 "Ukloni se iz te zajednice. Uništit ću ih u jedan čas." Tada oni padoše ničice na svoje lice.

46 I Mojsije reče Aronu: "Uzmi kadionicu, metni u nju oganj sa žrtvenika, stavi na njega kad i nosi ga brže k zajednici, da im time pribaviš pomirenje, jer od Gospoda izlazi kazneni sud. Već pomor poče."

47 Tada uze Aron kadionicu, kao što mu je bio zapovjedio Mojsije, i otrča usred zajednice. I doista, pomor je već bio počeo među narodom. On nato uze kaditi i pribavi tako narodu pomirenje.

48 Osta stojeći među mrtvima i živima, dok ne presta pomor.

49 Broj onih, koji pomriješe od pomora, iznosio je četrnaest tisuća i sedam stotina, osim onih, koji izgiboše zbog Koraha.

50 Aron se vrati natrag k Mojsiju na ulaz u Šator sastanka, kad je bio prestao pomor.

Brojevi, glava 17

1 Nato reče Gospod Mojsiju:

2 "Govori sa sinovima Izraelovim i uzmi od njih po jedan štap od svakoga plemena, dakle dvanaest štapova od svih njihovih knezova plemenskih, pleme po pleme. Napiši ime svakoga na štapu njegovu.

3 Na štap Levijev napiši ime Aronovo. Dakle jedan štap pripada svakome poglavaru plemenskom.

4 Stavi ih tada u Šatoru sastanka pred kovčeg zakona, gdje vam se objavljujem.

5 Tada će štap onoga, kojega izaberem sebi, procvjetati. Tako ću pred sobom ušutkati mrmljanje sinova Izraelovih, što ga podižu proti vas."

6 Kad je Mojsije bio to rekao sinovima Izraelovim, predadoše mu svi knezovi njihovi, pleme po pleme, svaki knez štap, svega dvanaest štapova. Među štapovima njihovim bio je i štap Aronov.

7 Mojsije stavi štapove pred Gospoda u Šatoru sastanka.

8 Kad Mojsije drugoga jutra stupi u Šator zakona, bio je štap Aronov potjerao, bio je napupio i procvjetao i ponio zrele bademe.

9 I Mojsije iznese sve štapove iz Svetišta k svima sinovima Izraelovim. Oni ih razgledaše, i svaki uze natrag štap svoj.

10 Tada zapovjedi Gospod Mojsiju: "Stavi štap Aronov opet pred zakon. Neka se tamo čuva kao znamenje za upornike, da mogneš dokrajčiti mrmljanje njihovo preda mnom, i da ne izginu."

11 Mojsije učini to. Kako mu je bio Gospod zapovjedio, tako učini,

12 A sinovi Izraelovi rekoše Mojsiju: "Eto, mi ginemo. Mi smo izgubljeni, svi skupa izgubljeni.

13 Tko se god približi k Šatoru Gospodnjemu, mora umrijeti. Zar ćemo napokon svi propasti?"

Brojevi, glava 18

1 Tada reče Gospod Aronu: "Ti i s tobom sinovi tvoji i očinski dom tvoj, vi nosite odgovornost za zlodjela u Svetištu. I to nosite vi, ti i s tobom sinovi tvoji, odgovornost za zlodjela službe svećeničke, što je predana vama,

2 Ali i braću svoju, pleme Levijevo, očinsko pleme, pusti neka pristupe s tobom, da se priključe tebi i da ti pomognu, kad ti i s tobom sinovi tvoji služite pred Šatorom sastanka.

3 Oni imaju priskrbiti, što treba za podvorbu tvoju i za uređenje svega Šatora. Ali ne smiju pristupiti k svetomu posuđu i k žrtveniku. Inače morali bi oni i vi umrijeti.

4 Oni dakle neka budu pomoćnici tvoji i neka se brinu za Šator sastanka i za svu potrebnu službu oko Šatora. Ni jedan nepovlašten ne smije pristupiti k vama.

5 Samo vi smijete obnašati službu u Svetištu i na žrtveniku, da opet ne dođe sud gnjeva na sinove Izraelove.

6 Ja sam bio onaj, koji uze braću vašu, Levite, između sinova Izraelovih. Vama su oni predani na dar za Gospoda, da obavljaju službu kod Šatora sastanka.

7 A ti i s tobom sinovi tvoji, vi imate vršiti svećeničku službu u svemu, što spada na žrtvenik i iza zavjese. Tako eto obavljajte službu svoju. Dragovoljan je dar služba svećenička, što vam je predadoh. Nepovlašteni, koji pristupi, ima se smrću kazniti."

8 Još reče Gospod Aronu: "Ja sam onaj, koji predaje tebi ostatak od svih mojih žrtava podizanjem meni žrtvovanih. Od svih svetih darova sinova Izraelovih darujem ih tebi kao dio i tvojim sinovima kao pristojbu, što je vječita.

9 Od presvetih darova, koliko ne budu spaljeni, ima tebi pripasti ovo: vi njihovi darovi kod svih prinosa, žrtava za grijeh i žrtava za prijestup, što mi ih prinose. Kao nešto presveto ima to pripasti tebi i sinovima tvojim.

10 Na kojem svetom mjestu to jedi. Samo muške osobe smiju od toga jesti. Kao sveta stvar dolazi to tebi.

11 I ovo još neka tebi pripadne: Darovi od svih žrtava, što ih sinovi Izraelovi žrtvuju podizanjem i mahanjem. Dajem ih tebi i s tobom sinovima i kćerima tvojim kao pristojbu, što je vječita. Svaki u tvojoj obitelji, koji je čist, smije od toga jesti.

12 Najbolje od ulja, vina i žita, najbolje od onoga, što daju Gospodu, to dajem tebi.

13 Prvine od svih plodova, što rastu u zemlji njihovoj i što ih prinose Gospodu, imaju pripasti tebi. Svaki od tvoje obitelji, koji je čist, smije od toga jesti.

14 Sve, što je u Izraelu zavjetovano pod zakletvom, ima pripasti tebi.

15 Svako prvenče od svih živih bića, što se prinosi Gospodu, od čovjeka i od stoke, neka je tvoje. Ipak prvorođeno od čovjeka moraš dati otkupiti. I prvenče od nečiste stoke imaš dati otkupiti.

16 Daj ih otkupiti, kad im bude mjesec dana, po procjeni od pet šekela srebra svete težine, što iznosi dvadeset gera.

17 A prvence od goveda, ovaca i koza ne smiješ dati otkupiti. Oni su sveti. Krvlju njihovom poškropi žrtvenik i salo njihovo daj spali kao žrtvu ognjenu za miris ugodni Gospodu.

18 Meso njihovo neka pripadne tebi. Kao grudi primicanja i odmicanja i pleće desno neka ono bude tebi.

[19] Sve darove svete od žrtava podizanja, što ih sinovi Izraelovi prinose Gospodu, dajem tebi i s tobom tvojim sinovima i kćerima kao pristojbu vječitu. To je za tebe i tvoje potomke s tobom vječit osoljen zavjet pred Gospodom."

[20] Još reče Gospod Aronu: "U zemlji njihovoj nećeš imati baštine i dijela neće biti za tebe među njima Ja sam dio tvoj i tvoja baština među sinovima Izraelovim.

[21] Sinovima Levijevim dajem ovim za baštinu sve desetine u Izraelu kao naknadu za službu, što je imaju da vrše kod Šatora sastanka.

[22] Sinovi Izraelovi ne smiju više pristupati k Šatoru sastanka, jer bi inače navukli na sebe krivnju, koja za sobom vuče smrt.

[23] Samo Leviti imaju vršiti službu kod Šatora sastanka i snositi odgovornost zlodjela svojih. Ova odredba vrijedi za vas zauvijek kroz sve naraštaje. Oni ne smiju imati baštinu među sinovima Izraelovim.

[24] Jer dajem za baštinu Levitima desetinu, što je prinose Gospodu kao žrtvu podizanja. Zato odredih za njih, da nemaju baštine među sinovima Izraelovim."

[25] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[26] "Daj Levitima ove naputke: Kad primate desetinu od sinova Izraelovih, što vam je odredih kao baštinu od njih, onda imate od toga dati žrtvu podizanja za Gospoda, desetinu od desetine.

[27] Ta žrtva podizanja ima vam se uračunati kao ostalim sinovima Izraelovim dar žita s gumna ili preteka od tijeska.

[28] Tako imate i vi prinositi Gospodu žrtvu podizanja od svih desetina svojih, što ih primate od sinova Izraelovih, i to imate od toga dati žrtvu podizanja za Gospoda svećeniku Aronu.

[29] Od svih darova, što vam pripadnu, imate žrtvu podizanja za Gospoda dati, i to uvijek najbolje od toga kao svetu pristojbu.

[30] Reci im Kad dajete najbolje od toga, onda vam se Levitima ima to uračunati kao ostalim sinovima Izraelovim desetina prihoda od gumna i od tijeska.

[31] Smijete jesti na kojemgod hoćete mjestu, vi i obitelj vaša, jer to je plaća vaša za službu vašu kod Šatora sastanka.

[32] Samo kad dajete najbolje od toga, ne navlačite za to na sebe krivnje i ne oskvrnite svetih darova sinova Izraelovih i nećete zato umrijeti."

Brojevi, glava 19

[1] Gospod reče Mojsiju i Aronu:

[2] "Ovo je zakonska odredba, koju izdaje Gospod: Reci sinovima Izraelovim, neka ti dovedu crvenu, bez pogrješke junicu, koja nema mane i na kojoj još nije bio jaram.

[3] Predajte je svećeniku Eleazaru. Neka se onda izvede van pred tabor i neka se zakolje pred očima njegovim.

[4] Svećenik Eleazar neka uzme prstom svojim nešto krvi njezine i neka poškropi s nešto krvi njezine sedam puta prema prednjoj strani Šatora sastanka.

[5] Nato neka se spali junica pred očima njegovim. Salo njezino, meso njezino, krv njezina s izmetinom utrobnom neka se spali.

[6] Onda neka uzme svećenik cedrovine, hisopa i grimiza i neka to baci u oganj, u kojem se spaljuje junica.

[7] Nato neka svećenik opere haljine svoje i neka se okupa. Tada smije opet doći u tabor. Ali do večera ostaje svećenik još nečist.

[8] Također onaj, koji ju je spalio, ima oprati haljine svoje i okupati se. Ipak i on ostaje nečist do večera.

[9] Onda čovjek, koji je čist, ima pokupiti pepeo junice, pa ga istresti izvan tabora na koje čisto mjesto. Tamo neka se sačuva zajednici sinova Izraelovih, da se napravi voda očišćenja, što služi kao sredstvo za oproštenje od grijeha.

[10] Onaj, koji je pokupio pepeo junice, mora oprati haljine svoje i ostaje nečist do večera. Ovaj zakon neka vrijedi zauvijek sa sinove Izraelove i strance, koji su kod njih:

[11] Tko se dotakne mrtva tijela čovječjega, ima biti nečist sedam dana.

[12] On neka se očisti vodom očišćenja treći i sedmi dan. Tada je opet čist. Ako li neće da se očisti treći i sedmi dan, onda ne bude čist.

[13] Svaki, koji se dotakne mrtvoga tijela kojeg umrloga, i onda se ne očisti, taj oskvrni prebivalište Gospodnje. Takav čovjek ima se isključiti iz Izraela, jer nije bio poškropljen vodom očišćenja, ostaje nečist. Nečistoća njegova ostaje dalje na njemu.

[14] Ovo je zakonska odredba: "Umre li netko u kojem Šatoru, onda svaki, koji stupi u Šator ili se nalazi u Šatoru, bude nečist sedam dana.

[15] I svaka otvorena posuda, na kojoj nema poklopca, bude nečista.

[16] Isto tako svaki, koji se dotakne na polju ubijenoga mačem čovjeka ili inače umrloga ili kosti čovječje ili groba, nečist bude sedam dana.

[17] Za jednoga, koji je tako postao nečist, neka se uzme nešto od pepela spaljene žrtve za grijeh i neka se ulije na njega vode žive u posudu.

[18] Jedan, koji je čist, neka uzme hisop, neka ga umoči u vodu i neka njom poškropi Šator i sve posuđe i osobe, što su u njemu, isto kako i onoga, koji se je dotakao kosti mrtvačke ili kojeg ubijenoga ili inače kojeg umrla ili groba.

[19] I to neka čisti poškropi nečistoga treći i sedmi dan. Je li ga očistio sedmi dan, onda neka ovaj opere haljine svoje i neka se okupa. On će tada navečer opet biti čist.

[20] Ako li netko bude nečist i ne očisti se, onda se takav čovjek ima isključiti iz zajednice, jer on je oskvrnio Svetište Gospodnje, jer nije bio poškropljen vodom očišćenja, on je nečist.

[21] Ovaj zakon ima vrijediti kod njih zauvijek. Također onaj, koji je poškropio vodom očišćenja, neka opere haljine svoje. Tko se inače još dotakne vode očišćenja, neka je nečist do večera.

[22] Sve, čega se dotakne nečisti, nečisto je, i svaki, koji se dotakne toga, nečist je do večera."

Brojevi, glava 20

[1] Sva zajednica izraelska stiže u pustinju Sin prvoga mjeseca, i narod se nastani u Kadešu. Tamo umrije Mirjama i bi ondje pokopana.

[2] Jer zajednica nije imala vode, skupi se proti Mojsiju i Aronu.

[3] Narod se je prepirao s Mojsijem i vikao: "Ah, da smo i poizginuli, kad je Gospod poubijao braću našu.

[4] Zašto dovedoste zajednicu Gospodnju u ovu pustinju, gdje moramo izginuti sa stokom svojom?

[5] Zašto nas izvedoste iz Egipta i dovedoste nas u ovaj tužni kraj, gdje ne rodi ni žito, ni smokva, ni grožđe, ni granatna jabuka i gdje nema ni vode za piće?"

[6] Mojsije i Aron umakoše ispred zajednice k ulazu u Šator sastanka i padoše ničice na svoje lice. Tada im se pokaza slava Gospodnja,

[7] I Gospod zapovjedi Mojsiju:

[8] "Uzmi štap, skupi zajednicu, ti i brat tvoj Aron. Zapovjedite hridini pred očima njihovim, i ona će dati vodu. Izvedi im vodu iz hridine i napoj tako zajednicu i stoku njihovu."

[9] Tada uze Mojsije štap ispred Gospoda, kako mu je bio zapovjedio.

[10] Nato skupiše Mojsije i Aron zajednicu pred hridinu, i on im reče: "Poslušajte ipak, vi upornici. Možemo li vam mi iz ove hridine izvaditi vodu?"

[11] I kad Mojsije diže ruku i dvaput udari štapom svojim u hridinu, isteče mnoga voda, te se napoji zajednica i stoka njihova.

[12] A Gospod reče Mojsiju i Aronu: "Jer se ne pouzdaste u mene i ne htjedoste me proslaviti pred očima sinova Izraelovih, zato nećete dovesti tu zajednicu u zemlju, koju im dajem."

[13] To je Voda Meriba, gdje su se prepirali sinovi Izraelovi s Gospodom i gdje se je on proslavio na njima.

[14] Iz Kadeša posla Mojsije poslanike k edomskomu kralju: "Ovako ti poručuje tvoj bratski narod Izrael: Ti znaš sve nevolje, što nas snađoše.

[15] Oci naši pođoše u Egipat, i mi dugo proboravismo u Egiptu. Egipćani zlostavljali su nas i oce naše.

16 Kad zavapismo Gospodu za pomoć, usliši Gospod molbu našu i posla anđela, koji
nas izvede iz Egipta. Mi se sada nalazimo u Kadešu, gradu na međi područja tvojega.

17 Htjeli bismo proći kroz tvoju zemlju. Nećemo ići preko polja i vinograda i nećemo
piti vode iz studenaca. Hoćemo samo ići kraljevskom cestom ne skrećući nalijevo i
nadesno, dok ne prođemo područje tvoje."

18 Ali im Edomci otporučiše: "Ne smiješ prolaziti. Inače izaći ćemo s mačem preda
te."

19 Sinovi Izraelovi odgovoriše im: "Glavnom cestom ići ćemo. Napijemo li se, ja i
stoka moja, vode tvoje, platit ću ti za to. Ja neću ništa više nego brzo proći."

20 A oni odgovoriše: "Ne smiješ prolaziti." Ujedno izađoše Edomci pred njih s mnogo
naroda i dobro naoružani.

21 Jer Edomci ne htjedoše dopustiti Izraelcima da prođu kroz područje njihovo,
okrenuše Izraelci na stranu od njih.

22 Tada krenu od Kadeša sva zajednica izraelska i stiže do gore Hora.

23 Ovdje na gori Horu, što leži na međi zemlje edomske, reče Gospod Mojsiju i
Aronu:

24 Aron se ima sada pridružiti k svojim zemljacima, jer on neće ući u zemlju, koju ću
dati sinovima Izraelovim, jer ste se oprijeli zapovijedi mojoj na Vodi Meribi.

25 Uzmi Arona i njegova sina Eleazara i isprati ih na goru Hor.

26 Svuci tamo Aronu haljine njegove i obuci ih njegovu sinu Eleazaru; Aron će
preminuti i tamo umrijeti."

27 Mojsije učini, kako zapovjedi Gospod. Uzađoše na goru Hor pred očima sve
zajednice.

28 Tamo svuče Mojsije Aronu haljine njegove i obuče ih njegovu sinu Eleazaru. Nato
Aron umrije tamo na vrhuncu gore, A Mojsije i Eleazar siđoše s gore.

29 Kad saznade sva zajednica, da je preminuo Aron, tugovao je sav dom Izraelov za
Aronom trideset dana.

Brojevi, glava 21

[1] Kad čuše Kanaanci, što su bili pod kraljem u Aradu i prebivali u južnoj zemlji, da Izraelci dolaze putem Atarimskim, navališe na Izraelce i neke od njih zarobiše.

[2] Tada Izraelci učiniš Gospodu ovaj zavjet: "Ako nam taj narod dadneš u ruke, izvršit ćemo prokletstvo na mjestima njihovim."

[3] I Gospod usliši molbu Izraelaca i predade im Kanaance. Oni izvršiše na njima i mjestima njihovim prokletstvo i prozvaše taj kraj Hormah.

[4] Nato pođoše od gore Hora prema Crvenome moru, da zaobiđu zemlju edomsku. Ali je narodu dodijalo putovanje.

[5] Ljudi su mrmljali proti Bogu i Mojsiju: "Zašto nas izvedoste iz Egipta? Zar da izginemo u pustinji? Jer nema ovdje ni kruha ni vode. A to jadno jelo već nam se gadi."

[6] Tada posla Gospod među narod zmije otrovne. One su ujedale ljude, tako da je pomrlo veoma mnogo Izraelaca,

[7] I dođe narod k Mojsiju i potuži se: "Sagriješismo, što smo govorili proti Boga i proti tebe. Moli Gospoda, neka ukloni zmije od nas." I Mojsije se pomoli za narod.

[8] I Gospod odgovori Mojsiju: "Napravi sebi lik zmije otrovne i pričvrsti je na motku. Tko bude ujeden i pogleda u nju, ostat će na životu."

[9] Tada napravi Mojsije mjedenu zmiju i pričvrsti je na motku. Ako je koga ujela zmija i on pogledao u mjedenu zmiju, ostao je na životu.

[10] Nato pođoše sinovi Izraelovi dalje i utaboriše se kod Obota.

[11] Od Obota zaputiše dalje i utaboriše se kod Ije−Abarima u pustinji, koja leži istočno pred Moabom.

[12] Odatle krenuše dalje i utaboriše se na potoku Zaredu.

[13] Odatle pođoše dalje i utaboriše se s onu stranu Arnona, na mjestu u pustinji, gdje on dolazi IZ zemlje Amoreja. Arnon je naime međa moapska između Moabaca i Amoreja.

[14] Zato se kaže u knjizi ratova Gospodnjih: "Vaheb u Sufi i porječje uz Arnon,

[15] Potočje, što dopire do Ara i naslanja se na među moapsku."

[16] Odatle se zaputiše u Beer. To je studenac, na koji je mislio Gospod, kad reče Mojsiju: "Skupi narod, da mu dadnem vode."

[17] Tada su zapjevali Izraelci ovu pjesmu: "Izviri, studenče. Pripijevajte ga.

[18] Studenče, što su ga kopali knezovi, što su ga otkrili prvaci narodni žezlom, štapovima svojim." Iz pustinje pođoše u Matanu,

[19] Iz Matane u Nahaliel, iz Nahaliela u Bamot,

[20] Iz Bamota u dolinu, koja presijeca visoravan moapsku, do vrhunca Pisge, koji se diže nad pustinjom.

[21] Nato poslaše Izraelci poslanike k amorejskom kralju Sihonu s porukom:

[22] "Htjeli bismo proći kroz tvoju zemlju. Nećemo ići preko polja i vinograda, niti demo piti vode iz studenaca. Ići ćemo samo kraljevskom cestom, dokle ne prođemo područje tvoje.

[23] Ali Sihon ne dopusti Izraelcima da prođu kroz područje njegovo, dapače skupi Sihon sav narod svoj i izađe na Izraelce u pustinju. Kad dođe u Jahaz, navali na Izraelce.

[24] Ali ga Izraelci potukoše oštricom mača i osvojiše zemlju njegovu od Arnona do Jaboka, do područja Amonaca, pošto je međa njihova bila utvrđena.

[25] Izraelci zauzeše sve tamošnje gradove. Tada se utvrdiše Izrael; u svim gradovima Amoreja, i u Hešbonu i u svim mjestima njegovim.

[26] Hešbon je bio glavni grad amorejskoga kralja Sihona. Ovaj je bio ratovao s prijašnjim kraljem moapskim i zauzeo mu svu zemlju njegovu do Arnona.

[27] Zato pjevaju pjesnici: "Dođite u Hešbon. Sihonov glavni grad neka se sagradi i utvrdi.

28 Jer oganj planu iz Hešbona, plamen iz grada Sihonova, i spali gradove moapske, uništi uzvisine arnonske.

29 Teško tebi, Moabe. Izgubljen si, Kemošev narode. Od tvojih sinova napravio je bjegunce, od tvojih kćeri ropkinje Sihonu, kralju Amoreja.

30 Strijeljali smo na njih: uništen je Hešbon sve do Dibona; potrsmo ih do Nofaha, što leži kod Medebe."

31 Kad su se Izraelci bili utvrdili u zemlji Amoreja,

32 Dade Mojsije uhoditi Jazer. Kad su bili zauzeli mjesta oko njega, protjera Amoreje, što su tamo stanovali.

33 Nato se obrnuše i udariše putem u Bašan. Tada izađe pred njih bašanski kralj Og sa svim narodom svojim na boj kod Edreja.

34 A Gospod reče Mojsiju: "Ne boj ga se, jer ga predajem u tvoje ruke sa svim narodom njegovim i zemljom njegovom. Učini s njim, kako si učinio s amorejskim kraljem Sihonom, koji je stolovao u Hešbonu."

35 Potukoše njega, sinove njegove i sav narod njegov, tako da ne osta ni jedan, koji bi bio mogao pobjeći, i osvojiše zemlju njegovu.

Brojevi, glava 22

1 Sinovi Izraelovi pođoše dalje i utaboriše se na poljanama moapskim s onu stranu Jordana naprema Jerihu.

2 Balak, sin Siporov, vidje sve, što učiniše Izraelci Amorejima.

3 Tada se Moapci veoma uplašiše od toga naroda. I jer je bio tako mnogobrojan, prepadoše se Moapci Izraelaca.

4 Moapci rekoše starješinama midjanskim: "Sada će ta množina proždrijeti sve oko nas, kao Što goveda popasu travu u polju." Balak, sin Siporov, bio je tada kralj moapski.

5 On posla poslanika k Balaamu, sinu Beorovu, u Petor, što leži na Eufratu, u zemlju njegovih zemljaka, da ga pozovu i reknu mu: "Ovamo je izišao narod iz Egipta. Već

je prekrilo svu zemlju i utvrdio se prema meni.

6 Nego dođi i prokuni mi taj narod, jer je jači od mene. Možda ću ga onda moći poraziti i istjerati ga iz zemlje, jer znam, koga ti blagosloviš, bit će blagoslovljen, a koga prokuneš, bit će proklet."

7 I zaputiše starješine moapske i midjanske noseći u rukama darove za vračara, dođoše k Balaamu i rekoše mu poruku Balakovu.

8 On im odgovori: "Ostanite ovdje ovu noć, i odgovorit ću vam, kako mi kaže Gospod." I ostaše knezovi moapski kod Balaama.

9 Tada se javi Bog Balaamu i upita ga: "Kakvi su to ljudi kod tebe?"

10 Balaam odgovori Bogu: "Balak, sin Siporov, kralj moapski, poručio mi:

11 Ovdje je narod, što je izišao iz Egipta, i prekrilio je svu zemlju. Nego dođi i prokuni mi ga. Možda ću se onda moći s njim pobiti i istjerat ga."

12 A Bog reče Balaamu: "Ne smiješ ići s njima. Ne smiješ prokleti taj narod, jer je blagoslovljen."

13 Kad je Balaam ustao, reče knezovima Balakovim: "Vratite se u svoju zemlju, jer mi Gospod nije dopustio, da idem s vama."

14 I knezovi moapski zaputiše, dođoše k Balaku i rekoše mu: "Ne htjede Balaam poći s nama."

15 Tada opet posla Balak knezove, koji su bili mnogobrojniji i ugledniji od onih.

16 Kad ovi dođoše k Balaamu, rekoše mu: "Ovako ti veli Balak, sin Siporov: "Nemoj se ipak skanjivatl, nego dođi mi.

17 Dobro ću te darivati i sve ću učiniti, što zatražiš od mene. Pa dođi, prokuni mi taj narod."

18 A Balaam odgovori službenicima Balakovim: "Da mi da Balak palaču svoju punu srebra i zlata, ne bih smio prestupiti zapovijed Gospoda, Boga svojega, niti u malom niti u velikom.

19 Ipak ostanite i vi ovdje ovu noć. Vidjet ću, što će mi Gospod ovaj put reći."

20 Tada se javi Bog Balaamu u noći i reče mu: Ako su došli ti ljudi da te zovu, ustani i
pođi s njima. Ipak smiješ činiti samo ono, što ću ti reći."

21 I Balaam usta ujutro, osedla magaricu svoju i pođe s knezovima moapskim.

22 Ali se raspali gnjev Božji, što on pođe, i anđeo Gospodnji stade mu na put, da ga
zaustavi. A on je jahao na magarici svojoj. Pratila su ga obadva momka njegova.

23 I kad magarica vidje anđela Gospodnjega gdje stoji na putu s golim mačem u ruci,
svrnu magarica s puta i pođe u polje. Balaam je tukao magaricu, da je opet vrati na
put.

24 A anđeo Gospodnji stade u tjesnac među vinogradima, gdje je s obadvije strane bio
zid.

25 Kad magarica opazi anđela Gospodnjega, pritisnu se uza zid i pritište nogu
Balaamovu o zid, I on ju je opet tukao.

26 Tada anđeo Gospodnji otide opet dalje i stade na jednom usku mjestu, gdje se nije
moglo svrnuti ni nadesno ni nalijevo.

27 Kad magarica opazi anđela Gospodnjega, leže pod Balaamom na zemlju. Balaam
se razljuti i stade štapom tući magaricu.

28 A Gospod otvori usta magarici, i ona reče Balaamu: "Što sam ti učinila, da me
tučeš već treći put?"

29 Balaam odgovori magarici: "Ti mi se još rugaš. Da imam mač u ruci, sad bih te
ubio."

30 A magarica odgovori Balaamu: "Zar nijesam tvoja magarica, na kojoj si otkad ikad
jahao do današnjeg dana? Jesam li ti kad tako što učinila?" On odgovori: "Nijesi."

31 Tada Gospod otvori oči Balaamu, tako da ugleda anđela Gospodnjega gdje stoji na
putu s golim mačem u ruci. I on se nakloni i pade ničice na svoje lice.

32 A anđeo Gospodnji upita ga: "Zašto si tukao magaricu svoju već tri puta? Ja sam
eto, koji ti ne dam naprijed, jer je taj put proti moje volje.

33 Magarica me je opazila i tri puta se je uklonila ispred mene. A da mi se nije uklonila, tebe bih već ubio, a nju bih ostavio na životu."

34 Balaam odgovori anđelu Gospodnjemu: "Sagriješio sam. Nijesam znao, da mi ti stojiš na putu. A ja ću se opet vratiti, ako tebi nije po volji."

35 A anđeo Gospodnji odgovori Balaamu: "Idi s tim ljudima dalje. Ali samo ono govori, što ti ja kažem." Tada Balaam ode dalje s knezovima Balakovim.

36 Kad je duo Balak, da dolazi Balaam, izađe mu na susret u grad Moab, koji leži na zemljištu Arnona, tik na međi.

37 Balak upita Balaama: "Nijesam li ponovno slao k tebi i zvao te? Zašto mi ne dođe? Zar doista ne mogu da te darujem?"

38 A Balaam reče Balaku: "Evo sam došao k tebi. Ali hoću li moći to progovoriti? Samo što mi Bog metne u usta, ono ću govoriti."

39 Balaam otide s Balakom dalje, i dođoše u Kirjat−Husot,

40 Tamo Balak žrtvova goveda i ovaca i razdijeli od toga Balaamu i knezovima, koji su bili s njim.

41 Iduće jutro uze Balak Balaama sa sobom i odvede ga gore na Bamot−Baal, odakle je mogao vidjeti skrajni dio naroda.

Brojevi, glava 23

1 Tada reče Balaam Balaku: "Napravi mi ovdje sedam žrtvenika i pripravi mi ovdje sedam junaca i sedam ovnova."

2 Balak učini, kako je bio zahtijevao Balaam, i Balak žrtvova s Balaamom na svakom žrtveniku po jednoga junca i jednoga ovna.

3 Nato reče Balaam Balaku: "Stoj kod svoje žrtve paljenice. Ja idem. Možda mi se javi Gospod. Što mi pokaže, reći ću ti" I on ode na samotno mjesto.

4 I Bog se pokaza Balaamu. Ovaj mu reče: "Sedam sam žrtvenika spremio i na svakom sam žrtveniku prinio po jednoga junca i ovna."

[5] Tada Gospod metnu riječi u usta Balaamu i zapovjedi mu: "Vrati se k Balaku i tako mu reci."

[6] I vrati se k njemu. On je još stajao sa svima knezovima moapskim kod svoje žrtve paljenice.

[7] Tada on izreče ovu riječ: "Iz Arama dovede me ovamo Balak, kralj moapski, s gora istočnih: Dođi, prokuni mi Jakova. Dođi, naruži Izraela.

[8] Kako da kunem, koga Bog ne kune? Kako da ružim, koga Gospod ne ruži?

[9] S visoke hridine vidim ga, s visina ga gledam: Eno narod. Samotan prebiva zase. Ne računa se među narode.

[10] Tko da izbroji Jakova, mnogobrojan je kao prah. Tko da izmjeri samo četvrtinu Izraela. Htio bih umrijeti smrću pravednika. Moj svršetak neka bude kao njihov."

[11] A Balak poviknu Balaamu: "Što mi to činiš? Dozvah te, da prokuneš neprijatelje moje. A ti ih upravo blagoslovi."

[12] A on reče: "Zar ne moram točno objaviti ono, što ml Gospod meće u usta?"

[13] I Balak ga zamoli: "Dođi s menom na drugo mjesto, odakle ga možeš posve vidjeti. Sada samo vidiš skrajni dio. Ne možeš za svega vidjeti. Odande mi ga tada prokuni."

[14] Nato ga uze sa sobom na Polje uhoda na vrhuncu Sofimu, napravi tamo sedam žrtvenika i žrtvova na svakom žrtveniku po jednoga junca i ovna.

[15] Tada reče Balaku: "Stoj tu kod svoje žrtve paljenice. Ja uto idem po objavu."

[16] I Gospod se javi Balaamu i metnu mu riječi u usta i zapovjedi mu: "Vrati se k Balaku i tako mu reci."

[17] Kad dođe k njemu, on je još stajao sa svima knezovima moapskim kod svoje žrtve paljenice. Balak ga upita: "Što veli Gospod?"

[18] Tada on izreče ovu riječ: "Ustani, Balače. Poslušaj. Nagni mi svoje uho, sine Siporov.

[19] Nije Bog kao čovjek, da laže, nije kao sin čovječji da se kaje. On zar da rekne i da ne učini? Zar da obeća i ne izvrši?

[20] Eto, određen sam da blagoslovim: "On je blagoslovio. Ja to ne mogu poreći.

[21] Ne vide se zlodjela u Jakovu. Ne vidi se nevolja u Izraelu. Uz njega je Gospod, koji je Bog njegov, ori se kod njega slava kraljeva.

[22] Bog, koji a izvede iz Egipta, njemu je kao rog divljih volova.

[23] Jest, kod Jakova nema vračanja, nema kod Izraela zaklinjanja. U pravo vrijeme javi se Jakovu i Izraelu, što Bog hoće da učini.

[24] Eto narod. Kao lavica ustaje, kao lav diže se. I neće leći prije, dokle ne pojede plijena i ne popije krvi pobijenih."

[25] Tada Balak poviknu Balaamu: "Kad ga ne možeš prokleti, barem ga ne blagoslivljaj."

[26] A Balaam odgovori Balaku: "Ne rekoh li ti, sve što zapovjedi Gospod, činit ću?"

[27] Nato Balak reče Balaamu: "Dođi, uzet ću te sa sobom na drugo mjesto. Možda htjedne Bog, da mi ga odanle prokuneš."

[28] I uze Balak sa sobom Balaama na vrhunac Peora, što se diže nad pustinjom.

[29] Tamo Balaam reče Balaku: "Napravi mi ovdje sedam žrtvenika i pripravi mi ovdje sedam junaca i sedam ovnova."

[30] Balak učini, kako je bio zatražio Balaam, i žrtvova na svakom žrtveniku po jednoga junca i ovna.

Brojevi, glava 24

[1] Kad Balaam vidje, da je Božja volja, da blagosliva Izraela, ne htjede više ići kao prije po objave, On okrenu svoje lice prema pustinji.

[2] I kad pogleda Balaam i vidje, kako se Izrael utaborio po plemenima svojim, dođe na njega duh Božji,

3 I on izreče ovu riječ: "Govori Balaam, sin Beorov, govori čovjek, kojemu se otvoriše oči.

4 Tako govori, koji sluša šaptanje božansko, koji gleda lice Svemoćnoga, koji je zaduben u sebe, ali je otvorena pogleda:

5 Kako su lijepi Šatori tvoji, Jakove, i stanovi tvoji, Izraele.

6 Kao doline potoka pružili se, kao vrtovi kraj rijeke, kao hrastovi od Gospoda zasađeni, kao cedri uz vodu.

7 Voda teče iz vedara njegovih, sjeme je njegovo nakvašeno obilno. Kralj se njegov podiže svrh Agaga, visoko raste kraljevstvo njegovo.

8 Bog, koji ga je izveo iz Egipta, njemu je kao rog divljih volova. Požđere narode, koji su mu neprijatelji, zdrobi kosti njihove, lomi leđa njihova.

9 Kao lav legne na počinak, i kao lavica; njega podražiti, tko da se usudi? Blagoslovljen, tko te blagosliva. Proklet, tko to proklinje."

10 Tada se razgnjevi Balak na Balaama. Pljesnu rukama i poviknu Balak Balaamu: Dozvah te, da prokuneš neprijatelje moje, a ti ih eto već tri puta blagoslovi.

11 Sad samo brzo odlazi kući. Mislio sam te bogato darivati, a eto Gospod ne dade ti dara.

12 A Balaam odgovori Balaku: "Nijesam li poslanicima tvojim, to si ih poslao k meni, rekao:

13 Da mi da Balak palaču svoju punu srebra i zlata, ne bih ipak mogao prestupiti zapovijedi Gospodnje i štogod, dobro ili zlo, učiniti sam od sebe. Samo što mi Gospod kaže, ono smijem reći.

14 I jer se sad vraćam k narodu svojemu, dođi, da ti kažem, što će taj narod učiniti narodu tvojemu najposlije."

15 Tada izreče ovu riječ: "Govori Balaam, sin Beorov, govori čovjek, kojemu se otvoriše oči.

16 Tako govori, koji sluša šaptanje božansko, koji zna misli Svemoćnoga, koji gleda lice Svemogućega, koji je zaduben u sebe, ali je otvorena pogleda:

17 Vidim ga, ali ne sad, gledam ga, ali ne izbliza: zvijezda izlazi iz Jakova, žezlo se diže iz Izraela. Razbit će sljepočice Moabove, sinove Setove uništit će sve kolike.

18 Edoma će osvojiti, Seir, neprijatelj njegov, bit će u vlasti njegovoj. Izrael će rasti na snazi.

19 Iz Jakova će doći vladar, uništit će ostatak iz gradova."

20 I kad vidje Amalečane, izreče ovu riječ: "Prvak među narodima bio je Amalek, a svršetak je njegov propast."

21 Kad ugleda Keneje, izreče ovu riječ: "Tvrd je tvoj stolac, gnijezdo je tvoje savijeno na hridini.

22 Ali će biti Kain uništen. Kako još dugo? Tada će te Ašur odvesti u ropstvo."

23 Tada izreče još jednu riječ: "Jao. Tko će ostati živ, kad to učini Bog?

24 Iz Kitima (Cipar) dolaze lađe ovamo, pritiskuju Ašura, pritiskuju Ebera, ali će i sami propasti."

25 Tada se diže Balaam i vrati se svojoj kući. I Balak ode svojim putem.

Brojevi, glava 25

1 Kad su se Izraelci bili nastanili u Luguakacije, stade narod činiti preljubu s kćerima moapskim.

2 One su pozivale narod na žrtve svojih bogova. Narod bi učestvovao na njihovim žrtvenim gozbama i klanjao se bogovima njihovim.

3 Izraelci su služili Baal–Peoru. I raspali se gnjev Gospodnji na Izraela,

4 I Gospod zapovjedi Mojsiju: "Uzmi sve, koji zavedoše narod, i objesi ih Gospodu prema suncu, da prestane Gospod gnjeviti se na Izraela."

5 Tada zapovjedi Mojsije glavarima Izraelaca: "Svaki neka ubije one od svojih ljudi, koji su služili Baal–Peoru."

6 A tada upravo dođe jedan Izraelac i dovede k zemljacima svojim jednu Midjanku na oči Mojsiju i cijeloj zajednici Izraelaca, koji su plakali na ulazu u Šator sastanka.

7 Kad to vidje Finehas, sin Eleazara, sina velikog svećenika Arona, ostavi zajednicu, uze koplje u ruku svoju,

8 Uđe za Izraelom unutra u Šator i probode oboje, Izraela i ženu, nju kroz trbuh. Tada presta pomor među Izraelcima,

9 Broj onih, koji izginuše od pomora, iznosio je dvadeset i četiri tisuće.

10 Nato priopći Gospod Mojsiju ovo:

11 "Finehas, sin Eleazara, sina velikog svećenika Arona, odvrati gnjev moj od Izraelaca time, što je pun revnosti ustao među njima za čast moju. Zato ja u gnjevu svojem posve ne uništih Izraelaca,

12 Pa mu kaži: "Sklapam s njim zavjet mira.

13 Njemu i potomcima njegovim neka bude u vječna vremena svečano obećano svećeništvo za nagradu, što je pun revnosti ustao za Boga svojega i pribavio pomirenje Izraelcima."

14 Ime tada ubijenome Izraelu, koji bi ubijen s Midjankom, bilo je Zimri, sin Saluov, koji je bio glavar jednoj družini Simeonovaca.

15 Tada ubijena Midjanka zvala se je Kozbi, kći Sura; ovaj je bio glavar jednoj družini midjanskoj.

16 Nato zapovjedi Gospod Mojsiju:

17 "Borite se proti Midjancima i bijte ih.

18 Jer oni navališe na vas prijevarama, što ih učiniše u slučaju Peora i midjanske kneževske kćeri Kozbi, zemljakinje njihove, koja bi ubijena onda, kad nastade pomor radi Peora."

Brojevi, glava 26

1 Poslije pomora Zapovjedi Gospod Mojsiju i Eleazaru, sinu svećenika Arona:

2 "Izbrojte svu zajednicu sinova Izraelovih, od dvadeset godina i više, pleme po pleme, sve, koji su u Izraelu sposobni za vojnu službu."

3 Tada ih izbroji Mojsije i svećenik Eleazar na poljanama moapskim na Jordanu prema Jerihu.

4 Od dvadeset godina i više, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

5 Sinovi Izraelovi, koji izađoše iz zemlje egipatske, bili su; Ruben, prvorođenac Izraelov. Sinovi Rubenovi bili su: Henok, od kojega proizlazi porodica Henokovaca. Od Palua proizlazi porodica Paluovaca,

6 Od Hesrona porodica Hesronovaca, od Karmija porodica Karmijevaca.

7 To su porodice Rubenovaca. Broj njihovih izbrojenih iznosio je četrdeset i tri tisuće i sedam stotina i trideset,

8 Sin Paluov bio je Eliab,

9 I sinovi Eliabovi Nemuel, Datan i Abiram. Ovaj Datan i Abiram jesu poslanici zajednice, koji se digoše proti Mojsiju i Aronu u buni Korahovoj, kad se pobuniše proti Gospodu.

10 Zemlja otvori usta svoja I proždrije njih i Koraha, a buna se svrši, kad oganj spali dvjesta i pedeset ljudi, tako da postadoše strahovit primjer.

11 A sinovi Korahovi ne pogiboše.

12 Sinovi Simeonovi po porodicama svojim bili su ovi: Od Nemuela proizlazi porodica Nemuelovaca, od Jamina porodica Jaminovaca, od Jakina porodica Jakinovaca.

13 Od Zeraha porodica Zerahovaca, od Šaula porodica Šaulovaca.

14 To su porodice Simeonovaca, dvadeset i dvije tisuće i dvije stotine.

[15] Sinovi Gadovi po porodicama svojim bili su: Od Sefona proizlazi porodica Sefonovaca, od Hagija porodica Hagijevaca, od Šunija porodica Šunijevaca.

[16] Od Oznija porodica Oznijevaca, od Arelija porodica Arelijevaca,

[17] Od Aroda porodica Arodovaca, od Erija porodica Erijevaca.

[18] To su porodice sinova Gadovih sa četrdeset tisuća i pet stotina izbrojenih.

[19] Sinovi Judini bili su Er i Onan. Er i Onan umriješe u zemlji kanaanskoj.

[20] Sinovi Judini po porodicama svojim bili su: Od Šele proizlazi porodica Šelinaca, od Peresa porodica Peresovaca, od Zeraha porodica Zerahovaca.

[21] Sinovi Peresovi bili su: Od Hesrona proizlazi porodica Hesronovaca, od Hamula porodica Hamulovaca.

[22] To su porodice Judine sa sedamdeset i best tisuća i pet stotina izbrojenih,

[23] Sinovi Isakarovi po porodicama svojim bili su: Od Tole proizlazi porodica Tolinaca, od Puahe porodica Puanaca.

[24] Od Jašuba proizlazi porodica Jašubovaca, od Šimrona porodica Šimronovaca.

[25] To su porodice Isakarove sa šezdeset i četiri tisuće i tri stotine izbrojenih.

[26] Sinovi Zebulunovi po porodicama svojim bili su: Od Sereda proizlazi porodica Seredovaca, od Elona porodica Elonovaca, od Jahleela porodica Jahleelovaca.

[27] To su porodice Zebulunovaca sa šezdeset tisuća i pet stotina izbrojenih.

[28] Sinovi Josipovi po porodicama svojim bili su Manaseh i Efraim.

[29] Sinovi Manasehovi bili su: Od Makira proizlazi porodica Makirovaca. Makir je bio otac Gileadov; od Gileada proizlazi porodica Gileadovaca.

[30] Sinovi Gileadovi bili su: Od Jezera proizlazi porodica Jezerovaca, od Heleka porodica Helekovaca.

[31] Od Asriela porodica Asrielovaca, od Šekema porodica Šekemovaca,

[32] Od Šemida porodica Šemidinaca, od Hefera porodica Heferovaca.

[33] Selofhad, sin Heferov, nije imao sinova, nego samo kćeri. Selofhadove kćeri zvale su se; Mahla, Noa, Hogla, Milka i Tirsa.

[34] To su porodice Manasehove sa pedeset i dvije tisuće i sedam stotina izbrojenih,

[35] Sinovi Efraimovi po porodicama svojim bili su: Od Šutelah proizlazi porodica Šutelahovaca, od Bekera porodica Bekerovaca, od Tahana porodica Tahanovaca.

[36] Sinovi Šutelahovi bili su: Od Erana proizlazi porodica Eranovaca.

[37] To su porodice Efraimovaca sa trideset i dvije tisuće i pet stotina izbrojenih. To su sinovi Josipovi po porodicama svojim.

[38] Sinovi Benjaminovi po porodicama svojim bili su: Od Bele proizlazi porodica Belinaca, od Ašbela porodica Ašbelovaca, od Ahirama porodica Ahiramovaca,

[39] Od Šufama porodica Šufamovaca, od Hufama porodica Hufamovaca.

[40] Sinovi Belini bili su Ard i Naaman. Od Arda proizlazi porodica Ardovaca, od Naamana porodica Naamanovaca.

[41] To su bili sinovi Benjaminovi po porodicama svojim, i to četrdeset i pet tisuća i šest stotina izbrojenih.

[42] Sinovi Danovi po porodicama svojim bili su: Od Šuhama proizlazi porodica Šuhamovaca. To su porodice Danove po porodicama svojim:

[43] Sve porodice Šuhamovaca sa šezdeset i četiri tisuće i četiri stotine izbrojenih,

[44] Sinovi Ašerovi po porodicama svojim bili su: Od Jimne proizlazi porodica Jimninaca, od Jesuja porodica Jesujevaca, od Berija porodica Berijevaca.

[45] Od sinova Berijevih proizlaze: od Hebera porodica Heberovaca, od Malkiela porodica Malkielovaca.

[46] Kći Ašerova zvala se Serah.

[47] To su porodice sinova Ašerovih sa pedeset i tri tisuće i četiri stotine izbrojenih.

48 Sinovi Naftalijevi po porodicama svojim bili su: Od Jahseela proizlazi porodica Jahseelovaca, od Gunija porodica Gunijevaca,

49 Od Jesera porodica Jezerovaca, od Šilema porodica Šilemovaca.

50 To su porodice sinova Naftalijevih po porodicama svojim, i to četrdeset i pet tisuća i četiri stotine izbrojenih.

51 To su sinovi Izraelovi: Šest stotina i jedna tisuća i sedam stotina i trideset izbrojenih.

52 Nato dade Gospod Mojsiju ovu naredbu:

53 "Tima neka se podijeli zemlja u baštinu prema broju imena.

54 Onima, koji su mnogobrojni, podaj veću baštinu; onima, koji su manji, podijeli manju baštinu. Svakomu neka se dadne baština njegova prema broju njegovih izbrojenih.

55 Ipak neka se zemlja razdijeli ždrijebom. Po imenu svojih očinskih plemena neka je dobiju u posjed.

56 Ždrijebom neka se baština razdijeli među one, koji su mnogobrojni, i one, koji su manji."

57 Ovo su po porodicama svojim izbrojeni Leviti: Od Geršona proizlazi porodica Geršonovaca, od Kohata porodica Kohatovaca, od Merarija porodica Merarijevaca.

58 Ovo su porodice Levijeve: porodica Libnijevaca, porodica Hebronovaca, porodica Mahlijevaca, porodica Mušijevaca i porodica Korahovaca. Kohatu se rodio Amram.

59 Žena Amramova zvala se je Jokebeda, kći Levijeva, koja se Leviju rodila u Egiptu. Ona rodi Amramu Arona i Mojsija i sestru njihovu Mirjamu.

60 Aronu se rodiše Nadab, Abihu, Eleazar i Itamar.

61 Nadab i Abihu umriješe, kad prinesoše nedopuštenu žrtvu ognjenu pred Gospodom.

62 Broj njihovih izbrojenih iznosio je svega dvadeset i tri tisuće muških osoba od jednoga mjeseca i više. Oni naime nijesu bili brojeni s ostalim sinovima Izraelovim,

jer njima nije bila dana baština među sinovima Izraelovim.

63 To su od Mojsija i svećenika Eleazara izbrojeni. Ovi izbrojiše sinove Izraelove na poljanama moapskim na Jordanu, prema Jerihu.

64 Među njima nije bio više ni jedan od onih, koji su bili izbrojeni od Mojsija i svećenika Arona, kad ovi brojiše sinove Izraelove u pustinji sinajskoj.

65 Jer Gospod bio im je navijestio, da će pomrijeti u pustinji. Ni jedan od njih ne osta osim Kaleba, sina Jefuneova, i Jošue, sina Nunova.

Brojevi, glava 27

1 Jednoga dana pristupiše kćeri Selofhada, sina Hefera, sina Gileada, sina Makira, sina Manaseha, iz porodica Manaseha, koji je bio sin Josipa. Kćeri su se zvale Mahla, Noa, Hogla, Milka i Tirsa,

2 One stadoše pred Mojsija i svećenika Eleazara i pred plemenske knezove i svu zajednicu na ulazu u Šator sastanka i rekoše:

3 "Naš je otac umro u pustinji. Ali nije bio u buni onih, koji se digoše proti Gospodu, u buni Korahovoj, nego je umro od svojega vlastitoga grijeha. A nije imao sinova.

4 Zar da sad izgine ime oca našega iz porodice njegove, jer nije imao sina? Daj nam baštinu među braćom oca našega."

5 Tada iznese Mojsije parnicu njihovu pred Gospoda,

6 I Gospod dade Mojsiju ovu odluku:

7 "Kćeri Selofhadove pravo su govorile. Daj im bez oklijevanja baštinu među braćom oca njihova. Prenesi posjed oca njihova na njih.

8 A sinovima Izraelovim daj ovu odredbu: "Ako netko umre, a ne ostavi sina, onda prenesite baštinu njegovu na kćer njegovu.

9 Ako li nema kćeri, onda predajte baštinu njegovu braći njegovoj.

10 Ako li nema ni braće, onda podajte baštinu njegovu braći oca njegova.

11 Ako otac njegov nema braće, onda podajte baštinu njegovu najbližemu njegovu rođaku po krvi iz porodice njegove, da ga uzme u posjed. To neka vrijedi za sinove Izraelove kao zakon, kako zapovjedi Gospod Mojsiju."

12 Jednoga dana zapovjedi Gospod Mojsiju: "Uzađi na goru Abarim i pogledaj zemlju, koju sam dao sinovima Izraelovim.

13 "Kad je pogledaš, bit ćeš i ti pridružen zemljacima svojim, kao što je prije bio uzet k njima brat tvoj Aron.

14 Jer u pustinji Sinu, kad se je pobunila zajednica, vi ne poslušaste zapovijedi moje, da me pred njima proslavite čudom vode." To je Voda Meriba u Kadešu u pustinji Sinu.

15 I Mojsije zamoli Gospoda:

16 Gospod, Bog svega životnog daha u svakom tijelu, neka bi postavio nad zajednicom čovjeka,

17 Koji će pred njima odlaziti i dolaziti, koji će ih izvoditi i uvoditi, da zajednica Gospodnja ne bude kao ovce, koje nemaju pastira."

18 Gospod odgovori Mojsiju: "Uzmi k sebi Jošuu, sina Nunova, čovjeka, u kojem je duh. Metni ruku svoju na njega.

19 Predstavi ga svećeniku Eleazaru i svoj zajednici i postavi ga pred ocima njihovim u službu njegovu.

20 Podaj mu jedan dio svojih službenih povlastica, da mu bude poslušna sva zajednica sinova Izraelovih.

21 Ali ima biti podložan svećeniku Eleazaru u tom, da ovaj mora pitati za njega Urim pred Gospodom. Samo po naputku njegovu ima on sa svima sinovima Izraelovim i sa svom zajednicom narodnom u boj izlaziti i po naputku njegovu opet se vraćati."

22 Mojsije učini, kako mu je bio Gospod zapovjedio. Uze Jošuu i predstavi ga svećeniku Eleazaru i svoj zajednici,

23 Metnu ruke svoje na njega i posla ga u službu njegovu, kako je bio Gospod zapovjedio preko Mojsija.

Brojevi, glava 28

1 Gospod zapovjedi Mojsiju:

2 "Daj sinovima Izraelovim ove odredbe: "Prinosite mi točno u određeno vrijeme prinose moje, moje jelo žrtve ognjene za miris ugodni meni.

3 Reci im: "Ovo je žrtva ognjena, koju imate prinositi Gospodu: svaki dan dva jednogodišnja janjeta bez pogrješke kao redovitu žrtvu paljenicu,

4 Jedno janje neka se priredi ujutro, drugo uvečer;

5 Uz to kao prinos desetinu efe bijeloga brašna, što je umiješeno s četvrtinom hina ulja od stučenih maslina.

6 To je redovita žrtva paljenica, koja je bila već na Sinaju prinesena kao žrtva ognjena za miris ugodni Gospodu.

7 Kao naljev neka dođe na svako janje četvrt hina. Izlij naljev vina Gospodu u Svetištu.

8 Druga janje priredi uvečer. Prinesi ga s prinosom ujutro i s naljevom svojim kao žrtvu ognjenu za miris ugodni Gospodu.

9 U subotu imaju se prinijeti dva jednogodišnja, bez pogrješke janjeta i dvije desetine s uljem umiješena bijeloga brašna kao prinos s naljevom svojim.

10 To je subotna žrtva paljenica, što se mora prinijeti svake subote uz redovitu žrtvu paljenicu i naljev svoj.

11 Prvi dan mjeseca imate prinijeti Gospodu kao žrtvu paljenicu: dva mlada junca, jednoga ovna i sedam jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca.

12 Za svakoga junca tri desetine s uljem umiješena bijeloga brašna kao prinos, i za ovna dvije desetine s uljem umiješena bijeloga brašna kao prinos.

13 I za svako janje desetinu s uljem umiješena bijeloga brašna kao prinos. To je žrtva paljenica puna mirisa ugodnoga, žrtva ognjena Gospodu.

14 Naljevi njihovi neka budu: pola hina na svakoga junca, trećina hina na ovna i četvrt hina na janje. To je žrtva paljenica o mlađu, što se ima prinositi svakoga mlada u godini, mjesec za mjesecom.

15 Osim toga uz redovitu žrtvu paljenicu i naljev njezin ima se još prinijeti Gospodu jedan jarac kao žrtva za grijeh.

16 Četrnaesti dan prvoga mjeseca jest Pasha u čast Gospodu.

17 Petnaesti dan toga mjeseca jest blagdan. Sedam dana ima se jesti kruh nekvasan.

18 Prvi dan neka je uz Svetište svečani sastanak. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga.

19 Prinesite Gospodu kao žrtvu paljenicu, što izgori u ognju, dva mlada junca, jednoga ovna i sedam jednogodišnjih janjaca, koji ne smiju imati pogrješke;

20 Uz to kao prinos njihov bijelo brašno, s uljem umiješeno. Tri desetine imate uzeti za junca i dvije desetine za ovna.

21 Po jednu desetinu imate upotrijebiti za svakoga od sedam janjaca.

22 Uz to dolazi jedan jarac kao žrtva za grijeh, da vam pribavi pomirenje.

23 Prinesite sve to uz jutarnju žrtvu paljenicu, koja je redovita žrtva paljenica.

24 Ove žrtve imate prinositi sedam dana dan za danom kao jelo žrtve ognjene za miris ugodni Gospodu. Treba ih prirediti uz redovitu žrtvu paljenicu i naljev njezin.

25 Sedmi dan imate opet održati svečani sastanak uz Svetište. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga.

26 I na dan prvina, kad prinosite Gospodu prinos od novoga žita, na blagdan tjedana, držite svečani sastanak uz Svetište. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga.

27 Kao žrtvu paljenicu za miris ugodni Gospodu imate prinijeti: dva mlada junca, jednoga ovna i sedam jednogodišnjih janjaca;

28 Uz to kao prinos njihov bijelo brašno, što je s uljem umiješeno, tri desetine za svakoga junca, dvije desetine za ovna,

[29] I desetinu za svakoga od sedam janjaca,

[30] Onda jednoga jarca, da vam pribavi pomirenje.

[31] Prinesite sve to uz redovitu žrtvu paljenicu i prinos njezin, bez pogrješke moraju biti životinje, i uz naljeve njihove.

Brojevi, glava 29

[1] Držite i prvi dan sedmoga mjeseca svečani sastanak uz Svetište. Tada ne smijete raditi nikakva posla težačkoga. Na taj dan imate trubiti u trube.

[2] Kao žrtvu paljenicu za miris ugodni Gospodu imate prinijeti: jednoga mladog junca, jednoga ovna, sedam jednogodišnjih, bez pogrješke i janjaca,

[3] Uz to kao prinos njihov bijelo brašno, što je s uljem umiješeno, tri desetine za junca, dvije desetine za ovna,

[4] I po jednu desetinu za svakoga od sedam janjaca,

[5] Onda jednoga jarca kao žrtvu za grijeh, da vam pribavi pomirenje,

[6] Osim žrtve paljenice o mlađu s prinosom njezinim i naljevima njihovim, kako su propisani, kao žrtvu ognjenu za miris ugodni Gospodu.

[7] I deseti dan toga mjeseca sedmoga imate kod Svetišta držati svečani sastanak i postiti. Ne smijete raditi nikakva posla.

[8] Kao žrtvu paljenicu za miris ugodni Gospodu imate prinijeti: "jednoga mladog junca, jednoga ovna i sedam jednogodišnjih janjaca. Smiju to biti samo životinje bez pogrješke;

[9] Uz to kao prinos njihov bijelo brašno, što je s uljem umiješeno, tri desetine za junca, dvije desetine za ovna,

[10] I po jednu desetinu za svakoga od sedam janjaca,

[11] Onda jednoga jarca kao žrtvu za grijeh osim pomirne žrtve za grijeh i redovite žrtve paljenice s prinosom njezinim i naljevima njihovim.

[12] I petnaesti dan mjeseca sedmoga imate kod Svetišta održati svečani sastanak. Ne smijete tada raditi nikakva posla težačkoga, nego imate u čast Gospodu svetkovati blagdan od sedam dana.

[13] Kao žrtvu paljenicu, što se predaje ognju za miris ugodni Gospodu, imate prinijeti: trinaest mladih junaca, dva ovna i četrnaest jednogodišnjih janjaca. Smiju to biti samo životinje bez pogrješke.

[14] Uz to kao prinos njihov bijelo brašno, što je s uljem umiješeno, tri desetine za svakoga od trinaest junaca, dvije desetine za svakoga od ovnova.

[15] I po jednu desetinu za svakoga od četrnaest janjaca,

[16] Onda jednoga jarca kao žrtvu za grijeh uz redovitu žrtva paljenicu s prinosom njezinim i naljevom.

[17] Drugi dan: dvanaest mladih junaca, dva ovna, četrnaest jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca,

[18] Uz to prinos njihov i naljeve njihove za junce, ovnove i janjce po broju njihovu, kako je propisano;

[19] Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim redovite žrtve paljenice s prinosom njezinim i naljevima potrebnim.

[20] Treći dan: jedanaest mladih junaca, dva ovna, četrnaest jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca,

[21] Uz to prinos njihov i naljeve njihove za junce, ovnove i janjce po broju njihovu, kako je propisano;

[22] Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim redovite žrtve paljenice s prinosom i naljevom njezinim.

[23] Četvrti dan: deset mladih junaca, dva ovna, četrnaest jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca,

[24] Uz to prinos njihov i naljeve njihove za junce, ovnove i janjce po broju njihovu, kako je propisano;

[25] Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim redovite žrtve paljenice s prinosom i naljevom njezinim.

[26] Peti dan: devet mladih junaca; dva ovna, četrnaest jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca,

[27] Uz to prinos njihov i naljeve njihove za junce, ovnove i janjce po broju njihovu, kako je propisano;

[28] Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim redovite žrtve paljenice s prinosom i naljevom njezinim.

[29] Šesti dan: osam mladih junaca, dva ovna, četrnaest jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca,

[30] U to prinos njihov i naljeve njihove za junce, ovnove i janjce po broju njihovu, kako je propisano;

[31] Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim redovite žrtve paljenice s prinosom i naljevom njezinim.

[32] Sedmi dan: sedam mladih junaca, dva ovna, četrnaest jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca;

[33] Uz to prinos njihov i naljeve njihove za junce, ovnove i janjce po broju njihovu, kako je propisano;

[34] Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim redovite žrtve paljenice s prinosom i naljevom njezinim.

[35] Osmi dan imate opet držati svečani sastanak. Ne smijete tada raditi nikakva posla težačkoga.

[36] Kao žrtvu paljenicu, što se predaje ognju za miris ugodni Gospodu, imate prinijeti; jednoga mladog junca, jednoga ovna, sedam jednogodišnjih, bez pogrješke janjaca,

[37] Uz to prinos njihov i naljeve njihove za junca, ovna i janjce po broju njihovu, kako je propisano;

[38] Onda jarca jednoga kao žrtvu za grijeh, osim redovite žrtve paljenice s prinosom i naljevom njezinim,

[39] To imate prinijeti Gospodu na blagdane svoje, osim onoga, što ćete prinijeti po zavjetima ili kao dragovoljne darove za žrtve paljenice, prinose, naljeve ili žrtve pomirne."

Brojevi, glava 30

[1] I dade Mojsije sinovima Izraelovim naputke, posve kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

[2] Nato on reče glavarima plemenskim sinova Izraelovih: "Ovo, zapovijeda Gospod:

[3] Ako koji čovjek učini zavjet ili se zakune, čim se obveze, da će se od nečega uzdržati, onda neka ne prelomi riječi svoje, nego neka održi sve, što je obećao.

[4] Ako koja ženska osoba, koja u neudatom stanju živi u kući oca svojega, učini zavjet Gospodu ili se obveže, da će se od nečega uzdržati,

[5] A otac njezin čuje za zavjet njezin ili kako se je obvezala, da će se od nečega uzdržati, i ako otac njezin šuti na to, onda imaju vrijediti svi zavjeti njezini, i svako uzdržanje, na koje se je obvezala, zakonito je.

[6] Ali ako otac njezin, čim za to čuje, to joj zabrani, onda svi zavjeti njezini i uzdržanja, na koja se je obvezala, ne vrijede, i Gospod će joj oprostiti, jer joj je otac njezin to zabranio.

[7] Ako li se hoće udati, a ima još na sebi zavjet ili nepromišljeno obećanje, na koje se je obvezala,

[8] A čovjek njezin čuje za to, pa joj ne rekne ništa, kad je čuo za to, onda vrijede zavjeti njezini, i uzdržanja, na koja se je obvezala, zakonita su.

[9] Ako li muž njezin, čim za to čuje, to joj zabrani, onda on time poništava zavjet, što je veze, i nepromišljeno obećanje, kojim se je obvezala na neko uzdržanje, i Gospod će joj oprostiti.

[10] Zavjet udovice ili rastavljene žene, uopće svaka obveza, što je uze na sebe, obvezna je za nju.

[11] Ako li je koja ženska osoba, što već živi u kući muža svojega, učinila zavjet ili se je zakletvom obvezala na kakvo uzdržanje,

[12] I muž njezin čuje za to i šuti i ne brani joj, onda vrijede svi zavjeti njezini, i svako uzdržanje, na koje se je obvezala, zakonito je.

[13] Ako li muž njezin, čim čuje za to, proglasi to nevaljanim, onda joj ne vrijedi ništa od onoga, što je obećala, bio to zavjet ili obveza za kakvo uzdržanje, jer je to muž njezin proglasio nevaljanim, Gospod će joj oprostiti.

[14] Svaki zavjet i svaku zakletvu, što je obvezuje da umiri dušu svoju, može muž njezin proglasiti valjanim ili nevaljanim.

[15] Ako naime muž njezin od dana do dana šuti prema njoj, onda on time čini valjanima sve zavjete njezine ili sve obveze njezine na kakvo uzdržanje. On ih je time učinio valjanima, što je šutio prema njoj, kad je čuo za to.

[16] Ako li ih hoće poništiti, pošto je već o tom dulje vremena čuo, onda on time stavlja na sebe krivnju njezinu."

[17] To su pravne odredbe, što ih Gospod dade Mojsiju, da se uredi odnos između muža i žene, između oca i kćeri, koja u neudatom stanju živi u kući oca svojega.

Brojevi, glava 31

[1] Gospod zapovjedi Mojsiju:

[2] "Osveti sinove Izraelove na Midjancima. Onda ćeš se pridružiti zemljacima svojim."

[3] Tada zapovjedi Mojsije narodu: "Naoružajte sebi ljude iz svoje sredine za vojsku proti Midjancima, da izvrše osvetu Gospodnju na Midjancima.

[4] Pošljite na vojsku po tisuću ljudi od svih plemena Izraelovih."

[5] I tako digoše od svakoga plemena izraelskoga po tisuću ljudi, svega dvanaest tisuća vojnika.

[6] Tada Mojsije posla na vojsku tisuću ljudi od svakoga plemena, a s njima Posla i Finehasa, sina svećenika Eleazara. Ovaj je imao sa sobom sveto posuđe i bučne trube.

[7] I pođoše u boj proti Midjanaca, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju, i pobiše sve muške osobe.

[8] Među onima, koje pobiše, bili su i kraljevi midjanski, Evi, Rekem, Sur, Hur i Reba, pet kraljeva midjanskih. I Balaama, sina Beorova, ubiše mačem.

[9] Tada zarobiše sinovi Izraelovi žene i djecu Midjanaca, zaplijeniše svu stoku njihovu, krupnu i sitnu, i sve imanje njihovo,

[10] Popališe sve gradove, u kojima su prebivali, i sve tabore njihove,

[11] Uzeše sve roblje i sav plijen, ljude i stoku,

[12] I dovedoše zarobljenike, plijen i grabež k Mojsiju, k svećeniku Eleazaru i zajednici sinova Izraelovih u tabor na poljanama moapskim, što leže na Jordanu kod Jeriha.

[13] Mojsije, svećenik Eleazar i svi knezovi zajednice izađoše im u susret pred tabor.

[14] A Mojsije se razgnjevi na vojskovođe, na tisućnike i stotnike, koji se vratiše s vojske.

[15] Reče im Mojsije: "A što ostaviste na životu sve žene?

[16] Upravo one bile su, koje na savjet Balaamov zavedoše sinove Izraelove, da otpanu od Gospoda zbog Peora, te dođe pomor na zajednicu Gospodnju.

[17] Zato sada pobijte svu djecu mušku i sve žene udate.

[18] A sve mlade djevojke, koje još nijesu udate, ostavite za sebe na životu.

[19] Ostanite sedam dana izvan tabora, jer je svaki od vas druge ubio i dotakao se ubijenih, to se morate treći i sedmi dan očistiti zajedno sa svojim zarobljenicima.

[20] I sve haljine, sve stvari kožne, sve što je napravjeno od kozje dlake, i sve posude drveno morate očistiti"

[21] Svećenik Eleazar reče vojnicima, koji su bili pošli na vojsku: "Ovo je naredba zakonska, što je Gospod naloži Mojsiju:

[22] Zlato, srebro, mjed, gvožđe, kositer i olovo,

23 Uopće sve, što podnosi oganj, morate svakako propustiti kroz oganj. Tada će to biti čisto. Uz to ipak mora se još očistiti vodom očišćenja. A sve, što ne podnosi oganj, morate propustiti kroz vodu.

24 Operite onda sedmi dan haljine svoje, pa ćete opet biti čisti i potom smijete se opet vratiti u tabor."

25 Nato zapovjedi Gospod Mojsiju:

26 "Izbrojite ugrabljeni plijen, ljude i stoku, ti i svećenik Eleazar i plemenski glavari zajednice.

27 Polovinu plijena razdijeli među vojnike, koji su išli na vojsku, a drugu polovinu među svu ostalu zajednicu.

28 Tada uzmi od vojnika, koji su išli na vojsku, dio za Gospoda, naime po jednu glavu od pet stotina ljudi, goveda, magaraca i ovaca.

29 Od njihove polovine uzmite to i dajte svećeniku Eleazaru kao žrtvu podizanja za Gospoda.

30 A od polovine, koja dopadne sinovima Izraelovim, uzmi po jednu glavu od pedeset ljudi, goveda, magaraca i ovaca, ukratko sve stoke, i daj to Levitima, koji imaju skrbiti za službu kod prebivališta Gospodnjega."

31 Mojsije i svećenik Eleazar učiniše, kako im je bio Gospod zapovjedio.

32 A ostalo je od plijena, što ga je bila vojska zaplijenila: šest stotina i sedamdeset i pet tisuća ovaca,

33 Sedamdeset i dvije tisuće,

34 I šezdeset i jedna tisuća magaraca,

35 Od ljudi, to jest od djevojaka, koje još nijesu bile udate, svega trideset i dvije tisuće osoba.

36 Polovina od toga, što dopade onima, koji su bili išli na vojsku, iznosila je tri stotine i trideset i sedam tisuća i pet stotina ovaca,

37 I dio od ovaca za Gospoda iznosio je šest stotina i sedamdeset i pet glava.

38 Dalje trideset i šest tisuća goveda i dio od toga za Gospoda sedamdeset i dvije
glave.

39 Uz to trideset tisuća i pet stotina magaraca i dio od toga za Gospoda šezdeset i
jedna glava,

40 Napokon šesnaest tisuća ljudi i dio od toga za Gospoda trideset i dvije osobe.

41 Mojsije predade svećeniku Eleazaru dio određen za žrtvu podizanja Gospodu, kao
što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

42 Od polovine plijena za sinove Izraelove, koju je Mojsije bio odvojio od polovine za
vojnike.

43 Polovina, koja dopade zajednici, iznosila je: tri stotine i trideset i sedam tisuća i pet
stotina ovaca,

44 Trideset i šest tisuća goveda,

45 Trideset tisuća i pet stotina magaraca,

46 I šesnaest tisuća ljudi,

47 Od te polovine za sinove Izraelove uze dakle Mojsije po jednu glavu od pedeset
ljudi i stoke i dade ih Levitima, koji su imali skrbiti za službu kod prebivališta
Gospodnjega, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

48 Tada pristupiše k Mojsiju vojskovođe, tisućnici i stotnici,

49 I rekoše Mojsiju: "Sluge tvoje prebrojiše vojnike, koji su bili pod našim vodstvom.
Ni jednoga od naših ljudi nije manje.

50 Zato prinosimo, da se očistimo pred Gospodom, kao prinos Gospodu, svaki što je
tko zaplijenio zlatnine: kopči, narukvica, prstena, minđuša i ogrlica."

51 Mojsije i svećenik Eleazar uzeše od njih zlato, svakovrsnu umjetno izrađenu
zlatninu.

[52] A bilo je svega zlata, što ga kao žrtvu podizanja prinesoše Gospodu tisućnici i stotnici, šesnaest tisuća i sedam stotina i pedeset šekela,

[53] A prosti vojnici bili su naplijenili svaki za sebe.

[54] Mojsije i svećenik Eleazar uzeše zlato od tisućnika i stotnika i unesoše ga u Šator sastanka, da bude tamo sinovima Izraelovim pred Gospodom kao mio spomen.

Brojevi, glava 32

[1] Sinovi Rubenovi i Gadovi imali su vrlo mnogo stoke. I kad vidješe, da je zemlja jazerska i gileadska dobra za stoku,

[2] Otidoše sinovi Gadovi i Rubenovi i rekoše Mojsiju, svećeniku Eleazaru i glavarima zajednice:

[3] "Atarot, Dibon, Jazer, Nimra, Hešbon, Eleale, Sebam, Nebo i Beon,

[4] Zemlja, koju Gospod podvrgnu zajednici izraelskoj, dobra je za stoku, a sluge tvoje imaju mnogo stoke."

[5] Tada nastaviše: "Ako nađosmo milost u očima tvojim, neka se ta zemlja dadne u baštinu slugama tvojim. Ne vodi nas preko Jordana."

[6] Mojsije odgovori sinovima Gadovim i Rubenovim: "Vaša će dakle braća ići u boj, a vi ćete ovdje mimo ostati?

[7] Zašto odvraćate srca sinova Izraelovih, da ne idu u zemlju, koju im je dao Gospod?

[8] Tako su već činili oci vaši, kad ih poslah iz Kadeš–Barnee, da ogledaju zemlju.

[9] Otidoše gore do eškolske doline, pogledaše zemlju i obeshrabriše onda srce sinovima Izraelovim, tako da oni ne htjedoše ići u zemlju, koju im bio Gospod dao.

[10] Razgnjevi se onda Gospod i zakle se:

[11] "Ljudi, koji u dobi od dvadeset godina i više izađoše iz Egipta, neće vidjeti zemlje, koju sam zakletvom obećao Abrahamu, Izaku i Jakovu, jer me nijesu posve poslušali.

12 Osim Kenizeja Kaleba, sina Jefuneova, i Jošue, sina Nunova, jer ovi posve poslušaš Gospoda.

13 Tako se dakle razgnjevi Gospod na Izraela. On učini, da su se četrdeset godina potucali po pustinji, dok ne pomrije sav onaj naraštaj, koji je sagriješio Gospodu.

14 I sada vi stupiste na mjesto otaca svojih, izrod grješnika, da još više povećate žestoki gnjev Gospodnji na Izraela.

15 Ako se odvratite od njega, on će ga još dulje ostaviti u pustinji. Tako ćete upropastiti sav taj narod."

16 Tada pristupiše k njemu i rekoše: "Mi ćemo ovdje napraviti samo torove za stada svoja i gradove za žene svoje i djecu svoju.

17 A sami ćemo naoružani poći pred sinovima Izraelovim, dok ih ne dovedemo u njihova mjesta. Uto neka naše žene i djeca ostanu u mjestima utvrđenim radi stanovnika te zemlje.

18 Nećemo se prije vratiti kućama svojim, dok sinovi Izraelovi ne prime svaki svoju baštinu.

19 Niti demo uzeti zajedno s njima baštinu s onu stranu Jordana i dalje, jer nam je dopala baština naša istočno od Jordana."

20 Mojsije im odgovori "Ako to učinite, da pođete naoružani pred Gospodom u boj.

21 I svi vojnici vaši pred Gospodom prijeđu Jordan, dok ne otjera ispred sebe neprijatelja svojih.

22 I vi se istom onda vratite, kad bude zemlja uz pomoć Gospoda podvrgnuta, tada ćete vi biti bez krivnje pred Gospodom i Izraelom, i ta će vam zemlja pripasti kao baština pred Gospodom.

23 Ako li ne učinite tako, onda ćete sagriješiti Gospodu i znajte, da će vas za grijeh vaš stidi kazna.

24 Pa gradite sebi tvrda mjesta za žene svoje i djecu svoju i torove za stoku svoju. Ali i učinite, što obećaste."

[25] Nato odgovoriše Mojsiju sinovi Gadovi i Rubenovi: "Sluge će tvoje učiniti, kako ti, gospodare, zapovijedaš.

[26] Djeca naša i žene naše, stoka naša i sve životinje naše ovdje će ostati u tvrdim mjestima gileadskim.

[27] A sluge tvoje sve, što su za boj, prijeći će tamo pred Gospodom u boj, kako si, gospodare, zapovjedio."

[28] Potom dade Mojsije za njih naputak svećeniku Eleazaru i Jošui, sinu Nunovu, i plemenskim glavarima sinova Izraelovih.

[29] Reče im Mojsije: "Ako podu svi vojnici Gadovih i Rubenovih sinova s vama preko Jordana pred Gospodom u boj, onda im dajte, kad vam bude zemlja podvrgnuta, područje gileadsko u baštinu.

[30] Ako li vojnici ne pođu s vama prijeko, neka se nasele kod vas u zemlji kanaanskoj."

[31] Tada odgovoriše sinovi Gadovi i Rubenovi: "Kako je Gospod zapovjedio slugama tvojim, tako ćemo učiniti.

[32] Mi vojnici prijeći ćemo pred Gospodom u zemlju kanaansku, da nam ostane naša baština preko Jordana."

[33] Tako dade Mojsije sinovima Gadovim i Rubenovim i polovini plemena Manaseha, sina Josipova, kraljevstvo amorejskoga kralja Sihona i kraljevstvo bašanskoga kralja Oga: zemlju i gradove njezine s njihovom okolinom, gradove po zemlji unaokolo.

[34] I opet sagradiše sinovi Gadovi Dibon, Atarot, Aroer,

[35] Atrot, Šofan, Jazer, Jogbohu,

[36] Bet Nimru i Bet Haran, gradove tvrde i torove za stoku.

[37] Sinovi Rubenovi opet sagradiše Hešbon, Eleale, Kirjatajim,

[38] Nebo i Baal Meon s promijenjenim imenima i Šibmu, i dadoše imena gradovima, što ih opet sagradiše,

[39] Sinovi Makira, sina Manasehova, otidoše u Gilead, osvojiše ga i protjeraše Amoreje, koji su bili tamo.

[40] Mojsije dade tada Gilead Makiru, sinu Manasehovu, koji se naseli tamo.

[41] Manasehov sin Jair isto tako otide, osvoji sela njihova i prozva ih sela Jairova".

[42] I Nobah otide, zauze Kenat s njegovim selima i prozva ga po imenu svojemu "Nobah".

Brojevi, glava 33

[1] Ovo su postaje sinova Izraelovih, kad izađoše iz zemlje egipatske sa svojim četama pod vodstvom Mojsijevim i Aronovim.

[2] Mojsije popisa postaje njihove, od kojih su po zapovijedi Gospodnjoj dalje putovali. Ovo su postaje njihove na putovanju njihovu,

[3] Pođoše iz Ramsesa prvoga mjeseca, petnaesti dan prvoga mjeseca, Na dan po Pashi izađoše sinovi Izraelovi pod moćnom rukom pred očima svih Egipćana,

[4] Dok su Egipćani pokopavali svoje prvorođence, što ih je bio Gospod sve među njima pobio, jer je bio Gospod izvršio kazneni sud na bogovima njihovim.

[5] Sinovi Izraelovi pođoše dakle iz Ramsesa i utaboriše se u Sukotu.

[6] Iz Sukota pođoše i utaboriše se u Etamu, koji je na kraj pustinje.

[7] Iz Etama pođoše i okrenuše prema Pi Hahirotu, koji je naprema Baal Sefonu, i utaboriše se pred Migdolom,

[8] Iz Pi Hahirota pođoše i prijeđoše preko mora u pustinju i putovavši tri dana preko pustinje etamske utaboriše se u Mari.

[9] Iz Mare pođoše i dođoše u Elim, U Elimu je bilo dvanaest studenaca i sedamdeset palma, i tu se utaboriše.

[10] Iz Elima pođoše i utaboriše se kod Crvenoga mora.

[11] Od Crvenoga mora pođoše i utaboriše se u pustinji sinskoj.

12 Iz pustinje sinske pođoše i utaboriše se u Dofki.

13 Iz Dofke pođoše i utaboriše se u Alušu,

14 Iz Aluša pođoše i utaboriše se u Refidimu. Tamo nije imao narod vode da pije.

15 Iz Refidima pođoše i utaboriše se u pustinji sinajskoj.

16 Iz pustinje sinajske pođoše i utaboriše se u Kibrot Hataavi.

17 Iz Kibrot Hataave pođoše i utaboriše se u Haserotu.

18 Iz Haserota pođoše i utaboriše se u Ritmi.

19 Iz Ritme pođoše i utaboriše se u Rimon Peresu.

20 Iz Rimon Peresa pođoše i utaboriše se u Libni.

21 Iz Libne pođoše i utaboriše se u Resi.

22 Iz Rese pođoše i utaboriše se u Kehelati.

23 Iz Kehelate pođoše i utaboriše se na gori Šeferu.

24 Od gore Šefera pođoše i utaboriše se u Haradi.

25 Iz Harade pođoše i utaboriše se u Makhelotu.

26 Iz Makhelota pođoše i utaboriše se u Tahatu.

27 Iz Tahata pođoše i utaboriše se u Terahu.

28 Iz Teraha pođoše i utaboriše se u Mitki.

29 Iz Mitke pođoše i utaboriše se u Hašmoni.

30 Iz Hašmone pođoše i utaboriše se u Moserotu.

31 Iz Moserota pođoše i utaboriše se u Bene Jaakanu.

[32] Iz Bene Jaakana pođoše i utaboriše se kod Hor Hagidgada.

[33] Iz Hor Hagidgada pođoše i utaboriše se u Jotbati.

[34] Iz Jotbate pođoše i utaboriše se u Abroni.

[35] Iz Abrone pođoše i utaboriše se u Esion Geberu.

[36] Iz Esion Gebera pođoše i utaboriše se u pustinji sinskoj, to jest u Kadešu.

[37] Iz Kadeša pođoše i utaboriše se na gori Horu na međi zemlje edomske.

[38] Svećenik Aron uzađe na goru Hor po zapovijedi Gospodnjoj i umrije ondje u četrdesetoj godini po izlasku sinova Izraelovih iz zemlje egipatske, prvi dan petoga mjeseca.

[39] Aronu je bilo sto i dvadeset i tri godine, kad umrije na gori Horu.

[40] Kanaanac, kralj u Aradu, koji je prebivao u Negebu u zemlji kanaanskoj, čuo je za dolazak sinova Izraelovih.

[41] Od gore Hora pođoše i utaboriše se u Salmoni.

[42] Iz Salmone pođoše i utaboriše se u Punonu.

[43] Iz Punona pođoše i utaboriše se u Obotu.

[44] Iz Obota pođoše i utaboriše se u Ije Abarimu na međi moapskoj.

[45] Iz Ije Abarima pođoše i utaboriše se u Dibon Gadu.

[46] Iz Dibon Gada pođoše i utaboriše se u Almon Diblatajimu.

[47] Iz Almon Diblatajima pođoše i utaboriše se u gorama abarimskim pred Nebom.

[48] Od gora abarimskih pođoše i utaboriše se na poljanama moapskim na Jordanu naprema Jerihu.

[49] Tabor njihov protezao se na Jordanu od Bet Jesimota do Abel Lugakacije na poljanama moapskim.

50 Gospod zapovjedi Mojsiju na poljanama moapskim naprema Jerihu:

51 "Priopći sinovima Izraelovim ovaj naputak; Kad prijeđete preko Jordana u zemlju kanaansku.

52 Protjerajte ispred sebe sve stanovnike zemlje i uništite sve njihove slike idolske. I sve njihove uzvisine opustošite.

53 Uzmite sebi u posjed zemlju i prebivajte u njoj, jer vam dadoh tu zemlju da je vaša.

54 Ždrijebom razdijelite zemlju kao baštinu po svojim plemenima. Plemenu, koje je mnogobrojno, dajte veću baštinu, a onomu, koje je manje, dajte manju baštinu. Što kojemu dopadne ždrijebom, ono neka mu bude. Po svojim očinskim plemenima razdijelite sebi baštinu.

55 Ako li ne protjerate ispred sebe stanovnike zemlje, onda će oni, koje između njih ostavite, biti trnje očima vašim i ostani bokovima vašim i pritiskivat će vas u zemlji, u kojoj ćete prebivati.

56 Što sam mislio učiniti njima, učinit ću vama."

Brojevi, glava 34

1 Gospod zapovjedi Mojsiju:

2 "Priopći sinovima Izraelovim ovaj naputak: Kad dođete u zemlju kanaansku, neka vam to bude zemlja, koja vam pripada kao baština: zemlja kanaanska s međama svojim.

3 Južna strana neka ide od pustinje sinske uz među edomsku. Južna međa neka počinje u istoku na južnom kraju Slanoga mora.

4 Onda neka se međa savije južno od visine Akrabima i neka prelazi prema Sinu, dok ne dođe na kraj južno od Kadeš−Barnea. Odatle neka teče dalje prema Hasar Adaru i neka ide do u Asmone.

5 Od Asmone neka se zavije međa k potoku egipatskomu, dok ne dođe na kraj kod mora.

6 Zapadna međa neka vam bude veliko more, to neka vam je s te strane međa.

7 Sjeverna međa neka vam bude ovo: Od velikoga mora povucite sebi među do gore
Hora.

8 Od gore Hora povucite sebi među do na put prema Hamatu. Krajna točka međi neka
je Sedada.

9 Onda neka teče međa dalje do Zifrona, i kraj neka joj bude kod Hasar Enana. To
neka vam je sjeverna međa.

10 Prema istoku povucite sebi među od Hasar Enana do Šefama.

11 Od Šefama neka ide međa dolje u Riblu, istočno od Aina. Tada neka ide međa još
dalje dolje i neka udari na gorski greben istočno od jezera Kinereta.

12 Nato neka ide međa dolje k Jordanu, dok ne izađe na Slano more. To neka su
unaokolo međe vašoj zemlji."

13 Mojsije dade sinovima Izraelovim još ovaj naputak: "To je zemlja, koju ćete dobiti
kao baštinu ždrijebom, i za koju je zapovjedio Gospod da je dobije devet plemena i
po.

14 Jer pleme sinova Rubenovih po svojim porodicama i pleme sinova Gadovih po svoj
im porodicama i polovina plemena Manasehova primiše već svoju baštinu.

15 Ova dva plemena i po primiše svoju baštinu na drugoj strani Jordana, naprema
Jerihu, na istoku prema izlasku sunca."

16 Dalje reče Gospod Mojsiju:

17 "Ovo su imena ljudi, koji neka vam u baštinu razdijele zemlju: Svećenik Eleazar i
Jošua, sin Nunov.

18 I po jednoga kneza iz svakoga plemena uzmite da dijeli zemlju.

19 Ovo su imena tih ljudi: Od plemena Judina Kaleb, sin Jefuneov;

20 Od plemena sinova Simeonovih Šemuel, sin Amihudov;

21 Od plemena Benjaminova Elidad, sin Kislonov;

[22] Od plemena sinova Danovih kao knez Buki, sin Joglijev;

[23] Od potomaka Josipovih: za pleme sinova Manasehovih kao knez Haniel, sin Efodov;

[24] Od plemena sinova Efraimovih kao knez Kemuel, sin Šiftanov;

[25] Od plemena sinova Zebulunovih kao knez Elisafan, sin Parnakov;

[26] Od plemena sinova Isakarovih kao knez Paltiel, sin Azanov:

[27] Od plemena sinova Ašerovih kao knez Ahihud, sin Šelomijev;

[28] Od plemena sinova Naftalijevih kao knez Pedahel, sin Amihudov."

[29] To su oni, kojima zapovjedi Gospod, da razdijele sinovima Izraelovim baštinu u zemlji kanaanskoj.

Brojevi, glava 35

[1] Još zapovjedi Gospod Mojsiju na poljanama moapskim na Jordanu, naprema Jerihu:

[2] "Naloži sinovima Izraelovim, neka dadnu od baštine svoje Levitima gradove za prebivanje. Također pašnjaka oko tih gradova dajte Levitima.

[3] Gradove neka imaju za prebivanje, a pašnjaci uz njih neka im budu za tovarne životinje, za stada i ostale životinje.

[4] Pašnjaci uz gradove, što ih morate ustupiti Levitima, neka se protežu od zidina gradskih tisuću lakata unaokolo.

[5] Odmjerite izvan grada na istočnoj, južnoj, zapadnoj i sjevernoj strani dvije tisuće lakata, tako da sam grad leži u sredini. To neka budu pašnjaci njihovi uz gradove.

[6] Gradovi, što ih imate dati Levitima, neka budu šest slobodnih gradova, što su od vas određeni kao mjesto utočišta za onoga, koji je počinio ubojstvo; osim toga imate im dati još četrdeset i dva grada.

[7] Ukupni broj gradova, što ih imate predati Levitima, neka iznosi četrdeset i osam gradova uz pašnjake njihove.

[8] Kod oduzimanja gradova iz posjeda sinova Izraelovih imate uzeti od većih plemena više gradova, a od manjih plemena manje gradova, Svako pleme ima prema baštini svojoj, što će je dobiti, Levitima dati od svojih gradova."

[9] Još zapovjedi Gospod Mojsiju:

[10] "Priopći sinovima Izraelovim ove naputke: "Kad dođete preko Jordana u zemlju,

[11] Onda izaberite sebi zgodne gradove, koji neka vam budu slobodni gradovi. Tamo neka uteče ubojica, koji je nehotice ubio čovjeka.

[12] Ovi gradovi neka vam budu za utočište od krvnoga osvetnika, da ubojica ne bude ubijen, prije nego stane na sud pred Zajednicu.

[13] Slobodnih gradova, što ih imate ustupiti, neka bude šest:

[14] Tri grada odredite s onu stranu Jordana, a tri grada u zemlji kanaanskoj, koji neka budu slobodni gradovi.

[15] Sinovima Izraelovim i strancima i onima, koji su među njima, neka tih šest gradova budu utočišta, da može uteći tamo svaki, koji je nehotice ubio čovjeka.

[16] Ako ga gvozdenim oruđem udari tako, da nastupi smrt, onda je krvnik. A krvnik ima se kazniti smrću.

[17] I ako kamenom iz ruke, od kojega može čovjek poginuti, udari koga, i ovaj umre od toga, krvnik je. Kao krvnik mora biti kažnjen smrću.

[18] Ili ako drvetom iz ruke, od kojega može čovjek poginuti, udari koga, i ovaj umre od toga, krvnik je. A kao krvnik mora biti kažnjen smrću.

[19] Krvni osvetnik ima ubiti krvnika. Ako ga stigne, smije ga ubiti.

[20] Nadalje ako netko drugoga gurne iz mržnje ili se baci čim na njega hotimice, tako da taj umre.

[21] Ili ako ga iz neprijateljstva udari rukom svojom tako, da taj umre, onda se mora takav ubojica kazniti smrću. On je krvnik. Krvni osvetnik ima krvnika ubiti, kad ga stigne.

22 Ako li ga gurne slučajno, a ne iz neprijateljstva, ili se baci na njega čim nehotice.

23 Ili kamenom, a da ga ne vidi, od kojega čovjek može poginuti, baci se na njega, i taj umre od toga, makar mu ne bio neprijatelj i nije mu htio ništa zlo nanijeti,

24 Onda ima da odluči zajednica između ubojice i krvnoga osvetnika po ovim pravnim odredbama.

25 Zajednica mora ubojicu staviti na sigurno od krvnoga osvetnika. Zato ga ima zajednica natrag vratiti u grad utočišta, u koji je utekao. On mora u njemu ostati do smrti velikoga svećenika, koji je bio pomazan svetim uljem.

26 Ako ubojica ostavi područje grada utočišta, u koji je utekao,

27 I krvni ga osvetnik stigne izvan područja grada utočišta, u koji je utekao, i krvni osvetnik ubije ubojicu, onda on nije kriv za krv.

28 Jer onaj ima da ostane u svojem gradu utočišta do smrti velikoga svećenika. Istom nakon smrti velikoga svećenika smije se ubojica natrag vratiti k svojoj baštini.

29 Ove pravne odredbe imaju vrijediti kod vas kroz sve naraštaje po svim prebivalištima vašim.

30 Ako netko ubije čovjeka, onda se ubojica ima kazniti smrću samo na temelju iskaza više svjedoka. Sastanko jednoga jedinog svjedoka nije dosta za smrtnu osudu.

31 Ne smijete uzimati otkupa za život krvnika, koji zasluži smrt. Neotpustivo ima se kazniti smrću.

32 Također ne smijete uzimati otkupa za nekoga, koji je utekao u svoj grad utočišta, da on već prije smrti velikoga svećenika vrati se u zemlju i tamo prebiva.

33 Ne smijete oskvrniti zemlju, u kojoj prebivate, jer krv oskvrni zemlju, i zemlji ne može se pribaviti pomirenje za krv, što je prolivena u njoj, osim krvlju onoga, koji ju je prolio.

34 Ne oskvrnite dakle zemlje, u kojoj prebivate, jer i ja u njoj imam svoj stan, jer ja, Gospod, stanujem među sinovima Izraelovim."

Brojevi, glava 36

1 Tada pristupiše starješine iz porodice sinova Gileada, sina Makira, sina
Manasehova, od plemena sinova Josipovih. Oni iznesoše pred Mojsija i knezove,
plemenske glavare izraelske,

2 Ovu molbu: "Gospod je tebi, gospodare, zapovjedio, da dadne sinovima Izraelovim
zemlju ždrijebom u baštinu. Također je tebi, gospodare, bilo naloženo od Gospoda, da
dadneš baštinu našega brata Selofhada kćerima njegovim.

3 Ako se sad one udaju za koga iz drugoga plemena sinova Izraelovih, onda će se
vlasništvo njihovo otkinuti od naše očinske baštine i dodat će se baštini onoga
plemena, u koje se udaju. Tako će se baština, što pripade nama, okrnjiti.

4 Kad onda bude jubilejska godina sinovima Izraelovim, njihova će se baština sjediniti
s baštinom onoga plemena, u koje se budu udale. Ali od baštine našega očinskog
plemena otkinut će se baština njihova."

5 Mojsije nato dade sinovima Izraelovim po zapovijedi Gospodnjoj ovaj naputak:
"Pleme sinova Josipovih ima pravo.

6 Za kćeri Selofhadove odredi Gospod ovo: Neka se udaju za koga hoće. Ali smiju se
udati samo u porodici svojega očinskog plemena.

7 Da ne prijeđe baština sinova Izraelovih od jednoga plemena na drugo, jer svi sinovi
Izraelovi imaju dobiti baštinu svojega očinskog plemena.

8 Zato moraju sve djevojke, kojima dopadne baština u kojem plemenu izraelskom,
udati se za koga iz porodice svojega očinskog plemena, da sinovi Izraelovi održe
baštinu očinsku,

9 I da ne prijeđe baština od jednoga plemena na drugo; jer svako pleme sinova
Izraelovih ima dobiti svoju baštinu."

10 Kako je bio Gospod zapovjedio Mojsija, tako učiniše kćeri Selofhadove.

11 Jer Mahla, Tirsa, Hogla, Milka i Noa, kćeri Selofhadove, udadoše se za sinove
stričeva svojih.

12 Udadoše se dakle u porodice sinova Manaseha, sina Josipova. Tako osta baština njihova a plemenu, kojemu je pripadala porodica oca njihova.

13 To su zapovijedi i pravne odredbe, što ih Gospod dade preko Mojsija sinovima Izraelovim na poljanama moapskim na Jordanu, naprema Jerihu.

Ponovljeni Zakon

Pon. Zakon, glava 1

1 Ovo su govori, što ih održa Mojsije pred svim Izraelom s onu stranu Jordana, u pustinji, u Arabi, naprema Sufu, između Parana, Tofela, Labana, Haserota i Dizahaba.

2 Jedanaest je dana hoda od Horeba preko gore Seira do Kadeš Barnea.

3 Prvi dan jedanaestoga mjeseca u četrdesetoj godini govorio je Mojsije sinovima Izraelovim sve, što mu je bio Gospod zapovjedio za njih.

4 Pošto je bio porazio amorejskoga kralja Sihona, koji je prebivao u Aštarotu i u Edreju,

5 Poče Mojsije s onu stranu Jordana, u zemlji moapskoj, razlagati zakon ovako:

6 "Gospod, Bog naš, ovako nam je na Horebu govorio: Dosta dugo boravili ste na toj gori.

7 Podignite se i pođite k pogorju Amoreja i k svima susjedima njihovim u Arabi, na pogorju i u Šefeli i u Negebu i na obali morskoj, u zemlju Kanaanaca i k Libanonu do velike rijeke do Eufrata.

8 Eto, tu zemlju predajem vama. Uđite u nju i zauzmite tu zemlju. Gospod se je zakleo ocima vašim, Abrahamu, Izaku i Jakovu, da će je dati njima i potomcima njihovim.

9 Onda vam rekoh: 'Ne mogu za vas sam skrbiti.'

10 Gospod, Bog vaš, umnožio vas je tako, da vas je danas mnogo kao zvijezda nebeskih.

11 Gospod, Bog otaca vaših, neka vas umnoži još tisuću puta više i neka vas blagoslovi, kako vam je obećao.

12 Ali kako da posve sam nosim teret i breme, što ga na mene tovarite, i raspre vaše?

13 Predložite za svako od svojih plemena mudre, razborite i iskusne ljude, da vam ih postavim za starješine.

14 Nato mi odgovoriste: 'Dobro je, što misliš učiniti.'

15 Tada izabrah od vaših plemenskih glavara mudre i iskusne ljude i vama ih postavih za starješine: za tisućnike, za stotnike, za pedesetnike i za desetnike, nadalje perovođe za vaša plemena.

16 U isto vrijeme dadoh sucima vašim ovaj naputak: Saslušavajte obje strane braće svoje. Sudite pravo svakomu, bio brat ili stranac.

17 Budite nepristrani na sudu. Saslušajte i maloga i velikoga. Ne bojte se nikoga, jer Božje mjesto zastupa sudac. Ako li vam je koji pravni slučaj pretežak, predložite ga meni, da ga istražim.

18 Tako vam onda dadoh naputak za sve, što imate činiti.

19 Potom otidosmo od Horeba i prijeđosmo svu onu pustinju veliku i strašnu, koju ikada vidjeste, idući na pogorje Amoreja, kao što nam je bio zapovjedio Gospod, Bog naš, I dođosmo do Kadeš−Barnea.

20 Tada vam rekoh: Dođoste eto do na pogorje Amoreja, što nam ga hoće da dadne Gospod, Bog naš.

21 Gle, Gospod, Bog tvoj, dao ti je tu zemlju. Pođi, uzmi je u posjed svoj, kao što ti je zapovjedio Gospod, Bog otaca tvojih. Ne boj se i ne plaši se!

22 Tada svi pristupiste k meni i rekoste: "Poslat ćemo pred sobom nekoliko ljudi, da nam istraže zemlju i da nam jave za put, kojim ćemo ići, i za gradove, u koje ćemo doći.

23 Ja sam bio s prijedlogom sporazuman i izabrao sam između vas dvanaest ljudi, iz svakoga plemena po jednoga.

24 Oni krenuše na put, gore u pogorje, stigoše do eškolske doline i ogledaše zemlju.

25 Uzeše sa sobom ploda one zemlje i donesoše nam ga. Onda nam dadoše ovaj izvještaj: "Lijepa je zemlja, koju će nam dati Gospod, Bog naš.

26 Ipak ne htjedoste ići, nego se suprostaviste zapovijedi Gospoda, Boga svojega.

27 I mrmljali ste u Šatorima svojim ovako: 'U zloj namjeri odvede nas Gospod iz
zemlje egipatske, da nas preda u ruke Amorejima, da nas oni unište.'

28 Kamo da idemo? Braća naša uplašiše srca naša, kad su govorila: 'Ljudi su tamo
veći i brojniji od nas. Gradovi su njihovi veliki i do neba utvrđeni. Pa i sinove
Anakove vidjesmo tamo.'

29 A ja vam rekoh: 'Ne plašite se i ne bojte ih se!

30 Gospod, Bog vaš, koji ide pred vama, borit će se za vas, isto onako, kako vam je
učinio u Egiptu pred očima vašim.'

31 I u pustinji, gdje si vidio, kako te je nosio Gospod, Bog tvoj, kao što čovjek nosi
dijete svoje, cijelim putem, što ga prevaliste, dok dođoste do ovoga mjesta.

32 Ali uza sve to ne imadoste pouzdanja u Gospoda, Boga svojega.

33 Koji je ipak išao pred vama putem i tražio vam mjesto za tabor, noću u ognju, da
ste mogli vidjeti put, kojim moradoste ići, a danju u oblaku.

34 Kad je Gospod čuo vaše govorenje, razgnjevi se i zakle se:

35 'Ni jedan od ljudi toga naopakog roda neće vidjeti lijepe zemlje, koju sam pod
prisegom obećao dati vašim ocima.

36 Samo će je vidjeti Kaleb, sin Jefuneov. Njemu ću i sinovima njegovim dati zemlju,
po kojoj je išao, jer je bio u svemu pokoran Gospodu.

37 I na mene se rasrdi Gospod zbog vas i reče: "I ti nećeš doći tamo.

38 Ipak Jošua, sin Nunov, sluga tvoj, doći će tamo. Njega ohrabri: jer on ima razdijeliti
zemlju među sinove Izraelove.

39 A djeca vaša, za koju rekoste da će postati roblje, i sinovi vaši, koji danas ne znaju
razlikovati između dobra i zla, doći će tamo. Njima ću je dati, i oni će je uzeti u
posjed.

40 A vi se vratite i idite u pustinju k Crvenome moru!

[41] Tada mi vi odgovoriste ovako: Sagriješismo Gospodu. Ići ćemo i borit ćemo se, kako nam je zapovjedio Gospod, Bog nas. Pa se opasaste svaki svojim bojnim oružjem i htjedoste u svojoj zaslijepljenosti poći na pogorje.

[42] Ali Gospod mi zapovjedi: Opomeni ih: Ne idite gore i ne borite se; jer ja nijesam među vama. Inače bit ćete poraženi od vaših neprijatelja.

[43] Ja vas tada opomenuh. Ali ne poslušaste, nego se oprijeste zapovijedi Gospodnjoj i pođoste u svojoj drzovitosti gore na pogorje.

[44] Tada izađoše proti vama Amoreji, koji prebivaju na onom pogorju. Oni vas zatjeraše kao roj pčela i raspršiše vas od Seira pa do Horme.

[45] Kad se vratiste, plakali ste pred Gospodom, ali Gospod ne Posluša glasa vašega, niti okrenu uha svojega k vama.

[46] Tako ostadoste u Kadešu dugo vremena, dokle ondje stajaste.

Pon. Zakon, glava 2

[1] Nato se vratismo u pustinju k Crvenom moru, kao što mi je bio Gospod zapovjedio. Dugo vremena putovasmo okolo gore Seira.

[2] Tada mi reče Gospod:

[3] Dosta ste već dugo obilazili tu goru, obrnite se sada na sjever!

[4] Narodu daj ovaj naputak: Sada prolazite kroz područje braće svoje, sinova Ezavovih, koji prebivaju u Seiru. Oni vas se plaše. Ali vi se dobro čuvajte,

[5] Da ne zametnete boja s njima, jer neću vam ništa dati od zemlje njihove, ni stope, jer sam dao Ezavu u posjed goru Seir.

[6] Kupujte od njih hranu za novce; i pitku vodu kupujte od njih za novce.

[7] Ipak te je Gospod, Bog tvoj, blagoslivljao u svemu, što si preduzimao. On se je zauzimao za te na putovanju kroz tu veliku pustinju. Četrdeset je već godina, što je s tobom Gospod, Bog tvoj. Ništa ti nije nedostajalo.

[8] I tako prođosmo braću svoju, sinove Ezavove, cestom Arabom pokraj Elata i Esion Gebera, onda zaokrenusmo i udarismo putem prema pustinji moapskoj.

[9] Tada mi zapovjedi Gospod: Ne napadaj na Moapce, i ne zameći boja s njima, jer ti neću dati od zemlje njihove ništa u posjed, jer dadoh područje Ar u posjed sinovima Lotovim.

[10] Prije su prebivali tamo Emimci, velik, mnogobrojan, visoka rasta narod kao sinovi Anakovi.

[11] Oni su pripadali Refaimcima kao sinovi Anakovi, ali Moapci zvali su ih Emimci.

[12] U Seiru prebivali su prije Horeji, A sinovi Ezavovi protjeraše ih i uništiše i naseliše se na njihovo mjesto, kao što učini Izrael sa zemljom, koju im dade Gospod u posjed.

[13] A sada se dignite i prijeđite preko potoka Zereda.

[14] Vrijeme putovanja našega od Kadeš−Barnea do prijelaza našega preko potoka Zereda potraja trideset i osam godina. Sav naraštaj ljudi za vojsku bio je međutim izumro u taboru, kao što im je bio Gospod zaprijetio zakletvom.

[15] Ruka je Gospodnja bila naime proti njima, da ih do posljednjega čovjeka istrijebi iz tabora.

[16] Kad svi ti ljudi za vojsku pomriješe u narodu,

[17] Reče mi Gospod:

[18] Ti ćeš eto kod Ara proći kroz područje moapsko,

[19] I doći ćeš u blizinu sinova Amonovih, Ne napadaj ih i ne zameći boja s njima, jer od zemlje sinova Amonovih ne dam ti ništa u posjed, jer je dadoh sinovima Lotovim u posjed.

[20] I za nju se misli da je zemlja Refaima. Nekad su u njoj prebivali Refaimi, kojima su Amonci dali ime Zamzumeji.

[21] Bio je to velik, mnogobrojan, visoka rasta narod kao sinovi Anakovi. Gospod ih je bio pred njima uništio, pa oni zauzeše zemlju njihovu i naseliše se na njihovo mjesto.

22 Tako je bio učinio i sa sinovima Ezavovim, koji prebivaju u Seiru. Pošto je bio
Horeje pred njima istrijebio, zauzeše oni zemlju njihovu i ostaše tamo na njihovu
mjestu do dana današnjega.

23 Također Hiveje, koji su do Gaze prebivali u dvorcima, istrijebiše Kaftorimeji, koji
dođoše is Kaftora i naseliše se na njihovo mjesto,

24 Dignite se i prijeđite preko potoka Arnona, Gle, dajem ti u rake Amoreja Sihona,
kralja hešbonskoga, i zemlju njegovu. Počni osvajati i zavojšti na njega!

25 Od danas rasprostirem strah i trepet pred tobom kod svih naroda pod cijelim
nebom. Mm samo čuju za te, zadrhtat će i prepast će se od tebe.

26 I pošljem poslanike iz pustinje k Sihonu, kralju hešbonskom, s mirnom ponudom:

27 Htio bih proći kroz tvoju zemlju. Ali ću uvijek ostati na cesti, neću skretati ni
nadesno ni nalijevo.

28 Hranu mi prodaj za novce; i pitku vodu daj mi za novce. Ja hoću samo da prođem.

29 To mi dopustiše i sinovi Ezavovi, koji stanuju u Seiru, i Moapci, koji prebivaju u
Aru. Moj je cilj da prijeđem preko Jordana u zemlju, koju nam hoće da dadne
Gospod, Bog naš.

30 Ali Sihon, kralj hešbonski, ne htjede nam dopustiti prolaza, jer Gospod, Bog tvoj,
bio je učinio, te otvrdnu duh njegov i srce njegovo posta uporno, da ga preda u tvoje
ruke, kao što je danas.

31 Tada mi reče Gospod: "Eto, počeo sam ti već predavati Sihona i zemlju njegovu.
Idi za tim, da zemlju njegovu uzmeš u posjed.

32 I kad je Sihon s cijelim svojim narodom izišao u Jahas proti nas u boj,

33 Dade ga Gospod, Bog nas, u ruke naše. Pobismo njega, sinove njegove i sav narod
njegov.

34 Ujedno osvojismo sve gradove njegove i izvršismo prokletstva na svakom gradu,
na muževima, ženama i djeci. Ne pustismo, da nam itko umakne.

35 Zadržasmo za sebe samo stoku i plijen iz gradova, što ih osvojismo.

[36] Od Aroera na obali Arnona i od grada u dolini pa sve do Gileada nije bilo tvrda mjesta, što ga ne bismo mogli osvojiti. Sve nam to dade u ruke naše Gospod, Bog naš.

[37] Ipak zemlju sinova Amonovih, cijelo područje na strani od Jaboka s gradovima u pogorju, nijesi dotakao, posve kako je zapovjedio Gospod, Bog naš.

Pon. Zakon, glava 3

[1] Nato udarismo putem u Bašan. Tada Og, kralj bašanski, s cijelim svojim narodom izađe pred nas, da se sukobi s nama kod Edreja.

[2] A Gospod mi reče: Ne boj ga se, jer ga dajem s cijelim narodom njegovim i sa zemljom njegovom u ruke tvoje. Učini s njim upravo onako, kako si učinio sa Sihonom, kraljem amorejskim, koji stoluje u Hešbonu.

[3] Tako nam dade Gospod, Bog naš, u ruke i Oga, kralja bašanskoga, s cijelim narodom njegovim. Pobismo ga, da mu više nitko ne preostade.

[4] Tada osvojismo i sve gradove njegove. Nije bilo grada, kojega im ne uzesmo. Šezdeset gradova i sva pokrajina Argob pripadali su kraljevstvu Oga u Bašanu.

[5] Bili su to sve gradovi, što su bili utvrđeni visokim zidinama, vratima i prijevornicama, osim vrlo mnogih otvorenih mjesta.

[6] Izvršismo prokletstvo na njima, kao što smo bili učinili na Sihonu, kralju u Hešbonu, i istrijebismo u svakom gradu muževe, žene i djecu.

[7] A svu stoku i plijen iz gradova uzesmo za se.

[8] Tako uzesmo onda zemlju iz ruku dvojice kraljeva amorejskih, koja je s onu stranu Jordana od potoka Arnona do gore Hermona,

[9] Sidonci zovu Hermon Sirion, Amoreji ga zovu Senir, –

[10] Sve gradove u ravni, sav Gilead i sav Bašan do Salke i Edreja, ukratko gradove, što pripadaju kraljevstvu Oga u Bašanu.

[11] Bašanski kralj Og bio je posljednji ostatak Refaima. Sarkofag njegov od basalta stoji još u gradu sinova Amonovih Rabahu. Dužina je njegova devet običnih lakata, a širina mu četiri lakta.

[12] Tu zemlju osvojismo onda. Od Aroera na riječi Arnonu dadoh je s polovinom gore gileadske i gradovima njezinim Rubenovcima i Gadovcima.

[13] Ostali dio Gileada i sav Bašan, kraljevstvo Ogovo, svu pokrajinu Argob predadoh polovini plemena Manasehova. Sav taj kraj bašanski zove se zemlja Refaima.

[14] Jair, sin Manasehov, zauze svu pokrajinu Argob do područja Gešureja i Maakateja i prozva taj dio Bašana po svojemu imenu sela Jairova. Tako se zovu do dana današnjega.

[15] Makiru dadoh Gilead.

[16] Obadvjema plemenima Rubenovu i Gadovu dadoh zemlju od Gileada do Arnona – sredina je doline međa – pa do Jaboka, međe sinova Amonovih,

[17] Dalje Arabu s Jordanom kao međom, od Kinereta do mora uz poljanu, Slanoga mora, na području obronaka Pisge na istoku.

[18] Tada vam dadoh ovaj naputak: "Gospod, Bog vaš, dade vam tu zemlje u posjed. A, vi svi vojnici, pođite naoružani tamo pred braćom svojom, sinovima Izraelovim.

[19] Samo žene vaše i djeca vaša i stoka vaša – znam, da imate mnogo stoke – neka ostanu u gradovima vašim, što vam ih dadoh,

[20] Dokle Gospod braći vašoj isto tako kao vama ne dadne tvrde stanove pa i oni uzmu u posjed zemlju, koju će im Gospod, Bog vaš, dati s onu stranu Jordana. Onda se smijete vratiti svaki k svojemu posjedu, što vam ga dadoh.

[21] A Jošui dadoh onda ovaj naputak: "Svojim očima vidio si sve, što Gospod, Bog vaš, učini onoj dvojici kraljeva. Isto tako učinit će Gospod sa svima kraljevstvima, u koja ćeš prijeći,

[22] Ne bojte ih se, jer Gospod, Bog vaš, sam će se boriti za vas.

[23] Onda sam se pomolio Gospodu:

[24] Svemogući Gospode! Ti si već do sada slugi svojemu pokazao moć svoju i jaku ruku svoju, jer gdje je u nebu i na zemlji Bog, koji tvori takva čudesa i junačka djela kao ti?

[25] Daj mi da i ja prijeđem tamo i da vidim lijepu zemlju onu stranu Jordana, to sjajno pogorje i Libanon!

[26] Ali Gospod srdio se je na me zbog vas i nije me uslišio. Dapače mi odgovori Gospod: Dosta je toga, ne govori mi više o tom!

[27] Popni se navrh Pisge, i podigni oči svoje na zapad i na sjever, na jug i na istok i pogledaj je svojim vlastitim očima, jer ne ćeš nikada prijeći preko Jordana.

[28] Podaj dakle Jošui naputke, ohrabri i ojači ga, jer on ima na čelu naroda prijeći tamo i zemlju, koju vidiš, razdijeliti njima.

[29] Tako ostasmo u dolini prema Bet Peoru,

Pon. Zakon, glava 4

[1] A sada, Izraele, poslušaj zapovijedi i naredbe, koje vas učim da držite, da biste sretno živjeli i ušli u posjed zemlje, koju vam hoće da dadne Gospod, Bog otaca vaših.

[2] Ništa ne dodajte zapovijedima, što vam ih dajem, niti oduzmite išta od njih. Nego izvršujte zapovijedi Gospoda, Boga svojega, što vam ih nalažem.

[3] Svojim očima vidjeste, što učini Gospod zbog Baal–Peora. Svakoga, koji se priključi Baal–Peoru, dade Gospod, Bog tvoj, istrijebiti iz tvoje sredine.

[4] A vi, koji se čvrsto držite Gospoda, Boga svojega, svi ste danas još na životu.

[5] Vidite, učim vas zakone i naredbe, kako mi ih naloži Gospod, Bog moj, da po njima radite u zemlji, u koju ulazite, da je uzmete u posjed.

[6] Držite i izvršujte ih, jer to će vas u očima poganskih naroda učiniti mudrima i razumnima. Kad oni čuju sve te zakone, reći će: Doista, taj veliki narod mudar je i razuman narod.

[7] Jer gdje je tako velik narod, kojemu je Bog tako blizu, kako je nama Gospod, Bog naš, kad ga god zazovemo?

[8] I gdje je tako velik narod, koji bi imao tako pravedne zakone i naredbe, kao što je sav ovaj zakon, što vam ga danas predlažem?

9 Samo čuvaj se i dobro pazi, da ne zaboraviš, što Bi svojim ocima vidio, i da ti to ne iščezne iz srca, dokle si god živ. Obznani to djeci svojoj i djeci djece svoje.

10 Nemoj zaboraviti onaj dan, kad si stajao na Horebu pred Gospodom, Bogom svojim, kad mi zapovjedi Gospod: 'Skupi mi narod! Hoću im obznaniti zapovijedi svoje, da se nauče bojati se mene, dok su živi na zemlji, i da to nauče i djecu svoju.'

11 Tada pristupiste i stadoste pod gorom. A gora je ognjem gorjela do samoga neba, opkoljena tamom, oblakom i mrakom.

12 Gospod vam tada progovori isred ognja. Glas riječi ste čuli, ali lika ne mogoste vidjeti. Samo ste glas čuli.

13 On vam objavi zavjet svoj, koji vam zapovjedi da držite, deset zapovijedi, i napisa ih na dvije ploče kamene.

14 Meni tada naloži Gospod, 'da vas naučim zakone i naredbe, da ih izvršujete u zemlji, u koju prelazite, da je uzmete u posjed.

15 Pazite dakle dobro na se, za život vam je! Onda, kad vam je Gospod na Horebu govorio isred ognja, ne vidjeste nikakva lika.

16 Zato ne radite naopako i ne pravite sebi nikada rezan lik u obliku kakvegod slike, bila ta slika muškoga ili ženskoga bića,

17 Bila ta slika četveronožne životinje na zemlji ili slika kakve ptice krilate, koja leti ispod neba,

18 Bila ta slika kakve životinje, što gmiže na zemlji, ili slika kakve ribe, što živi u vodi pod zemljom.

19 Kad podigneš oči svoje k nebu i vidiš sunce, mjesec i zvijezde, svu vojsku nebesku, ne daj se zavesti, da padneš pred njima i da im se pokloniš, jer ih Gospod, Bog tvoj, prepusti svima drugim narodima pod cijelim nebom.

20 A vas uze Gospod i izvede vas iz ognjene peći, iz Egipta, da budete narod njegove svojine, kako je to danas.

21 Ali na mene Gospod se rasrdi zbog vas i zakle se, da ne smijem prijeći preko Jordana i ući u lijepu zemlju, koju Gospod, Bog tvoj, daje tebi u posjed.

22 I ja ću umrijeti u ovoj zemlji i neću prijeći preko Jordana. A vi ćete prijeći i tu lijepu zemlju uzeti u posjed,

23 Zato se čuvajte, da ne zaboravite zavjeta Gospoda, Boga svojega, što ga on sklopi s vama, i da ne pravite sebi rezana lika u obliku bilo čega, što ti je zabranio Gospod, Bog tvoj.

24 Jer je Gospod, Bog tvoj, oganj, koji spaljuje, i Bog, koji revnuje.

25 Kad dobijete djecu i djece djecu i uživite se u zemlji i tada se ogriješite stim, da napravite rezan lik u kojemgod obliku i učinite, što je neugodno u očima Gospoda, Boga vašega, tako da ga rasrdite,

26 To zovem ja danas nebo i zemlju za svjedoke proti vama, da ćete brzo iščeznuti iz zemlje, u koju idete preko Jordana, da je uzmete u posjed. Nećete dugo vremena živjeti u njoj, nego ćete biti posve uništeni.

27 Gospod će vas tada raspršiti među narode. Samo malen broj ostat će vas među poganskim narodima, u koje će vas odvesti Gospod.

28 Tamo ćete služiti bogovima, koje napravi ruka čovječja od drveta i kamena, koji niti vide, niti čuju, niti jedu, niti dišu.

29 Odanle ćeš tražiti Gospoda, Boga svojega, pa ćeš ga i naći, ako ga budeš žudio svim srcem i svom dušom.

30 Kada budeš u nevolji i sve te to snađe u budućim danima, ti ćeš se vratiti Gospodu, Bogu svojemu, i bit ćeš mu poslušan.

31 Jer Gospod, Bog tvoj, milosrdan je Bog, on te neće ostaviti i neće te upropastiti i neće zaboraviti zavjeta s ocima tvojim, za koji im se zakleo.

32 Zapitaj jednom prijašnja vremena, što su bila prije tebe, od dana, kad stvori Bog čovjeka na zemlji, i istraži od jednoga kraja neba do drugoga, je li se ikad što dogodilo tako veliko, ili je li se ikad čulo što tako?

33 Je li ikad čuo koji narod glas Božji gdje govori iz ognja, kao što si ga ti čuo, a ipak si ostao na životu?

[34] Ili je li ikad Bog pokušao da dođe te uzme sebi narod iz sredine kojega drugog naroda takvim kušnjama, znacima i čudesima, ratom i rukom jakom i mišicom podignutom, djelima velikim, strahovitim, kao što je učinio sve to za vas Gospod, Bog vaš, u Egiptu pred vašim očima?

[35] Ti si smio to doživjeti, da znaš, da je Gospod pravi Bog i da nema drugoga osim njega.

[36] Dao ti je, da čuješ s neba glas njegov, da te pouči, i na zemlji dao ti je da vidiš veliki oganj njegov, i iz ognja čuo si riječi njegove.

[37] On je ljubio oce tvoje i izabrao potomke njihove i izveo te sam velikom silom svojom iz Egipta.

[38] Ispred tebe otjerao je narode, koji su bili veći i jači od tebe, da te uvede u njihovu zemlju i da ti je dadne u posjed, kao što je danas.

[39] Spoznaj dakle danas i uzmi to k srcu, da je Gospod pravi Bog, gore u nebu i dolje na zemlji, drugoga nema.

[40] Drži njegove zapovijedi i naredbe, koje ti dajem danas, da bude dobro tebi i djeci tvojoj nakon tebe i da dugo boraviš u zemlji, koju ti Gospod, Bog tvoj, daje zauvijek."

[41] Tada odijeli Mojsije tri grada u istočnoj zemlji jordanskoj,

[42] Da bi mogao uteći tamo ubojica, koji nehotice ubije drugoga, a da nije prije bio njegov neprijatelj. Tko bi utekao u jedan od ovih gradova, imao je ostati na životu.

[43] Bili su to Bezer u pustinji na visoravni u području Rubenovu, onda Ramot u Gileadu u području Gadovu i Golan u Bašanu u području Manasehovu.

[44] Ovo je zakon, koji dade Mojsije sinovima Izraelovim.

[45] Ovo su naredbe, zakoni i pravne odredbe, koje objavi Mojsije sinovima Izraelovim za njihova izlaska iz Egipta,

[46] S onu stranu Jordana, u dolini prema Bet Peoru, u zemlji amorejskoga kralja Sihona, koji je stolovao u Hešbonu. Njega su bili pobijedili Mojsije i sinovi Izraelovi za svojega izlaska iz Egipta,

[47] I zemlju njegovu zauzeli i zemlju bašanskoga kralja Oga, dvojice amorejskih kraljeva u istočnoj zemlji jordanskoj,

[48] Od Aroera na obali Arnona do gore Siona, to jest Hermona,

[49] Sa svom Arabom s onu stranu Jordana prema istoku do mora u Arabi na podnožju obronaka Pisge.

Pon. Zakon, glava 5

[1] Mojsije sazva sve Izraele i reče im: "Čuj, Izraele, zakone i naredbe, što vam ih danas objavljujem! Naučite ih i nastojte, da ih držite!

[2] Gospod, Bog naš, sklopi s nama zavjet na Horebu.

[3] Nije s ocima našim sklopio Gospod taj zavjet, nego s nama, koji smo danas još svi ovdje na životu.

[4] Lice k licu govorio je Gospod na gori s vama iz ognja.

[5] Ja sam tada stajao između Gospoda i vas, da vam objavim riječ Gospodnju; jer vi ste se strašili od ognja i nijeste uzašli na goru. Riječi su glasile:

[6] Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji te je izveo iz zemlje egipatske, iz kuće sužanjstva.

[7] Nemaj drugih bogova uz mene!

[8] Ne pravi sebi lika rezana, niti kakve slike od onoga, što je gore na nebu ili dolje na zemlji ili u vodi pod zemljom!

[9] Ne padaj ničice pred njima i ne klanjaj se njima; jer ja, Gospod, Bog tvoj, jesam Bog revnitelj, koji kazni zlodjela otaca na djeci, na unučadi i praunučadi onih, koji me mrze,

[10] A milosrđe iskazuje do u tisućno koljeno onima, koji me ljube i drže zapovijedi moje.

[11] Ne uzimaj uzalud imena Gospoda, Boga svojega, jer Gospod neće pustiti bez kazne onoga, koji uzima ime njegovo uzalud.

12 Pazi na to, da posvetiš subotu, kao što ti je zapovjedio Gospod, Bog tvoj!

13 šest dana radi i izvršuj sve poslove svoje!

14 Ali sedmi dan jest dan odmora u čast Gospodu, Bogu tvojemu. Tada ne smiješ
raditi nikakva posla, ni ti ni sin tvoj ili kći tvoja, ni sluga tvoj ni sluškinja tvoja, ni vol
tvoj ni magarac tvoj ni sva stoka tvoja ni stranac, koji boravi kod tebe unutar vrata
tvojih! Sluga tvoj i sluškinja tvoja neka se mognu odmor ti kao ti!

15 Pomišljaj na to, da si sam bio rob u zemlji egipatskoj, i da te je Gospod, Bog tvoj,
izveo odanle rukom jakom i mišicom podignutom! Zato ti Gospod, Bog tvoj,
zapovijeda, da svetkuješ subotu.

16 Poštuj oca svojega i mater svoju, kao što ti je zapovjedio Gospod, Bog tvoj, da
dugo živiš i da ti dobro bude u zemlji, koju će ti dati Gospod, Bog tvoj!

17 Ne ubij!

18 Ne čini preljuba!

19 Ne kradi!

20 Ne svjedoči lažno proti bližnjemu svojemu!

21 Ne poželi žene bližnjega svojega! Ne poželi kuće bližnjega svojega, ni njive
njegove, sluge njegova, sluškinje njegove, vola njegova, magarca njegova, ni igdje
išta, što pripada bližnjemu tvojemu!

22 Te riječi izgovori Gospod svoj zajednici vašoj na gori iz ognja, oblaka i mraka
glasom velikim, i ništa više. On ih napisa tada na dvije ploče kamene i dade mi ih,

23 Kad ste vi čuli glas iz tame, a gora je ognjem gorjela, tada pristupiste k meni, svi
vaši plemenski glavari i starješine vaše,

24 I rekoste: "Doista, Gospod, Bog naš, pokaza nam slavu i veličinu svoju, i čuli smo
glas njegov iz ognja. Danas doživjesmo, da Bog moje govoriti s čovjekom, i čovjek
da ostane na životu.

25 A sada, zašto da bismo umrli? Jer će nas spaliti taj oganj veliki. Ako budemo još
dalje slušali glas Gospoda, Boga svojega, pomrijet ćemo.

[26] Jer gdje je čovječje biće, što je kao mi čulo glas Boga živoga gdje govori iz ognja, a ostalo na životu?

[27] Pristupi ti i slušaj, što će reći Gospod, Bog naš! Onda nam kaži sve, što ti rekne Gospod, Bog naš! I mi ćemo to slušati i činiti.

[28] Kad je Gospod čuo riječi vaše, što ih glasno rekoste meni, reče mi Gospod: "Čuo sam riječi, što ih taj narod glasno reče tebi. Imaju pravo u svemu, što kažu.

[29] O kad bi im bilo srce uvijek takvo, da me se vazda boje i drže sve zapovijedi moje! Tada bi bilo uvijek dobro njima i djeci njihovoj.

[30] Idi i reci im: "Vratite se u Šatore svoje!

[31] A ti ostani ovdje kod mene! Reći ću ti sve zapovijedi, zakone i naredbe, koje ćeš ih naučiti, da po njima rade u zemlji, koju ću im dati u posjed.

[32] Gledajte dakle, da činite tako, kako vam je zapovjedio Gospod, Bog vaš! Ne odstupajte od toga ni nadesno ni nalijevo!

[33] Idite točno putem, što vam ga je pokazao Gospod, Bog vaš, da ostanete na životu i da vam dobro bude i da dugo prebivate u zemlji, koju ćete uzeti u posjed!

Pon. Zakon, glava 6

[1] To su zapovijedi, zakoni i naredbe, koje Gospod, Bog vaš, zapovjedi da vas učim, Po njima imate živjeti u zemlji, u koju idete, da je uzmete u posjed.

[2] Boj se Gospoda, Boga svojega, i drži zakone i zapovijedi njegove, koje ti dajem, ti i dijete tvoje i unučad tvoja, sve dane života svojega, da živiš dugo!

[3] Poslušaj ih dakle, Izraele, i točno ih ispunjuj, da ti dobro bude i da se umnožite veoma, jer Gospod, Bog otaca vaših, obećao ti je zemlju, u kojoj teče mlijeko i med,

[4] čuj, Izraele! Gospod je Bog naš, Gospod jedini!

[5] Ljubi Gospoda, Boga svojega, svim srcem, svom dušom i svom snagom svojom!

[6] Ove zapovijedi, što ti ih dajem danas, neka ti budu u srce upisane!

7 Napominji ih djeci svojoj! Govori o njima, ili kad boraviš kod kuće ili si na putu, ili kad liježeš ili ustaješ!

8 Priveži ih sebi kao znak na ruku svoju! Nosi ih kao spomen na čelu,

9 I napiši ih na dovratnike kuće svoje i na vrata svoja!

10 Tada dolazi vrijeme, kada će te Gospod, Bog tvoj, uvesti u zemlju, za koju se zakleo ocima tvojim, Abrahamu, Izaku i Jakovu, da će ti je dati, u zemlju s velikim i lijepim gradovima, kojih nijesi zidao,

11 S kućama punim svakoga dobra, kojih nijesi punio, sa studencima iskopanim, kojih nijesi kopao, s vinogradima i maslinicima, kojih nijesi sadio. Ti ćeš moći to uživati do sitosti.

12 A tada se dobro čuvaj, da ne zaboraviš Gospoda, koji te izvede iz zemlje egipatske, iz kuće sužanjstva!

13 Boj se Gospoda, Boga svojega! Služi mu i kuni se samo njegovim imenom!

14 Ne idite za tuđim bogovima, za bogovima pogana, koji su oko vas!

15 Jer Gospod, Bog tvoj, Bog je revnitelj prema tebi. Inače mogao bi se Gospod, Bog tvoj, razgnjeviti na te, pa te istrijebiti sa zemlje.

16 Ne kušajte Gospoda, Boga svojega, kao što ga kušaste u Masi!

17 Držite brižno zapovijedi, naredbe i zakone Gospoda, Boga svojega, što vam ih dade!

18 Čini, što je dobro i pravo u očima Gospodnjim, da ti bude dobro i da mogneš ući u lijepu zemlju, za koju se Gospod zakleo ocima tvojim, da je uzmeš u posjed,

19 Kada sve neprijatelje tvoje otjera ispred tebe, kao što je obećao Gospod!

20 Ako te poslije upita sin tvoj što imaju da znače zapovijedi, zakoni i naredbe, što vam ih dade Gospod, Bog naš,

21 Onda odgovori sinu svojemu: "Bili smo robovi faraonovi u Egiptu. Ali nas izvede Gospod iz Egipta rukom jakom.

[22] Gospod pred očima našim učini velike i strahovite znake i čudesa na Egiptu, na faraona i na svoj kući njegovoj.

[23] A nas izvede odanle, da nas dovede ovamo i da nam dadne zemlju, za koju se bio zakleo ocima našim.

[24] Onda nam zapovjedi Gospod, da vršimo sve zakone ove i da se bojimo Gospoda, Boga svojega, da nam uvijek bude dobro i da nas uzdrži na životu, kao što je danas.

[25] Sveta nam je dužnost, da sav ovaj zakon držimo iz ljubavi prema Gospodu, Bogu svojemu, kako nam je zapovjedio.

Pon. Zakon, glava 7

[1] Gospod. Bog tvoj, dovest će te u zemlju, u koju ideš, da je uzmeš u posjed. Otjerat će ispred tebe narode mnoge: "Hiteje, Girgašeje, Amoreje, Kanaance, Perizeje i Jebuseje, sedam naroda, što su brojniji i jači od tebe.

[2] Kad ih Gospod, Bog tvoj, preda tebi i ti ih pobijediš, tada izvrši na njima prokletstvo! Ne sklapaj s njima saveza i ne štedi ih!

[3] Niti stupaj u svojtu s njima: kćeri svoje ne daji za ženu kojemu od sinova njihovih, niti koju od kćeri njihovih ne uzimaj za ženu sinu svojemu!

[4] Jer bi mi mogli iznevjeriti sina tvojega, tako da služe drugim bogovima. Tada bi Gospod planuo.

[5] Nego ovako s njima postupajte: žrtvenike njihove porušite, kamene spomenike njihove porazbijajte, sveta stabla njihova sasijecite i rezane bogove njihove u ognju spalite!

[6] Jer ti si narod, koji je posvećen Gospodu, Bogu svojemu. Tebe je izabrao Gospod, Bog tvoj, između svih naroda na zemlji, da budeš narod, koji pripada samo njemu.

[7] Ne zato, što bi vas bilo više nego drugih naroda, obrati se Gospod na vas i izabra vas, jer vi ste najmanji od svih naroda,

[8] Nego što vas Gospod ljubi i drži zakletvu, kojom se zakleo ocima vašim. Zato vas je Gospod izveo rukom jakom i izbavio vas iz kuće sužanjstva, iz ruke faraona, kralja egipatskoga.

[9] I tako znaj, da je Gospod, Bog tvoj, pravi Bog, vjerni Bog, koji drži zavjet i milost iskazuje do u tisućno koljeno onima, koji ga ljube i drže zapovijedi njegove.

[10] A onima, koji mrze na njega, plaća na vlastitom tijelu njihovu, kad ih uništi. Ne odgađa onima, koji mrze na njega, nego im plača na vlastitom tijelu njihovu.

[11] Zato drži zapovijedi zakone i naredbe, koje ti danas zapovijedam da ih vršiš!

[12] Ako ove propise saslušaš i točno uzdržiš, i Gospod, Bog tvoj, držat će tebi zavjet i milost, za što se je zakleo ocima tvojim.

[13] On će te ljubiti, blagoslovit će te i u množit će te blagoslovit će plod tijela tvojega, rod zemlje tvoje, žito tvoje, vino tvoje i ulje tvoje, plod goveda tvojih i prirast stoke tvoje u zemlji, za koju se je zakleo Gospod ocima tvojim da će ti je dati.

[14] Bit ćeš blagoslovljen mimo sve narode. Neće biti u tebe ni neplodna ni neplodne, ni među stokom tvojom.

[15] Gospod će ukloniti od tebe i sve bolesti i neće pustiti da dođe na tebe i jedno od ljutih zala egipatskih, što ih znaš, nego će ih pustiti na sve neprijatelje tvoje.

[16] Uništi sve narode, što ti ih izruči Gospod, Bog tvoj! Nemaj milosrđa s njima! Ne služi bogovima njihovim; jer bi to bila zamka za tebe!

[17] Ako li sam u sebi pomisliš. Ti su narodi brojniji od mene, kako ih mogu protjerati?

[18] Ne boj ih se! Pomisli na ono, što je Gospod, Bog tvoj, učimo faraonu i svemu Egiptu,

[19] Na velike kušnje, što ih vidješe oči tvoje, na znake i čudesa, na ruku jaku i mišicu podignutu, čim te izvede Gospod, Bog tvoj! Tako će učiniti Gospod, Bog tvoj, sa svima narodima, od kojih bi se uplašio.

[20] I stršljene će poslati Gospod, Bog tvoj, na njih, dok ne izginu svi, koji bi preostali i skrili se od tebe.

[21] Ne plaši se od njih, jer je u sredini tvojoj Gospod, Bog tvoj, moćni i strašni Bog!

[22] A Gospod, Bog tvoj, sve malo po malo protjerat će te narode ispred tebe. Nećeš ih moći odjedanput uništiti. Inače bi se tebi odveć umnožile divlje životinje.

[23] Ali će ih Gospod, Bog tvoj, predati tebi i strašno će ih smesti, dok ih ne zatre.

[24] I kraljeve njihove predat će u tvoje ruke, i ti ćeš zatrti imena njihova pod nebom. Nitko se neće moći održati pred tobom, dokle ih ne uništiš.

[25] Rezane bogove njihove spali! Nemoj da se polakomiš na srebro i zlato što je na njima i ne uzimaj ga za se, da time ne budeš zaveden, jer je to gadno Gospodu, Bogu tvojemu.

[26] Ne unosi takav gad u kuću svoju, da ne budeš proklet kao i on! Neka ti se to gadi, i neka te hvata groza od toga, jer je to prokleto!

Pon. Zakon, glava 8

[1] Sve zapovijedi, koje vam dajem danas, držite točno, da ostanete na životu, da se umnožite i dobijete u posjed zemlju, koju je Gospod pod zakletvom obećao ocima vašim!

[2] Pomišljaj na sav put, kojim te je vodio Gospod, Bog tvoj, četrdeset godina po pustinji, da te ponizi, da te iskuša, da spozna, što ti je u srcu, hoćeš li držati zapovijedi njegove ili nećeš!

[3] Ponizio te je i glađu te morio. Ali te je onda hranio manom, koju ti nijesi poznavao ni oci tvoji, da ti pokaže, da čovjek ne živi o samom kruhu, jer čovjek živi o svemu, što izlazi iz usta Gospodnjih.

[4] Haljine tvoje ne poderaše se na tebi, i noge tvoje ne otekoše za tih četrdeset godina.

[5] Zato spoznaj u srcu svojemu, da te Gospod, Bog tvoj, odgaja, kao što netko odgaja svoje dijete!

[6] Drži zapovijedi Gospoda, Boga svojega! Hodi putovima njegovim i boj ga se!

[7] Jer Gospod, Bog tvoj, vodi te u lijepu zemlju, u zemlju potoka, izvora i jezera, što izviru u ravnici i u gori,

[8] U zemlju pšenice i ječma, loze, smokava i granatnih jabuka, u zemlju maslina i meda.

[9] U zemlju, u kojoj nećeš sirotinjski jesti svojega kruha, jer nećeš podnositi nikakve oskudice, u zemlju, gdje kamenje ima gvožđa i gdje ćeš iz brda njezinih kopati mjed.

[10] Kad se najedeš do sitosti, onda zahvali Gospodu, Boga svojemu, za lijepu zemlju, koju ti dade!

[11] Čuvaj se, da ne zaboraviš Gospoda, Boga svojega, i da ne prestupiš njegovih zapovijedi, naredaba i zakona, što ti ih dajem danas!

[12] Kad se do sitosti najedeš, lijepe kuće posagradiš i u njima se nastaniš,

[13] Kad se goveda tvoja i ovce tvoje naplode, kad ti se namnoži srebro i zlato, i sve tvoje imanje i blago kad se umnoži,

[14] Onda nemoj da se ponese srce tvoje, i ne zaboravi Gospoda, Boga svojega, koji te je izveo iz zemlje egipatske, iz kuće sužanjstva;

[15] Koji te je vodio preko velike i strašne pustinje, gdje su zmije otrovne i skorpije, preko suhih krajeva, gdje nema vode; koji ti je izveo vodu iz tvrde kao kremen hridine;

[16] Koji te je hranio u pustinji manom, koje nijesu poznavali oci tvoji. On te je ponizivao i kušao, da ti napokon mogne i iskazati dobro,

[17] Ne pomišljaj u sebi: Moja snaga i moja jaka ruka pribaviše mi to bogatstvo!

[18] Nego spomeni se Gospoda, Boga svojega; jer on je taj, koji ti dade snagu, da pribaviš bogatstvo, da tako ispuni zavjet svoj, što ga je zakletvom potvrdio ocima tvojim, kao što se dogodi danas.

[19] Ako li zaboraviš Gospoda, Boga svojega, i pođeš za drugim bogovima i njima budeš služio i klanjao se, onda vas svečano uvjeravam danas: zacijelo ćete propasti.

[20] Kao narodi, koje Gospod uništava ispred vas, upravo ćete onda tako i vi propasti, jer ne poslušaste glasa Gospoda, Boga svojega.

Pon. Zakon, glava 9

[1] Čuj, Izraele! Ti ćeš sada prijeći preko Jordana, da podvrgneš narode, što su veći i jači od tebe, i gradove, velike i do neba utvrđene,

[2] Narod, silan i visok, sinove Anakove, koje znaš i za koje si slušao: Tko može odoljeti sinovima Anakovim?

[3] Znaj dakle sada: Gospod, Bog tvoj, ići će sam pred tobom kao oganj, koji spaljuje. On će ih uništiti i pred tobom srušiti, tako da ih mogneš protjerati i istrijebiti, kao što ti je obećao Gospod.

[4] Ne misli, kad ih Gospod, Bog tvoj, otjera ispred tebe: "Zbog pravde moje dovede me Gospod, da primim u posjed tu zemlju, jer Gospod otjera te narode ispred tebe zbog nevaljalstva njihova.

[5] Ne ideš zbog svoje pravednosti i poštenja srca svojega, da primiš u posjed njihovu zemlju, nego tjera Gospod, Bog tvoj, te narode ispred tebe zbog nevaljalstva njihova i da ispuni obećanje, a koje se Gospod zakleo ocima tvojim, Abrahamu, Izaku i Jakovu.

[6] Znaj dakle, da ti Gospod, Bog tvoj, ne daje u posjed te lijepe zemlje zbog pravde tvoje; jer ti si tvrdovrat narod.

[7] Pomišljaj na to i ne zaboravljaj, kako si razgnjevio Gospoda, Boga svojega, u pustinji! Od dana, kad izađoste iz zemlje egipatske, do svojega dolaska na ovo mjesto opirali ste se Gospodu,

[8] Osobito na Horebu razgnjeviste Gospoda, i Gospod je tako planuo na vas, da vas je htio uništiti,

[9] Bio sam uzašao na goru, da primim ploče kamene, ploče zavjeta, što ga s vama sklopi Gospod. Četrdeset dana i četrdeset noći ostadoh na gori ne jedući kruha i ne pijući vode.

[10] Gospod mi dade dvije ploče kamene, ispisane Prstom Gospodnjim, na kojima su bile sve zapovijedi, što vam ih bio Gospod priopćio na gori iz ognja na dan sastanka vašega.

[11] Kad mi Gospod poslije četrdeset dana i četrdeset noći dade dvije ploče kamene, ploče zavjeta,

[12] Reče mi Gospod: Ustani! Siđi brže odavde, jer narod tvoj, koji si izveo iz Egipta, čini zlo. Siđoše brzo s puta, koji im zapovjedih: Napraviše sebi liven lik.

[13] I još mi reče Gospod: Pogledah taj narod i dobro znam: To je narod tvrdovrat.

[14] Pusti me, da ih uništim i ime njihovo zatrem pod nebom! A od tebe ću učiniti narod jači i brojniji nego što je taj.

[15] Tada se vratih i siđoh s gore, a dvije ploče zavjetne bile su mi u rukama. Gora je još jednako ognjem gorjela.

[16] Tada vidjeh doista, da ste bili sagriješili proti Gospoda, Boga svojega. Bili ste sebi napravili tele saliveno. Tako brzo sišli ste s puta, što vam ga bio zapovjedio Gospod,

[17] Ja prihvatih one dvije ploče, bacih ih iz ruku svojih i razbih ih pred očima vašim.

[18] Tada padoh kao prvi put pred Gospoda ničice, četrdeset dana i četrdeset noći kruha ne jedući i vode ne pijući zbog svih grijeha vaših, što ste ih bili počinili, kad učiniste, što je bilo mrsko Gospodu i što ga je moralo razgnjeviti.

[19] Jer se bojah gnjeva i jarosti, kojom se je Gospod razljutio na vas, tako da vas je htio uništiti. I Gospod me usliši i ovaj put.

[20] I na Arona bio se je Gospod razgnjevio veoma, tako da je htio i njega uništiti. Pomolio sam se tada i za Arona.

[21] A vaš grijeh, što ste ga bili učinili, tele, uzeh, spalih ga, razbih ga na komade i satrh ga u prah njegov. Prah bacih u potok, što teče s gore.

[22] I u Taberi i Masi i Kibrot Hataavi razgnjeviste Gospoda.

[23] Kad vas posla Gospod iz Kadeš Barnea s nalogom: "Pođite gore i uzmite u posjed zemlju, koju sam vam dao, tada se oprijeste nalogu Gospoda, Boga svojega. Ne povjerovaste mu i ne poslušaste glasa njegova.

[24] Nepokorni ste bili Gospodu, otkad vas poznam.

[25] I kad sam četrdeset dana i četrdeset noći pred Gospodom na tlu prostrt ležao, jer je bio Gospod zaprijetio, da će vas uništiti,

[26] Ovako sam se pomolio Gospodu: Svemogući Gospode! Ne uništavaj ipak naroda svojega, baštine svoje, koju si izbavio velikom svojom moći i izveo rukom jakom iz Egipta!

[27] Spomeni se sluga svojih Abrahama, Izaka i Jakova! Ne gledaj na tvrdoglavstvo toga naroda, na nevaljalstvo njegovo i na grijeh njegov!

[28] Neka se ne mogne reći u zemlji, iz koje si nas izveo: "Jer ih Gospod nije mogao uvesti u zemlju, koju im bio obećao, i jer je mrzio na njih, zato ih izvede, da ih pomori u pustinji.

[29] Oni su ipak narod tvoj i baština tvoja, koju si izveo snagom svojom velikom i mišicom svojom podignutom.

Pon. Zakon, glava 10

[1] Tada mi zapovjedi Gospod: Iskleši sebi dvije ploče kamene, kao što su bile prve, i uzađi k meni na goru! Napravi sebi i kovčeg od drveta!

[2] Napisat ću na te plode riječi, koje su bile na prvim pločama, što si ih razbio. Metni ih onda u kovčeg!

[3] Napravih dakle kovčeg od drveta akacije, isklesah dvije ploče kamene, kao što su bile prve, i uzađoh na goru s dvjema pločama.

[4] Tada on napisa na plode jednakim pismom kao prije deset zapovijedi, koje vam je bio Gospod priopćio na gori iz ognja na dan sastanka vašega. Tada mi ih predade Gospod.

[5] I siđoh opet s gore i metnuh ploče u kovčeg, što sam ga bio napravio. Tamo ostaše, kao što mi je bio zapovjedio Gospod.

[6] A sinovi Izraelovi pođoše od izvora u području sinova Jaakanovih u Moseru, Ondje umrije Aron i ondje bi pokopan, Mjesto njega postade svećenik sin njegov Eleazar.

[7] Odatle otidoše u Gudgodu, iz Gudgode u Jotbatu, pokrajinu vodom obilnu.

[8] Tada odvoji Gospod pleme Levijevo, da nosi kovčeg zavjeta Gospodnjega, da služi pred Gospodom i da blagosliva u ime njegovo, kako to biva do danas.

[9] Zato Levi ne dobi dijela mi baštine kao braća njegova. Gospod je baština njegova, kao što mu je bio obećao Gospod, Bog tvoj.

10 A ja ostadoh, kao prije, na gori četrdeset dara i četrdeset noći. I usliši me Gospod i ovaj put. Gospod te ne htjede uništiti.

11 Tada mi zapovjedi Gospod: "Ustani! Idi pred narodom dalje, da dođu u posjed zemlje, za koju sam se zakleo ocima njihovim da ću im je dati!

12 Dakle, Izraele! Što ište od tebe Gospod, Bog tvoj? Samo to, da se bojiš Gospoda, Boga svojega, da hodiš po svim putovima njegovim, da ga ljubiš i služiš Gospodu, Bogu svojemu, svim srcem i svom dušom,

13 Držeći zapovijedi i zakone Gospodnje, što ti ih dajem danas, da ti bude dobro,

14 Eto, Gospodu, Bogu tvojemu, pripada nebo i nebo nebesa, zemlja i sve, što je na njoj.

15 Pa ipak Gospod se je u svojoj ljubavi okrenuo k vašim ocima i izabrao vas, potomke njihove, između svih naroda, kao što je danas.

16 Zato obrežite srce svoje i ne budite više tvrdovrati!

17 Jer Gospod, Bog vas, jest najviši Bog i najviši Gospod, veliki, silni, strašni Bog, koji ne gleda na osobu, nije pristran i ne da se podmititi,

18 Koji pomaže do pravice siroti i udovici, ljubi stranca i daje mu hranu i odjeću.

19 Tako i vi ljubite stranca, jer ste i sami bili stranci u zemlji egipatskoj.

20 Boj se Gospoda, Boga svojega, njemu služi, njega se drži, njegovim se imenom samo kuni!

21 On je slava tvoja, on je Bog tvoj, koji na tebi učini ona velika i čudesna djela, što si ih vidio očima svojim.

22 Sedamdeset duša bilo je otaca tvojih, kad su ono išli u Egipat. Sada te Gospod, Bog tvoj, umnoži kao zvijezde na nebu.

Pon. Zakon, glava 11

1 Ljubi dakle Gospoda, Boga svojega, i izvršuj uvijek ustanovu njegovu, zakone njegove, naredbe njegove i zapovijedi njegove!

[2] Promislite sad dobro: Ne obraćam se na djecu vašu! Oni nijesu proživjeli i na sebi iskusili vodstvo Gospoda, Boga vašega, veličinu njegovu, jaku ruku, njegovu, podignutu mišicu njegovu,

[3] Čudesne znake njegove i djela njegova, što ih učini u Egiptu na faraonu, kralju egipatskom, i na svoj zemlji njegovoj:

[4] Što učini na vojsci egipatskoj, na konjima i kolima njihovim; kako on, kad su vas tjerali, učini, te ih voda Crvenoga mora potopi, i tako ih on, Gospod, uništi do današnjega dana;

[5] Onda što vam učini u pustinji, dok ne dođoste do ovoga mjesta;

[6] Što je učinio s Datanom i Abiramom, sinovima Eliaba, Rubenova potomka, kako zemlja otvori usta svoja i usred svega Izraela proždrije njih i porodice njihove i Šatore njihove i sve, što imadoše.

[7] Ne, vi ocima svojim vidjeste sva velika djela, što ih učini Gospod.

[8] Zato držite sav zakon, što vam ga nalažem danas, da budete dosta jaki, te uzmete u posjed zemlju, u koju idete, da je osvojite,

[9] I da dugo živite u zemlji, za koju se zakle Gospod ocima vašim da će je dati njima i potomcima njihovim, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med.

[10] Jer zemlja, u koju ideš, da je posjedneš, nije kao zemlja egipatska, iz koje ste izašli. Ova se je morala, čim si bio sjeme posijao, natapati nogostupnim spravama kao vrt za zelje.

[11] Ali zemlja, u koju idete, da je posjednete, zemlja je, u kojoj su brda i doline, i natapa je dažd nebeski.

[12] To je zemlja, za koju se brine Gospod, Bog tvoj, na koju su jednako upravljene oči Gospoda, Boga tvojega, od početka do svršetka godine.

[13] Zato ako budete slušali zapovijedi moje, što vam ih dajem danas, i budete ljubili Gospoda, Boga svojega, te mu služili svim srcem i svom dušom,

[14] Tada ću davati dažd zemlji vašoj u pravo vrijeme, rani dažd i kasni dažd, da mogneš skupiti žito svoje, vino svoje i ulje svoje.

15 I za stoku ću tvoju dati travu na poljima tvojim, i moći ćeš jesti do sitosti.

16 A čuvajte se, da se ne zavara srce vaše, da se odmetnete i služite tuđim bogovima i klanjate im se!

17 Inače raspalit će se na vas srdžba Gospodnja, i zatvorit će nebo. Tada neće više pasti dažd, i zemlja neće više dati roda svojega, Tako ćete brzo iščeznuti iz ove lijepe zemlje, koju vam daje Gospod.

18 Utisnite dakle ove zapovijedi moje u srce svoje i u dušu svoju! Privežite ih kao znak na ruke svoje i nosite ih kao spomenak na čelu!

19 Učite ih djecu svoju i govorite o njima, ili kad ste kod kuće ili na putu, ili kad liježete ili ustajete!

20 Napišite ih na dovratnike kuće svoje i na vrata svoja,

21 Da vi i djeca vaša u zemlji, za koju se zakleo Gospod ocima vašim da će im je dati, tako dugo živite, kako dugo bude stajalo nebo nad zemljom!

22 Jer ako budete držali sav zakon ovaj, što vam ga dajem da nas, i budete ljubili Gospoda, Boga svojega, hodili svim putovima njegovim i njega se držali,

23 Tada će otjerati Gospod sve te narode ispred vas, i pobijedit ćete narode, koji su veći i jači od vas.

24 Svako mjesto, na koje stupi noga vaša, bit će vaše. Od pustinje do Libanona, od rijeke Eufrata, do mora zapadnoga dosezat će područje vaše.

25 Nitko se neće održati pred vama. Strah i trepet pred vama raširit će Gospod, Bog vaš, preko sve zemlje, na koju stupite, kao što vam obeća.

26 Eto, iznosim dana pred vas blagoslov i prokletstvo:

27 Blagoslov, ako budete slušali zapovijedi Gospoda, Boga svojega, što vam ih dajem danas.

28 A prokletstvo, ako ne budete slušali zapovijedi Gospoda, Boga svojega, i ako skrenete s puta, što vam ga pokazujem danas, da trčite za bogovima, kojih ne poznajete.

[29] I kad te uvede Gospod, Bog tvoj, u zemlju, u koju ide, da je posjedne, tada izreci blagoslov na gori Gerizimu, a prokletstvo na gori Ebalu.

[30] One su s onu stranu Jordana uz cestu zapadnu u zemlji Kanaanaca, koji prebivaju u ravni prema Gilgalu kod terebinte Morejeve.

[31] Tako sad prijeđite Jordan, da posjednete zemlju, koju vam daje Gospod, Bog vaš! Kad je osvojite, onda se nastanite u njoj!

[32] I držite točno sve zakone i naredbe, to vam ih dajem danas! Neka bude samo jedno Svetište!

Pon. Zakon, glava 12

[1] To su zakoni i naredbe, to ih uvijek, dokle ste god živi na zemlji, imate točno držati u zemlji, koju vam dade u posjed Gospod, Bog otaca vaših.

[2] Srušite iz temelja sva mjesta, u kojima su narodi, koje ćete pobijediti, štovali svoje bogove, na visokim brdima, na humovima, pod svakim zelenim drvetom:

[3] Porušite žrtvenike njihove! Porazbijajte kamene likove njihove! Popalite sveta stabla njihova! Raskomadajte slike bogova njihovih i istrijebite imena njihova iz tih mjesta!

[4] Ne činite tako Gospodu, Bogu svojemu!

[5] Nego potražite samo ono mjesto, koje izabere Gospod, Bog vaš, između svih plemenskih područja vaših, da tamo pripravi prebivalište svojemu imenu. Samo tamo idite!

[6] Tamo donosite i žrtve paljenice i zaklanice svoje, desetine svoje, podizanje ruku svojih, zavjete svoje, dragovoljne prinose svoje i prvine goveda i ovaca svojih!

[7] Tamo držite s porodicama svojim pred Gospodom, Bogom svojim, gozbu žrtvenu i veselite se svačim, što zaradiste radom ruku svojih, i čim vas blagoslovi Gospod, Bog vaš!

[8] Ne činite ubuduće više po svojoj volji, kako sada ovdje još činimo!

[9] Jer do sada još ne dođoste do mirnoga posjeda baštine, koju vam hoće da dadne Gospod, Bog vaš.

[10] Ali vi ćete prijeći preko Jordana i nastaniti se u zemlji, koju vam hoće da dadne za baštinu Gospod, Bog vaš. On će vas smiriti od svih neprijatelja vaših unaokolo, tako da stanujete bez straha.

[11] Onda na mjesto, koje izabere Gospod, Bog vaš, da u njemu nastani ime svoje, donosite sve, što vam zapovijedam, žrtve paljenice i zaklanice svoje, desetine svoje, podizanje ruku svojih, sve žrtve zavjetne svoje, što ih obećaste Gospodu!

[12] Veselite se pred Gospodom, Bogom svojim, sa svojim sinovima, kćerima, slugama i sluškinjama, zajedno s Levitom, koji stanuje u mjestima vašim, jer on nema dijela i baštine kod vas.

[13] Čuvaj se, da ne prinosiš žrtava svojih paljenica na kojemgod mjestu, što ga ugledaš!

[14] Samo na mjestu, koje Izabere Gospod u jednom od tvojih plemenskih područja, smiješ prinositi žrtve svoje paljenice. Samo tamo učini sve to, što ti zapovijedam!

[15] Ipak smiješ po volji klati i jesti meso u svima svojim mjestima, koliko te blagoslovi Gospod, Bog tvoj. Čisti i nečisti smije ga jesti kao gazelu i jelena.

[16] Samo krvi ne smijete jesti. Izlijte je na zemlju kao vodu!

[17] Desetine svojega žita, vina i ulja ne smiješ jesti u mjestima svojim; također ni prvina goveda i ovaca svojih, ni žrtava zavjetnih svojih, što si ih obećao, ni dragovoljnih prinosa svojih, ni podizanja ruku svojih.

[18] Jedi ih samo pred Gospodom, Bogom svojim, na mjestu, koje izabere sebi Gospod, Bog tvoj, sa svojim sinovima, kćerima, slugama i sluškinjama, zajedno s Levitima, koji stanuju u mjestima tvojim: Veseli se pred Gospodom, Bogom svojim, svačim, što si zaradio radom ruku svojih!

[19] Čuvaj se, da ne zapustiš Levita, dok si god živ u zemlji svojoj!

[20] Kad raširi Gospod, Bog tvoj, područje tvoje, kao što ti je obećao, i misliš: Rado bih jeo mesa, jer ti ište srce da jede mesa, smiješ jesti mesa, gdjegod ti je volja.

21 Ali je daleko od tebe mjesto, koje Gospod, Bog tvoj, izabra da tamo pripravi prebivalište svojemu imenu, smiješ zaklati od goveda i ovaca svojih, što ti ih dade Gospod, kako sam ti već zapovjedio, i jesti u mjestima svojim, kako ti je volja.

22 Upravo onako, kako se smije jesti meso gazele i jelena, smiješ to jesti. Nečisti i čisti mogu to jesti,

23 Samo toga se drži, da ne jedeš krvi, jer u krvi je život. Život ne smiješ zajedno s mesom jesti.

24 Ne jedi je, nego je izlij na zemlju kao vodu!

25 Ne jedi je, da bude dobro tebi i djeci tvojoj, ako činiš što je ugodno Gospodu!

26 Samo svete darove, što ih imaš, i zavjetne žrtve svoje uzmi i dođi s njima na mjesto, koje izabere Gospod!

27 Kod žrtava svojih paljenica donesi meso i krv zajedno na žrtvenik Gospoda, Boga svojega! Kod žrtava zaklanica mora se izliti krv na žrtvenik Gospoda, Boga tvojega. Meso smiješ jesti,

28 Drži točno sve zapovijedi, što ti ih dajem, da bude uvijek dobro tebi i potomcima tvojim, jer činiš, što je dobro i pravo pred Gospodom, Bogom svojim!

29 Kad Gospod, Bog tvoj, istrijebi ispred tebe narode, u kojih zemlju ideš da je zaposjedneš, i kad zaposjedneš područje njihovo i nastaniš se u zemlji njihovoj,

30 Tada pazi, da se ne dadneš zavesti od njih i da ne pođeš za njima, izakako su pobijeđeni od tebe! Ne obraćaj se na bogove njihove! Ne pitaj: 'Kako su ti narodi štovali bogove svoje? Ja ću također tako činiti!

31 Ne čini tako Gospodu, Bogu svojemu, jer sve, što je Gospodu gnusoba, na koju on mrzi, čine oni u čast bogovima svojim. Dapače sinove i kćeri svoje spaljuju u čast bogovima svojim.

32 Držite točno sve, što vam zapovijedam! Ništa k tomu ne dodavajte, ništa od toga ne oduzimajte!

Pon. Zakon, glava 13

1 Ako ustane među vama koji prorok ili sanjar i navijesti vam koji znak ili čudo,

2 Pa se doista zbude taj znak ili čudo, što vam ga je navijestio, i on rekne: Hajde da štujemo druge bogove, kojih do sada nijesi poznavao, i njima da služimo!

3 Ne slušaj što ti kaže taj prorok ili sanjar, jer Gospod, Bog vaš, kuša vas, da spozna, ljubite li Gospoda, Boga svojega, svim srcem i svom dušom.

4 Samo Gospodu, Bogu svojemu, služite i njega se bojte! Zapovijedi njegove držite, glas njegov slušajte, njemu služite i njega se držite!

5 A onaj prorok ili onaj sanjar neka se pogubi, jer je poticao na otpad od Gospoda, Boga tvojega, koji te izvede iz zemlje egipatske i izbavi te iz kuće sužanjstva. On te je htio da odvrati od puta, kojim da ideš zapovjedio ti je Gospod, Bog tvoj, Tako imaš istrijebiti zlo iz svoje sredine!

6 Ako brat tvoj, sin matere tvoje, ili sir tvoj ili kći tvoja ili žena tvoja mila ili prijatelj tvoj, kojega ljubiš kao samoga sebe, hoće da te zamami tajno: Hajde da služimo tuđim bogovima, koji su tebi i ocima tvojim nepoznati,

7 Bogovima naroda oko vas, u blizini tvojoj ili daleko od tebe, od jednoga kraja zemlje do drugoga,

8 Ne pristaj s njim! Ne slušaj ga! Neka ga ne žali oko tvoje, i ne štedi ga! Ne taji krivnje njegove,

9 Nego ga ubij! Tvoja ruka neka se prva digne na njega, da ga ubiješ, pa onda ruka svega naroda.

10 Kamenuj ga na smrt, jer pokuša da te odvrati od Gospoda, Boga tvojega, koji te izvede iz zemlje egipatske, iz kuće sužanjstva.

11 Sav Izrael neka to čuje i neka se boji, da nitko više ne počini tako zlo među vama!

12 Ako u kojem od gradova svojih, što ti ga Gospod, Bog tvoj, dade za prebivalište, čuje gdje govore:

[13] Ljudi nevaljali iz tvoje sredine izađoše i zavedoše stanovnike svojega grada na otpad, govoreći: "Hajde da služimo tuđim bogovima, kojih ne poznajete,

[14] Tada dobro istraži, raspitaj i izvidi! I bude li doista stvar istinita, i u tvojoj se sredini učinila takva gnusoba,

[15] Onda pobij oštricom mača stanovnike toga grada! Izvrši na njemu i na svemu, što je u njemu, također na stoci, prokletstvo oštricom mača!

[16] Sav plijen iz njega snesi nasred trga i spali grad i sav plijen iz njega kao žrtvu paljenicu Gospodu, Bogu svojemu! Neka ostane zauvijek gomila ruševina i neka se više nikada ne sazida!

[17] Ništa od prokletih stvari neka ne ostane u mojemu posjedu, da se Gospod povrati od žestine gnjeva svojega i udijeli ti milost i, kako se je zakleo ocima tvojim, umnoži te u svojoj dobroti,

[18] Ako budeš slušao glas Gospoda, Boga svojega, i držao zapovijedi njegove, što ti ih dajem danas, i činio, to je drago Gospodu. Bogu tvojemu.

Pon. Zakon, glava 14

[1] Vi ste djeca Gospoda, Boga svojega. Ne smijete zbog mrtvaca zareze sebi praviti i brijati se na čelu.

[2] Jer ti si narod, koji je svet Gospodu, Bogu svojemu. Tebe izabra Gospod između svih naroda na zemlji, da mu pripadaš kao njegov vlastiti narod.

[3] Ne smiješ jesti ništa gnusno.

[4] Ovo su životinje, koje smijete jesti: goveče, ovca, koza,

[5] Jelen, gazela, damjak, kozorog, sajga, bivo i divokoza.

[6] Sve životinje, što imaju papke razdvojene, i to oboje papke posve razdvojene, i što ujedno preživaju, smijete jesti.

[7] Ali ne smijete jesti od preživača i od onih, što imaju papke razdvojene, a to su: devu, zeca i kunelića. Oni doduše preživaju, ali nemaju papaka razdvojenih. Oni vam moraju biti nečisti.

[8] Nadalje svinju. Ona ima doduše papke razdvojene, ali ne preživa. Ona vam mora biti nečista. Mesa njihova ne smijete jesti i strvine njihove ne smijete se dodijevati.

[9] Od svih životinja, to živu u vodi, smijete jesti ove: Sve, što imaju peraje i ljuske, smijete jesti.

[10] A sve, što nemaju peraja i ljusaka, ne smijete jesti. One vam moraju biti nečiste.

[11] Sve ptice čiste smijete jesti.

[12] Ovih ne smijete jesti: orla, strvinara, jastrijeba,

[13] Piljuga, kobaca, raznih vrsta sokola,

[14] Svih vrsta gavranova,

[15] Nadalje noja, lastavice, galeba i raznih vrsta kobaca,

[16] Lovnog ćuvika, ušare, labuda,

[17] Pelikana, plamenca, gnjurca,

[18] Rode, svih vrsta čapalja, pupavca i šišmiša.

[19] I sve male krilate životinje neka su vam nečiste i ne smiju se jesti.

[20] Sve ptice čiste smijete jesti.

[21] Nikakve uginule životinje ne smijete jesti. Strancu, koji boravi u tvojim mjestima, smiješ je dati da jede ili je prodati strancu. Ali ti si narod, koji je svet Gospodu, Bogu svojemu. Jareta ne smiješ kuhati u mlijeku matere njegove.

[22] Odbroj svake godine desetinu od svega roda usjeva svojega, što izraste na njivi!

[23] Jedi pred Gospodom, Bogom svojim, na mjestu, koje izabere sebi, da tamo prebiva ime njegovo, desetinu svojega žita, vina i ulja i prvine svojih goveda i ovaca, da se naučiš vazda bojati se Gospoda, Boga svojega!

[24] Ako li je put za te predug, tako da ne možeš odnijeti, jer je od tebe predaleko udaljeno mjesto, koje izabra Gospod za prebivalište imenu svojemu, kad te blagoslovi

Gospod, Bog tvoj,

25 Onda učini u novac! Uzmi novac sa sobom i otidi u mjesto, koje izabra sebi Gospod, Bog tvoj!

26 Kupi za novac svega, što želiš, goveda, ovaca, vina, jakih pića i svega, što ti zaište srce! I jedi ondje pred Gospodom, Bogom svojim, te se veseli s porodicom svojom!

27 Pri tom ne zaboravi na Levita, koji boravi u mjestima tvojim, jer on nema kod tebe dijela ni baštine.

28 Svake treće godine odvoji svu desetinu od dohodaka svojih one godine i ostavi je u svojemu mjestu!

29 Onda mogu doći Levit, koji kod tebe nema dijela ni baštine, stranac, sirota i udova, koji živu u tvojim mjestima, i najesti se do sitosti, da te blagoslovi Gospod, Bog tvoj, u svim poslovima, što ih obavlja.

Pon. Zakon, glava 15

1 Svake sedme godine proglasi oprost!

2 Oprost neka bude na ovaj način: "Svaki vjerovnik neka oprosti zajam, što ga je dao bližnjemu svojemu! Neka ne goni svojega bližnjega i brata, ako je bio proglašen oprost u čast Gospodu!

3 Tuđinca smiješ goniti. A što je tvojega u zemljaka tvojega, oprosti mu!

4 Doduše ne bi trebalo da bude siromaha kod tebe, jer te Gospod obilno blagosliva u zemlji, koju ti Gospod, Bog tvoj, daje, da je zaposjedneš kao baštinu,

5 Samo ako slušaš glas Gospoda, Boga svojega, i držiš točno sve zapovijedi, što ti ih dajem danas.

6 Jer će te blagosloviti Gospod, Bog tvoj, kao što ti je obećao, moći ćeš mnogim narodima davati novac u zajam, a sam nećeš morati uzimati u zajam, i vladat će mnogim narodima, nad tobom neće nitko gospodovati.

7 Ako se nalazi kod tebe koji siromah, kojigod i između zemljaka tvojih u kojem tvojemu mjestu u zemlji, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, onda ne budi tvrda srca i ne

zatvaraj ruke svoje pred siromahom zemljakom svojim!

8 Otvori mu rado ruku svoju i pozajmi mu drage volje, što treba u potrebi svojoj!

9 Čuvaj se, da se ne porodi u srcu tome opaka misao: "Blizu je sedma godina, godina oprosna, i da zlo ne gledaš na siromaha zemljaka svojega, pa da mu ne daš ništa! Ako on proti tebi zazove Gospoda, na tebi je grijeh.

10 Podaj mu rado i ne budi zlovoljan, kad mu daješ, jer će te za taj čin blagosloviti Gospod, Bog tvoj, u svakom poslu i pothvatu tvojemu,

11 Siromaha bit će uvijek u zemlji. Zato ti zapovijedam: Otvori rado ruku svoju svojemu potrebitom i siromašnom zemljaku u zemlji!

12 Ako ti se proda koji zemljak, Hebrejin ili Hebrejka, neka ti služi šest godina! A sedme godine otpusti ga od sebe slobodna!

13 Kad ga otpusti slobodna, ne otpuštaj ga praznih ruku!

14 Bogato ga daruj darovima od stoke svoje, s gumna svojega i iz tijeska svojega! Čim te je blagoslovio Gospod, Bog tvoj, od toga mu podaj!

15 Pomisli na to, da si i ti jednoć bio rob u zemlji egipatskoj, i da te je izbavio Gospod, Bog tvoj! Zato ti danas dajem ovu zapovijed.

16 Ako li ti rekne: Neću da te ostavim, jer te ljubi i rado je u kući tvojoj, jer mu je bilo dobro kod tebe,

17 Tada uzmi šilo i probuši mu njim uho na vratima! Neka ti onda bude rob zauvijek! Isto tako učini sluškinji svojoj!

18 A neka ti ne bude teško, kad ga otpuštaš, jer on ti je svojom službom od šest godina prištedio dvojaku plaću najamnikovu. Gospod će te za to blagosloviti u svemu, što radiš.

19 Svako muško prvence među svojim govedima i ovcama posveti Gospodu, Bogu svojemu! Ne radi s prvencem svojih goveda i ne striži prvenca svojih ovaca!

20 Pred Gospodom, Bogom svojim, jedi ih ti i porodica tvoja svake godine na mjestu, koje sebi izabra Gospod, Bog tvoj!

[21] Ako li je na njima koja mana, ako su hromi ili slijepi, ili imaju kojugod zlu manu, ne smiješ ih žrtvovati Gospodu, Bogu svojemu.

[22] A u svojemu mjestu smiješ ih jesti; smiju ih jesti nečisti i čisti, kao meso gazele i jelena.

[23] Samo krvi njihove ne smiješ jesti. Izlij je na zemlju kao vodu.

Pon. Zakon, glava 16

[1] Pazi na mjesec abib i svetkuj Pashu u čast Gospodu, Bogu svojemu, jer u mjesecu abibu izveo te je Gospod, Bog tvoj, iz Egipta noću.

[2] Zakolji kao žrtvu Pashalnu u čast Gospodu, Bogu svojemu, ovce i goveda na mjestu, koje izabere Gospod za prebivalište imenu svojemu!

[3] Ne jedi s njom ništa kvasno! Sedam dana jedi s njom kruhove nekvasne, kruh nevolje, jer si u hitnji nagloj izašao iz zemlje egipatske, da se spominješ dana izlaska svojega iz zemlje egipatske, dok si god živ!

[4] Sedam dana ne smije se naći u tebe nikakav kvasac u cijelom području tvojemu. Od mesa, što ga žrtvuješ uvečer prvoga dana, ne smije preostati ništa do jutra.

[5] Ne smiješ žrtvovati Pashalno janje u kojem od svojih mjesta, što ti ih dadne Gospod, Bog tvoj,

[6] Nego samo na mjestu, koje izabere Gospod, Bog tvoj, za prebivalište imenu svojemu. Tamo kolji Pashalno janje navečer o sunčanom zalasku, u vrijeme, kad bi izašao iz Egipta!

[7] Peci i jedi ga na mjestu, koje izabere sebi Gospod, Bog tvoj i Drugoga jutra možeš se povratiti kući.

[8] Šest dana jedi nekvasan kruh! Sedmi dan neka bude svečani sastanak u čast Gospodu, Bogu tvojemu! Tada ne smiješ obavljati nikakva posla.

[9] Sedam tjedana nabroji sebi! Od dana, kad se stavi srp na žito, počni brojiti sedam tjedana!

10 Tada svetkuj blagdan tjedana u čast Gospodu, Bogu svoje mu, s dragovoljnim darovima, što ih daruje ruka tvoja kolikogod može, kako te blagoslovi Gospod, Bog tvoj!

11 Veseli se na mjestu, koje izabra Gospod, Bog tvoj, kao prebivalište imenu svojemu, pred Gospodom, Bogom svojim, ti, sin tvoj i kći tvoja, sluga tvoj i sluškinja tvoja, Levit, koji živi u mjestima tvojim, i stranac, i udovica i sirota, koji stanuju kod tebe!

12 Pomisli na to, da si i ti bio rob U Egiptu! Zato drži točno ove zakone!

13 Sedam dana svetkuj blagdan sjenica, kad skupiš prihod s gumna i iz tijeska svojega!

14 Veseli se na ovaj blagdan, ti, sin tvoj i kći tvoja, sluga tvoj i sluškinja tvoja, Levit i stranac, udovica i sirota, koji borave u mjestima tvojim!

15 Sedam dana svetkuj blagdan u čast Gospodu, Bogu svojemu, na mjestu, što ga izabere Gospod i Jer Gospod, Bog tvoj, blagoslovit će te kod cijele tvoje žetve i kod svih poslova tvojih. Zato budi veseo!

16 Triput u godini neka se prikažu svi tvoji muški pred Gospodom, Bogom tvojim, na mjestu, koje izabere sebi: "na blagdan nekvasnih kruhova, na blagdan tjedana i na blagdan sjenica! Nitko neka se ne prikaže pred Gospodom praznih ruku!

17 Svaki neka donese, što može dati, kako te je blagoslovio Gospod, Bog tvoj!

18 Postavi sebi suce i glavare u svim mjestima, što ti ih dadne Gospod, Bog tvoj, za svako pleme tvoje, da sude pravedno narod!

19 Ne iskrivljuj pravice! Ne gledaj na osobu i ne primaj mita, jer mito zasljepljuje oči najmudrijima i preokreću riječi pravednima.

20 Imaj jedino i samo pravicu pred očima, da dugo živiš i posjedneš zemlju, koju ti dadne Gospod, Bog tvoj!

21 Ne sadi sebi svetoga drveta uz žrtvenik Gospoda, Boga svojega, što ćeš ga podići!

22 Ne postavljaj sebi stupova likova idolskih, jer ih mrzi Gospod, Bog tvoj!

Pon. Zakon, glava 17

[1] Ne žrtvuj Gospodu, Bogu svojemu, govečeta ni ovce, što ima na sebi bilo kakvu manu ili kakvogod zlo, jer je to gnusoba Gospodu, Bogu tvojemu.

[2] Ako se nađe kod tebe, u kojem od mjesta tvojih, što ti ih dadne Gospod, Bog tvoj, čovjek ili žena, koji čine što je mrsko Gospodu, Bogu tvojemu, prestupaju zavjet njegov,

[3] Idu i služe idolima i klanjaju se njima ili suncu, mjesecu ili svoj vojsci nebeskoj, što sam zabranio,

[4] I tebi se to javi, onda preslušaj i dobro raspitaj! Pa ako bude istina i doista se učinila takva gnusoba u Izraelu,

[5] Onda izvedi toga čovjeka ili tu ženu, koji učiniše takvo zlo, pred vrata, čovjeka ili ženu, i kamenuj ih na smrti!

[6] Na sastanko dva ili tri svjedoka neka se pogubi onaj, koji je na smrt optužen! Na sastanko jednoga svjedoka ne smije se pogubiti.

[7] Svjedoci neka najprije dignu ruku, da ga ubiju, a onda ostali narod! Tako istrijebi zlo iz svoje sredine!

[8] Ako ti bude odveć težak koji pravni slučaj, bilo to ubojstvo, pitanje vlasništva, zlostavljanje ili koja druga raspra u kojem od tvojih mjesta, tada ustani i idi na mjesto, koje sebi izabere Gospod, Bog tvoj!

[9] Obrati se na svećenike iz plemena Levijeva i na suca, koji onda bude! Upitaj ih! Oni će ti stvar rasuditi.

[10] Učini onda onako, kako ti rasude na mjestu, koje izabere Gospod! Izvrši točno sve njihove naputke!

[11] Učini po naputku, što ti ga dadnu, i po presudi, što ti je izreknu! Ne odstupaj od onoga, što ti kažu, ni nalijevo ni nadesno!

[12] Ako li bi se tko odupro i ne bi poslušao svećenika, koji ondje obavlja službu Gospoda, Boga tvojega, ili suca, taj čovjek neka pogine! Tako istrijebi zlo iz Izraela!

[13] Sav narod neka to čuje, da se boji i da više ne radi uporno!

[14] Kad dođeš u zemlju, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, i kad je zaposjedneš i naseliš se u njoj i rekneš: Postaviti hoću kralja nad sobom kao svi narodi oko mene,

[15] Onda postavi nad sobom samo onoga za kralja, kojega izabere Gospod, Bog tvoj! Samo zemljaka smiješ postaviti nad sobom za kralja. Stranca, koji nije tvoj zemljak, ne smiješ postaviti nad sobom.

[16] Ali neka ne drži mnogo konja i neka ne šalje ljude u Egipat, da sebi nabavi mnogo konja, jer vas je Gospod opomenuo: Ne idite više nikada tim putem!

[17] I neka nema mnogo žena, da ne otpadne srce njegovo! I neka ne nagomila sebi mnogo srebro i zlato!

[18] Čim sjedne na prijestolje kraljevsko neka sebi nabavi prijepis ovoga zakona iz knjige, što je kod svećenika iz plemena Levijeva!

[19] Neka ga ima uvijek kod sebe i neka ga čita svaki dan, dok je god živ, da se nauči bojati se Gospoda, Boga svojega, i točno držati sve odredbe toga zakona i te ustanove!

[20] Neka se oholo ne podigne nad svoje zemljake! Neka ne odstupi ni nalijevo ni nadesno od zakona, da on i sinovi njegovi dugo vladaju nad Izraelom!

Pon. Zakon, glava 18

[1] Svećenici levitski i sve pleme Levijevo neka nemaju dijela ni baštine u Izraelu! Neka živu od žrtava Gospodnjih i od onoga, što pripada njemu!

[2] Neka nemaju baštine među zemljacima svojim: "Gospod je baština njihova, kao što im je obećao.

[3] To je pravo, koje neka imaju svećenici prema narodu, to jest onome, koji prinosi goveče ili ovcu kao žrtvu: neka se dadne svećeniku pleće, obje vilice i želudac!

[4] Nadalje imaš mu dati prvine svojega žita, vina i ulja i prvine od striženja ovaca svojih.

5 Jer njega izabra Gospod, Bog tvoj, između svih plemena tvojih, da on i sinovi njegovi uvijek obavljaju svetu službu u ime Gospodnje.

6 Zaputi li koji Levit iz kojegagod od tvojih mjesta u svemu Izraelu, gdje boravi, i dođe sa svom željom srca svojega na mjesto, koje izabra Gospod.

7 Smije obavljati službu u ime Gospoda, Boga svojega, kao sva braća njegova, Leviti, koji tamo stoje u službi Gospodnjoj.

8 Neka on tada jede jednak dio kao ori, osim onoga, što dobije od prodaje svojih očinskih dobara.

9 Kad dođeš u zemlju, koju će ti dati Gospod, Bog tvoj, ne uči se činiti gnusobe onih naroda!

10 Neka se ne nađe kod tebe nitko, koji bi pustio da sin njegov ili kći njegova idu kroz oganj, nitko, koji bi vračao, ili koji bi gatao, ni koji bi čarao ili bajao,

11 Nitko, koji bi gonio duhove, nitko, koji bi pitao duha mrtvaca ili duha vračarskog ili se obraćao na mrtve!

12 Jer je gnusoba Gospodu, tkogod se tim bavi. Zbog tih gnusoba protjerat će ih ispred tebe Gospod, Bog tvoj.

13 A ti budi potpuno sav Gospoda, Boga svojega!

14 Jer ti narodi, što ćeš ih protjerati iz posjeda njihova, slušaju gatare i vračare. A tebi Gospod, Bog tvoj, tako što ne dopušta.

15 Proroka iz sredine tvoje, između braće tvoje, kao što sam ja, podignut će ti Gospod, Bog tvoj. Njega slušajte!

16 Upravo za to na dan sastanka na Horebu molio si Gospoda, Boga svojega, kad si tražio: Ne mogu više da dulje slušam glas Gospoda, Boga svojega, i da više gledam taj silni oganj. Inače moram umrijeti.

17 Tada mi reče Gospod: Pravo je, što rekoše.

18 Podignut ću im proroka između braće njihove, kao što si ti. Riječi svoje stavit ću u usta njegova, da im kaže sve, što mu zapovjedim.

[19] A tko ne posluša riječi mojih, što će ih govoriti u ime moje, toga ću ja sam povući za to na odgovornost.

[20] A prorok, koji se usudi govoriti što u ime moje, što mu nijesam naložio da govori, i koji govori u ime drugih bogova: takav prorok neka se pogubi!

[21] Ako li pomisliš: Kako ću znati, koju riječ nije Gospod rekao?

[22] Onda znaj: Ako se ono, što prorok govori u ime moje, ne zbude i ne ispuni, to je riječ, koje nije rekao Gospod. Drsko ju je izgovorio prorok. Ništa ga se ne boj!

Pon. Zakon, glava 19

[1] Kad Gospod, Bog tvoj, istrijebi narode, kojih zemlju daje tebi Gospod, Bog tvoj, i kad se nakon njihova protjeranja naseliš u njihovim gradovima i kućama,

[2] Onda odvoji sebi tri grada u zemlji, koju ti Gospod, Bog tvoj, daje, da je zaposjedneš!

[3] Napravi dobro put tamo i razdijeli područje zemlje svoje, koju ti u posjed daje Gospod, Bog tvoj, na tri dijela! Svaki ubojica neka mogne pribjeći tamo!

[4] Ova odredba neka valja za ubojicu, koji pribjegne tamo, da ostane živ: Tko ubije drugoga nehotice, a da mu već prije nije bio neprijatelj,

[5] Kao kad bi otišao u šumu s drugim, da siječe drva, i ruka bi njegova zamahnula sjekirom, da posiječe drvo, a sjekira bi spala s držalice i pogodila drugoga, tako da umre, onda neka uteče u koji od tih gradova, da ostane živ!

[6] Inače krvni osvetnik u srdžbi svojoj potjera ubojicu i stigne ga, jer je put odveć dalek, i ubije ga, premda nije skrivio smrt, jer mu prije nije bio neprijatelj.

[7] Zato ti zapovijedam: Odvoji sebi tri grada!

[8] Kad onda Gospod, Bog tvoj, raširi područje tvoje, kao što se je zakleo ocima tvojim, i dadne ti svu zemlju, koju je obećao ocima tvojim.

[9] Ako budeš sav taj zakon, što ti ga dajem danas, držao točno i ljubio Gospoda, Boga svojega, i vazda hodio putovima njegovim, tada dodaj ovim gradovima još tri druga,

[10] Da se u zemlji tvojoj, koju ti u posjed daje Gospod, Bog tvoj, ne prolijeva krv
nedužna i da ne pane na te krivnja krvi!

[11] Ali ako netko mrzi na drugoga i vreba ga, napadne ga i ubije, i tada uteče u koji od
tih gradova,

[12] Onda starješine grada neka ga odatle izvedu i predadu ruci krvnoga osvetnika, da
umre!

[13] Nemaj nikakva smilovanja s njim, nego izbriši nedužno prolivenu krv s Izraela, da
ti bude dobro!

[14] Ne premiči međe susjeda svojega, što je povukoše stari na posjedu tvojem, to ćeš
ga dobiti u zemlji, koju ti dadne Gospod, Bog tvoj, da je zaposjedneš!

[15] Jedan svjedok neka ne ustaje ni proti kojemu, kad se radi o kakvu zločinu ili
prestupku ili o kojojgod krivnji, što je počini netko! Istom na izjavu dvojice ili trojice
svjedoka neka padne odluka!

[16] Ako ustane lažan svjedok proti nekomu, da ga optuži za neku krivnju,

[17] Onda neka stanu obadva čovjeka, koji imaju tu raspru, pred Gospoda u nazočnosti
svećenika i sudaca, koji budu u to vrijeme!

[18] Suci neka slučaj istraže točno! Bude li, da je svjedok bio lažan svjedok i da je
lažljive izjave učinio proti zemljaku svojemu,

[19] Tada učinite mu onako, kako je on mislio učiniti zemljaku svojemu! Tako
iskorijeni zlo iz svoje sredine!

[20] Ostali neka to čuju i neka se boje i neka više nikada ne počine takvu opačinu u
sredini tvojoj.

[21] Nemaj nikakva smilovanja: život za život, oko zub oko, zub za zub, ruka za ruku i
noga za nogu!

Pon. Zakon, glava 20

[1] Kad pođe u boj proti neprijateljima svojim i ugleda konje i kola i narod brojniji od
sebe, nemoj ih se uplašiti, jer je s tobom Gospod, Bog tvoj, koji te izvede iz zemlje

egipatske.

[2] Kad ulazite u bitku, neka pristupi svećenik i neka progovori narodu,

[3] I neka im rekne: Slušaj, Izraele! Vi sad polazite u boj proti neprijateljima svojim. Neka ne dršće srce vaše! Ne bojte se od njih.

[4] Jer Gospod, Bog vaš, ide s vama u boj proti neprijateljima vašim i pomoći će vas da pobijedite.

[5] A vode neka reknu narodu: Tko je sagradio novu kuću, a nije je još posvetio, neka ide i neka se vrati kući, da ne padne u boju i drugi je ne posveti!

[6] Tko je zasadio vinograd, a još ga nije pobrao, neka ide i neka se vrati kući, da ne padne u boju i drugi ga ne pobere!

[7] Tko je zaručio ženu i još je nije odveo, neka ide i neka se vrati kući, da ne padne u boju i drugi je ne odvede!

[8] Nadalje neka vode reknu narodu ovo: Tko je strašiv i malodušan, neka ide i neka se vrati kući, da još ne preplaši i zemljake svoje, kako je sam preplašen!

[9] Kad vođe svrše svoj govor narodu, onda neka postave glavare od četa na čelo narodu!

[10] Kad se približi kojemu gradu, da ga opsjedne, najprije mu ponudi mir!

[11] Prihvati li mir i preda li se tebi, onda sve pučanstvo, što se nađe u njemu, potpada pod danak i robiju.

[12] Ako li neće da sklopi mir s tobom, nego se odluči za boj s tobom, onda ga opsjedni!

[13] Kad ti ga preda u ruke Gospod, Bog tvoj, onda pobij sve muško u njemu oštricom mača!

[14] Ali žene i djecu i stoku i s, što se inače nalazi u gradu, sav plijen, uzmi za sebe! Možeš slobodno raspolagati plijenom svojih neprijatelja, što ti ga dade Gospod, Bog tvoj.

[15] Tako čini sa svima gradovima, što su daleko od tebe i ne pripadaju gradovima ovih naroda!

[16] Ali u gradovima ovih naroda, što ti ih Gospod, Bog tvoj, daje u posjed, ne smiješ nikoga ostaviti na životu.

[17] Neumolivo izvrši na njima prokletstvo: na Hitejima, Amorejima, Kanaancima, Perizejima, Hivejima i Jebusejima, kao Što ti je zapovjedio Gospod, Bog tvoj,

[18] Da vas ne nauče činiti sve te gnusobe, što ih oni čine u čast bogovima svojim, i da se tako ne ogriješite o Gospoda, Boga svojega.

[19] Ako moradneš koji grad dugo vremena opsjedati, da ga zauzmeš, ne uništuj drveta njegovih! Ne meći sjekire na njih! Nego jedi plodove njihove, a njih same ne sijeci, jer drveta poljska jesu li ljudi, da bi ih ti morao opsjedati?

[20] Samo drveta, za koja znaš da im se plod ne jede, smiješ srušiti i posjeći, da proti gradu, koji se bije s tobom, sagradiš opsadne opkope, dokle ne padne.

Pon. Zakon, glava 21

[1] Ako se u zemlji, koju ti daje u posjed Gospod, Bog tvoj, nađe ubijen čovjek gdje leži na polju a ne zna se tko ga je ubio,

[2] Tada neka izađu starješine tvoje i suci tvoji i neka izmjere udaljenosti do mjesta, što leže oko ubijenoga!

[3] Starješine grada, što leži najbliže ubijenomu, neka uzmu junicu, na kojoj se još nije radilo, i koja još nije vukla u jarmu!

[4] Starješine toga grada neka odvedu junicu na potok, što teče uvijek, na mjesto, na kojemu se još nije nikada oralo ni sijalo! Tamo neka junici vrat otvore, da krv teče u potok!

[5] Onda neka pristupe svećenici, sinovi Levijevi, jer njih izabra Gospod, Bog tvoj, da obavljaju službu njegovu i da u ime Gospodnje blagoslivljaju. Njihova presuda odlučuje svaku raspru i svaku štetu.

[6] Sve starješine toga grada, koji stanuju najbliže ubijenomu, neka operu ruke svoje nad junicom, kojoj je bio otvoren vrat u potok!

7 Glasno neka posvjedoče: Ruke naše nijesu prolile ove krvi, i oči naše nijesu vidjele ništa.

8 Očisti narod svoj Izraela, koji si otkupio, Gospode, i ne daj da bude nedužno prolivena krv u narodu tvojemu Izraelu! Daj da bude čist od krivnje krvi!

9 Tako ćeš izbrisati nedužno prolivenu krv iz svoje sredine, kad učiniš, što je ugodno Gospodu,

10 Kad otideš na vojsku proti neprijateljima svojim, i Gospod, Bog tvoj, preda ih u ruke tvoje i ti od njih ugrabiš zarobljenike,

11 I među zarobljenicima ugledaš lijepu ženu i ti bi je htio rado imati za ženu,

12 Odvedi je kući svojoj, ona neka tada ošiša glavu svoju i obreže nokte svoje,

13 I neka skine haljine svoje, u kojima je zarobljena, i neka stoji u kući tvojoj! Izakako je cio mjesec dana žalila za ocem svojim i za materom svojom, možeš poći k njoj i oženiti se njome. Ona ti tada pripada kao žena.

14 Ali ako ti više ne bi bila po volji, možeš je otpustiti. Ipak je ne smiješ prodati za novce ili s njom oštro postupati, jer si je imao za ženu.

15 Ako netko ima dvije žene, jednu, koju više ljubi, i drugu, koju manje ljubi, pa ako su mu one, ljubljena i manje ljubljena, rodile sinove, a prvorođenac bi bio od manje ljubljene,

16 Onda, kad hoće da razdijeli imanje svoje među sinove svoje, ne smije dati pravo prvorođenja sinu ljubljene i zapostaviti prvorođenca manje ljubljene.

17 Nego mora prvorođenca manje ljubljene žene priznati kao takva i dati mu dva dijela od svega, što ima, jer je on prvenac snage njegove, pripada mu pravo prvorođenja.

18 Ako netko ima sina razuzdana i nepokorna, koji ne sluša oca svojega i matere svoje, pa i onda, kada ga pokaraše, ne sluša,

19 Tada neka ga uzmu otac njegov i mati njegova i neka ga dovedu k starješinama grada njegova, k vratima prebivališta njegova,

[20] I neka kažu starješinama grada njegova: Ovaj sin naš razuzdan je i nepokoran. Neće da nas sluša. Izjelica je i pijanica.

[21] Tada svi ljudi njegova grada neka ga na smrt kamenuju! Tako iskorijeni zlo iz svoje sredine! Sav Izrael neka to čuje i neka se boji!

[22] Tko počini takav zločin, da zasluži smrt, te bude pogubljen i objesiš ga na drvo,

[23] Neka ne ostane truplo njegovo preko noći na drvetu! Isti još dan moraš ga pokopati, jer je proklet od Boga tko je obješen. Ne oskvrni zemlje, koju ti Gospod Bog tvoj, daje ga baštinu!

Pon. Zakon, glava 22

[1] Ako vidiš, da je zalutalo goveče zemljaka tvojega ili ovca nje ova, nemoj im uskratiti svoju pomoć! Odvedi ih natrag zemljaku svojemu!

[2] Ako li zemljak tvoj ne stoji u blizini tvojoj, ili ti je nepoznat, odvedi ih kući svojoj! Neka ostanu kod tebe dok ih ne potraži zemljak tvoj! Tada mu ih vrati.

[3] Isto tako učini s magarcem njegovim, tako učini s haljinom njegovom i sa svakom izgubljenom stvari, što je izgubi zemljak tvoj, a ti je nađeš! Nemoj pustiti da leži!

[4] Ako vidiš, da su magarac zemljaka tvojega ili goveče njegovo pali na putu, nemoj im uskratiti pomoći svoje! Pomozi mu ih podignuti!

[5] Žena ne smije nositi muško ga odijela, i muški neka re ne oblači u ženske haljine, jer tko tako što čini, gnusoba je Gospodu, Bogu tvojemu.

[6] Nađeš li vani na drvetu ili na tlu gnijezdo ptičje s mladima ili s jajima, dok majka leži na ml" dima ili na jajima, tada ne hvataj majke s mladima!

[7] Pusti majku neka leti, ako uzme mlade, da ti bude dobro i da živiš dugo!

[8] Ako gradiš novu kuću, napravi na svojemu krovu ogradu, da ne navučeš na kuću svoju krivnje krvi, kad bi tko pao s nje!

[9] Ne sadi u svoj vinograd dvojaka sjemena! Inače sav urod bude nečist sad što ga posadiš, i rod vinogradski.

10 Ne ori s volom i magarcem zajedno!

11 Ne oblači haljine tkane od vune i lana zajedno!

12 Napravi sebi rese na četiri kraja plašta, kojim se ogrćeš!

13 Ako netko uzme ženu i s njom živi, ali mu onda omrzne,

14 I optuži je zbog ružnih stvari i prospe loš glas o njoj, kad govori: Kad uzeh tu ženu i njoj se približih, ne nađoh u nje djevojaštva,

15 Tada otac i mati mlade žene neka uzmu znake djevojaštva mlade žene i donesu ih pred starješine grada na vrata!

16 Otac mlade žene neka rekne starješinama: Svoju kćer dadoh ovomu čovjeku za ženu, jer on zamrzi nju,

17 Sad je optužuje zbog ružnih stvari, kad tvrdi: Ne nađoh u tvoje kćeri djevojaštva. Ali evo znaka djevojaštva kćeri moje! Onda neka razastru plahtu pred starješinama gradskim!

18 Tada starješine toga grada neka uzmu muža i kazne ga!

19 Osim toga neka ga oglobe globom od sto srebrnih šekela i neka ih dadnu ocu mlade žene, jer je iznio loš glas na djevojku Izraelku. Mora je zadržati kao ženu i ne smije pustiti je dok je živ.

20 Ali ako bude istinita optužba: Nije se našao znak djevojaštva kod mlade žene,

21 Tada neka se izvede mlada žena pred vrata kuće njezina oca, i ljudi njezina grada zavičajnoga neka je na smrt kamenuju, jer je počinila sramotu u Izraelu: blud je tjerala u kući oca svojega. Tako istrijebi zlo iz svoje sredine!

22 Ako se tko uhvati, gdje opći sa ženom udatom, neka umru oboje, čovjek koji je općio sa ženom i žena! Tako iskorijeni zlo u Izraelu!

23 Ako se netko sastane u gradu s djevojkom, koja je s jednim zaručena, i opći s njom,

24 Izvedite ih oboje pred gradska vrata i kamenujte ih na smrt: Djevojku, jer nije u gradu vikala za pomoć, i čovjeka, jer oskvrni zaručnicu bližnjega svojega. Tako

istrijebi zlo iz svoje sredine!

[25] Ako netko nađe zaručenu djevojku vani u polju, pa je siluje i opći s njom, neka umre samo čovjek, koji je općio s njom!

[26] Djevojci neka se ne učini ništa! Djevojka nije učinila grijeh, što zaslužuje smrt. Slučaj je sličan, kao kad netko skoči na drugoga i ubije ga.

[27] Jer ju je našao vani na polju, mogla je vikati zaručena djevojka, a nikoga nije tu bilo, da bi joj pomogao.

[28] Ako netko nađe nezaručenu djevojku, uhvati je, opći s njom, i zateku ih,

[29] Onda čovjek, koji je općio s njom, ima ocu djevojčinu platiti pedeset srebrnih šekela. Mora je uzeti za ženu, jer ju je oskvrnio. Pustiti je ne smije dok je živ.

[30] Nitko ne smije oženiti se ženom oca svojega i podignuti pokrivalo postelje oca svojega.

Pon. Zakon, glava 23

[1] Nitko, koji je utučen ili uškopljen, ne smije biti primljen u zajednicu Gospodnju.

[2] Ni jedan izrod ne smije se primiti u zajednicu Gospodnju. Ni u desetom koljenu ne smije se primiti u zajednicu Gospodnju.

[3] Ni jedan Amonac i ni jedan Moabac ne smije se pripustiti u zajednicu Gospodnju. Ni deseto koljeno njihovo ne smije se nikad primiti u zajednicu Gospodnju,

[4] Jer ne izađoše pred vas s jelom i pilom na izlasku vašem iz Egipta, i jer proti tebi potkupiše Balaama, sina Beorova, iz Petora u Mezopotamiji, da te prokune.

[5] Ipak Gospod, Bog tvoj, ne htjede poslušati Balaama, nego ti Gospod, Bog tvoj, obrati prokletstvo u blagoslov, jer te ljubi Gospod, Bog tvoj.

[6] Ne brini se nikad, dok si živ, za njihovo dobro i njihovu sreću!

[7] Ne mrzi Edomca, jer ti je po krvi rod! Ne mrzi ni Egipćanina, jer si bio u zemlji njegovoj gost!

8 Potomci, što im se rode, smiju se primiti u trećem koljenu u zajednicu Gospodnju.

9 Kad pođeš u tabor proti svojih neprijatelja: čuvaj se od svake zle stvari!

10 Ako je netko uza te, koji je postao nečist od noćnoga izliva, neka izađe iz tabora! On ne smije opet natrag doći u tabor.

11 Kad pane večer, neka se opere, i kad sunce zađe, neka se vrati u tabor!

12 Izvan tabora imaj mjesto, gdje ćeš izlaziti!

13 U opravi svojoj imaj lopaticu! Njom, kad moraš izaći, iskopaj jamu i poslije zagrni nečist svoju!

14 Jer Gospod, Bog tvoj, ide usred tabora tvojega, da te štiti i da ti preda neprijatelje tvoje. Zato neka je tabor tvoj svet, da ne nađe kod tebe ništa nečisto i da se ne odvrati od tebe!

15 Roba, koji uteče k tebi od gospodara svojega, nemoj izdati gospodaru njegovu!

16 Neka ostane kod tebe na mjestu, koje izabere sebi u jednom od gradova tvojih, gdje mu se dopadne! Ne smiješ ga mučiti.

17 Neka ne bude bludnice među kćerima Izraelovim i neka ne bude bludnika među sinovima Izraelovim!

18 Ne nosi bludničine plaće ni pasjih novaca u dom Gospoda, Boga svojega, za bilo koji zavjet, jer je oboje gnusoba Gospodu, Bogu tvojemu.

19 Od zemljaka svojega ne smiješ uzimati kamatu, niti za novce, niti za hranu, niti za igdje išta, što se posuđuje na kamate.

20 Od stranaca smiješ tražiti kamate. A od zemljaka svojega ne smiješ uzimati kamate, da te Gospod, Bog tvoj, blagoslovi u svima djelima tvojim u zemlji, u koju ideš, da je primiš u posjed.

21 Kad učiniš zavjet Gospodu, Bogu svojemu, ne oklijevaj ispuniti ga, jer će ga strogo tražiti od tebe Gospod, Bog tvoj. Leži on na tebi kao krivnja.

22 Ali ako propustiš učiniti zavjet, onda nemaš krivnje.

[23] što obećaju usta tvoja, to drži točno; jer si dragovoljno zavjetovao Gospodu, Bogu svojinu, što si izrekao ustima svojim.

[24] Ako dođeš u vinograd kojega od svojih zemljaka, možeš jesti grožđa po volji, dok se nasitiš. Ipak ništa ne meći u posudu svoju!

[25] Ako dođeš u žito bližnjega svojega, smiješ trgati klasje rukom. Ipak ne smiješ stavljati srp na žito bližnjega svojega.

Pon. Zakon, glava 24

[1] Kad tko uzme ženu i oženi se njom, i ona mu se potom više ne dopada, jer na njoj nade nešto ružno, neka joj napiše pismo rastavno, dadne joj ga u ruke i otpusti je iz svoje kuće!

[2] Kad ona otide iz kuće njegove i uda se za drugoga,

[3] Pa ako i ovaj drugi muž omrzne na nju, napiše joj pismo rastavno, dadne joj ga u ruke i otpusti je iz svoje kuće, ili ako umre ovaj drugi muž, koji se oženi njom,

[4] Tada prvi njezin muž, koji ju je bio otpustio, ne smije se opet oženiti njom, pošto je postala nečista, jer to je gnusoba pred Gospodom, i ti ne smiješ opteretiti krivnjom zemlju, koju ti Gospod, Bog tvoj, daje u baštinu.

[5] Ako se je netko skoro oženio, ne treba ići na vojsku. Neka mu se ne nameću nikakve obveze I Godinu dana neka je slobodan za kuću svoju i neka razveseljuje ženu svoju, koju je doveo!

[6] Ne smije se uzimati u zalogu ručni mlin ili gornji mlinski kamen, jer tim se uzima život u zalogu.

[7] Ako se tko nađe, da je ukrao koga između zemljaka svojih, kojeg Izraelca, i s njim kao s robom postupao ili ga prodao, taj kradljivac neka umre! Tako iskorijeni zlo iz svoje sredine!

[8] Kod bolesti gube radi točno i pažljivo po svim uputama, što vam ih daju levitski svećenici! Radite točno onako, kako sam vam zapovjedio!

[9] Pomisli na ono, što je Gospod, Bog tvoj, učinio Mirjami na putu, kad izađoste iz Egipta!

[10] Ako dadneš bližnjemu svojemu što u zajam, ne idi u kuću njegovu, da mu uzmeš zalog!

[11] Stoj vani! Onaj kojemu si dao zajam, neka ti iznese zalog!

[12] Ako je siromah, ne spavaj sa zalogom njegovim!

[13] Vrati mu zalog, čim zapadne sunce, da može leći spavati u svojem plaštu i da te blagosliva! To će ti se uračunati u zaslugu pred Gospodom, Bogom tvojim.

[14] Ne zakidaj ubogog i siromašnog nadničara, bilo da je on jedan od tvojih zemljaka ili jedan od stranaca, koji su u zemlji tvojoj, u mjestima tvojim.

[15] Isti dan podaj mu plaću njegovu! Sunce neka ne zađe nad njom; jer je siromašan i uzdiše za njom. Inače zavapit će proti tebe Gospodu, i ti si na sebe navalio krivnju.

[16] Oci neka se ne usmrćuju zbog djece njihove i djeca zbog otaca njihovih! Svaki neka bude usmrćen za svoj vlastiti grijeh!

[17] Ne iskrivljuj pravice strancu ili siroti i ne uzimaj u zalogu haljine udovici!

[18] Pomisli na to, da si bio rob u Egiptu, i da te je oslobodio odanle Gospod, Bog tvoj! Zato ti zapovijedam, da tako činiš.

[19] Kad žanješ ljetinu svoju na polju i zaboraviš koji snop na polju, ne vraćaj se, da ga uzmeš! Neka pripadne strancu, siroti i udovici, da te blagoslovi Gospod, Bog tvoj, u svakom poslu ruku tvojih!

[20] Kad treseš masline svoje, ne pretražuj još grane iza sebe! Neka dopadne to strancu, siroti i udovici!

[21] Kad bereš vinograd svoj, ne pabirči pošto obere! Neka to pripadne strancu siroti i udovici!

[22] Pomisli na to, da si i ti bio rob u zemlji egipatskoj! Zato ti zapovijedam, da tako činiš.

Pon. Zakon, glava 25

1 Ako dođu ljudi, koji su među sobom u raspri, pred sud, neka im se sudi! Nedužnoga neka oslobode, a krivca neka osude!

2 Ako je krivac zaslužio batine, tada sudac neka naloži, da ga povale i da mu pred njim dadnu toliko udaraca, koliko odgovara krivnji njegovoj!

3 četrdeset udaraca smije naložiti da mu se dadne, ali ne više, da se ne poništi pred tobom zemljak tvoj, kad bi mu se preko toga udarilo još više udaraca.

4 Ne zavezuj usta volu kad vrše!

5 Ako braća stanuju skupa i jedan od njih umre, a ne ostavi sina iza sebe, onda neka se žena umrloga ne uda vani za stranca! Njezin djever neka otide k njoj, neka je uzme za ženu i izvrši na njoj dužnost djeversku!

6 Prvorođenac, kojega ona rodi, neka nosi ime brata umrloga, da ne izumre ime njegovo u Izraelu.

7 Ako li onaj čovjek neće da uzme snahe svoje, onda snaha njegova neka ide na vrata gradska pred Starješine i neka rekne: Djever moj neće da očuva ime bratu svojemu u Izraelu. On mi neće da učini dužnost djeversku.

8 Starješine grada njegova neka ga tada dozovu i potegnu na odgovor! Prikaže li se on i dadne li izjava: Neću da je uzmem,

9 Onda neka pristupi k njemu snaha njegova pred starješinama, neka mu izuje obuću s nogu, neka mu pljune u lice i glasno povikne: Tako neka bude čovjeku, koji neće da zida kuće brata svojega!

10 Kuća njegova neka se u Izraelu zove samo još kuća bosoga!

11 Ako se pobiju ljudi i žena jednoga doleti da otme muža svojega iz ruku onoga, koji ga bije, i pruži ruku svoju i uhvati ga za sram,

12 Odsijeci joj ruku bez milosrđa!

13 Ne nosi u torbi svojoj dvojaku utegu, težu i lakšu!

[14] Nemoj imati u kući svojoj dvojaku mjeru, veću i manju!

[15] Puna i prava utega neka ti je, puna i prava mjera neka ti je, i da dugo živiš u zemlji, koju ti da je Gospod, Bog tvoj!

[16] Jer je gnusoba Gospodu, Bogu tvojemu, svaki, koji čini tako, svaki, koji čini nepošteno.

[17] Pomisli na to, što ti učiniše Amalečani na putu, kad ste išli iz Egipta!

[18] Na putu napadoše te, jer si bio umoran i iznemogao, pobiše kod tvoje zadnje čete sve, što od umora zastadoše za tobom, bez straha od Boga.

[19] Kad te jednom Gospod, Bog tvoj, smiri od svih neprijatelja tvojih unaokolo u zemlji, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, u posjed i baštinu, tada izbriši pod nebom, što spominje na Amaleka! Ne zaboravi to!

Pon. Zakon, glava 26

[1] Kad dođeš u zemlju, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, u baštinu, i primiš je u posjed i naseliš se u njoj,

[2] Tada uzmi dio od prvina svih poljskih plodova, što si ih požeo od zemlje, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, i metni ih u košaru! Onda idi na mjesto, što ga izabere Gospod, Bog tvoj, da ondje prebiva ime njegovo!

[3] Tamo dođi k svećeniku, koji u to vrijeme bude u službi, i reci mu: Zahvaljujem danas Gospodu, Bogu tvojemu, da sam došao u zemlju, za koju se Gospod zakle ocima našim, da će im je dati.

[4] Nato neka uzme svećenik košaru iz tvoje ruke i metne je pred žrtvenik Gospoda, Boga tvojega!

[5] Tada izgovori i reci pred Gospodom, Bogom svojim: Otac moj bio je Sirijac, koji je lutao naokolo, s malo ljudi otišao je u Egipat i tamo se nastanio. Tamo je postao narod velik, jak i mnogobrojan.

[6] Ali kad su Egipćani zlo postupali s nama, tlačili nas i udarali na nas teške poslove,

[7] Mi zavapismo Gospodu, Bogu otaca svojih. I Gospod je čuo glas naš i pogledao na nevolju našu, na trud naš i na muku našu:

[8] Gospod nas izvede rukom jakom i mišicom podignutom, strahotom velikom i znacima i čudesima.

[9] Dovede nas na ovo mjesto i dade nam zemlju ovu, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med.

[10] I sada evo donosim prvine od plodova zemlje, koju si mi dao, Gospode! Tada stavi košaru pred Gospoda, Boga svojega, i pokloni se Gospodu, Bogu svojemu!

[11] Veseli se svakim dobrom, što ga dade Gospod, Bog tvoj, tebi i kući tvojoj, ti i Levit i stranac, koji stoji kod tebe!

[12] Kad u trećoj godini, u godini desetine, odijeliš svu desetinu od dohodaka svojih i predaš je Levitu, strancu, siroti i udovici, da od toga u prebivalištu tvojemu jedu i nasite se,

[13] Onda moli pred Gospodom, Bogom svojim: Iznesoh iz kuće svoje što je posvećeno i dadoh Levitu, strancu, siroti i udovici točno po naputku, što mi ga ti dade. Nijedne tvoje naredbe ja ne prestupih i ne zaboravih.

[14] Ne jedoh od toga u žalosti svojoj i ništa ne uzeh od toga, kad sam bio nečist. Ništa od toga ne darovah za mrtvaca. Poslušah Gospoda, Boga svojega, i učinih, kako si zapovjedio.

[15] Pogledaj iz svetoga stana svojega, s neba, i blagoslovi narod svoj Izraela i zemlju, koju si nam dao, kao što si se zakleo ocima našim, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med!

[16] Danas ti zapovijeda Gospod, Bog tvoj, da držiš ove zakone i naredbe. Točno ih dakle izvršuj svim srcem i svom dušom!

[17] Danas si se dogovorio s Gospodom, da će on biti Bog tvoj, a ti da ćeš ići putovima njegovim i držati njegove zakone, njegove zapovijedi i njegove odredbe i slušati glas njegov.

[18] I Gospod se je danas dogovorio s tobom, da ćeš biti njegov narod osobit, kao što ti je obećao, i da ćeš izvršavati sve zapovijedi njegove.

19 On će te nad sve narode, koje je stvorio, podignuti hvalom, dašću i slavom. A ti budi svet narod Gospodu, Bogu svojemu, kao što je zapovjedio!"

Pon. Zakon, glava 27

1 Mojsije sa starješinama Izraelovim zapovjedi narodu: "Izvršujte sve zapovijedi, Što vam ih danas dajem!

2 Kad prijeđete preko Jordana u zemlju, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, podigni sebi kamenje veliko, namaži ga krečem,

3 I napiši na njemu, čim prijeđeš, sve riječi toga zakona, da uđe u zemlju, koju ti daje Gospod, Bog tvoj, u zemlju, u kojoj teče mlijeko i med, kao što ti je obećao Gospod, Bog otaca tvojih.

4 Kada dakle prijeđete preko Jordana, postavi to kamenje, za koje vam danas dadoh uputu, na gori Ebalu i namažite ga krečem!

5 Napravi ondje i žrtvenik u čast Gospodu, Bogu svojemu, žrtvenik od kamenja, što ga nijesi klesao gvožđem!

6 Od neklesana kamenja po digni žrtvenik Gospodu, Bogu svojemu! Tada na njemu prinesi Gospodu, Bogu svojemu, žrtve paljenice!

7 Žrtvuj mirotvorne žrtve i drži ondje gozbu žrtvenu! Veseli se pred Gospodom, Bogom svojim!

8 Napiši na to kamenje razgovijetno i pomno sve riječi toga zakona!"

9 Mojsije i levitski svećenici upraviše svemu Izraelu još ove riječi: Šuti, Izraele, i slušaj! Danas si postao narod Gospoda, Boga svojega.

10 Slušaj, glas Gospoda, Boga svojega, i drži njegove zapovijedi i naredbe, što ti ih dajem danas!"

11 Isti dan zapovjedi Mojsije narodu:

12 Čim prijeđete preko Jordana, neka stanu jedni na gori Gerizimu, da blagoslivljaju narod, naime Simeon, Levi, Juda, Isakar, Josip i Benjamin.

[13] Drugi neka stanu na gori Ebalu, da proklinju, naime Ruben, Gad, Ašer, Zebulun,
Dan i Naftali.

[14] Leviti neka počnu i jakim glasom neka progovore svima Izraelcima:

[15] Proklet, tko napravi lik rezan ili liven, gnusoban Gospodu, djelo ruke umjetnikove,
i postavi ga potajno! I sav narod neka odgovori: Amen!

[16] Proklet, tko prezire oca svojega ili mater svoju! I sav narod neka odgovori: Amen!

[17] Proklet, tko pomakne među bližnjega svojega! I sav narod neka odgovori: Amen!

[18] Proklet, tko zavede slijepca puta! I sav narod neka odgovori: Amen!

[19] Proklet, tko iskrivi pravicu strancu, siroti i udovici! I sav narod neka odgovori:
Amen!

[20] Proklet, tko sagriješi sa ženom oca svojega, jer pogrdi ženidbenu postelju oca
svojega. I sav narod neka odgovori: Amen!

[21] Proklet, tko sagriješi s kojim živinčetom! I sav narod neka odgovori: Amen!

[22] Proklet, tko sagriješi sa sestrom svojom, kćerju oca svojega ili matere svoje! I sav
narod neka odgovori: Amen!

[23] Proklet, tko sagriješi sa svasti svojom! I sav narod neka odgovori: Amen!

[24] Proklet, tko ubije bližnjega svojega iz potaje! I sav narod neka odgovori: Amen!

[25] Proklet, tko primi kakav dar, da prolije krv nedužnu! I sav narod neka odgovori:
Amen!

[26] Proklet, tko ne drži zapovijedi ovoga zakona i ne izvršuje ih! I sav narod neka
odgovori: Amen!

Pon. Zakon, glava 28

[1] Ako budeš vjerno slušao Gospoda, Boga svojega, i ako budeš izvršivao zapovijedi
njegove, što ti ih dajem danas, uzvisit će te Gospod, Bog tvoj, nad sve narode na
zemlji.

2 Svi ovi blagoslovi doći će na te i stignut će te, ako budeš slušao Gospoda, Boga svojega.

3 Blagoslovljen ćeš biti u gradu i blagoslovljen u polju.

4 Blagoslovljen će biti plod tijela tvojega, plod njive tvoje, plod stoke tvoje, mlade goveda tvojih i ovaca tvojih.

5 Blagoslovljena će biti žetvena košara tvoja i naćve tvoje.

6 Blagoslovljen ćeš biti, kada dolaziš, i blagoslovljen, kada odlaziš.

7 Gospod će poraziti pred tobom neprijatelje tvoje, koji se dignu uroti tebi. Jednim putem dolaze oni proti tebe, a na sedam putova bježe pred tobom.

8 Gospod će ti dati blagoslov u žitnicama tvojim i u svakom poslu ruku tvojih. On će te blagosloviti u zemlji, koju ti daje Gospod, Bog tvoj.

9 Gospod će te učiniti svetim narodom svojim, kao što ti se je zakleo, ako izvršuješ zapovijedi Gospoda, Boga svojega, i ideš putovima njegovim.

10 Svi narodi u zemlji vidjet će, da se s pravom zoveš narodom Gospodnjim, i bojat će se tebe.

11 Gospod će te obasuti dobrima, plodom tijela tvojega, stoke i njive u zemlji, za koju se zakleo Gospod ocima tvojim da će ti je dati.

12 Gospod će otvoriti bogatu riznicu svoju, nebo, da zemlji tvojoj u pravo vrijeme dadne dažd i da blagoslovi svaki rad ruku tvojih. Onda možeš davati u zajam mnogim narodima, a sam da ne moraš uzimati u zajam.

13 Gospod će te učiniti glavom a ne repom, Ti ćeš samo biti gore a nikada dolje, ako slušaš zapovijedi Gospoda, Boga svojega, što ti ih dajem danas, i točno ih izvršuješ.

14 Od svega, što ti zapovijedam danas, ne odstupaj ni nadesno ni nalijevo, pristajući za drugim bogovima i služeći njima!

15 Ali ako ne slušaš Gospoda, Boga svojega, i točno ne držiš svih njegovih zapovijedi i naredaba, što ti ih dajem danas, onda će doći na te sva ova prokletstva i stignut će te:

16 Proklet ćeš biti u gradu, proklet u polju.

17 Prokleta će biti žetvena košara tvoja i naćve tvoje.

18 Proklet će biti plod tijela tvojega, plod njive tvoje, mlad goveda tvojih i ovaca tvojih.

19 Proklet ćeš biti, kada dolaziš, i proklet, kada odlaziš.

20 Gospod će poslati na tebe prokletstvo, zabunu i strah u svim radovima, što ih preduzmeš, dok za kratko vrijeme posve ne propadneš zbog zlih djela svojih, po kojima si otpao od mene.

21 Gospod će na te donijeti kugu, dok te posve ne istrijebi iz zemlje, u koju ideš da je posjedneš.

22 Gospod će te udariti sušicom, groznicom, upalom, žegom sušom, snijeti i metljikom. Ova će te zla progoniti, dok ne propadneš.

23 Nebo nad glavom tvojom postat će mjed, a zemlja pod nogama tvojim gvožde.

24 Gospod će dažd u zemlji tvojoj pretvoriti u prah i pepeo. Oni će padati s neba na te, dok ne budeš uništen.

25 Gospod će te poraziti pred neprijateljima tvojim. Jednim ćeš putem izaći proti njima, a na se dam ćeš putova bježati pred njima. Svima kraljevstvima na zemlji bit ćeš jedno strašilo.

26 Mrtvaci tvoji bit će hrana svima pticama nebeskim i životinjama divljim, i nitko ih neće poplašiti.

27 Gospod će te udariti prištem egipatskim, micinom, svrabom i krastom, od čega se nećeš više moći iscijeliti.

28 Gospod će te udariti bjesnilom, sljepoćom i pometnjom duha.

29 U jasno podne pipat ćeš okolo, kao što pipa slijepac u mraku. U svojim pothvatima nećeš imati sreće. Uvijek će te tlačiti i odirati, a nitko ti neće pomoći.

30 Oženit ćeš se, a drugi će biti s tvojom ženom. Sazidat ćeš kuću, a nećeš stanovati u njoj. Posadit ćeš vinograd, a nećeš uživati njegova ploda.

31 Vol tvoj klat će se na tvoje oči, a ti ga nećeš jesti. Magarac tvoj otet će ti se pred očima i neće ti se više vratiti, Ovce tvoje dat će se neprijateljima tvojim, i nitko ti neće pomoći.

32 Sinovi tvoji i kćeri tvoje past će kao plijen tuđemu narodu. Oči tvoje morat će to gledati i kapat će jednako za njima. Ali ti ćeš biti nemoćan.

33 Plod zemlje tvoje i sav prihod muke tvoje izjest će narod, kojega ne znaš. Tlačit će te jednako i zlostavljati uvijek.

34 Poludjet ćeš od onoga, što ćeš gledati svojim očima.

35 Gospod će te udariti prištevima zlim na koljenima i na golijenima, tako da neće na tebi ostati ništa zdravo od tabana do tjemena.

36 Gospod će tebe i kralja, kojega ćeš postaviti nad sobom, odvesti u narod, kojega nijesi znao ti ni oci tvoji. Tamo ćeš služiti tuđim bogovima od drveta i kamena.

37 Postat ćeš predmet zgražanja, rugla i posmijeha svima narodima, u koje te odvede Gospod.

38 Mnogo ćeš sjeme iznijeti u polje, a samo ćeš malo od toga požeti jer će ga izjesti skakavci.

39 Vinograde ćeš saditi i obrađivati. Ali vina nećeš piti i u klijet spremati, jer će izjesti crvi.

40 Imat ćeš maslina u svem području svojem, ali se nećeš moći mazati uljem, jer će opasti masline tvoje.

41 Imat ćeš sinova i kćeri, ali neće pripadati tebi, jer će otići u ropstvo.

42 Sve drveće tvoje i rod zemlje tvoje uništit će buba.

43 Stranac, koji prebiva kod tebe, penjat će se nada te sve više, a ti ćeš padati sve niže.

44 On će ti, uzaimati; a ti mu ne ćeš moći uzajmiti. On će postati glava, a ti rep.

45 Sva ova prokletstva doći će na te, progonit će te i stizat će te, dok se ne istrijebiš
ako ne budeš slušao Gospoda, Boga svojega, i ne budeš držao njegovih zapovijedi i
naredaba, što ti ih je dao.

46 Ona će biti tebi i potomcima tvojim kao znak i čudo dovijeka.

47 Kad nijesi htio radosno i rado služiti Gospodu, Bogu svojemu, uza sve obilje,

48 Služit ćeš neprijateljima svojim, koje proti tebe pošalje Gospod, u gladi i žeđi, u
golotinji i svakoj oskudici. On će ti metnuti gvozden jaram na vrat, dok te ne uništi.

49 Gospod se iz daleke daljine, s kraja svijeta, dovesti proti tebe narod, koji leti kao
orao, narod, kojemu jezika ne razumiješ.

50 Narod tvrdoga pogleda, koji ne štedi starca i s mladićem nema smilovanja.

51 On će izjesti omladak stoke tvoje i prihod polja tvojega, dok se ne istrijebiš. On ti
neće ništa ostaviti od žita, vina i ulja od ploda goveda i ovaca, dok te ne upropasti.

52 On će te opkoliti u svim gradovima tvojim, dok po svoj zemlji tvojoj ne popadaju
zidovi tvoji visoki i tvrdi, u koje se uzdaješ. On će te opkoliti u svim gradovima
tvojim, po svoj zemlji, koju ti dadne Gospod. Bog tvoj.

53 Tada ćeš u nevolji i tjeskobi, u koju će te staviti neprijatelj tvoj, jesti plod svojega
vlastitog tijela, meso svojih sinova i kćeri, koje ti dadne Gospod, Bog tvoj.

54 I najmekši i najnježniji čovjek kod tebe bit će pun zlovolje prema bratu svojemu,
prema ljubljenoj ženi svojoj i djeci svojoj, što mu još ostaje.

55 Nikome od njih neće dati mesa djece svoje, što će ga jesti, jer neće imati ništa
drugo u nevolji i tjeskobi, u koju će te staviti neprijatelj tvoj u svim gradovima
tvojim.

56 I najmekša i najnježnija žena kod tebe, koja se ne bi usudila metnuti svoju nogu na
golu zemlju, jer je bila odveć nježna i mekušna, bit će zlovoljna prema ljubljenome
mužu svojemu, prema sinu svojemu i kćeri svojoj,

57 Zbog posteljice, što dolazi iz krila njezina, ili zbog djece, kojoj daje život, jer u
oskudici svakoj ona će ih potajno jesti od nevolje i tjeskobe, a koju će te staviti
neprijatelj tvoj u gradovima tvojim.

[58] Ako ne budeš točno držao se zapovijedi ovoga zakona, što su zapisane u ovoj knjizi, i ako se ne budeš bojao uzvišenoga i časnoga imena, Gospoda, Boga svojega.

[59] Poslat će Gospod tebi i potomcima tvojim vanredne kušnje, teška i dugotrajna zla, ljute i duge bolesti.

[60] Sva zla egipatska, od kojih se plašiš, pustit će na tebe, i one će se prilijepiti za tebe.

[61] Usto će Gospod pustiti na tebe još sve bolesti i kušnje, to nijesu zapisane u ovoj zakonskoj knjizi, dok se ne istrijebiš.

[62] Ostat će vas samo malo, makar vas prije bilo kao zvijezda nebeskih, ako ne budeš slušao Gospoda, Boga svojega.

[63] Kao što vam se je Gospod radovao, da vam dobro čini i da vas množi, tako će vam se sad Gospod radovati, da vas zatire i istrebljuje. Bit ćete iskorijenjeni iz zemlje, u koju ideš da je zaposjedneš.

[64] Gospod će te razasuti po svim narodima, s jednoga kraja zemlje do drugoga. Tamo ćeš služiti drugim bogovima, koji su bili nepoznati tebi i ocima tvojim, bogovima od drveta i kamena.

[65] Među ovim narodima nećeš uživati mira. Tvoja noga neće imati počivališta. Tamo će ti Gospod utisnuti u srce tjeskobu u oči težnju za zavičajem i u dušu tugu.

[66] Život svoj vidjet ćeš da visi o koncu. Drhtat ćeš danju i noću i nećeš se osjećati nikada siguran za život svoj.

[67] Ujutro govorit ćeš: O, da je već večer, a uvečer govorit ćeš: O, da je već jutro, od tjeskobe u srcu, što ćeš je imati, i od svega onoga, što ćeš morati svojim očima gledati,

[68] Onda će te Gospod vratiti u Egipat na lađama, putem, za koji ti rekoh: Neće ga više nikada vidjeti! Tamo će vas prodavati neprijateljima vašim za robove i ropkinje, Ali nitko vas neće htjeti kupiti."

Pon. Zakon, glava 29

[1] To su riječi zavjeta, što ga Mojsije po zapovijedi Gospodnjoj sklopi sa sinovima Izraelovim u zemlji moapskoj, osim zavjeta, što ga je bio s njima učinio na Horebu.

2 Mojsije sazva sav Izrael i reče im: "Vidjeli ste sve, što učini Gospod pred vašim očima u zemlji egipatskoj faraonu, svim slugama njegovim i svoj zemlji njegovoj:

3 Kušnje velike, što ih vidješe oči tvoje, one znake velike i čudesa.

4 Ali vam ne dade Gospod do danas razuma, da spoznate, ni očiju, da vidite, ni ušiju, da čujete.

5 Vidio sam vas četrdeset godina po pustinji. Haljine na tijelu vašemu nijesu se raspale. Obuća tvoja nije se izderala na nogama tvojim.

6 Kruha nijeste jeli i vina i jakoga pića nijeste pili. Tako ste imali spoznati, da sam ja Gospod, Bog vaš.

7 Kad dođoste na ovo mjesto, izađe Sihon, kralj hešbonski, i Og, kralj bašanski, pred nas u boj. Ali ih pobismo.

8 Osvojismo zemlju njihovu i dadosmo je u baštinu Rubenovcima, Gadovcima i polovini plemena Manasehova.

9 Zato držite i izvršujte zapovijedi ovoga zavjeta, da imadnete uspjeh u svemu, što preduzimate!

10 Vi stojite danas svi pred Gospodom, Bogom svojim: plemenski glavari vaši, suci vaši, starješine vaše i upravitelji vaši, svi ljudi Izraelovi,

11 Djeca vaša, žene vaše, i stranac, koji je kod tebe u taboru, i onaj, koji ti siječe drva, i onaj, koji ti nosi vodu.

12 Imate se obvezati na zavjet s Gospodom, Bogom svojim, i na zakletvom potvrđeni ugovor, što ga učini s tobom danas Gospod, Bog tvoj.

13 Tako on danas hoće da te postavi za narod svoj i da bude Bog tvoj, kao to ti je obećao i kao što se zakleo ocima tvojim, Abrahamu, Izaku i Jakovu.

14 Ali ne s vama samo sklapam ja ovaj savez i ovaj zakletvom potvrđeni ugovor,

15 Nego i s onima, koji danas stoje ovdje s nama pred Gospodom, Bogom našim, i s onima, koji nijesu danas ovdje nazočni s nama.

[16] A vi se još spominjete, kako smo prebivali u zemlji egipatskoj i kako smo išli posred naroda, kroz koje ste prošli.

[17] Vidjeli ste ogavne idole njihove od drveta i kamena, od srebra i zlata, Što ih imaju.

[18] Neka ne bude među vama čovjeka, ni žene, ni porodice, ni plemena, koji bi se danas odvratili od Gospoda, Boga našega! Neka ne bude među vama korijena, na kojem bi rastao otrov i pelin!

[19] Nitko, koji čuje riječi ove zakletve, neka ipak ne obeća sebi blagoslova i neka ne pomisli: Bit će mi dobro, iako budem slijedio svoju vlastitu volju! Tako bi se uništilo natopljeno zajedno s osušenim.

[20] Takvu neće Gospod nikada oprostiti, nego će se onda brzo raspaliti srdžba i jarost Gospodnja proti njemu. Sva prokletstva, što su zapisana u ovoj knjizi, srušit će se na njega, i Gospod će izbrisati ime njegovo pod nebom.

[21] Gospod će ga izlučiti na propast iz svih plemena Izraelovih, po svim prokletstvima zavjeta, što su zapisana u ovoj knjizi zakona.

[22] Budući naraštaji, djeca vaša, što nastanu iza vas, i stranac, koji dođe iz daleke zemlje, pitat će, kad u zemlji ovoj vide zla i bolesti, kojima će je udariti Gospod.

[23] Sve njezino tlo jest mjesto sumporno, slano, opaljeno. Na njemu se ne može sijati i ništa ne niče na njemu. Tu ne raste nikakva biljka. Tu je opustošenje kao ono Sodome i Gomore, Adme i Seboima, koje zatre Gospod u gnjevu svojem i u jarosti svojoj.

[24] Jest, svi će narodi pitati: Zašto Gospod učini tako toj zemlji? Zašto ta strahovita srdžba i jarost?

[25] Tada će se odgovoriti jer prelomiše zavjet Gospoda, Boga otaca svojih, što ga on sklopi s njima, kad ih izvede iz zemlje egipatske,

[26] I odoše da služe tuđim bogovima i da im se klanjaju, bogovima, koji su im bili nepoznati i kojih im on nije bio odredio.

[27] Zato se raspali srdžba Gospodnja na tu zemlju tako, da pusti na nju sva prokletstva, što su zapisana u ovoj knjizi.

[28] Zato ih Gospod u srdžbi i jarosti i u silnom ogorčenju istrijebi iz zemlje njihove i izbaci ih u drugu zemlju, kao što je danas.

[29] Tajne su stvari u Gospoda, Boga našega. Objavljene stvari za nas su i djecu našu dovijeka, da izvršujemo sve zapovijedi ovoga zakona.

Pon. Zakon, glava 30

[1] Kad sve to, blagoslov i prokletstvo, što iznesoh preda te, dođe na tebe, tada uzmi to sebi k srcu među svim narodima, u koje te progna Gospod, Bog tvoj!

[2] Obrati se s djecom svojom iz svega srca i iz sve duše Gospodu, Bogu svojemu, i poslušaj ga u svemu, što ti zapovijedam danas!

[3] Tada će Gospod, Bog tvoj, promijeniti sudbinu tvoju, smilovat će se tebi i opet će te skupiti između svih naroda, među koje te razasu Gospod, Bog tvoj.

[4] Kad bi te prognao i do na kraj neba, Gospod, Bog tvoj, opet će te skupiti i odonud te uzeti natrag.

[5] Gospod, Bog tvoj, dovest će te u zemlju, koju su bili zaposjeli oci tvoji. Opet ćeš je posjedovati, Učinit će te sretnijim i brojnijim, nego što su bili oci tvoji.

[6] Gospod, Bog tvoj, obrezat će tada srce tebi i potomcima tvojim, da ljubiš Gospoda, Boga svojega, iz svega srca i iz sve duše, da mogneš živjeti.

[7] Sva ona prokletstva srušit će tada Gospod, Bog tvoj, na tvoje neprijatelje i protivnike, koji su te progonili.

[8] Tada će opet slušati Gospoda i izvršavati sve zapovijedi njegove, što ti ih dajem danas.

[9] Gospod, Bog tvoj, dat će ti izobilje dobara u svemu, što preduzmeš u blagoslovu djece, u plodu stoke i u prihodima zemlje, jer će Gospod, kao što je imao radost na ocima tvojim, na spasenje tvoje imati opet radost tebi zbog toga,

[10] Što slušaš Gospoda, Boga svojega, izvršuje njegove zapovijedi i zakone, što su zapisani u ovoj knjizi zakona, i zbog toga, što se iz svega srca i iz sve duše opet vraćaš Gospodu, Bogu svojemu.

[11] Zakon, što ti ga dajem danas, nije za te pretežak i nije nedokučiv.

[12] Nije na nebu, da bi morao reći: Tko će nam se popeti na nebo, da nam ga donese i objavi, da ga mognemo izvršavati?

[13] I nije preko mora, da bi morao reći: Tko će nam otići preko mora, da nam ga donese i objavi, da ga mognemo izvršavati?

[14] Ne, posve blizu ti je zakon. U tvoja usta i u tvoje srce stavljen je, tako da ga mogneš izvršavati.

[15] Gle, danas stavljam preda te život i sreću, smrt i nesreću.

[16] što ti zapovijedam danas, jest, da ljubiš Gospoda, Boga svojega, da ideš putovima njegovim i da držiš njegove zapovijedi, zakone i naredbe. Tada ćeš ostati na životu i umnožiti se, i Gospod, Bog tvoj, blagoslovit će te u zemlji, u koju ideš, da je zaposjedneš.

[17] Ako li se odvrati srce tvoje i ne budeš slušao i dadneš se zavesti, da se klanjaš tuđim bogovima i služiš njima,

[18] Onda vas već danas uvjeravam, da ćete propasti. Tada nećete dugo živjeti u zemlji, u koju idete preko Jordana, da je zaposjednete.

[19] Zazivam danas nebo i zemlju proti vas za svjedoke: Život i smrt, blagoslov i prokletstvo stavio sam preda te. Zato izaberi život, da ostaneš na životu, ti i potomci tvoji!

[20] Ljubi Gospoda, Boga svojega, slušaj ga i budi mu vjerno odan, jer o tom ovisi život tvoj i duljina dana tvojih, što ih smiješ provesti u zemlji, za koju se zakleo Gospod ocima tvojim, Abrahamu, Izaku i Jakovu, da će im je dati."

Pon. Zakon, glava 31

[1] Mojsije ode i održa ovaj govor svemu Izraelu:

[2] Reče im: "Meni ima sada sto i dvadeset godina i ne mogu više odlaziti i dolaziti I Gospod mi je rekao: Ne smiješ prije i preko toga Jordana.

[3] Gospod, Bog tvoj, ići će pred tobom prijeko. On će rastjerati te narode ispred tebe, tako da mogne stupiti na njihovo mjesto. I Jošua će ići pred tobom prijeko, kao što je odredio Gospod.

[4] Gospod će učiniti s njima, kako je učinio s kraljevima amorejskim Sihonom i Ogom i sa zemljom njihovom, koje uništi.

[5] Kad ih Gospod preda u vašu vlast, onda im učinite posve po zapovijedi, koju vam dadoh!

[6] Budite srčani i hrabri! Ne bojte se i Ne preplašite se od njih, jer Gospod, Bog tvoj, ide sam s tobom. On te ne pušta i ne ostavlja."

[7] Tada Mojsije dozva Jošuu i dade mu u nazočnosti svega Izraela slijede i nalog: "Budi srčan i hrabar, jer ćeš ti ući s ovim narodom u zemlju, za koju se zakleo Gospod ocima njihovim da će im je dati. Ti ćeš je razdijeliti među njih u baštinu.

[8] Gospod će sam ići pred tobom. On je s tobom. On te ne pušta i ne ostavlja. Ništa se ne boj i ne plaši!"

[9] Mojsije napisa ovaj zakon i predade ga svećenicima, sinovima Levijevim, koji nose kovčeg zavjeta Gospodnjega, i svima starješinama Izraelovim.

[10] Mojsije im dade ovaj nalog: "Svake sedme godine, u godini oprosnoj, na blagdan sjenica,

[11] Kad dođe sav Izrael i stane pred Gospoda, Boga tvojega, na mjesto, koje izabra sebi, pročitaj glasno ovaj zakon pred svim Izraelom!

[12] Skupi narod, ljude, žene i djecu i stranca, koji je kod tebe u mjestima tvojim, da ga čuju i da se boje Gospoda, Boga vašega, i točno izvršuju sve odredbe ovoga zakona!

[13] Djeca njihova, koja ga još ne upoznaše, neka ga čuju i neka se nauče bojati se Gospoda, Boga vašega, dok živite u zemlji, u koju idete preko Jordana, da je zaposjednete!"

[14] Nato reče Gospod Mojsiju: "Eto, tvoji dani približuju se smrti. Dozovi Jošuu! Stupite u Šator sastanka, da mu dadnem svoje zapovijedi!" Mojsije i Jošua otidoše i stupiše u Šator sastanka,

15 I Gospod se javi u Šatoru u stupu od oblaka. Stup od oblaka stajao je na ulazu u
Šator.

16 Tada reče Gospod Mojsiju: "Eto, ti ćeš sad počinuti s ocima svojim. Tada će se
ovaj narod podići i činit će u svojoj sredini preljubu s tuđim bogovima zemlje, u koju
ide. On će me ostaviti i prelomit će zavjet moj, što sam ga sklopio s njim.

17 Taj dan raspalit će se srdžba moja proti njemu. Ostavit ću ih i skrit ću lice svoje od
njih, tako da budu uništeni. Mnoga zla i tjeskobe stignut će ih. Onda će reći: Ove
muke stigoše me samo zato, jer Bog moj ne prebiva više u mojoj sredini.

18 A ja ću o da sasvim skriti lice svoje zbog svega toga zla, što ga počiniše. Oni se
obratiše k tuđim bogovima.

19 Napišite sad sebi ovu pjesmu! Nauči je sinove Izraelove! Metni im je u usta, da mi
ta pjesma bude kao svjedok proti sinova Izraelovih!

20 Odvest ću ih u zemlju, za koju sam se zakleo ocima njihovim, u kojoj teče mlijeko i
med. Ali kada budu jeli i nasite se i ugoje se, tada će se obratiti k tuđim bogovima i
njima će služiti. A mene će odbaciti i prelomit će zavjet moj.

21 Kada ih onda stignu mnoga zla i tjeskobe, tada će ta pjesma, koja će nezaboravno
dalje živjeti u ustima potomaka njihov, svjedočiti proti njih, da sam ja znao misli
njihove, kojima se danas bave, prije nego ih uvedoh u zemlju, koju sam im pod
zakletvom obećao."

22 Mojsije dakle taj dan napisa tu pjesmu i nauči je sinove Izraelove.

23 A Jošui, sinu Nunovu, zapovjedi: "Budi srčan i hrabar, jer ćeš ti uvesti sinove
Izraelove u zemlju, za koju sam im se zakleo. Ja ću biti s tobom!"

24 Kad napisa Mojsije riječi ovoga zakona u knjigu sve do kraja.

25 Tada zapovjedi Mojsije Levitima, koji su nosili kovčeg zavjeta Gospodnjega:

26 "Uzmite ovu knjigu zavjeta i metnite je pokraj kovčega zavjeta Gospoda, Boga
svojega, da bude tamo kao svjedok proti vas!

27 Jer poznam nepokornost tvoju i tvrdi vrat tvoj. Eto, dok još živim među vama,
nepokorni ste Gospodu. Koliko još više bit će tako po smrti mojoj!

[28] Skupite k meni sve starješine plemena svojih i upravitelje svoje, da im glasno izgovorim te riječi i da pozovem kao svjedoke proti njih nebo i zemlju!

[29] Jer znam, da ćete po smrti mojoj posve naopako raditi i zaći s puta, što vam ga pokazah. Zato će vas zadesiti nesreća u buduće vrijeme, jer činite, što se ne dopada Gospodu, jer ga potičete na srdžbu djelom ruku svojih."

[30] Nato Mojsije izgovori svoj i zajednici Izraelovoj riječi ove pjesme do kraja:

Pon. Zakon, glava 32

[1] "Slušajte, nebesa: sad hoću da govorim! Zemlja neka čuje riječ usta mojih!

[2] Kao dažd neka se spusti nauk moj! Kao rosa neka pada riječ moja! Kao sitan dažd na mladu travu, kao krupan dažd na odraslu travu.

[3] Glasno ću javljati slavu Gospodnju: čast dajte Bogu našemu!

[4] Hridina je, savršeno je djelo njegovo. Svi su njegovi putovi pravica, Bog je vjeran, bez krivnje, pravedan i istinit.

[5] Ali grdno sagriješiše proti njega nevaljali sinovi njegovi: rod zao i naopak.

[6] Tako li vraćate Gospodu, narode ludi i bezumni? Nije li on otac tvoj, Stvoritelj tvoj, koji te napravi i utvrdi?

[7] Spomeni se negdašnjih dana! Pomisli na godine kroz sve naraštaje! Pitaj oca svojega: on će ti javiti, starce svoje: oni će ti pripovjediti!

[8] Kada je Svevišnji dijelio narodima posjede, kada je dijelio sinove čovječje, tada je postavio međe narodima po broju sinova Izraelovih.

[9] Jer je dio Gospodnji narod njegov, Jakov je njemu odmjerena baština.

[10] Nađe ga u zemlji pustari, u pustinji, gdje buči samoća. Ogradio ga je, štitio, čuvao ga je kao zjenicu oka svojega.

[11] Kao što se orao, koji straži nad gnijezdom svojim, uzdiže iznad ptića svojih, rasprostire krila, uzima ih i nosi jakim krilima svojim:

[12] Tako ga je vodio Gospod jedini, i nije bilo tuđega boga s njim.

[13] Vodio ga je na visine zemlje, i jeo je plodove poljske. Davao mu je da siše med iz kamena, ulje iz tvrda kremena,

[14] Maslo od krava, mlijeko od ovaca, pretilinu od janjaca i ovnova, od bašanskh volova i jaraca, i srce od najslađe pšenice, i pio krv od grožđa, vino iskričavo.

[15] Ali se Ješurun ugoji, pa se stade ritati; utovio si, udebljao i zasalio; pa odbaci Boga, koji ga je stvorio, i prezre Hridinu spasenja svojega.

[16] I razdražiše ga tuđim bogovima, gadovima razgnjeviše ga.

[17] Đavolima, koji nijesu bogovi, prinosili su žrtve, bogovima, kojih nijesu znali, posve novima, koji istom nastadoše, kojih nijesu častili oci vaši.

[18] A na Hridinu, koja ti život dade, nijesi više mislio, zaboravio si Boga, koji te u svijet stavi.

[19] Kad to vidje Gospod, odbaci ih, pun gnjeva zbog takvih sinova i kćeri.

[20] Ovo je riječ njegova: Skrit ću im lice svoje i vidjet ću, kakav će im biti konac; oni su rod posve pokvaren, sinovi, u kojih nema vjere.

[21] Razdražiše me praznim idolima svojim, razgnjeviše me vjetrovitim idolima svojim. I Ja ću njih razdražiti narodom nepoštenim, razljutit ću ih narodom ludim.

[22] Jer se je rasplamtio oganj gnjeva mojega, bukti do u dubinu bezdana, ždere zemlju i plod njezin, popali temelje brdima.

[23] Zgrnut ću na njih zla, strijele svoje pobacat ću na njih.

[24] Glad će ih satirati, groznica i ljuta kuga proždirati, i poslat da na njih zube zvjeradi i otrov zmija, što plaze u prahu.

[25] Tada će ih ubijati izvana mač, a po kućama strah, i momka i djevojku, dijete nejače i sijeda čovjeka.

[26] Rekao bih: Posve ću ih razbiti, spomen ću im uništiti među ljudima,

27 Da se ne bih bojao ruga neprijateljeva, da se ne bi tlačitelji njihovi ponijeli i rekli: Ruka je naša nadvladala, nije Gospod učinio sve ovo.

28 Jer su narod bez razboritosti, nema u njih razuma.

29 Kad bi bili mudri, razumjeli bi ovo i mislili bi na svršetak svoj.

30 Kako bi jedan mogao goniti tisuću, a dvojica natjerati u bijeg deset tisuća, da ih nije prodala Hridina njihova i da ih nije predao Gospod?

31 Jer hridina njihova nije kao naša Hridina; neprijatelji naši tomu su svjedoci.

32 Jer je čokot njihov od čokota sodomskoga, od poljana gomorskih. Grožđe je njihovo grožđe puno otrova, jagode su njihove gorke kao žuč,

33 Vino je njihovo slina zmajeva, grozan otrov aspidin.

34 Nije li to kod mene pohranjeno, zapečaćeno u riznici mojoj?

35 Moja je osveta i plaća, u vrijeme, kad im popuzne noga; jer je blizu dan propasti njihove, ide brzo, što će ih zadesiti.

36 Tada će Gospod pribaviti pravicu narodu svojemu i pokazat će smilovanje slugama svojim, jer vidi, da je snaga usahnula, da više nema slobodnjaka i robova.

37 I pitat će: Gdje su im sad bogovi njihovi, gdje hridina njihova, kojoj su se utjecali?

38 Oni, koji jedoše salo žrtava njihovih, oni, koji piše vino naljeva njihovih: neka sad ustanu, neka vam pomognu, neka vam budu zaklon!

39 Ipak vidite, da sam ja, i samo ja, i da nema boga osim mene! Ja sam, koji ubija i opet oživljava; ja sam, koji rane zadaje i opet iscjeljuje. Ništa se ne ote mojoj ruci.

40 Jer podižem k nebu ruku svoju i kunem se: Tako da sam doista živ dovijeka:

41 Kad naoštrim sjajni mač svoj i u ruku svoju uzmem suđenje, učinit ću osvetu na tlačiteljima svojim, vratit ću onima, koji mrze na me.

42 Napojit ću krvlju strijele svoje, mač moj žderat će meso, krv ubijenih i zarobljenih, glavu dugokosu neprijatelja.

[43] Slavite, vi narodi, narod njegov, jer osvećuje krv sluga svojih, osvećuje se tlačiteljima svojim, čini okajanje za zemlju, narod svoj!"

[44] Mojsije dakle ode i glasno izgovori narodu sve riječi ove pjesme, on i Jošua, sin Nunov.

[45] Kad je bio Mojsije do kraja izgovorio sve ove riječi svemu Izraelu,

[46] Reče im: "Privijte k srcu sve riječi, što vam ih danas svečano nalažem! Stavite ih na srce djeci svojoj, da izvršuju točno sve zapovijedi ovoga zakona!

[47] Jer to nijesu za vas prazne riječi. To je život vaš! Izvršivanjem ovih zapovijedi dugo ćete prebivati u zemlji, u koju idete preko Jordana, da je zaposjednete,

[48] Isti dan reče Gospod Mesiju:

[49] "Uzađi na Abarim gorje, na goru Nebo, koja je u zemlji moapskoj prema Jerihu! Pogledaj zemlju kanaansku, koju dajem sinovima Izraelovim u posjed!

[50] Onda umri na gori, na koju uzađeš, i priberi se k zemljacima svojim, kao što je umro brat tvoj Haran na gori Horu i pribrao se k zemljacima svojim,

[51] Jer krivo uradiste proti meni među sinovima Izraelovim kod Vode Meribe u Kadešu u pustinji Sinu, i jer me među sinovima Izraelovim ne htjedoste pokazati kao svetoga.

[52] Zato ćeš samo pred sobom vidjeti tu zemlju. Nećeš ući u zemlju, koju dajem sinovima Izraelovim."

Pon. Zakon, glava 33

[1] Ovo je blagoslov, što ga pred smrt svoju podijeli sinovima Izraelovim Mojsije, čovjek Božji.

[2] Reče: "Sa Sinaja dođe Gospod, u svijetlu se ukaza sa Seira narodu, zasja s gore paranske, dođe usred svetih četa anđelskih, iz desnice njegove razbuktio se plamen.

[3] Još on ljubi narod svoj. Svi pobožni njegovi u ruci su njegovoj. Okupili se uz noge tvoje, primili su zapovijedi tvoje,

[4] Zakon, što nam ga naloži Mojsije.

5 Tada postade dio baštine tvoje zajednica Jakovljeva, i on postade kralj u Ješurunu, kad se skupljali glavari narodni i okupljala se plemena Izraelova.

6 Pa neka živi Ruben, neka ne izumre nikada! Ali njegovih ljudi neka bude malo!"

7 A ovo za Judu. Reče: "Gospode, čuj molitvu Judinu, dovedi ga k narodu njegovu! Njegove se ruke bore za njega. Budi mu obrana proti tlačiteljima njegovim!"

8 O Leviju reče: "Tvoj Tumim i tvoj Urim u čovjeka su, koji se posvetio tebi. Njega si okušao kod Mase, s njim se prepirao kod Vode Meribe,

9 S njim, koji reče o svojemu ocu i materi: Ne poznam ih; koji nije gledao na svoju braću i nije više znao za sinove svoje. Oni su izvršavali zapovijed tvoju, držali se zavjeta tvojega.

10 Zakone tvoje uče oni Jakova, naputke tvoje Izraela. Prinose ti kad, žrtve paljenice na tvojemu žrtveniku.

11 Blagoslovi, Gospode, snagu njegovu! Neka ti mio bude rad ruku njegovih! Slomi leđa neprijateljima njegovim i onima, koji mrze na njega, da više nikada ne ustanu!"

12 O Benjaminu reče: "Ljubimac je Gospodnji, skriven kod njega boravi. On ga štiti vazda. Smije stanovati među plećima njegovim."

13 O Josipu reče: "Zemlja njegova neka je blagoslovljena od Gospoda blagom neba, rosom, i mora, što počiva u dubini.

14 Blagom, što ga izmami sunce, blagom, što dolazi od mjeseca,

15 Blagom prastarih gora, blagom vječnih humova,

16 Blagom zemlje i obilja njezina! Milost onoga, koji stoji u grmu, neka dođe na glavu Josipovu, na tjeme izabranika između braće njegove!

17 Kao prvenac vol sja on u jakosti; rogovi njegovi rogovi su bivola; njima nabada narode, sve do na kraj zemlje. To su desettisuće Efraimove, to su tisuće Manasehove."

18 O Zebulunu reče: "Veseli se, Zebulune, vožnjama svojim, ti Isakare, Šatorima svojim!

[19] Narode će zvati na goru, tamo će prinositi pobjedne žrtve; uživat će bogatstvo mora i skriveno blago obale."

[20] O Gadu reče: "Hvala onomu, koji dade Gadu širok prostor! Kao lav leži on tu i trga rame i tjeme.

[21] Izabra sebi prvinu, jer tamo leži pripravljen dio vodi. S narodnim glavarima hiti on ovamo, izvršuje pravedni sud Gospodnji, naredbe njegove u zavjetu s Izraelom."

[22] O Danu reče: "Dan je lavić, koji iskače iz Bašana."

[23] O Naftaliju reče: "Naftali je nasićen srećom, pun je blagoslova Gospodnjega, posjeduje more i južne krajeve."

[24] O Ašeru reče: "Više od drugih sinova Ašer je blagoslovljen, ima prednost pred braćom svojom; nogu svoju zamače u ulje.

[25] Prijevornice su tvoje od gvožđa i mjedi; snaga tvoja neka traje s danima tvojim!"

[26] "Nitko nije kao Bog Ješurunov: po nebu se vozi tebi u po moć, na oblacima pun je veličanstva.

[27] Gore pomaže vječni Bog, dolje vječne ruke; on goni neprijatelja pred tobom, zapovijeda: Uništi!,

[28] Prebiva Izrael na sigurnom, odvojen je izvor Jakovljev, u zemlji je punoj žita i vina, i s njegova neba pada rosa.

[29] Sretan si ti, Izraele! Tko je kao ti, ti narod pobjeditelj u Gospodu? On je štit spasenja tvojega, mač pobjede tvoje. Neprijatelji tvoji moraju se prignuti pred tobom, po visinama njihovim stupaš ti pobjedonosan."

Pon. Zakon, glava 34

[1] Mojsije uzađe iz poljana moapskih na goru Nebo, na vrh Pisge, koja je prema Jerihu, Gospod mu pokaza svu zemlju Gilead do Dana,

[2] Sav Naftali i pokrajinu Efraimovu i Manasehovu, svu pokrajinu Judinu do Zapadnoga mora,

3 Negeb i nizinu jordansku, ravnicu palmova grada Jeriha do Soara.

4 Tada mu reče Gospod: "što je zemlja, za koju sam se zakleo Abrahamu, Izaku i
Jako: "Potomcima tvojim dat ću je. Dao sam ti, da je vidiš očima svojima, ali u nju
neće ući!"

5 I umrije Mojsije, sluga Gospodnji, ondje u zemlji moapskoj, po zapovijedi
Gospodnjoj.

6 On ga pokopa u dolini, u zemlji moapskoj, prema Bet−Peoru. Nitko ne zna za grob
njegov do današnjega dana.

7 Bilo je Mojsiju sto i dvadeset godina, kada je umro. Oko njegovo nije još bilo slabo,
i životna snaga njegova nije bila slomljena.

8 Sinovi Izraelovi oplakivali su Mojsija trideset dana na poljanama moapskim; potom
su prošli plačni dani žalosti za Mojsijem,

9 Jošua, sin Nunov, bio je napunjen duhom mudrosti, jer je Mojsije bio položio na
njega ruke svoje. Sinovi Izraelovi slušali su ga i činili, što je bio Gospod zapovjedio
Mojsiju.

10 Otada ne usta više prorok u Izraelu kao Mojsije, s kojim je Gospod općio licem k
licu,

11 Sa svima znacima i čudesima, što mu ih je kao poslaniku svojemu dao da čini u
Egiptu na faraonu, na svim uslugama njegovim i na svoj zemlji njegovoj,

12 I sa svim dokazima silne moći i svim velikim, strahovitim djelima, što ih učini
Mojsije pred očima svega Izraela.

Jošua

Jošua, glava 1

1 Poslije smrti Mojsija, sluge Gospodnjega, reče Gospod Jošui, sinu Nunovu, slugi Mojsijevu:

2 "Sluga moj Mojsije mrtav je. Zato sad ustani, pođi tamo preko Jordana, ti i sav taj narod, u zemlju, koju dajem njima, sinovima Izraelovim.

3 Svako mjesto, na koje stupi vaša noga, dajem vam, kao što obećah Mojsiju.

4 Od pustinje i tamo od Libanona do rijeke velike, Eufrata, sva zemlja Hiteja, do velikoga mora na zapadu, bit će područje vaše.

5 Nitko se neće moći održati pred tobom svega života tvojega. Kao što sam bio s Mojsijem, tako ću biti i s tobom. Neću ti uskratiti pomoć svoju i neću te ostaviti.

6 Budi srčan i jak, jer ti ćeš tome narodu dati u baštinu zemlju, za koju sam se zakleo ocima njihovim da ću im je dati.

7 Samo budi srčan i čvrsto odlučan, da brižno držiš sav zakon, što ti ga je dao sluga moj Mojsije! Ne odstupaj od njega ni nadesno ni nalijevo, da uspiješ u svemu, što preduzmeš!

8 Imaj uvijek ovu knjigu zakona u svojim ustima i razmišljaj o njoj dan i noć, da brižno držiš sve, što je u njoj napisano; jer tada ćeš imati sreću i uspjeh u svim preduzećima svojim.

9 Zapovijedam ti dakle: Budi srčan i odlučan! Ne boj se i ne plaši se, jer Gospod, Bog tvoj, s tobom je u svemu, Što preduzmeš."

10 Tada zapovjedi Jošua upraviteljima naroda:

11 "Prođite kroz tabor i dajte narodu ovu zapovijed: Spremite sebi brašnjenice; jer do tri dana poći ćete tamo preko Jordana i počet ćete osvajati zemlju, koju vam Gospod, Bog vaš, daje u baštinu!"

12 A Rubenovcima, Gadovcima i polovini plemena Manasehova reče Jošua:

13 "Spomenite se naloga, što vam ga dade Mojsije, sluga Gospodnji, kad reče:
"Gospod, Bog vaš, dovest će vas k cilju i dati vam tu zemlju.

14 Žene vaše, djeca vaša i stada vaša neka ostanu u zemlji, koju vam odredi Mojsije na
istočnoj strani Jordana. A vi, i to svi za rat sposobni ljudi, morate naoružani prijeći na
čelu braće svoje i pomoći im,

15 Dok ne dovede k cilju Gospod i braću vašu kao vas, i ne uzmu i oni u posjed
zemlju, koju im daje Gospod, Bog vaš. Tada ćete se vi vratiti u svoju vlastitu zemlju,
koju vam je odredio Mojsije, sluga Gospodnji, u istočnoj jordanskoj pokrajini, pa ćete
je posjedovati."

16 Tada oni odgovoriše Jošui: "Sve, što nam zapovjediš, činit ćemo, i kamo nas god
pošlješ, ići ćemo.

17 Upravo onako, kako smo slušali Mojsija, slušat ćemo i tebe. Samo neka Gospod,
Bog tvoj, bude s tobom, kao što je bio s Mojsijem!

18 Svaki, koji se protivi zapovijedima tvojim i ne sluša naputke tvoje, što nam ih
daješ, neka se kazni smrću! Samo budi srčan i odlučan!"

Jošua, glava 2

1 Nato posla Jošua, sin Nunov, potajno iz Lugakacije dva čovjeka kao uhode s
naputkom: "Idite, ogledajte zemlju, osobito Jeriho!" Oni otidoše i dođoše u kuću
jedne bludnice, koja se zvala Rahaba, da tamo prenoće.

2 I kad se javilo kralju u Jerihu: "Pripazi, noćas dođoše ovamo neki ljudi između
sinova Izraelovih da uhode zemlju,"

3 Posla kralj u Jerihu k Rahabi i poruči: "Izvedi van ljude, koji su došli k tebi i ušli u
tvoju kuću; jer su došli da uhode svu zemlju!"

4 Ali žena uze oba Čovjeka i sakri ih. Onda reče: "Istina, ljudi su došli k meni, ali ja
nijesam znala, odakle su bili.

5 Kad se vrata gradska u mrak zatvarala, ljudi otidoše. Ne znam, kamo otidoše ljudi.
Idite brzo za njima; jer ih možete još stignuti."

6 A ona ih je bila izvela na krov i skrila ih pod lanene stabljike, što ih je bila razastrla na krovu.

7 I ljudi pohitješe za njima, prema Jordanu, do brodova, i vrata se gradska zatvoriše, kad su vani bili ljudi, što su išli za njima.

8 Još prije nego su bili oni zaspali, uzađe ona k njima na krov,

9 I reče ljudima: "Znam, da vam je Gospod dao zemlju, strah pred vama nas je spopao, i svi stanovnici zemlje dršću pred vama.

10 Jer smo čuli, da je Gospod osušio vodu Crvenoga mora pred vama, kad izađoste iz Egipta, i što učiniste od dva kralja amorejska s onu stranu Jordana, od Sihona. Oga, koje pobiste.

11 Kad smo to čuli, klonu srce naše, i nitko više nema srčanosti pred vama, jer Gospod, Bog vaš, Bog je gore na nebu i dolje na zemlji.

12 A sada zakunite mi se Gospodom: Kao što ja vama učinih dobro, tako i vi učinite dobro obitelji mojoj i dajte mi znak siguran,

13 Da ćete ostaviti na životu mojega oca, moju mater, moju braću i sestre i sve njihove i da ćete nas izbaviti od smrti."

14 Ljudi joj obećaše: "Mi jamčimo za vas svojim životom, ako ne izdate našu stvar. Kad nam Gospod dadne zemlju, učinit ćemo ti ljubav i vjernost."

15 Tada ih ona spusti kroz prozor po konopcu, jer je naime kuća njezina bila prizidana uz gradski zid, stanovala je ona na gradskom zidu.

16 Ona im još reče: "Idite u goru, da ne naiđe na vas potjera, i tamo se krijte tri dana, dok se ne vrati potjera; onda možete ići svojim putem."

17 A ljudi joj rekoše: "Mi ćemo ispuniti tu zakletvu, kojom si nas zaklela.

18 A ti, kad dođemo u zemlju, priveži ovu crvenu vrpcu na prozor, kroz koji si nas spustila, i skupi kod sebe u kući oca svojega, mater svoju i braću svoju i svu rodbinu svoju!

[19] Tko onda izađe na cestu kroz vrata tvoje kuće, sam je odgovoran za život svoj, a mi nijesmo krivi. Ali tko bude s tobom u kući, za život njegov mi smo odgovorni, ako ga se tko rukom dotakne.

[20] Ali ako ti izdaš našu stvar, tada smo prosti od zakletve, kojom si nas zaklela."

[21] A ona odgovori: "Kako rekoste, tako neka bude!": "Tada ih pusti van, i oni se udaljiše. A ona priveza crvenu vrpcu za prozor.

[22] Oni dakle zaputiše i stigoše u goru, gdje ostaše tri dara, dok se ne vrati potjera. Tražila ih je potjera po svim putovima, ali ih ne nađe.

[23] Tako zaputiše kući ona dva čovjeka, siđoše s gore, prijeđoše i dođoše k Jošui, sinu Nunovu. Pripovjediše mu sve, što im se dogodilo.

[24] I rekoše Jošui: "Gospod je svu zemlju dao u ruke naše, jer svi stanovnici uplašili su se od nas,"

Jošua, glava 3

[1] I usta Jošua rano ujutro, i podigoše se iz Lugakacije i dođoše na Jordan, on i svi sinovi Izraelovi. Noćiše ondje, prije nego pođoše prijeko.

[2] Poslije tri dana prođoše upravitelji kroz tabor,

[3] I dadoše narodu zapovijed: "Čim ugledate kovčeg zavjeta Gospoda, Boga svojega, i svećenike od plemena Levijeva, koji ga nose, dignite se i vi s mjesta svojega i pođite za njim!

[4] Ali neka bude razmak od dvije tisuće lakata između vas i njega – ne smijete mu blizu doći – da znadnete put, kojim ćete udariti; jer još nijeste nikada išli tim putem."

[5] Dalje zapovjedi Jošua narodu: "Posvetite se, jer će sutra Gospod učiniti čudesa među vama."

[6] A svećenicima zapovjedi Jošua: "Dignite kovčeg zavjetni i idite pred narodom!" I digoše kovčeg zavjetni i pođoše pred narodom.

[7] A Gospod reče Jošui: "Danas ću početi da te činim velikim u očima svega Izraela, neka zna, da ću biti s tobom, kao što sam bio s Mojsijem.

8 Ti sad izdaj svećenicima, koji nose kovčeg zavjetni, zapovijed: Kad dođete na kraj vode na Jordanu, stanite na Jordanu!"

9 Tada reče Jošua sinovima Izraelovim: "Pristupite ovamo i čujte riječ Gospoda, Boga svojega!"

10 Dalje reče Jošua: "Po tom ćete spoznati, da je živi Bog u sredini vašoj i da će odagnati is pred vas Kanaance, Hiteje, Hiveje, Perizeje, Girgašeje, Amoreje i Jebuseje:

11 Evo, kovčeg zavjeta Gospoda sve zemlje poći će pred vama preko Jordana!

12 Zato sad izaberite dvanaest ljudi iz plemena Izraelovih, iz svakoga plemena po jednoga!

13 Čim svećenici, koji nose kovčeg Boga, Gospoda sve zemlje, stave stope svoje u vodu Jordana, iščeznut će voda Jordana. A voda, što pritječe odozgor, ustavit će se kao nasip."

14 Tako se podiže narod iz Šatora svojih, da prijeđe preko Jordana, i svećenici ponesoše kovčeg zavjetni pred narodom.

15 I kad nosioci kovčega dođoše na Jordan i svećenici, koji su nosili kovčeg, staviše noge na kraju vode, a Jordan je bio istupio preko svih svojih obala, za cijelo vrijeme žetve,

16 Tada se ustavi voda. Voda, što je pritjecala odozgor, diže se gore kao nasip, u velikoj udaljenosti od grada Adama, koji leži kod Sartana. A voda, što je tekla k moru pustinje, Slanome moru, oteče sasvim. Tako je prelazio narod tamo, prema Jerihu.

17 A svećenici, koji su nosili kovčeg zavjetni, stajali su na suhu usred Jordana tvrdo, dokle sav narod ne prijeđe preko Jordana.

Jošua, glava 4

1 Kad sav narod sretno prijeđe preko Jordana, dade Gospod Jošui ovu zapovijed:

2 Izaberite sebi između naroda dvanaest ljudi, od svakoga plemena po jednoga čovjeka,

3 I zapovjedite im: "Uzmite odande, isred Jordana, s mjesta gdje su stajale noge svećenika dvanaest kamenova, ponesite ih sa sobom i metnite ih u taborištu gdje ćete noćas prenoćiti!"

4 Tada pozva Jošua dvanaest ljudi, što ih je bio odredio između sinova Izraelovih, iz svakoga plemena po jednoga čovjeka,

5 I zapovjedi im: "Idite tamo pred kovčeg Gospoda, Boga svojega, u sredinu Jordana, i uzmite svaki sebi po jedan kamen na rame, prema broju plemena Izraelovih,

6 Za spomenik među vama Ako vas onda djeca vaša u budućnosti zapitaju: Što vam znače ovi kamenovi?

7 Odgovorite im: Voda Jordana prestade teći pred kovčegom zavjeta Gospodnjega, kad je prelazio preko Jordana. Ovi kamenovi imaju biti sinovima Izraelovim vječni spomenik, da je voda Jordana prestala teći."

8 Sinovi Izraelovi učiniše tako, kako im je bio zapovjedio Jošua. Uzeše dvanaest kamenova isred Jordana, kako je bio Gospod rekao Jošui, prema broju plemena Izraelovih, donesoše ih sa sobom u taborište i metnuše ih ondje.

9 A dvanaest drugih kamenova postavi Jošua usred Jordana na mjestu, gdje su bile stajale noge svećenika, koji su nosili kovčeg zavjetni. Oni se još nalaze tamo do današnjega dana.

10 Svećenici, koji su nosili kovčeg, bili su ostali stojeći usred Jordana, dok se nije svršilo sve, što je bio Gospod zapovjedio Jošui da kaže narodu i što je bio Mojsije naložio Jošui. A narod je brzo prešao.

11 Kad je sav narod bio prešao, prijeđe i kovčeg Gospodnji i svećenici pred svim narodom.

12 Rubenovci i Gadovci i polovina plemena Manasehova prijeđoše naoružani na čelu sinova Izraelovih, kao što im je bio zapovjedio Mojsije.

13 Oko četrdeset tisuća naoružanih ljudi prijeđe pred Gospodom u boj na poljanu kod Jeriha.

14 Taj dan učini Gospod Jošuu velikim pred svim Izraelom, tako da su imali strahopoštovanje pred njim za cijeloga života njegova kao što su bili imali

strahopoštovanje pred Mojsijem.

15 Tada zapovjedi Gospod Jošui:

16 "Zapovjedi svećenicima, koji nose kovčeg zakona, neka izađu iz Jordana!"

17 I zapovjedi Jošua svećenicima: "Izađite iz Jordana!

18 Tako izađoše svećenici, koji su nosili kovčeg zavjeta Gospodnjega, iz sredine
Jordana. Jedva dotakoše stope svećenika suhu zemlju, vrati se tada voda Jordana opet
na mjesto svoje i prijeđe kao prije posvuda preko obala.

19 Narod izađe iz Jordana deseti dan prvoga mjeseca i utabori se u Gilgali na istočnoj
međi Jeriha.

20 A onih dvanaest kamenova, što su ih bili uzeli sa sobom iz Jordana, postavi Jošua u
Gilgali.

21 A sinovima Izraelovim reče: "Ako djeca vaša poslije zapitaju oce svoje: Što znače
ovi kamenovi?

22 Tada obavijestite djecu svoju ovako: Suhom nogom prijeđe ovdje Izrael preko
Jordana,

23 Jer Gospod, Bog vaš, osuši odu Jordana zbog vas, dok prijeđoste, kao što je učinio
Gospod, Bog vaš, od Crvenoga mora, koje osuši zbog nas, dok prijeđosmo;

24 Jer svi narodi zemlje imaju spoznati, da je ruka Gospodnja jaka, i vi se imate vazda
bojati Gospoda, Boga svojega."

Jošua, glava 5

1 A kad čuše svi kraljevi Amoreja s onu stranu Jordana na zapadu i svi kraljevi
Kanaanaca na moru, da je Gospod osušio vodu Jordana zbog sinova Izraelovih, dok
prijeđoše, klonu im posve srce i izgubiše svu srčanost pred sinovima Izraelovim.

2 Tada zapovjedi Gospod Jošui: "Napravi kamene noževe i obreži po drugi put sinove
Izraelove!"

3 I napravi sebi Jošua kamene noževe i obreza sinove Izraelove kod humka Aralota.

4 A uzrok, zašto ih obreza Jošua, bio je ovaj: Svi ljudi, koji su bili izašli iz Egipta, muževi, svi ratnici, bili su iza svojega izlaska iz Egipta, pomrli na putu u pustinji.

5 Dok je sav narod, što izađe, bio obrezan, ne obreza nikoga od onih, što su se nakon izlaska iz Egipta pomrli na putu u pustinji;

6 Jer četrdeset godina išli su sinovi Izraelovi po pustinji, dokle ne pomriješe svi ratnici, što izađoše iz Egipta, jer ne poslušaše naputaka Gospodnjih, bio im se je zakleo Gospod, da im neće dati da vide zemlju, koju je nama htio dati, kako je bio pod zakletvom obećao ocima njihovim, zemlju, u kojoj teče mlijeko i med.

7 Njihove sad sinove, što ih je bio postavio na njihovo mjesto, obreza Jošua; jer su bili još neobrezani, pošto ih na putu ne obrezaše.

8 Kad je bio sav narod obrezan, ostaše ondje, gdje su bili u taboru, dok ne ozdraviše.

9 Tada reče Gospod Jošui: "Danas skidoh s vas sramotu egipatsku." Zato se zove to mjesto Gilgala do današnjega dana.

10 Dok su sinovi Izraelovi taborili u Gilgali, svetkovaše Pashu četrnaesti dan mjeseca uvečer na poljani kod Jeriha,

11 I jedoše na dan po Pashi od plodova zemlje, nekvasan kruh i prženo žito, upravo na taj dan.

12 Idućega dana prestade mana, jer sad mogoše jesti od plodova zemlje. Kako više sinovi Izraelovi ne imadoše mane, hranili su se u onoj godini od plodova zemlje kanaanske.

13 Kad se Jošua nađe jedanput pred Jerihom, podiže oči i pogleda, a to stoji prema njemu čovjek, koji je držao goli mač u ruci svojoj. Jošua pristupi k njemu i upita ga: "Jesi li naš ili naših neprijatelja?"

14 On odgovori: "Nijesam, nego sam vođa vojske Gospodnje. Upravo dođoh." A Jošua pade na zemlju na svoje lice, pokloni se i zapita ga: "Što ima gospodar moj da kaže slugi svojemu?"

15 A vođa vojske Gospodnje reče Jošui: "Izuj obuću svoju s nogu svojih; jer mjesto, na kojemu stojiš, sveto je." To učini Jošua.

Jošua, glava 6

1 Jeriho je imao vrata zatvorena i ostao je zatvoren zbog sinova Izraelovih; nitko nije mogao izaći van ni unići unutra.

2 Tada reče Gospod Jošui: "Evo, dajem ti u ruke Jeriho i kralja njegova s ratnicima.

3 Zato obiđite, svi ratnici, oko grada! Jedanput obiđite oko grada! Tako učini šest dana!

4 A sedam svećenika neka nosi sedam truba od rogova pred kovčegom! A sedmi dan obiđite oko grada sedam puta, i svećenici neka pritom trube u trube!

5 Pa kad zatrube u rog ovnujski, neka sav narod, čim čujete glas trube, podigne iza glasa bojnu viku; tada će se zidovi gradski srušiti, a narod neka uzađe, svaki upravo ondje, gdje stoji!"

6 Tada pozva Jošua, sin Nunov, svećenike i zapovjedi im: "Dignite kovčeg zavjetni, a sedam svećenika neka nosi sedam truba od rogova pred kovčegom Gospodnjim!"

7 A narodu zapovjedi: "Obiđite oko grada, i to ratnici neka idu pred kovčegom Gospodnjim!"

8 I kad je Joshua bio izdao ovu zapovijed narodu, pođe sedam svećenika, koji su nosili pred Gospodom sedam truba od rogova, s zatrubi u trube, dok je kovčeg zavjeta Gospodnjega išao za njima.

9 A ratnici pođoše pred svećenicima, koji su trubili u trube, a ostali narod, pođe za kovčegom, dok su se trube jednako razlijegale.

10 Tada zapovjedi Jošua narodu. Vi ne smijete podići bojnu viku i nemojte da vam se čuje glas, i nijedna riječ ne smije izaći iz usta vaših, dok vam ja ne kažem: Vičite! Tada podignite bojnu viku!"

11 Tako pusti da kovčeg Gospodnji obiđe oko grada jedanput. Tada odoše u tabor i ostaše preko noći u taboru.

12 Drugo jutro usta Jošua rano. Svećenici ponesoše kovčeg Gospodnji.

13 Sedam svećenika, koji su nosili sedam truba od rogova pred kovčegom Gospodnjim, koračalo je uz jednako trubljenje truba. Ratnici su išli pred njima, a ostali je narod išao za kovčegom Gospodnjim, dok su se trube jednako razlijegale.

14 Tako obiđoše drugi dan jedanput oko grada i vratiše se tada u tabor natrag. Tako učiniše šest dana.

15 A sedmi dan ustaše rano, kad je zora osvanula, i obiđoše oko grada isto onako sedam puta; samo taj dan obiđoše oko grada sedam puta.

16 Kad svećenici kod sedmoga ophoda zatrubiše u trube, povika Jošua narodu: "Podignite bojnu viku; jer Gospod daje grad u ruke vaše!

17 Ali grad sa svim, što je u njemu, ima se posvetiti zakletvi za Gospoda. Samo bludnica Rahaba ima ostati na životu sa svima, koji su kod nje u kući, jer je skrila uhode, koje smo bili poslali.

18 Ali se čuvajte zakletoga, da ne prisvojite što sebi od zakletoga, premda ste to posvetili zakletvi! Time biste na tabor Izraelov navukli zakletvu i svalili ga u nesreću.

19 Sve srebro i zlato, sve mjedeno i gvozdeno posuđe neka se posveti Gospodu i neka dođe u riznicu Gospodnju!"

20 Tada podiže narod bojnu viku, i zatrubiše u trube. I kad narod začu glas truba i podiže bojnu viku iza glasa, tada se srušiše zidovi, i narod prodrije u grad, svaki upravo ondje, gdje je stajao. Tako zauzeše grad.

21 Tada oštricom mača izvršiše zakletvu na svemu, što se nalazilo u gradu, na muževima i ženama, na mladima i starima, na govedima, ovcama i magarcima.

22 Onoj dvojici ljudi, koji su bili uhodili zemlju, zapovjedi Jošua: "Idite u kuću bludnice i izvedite odonud ženu sa svom njezinom svojtom, kako ste joj se zakleli!"

23 I mladi ljudi, uhode, otidoše i izvedoše Rahabu, oca njezina, mater njezinu, braću njezinu i svu svojtu njezinu. Sve rođake njezine izvedoše i pustiše ih izvan tabora izraelskoga.

24 A grad i sve, što je bilo u njemu, spališe ognjem; samo srebro i zlato, mjedeno i gvozdeno posuđe metnuše u riznicu kuće Gospodnje.

[25] A bludnicu Rahabu s njezinom obitelji i sa svom njezinom svojtom ostavi Jošua na životu, i tako osta među Izraelcima do današnjega dana, jer je bila skrila glasnike, koji su po nalogu Jošuinu uhodili Jeriho.

[26] U to vrijeme izreče Jošua ovo prokletstvo: "Proklet neka je pred Gospodom čovjek, koji se hoće da opet sagradi grad Jeriho! Za cijenu prvorođenca svojega neka mu postavi temelj i za cijenu najmlađega sina svojega neka mu stavi vrata!"

[27] Gospod je bio s Jošuom, tako da se je ime njegovo razglasilo po svoj zemlji.

Jošua, glava 7

[1] Ali sinovi Izraelovi prisvojiše sebi zakleto; jer Akan, sin Karmija, sina Zabdijeva, sina Zerahova, od plemena Judina, uze nešto sebi od zakletoga. Zato se raspali srdžba Gospodnja proti sinova Izraelovih.

[2] Posla naime Jošua neke ljude iz Jeriha u Aj kod Bet−Avena, istočno od Betela, i zapovjedi im: "Idite gore i uhodite pokrajinu!" Ljudi otidoše gore i uhodiše Aj.

[3] Kada se vratiše k Jošui, rekoše mu: "Ne treba da ide gore sav narod, samo dvije tisuće do tri tisuće ljudi neka idu da osvoje Aj! Ne muči onamo sav narod, jer je njih samo malo!"

[4] Tako otide onamo od naroda jedno tri tisuće ljudi Ali budu od ljudi iz Aja natjerani u bijeg.

[5] I ljudi iz Aja poubijaše ih jedno trideset i šest ljudi, progoniše ih od vrata gradskih do u Šebarim i potukoše ih na obronku brijega. Tada klonu srce naroda i posta kao voda.

[6] A Jošua razdrije haljine svoje, baci se pred kovčegom Gospodnjim ničice na svoje lice sve do navečer, on sa starješinama Izraelovim, i posuše prah na glavu svoju.

[7] Tada se pomoli Jošua: "Ah, Gospode, Bože moj, zašto prevede ovaj narod preko Jordana, da nas predaš u ruke Amorejima, da nas unište? O, da smo radije ostali s onu stranu Jordana!

[8] Ah, Gospode, što da kažem, kad je Izrael okrenuo leđa neprijateljima svojim?

[9] Kanaanci i svi stanovnici zemlje to će čuti; oni će navaliti na nas i istrijebit će ime naše sa zemlje. Što ćeš onda učiniti od velikoga imena svojega?"

[10] Tada Gospod odgovori Jošui: "Ustani! Što ležiš na licu svojemu?

[11] Izrael je sagriješio; prestupili su zabranu moju, koju sam im dao, prisvojili su sebi zakleto, po činili su krađu, poskrivali su i metnuli među svoje stvari.

[12] Zato ne mogu više sinovi Izraelovi izdržati pred neprijateljima svojim; moraju u bijeg pred neprijateljima svojim; jer su pali u prokletstvo. Ja neću više biti među vama ako ne odstranite iz svoje sredine zakleto.

[13] Ustani, posveti narod i objavi Posvetite se za sutra, jer tako veli Gospod, Bog Izraelov: "Zakleto je u tvojoj sredini, Izraele! Ti nećeš moći izdržati pred neprijateljima svojim, dok ne odstranite iz svoje sredine zakleto.

[14] Zato ćete sutra rano pristupiti po plemenima svojim, i pleme, koje označi Gospod, pristupit će po porodicama svojim, i porodica, koju označi Gospod, pristupit će po domovima svojim, i dom, koji označi Gospod, pristupi će iz njega čovjek za čovjekom.

[15] Tko se tada nađe s predmetom zakletve, neka se spali sa svim, što posjeduje, jer je prestupio zabranu Gospodnju i počinio sramotu u Izraelu!"

[16] Kad Jošua sutradan rano dade da pristupe Izraelci po plemenima svojim, bi označeno pleme Judino.

[17] Potom dade da pristupe porodice Judine, i bi označena porodica Zerahovaca. Nato dade da prijestupi porodica Zerahovaca čovjek za čovjekom, i bi označen Zabdi.

[18] Potom dade da pristupi njegov dom čovjek za čovjekom, i bi označen Akan, sin Karmija, sina Zabdijeva, sina Zerahova, od plemena Judina.

[19] Tada reče Jošua Akanu: "Moj sine, daj Gospodu, Bogu Izraelovu, čast i slavu! Priznaj mi, što si učinio; ne krij mi ništa!"

[20] Akan odgovori Jošui: "Jest, ja sam sagriješio Gospodu, Bogu Izraelovu. Učinio sam ovo:

[21] Vidio sam među plijenom lijep plašt iz Šineara, dvjesta šekela srebra i zlatan jezik, pedeset šekela težak. Polakomih se i uzeh. To je zakopano u Šatoru u zemlji i srebro ozdo."

[22] Jošua posla poslanike tamo. Oni otrčaše u Šator, i doista bile su stvari zakopane u Šatoru i ozdo srebro.

[23] Uzeše to iz Šatora, donesoše Jošui i svima sinovima Izraelovim i metnuše pred Gospoda.

[24] Tada uze Jošua Akana, sina Zerahova, i srebro, plašt i zlatni jezik, njegove sinove i kćeri, njegova goveda, njegove magarce i ovce, njegov Šator i sve, što je posjedovao, i izvedoše ih u nazočnosti svega Izraela u dolinu Akor.

[25] Tamo reče Jošua: "Jer si nas ti strovalio u nesreću, tako će tebe danas strovaliti Gospod u nesreću." Tada ga kamenovaše svi Izraelci i spališe ih, izakako su bili kamenovani.

[26] Podigoše nad njim veliku gomilu kamenja, što se još danas može vidjeti. A Gospod se povrati od žestine gnjeva svojega. Zato se zove one mjesto sve do današnjega dana dolina Akor.

Jošua, glava 8

[1] I Gospod reče Jošui: "Ne boj se i ne plaši se! Uzmi sa sobom sav narod što je za boj, pa ustani i idi na Aj! Evo, predajem ti u ruke kralja ajskoga s narodom njegovim, gradom njegovim i zemljom njegovom.

[2] Učini s Ajem i kraljem njegovim, kako učinio s Jerihom i njegovim kraljem! Ipak plijen i stoku smijete uzeti za sebe. Namjesti zasjedu gradu na zapadnoj strani njegovoj!"

[3] Tada usta Jošua sa svim narodom što je za boj, da idu na Aj, i izabra Jošua trideset tisuća ljudi, hrabrih momaka, i posla ih noću.

[4] Dade im zapovijed: "Pazite, vi se imate namjestiti u zasjedu proti gradu na zapadnoj strani grada! Ne udaljujte se odveć daleko od grada i budite svi spremni!

[5] A ja sa svim narodom, što je kod mene, primaknut ću se gradu, i ako oni tada kao prvi put izađu proti nas, mi ćemo bježati pred njima.

6 Ako oni iza nas izađu tako daleko, da smo ih odvojili od grada – jer će misliti: Bježe pred nama kao prvi put – i mi ćemo jednako još dalje bježati pred njima,

7 Tada vi provalite iz zasjede i zauzmite grad; jer će vam ga Gospod, Bog vaš, dati u ruke.

8 Kad uzmete grad, zapalite grad! Učinite po zapovijedi Gospodnjoj! Pazite, to vam je zapovijed moja!"

9 Nato ih otpusti Jošua, i oni otidoše u zasjedu i utaboriše se između Betela i Aja, zapadno od Aja. A Jošua prenoći onu noć među narodom,

10 Sutradan rano prebroji Jošua narod i pođe sa starješinama Izraelovim na čelu vojske proti Aja.

11 Sva vojska, što je bila kod njega, pođe, uze se primicati i dođe do pred grad. Utaboriše se sjeverno od Aja, tako da je bila dolina između njih i Aja.

12 Tada uze oko pet tisuća ljudi i namjesti ih u zasjedu između Betela i Aja, zapadno od grada.

13 Nato se namjesti narod, sva vojska, što je bila sa sjevera gradu, i zapleće, što je bilo sa zapada gradu. A Jošua onu noć pođe usred doline.

14 Kralj ajski to vidje, i tako ljudi u gradu uraniše i pohitješe proti Izraelu u boj, i on i sav narod njegov, na mjesto kod pustinje. On naime nije znao, da mu je bila namještena zasjeda zapadno od grada.

15 A Jošua i svi Izraelci učiniše tako, kao da bi bili od njih potučeni, i nagnuše bježati prema pustinji.

16 Tada je bio sazvan sav narod, što je bio u gradu, da ih tjera. I dok su tako tjerali Jošuu, sve su se više odvajali od grada.

17 Ne osta nitko u Aju i Betelu, da ne pođe u potjeru za Izraelcima. A grad ostaviše otvoren i tjerali su Izraelce.

18 Tada reče Gospod Jošui: "Digni koplje, što ti je u ruci, proti Aja; jer ti ga dajem u ruke." Jošua podiže koplje, što mu je bila u ruci, proti Aja.

[19] Tada se zasjeda bržebolje podiže sa svojega mjesta, potrča, čim je Jošua bio podigao ruku, i dođe u grad, zauze ga i zapali grad odmah.

[20] I kad se Ajani obrazreše i vidješe, kako se dim od grada diže prema nebu, nijesu imali kamo bježati ni ovamo ni tamo; jer se okrenula proti progoniteljima vojska, koja je bježala prema pustinji.

[21] Kad naime vidješe Jošua i svi Izraelci, da je zasjeda zauzela grad i da se diže dim od grada, okrenuše se i udariše na Ajane.

[22] A drugi iz grada izađoše pred njih, tako da su pali među Izraele, jer jedni dođoše s ove, drugi s one strane, i potukoše ih tako, da ni jedan ne osta živ niti uteče.

[23] A kralja ajskoga uhvatiše živa i dovedoše ga k Jošui.

[24] I kad Izraelci pobiše sve Ajane na slobodnom polju u pustinji, kamo su ih bili progonili, i padoše od mača svi do posljednjeg čovjeka, okrenuše se svi Izraelci proti Aja i pobiše ga oštricom mača.

[25] Broj svih, koji padoše onaj dan, ljudi i žena, iznosio je do dvanaest tisuća, sve samih Ajana.

[26] Jošua ne spusti ruke svoje, koju je bio podigao s kopljem, dokle ne pobi sve stanovnike ajske.

[27] Samo stoku i plijen toga grada uzeše Izraelci sebi, po uputi Gospodnjoj, koju je on bio dao Jošui.

[28] Jošua dade spaliti Aj i učini ga za vazda jednom podrtinom, jednom pustoši, do današnjega dana.

[29] A kralja ajskoga dade objesiti na drvo do večera. O zahodu sunčanom zapovjedi Jošua, da skinu truplo njegovo. Baciše ga tada pred vrata gradska i podigoše nad njim veliku gomilu kamenja, koja je još tamo do današnjega dana.

[30] Tada Jošua napravi žrtvenik Gospodu, Bogu Izraelovu, na gori Ebalu,

[31] Kao što je bio zapovjedio Mojsije, sluga Gospodnji, sinovima Izraelovim, kako je propisano u knjizi zakona Mojsijeva: žrtvenik od neklesana kamenja, na koje nije bilo došlo željezno oruđe. I prinesoše na njemu žrtve paljenice Gospodu i zaklaše žrtve

mirotvorne.

32 Tada napisa ondje na kamenju prijepis zakona Mojsijeva, što ga je ovaj bio dao sinovima Izraelovim.

33 I sav Izrael sa svojim starješinama, glavarima i sucima stade s obje strane kovčega prema levitskim svećenicima, koji su nosili kovčeg zavjeta Gospodnjega, stranci i domaći, jedna polovina na gori Gerizimu, druga polovina na gori Ebalu, kao što je nekoć naredio Mojsije, sluga Gospodnji, da blagoslovi narod Izraelov.

34 Potom pročita sve riječi zakona, blagoslov i prokletstvo, sve kako je zapisano u knjizi zakona.

35 Nije bilo nijedne riječi od svega, što je bio naredio Mojsije, koje ne pročita Jošua pred svom zajednicom Izraelovom, i pred ženama, djecom i strancima, koji su išli među njima.

Jošua, glava 9

1 A kad to čuše svi kraljevi, koji su prebivali s onu stranu Jordana na brdima i u nizinama i na svoj obali velikoga mora sve do Libanona, Hiteji i Amoreji, Kanaanci, Perizeji, Hiveji i Jebuseji,

2 Skupiše se da se složno bore proti Jošue i Izraelaca.

3 I stanovnici Gibeona čuše, kako je Jošua postupao s Jerihom i Ajem.

4 Tada se i oni dadoše na posao, ali prijevarom. Priskrbiše sebi živeža, uzeše stare vreće za svoje magarce i stare, poderane i iskrpljene mješine vinske,

5 Obukoše staru, iskrpljenu obuću i iznošene haljine i ponesoše sa sobom na put kruh osušen i razdrobljen.

6 Tako otidoše k Jošui u tabor u Gilgalu i rekoše njemu i Izraelcima: "Iz daleke zemlje dođosmo. Učinite s nama ugovor!"

7 Ali Izraelci izjaviše Hivejima: "Može biti da prebivate među nama; kako da onda činimo ugovor s vama?

[8] Oni rekoše Jošui: "Mi smo sluge tvoje." Kad ih Jošua upita: "Tko ste i odakle dolazite?"

[9] Odgovoriše mu: "Iz zemlje vrlo daleke dođoše sluge tvoje zaradi slave Gospoda, Boga tvojega, jer smo čuli glas o njemu: sve, što je učinio u Egiptu;

[10] I sve, što je učinio dvojici kraljeva amorejskih s onu stranu Jordana, Sihonu, kralju hešbonskom, i Ogu, kralju bašanskom u Aštarotu.

[11] Tada nam rekoše starješine naše i svi stanovnici zemlje: Uzmite sebi živeža na put, idite im u susret i recite im: Mi smo sluge vaše; učinite ugovor s nama!

[12] Ovo je kruh naš. Bio je još vruć, kad ga kod kuće uzesmo sa sobom za put, u dan, kad izađosmo, da dođemo k vama. Sad vidite, da je osušen i razdrobljen.

[13] I ovo su mješine vinske. Bile su nove, kad ih napunismo. A sad vidite, poderane su. I ovo su haljine naše i obuća naša, od dalekog puta sasvim su izderane."

[14] Tada uzeše ljudi nešto od živeža njihova, ali ne potražiše odluke Gospodnje.

[15] Dapače Jošua učini s njima mir i sklopi ugovor s njima, da će ih ostaviti u životu. I zakleše im se knezovi zajednice.

[16] Kad tri dana iza zaključka ugovora s njima doznaše, da su is blizine i da prebivaju među njima,

[17] Podigoše se sinovi Izraelovi i treći dan dođoše u gradove njihove. Gradovi se njihovi zvali Gibeon, Kefirah, Beerot i Kirjat–Jearim.

[18] A sinovi Izraelovi ne učiniše im ništa nažao, jer su im se knezovi zajednice bili zakleli Gospodom, Bogom Izraelovim. Zato je sva zajednica mrmljala proti knezovima.

[19] Ali svi knezovi rekoše svoj zajednici: "Mi smo im se zakleli Gospodom, Bogom Izraelovim. Zato im ne smijemo ništa učiniti.

[20] Ovako ćemo postupati s njima: Darovat ćemo im život, da ne dođe gnjev na nas radi zakletve, kojom im se zaklesmo."

21 Tako im izjaviše knezovi: "Neka ostanu u životu!" A sjekli su drva i nosili vodu za svu zajednicu, kako su im bili predložili knezovi.

22 Jošua ih dade dozvati i reče im "Zašto nas prevariste i rekoste: Vrlo daleko prebivamo od vas, kad eto prebivate među nama?

23 Zato sada da ste prokleti i da ste dovijeka sluge, da siječete drva i nosite vodu za kuću Boga mojega!"

24 Oni priznaše Jošui i rekoše: "Slugama tvojim bilo je javljeno, da je Gospod, Bog vaš, zapovjedio slugi svojemu Mojsiju, da vam dadne svu zemlju i da istrijebi sve stanovnike zemlje ispred vas. Zato se vrlo pobojasmo za život svoj od vas i učinismo tako.

25 A sada smo eto u tvojoj ruci. Čini s nama, kako ti se učini dobro i pravo!"

26 On tada učini s njima na spomenuti način i sačuva i hod sinova Izraelovih, da ih ne pobiše.

27 Tako ih onda odredi Jošua da sijeku drva i nose vodu za zajednicu i za žrtvenik Gospodnji do današnjega dana na mjestu, koje izabere Gospod.

Jošua, glava 10

1 I Adoni–Zedek, kralj jerusalemski, saznade, da je Jošua osvojio Aj i uništio ga zakletvom, da je, kao s Jerihom i njegovim kraljem, tako učinio s Ajem i njegovim kraljem, i da su stanovnici Gibeona sklopili mir s Izraelom i ostali među njima.

2 Tada se uplašiše vrlo, jer je Gibeon bio velik grad, kao kakav kraljevski grad, i veći od Aja, i svi ljudi njegovi bili su hrabri.

3 Zato posla Adoni–Zedek, kralj jerusalemski, k Hohamu, kralju hebronskom, k Piramu, kralju jarmutskom, k Jafiji, kralju lakiškom, i k Debiru, kralju eglonskom, i poruči im:

4 Dođite k meni i pomozite mi, da porazimo Gibeon, jer sklopi mir s Jošuom i sa sinovima Izraelovim!"

5 Tada se ujedini i pođe pet kraljeva amorejskih, kralj jerusalemski, kralj hebronski, kralj jarmutski, kralj lakiški, kralj eglonski, sa svim svojim vojskama; opkoliše

Gibeon i napadoše ga.

6 A Gibeoneji poslaše k Jošui u tabor u Gilgalu i poručiše: "Ne diži ruku svojih sa sluga svojih! Dođi brzo k nama, spasi nas i pomozi nam, jer se ujediniše proti nama svi kraljevi amorejski, koji stanuju u gorama."

7 Tada izađe Jošua iz Gilgale, on i s njim sav narod njegov, Što je bio za boj, sve sami junaci.

8 I Gospod reče Jošui: "Ne boj ih se, jer ih dajem u tvoje ruke. Ni jedan od njih neće se održati pred tobom."

9 I Jošua udari na njih iznenada – svu noć je išao od Gilgale –

10 I smete ih Gospod pred Izraelcima, tako da su ih ovi ljuto pobili kod Gibeona i tjerali ih putem prema Bet–Horonu i odbili ih do Azeke i Makede.

11 Kad su na bijegu pred Izraelcima bili niz vrlet bethoronsku, baci Gospod na njih kamenje veliko iz neba sve do Azeke, tako da su bili potučeni. Više je bilo onih, koji izginuše od kamene tuče, negoli oni koje pobi mač sinova Izraelovih.

12 Tada se pomoli Jošua Gospodu, u dan, kad Gospod predade Amoreje sinovima Izraelovim, i povika pred sinovima Izraelovim: "Stani, sunce kod Gibeona i mjesece u dolini ajalonskoj!"

13 I stade sunce, i ustavi se mjesec, dok se ne osveti narod neprijateljima svojim. Ne stoji li to u knjizi junaka? Tako stade sunce nasred neba i skoro cio dan nije htjelo da zađe.

14 Takva dana nije bilo ni prije ni poslije, da je Gospod poslušao glas čovjeka; jer se je Gospod borio za Izraela.

15 Nato se vrati Jošua sa svim Izraelcima u tabor u Gilgalu,

16 A onih pet kraljeva uteče i skrili se u pećini kod Makede.

17 Kad je Jošui bilo javljeno: "Pet kraljeva skrilo se u pećini kod Makede,"

18 Izda Jošua zapovijed: "Dovucite veliko kamenje pred ulaz pećine i postavite ljude pred nju, da je čuvaju!

[19] A vi drugi ne stojte, nego progonite neprijatelje svoje i idite im ustopce! Ne dajte im da umaknu u gradove svoje; jer vam ih dade u ruke Gospod, Bog vaš."

[20] I kad ih Jošua i sinovi Izraelovi u boju vrlo velikom pobiše do kraja – samo neki mogli su se spasiti i umaći u tvrde gradove.

[21] Vrati se sva vojska u miru k Jošui u tabor u Makedu, a da nitko ne makne jezikom svojim na sinove Izraelove.

[22] I Jošua izdade zapovijed: "Otvorite ulaz u pećinu i izvedite mi iz pećine onih pet kraljeva!"

[23] Učiniše tako i izvedoše mu iz pećine onih pet kraljeva: kralja jerusalemskog, kralja hebronskog, kralja jarmutskog, kralja lakiškog i kralja eglonskog.

[24] A kad izvedoše te kraljeve k Jošui, sazva Jošua sve Izraele i reče vođama vojnika, koji su bili pošli s njim: "Pristupite i stavite nogu na šiju tim kraljevima!" Oni pristupiše i staviše im na šiju nogu.

[25] Tada im reče Jošua: "Ne bojte se i ne plašite se! Budite hrabri i jaki, jer tako će Gospod učiniti svima neprijateljima vašim, s kojima se imate boriti."

[26] Nato ih dade Jošua posjeći i poubijati i na pet drveta objesiti. Visjeli su na drvetima do večera.

[27] A o zahodu sunčanom zapovjedi Jošua, te ih skidoše s drveta i baciše ih u pećinu, u koju su se bili skrili, i metnuše veliko kamenje na ulaz u pećinu, koje osta tamo do danas.

[28] Jošua osvoji onda Makedu, udari grad zajedno s njegovim kraljem oštricom mača i uništi ga zakletvom. Od svega stanovništva ne pusti nijednoga da uteče. S kraljem makedskim učini isto onako, kao što učini s kraljem jerihonskim.

[29] Tada otide Jošua sa svim Izraelcima od Makede dalje u Libnu i udari na Libnu.

[30] Jer Gospod i nju zajedno s kraljem njezinim predade u ruke Izraelcima, udari je oštricom mača zajedno sa svim stanovništvom. Ne pusti nijednoga da uteče. Učini s kraljem njezinim isto onako, kao što učini s kraljem jerihonskim.

[31] Potom otide Jošua sa svim Izraelcima od Libne dalje u Lakiš, utabori se pred njim i napade ga.

[32] I Gospod predade Lakiš u ruke Izraelcima. Osvoji ga drugi dan i udari ga sa svim stanovništvom oštricom mača, isto onako, kako učini s Libnom.

[33] Tada dođe Horam, kralj gezerski, da pomogne Lakišu. Ali Jošua pobi njega i ljude njegove, tako da ni jedan od njih ne osta živ.

[34] Potom pođe Jošua sa svim Izraelcima od Lakiša dalje u Eglon. Utaboriše se pred njim i napadoše ga.

[35] Još isti dan osvojiše ga i udariše ga oštricom mača. Sve stanovništvo uništi onoga dana zakletvom, isto onako, kako učini s Lakišom.

[36] Onda se podiže Jošua sa svim Izraelcima od Eglona u Hebron, i napadoše ga,

[37] I osvojiše ga i udariše ga oštricom mača zajedno s kraljem njegovim, sa svim gradovima njegovim i sa svim stanovništvom njihovim. Ne pusti nijednoga da uteče, isto onako, kako učini s Eglonom. I uništi zakletvom grad i sve stanovništvo njegovo.

[38] Potom se okrenu Jošua sa svim Izraelcima prema Debiru i napade ga.

[39] Osvoji ga s kraljem njegovim i sa svim gradovima njegovim. Udariše ga oštricom mača i uništiše zakletvom sve stanovništvo. Ne pusti nijednoga da uteče. Kao što učini s Hebronom, tako učini i s Debirom i kraljem njegovim, isto onako, kako učini i s Libnom i kraljem njezinim.

[40] Tako pobi Jošua svu zemlju, gore, južni kraj, nizine i humove sa svim kraljevima njihovim. Ne pusti nijednoga da uteče, i sve, što je bilo živo, uništi zakletvom, kao što je bio zapovjedio Gospod, Bog Izraelov.

[41] Jošua ih pobi od Kadeš−Barnea do Gaze, nadalje svu zemlju gošensku do Gibeona.

[42] Sve one kraljeve i zemlju njihovu uze Jošua ujedanput; jer se je borio s Izraelom Gospod, Bog Izraelov.

[43] Potom se vrati Jošua sa svim Izraelcima u tabor u Gilgalu.

Jošua, glava 11

1 A kad to ću Jabin, kralj hasorski, posla k Jobabu, kralju madonskom, i kralju
šimronskom i kralju akšafskom,

2 I kraljevima na sjeveru u gorama, u ravnici južno od Kinereta, u nizini i na visini
dorskoj uz more,

3 Kanaancima na istoku i zapadu, Amorejima, Hitejima, Perizejima i Jebusejima u
gorama i Hivejima pod Hermonom u zemlji Mispa.

4 I izađoše oni sa svim vojskama svojim. Bio je to ratni narod, mnogobrojan kao
pijesak na obali morskoj, s veoma mnogim konjima i kolima.

5 Svi ti kraljevi dogovoriše se, dođoše i utaboriše se na vodi Meromu, da se bore s
Izraelom.

6 A Gospod reče Jošui Ne boj ih se, jer sutra u ovo doba sve ću ih pobijene staviti
pred Izraela. Konje njihove ohromi i bojna kola njihova popali ognjem!"

7 Tada ih Jošua napade iznenada sa svom vojskom svojom na vodi Meromu, i udariše
na njih.

8 I Gospod ih dade u ruke Izraelcima. Oni ih poraziše i potjeraše ih do Sidona
velikoga i do Misrefot Majima i do u dolinu Mispe na istoku; tako ih pobiše, da ih
više ne preosta ni jedan.

9 Jošua im tada učini, kao Što mu je bio Gospod zapovjedio: konje njihove ohromi i
kola njihova popali ognjem.

10 Tada se vrati Jošua i zauze Hasor i dade kralja njegova smaknuti mačem. Hasor je
bio prije glavni grad svima onim kraljevstvima.

11 Pobiše sve stanovništvo oštricom mača izvršujući zakletvu. Ništa ne osta, što je bilo
živo. A Hasor dade spaliti ognjem.

12 Sve one kraljevske gradove sa svim njihovim kraljevima uze Jošua u svoju vlast i
pobi ih oštricom mača izvršujući zakletvu na njima, kao što je bio zapovjedio Mojsije,
sluga Božji.

[13] Ali nijednoga grada, koji su bili na visinama, ne mogoše spaliti Izraelci. Jedino Hasor spali Jošua.

[14] Sav plijen iz onih gradova i stoku uzeše Izraelci za sebe. A ljude sasjekoše oštricom mača, te ih posve uništiše; ne osta ništa živo.

[15] Kako je bio Gospod zapovjedio svojemu slugi Mojsiju, tako Mojsije zapovjedi Jošui, i učim Jošua. Ništa ne izostavi od svega, što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

[16] Tako zauze Jošua svu tu zemlju, gore, sav južni kraj, svu zemlju gošensku, nizine, jordansku ravnicu, goru Izraelovu i nizinu njegovu,

[17] Od golih gora, što se dižu prema Seiru, do Baal–Gada u ravnici libanonskoj pod gorom Hermonom. Sve kraljeve njihove zarobi i dade ih pogubiti.

[18] Dugo vremena ratovao je Jošua sa svim onim kraljevima.

[19] Nije bilo grada, koji bi se mirno predao sinovima Izraelovim, osim Hiveja, koji su stanovali u Gibeonu, Inače su morali sve osvojiti silom oružja.

[20] Jer od Gospoda bilo je tako određeno, da im je on otvrdio srce, te su se borili proti Izraela tako, da se je mogla bez milosti izvršiti zakletva na njima i da su bili istrijebljeni, kao što je bio Gospod zapovjedio Mojsiju.

[21] Tada izađe Jošua i uništi Anakovce u gorama, u Hebronu, Debiru i Anabu i na svim gorama judejskim i na svim gorama Izraelovim; na njima i na gradovima njihovim izvrši Jošua zakletvu.

[22] Ni jedan Anakovac ne osta više u zemlji sinova Izraelovih; samo u Gazi, Gatu i Ašdodu osta ih nekoliko.

[23] Tako zauze Jošua svu zemlju, upravo onako, kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju, i dade je Jošua sinovima Izraelovim u baštinu, po dijelovima njihovim, po plemenima njihovim. I zemlja počinu od rata.

Jošua, glava 12

[1] Ovo su kraljevi zemlje, koje pobijediše sinovi Izraelovi, i zemlju njihovu osvojiše: "S onu stranu Jordana na istoku od rijeke Arnona do gore Hermona i svu ravnicu istočno od Jordana:

[2] Sihon, kralj amorejski, koji je stanovao u Hešbonu. On je vladao od Aroera, koji leži na obali Arnona, od sredine doline preko polovine Gileada do rijeke Jaboka, međe sinova Amonovih,

[3] I preko doline jordanske do istočne strane jezera Kinereta i do istočne strane mora pustinje, Slanoga mora, prema Bets–Ješimotu i južno uz podnožje obronaka Pisge.

[4] Nadalje pokrajina Oga, kralja bašanskoga, koji je pripadao ostacima Refaima i prebivao u Aštarotu i Edreju.

[5] Vladao je gorom Hermonom, Salkom i cijelim Bašanom do međe Gešureja i Maakateja i polovinom Gileada do pokrajine Sihona, kralja hešbonskoga.

[6] Mojsije, sluga Gospodnji, i sinovi Izraelovi poraziše ih, i Mojsije, sluga Gospodnji, dade to u posjed Rubenovcima, Gadovcima i polovini plemena Manasehova.

[7] A ovo su kraljevi zemlje, koje Jošua i sinovi Izraelovi pobijediše u zapadnoj zemlji jordanskoj, od Baal–Gada u dolini libanonskoj do golih gora, što se dižu prema Seiru, i zemlju njihovu dade Jošua u posjed plemenima Izraelovim po dijelovima njihovim,

[8] U gorama, u nizinama, u ravnici jordanskoj, na obroncima, u pustinji i u južnom kraju, zemlju Hiteja, Amoreja, Kanaanaca, Perizeja, Hiveja i Jebuseja:

[9] Jedan kralj jerihonski; jedan kralj Ajski kod Betela;

[10] Jedan kralj jerusalemski; jedan kralj hebronski;

[11] Jedan kralj jarmutski; jedan kralj lakiški;

[12] Jedan kralj eglonski; jedan kralj gezerski;

[13] Jedan kralj debirski; jedan kralj gederski;

[14] Jedan kralj hormski; jedan kralj aradski;

[15] Jedan kralj libnaski; jedan kralj adulamski;

[16] Jedan kralj makedski; jedan kralj betelski;

[17] Jedan kralj tapuahski; jedan kralj heferski;

[18] Jedan kralj afečki; jedan kralj šaronski;

[19] Jedan kralj madonski; jedan kralj Hasorski;

[20] Jedan kralj Šimronmeronski; jedan kralj akšafski;

[21] Jedan kralj tanaački; jedan kralj megidski;

[22] Jedan kralj kedeški; jedan kralj jokneamski na Karmelu;

[23] Jedan kralj dorinski na visinama dorinskim; jedan kralj pogana u Gilgali;

[24] Jedan kralj tirzahski, svega trideset i jedan kralj.

Jošua, glava 13

[1] Kad Jošua postade starovremešan, reče mu Gospod: "Ti si star i vremešan. A velik dio zemlje ostao je još neosvojen.

[2] Ovo je zemlja, što je još ostala: "Sve pokrajine Filisteja i sva zemlja Gešur,

[3] Od Šihora istočno od Egipta do pokrajine ekronske na sjeveru, što pripada pokrajini Kanaanaca; pet kneževina filistejskih, naime u Gazi, Ašdodu, Aškelonu, Gitu i Ekronu, dalje Avija

[4] Na jugu, sva zemlja Kanaanaca i Mearah Sidonaca do Afeke, do međe amorejske;

[5] Onda zemlja Gebalijana i sav Libanon u istočnom dijelu, od Baal–Gada na podnožju Hermona do puta u Hamat.

[6] Sve stanovnike Libanona do Misrefota, sve Sidonce ja ću sam otjerati ispred sinova Izraelovih. Samo razdijeli to Izraelu ždrijebom u baštinu, kao što sam ti zapovjedio!

[7] Razdijeli sad dakle tu zemlju u baštinu među devet plemena i polovinu plemena Manasehova!"

[8] S ovim su bili primili Rubenovci i Gadovci svoj dio, što im ga je bio Mojsije odredio u istočnoj zemlji jordanskoj, što im ga je bio ostavio Mojsije, sluga Gospodnji,

[9] Od Aroera na obali Arnona i od grada u sredini doline, i svu ravnicu Medebe do Dibona,

[10] I sve gradove amorejskoga kralja Sihona, koji je vladao u Hešbonu, do pokrajine sinova Amonovih;

[11] I Gilead i pokrajinu Gešureja i Maakateja, i svu goru Hermon i sav Bašan do Salke.

[12] Sve kraljevstvo Oga u Bašanu, koji je vladao u Aštarotu i Edreju, Og je bio još preostao od ostataka Refaima, što ih je bio Mojsije pobijedio i protjerao iz posjeda njihova.

[13] Ali Gešureja i Maakateja ne protjeraše sinovi Izraelovi, i tako ostadoše Gešureji i Maakateji među Izraelom do današnjega dana.

[14] Samo plemenu Levijevu ne dade baštine: žrtve ognjene Gospoda, Boga Izraelova, jesu baština njegova, kao što mu je bio obećao.

[15] Mojsije dade plemenu sinova Rubenovih dijelove po porodicama njihovim.

[16] Oni dobiše područje od Aroera i od grada u sredini doline i svu ravnicu kod Medebe:

[17] Hešbon sa svim mjestima svojim, što leže na ravnici, Dibon, Bamot−Baal, Bet−Baal−Meon,

[18] Jahaz, Kedemot, Mefaat,

[19] Kirjatajim, Sibmu, Zeret−Šahara gori u dolini,

[20] Bet−Peor, obronke Pisge i Bet−Ješimot,

[21] I sve druge gradove na ravnici. Nadalje sve kraljevstvo amorejskoga kralja Sihona, koji je vladao u Hešbonu; Mojsije ga pobijedi zajedno s knezovima midjanskim, Evijem Rekemom, Surom, Hurom i Rebom, knezovima Sihonovim, koji su prebivali u zemlji.

[22] I vračara Balaama, sina Beorova, ubiše sinovi Izraelovi mačem, pošto su bili poubijali druge mačem.

[23] Međa sinova Rubenovih bila je Jordan s obalom, To je bila baština sinova Rubenovih po porodicama njihovim: gradovi sa selima svojim.

[24] Onda dade Mojsije plemenu Gadovu, sinovima Gadovim, dijelove po porodicama njihovim.

[25] Oni dobiše ovo područje: Jazer i sve gradove gileadske, polovinu zemlje sinova Amonovih do Aroera, istočno od Rabe,

[26] I od Hešbona do Ramah−Mispe i Betonima i od Mahanaima do pokrajine debirske;

[27] Onda u dolini: Bet−Haram, Bet−Nimra, Sukot i Safon, ostatak kraljevstva Sihona, kralja hešbonskoga; Jordan sa svojom obalom do kraja jezera Kineretskoga, na istočnoj strani Jordana.

[28] To je baština sinova Gadovih po porodicama njihovim: "gradovi sa selima svojim.

[29] Onda dade Mojsije polovini plemena Manasehova dijelove, i to polovina plemena sinova Manasehovih dobi po porodicama svojim

[30] Ovo područje: proteže se ono od Mahanaima preko svega Bašana, sve kraljevstvo Oga, kralja bašanskoga, i sva sela Jairova, što su u Bašanu, šezdeset gradova.

[31] A polovinu Gileada i Aštarot i Edrej, glavne gradove kraljevstva Ogova u Bašanu, dobiše sinovi Makira, sina Manasehova, i to polovina sinova Makirovih po porodicama njihovim.

[32] To je, što razdijeli kao baštinu Mojsije na poljanama moapskim, s onu stranu Jordana, istočno od Jeriha.

[33] A plemenu Levijevu ne dade Mojsije baštine. Gospod, Bog Izraelov, jest baština njihova kao što im je obećao.

Jošua, glava 14

[1] Ovo je, što dobiše sinovi Izraelovi u zemlji kanaanskoj kao baštinu, što im svećenik Eleazar i Jošua, sin Nunov, i plemenski poglavari izraelskih plemena

[2] Kao baštinu njihovu razdijeliše ždrijebom, kao što je bio Gospod odredio preko Mojsija za devet plemena i polovinu plemena.

3 Dvjema plemenima i polovini plemena bio je naime Mojsije odredio baštinu s onu stranu Jordana, a Levitima nije bio dao baštine među njima.

4 Jer sinova Josipovih bila su dva plemena: Manaseh i Efraim. A Levitima ne dadoše dijela u zemlji, nego samo gradove za prebivanje i pašnjake njihove za stoku njihovu i za blago njihovo.

5 Kako je bio Gospod zapovjedio Mojsiju, tako učiniše sinovi Izraelovi i razdijeliše zemlju.

6 Tada pristupiše sinovi Judini k Jošui u Gilgali, i Kaleb, sin Jefuneov, Kenizej, reče mu: "Ti znaš, što je odredio Gospod Mojsiju, čovjeku Božjemu, za me i za te u Kadeš−Barneu.

7 Bilo mi je četrdeset godina, kad me posla Mojsije, sluga Gospodnji, iz Kadeš−Barnea, da uhodim zemlju, i donesoh mu izvještaj, kako sam mislio u svojemu srcu.

8 A moji drugovi, koji su išli s menom, uplašiše srce narodu, ali ja sam posve bio na strani Gospoda, Boga svojega.

9 I zakle se Mojsije onaj dan: "Zemlja, na koju je stupila noga tvoja, ima dopasti tebi i sinovima tvojim kao baština u vječna vremena, jer si posve stupio na stranu Gospoda, Boga mojega.

10 I Gospod me, kako vidiš, po svojemu obećanju sačuva u životu punih četrdeset i pet godina od vremena, kad Gospod reče Mojsiju onu riječ, dok je Izrael išao po pustinji, i sad, eto, imam osamdeset i pet godina.

11 Danas sam još krepak kao onda, kad me je Mojsije poslao. Moja danas snaga još je kao snaga moja onda, kad se je trebalo boriti i dolaziti i odlaziti.

12 Zato daj mi sada tu gorovitu zemlju, za koju je onda govorio Gospod, jer ti si sam onda čuo, da su tamo Anakovci i veliki utvrđeni gradovi. Možda je Gospod s menom, i ja ću ih moći protjerati, kako je to obećao Gospod."

13 Tada ga blagoslovi Jošua, i on dade Kalebu, sinu Jefuneovu, Hebron kao baštinu.

14 Zato pripada Hebron Kalebu, sinu Jefuneovu, Kenizeju, kao baština sve do današnjega dana, jer se je naime on svom dušom držao Gospoda, Boga Izraelova.

[15] Hebron se je prije zvao grad Kirjat−Arba; jer Arba je bio najveći čovjek među Anakovcima. I zemlja počinu od rata.

Jošua, glava 15

[1] Dio za pleme sinova Judinih po porodicama njihovim bio je prema području edomskomu, južno od Sinske pustinje na skrajnom jugu.

[2] Njihova južna međa ide od kraja Slanoga mora, od južnoga rta,

[3] Onda teče na južnu stranu visine Akrabima, produžuje do Sine, uzlazi južno od Kadeš−Barnea, ide dalje na Hesron, diže se onda na Adar, okreće se prema Karkai,

[4] Potom ide k Asmoni i produžuje do potoka egipatskoga, dok ne završi međa na mora. To neka vam bude južna međa!

[5] Istočna je međa Slano more do ušća Jordana. Sjeverna međa počinje na sjevernom kraju mora kod ušća Jordana.

[6] Tada se diže međa u Bet−Hoglu, teče sjeverno uz Bet−Arabu, onda ide gore na kamen Bohana, sina Rubenova.

[7] Potom se diže međa od doline Akora prema Debiru, okreće se na sjever prema Gilgali, koja leži naprema visini Adumimu, što se nalazi južno od potoka. Onda teče međa prema vodi En−Šemeša i ide dalje do studenca Rogela.

[8] Nato se međa diže preko doline sina Hinomova južno od sljemena Jebuseja, to jest Jerusalema. Potom se međa penje k vrhuncu gore, koja je pred dolinom Hinom na zapadu, na sjevernom kraju ravnice Refaima.

[9] Od vrhunca gore savija se tada međa k izvoru vode Neftoah, ide dalje prema gradovima gore Efrona i odvija se k Baali, to jest Kirjat−Jearimu.

[10] Od Baale okreće se međa na zapad prema gori Seiru, na sjevernu stranu od gore Jearima, to jest Kesalona, spušta se u Bet−Šemeš i ide k Tamni.

[11] Dalje ide međa k sjevernom obronku Ekrona, potom se proteže do Šikrone, ide prema gori Baali i teče dalje do Jabneela. Tako se završi međa na moru.

12 Zapadna je međa Veliko more s obalom. To je međa plemena sinova Judinih unaokolo po porodicama njihovim.

13 A Kalebu, sinu Jefuneovu, dade Jošua dio među sinovima Judinim, kao što mu je bio zapovjedio Gospod, naime grad Arbu, oca Anakova, to jest Hebron.

14 Kaleb protjera odatle tri sina Anakova, Šešaja, Ahimana i Talmaja, potomke Anakove.

15 Odatle otide proti stanovnicima Debira; Debir se je prije zvao Kirjat−Sefer.

16 Tada reče Kaleb: "Tko svlada i zauzme Kirjat−Sefer, dat ću mu svoju kćer Aksu za ženu."

17 I zauze ga Otniel, sin Kenaz, koji je bio brat Kalebov. I dade mu svoju kćer Aksu za ženu.

18 Kad je polazila, nagovori svojega oca i izmoli od njega komad oraće zemlje. Ona se spusti s magarca, i Kaleb je upita: "A što ti je?"

19 Ona odgovori: "Daj mi svadbeni dar! Udao si me u južnu zemlju, pa daj mi i izvore vodene!" I dade joj studence u visini i studence u nizini.

20 To je baština plemena sinova Judinih po porodicama njihovim.

21 Gradovi u južnoj zemlji, u okrajnom području plemena sinova Judinih prema međi edomskoj bili su: Kabseel, Eder, Jagur,

22 Kina, Dimona, Adada,

23 Kadeš, Hasor, Jitnan,

24 Zif, Telem, Bealot,

25 Nov; Hasor, Kirjat−Hesron, to jest Hasor,

26 Amam, Šema, Molada,

27 Hasar−Gada, Hešmon, Bet−Pelet,

28 Hasar–Šual, Beer–Šeba, Bizjotja,

29 Baala, Ijim, Esem,

30 Eltolad, Kesil, Hormah,

31 Siklag, Madmana, Sansana,

32 Lebaot, Šilhim, Ain i Rimon: svega dvadeset i devet gradova sa selima svojim.

33 U nizini: Eštaol, Zorah, Ašna,

34 Zanoah, En–Ganim, Tapuah, Enam,

35 Jarmut, Adulam, Sokoh, Azeka,

36 Šaraim, Aditaim, Gederah i Gederotaim: četrnaest gradova sa selima svojim.

37 Zenan, Hadaša, Migdal–Gad,

38 Dilean, Mispa, Jokteel,

39 Lakiš, Bozkat, Eglon,

40 Kabon, Lahmas, Kitliš,

41 Gederot, Bet–Dagon, Naama, Makeda: šesnaest gradova sa selima svojim.

42 Libna, Eter, Ašan,

43 Jeftah, Ašna, Nesib,

44 Keila, Akzib i Mareša: devet gradova sa selima svojim.

45 Ekron s naseljima i selima svojim;

46 Od Ekrona do mora sve, što je kod Ašdoda i sela njegovih:

47 Ašdod s naseljima i selima svojim, Gaza s naseljima i selima svojim do potoka egipatskoga; međa je Veliko more.

48 U gori: Šamir, Jatir, Sokoh,

49 Dana, Kirjat−Sana, to jest Debir,

50 Anab, Eštemoh, Anim,

51 Gošen, Holon i Gilo: jedanaest gradova sa selima svojim.

52 Arab, Dumah, Ešean,

53 Janum, Bet−Tapuah, Afeka,

54 Humta, Kirjat−Arba, to jest Hebron, i Sior: devet gradova sa selima svojim.

55 Maon, Karmel, Zif, Jutah,

56 Jezreel, Jokdeam, Zanoah,

57 Kain, Gibea i Tamna: deset gradova sa selima svojim.

58 Halhul, Bet−Zur, Gedor,

59 Maarat. Bet−Anot i Eltekon: šest gradova sa selima svojim.

60 Kirjat−Baal, to jest Kirjat−Jearim, Rabah: dva grada sa selima svojim.

61 U pustinji: Bet−Araba, Midin, Sekaka,

62 Nibšam, Slani grad, i En−Gedi: šest gradova sa selima svoj im.

63 A Jebuseje, koji su prebivali u Jerusalemu, ne mogoše protjerati sinovi Judini. Tako ostaše Jebuseji sa sinovima Judinim u Jerusalemu do današnjega dana.

Jošua, glava 16

1 Sinovi Josipovi dobiše ždrijebom svoj posjed od Jordana kod Jeriha, istočno od voda jerihonskih nadalje pustinju, koja se diže od Jeriha na goru betelsku.

2 Onda ide međa od Betela u Luzu i pruža se prema pokrajini Arkijaca do Atarota.

[3] Potom se spušta na zapad u pokrajinu Jafleteja do pokrajine donjega Bet−Horona i do Gezera. Njezin je kraj na moru.

[4] I sinovi Josipovi, Manaseh i Efraim, dobiše baštinu.

[5] Pokrajina sinova Efraimovih po porodicama njihovim bila je ova: Međa baštine njihove ide na istoku od Atarot−Adara do gornjega Bet−Horona,

[6] Onda teče međa k moru, sjeverno od Mikmetata. Potom se savija međa k istoku u Taanat−Šilo i prolazi s istoka do Janoaha.

[7] Od Janoaha silazi u Atarot i Naarat, dotakne se Jeriha i svrši na Jordanu.

[8] Od Tapuaha ide međa prema zapadu do potoka Kane i svrši na moru. To je baština plemena sinova Efraimovih po porodicama njihovim,

[9] K tomu dolaze gradovi efraimski, koji udvojeni bili su usred baštine sinova Manasehovih, svi gradovi sa selima svojim.

[10] A ne protjeraše Kanaanaca, koji su prebivali u Gezeru. Tako ostaše Kanaanci među sinovima Efraimovim do današnjega dana, a bili su dužni davati robotu.

Jošua, glava 17

[1] I dopade dio plemenu Manasehovu, a on je bio prvorođenac Josipov. Makiru, prvorođencu Manasehovu, ocu Gileadovu, dopade Gilead i Bašan; jer je bio ratnik.

[2] I ostati sinovi Manasehovi dobiše svoj dio po porodicama svojim: sinovi Abiezerovi, sinovi Helekovi, sinovi Asrielovi, sinovi Šekemovi, sinovi Heferovi i sinovi Šemidini. To su muški potomci Manaseha, sina Josipova, po porodicama svojim.

[3] Selofhad, sin Hefera, sina Gileada, sina Makira, sina Manasehova, nije imao sinova, nego samo kćeri, Ovo su im imena: Mahla, Noa, Hogla i Tirsa.

[4] I one pristupiše pred svećenika Eleazara i pred Jošuu, sina Nunova, i pred knezove i rekoše: "Gospod je zapovjedio Mojsiju; da nam dadne baštinu našu među braćom našom." I dade im on po zapovijedi Gospodnjoj baštinu među braćom oca njihova.

5 Tako dopade Manasehu deset dijelova, osim zemlje gileadske i Bašana, koji su s
onu stranu Jordana;

6 Jer kćeri Manasehove dobiše baštinu među sinovima njegovim. A zemlja gileadska
dopade drugim sinovima Manasehovim.

7 Međa Manasehova ide od Ašera u Mikmetat, koji leži istočno od Šekema. Potom ide
međa na jug k stanovnicima En–Tapuaha.

8 Pokrajina Tapuah pripada Manasehu, a Tapuah sama na međi Manasehovoj pripada
sinovima Efraimovim.

9 Onda silazi međa k potoku Kani, južno od potoka. Ovi gradovi među gradovima
Manasehovim pripadaju Efraimu. Onda ide međa Manasehova sjeverno od potoka i
svršava na moru.

10 Što leži prema jugu, propada Efraimu, i što leži prema sjeveru, Manasehu. Međa je
more. Na sjeveru granice s Ašerom, a na istoku s Isakarom.

11 U Isakaru i Ašeru pripadaju Manasehu: Bet–Šean sa selima svojim, Ibleam sa
selima svojim, stanovnici u Doru sa selima svojim, stanovnici u En–Doru sa selima
svojim, stanovnici u Taanaku sa selima svojim, stanovnici u Megidu sa selima
svojim: tri visine.

12 A sinovi Manasehovi ne mogoše osvojiti ovih gradova, i pođe za rukom
Kanaancima da ostanu u toj pokrajini.

13 Ali kad ojačaše sinovi Izraelovi, udariše robotu na Kanaance; ali ih ne protjeraše
potpuno.

14 A sinovi Josipovi upitaše Jošuu: "Zašto si mi dao samo jedan ždrijeb i jedan dio za
baštinu, kad sam ipak narod mnogobrojan, jer me je do sada blagoslivljao Gospod?"

15 Jošua im odgovori: "Kad si narod mnogobrojan, onda pođi u šumu i tamo iskrči
sebi zemlje u pokrajini Perizeja i Refaima, ako ti je pretijesna gora Efraimova!"

16 Sinovi Josipovi odgovoriše: "Nije nam dosta ta gora, jer svi Kanaanci, koji stanuju
dolje u ravnici, imaju gvozdena kola, i oni, koji stanuju u Bet–Šeanu i selima
njegovim, i oni, koji su u ravnici jezreelskoj."

[17] Tada odgovori Jošua kući Josipovoj, Efraimovoj i Manasehovoj: "Mnogobrojan si narod i imaš veliku moć. Zato nećeš dobiti samo jedan ždrijeb.

[18] Jer će ti pripasti gora. Ako je šuma, iskrči je! Onda će pohodi iz nje biti tvoji, jer ćeš protjerati Kanaance, ako i imaju gvozdena kola, ako i jesu jaki."

Jošua, glava 18

[1] Nato se skupi sva zajednica sinova Izraelovih u Šilo. Tamo su bili namjestili Šator sastanka, kad im se je bila podvrgla zemlja.

[2] Ali među sinovima Izraelovim još je ostalo sedam plemena, kojima još nije bila dana baština njihova.

[3] Tada reče Jošua sinovima Izraelovim: "Dokle ćete još tako oklijevati, da ne pođete zaposjesti zemlju, koju vam je dao Gospod, Bog otaca vaših?

[4] Izaberite sebi tri čovjeka iz svakoga plemena! Ja ću ih poslati, da se dignu i prođu zemlju, te je popišu za ustanovu baštine. Kad se vrate k meni,

[5] Onda neka je razdijele među se na sedam dijelova! Juda neka ostane u svojoj pokrajini na jugu, a kuća Josipova neka ostane u svojoj pokrajini na sjeveru!

[6] A vi popišite zemlju na sedam dijelova i donesite mi ovamo! Tada ću za vas baciti ždrijeb, ovdje pred Gospodom, Bogom vašim.

[7] Jer Leviti nemaju dijela među vama, jer je svećeništvo Gospodnje njihova baština. A Gad i Ruben i polovina plemena Manasehova dobiše već svoju baštinu u istočnoj zemlji jordanskoj, koju im dade Mojsije, sluga Gospodnji."

[8] Tada se digoše ljudi i odoše. Kad su odlazili da popišu zemlju; dade im Jošua ovaj naputak: "Idite, prođite zemlju, popišite je i dođite opet k meni! Ja ću onda ovdje u Šilu pred Gospodom baciti ždrijeb za vas."

[9] Ljudi se dakle digoše, prođoše zemlju, unesoše grad za gradom po dijelovima svojim u knjigu i vratiše se k Jošui u tabor u Šilo.

[10] Tada baci Jošua pred Gospodinom u Šilu ždrijeb za njih. Tako podijeli tamo Jošua zemlju među sinove Izraelove po dijelovima njihovim.

11 I izađe ždrijeb za pleme sinova Benjaminovih po porodicama njihovim, i to pokrajina, koja im dopade ždrijebom, bila je među sinovima Judinim i sinovima Josipovim.

12 Njihova sjeverna međa počinje na Jordanu. Onda se diže međa do na sljeme gorsko sjeverno od Jeriha, penje se dalje na goru prema zapadu i svršava u pustinji Bet−Avena.

13 Odatle ide međa u Luzu, na sljeme gorsko južno od Luze, to jest Betel. Onda se spušta međa u Atarot−Adar na putu južno od donjega Bet−Horona.

14 Dalje se proteže međa i zavija se na svojoj strani istočnoj na jug od gore, koja leži južno od Bet−Horona, i svršava kod Kirjat−Baala, to jest Kirjat−Jearima, grada sinova Judinih. To je zapadna strana.

15 Južna strana počinje na gradskoj međi Kirjat−Jearima. Onda ide međa prema zapadu dalje k vrelu vode Neftoahu.

16 Nato se spušta međa do na kraj gore, koja leži istočno od doline sinova Hinomovih i sjeverno od ravnice Refaim, spušta se po dolini Hinomovoj južno od gorskog sljemena Jebuseja i teče dalje k izvoru Rogelu,

17 Potom se proteže prema sjeveru, ide u En−Šemeš i teče u Gelilot, koji je naprema visini Adumimu, i silazi do kamena Bohana, sina Rubenova,

18 Ide tada na gorsko sljeme sjeverno prema Arabi i spušta se u Arabu.

19 Onda teče međa sjeverno od gorskog sljemena Bet−Hogle. Međa svršava na sjevernom rtu Slanoga mora, na južnom kraju Jordana. To je južna međa.

20 Na istočnoj strani Jordan je međa. To je baština sinova Benjaminovih po porodicama njihovim unaokolo po međama njihovim.

21 Gradovi plemena sinova Benjaminovih po porodicama njihovim jesu: Jeriho, Bet−Hogla, Emek−Kesis,

22 Bet−Araba, Zemaraim, Betel,

23 Avim, Parah, Ofrah,

[24] Kefar Haamona, Ofni, Gaba, dvanaest gradova sa selima svojim.

[25] Gibeon, Ramah, Beerot,

[26] Mispa, Kefirah, Mosah,

[27] Rekem, Jirpeel, Taralah,

[28] Selah, Elef, Jebus, to jest Jerusalem, Gibeat, Kirjat, četrnaest gradova sa selima
svojim. To je baština sinova Benjaminovih po porodicama njihovim.

Jošua, glava 19

[1] Drugi ždrijeb izađe za Simeona, za pleme sinova Simeonovih po porodicama
njihovim. Baština njihova bila je usred baštine sinova Judinih.

[2] Oni dobiše kao baštinu Beer–Šebu, Šebu, Moladu,

[3] Hasar–Šual, Balu, Esem,

[4] Eltolad, Betul, Hormah,

[5] Siklag, Bet–Markabot, Hasar–Susu,

[6] Bet–Lebaot, Šaruhen, trinaest gradova sa selima svojim,

[7] Ain, Rimon, Eter, Ašan, četiri grada sa selima svojim.

[8] Nadalje sva sela, što su oko tih gradova, do Baalat–Beera, Ramah na jugu. To je
baština plemena sinova Simeonovih po porodicama njihovim,

[9] Baština sinova Simeonovih bila je od dijela sinova Judinih odijeljena, jer je dio
sinova Judinih bio za nju prevelik. Zato dobiše sinovi Simeonovi baštinu svoju usred
posjeda njihova.

[10] Treći ždrijeb izađe za sinove Zebulunove po porodicama njihovim. Područje
baštine njihove proteže se do Sarida.

[11] Prema zapadu diže se međa njihova u Marale, dotiče se Dabešeta i ide na potok,
koji je pred Jokneamom.

12 Od Sarida okrene se na istok, na izlazak sunčani k pokrajini Kislot–Tabora, ide
dalje u Daberat, penje se u Jafiju,

13 Teče odatle na istok prema izlasku sunčanom u Git–Hefer, Ita–Kasin, i izlazi kod
Rimona, i dalje do Neahe,

14 Tada se okreće međa na sjever oko Hanatona i svršava u dolini Jeftah–Elu.

15 S Katatom, Nahalalom, Šimronom, Jidalom i Betlehemom bilo je dvanaest gradova
sa selima svojim.

16 To je baština sinova Zebulunovih po porodicama njihovim: "to gradovi sa selima
njihovim.

17 Za Isakara izađe četvrti ždrijeb, za sinove Isakarove po porodicama njihovim.

18 Njihovo je područje bilo: "Jezreel, Kesulot, Šunem,

19 Hafraim, Šion, Anaharat,

20 Rabit, Kišion, Abes,

21 Remet, En–Ganim, En–Hada i Bet–Pases.

22 Međa se dotiče Tabora, Šahasime i Bet–Šemeša i svršava na Jordanu, šesnaest
gradova sa selima svojim.

23 To je baština plemena sinova Isakarovih po porodicama njihovim: gradovi sa
selima svojim.

24 Peti ždrijeb izađe za pleme sinova Ašerovih po porodicama njihovim.

25 Njihovo je područje bilo: Helkat, Hali, Beten, Akšaf,

26 Alamelek, Amad i Mišal i dotiče se Karmela na moru i Šihor–Libnat.

27 Onda se okreće međa prema izlasku sunčanom u Bet–Dagon, dotiče se Zebuluna i
doline Jeftah–Ela na sjeveru, Bet–Emeka i Neiela i ide prema sjeveru u Kabul,

28 Ebron, Rehob, Hamon i Kanu do velikoga Sidona.

29 Tada se savija međa na Ramahi i do tvrdoga grada Tira Nato se okreće međa u
Hosu i svršava na moru. Mehaleb, Akziba,

30 Uma, Afek i Rehob, dvadeset i dva grada sa selima svojim.

31 To je baština plemena sinova Ašerovih po porodicama njihovim: "gradovi sa selima
svojim.

32 Šesti ždrijeb izađe za sinove Naftalijeve, za sinove Naftalijeve po porodicama
njihovim.

33 Njihova međa teče od Helefa, od hrasta kod Saananima, od Adami−Nekeba i
Jabneela do Lakuma i svršava na Jordanu.

34 Onda se okreće međa prema zapadu u Aznot−Tabor i odatle ide dalje u Hukoku,
dotiče se Zebuluna na jugu, udara na zapadu na Ašer i na istoku na Jordan u Judi.

35 Tvrdi gradovi jesu Sidim, Ser, Hamat, Rakat, Kineret,

36 Adama, Ramah, Hasor,

37 Kedeš, Edrei, En−Hasor,

38 Jiron, Migdal−El, Horem, Bet−Anat i Bet−Šemeš, devetnaest gradova sa selima
svojim.

39 To je baština plemena sinova Naftalijevih po porodicama svojim: gradovi sa selima
svojim.

40 Sedmi ždrijeb izađe za pleme sinova Danovih po porodicama njihovim.

41 Područje baštine njihove bilo je: Zorah, Eštaol, Ir−Šemeš,

42 Šaalabin, Ajalon, Jetla,

43 Elon, Timnah, Ekron,

44 Eltekeh, Gibeton, Baalat,

45 Jehud, Bene−Berak, Gat−Rimon,

[46] Me−Jarkon i Rakon s obalom kod Jope.

[47] Ali područje sinova Danovih bilo je za njih pretijesno. Zato izađoše sinovi Danovi i udariše na Lešem, osvojiše ga, pobiše ga oštricom mača, uzeše ga u posjed i naseliše se u njemu. Lešem prozvaše Dan po imenu oca svojega Dana.

[48] To je baština plemena sinova Danovih po porodicama njihovim: "to gradovi sa selima svojim.

[49] Kad razdijeliše zemlju po međama njezinim, dadoše sinovi Izraelovi Jošui, sinu Nunovu, baštinu u svojoj sredini.

[50] Po zapovijedi Gospodnjoj dadoše mu grad, koji zaiska, Timnat−Serah na gori Efraimovoj. On utvrdi grad i naseli se u njemu.

[51] To su baštine, što ih svećenik Eleazar i Jošua, sin Nunov, i plemenski glavari izraelskih plemena razdijeliše ždrijebom u Šilu pred Gospodom na ulazu u Šator sastanka. Tako dovršiše razdiobu zemlje.

Jošua, glava 20

[1] Gospod reče Jošui:

[2] "Priopći sinovima Izraelovim ovo: "Odredite sebi gradove za utočišta, za koje vam dadoh naputak preko Mojsija,

[3] Da tamo mogne uteći ubojica, ako je koga ubio nehotice i nenamjerno! Neka vam budu utočišta od krvnoga osvetnika!

[4] Neka uteče u koji od tih gradova, neka stane pred vratima gradskim i neka iznese stvar svoju starješinama onoga grada! Neka ga prime k sebi u grad i odrede mu mjesto, gdje može stanovati kod njih!

[5] Ako ga progoni krvni osvetnik, ne smiju izručiti ubojicu u njegove ruke, jer je nehotice ubio svojega bližnjega i nije mu prije bio neprijatelj.

[6] Neka ostane u gradu onom, dokle ne stane pred zajednicu na sud, do smrti velikoga svećenika, koji bude onda, Tada se smije ubojica opet vratiti u svoj grad i svojoj kući, u grad, iz kojega je bio utekao."

7 I odrediše Kedeš u Galileji na gori Naftalijevoj, Šekem na gori Efraimovoj, Kirjat−Arba, to jest Hebron, na gori Judinoj.

8 S onu granu Jordana, istočno od Jeriha, odrediše Bezer u pustinji na ravnici plemena Rubenova, Ramot u Gileadu plemena Gadova i Golan u Bašanu plemena Manasehova.

9 To su bili gradovi, što su bili određeni za svakoga Izraela i stranca, koji je boravio među njima. Tamo je imao uteći svaki, koji je bio drugoga ubio nehotice, da ga ne bi ubio krvni osvetnik, prije nego stane pred zajednicu,

Jošua, glava 21

1 Nato se obratiše porodični glavari Levita na svećenika Eleazara i na Jošuu, sina Nunova, i na plemenske glavare sinova Izraelovih,

2 I rekoše im u Šilu u zemlji kanaanskoj: "Gospod je zapovjedio preko Mojsija, da nam se dadnu gradovi za prebivanje i pašnjaci njihovi za stoku našu."

3 Tada dadoše sinovi Izraelovi Levitima od baštine svoje po zapovijedi Gospodnjoj ove gradove s pašnjacima njihovim:

4 Ždrijebom, što izađe za porodice Kohatovaca, dobiše između Levita potomci svećenika Arona trinaest gradova od plemena Judina, od plemena Simeonova i od plemena Benjaminova.

5 Ostali potomci Kohatovi dobiše ždrijebom deset gradova od porodica plemena Efraimova, plemena Danova i od polovine plemena Manasehova.

6 Sinovi Geršonovi dobiše ždrijebom trinaest gradova od porodica plemena Isakarova, od plemena Ašerova, od plemena Naftalijeva i od polovine plemena Manasehova u Bašanu,

7 Porodice sinova Merarijevih dobiše dvanaest gradova od plemena Rubenova, od plemena Gadova i od plemena Zebulunova.

8 Sinovi Izraelovi predadoše ždrijebom Levitima te gradove s pašnjacima njihovim, kao što je to bio zapovjedio Gospod preko Moj sija.

[9] Od plemena sinova Judinih i od plemena sinova Simeonovih dadoše ove gradove, koji se zovu po imenu:

[10] Sinovi Aronovi iz porodica Kohatovaca između sinova Levijevih – na njih pade prvi ždrijeb –

[11] Dobiše grad Kirjat–Arba, oca Anakova, to jest Hebron, na gori Judinoj s pašnjacima njegovim unaokolo.

[12] Polje toga grada sa selima njegovim dadoše u baštinu Kalebu, sinu Jefuneovu,

[13] Nadalje dadoše potomcima svećenika Arona Hebron, grad za utočište ubojicama, s pašnjacima njegovim, onda Libna s pašnjacima njezinim,

[14] Jatir s pašnjacima njegovim, Eštemoa s pašnjacima njegovim,

[15] Holon s pašnjacima njegovim, Debir s pašnjacima njegovim,

[16] Ain s pašnjacima njegovim, Jultah s pašnjacima njezinim, Bet–Šemeš s pašnjacima njegovim: "devet gradova od ona obadva plemena.

[17] Od plemena Benjaminova: Gibeon s pašnjacima njegovim, Geba s pašnjacima njezinim,

[18] Anatot s pašnjacima njegovim, Almon s pašnjacima njegovim: četiri grada.

[19] Sinovi Aronovi, svećenici, prema tome dobiše svega trinaest gradova s pašnjacima njihovim.

[20] Gradovi, koji ždrijebom dopadoše porodicama sinova Kohatovih, Levita, što još preostaše od sinova Kohatovih, pripadali su plemenu Efraimovu.

[21] Dadoše im Šekem, grad za utočište ubojicama, s pašnjacima njegovim na gori Efraimovoj, Gezer s pašnjacima njegovim,

[22] Kibsaim s pašnjacima njegovim, Bet–Horon s pašnjacima njegovim: četiri grada.

[23] Od plemena Danova Eltekeh s pašnjacima njegovim, Gibeton s pašnjacima njegovim,

24 Ajalon s pašnjacima njegovim, Gat−Rimon s pašnjacima njegovim: četiri grada.

25 Od polovine plemena Manasehova Tanak s pašnjacima njegovim i Gat−Rimon s pašnjacima njegovim: dva grada.

26 Tako dobiše porodice ostalih sinova Kohatovih svega deset gradova s pašnjacima njihovim.

27 Sinovi Geršonovi između porodica Levita dobiše od polovine plemena Manasehova: Golan, grad za utočište ubojicama, u Bašanu, s pašnjacima njegovim i Aštarot s pašnjacima njegovim: dva grada.

28 Od plemena Isakarova: Kišon s pašnjacima njegovim, Daberat s pašnjacima njegovim;

29 Jarmut s pašnjacima njegovim i En−Ganim s pašnjacima njegovim: četiri grada.

30 Od plemena Ašerova: Mašal s pašnjacima njegovim, Abdon s pašnjacima njegovim,

31 Helkat s pašnjacima njegovim i Rehob s pašnjacima njegovim: četiri grada.

32 Od plemena Naftalijeva: Kedeš, grad za utočište ubojicama, u Galileji, s pašnjacima njegovim, Hamot−Dor s pašnjacima njegovim i Kartan s pašnjacima njegovim: tri grada.

33 Porodice sinova Geršonovih dobiše prema tome svega trinaest gradova s pašnjacima njihovim.

34 Porodice sinova Merarijevih, preostalih još Levita, dobiše od plemena Zebulunova: Jokneam s pašnjacima njegovim, Kartah s pašnjacima njezinim,

35 Dimnah s pašnjacima njezinim, Nahalal s pašnjacima njegovim: četiri grada.

36 Od plemena Rubenova Bezer s pašnjacima njegovim, Jahas s pašnjacima njezinim,

37 Kedemot s pašnjacima njegovim i Mefaat s pašnjacima njegovim: četiri grada.

38 Od plemena Gadova: Ramot, grad za utočište ubojicama, u Gileadu s pašnjacima njegovim, Mahanaim s pašnjacima njegovim,

[39] Hešbon s pašnjacima njegovim i Jazer s pašnjacima njegovim: svega četiri grada,

[40] Porodice sinova Merarijevih, koje još preostaše od porodica levitskih, dobiše ždrijebom prema tome svega dvanaest gradova.

[41] Ukupni broj gradova levitskih usred baštine sinova Izraelovih bio je četrdeset i osam gradova s pašnjacima njihovim,

[42] Ovi gradovi imali su svaki svoje pašnjake okolo sebe: tako je bilo kod svih ovih gradova,

[43] Tako dade Gospod Izraelcima svu zemlju, za koju se je bio zakleo ocima njihovim da će im je dati. Oni je uzeše u posjed i nastaniše se u njoj.

[44] Gospod im pribavi mir unaokolo, posve onako, kako se je bio zakleo ocima njihovim. Nitko se ne održa pred njima od svih neprijatelja njihovih: sve neprijatelje njihove predade im Gospod u ruke.

[45] Od svih obećanja, što ih je Gospod bio dao kući Izraelovoj, ne osta nijedno neispunjeno; sve se je ispunilo.

Jošua, glava 22

[1] Tada sazva Jošua sinove Rubenove, sinove Gadove i polovinu plemena Manasehova,

[2] I reče im: "Vi ispuniste sve, što vam je zapovjedio Mojsije, sluga Gospodnji, i poslušaste me u svemu, što sam vam zapovjedio.

[3] Ne ostaviste braće svoje kroz dugo to vrijeme do danas, nego očuvaste vjerno zapovijed Gospoda, Boga svojega.

[4] I kad je Gospod, Bog vaš, pribavio mir braći vašoj, kako im je obećao, to se sad vratite natrag kući, u zemlju, u kojoj je baština vaša, koju vam je Mojsije, sluga Gospodnji, odredio s onu stranu Jordana!

[5] Samo pazite revno da vršite naloge i zapovijedi, što vam ih je dao Mojsije, sluga Gospodnji: da ljubite Gospoda, Boga svojega, da hodite svim putovima njegovim, da držite zapovijedi njegove, da pristajete uz njega i da mu služite svim srcem i svom dušom!"

6 I blagoslovi ih Jošua i otpusti ih, i nato se oni vratiše natrag kući,

7 Jednoj polovini plemena Manasehova bilo je Mojsije odredio posjed u Bašanu,
drugoj polovini bio je Jošua dao posjed kod braće njihove u zapadnoj zemlji
jordanskoj Osim toga Jošua, kad ih je otpustio kući i blagoslovio ih,

8 Reče im ovo: "Vratite se natrag kući s velikim blagom i mnogom stokom, sa
srebrom, zlatom, mjeđu, gvozđem i odijelom vrlo mnogim! Porazdijelite to, što
zaplijeniste od neprijatelja svojih, s braćom svojom!"

9 Tako se vratiše kući sinovi Rubenovi, sinovi Gadovi i polovina plemena
Manasehova i otidoše od sinova Izraelovih iz Šila u zemlji Kanaanskoj, da zapute u
zemlju gileadsku, u zemlju baštine svoje, koju su bili zaposjeli, kako je bio
zapovjedio Gospod preko Mojsija.

10 Kad dođoše u krajeve na Jordanu, što su još u zemlji kanaanskoj, načiniše sinovi
Rubenovi, sinovi Gadovi i polovina plemena Manasehova tamo na Jordanu žrtvenik,
žrtvenik, što se je nadaleko vidio.

11 Tada dočuše sinovi Izraelovi gdje se govori: "Eno, sinovi Rubenovi, sinovi Gadovi
i polovina plemena Manasehova napraviše žrtvenik prema zemlji kanaanskoj, u
krajevima na Jordanu, s onu stranu zemlje sinova Izraelovih!"

12 Čim su to čuli sinovi Izraelovi skupi se sva zajednica sinova Izraelovih u Šilo, da
idu u boj proti njima,

13 Sinovi Izraelovi poslaše k sinovima Rubenovim, k sinovima Gadovim i k polovini
plemena Manasehova u zemlju gileadsku Finehasa, sina svećenika Eleazara,

14 I s njim deset knezova, po jednoga kneza od svake plemenske obitelji Izraelove;
svaki je od njih bio glavar plemenskih obitelji Izraelovih.

15 Kad dođoše k sinovima Rubenovim, k sinovima Gadovim i k polovini plemena
Manasehova u zemlju gileadsku, rekoše im:

16 "Sva zajednica Gospodnja pita: "Kakva je to nevjernost, koju činite proti Bogu
Izraelovu? Vi ste se stim, što podigoste žrtvenik, odvrgli danas od Gospoda, vi ste se
stim pobunili danas probi Gospodu.

[17] Zar nam nije dosta zločin od Peora, od kojega se do danas još ne očistismo, makar da je zbog njega pala kazna na zajednicu Gospodnju?

[18] I vi se zar hoćete danas da odmetnete od Gospoda? Onda će doći ovo: "ako se danas pobunite proti Gospodu, on će sutra pustiti svoj gnjev na svu zajednicu Izraelovu.

[19] Ako li vam se uostalom čini nečista zemlja vaše baštine, onda prijeđite u zemlju baštine Gospodnje, gdje je prebivalište Gospodnje, i nastanite se među nama! Ali se ne bunite proti Gospodu i ne bunite se proti nama, gradeći sebi mimo žrtvenik Gospoda, Boga našega, još drugi žrtvenik!

[20] Nije li pala kazna na svu zajednicu Izraelovu, kad je Akan, sin Zerahov, prisvojio zakleto? On nije bio jedini, koji je morao svoja zlodjela životom platiti."

[21] Tada odgovoriše sinovi Rubenovi, sinovi Gadovi i polovina plemena Manasehova plemenskim glavarima Izraelovim:

[22] "Svemogući, Bog Gospod, jest Svemogući, Bog Gospod, on zna, i Izrael neka zna: Ako je to bila pobuna ili nevjernost proti Gospodu, onda neka nas ne pomogne danas!

[23] Ako smo sagradili sebi žrtvenik, da otpanemo od Gospoda, ili ako je to bilo zato, da na njemu žrtvujemo žrtve paljenice i prinose, ili da prinosimo na njemu mirotvorne žrtve, onda neka nas Gospod sam povuče na račun!

[24] Ne, mi to učinismo samo iz brige i skrbi. Pomislismo naime: U budućnosti reći će sinovi vaši sinovima našim: Što vi imate s Gospodom, Bogom Izraelovim?

[25] Gospod je eto postavio Jordan kao među između nas i vas, sinovi Rubenovi i sinovi Gadovi. Vi nemate dijela u Gospoda. Pa će djeca vaša djecu našu tako daleko dovesti, da više ne štuju Gospoda.

[26] Zato rekosmo: Stavimo se da sagradimo žrtvenik, ne za žrtve paljenice i žrtve zaklanice.

[27] Nego on ima da bude između nas i vas i naših potomaka sastanko, da hoćemo služiti Gospodu pred njim žrtvama svojim paljenicama, žrtvama svojim zaklanicama i žrtvama svojim mirotvornim. Tako neće moći u budućnosti sinovi vaši govoriti sinovima našim: Vi nemate dijela u Gospodu.

28 Nadalje rekosmo: Ako bi kada rekli tako nama i potomcima našim, tada ćemo im odgovoriti: Pogledajte sliku žrtvenika Gospodnjega, što nam ga podigoše oci naši, ne za žrtve paljenice i žrtve zaklanice, nego za sastanko nama i vama!

29 Daleko neka je od nas, da se dižemo proti Gospodu i da otpadamo danas od Gospoda radeći žrtvenik za žrtve paljenice, za prinose i za žrtve zaklanice mimo žrtvenik Gospoda, Boga našega, koji je pred njegovim prebivalištem!"

30 I kad čuše svećenik Finehas i knezovi zajednice i glavari izraelskih plemena, koji su bili s njim, riječi, što im ih rekoše sinovi Rubenovi, sinovi Gadovi i sinovi Manasehovi, bili su zadovoljni.

31 Svećenik Finehas, sin Eleazarov, odgovori sinovima Rubenovim, sinovima Gadovim i sinovima Manasehovim: "Danas spoznajemo, da je Gospod u našoj sredini, jer vi stim ne počiniste nevjernosti proti Gospodu. Tako sačuvaste sinove Izraelove od kazne Gospodnje."

32 Potom se vratiše svećenik Finehas, sin Eleazarov, i knezovi od sinova Rubenovih i sinova Gadovih iz zemlje gileadske u zemlju kanaansku k sinovima Izraelovim i donesoše im odgovor,

33 Jer se je odgovor dopao sinovima Izraelovim, hvalili su Boga i nijesu više mislili na to, da idu u boj proti njima, da opustoše zemlju, u kojoj su prebivali sinovi Rubenovi i Gadovi.

34 Sinovi Rubenovi i sinovi Gadovi dadoše žrtveniku ime "Svjedok je među nama, da je Gospod Bog".

Jošua, glava 23

1 Dugo vremena potom, izakako je Gospod bio dao Izraelu mir pred svima neprijateljima njegovim unaokolo, a Jošua bio star i vremešan,

2 Sazva Jošua sav Izrael, starješine, glavare, suce i službenike i reče im: "Ja sam star i vremešan.

3 Vi ste vidjeli sve, što je učinio Gospod, Bog vaš, svim tim narodima zbog vas, jer Gospod, Bog vas, borio se je za vas.

[4] Vidite, odredio sam vam ždrijebom te narode, koji još ostaše, u baštinu za plemena vaša počevši od Jordana; isto tako sve pogane, koje istrijebih, i veliko more na zapadu.

[5] Gospod, Bog vaš, sam će ih goniti ispred vas i protjerati ih po radi vas, da mognete uzeti u posjed zemlju njihovu, kao što vam je obećao Gospod, Bog vaš.

[6] Uznastojte svakako da brižno držite sve, što stoji napisano u knjizi zakona Mojsijeva, a da ne odstupate od njega ni nadesno ni nalijevo!

[7] Ne smijete se pomiješati s tim narodima, koji još preostaše, ne zazivajte ime bogova njihovih, ne kunite se njima, ne služite im i ne klanjajte se njima,

[8] Nego se držite Gospoda, Boga svojega, kao što ste činili do danas!

[9] Gospod je zbog vas protjerao velike i moćne narode, i nitko se nije mogao održati pred vama do danas.

[10] Jedan između vas tjerao je tisuću u bijeg; jer Gospod, Bog vaš, bori se za vas, kao što vam je obećao.

[11] Pa zato na sebe brižno pazite na to, da ljubite Gospoda, Boga svojega!

[12] Jer ako budete radili drukčije i pristali za ostatkom tih naroda, što su još preostali kod vas, i s njima se sprijateljili i pomiješali i oni s vama,

[13] Onda znajte, da Gospod, Bog vaš, neće više izgoniti tih naroda ispred vas, Oni će vam dapače postati zamka i mreža, bič bokovima vašim i trnje očima vašim, dok ne budete istisnuti iz te lijepe zemlje, koju vam je dao Gospod, Bog vaš.

[14] Evo, ja idem sada na put, na koji mora da ide sav svijet. Spoznajte dakle svim srcem i svom dušom, da od svih obećanja, što vam ih je dao Gospod, Bog vaš, nije ostalo nijedno neispunjeno.

[15] A kako vam se je ispunilo svako obećanje, što vam ga je dao Gospod, Bog vaš, tako će ispuniti Gospod na vama i svaku prijetnju, dok vas ne istisne iz te lijepe zemlje, koju vam je dao Gospod, Bog vaš.

[16] Ako prestupite dužnosti zavjeta prema Gospodu, Bogu svojemu, što vam ih je naložio, i pođete služiti drugim bogovima i njima se klanjati, raspalit će se gnjev

Gospodnji na vas, i brzo ćete iščeznuti iz lijepe zemlje, koju vam je dao."

Jošua, glava 24

1 Potom skupi Jošua sva plemena Izraelova u Šekem i sazva starješine Izraelove,
njegove poglavare, suce i službenike. Kad su se bili postavili pred Bogom,

2 Reče Jošua svemu narodu: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: U staro doba
prebivali su praoci vaši s onu stranu rijeke, Tare, otac Abrahamov i Nahorov, i štovali
su druge bogove.

3 Ali sam uzeo oca vašega Abrahama iz zemlje s onu stranu rijeke i vodio sam ga po
svoj zemlji kanaanskoj, dao sam mu mnogobrojne potomke i darovao mu Izaka.

4 Izaku sam dao Jakova i Ezava, i Ezavu sam odredio goru Seir za posjed, a Jakov i
sinovi njegovi pošli su u Egipat.

5 Tada sam poslao Mojsija i Arona i udario Egipat stim, što sam učinio u njemu.
Potom sam vas izveo.

6 Izveo sam oce vaše iz Egipta, i došli ste na more. A Egipćani progonili su oce vaše s
kolima i s konjanicima do Crvenoga mora.

7 Tada su zavapili Gospodu, i on je postavio gustu tamu između vas i Egipćana i
naveo na njih more, koje ih je zatrpalo. Svojim očima vidjeli ste, što sam učinio
Egiptu. Onda ste ostali dugo vremena u pustinji.

8 Nato sam vas doveo u zemlju Amoreja, koji su prebivali s onu stranu Jordana. Kad
su se oni pobili s vama, dao sam ih u vaše ruke, Uzeli ste zemlju njihovu, I ja sam ih
istrijebio ispred vas.

9 Tada se je podigao kralj moapski Balak, sin Siporov, i vojevao je proti Izraelu. On je
zvao Balaama, sina Beorova, da vas prokune.

10 Ali ja nijesam htio poslušati Balaama. On vas je dapače morao blagosloviti, i tako
sam vas izbavio iz ruke njegove.

11 Vi ste onda prešli preko Jordana i došli u Jeriho. Ovdje su vojevali proti vama
građani iz Jeriha, Amoreji, Perizeji, Kanaanci, Hiteji, Girgašeji, Hiveji i Jebuseji. Ali
sam ih dao u vaše ruke.

[12] Poslao sam pred vama stršljene. Oni su njih, dva kralja amorejska, prognali ispred vas, ne mač tvoj i luk tvoj.

[13] Dao sam vam zemlju, za koju se nijeste trudili, i gradove, koji nijeste gradili i u kojima treba da se samo nastanite, Vinograde i maslinike, kojih nijeste sadili, dobili ste na uživanje.

[14] Zato se sada bojte Gospoda i služite mu iskreno i vjerno! Odstranite bogove, kojima su služili oci vaši s onu stranu rijeke i u Egiptu, i služite Gospodu!

[15] Ako li vam nije po volji da služite Gospodu, onda se odlučite danas, kojemu ćete služiti: bogovima, kojima su služili oci vaši s onu stranu rijeke, ili bogovima Amoreja, u kojih zemlji prebivate! A ja i kuća moja služit ćemo Gospodu."

[16] Tada narod izjavi: "Daleko neka je od nas, da ostavimo Gospoda i da služimo drugim bogovima!

[17] Jer Gospod, Bog naš, on je, koji je izveo nas i oce naše iz Egipta, iz kuće sužanjstva. On je učinio pred našim očima ona velika čudesa i čuvao nas na cijelom putu, kojim smo išli, i među svim narodima, kroz koje smo prolazili.

[18] Gospod je protjerao ispred nas sve narode, i Amoreje, koji su prebivali u zemlji. I mi ćemo služiti Gospodu, jer on je Bog naš."

[19] Jošua reče narodu: "Nećete moći služiti Gospodu, jer on je svet Bog, on je Bog revnitelj, on vam neće opraštati vaših prestupaka i grijeha.

[20] Ako budete ostavili Gospoda i služili tuđim bogovima, on će se okrenuti od vas, zlo će vam nanijeti i uništiti vas, izakako vam je činio dobro."

[21] A narod odgovori Jošui: "Ne, mi ćemo služiti Gospodu!"

[22] Jošua reče narodu: "Sami ste sebi svjedoci, da ste izabrali sebi Gospoda, da mu služite." Oni odgovoriše: "Svjedoci smo."

[23] "Onda odstranite sad tuđe bogove, koji su među vama, i obratite svoje srce Gospodu, Bogu Izraelovu!"

[24] Tada obeća narod Jošui: "Gospodu, Bogu svojemu, služit ćemo i glas njegov slušat ćemo!"

25 Tako učini Jošua toga dana zavjet s narodom i dade zakon i pravo u Šekemu.

26 On unese taj događaj u knjigu zavjeta Božjega, uze kamen velik i podiže ga tamo pod hrastom, što je bio u Svetištu Gospodnjem.

27 Tada reče Jošua svemu narodu. "Evo, ovaj kamen neka nam bude svjedok; jer je čuo riječi, što ih je Gospod govorio nana. Zato neka vam je svjedok, da ne zatajite Boga svojega!"

28 Potom Jošua raspusti narod, svakoga na svoj posjed.

29 Iza ovih događaja umrije Jošua, sin Nunov, sluga Gospodnji, u dobi od sto i deset godina.

30 Pokopaše ga u području baštine njegove u Timnat−Serahu u gori Efraimovoj, sjeverno od gore Gaaša.

31 Izrael je služio Gospodu za života Jošue i starješina, koje još dugo poživješe iza Jošue, i koje su znale sva djela, što ih je bio Gospod učinio za Izraela.

32 Kosti Josipove, što su ih sinovi Izraelovi bili sa sobom donijeli iz Egipta, pokopaše u Šekemu na zemljištu, što ga je bio kupio Jakov od sinova Hamora, oca Šekemova, za sto srebrnjaka, a bilo je dano sinovima Josipovim u baštinu.

33 I Eleazar, sin Aronov, umrije, i pokopaše ga u brdu, koje je pripadalo sinu njegovu Finehasu, a bila mu je dana na gori Efraimovoj.

Suci

Suci, glava 1

1 Po smrti Jošuinoj upitaše sinovi Izraelovi Gospoda: "Tko će od nas ići prvi u boj proti Kanaanaca?"

2 Gospod odgovori: "Juda neka ide! Eto, dajem zemlju u njegove ruke."

3 Tada potaknu Juda svoje bratsko pleme Simeona: "Hajde s menom na moj dio! Borit ćemo se proti Kanaanaca. I ja ću onda ići s tobom na tvoj dio." I pođe Simeon s njim.

4 I digoše se sinovi Judini na put, i Gospod dade Kanaance i Perizeje u njihove ruke. Pobiše ih kod Bezeka, deset tisuća ljudi.

5 U Bezeku naime nađoše Adoni−Bezeka, udariše na njega i pobiše Kanaance i Perizeje,

6 Kad je Adoni−Bezek bježao, nagnuše oni za njim, uhvatiše ga i odsjekoše mu palce na rukama i na nogama.

7 Tada reče Adoni−Bezek: "Sedamdeset kraljeva, kojima su bili odsječeni palci na rukama i na nogama, kupilo je mrvice pod mojim stolom. Kako sam činio, tako mi je platio Bog." Odvedoše ga tada u Jerusalem, gdje je umro.

8 Nato sinovi Judini udariše na Jerusalem, uzeše ga, pobiše ga oštricom mača i zapališe grad ognjem.

9 Potom izađoše sinovi Judini da se bore s Kanaancima, koji su prebivali u gori, u južnoj zemlji i u nizini.

10 Onda pođoše sinovi Judini proti Kanaanaca u Hebronu − Hebron se prije zvao Kirjat−Arba − i pobiše Šešaja, Ahimana i Talmaja.

11 Odatle otidoše na Debirane. Debir se je prije zvao Kirjat−Sefer.

12 Tada reče Kaleb: "Tko svlada Kirjat–Sefer i zauzme ga, dat ću mu kćer svoju Aksu za ženu."

13 I osvoji ga Otniel, sin Kenaza, mlađega brata Kalebova. I dade mu kćer svoju Aksu za ženu.

14 Kad je ona polazila, nagovori oca svojega i izmoli od njega zemlju. Ona se spusti s magarca, i kad je upita Kaleb: "Što ti je?",

15 Odgovori mu: "Daj mi svadbeni dar! Udao si me u južnu zemlju, pa daj mi i izvore vodene!" I dade joj Kaleb studence u visini i studence u nizini.

16 Sinovi Keneja, tasta Mojsijeva, izađoše iz palmova grada sa sinovima Judinim u pustinju, koja je na jugu od Arada, i nastaniše se tamo među narodom.

17 Tada izađe Juda sa svojim bratskim plemenom Simeonom u rat. Pobiše Kanaance, koji su prebivali u Sefatu, i izvršiše prokletstvo na gradu. Odatle se prozva grad Hormah.

18 Tada Juda osvoji Gazu s područjem njezinim, Aškelon s područjem njegovim i Ekron s područjem njegovim.

19 Gospod je bio s Judom, tako da je mogao zaposjesti goru. Stanovnike u ravnici nije mogao protjerati, jer su imali gvozdena kola.

20 Hebron dadoše, kao što je bio zapovjedio Mojsije, Kalebu, i on protjera odatle tri sina Anakova.

21 Ali Jebuseja, koji su stanovali u Jerusalemu, ne mogoše protjerati sinovi Benjaminovi. Tako ostaše Jebuseji u Jerusalemu pod sinovima Benjaminovim do danas.

22 I kuća Josipova izađe, i to na Betel, i Gospod je bio s njima.

23 Kuća Josipova dade uhoditi Betel, a grad se je prije zvao Luza.

24 Kad straže vidješe čovjeka gdje izlazi iz grada, rekoše mu: "Hajde pokaži nam, gdje se može unići u grad! Mi ćemo ti za to učiniti milost."

25 Kad im je on bio pokazao, kako se je moglo provaliti u grad, pobiše oni grad oštricom mača. A onoga čovjeka i svu obitelj njegovu pustiše da otidu.

26 Čovjek otide u zemlju Hiteja, sagradi tamo grad i prozva ga Luz. Tako se zove još danas.

27 Manaseh nije mogao protjerati stanovnika iz Bet−Šeana, Taanaka, Dora, Ibleama, Megida i njihovih sela. Tako ostaše Kanaanci mirno u onoj zemlji.

28 Ali čim ojačaše Izraelci, učiniše Kanaance dužnima davati robotu, ali ih ne mogoše sve protjerati iz njihova posjeda.

29 Ni Efraim ne protjera Kanaanaca, koji su prebivali u Gezeru. Tako ostaše Kanaanci među njima u Gezeru,

30 Zebulun nije mogao protjerati stanovnika iz Kitrona i Nahalola. Tako ostaše Kanaanci među njima, ali postaše dužni davati robotu.

31 Ašer nije mogao protjerati stanovnika iz Aka, Sidona, Ahlaba, Akziba, Helbe, Afeka i Rehoba.

32 Tako su Ašerovci prebivali među Kanaancima, koji ostaše u okolici, jer ih se nije izagnalo.

33 Naftali nije mogao protjerati stanovnika iz Bet−Šemeša i Bet−Anata. Tako je prebivao među Kanaancima, koji ostaše u okolici. Ali stanovnici iz Bet−Šemeša i Bet−Anata postaše dužni davati im robotu.

34 Amoreji potisnuše Danovce u goru i ne dadoše im saći u ravnicu.

35 Tako ostaše Amoreji u Har−Heresu, u Ajalonu i Šaalbim. Ali kad se je povećala moć kuće Josipove, postaše dužni davati robotu.

36 Područje Amoreja protezalo se je od gore akrabimske, od Selaha i dalje gore.

Suci, glava 2

1 Tada dođe Anđeo Gospodnji od Gilgale u Bokim i reče: "Ja sam vas izveo iz Egipta i doveo vas u zemlju, za koju sam se zakleo ocima vašim. Obećao sam: Neću prekinuti zavjeta svojega s vama dovijeka.

2 A vi ne smijete sklapati savez sa stanovnicima te zemlje, nego morate porušiti žrtvenike njihove. Ali ne poslušaste zapovijedi moje. Zašto učiniste to?

3 Zato i ja kažem: Neću ih odagnati ispred vas. Oni će vam biti protivnici, i idoli njihovi bit će vam zamka."

4 Kad tako izgovori Anđeo Gospodnji svima sinovima Izraelovim, stade narod glasno plakati.

5 Zato prozvaše ono mjesto Bokim. Oni prinesoše tamo žrtvu Gospodu.

6 Kad je bio Jošua otpustio narod, raziđoše se sinovi Izraelovi, svaki u svoju baštinu, da zaposjednu zemlju.

7 I narod je služio Gospodu za života Jošue i svih starješina, koje preživješe Jošuu i vidješe još sva velika djela Gospodnja, što ih učini Izraelu.

8 Jošua, sin Nunov, sluga Gospodnji, umrije u dobi od sto i deset godina.

9 Pokopaše ga u području baštine njegove u Timnat–Heresu u gori Efraimovoj, sjeverno od gore Gaaš.

10 Kad se je onda i sav ovaj naraštaj pribrao k ocima svojim, i nastao drugi naraštaj iza njih, koji nije poznavao Gospoda ni djela, što ih je bio učinio Izraelu,

11 Tada su sinovi Izraelovi činili, što se nije dopadalo Gospodu, i služili su baalima.

12 A ostavili su Gospoda, Boga otaca svojih, koji ih je bio izveo iz Egipta. Potrčali su za drugim bogovima, bogovima pogana unaokolo, poklonili se njima i tako razgnjevili Gospoda.

13 Kad su tako otpali od Gospoda i stali služiti baalu i aštartama,

14 Raspali se gnjev Gospodnji proti sinovima Izraelovim, i on ih predade u ruke razbojnicima, koji ih oplijeniše. On pusti da padnu u ruke svojih neprijatelja unaokolo, tako da se više nijesu mogli održati pred svojim neprijateljima.

15 Svaki put, kad bi pošli na vojsku, bila je ruka Gospodnja proti njima na nesreću njihovu, kao što je bio unaprijed rekao Gospod i kao što im se bio zakleo Gospod. I nevolja njihova bila je velika.

[16] Tada im je Gospod podizao suce, koji su ih izbavljali iz ruku neprijatelja njihovih.

[17] Ali ni sudaca svojih nijesu slušali, nego su tjerali s bogovima tuđim idolopoklonstvo i klanjali im se Brzo su zašli s puta, kojim su išli oci njihovi, koji su slijedili zapovijedi Gospodnje. Ali oni nijesu činili tako.

[18] Kad im je Gospod podizao suce, onda je Gospod bio sa sucem i izbavljao ih iz ruku neprijatelja njihovih, dok je živio sudac, jer bi Gospoda dirnule njihove tužbe na mučitelje i tlačitelje njihove.

[19] Ali čim bi umro sudac, potjerali bi oni ponovno još gore nego oci njihovi, trčali bi za drugim bogovima, služili im i klanjali im se. Nijesu se ostavljali djela svojih ni putova svojih opakih.

[20] Tada se raspali gnjev Gospodnji proti Izraelu, i reče: "Jer je taj narod prestupio moj zavjet, na koji sam obvezao oce njihove, i jer ne slijedi mojih zapovijedi,

[21] To ja neću više nijednoga goniti ispred njih između naroda, koje ostavi Jošua kad umrije.

[22] Po njima stavit ću na kušnju sinove Izraelove, hoće li se držati puta Gospodnjega i hoditi po njemu, kao što su činili oci njihovi, ili neće.

[23] Mjesto da odmah progna one narode, Gospod ih ostavi i ne predade ih u ruke Jošui.

Suci, glava 3

[1] Ovo su narodi, koje ostavi Gospod, da po njima kuša sinove Izraelove u svemu onom, što još nijesu znali upogled vođenja rata u Kanaanu.

[2] Tako su naraštaji sinova Izraelovih imali da nauče vojništvo, jedino, to nijesu znali otprije.

[3] Pet je knezova filistejskih, svi Kanaanci, Sidonci i Hiveji, koji su prebivali na Libanonu, od gore Baal–Hermona do onamo, gdje se ide u Hamat.

[4] Oni su služili za to, da se po njima Izrael stavi na kušnju i da se vidi, hoće li slijediti naputke Gospodnje, na koje je bio obvezao oce njihove preko Mojsija.

5 Tako su prebivali sinovi Izraelovi među Kanaancima, Hitejima, Amorejima, Perizejima, Hivejima i Jebusejima.

6 Oni su uzimali sebi kćeri njihove za žene, davali svoje vlastite sinovima njihovim i služili bogovima njihovim.

7 Kad su sinovi Izraelovi opet činili, što se nije dopadalo Gospodu, i kad su zaboravili Gospoda, Boga svojega, pa su služili baalima i lugovima,

8 Raspali se gnjev Gospodnji proti Izraelu i dade ih u ruke Kušan−Rišataimu, kralju sjeverne Mezopotamije. Osam godina morali su sinovi Izraelovi služiti Kušan Rišataimu.

9 Kad sinovi Izraelovi zavapiše Gospodu, podiže Gospod sinovima Izraelovim izbavitelja, da ih izbavi, Otniela, sina Kenaza, mlađega brata Kalebova.

10 Na njega dođe duh Gospodnji, i on postade sudac u Izraelu. Kad on izađe na vojsku, predade mu Gospod u ruke Kušan−Rišataima, kralja sjeverne Mezopotamije, i on uništi Kušan Rišataima.

11 I bila je sad zemlja mirna četrdeset godina, dok ne umrije Otniel, sin Kenezov.

12 Kad su sinovi Izraelovi opet činili, Što se nije dopadalo Gospodu, učini Gospod kralja moapskoga, Eglona, jačim od sinova Izraelovih, jer su činili, što se nije dopadalo Gospodu.

13 On se ujedini s Amoncima i Amalečanima, izađe i pobijedi sinove Izraelove, Tada zauzeše grad palmov.

14 Nato su sinovi Izraelovi služili Eglonu, kralju moapskomu, osamnaest godina.

15 I Gospod, kad sinovi Izraelovi zavapiše Gospodu, podiže im izbavitelja, Ehuda, sina Gere iz plemena Benjaminova, čovjeka, koji je bio ljevak. Kad jedanput sinovi Izraelovi poslaše po njemu danak Eglonu, kralju moapskomu,

16 Napravi sebi Ehud bodež dvorezac od lakta u dužini, pričvrsti ga pod haljinu svoju s desne strane svoje,

17 I tako predade danak Eglonu, kralju moapskomu, Eglon je bio čovjek vrlo debeo.

[18] Kad je bio gotov s predajom danka, otpusti ljude, koji su bili nosili danak,

[19] Vrati se opet sam pokraj idolskih likova u blizini Gilgale i reče "Imam, kralju, neku tajnu da ti kažem." Ovaj naredi šutnju. Tada se udaljiše svi, koji su bili kod njega.

[20] Ehud pristupi k njemu, a on je sjedio sam u svojoj hladovitoj gornjoj sobi, i Ehud reče: "Riječ Božju imam da ti kažem!" Kad on usta sa svojega prijestolja,

[21] Poteže Ehud lijevom rukom svojom, trgnu bodež od desne bedrice svoje i zatjera mu ga u trbuh,

[22] Tako da je držak odmah prodro za oštricom, i salo se sklopilo oko oštrice, jer nije opet izvukao bodeža iz trbuha. Pritom je nečist izašla.

[23] Tada Ehud izađe van u trijem, zatvori za sobom vrata gornje sobe i zaključa.

[24] Kad se je bio udaljio, dođoše sluge da pogledaju. Kako nađoše vrata gornje sobe zaključana, pomisliše: Bit će da obavlja potrebu svoju u hladovitoj klijeti.

[25] I tako su čekali veoma dugo. Ali kad on vrata gornje sobe još jednako nije otvarao, uzeše ključ i otvoriše. A tu je ležao gospodar njihov na podu mrtav.

[26] A Ehud, dok su oni čekali, bio je umakao, do idolskih likova došao i u Seir utekao.

[27] Čim se je vratio, zatrubi u trubu na gori Efraimovoj, i sinovi Izraelovi siđoše s njim s gore. On im je stajao na čelu.

[28] Na njegov poziv: "Hajdete za mnom, jer Gospod predade vam u ruke neprijatelje vaše, Moapce", siđoše oni za njim, zatvoriše Moapcima gazove Jordana i ne dadoše nikome prijeko.

[29] Pobiše tada Moabaca oko deset tisuća ljudi, sve jakih i hrabrih ljudi. Nitko ne umače.

[30] Tako se onda morade Moab podvrći vlasti Izraelovoj, i zemlja je bila mirna osamdeset godina.

[31] Poslije njega ustade Šamgar, sin Anatov. On pobi šest stotina Filisteja ostanom volujskim. I on je bio sudac u Izraelu.

Suci, glava 4

[1] Kad su sinovi Izraelovi poslije smrti Ehudove opet činili, što je nije dopadalo Gospodu,

[2] Predade ih Gospod u ruke Jabinu, kralju kanaanskomu, koji je vladao u Hasoru. Vojskovođa njegov bio je Sisera, koji je boravio u Harošetu neznabožačkom.

[3] Tada su zavapili sinovi Izraelovi Gospodu za pomoć, jer on je imao devet stotina gvozdenih kola i veoma je tlačio sinove Izraelove dvadeset godina.

[4] U ono vrijeme Debora, proročica, žena Lapidotova, sudila je Izraelu.

[5] Ona je stanovala pod Deborinom palmom između Rame i Betela na gori Efraimovoj. Sinovi Izraelovi dolazili su gore k njoj na sud.

[6] I ona dade dozvati Baraka, sina Abinoamova, iz Kadeša Naftalijeva i reče mu: "Gospod, Bog Izraelov, zapovijeda ti: Idi, uzađi na goru Tabor i uzmi sa sobom deset tisuća ljudi između sinova Naftalijevih i sinova Zebulunovih!

[7] Ja ću dovesti k tebi na potok Kišon Siseru, vojskovođu Jabinova, i kola njegova i ljudstvo njegovo i predat ću ga tebi u ruke."

[8] Barak joj reče: "Ako ćeš ti ići s menom, ići ću i ja. Ako li nećeš ići s menom, neću ići ni ja."

[9] Ona odgovori: "Sigurno ću ja ići s tobom. Ali tada nećeš imati slave na vojni, što je preduzimaš, nego će Gospod ženi u ruku dati Siseru." Nato se Debora podiže i otide s Barakom u Kedeš.

[10] Tada Barak dozva Zebuluna i Naftalija u Kadeš, i deset tisuća ljudi pođe gore pod vodstvom njegovim. I Debora je išla s njim.

[11] A Kenej Heber bio se je odvojio od Kaina, jednoga od sinova Hobaba, tasta Mojsijeva. On razape svoj Šator kod hrasta saanaimskoga pokraj Kadeša.

[12] Kad javiše Siseri, da je izašao Barak, sin Abinoamov, na Tabor,

[13] Skupi Sisera sva svoja kola, devet stotina gvozdenih ratnih kola, i svu svoju vojsku, što je bila pod njim, od Harošeta neznabožačkoga do potoka Kišona.

[14] Tada reče Debora Baraku: "Ustani, jer je ovo dan, u koji će ti Gospod dati u ruke Siseru. Sam Gospod ići će pred tobom." Nato Barak siđe s gore Tabora, i deset tisuća ljudi za njim.

[15] Gospod smete Siseru i sva kola njegova i svu vojsku njegovu oštricom mača pred Barakom. Sisera skoči s kola i pobježe pješice.

[16] Barak je progonio kola i vojsku do Harošeta neznabožačkoga, i sva vojska Siserina pade od oštrice mača. Ne osta ni jedan.

[17] Sisera pobježe pješice do Šatora Jaele, žene Keneja Ebera; jer je među Jabinom, kraljem hasorskim, i porodicom Keneja Ebera vladao mir.

[18] Jaela iziđe u susret Siseri i reče mu: "Uvrati se, gospodaru, uvrati se k meni, ne boj se!" I on se uvrati k njoj u Šator, i ona ga pokri pokrivačem.

[19] On je zamoli: Daj mi malo vode, da se napijem, jer sam žedan!" Ona otvori mijeh mlijeka, dade mu da se napije i opet ga pokri.

[20] Nato joj on reče: "Stani na ulaz Šatora! Ako tko dođe i zapita te: Ima li tko tu? Ti odgovori: Nema!"

[21] Ali Jaela, žena Heberova, prihvati kolac od Šatora, uze čekić, pristupi k njemu polako i zatjera mu kolac kroz sljepočice, tako te prođe u zemlju. On je bio naime od umora zaspao tvrdo. I tako umrije.

[22] Kad je Barak, koji je progonio Siseru, mimo prolazio, Jaela mu izađe u susret i reče mu: "Dođi, pokazat ću ti čovjeka, kojega tražiš!" Kad je unišao, Sisera je tu ležao mrtav, i kolac mu zaboden u sljepočice.

[23] Tako ponizi Bog u onaj dan Jabina, kralja kanaanskoga, pred sinovima Izraelovim.

[24] I ruka sinova Izraelovih bivala je sve teža Jabinu, kralju kanaanskomu, dok ne uništiše Jabina, kralja kanaanskoga.

Suci, glava 5

[1] U onaj dan pjevali su Debora i Barak, sin Abinoamov, sljedeću pjesmu:

2 Knezovi su vodili u Izraelu, dragovoljno se ponudio narod u boj, slavite stoga
Gospoda!

3 Kraljevi, čujte! Knezovi, poslušajte! Ja hoću Gospodu, ja hoću pjevati pjesmu, hoću
posvetiti Gospodu, Bogu Izraelovu, pjesmu svoju.

4 Kad si silazio sa Seira, Gospode, kad si išao iz polja edomskoga, zemlja se je tresla,
nebesa su lijevala, oblaci su tekli vodom,

5 Brda su klimala pred Gospodom, Sinaj pred Gospodom, Bogom Izraelovim.

6 U dane Šamgara, sina Anatova, u vrijeme Jaelino pusti su ležali putovi. I tko je išao
stazama, vukao se je stranputicama.

7 Nije bilo vođe u Izraelu, čovjek se je osjećao zapušten, dok ja, Debora, ne ustadoh,
ne ustadoh kao mati u Izraelu.

8 Jer se tražilo nove bogove, pokuca tada na vrata rat, ali se nije vidio štit ni koplje
među četrdeset tisuća u Izraelu,

9 Hvala moja ide knezovima Izraelovim i narodu, koji se dragovoljno ponudi u boj.
Slavite stoga Gospoda!

10 Vi, koji jašete na bijelim magarcima, koji počivate na jastucima, koji hodite po
putovima, ugodite pjesmu zahvalnicu!

11 Glasnije i od povika pastira na pojištima slavite pobjedu Gospoda, sjajno djelo
njegove moći u Izraelu! Već silazi na vrata narod Gospodnji.

12 Ustani, ustani, Debora! Ustani, ustani, zapjevaj hvalospjev! Digni se, Barače! Vodi
ih u ropstvo, sine Abinoamov!

13 Ostaci junaka, izađite van! Narode Gospodnji, junacima tako bogat, silazi k meni!

14 Od Efraima silazi se u dolinu k tebi, Benjamine, s konjanicima tvojim. Knezovi
izlaze iz Makira,

15 Iz Zebuluna vođe sa žezlom. S Deborom se ujediniše knezovi Isakarovi, i Naftali s
Barakom. Za njim se juriša u dolinu. Dugo vijeće ratno drži se u krajevima
Rubenovim.

16 Što sjediš među torovima i slušaš, kako bleje stada? Dugo vijeće ratno drži se u krajevima Rubenovim,

17 Gilead s onu stranu Jordana počiva. I Dan – što boravi on još daleko kod lada? Na obali mora sjedi tiho Ašer, stanuje mirno u svojim zaljevima.

18 Samo Zebulun, narod, žrtvuje svoj život smrti i Naftali na visokim poljanama.

19 I pridolaze kraljevi u boj. Kraljevi kanaanski dolaze u bitku kod Taanaka na vodama Megida, ali ni mrve srebra ne dobiše.

20 S neba se bore zajedno zvijezde, vojuju proti Siseri sa svojih staza.

21 Kišon odnosi neprijatelje, Kišon, potok bitaka. Pa obraduj se čitavom snagom, dušo moja!

22 Već toptaju kopita konjska, jer junaci njihovi tjeraju, tjeraju tamo.

23 "Proklinjite Meroz!" Viče gromko Anđeo Gospodnji, "proklinjite stanovnike njegove! Ne dođoše u pomoć Gospodu, Gospodu u i pomoć kao junaci."

24 Mimo svih žena neka je slavljena Jaela, žena Ebera, Keneja! Mimo svih žena u Šatoru neka je ona visoko čašćena!

25 On zaiska vode. Ona mu pruži mlijeka. U gospodskoj čaši pruži mu povlake.

26 Ali ruka njezina maši se za kolac Šatorski, desnica njezina za čekić kovački: "i udari Siseru, smoždi mu glavu, smrska mu i probi sljepočice.

27 Među noge njezine savi se, pade, leži, savija se uz noge njezine, pade opet natrag, i gdje pade, mrtav ostade.

28 Kroz prozor motri i jadikuje mati Siserina, kroz rešetku: "Što se tako dugo ne vraćaju kola njegova? Što se tako polako miču točkovi kola njegovih?

29 Odgovara joj najmudrija od njezinih dvorkinja, a i sama sebi ona odgovara:

30 "Zacijelo su plijen zaplijenili i sada ga oni dijele: "po jednu djevojku, po dvije djevojke na svakoga; pa plijen: "šarena tkanina Siseri, i plijen: "šareno vezena haljina, šareno platno, odijelo, dva rupca oko vrata mojega, plijen."

[31] Tako propadaju, Gospode, svi neprijatelji tvoji. A oni, koji te ljube, oni su kao sunce kad izlazi u svojemu sjaju." I tada je zemlja bila mirna četrdeset godina.

Suci, glava 6

[1] Kad su sinovi Izraelovi opet činili, što se Gospodu nije dopadalo, dade ih Gospod u ruke Midjancima za sedam godina.

[2] Teška je bila ruka Midjanaca nad Izraelom. Sinovi Izraelovi bježali su ispred Midjanaca u gorske jame, pećine i utvrde.

[3] I kad bi Izraelci posijali, dolazili su Midjanci Amalečani i sinovi Istoka i udarili na njih.

[4] Oni bi se utaborili proti njima i poželi bi rod zemlje sve do Gaze. I nijesu ostavljali hrane za Izraelce, ni ovce ni vola ni magarca.

[5] Jer su dolazili sa stadima svojim i sa šatorima svojim. Dolazili su kao jata skakavaca. Nije bilo broja njima ni devama njihovim. Dolazili su u zemlju, da je opustoše.

[6] Izrael je bio od Midjanaca ljuto potlačen. I zavapili su sinovi Izraelovi Gospodu.

[7] Kad zavapiše sinovi Izraelovi Gospodu za pomoć proti Midjancima,

[8] Posla Gospod sinovima Izraelovim proroka, koji im navijesti: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: "Ja sam vas izveo iz Egipta i izveo sam vas iz kuće sužanjstva.

[9] Ja sam vas izbavio iz ruku Egipćana i svih vaših tlačitelja. Ja sam ih ispred vas odagnao i dao sam vam zemlju njihovu.

[10] Ja sam vam zapovjedio: "Ja sam Gospod, Bog vaš. Ne štujte bogova Amoreja, u kojih zemlji stanujete! Ali vi ne poslušaste glasa mojega."

[11] Tada dođe Anđeo Gospodnji i sjede pod hrast kod Ofre, koji je bio Abiezreja Joaša, a sin je njegov Gideon mlatio pšenicu na tijesku, da je osigura od Midjanaca.

[12] Njemu se prikaza Anđeo Gospodnji i reče mu: "Gospod je s tobom, hrabri junače!"

13 Gideon mu odgovori: "Molim, gospodaru moj! Kad je Gospod s nama, zašto nas snađe sve ovo? Gdje su sva čudesa njegova, što su nam ih pripovijedali oci naši, kad su govorili: "Gospod nas je izveo iz Egipta? A sada nas je ostavio Gospod i predao nas u ruke Midjancima.":

14 Gospod se okrenu k njemu i reče: "Idi u toj snazi svojoj i izbavi Izraela iz ruku Midjanaca! Ja te šaljem."

15 A on mu reče: "Oprosti, gospodaru moj! Čim ću izbaviti Izraela? Eto, rod je moj najmanji u plemenu Manasehovu, a ja sam posljednji u obitelji svojoj."

16 Gospod mu reče: "Jer sam ja s tobom, pobit ćeš Midjance kao jednoga čovjeka."

17 On mu reče: "Ako sam našao milost u očima tvojim, daj mi znak, da si to ti, koji govori s menom!

18 Pa ne idi odavde, dok se ja ne vratim k tebi i donesem ti dar svoj i stavim preda te." On odgovori: "Čekat ću, dok se vratiš."

19 Tada otide Gideon i zgotovi jare, nadalje jednu efu brašna za nekvasne kruhove. Meso metnu u košaricu, juhu stavi u lonac, donese mu pod hrast i postavi pred njega.

20 A Anđeo Božji reče mu "Uzmi to meso i te kruhove nekvasne, metni ih na onu hridinu i juhu izlij na to! On učini tako.

21 I Anđeo Gospodnji pruži kraj od štapa, što ga je imao u ruci, d dotače se mesa i kruhova nekvasnih. Tada se podiže oganj iz hridine i spali meso i hljebove nekvasne. A Anđeo Gospodnji iščeznu ispred očiju njegovih.

22 Tada vidje Gideon, da je to bio Anđeo Gospodnji. "Jao, Gospode svemogući", povika Gideon, vidio sam Anđela Gospodnjega licem k licu!"

23 A Gospod mu odgovori: "Mir neka je s tobom! Ne boj se! Nećeš umrijeti.":

24 Gideon napravi ondje žrtvenik Gospodu i nazva ga "Gospod je mir". Do današnjega dana stoji on još u Ofri, koja pripada Abiezrejima.

25 One noći zapovjedi mu Gospod: "Uzmi junca oca svojega, naime drugoga junca od sedam godina, sruši žrtvenik baalov oca svojega i sasijeci lug pokraj njega!

26 Onda podigni Gospodu, Bogu svojemu, žrtvenik visoko gore na hridini u tvrđi i uzmi drugoga junca i žrtvuj ga kao žrtvu paljenicu drvima onoga luga, što ga imaš sasjeći!"

27 Tada uze Gideon deset ljudi između sluga svojih i učini, kako mu je bio zapovjedio Gospod. A jer se je bojao svoje obitelji i ljudi onoga grada, da to izvede danju, učini noću.

28 Kad ljudi onoga grada sutradan rano ustadoše, a to srušen žrtvenik baalov i lug pokraj njega sasječen. A junac drugi bio je žrtvovan kao žrtva paljenica na žrtveniku novo podignutom.

29 Pitali su jedan drugoga: Tko je to učinio?" Kad su tražili i raspitivali, rekoše im: "Gideon, sin Joašov, to je učinio."

30 Tada rekoše ljudi onoga grada Joašu: "Izvedi sina svojega! On mora umrijeti, jer je srušio žrtvenik baalov i sasjekao lug pokraj njega."

31 A Joaš odgovori svima, koji su stajali kod njega: "Hoćete Id se boriti za baala? Hoćete li mu doći u pomoć? Tko se bori za njega, do sutra je mrtav. Ako je on bog, neka se sam bori za sebe, jer mu je srušio žrtvenik!"

32 Zato mu onoga dana dadoše ime Jerubaal, to jest "baal neka se bori proti njemu", jer mu je srušio žrtvenik.

33 I kad se svi Midjanci i Amalečani uz sinove Istoka sastadoše i prešavši preko Jordana u ravnici se jezreelskoj utaboriše,

34 Dođe duh Gospodnji na Gideona. On zatrubi u trubu. Kad onda Abiezreji pođoše za pozivom njegovim.

35 Posla glasnike po svemu plemenu Manasehovu, pa se i oni skupiše oko njega. Posla glasnike i u pleme Ašerovo, Zebulunovo i Naftalijevo I ovi izađoše pred njih.

36 I Gideon upravi Bogu molitvu: "Ako ćeš ti doista izbaviti mojom rukom Izraela, kao što si obećao,

37 Evo, ja ću metnuti runo ovce na gumno. Ako rosa bude samo na runu, a po svoj zemlji suho, onda ću znati, da ćeš mojom rukom izbaviti Izraela, kao što si obećao."

38 I tako se dogodi. Kad sutradan rano ustade i runo iscijedi, istisnu rosu iz runa, cijelu zdjelu punu vode.

39 Tada zamoli Gideon Boga: "Ne gnjevi se na me, ako progovorim još jednom! Daj mi da još samo ovaj put učinim pokus s runom! Neka bude samo runo suho, a po svoj zemlji neka bude rosa!"

40 I Bog učini tako onu noć. Samo je runo ostalo suho, a Po svoj zemlji bila je rosa.

Suci, glava 7

1 Urani Jerubaal, to jest Gideon, i sva četa njegova s njim. Utaboriše se kod izvora Harod, a tabor Midjanaca bio je sjeverno od njih na podnožju brežuljka Moreh u ravnici.

2 Tada reče Gospod Gideonu: "Vojska, što je imaš uza se, odveć je mnogobrojna, a da bih dao Midjance u njezine ruke. Inače bi se Izrael mogao hvaliti suprot meni: "Vlastitom snagom pomagao sam sebi.

3 Zato oglasi ljudima: "Tko se boji i koga je strah, neka se vrati i neka odstupi od gore Gileada!" I vratiše se od čete dvadeset i dvije tisuće ljudi, a deset tisuća ljudi ostade.

4 A Gospod reče Gideonu: "Četa je još uvijek odveć mnogobrojna. Svedi je na vodu! Tamo ću ti je prebrati, Za koga ti reknem: "Ovaj ide s tobom, taj neka ide s tobom! A za koga ti reknem: "Ovaj ne ide s tobom, taj neka ne ide s tobom!"

5 Pošto je ljude bio sveo na vodu, reče Gospod Gideonu: "Svakoga, koji lapće jezikom vodu, kao što lapću psi, toga metni na stranu; tako i svakoga, koji klekne na koljena da pije!"

6 Tada je iznosio broj onih, koji su vodu laptali rukom k ustima, tri stotine ljudi. Ostali ljudi klekoše svi na koljena da piju vode.

7 I reče Gospod Gideonu: "S tri stotine ljudi, koji su laptali vodu, izbavit ću vas i predat ću ti u ruke Midjance. Svi drugi neka se vrate svaki k svojoj kući!"

8 Pošto su uzeli sebi brašnjenice za ljude i trube njihove, otpusti sve Izraele, svakoga k svojoj kući. Samo tri stotine ljudi zadrža. Tabor Midjanaca bio je pod njim u ravnici.

[9] Onu noć reče mu Gospod: "Ustani! Siđi u tabor, jer ti ga dajem u ruke.

[10] Ako li se bojiš sam sići, siđi u tabor s momkom svojim Purom!

[11] Prisluškuj, što govore! Tada ćeš dobiti srčanost da siđeš u tabor." I siđe on s momkom svojim Purom do u najbližu blizinu taborskih straža.

[12] Midjanci i Amalečani i svi sinovi Istoka bili su se utaborili u ravnici tako mnogobrojno kao skakavci. Devama njihovim nije bilo broja, bilo ih je kao pijeska na moru.

[13] Kad dođe Gideon tamo, upravo je jedan pripovijedao drugome ovaj san: "Slušaj, imao sam jedan san. Kotrljao se pečen kruh ječmeni u tabor midjanski i dođe do jednog Šatora. Pogodi ga, tako da pade i premetnu se prema gore. Tako je ležao Šator."

[14] Drugi odgovori: "što nije ništa drugo nego mač Izraela Gideona, sina Joaševa, Bog mu u ruke predade Midjance i sav tabor njihov."

[15] Kad je Gideon čuo pripovijest sna i tumačenje njegovo, baci se ničice Tada se vrati u tabor izraelski i povika: "Ustajte! Gospod predade tabor Midjanaca u ruke vaše."

[16] Potom razdijeli trista ljudi u tri čete i dade svima u ruke trube i prazne vrčeve. U vrčevima bile su luči.

[17] On im zapovjedi: "Gledajte na mene i činite isto tako! Kad dođem na kraj tabora, onda činite, što ja činim!

[18] Čim ja sa svima, što su uza me, zatrubim u trubu, zatrubite i vi u trube oko svega tabora i vičite: "Za Gospoda i za Gideona!"

[19] I kad je bio došao Gideon sa stotinu ljudi, što su bili uz njega, na kraj tabora u početak srednje noćne straže – istom su bili postavili straže – tada zatrubiše oni u trube i razlupaše vrčeve u svojim rukama.

[20] U isto vrijeme zatrubiše u trube tri čete i razlupaše vrčeve. U lijevoj ruci držali su luči, u desnoj trube, da trube, i vikali su: "Mač za Gospoda i za Gideona!"

[21] Svaki je pritom stajao na mjestu, gdje je bio, okolo tabora. Tada se smete sav tabor. Vikali su i nagnuli bježati.

[22] Dok su oni trubili u tri stotine truba, upravi Gospod mač jednoga proti drugome, i to po svemu taboru, te pobježe vojska do Bet−Šite prema Serari, do na obalu Abel−Mehole kod Tabata.

[23] A Izraelci iz plemena Naftalijeva, Ašerova i iz svega plemena Manasehova ustadoše i dadoše se u potjeru za Midjancima.

[24] I posla Gideon glasnike po svoj gori Efraimovoj s naputkom: "Siđite pred Midjance i odrežite im vodu do Bet−Bare, naime Jordana!" Svi Efraimovci digoše se i odrezaše im vodu do Bet−Bare, naime Jordana.

[25] I uhvatiše obadva kneza midjanska Oreba i Zeba. Oreba ubiše na stijeni gavranovoj a Zeba smaknuše kod tijeska vukova. Onda potjeraše Midjance i donesoše glavu Orebovu i Zebovu Gideonu preko Jordana.

Suci, glava 8

[1] Tada ga zapitaše Efraimovci: "Zašto si nam to učinio, te nas nijesi pozvao, kad si pošao u boj proti Midjancima?" Tako su mu prigovarali žestoko.

[2] On im reče: "Pa što sam ja učinio tako kao vi? Nije li pabirčenje Efraimovo bolje negoli berba Abiezerova?

[3] Vama je u ruke dao Bog knezove midjanske Oreba i Zeba. Pa što sam ja učinio tako kao vi?" Na takve riječi sleže se njihova srdnja na njega.

[4] Kad je Gideon bio došao na Jordan i prešao preko njega s tri stotine ljudi, koji su bili s njim, a bili su umorni od proganjanja,

[5] Zamoli ljude iz Sukota: "Dajte, molim, kruha ljudima, koji idu za mnom, jer su umorni, a ja gonim kraljeve midjanske Zebaha i Salmuna."

[6] A glavari iz Sukota odgovoriše: "A imaš li ruke Zebahove i Salmunine već u svojoj ruci, da moramo dati kruha tvojim ljudima?"

[7] Gideon odgovori: "Zato ću ja vama, kad mi Gospod preda u ruke Zebaha i Salmuna, pomlatiti tjelesa trnjem i dračom iz pustinje."

[8] Odanle otide u Penuel i zamoli ih isto onako. A ljudi iz Penuela dadoše mu isti odgovor kao i ljudi iz Sukota.

[9] Tada zaprijeti i ljudima iz Penuela: "Kad se vratim zdravo, porušit ću tu kulu."

[10] A Zebah i Salmuna bili su u Karkoru s vojskom svojom, oko petnaest tisuća ljudi. To su bili svi ostaci od cijele vojske sinova Istoka; sto i dvadeset tisuća teško naoružanih ljudi bilo je palo.

[11] Gideon ode dalje putem što su ga bili uzeli Šatorski ljudi istočno od Nobaha i Jogbohe, i napade tabor. Tabor se je naime bio osjećao sigurnim.

[12] Zebah i Salmuna pobjegoše. A on nagnu za njima i uhvati oba dva kralja midjanska Zebaha i Salmuna. Sav tabor uništi on.

[13] Nato se vrati Gideon, sin Joašov, iz boja s visine Heresa.

[14] On uhvati nekog mladića, koji je pripadao ljudima iz Sukota, i stade ga ispitivati. On mu popisa imena glavara i starješina u Sukotu, sedamdeset i sedam ljudi.

[15] Kad onda dođe k ljudima u Sukotu, reče: "Evo, ovdje su Zebah i Salmuna, zbog kojih vi mi se narugaste riječima: "Imaš li ruke Zebahove i Salmunine već u svojoj ruci, da moramo dati kruha tvojim i umornim ljudima?"

[16] Tada uze starješine grada i S trnja iz pustinje i drače i kazni stim ljude iz Sukota.

[17] A kulu u Penuelu dade srušiti i ljude u gradu pobiti.

[18] Nato reče Zebahu i Salmuni: "Kakvi su bili ljudi, što ih pobiste na Taboru?" Oni odgovoriše "Takvi kao ti, svaki je izgledao kao kraljevski sin."

[19] On reče: "Što su bila moja braća, sinovi moje majke. Tako Gospod bio živ! Da ste ih ostavili u životu, ne bih vas pogubio."

[20] Nato zapovjedi Jeteru, prvorođencu svojemu: "Ustani, pogubi ih!" Ali dječak ne izvuče mača svojega, jer se je bojao, jer je bio još dječak.

[21] Tada zamoliše Zebah i Salmuna: "Ustani ti i pogubi nas, jer kakav je čovjek, onakva mu je snaga." Gideon se diže i pogubi Zebaha i Salmuna. A mjesečiće, što su ih o vratu nosile deve njihove, uze sebi.

[22] Potom zamoliše Izraelci Gideona: "Budi kralj naš, ti, sin tvoj i unuk tvoj, jer ti si nas izbavio iz ruku Midjanaca."

23 A Gideon im reče: "Ja ne mogu biti kralj vaš. I sin moj ne smije vladati nad vama.
Gospod je kralj vaš."

24 Tada im reče Gideon: "Imam jednu molbu na vas. Dajte mi svaki prsten, što ga je
zaplijenio!" Oni su bili naime nosili zlatne prstenove, jer su bili Išmaelovci.

25 Odgovoriše: "Dat ćemo ti ih rado." I razastrše plašt, i svaki je bacao na njega svoje
zaplijenjene prstenove.

26 Težina zlatnih prstenova, što ih je bio izmolio, iznosila je tisuću i sedam stotina
šekela zlata, osim mjesečica, naušnica i skrletnih haljina, što su ih bili nosili kraljevi
midjanski, i osim lančića, što su bili oko vrata deva njihovih.

27 Gideon dade napraviti od toga efod i postavi ga u Ofri, svojemu rodnom gradu, Ali
svi Izraeli stadoše činiti tamo preljubu za njim. Tako je to bilo Gideonu i kući
njegovoj zamka,

28 Midjanci su bili od Izraelaca tako poniženi, da više nijesu dizali svoje glave, i
zemlja je bila mirna četrdeset godina, dokle je živio Gideon.

29 Jerubaal, sin Joašov, otide i stanovao je u svojoj kući.

30 Gideon je imao sedamdeset tjelesnih sinova; jer je imao mnogo žena.

31 I njegova inoča u Šekemu rodi mu sina, kojemu dade ime Abimelek.

32 Gideon, sin Joašov, umrije u visokoj starosti. Pokopaše ga u grobu oca njegova
Joaša u Ofri.

33 Kad umrije Gideon, opet sinovi Izraelovi stadoše činiti preljubu za baalima i
postaviše sebi Baal−Berita za boga.

34 Sinovi Izraelovi nijesu više pomišljali na Gospoda, Boga svojega, koji ih je bio
izbavio iz ruku svih njihovih neprijatelja unaokolo.

35 I nijesu iskazivali zahvalnosti kući Jerubaala Gideona za sva dobročinstva, što ih je
on bio učinio Izraelu.

Suci, glava 9

1 Abimelek, sin Jerubaalov, otide u Šekem k braći matere svoje i predloži njima i svemu rodu obitelji matere svoje ovo:

2 "Upitajte jedanput otvoreno sve građane u Šekemu: "što je bolje za vas, da su vam gospodari sedamdeset ljudi, svi sinovi Jerubaalovi, ili da vam je gospodar jedan čovjek? Pomislite na to, da sam ja tijelo vaše i kost vaša!"

3 Ovu izjavu njegovu rekoše braća matere njegove pred svima građanima u Šekemu, i srca njihova privinuše se Abimeleku, jer oni sebi rekoše: "Naš je brat."

4 Dadoše mu sedamdeset šekela srebra iz hrama Baal–Beritova. Ovim najmi sebi Abimelek ljude bez posjeda i drzovite, koji se pridružiše njemu.

5 On pođe onda u kuću oca svojega u Ofru i pobi braću svoju, sinove Jerubaalove, sedamdeset ljudi, na jednom kamenu. Samo osta Jotam, najmlađi sin Jerubaalov, jer se je bio skrio.

6 Nato se skupiše svi građani u Šekemu i svi stanovnici Bet–Milo, otidoše i učiniše Abimeleka kraljem kod hrasta, koji stoji u Šekemu.

7 Kad to javiše Jotamu, otide on, stade na vrh gore Gerizima i povika im u sav glas: "Čujte me, građani u Šekemu, tako vas Bog čuo!

8 Jedanput pošla drveta da pomažu sebi kralja. Rekoše maslini: 'Budi naš kralj!'

9 A maslina im reče: 'Zar ja da ostavim pretilinu svoju, koju na meni slave bogovi i ljudi, pa da idem da vladam nad drvećem?'

10 Tada rekoše drveta smokvi: 'Dođi, budi naš kralj!'

11 A smokva im reče: 'Zar ja da ostavim sladost svoju i krasni plod svoj, pa da idem da vladam nad drvećem?'

12 I rekoše drveta vinovoj lozi: 'Dođi, budi naš kralj!'

13 A vinova loza reče im: 'Zar ja da ostavim vino svoje, koje veseli Boga i ljude, pa da vladam nad drvećem?'

14 I rekoše sva drveta trnu: 'Dođi, budi naš kralj!'

15 A trn odgovori drvetima: 'Ako doista hoćete mene da pomažete sebi za kralja, onda
dođite i sklonite se u sjenu moju; ako li nećete, onda neka izađe oganj iz trna i spali
cedre libanonske!'

16 A sada! Ako ste vjerno i pošteno radili, kad učiniste Abimeleka kraljem, i ako ste
dobro učinili Jerubaalu i kući njegovoj i nagradili mu ono, što je učinio –

17 Vi, za koje se je otac moj borio i život svoj izložio i koje je izbavio iz ruku
Midjanaca,

18 A vi danas ustadoste na kuću oca mojega i pobiste sinove njegove, sedamdeset
ljudi, na jednom kamenu i učiniste kraljem Abimeleka, sina sluškinje njegove, nad
građanima u Šekemu zato, što je brat vaš –

19 Ako ste dakle danas vjerno i pošteno radili prema Jerubaalu i kući njegovoj, onda
se veselite s Abimelekom, a on neka se veseli s vama!

20 Ako li nijeste, neka iziđe oganj od Abimeleka i spali gradane u Šekemu i Bet–Milu,
i neka izađe oganj od građana u Šekemu i od Bet–Milu i spali Abimeleka!"

21 Tada pobježe Jotam i skloni se. Otide u Beru i ondje ostade bojeći se brata svojega
Abimeleka.

22 I vladao je Abimelek Izraelom tri godine.

23 I posla Bog razdor među Abimeleka i među građane u Šekemu, tako da se građani
u Šekemu iznevjeriše Abimeleku.

24 Tako se je imao osvetiti zločin učinjen na sedamdeset sinova Jerubaalovih i krv
njihova doći na brata njihova Abimeleka, koji ih je bio ubio, i na građane u Šekemu,
koji su ga bili potakli, da ubije braću svoju.

25 I građani u Šekemu pometaše mu zasjede po vrhovima gorskim, pa su plijenili
svakoga, koji je prolazio mimo njih onim putem. Javiše to Abimeleku.

26 Gaal, sin Obedov, bio je naime došao sa svojom braćom, i oni su se bili nastanili u
Šekemu. A građani se u Šekemu pouzdaše u njega.

[27] Kad su bili izašli u polje i u svojim vinogradima imali berbu i gnječili grožđe, prirediše veselje, odoše u hram boga svojega, jedoše i piše, i psovali su Abimeleka.

[28] Gaal, sin Obedov, povika: "Tko je Abimelek i tko smo mi Šekemljani, da mu moramo služiti? Nije li on sin Jerubaalov, a Zebul njegov upravitelj? Budite radije podložni ljudima Hamora, oca Šekemova! Zašto da njemu budemo podložni?

[29] O kad bih ja imao u svojoj ruci taj narod! Protjerao bih Abimeleka." Tada rekoše Abimeleku: "Pojačaj vojsku svoju i kreni!"

[30] A kad je Zebul, upravitelj gradski, čuo izjave Gaala, sina Obedova, razgnjevi se vrlo.

[31] On posla tajno glasnike k Abimeleku i poruči mu: "Evo, Gaal, sin Obedov, dođe sa svojom braćom u Šekem. Oni sad bune grad proti tebe.

[32] Ustani dakle noću s ljudima svojim i zasjedi u polju!

[33] Rano ujutro, kad sunce ograne, digni se i udari na grad! Kad on onda s ljudima svojim izađe proti tebi, učini s njim, kako ti dolikuje!"

[34] Tada usta Abimelek noću sa svima ljudima svojim. Zasjedoše Šekemu u četiri čete.

[35] Kad Gaal, sin Obedov, izađe i pred vrata gradska stade, ispade Abimelek s ljudima svojim iz zasjede.

[36] Gaal ugleda ljude i reče Zebulu: "Eno dolaze ljudi svrh gore!" A Zebul mu reče: "Od sjene gorske čine ti se ljudi."

[37] Ali Gaal potvrdi još jedanput: "Eno, ljudi silaze s visa! Druga četa dolazi od čarobničkog hrasta."

[38] Tada mu doviknu Zebul: "Gdje su ti sada velika usta? Ti si bio onaj, koji se je rugao: "Tko je Abimelek, da mu moramo biti podložni? Pa to su ljudi, koje si prezreo. Izađi sada i bori se s njim!"

[39] I izađe Gaal pred Šekemljanima i pobi se s Abimelekom.

[40] Ali ga Abimelek natjera u bijeg, i on pobježe pred njim.

[41] Dok je Abimelek ostao u Arumi, istjera Zebul Gaala i braću njegovu. Tako nijesu mogli dulje da ostanu u Šekemu.

[42] Kad sutradan izađoše ljudi u polje i javiše to Abimeleku,

[43] Uze on vojsku, razdijeli je u tri čete i namjesti je u zasjedu u polju. A čim vidje, da su ljudi izašli iz grada, skoči na njih i pobi ih.

[44] Sam Abimelek udari s četom svojom i postavi se kod vrata gradskih, a druge dvije čete udariše na sve one, koji su bili u polju, i pobiše ih.

[45] Tada je Abimelek cijeli dan udarao na grad. Kad zauze grad, poubija stanovnike, razori grad i posu so po njemu.

[46] A kad to čuše svi stanovnici kule šekemske, otidoše u podrum u hramu boga Berita.

[47] Čim dojaviše Abimeleku, da su se tamo skupili svi stanovnici kule šekemske,

[48] Izađe on sa svima ljudima svojim na goru Salmon. Tamo prihvati Abimelek za sjekiru, odsiječe granu od drveta, podiže je i metnu je na rame svoje. A ljudima svojim zapovjedi: "Što vidjeste da sam ja učinio, to brzo činite kao ja!"

[49] Tada i svi ljudi, čovjek za čovjekom, odsjekoše granu od drveta, pođoše onda za Abimelekom, pometaše grane nad podrum i zapališe tako njima podrum. I tako izginuše svi stanovnici kule šekemske, oko tisuću ljudi i žena.

[50] Potom otide Abimelek na Tebes, opkoli Tebes i osvoji ga.

[51] Usred grada bila je tvrda kula, u koju su bili pobjegli svi ljudi i žene, svi stanovnici grada. Oni zatvoriše za sobom vrata i popeše se na krov kule.

[52] Abimelek dođe sve do kule i htjede udariti na nju. Kad se posve primakao k vratima kule, da je zapali,

[53] Baci jedna žena gornji mlinski kamen na glavu Abimeleku i razbi mu lubanju.

[54] On brzo viknu momka, koji mu nosio oružje, i zapovjedi mu: "Izvadi mač svoj i ubij me! Inače reći će se za me: Žena ga je ubila." I probode ga momak njegov, i on umrije.

55 A kad vidješe Izraelci, da je mrtav Abimelek, vratiše se svi k svojoj kući.

56 Tako plati Bog Abimeleku za zločin, što ga je bio počinio na ocu svojemu ubivši
sedamdeset braće svoje.

57 Isto tako dade Bog, da svi zločini ljudi u Šekemu natrag padnu na njihovu glavu.
Tako se ispuni na njima kletva Jotama, sina Jerubaalova.

Suci, glava 10

1 Poslije Abimeleka ustade da izbavi Izraela Tola, sin Puahe, unuk Dodov, iz plemena
Isakarova. On je stanovao u Šamiru na gori Efraimovoj,

2 I bio je sudac Izraelu dvadeset i tri godine. Tada umrije i bi pokopan u Šamiru.

3 Poslije njega ustade Jair iz Gileada i bio je sudac Izraelu dvadeset i dvije godine.

4 On je imao trideset sinova, koji su jahali na tridesetero magaradi i imali trideset
gradova, koji se zovu do današnjega dana Šatorska sela Jairova. Leže u Gileadu.

5 Kad je umro Jair, pokopaše ga u Kamonu.

6 Sinovi Izraelovi činili su opet, što se nije dopadalo Gospodu, i služili su baalima i
aštartama, bogovima sirskim, bogovima sidonskim, bogovima moapskim, bogovima
sinova Amonovih i bogovima filistejskim. A Gospoda su ostavili i nijesu mu služili.

7 Tada se raspali gnjev Gospodnji na Izraela, i dade ih u ruke Filistejima i u ruke
sinovima Amonovim.

8 Oni su mučili i gazili sinove Izraelove u onoj godini već osamnaest godina – sve
sinove Izraelove s onu stranu Jordana u zemlji amorejskoj, u Gileadu.

9 A kad su sinovi Amonovi prešli preko Jordana, da se biju i s Judom, Benjaminom i
kućom Efraimovom, i sinovi Izraelovi bili u velikoj nevolji,

10 Tada zavapiše sinovi Izraelovi Gospodu i priznaše: "Sagriješismo tebi, jer
ostavismo Boga svojega i služismo baalima."

11 A Gospod reče sinovima Izraelovim: "Nijesu li vas pritiskivali Egipćani, Amoreji,
sinovi Amonovi, Filisteji,

12 Sidonci, Amalečani i Midjanci" Ali kad zavapiste k meni, ja sam vas izbavljao iz ruke njihove.

13 A vi ostaviste mene i služiste drugim bogovima. Zato vas više neću izbavljati.

14 Idite i vičite k onim bogovima, koje izabraste sebi! Neka vas oni izbave u nevolji vašoj!"

15 Tada sinovi Izraelovi priznaše Gospodu: "Sagriješismo. Čini s nama što ti je drago! Samo nas izbavi još ovaj put!"

16 Oni odstraniše nato tuđe bogove iz svoje sredine i stadoše opet služiti Gospodu. I njemu se sažali radi nevolje Izraelove.

17 Kad se sinovi Amonovi podigoše i u Gileadu se utaboriše, dok se sinovi Izraelovi skupiše i tabor udariše kod Mispe,

18 Reče narod, knezovi gileadski, jedan drugomu: "Tko će početi boj proti sinovima Amonovim? On neka bude poglavar svima stanovnicima u Gileadu!"

Suci, glava 11

1 Jeftaha iz Gileada bio je jak junak. Bio je sin jedne bludnice. Gilead je bio otac Jeftahin.

2 Kad žena Gileadova rodi njemu sinove, pa kad odrastoše sinovi te žene, otjeraše Jeftahu i rekoše mu: "Ne možeš biti baštinik u obitelji našoj, jer si sin tuđe žene."

3 Tada pobježe Jeftaha od braće svoje i nastani se u zemlji Tobu. Tamo se okupiše oko Jeftahe ljudi bez imovine i pođoše s njim plijeniti.

4 I kad se poslije nekoga vremena sinovi Amonovi zaratiše sa sinovima Izraelovim,

5 I sinovi Amonovi pođoše u boj proti Izraelu, otidoše starješine gileadske da dovedu Jeftahu iz zemlje Toba.

6 Oni zamoliše Jeftahu: "Dođi i budi nam voda! Mi hoćemo da vojujemo proti sinovima Amonovim."

[7] A Jeftaha odgovori starješinama gileadskim: "Nijeste li me mrzili i otjerali iz kuće oca mojega? Zašto sad dolazite k meni, kad ste u nevolji?"

[8] Starješine gileadske odgovoriše Jeftahi: "Zato sad dođosmo opet k tebi: "Ako pođeš s nama i budeš vojevao proti sinovima Amonovim, bit ćeš poglavar nama, svima građanima gileadskim."

[9] Tada upita Jeftaha starješine gileadske: "Ako me odvedete, da se borim proti sinovima Amonovim, i ako mi ih preda Gospod, hoću li vam tada biti poglavar?"

[10] Starješine gileadske odgovoriše Jeftahi: "Gospod je svjedok po čuvenju među nama, da ćemo tako raditi, kako si zahtijevao."

[11] Tako otide Jeftaha sa starješinama gileadskim. Narod ga učini svojim poglavarom i vođom. Jeftaha prinese sve svoje želje Gospodu u Mispi.

[12] Potom posla Jeftaha glasnike kralju sinova Amonovih i poruči: "Što hoćeš ti od mene, te ideš proti meni, da vojuješ sa zemljom mojom 'l"

[13] Kralj sinova Amonovih odgovori glasnicima Jeftahovim: "Izrael je uzeo moju zemlju, kad je došao iz Egipta, od Arnona do Jaboka i do Jordana. Daj mi je sad natrag s mirom!"

[14] Ali Jeftaha posla opet glasnike kralju sinova Amonovih,

[15] I poruči mu: "Ovako veli Jeftaha: "Izrael nije uzeo zemlje moapske ni zemlje sinova Amonovih.

[16] Kad su sinovi Izraelovi izašli iz Egipta i putovali preko pustinje do Crvenoga mora i onda došli u Kadeš,

[17] Tada je poslao Izrael glasnike kralju edomskomu s molbom: "Htio bih proći kroz tvoju zemlju. Ali kralj edomski ne posluša. I kralju moapskomu poslaše, ali ni on ne htjede. Tako ostadoše sinovi Izraelovi u Kadešu,

[18] Zaputiše tada preko pustinje, zaobiđoše zemlju edomsku i zemlju moapsku i dođoše u zemlju istočno od zemlje moapske.

[19] Nato poslaše sinovi Izraelovi glasnike Sihonu, kralju amorejskomu, kralju hešbonskomu, i poruči mu Izrael: "Htjeli bismo proći kroz tvoju zemlju do svojega

određenog mjesta.

[20] Ali Sihon ne povjerova prolazu sinova Izraelovih kroz područje njegovo. Nego Sihon skupi sav svoj narod. Utaboriše se u Jahasu, i on se je borio proti Izraelu.

[21] Ali Gospod, Bog Izraelov, dade Sihona sa svom vojskom njegovom u ruke sinovima Izraelovim, koji ih pobijediše. Tako zadobi Izrael svu zemlju Amoreja, koji su prebivali u onoj zemlji,

[22] I osvoji svu zemlju amorejsku od Arnona do Jaboka i od pustinje do Jordana.

[23] A sada, kada je Gospod, Bog Izraelov, protjerao Amoreje zbog naroda svojega Izraela, hoćeš ti da ga odagnaš?

[24] Zar nije istina, koga bog tvoj Kemoš progna, u posjed njegov onda ti stupiš? Koga dakle Gospod, Bog naš, progna zbog nas, u posjed njegov onda mi stupimo.

[25] Ili si ti pođem jači od kralja moapskoga Balaka, sina Siporova? Je li se on borio s Izraelom? Je li on ratovao s njima?

[26] Kad je Izrael boravio u Hešbonu i u njegovim naseobinama, u Aroeru i u njegovim naseobinama i u svim gradovima, što leže na Arnonu, tri stotine godina, zašto ih nijeste u to vrijeme natrag osvojili?

[27] Ja ti ne učinih ništa na žao, nego ti meni činiš krivo, kad ratuješ s menom. Gospod, sudac, danas će suditi između sinova Izraelovih i sinova Amonovih."

[28] Ali Kralj sinova Amonovih ne posluša riječi, što mu ih poruči Jeftaha.

[29] Tada siđe duh Gospodnji na Jeftahu, i on prođe kroz Gilead i Manaseh. Nato pođe u Mispu u Gileadu, i od Mispe u Gileadu podiže se proti sinovima Amonovim.

[30] A Jeftaha učini Gospodu ovaj zavjet: "Ako snove Amonove predaš posve u moje ruke,

[31] Onda ima onaj, koji mi iz vrata kuće moje dođe u susret, ako se vratim kući pobjedonosan od sinova Amonovih, pripasti Gospodu, i ja ću ga prinijeti za žrtvu paljenicu."

[32] I tako pođe Jeftaha proti sinovima Amonovim, da se bije s njima, i Gospod mu ih posve predade u ruke.

[33] On ih silno porazi od Aroera do u okolinu Minita, dvadeset gradova, i do Abel−Keramima. Tako su bili sinovi Amonovi poniženi pred sinovima Izraelovim.

[34] A kad se vraćao Jeftaha kući svojoj u Mispu, izađe mu u susret kći njegova s bubnjevima i sviralama. Ona mu je bila jedino dijete; osim nje nije imao ni sina Ni kćeri.

[35] Kad je ugleda, razdrije haljine svoje i povika: "Jao, kćeri moja! Ti me snizuješ duboko! Jest, ti si, koja me baca u nesreću. Ja sam učinio zavjet Gospodu i ne mogu ga poreći."

[36] Ona mu reče: "Oče moj, kad si učinio zavjet Gospodu, izvrši na meni, što si zavjetovao, jer ti je dao Gospod da se osvetiš neprijateljima svojim, sinovima Amonovim."

[37] Onda zamoli oca svojega: "Neka bi mi se dopustilo ovo: "Daj mi još dva mjeseca vremena! Htjela bih otići, na gore se popeti i sa svojim prijateljicama svoje djevojaštvo oplakati."

[38] On joj odgovori: "Otidi!" I pusti je na dva mjeseca. I ona otide sa svojim prijateljicama, i po gorama je oplakivala svoje djevojaštvo.

[39] A poslije dva mjeseca vrati se k ocu svojemu, i on izvrši na njoj zavjet svoj, što ga je bio učinio. Ona još nije bila spoznala čovjeka otada je običaj u Izraelu,

[40] Da svake godine izlaze kćeri Izraelove, da plaću za kćerju Jeftahe iz Gileada, četiri dana u godini.

Suci, glava 12

[1] I podigoše se ljudi od plemena Efraimova. Otidoše na sjever i zapitaše Jeftahu: "Zašto si izašao u boj proti sinovima Amonovim, a nas nijesi pozvao da idemo s tobom. Sad ćemo ti zapaliti kuću tvoju nad glavom."

[2] Jeftah im reče: "Ja i narod moj imali smo tešku borbu sa sinovima Amonovim. Ja sam vas pozvao, ali me vi ne izbaviste iz ruku njihovih.

3 Kad sam vidio, da me vi nećete pomoći, metnuh ja glavu u torbu i pođoh proti sinovima Amonovim, i Gospod mi ih dade u ruke. Pa zašto danas dolazite proti meni, da me napadnete?"

4 Tada Jeftaha podiže sve ljude od Gileada i udari na Efraimovce. I Gileadovci poraziše Efraimovce. Ovi su naime bili rekli: "Bjegunci Efraimovci vi ste Gilead leži usred Efraima, usred Manaseha,"

5 Gilead zauze gazove jordanske u Efraim, I kad bi koji bjegunac Efraimovac zamolio: "Htio bi prijeći", upitali bi ga ljudi od Gileada: "Jesi li iz Efraima?" Ako bi odgovorio: "Nijesam",

6 Onda bi mu zapovjedili: "Reci dakle Šibolet!" Kad bi rekao "Šibolet", jer ne bi pravo izgovorio, uhvatili bi ga i zaklali bi ga na gazovima jordanskim. Tako pogibe tada četrdeset i dvije tisuće ljudi iz Efraima.

7 Jeftaha je sudio Izraelu šest godina. Tada umrije Jeftaha iz Gileada i bi pokopan u jednom gradu Gileadovu.

8 Poslije njega sudio je u Izraelu Ibsan iz Betlehema.

9 On je imao trideset sinova i trideset kćeri. On ih poudava van, i trideset kćeri dovede sinovima svojim izvan. Sudio je Izraelu sedam godina.

10 Kad umrije Ibsan, bi pokopan u Betlehemu.

11 Poslije njega sudio je u Izraelu Elon iz Zebuluna. Deset godina sudio je on u Izraelu.

12 Kad umrije Elon iz Zebuluna, bi pokopan u Ajalonu u zemlji Zebuluna.

13 Poslije njega sudio je u Izraelu Abdon, sin Hilelov iz Piratona.

14 On je imao četrdeset sinova i trideset unuka, koji su jahali sedamdesetero magaradi. Sudio je Izraelu osam godina.

15 Izakako je Abdon, sin Hilelov iz Piratona, bio umro, bi pokopan u Piratonu u zemlji Efraimu na gori Amalečana.

Suci, glava 13

[1] Kad su sinovi Izraelovi opet činili, što se nije dopadalo Gospodu, dade ih Gospod u ruke Filistejima za četrdeset godina.

[2] A živio je tada jedan čovjek iz Zorahe od plemena sinova Danovih po imenu Manoah. Žena je njegova bila nerotkinja i nije bila još rodila.

[3] Tada se javi toj ženi Anđeo Gospodnji i reče joj: "Eto, ti si nerotkinja i još nijesi rodila. Ali ćeš zatrudnjeti i rodit ćeš sina.

[4] Od sada pripazi na sebe! Ne pij ni vina ni jakoga pića i ne jedi ništa nečisto!

[5] Kad zatrudniš i rodiš sina, tada britva ne smije doći na glavu njegovu, jer već od rođenja svojega dječak mora biti nazirej Božji. On će kao prvak izbavljati Izraela iz ruku Filisteja."

[6] žena otide i dojavi mužu svojemu: "Čovjek Božji dođe k meni. Izgledao je kao Anđeo Božji, pun dostojanstva. Ja ga ne upitah, odakle je. Niti mi on reče svoje ime.

[7] On mi reče: "Eto, zatrudnjet ćeš i rodit ćeš sina. Od sada ne pij niti vina niti jakoga pića i ne jedi ništa nečisto, jer od materina krila pa do dana smrti svoje ima dječak da bude nazirej Božji."

[8] Tada upravi Manoah ovu molitvu Gospodu: "Oproštenje, Gospode, čovjek Božji, kojega si poslao, neka još jedanput dođe k nama i neka nam očituje, što ćemo činiti s dječakom, koji se ima roditi!"

[9] I Bog usliši molitvu Manoahinu. Anđeo Božji dođe još jedanput k ženi, kad je bila u polju Jer muž njezin Manoah nije bio kod nje,

[10] Otrča žena brže i javi to mužu svojemu. Ona mu pripovjedi: "Eto, javi mi se opet onaj čovjek, koji mi je onda došao."

[11] Manoah ustade i pođe za ženom svojom. Kad dođe k čovjeku, zapita ga: "Jesi li ti čovjek, koji je govorio sa ženom?" On odgovori: "Jesam."

[12] A Manoah zapita: "Ako se riječi tvoje ispune, koji su onda propisi za dječaka i kako će se činiti s njim?"

13 Anđeo Gospodnji reče Manouhi: "Žena neka se čuva od svega, što sam joj rekao!

14 Ne smije ništa uživati, što dolazi od vinove loze. Vina i opojnih pića ne smije piti i
ništa nečisto jesti. Sve, što sam joj zapovjedio, neka drži!"

15 Tada reče Manoah Anđelu Gospodnjemu: "Rado bismo te pozvali i preda te iznijeli
jare."

16 A Anđeo Gospodnji reče Manouhi: "Da me i pozoveš, neću ipak ništa jesti od jela
tvojega. Ali ako hoćeš zgotoviti žrtvu paljenicu, prinesi je Gospodu!" Kako Manoah
nije znao, da je to bio Anđeo Gospodnji,

17 Zapita Manoah Anđela Gospodnjega: "Kako ti je ime? Htjeli bismo ti zahvaliti, ako
bi se ispunilo tvoje obećanje."

18 A Anđeo Gospodnji reče mu: "Što pitaš za ime moje, vidiš ono je: "Čudesan."

19 Nato Manoah uze jare i prinos i žrtvova Gospodu na hridini. Tada se dogodi čudo,
a Manoah i žena njegova gledali su.

20 Kad se je naime podizao plamen sa žrtvenika k nebu, podiže se Anđeo Gospodnji u
plamenu žrtvenika Kad to vidješe Manoah i žena njegova, padoše ničice na zemlju na
svoje lice.

21 I Anđeo se Gospodnji ne javi više mužu i ženi njegovoj. I spoznade Manoah, da je
to bio Anđeo Gospodnji,

22 I reče Manoah ženi svojoj: "Mi moramo sigurno umrijeti, jer vidjesmo Boga."

23 A žena njegova odgovori mu: "Kad bi htio Bog da nas usmrti, ne bi primio od nas
žrtve paljenice ni prinosa i ne bi nam dao da sve to vidimo i tako što čujemo."

24 Kad žena rodi sina, nadjenu mu ime Samson. Dječak je odrastao, i Gospod ga je
blagoslovio.

25 Duh Gospodnji poče djelovati u njemu u Mahaneh−Danu između Zorah i Eštaola.

Suci, glava 14

1 Kad Samson siđe u Tamnahu, upozna u Tamnahi jednu filistejsku ženu.

2 Kad se je vratio kući, pripovijedao je ocu svojemu i materi svojoj: "Upoznao sam u Tamnahi jednu filistejsku ženu. Oženite me njom!"

3 A otac njegov i mati njegova odgovoriše mu: "Zar nema žene među kćerima tvoje braće i u svemu narodu našemu, da se ideš ženiti kod neobrezanih Filisteja?" A Samson izjavi ocu svojemu: "Njom me oženi, jer mi se ona dopada."

4 Otac njegov i mati njegova nijesu naime znali, da je to od Gospoda, jer je ovaj tražio zadjevicu s Filistejima. Tada su vladali Filisteji nad Izraelom.

5 I tako side Samson s ocem svojim i s materom svojom u Tamnahu. Kad dođoše do vinograda timnahskih, napade ga iznenada ričući mlad lav.

6 I Duh Gospodnji dođe na njega, i on rastrga lava popola, kako se rastrga popola jare, a nije imao ništa u ruci. Ocu svojemu i materi svojoj ne pripovjedi, što je učinio.

7 Tada ode dalje i porazgovori se sa ženom. Ona omilje Samsonu.

8 Kad je iza nekoliko vremena opet došao, da je odvede, i kad se svrnu, da vidi mrtvoga lava, nađe se u truplu lava roj pčela i med.

9 On ga izvadi u ruke svoje i jeo ga je idući dalje. Kad dođe k ocu svojemu i k materi svojoj, dade im da jedu, a ne reče im, da je iz trupla lavova izvadio med.

10 Nato siđe otac njegov k ženi, i Samson učini ondje gozbu, jer tako bi činili mladi ljudi.

11 Kad ga oni vidješe, dadoše mu trideset svadbenih drugova, da budu s njim.

12 Ovima reče Samson: "Ja ću vam zagonenuti zagonetku. Ako mi je odgonetnete za sedam dana gozbe, dat ću vam trideset košulja i trideset svečanih haljina.

13 A ako mi je ne odgonetnete, vi ćete dati meni trideset košulja i trideset svečanih haljina." Oni ga pozvaše: "Zagonetni zagonetku svoju! Da čujemo!"

[14] On im reče: "Od onoga, koji jede, izađe jelo i od jakoga slatko." Ne mogoše odgonetnuti zagonetku tri dana.

[15] Sedmi dan rekoše ženi Samsonovoj: "Nagovori muža svojega, da nam riješi zagonetku! Inače spalit ćemo tebe i kuću oca tvojega. Jeste li nas zato pozvali, da nas osiromašite, nije li tako?"

[16] I zaplaka žena Samsonova pred njim i reče: "Ti na me samo mrziš i ne ljubiš me. Ti mi nijesi rekao rješenje zagonetke, što si je zagonetnuo zemljacima mojim." On joj reče: "Ni ocu svojemu ni materi svojoj nijesam je izdao, a tebi da je kažem?"

[17] Kad je ona tako pred njim plakala za sedam dana, dok je trajala svečanost, reče joj sedmi dan. Toliko je bila navalila na njega. I ona izdade rješenje zagonetke zemljacima svojim.

[18] Tada rekoše ljudi grada sedmi dan, prije nego zađe sunce: "Što je slađe od meda i što je jače od lava?" On im odgovori: "Da nijeste orali na mojoj junici, ne biste nikada pogodili moje zagonetke."

[19] Tada dođe na njega Duh Gospodnji. On side u Aškelon, pobi ondje trideset ljudi između njih, uze im odijelo njihovo i dade svečane haljine onima, koji su bili odgonetnuli zagonetku. Bio je vrlo rasrđen i otide kući oca svojega.

[20] A žena Samsonova udade se za jednoga od njegovih svadbenih drugova, koji su mu bili pridruženi. Samson opustoši ljetinu Filisteja i razbi ih tisuću magarećom čeljušću.

Suci, glava 15

[1] Poslije nekoga vremena, u dane ječmene žetve, htjede Samson da pohodi ženu svoju i donese joj jare Kad zamoli: "Htio bih ući k ženi svojoj u ložnicu", ne dopusti mu otac njezin da uđe,

[2] Nego odgovori otac njezin: "Mislio sam, da ti ona nije po volji. Zato je dadoh jednomu od tvojih svadbenih drugova. Ali njezina mlađa sestra još je ljepša od nje. Možeš je dobiti mjesto nje."

[3] Samson im odgovori: "Ovaj put nijesam Filistejima odgovoran, ako im učinim što zlo.

[4] I otide Samson i uhvati trista lisica, uzme zublje, okrenu rep prema repu i metnu po jednu zublju među dva repa,

[5] Tada zapali zublje, pusti ih u žita Filisteja i zapali tako snopove, biljke, vinograde i masline.

[6] Kad upitaše Filisteji: "Tko je to učinio?" Odgovoriše: "Samson, zet Timnaćaninov, jer mu uze njegovu ženu i dade je jednomu od njegovih svadbenih drugova." Tada odoše Filisteji i spališe nju i oca njezina.

[7] A Samson im reče: "Jer to učiniste, neću prije mirovati, dok vam se ne osvetim."

[8] I udari sve, koje stiže, teškim udarima od listova do bedara. Potom ode i nastani se u pećini Etama.

[9] Tada izađoše Filisteji, utaboriše se u Judi i raširiše se kod Lehija,

[10] Kad Judejci upitaše: "Zašto ste izašli k nama?", odgovoriše: "Izašli smo da uhvatimo Samsona i da mu učinimo, kako je on nama učinio,"

[11] Tada izađe tri tisuće ljudi od Jude k pećini Etama i upitaše Samsona: "Ne znaš li, da su Filisteji gospodari naši? Što si nam to učinio?" On im reče: "Kako su oni učinili meni, tako ja učinih njima."

[12] Oni mu rekoše: "Došli smo da te uhvatimo i da te predamo Filistejima." Samson ih zamoli: "Zakunite mi se, da me nećete pogubiti!"

[13] Oni mu odgovoriše: "Nećemo, mi ćemo te samo uhvatiti i njima predati: "nećemo te pogubiti." Nato ga svezaše sa dva nova uza i odvedoše ga iz pećine.

[14] Kada on dođe u Lehi i Filisteji istrčaše pred njega vičući od radosti, tada dođe na njega Duh Gospodnji, i uža na rukama njegovim postaše kao laneni konci, što ih opurio oganj, i spadoše sveze s ruku njegovih.

[15] On nađe čeljust magareću sirovu, pruži ruku svoju, prihvati je i pobi njom tisuću ljudi.

[16] Tada reče Samson: "Čeljušću magarećom pobih jednu četu zločinaca, dvije čete zločinaca, čeljušću magarećom pobih tisuću ljudi."

17 Kad je s tim bio gotov, baci čeljust iz ruke. Otada nazvaše ono mjesto Ramot Lehi.

18 Jer je bio žedan jako, zavapi Gospodu i pomoli se: "Ti si dao da sluga tvoj dobije
ovu pobjedu veliku. A sada moram da umrem od žeđi i da padnem u ruke
neobrezanima."

19 Tada otvori Bog jednu kotlinu, kakvih je naći kod Lehija, i proteče iz nje voda. Kad
se je napio odatle, povrati mu se duh životni, i oživje opet. Zato se prozva onaj izvor
En Hakore. On je još u Lehiju do današnjega dana.

20 On je sudio u Izraelu za vremena vladavine filistejske dvadeset godina.

Suci, glava 16

1 Kad jedanput Samson dođe u Gazu, vidje tamo jednu bludnicu i uvrati se k njoj.

2 I stanovnicima u Gazi javilo se: "Samson je došao ovamo." Oni se strkaše i vrebaše
ga cijelu noć na vratima gradskim, a držali su se cijelu noć mirno. Rekoše: "Dok
svane, ubit ćemo ga."

3 Ali je Samson ležao samo do ponoći. U ponoći ustade, uhvati krila gradskih vrata
zajedno s oba dovratnika, izvali ih zajedno s prijevornicom, metnu ih na ramena svoja
i odnese ih navrh gore naprema Hebronu.

4 Poslije toga zamilova djevojku u dolini Soreku. Zvala se je Delila.

5 Dođoše k njoj knezovi filistejski i rekoše joj: Nagovaraj ga i iskušaj, gdje stoji
njegova velika snaga, i kako bismo ga mogli svladati i svezati, da ga učinimo
malenim! Mi ćemo ti onda dati svaki po tisuću i što srebrnih šekela."

6 I Delila uze nagovarati Samsona: "Hajde kaži mi, gdje stoji tvoja velika snaga i čim
bi se moralo tebe svezati, da te se svlada!"

7 Samson joj odgovori: "Da me se sveže sa sedam gužava sirovih, još neosušenih,
postao bih slab i bio bih kao drugi čovjek."

8 I donesoše joj knezovi filistejski sedam gužava sirovih, još neosušenih, i ona ga
sveza njima.

9 A sjedili su ljudi u njezinoj sobi u zasjedi. I ona mu povika: "Eto Filisteji na te,
Samsone!" A on pokida gužve, kao što se trga konac od kudjelje, kad se primakne
ognju. I ne doznade se za snagu njegovu.

10 Onda reče Delila Samsonu: "Eto, prevario si me i slagao si mi. Kaži mi sad, čim te
se može svezati!"

11 On joj reče: "Da me se sveže novim užima, što se još nijesu rabili u radu, postao
bih slab i bio bih kao drugi čovjek."

12 I Delila uze nova uža i sveza ga njima. I ona mu povika: "Eto Filisteja na te,
Samsone!" Sjedili su naime ljudi u sobi u zasjedi. A on ih istrga s ruku svojih kao
konac.

13 A Delila reče Samsonu: "Do sada si me varao i lagao mi. Ali kaži mi, čim te se
može svezati?" On joj odgovori: "Da sedam vlasi na glavi mojoj priviješ na vratilo!"

14 Kad je ona zabila kolčić, povika mu: "Eto Filisteja na te, Samsone!" Tada se on
probudi od sna i istrže kolac, osnovu i vratilo.

15 Opet mu ona reče: "Kako možeš tvrditi, da si mi dobar, kad srce tvoje nije kod
mene? Već si me tri puta prevario i nijesi mi rekao, u ćemu stoji tvoja velika snaga."

16 I kad mu je svaki dan dodijavala svojim riječima i tako ga mučila, da mu je život
bio ogorčen,

17 Otvori joj cijelo svoje srce i reče joj: "Nikad nije britva došla na moju glavu, jer
sam od krila materina nazirej Božji. Da mi se obrije glava, ostavila bi me snaga moja.
Postao bih slab i bio bih kao drugi čovjek."

18 Tada vidje Delila, da joj je otvorio cijelo srce svoje. Ona dade pozvati knezove
filistejske i reći im: "Ovaj put morate doći. On je otvorio cijelo srce svoje." Knezovi
filistejski dođoše k njoj i donesoše novce sa sobom.

19 A ona ga uspava na koljenima svojim i dozva čovjeka, te mu obrija sedam vlasi na
glavi njegovoj. Tako ga ona učini slabim, i ostavi ga snaga njegova.

20 I kad ona povika: "Eto Filisteja na te, Samsone", probudi se on od sna i pomisli:
"Oslobodit ću se kao uvijek, kada se stresem." On naime nije znao, da je Gospod
odstupio od njega.

21 Tada ga uhvatiše Filisteji, iskopaše mu oči, odvedoše ga u Gazu i okovaše ga u gvozdene okove. On je morao u tamnici mlin okretati.

22 A kosa na glavi njegovoj opet je pomalo rasla, izakako je bila obrijana.

23 I knezovi filistejski skupiše se da prinesu veliku žrtvu svojemu bogu Dagonu i da svetkuju veselu svetkovinu, jer rekoše: "Naš bog predade u naše ruke našega neprijatelja Samsona."

24 Kad ga vidješe, hvalili su ljudi svojega boga; jer rekoše: "Naš bog predade u naše ruke našega neprijatelja, koji je zatirao zemlju našu i pobio mnoge od nas."

25 I kad se razigralo srce njihovo, povikaše: "Zovite Samsona, da nam poigra!" I dovedoše Samsona iz tamnice, i on morade pred njima igrati. Bili su ga namjestili među stupove.

26 A Samson reče dječaku, koji ga je držao za ruku: "Pusti me i pomozi mi, da opipam stupove, na kojima stoji kuća! Htio bih se nasloniti na njih."

27 Kuća je bila puna ljudi i žena. Svi knezovi filistejski bili su ondje. Na krovu je bilo oko tri tisuće ljudi i žena, što su gledali, kako Samson igra.

28 A Samson upravi Gospodu ovu molitvu: "Svemogući Gospode, spomeni me se i daj mi samo još ovaj put snagu, o Bože, da se osvetim Filistejima za jedno od moja obadva oka!"

29 Tada Samson uhvati oba srednja stupa, na kojima je stajala kuća, i nasloni se na njih, na jedan desnom, a na drugi lijevom rukom svojom.

30 Povika: "Hoću eto da umrem s Filistejima!" I sa svom silom nagnu se naprijed. I sruši se kuća na knezove i na sve ljude, koji su bili u njoj. Broj mrtvih, koje on pobi umirući, bio je veći od broja onih, koje pobi za života svojega.

31 Braća njegova i sva obitelj njegova dođoše, uzeše ga, ponesoše ga i pokopaše ga između Zorahe i Eštaola u grobu njegova oca Manoahe, On je sudio u Izraelu dvadeset godina.

Suci, glava 17

[1] Na gori Efraimovoj prebivao je jedan čovjek po imenu Mikah.

[2] On reče materi svojoj: "Tisuća i sto srebrnih šekela, što su ti bili ukradeni, i zbog kojih si izustila kletvu, i to dapače preda mnom, evo, to je srebro u mene. Ja sam ga uzeo." Mati njegova odgovori: "Gospod neka te blagoslovi, sine moj!"

[3] Kad je on vratio tisuću i što srebrnih šekela materi svojoj, reče mati njegova: "Dajem to srebro kao posvetni dar iz svoje ruke Gospodu za svojega sina, da se napravi od njega lik rezan i liven. Zato ti ga dajem natrag."

[4] Kad on opet dade srebro materi svojoj, uze mati njegova dvjesta srebrnih šekela i dade ih zlataru, koji od toga napravi lik rezan i liven. Bio je postavljen u kući Mikahovoj.

[5] Mikah je imao sada bogomolju. On uz to napravi efod i terafe i posveti jednoga od svojih sinova, koji mu je tada služio kao svećenik.

[6] U ono vrijeme nije bilo kralja u Izraelu. Svaki je činio, što mu je bilo drago.

[7] Živio je tada jedan mlad čovjek iz Betlehema u Judi, iz plemena Judina. On je bio Levit i boravio je tamo kao stranac.

[8] Čovjek otide iz grada Betlehema u Judi, da se nastani na kojem prikladnom mjestu kao stranac. Tako na svojemu putu dođe u goru Efraimovu do kuće Mikahove.

[9] Mikah ga upita: "Odakle dolaziš?" On mu odgovori: "Ja sam Levit iz Betlehema u Judi i na putu sam, da se gdjegod nastanim."

[10] Mikah ga zamoli: "Ostani kod mene i budi mi otac i svećenik. Ja ću ti davati deset srebrnih šekela na godinu, čitavo odijelo i hranu." Levit pristade na to.

[11] Otada je stanovao Levit kod njega, i mladi čovjek bio mu je kao jedan od sinova njegovih.

[12] Mikah namjesti Levita, i mladi čovjek postade njegov svećenik i stanovao je u kući Mikahovoj,

[13] Mikah pomisli: "Sada znam, da će me Gospod blagosloviti, jer imam Levita za svećenika."

Suci, glava 18

[1] U ono vrijeme nije bilo kralja u Izraelu. Tada je pleme Danovo tražilo sebi baštinski posjed, gdje bi se nastanilo; jer mu dotada nije bila još dopala baština među plemenima Izraelovim.

[2] Zato poslaše sinovi Danovi iz plemena svojega pet ljudi, ljude osobito valjane, iz graničnoga područja, iz Zorahe i Eštaola, da uhode i upoznaju zemlju. Oni im rekoše: "Idite i uhodite zemlju!" I oni dođoše u goru Efraimovu, do kuće Mikahove, gdje prenoćiše.

[3] Kad su bili kod kuće Mikahove i poznali glas mladoga Levita, uvratiše se tamo i upitaše ga: "Tko te dovede ovamo? Što radiš tu? Što zaslužuješ ovdje?"

[4] On im odgovori: "Tako i tako učini Mikah s menom. On me nagovori, i ja postadoh njegov svećenik."

[5] Oni mu rekoše: "Pa upitaj Boga, da znamo, hoće li nam biti sretan put, na koji pođosmo!"

[6] Nato im svećenik dade odluku. "Idite s mirom! Po volji je Bogu, kojim idete."

[7] Tako pođe dalje tih pet ljudi, dođoše u Laiš i vidješe, da ljudi, što su tamo prebivali, živu po običaju Sidonaca bezbrižno, tiho i mirno. Ni jedan nije zametao svađe. Moglo se je nesmetano uživati svoj posjed. Bili su daleko od Sidonaca i s ostalim svijetom nijesu imali nikakva saobraćaja.

[8] Pa kad se vratiše k braći svojoj u Zorah i Eštaol, upitaše ih braća njihova: "Što nam imate dojaviti?"

[9] Oni odgovoriše: "Ustajte, idimo na njih, jer vidjesmo zemlju, koja je doista vrlo dobra. Hoćete li biti još neodlučni? Ne skanjujte se da zaputite, tamo otidete i zemlju zaposjednete!

[10] Kada dođete tamo, naći ćete narod bezbrižan, zemlju vrlo prostranu – Bog je daje u ruke vaše – i mjesto, kojemu ne manjka ništa, što ima na zemlji."

[11] Tada se podiže odanle šest stotina ljudi naoružanih iz plemena Danova od Zorahe i Eštaola.

[12] Oni se na svojemu putu utaboriše kod Kirjat–Jearima u Judi. Zato se zove ono mjesto Mahaneh Dan do današnjega dana. Leži zapadno od Kirjat–Jearima.

[13] Odatle pođoše dalje u goru Efraimovu i dođoše do kuće Mikahove.

[14] Petorica ljudi, koji su bili izašli da uhode zemlju Laiš, obratiše se braći svojoj ovim riječima: "A znate li, da se u ovim kućama nalaze efod, terafe i lik rezan i liven? Sada gledajte, što ćete raditi!"

[15] I oni se svratiše onamo, uđoše u kuću mladoga Levita, u kuću Mikahovu i pozdraviše ga.

[16] šest stotina naoružanih sinova Danovih ostade pred vratima.

[17] Petorica ljudi, koji su bili izašli da uhode zemlju i ovamo došli, uniđoše gore i uzeše lik rezani, efod, terafe i lik liveni, dok je svećenik ostao kod šest stotina naoružanih ljudi pred vratima.

[18] Kad su oni bili unišli u kuću Mikahovu i uzeli lik rezani, efod, terafe i lik liveni, upita ih svećenik: "Što radite tu?"

[19] Oni mu odgovoriše: "Tiho, metni ruku na usta, pođi s nama i budi naš otac i svećenik! Je li bolje za te, da budeš svećenik za kuću samo jednoga čovjeka ili svećenik za jedno pleme i porodicu u Izraelu?"

[20] Obradovan time, uze svećenik efod, terafe i lik rezani i pridruži se ljudima.

[21] Oni se digoše i otidoše dalje. Djecu, stado i blago postaviše naprijed.

[22] Kad su se bili udaljili od kuće Mikahove, ljudi, što su stanovali u kućama kod kuće Mikahove, skupiše se i pođoše u potjeru za sinovima Danovim.

[23] Kad su dovikali sinove Danove, okrenuše se ovi i upitaše Mikahu: "Što ti je, te si skupio te ljude?"

[24] On odgovori: "Mojega boga, što sam ga načinio, uzeli ste mi zajedno sa svećenikom i otišli ste. Što mi još osta? Kako me možete još pitati: "Što ti je?"

25 A sinovi Danovi odgovoriše mu: "Ne viči dalje za nama! Inače mogli bi se gnjevni
ljudi na vas navaliti, i mogli bi izginuti ti i tvoji l"

26 I sinovi Danovi otidoše dalje. A Mikah videći, da su oni jači od njega, vrati se i
otide kući svojoj.

27 A oni odvedoše sa sobom djelo Mikahovo i svećenika, koji je bio kod njega, i
dođoše u Laiš, gdje su prebivali tihi i mirni ljudi, pobiše ih oštricom mača, spališe
grad ognjem,

28 A nitko mu ne dođe u pomoć, jer je ležao daleko od Sidona i nije imao saobraćaja s
ostalim svijetom. Ležao je naime u dolini kod Bet−Rehoba. Kad su poslije opet
sazidali grad, naseliše se tamo,

29 I nazvaše grad Dan po imenu svojega pradjeda Dana, koji je bio sin Izraelov. A
prije se grad zvao Laiš.

30 I sinovi Danovi namjestiše sebi onaj lik rezani, i Jonatan, sin Geršoma, sina
Manasehova, i sinovi njegovi bili su svećenici kod plemena Danova sve do vremena,
kad je zemlja bila odvedena u ropstvo.

31 I bio im je namješten onaj lik rezani, što ga je bio napravio Mikah za sve vrijeme,
dokle je kuća Božja bila u Šilu.

Suci, glava 19

1 U ono vrijeme, kad još nije bilo kralja u Izraelu, boravio je jedan Levit na kraju gore
Efraimove kao stranac. On je bio sebi uzeo djevojku iz Betlehema u Judi za inoču,

2 Inoča njegova bila mu je nevjerna, pa otide od njega natrag u očinsku kuću svoju u
Betlehem u Judi. Ona je bila tamo već četiri mjeseca,

3 Kad ustade muž njezin i otide za njom, da je nagovori, neka se vrati. On je imao sa
sobom momka svojega i dva magarca. Kad ga ona uvede u kuću oca svojega i kad ga
ugleda otac djevojčin, izađe mu veselo u susret.

4 Jer ga je tast njegov, otac djevojčin, nagonio, ostade tri dana kod njega. Jeli su i pili
zajedno, i noćivali su tamo.

[5] Četvrti dan, kad su bili ustali rano, i on htio da ide, reče otac djevojčin zetu svojemu: "Okrijepi se još zalogajem kruha! Onda možete putovati."

[6] Sjedoše oni, i obojica su jeli i pili zajedno, Tada zamoli otac djevojčin muža: "Hajde još jedanput prenoći i budi veseo!"

[7] A kad čovjek ustade da ide, navali na njega tast njegov, da još jedanput prenoći,

[8] Kad se petoga dana diže rano ujutro da ide, zamoli opet otac djevojčin: "Ali okrijepi se najprije i čekajte, dok se nagne dan na zapad!" I tako jedoše obojica zajedno.

[9] Kad onda ustade čovjek da ide zajedno s inočom svojom i sa slugom svojim, reče mu tast njegov, otac djevojčin: "Eto, dan se je nagnuo na zapad. Sad će večer. Prenoćite ovdje! Eto, dan je da zađe, prenoći ovdje i budi veseo! Sutra možete onda uraniti na put, i možeš se vratiti kući."

[10] Ali čovjek ne htjede još jedanput prenoćiti, nego ustade, otide i dođe do u blizinu Jebusa, a to je Jerusalem. Imao je sa sobom dva magarca osedlana. I njegova inoča bila je s njim,

[11] Kad su bili kod Jebusa, a dan se bio već jako nagnuo, reče sluga gospodaru svojemu: "Hajde, svratimo se u taj grad jebusejski i prenoćimo u njemu!"

[12] A gospodar njegov reče mu: "Nećemo se svraćati u tuđ grad, koji ne pripada sinovima Izraelovim. Ići ćemo dalje do Gibee."

[13] Još reče slugi svojemu: "Hajde brže da stignemo u koje od tih mjesta i da prenoćimo u Gibei ili u Rami!"

[14] Tako otidoše dalje svojim putem. Sunce im zađe, kad su bili u blizini Gibee, koja je Benjaminova.

[15] Ovamo se svratiše, da prenoće u Gibei, Kad je bio unutri i sjeo na trgu gradskom, nije bilo nikoga, koji bi ih primio u kuću svoju da prenoće.

[16] Tada se je uveče vraćao jedan starac s posla svojega u polju. Čovjek je bio iz gore Efraimove i boravio kao stranac u Gibei, dok su stanovnici mjesta bili sinovi Benjaminovi.

17 I on podiže oči i ugleda na trgu gradskom putnika. Kad ga upita starac: "Kamo ideš i odakle dolaziš?"

18 Odgovori mu on: "Mi smo na putu od Betlehema u Judi u nutrinu gore Efraimove. Odanle sam ja. Putovao sam u Betlehem u Judi, a sada idem kući Gospodnjoj. Ali nitko me ne prima u kuću svoju.

19 Mi imamo slame i hrane za magarce svoje i kruha i vina za se, za sluškinju tvoju i za momka, koji pripada nama, slugama tvojim. Imamo svega dosta.

20 Tada reče starac: "Ti si meni dobro došao. Moja će biti briga, ako ti što bude manjkalo. Nikako ne smiješ prenoćiti na trgu."

21 Uvede ga tada u svoju kuću i nahrani magarce. Kad sebi opraše noge, jedoše i piše.

22 Dok su se veselili, ljudi iz grada, zločinci, opkoliše kuću, stadoše lupati na vrata i zatražiše od starca, gospodara kuće: "Izvedi čovjeka, koji ti se je svratio! Hoćemo da se pomiješamo s njim."

23 Čovjek, gospodar kuće, izađe k njima van i reče im: "Ali nemojte, braćo moja! Ne činite zla! Kad je čovjek ušao u moju kuću, ne smijete učiniti takvu sramotu.

24 Izvest ću vam kćer svoju, djevojku, i inoču njegovu. Njima možete silu nanijeti i činiti s njima što vam je volja! Ali na tom čovjeku ne smijete počiniti takvu sramotu."

25 A kad ga ljudi ne htjedoše poslušati, uze čovjek inoču njegovu i izvede je k njima na ulicu. Oni je zlorabiše i cijelu noć do zore činili su s njom svoje nevaljaštine. Pustiše je istom u zoru.

26 U zoru dođe žena i pade pred kućnim vratima čovjeka, kod kojega je stanovao gospodar njezin, i ostade tu ležeći, dok se ne svanu.

27 Kad je gospodar njezin ujutro ustao, kućna vrata otvorio i izašao da ide dalje, ležala je žena, inoča njegova, pred kućnim vratima s rukama na pragu.

28 On joj reče: "Ustani! Poći ćemo!": "Ali ne dobi odgovora. Tada je metnu na magarca, i čovjek ustade i otide u mjesto svoje.

29 Kad je došao kući, uze nož, prihvati inoču svoju, isječe je član po član na dvanaest komada i razasla ih u sve krajeve Izraelove.

[30] Svaki, koji to vidje, povika: "Tako što od izlaska sinova Izraelovih iz Egipta do danas nije se još nikada dogodilo i nikada se nije doživjelo. Promislite o tom, stvorite odluku i radite!"

Suci, glava 20

[1] Tada izađoše svi sinovi Izraelovi, i skupi se zajednica od Dana do Beer−Šebe, i zemlja Gilead, kao jedan čovjek pred Gospodom u Mispi,

[2] I glavari svega naroda, svih plemena Izraelovih, nađoše se u skupštini naroda Božjega, četiri stotine tisuća ljudi pješaka, mačevima naoružanih.

[3] Sinovi Benjaminovi doznaše, da su sinovi Izraelovi otišli u Mispu. A sinovi Izraelovi upitaše: "Kažite, kako se je dogodilo to zlo!"

[4] Levit, muž žene, koja je bila ubijena, dade ovaj izvještaj: "Dođoh s inočom u Gibeu u Benjaminu, da prenoćim.

[5] Građani u Gibei ustadoše na me i noću opkoliše kuću, u kojoj sam se nalazio. Htjedoše me ubiti; a inoču moju zlostaviše tako, da je umrla.

[6] Tada uzeh inoču svoju, isjekoh je na komade i razaslah ih u sve krajeve baštine Izraelove, jer počiniše grozovitu sramotu u Izraelu.

[7] I sada, vi sinovi Izraelovi svi skupa, stvorite savjet i djelo!"

[8] Tada se diže sav narod kao jedan čovjek i povika: "Ni jedan od nas ne smije ići k Šatoru svojemu, i ni jedan od nas ne smije se vraćati kući svojoj!

[9] Eto, s Gibeahom učinimo ovako: "Neka ždrijeb govori proti njoj!

[10] Uzet ćemo iz svih plemena Izraelovih po deset ljudi od stotine i po stotinu od tisuće i po tisuću od deset tisuća, da donesu hranu vojsci. Kad se oni povrate, učinit ćemo Gibei u Benjaminu onako, kako je zaslužila sramota, što ju je počinila u Izraelu."

[11] Sav Izrael utvrdio je kao jedan čovjek, da zajedno istupi proti tome gradu.

[12] Tada poslaše plemena Izraelova ljude u sve porodice u Benjaminu s porukom: "Kakva se je to sramota učinila među vama?

13 Sada predajte te ljude, zločince, što su u Gibei, da ih pogubimo i uklonimo to zlo iz Izraela!" Ali sinovi Benjaminovi ne pristadoše na zahtjev braće svoje, sinova Izraelovih,

14 Nego se skupiše sinovi Benjaminovi iz gradova u Gibei, da pođu u rat proti sinovima Izraelovim.

15 Kad se je onoga dana pobrojilo sinove Benjaminove, bilo je iz gradova dvadeset i šest tisuća ljudi jako naoružanih, osim stanovnika u Gibei, kojih je bilo na broj sedam stotina ljudi odabranih.

16 Među svima ovim ljudima bilo je sedam stotina odabranih ljudi, koji su bili ljevaci. Svaki od njih znao je kamenjem gađati iz praćke u dlaku ne promašujući,

17 Kad se je prebrojilo sinove Izraelove, bilo ih je, osim sinova Benjaminovih, četiri stotine tisuća ljudi jako naoružanih, samih hrabrih vojnika.

18 Nato se digoše i otidoše u Betel i upitaše Boga, Sinovi Izraelovi pitali su: "Tko će između nas izaći najprije u boj proti sinovima Benjaminovim?" Gospod odgovori: "Juda najprije."

19 Sutradan digoše se sinovi Izraelovi i utaboriše se pred Gibeom.

20 Tada izađoše sinovi Izraelovi u boj proti sinovima Benjaminovim, i čete izraelske svrstaše se pred Gibeom proti njima.

21 A sinovi Benjaminovi provališe iz Gibee i toga dana porušiše na tlo dvadeset i dvije tisuće ljudi između Izraelaca.

22 Ali vojnici izraelski ne izgubiše srčanosti. Oni se još jedanput svrstaše na mjestu, gdje su to bili učinili prvoga dana.

23 Kad su naime sinovi Izraelovi bili otišli, plakali su sve do navečer pred Gospodom i zapitali su Gospoda: "Moramo li još jedanput izaći u boj proti braći svojoj, sinovima Benjaminovim?" Gospod im je bio odgovorio: "Izađite proti njih!"

24 Tako izađoše sinovi Izraelovi drugi dan opet proti sinovima Benjaminovim.

25 Tada provališe sinovi Benjaminovi drugi dan iz Gibee i porušiše na tlo još osamnaest tisuća ljudi između sinova Izraelovih, sve samih jako naoružanih ljudi.

26 Tada se svi sinovi Izraelovi podigoše na put, sav narod, i dođoše u Betel. Plakali su i ostali ondje pred Gospodom, postili su preko dana do večera i prinijeli Gospodu žrtve paljenice i žrtve mirotvorne.

27 Nato upitaše sinovi Izraelovi Gospoda. Tamo se je naime u ono vrijeme nalazio kovčeg zavjeta Božjega,

28 I Finehas, sin Eleazarov, unuk Aronov, vršio je u one dane službu pred njim. Oni su pitali: "Moramo li još jedanput izaći u boj proti braći svojoj, sinovima Benjaminovim, ili ćemo odustati od toga?" Gospod odgovori: "Izađite, jer ću ih sutra predati vama u ruke."

29 Tada namjestiše sinovi Izraelovi oko Gibee ljude u zasjedu,

30 Treći dan onda izađoše sinovi Izraelovi proti sinovima Benjaminovim i svrstaše se kao prije pred Gibeom.

31 Sinovi Benjaminovi izađoše pred vojsku, dadoše se odmamiti od grada i stadoše kao prije ubijati narod na putovima, od kojih jedan vodi u Betel, drugi preko polja u Gibei, i poubijaše jedno trideset ljudi od sinova Izraelovih.

32 I mislili su sinovi Benjaminovi: "Potučeni su od nas kao prvi put." Ali sinovi Izraelovi bili su među se ugovorili: "Mi ćemo bježati, da ih odmamimo od grada na putove."

33 Zato svi sinovi Izraelovi ostaviše svoja mjesta i namjestiše se kod Baal–Tamara, a u zasjedi skriveni sinovi Izraelovi provališe iz svojih mjesta zapadno od Gibee.

34 Tada dođe proti Gibei deset tisuća ljudi, iz svega Izraela izabranih ljudi. Razvi se težak boj. A oni ne slutiše, da će ih zlo zadesiti.

35 Gospod dade naime, da sinovi Izraelovi potukoše sinove Benjaminove. Sinovi Izraelovi pogubiše onaj dan dvadeset i pet tisuća i što ljudi od sinova Benjaminovih, sve samih jako naoružanih vojnika.

36 I vidješe sinovi Benjaminovi, da su bili potučeni, Sinovi Izraelovi bili su se naime povukli ispred sinova Benjaminovih, jer su se oslonili na zasjedu, koju su bili namjestili proti Gibei.

[37] Zasjeda je tada najedanput navalila proti Gibei, I uspjelo je zasjedi provaliti i sav grad pobiti oštricom mača.

[38] Među sinovima Izraelovim i zasjedom bilo je dogovoreno, da za znak zapale vatru, da se digne stup od dima u gradu.

[39] I kada su sinovi Izraelovi u boju uzmicali, a sinovi Benjaminovi već počeli ubijati neke između sinova Izraelovih, poubijaše ih jedno trideset ljudi, a u vjeri, da su ih pobijedili kao u prvom boju,

[40] Tada se poče u gradu dizati znak vatre, stup od dima. Sinovi se Benjaminovi obazreše i vidješe, kako se oganj iz cijeloga grada diže do neba.

[41] I sinovi Izraelovi vrnuše se natrag, a sinove Benjaminove uhvati strah; jer vidješe, da ih je zlo zadesilo,

[42] Bježali su pred sinovima Izraelovim prema pustinji. Ali ih ne minu boj. Oni iz drugih gradova ubijali su ih među sobom.

[43] Oni opkoliše sinove Benjaminove, goniše ih i pobiše ih, na istok do u blizinu Gibee.

[44] I pade sinova Benjaminovih osamnaest tisuća ljudi, samih junaka.

[45] Oni okrenuše u bijeg, prema pustinji, k pećini Rimonu. Ali ih oni napabirčiše još na putovima pet tisuća ljudi, goniše ih do Gideoma i pobiše ih još dvije tisuće ljudi.

[46] I tako svega pogibe onaj dan sinova Benjaminovih dvadeset i pet tisuća ljudi jako naoružanih, sve samih junaka,

[47] Bilo je šest stotina ljudi, kojima je uspjelo pobjeći u pustinju k pećini Rimonu. Ostadoše kod pećine Rimona četiri mjeseca.

[48] A sinovi Izraelovi vratiše se k sinovima Benjaminovim i isjekoše oštricom mača i ljude i stoku, sve, što se našlo u gradovima, Sve gradove, na koje naiđoše, popališe ognjem.

Suci, glava 21

[1] Sinovi Izraelovi bili su se zakleli u Mispi: Ni jedan od nas neće dati kćeri svoje za ženu sinu Benjaminovu."

[2] Kad je onda narod bio otišao u Betel i tamo do večera boravio kod Svetišta, podigoše glas svoj, stadoše glasno plakati,

[3] I rekoše: "Zašto se, Gospode, Bože Izraelov, moralo ovo dogoditi u Izraelu, da danas nestane jednoga cijelog plemena iz Izraela?"

[4] Sutradan rano napraviše ondje žrtvenik i prinesoše žrtve paljenice i žrtve mirotvorne,

[5] Tada upitaše sinovi Izraelovi: "Tko od svih plemena Izraelovih nije došao na skupštinu Gospodu?" Bili su se naime svečanom zakletvom zaprijetili svakomu, koji ne bi došao u Mispu Gospodu: "Ima se kazniti smrću!"

[6] A sad se sinovima Izraelovim sažali za njihovim bratskim plemenom Benjaminovim, i jadikovali su: "Jedno se eto pleme istrijebi iz Izraela.

[7] Kako da pomognemo onima, što su preostali, da bi imali žene, kad se zaklesmo kod Gospoda, da im ne damo kćeri svojih za žene?"

[8] I kad su pitali, nije li tko iz plemena Izraelovih došao u Mispu Gospodu, opazilo se, da nije bio nitko došao iz Jabeša u Gileadu u tabor na skupštinu.

[9] Prebrojiše narod i pokaza se, da nije bilo ondje nijednoga od onih, što su stanovali u Jabešu u Gileadu,

[10] Tada posla zajednica onamo dvanaest tisuća od najhrabrijih ljudi i naloži im: "Idite i pobijte stanovnike u Jabešu u Gileadu mačem, i žene i djecu!

[11] Imate pritom ovako postupati: "Sve muško i sve žensko, što je poznalo čovjeka, pobijte!"

[12] Nađoše tada među stanovnicima Jabeša u Gileadu četiri stotine djevojaka, koje nijesu bile poznale čovjeka. Dovedoše ih u tabor u Šilo u zemlji kanaanskoj.

[13] Tada posla sva zajednica, uze ugovarati sa sinovima Benjaminovim, koji su bili u pećini Rimonu, i ponudi im slobodno područje.

[14] Nato istom vratiše se sinovi Benjaminovi natrag. Dadoše im djevojke, koje ostaviše na životu između žena iz Jabeša u Gileadu. Ali ih nije bilo dosta za njih.

[15] Jer je narodu bilo žao sinova Benjaminovih, što Gospod okrnji plemena Izraelova,

[16] Upitaše starješine zajednice: "Kako ćemo pomoći ovima, što su preostali, da bi imali žene, izakako su istrijebljene žene iz plemena Benjaminova?"

[17] Rekoše: "Preostalim sinovima Benjaminovim ostaje još samo posjed, Ali ne smije pleme iščeznuti iz Izraela.

[18] Mi im ipak ne možemo dati žena između kćeri svojih, jer su se zakleli sinovi Izraelovi; Neka je proklet, tko dadne ženu sinovima Benjaminovim!

[19] Potom rekoše: "Eto svake je godine blagdan Gospodnji u Šilu, koji leži sjeverno od Betela, istočno od puta, što vodi od Betela u Šekem, i južno od Lebone,"

[20] I naložiše sinovima Benjaminovim: "Idite i poskrivajte se u vinogradima!

[21] I čim vidite, da djevojke od Šila izlaze, da igraju, skočite iz vinograda i otmite svaki sebi ženu između djevojaka od Šila! Onda se vratite u zemlju Benjamin natrag!

[22] Ako li dođu njihovi oci i braća njihova, da podignu tužbu kod nas, tada im kažimo: "Darujte nam ih, jer u ratu nijesmo dobili žene za svakoga. Ako im ih ne dadnete, griješite,"

[23] Sinovi Benjaminovi izvršiše zapovijed. Dovedoše sebi potrebni broj žena od djevojaka igračica, koje oteše, vratiše se natrag u svoj baštinski posjed, sazidaše opet gradove i naseliše se u njima.

[24] I sinovi Izraelovi vratiše se odanle u ono vrijeme kući svaki k svojemu plemenu i k svojoj porodici. Svaki otide odanle na svoj baštinski posjed.

[25] U ono vrijeme nije bilo još kralja u Izraelu. Svaki je činio, što mu je bilo drago.

Knjiga o Ruti

Ruta, glava 1

1 U vrijeme, kada su još vladali suci, nasta glad u zemlji. Tada odseli iz Betlehema u Judi Jedan čovjek sa ženom svojom i sa svoja dva sina. Mislio je nastaniti se u zemlji moapskoj.

2 Taj se je čovjek zvao Elimelek, žena se njegova zvala Noema, dva sina njegova zvala se Mahlon i Kilion. Oni su bili Efraćani iz Betlehema u Judi. Kad su bili došli u zemlju moapsku i tamo se nastanili,

3 Umrije Elimelek, muž Noemin Tako ostade ona sa svoja dva sina.

4 Oni se oženiše Moapkama. Jedna se zvala Orpah, druga Ruta. Kad su boravili tamo jedno deset godina,

5 Umriješe i obadva sina, Mahlon i Kilion. Tako iza smrti svojih sinova i svojega muža ostade još sama žena.

6 Tada se ona podiže sa svojim snahama, da se natrag vrati iz zemlje moapske. Bila je naime doznala u zemlji moapskoj, da je Gospod pohodio narod svoj i opet mu dao kruha,

7 I tako ona sa svoje dvije snahe ostavi mjesto, gdje je stanovala do sada. I kad pođoše putem, da se natrag vrate u zemlju Judinu,

8 Reče Noema svojim obadvjema snahama: "Idite, vratite se natrag, svaka u kuću matere svoje! Neka vam Gospod naplati ljubav, koju iskazaste umrlima i meni!

9 Neka vam Gospod dadne da nađete opet kuću, svaka u kući muža svojega!" I poljubi ih. A one stadoše glasno plakati,

10 I rekoše joj: "Ne, mi demo tebe pratiti kući k narodu tvojemu."

11 A Noema reče: "Vratite se, drage kćeri! Što biste išle s menom? Mogu li se ja još nadati sinovima, koji bi vam mogli biti muževi?

12 Vratite se, drage kćeri, idite kući! Ja sam odveć stara za muža. Pa i kad bih mislila,
da imam još nade, i kad bih još noćas imala muža, pa i sinove rodila,

13 Zar biste čekale na njih, dok odrastu? Zar biste zbog njih stajale neudate? Ne, drage
kćeri, meni je u tom gore negoli vama, jer je ruka Gospodnja pogodila mene.

14 One stadoše nanovo plakati. Orpah se tada oprosti od svoje svekrve. A Ruta ostade
kod nje.

15 Ali Noema zamoli: "Eto, jetrva se tvoja povrati k narodu svojemu i bogovima
svojim. Pa vrati se i ti i slijedi jetrvu svoju!"

16 A Ruta odgovori: "Ne sili me tako, da te ostavim i da te ne slijedim dalje! Kamo ti
ideš, tamo idem i ja, i gdje ti ostaneš, ondje ostajem i ja. Tvoj narod moj je narod, i
tvoj Bog moj je Bog.

17 Gdje ti umreš, umrijet ću i ja, i ondje hoću da budem i ja pokopana, Gospod neka
učini s menom što hoće! Samo me smrt može rastaviti od tebe."

18 I kad Noema vidje, da je tvrdo naumila ići s njom, presta je odvraćati.

19 Tako odoše obje dalje, dok dođoše u Betlehem. Kad dođoše u Betlehem, sav se
grad uzbuni zbog njih. Žene su pitale: "Nije li to Noema?"

20 Ona im je odgovarala: "Ne zovite me Noema, zovite me Mara, jer Svemoćni pusti
na me veliku gorkost.

21 Bogata sam otišla, praznih ruku vraća me Gospod. Što me zovete Noema, kad
Gospod proti meni istupi i Svemogući tugu na me navali?"

22 Tako se iz zemlje moapske vrati Noema praćena od Moapke Rute, snahe svoje,
koja je htjela s njom ići. Dođoše u Betlehem upravo početkom ječmene žetve.

Ruta, glava 2

1 Noema je imala rođaka od strane svojega muža, čovjeka vrlo bogata iz porodice
Elimelekove, po imenu Boaza.

2 I jednoga dana reče Moapka Ruta Noemi: "Rado bih izašla u polje i ako mi se
dopusti, pabirčila bih klasje." Ona odgovori: "Idi, draga kćeri!

[3] I ona otide, i pabirčila je u polju za žeteocima. Dogodi se, te dođe na njivu Boazovu, koji je bio od porodice Elimelekove.

[4] Upravo dođe Boaz iz Betlehema i pozdravi žeteoce: "Gospod s vama!" Oni odgovoriše: "Gospod te blagoslivljao!"

[5] Tada upita Boaz slugu, koji je nadzirao žeteoce: "Čija je ovo djevojka?"

[6] Sluga, koji je nadzirao žeteoce, reče: "što je Moapka djevojka, koja je s Noemom došla iz zemlje moapske.

[7] Molila je: "Rado bih pabirčila i kupila klasje između snopova za žeteocima. I došla je i od ranoga jutra do sada bila je na nogama, i jedva da je samo malo otpočinula."

[8] Tada Boaz reče Ruti: "Slušaj, kćeri moja, nemoj ići na njivu koga drugoga da pabirčiš! Ne odlazi odavde, nego se drži mojih djevojaka!

[9] Pazi na kojoj njivi one žanju, pa idi za njima! Ja sam slugama zapovjedio, da te ne diraju. Kad ožedniš, idi k sudovima i pij, što su sluge donijele!"

[10] Tada ona pade ničice, pokloni se sve do zemlje i reče mu: "Kako to, da si mi tako milostiv i da si tako prijazan prema meni, makar da sam tuđinka?"

[11] Boaz joj odgovori: "Čuo sam ja sve, Što si učinila svekrvi svojoj iza smrti muža svojega. Oca, mater i zavičaj ostavila si, pa si došla k narodu, kojega nijesi znala prije.

[12] Gospod neka ti plati za djelo tvoje! Potpuna plaća neka ti bude od Gospoda, Boga Izraelova, kad si došla, da se pod krila njegova skloniš!"

[13] Ona odgovori: "Nađoh milost u očima tvojim, gospodaru, jer si me utješio i prijazno progovorio sluškinji svojoj, ako i nijesam kao jedna od tvojih sluškinja."

[14] Kad je bilo vrijeme jesti, reče joj Boaz: "Dođi i jedi kruha s nama i umoči zalogaj svoj u ocat!" I ona sjede pokraj žetelaca, i on stavi pred nju toliko prženih zrna, da se je mogla nasititi, i još joj preteče.

[15] Kad je onda ustala, da pabirči dalje, zapovjedi Boaz slugama svojim: "Ona smije pabirčiti i među snopovima. Nemojte je Pri tom dirati!

16 Nego još od svojih rukoveti navlaš ispuštajte i ostavljajte joj neka kupi! Ne korite je!"

17 Tako je ona pabirčila na njivi sve do večera, i kad je onda izmlatila, što je bila napabirčila, bilo je gotovo efa ječma.

18 Ona to uze na se i otide u grad. Kad svekrva njezina vidje, koliko je napabirčila, i kad ona još izvadi i dade joj, što joj je preteklo, pošto se nasitila,

19 Reče joj svekrva: "Gdje si to pabirčila danas? Gdje si bila na radu? Neka je blagoslovljen, koji ti je bio tako dobar! I ona pripovjedi svekrvi svojoj, kod koga je radila danas, i reče: "Čovjek, kod kojega sam danas radila, zove se Boaz."

20 Noema reče svojoj snahi: "Neka je blagoslovljen od Gospoda on, koji svoje dobrote ne uskraćuje ni živima ni mrtvima" I reče joj Noema: Taj nam je čovjek u rodu. On je jedan od onih, koji su nam otkup dužni."

21 I Moapka Ruta pripovijedala je dalje: "Još mi je rekao: "Drži se mojih ljudi, dok ne budu gotovi s mojom cijelom žetvom!

22 Noema reče svojoj snahi Ruti, "Dobro, draga kćeri, idi s njegovim djevojkama! Onda te na drugoj njivi ne mogu dirati."

23 I tako se je ona kod pabirčenja držala djevojaka Boazovih, dokle se nije svršila žetva ječmena i žetva pšenična. Onda je živjela u kući kod svekrve svoje.

Ruta, glava 3

1 Jednoga dana reče joj njezina svekrva Noema: "Draga kćeri, ne treba li da ti potražim, gdje ćeš počinuti, da bi ti dobro bilo?

2 Evo: "Boaz, rođak naš, sa čijim si djevojkama bila zajedno, vijat će ove noći ječam na gumnu.

3 Umij se i namaži se, obuci na se haljine svoje najbolje, pa idi na gumno! Pripazi na to, da te on ne vidi, dokle ne jede i ne napije se!

4 Kad onda on legne da spava, pazi, gdje će leći. Tada otidi tamo, digni pokrivač s nogu njegovih i leži ondje! On će onda već reći, što ćeš raditi."

[5] Ona joj odgovori: "Štogod mi kažeš, učinit ću."

[6] I otide na gumno i učini sve onako, kako joj je bila rekla njezina svekrva.

[7] Kad je Boaz jeo i pio i dobre volje bio, leže da spava iza stoga žita. A ona dođe polako, podiže pokrivač s nogu njegovih i leže tamo.

[8] Oko ponoći trže se čovjek, obrnu se i vidje ženu, gdje leži kod njegovih nogu.

[9] Kad upita: "Tko si?", odgovori ona: "Ruta, sluškinja tvoja. Raširi krajak haljine svoje na sluškinju svoju, jer ti si rođak, koji duguje otkup."

[10] On reče: "Gospod neka te blagoslovi, kćeri moja! Ljubav, koju mi sad pokazuješ, ljepša je od one prve, jer nijesi trčala za mladim ljudima, ni siromašnim ni bogatim.

[11] I zato, kćeri moja, nemaj brige! Štogod zatražiš, učinit ću ti, jer zna svaki u gradu, da si žena čestita.

[12] A svakako je istina, da ja dugujem otkup, ali ima još drugi, koji ima dužnost otkupa i bliži ti je rođak od mene.

[13] Ostani ovu noć ovdje! Htjedne li on sutra da ispuni svoju dužnost otkupa prema tebi, dobro, neka to učini! A ne htjedne li da ispuni svoju dužnost otkupa prema tebi, ja ću se zauzeti za te, tako živ bio Gospod! Sad spavaj mirno do jutra!"

[14] Izakako je do jutra spavala kod nogu njegovih, ustade, dok još nije mogao čovjek čovjeka raspoznati. On reče: "Ne smije se znati, da je žena došla na gumno."

[15] Tada je pozva: "Daj ogrtač, što ga imaš na sebi, i drži ga!" Ona ga pridrža, a on joj izmjeri šest mjerica ječma i naprti joj. Tada on otide u grad.

[16] Kad ona dođe k svekrvi svojoj, upita je ova: "Što si postigla, draga kćeri?" Ona joj pripovjedi točno, kako je s njom postupao čovjek.

[17] "Ovih šest mjerica ječma" reče, "darova mi, jer je mislio: "Ne smiješ praznih ruku doći k svekrvi svojoj."

[18] Tada reče ova: "Čekaj sad mirno, draga kćeri, dok doznaš, kako će stvar izaći, jer čovjek neće se prije smiriti, dok ne svrši stvar još danas."

Ruta, glava 4

1 Boaz je uto bio otišao na vrata gradska i sjeo tamo. I kad je prolazio onaj rođak, koji je dugovao otkup, a o kojemu je bio Boaz govorio, zovnu ga: "Hodi ovamo i sjedi ovdje, ti taki i taki!" On dođe i sjede.

2 I dovede Boaz deset ljudi između starješina gradskih i zamoli ih Sjedite ovdje!" Kad sjedoše,

3 Reče čovjeku, koji je imao dužnost otkupa: "Noema koja se je vratila iz moapske zemlje, prodaje njivu, što je bila našega rođaka Elimeleka,

4 Mislio sam da ti predložim: kupi je pred ovima, što sjede ovdje, i pred starješinama narodnim! Ako je hoćeš otkupiti, učini to! Ako nećeš, kaži mi da znam, jer osim tebe nema nikoga, koji ima pravo otkupa. Ja dolazim istom poslije tebe." Onaj odgovori: "Ja ću je otkupiti."

5 Boaz nastavi: "Ako kupiš od Noeme njivu, stim dobivaš i Moapku Rutu, ženu pokojnoga, da tako podigneš ime pokojniku na baštini njegovoj."

6 Tada reče rođak, koji je imao dužnost otkupa: "Onda je ja ne mogu otkupiti za se. Inače bih oštetio svoju vlastitu baštinu. Otkupi ti za se, što bi trebalo da ja otkupim, jer ja je neću da otkupim."

7 A bio je od starine ovaj običaj u Izraelu kod otkupljivanja i promjenjivanja: "Da sva stvar bude pravomoćna, izuo bi jedan obuću svoju i dao drugomu. To je vrijedilo u Izraelu kao potvrda.

8 Kad je dakle onaj rođak, koji je imao dužnost otkupa, bio rekao Boazu: "Kupi to za se!", izu obuću svoju.

9 Tada reče Boaz starješinama i svima nazočnima: "Vi ste gad svjedoci, da sam od Noeme kupio sve, što je bilo Elimelekovo i što je bilo Kilionovo i Mahlonovo.

10 Usto sam dobio za ženu Moapku Rutu, ženu Mahlonovu, da podignem ime pokojnomu na baštini njegovoj, da ne bi izginulo ime pokojnomu iz kruga braće njegove i sa vrata zavičajnoga mjesta njegova. Tomu ste sada vi svjedoci."

11 Svi na vratima nazočni i starješine izjaviše: "Mi to svjedočimo. Neka Gospod ženu, koja ulazi u kuću tvoju, učini kao Rahelu i Leau, koje obje sazidaše kuću Izraelovu!

Neka ti izvršuješ moć u Efrati i neka sebi načiniš ime u Betlehemu!

12 Neka kuća tvoja bude kao kuća Peresa, kojega rodi Tamara Judi, po potomstvu, koje neka ti dadne Gospod od te mlade žene!"

13 Potom uze Boaz Rutu k sebi, i ona postade njegova žena, Kad on ode k njoj, Gospod je blagoslovi, i ona pokloni život jednome sinu.

14 Tada rekoše žene Noemi: "Neka je blagoslovljen Gospod, koji ti ne uskrati danas zaštitnika! Neka ime njegovo bude slavno u Izraelu!

15 Neka bude utjeha srcu tvojemu i skrbnik tvoj u starosti, jer ga rodi snaha tvoja, koja te ljubi, ona, koja ti više vrijedi nego sedam sinova."

16 Noema uze dijete, metnu ga na krilo svoje, i bila je dadilja njegova.

17 Susjede dadoše mu ime, kad rekoše: "Rodi se sin Noemi!, i prozvaše ga Obed. On je otac Davidova oca Jeseja.

18 Ovo je rodoslovlje Peresovo: "Peresu se rodi Hesron,

19 Hesronu se rodi Aram, Aramu se rodi Aminadab,

20 Aminadabu se rodi Nahšon, Nahšonu se rodi Salmon,

21 Salmonu se rodi Boaz, Boazu se rodi Obed,

22 Obedu se rodi Jesej, Jeseju se rodi David.

Prva knjiga o Samuelu

1 Samuelova, glava 1

1 U Ramataim Sofimu živio jedan čovjek iz gore Efraimove po imenu Elkana, sin
Jerohama, sina Elihua, sina Tohua, sina Zufova, Efraimljanin.

2 Imao je dvije žene. Jedna se zvala Ana, druga Penina. Penina je imala djece, a Ana
je bila bez djece.

3 Taj je čovjek išao svake godine iz svojega grada, da se u Šilu pokloni Gospodu nad
vojskama i da mu žrtvuje. Obadva sina Elijeva, Hofni i Finehas, bila su tamo
svećenici Gospodnji.

4 Kadgod bi Elkana prinio žrtvu, mogao je svojoj ženi Penini sa svima njezinim
sinovima i kćerima dati više žrtvenih dijelova,

5 A Ani bi na svoju žalost dao samo jedan dio, premda je više ljubio Anu.

6 Usto ju žalostila njezina takmica i dražila ju, jer joj Gospod nije bio udijelio djece.

7 Tako je išlo iz godine u godinu Kadgod je išla u kuću Gospodnju, onda bi je tako
jako žalostila, da je plakala i ništa nije jela.

8 Njezin muž Elkana gledao ju tada utješiti: "Ana, zašto plačeš? Zašto ništa ne jedeš?
Zašto si tako turobna? Zar ti ja nijesam više vrijedan nego deset djece?"

9 Kad se je opet jedanput držala žrtvena gozba u Šilu i pilo se, ustade Ana. Upravo je
sjedio svećenik Eli na stolici na pragu svetišta Gospodnjega.

10 U dubokoj tuži molila se ona gorko plačući Gospodu,

11 I zavjetova ovo: "Gospode nad vojskama, ako pogledaš na muku sluškinje svoje i
opomeneš me se i ne zaboraviš sluškinje svoje, nego daruješ sluškinji svojoj sina,
onda ću ga ja, dok je god živ, posvetiti Gospodu, i britva neće doći na glavu njegovu."

12 Dok se je ona tako dugo molila pred Gospodom, promatrao je Eli usta njezina.

[13] Ana je naime govorila tiho u sebi; samo su se micale usne njezine, a glas joj se nije mogao čuti. Stoga Eli pomisli da je pijana.

[14] Eli je upita: "Dokle ćeš biti pijana? Gledaj, da se opet otrijezniš!"

[15] Ana odgovori: "Ah ne, gospodaru moj, ja sam nesretna žena. Vina i opojna pića nijesam pila, nego sam izlila dušu svoju pred Gospodom.

[16] Nemoj držati sluškinju svoju za ženu nevaljalu! Samo od velike brige i tuge tako sam se molila."

[17] Eli joj odgovori: "Mi s mirom! Bog Izraelov ispunit će molbu tvoju, koju si mu upravila."

[18] Ona odgovori: "Neka nađe sluškinja tvoja milost u očima tvojim!" Tada otide žena svojim putem, i jela je i nije više bila žalosna.

[19] Kad sutradan rano obaviše svoj poklon pred Gospodom, vratiše se natrag kući svojoj u Ramu. Elkana spoznade ženu svoju Anu, i Gospod se opomenu nje.

[20] Kad prođe jedna godina, rodi Ana, koja je bila zatrudnjela, sina. Nadjenu mu ime Samuel; "jer", reče, "isprosih ga od Gospoda."

[21] Kad je njezin muž Elkana sa svojom cijelom obitelji opet pošao, da prinese Gospodu godišnju žrtvu i ono, što je bio zavjetovao,

[22] Me pođe Ana, nego reče mužu svojemu: "Kad odojim dječaka, onda ću ga odvesti, da se pokaže pred Gospodom i da ostane tamo zauvijek."

[23] Njezin muž Elkana reče joj: "Čini, kako ti se čini dobro! Ostani, dok ga ne odojiš! Neka Gospod ispuni svoje obećanje!" Tako osta žena, i dojila je sina svojega, dok ga ne odbi.

[24] Čim ga je bila odbila, povede ga sa sobom uzevši trogodišnje goveče, efu brašna i mijeh vina. Tako ga uvede u svetište Gospodnje u Šilu. Dječak je bio tada još veoma mlad.

[25] Kad zaklaše goveče i dječaka dovedoše k Eliju,

[26] Reče ona: "Oprosti, gospodaru! Kako živ bio, gospodaru moj! Ja sam ona žena, koja je stajala ovdje kod tebe, da se pomoli Gospodu.

[27] Molila sam se za ovoga dječaka. I usliši mi Gospod molbu, koju mu upravih.

[28] Zato ga predajem Gospodu. Dok je god živ, neka je posvećen Gospodu!" Tada se ona ondje pokloni Gospodu.

1 Samuelova, glava 2

[1] Ana izreče ovu molitvu: "Obraduj se srce moje u Gospodu, odveć je velika sreća moja u Gospodu. Sad mogu usta svoja otvoriti pred neprijateljima svojim; jer se smijem radovati radi pomoći tvoje.

[2] Nitko nije tako uzvišen kao Gospod; jer nema nijednoga osim tebe. Kao naš Bog nije nitko drugi bog!

[3] Ne govorite toliko riječi oholih! U vašim ustima neka zamre svaka riječ drzovita, jer Gospod je Bog sveznajući, i on mjeri sva djela ljudska.

[4] Slomit će se luk jakih, a slabi će se ogrnuti snagom.

[5] Moraju siti u najam ići za kruh, a tko je gladovao, ima sad previše. Sedmero djece imat će, koja je bila neplodna, a koja je imala djece, izdisat će od bola.

[6] Gospod je, koji ubija i opet oživljava, koji vodi u carstvo mrtvih i opet izvodi.

[7] Gospod osiromaši i obogati, ponizi i uzvisi.

[8] Iz praha podiže slaboga i iz buništa izvlači ubogoga, posadi ih uz knezove, određuje im časna mjesta, jer su stupovi svijeta Gospodnji, na njih je on postavio nadzemaljski svijet.

[9] Korake svojih pobožnih čuva on dobro, a opaki izginu u mraku; jer svojom snagom ne dolazi čovjek do pobjede.

[10] Gospod će ga satrti, tko mu se protivi, s neba će zagrmjeti gromom. Krajevima zemlje sudit će Gospod, kralju svojemu dat će snagu, uzvisit će moć pomazaniku svojemu."

[11] Elkana se vrati natrag u Ramu kući svojoj. Dječak je služio Gospodu pod nadzorom svećenika Elija.

[12] Sinovi Elijevi bili su nevaljali, i nijesu marili ni za Gospoda,

[13] Ni za propise zakonske svećenika prema narodu, kadgod je naime tko prinosio žrtvu, došao bi sluga svećenikov, dok se kuhalo meso, s viljuškom trokrakom u ruci,

[14] I zabadao bi njom u kotao ili lonac, u tavu ili zdjelu. Sve, što bi se nabolo na viljušku, uzimao je svećenik za se. Tako su činili svima Izraelcima, što su dolazili u Šilo.

[15] Pa i prije nego bi se zapalilo salo, pojavio bi se sluga svećenikov i rekao bi čovjeku, koji je prinosio žrtvu: "Daj ovamo mesa, da ispečem svećeniku! On od tebe neće da ima mesa kuhana, nego sirovo."

[16] A ako bi mu čovjek odvratio: "Ali prije mora se zapaliti salo. Onda možeš uzeti sebi Što ti je volja", on bi odgovorio: "Ne, nego daj odmah, inače uzet ću silom!"

[17] Tako je bio grijeh tih mladih ljudi veoma težak pred Gospodom; jer ti ljudi nijesu marili za žrtvu Gospodnju.

[18] Dječak Samuel, ogrnut oplećkom lanenim, služio je pred Gospodom.

[19] Mati njegova načini mu mali plašt i donese mu ga, i tako je činila svake godine, kad bi dolazila s mužem svojim da prinese žrtvu godišnju.

[20] Tada bi Eli blagoslovio Elkanu i ženu njegovu riječima: "Neka ti Gospod daruje djece od te žene na mjesto ovoga, kojega je Gospod odabrao sebi!" Nato bi se vratili kući.

[21] I Gospod pohodi Anu. Ona zatrudnje i rodi još tri sina i dvije kćeri. A mladi je Samuel rastao u svetištu Gospodnjem.

[22] Eli je bio veoma star. Kad je čuo, što su sve činili sinovi njegovi svemu Izraelu, i da su se provodili sa ženama, što su služile na ulazu u šator svjedočanstva,

[23] Reče im: "Zašto to radite, da čujem od svih ljudi ovdje sramote vaše?

[24] Nemojte, sinovi moji, nije dobro što čujem, i što narod Gospodnji širi o vama!

25 Kad čovjek sagriješi čovjeku, onda odlučuje Bog kao sudac nad njim. Ali ako
sagriješi čovjek proti Gospodu, tko može onda istupiti kao sudac za njega?" Ali oni ne
poslušaše riječ oca svojega; jer je Gospod bio odlučio da ih ubije.

26 A mladi Samuel rastao je i bio je u milosti kod Gospoda i kod ljudi.

27 Jednoga dana dođe čovjek Božji k Eliju i reče mu: "Ovako veli Gospod: Ja se
objavih obitelji oca tvojega, kad je još služila u Egiptu kući faraonovoj,

28 I izabrah je između svih plemena Izraelovih sebi za svećenike, koji bi imali uzlaziti
k žrtveniku mojemu, kad paliti i oplećak u svetištu mojem nositi. Ja predadoh kući
oca tvojega sve žrtve ognjene sinova Izraelovih.

29 Zašto gazite moje žrtve i prinose, što sam ih naredio u prebivalištu mojemu? Zašto
paziš sinove svoje većma nego mene, da se gojite najboljim komadima svih žrtvenih
prinosa mojega naroda Izraela?

30 Zato kaže Gospod, Bog Izraelov: Rekao sam doista: Kuća tvoja i kuća oca tvojega
imaju uvijek vršiti službu u svetištu mojemu. Ali sada, govori Gospod, neka je to
daleko od mene, jer tko mene časti, toga častim ja. A tko mene prezire, taj ima pasti u
sramotu.

31 Eto, doći će vrijeme, kad ću tebe i kuću oca tvojega poniziti, tako da u tvojoj
obitelji neće više biti čovjeka ugledna.

32 Tada ćeš u strahu gledati na svakoga, koji čini dobro Izraelu. Nikada više neće biti
u kući tvojoj čovjeka ugledna.

33 Ako jednoga ili drugoga ne istrijebim iz službe na žrtveniku mojemu, to će biti
samo zato, da okapaju njegove oči i da se izjede njegovo srce. Sav podmladak kuće
tvoje ima umrijeti u dubokom poniženju.

34 Ovo neka je znak, što će doći na obadva sina tvoja, na Hofnija i Finehasa: u jedan
dan umrijet će obojica.

35 A ja ću podignuti sebi svećenika vjerna, koji će raditi po mojoj želji i volji Njemu
ću sazidati kuću tvrdu, da uvijek hodi preda mnom kao moj pomazanik.

36 Tko tada još ostane od kuće tvoje, doći će i bacit će se ničice pred njim, da isprosi
koji novac ili komad kruha, i reći će: Primi me u kakvu službu svećeničku, da imam

komad kruha!"

1 Samuelova, glava 3

1 Mladi Samuel vršio je službu Gospodnju pod nadzorom Elijevim. U ono vrijeme bila je objava Gospodnja nešto rijetko; utvara nije se događala često.

2 A jednoga dana dogodi se ovo: "Eli je spavao u svojoj sobi. Oči su mu bile oslabile, tako da više nije mogao vidjeti.

3 Ali svjetionica Božja nije se bila još ugasila. Samuel je spavao u svetištu Gospodnjem, gdje je bio kovčeg Božji.

4 Tada viknu Gospod Samuela. On odgovori: "Evo me",

5 Otrča k Eliju i reče: "Evo mi! Ti si me zvao." On odgovori: "Ja te nijesam zvao. Idi i spavaj!" I on otide i zaspa.

6 A Gospod opet viknu Samuela. Samuel ustade, ode k Eliju i reče: "Evo me! Ti si me zvao." On odgovori: "Ja te nijesam zvao, moj sine! Idi opet i spavaj!"

7 Samuel naime nije još poznavao Gospoda; još mu se nije bio objavio Gospod.

8 I viknu Gospod Samuela po treći put. On ustade, ode k Eliju i reče: "Evo me! Ti si me zvao." Sad spoznade Eli, da je Gospod zvao dječaka.

9 Zato reče Eli Samuelu: "Idi i spavaj! Ako te zovne, odgovori: "Govori, Gospode, sluga tvoj sluša!" Samuel ode i zaspa na mjestu svojemu.

10 I Gospod dođe, stade i viknu ga kao prije: "Samuele, Samuele!" Samuel odgovori: "Govori, sluga tvoj sluša!"

11 I reče Gospod Samuelu: "Hoću da učinim nešto u Izraelu, da će zujati oba uha svakome, tko čuje.

12 Tada ću učiniti Eliju sve, što sam zaprijetio kući njegovoj, od početka do svršetka.

13 Ja sam mu dao javiti, da sam odsudio kuću njegovu zauvijek za zlodjela njegova. On je znao, da me sinovi njegovi sramote, pa ih ipak nije kaznio.

[14] Zato se zakleh kući Elijevoj: "Nikad se zlodjela kuće Elijeve neće očistiti žrtvama ili prinosima."

[15] Samuel je spavao do jutra Tada on otvori vrata svetišta Gospodnjega. Samuel se je bojao priopćiti Eliju utvaru.

[16] Zato Eli zovnu Samuela k sebi i reče: "Samuele, sine moj!" On odgovori: "Evo me!"

[17] Onaj upita: "Što ti je rekao? Nemoj zatajiti od mene! Neka ti Bog učini ovo i ono, ako zatajiš od mene nešto, što ti je rekao!"

[18] I Samuel mu pripovjedi svu objavu i ništa ne zataji od njega. On reče: "Gospod je. Neka čini što mu je volja!"

[19] Samuel je rastao, i Gospod je bio s njim i nije pustio, da ikoja njegova izjava ostane neispunjena.

[20] Sav Izrael od Dana do Beer−Šebe upozna, da je Samuel doista bio prorok Gospodnji.

[21] Gospod se je objavljivao i nadalje u Šilu; jer se je Gospod javljao Samuelu u Šilu riječju Gospodnjom.

1 Samuelova, glava 4

[1] I vrijedila je riječ Samuelova u svemu Izraelu. Tada izađoše sinovi Izraelovi u boj proti Filistejima i utaboriše se kod Eben−Ezera, a Filisteji su imali svoj tabor kod Afeka.

[2] Filisteji se postaviše proti sinovima Izraelovim. Boj se odulji. Napokon razbiše Filisteji sinove Izraelove. Ovih izginu na bojnom polju oko četiri tisuće ljudi.

[3] Kad se vojska vrati u tabor, upitaše starješine sinova Izraelovih: "Zašto dopusti Gospod, da nas Filisteji poraze danas? Mi ćemo kovčeg zavjeta Gospodnjega donijeti k sebi iz Šila. Kad dođe u sredinu našu, on će nas izbaviti iz ruke neprijatelja naših."

[4] Dakle narod posla u Šilo, i donesoše odanle kovčeg zavjeta Gospoda nad vojskama, koji vlada nad kerubinima. Obadva sina Elijeva, Hofni i Finehas, pratila su kovčeg zavjeta Božjega.

5 Kad stiže kovčeg zavjeta Gospodnjega u tabor; podiže sav Izrael takvu viku
radosnu, da je zatutnjila zemlja.

6 Filisteji čuše glasno radovanje i rekoše: "Što znači ta glasna vika radosna u taboru
izraelskom?" Saznadoše, da je došao kovčeg Gospodnji u tabor.

7 I uplašiše se Filisteji i rekoše: "Bog je došao u tabor." I vikali su:

8 "Jao nama! Tko će nas izbaviti iz ruke toga moćnoga božanstva? To je isti Bog, koji
je udarao Egipćane svakojakim mukama u pustinji.

9 Dignite se i pokažite se kao ljudi, o Filisteji! Inače morat ćete služiti Hebrejima, kao
što su oni služili vama! Budite ljudi i borite se!"

10 I borili su se Filisteji, i Izraelci su bili potučeni. Pobjegoše svaki u svoju postojbinu.
Poraz je bio vrlo težak. Od Izraelaca palo je trideset tisuća ljudi pješaka.

11 I kovčeg Božji bio je otet, i obadva sina Elijeva, Hofni i Finehas padoše.

12 Jedan čovjek iz Benjamina pobježe sa bojnoga polja i dođe još isti dan u Šilo
razdrtih haljina i sa zemljom na glavi.

13 I kad dođe, sjedio je Eli pun iščekivanja na stolici pokraj vrata; jer je srce njegovo
bilo u strahu za kovčeg Božji. Kad dođe taj čovjek i gradu donese glase, stade vika
svega grada.

14 Eli čuvši tu glasnu viku upita: "Sto znači ta vreva?" Čovjek brže dotrča i javi Eliju.

15 Eliju je bilo devedeset i osam godina, i oči su njegove bile oslijepile, tako da više
nije mogao ništa vidjeti.

16 Čovjek reče Eliju: "Dolazim s bojnoga polja. Danas sam utekao iz boja." On upita:
"Kako je bilo, sine moj?"

17 Glasnik reče: "Pobjegoše Izraelci pred Filistejima. Vojska je teško poražena i tvoja
obadva sina Hofni i Finehas padoše, i kovčeg je Božji otet."

18 Kad spomenu kovčeg Božji, pade on sa stolice pokraj vrata nauznak, slomi vrat i
umrije; jer je bio star i čovjek težak. Četrdeset godina bio je sudac Izraelu.

[19] Snaha njegova, žena Finehasova, bila je trudna i blizu da rodi. Kada doču glas, da je kovčeg Božji otet i da joj je umro svekar i muž, pade na tlo i porodi. Najedanput joj naime dođoše bolovi.

[20] Kad je umirala, rekoše žene, što su stajale uz nju: "Budi utješena, rodila si sina!" Ali ona ne odgovori ništa i nije marila za to.

[21] Dječaku nadjenu ime Ikabod rekavši: "Ode slava Izraelova!" Jer je otet kovčeg Božji i mojega svekra i muža više nema.

[22] Zato reče: "Otišla je slava od Izraela" jer je otet Kovčeg Božji.

1 Samuelova, glava 5

[1] Kad su Filisteji bili oteli kovčeg Božji, odnesoše ga iz Eben–Ezera u Ašdod.

[2] Tada uzeše Filisteji kovčeg Božji, donesoše ga u hram Dagonov i postaviše ga uz Dagona.

[3] A kad stanovnici Ašdoda sutradan ustadoše, ležao je Dagon sa svojim licem na tlima pred kovčegom Gospodnjim. Oni uzeše Dagona i postaviše ga opet na njegovo mjesto.

[4] Kad sutradan ustadoše, ležao je Dagon opet sa svojim licem na tlima pred kovčegom Gospodnjim. Glava Dagonova i obje ruke njegove ležale su odsječene na pragu. Pokraj njih ležao je trup Dagonov.

[5] Zato svećenici Dagonovi i svi, koji vrše službu u hramu Dagonovu, ne staju na prag Dagonov u Ašdodu do današnjega dana.

[6] A ruka Gospodnja oteža stanovnicima Ašdoda. On ih prepade, kad ih udari kužnom micinom, Ašdot i sve područje njegovo.

[7] I kad stanovnici Ašdoda vidješe što je, rekoše: "Kovčeg Boga Izraelova ne smije ostati kod nas; jer je teška ruka njegova na nama i na bogu našemu Dagonu."

[8] Zato poslaše, te skupiše k sebi sve glavare filistejske i upitaše: "Što ćemo činiti s kovčegom Boga Izraelova?" Oni odgovoriše: "Neka se prenese kovčeg Boga Izraelova prijeko u Gat!" I prenesoše tamo kovčeg Boga Izraelova.

[9] A kad ga prenesoše, pusti Gospod na grad muku vrlo veliku. On udari stanovnike grada, velike i male, tako da je na njima provalila kužna micina.

[10] I poslaše kovčeg Božji u Ekron. Kad dođe kovčeg Božji u Ekron, povikaše stanovnici Ekrona: "Donesoše k nama kovčeg Boga Izraelova, da pomori nas i sav narod!"

[11] Zato poslaše, te skupiše sve glavare filistejske i zamoliše: "Otpravite kovčeg Boga Izraelova! Neka se vrati na mjesto, kamo pripada! Inače mogao bi pomoriti nas i narod naš." Jer je bio smrtan strah nad cijelim gradom. Teška je bila ruka Božja na njemu.

[12] Ljudi, koji ne pomriješe, bili su udareni kužnom micinom, i jauk se u gradu dizao do neba.

1 Samuelova, glava 6

[1] Izakako je kovčeg Gospodnji bio u području Filisteja sedam mjeseci,

[2] Dozvaše Filisteji svećenike i vračare i upitaše: Sto ćemo činiti s kovčegom Gospodnjim? Kažite nam, kako ćemo ga poslati natrag na mjesto, kamo pripada!"

[3] Oni odgovoriše: "Ako hoćete kovčeg Boga Izraelova natrag poslati, ne smijete ga prazna, nego mu podajte dar pomirni! Tako ćete ozdraviti i doznat ćete, zašto se ruka njegova ne odmiče od vas."

[4] Oni upitaše: "Kakav pomirni dar da mu dadnemo?" A oni odgovoriše: "Prema broju glavara filistejskih pet zlatnih micina i pet zlatnih miševa; jer je zlo jednako stiglo sve vas i glavare vaše.

[5] Načinite dakle slike od svojih micina i svojih miševa, što opustošiše zemlju i dajte čast Bogu Izraelovu! Možda će onda olakšati ruku svoju nad vama i nad bogom vašim i nad zemljom vašom.

[6] Zašto da budete uporna srca, kao što su bili uporna srca Egipćani i faraon? Zar ne, pošto ih dari, moralo ih se pustiti da otidu?

[7] Načinite dakle sada jedna kola nova i priskrbite dvije krave dojilice, na koje još nije došao jaram! Upregnite krave u kola i telad njihovu odvedite od njih u staju!

[8] Onda uzmite kovčeg Gospodnji metnite ga na kola, i zlatne stvari, koje ćete mu ih dati kao pomirni dar, stavite u kovčežić pokraj njega! Tada ga pustite, neka ide!

[9] Pazite: "Ako pođe putem kući svojoj u Bet−Šemeš, onda je on učinio nama ovo veliko zlo; ako li ne pođe tako, onda ćemo znati, da nas se nije dohvatila ruka njegova, nego nas je susreo slučaj."

[10] Ljudi učiniše tako. Uzeše dvije krave dojilice i upregoše ih u kola, a telad njihovu ostaviše u staji.

[11] Kovčeg Gospodnji metnuše na kola i kovčežić s mišima zlatnim i sa slikama svojih micina,

[12] A krave pođoše pravo cestom u Bet−Šemeš. Ostaše, svejednako mučući, na istom putu, i nijesu skretale ni nadesno ni nalijevo. Knezovi filistejski išli su za njima sve do područja Bet−Šemeša.

[13] Stanovnici Bet−Šemeša upravo su želi pšenicu na dnu doline. Kad podigoše oči i ugledaše kovčeg, obradovaše se vidjevši ga.

[14] Kola dođoše do polja Jošue iz Bet−Šemeša i stadoše ondje. Tu je stajao velik kamen. I iscijepaše drvo od kola i prinesoše krave Gospodu kao žrtvu paljenicu.

[15] A Leviti uzeše kovčeg Gospodnji i kovčežić pokraj njega, u kojem su bile zlatne stvari, i metnuše ga na veliki kamen. Ljudi iz Bet−Šemeša prinesoše žrtve paljenice i zaklaše Gospodu onaj dan žrtvu zaklanicu.

[16] A to vidjevši pet knezova filistejskih vratiše se u Ekron isti dan.

[17] Ovo su zlatne micine, što ih dadoše Filisteji Gospodu kao dar pomirni: "jedna za Ašdot, jedra za Gazu, jedna za Aškelon, jedna za Gat, jedna za Ekron.

[18] Usto zlatni miši prema broju svih mjesta filistejskih od pet knezova, i utvrđenih gradova i neograđenih sela. Veliki kamen, na koji metnuše kovčeg Gospodnji, stoji do današnjega dana na polju Jošue iz Bet−Šemeša.

[19] Jer su bili pogledali u kovčeg Gospodnji, pohodi on stanovnike Bet−Šemeša i pobi ih sedamdeset ljudi iz naroda, pedeset tisuća ljudi. Narod je tugovao nad tim, što je Gospod pustio tako veliku nesreću na narod.

[20] I ljudi iz Bet–Šemeša pitali su: "Tko može da služi pred Gospodom, Bogom svetim? Kojemu da otide od nas?"

[21] Oni stoga poslaše poslanike k stanovnicima Kirjat–Jearima i poručiše: "Filisteji donesoše natrag kovčeg Gospodnji. Dođite i odnesite ga k sebi!"

1 Samuelova, glava 7

[1] Tada dođoše stanovnici Kirjat–Jearima, uzeše kovčeg Gospodnji i odnesoše ga u kuću Abinadabovu na brijegu. Njegova sina Eleazara odrediše za čuvara kovčega Gospodnjega.

[2] Od dana, kad je kovčeg bio u Kirjat–Jearimu, prođe dugo vremena, dvadeset godina. Sva se je kuća Izraelova obratila opet puna tuge Gospodu.

[3] A Samuel reče svoj kući Izraelovoj: "Ako se hoćete svim srcem vratiti Gospodu, onda odstranite poganske idole i slike aštarte iz svoje sredine, upravite svoje srce na Gospoda i služite jedino njemu! Onda će vas on izbaviti iz ruku Filisteja"

[4] I sinovi Izraelovi odbaciše baale i aštarte, i služili su jedino Gospodu.

[5] Potom zapovjedi Samuel: "Skupite svega Izraela u Mispu! Pomolit ću se za vas Gospodu."

[6] I skupiše se tako u Mispu, crpili su vodu, prolijevali je pred Gospodom, postili su onaj dan i priznali su ondje: "Sagriješismo Gospodu." A Samuel je sudio sinovima Izraelovim u Mispi.

[7] Kad Filisteji doznaše, da su se sinovi Izraelovi skupili u Mispi, izađoše knezovi filistejski proti Izraelu. Kad to čuše sinovi Izraelovi, uplašiše se od Filisteja.

[8] Sinovi Izraelovi zamoliše Samuela: "Ne prestaj vapiti za nas Gospodu, Bogu našemu, da nas izbavi iz ruke Filisteja!"

[9] Samuel uze jedno janje odojče i prinese ga Gospodu kao punu žrtvu paljenicu. Pritom se je molio Samuel glasno Gospodu za Izraela, i Gospod ga usliši.

[10] Dok je naime Samuel upravo prinosio žrtvu paljenicu, izađoše Filisteji proti Izraelu u boj. Ali zagrmje Gospod grmljavinom strahovitom u isto vrijeme na Filisteje. Time ih smete tako, da su podlegli sinovima Izraelovim.

11 Sinovi Izraelovi izađoše iz Mispe, potjeraše Filisteje i biše ih do pod Bet−Kar.

12 Samuel uze tada kamen, metnu ga između Mispe i Šena i nazva ga Eben−Ezer; jer reče: "Dovle nas Gospod pomože."

13 Tako su bili Filisteji poraženi, i otada ne dođoše više u područje Izraelovo, jer dok je Samuel živio, bila je ruka Gospodnja proti Filistejima.

14 Gradovi, što su ih bili Filisteji oduzeli sinovima Izraelovim, povratiše se opet Izraelu, od Ekrona do Gata. I zemljišta, što su im pripadala, istrgnu Izrael iz ruku Filisteja. Isto tako vladao je mir među Izraelom i Amorejima.

15 Samuel je bio sudac Izraelu svega vijeka svojega.

16 Svake godine išao je okolo, obišao bi Betel, Gilgalu i Mispu i u svima tim mjestima sudio bi Izraelu.

17 Onda bi se vratio u Ramu; jer tamo je imao kuću svoju i tamo je sudio sinovima Izraelovim. I načini tamo žrtvenik Gospodu.

1 Samuelova, glava 8

1 Kad je Samuel bio ostario, postavi sinove svoje za suce nad Izraelom.

2 Njegov prvorođenac zvao se Joel, a njegov drugi sin Abija. Oni su sudili u Beer−Šebi.

3 Ali sinovi njegovi nijesu išli putovima njegovim, nego su udarili za dobitkom, primali su poklone i izvrtali pravdu.

4 Tada se skupiše sve starješine Izraelove, dođose k Samuelu u Ramu,

5 I rekoše mu: "Eto, ti si ostario, a sinovi tvoji ne idu putovima tvojim. Postavi dakle kralja nad nama, da nas upravlja, kao što je to u svih naroda!"

6 A Samuelu se ne dopade njihov zahtjev: "Postavi kralja nad nama, da nas upravlja!" Kad se Samuel potuži kod Gospoda,

7 Odgovori Gospod Samuelu: "Poslušaj zahtjev naroda u svemu, što traži od tebe! Ne odbaciše tebe, nego mene, da ne budem dulje kralj nad njima.

8 Oni čine s tobom posve onako, kako činiše s menom od vremena, kad ih izvedoh iz Egipta, do ovoga dana: ostaviše me i služiše drugim bogovima.

9 Poslušaj samo zahtjev njihov, ali ih ozbiljno opomeni i kaži im unaprijed prava kralja, koji će vladati nad njima!"

10 Samuel priopći narodu, koji je tražio od njega kralja, sve riječi Gospodnje.

11 On reče: "Ova prava tražit će kralj, koji će vladati nad vama: Sinove vaše uzimat će, da ih upotrijebi kod svojih kola i konja, i oni će trčati pred kolima njegovim.

12 Postavit će nastojnike nad tisućom i nastojnike nad pedeset. Oni će mu morati njive orati, ljetinu žeti i ratne sprave i što mu treba za kola njegova graditi.

13 Kćeri će vaše uzimati, da prave mirisne masti, da kuhaju i kruh peku.

14 Najbolje vaše njive, vinograde i maslinike uzimat će i svojim slugama razdavati.

15 Od vaših polja zasijanih i vinograda podizat će desetinu i svoje dvoranike i činovnike plaćati.

16 Vaše sluge i sluškinje, vaša najbolja goveda i vaše magarce uzimat će i upotrijebiti ih za svoje poslove.

17 Od vaših ovaca podizat desetinu, i vi sami bit ćete sluge njegove.

18 Ako vi onda dignete viku na kralja, kojega izabraste sebi, onda vas na onaj dan neće uslišiti Gospod."

19 Ali narod ne htjede poslušati riječi Samuelovih, nego povika: "Ne, nego kralj neka vlada nad nama!

20 Hoćemo da budemo kao svi drugi narodi: Naš kralj neka nam sudi, neka ide pred nama i neka vodi naše ratove!"

21 Samuel sasluša sve, što je tražio narod, i iznese pred Gospoda.

22 A Gospod reče Samuelu: "Popusti zahtjevu njihovu i postavi im kralja!" Tada Samuel reče Izraelcima: "Idite, svaki u svoj grad!"

1 Samuelova, glava 9

1 Tada je živio jedan čovjek od plemena Benjaminova po imenu Kiš, sin Abiela, sina Serora, sina Bekorata, sina Afiahe, Benjaminovac, čovjek imućan.

2 On je imao sina po imenu Saula, mlada i lijepa. Ni jedan između sinova Izraelovih nije bio ljepši od njega. Od ramena gore nadvisivao je sve druge.

3 Rad je jednoć Kišu, ocu Saulovu, bilo nestalo magarica, reče Kiš svojemu sinu Saulu: "Uzmi sa sobom jednoga momka i zaputi da tražiš magarice!"

4 Tako prođe goru Efraimovu i prođe zemlju Šališu, a ne nađe ih. I prođoše zemlju Šaalim, ali zaludu. Tada otidoše kroz područje Benjaminovo, ali ih ne nađoše,

5 Kada dođoše u zemlju Zuf, reče Saul momku, koji je bio s njim: "Hajde da se vratimo! Inače moj će se otac brinuti za nas mjesto za magarice."

6 On mu reče: "Ovdje u ovom gradu živi čovjek Božji. On je veoma ugledan. Štogod kaže, sigurno se zbude. Hajdemo odmah tamo! Možda će nas uputiti u stvari, radi koje smo na putu."

7 Saul odgovori momku svojemu: "Sto ćemo, ako pođemo tamo, ponijeti tomu čovjeku? Nestalo nam je kruha u torbama, i nemamo dara, da ga dadnemo čovjeku Božjemu. Što imamo drugo?"

8 A momak opet reče Saulu: "Imam evo još četvrt šekela srebra. To ću dati čovjeku Božjemu, da nas uputi u našoj stvari."

9 Prije reklo bi se u Izraelu, kad bi se išlo pitati Boga: "Hajde da idemo k vidiocu!" Jer koji se sada zovu proroci, u staro su se vrijeme zvali vidioci.

10 Saul odgovori momku svojemu: "Tvoj je prijedlog dobar. Hajde da idemo!" I pođoše u grad, gdje je stanovao čovjek Božji.

11 Kad su išli uzbrdo prema gradu, sretoše djevojke, što su izlazile da zahvataju vodu. Upitaše ih: "Je li ovdje vidjelac?"

12 One im odgovoriše: "Jest, ovdje pred tobom. Ali požuri se; jer je danas došao u grad, pošto danas narod drži žrtvenu svečanost na gori.

[13] Kad dođete u grad, upravo ćete ga još zateći, prije nego pođe na goru k žrtvenoj gozbi, jer narod ne počinje žrtvenu gozbu, prije nego on dođe. Istom kad on blagoslovi gozbu, jedu uzvanici. Hajdete dakle gore; jer sada ga još možete zateći."

[14] I otidoše gore u grad. Upravo kad htjedoše da uđu u grad, dođe im Samuel u susret, da uzađe na goru.

[15] A Gospod je bio, dan prije nego je Saul došao, Samuelu objavio ovo:

[16] "Sutra u ovo doba poslat ću ti čovjeka iz zemlje Benjaminove. Njega pomaži za kneza nad mojim narodom Izraelom! On će izbaviti moj narod iz ruku Filisteja, jer hoću da budem milostiv svojemu narodu. Vapaj njegov za pomoć prodro je do mene.

[17] Kad Samuel ugleda Saula, objavi mu Gospod: "To je čovjek, za koga ti rekoh: "On ima da vlada nad mojim narodom."

[18] I Saul pristupi k Samuelu na vratima i upita: "kaži mi, molim te, gdje je kuća vidiočeva?"

[19] Samuel odgovori Saulu: "Ja sam vidjelac Hajde sa mnom na goru! Danas ćete s menom jesti. Sutra rano otpustit ću te. Tada ću te uputiti o svemu, što ti je na srcu.

[20] Za magarice, kojih ti je nestalo prije tri dana, ne brini se! One su se našle. Kojemu će uostalom dopasti sve, što traži Izrael? Zar ne tebi i cijeloj kući tvojoj?"

[21] Saul reče: "Ja sam samo Benjaminovac, iz najmanjega plemena Izraelova, i porodica moja najmanja je između svih porodica plemena Benjaminova. Što mi govoriš tako?"

[22] A Samuel uze Saula i njegova momka, odvede ih u dvoranu i posadi ih u pročelje među uzvanicima, kojih je bilo jedno trideset ljudi.

[23] Samuel reče tada kuharu: "Donesi komad, što ti ga dadoh, a rekoh ti, da ga staviš na stranu!"

[24] Tada uze kuhar pleće i što je bilo na njemu i metnu ga pred Saula. A Samuel reče: "To je bilo ostavljeno. Uzmi preda se i jedi, jer je to sačuvano za ovaj čas za tebe još kad rekoh: Pozvao sam goste." Tako jede Saul onaj dan sa Samuelom.

[25] Kad siđoše s gore u grad, razgovarao se je još sa Saulom na krovu.

[26] Ustadoše rano. Kad je osvanulo, zovnu Samuel Saula na krovu: "Ustani! Pratit ću te." Tada ustade Saul, i obojica, on i Samuel, izađoše.

[27] Kad dođoše na kraj grada, reče Samuel Saulu: "Pusti, da momak ide daleko pred nama!" I momak ode naprijed. "A ti stani malo! Imam ti javiti riječ Božju."

1 Samuelova, glava 10

[1] Tada Samuel uze uljanicu, izli mu je na glavu, poljubi ga i reče: "Ovim te pomaza Gospod za kneza nad vlasništvom svojim.

[2] Kad sada otideš od mene, naći ćeš u Selzahu kod groba Rahelina na međi Benjaminovoj dva čovjeka, koji će ti reći: "Magarice, što si ih išao tražiti našle se. Otac tvoj ne misli više na magarice, Ali se je zabrinuo za vas i veli: Što ću činiti zbog sina svojega?

[3] Kad onda otide dalje odatle i dođeš do hrasta Tabora, tamo će te sresti tri čovjeka, koji idu k svetištu u Betel Jedan nosi tri jareta, drugi tri kruha, a treći mješinu vina.

[4] Oni će te pozdraviti i dva kruha ponuditi. Primi ih od njih,

[5] Kad onda stigneš u Brdo Elohim, gdje je straža filistejska, tamo ćeš na ulasku u grad sresti četu proroka. Oni dolaze s gore. Pred njima se razliježu harfe, bubnji, frule i citare. Oni su sami u zanosu.

[6] Tada će Duh Gospodnji doći na te. Ti ćeš s njima pasti u zanos i pretvoriti se u drugoga Čovjeka.

[7] Kad so ovi znači ispune na tebi, onda čini, što snaga tvoja može da učini; jer je Bog s tobom.

[8] Tada siđi prije mene u Gilgalu! Ja ću doći k tebi, da prinesem žrtve paljenice i zakoljem žrtve mirotvorne. Čekaj sedam dana, dok dođem k tebi i priopćim ti, što imaš činiti!"

[9] Kad on okrenu leđa, da ode od Samuela preokrenu mu Bog njegovo srce, i svi se oni znaci zbiše još isti dan.

[10] Kada dođoše tamo u Gibeu srete ga četa proroka, i dođe na njega Duh Božji, tako da on među njima pade u zanos,

11 I kad vidješe svi, koji su ga poznavali otprije, kako je među prorocima pao u zanos, pitali su ljudi jedan drugoga: "Što se to dogodi sa sinom Kiševim? Je li i Saul među prorocima?"

12 Tada reče jedan čovjek odanle: "A tko li im je otac?" Tako nastade poslovica: "Je li i Saul među prorocima?"

13 Rad prestade zanos njegov i on dođe na goru,

14 Upita stric Saulov njega i momka njegova: "Kamo ste išli?" On odgovori: "Da tražimo magarice. Kad vidjesmo, da ih nigdje nema, otidosmo k Samuelu."

15 Stric Saulov zamoli ga: "Pripovijedaj mi, što vam je rekao Samuel!"

16 Saul reče stricu svojemu: "Rekao nam je, da su se našle magarice." Što mu je Samuel rekao o kraljevskoj časti, ne reče mu.

17 Jednoga dana, kad je Samuel bio sazvao narod Gospodu u Mispu,

18 Reče on sinovima Izraelovim: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Ja izvedoh Izraela iz Egipta i izbavih vas iz ruku Egipćana i svih kraljevstva, koja su vas tlačila.

19 A vi sada odbacujete Boga svojega, koji vas je izbavljao od svih nevolja i tjeskoba, kad zahtijevate od njega: Postavi kralja nad nama! Sada dakle stanite pred Gospodom po svojim plemenima i tisućama!"

20 Kad je Samuel priveo sva plemena Izraelova, pade ždrijeb na pleme Benjaminovo.

21 Potom privede pleme Benjaminovo po porodicama njegovim, i pade ždrijeb na porodicu Matrijevu. Tada pade na Saula, sina Kišova. Kad su ga tražili, ne mogoše ga naći.

22 Upitaše zato još jedanput Gospoda: "Je li on uopće došao ovamo?" Gospod odgovori: "Jest, skrio se je za prtljagom."

23 Otrčaše i dovedoše ga odanle. Kad stade usred naroda, bio je viši od svih drugih od ramena i dalje.

24 Samuel reče svemu narodu: "Vidite, njemu, koga je izabrao Gospod, nitko nije jednak u svemu narodu!" Tada udari narod u klicanje i povika: "živio kralj!"

[25] I Samuel reče narodu prava kraljevska, napisa ih u knjigu i metnu je pred Gospodom, Potom Saul raspusti sav narod, svakoga k svojoj kući.

[26] I Saul se vrati k svojoj kući u Gibeu. Četa onih, kojima Bog taknu srce, otprati ga.

[27] A neki ljudi nevaljali rekoše: "što nam taj može pomoći?" Oni su ga prezirali i nijesu mu donijeli nikakva dara, Ali se on učini, kao da nije opazio ništa.

1 Samuelova, glava 11

[1] Amonac Nahaš izađe i opkoli Jabeš u Gileadu. I ljudi iz Jabeša poručiše Nahašu: "Sklopi ugovor a nama, pa ćemo se podvrći tebi!"

[2] A Amonac Nahaš odgovori im: "Sklopit ću s vama ugovor pod uvjetom, da vam svakome iskopam desno oko i stim učinim sramotu Izraelu."

[3] Starješine iz Jabeša odgovoriše mu: "Dopusti nam rok od sedam dana, da pošljemo poslanike u sve krajeve Izraelove! Ako nam nitko ne dođe u pomoć, predat ćemo se tebi."

[4] Kad poslanici dođoše u Gibeu, gdje je stanovao Saul, i reče narodu kako stoje stvari, udari sav narod u glasno plakanje.

[5] Saul je upravo dolazio za govedima iz polja pa upita. "Što je ljudima te plaču?" Rekoše mu stanje stanovnika u Jabešu.

[6] Tada dođe Duh Božji na Saula, kada ću tu vijest, i on se razgnjevi vrlo.

[7] On uze dva vola, raskomada ih, razasla komade po poslanicima u sve krajeve Izraelove i poruči: "Tko ne pođe za Saulom i Samuelom, ovako će upravo biti s govedima njegovim!" Silan strah spopade narod, tako da izađe kao jedan čovjek.

[8] Kad ih on izbroji kod Bezeka, bilo je trista tisuća sinova Izraelovih i trideset tisuća ljudi Judinih.

[9] Poslanicima, koji su bili došli, reklo se: "Javite stanovnicima Jabeša u Gileadu: "Sutra, kad bude sunce najviše stajalo, doći će vam pomoć!" Kad se vratiše poslanici i stanovnicima u Jabešu to dojaviše, oni se obradovaše.

[10] I stanovnici u Jabešu poručiše: "Sutra ćemo vam se predati. Onda možete od nas činiti što vam je drago."

[11] Sutradan razdijeli Saul četu u tri bojne skupine. One prodriješe u tabor o jutarnjoj straži, i tukli su Amonce, dok je dan postao vruć. Što preosta, rasprši se, tako da ne ostaše ni dvojica od njih zajedno.

[12] Tada reče narod Samuelu: "Tko je rekao: Saul neće biti kralj nad nama? Daj nam te ljude, da ih pogubimo!"

[13] Ali Saul reče: "Danas se neće pogubiti nitko, jer danas Gospod dade pobjedu Izraelu."

[14] Samuel reče narodu: "Dođite, pođimo u Gilgalu i tamo potvrdimo kraljevstvo!"

[15] I sav narod otide u Gilgalu. Ondje pred Gospodom u Gilgali postaviše Saula za kralja. Zaklaše tamo mirotvorne žrtve pred Gospodom, i Saul proslavi ondje sa svim sinovima Izraelovim veliku radosnu, slava.

1 Samuelova, glava 12

[1] I Samuel reče svemu Izraelu: "Eto, u svemu, što mi predložiste, ispunio sam vaš zahtjev i postavio sam kralja nad vama.

[2] Sada će kralj ići pred vama. Ja sam ostario i osijedio. Sinovi su moji među vama. Od mladosti moje sve do danas moj je život stajao otvoren pred vama.

[3] Evo me! Istupite proti meni pred Gospodom i pomazanikom njegovim! Kojemu sam oduzeo njegova vola? Kojemu sam odveo njegova magarca? Koga sam tlačio? Kojemu sam silu nanio? Od koga sam primio mito i jedno oko stisnuo naprema njemu? Ja ću vam to natrag vratiti."

[4] Oni odgovoriše: "Nijesi nas tlačio, nijesi nam sile nanosio i nijesi ni od koga Eto uzeo."

[5] On im reče: "Gospod neka mi je svjedok naprema vama, i neka je svjedok danas njegov pomazanik, da nijeste našli nikakvo nepravedno dobro u mojemu posjedu." Oni povikaše: "Tako je."

[6] Tada reče Samuel narodu: "Gospod je, koji je postavio Mojsija, Arona, i oce vaše izveo iz Egipta.

[7] Sad pristupite, da vam pred Gospodom predočim sva dobročinstva, što ih je iskazao Gospod vama i ocima vašim!

[8] Kad je Jakov bio došao u Egipat i oci vaši kad su vapili Gospodu za pomoć, posla Gospod Mojsija i Arona. Oni izvedoše oce vaše iz Egipta i naseliše ih u ovoj zemlji.

[9] Ali zaboraviše Gospoda, Boga svojega. I on ih dade u ruke Siseri, vojskovođi hasorskomu, u ruke Filistejima i u ruke kralju moapskomu, kad zavojevaše na njih.

[10] A kad su zavapili Gospodu za pomoć i priznali: Sagriješismo, što ostavismo Gospoda i služismo baalima i aštartama; ali sada izbavi nas iz ruku neprijatelja naših, pa ćemo ti služiti, –

[11] Tada posla Gospod Jerubaala, Bedana, Jeftahu i Samuela i ote vas iz ruku neprijatelja vaših unaokolo, tako da ste mogli živjeti u sigurnosti.

[12] A kad vidjeste, da amonski kralj Nahaš izađe proti vama, rekoste mi: "Ne, nego kralj neka vlada nad nama! A ipak je kralj vaš Gospod, Bog vaš.

[13] I sada, eto kralja, kojega izabraste, kojega htjedoste! Evo, Gospod vam je postavio kralja.

[14] Neka biste se bojali Gospoda i njemu služili, slušali glas njegov i ne protivili se zapovijedi Gospodnjoj! Neka biste se i vi i kralj, koji vlada nad vama, pokoravali Gospodu, Bogu svojemu!

[15] Ako ne budete slušali glas Gospodnji i budete se protivili zapovijedi Gospodnjoj, ruka će Gospodnja biti proti vama, kao Što je bila proti ocima vašim.

[16] A sada pazite i vidite, koliko će čudo učiniti Gospod pred očima vašim!

[17] Nije li sada žetva pšenična? Ja ću prizvati Gospoda, neka bi poslao gromove i dažd. Tada ćete spoznati i vidjeti, koliko je u očima Gospodnjim bilo zlo, što ga počiniste, kad ste zahtijevali sebi kralja."

[18] Kad Samuel zavapi Gospodu, posla Gospod još isti dan gromove i dažd. Sav narod obuze velik strah pred Gospodom i Samuelom.

[19] I sav narod zamoli Samuela: "Zagovaraj sluge svoje kod Gospoda, Boga svojega, da ne pomremo, jer dodasmo k svim grijehima svojim još zlo, kad smo zahtijevali sebi kralja."

[20] Samuel reče narodu: "Ne bojte se! Počiniste doduše sve to zlo. Ali sad barem ne odstupaj te više od Gospoda, nego služite Gospodu svim srcem svojim!

[21] Ne otpadajte opet nakon mene k ništavim idolima, koji ne mogu pomoći niti izbaviti, jer su ništa!

[22] Jer tada neće Gospod odbiti naroda svojega radi velikoga imena svojega; jer Gospodu je bila volja, da vas učini svojim narodom.

[23] A daleko neka je od mene, da se ogriješim o Gospoda prestavši zagovarati vas; nego ću vas upućivati na put dobar i pravi.

[24] Samo se bojte Gospoda i služite mu iskreno svim srcem; jer vidite, kakve je velike stvari učinio za vas!

[25] Ako li ipak zlo činite, i vi ćete i kralj vaš propasti."

1 Samuelova, glava 13

[1] Saul je kraljevao jednu godinu otkad postade kralj, i kad je dvije godine vladao nad Izraelom,

[2] Saul izabra sebi tri tisuće ljudi između sinova Izraelovih: dvije tisuće ostadoše kod Saula u Mikmašu i u gori Betelskoj, a jedna je tisuća bila pod Jonatanom kod Gibee u Benjaminu. Ostali narod raspusti, svakoga k svojoj kući.

[3] Jonatan sruši stup filistejski, što je stajao u Gebi. Čuše za to Filisteji. A Saul dade po svoj zemlji trubiti u trube i oglasiti: "Hebreji neka čuju!"

[4] Sav Izrael doču vijest: "Saul sruši stup filistejski, i sav Izrael omrznu stoga Filistejima." Tako se podiže narod, da ide za Saulom u Gilgalu.

[5] A Filisteji se skupiše da vojuju proti Izraelu: trideset tisuća bojnih kola i šest tisuća ratnika na kolima, pješaka nebrojeno kao pijeska na obali morskoj. Oni izađoše i utaboriše se kod Mikmaša istočno od Bet−Avena.

6 Kad Izraelci vidješe, da su pali u loš položaj i da je narod tvrdo pritisnut, skriše se u
špilje, jame, kamenjake, grobove i jame.

7 Bježali su i preko gazova Jordana u zemlju Gad i Gilead. Saul je boravio još uvijek
u Gilgali. Narod je bržebolje pošao tamo k njemu.

8 On počeka sedam dana do roka, što ga je bio odredio Samuel. Ali Samuel ne dođe u
Gilgalu. Kad se narod stade razilaziti od njega,

9 Zapovjedi Saul: "Donesite mi žrtvu paljenicu i žrtve mirotvorne!", i prinese žrtvu
paljenicu.

10 Jedva je prinio žrtvu paljenicu, kad se pojavi Samuel. Saul mu izađe u susret, da ga
pozdravi.

11 A Samuel upita: "Što si učinio?" Saul odgovori: "Jer vidjeh, da se ljudi razilaze od
mene, a ti ne dođe u određeno vrijeme, i Filisteji se skupili u Mikmašu.

12 Pomislih: Sad će Filisteji izaći proti meni u Gilgalu, a ja još ne umilostivih
Gospoda. Tako se usudih i prinesoh žrtvu paljenicu."

13 Tada reče Samuel Saulu: "Ludo si radio, što nijesi držao zapovijedi Gospoda, Boga
svojega, koju ti je dao. Tada bi Gospod potvrdio kraljevstvo tvoje zauvijek.

14 A ovako kraljevstvo tvoje neće se održati. Gospod je potražio sebi čovjeka po srcu
svojemu. Njega je Gospod odredio za kneza nad narodom svojim, jer nijesi držao, što
ti je zapovjedio Gospod."

15 Tada se diže Samuel i otide iz Gilgale u Gibei u Benjaminu. Saul izbroji ljude, što
su još bili kod njega: otprilike šest stotina ljudi.

16 Saul je sa svojim sinom Jonatanom i s ljudima, što su bili uz njih, boravio u Gibei u
Benjaminu, a Filisteji su se bili utaborili u Mikmašu.

17 Tada izađe iz tabora filistejskoga četa, što plijeni, u tri odjeljka: jedan odjeljak
udari putem od Ofre u zemlju Šual;

18 Drugi odjeljak udari putem u Bet–Horon, treći udari putem k međi, koja preko
doline seboimske gleda u pustinju.

[19] Tada nije bilo kovača u cijeloj zemlji izraelskoj; jer su Filisteji mislili: "Inače bi mogli Hebreji sebi praviti mačeve i koplja."

[20] Zato su morali svi Izraelci silaziti k Filistejima, ako bi tko htio dati sebi skovati raonik, motiku, sjekiru ili ostan za volove,

[21] Ili ako bi oštrice raonika, motika, sjekira otupili i trebalo načiniti ostane za volove.

[22] Zato, kad buknu rat, nije bilo ni mača ni koplja u ruci cijele vojske, što je bila sa Saulom i Jonatanom. Samo ih je bilo u Saula i u njegova sina Jonatana.

[23] Jedna straža filistejska bila je izašla prema klancu kod Mikmaša.

1 Samuelova, glava 14

[1] Jednoga dana reže Jonatan, sin Saulov, momku svojemu, koji mu je nosio oružje: "Hajde da idemo k straži filistejskoj, koja je na onoj strani!" A ocu svojemu ne reče ništa.

[2] Saul je sjedio na drugom kraju Gibee pod šipkom drvetom, što stoji kod Migrona. Naroda je bilo s njim oko šest stotina ljudi.

[3] Ahija, sin Ahituba, brata Ikaboda, unuk Finehasa, praunuk Elija, svećenika Gospodnjega u Šilu, nosio je oplećak svećenički. I vojska nije znala, da je otišao Jonatan.

[4] Usred klanca, preko kojega je Jonatan morao prijeći, da dođe k straži filistejskoj, bile su dvije strmene hridine, jedna s ove strane, druga s one strane. Jedna se zvala Boses, a druga Seneh.

[5] Jedna hridina dizala se je kao kakav štap na sjevernoj strani prema Mikmašu, druga na jugu prema Gibei.

[6] Jonatan reče momku, koji mu je nosio oružje: "Hajde da otidemo k straži tih neobrezanih tamo! Može biti da nas pomogne Gospod; jer za Gospoda nema zapreke, da pomogne do pobjede s mnogo ili s malo ljudi."

[7] Momak, koji mu je nosio oružje, odgovori mu: "Čini, što ti je god u srcu! Spreman sam za sve, što hoćeš."

[8] Jonatan reče: "Dobro, poći ćemo k tim ljudima tamo i pokazat ćemo im se.

[9] Ako nam viknu: Čekajte, dokle dođemo k vama, ostat ćemo na mjestu, gdje smo, i nećemo ići k njima.

[10] Ako li nam reknu: Dođite k nama, tamo ćemo otići; jer nam ih tada predade Gospod u ruke. To će nam biti znak."

[11] Kad se obojica pokazaše straži filistejskoj, narugaše se Filisteji: "Evo, izlaze Hebreji iz rupa, u koje su se zavukli!"

[12] I stražari viknuše Jonatanu i njegovu momku, koji mu je nosio oružje: "Dođite k nama! Nešto ćemo vam reći." A Jonatan reče momku, koji mu je nosio oružje: "Hajde za mnom, jer ih predade Gospod u ruke Izraelu!"

[13] Jonatan je puzao rukama i nogama i za njim momak, koji mu je nosio oružje. Tada su oni padali pred Jonatanom, i ubijao ih za njim momak, koji mu je nosio oružje.

[14] Taj prvi pokolj, što ga po činiše Jonatan i momak, koji mu je nosio oružje, trebao je otprilike dvadeset ljudi na prostoru od jedno po rala duljine.

[15] Strah nastade u taboru, na slobodnom polju i među svom vojskom. I straža i četa, što plijeni, prepadoše se. Usto se potrese zemlja, i bio je jedan strah od Boga.

[16] I kad su uhodili stražari Saulovi, koji su se nalazili u Gibei u Benjaminu, zapaziše oni, da se je mnoštvo uskomešalo tamo i ovamo.

[17] Saul zapovjedi ljudima, koji su bili s njim: "Pregledajte i vidite, tko je otišao ad nas! Kad pregledaše, pokaza se, da nema Jonatana i momka njegova, koji mu je nosio oružje.

[18] I Saul zamoli Ahiju: "Daj donijeti kovčeg Božji k Jer kovčeg Božji bio je da među sinovima Izraelovim.

[19] Dok je Saul govorio sa svećenikom, zabuna u taboru filistejskom bivala je sve jača. Zato Saul zamoli svećenika: "Pusti to!"

[20] I Saul i svi ljudi, što su bili s njim, podigoše bojnu viku. Kad stigoše na bojno polje, nađoše mač jednoga okrenut proti drugomu. Bila je zabuna vrlo velika.

[21] Hebreji, koji su odavno držali s Filistejima i s njima išli na vojsku, otpadoše, da se priključe Izraelcima pod Saulom i Jonatanom.

[22] I svi Izraelci, što su se bili skrili u gori Efraimovoj, kad čuše, da bježe Filisteji, nagnuše za njima, da ih biju.

[23] Tako u onaj dan dade Gospod pobjedu Izraelu. Kad se je boj nastavio preko Bet−Avena,

[24] A Izraelci se bili onaj dan vrlo umorili, izreče Saul nad vojskom ovo prokletstvo: "Proklet neka je čovjek, koji prije večera uzme što k sebi, dok se ne osvetim neprijateljima svojim!" I zato nitko od ljudi ne okusi ništa.

[25] I dođe sva vojska u jednu šumu. Tamo je bilo meda na slobodnom polju.

[26] Kad vojska dođe k saću što je bilo puno meda, nitko ipak ne prinese ruke k ustima svojim, jer su se ljudi bojali prokletstva.

[27] Samo Jonatan nije bio čuo, kako je otac njegov izrekao prokletstvo nad narodom. I on pruži vršak štapa, što ga je držao u ruci, zamoči ga u jedan medeni sat i primače ruku svoju k ustima svojim. I zasjaše mu opet oči.

[28] A jedan od vojnika okrenu se k njemu i reče: "Otac je tvoj izrekao prokletstvo nad narodom: Proklet neka je čovjek, koji danas uzme nešto k sebi!" Ljudi su naime bili iznemogli.

[29] Jonatan reče: "Otac moj svaljuje zemlju u nesreću. Eto vidite, kako mi se zasjaše oči, jer okusih malo toga meda.

[30] A da su ljudi jeli od plijena neprijatelja svojih, Što ga učiniše, kako bi tada bio velik poraz Filisteja?"

[31] Tako pobiše onaj dan Filisteje od Mikmaša do Ajalona. Kako su ljudi bili vrlo izmoreni,

[32] Navališe na plijen, uzeše ovaca, volova i teladi, poklaše ih na zemlji, pa stadoše jesti i s krvlju.

[33] Kad javi je Saulu: "Ljudi griješe proti Bogu, jer jedu s krvlju," reče on: "Činite zlo, Dovaljajte mi, dok je još dan, velik kamen!"

[34] Tada zapovjedi Saul: "Raziđite se među ljude i recite im: Svaki neka donese k meni vola svojega ili ovcu svoju i neka zakolje ovdje! Onda možete jesti, a da ne griješite proti Gospodu jedući s krvlju. Svaki od ljudi donese komad stoke, što mu je bio pri ruci, još one noći i ondje zaklaše.

[35] I Saul načini žrtvenik Gospodu. To je bio prvi žrtvenik, što ga on podiže Gospodu.

[36] Onda zapovjedi Saul: "Gonit ćemo Filisteje noćas i plijenit ćemo među njima, dok ne osvane! Nijednoga od njih nećemo ostaviti!" Oni odgovoriše: "Čini, štogod misliš da je dobro!" Ali svećenik reče: "Najprije da upitamo Boga!"

[37] I upita Saul Boga: Imam li goniti Filisteje? Hoćeš li ih dati u ruku Izraelu?" Ali mu ne dade odgovora u onaj dan.

[38] Tada zapovjedi Saul: "Pristupite ovamo, vi svi glavari naroda! Istražite brižno, tko je danas počinio taj grijeh!

[39] Jer tako živ bio Gospod, koji je dao pobjedu Izraelu, i ako je kriv moj sin Jonatan, ima on umrijeti!" Ali nitko mu iz naroda ne odgovori.

[40] I on zapovjedi svima Izraelcima: "Vi budite na jednoj strani, ja i moj sin Jonatan bit ćemo na drugoj strani." Narod odgovori: "Čini, što nađeš za dobro!"

[41] I Saul se pomoli Gospodu: "Bože Izraelov, daj dosudi!" I budu pogođeni Jonatan i Saul, a narod izađe slobodan.

[42] Sad zapovjedi Saul: "Bacite ždrijeb između mene i mojega sina Jonatana!" I bude pogođen Jonatan.

[43] Saul zapovjedi Jonatanu: "Kaži mi, što si učinio!" Jonatan mu priznade: "Vrškom štapa, što sam ga imao u svojoj ruci, okusio sam samo malo meda. Spreman sam umrijeti."

[44] Saul reče: "Bog neka mi učini, što hoće, ako ti ne moradneš umrijeti, Jonatan!"

[45] Ali vojska izjavi Saulu: "Što? Jonatan, koji je izvojevao ovu veliku pobjedu u Izraelu, mora umrijeti? To ne smije biti! Tako živ bio Gospod, ni jedna dlaka s glave njegove neće pasti na zemlju, jer je s pomoću Božjom izvojevao on današnju pobjedu." Tako izbavi vojska Jonatana od smrti.

[46] Saul oduštade od potjere za Filistejima i otide. A Filisteji se vratiše natrag u svoju zemlju.

[47] Izakako je Saul bio postigao kraljevsko dostojanstvo nad Izraelom, ratovao je naokolo proti svima svojim neprijateljima, proti Moabu, proti Amoncima proti Edomu, proti kraljevima od Sobe i proti Filistejima. Kamo se god obraćao, nadvlađivao je.

[48] Dokazao je hrabrost, pobio je Amalečane i izbavio je Izraela iz ruku onih, koji su ga plijenili.

[49] Sinovi Saulovi bili su Jonatan, Jišui i Malki−Šua. Njegove dvije kćeri zvale su se: starija Meraba, mlađa Mikala.

[50] žena Saulova zvala se je Ahinoama i bila je kći Ahimaasova. Njegov vojskovođa zvao se Abner, sin Nera, strica Saulova;

[51] Jer Kiš, otac Saulov, i Ner, otac Abnerov, bili su sinovi Abielovi.

[52] Svega vijeka Saulova bilo je teških bojeva proti Filistejima. Kad je stoga vidio Saul kogagod hrabra i valjana čovjeka, uzimao bi ga u svoju službu.

1 Samuelova, glava 15

[1] Jednoga dana reče Samuel Saulu: "Gospod me je poslao, da te pomažem za kralja nad narodom njegovim Izraelom. Slušaj dakle zapovijed Gospodnju!

[2] Ovako veli Gospod nad vojskama: "Kazniti hoću, što je počinio Amalek Izraelcima, kad im je stao na put, kad su ono išli iz Egipta.

[3] Zato idi i pobij Amaleka, izvrši prokletstvo na njemu i na svemu, što pripada njemu! Ne štedi ga, nego pobij čovjeka i ženu, dijete i napršče, goveče i ovcu, devu i magarca!"

[4] Tada Saul skupi narod i izbroji ih u Telaimu: dvjesta tisuća pješaka i deset tisuća ljudi od Jude.

[5] Potom pođe Saul proti glavnome gradu Amalečana i namjesti zasjedu u dolini potoka.

6 A Kenejima poruči Saul: "Ustanite! Povucite se brže iz područja Amalečana, da vas ne uništim s njima, jer vi ste se prijateljski ponijeli prema svim sinovima Izraelovim, kad su išli iz Egipta." I povukoše se Keneji iz područja Amalečana.

7 Saul pobi Amalečane od Havile do Šura, koji leži istočno od Egipta.

8 Agaga, kralja Amalečana, uhvati živa i izvrši na svemu narodu prokletstvo oštricom mača.

9 Saul i narod sačuva ipak Agaga i najbolje životinje između ovaca i goveda, ugojene životinje i janjce, uopće sve dragocjeno. Ne htjedoše na tom izvršiti prokletstvo, samo na onom, što je bilo slabo i bez cijene, izvršiše prokletstvo.

10 I dođe riječ Gospodnja Samuelu ovako:

11 "Kajem se, što sam Saula postavio kraljem, jer se je on odvratio od mene i nije izvršio mojih zapovijedi." To ražalosti Samuela, i on je vapio Gospodu svu noć.

12 Kad je Samuel sutradan rano htio da pođe Saulu u susret, javiše Samuelu: "Saul je posao u Karmel i tamo je sebi podigao spomenik. Onda se je vratio i otišao dalje u Gilgalu.

13 Kad Samuel dođe k Saulu, reče mu Saul: "Neka si blagoslovljen od Gospoda! Izvršio sam zapovijed Gospodnju."

14 Samuel reče: "Kakva je to bleka ovaca i koza, što mi prodire u uši, i kakva je to rika goveda, što je čujem?"

15 Saul odgovori: "Od Amalečana dognaše ih. Narod je naime sačuvao najbolje životinje od ovaca i goveda, da ih žrtvuje Gospodu, Bogu tvojemu. Ostalo pobismo."

16 Samuel reče Saulu: "Stani! Reći ću ti, što mi je rekao Gospod noćas." On ga zamoli: "Govori!"

17 Samuel reče: "Nijesi li bio postao glava plemenima Izraelovim, premda si bio malen u svojim očima? Jer Gospod te pomaza za kralja nad Izraelom.

18 I Gospod te posla i zapovjedi ti: Idi i izvrši prokletstvo na zlikovcima, Amalečanima, i vojuj na njih, dok ih ne uništiš!

19 Zašto nijesi poslušao zapovijedi Gospodnje, nego si se naklopio na plijen i učinio, što je neugodno bilo u očima Gospodnjim."

20 Saul reče Samuelu: "Poslušao sam zapovijed Gospodnju i išao sam putem, na koji me posla Gospod. Doveo sam Agaga, kralja Amalečana, i izvršio sam prokletstvo na Amalečanima,

21 Ali narod uze od plijena ovce i volove, najbolje od prokletih stvari, da to žrtvuje Gospodu, Bogu tvojemu, u Gilgali."

22 A Samuel reče: "Zar su ugodnije Gospodu žrtve paljenice i zaklanice od poslušnosti prema zapovijedima Gospodnjim? Eto, poslušnost je bolja od žrtve, pokornost bolja od pretiline ovnujske.

23 Jer neposlušnost je tako zla kao grijeh vračanja, nepokornost tako zla kao idolopoklonstvo, jer si prezreo zapovijed Gospodnju, odbacuje on tebe kao kralja."

24 Saul reče Samuelu: "Sagriješio sam, što sam prestupio zapovijed Gospodnju i tvoje upute. Pobojao sam se naime naroda i popustio sam zahtjevu njegovu.

25 A sada oprosti mi grijeh moj i vrati se sa mnom, da se poklonim Gospodu!"

26 Ali Samuel reče Saulu: "Ja se ne vraćam s tobom, jer si prezreo zapovijed Gospodnju, tebe je Gospod odbacio kao kralja nad Izraelom."

27 Kad se Samuel okrenu da ide, uhvati ga on za skut od plašta njegova, i on se odadrije.

28 Samuel mu reče: "Gospod je danas odadro od tebe čast kraljevsku nad Izraelom i dao ju drugome, koji je bolji od tebe.

29 I ne laže postojani Bog Izraelov, niti se kaje; jer on nije čovjek, da se može kajati."

30 On odgovori: "Ako sam i sagriješio, učini mi ipak čast pred starješinama naroda mojega i pred Izraelom i vrati se s menom, da se poklonim Gospodu, Bogu tvojemu!"

31 I vrati se Samuel i otide za Saulom, i pokloni se Saul Gospodu.

32 Tada zapovjedi Samuel: "Dovedite mi Agaga, kralja Amalečana!" Veseo dođe k njemu Agag. Agag reče: "Tako je dakle umakla gorčina smrti."

[33] Ali Samuel reče: "Kako je tvoj mač učinio žene bez djece, tako neka bude i tvoja mati bez djece među ženama!" I Samuel isiječe Agaga na komade pred Gospodom u Gilgali.

[34] Potom otide Samuel u Ramu, a Saul ode kući svojoj u Gibeu Saulovu.

[35] Samuel više ne vidje Saula do svoje smrti; jer je Samuel žalio Saula, što se je Gospod pokajao, da je bio učinio Saula kraljem nad Izraelom.

1 Samuelova, glava 16

[1] Jednoga dana reče Gospod Samuelu: "Dokle ćeš još žaliti za Saulom, kad ga ja odbacih? On ne može dalje biti kralj nad Izraelom! Napuni rog svoj ulja i hajde na put! Šaljem te k Jeseju iz Betlehema; jer između njegovih sinova izabrah sebi jednoga za kralja."

[2] Samuel odgovori: "Kako da idem? Ako to čuje Saul, ubit će me! A Gospod zapovjedi: "Uzmi sa sobom tele i reci: "Dolazim, da prinesem Gospodu žrtvu!

[3] Pozovi na žrtvu Jeseja! Ja ću ti onda pokazati što ćeš činiti. Pomaži onoga, koga ti označim!"

[4] Samuel učini, kako mu je bio I zapovjedio Gospod. Kad dođe u Betlehem, izađoše mu uplašivši se u susret starješine mjesta i upitaše: "Znači li tvoj dolazak dobro?"

[5] On odgovori: "Jest, dolazim da prinesem Gospodu žrtvu. Posvetite se i nađite se s menom kod žrtve!" I Jeseja i sinove njegove dade da se posvete i pozva ih na žrtvu.

[6] Kad dođoše i kad on ugleda Eliaba, pomisli: "Jamačno stoji ovdje pred Gospodom pomazanik njegov."

[7] Ali Gospod reče Samuelu: "Ne gledaj na njegovu vanjštinu i na njegov visoki rast, jer njega nijesam izabrao, Ljudi ne vide. Ljudi gledaju na vanjštinu, a Gospod gleda na srce."

[8] I dozva Jesej Abinadaba i dovede ga pred Samuela. A on reče: "Ni njega nije izabrao Gospod."

[9] I dovede Jesej Šamaha. A on reče: "Ni njega nije izabrao Gospod."

[10] Take dovede Jesej pred Samuela sedam sinova svojih. Ali Samuel izjavi Jeseju: "Ovih nije izabrao Gospod."

[11] Potom reče Samuel Jeseju: "Jesu li to mladi ljudi svi?" On odgovori: "Ostao je još najmlađi; on čuva ovce." Samuel reče Jeseju: Pošlji te ga dovedi, jer nećemo prije sjedati za stol, dokle on ne dođe."

[12] I posla, te ga dovede. Bio je rumenkast, imao je lijepe oči i krasan uzrast. I Gospod reče: Ustani! Pomaži ga, jer je to on!"

[13] Samuel uze rog s uljem i pomaza ga usred braće njegove. Od toga dana i dalje dođe Duh Gospodnji na Davida. A Samuel usta i vrati se kući u Ramu.

[14] Duh Gospodnji odstupi od Saula. I stade ga mučiti zao duh od Gospoda.

[15] I sluge Saulove rekoše mu: "Eto, muči te zao duh od Boga.

[16] Naš gospodar treba da samo riječ progovori. Sluge tvoje stoje ti na službu. Potražit će čovjeka, koji zna udarati u harfu. Kad onda zao duh od Gospoda dođe na tebe, on će udarati u žice, i tebi će biti bolje."

[17] Saul reče slugama svojim: "Potražite mi koga, koji lijepo umije udarati u žice, pa mi ga dovedite!"

[18] Jedan od sluga reče: "Poznam ovdje jednoga sina Jesejeva u Betlehemu, koji umije lijepo udarati u harfu. On je hrabar junak, prokušan je ratnik, usto je mudar na besjedi i lijepe je vanjštine, i Gospod je s njim.

[19] Tada Saul posla glasnike k Jeseju i poruči mu: "Pošlji mi svojega sina Davida, koji je pastir!"

[20] A Jesej natovari na magarca kruha, mješinu vina i jedno jare i posla Saulu po svojemu sinu Davidu.

[21] Tako dođe David k Saulu i stupi u njegovu službu. On ga je vrlo cijenio, te ga postavi, da mu nosi oružje.

[22] Saul posla k Jeseju i poruči: "Pusti da David ostane kod mene u službi; jer mi se on vrlo dopada."

[23] I kadgod bi zao duh od Gospoda napao Saula, David bi uzeo harfu i udarao bi na nju. Saulu bi tada bilo lakše i bolje, i zao bi duh otišao od njega.

1 Samuelova, glava 17

[1] Filisteji skupiše čete svoje za boj, i ta se skupiše kod Soka u Judi. Utaboriše se između Soka i Azeke kod Efez–Damima.

[2] I Saul i Izraelci skupiše se, utaboriše se u dolini terebintskoj i spremiše se za boj proti Filistejima.

[3] Filisteji postaviše se na brdu s onu stranu, Izraelci na brdu s ovu stranu, tako da je dolina stajala među njima.

[4] Tada izađe jedan posrednik iz redova filistejskih. Zvao se je Golijat iz Gata. Bio je visok šest lakata i jedan pedalj,

[5] Nosio je na glavi kalpak od mjedi, i bio je na njemu oklop ljuskav. Bio je oklop težak pet tisuća šekela mjedi.

[6] Na nogama imao je gvozdene nogavice i gvozdeno koplje na ramenima.

[7] držalo njegova koplja bilo je kao vratilo, a šiljak njegova koplja potezao je šest stotina šekela gvožđa, štitonoša njegov koračao je pred njim.

[8] I on se postavi i viknu redove Izraelaca ovako: "Što izađoste spremni za boj? Nijesam li ja Filistejin, a vi sluge Saulove? Izaberite jednoga između sebe, pa neka izađe k meni!

[9] Ako može da se bori s menom i ako me pogubi, mi ćemo biti podložni vama. Ako li ja njega nadjačam i pogubim ga, onda ćete vi biti nama podanici i služit ćete nam!"

[10] Filistejin rugao se je dalje: "Danas sam osramotio vojsku Izraelovu. Dajte mi čovjeka, da se bijemo!":

[11] Kad Saul i svi Izraelci čuše taj govor Filistejina, prepadoše se i uplašiše se vrlo.

[12] David je bio sin onoga Efraćanina iz Betlehema u Judi, koji se zvao Jesej i imao osam sinova. U vrijeme Saulovo bio je čovjek star: "bio je ušao među najstarije ljude.

[13] Tri najstarija sina Jesejeva bila su otišla sa Saulom u rat. Njegova tri sina, što su bila otišla na vojsku, zvala su se: nastariji Eliab, drugi Abinadab, treći Šamah.

[14] David je bio najmlađi. Ona tri najstarija otidoše za Saulom.

[15] David bi otišao češće od Saula kući, da u Betlehemu čuva ovce svojega oca,

[16] A Filistejin bi izlazio jutrom i večerom i postavljao bi se tamo kroz četrdeset dana.

[17] Jednoga dana reče Jesej svojemu sinu Davidu: "Uzmi za braću svoju efu ovoga prženog žita i ovih deset kruhova i odnesi ih brže braći svojoj u tabor!

[18] Ovih deset sireva odnesi tisućniku! Vidi braću svoju kako su i donesi od njih znak!

[19] Saul i oni i svi Izraelci nalaze se u dolini terebintskoj u ratu proti Filistejima."

[20] Sutradan rano predade David stado jednome čuvaru, uze stvari i ode na put, kako mu je bio zapovjedio Jesej. Sad dođe k ogradi od kola, upravo je izlazila vojska u bojnom redu i podizala bojnu viku.

[21] Izraelci i Filisteji smjestiše se za boj, red prema redu,

[22] David predade svoje stvari čuvaru prtljaga i otrča k bojnom redu. Kad dođe tamo, zapita braću svoju, kako su.

[23] Dok je govorio s njima, izađe iz reda filistejskoga onaj posrednik, Filistejin Golijat, tako se je zvao, iz Gata, i uze govoriti isto onako kao prije, tako da je čuo David.

[24] Svi Izraelci, koji vidješe toga čovjeka, pobjegoše pred njim i prestrašiše se vrlo.

[25] Jedan Izraelac reče: "Jeste li vidjeli čovjeka, koji tu izlazi? Samo da sramoti Izraele, on izlazi. Tko ga pogubi, učinit će ga kralj vrlo bogatim, dat će mu kćer svoju i njegovu porodicu učinit će slobodnom od poreza u Izraelu."

[26] David upita ljude, što su stajali uz njega: "Što dobiva čovjek, koji pogubi toga Filistejina i skine sramotu s Izraela? Jer tko ja taj Filistejin neobrezani, da sramoti vojsku Boga živoga?"

[27] Ljudi mu opetovaše isto: "Tako će se nagraditi onoga, koji ga pogubi,"

[28] A kad je čuo njegov najstariji brat Eliab, kako je govorio s tim ljudima, razljuti se Eliab na Davida i osječe se na njega: "što si zapravo došao ovamo? Kojemu si ostavio ono malo ovaca u pustinji? Poznam ja tvoju drzovitost i tvoju zloću srca tvojega. Došao si samo, da gledaš boj."

[29] David reče: "Pa što sam učinio? Samo sam upitao!"

[30] I okrenu se od njega drugomu i upita isto. Ljudi mu odgovoriše kao prije.

[31] Kad se čulo, što je bio govorio David, javiše to Saulu, i on ga dozva k sebi.

[32] David reče Saulu: "Neka nitko ne gubi srčanosti zbog njega! Sluga će tvoj izaći i borit će se s tim Filistejinom."

[33] Saul reče Davidu: "Ne možeš ti ići na toga Filistejina i s njim se boriti, jer ti si još dječak, a on je ratnik od mladosti."

[34] David odgovori Saulu: "Sluga je tvoj čuvao ovce ocu svojemu. Pa kad bi došao lav ili medvjed i sebi odnio ovcu iz stada,

[35] Potrčao bih ja za njim, udario bih ga i oteo bih mu je iz čeljusti. A ako bi skočio na me, uhvatio bih ga za grivu i ubio bih ga.

[36] Lave i medvjede ubijao je sluga tvoj, i tomu neobrezanom Filistejinu bit će kao svima onima; jer je osramotio vojsku Boga živoga."

[37] David nastavi: "Gospod, koji me je izbavio iz pandža lava i medvjeda, izbavit će me i iz ruku to ga Filistejina." Tada reče Saul Davidu: "Idi! Gospod neka bude s tobom!

[38] Saul dade onda staviti na Davida svoje oružje, metnu mu na glavu gvozdeni kalpak i stavi oklop na njega.

[39] David pripasa mač njegov preko svoje bojne oprave i pokuša da ide, jer nije bio navikao. Ali David morade priznati Saulu: "Ne mogu ići u tom jer nijesam na to navikao," I skide David to sa sebe,

[40] Uze štap svoj u ruku i potraži sebi iz potoka pet glatkih kamenova, Metnu ih u torbu pastirsku, koju je upotrebljavao kao torbu od praćke. Onda uze praćku svoju u ruku i pođe na Filistejina.

41 Filistejin je išao sve bliže k Davidu. Njegov štitonoša koračao je pred njim.

42 Kad Filistejin pogleda i vidje Davida, samo mu se podsmjehnu, jer je bio još tako mlad, rumenkast i krasna lica.

43 Filistejin doviknu Davidu: "Zar sam pseto, da ideš na me sa štapom?" I prokle Filistejin Davida bogovima svojim.

44 Nato viknu Filistejin Davidu: "Hodi ovamo k meni, da dam meso tvoje pticama nebeskim i životinjama zemaljskim!"

45 A David reče Filistejinu: "Ti ideš na me s mačem, s kopljem i sa sulicom. A ja idem na te u ime Gospoda nad vojskama, Boga vojske Izraelove, koju si ti pogrdio.

46 Danas će te Gospod dati u moju ruku. Ubit ću te i glavu ti odsjeći. Trupla vojske filistejske još danas ću dati pticama nebeskim i životinjama zemaljskim, da spozna sav svijet, da ima Bog u Izraelu.

47 Znat će sve ovo mnoštvo, da Gospod ne daje pobjede mačem i kopljem, jer je rat Gospodnji. On će vas dati u naše ruke."

48 Kad se je Filistejin pomaknuo i sve se bliže Davidu primicao, David brže potrča prema vojsci Filisteja.

49 Pritom maši se u torbu, izvadi kamen, zavitla ga iz praćke i pogodi Filistejina u čelo. Kamen se zabi u čelo, tako da je on pao naprijed na tlo.

50 Tako pobijedi David Filistejina praćkom i kamenom i pogubi Filistejina, a da nije imao David mača u ruci.

51 David naime pritrča, stade kraj Filistejina, uze mač njegov, izvuče ga iz korica i pogubi ga odsjekavši mu njim glavu. Kad vidješe Filisteji, da im je najjači mrtav, pobjegoše.

52 Tada se podigoše ljudi od Izraela i Jude, udariše u bojnu viku i potjeraše Filisteje do doline i do pred vrata Ekrona. Pobijeni Filisteji pokriše put od Šaraima do Gata i Ekrona.

53 Kad se onda vratiše sinovi Izraelovi od tjeranja Filisteja, oplijeniše tabor njihov.

[54] David uze glavu Filistejinovu i odnese je u Jerusalem, a oružje njegovo stavi u svoj šator.

[55] Kad vidje Saul, kako David izađe pred Filistejina, upita svojega vojskovođu Abnera: "Čiji je sin taj mladić, Abnere?" Abner odgovori: "Tako živ ti bio, kralju, ne znam."

[56] Kralj reče: "Upitaj, čiji je sin taj mladi čovjek!"

[57] Kad se vrati David pobijedivši Filistejina, uze ga Abner i povede ga pred Saula, a u ruci je još imao glavu Filistejinovu.

[58] Saul ga upita: "Čiji si ti sin, mladi čovječe?" David odgovori: "Sin tvojega sluge Jeseja iz Betlehema."

1 Samuelova, glava 18

[1] Kad je bio svršio svoj razgovor sa Saulom, uključi Jonatan Davida duboko u srce, i Jonatan ga milova kao samoga sebe.

[2] Saul ga uze taj dan k sebi i ne dade mu više da se vrati u svoju očinsku kuću.

[3] Jonatan učini vjeru s Davidom, jer ga je ljubio kao samoga sebe.

[4] Jonatan skide sa sebe plašt, što ga je nosio, i dade ga Davidu, uz to opravu svoju s mačem svojim, lukom svojim i pojasom svojim.

[5] I David je išao, kamogod bi ga slao Saul, i imao je uspjeh. Zato ga postavi Saul nad vojnicima. Bio je obljubljen kod svega naroda, pa i kod dvorana Saulovih.

[6] Kad se je David ubivši Filistejina vraćao, izađoše kod ulaska žene iz svih gradova Izraelovih pjevajući i igrajući u susret kralju Saulu s bubnjima, s klicanjem i cimbalima.

[7] Pritom su žene igrajući pjevale: "Saul pobi svoju tisuću, a David svojih deset tisuća."

[8] Saul se stoga razgnjevi vrlo; jer mu ta pjesma nije bila po volji nikako. On reče: "Davidu daju će, set tisuća, a meni samo tisuću. Još mu samo treba dostojanstvo kraljevsko."

[9] Od onoga dana i dalje gledao je Saul Davida poprijeko.

[10] Idućega dana napade Saula zao duh od Boga, tako da je mahnitao u palači. David je svirao na harfu kao svaki dan. A Saul je imao u ruci sulicu.

[11] Tada Saul baci sulicu, a mislio je: "Pribit ću Davida uza zid." Ali joj se David izmače dvaput.

[12] Saul se je bojao Davida, jer je Gospod bio s njim, a od Saula je bio odstupio.

[13] Zato ga udalji Saul iz svoje blizine i učini ga tisućnikom. Tako je on izlazio na čelu svojih ljudi.

[14] Kod svih svojih pothvata imao je David uspjeh, jer je Gospod bio s njim.

[15] Kad Saul vidje, da on ima mnogo uspjeha, poveća se još više njegov strah od njega.

[16] Ali sav Izrael i Juda ljubio je Davida, jer je on pred njima odlazio i dolazio.

[17] Saul reže Davidu: "Evo, svoju najstariju kćer Merabu dat ću ti za ženu. Ali se ti moraš iskazati kao junak i voditi ratove Gospodnje." Saul je naime mislio: "Ja sam neću da stavim ruku na njega, nego Filisteji neka stave ruku na njega!"

[18] David reče Saulu: "Tko sam ja i što je moj rod, porodica mojega oca u Izraelu, da budem zet kraljev?"

[19] A kad dođe vrijeme, kad bi se imala Saulova kći Meraba dati Davidu, dadoše je Adrielu iz Mehole za ženu.

[20] Saulova kći Mikala ljubila je Davida. Kad to javiše Saulu, bilo mu je pravo.

[21] Saul je naime mislio: "Dat ću mu je. Ali će mu ona biti propast, i ruka Filisteja doći će na njega! Saul reče Davidu: "S drugom možeš mi sada biti zet."

[22] I Saul naloži dvoranima svojim: "Govorite Davidu povjerljivo i recite mu: "Eto, omilio si kralju, i svi, dvorani njegovi vole te. Sad mažeš biti zet kraljev."

[23] Kad su dvorani Saulovi Davidu tako govorili, odgovori David: "Mislite li vi, da je tako lako biti zet kraljev? Ta ja sam siromah i mali čovjek"

24 Kad Saulovi dvorani dojaviše njemu: "Tako i tako rekao je David,"

25 Odgovori Saul: "Priopćite Davidu: "Kralj ne želi nikakva drugoga ženidbenog dara
nego samo što prednjih kožica filistejskih, da se tako osveti neprijateljima kraljevim."
Tako je mislio Saul, da rukom Filisteja ukloni s puta Davida.

26 Kad dvorani njegovi priopćiše Davidu te riječi, David je bio s time sporazuman, da
tako postane zet kraljev. Još prije nego je isteklo vrijeme.

27 Ustade David, otide sa svojim ljudima i pobi dvjesta Filisteja. David donese
njihove prednje kožice i prebroji ih pred kraljem, da postane zet kraljev. Tada mu
dade Saul svoju kćer Mikalu za ženu.

28 Saul sad jasno vidje, da je Gospod bio s Davidom. I Saulova kći Mikala ljubila ga
je.

29 A Saul se je bojao Davida sve više. Tada postade Saul neprijatelj Davidov zauvijek.

30 Kad bi knezovi filistejski izašli u boj, imao je David, kadgod bi izašao, više uspjeha
negoli sve druge vojskovođe Saulove, tako da je ime njegovo postalo slavno.

1 Samuelova, glava 19

1 Saul je govorio svojemu sinu Jonatanu i svima svojim dvoranima o tome, da on
hoće ubiti Davida. A jer je Jonatan, sin Saulov, bio Davidu vrlo odan,

2 Javi to Jonatan Davidu i reče: "Moj otac Saul ide za tim, da te ubije. Zato se čuvaj
sutra rano, povuci se u koje skrovište i skrij se!

3 Ja ću izaći i u polju, gdje ti budeš, stajat ću uz oca svojega govorit ću o tebi s ocem
svojim. Što doznam, javit ću ti."

4 A Jonatan je govorio pred svojim ocem Saulom samo dobro o Davidu. On mu reče:
"Kralj neka se ne ogriješi o slugu svojega Davida, jer on tebi nije ništa skrivio, dapače
djela su njegova vrlo dobra za te.

5 On je život svoj stavio na kocku i Filistejina ubio. Tako je dao svemu Izraelu veliku
pobjedu. Ti si to vidio i radovao si se. Zašto dakle da se ogriješiš o krv nedužnu i
Davida ubiješ ni za što?

6 Saul posluša Jonatana. I zakle se Saul: "Tako živ bio Gospod, on neće poginuti!"

7 I Jonatan dozva Davida, i ka za mu Jonatan sve ovo. Tada dovede Jonatan Davida k Saulu. I on ostade kao prije u njegovoj okolini.

8 Kad je rat buknuo ponovno, David izađe na polje, pobi se s Filistejima i porazi ih veoma, tako da su nagnuli u bijeg pred njim.

9 Jednoga dana opet napade Saula zao duh od Gospoda. Sjedio je u svojoj palači i imao sulicu u ruci, a David je udarao u harfu.

10 I Saul htjede Davida svojom sulicom pribiti uza zid. Ali se on izmače Saulu, te sulica udari u zid. David pobježe i uteče.

11 One noći posla Saul ljude kući Davidovoj, da ga čuvaju i drugog jutra ubiju. Ali Mikala, žena Davidova, javi mu to i reče: "Ako se još noćaš ne skloniš na sigurno mjesto, sutra ćeš biti mrtav."

12 I Mikala spusti Davida kroz prozor. On pobježe i umače.

13 Mikala uze kip, metnu ga u postelju, prekri mu glavu pleterom od kozje dlake i pokri ga pokrivačem.

14 Kad Saul posla ljude, da uhvate Davida, reče ona: "Bolestan je."

15 Ali Saul posla ljude natrag, da vide Davida, i zapovjedi: "Donesite mi ga u postelji, da ga ubijem!"

16 Kad dođoše poslani, a to kip u postelji, oko glave mu pleter od kozje dlake.

17 I reče Saul Mikali: "Što me tako prevari i pusti neprijatelja mojega da umakne, te da se skloni na sigurno mjesto? Mikala odgovori Saulu: "On mi zaprijeti: "Pusti me, ili ću te ubiti!"

18 Izakako je David bio bijegom umakao, ode k Samuelu u Ramu i pripovjedi mu sve, što mu je bio učinio Saul. Tada otide sa Samuelom, i stanovali su u proročkoj kući.

19 Kad se javilo Saulu: "David je u proročkoj kući u Rami,"

[20] Posla Saul ljude, da uhvate Davida, Kad oni ugledaše skup proroka i njima na čelu Samuela u ushićenju, dođe Duh Božji i na poslanike Saulove, te i oni padoše u ushićenje.

[21] Kad to javiše Saulu, posla on druge poslanike, ali i oni padoše u ushićenje. I Saul posla po treći put poslanike, ali i oni padoše u ushićenje.

[22] Tada pođe on sam u Ramu. Kad dođe k velikoj jami kod Soka, upita: "Gdje su Samuel i David? Odgovoriše mu: "U proročkoj kući u Rami."

[23] Pođe dakle odatle k proročkoj kući u Rami. Ali i na njega dođe Duh Božji, tako da je otišao dalje u ushićenju, dok stiže k proročkoj kući u Rami.

[24] I on skide gornju haljinu sa sebe i bio je ushićen pred Samuelom, Sav dan i svu noć ležao je tu bez haljine. Zato se govori: "Je li i Saul među prorocima?"

1 Samuelova, glava 20

[1] A David pobježe iz proročke kuće u Rami i vrati se kući. On reče Jonatanu: "Sto sam počinio? U čemu su moja zlodjela i moj prekršaj proti tvojemu ocu, da me hoće ubiti?"

[2] On mu reče: "Sačuvaj Bože! Nećeš ti umrijeti. Eto, otac moj ne čini ništa, ni važno ni ne važno, a da meni ne kaže. Zašto bi mi to tajio moj otac? Nema ništa u tom."

[3] Ali mu David opet ustvrdi: "Otac tvoj zna veoma dobro, da me ti voliš. Zato reče sebi: To ne treba doznati Jonatan, da se ne ožalosti. Ali tako živ bio Gospod i ti, između mene i smrti samo je jedan korak!"

[4] Jonatan odgovori Davidu: "Ako što zaželiš, ja ću ti učiniti."

[5] I David predloži Jonatanu ovo: "Znaš, sutra je mlađak mjesec. Tada moram da sjedim s kraljem za stolom. Ali pusti me da idem: Skrit ću se u polju do trećega večera.

[6] Opazi li otac tvoj da me nema, ti mu reci: David me je zamolio, da može otići u svoj očinski grad Betlehem. Tamo je naime godišnja žrtva za svu obitelj njegovu.

[7] Ako kaže: "Dobro, onda je miran sluga tvoj. Ako li se razgnjevi, onda znaj, da je nesreća u njega zaključena stvar.

[8] Iskaži dakle milost slugi svojemu, kad si vjeru Gospodnju uhvatio sa slugom svojim, ako je kakva krivnja na meni, ubij me ti, ali me ne izručuj ocu svojemu!"

[9] A Jonatan odgovori: "Bože sačuvaj! Ako doznam, da je otac moj naumio da na te svali nesreću, ja ću to tebi bez sumnje dojaviti."

[10] David reče Jonatanu: "Tko će mi dojaviti, ako ti je otac tvoj odgovorio što zlo za mene?"

[11] A Jonatan reče Davidu: "Hajde, izađimo u polje!" Kad su obojica bila izašla u polje,

[12] Reče Jonatan Davidu: "Gospode, Bože Izraelov! Kad sutra u ovo doba ili preksutra saznam od oca svojega, da je dobro po Davida, i ako tada ne pošljem k tebi i ne javim ti,

[13] Neka Gospod za to kazni Jonatana! Ako li otac moj bude naumio da na te svali nesreću, ja ću i to javiti i opravit ću te. Otići ćeš s mirom, Gospod će biti s tobom, kao što je bio s ocem mojim.

[14] Ako ja onda još budem živ, iskaži mi milosrđe Gospodnje! A budem li već mrtav,

[15] Ne uskrati nikada kući mojoj naklonost svoju, ni onda, kad Gospod istrijebi sve kolike neprijatelje Davidove sa zemlje.

[16] Neka onda imadne Jonatan savez s kućom Davidovom, a Gospod neka se osveti neprijateljima Davidovim!"

[17] Tada se zakle Jonatan još jedanput Davidu ljubavlju svojom k njemu; jer mu je on bio odan srdačnom ljubavi.

[18] Potom reče Jonatan: "Sutra je mlađak mjesec. Opazit će se, da tebe nema, jer tvoje će mjesto ostati prazno.

[19] A preksutra istom opazit će se, da te nema. Tada pođi na mjesto, gdje si se skrio na dan onoga udara, i sjedi tamo kod kamena!

[20] Ja ću odapeti tri strijele u njegovu blizinu, kao da gađam biljegu.

[21] Tada ću poslati momka rekavši: "Idi, traži strijele! Viknem li onda momku: "Strijele leže za tobom ovamo bliže, digni ih! Tada dođi, jer nijesi u opasnosti, i nema ništa, tako živ bio Gospod!

[22] Ali viknem li momku: Strijele leže pred tobom tamo dalje – tada idi, jer te šalje Gospod.

[23] Za ovo, što mi, ja i ti, rekosmo među se, Gospod je svjedok između mene i tebe dovijeka."

[24] Nato se David skrije u polju. Kad dođe mlađak mjesec, sjede kralj za gozbu.

[25] Kralj sjede na svoje obično mjesto, na mjesto uza zid. Jonatan je bio uzeo naprema mjesto, Abner je sjedio uz Saula, a Davidovo mjesto ostalo je prazno.

[26] Saul ne reče ništa onaj dan, jer je mislio: "Nešto mu se je dogodilo, neće biti čist, jer se nije dao očistiti.

[27] A kad drugi dan iza mjeseca mlađaka ostade opet prazno mjesto Davidovo, upita Saul svojega sina Jonatana: "Zašto sin Jesejev ne dođe na objed ni jučer ni danas?"

[28] Jonatan odgovori Saulu: "David je od mene izmolio sebi dopust u Betlehem.

[29] Rekao je: "Pusti me, jer imamo obiteljsku žrtvu u gradu. Pozvao me je brat moj. Ako mi eto hoćeš iskazati dobru uslugu, pusti me da otidem i da posjetim braću svoju! Zato nije došao na kraljev objed."

[30] Tada se razgnjevi Saul na Jonatana i reče mu: "Ti izrode i nepokorni čovječe! Znam dobro, da letiš za sinom Jesejevim na porugu i sramotu svoju i matere svoje.

[31] Jer dokle živi na zemlji sin Jesejev, nećeš se utvrditi ni ti ni kraljevstvo tvoje. Odmah pošlji tamo i dovedi ga k meni; jer je on dijete smrti!"

[32] A Jonatan odgovori ocu svojemu Saulu: "Zašto da on ima umrijeti? Što je skrivio?"

[33] Tada Saul zavitla koplje na njega, da ga probode. I upozna Jonatan, da je otac njegov naumio ubiti Davida.

[34] Sav gnjevan ustade Jonatan od stola. Drugi dan mjeseca mlađaka nije on jeo ništa; jer je tugovao za Davidom, kad ga je bio otac njegov izgrdio.

[35] Ujutro izađe Jonatan u polje, kako je bio ugovorio s Davidom. Pratio ga je jedan mlad sluga.

[36] On reče slugi svojemu: "Trči i nađi strijele, što ih puštam!" Dok je momče otrčalo, ispusti on strijele preko njega.

[37] Kad momče dođe na mjesto, gdje su ležale strijele, što ih je bio odapeo Jonatan, viknu Jonatan za momkom: "Strijele leže pred tobom tamo dalje!"

[38] Još viknu Jonatan za momkom: "Brze, pohiti! Ne što!" Sluga Jonatanov podiže strijele i donese ih gospodaru svojemu.

[39] Sluga nije znao ništa, samo Jonatan i David znali su što je.

[40] Jonatan predade oružje svoje slugi, koji je bio s njim, i reče mu: "Idi, odnesi to u grad!"

[41] Kad je bio sluga otišao, diže se David u pozadini, baci se ničice na zemlju na lice i pokloni se tri puta. Potom se poljubiše, i plakali su, privijeni jedan uz drugoga; osobito je David plakao vrlo gorko.

[42] Tada Jonatan reče Davidu: "Idi u miru! Što smo obojica prisegli u ime Gospodnje, za to je Gospod svjedok između mene i tebe, između mojih i tvojih potomaka dovijeka!"

[43] Nato ustade David i otide, a Jonatan se vrati u grad.

1 Samuelova, glava 21

[1] David zaputi u Nobu k svećeniku Ahimeleku. Ahimelek dođe Davidu radosno u susret i upita ga: "Zašto dolaziš sam? Što zar nema nikoga s tobom?"

[2] David odgovori svećeniku Ahimeleku: Kralj mi je dao nalog i rekao mi: "Nitko ne smije ništa o tome znati, zašto te šaljem i što sam ti naložio. Zato sam upravio ljude u to i to mjesto.

[3] Što imaš upravo pri ruci? Daj mi pet kruhova ili drugo, što se nađe!

[4] Svećenik reče Davidu: "Nemam pri ruci običnoga kruha, tu je samo sveti kruh. Jesu li se ljudi uzdržali od žena?"

[5] David odgovori svećeniku: "Sigurno! Žene su nam u posljednje vrijeme bile uskraćene. Kad sam pošao, bilo je tijelo sluga čisto, premda je bio običan pothvat. Sigurno su danas čisti na tijelu."

[6] Tada mu dade svećenik sveti kruh: jer nije bilo tu drugoga kruha osim kruhova postavljenih, što su bili uzeti ispred Gospoda, da se postavi svježi kruh u dan, kad se oni uzmu.

[7] A tada je bio ondje jedan od sluga Saulovih baveći se u svetištu pred Gospodom, Edomac po imenu Doeg, nadglednik pastira Saulovih.

[8] David upita Ahimeleka: "Imaš li tu kakvo koplje ili mač? Nijesam naime mogao uzeti sa sobom ni mača svojega ni oružja svojega, jer je nalog kraljev bio vrlo hitan."

[9] Svećenik odgovori: "Mač Filistejina Golijata, kojega si ubio u dolini terebintskoj, leži, uvijen u platno, iza efoda. Ako ga hoćeš uzeti, uzmi ga, jer drugoga nema ovdje." David reče: "Njemu slična nema. Daj mi ga!"

[10] I David se podiže i pobježe onaj dan od Saula i pođe kralju gatskomu Akišu.

[11] A dvorani Akišovi rekoše mu: "što je David, kralj zemlje! To je onaj, o kojemu su igrajući pjevali: "Saul pogubi svoju tisuću, a David svojih deset tisuća."

[12] David se zamisli na ove riječi i poboja se vrlo Akiša, kralja gatskoga.

[13] Zato se pretvori pred njima i kretao se je među njihovim rukama kao smušenjak. Šarao je po vratima i puštao je slinu niz bradu svoju.

[14] Tada reče Akiš svojim dvoranima: "Eto vidite, da je čovjek lud. Što mi ga dovedoste?

[15] Zar nemam dosta ludih, te mi dovedoste njega, da luduje preda mnom? Zar taj da dođe u kuću moju?

1 Samuelova, glava 22

[1] Tako David otide odanle i zakloni se u pećinu Adulam. Kad to saznaše braća njegova i sva obitelj njegova, dođoše tamo k njemu.

2 I okupiše se oko njega svi, što su bili potlačeni, zaduženi i nezadovoljni, i on im posta poglavica. Jedno četiri stotine ljudi pridruži se njemu.

3 Odatle otide David u Mispu u Moapskoj i zamoli kralja moapskog: "Ne bi li smjeli otac moj i mati moja ostati kod vas, dok znadnem, što će Bog učiniti s menom?"

4 Tako ih ostavi kod kralja moapskog. Oni ostaše kod njega, dokle je David bio u gorskoj tvrđavi.

5 A kad prorok Gad reče Davidu: "Nemoj ostati u gorskoj tvrđavi! Ustani i idi u zemlju Judinu!" Diže se David i otide u Heretsku šumu.

6 Kad doču Saul, da su se pojavili David i ljudi, što su bili s njim, – Saul je upravo sjedio u Gibei pod tamariskom na visini, sa kopljem u ruci, a sve sluge njegove stajale su oko njega –

7 Tada reče Saul slugama svojim, što su bili oko njega: "Čujte, sinovi Benjaminovi! Hoće li vam svima sin Jesejev darovati njive i vinograde, hoće li vas sve učiniti tisućnicima i stotnicima,

8 Te ste se svi urotili proti meni i nitko mi nije dojavio, kad se je moj sin složio sa sinom Jesejevim? Nitko od vas nije se sažalio na me i rekao mi, kad je sin moj pobunio slugu mojega proti meni, kao što je to sada."

9 Edomac Doeg, koji je stajao s dvoranima Saulovim, uze riječ i reče: "Vidio sam, gdje sin Jesejev dođe u Nobu k Ahimeleku, sinu Ahitubovu.

10 Ovaj upita za njega Gospoda i dade mu hrane. I mač Filistejina Golijata dade mu."

11 Tada kralj dade dozvati svećenika Ahimeleka, sina Ahitubova, i svu porodicu njegovu, svećenike, što su bili u Nobu. Kad oni svi dođoše kralju,

12 Reče Saul: "Čuj, sine Ahitubov!" A on odgovori: "Evo me, Gospodaru!"

13 Saul ga upita: "Zašto ste se urotili proti meni, ti i sin Jesejev? Dao si mu kruha i mač i pitao si Boga za njega, tako da je on kao neprijatelj mogao izaći proti meni, kao što je on to sada?"

14 Ahimelek reče kralju: "Tko je između svih sluga tvojih tako pouzdan kao David? Zet kraljev, poglavica tjelesne straže tvoje, poštovan u kući tvojoj!

[15] Zar sam onoga dana prvi put pitao Boga za njega? Nipošto! Neka ipak kralj ne podmeće ništa slugi svojemu i cijeloj porodici njegovoj, jer sluga tvoj nije znao od svega toga ništa."

[16] Ali kralj reče: "Ti moraš umrijeti, Ahimelek, ti i sva porodica tvoja!"

[17] I kralj zapovjedi slugama, što su stajali oko njega: "Hajde! Pogubite svećenike Gospodnje, jer su i oni pomogli Davidu i nijesu mi javili, premda su znali, da je on bio na bijegu." Ali su se sluge kraljeve skanjivale podići ruku, da pogube svećenike Gospodnje.

[18] Tada zapovjedi kralj Doegu: "Hajde! Pogubi ti svećenike!" I Edomac Doeg pristupi i pogubi svećenike, Osamdeset i pet ljudi, što su nosili laneni oplećak, pobi on onoga dana.

[19] Svećenički grad Nobu pobi on oštricom mača, ljude i žene, djecu i dojenčad, goveda, magarce i ovce oštricom mača.

[20] Samo jedan jedini sin Ahimeleka, sina Ahitubova, po imenu Abiatar, uteče i pobježe k Davidu.

[21] Abiatar javi Davidu: "Saul dade poubijati svećenike Gospodnje."

[22] Tada reče David Abiataru: "Znao sam tada, kad je Edomac Doeg bio tamo, da će on to izdati Saulu. Ja sam kriv za sve ljudske živote u porodici tvojoj.

[23] Ostani kod mene! Ne boj se, jer tko traži moj život, tražit će i tvoj. Kod mene si siguran."

1 Samuelova, glava 23

[1] Javiše Davidu: Filisteji opsjedaju Keilu i haraju gumna."

[2] David upita Gospoda: Trebam li ići i udariti na te Filisteje?" Gospod odgovori Davidu: "Idi, pobij Filisteje i izbavi Keilu!"

[3] A ljudi Davidovi rekoše njemu: "Evo, nas je ovdje u Judi već velik strah, pa kako da još idemo u Keilu proti vojsci filistejskoj?"

4 David upita Gospoda još jedanput, i Gospod mu odgovori: "Ustani i idi u Keilu, jer ću predati Filisteje u tvoju ruku!"

5 Nato otide David sa svojim ljudima u Keilu, udari na Filisteje, otjera im stoku i pobi ih ljuto. Tako izbavi David stanovnike u Keili.

6 Kad Abiatar, sin Ahimelekov, pobježe k Davidu u Keilu, bio je sa sobom donio oplećak.

7 Kad javiše Saulu, da je David otišao u Keilu, pomisli Saul: "Bog mi ga je izručio u ruke; jer je sam zatvorio otišavši u grad, koji ima vrata i prijevornice."

8 Stoga Saul podiže sav narod na vojsku, da ide na Keilu i zatvori Davida i ljude njegove.

9 Kad David doznade, da mu Saul kuje zlo, zamoli svećenika Abiatara: "Donesi oplećak ovamo!"

10 Tada reče David: "Gospode, Bože Izraelov! Doznao je sluga tvoj, da Saul namjerava poći u Keilu, da uništi grad radi mene.

11 Hoće li me stanovnici Keile izručiti njemu? Hoće li doći Saul, kao što je čuo sluga tvoj? Gospode, Bože Izraelov, objavi to slugi svojemu!" Gospod odgovori: "Doći će."

12 David zapita dalje: "Hoće li stanovnici Keile mene i moje ljude izručiti Saulu?" Gospod odgovori: "Oni će vas izručiti."

13 Tada se David podiže sa svojim ljudima, oko šest stotina ljudi. Oni ostaviše Keilu i četovaše ovamo i tamo. Kad Saulu javiše, da je David umakao iz Keile, tada on ne htjede da ide.

14 David se je zadržavao u pustinji na gorskim visinama, osobito je boravio na gori u pustinji Zifu. Saul ga je čitavo vrijeme tražio, ali ne dade Bog da on pane u njegove ruke.

15 Znao je David, da je Saul bio izašao, da mu radi o glavi. Dok se je David nalazio u šumi u pustinji Zifu,

16 Podiže se Saulov sin Jonatan, ode k Davidu u šumu i ohrabri ga u Bogu

[17] Rekavši mu: "Ne boj se, jer te neće pogoditi ruka mojega oca Saula, nego ćeš ti postati kralj nad Izraelom, a ja ću biti drugi za tobom. I moj otac Saul zna to."

[18] Tada sklopiše obadvojica savez pred Gospodom. David osta u šumi, a Jonatan se vrati kući.

[19] Jednoga dana dođoše Zifeji k Saulu u Gibeu i javiše: "David se krije kod nas na gorskim visinama kod šumi, na brdu Hakili, što leži južno od pustinje.

[20] Pa dođi, kralju, kad ti bude volja i naše će onda biti, da ga predamo u ruke kralju."

[21] Saul odgovori: "Gospod neka vas blagoslovi, što me požaliste!

[22] Idite sada, pripazite još točnije i brižno istražite mjesto njegova boravka! Tko ga je ondje vidio? Jer mi rekoše, da je vrlo lukav.

[23] Istražite točno sva skrovišta, u kojima se krije! Onda mi se svakako vratite! Ja ću tada poći s vama, i ako još bude u zemlji, pronaći ću ga među svima tisućama Judinim."

[24] Tada ustadoše i otidoše u Zif prije Saula. David se je nalazio tada sa svojim ljudima u pustinji Maonu, u ravnici južno od pustinje.

[25] I Saul izađe sa svojim ljudima da ga traži. Čim to javiše Davidu, otide on u Selu, što leži u pustinji Maonu. Kad to saznade Saul, otide za Davidom u pustinju Maon.

[26] Saul je išao jednom stranom planine, David sa svojim ljudima drugom stranom. David je htio da umakne Saulu, a Saul je sa svojim ljudima bio upravo spreman da opkoli Davida i njegove ljude i da ih pohvata.

[27] Tada stiže glasnik Saulu i javi: "Dođi brže! Filisteji navališe na zemlju."

[28] Nato Saul odustade od proganjanja Davida i ode proti Filistejima. Zato se prozva ono mjesto "Hridina rastave".

1 Samuelova, glava 24

[1] Odanle otide David i stade na gorskim visinama engadskim.

[2] Kad se je Saul bio vratio od proganjanja Filisteja, javiše mu: "David je sada u pustinji engadskoj."

[3] Tada uze Saul tri tisuće ljudi izabranih iz svega Izraela i diže se da traži Davida i ljude njegove istočno od hridina kozorogovih.

[4] Kad putem dođe k torovima ovčjim, bila je tamo pećina. Saul uđe u nju, da obavi svoju potrebu. A David i njegovi bili su se nastanili u dnu te pećine.

[5] Davidovi ljudi rekoše mu: "Eto, ovo je dan, za koji ti reče Gospod: "Evo! Predat ću ti u ruke neprijatelja tvojega, da učiniš s njim, što ti je volja!" David ustade, te neopaženo odsiječe skut od plašta Saulova.

[6] Ali poslije udari Davida savjest, što je bio odsjekao skut Saulu.

[7] I reče svojim ljudima: "Gospod neka me očuva, da tako što učinim gospodaru svojemu, pomazaniku Gospodnjem, i da podignem ruku svoju na njega, jer on je pomazanik Gospodnji."

[8] I ukori David ljude svoje i ne dopusti im da ustanu na Saula. Kad je Saul bio ostavio pećinu i pošao dalje svojim putem,

[9] Ustade tada David, izađe iz pećine i povika za Saulom: "Gospodaru i kralju moj!" Kad se okrenu Saul, baci se David licem na zemlju i pokloni mu se.

[10] Tada viknu David Saulu: "Zašto slušaš što ti kažu ljudi, koji govore, da misli David na tvoju propast?

[11] Evo, na današnji dan vidio si vlastitim očima, da te je Gospod danas u pećini bio predao u moje ruke. Nagovarali su me, da te ubijem. Ali sam te sačuvao i rekao: "Neću dignuti ruke svoje na gospodara svojega, jer on je pomazanik Gospodnji.

[12] A evo, oče moj, vidi skut od plašta svojega u mojoj ruci! Po tom, da sam odsjekao samo skut od plašta tvojega, a tebe nijesam ubio, možeš jasno spoznati, da ne mislim na zloću i izdaju i da se ne ogrješujem o tebe, premda mi ti radiš o glavi.

[13] Gospod neka bude sudac između mene i tebe, Gospod neka me osveti od tebe – ali ruka se moja neće podignuti na te.

[14] Već stara poslovica kaže: Samo od bezbožnika izlazi bezbožnost. Ali moja ruka neće biti proti tebi.

[15] Za kim to izlazi kralj Izraelov? Koga goniš? Mrtva psa. Buhu jednu.

[16] Pa neka bude Gospod sudac i neka rasudi između mene i tebe! On neka pogleda za pravednikom neka vodi stvar i neka mi pribavi pravo proti tebi!"

[17] Kad David izgovori sve riječi Saulu, povika Saul: "To je tvoj glas, sine moj Davide!" I Saul uze glasno plakati.

[18] On reče Davidu: "Ti si bolji od mene; jer ti meni iskazuješ dobro, a ja sam tebi činio zlo.

[19] Danas si mi eto pokazao, što si mi dobra iskazao: Nijesi me ubio, premda me Gospod dade tebi u ruke.

[20] Tko bi stigavši neprijatelja svojega pustio ga da ide mirno svojim putem? Gospod neka ti iskaže dobro za ovo, što si mi učinio danas!

[21] Sad znam sigurno, da ćeš biti kralj i da će po tebi postojati kraljevstvo Izraelovo.

[22] Zato mi se sada zakuni Gospodom, da nećeš istrijebiti potomaka mojih iza moje smrti i da nećeš imena mojega iskorijeniti iz kuće moje očinske!"

[23] David se zakle Saulu. Tada se Saul vrati kući, a David ode sa svojim ljudima na visinu gorsku.

1 Samuelova, glava 25

[1] Uto umrije Samuel. Sav Izrael skupi se i održa mu tugovanje. Pokopaše ga kod kuće njegove u Rami. Jednoga dana ustade David i siđe u pustinju.

[2] U Maonu živio je čovjek, koji je svoje imanje imao u Karmelu. Čovjek je bio vrlo bogat. Posjedovao je tri tisuće ovaca i tisuću koza. On je upravo bio u Karmelu zaposlen striženjem ovaca.

[3] Čovjek se je zvao Nabal, njegova žena Abigaila žena je bila mudra i vrlo lijepa, a čovjek surov i opak, pravi Kalebovac.

[4] I kad David u pustinji doznade, da Nabal striže svoje ovce,

[5] Posla on tamo deset ljudi. David je dao ljudima ovaj nalog: "Idite u Karmel, pođite k Nabalu, pozdravite ga od mene,

[6] I uz pozdrav recite: "Mir tebi, mir kući tvojoj i mir svemu, što posjeduješ!

[7] Čuo sam eto, da imaš striženje ovaca. Pastiri su se tvoji zadržavali među nama. Nijesmo im nikada ništa učinili nažao. Nikada im nije ništa nestalo, dokle su god bili u Karmelu.

[8] Pitaj samo sluge svoje, oni ti mogu to potvrditi. Zato budi dobar ovim ljudima! Dolazimo u svečan dan. Daj dakle slugama svojim i svojemu sinu Davidu, što ti dođe do ruke!"

[9] Kad dođoše ljudi Davidovi, rekoše Nabalu sve to u ime Davidovo. Onda su čekali.

[10] A Nabal odgovori ljudima Davidovim: "Tko je David? Tko je sin Jesejev? Danas ima dosta sluga, što bježe od svojih gospodara.

[11] Zar da uzmem kruh svoj, vodu svoju i stoku svoju, što sam je zaklao za svoje strigače i da to dadnem ljudima, za koje ni ne znam, odakle su došli?"

[12] Ljudi Davidovi zaputiše natrag i vratiše se kući. Kad dođoše Davidu, javiše mu sav slučaj.

[13] Odmah zapovjedi David svojim ljudima: "Svaki neka pripaše svoj mač!" Svaki pripasa svoj mač; i David pripasa svoj mač. Onda izađoše pod vodstvom Davidovim, jedno četiri stotine ljudi; dvjesta ostaše kod prtljaga.

[14] Međutim jedan od sluga dojavi ženi Nabalovoj, Abigaili: "Upravo je David iz pustinje poslao glasnike, da pozdrave gospodara našega; a on ih otjera.

[15] A ti su nam ljudi bili vrlo dobri. Nikada nam nijesu ništa našao učinili. Nikada nam nije ništa nestalo, dokle smo god išli u njihovoj blizini, kad smo bili na polju.

[16] Bili su dakle zid oko nas danju i noću, dokle smo god čuvali ovce u njihovoj blizini.

17 Pa promisli i vidi, što ćeš učiniti; jer je gotovo zlo gospodaru našemu i cijeloj kući njegovoj. On je sam odveć opak, da bi se moglo s njim govoriti."

18 Brze uze Abigaila dvjesta kruhova, dvije mješine vina, pet ovaca zgotovljenih, pet mjerica pržena žita, sto grozdova osušenih i dvjesta gruda suhih smokava, natovari sve na magarce,

19 I zapovjedi slugama svojim, a da nije ništa rekla svojemu mužu Nabalu: "Hajdete naprijed; ja ću odmah doći za vama!"

20 Kad je ispod gore jahala na magarcu, dođe joj upravo u susret David sa svojim ljudima. Tako se ona susrete s njima.

21 A David je mislio: "Zaludu sam tome čovjeku čuvao u pustinji sav posjed njegov. Nikada mu ništa nije nestalo od svega imanja njegova. Sad on vraća zlo za dobro.

22 To i to neka Bog učini neprijateljima Davidovim, ako mu od svega, što ima, ostavim do zore išta muško!"

23 Kad Abigaila ugleda Davida, siđe brže s magarca, baci se pred Davida ničice na svoje lice i pokloni se duboko.

24 Tada mu pade k nogama i povika: "Uzimam na sebe tu krivnju zlodjela, gospodaru moj! Daj, molim, da pred tobom govori sluškinja tvoja! Poslušaj riječi sluškinje svoje!

25 Gospodaru moj, ne gledaj ništa na toga opakog čovjeka, Nabala; jer što kaže ime njegovo, to je on: Luđak se zove, i on je pun ludosti. Ja, sluškinja tvoja, nijesam vidjela ljudi, što si ih poslao, gospodaru moj!

26 Zato sada, gospodaru moj, tako živ bio Gospod i tako živ bio ti: Gospod te je od toga očuvao, da ideš na krv i da samovoljno pribaviš sebi pravdu. Neka kao Nabalu bude onima, koji su tebi neprijatelji i proti tebi, gospodaru moj, zlo misle!

27 A ovaj dar, što ti ga je sluškinja tvoja sa sobom donijela, gospodaru moj, određen je za ljude, koji te, gospodaru moj, prate na putovima tvojim.

28 Oprosti sluškinji svojoj prestupak njezin! Gospod će tebi, Gospodaru moj, utemeljiti kuću, što ima opstanak, jer ti, gospodaru moj, vojuješ bojeve Gospodnje. Pa neka se na tebi ne nađe nikakva nepravda, doklegod živiš!

29 Ako se tko digne da te progoni i da ti radi o glavi, to neka tvoj život, gospodaru
moj, netaknut bude očuvan u svežnju života kod Gospoda, Boga tvojega! A život
neprijatelja tvojih neka on baci kao iz praćke!

30 Kad onda Gospod tebi, gospodaru mojemu, dadne svako dobro, što ga je obećao, i
postavi te knezom nad Izraelom,

31 Tada neće tebi, gospodaru moj, biti spoticanja ni grižnje savjesti, da si prolio krv ni
za što i da si samovoljno sebi, gospodaru moj, pribavio pravdu. Kad onda Gospod
tebi, gospodaru moj, udijeli sreću, tada se spomeni i sluškinje svoje!"

32 David reče Abigaili: "Neka je blagoslovljen Gospod, Bog Izraelov, koji te sada
posla meni u susret!

33 Neka je blagoslovljena tvoja mudrost i neka si blagoslovljena sama ti, koja me
odvrati sada od toga, da ne idem na krv i da samovoljno ne pribavim sebi pravdu!

34 Jer tako živ bio Gospod, Bog Izraelov, koji me očuvao od toga, da ti učinim zlo: Da
mi nijesi brže izašla u susret, ne bi ostalo Nabalu do zore ništa muško!"

35 Nato primi David iz ruke njezine, što mu je bila sa sobom donijela, i reče joj: "Vrati
se u miru kući natrag! Eto, poslušah te i pogledah na te."

36 Kad se Abigaila vrati kući k Nabalu, imao je on upravo gozbu u svojoj kući, pravu
kraljevsku gozbu. Nabal je bio u najboljem raspoloženju i već vrlo pijan. Zato mu ona
ne pripovjedi ništa do jutra.

37 A ujutro, kad se je Nabal bio otrijeznio, priopći mu žena njegova, što se je
dogodilo. Tada mu obamrije srce u tijelu, i on postade kao kamen.

38 Iza jedno deset dana udari Gospod Nabala, te umrije.

39 Kad doču David, da je Nabal mrtav, povika: "Neka je blagoslovljen Gospod, koji
osveti pogrdu nanesenu mi od Nabala i mene, slugu svojega, zadrža oda zla! Gospod
pusti, da zloća Nabalova padne natrag na njega samoga," Jednoga dana posla David i
poruči Abigaili, da će je uzeti za ženu.

40 Ljudi Davidovi dođoše k Abigaili u Karmel i rekoše joj: "David nas šalje k tebi; on
bi te htio uzeti za ženu."

[41] Tada ustade ona, pokloni se licem do zemlje i reče: "Sluškinja tvoja spremna je rado da bude ropkinja tvoja i da pere noge slugama Gospodara svojega."

[42] Potom brže ustade Abigaila i sjede na magarca, Pet djevojaka njezinih pratilo ju. Tako pođe ona za glasnicima Davidovim i postade mu žena.

[43] Iz Jezreela dovede sebi David Ahinoamu. Tako postadoše obadvije njegove žene.

[44] Saul je bio međutim svoju kćer Mikalu, ženu Davidovu, dao Paltiju, sinu Laišovu iz Galima.

1 Samuelova, glava 26

[1] Zifeji dođoše k Saulu u Gibei i javiše: "David se krije u brdu Hakili na kraju pustinje."

[2] Tada Saul zaputi i siđe u pustinju Zif s tri tisuće izabranih Izraelaca, da traži Davida u pustinji Zif.

[3] Saul se utabori u brdu Hakili; što leži na kraju pustinje na putu, a David je bio u pustinji. Kad opazi, da Saul ide za njim u pustinju,

[4] Posla David uhode i doznade, da je Saul već tu.

[5] Tada se podiže David i stiže na mjesto, gdje se je utaborio Saul. David je mogao vidjeti mjesto, na kojem je ležao Saul sa svojim vojskovođom Abnerom, sinom Nerovim. Saul je naime ležao u gradbi od kola, a vojska je taborila naokolo oko njega.

[6] Tada se obrati David Hitejinu Ahimeleku i Abišaju, sinu Serujinu, bratu Joabovu, i upita: "Tko će sići s menom k Saulu u tabor?" Abišaj odgovori: "Ja ću sići s tobom,"

[7] Tako se David i Abišaj došuljaše noću k ljudima. Saul je ležao i spavao u gradbi od kola. Koplje mu pokraj glave zabodeno u zemlju. Abner i vojska ležali su naokolo oko njega.

[8] Abišaj reče Davidu "Danas ti dade Bog neprijatelja tvojega u ruke. Zato sada da ga pribodem kopljem njegovim za zemlju jednim jedinim udarom. Ne trebam drugi."

[9] A David reče Abišaju: "Ne ubijaj ga, jer tko bi bio podigao ruku na pomazanika Gospodnjega, a da bi ostao nekažnjen?"

[10] "Tako živ bio Gospod", nastavi David, "ili će ga Gospod ubiti, ili će doći dan njegov, kad mora umrijeti, ili će izaći u rat i poginuti.

[11] Ali neka me sačuva Gospod od toga, da dignem ruku na pomazanika Gospodnjega! Uzmi dakle koplje pokraj njegove glave i čašu za vodu! Onda hajdemo!"

[12] I uze David koplje i čašu za vodu pokraj Saulove glave, i udaljiše se, a da nitko nije to vidio ili opazio, i nitko se nije probudio, dapače su svi spavali, jer je bio došao na njih dubok, od Gospoda poslan san.

[13] David ode onda na drugu stranu i stade u nekoj udaljenosti navrh brda, tako da je među njima bio velik prostor.

[14] I povika David vojsci i Abneru, sinu Nerovu, ovako: "što se ne odazivaš, Abnere?" Abner reče: "Tko si, da buniš kralja?"

[15] David reče Abneru: "Ti si ipak junak. Nitko ti nije u Izraelu jednak. Zašto ne paziš na gospodara svojega, kralja? Netko se je ušuljao, da ubije kralja, gospodara tvojega.

[16] Nije ti na čast, što si učinio. Tako živ bio Gospod, zaslužili ste smrt, jer nijeste pazili na gospodara svojega, pomazanika Gospodnjega. Eto, gledaj, gdje je koplje kraljevo i čаsa za vodu pokraj njegove glave!"

[17] Tada poznade Saul glas Davidov i povika: "Je li to tvoj glas, sine moj Davide?" David reče: "Jest, gospodaru i kralju moj!"

[18] On nastavi: "Zašto progoni gospodar moj slugu svojega? Što sam učinio? Koja je krivnja u ruci mojoj?

[19] Kad bi ipak gospodar i kralj moj sad poslušao riječi sluge svojega! Ako te Gospod draži na mene, pa neka dobije žrtvu! Ako li su ljudi, neka su prokleti pred Gospodom, jer me sad izgone, da mi ne bude dijela na posjedu Gospodnjem, a kažu: "Idi, služi drugim bogovima!

[20] Ne! Moja krv neka padne na zemlju daleko od lica Gospodnjega; jer kralj Izraelov ide u lov za buhom jednom, kao kad se na gorama lovi jarebica."

[21] Saul odgovori: "Krivo sam činio. Vrati se natrag, sine moj Davide, jer ti neću više nikada zlo činiti; jer moj život bio je danas dragocjen u očima tvojim. Eto, ludo sam radio i ogriješio sam se teško."

[22] David reče na to: "Ovdje je koplje kraljevo. Neka dođe ovamo koji od sluga i neka ga uzme!

[23] Gospod plaća svakome njegovu pravdu i vjernost. Gospod te je danas predao u ruke moje. Ali ja ne htjedoh staviti ruku svoju na pomazanika Gospodnjega.

[24] Evo, kako je danas bio tvoj život dragocjen u očima mojim, tako neka bude moj život dragocjen u očima Gospodnjim! Neka me izbavi iz svake nevolje!"

[25] Tada povika Saul Davidu: "Da si blagoslovljen, moj sine Davide! Ti ćeš to izvesti i uspjeh imati." Nato otide David svojim putem, a Saul se vrati kući natrag.

1 Samuelova, glava 27

[1] David reče sebi: "Jednoga dana ipak će me ruka Saulova smaknuti. Ne preostaje mi ništa bolje, nego da pobjegnem u zemlju Filisteja, Tada će Saul odustati od toga, da me još dalje traži u svem području Izraelovu, i tako sam ja izmakao ruci njegovoj."

[2] Tako se podiže David i otide sa šest stotina ljudi, što ih je imao uza se, k Akišu, sinu Maokovu, kralju gatskomu.

[3] David se nastani kod Akiša u Gatu, on i ljudi njegovi, svaki sa svojom obitelji, David sa svoje obadvije žene, Ahinoamom od Jezreela i Abigailom, ženom Nabalovom, iz Karmela.

[4] Kad javiše Saulu, da je David utekao u Gat, nije ga dalje progonio.

[5] A David reče Akišu: "Ako sam našao milost u očima tvojim, neka mi se dadne za boravište jedan grad u zemlji, da mogu ondje stanovati. Čemu da sluga tvoj stanuje kod tebe u kraljevskom gradu?"

[6] I dade mu Akiš onoga dana Siklag. Zato Siklag pripada kraljevima Judinim do današnjega dana.

[7] I ostade David u zemlji Filisteja jednu godinu i četiri mjeseca.

[8] David je sada izlazio sa svojim ljudima. Oni su udarali na Gešureje, Girzeje i Amalečane; jer su to bili od starine stanovnici zemlje do Šura i Egipta.

[9] Kadgod bi David udario na zemlju, ne bi ostavio na životu ni ljude ni žene, uzeo bi ovce, goveda, magarce, deve i ruho, vratio bi se i došao opet k Akiš.

[10] Ako bi Akiš onda pitao: "Gdje ste ovaj put udarili" odgovorio bi David: "U južnoj zemlji Judinoj" ili "U južnoj zemlji jerahmeelskoj" ili "U južnoj zemlji kenijskoj."

[11] Ljude i žene nije David ostavljao na životu zato, da ih ne mora dovesti u Gat; jer je mislio: "Neka ne iskazuju proti nama: "Tako i tako uradio je David." Tako je postupao David za sve vrijeme, što ga je proveo u zemlji Filisteja.

[12] Akiš se je pouzdavao u Davida, jer je mislio: "Omrazio se je s narodom svojim u Izraelu. Tako će mi biti sluga zauvijek."

1 Samuelova, glava 28

[1] U ono vrijeme skupiše Filisteji vojsku svoju, da udare na Izraela. Akiš reče Davidu: "Znaj, da ćeš ići s menom na vojsku ti i ljudi tvoji."

[2] David odgovori Akišu: "Dobro, sad ćeš vidjeti, što može učiniti tvoj sluga." Akiš odgovori Davidu: "Dobro, postavljam te zauvijek svojim čuvarom."

[3] Samuel je bio umro, i sav je Izrael održao tugovanje za njim. Pokopaše ga u njegovu gradu Rami. A Saul je bio protjerao iz zemlje zaklinjače mrtvaca i vračare,

[4] I kad se Filisteji skupiše, izađoše i kod Šunama se utaboriše, skupi i Saul sve Izraele. Oni se utaboriše na Gilboi.

[5] Kad Saul ugleda tabor Filisteja, pade u tjeskobu i uplaši se veoma.

[6] Zato upita Saul Gospoda. Ali mu Gospod ne dade odgovora, ni u snu, ni preko Urima, ni preko proroka.

[7] I Saul zapovjedi slugama svojim: "Tražite mi ženu, koja zaklinje mrtvace! Ja ću ići k njoj i upitati je." Sluge njegove odgovoriše mu: "Evo, u End–Doru ima žena, koja može zaklinjati mrtvace."

[8] I Saul se učini nepoznatim, obuče druge haljine i zaputi praćen od dva čovjeka. Sad u noći dođoše k onoj ženi, reče: "Vračaj mi zaklinjući mrtvace i daj dozovi mi onoga, koga ti kažem!"

[9] Žena mu odgovori: Pa ti znaš, što je učinio Saul: "On je istrijebio u zemlji zaklinjače mrtvaca i vračare. Zašto mi mećeš zamku, da me ubiješ?"

[10] Ali joj se Saul zakle Gospodom: "Tako živ bio Gospod, ne će te u ovom slučaju pogoditi nikakva krivnja!"

[11] Tada ga upita žena: "Koga da ti dozovem?" On odgovori: "Dozovi mi Samuela!"

[12] Kad žena vidje Samuela, povika iza glasa i reče: "Zašto si me prevario? Pa ti si Saul."

[13] Kralj joj reče: "Ne boj se pa što vidiš?" Šena odgovori Saulu: "Nadljudsko biće vidjela sam gdje izlazi iz zemlje."

[14] On je upita: "Kako izgleda?" Ona odgovori: "Star čovjek izlazi zaogrnut plaštem!" Iz toga zaključi Saul, da je to Samuel. On prignu lice k zemlji i baci se ničice.

[15] A Samuel upita Saula: Zašto si pomeo moj mir i izazvao me?" Saul reče: "U velikoj sam muci. Filisteji stoje u ratu proti meni. A Bog se odvrati od mene i ne odgovara mi više ni preko proroka ni u snu: Zato pozvah tebe. Javi mi, što da činim!"

[16] Samuel odgovori: "Što pitaš mene, kad se je Gospod odvratio od tebe i postao tvoj neprijatelj?

[17] Gospod ti je samo učinio, što je unaprijed rekao preko mene. Gospod trga iz tvoje ruke kraljevstvo i daje ga takmacu tvojemu Davidu.

[18] Jer nijesi poslušao zapovjedi Gospodnje i nijesi izvršio žestokoga gnjeva njegova na Amaleku, zato ti je danas Gospod to učinio.

[19] I Izraela predaje Gospod s tobom u ruke Filistejima, Sutra ćeš sa sinovima svojim biti kod mene. I tabor Izraelov predat će Gospod u ruke Filistejima."

[20] Tada pade Saul odjedanput na zemlju koliko je dug, toliko se je uplašio od riječi Samuelovih. I onako nije više imao snage, jer cijeli dan i cijelu noć nije bio ništa jeo.

[21] Kad žena pristupi k Saulu i vidje ga toliko izvan sebe, reče mu: "Eto, sluškinja te je tvoja poslušala. Na kocku sam stavila svoj život i poslušala zapovijed, koju si mi dao.

[22] A sada i ti poslušaj sluškinju svoju! Dat ću ti malo kruha. Pojedi ga, da se okrijepiš i da mogneš poći svojim putem!"

[23] A on ne htjede i reče: "Ne mogu ništa jesti." A kad sa ženom navališe na njega i sluge njegove, posluša ih, ustade sa zemlje i sjede na jastuk.

[24] Šena je imala u kući tele ugojeno. Brze ga zakla. Onda uze brašna, umijesi ga i ispeče pogaču.

[25] To postavi pred Saula i sluge njegove. Pošto jedoše, digoše se i otidoše iste noći.

1 Samuelova, glava 29

[1] Filisteji skupiše svu vojsku svoju u Afek, a Izrael se utabori kod izvora, što leži u Jezreelu.

[2] I kako su knezovi filistejski išli sa svojim stotinama i tisućama, a i David je išao najposlije uz Akiša sa svojim ljudima,

[3] Rekoše knezovi filistejski: "Što će ovdje ti Hebreji?" Akiš reče knezovima filistejskim: "Pa to je David, sluga Saula, kralja izraelskoga. On je kod mene toliko godina i dana, i ne nađoh na njemu do danas ništa, otkako je prešao k meni.

[4] Ali se knezovi filistejski rasrdiše na njega i zatražiše od njega: "Pošlji natrag toga čovjeka! Neka se vrati na mjesto, što si mu ga odredio! Neka ne ide s nama u rat, da nas ne izda u boju! Čim bi mogao bolje opet omiljeti gospodaru svojemu negoli glavama ovih ljudi"

[5] Nije li to onaj David, kojemu se u čast pjevalo igrajući: "Saul pogubi svoju tisuću, a David svojih deset tisuća?"

[6] I dozva Akiš Davida i reče mu: "Tako živ bio Gospod, ti si pošten. Meni bi drago bilo, kad bi ti s menom izašao i ušao u boj. Ja ne nađoh na tebi do danas ništa nepravedno, otkako si prešao k meni. Ali nijesi po volji knezovima.

[7] Pa se eto vrati i idi s mirom kući! Ne čini ništa, što se ne dopada knezovima filistejskim!"

[8] David upita Akiša: "Ali što sam učinio, i što si našao na slugi svojemu, otkako sam stupio u tvoju službu, do današnjega dana, da ne idem skupa i da se ne borim proti neprijateljima gospodara svojega, kralja.

[9] A Akiš odgovori Davidu: "Znam, da si mi mio kao anđeo Božji. Ali knezovi filistejski izjavljuju: Neka on ne ide s nama u rat!

[10] Pa tako ustani sutra rano sa slugama gospodara svojega, što su došli s tobom! Ustanite rano, čim svane, pa idite!"

[11] I tako ustade David sa svojim ljudima sutradan rano, da se vrati u zemlju filistejsku. A Filisteji otidoše prema gradu Jezreelu.

1 Samuelova, glava 30

[1] Kad David sa svojim ljudima dođe treći dan u Siklag, bili su Amalečani upali u južnu zemlju i u Siklag, i bili su opljačkali Siklag i ognjem ga spalili.

[2] Žene i sve, što je bilo ondje, mlado i staro, bili su zarobili, a da nikoga ne ubiše. Odvedoše ih sa sobom, kad su odlazili.

[3] Kad David sa svojim ljudima dođe u grad, bio je grad pretvoren u pepeo, i njegove žene, sinovi i kćeri bili su zarobljeni i odvučeni.

[4] David i ljudi njegovi udariše plakati u sav glas, dokle već ne mogoše plakati.

[5] I obadvije žene Davidove, Ahinoama iz Jezreela i Abigaila, žena Nabalova, iz Karmela, bile su zarobljene i odvučene.

[6] David je bio na muci velikoj; jer su ljudi govorili o tom, da ga kamenuju, budući da je sav narod bio vrlo ogorčen zbog sinova i kćeri. Ali se David ohrabri u Gospodu, Bogu svojemu.

[7] David zapovjedi dakle svećeniku Abiataru, sinu Ahimelekovu: "Donesi mi oplećak!" Abiatar donese oplećak Davidu,

[8] Tada upita David Gospoda: "Imam li potjerati tu četu razbojničku, i hoću li je stignuti" On mu odgovori: "Potjeraj! Sigurno ćeš ih stignuti i ljude osloboditi."

9 I diže se David su šest stotina ljudi, što ih je imao kod sebe, i dođoše do rijeke Besora. Tu neki, što zaostaše, stadoše.

10 David su četiri stotine ljudi potjera dalje, a dvjesta ljudi osta, što sustaše te ne mogoše prijeći preko rijeke Besora.

11 U polju nađoše Jednoga Egipćanina, Dovedoše ga k Davidu, dadoše mu kruha da jede i vode da pije.

12 I dadoše mu komad smokvenjače i dva suha grozda. On pojede i dođe opet k sebi. Tri dana i tri noći nije naime bio ništa jeo i ništa pio.

13 Tada ga upita David: "Čiji si ti i odakle si?" On odgovori: "Ja sam mladić egipatski, rob jednoga Amalečanina, Gospodar moj ostavi me, jer se ja razboljeh prije tri dana.

14 Udarismo na južnu zemlju keretejsku i na Judinu, isto tako na južnu zemlju Kalebovu, i Siklag spalismo ognjem."

15 David ga upita: "Hoćeš li me odvesti k toj četi razbojničkoj?" On odgovori: "Zakuni mi se Bogom, da me nećeš ni ubiti ni gospodaru mojemu izručiti, pa ću te odvesti k toj četi razbojničkoj."

16 I kad ga je odveo, bili su se oni raširili po svoj pokrajini. Jeli su, pili su i svetkovali su zbog svoga velikog plijena, što su ga bili donijeli iz zemlje filistejske i iz zemlje Judine.

17 David ih je tukao od popodne do naveče idućega dana, tako da nitko od njih ne uteče, osim četiri stotine sluga, što pojahaše deve i pobjegoše.

18 Tako spasi David sve, što su bili ugrabili Amalečani. I obje žene svoje izbavi David.

19 Ništa im se ne izgubi, ni veliko ni malo, ni sinovi ni kćeri, i ništa od plijena, što su bill sa sobom uzeli, donese David sve natrag.

20 David dobi sve ovce i goveda. Gonili su ih pred drugim stadom i govorili su: "To je plijen Davidov!"

21 Kad se vrati David k onima dvjesta ljudi, što su bili sustali, te ne mogoše dalje ići s Davidom, i Što ih je bio ostavio na rijeci Besoru, izađoše oni u susret Davidu i

njegovim ljudima. David pristupi k ljudima i pozdravi ih.

22 Tada progovoriše svi zli i nevaljali ljudi između onih, što su bili s Davidom, i rekoše: "Jer nijesu išli s nama, zato im ne damo ništa od plijena, što ga izbavismo, osim svakome njegovu ženu i njegovu djecu. To neka uzmu sa sobom, pa neka idu!"

23 Ali David reče: "Ne činite tako, braćo moja, s onim, što nam je dao Gospod! On nas je sačuvao i dao nam u ruke razbojničku četu, što je bila napala na nas.

24 Tko može u tome biti vašega mišljenja? Ne, kakav je dio onome, koji je išao u boj, takav neka je dio i onome, koji je ostao kod prtljaga! Oni treba da imaju jednak dio!"

25 Tako ostade od onoga dana unapredak. On učini to zakonom i propisom u Izraelu do današnjega dana.

26 Kad se je vratio David u Siklag, posla od plijena starješinama Judinim, koji su mu bili prijatelji, i poruči im: "Evo vam dar od plijena neprijatelja Gospodnjih!"

27 Onima u Betelu, onima u Ramotu u južnoj zemlji i onima u Jeteru,

28 Onima u Aroeru, u Sifmotu i Eštemoi,

29 Onima u Rahalu, u gradovima kenijskim,

30 Onima u Hormi, u Kor−Ašanu i u Ataku,

31 Onima u Hebronu i svima mjestima, u koja je dolazio David s ljudima svojim.

1 Samuelova, glava 31

1 Međutim je bilo došlo do bitke među Izraelcima i Filistejima. Ljudi su Izraelovi bili nagnuli u bijeg pred Filistejima i ležali su na gori Gilboi na smrt ranjeni.

2 Filisteji se natisnuše za Saulom i sinovima njegovim. Pritom pogubiše Filisteji Jonatana, Abinadaba, Malkišua, sinove Saulove.

3 I za Saula posta boj vrlo težak. Napokon ga pogodiše strijele, i on bi teško ranjen od strijela.

4 Tada zapovjedi Saul momku, koji mu je nosio oružje: "Izvadi mač svoj i probodi me, da ne dođu ti pogani, probodu me i narugaju mi se!" Ali momak, što mu je nosio oružje, nećkao se, jer se je vrlo bojao. Tada Saul sam uze mač i baci se na njega.

5 Kad momak, što mu je nosio oružje, vidje, da je Saul mrtav, baci se i on na svoj mač i umrije s njim.

6 Tako pogibe Saul, tri sina njegova, momak, što mu je nosio oružje, i svi ljudi njegovi zajedno onoga dana.

7 Kad ljudi Izraelovi s onu stranu doline i Jordana doznaše, da su Izraelci pobjegli i da su mrtvi Saul i sinovi njegovi, ostao više gradove svoje i nagnuše u bijeg. I dođoše Filisteji i nastaniše se u njima.

8 Sutradan dođoše Filisteji, da opljačkaju pobijene. Kad nađoše Saula i tri sina njegova gdje leže na gori Gilboi,

9 Odsjekoše mu glavu i skidoše oružje s njega. Tada poslaše u zemlju filistejsku na sve strane, da dojave hramovima svojih idola i narodu vijest o pobjedi.

10 Oružje njegovo staviše u hram aštarte, a tijelo njegovo objesiše na zid Bet–Šana.

11 Kad su stanovnici Jabeša u Gileadu saznali, što su Filisteji učinili Saulu,

12 Podigoše se svi ljudi oboružani, i išavši svu noć skidoše tijelo Saulovo i tjelesa sinova njegovih sa zida betšanskoga. Donesoše ih u Jabeš i ondje ih spališe.

13 Tada uzeše kosti njihove, pokopaše ih pod tamariskom u Jabešu i postiše sedam dana.

Druga knjiga o Samuelu

2 Samuelova, glava 1

1 Kad se je iza smrti Saulove bio David vratio pobijedivši Amalečane i dva dana proboravio u Siklagu,

2 Dođe trećega dana iz tabora Saulova čovjek razdrtih haljina i glave posute prahom. Došavši k Davidu baci se smjerno na zemlju.

3 David ga upita: "Odakle ideš?" On mu odgovori: "Iz tabora izraelskoga utekoh."

4 David ga upita dalje: "Što se dogodilo? Pripovijedaj mi!" On je izvješćavao: "Vojska pobježe iz bitke. Mnogi od ljudi padoše i izgiboše. I Saul i njegov sin Jonatan mrtvi su."

5 Nato upita David mladoga čovjeka, koji mu donese taj glas: "Odakle znaš, da su Saul i njegov sin Jonatan mrtvi?"

6 Mladi čovjek, koji mu donese glas, odgovori: "Slučajno dođoh na goru Gilbou. Tada vidjeh Saula, gdje se naslonio na koplje svoje. Kola i konjici približavali se k njemu.

7 Kad se on okrenuo i ugledao mene, viknu me. Ja odgovorih: "Evo me!

8 On me tada upita: Tko si?, i ja mu odgovorih: Amalečanin sam.

9 Tada mi zapovjedi Pristupi k meni i usmrti me; jer su me obuzele muke, a još je sasvim duša u meni.

10 I pristupih k njemu i usmrtih ga; jer sam znao, da neće ostati živ, pošto pade. Tada uzeh kraljevski znak s njegove glave i grivnu s njegove ruke. I evo ih donosim gospodaru svojemu."

11 Tada David zgrabi haljine svoje i razdrije ih; isto tako učiniše svi ljudi, što su bili s njim.

[12] Ridali su i plakali i postili sve do večera za Saulom i njegovim sinom Jonatanom, za narodom Gospodnjim i kućom Izraelovom, što izgiboše od mača.

[13] Tada David upita mladoga čovjeka, koji mu donese glas: "Odakle si?" On odgovori: "Ja sam sin jednoga došljaka Amalečanina."

[14] A David mu reče: "Kako te nije bilo strah podići ruku svoju i ubiti pomazanika Gospodnjega?"

[15] I dozva David jednoga između vojnika svojih i zapovjedi: "Hodi, pogubi ga!" I on mu zadade smrtan udarac.

[16] A David mu doviknu: "Krv tvoja neka dođe na glavu tvoju; jer tvoja vlastita usta svjedočila su proti tebi, kad si rekao: Ja sam usmrtio pomazanika Gospodnjega."

[17] David zapjeva za Saulom i njegovim sinom Jonatanom ovu pjesmu tužaljku.

[18] On zapovjedi, neka sinovi Judini nauče ovu pjesmu strjelačku. Napisana je u knjizi junaka:

[19] "Na tvojim visinama Izraele, najbolji leže mrtvi! Kako padoše junaci?

[20] Šutite o tom u Gatu! Ne pronosite tu vijest po ulicama Aškelona! Inače se raduju kćeri filistejske. Inače glasno kliču kćeri pogana.

[21] Gore Gilboe! Ne padala rosa ni dažd na vas, niti na polja puna ploda prvoga: "jer tamo leže štitovi junaka, – štit Saulov, kao da ne bi bio nikada pomazan uljem –

[22] Zaštrapan krvlju pobijenih, mašću junaka. Nikada se nije vraćala natrag strijela Jonatanova; nikada nije dolazio kući mač Saulov bez uspjeha.

[23] Jest, Saul i Jonatan, mili i dragi: kao u životu, tako se i u smrti ne rastaviše! Brži su bili od orlova, jači od lavova.

[24] Kćeri Izraelove, plačite za Saulom, koji vas je lijepo oblačio u skerlet, zlatnim nakitom kitio vam haljine!

[25] Kako padoše junaci, u vrevi boja! Na tvojim visinama leži Jonatan mrtav.

[26] Žao mi je za tobom, brate moj, Jonatan! Kako si mi bio drag! Viša mi je bila ljubav tvoja od ljubavi ženske.

[27] Kako padoše junaci! Razbito je oružje ubojito."

2 Samuelova, glava 2

[1] Nato upita David Gospoda: "Imam li otići u koji grad Judin?" Gospod mu odgovori: "Otidi!" David upita dalje: "Kamo da otidem?" Odgovori mu "U Hebron."

[2] I David otide onamo s obadvije žene svoje, Ahinoamom iz Jezreela i Abigailom, ženom Nabalovom, iz Karmela.

[3] I ljude vojnike, koji su bili s njim, pusti da idu s njim, svakoga s obitelju svojom. Oni se nastaniše u gradovima Hebrona.

[4] Tada dođoše Judejci i pomazaše ondje Davida za kralja nad kućom Judinom. I kad javiše Davidu: "Ljudi od Jabeša u Gileadu pokopaše Saula",

[5] Posla David poslanike k ljudima od Jabeša u Gileadu i poruči im: "Da ste blagoslovljeni od Gospoda, što Saulu, gospodaru svojemu, iskazaste tu ljubav i pokopaste ga!

[6] Pa neka Gospod iskaže i vama ljubav i vjernost! A i ja ću vam iskazati dobru uslugu, što ste to učinili.

[7] A sada budite srčani i pokažite se kao hrabri ljudi; jer Saul, gospodar vaš, doduše je mrtav, ali zato je pleme Judino pomazalo mene za kralja svojega."

[8] Abner, sin Nerov, vojskovođa Saulov, uze Išbošeta, sina Saulova, odvede ga u Mahanaim,

[9] I učini ga kraljem nad Gileadom, Ašurom, Jezreelom, Efraimom, Benjaminom i svim Izraelom.

[10] Išbošet, sin Saulov, imao je četrdeset godina, kad postade kralj nad Izraelom. Vladao je samo dvije godine. Uz Davida pristajalo je samo pleme Judino.

[11] David je bio kralj u Hebronu nad plemenom Judinim sedam godina i šest mjeseci.

12 Iz Mahanaima izađe Abner, sin Nerov, s ljudima Išbošeta, sina Saulova, u Gibeon.

13 I Joab, sin Serujin, i ljudi Davidovi izađoše, Kod jezera u Gibeonu sretoše se. Jedni se utaboriše s ove strane, drugi s one strane jezera.

14 Tada doviknu Abner Joabu: "Neka se momci poigraju boja pred nama!" Joab odgovori: "Neka se pokažu!"

15 Postaviše se i stupiše jedni prema drugima na broj; dvanaest od Benjamina, od strane Išbošeta, sina Saulova, i dvanaest od ljudi Davidovih.

16 Svaki uhvati drugoga za glavu i tisnu protivniku mač u bok. Tako popadoše svi zajedno. Otuda se prozva ono mjesto "Polje neprijatelja". Ono leži kod Gibeona.

17 I zametnu se onoga dana veoma žestok boj. Ljudi Davidovi potukoše Abnera i Izraele.

18 Bila su ondje i tri sina Serujina, Joab, Abišaj i Asahel. Asahel je bio brzonog kao srna u polju.

19 I kad je Asahel potjerao Abnera, a da nije svrnuo desno ili lijevo od Abnera,

20 Obazre se Abner i upita: "Jesi li Asahel?" On odgovori: "Ja sam."

21 Tada ga zamoli Abner: "Svrni desno ili lijevo, uhvati jednoga od tih mladih ljudi i uzmi sebi odoru!" Ali Asahel ne htjede da odstupi od njega.

22 I Abner opet pozva Asahela: "Odstupi od mene! Zašto da te sastavim sa zemljom? Kako bih još mogao doći na oči tvojemu bratu Joabu?"

23 Ali on ne htjede da odstupi od njega. Tada mu Abner tisnu koplje u slabine, tako da je koplje izašlo nazad. On pade ondje i umrije na mjestu. Svi su se, koji dođoše na to mjesto, gdje pade i pogibe Asahel, zaustavili ondje.

24 Samo Joab i Abišaj potjeraše Abnera. Upravo zađe sunce, kad stigoše do brežuljka Ame, što leži prema Giji na putu u pustinju Gibeon.

25 Ovdje se skupiše sinovi Benjaminovi kod Abnera, svrstaše se u jednu četu i stadoše navrh jednoga brda.

[26] I Abner doviknu Joabu: "Zar da mač vječno proždire? Ne vidiš li, da će svršetak biti strašan? Zašto ne zapovjediš ljudima, da se prođu braće svoje?"

[27] Joab odgovori: "Tako živ bio Bog, da ti nijesi govorio, ljudi bi se još jutros bili povukli od proganjanja braće svoje."

[28] I zatrubi Joab u trubu. Odmah se zaustaviše svi ljudi, prestadoše dalje tjerati Izraele i prekinuše boj.

[29] Abner i ljudi njegovi išli su preko ravnice jordanske cijelu onu noć, prijeđoše Jordan, prođoše sav Bet–Horon i dođoše u Mahanaim.

[30] Kad je Joab bio odustao od proganjanja Abnera i svu četu skupio, nije bilo od ljudi Davidovih devetnaest momaka, uz to Asahel.

[31] Naprotiv su momci Davidovi od sinova Benjaminovih i ostalih ljudi Abnerovih pobili tri stotine i šezdeset momaka, koji izgiboše.

[32] Asahela uzeše sa sobom i pokopaše ga u grobu oca njegova u Betlehemu. Joab i ljudi njegovi išli su svu noć. Kad je osvanuo dan, bili su u Hebronu.

2 Samuelova, glava 3

[1] Ali rat između kuće Saulove i kuće Davidove potrajao je još dalje. David je postajao sve moćniji, kamo Saulova sve slabija.

[2] U Hebronu rodiše se Davidu ovi sinovi: "Njegov prvorođenac bio je Amnon, od Ahinoame iz Jezreela;

[3] Njegov drugi bio je Kileab, od Abigaile, žene Nabalove iz Karmela; treći je bio Absalom, sin Maake, kćeri kralja Talmaja od Gešura;

[4] Četvrti Adonija, sin Hagitin; peti Šefatija, sin Abitalin;

[5] Šesti Jitream od Egle, žene Davidove. Oni se rodiše Davidu u Hebronu.

[6] Dok je bio rat između kuće Saulove i kuće Davidove, držao je Abner vjerno uz kuću Saulovu.

7 A Saul je bio imao inoču, koja se zvala Rispah, kći Ajina. Jednoga dana upita Išbošet Abnera: "Zašto se miješaš s inočom mojega oca?"

8 Abner se vrlo razgnjevi na upit Išbošetov i povika: "Jesam li ja pasja glava judejska? Do danas činio sam samo dobro kući Saula, oca tvojega, i braći njegovoj i prijateljima njegovim. Brinuo sam se za to, da nijesi pao u ruke Davidove, a danas me prekoravaš radi jedne žene.

9 Ovo i ono neka Bog učini Abneru, ako ne ostvarim ono, za što se je Gospod zakleo Davidu:

10 Otrgnut ću kraljevstvo kući Saulovoj i prijestolje Davidovo podignuti nad Izraelom i Judom od Dana do Beer−Šebe."

11 On se ne usudi ništa odgovoriti Abneru, jer ga se je bojao veoma.

12 I Abner posla odmah poslanike k Davidu i poruči: "Čija je zemlja?" I zamoli: "Učini eto savez s menom! Tada će ruka moja biti s tobom, i ja ću svega Izraela privesti k tebi."

13 On odgovori: "Dobro! Ja ću sklopiti savez s tobom. Samo jedno tražim od tebe: "Ne smiješ mi stupiti pred oči, osim ako mi dovedeš sa sobom Mikalu, kćer Saulovu, kad dođeš da mi se predstaviš"

14 Ujedno posla David poslanike k Išbošetu, sinu Saulovu, i poruči: "Daj mi natrag ženu moju Mikalu, koju sam dobio za što prednjih kožica filistejskih."

15 Išbošet posla i dade je uzeti od njezina muža Paltiela, sina Laišova.

16 Njezin muž išao je s njom i pratio ju plačući do Bahurima, Ali mu reče Abner: "Gledaj da se odstraniš!" I on se vrati.

17 Abner se porazgovori i sa starješinama izraelskim i reče: "Već odavna htjedoste imati Davida za kralja nad vama.

18 Sada izvedite to; jer je Gospod obećao Davidu: "Rukom sluge mojega Davida izbavit ću narod svoj Izraela iz ruku Filisteja i svih njegovih neprijatelja."

19 Tako je isto govorio Abner sa sinovima Benjaminovim. Tada zaputi Abner, da i Davidu u Hebronu priopći sve, što su bili zaključili Izrael i sav Benjamin.

[20] I dođe Abner s dvadeset ljudi k Davidu u Hebron. David priredi gozbu za Abnera i za ljude, što su bili s njim.

[21] Pritom obeća Abner Davidu: "Ustat ću i poći, i sav ću narod Izraelov okupiti oko gospodara svojega, kralja, da sklope ugovor s tobom. Onda ćeš biti svuda kralj, kako si to želio." Nato David otpusti Abnera da ide s mirom.

[22] Tada su se upravo vraćali iz boja ljudi Davidovi i Joab i nosili su sa sobom bogat plijen. Abner nije više bio kod Davida u Hebronu; jer ga je bio već otpustio da otide s mirom.

[23] Kad Joab i sva četa, što ga je pratila, stiže, javiše Joabu: "Abner, sin Nerov, došao je kralju, i on ga otpusti da opet otide s mirom."

[24] Joab pođe kralju i reče: "Što si učinio? Abner je bio kod tebe. Zašto si ga pustio da otide s mirom?

[25] Pa ti poznaš Abnera, sina Nerova. On je samo došao, da te prevari, da vidi, kamo polaziš i ne polaziš, i da dozna sve, što radiš."

[26] Kad je Joab bio otišao od Davida, posla glasnike za Abnerom. Oni ga vratiše od studenca Sire, a da nije ništa znao David o tom.

[27] I kad se vrati Abner u Hebron, uze ga Joab na stranu pod vrata, kao da hoće govoriti s njim nasamo. Pritom ga radi krvi svojega brata Asahela ubode u slabine, da je umro.

[28] Kad David poslije to saznade, povika: "Ja i kraljevstvo moje nedužni smo pred Gospodom zauvijek na krvi Abnera, sina Nerova.

[29] Neka padne na glavu Joabovu i na svu očinsku kuću njegovu! Neka kuća Joabova ne bude nikada bez ljudi, što imaju tečenje sjemena i gubu, nikada bez ljudi, koji se podupiru na šljake, koji padaju od mača i nemaju kruha!

[30] A Joab i njegov brat Abišaj ubiše Abnera, što on pogubi njihova brata Asahela kod Gibeona u boju."

[31] David zapovjedi Joabu i svemu narodu, što je bio s njim: "Razderite haljine svoje, obucite odjeću žalosti i tugujte za Abnerom!" Kralj David išao je za nosilima.

32 Kad Abnera pokopaše u Hebronu, udari kralj na grobu Abnerovu u glasan plač. I sav je narod plakao.

33 Kralj sastavi pjesmu tužaljku za Abnerom i zapjeva: "Kako umire bezumnik, tako morade umrijeti Abner:

34 Ruke tvoje nijesu bile svezane, i noge tvoje nijesu bile u okovima. Pao si, kao što se pada od nevaljalih ljudi." I sav narod zaplaka još većma za njim.

35 Kad onda dođe sav narod, da skloni Davida da jede, dok je još bio dan, zakle se David: "Bog neka mi učini ovo i ono, ako okusim kruha ili što drugo prije zalaska sunca!"

36 A sav je narod to čuo i po volji to mu je bilo, kao uopće sve, što je činio kralj, bilo je po volji svemu narodu.

37 U onaj dan poznade sav narod i sav Izrael, da umorstvo Abnera, sina Nerova, nije bilo izašlo od kralja.

38 Kralj reče slugama svojim: "Ne znate li, da je danas pao knez i velikan u Izraelu?

39 Ja san i danas još odveć slab, premda sam pomazan za kralja. Ovi ljudi, sinovi Serujini, jači su od mene. Neka Gospod plati onome, koji čini zlo, prema zloći njegovoj!"

2 Samuelova, glava 4

1 Kad sin Saulov doznade, da je Abner poginuo u Hebronu, klonu mu srčanost, i sav se Izrael smete.

2 A imao je sin Saulov dvojicu vođa nad četama. Jedan se je zvao Baana, drugi Rekab. Bili su sinovi Benjaminovca Rimona iz Beerota – i Beerot se naime broji Benjaminu,

3 Ipak su stanovnici Beerota pobjegli u Gitaim i stoje tamo kao došljaci do današnjega dana.

4 Jonatan, sin Saulov, imao je sina, koji je na obje noge bio hrom. Bilo mu je pet godina, kad stiže glas o Saulu i Jonatanu iz Jezreela. Tada ga je bila uzela dadilja njegova i pobjegla. U brzini bijega pade on i postade tako hrom. Zvao se je

Mefibošet.

5 Sinovi Rimona iz Beerota dakle, Rekab i Baana, digoše se i pođoše za podnevne žege u kuću Išbošetovu, kad je otpočivao opodne.

6 Prodriješe u nutrinu kuće, kao da htjedoše uzeti pšenice, i probodoše ga u slabine. Nato se udaljiše Rekab i njegov brat Baana.

7 Kad su bili došli u kuću, ležao je on na postelji svojoj u spavaonici. Oni ga ubiše, odsjekoše mu glavu, uzeše glavu, pa su išli cijelu onu noć niz ravnicu jordansku.

8 I donesoše glavu Išbošetovu k Davidu u Hebron i rekoše kralju: "Evo glave Išbošeta, sina Saulova, neprijatelja tvojega, koji ti je radio o glavi! Tako danas osveti Gospod mojega gospodara, kralja, od Saula i njegova potomka."

9 David reče Rekabu i njegovu bratu Baani, sinovima Rimona iz Beerota, i reče im: "Tako živ bio Gospod, koji je izbavio život moj iz svake tjeskobe,

10 Ja sam onoga, koji mi donese glas: Saul je mrtav, i koji je mislio da je sretan glasnik, dao uhvatiti i ubiti ga u Siklagu, a ipak sam mu bio morao platiti za njegovu vijest.

11 I kad ljudi opaki ubiše čovjeka nedužna u kući njegovoj na postelji njegovoj, da ja onda ne tražim od vas krv njegovu i da vas ne istrijebim sa zemlje?"

12 I David dade zapovijed vojnicima. Oni ih pogubiše, odsjekoše im ruke i noge i objesiše ih kod jezera u Hebronu. Glavu Išbošetovu uzeše i pokopaše je u grobu Abnerovu u Hebronu.

2 Samuelova, glava 5

1 Tada dođoše sva plemena izraelska k Davidu u Hebron i rekoše: "Evo, mi smo od tvojega mesa i od tvoje krvi.

2 Već prije, kad je još Saul bio kralj nas, ti si bio onaj, koji je u boj odvodio i opet kući dovodio Izraela. Tebi je obećao Gospod: "Ti ćeš pasti narod moj Izraela, i ti ćeš biti knez nad Izraelom!"

3 Kad su se tako bile našle kod kralja u Hebronu sve starješine, skloni kralj David a njima u Hebronu pred Gospodom savez. Tada pomazaše Davida za kralja nad

Izraelom.

4 Trideset godina bilo je Davidu, kad je postao kralj, i četrdeset godina bio je kralj.

5 U Hebronu vladao je sedam godina i šest mjeseci nad Judom, u Jerusalemu vladao je trideset i tri godine nad svim Izraelom i Judom.

6 Jednoga dana otide kralj sa svojim vojnicima u Jerusalem proti Jebusejima, koji su živjeli u onoj zemlji. Oni rekoše Davidu: "Nećeš ući ovamo, nego će te protjerati slijepi i hromi." Stim htjedoše reći: "David neće ući ovamo."

7 Ipak David osvoji tvrđavu Sion, to je kasniji grad Davidov.

8 Tada reče David: "Tko pobije Jebuseje i dopre do vodovoda i uzme slijepe i hrome, koji mrze na život Davidov, dobit će nagradu." Zato se kaže: "Slijep i hrom ne smije doći u kuću."

9 David uze stan u tvrđavi i nazva je gradom Davidovim; i pogradi je David unaokolo od Mila i unutra.

10 Sve je više rasla moć Davidova, jer je Gospod, Bog nad vojskama, bio s njim.

11 Hiram, kralj Tira, posla k Davidu poslanike s drvima cedrovim, s drvodjeljama i kamenarima, da grade palaču Davidu.

12 David spoznade, da ga je Gospod potvrdio kao kralja nad Izraelom i da je podigao ugled vladavini njegovoj radi naroda svojega Izraela.

13 David uze sebi još daljne inoče i žene iz Jerusalema, izakako se je bio preselio tamo iz Hebrona. Tako mu se rodi još više sinova i kćeri.

14 Ovo su imena onih, koji mu se rodiše u Jerusalemu: "Šamua, Šobab, Natan, Salomon,

15 Ibhar, Elišua, Nefeg, Jafija,

16 Elišama, Eliada i Elifelet.

17 Kad čuše Filisteji, da su pomazali Davida za kralja nad Izraelom, izađoše svi Filisteji, da uhvate Davida. Čim David doču to, otide u tvrđavu.

[18] Filisteji dođoše i raširiše se u dolini Refaimskoj.

[19] David upita Gospoda: "Hodu li izaći proti Filistejima? Hoćeš li ih dati u moje ruke?" Gospod odgovori Davidu: "Izađi, jer ću dati Filisteje u tvoje ruke."

[20] Tada dođe David u Baal–Perasim Ondje ih pobi David. On povika: "Gospod prodrije preda mnom neprijatelje moje, kao što voda prodire nasip." Zato se prozva ono mjesto Baal–Perasim.

[21] Idolske likove, što ih ondje ostaviše, odnesoše David i ljudi njegovi.

[22] Kad još jednom dođoše Filisteji i raširiše se po dolini Refaimskoj,

[23] Upita David Gospoda On odgovori "Ne izlazi, nego ih zaobiđi, pa udari na njih od dudovih stabala!

[24] Čim čuješ da zašušti po vrhovima dudovih stabala, onda se opremi hitro; jer tada ide pred tobom Gospod, da pobije vojsku filistejsku!"

[25] David učini tako, kako mu je bio Gospod zapovjedio, i pobi Filisteje od Gebe do u blizinu Gezera.

2 Samuelova, glava 6

[1] Jednoga dana skupi David opet izabrane u Izraelu, trideset tisuća ljudi.

[2] Tada se podiže David i otide sa svim vojnicima, što su bili s njim, od Baale u Judi, da odatle prenesu kovčeg Božji, koji nosi ime: "Ime Gospoda nad vojskama, koji vlada nad kerubinima".

[3] Metnuše kovčeg Božji na nova kola i povezoše ga iz kuće Abinadabove, koja je bila na brdu. Uza i Ahio, sinovi Abinadabovi, vodili su nova kola.

[4] Tako odvezoše kovčeg Božji iz kuće Abinadabove, koja je bila na brdu. Ahio je išao pred kovčegom.

[5] David i svi Izraelci igrali su puni revnosti pred Gospodom, i pjevale se pjesme uz pratnju citara, harfa, bubnjeva, zvončića i cimbala.

[6] Kad dođoše do gumna Nakonova, prihvati Uza za kovčeg Božji i pridrža ga čvrsto, jer volovi potegoše na stranu.

[7] Tada se raspali gnjev Gospodnji na Uzu, i udari ga Bog ondje radi njegove opačine. On umrije ondje uz kovčeg Božji.

[8] David se vrlo ožalosti, što Gospod ubi Uzu. Zato se prozva ono mjesto Perez Uza do današnjega dana.

[9] Jer se David u onaj dan uplaši pred Gospodom i pomisli: Kako će doći k meni kovčeg Gospodnji.

[10] Ne dade David odvesti kovčeg Gospodnji u grad Davidov; nego ga skloni David u kuću Obed−Edoma iz Gata.

[11] Tako ostade kovčeg Gospodnji tri mjeseca u kući Obed−Edoma iz Gata. Gospod blagoslovi Obed−Edoma i svu kuću njegovu.

[12] Kad javiše kralju Davidu: "Gospod blagoslovi kuću Obed−Edomovu i sav posjed njegov radi kovčega Božjega", otide David i pun radosti prenese kovčeg Božji, iz kuće Obed−Edomove u grad Davidov.

[13] Kad su nosioci kovčega Gospodnjega bili učinili šest koraka, žrtvova on volove i tovnu telad.

[14] Sam je David pun revnosti igrao pred Gospodom. Pritom je bio David ogrnut samo oplećkom lanenim.

[15] Tako David sa svim Izraelcima uznese kovčeg Gospodnji kličući i trubeći u trube.

[16] Kad je kovčeg Gospodnji ulazio u grad Davidov, gledala je Mikala, kći Saulova, kroz prozor i vidjela kralja Davida gdje skače i igra pred Gospodom. I prezre ga u srcu svojem.

[17] Tada unesoše kovčeg Gospodnji, staviše ga na svoje mjesto u šatoru, što ga je bio David podigao za njega, i David prinese pred Gospodom žrtve paljenice i žrtve mirotvorne.

[18] Kad prinese David žrtve paljenice i žrtve mirotvorne, blagoslovi narod u ime Gospoda nad vojskama.

[19] On dade razdijeliti među sav narod, svemu mnoštvu Izraelaca, ljudima i ženama, svakome pojedincu po jedan kruh, komad mesa i kolač od grožđa. Tada ode sav narod kući.

[20] Kad se vrati David, da pozdravi svoju obitelj, dođe Davidu u susret Mikala, kći Saulova, i reče: "Kako se je danas časno ponio kralj Izraelov, kad se je otkrio pred sluškinjama sluga svojih, kao što čine nitkovi!"

[21] A David reče Mikali: "Pred Gospodom, koji me je izabrao pred ocem tvojim i cijelom kućom njegovom i odredio me za kneza nad narodom Gospodnjim, nad Izraelom, jest, pred Gospodom hoću igrati,

[22] Pa makar se ja morao još više poniziti i još manji biti u očima svojim. Ali kod sluškinja, o kojima govoriš, kod njih ću se još časniji pokazati."

[23] A Mikala, kći Saulova, ne imade poroda sve do smrti svoje.

2 Samuelova, glava 7

[1] Kad se je kralj bio uselio u svoju palaču i Gospod mu pribavio mir od svih unaokolo neprijatelja njegovih,

[2] Reče kralj proroku Natanu: "Evo, ja stojim u palači od cedra, a kovčeg Božji stoji pod pokrovom šatorskim.

[3] Natan odgovori kralju: "Izvedi sve, što ti je u srcu, jer je Gospod s tobom."

[4] Ali još u istoj noći dođe riječ Gospodnja Natanu:

[5] "Idi i reci slugi mojemu Davidu: "Ovako veli Gospod: "Ti hoćeš da mi gradiš palaču, da u njoj stanujem?

[6] A ja nijesam nikada stanovao u palači odonda, kad izvedoh sinove Izraelove iz Egipta, do današnjega dana. Dapače sam okolo putovao i stanovao u šatoru.

[7] Jesam li, dok sam među svima Izraelcima okolo hodio, kojemu od sudaca Izraelovih, kojima zapovjedih, da pasu narod moj Izraela, ikada jednu riječ rekao: "Zašto mi ne sagradiste palaču od cedra?

[8] Zato reci sada slugi mojemu Davidu Ovako veli Gospod nad vojskama: "Ja te uzeh s
paše iza stada, da budeš knez narodu mojemu Izraelu,

[9] Bio sam s tobom kod svega, što si preduzimao, i uništio sam ispred tebe sve tvoje
neprijatelje. Ja ću ti steći veliko ime, kako ga samo imaju najveći na zemlji.

[10] Ja ću odrediti mjesto narodu svojemu Izraelu i tamo ga posaditi, da mirno stanuje
na svojemu mjestu i da se više ne uznemiruje. Silnici neće ga više mučiti kao prije.

[11] Od onoga vremena, kad postavih suce nad narodom svojim Izraelom. Ja ću ti
pribaviti mir pred neprijateljima tvojim. Gospod ti javlja, da će ti Gospod sagraditi
kuću.

[12] Kad se navrše dani tvoji i počineš kod otaca svojih, odredit ću tvojega tjelesnog
sina nasljednikom tvojim i utvrdit ću kraljevstvo njegovo.

[13] On će sagraditi kuću imenu mojemu, i ja ću učvrstiti njegov kraljevsko prijestolje
za sva vremena.

[14] Ja ću mu biti otac, on neka mi bude sin! Počini li zlodjela, kaznit ću ga prutom
ljudskim i udarcima, kako ih zadaju ljudi.

[15] Ali naklonost moja neće se nikada odvratiti od njega, kao što sam je uklonio od
Saula, kojega uklonih od tebe.

[16] Kuća tvoja i kraljevstvo tvoje stajat će pred tobom dovijeka Prijestolje će tvoje
stajati tvrdo dovijeka!"

[17] Kad je Natan po svim ovim riječima i po svoj ovoj objavi govorio s Davidom,

[18] Ode kralj David, pade pred Gospodom i pomoli se: "Tko sam ja, svemogući
Gospode? Što je moja kuća, da si me doveo dovle?

[19] I nije ti to još bilo dosta, svemogući Gospode! Ti si dapače kući sluge svojega dao
obećanje za daleka vremena. Ti si postupao s menom kao s velikim čovjekom,
svemogući Gospode!

[20] Što će još David da ti kaže! Ta ti znaš slugu svojega, Svemogući Gospode!

[21] Radi riječi svoje i po srcu svojemu učinio si sve ovo veliko i slugi svojemu dao objavu.

[22] Zato si tako velik, Gospode i Bože! Nitko ti nije jednak. Osim tebe nema Boga po svemu, što smo čuli.

[23] Gdje je narod na zemlji kao tvoj narod Izrael, radi kojega je Bog došao, da ga iskupi sebi za narod, da mu steče ime, da za vas izvede velika i čudesna djela, da ispred naroda tvojega, što si ga izbavio iz Egipta, protjera narode i njihove bogove?

[24] Ti si sebi odredio svoj narod Izraela za sva vremena kao narod, i ti si, Gospode, postao Bog njihov.

[25] Pa daj, Gospode i Bože, da se obećanje, što si ga dao slugi svojemu i kući njegovoj, ispuni za sva vremena, i učini, što si obrekao!

[26] Tada će biti ime tvoje veliko dovijeka, i govorit će se: "Gospod nad vojskama jest Bog Izraelov, i kuća sluge tvojega Davida stajat će pred tobom.

[27] Jer ti, Gospod nad vojskama, Bog Izraelov, objavio si slugi svojemu: "Sagradit ću ti kuću. Zato se sluga tvoj usudi, da ti upravi ovu molitvu.

[28] Tako, svemogući Gospode, ti si Bog, i riječi su tvoje istina. Kad si slugi svojemu učinio ovo sjajno obećanje,

[29] Budi dakle voljan i blagoslovi kuću sluge svojega, da postoji pred tobom dovijeka, jer ti si, svemogući Gospode, to obećao. Pa neka tvojim blagoslovom bude blagoslovljena kuća sluge tvojega dovijeka!"

2 Samuelova, glava 8

[1] Poslije toga pobijedi David Filisteje, podjarmi ih i učini tako kraj prevlasti Filisteja na obali.

[2] I Moapce pobi i izmjeri ih uzicom povaljavšl ih na zemlju. Dvije uzice izmjeri za one, koji su bili određeni za smrt, i jednu punu uzicu za one, koji su imali ostati na životu. Tako postadoše Moapci Davidu podložni i moradoše plaćati danak.

[3] David pobijedi i Hadadezera, sina Rehobova, kralja sobskoga, kad se je spremio da opet uspostavi svoju vlast na rijeci.

4 Njemu zarobi David tisuću i sedam stotina kolskih boraca i dvadeset tisuća pješaka. Sve konje dade David ohromiti; samo stotinu konja ostavi.

5 Kad Sirijci od Damaska dođoše u pomoć kralju Hadadezeru sobskomu, pobi David dvadeset i dvije tisuće Sirijaca.

6 Potom namjesti David namjesnike u Damasku u Siriji, i Sirijci postadoše podložni Davidu i obvezani na danak. Tako je pomagao Bog Davidu u svemu, što bi preduzimao.

7 David zaplijeni zlatne štitove, što su ih imale sluge Hadadezerove, i donese ih u Jerusalem.

8 U Betahu Berotaju, gradovima Hadadezerovim, zaplijeni kralj David veoma mnogo mjedi.

9 Kad Tou, kralj hamatski, doznade, da je David pobio svu vojsku Hadadezerovu,

10 Posla Tou svojega sina Jorama kralju Davidu, da ga pozdravi i sreću mu zaželi, što se je borio proti Hadadezeru i pobijedio ga. Hadadezer bio je naime ratni protivnik Touov. On donese sa sobom sprava od srebra, zlata i mjedi.

11 I to posveti kralj David Gospodu zajedno sa srebrom i zlatom, što ga je bio odredio za posvetu od svih naroda, koje podjarmi,

12 Od Sirijaca, Moabaca, Amonaca, Filisteja, Amalečana i od plijena Hadadezera, sina Rehobova, kralja sobskoga.

13 Kad se David pobivši Sirijce vrati, steče sebi novu slavu u slanoj dolini nad osamnaest tisuća ljudi.

14 Tada namjesti u Edomu namjesnike, i to postavi namjesnike u cijelom Edomu, i sav Edom bio je podložan Davidu, Tako je pomagao Gospod Davidu u svemu što bi preduzimao.

15 I David je vladao nad svim Izraelom. Svemu narodu svojemu davao je David pravdu i pravicu.

16 Vrhovni zapovjednik vojske bio je Joab, sin Serujin. Pečatnik je bio Jošafat, sin Ahiludov.

[17] Svećenici su bili Sadok, sin Ahitubov, i Ahimelek, sin Abiatarov. Pisar je bio Seraja.

[18] Vrhovni zapovjednik nad Keretejima i Peletejima bio je Benaja, sin Jehojadov. Sinovi Davidovi bili su svećenici.

2 Samuelova, glava 9

[1] Jednoga dana upita David: "živi li još tko, koji je ostao od kuće Saulove? Ja ću mu biti milosrdan radi Jonatana."

[2] A bio je u kući Saulovoj sluga po imenu Siba. Dozvaše ga k Davidu. Kralj ga upita: "Jesi li ti Siba? On odgovori: "Jesam, sluga tvoj."

[3] Kralj upita: "Zar nitko više ne živi od kuće Saulove? Ja ću mu iskazati milosrđe Božje." Siba odgovori kralju: "Živi još sin Jonatanov. On je hrom na obje noge."

[4] Kad ga upita kralj: "Gdje je?", odgovori Siba kralju: "On je u kući Makira, sina Amielova, u Lo−Debaru."

[5] Tada posla kralj David i dade ga dovesti iz kuće Makira, sina Amielova, iz Lo−Debara.

[6] I kad Mefibošet, sin Jonatanov, unuk Saulov, dođe k Davidu, pade on ničice na svoje lice i pokloni se. David mu reče: "Mefibošete!" On odgovori: "Evo sluge tvojega!"

[7] David nastavi: "Ne boj se, jer ću ti ja radi oca tvojega Jonatana iskazati milost i natrag ću ti dati sve imanje djeda tvojega Saula. Ti ćeš sam zauvijek jesti za mojim stolom."

[8] Tada se nakloni on i reče: "Što je sluga tvoj, da se tako brineš za mrtva psa, kao što sam?"

[9] Nato dade kralj da dođe sluga Saulov Siba i zapovjedi mu: "Sve, što pripada Saulu i svoj kući njegovoj, predajem sinu tvojega gospodara.

[10] Ti mu imaš sa svojim sinovima i slugama polje obrađivati i žetvu unositi, da sin gospodara tvojega mogne živjeti. Mefibošet, sin gospodara tvojega, svagda će jesti za mojim stolom." Siba je imao petnaest sinova i dvadeset slugu.

[11] I obeća Siba kralju: "Kako gospodar kralj zapovijeda slugi svojemu, točno će tako učiniti sluga tvoj. Mefibošet može jesti za mojim stolom kao jedan od sinova kraljevih."

[12] Mefibošet je imao sina po imenu Mika. Svi koji su stanovali u kući Sibinoj, bili su na službu Mefibošetu.

[13] . Mefibošet je boravio u Jerusalemu, jer je uvijek jeo za kraljevim stolom. On je bio hrom na obje noge.

2 Samuelova, glava 10

[1] Poslije toga umrije kralj sinova Amonovih. Njegov sin Hanun uziđe mjesto njega na prijestolje.

[2] David je mislio: "Imat ću prijateljske odnose s Hanunom, sinom Nahašovim, jer je i otac njegov stajao s menom u dobrom dogovoru." I posla David i dade mu preko svojih poslanika izreći svoju sućut radi oca njegova. Kad su bili poslanici Davidovi došli u zemlju sinova Amonovih,

[3] Rekoše knezovi sinova Amonovih Hanunu, gospodaru svojemu: "Misliš li, da David časti oca tvojega, kad ti šalje poslanike, da te potješe? Dapače šalje David svoje poslanike k tebi samo zato, da promotri grad, da ga uhodi i onda da ga razori."

[4] Tada dade Hanun poslanike Davidove uhvatiti, obrijati im brade do pola i odsjeći im haljine po pole sve do bokova. Tako ih otpremi.

[5] Kad to javiše Davidu, posla im u susret glasnike; jer su ljudi bili teško pogrđeni. Kralj im poruči: "Ostanite u Jerihu, dok vam opet naraste brada; onda dođite kući!"

[6] Kad sinovi Amonovi uvidješe, da su se omrazili s Davidom, poslaše sinovi Amonovi i najmiše Sirijce od Bet−Rehoba i Sirijce od Sobe, dvadeset tisuća pješaka, od kralja od Maake tisuću ljudi i dvanaest tisuća ljudi od stanovnika od Iš−Toba.

[7] Čim to doču David, posla Joaba sa svom vojskom samih hrabrih ratnika.

[8] Sinovi Amonovi izađoše i postaviše se u bojni red pred vratima. Sirijci od Sobe i Rehoba i ljudi od Iš−Toba i Maake stajali su za sebe u polju.

[9] Kad vidje Joab, da mu prijeti napadaj sprijeda i odzada, izabra sebi adabrane Izraele i namjesti se prema Sirijcima.

[10] Ostatak vojske predade svojemu bratu Abišaju, i ovaj se namjesti prema sinovima Amonovim.

[11] Joab reče: "Ako Sirijci budu jači od mene, moraš mi doći u pomoć. Ako li sinovi Amonovi budu jači od tebe, ja ću doći tebi u pomoć.

[12] Samo budi hrabar! Borimo se za svoj narod i za gradove Boga svojega. Gospod neka učini, što mu se čini dobro!"

[13] I kad Joab s četama, kojima je zapovijedao, izađe da udari na Sirijce, pobjegoše oni ispred njega.

[14] A čim sinovi Amonovi vidješe, da Sirijci nagnuše u bijeg, pobjegoše i oni ispred Abišaja i povukoše se u grad. Nato Joab ode od sinova Amonovih i vrati se kući u Jerusalem.

[15] Kad vidješe Sirijci, da ih nadbiše Izraelci, skupiše se opet.

[16] Hadadezer dapače dade podići Sirijce s onu stranu rijeke. Oni odoše u Helam. Šobak, vojskovođa Hadadezerov, imao je vrhovno zapovjedništvo.

[17] Kada to javiše Davidu, podiže on sve Izraele, prijeđe preko Jordana i ode u Helam. Sirijci se namjestiše proti Davidu i pobiše se s njim.

[18] Ali Sirijci moradoše nagnuti u bijeg ispred Izraelaca. David uništi od Sirijaca sedam stotina kola i četrdeset tisuća kolskih boraca. I njihova vojskovođu Šobaka pogubi ondje.

[19] Kad vidješe svi kraljevi, koji su bili podložni Hadadezeru, da ih razbiše Izraelci, sklopiše mir s Izraelcima i pokoriše se njima. A Sirijci su se čuvali da ubuduće još pomažu sinovima Amonovim.

2 Samuelova, glava 11

[1] Iduće godine u vrijeme, kad obično kraljevi idu na vojsku, posla David Joaba s njegovim ljudima i s cijelim Izraelom. Oni opustošiše zemlju sinova Amonovih i opkoliše Rabah. David je bio ostao u Jerusalemu.

[2] Jedno veče diže se David s postelje svoje i prohoda se na krovu kraljevske palače. Tada vidje s krova ženu gdje se kupa. Žena je bila vrlo lijepa.

[3] Kad se kralj dade propitati za ženu, rekoše mu: "To je Batšeba, kći Eliamova, žena Hitejina Urije."

[4] Nato posla David poslanike i dade je dovesti. Kad dođe k njemu, on leže s njom. Izakako se ona bila očistila od svoje nečistoće, vrati se u svoju kuću.

[5] Kad zatrudnje žena, posla ona i poruči Davidu: "Trudna sam."

[6] Tada isporuči David Joabu zapovijed: "Pošlji mi Hitejina Uriju!" Joab posla Uriju k Davidu.

[7] Kad Urija dođe k njemu, zapita David, kako je Joab i kako su čete i kako ide rat.

[8] Onda reče David Uriji: "Idi sada u kuću svoju i operi sebi noge!": I kad Urija ostavi palaču kraljevu, iznesoše za njim jelo kraljevsko.

[9] Ali Urija leže na vratima palače kraljeve kod sluga gospodara svojega i ne otide u kuću svoju.

[10] Javiše to Davidu: "Urija nije otišao u kuću svoju." Tada upita David Uriju: "Pa ti si došao s puta. Zašto nijesi otišao u kuću svoju?"

[11] Urija odgovori Davidu: "Kovčeg i Izrael i Juda stanuju u kolibama. I moj gospodar Joab i sluge gospodara mojega taboruju na slobodnu polju, pa da onda idem ja u kuću svoju, da jedem i pijem i spavam kod žene svoje? Tako ti bio živ i tako bila živa duša tvoja, ne ću to učiniti!"

[12] Tada reče David Uriji: "Ostani još i danas ovdje! Sutra te otpuštam." Tako osta Urija još onaj i idući dan u Jerusalemu.

[13] Kad je na poziv Davidov jeo i pio kod njega, ovaj ga opoji. Ali kad je uveče otišao, leže na postelju svoju kod sluga gospodara svojega da spava i ne ode u kuću svoju.

[14] Idućega jutra napisa David knjigu Joabu i posla je po Uriji.

[15] U knjizi je pisao: "Namjestite Uriju sprijeda, gdje je najžešći boj! Tada se povucite od njega, da bude pogođen i padne!"

[16] I Joab kod opsjedanja grada namjesti Uriju na mjesto, gdje je znao da su bili hrabri ljudi.

[17] Kad onda građani izađoše i na Joaba navališe, padoše neki od čete, od momčadi Davidove. I Hitejin Urija nađe smrt.

[18] Tada Joab posla k Davidu i javi mu sve, što je bilo u boju.

[19] On dade glasniku zapovijed: "Kad pripovjediš kralju sve, što je bilo u boju,

[20] Razgnjevit će se kralj i zapitat će te: 'Zašto ste se u boju tako blizu primakli gradu? Zar nijeste znali, da se strijelja sa zida?

[21] Tko je ubio Abimeleka, sina Jerubaalova? Nije li žena bacila na njega sa zida gornji kamen mlinski, tako da je umro u Tebesu? Zašto ste išli tako blizu zida?' – Onda reci samo: 'Pao je i sluga tvoj, Hitejin Urija.'"

[22] Glasnik otide i došavši javi Davidu sve, što mu je bio naložio Joab.

[23] Glasnik javi kralju: "Ljudi su bili jači od nas i izađoše proti nama na slobodno polje. Moradosmo ih uzbiti do gradskih vrata.

[24] Tada strijelci stadoše strijeljati na sluge tvoje. Pritom pade nekoliko od sluga kraljevih. I sluga tvoj, Hitejin Urija, nađe smrt.

[25] David odgovori glasniku: "Javi Joabu ovo: Ne uzimaj to k srcu; jer mač proždire sad ovoga, sad onoga! Bori se samo hrabro proti gradu i razori gal Tako ga ohrabri!"

[26] Kad žena Urijina doznade, da je pao muž njezin, Urija, žalila je za mužem svojim.

[27] Čim prođe vrijeme žalovanja, dade je David dovesti u kuću svoju. Ona mu posta žena i rodi mu sina. Ali se Gospodu ne dopade, što je bio učinio David.

2 Samuelova, glava 12

[1] Zato posla Gospod Natana k Davidu. Kad on dođe k njemu, reče mu: "U jednom gradu živjela su dva čovjeka. Jedan je bio bogat, drugi siromah.

[2] Bogati je imao ovaca i goveda vrlo mnogo.

[3] Siromah nije imao ništa do jednu jedinu malu ovčicu, koju je bio sebi kupio i hranio ju. Odraste uza njega i uz djecu njegovu. Jela je od njegova zalogaja i pila je iz njegove čaše. Spavala je na prsima njegovim i bila mu je kao kći.

[4] Kad jednoga dana dođe posjet k bogatome čovjeku, njemu žao bi uzeti iz svojih ovaca i goveda, da zgotovi gozbu gostu, koji ga je posjetio; nego uze ovcu siromašnoga čovjeka i zgotovi je gostu, koji se bio uvratio k njemu."

[5] David se vrlo razgnjevi na toga čovjeka i reče Natanu: "Tako živ bio Gospod, zaslužio je smrt ta; čovjek, koji je to učinio!

[6] Ovcu ima četverostruko naknaditi, jer je tako radio i nije bio milosrdan!"

[7] Natan odgovori Davidu: "Ti si taj čovjek. Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: "Ja sam te pomazao za kralja nad Izraelom, i ja sam te izbavio iz ruke Saulove.

[8] Dao sam ti kuću gospodara tvojega i žene gospodara tvojega na krilo tvoje. Predao sam ti kuću Izraelovu i Judinu. I ako bi to bilo malo, dodao bih ti ovo i ono.

[9] Zašto si prezreo zapovijed Gospodnju i učinio to, što mu nije bilo po volji? Hitejina Uriju ubio si mačem i ženu njegovu uzeo sebi za ženu, jer si njega dao ubiti mačem sinova Amonovih,

[10] Zato se neće nikada odmaći mač od kuće tvoje, jer si prezreo mene i uzeo ženu Hitejina Urije sebi za ženu.

[11] Ovako veli Gospod; Evo, ja ću dati, da po tvojoj vlastitoj kući dođe zlo na te. Uzet ću ti žene tvoje pred tvojim očima i dat ću ih drugome. On će na vidiku sunca tamo zlo činiti sa ženama tvojim.

[12] Ti si doduše činio tajno, ali ću ja ovu prijetnju izvesti pred očima svega Izraela i na bijelom danu."

[13] Tada reče David Natanu: "Sagriješih Gospodu." Natan odgovori Davidu: "I Gospod je tebi oprostio grijeh tvoj. Nećeš umrijeti.

[14] Ali jer si tim djelom bio povodom spoticanja neprijateljima Gospodnjim, umrijet će sin, koji ti se rodio."

[15] Potom se Natan vrati u svoju kuću. A Gospod udari bolešću dijete, što ga je bila Davidu rodila žena Urijina.

[16] Tada je David radi dječaka posjećivao Boga. David je postio strogo. Kad bi došao kući, spavao bi noću na zemlji.

[17] Starješine na dvoru dolazile bi k njemu, da ga sklone, te ustane sa zemlje. A on nije htio i nije ništa jeo s njima.

[18] Sedmoga dana umrije dijete. Dvorani Davidovi bojali se javiti mu smrt djeteta. Mislili su naime: "Dok je dijete još bilo na životu, nije nas slušao, kad htjedosmo s njim govoriti. Kako mu možemo sad javiti, da je dijete mrtvo? Mogla bi nesreća biti."

[19] Kad vidje David, da sluge njegove šapću među se dosjeti se David, da je umrlo dijete. Zato upita David sluge svoje: "Je li dijete mrtvo?" Oni odgovoriše: "Mrtvo je."

[20] I ustade David sa zemlje, umije se i namaza se, promijeni haljine i otide u kuću Gospodnju, da se pokloni. Kad se je bio vratio u kuću svoju, zaiska da mu donesu da jede. I jeo je.

[21] Sluge njegove upitaše ga: "Kakvo je to postupanje i ponašanje? Kad je dijete još živjelo, postio si radi njega i plakao, a sad, kad je umrlo dijete, ustaješ i opet jedeš."

[22] On odgovori "Kad je dijete još živjelo, postio sam radi njega i plakao, jer sam mislio: Tko zna, može mi se smilovati Gospod, da dijete ostane na životu!

[23] Sad je mrtvo. Što bih sad još postio? Mogu li ga opet povratiti? Ja ću otići k njemu, a ono se ne vraća k meni."

[24] David je tješio ženu svoju Batšebu. On je išao k njoj i ležao s njom. Ona rodi sina, i on ga nazva Salomon. Gospod ga zamilova,

[25] I dade ga preko proroka Natana radi Gospoda nazvati Jedidiah.

[26] Joab udari na amonski Rabah i osvoji kraljevski grad.

[27] Nato posla Joab poslanike k Davidu i dojavi mu: "Udario sam na Rabah i zauzeo sam grad na vodi.

[28] Podigni sad ostali dio ratnika, opkoli grad i zauzmi ga, da ja ne zauzmem grada i moje se ime ne izviče nad njim!"

[29] I podiže David sve ratnike otide na Rabah, udari na njega osvoji ga.

[30] Uze njihovu kralju s glave krunu. Imala je vrijednost od jednog talenta zlata i dragoga kamenja i pristajala je glavi Davidovoj. On odnese iz grada plijen vrlo bogat,

[31] Narod, što je stanovao u njemu, dade izvesti, staviti ga na pile, na brane gvozdene i na sjekire gvozdene, i da radi na pećima, gdje se peku opeke, Tako učini sa svim ostalim gradovima sinova Amonovih. Tada se vrati David sa svom vojskom u Jerusalem.

2 Samuelova, glava 13

[1] Potom se dogodi ovo: "Absalom, sin Davidov, imao je lijepu sestru po imenu Tamaru. Amnon, sin Davidov, zamilova je.

[2] Toliko je tugovao Amnon, da se je razbolio radi svoje sestre Tamare. Kako je ona bila djevojka, to se je Amnonu činilo nemoguće, da se s njom može ikako družiti.

[3] A imao je Amnon prijatelja po imenu Jonadaba, sina Šimea, brata Davidova. Jonadab je bio vrlo domišljat čovjek.

[4] On ga upita: "Zašto izgledaš svako jutro tako jadno, kraljev sine? Nećeš li mi to povjeriti?" Amnon mu odgovori: "Ljubim Tamaru, sestru svojega brata Absaloma."

[5] Jonadab mu svjetova: "Lezi u postelju svoju i učini se bolestan! Kad onda dođe tvoj otac da te posjeti, zamoli ga: "Daj ipak, neka dođe moja sestra Tamara i neka mi dadne što jesti! Kad bi ona pred mojim očima zgotovila jelo, da ja to mognem vidjeti, uzeo bih rado jelo iz rulje njezine."

[6] I Amnon leže u postelju svoju i učini se bolestan. Kad dođe kralj da ga posjeti, zamoli Amnon kralja: "Daj ipak, neka dođe moja sestra Tamara i pred mojim očima neka ispeče koji kolač, da ih mognem jesti iz ruke njezine!"

[7] David posla k Tamari kući i poruči: "Dođi u stan svojega brata Amnona i zgotovi mu jelo!"

[8] Tamara otide u stan svojega brata Amnona. Dok je on ležao u postelji, uze ona
brašna, zamijesi ga, zgotovi ga pred očima njegovim i ispeče kolače,

[9] Tada uze tavicu i istrese ih preda njega. Ali Amnon ne htjede da jede, nego
zapovjedi: "Pustite sve van!" Kad su se bili svi udaljili od njega,

[10] Reče Amnon Tamari "Donesi to jelo u sobu, da jedem iz tvoje ruke!" Tamara uze
kolače, što ih je bila zgotovila, i donese ih svojemu bratu Amnonu u sobu.

[11] A kad mu pruži jelo, on je uhvati i reče joj: "Hodi, lezi uza me, draga sestro!"

[12] Ona mu odgovori: "Ali ne, brate moj, ne obeščašćuj me, jer tako što ne smije se
činiti u Izraelu. Ne čini takve opačine!

[13] Kamo bih ja sa sramotom svojom? Ti bi bio u Izraelu kao nepošten čovjek. Ali ipak
govori jedanput s kraljem! On me neće tebi odreći."

[14] Ali je on ne htjede poslušati, nego je svlada i silova je.

[15] Potom omrze na nju Amnon veoma, te mržnja, koju je osjećao prema njoj, bila je
veća od ljubavi, koju je prije imao prema njoj. I viknu joj Amnon: "Ustani i odlazi!"

[16] Ona mu odgovori: "To je veće zlo, koje mi sada činiš, kad me tjeraš, negoli što si
mi prije učinio." Ali je on ne htjede poslušati,

[17] Nego viknu momka, koji ga služio, i zapovjedi mu: "Bacite mi ovu van i zaključaj
vrata za njom!"

[18] Ona je imala na sebi haljinu s rukavima; jer tako su se od davnine odijevale
kraljevske kćeri, dok su bile neudane. Sluga je izvede van i zaključa za njom vrata.

[19] A Tamara se posu pepelom po glavi, razdrije haljinu s rukavima, što ju je imala na
sebi, metnu ruku na glavu i otide odatle jaučući.

[20] Njezin brat Absalom reče joj: Je li tvoj brat Amnon bio kod tebe? Onda, draga
sestro, budi tiha! On ti je brat. Ne uzimaj to k srcu!" I tako osta Tamara neudana u
kući svojega brata Absaloma.

[21] Kad kralj David doznade sav taj slučaj razgnjevi se vrlo.

22 A Absalom nije više progovorio s Amnonom nijedne riječi, ni u zlu ni u dobru; jer je Absalom zamrzio na Amnona, što mu je bio obeščastio sestru Tamaru.

23 Poslije dvije godine, kad je Absalom imao striženje ovaca u Baal−Hasoru, koji leži kod Efraima, pozva Absalom sve sinove kraljeve.

24 I kralju ode Absalom i reče: "Evo, sluga tvoj ima striženje ovaca. A kralj će i ljudi njegovi poći sa slugom svojim."

25 Kralj reče Absalomu: "Nemoj, sine moj, ne smijemo svi skupa doći. Inače bit ćemo ti na teret," Premda je navaljivao na njega, ne htjede poći, nego ga otpusti.

26 Absalom zamoli: "Kad ti eto nećeš, a ono neka, molim, ide s nama barem moj brat Amnon!" Kralj ga upita: Zašto da on ide s tobom?"

27 Ali kad Absalom navali na njega, posla on Amnona i sve sinove kraljevske s njim.

28 I Absalom zapovjedi slugama svojim: "Pazite! Kad se srce Amnonu razveseli od vina i ja vam viknem: "Posijecite Amnona!, tada ga ubijte! Ne bojte se! Ja sam, koji vam je to zapovjedio. Budite srčani i pokažite se kao hrabri momci!"

29 Sluge Absalomove učiniše s Amnonom tako, kako im je bio zapovjedio Absalom. Tada skočiše svi sinovi kraljevski, pojahaše svaki svoju mazgu i pobjegoše.

30 Bili su još na putu, kad je već bio dopro glas do Davida, da je Absalom pobio sve sinove kraljevske, da nije ostao od njih ni jedan na životu.

31 Kralj skoči, razdrije haljine svoje i baci se na zemlju. I sve sluge njegove stajale su oko njega s razdrtim haljinama.

32 A Jonadab, sin Šimea, brata Davidova, uze riječ i reče: "Gospodar moj neka ne kaže, da su pobili sve mlade sinove kraljeve! Samo je Amnon mrtav, jer je zlo leglo na lice Absalomovo od onoga dana, kad je Amnon bio obeščastio svoju sestru Tamaru.

33 Neka dakle moj gospodar i kralj ne uzima to k srcu i neka ne govori, da su svi sinovi kraljevi mrtvi. Samo je Amnon poginuo.

34 A Absalom je pobjegao." Kad momak na straži podiže oči, ugleda mnoge ljude na putu u Horonaim gdje silaze niz brijeg.

[35] Jonadab reče kralju: "Vidiš li? Sinovi kraljevi dolaze. Kako je rekao sluga tvoj, tako je."

[36] Jedva je izgovorio, pojaviše se sinovi kraljevi i udariše u glasan plač. I kralj i sve sluge njegove stadoše glasno i jako plakati.

[37] A Absalom je bio pobjegao i otišao k Talmaju, sinu Amihudovu, kralju gešurskom. David je tugovao za sinom svojim cijelo vrijeme.

[38] Pošto je Absalom bio utekao i u Gešur došao, ostade ondje tri godine.

[39] Kralj David prestade jediti se zbog Absaloma; jer se je bio pomirio s tim, da je umro Amnon.

2 Samuelova, glava 14

[1] Kad Joab, sin Serujin, opazi, da se je srce kraljevo opet obratilo k Absalomu,

[2] Posla Joab u Tekou i dade otuda dozvati ženu lukavu. On je zamoli: "Učini se, kao da bi bila u žalosti, obuci žalosne haljine i nemoj se namazati uljem, nego se ponašaj kao žena, koja odavna žali za mrtvim!

[3] Otidi tako kralju i govori mu tako i tako!" I Joab metnu riječi u usta njezina.

[4] Žena Tekoanka otide kralju, baci se na zemlju ničice na svoje lice, pokloni mu se i zamoli: "Pomagaj, kralju!"

[5] Kad je kralj upita: "Što želiš?", odgovori ona: "Ah, udovica sam, umro mi je muž.

[6] Sluškinja tvoja imala je dva sina, Posvadiše se u polju. Nikoga nije bilo da ih razvadi, te jedan udari na drugoga i ubi ga.

[7] Sada se digla sva porodica na sluškinju tvoju i zahtijeva: Daj bratoubojicu, da ga pogubimo za život brata njegova, kojega je ubio, i da tako istrijebimo nasljednika! Tako hoće da ugase iskru, koja mi je ostala, i mojemu mužu da ne ostane ni imena ni potomstva na zemlji.

[8] Kralj reče ženi: "Idi kući svojoj i Ja ću narediti za te,"

9 A žena Tekoanka odgovori kralju: "Na meni, moj gospodaru i kralju, i na mojoj obitelji leži krivnja zlodjela. Kralja i njegovo prijestolje ne pogađa odgovornost."

10 Nato odgovori kralj: "Tko nešto hoće od tebe, dovedi ga k meni! Neće te se više dotaći!"

11 Ona nastavi: "Neka se zakune kralj pred Gospodom, Bogom svojim, da krvni osvetnik neće zlo počiniti i da se još neće ubiti sina mojega!" On obeća: "Tako živ bio Gospod! Tvojemu sinu neće ni jedna dlaka pasti s glave."

12 A žena zamoli: "Smije li sluškinja tvoja još jednu riječ upraviti na gospodara kralja?" On reče: "Govori!"

13 Tada reče žena: "Zašto snuješ isto proti narodu Božjemu? Kad je kralj tako govorio, onda kao da je kriv, što ne pušta kralj, da se natrag vrati njegov prognani sin.

14 Jer mi moramo doduše umrijeti i bit ćemo kao voda, što se prolije na zemlju i više se ne može skupiti. Ali Bog ne grabi dušu, nego ozbiljno pomišlja na to, da odagnani ne ostane odagnan od njega.

15 Razlog, radi kojega dođoh, da kažem ovo gospodaru kralju, bio je taj, što me uplašiše ljudi. Zato pomisli sluškinja tvoja: "Moram ipak da jedanput govorim s kraljem. Možda ispuni kralj molbu sluškinje svoje,

16 Jer će kralj poslušati mene i izbaviti sluškinju svoju iz ruke čovjeka, koji hoće da mene i sina mojega istrijebi iz nasljedstva Božjega.

17 Zato pomisli sluškinja tvoja: Riječ mojega gospodara i kralja bit će mi na umirenje, jer je moj gospodar i kralj kao anđeo Božji, te sluša dobro i zlo. Gospod, Bog tvoj, neka bude s tobom!"

18 Nato kralj reče ženi: "Nemoj tajiti od mene, što ću te pitati!" Žena zamoli: "Moj gospodar i kralj neka samo govori!"

19 Tada upita kralj: "Da nije ruka Joabova u igri kod ove stvari?" Žena odgovori: "Tako živ bio, moj gospodaru i kralju, ne može se ni nadesno ni nalijevo od svega, što reče moj gospodar i kralj! Jest, tvoj sluga Joab naložio mi je. On je sluškinji tvojoj metnuo u usta sve ove riječi.

[20] Da stvari dadne drugo lice, sluga je tvoj Joab tako učinio. Ali je moj gospodar tako mudar kao anđeo Božji. On zna sve, što biva na zemlji."

[21] Potom reče kralj Joabu: "Pa eto, ispunjam molbu tvoju. Idi i dovedi mladoga čovjeka, Absaloma!"

[22] Joab se baci licem na zemlju, pokloni se i čestita kralju. Tada povika Joab: "Danas je vidio sluga tvoj, da kod tebe, moj gospodaru i kralju, stojim u milosti, jer je kralj ispunio molbu sluge svojega."

[23] Joab se podiže, otide u Gešur i dovede natrag u Jerusalem Absaloma.

[24] A kralj zapovjedi "Neka ide u svoj stan i neka mi ne dolazi na oči!" I povuče se Absalom u svoj stan i ne pojavi se nikada pred kraljem.

[25] U svem Izraelu nije bilo čovjeka, kojega su radi njegove ljepote toliko hvalili, kao Absaloma. Od pete do tjemena nije bilo na njemu mane.

[26] Kad bi sebi dao šišati glavu – a dao ju je šišati poslije svake godine; postala bi mu naime odveć teška, tako da ju je morao dati šišati – to je vagala njegova kosa na glavi dvjesta šekela po kraljevskoj težini,

[27] Tri sina rodiše se Absalomu i jedna kći po imenu Tamara. Ona je bila vrlo lijepa žena.

[28] Absalom proboravi dvije godine u Jerusalemu, a da ne vidje lica kraljeva.

[29] Tada posla Absalom po Joaba, da ga pošlje kralju. Ali on ne htjede poći k njemu. Kad posla po drugi put, ne htjede opet doći.

[30] I Absalom zapovjedi slugama svojim: "Znate, Joab ima njivu pokraj moje, i na njoj je ječam. Idite i zapalite je!" I zapališe sluge Absalomove onu njivu.

[31] Sada se podiže Joab, otide k Absalomu u kuću i upita ga: "Zašto sluge tvoje zapališe moju njivu?"

[32] Absalom odgovori Joabu: "Eto, slao sam k tebi i poručio ti: 'Hodi ovamo, htio bih te poslati kralju, da upitaš: Zašto sam se vratio iz Gešura? Bilo bi za me bolje, da sam još ondje.' A sada bih htio da stupim pred kralja. Ako ima kakva krivnja zlodjela na meni, neka me pogubi!"

[33] I otide Joab kralju i pripovjedi mu što je i kako je. Ovaj dade dozvati Absaloma. Kad je bio došao kralju, baci se pred kraljem na svoje lice na zemlju ničice, i kralj poljubi Absaloma.

2 Samuelova, glava 15

[1] Poslije toga nabavi sebi Absalom kola i konja, usto pedeset ljudi, koji su trčali pred njim.

[2] Rano ujutro stajao bi Absalom na putu kraj vrata. Svakoga, koji je imao parnicu i htio da pođe kralju na sud, Absalom bi dozvao k sebi i upitao: "Iz kojega si grada?" Kad bi onaj tada odgovorio: "Sluga je tvoj iz toga i toga plemena Izraelova",

[3] Tada bi mu rekao Absalom: "Eto, tvoja je stvar dobra i pravedna, ali te nema tko saslušati kod kralja."

[4] Absalom bi još rekao: "Kad bi se mene postavilo za suca u zemlji! Svaki, koji ima parnicu ili kakav pravni posao, mogao bi doći k meni. Ja bih mu već pribavio njegovo pravo."

[5] I kad bi mu tko pristupio, da mu se pokloni, on bi pružio ruku svoju, te bi ga privukao k sebi i poljubio ga.

[6] Tako je činio Absalom sa svima Izraelcima, koji su dolazili kralju, da im sudi. Stim je primamljivao Absalom srca ljudi Izraelovih.

[7] Kad prođe četrdeset godina, reče Absalom kralju: "Htio bih otići i u Hebronu zavjet svoj izvršiti, što sam ga učinio Gospodu.

[8] Jer kad sam boravio u Gešuru u Siriji, učini sluga tvoj ovaj zavjet: "Ako dadne Gospod, te se vratim u Jerusalem, prinijet ću Gospodu žrtvu."

[9] Kralj mu odgovori: "Idi s mirom!" I Absalom zaputi i otide u Hebron.

[10] Posla tajne glasnike svima plemenima Izraelovim i poruči: "Čim čujete trube da zatrube, povičite: "Absalom je kralj u Hebronu!"

[11] S Absalomom otide i dvjesta ljudi iz Jerusalema, koji su bili pozvani i bezazleno pošli, a da nijesu ništa znali.

[12] Absalom dade dovesti na prinošenje žrtava i Gilonjanina Ahitofela, savjetnika Davidova, iz njegova grada Gilaha. Tako dobi buna na jakosti, i sve više ljudi priključivalo se Absalomu.

[13] Tada stiže k Davidu glasnik i javi: "Srca Izraelaca pristadoše za Absalomom."

[14] Nato David zapovjedi svima svojim slugama, što su bili kod njega u Jerusalemu: "Ustajte! Bježimo, jer inače nećemo uteći od Absaloma. Brze spremite se na put! Inače pohitjet će on i dostignut će nas, stavit će na nas zlo i udarit će grad oštricom mača.

[15] Sluge kraljeve odgovoriše kralju: "Sve upravo tako, kako želi gospodar i kralj i mi smo tvoje pokorne sluge."

[16] Tako otide kralj i sav dvor za njim. Samo deset žena inoča ostavi kralj, da čuvaju palaču.

[17] Kralj dakle otide i svi ljudi za njim. Kod posljednje kuće ustaviše se.

[18] Sve njegove sluge prođoše mimo njega. Svi Kereteji i Peleteji, svi Giteji, šest stotina ljudi, što su bili pošli za njim iz Gata, Prođoše mimo njega.

[19] Itaju Gitejinu reče kralj: "Zašto ćeš i ti ići s nama? Vrati se i ostani kod kralja! Pa ti si stranac i sam si odagnan iz svoje domovine.

[20] Jučer si došao, i danas da te uzimam, da se potucaš s nama, a da ne znaš, kamo ja idem. Vrati se i odvedi natrag svoje zemljake! Zdravo i sretno!"

[21] Ali Itaj odgovori kralju: "Tako živ bio Gospod, i tako živ bio moj gospodar i kralj! Ondje, gdje bude moj gospodar i kralj, bilo na smrt ili na život, bit će i sluga tvoj!"

[22] Tada reče David Itaju: "Dobro, prođi!" I tako prođe Itaj Gitejin sa svima svojim ljudima i sa svom pratnjom, što je bila s njim.

[23] Sve je pučanstvo plakalo iza glasa, kad su prolazili svi ljudi. Nato prijeđe kralj preko potoka Kidrona, a i sav narod prijeđe u pravcu prema pustinji.

[24] I Sadok je bio kod njega sa svim Levitima, koji su nosili kovčeg zavjeta Božjega. Oni spustiše kovčeg Božji, i Abiatar je žrtvovao, dok je sav narod bio završio izlazak iz grada.

[25] Potom reče kralj Sadoku: "Nosi kovčeg Božji natrag u grad! Ako nađem milost u
očima Gospodnjim, on će me dovesti natrag i dat će mi da opet vidim njega i stan
njegov.

[26] Ako li rekne: "Nijesi mi po volji, ja se podvrgavam. Neka učini s menom, što mu se
čini dobro!"

[27] Još reče tada kralj svećeniku Sadoku: "Ti uviđaš to, vrati se mirno u grad s vama
obadva sina vaša: "tvoj sin Ahimaas i Jonatan, sin Abiatarov!

[28] Evo, ja ću čekati na gazovima pustinje, dok ne dođe od vas glasnik i donese mi
vijest."

[29] Tada Sadok i Abiatar odnesoše kovčeg Božji natrag u Jerusalem i ostadoše tamo.

[30] A David se je penjao uz Maslinsku goru. Plačući i pokrivene glave išao je gore.
Bos je hodio odatle. I svi ljudi, koji su bili s njim, bili su svaki pokrili glavu svoju.
Jednako plačući penjali su se gore.

[31] Kad javiše Davidu, da je Ahitofel među buntovnicima kod Absaloma, povika
David: "O Gospode, obezumi savjet Ahitofelov!"

[32] Kad je bio David došao na vrh gore, gdje je bio običaj častiti Boga, srete ga
iznenada Arkijanin Hušaj razdrte haljine i glave posute prahom.

[33] David mu reče: "Ako pođeš s menom, na teret si mi samo.

[34] Ali ako se vratiš u grad i kažeš Absalomu: Sluga sam tvoj, kralju; kako sam prije
bio sluga tvojemu ocu, tako sam sada sluga tebi; – onda možeš razbiti savjet
Ahitofelov.

[35] I svećenici Sadok i Abiatar bit će tamo s tobom. Sve, što čuješ iz palače kraljeve,
priopći svećenicima Sadoku i Abiataru!

[36] Oni imaju tamo kod sebe svoja obadva sina, Ahimaasa, sina Sadokova i Jonatana,
sina Abiatarova. Po njima mi javljajte sve, što dočujete!"

[37] I tako otide Davidov prijatelj Hušaj u grad, kad je Absalom upravo unišao u
Jerusalem.

2 Samuelova, glava 16

1 David je bio upravo vrh prekoračio, kad mu dođe u susret Siba, momak Mefibošetov, sa dva osedlana magarca. Oni su nosili dvjesta kruhova, sto grozdova suhih, što voćnjača i mijeh vina.

2 Kralj upita Sibu: "što ćeš s tim?" Siba odgovori: "Magarci su za obitelj kraljevu, da jaše, kruhovi i voće da jedu momci, a vino da piju oni, koji se umore u pustinji,"

3 Kralj upita dalje: "Gdje je sin tvojega gospodara?" Siba odgovori kralju "On je ostao u Jerusalemu, jer je mislio: Danas će mi kuća Izraelova vratiti kraljevstvo oca mojega."

4 Tada reče kralj Sibi: "Tvoje neka bude sve, što posjeduje Mefibošet!" Siba odgovori: "Bacam se ničice. Našao sam milost u tvojim očima, gospodaru kralju!"

5 Kad je kralj David bio stigao u Bahurim, izađe odanle čovjek od roda kuće Saulove, po imenu Šimej, sin Gerin. On se je približavao psujući ružno.

6 Pritom se je bacao kamenjem na Davida i na sluge kralja Davida, na narod i ratnike s desne i s lijeve strane.

7 Ovako je Šimej psovao: "Odlazi, odlazi, ti krvopijo, ti ništarijo!

8 Sad donosi Gospod na tebe krv kuće Saulove, na čije mjesto sebe si učinio kraljem. Gospod predaje kraljevstvo tvojemu sinu Absalomu. Ti si eto pao u nesreću, jer si krvopija."

9 Tada reče Abišaj, sin Serujin, kralju: "Zašto da psuje ovaj mrtvi pas mojega gospodara i kralja? Pusti me, da mu skinem glavu!"

10 Ali kralj reče: "Što ja imam s vama, sinovi Serujini? Kad on tako psuje i Gospod ga nadahnuo; Psuj Davida!, tko smije onda pitati: "Zašto tako činiš?"

11 Tada reče David Abišaju i svima slugama svojim: "Kad moj tjelesni sin radi mi o glavi, a kako neće ovaj sin Benjaminov? Pustite ga neka psuje; jer mu je to udahnuo Gospod.

12 Možda pogleda Gospod na moju nevolju i dadne mi Gospod sreću za psovku, što me bije danas,"

[13] I tako je David sa svojim ljudima išao dalje. A Šimej je išao pokraj gore naprema njemu i jednako ga psovao, bacao se kamenjem na njega i zasipao ga prašinom.

[14] Napokon dođe kralj sa svim narodom, koji ga je pratio, do cilja umoran. Tamo se odmori.

[15] Međutim je bio Absalom sa svim Izraelcima stigao u Jerusalem; Ahitofel ga je pratio.

[16] Kad Arkijanin Hušaj, prijatelj Davidov, dođe k Absalomu, povika Hušaj Absalomu: "Živio kralj! Živio kralj!"

[17] Absalom odgovori Hušaju: "Je li to vjernost tvoja prema prijatelju tvojemu? Zašto nijesi otišao s prijateljem svojim?"

[18] A Hušaj odgovori Absalomu: "Ne, nego koga Gospod i narod i svi Izraelci izabraše, njegov sam ja, i kod njega ću ostati.

[19] I drugo Kojemu da služim? Zar ne sinu njegovu? Kako sam služio ocu tvojemu, tako ću služiti i tebi."

[20] Kad je Absalom zahtijevao od Ahitofela: "Dajte mi svoj savjet, što da činimo",

[21] Odgovori Ahitofel Absalomu: "Uniđi k inočama oca svojega, što ih je ostavio da čuvaju palaču! Kad čuje sav Izrael, da si se posve zavadio s ocem svojim, ohrabrit će se svi privrženici tvoji."

[22] I tako razapeše Absalomu šator na krovu, i Absalom uniđe pred očima svega Izraela k inočama oca svojega.

[23] Savjet naime, što bi ga dao Ahitofel, vrijedio je tada toliko, kao da bi tko upitao Boga. Toliko je vrijedio svaki savjet Ahitofelov i u Davida i u Absaloma.

2 Samuelova, glava 17

[1] Nato predloži Ahitofel Absalomu: "Hoću da odaberem sebi dvanaest tisuća ljudi, da još ove noći idem u potjeru za Davidom.

[2] Ja ću ga stignuti, jer je posve izmoren, i uplašit ću ga. Sva će vojska, što je s njim, pobjeći, i ja mogu ubiti kralja samoga.

[3] Tada ću dovesti svu vojsku k tebi. Kad se svi ratnici, kao što želiš, povrate, zavladat će mir u svemu narodu."

[4] Taj se savjet dopade Absalomu i svima starješinama Izraelovim.

[5] Ipak zapovjedi Absalom: "Neka se još dozove Arkijanin Hušaj! Da čujemo, što će on reci."

[6] Kad dođe Hušaj k Absalomu, priopći mu Absalom: "Tako je svjetovao Ahitofel, Imamo li izvesti njegov prijedlog? Ako ne, govori ti!"

[7] A Hušaj odgovori Absalomu: "Savjet, što ga je dao Ahitofel, nije ovaj put dobar."

[8] I Hušaj nastavi: "Ti znaš, da su junaci otac tvoj i ratnici njegovi, puni ljute srčanosti kao medvjedica u polju, kad joj otmu medvjediće. Usto je tvoj otac bojnik, koji s ljudima ne drži noćnoga sna.

[9] On se je sada sigurno skrio u kakvu jamu ili gdje drugdje. Pa ako odmah u početku neki padnu, ljudi to čuju, reći će: 'Pristaše Absalomove poražene su.'

[10] Onda će i najhrabriji, koji imaju srce kao lav, izgubiti srčanost, jer sav Izrael zna, da je tvoj otac junak i da su hrabri ljudi pratioci njegovi.

[11] Zato ja svjetujem: "Daj skupi k sebi sav narod Izraelov od Dana do Beer−Šebe, da ih bude kao pijeska na moru, pa ti glavom s njima pođi u boj!

[12] Kad ga onda zatečemo na mjestu, gdje se upravo nalazi, mi ćemo napasti na njega, kao što rosa pada na zemlju, i od njega i svih ljudi, što su s njim, neće ostati ni jedan,

[13] Povuče li se u koji grad, sav će Izrael opasati užima taj grad, pa ćemo ga svući u dolinu, da se više ni kamenčić ne nađe ondje."

[14] Tada izjaviše Absalom i svi Izraelci: "Savjet Arkijanina Hušaja bolji je nego savjet Ahitofelov." Gospod je naime bio tako odredio, da je dobri savjet Ahitofelov bio zabačen, jer je Gospod htio navući zlo na Absaloma.

[15] Hušaj dojavi svećenicima Sadoku i Abiatara: "Tako i tako svjetova Ahitofel Absalomu s starješinama Izraelovim. A ja svjetovah tako i tako.

[16] Sad pošljite brže Davidu ovaj glas: "Ne noćuj više kod gazova u pustinji, nego prijeđi prijeko! Inače dostiže pogibija kralja i sve ljude, što su s njim."

[17] Jonatan i Ahimaas stajali su spremni kod studenca Rogela. Jedna sluškinja dođe tamo i donese im vijest. Oni su tada imali odnijeti glas kralju Davidu; jer se nijesu smjeli pokazati ni ući u g a

[18] Ali ih vidje jedan dječak i javi to Absalomu. Tada oni obojica brže pribjegoše u kuću jednoga čovjeka u Bahurimu. On je imao studenac u svojemu dvorištu, u koji se oni spustiše.

[19] Žena uze pokrivač i razastrije ga povrh studenca. Povrh toga razasu stučenoga zrnja, tako da se nije moglo ništa opaziti.

[20] Kad ljudi Absalomovi dođoše k ženi u kuću, upitaše je: "Gdje su Ahimaas i Jonatan?" Šena im odgovori: "Otišli su k vodi." I oni su tražili, a ne nađoše ništa i vratiše se natrag u Jerusalem.

[21] Čim su bili otišli, izađoše oni iz studenca, otidoše i javiše kralju Davidu. Rekoše Davidu: "Ustanite! Prijeđite brže preko vode, jer je tako i tako svjetovao Ahitofel proti vama."

[22] Odmah ustade David sa svima ljudima, što su bili s njim, i prijeđe preko Jordana. Kad je jutro osvanulo, bili su svi do posljednjeg čovjeka prešli preko Jordana.

[23] Kad vidje Ahitofel da se ne učini, kako je on svjetovao, osedla magarca i zaputi kući u svoj grad. Pošto je bio naredio za svoju kuću, objesi se. Tako on umrije. Bi pokopan u grobu oca svojega.

[24] David je već bio stigao u Mahanaim, kad Absalom sa svim Izraelcima, što su bili s njim, prijeđe preko Jordana.

[25] Na mjesto Joabovo bio je Absalom postavio Amasu za vrhovnog zapovjednika nad vojskom. Amasa je bio sin nekoga Izraelca, koji se zvao Jitra. Ovaj je bio imao odnose s Abigailom, kćerju Nahašovom, sestrom Seruje, matere Joabove,

[26] Izraelci pod Absalomom utabore se u zemlji Gileadu.

[27] Kad David dođe u Mahanaim, donese mu Sobi, sin Nahašov iz amonskoga grada Rabahe, i Makir, sin Amielov iz Lo−Debara, i Gileadovac Barzilaj iz Rogelima

28 Postelja, lonaca, zemljanih posuda, pšenice, ječma, brašna, bungura, boba, leća, prženih zrna,

29 Meda, mlijeka, ovaca i sira kravljega. Oni to ponudiše Davidu i ljudima njegovim da jedu, jer su mislili: "Ljudi su u pustinji ogladnjeli, umorili se i ožednjeli."

2 Samuelova, glava 18

1 Potom pregleda David vojsku, što je bila s njim, i postavi vođe nad tisućom i nad stotinom.

2 Trećinu vojske postavi pod zapovijed Joabovu, trećinu pod Abišaja, sina Serujina i brata Joabova, i trećinu pod Itaja Gitejina, Kad kralj priopći ljudima: "I ja ću ići s vama",

3 Odgovoriše ljudi: "Ti ne smiješ ići, jer kad mi bježimo, neće mariti za nas. Kad bi i pola nas palo, ne bi marili za nas. A ti si sam kao nas deset tisuća. I bolje je, da nam ti pomažeš iz grada,"

4 Kralj im odgovori: "Što vam se čini da je dobro, učinit ću." Nato kralj stade kod vrata, i sva je vojska izlazila po sto i po tisuću.

5 Joabu, Abišaju i Itaju zapovjedi kralj. "Čuvajte mi mladog Absaloma!" Sva je vojska bila svjedok, kako kralj zapovjedi svim vođama za Absaloma.

6 Tako izađe vojska u polje proti Izraelu. U šumi Efraimovoj zametnu se bitka.

7 Tamo Izraelci budu potučeni od ljudi Davidovih i pretrpješe u onaj dan težak poraz izgubivši dvadeset tisuća ljudi.

8 Boj se raširi po svoj tamo okolini. Šuma više proždrije ljudi, nego što u onaj dan proždrije mač.

9 Slučajno dođe Absalom ljudima Davidovim na oči, Absalom je jahao na mazgi. Kad mazga naiđe pod granje velikog hrasta, osta on glavom viseći o hrastu i ledbio je između neba i zemlje, izakako je bila mazga otrčala ispod njega.

10 Jedan čovjek vidje to i javi Joabu: "Vidio sam Absaloma gdje visi o hrastu."

11 Joab reče čovjeku, koji mu je bio donio tu vijest: "Pa kad si ga vidio, zašto ga nijesi odmah srušio na tlo? Bio bih ti rado dao deset srebrnjaka i jedan pojas."

12 A čovjek odgovori Joabu: "I kad bi mi se izbrojilo tisuću srebrnjaka, ne bih digao ruke svoje na sina kraljeva, jer smo čuli na svoje uši, kako je kralj zapovjedio tebi, Abišaju i Itaju: Čuvajte mi mladog Absaloma!

13 Da sam napao na njega, ne bi se moglo od kralja skriti, a ti bi se držao po strani."

14 Joab reče: "Neću ja dangubiti s tobom." Pa uze tri koplja u ruku i zabode ih u prsa Absalomu, Kako je još živ visio o hrastu,

15 Pristupiše deset momaka, što su nosili oružje Joabu, i ubiše Absaloma.

16 Nato dade Joab zatrubiti u trubu, i ljudi prestadoše goniti Izraele, jer je Joab bio ljudima zapovjedio da stanu.

17 I uzeše Absaloma, baciše ga u šumi u veliku jamu i nabacaše na njega vrlo veliku gomilu kamenja. A sav Izrael pobježe, svaki k svojoj kući.

18 Absalom je bio sebi podigao spomenik za života svojega u dolini kraljevoj. Mislio je naime: "Nemam sina, koji bi mogao držati u spomenu moje ime." Tako je bio nazvao onaj spomenik svojim imenom. Zove se do današnjega dana "Spomenik Absalomov".

19 Ahimaas, sin Sadokov, reče: "Otrčat ću i odnijet ću kralju glas, da mu je Gospod udijelio pobjedu nad neprijateljima njegovim.

20 A Joab mu reče: "Nemoj danas biti glasnik! U koji drugi dan možeš biti glasnik; ali danas ne smiješ biti, jer je sin kraljev mrtav."

21 Joab zapovjedi Kušitu: "Idi, javi kralju, što si vidio!. Kušit se baci pred Joaba ničice i otrča.

22 A Ahimaas, sin Sadokov, još jedanput reče Joabu: "Neka bude što hoće! Ja ću ipak trčati za Kušitom!" Joab reče: "Pa što ćeš trčati, moj sine, Kad nećeš dobiti nagrade."

23 On odgovori: "Neka bude što hoće, trčat ću!" Tada mu reče: "Pa trči!" Ahimaas udari ravnicom Jordana i preteče Kušita.

24 David je upravo sjedio među dvojim vratima. Stražar je bio uzašao na krov od vrata na zidu. Kad on podiže oči svoje i pogleda, vidje jednoga čovjeka, gdje trči sam.

25 Stražar povika i javi kralju. Kralj reče: "Kad je sam, onda nosi dobar glas." I dok je onaj dolazio sve bliže,

26 Vidje stražar još drugoga čovjeka, gdje trči. I povika stražar vrataru: "Vidim još jednoga čovjeka, gdje trči sam." Kralj reče: "I on nosi dobar glas."

27 Stražar povika dalje: "Prvi trči, koliko vidim, upravo kao Ahimaas, sin Sadokov." Kralj odgovori: "To je dobar čovjek. Taj dolazi s dobrim glasom."

28 Tada Ahimaas povika kralju: "Pobjeda!", baci se tada pred kraljem licem sve do zemlje i reče: "Neka je blagoslovljen Gospod, Bog tvoj, koji predade ljude, koji podigoše ruku svoju na mojega gospodara, kralja!"

29 Kralj upita: Je li dobro mladom Absalomu?" Ahimaas odgovori "Vidio sam veliku vrevu, kad kraljev sluga Joab posla slugu tvojega. Ali ne znam, što je bilo."

30 Kralj reče: "Ukloni se, stani tamo!" On se ukloni i stade.

31 Tada dođe Kušit. Kušit povika: "Moj gospodar i kralj neka dopusti, da mu se javi dobra vijest: "Gospod ti je danas udijelio pobjedu nad svima, koji se pobuniše proti tebi."

32 A kralj zapita Kušita; "Je li dobro mladom Absalomu?" Kušit odgovori: "Kao mladi čovjek, tako neka prođu neprijatelji mojega gospodara, kralja, i svi, koji ustaju na te u zloj namjeri!"

33 Kralj zadrhta i ode plačući u gornju sobu nad vratima. Idući jadikovao je: "Sine moj Absalome! Sine moj! Sine moj Absalome! Ah, da sam ja umro mjesto tebe! O Absalome, sine moj, sine moj!"

2 Samuelova, glava 19

1 Javiše Joabu, da kralj plače i jadikuje za Absalomom.

2 Tako se pretvori pobjeda onoga dana u žalost za svu vojsku, jer narod saznade u onaj dan, da kralj tuguje za sinom svojim.

[3] Zato vojska uđe u grad kradom, kao što se iskrade vojska, koja se stidi, jer je pobjegla iz bitke.

[4] Kralj pokri lice svoje. "Sine moj Absalome," jadikovao je iza glasa, "sine moj Absalome, sine moj!"

[5] Tada dođe Joab kralju u kuću i reče: "Izgrdio si danas sve sluge svoje, a one danas spasiše život tebi, tvojim sinovima i kćerima, tvojim ženama i inočama.

[6] Iskazao si ljubav onima, koji te mrze, a mržnju onima, koji te ljube, jer pokazuješ eto danas, da tebi ništa nijesu vojskovođe i ljudi. Jest, sada znam, da bi ti bilo pravo, kad bi Absalom još bio živ, a mi drugi svi kad bismo pali danas.

[7] Ali ustani sada, izađi van i progovori prijazno ljudima svojim, jer kunem ti se Gospodom: "Ako ne izađeš, neće ni jedan ostati kod tebe ovu noć. To će biti gore po te, negoli sva zla, što su te snalazila od mladosti tvoje do sada."

[8] Tada ustade kralj i sjede na vratima. Kad javiše vojsci: "Evo, sjedi kralj na vratima," dođoše svi ljudi pred kralja. A Izraelci su bili pobjegli, svaki k svojoj kući.

[9] I sav se narod stade svađati. Po svim plemenima Izraelovim govorilo se: "Kralj nas je oslobodio iz ruku neprijatelja naših i izbavio nas iz ruku filistejskih; a ipak je morao bježati iz zemlje pred Absalomom.

[10] A Absalom, kojega smo bili pomazali za kralja, pade u boju. Zašto još oklijevate, te ne dovedete natrag kralja?"

[11] Nato kralj David posla k svećenicima Sadoku i Abiataru i poruči im: "Upitajte starješine Judine: "Zašto vi da budete posljednji, koji će kralja natrag dovesti u kuću njegovu?" – Što se je govorilo po svemu Izraelu, bilo je naime došlo do kralja u kuću njegovu. –

[12] "Vi ste moja braća, vi ste od mojega mesa i kosti. Zašto da budete posljednji, koji će natrag dovesti kralja?

[13] Recite Amasi: "Ti si ipak od mojega mesa i kosti. Tako i tako neka mi učini Bog, ako mi ne budeš vrhovni vojskovođa dok si živ na mjesto Joaba!"

[14] Tako predobi srca svih ljudi od roda Judina, tako da jednodušno zamoliše kralja: "Vrati se sa svim ljudima svojim!"

15 I tako se kralj vrati i stiže na Jordan. Judejci bili su došli u Gilgalu kralju u susret, da prevedu kralja preko Jordana.

16 I Benjaminovac Šimej, sin Gerin, iz Bahurima, bio je pohitio s Judejcima kralju Davidu u susret.

17 I s njim tisuća ljudi iz roda Benjaminova. I Siba, upravitelj kuće Saulove, bio je došao kralju na Jordan s petnaest sinova svojih i dvadeset sluga svojih.

18 Kad se preveze lađa, da prevede kraljevsku obitelj i da mu stoji na službu, baci se Šimej, sin Gerin, pred kraljem ničice, kad je ovaj htio da prijeđe preko Jordana,

19 On zamoli kralja: "Neka mi gospodar moj ne upiše u krivnju i neka se više ne spominje zlodjela, koju je počinio sluga tvoj u onaj dan, kad je moj gospodar, kralj, izlazio iz Jerusalema, Neka mi kralj ne pamti to!

20 Jer sluga tvoj zna, da se je ogriješio. Ali, kako vidiš, danas sam prvi iz sve kuće Josipove došao u susret svojemu gospodaru, kralju."

21 Tada povika Abišaj, sin Serujin: "Šimej neka umre, jer je psovao pomazanika Gospodnjega!"

22 A David reče: "Što ja imam s vama, sinovi Serujini? Vi ste mi danas napasnici. Zar da pogine danas tko u Izraelu, kad znam, da sam danas opet kralj nad Izraelom?"

23 Tada reče kralj Šimeju: "Nećeš poginuti!" I zakle mu se kralj.

24 I Mefibošet, unuk Saulov, dođe kralju u susret. On nije bio svojih nogu njegovao, nije svoje brade uređivao, niti je svoje haljine prao od onoga dana, kad je bio otišao kralj, sve do dana, kad se je opet vratio zdrav.

25 I kad on dođe u Jerusalem kralju u susret, upita ga kralj: "Mefibošete, zašto ne pođe s menom?"

26 On odgovori Moj gospodaru i kralju! Prevari me sluga moj, jer sluga tvoj bio je sebi preduzeo da dadne osedlati magarca, da odjaše tamo i pođe s kraljem, jer je hrom sluga tvoj.

27 Ali on opade slugu tvojega kod mojega gospodara, kralja. Ali je moj gospodar, kralj, kao anđeo Božji. Zato čini, što ti se čini dobro!

28 Premda sva kuća oca mojega nije imala ništa drugo očekivati od mojega gospodara i kralja nego smrt, ipak si ti uzeo slugu svojega među svoje drugove za stolom. Pa kakvo imam još pravo i kakav zahtjev kod kralja?"

29 Kralj mu odgovori: "Čemu tolike riječi? Određujem: Ti i Siba podijelite imanje!"

30 A Mefibošet reče kralju: "Neka uzme sve, kad se je moj gospodar i kralj vratio kući čitav i zdrav!"

31 I Barzilaj od Gileada bio je došao iz Rogelima i pošao s kraljem na Jordan, da ga prati preko Jordana.

32 Barzilaj bio je vrlo star, čovjek od osamdeset godina. On je bio kralja hranio za njegova boravka u Mahanaimu, jer je bio vrlo imućan.

33 I kralj reče Barzilaju: "Hajde s menom! Ja ću se u Jerusalemu kod sebe brinuti za tvoje uzdržavanje.

34 Ali Barzilaj odgovori kralju: "Kako ću dugo još živjeti da idem s kraljem u Jerusalem?

35 Ima mi sada osamdeset godina. Pa mogu li još razlikovati dobro i zlo? Ima li sluga tvoj još okusa na onom, što jede i pije? Mogu li još slušati glas pjevača i pjevačica? Zašto da bih sluga tvoj pao još na teret svojemu gospodaru i kralju?

36 Samo komadićak htio bi sluga tvoj proći s kraljem preko Jordana. Zašto će mi kralj odmah tako naplatiti?

37 Pusti ipak, da se sluga tvoj vrati kući, da umrem u svojem rodnom gradu kod groba oca svojega i matere svoje! Ali evo, tu je sluga tvoj Kimham; on neka ide s mojim gospodarom, kraljem! Učini njemu, što držiš za dobro!"

38 Kralj odgovori: "Neka ide s menom Kimham! Ja ću mu učiniti, što bude tebi drago, i tebi ću ispuniti svaku želju."

39 Potom prijeđe sav narod preko Jordana. I kralj prijeđe. Kralj onda poljubi Barzilaja i rastade se s njim. Nato se on vrati u svoje mjesto.

40 Kralj otide dalje u Gilgalu, i Kimham ga je pratio. Sva vojska Judina i polovina ratnika Izraelovih bila je dopratila kralja.

[41] I dođoše svi Izraelci kralju i upitaše kralja: "Zašto te odvedoše braća naša, Judejci, i prevedoše preko Jordana kralja s njegovom obitelji i s cijelom okolinom Davidovom?"

[42] Svi Judejci odgovoriše Izraelcima: "Kralj je ipak u srodstvu s nama. Zašto se tako srdite radi toga? Jesmo li možda živjeli o trošku kraljevu? Pa je li bio ugrabljen od nas?"

[43] Ali Izraelci odgovoriše Judejcima: "Mi imamo deset dijelova na kralju. I mi smo prema vama prvorođenci. Zašto nas zapostaviste? Nije li najprije na našoj strani izjavljena želja, da natrag dovedemo kralja svojega?" Ali odgovor Judejaca bio je još žešći negoli govor Izraelaca.

2 Samuelova, glava 20

[1] Slučajno je bio tamo ništav čovjek po imenu Šeba, sin Bikrijev, Benjaminovac. On zatrubi u trubu i povika: "Mi nemamo dijela s Davidom. Mi nemamo nasljedstva sa sinom Jesejevim. Svaki neka se kući vrati, Izraelci!"

[2] Nato svi Izraelci otpadoše od Davida i priključiše se Šebi, sinu Bikrijevu. A Judejci otpratiše kralja svojega od Jordana u Jerusalem.

[3] Kad je David bio došao u svoju palaču u Jerusalem, dade deset inoča, što ih je bio ostavio da čuvaju palaču, odvesti u posebnu kuću, i brinuo se je za njihovo uzdržavanje, ali nije više općio s njima. Tako su živjele do smrti svoje zatvorene kao udovice za života muža.

[4] Potom zapovjedi kralj Amasi: "Sazovi mi Judejce do tri dana! Isto tako budi sam na mjestu!"

[5] I Amasa otide da sazove Judejce. A kad izostade preko vremena, što mu ga je bio odredio,

[6] Reče David Abišaju: "Sad će nam Šeba, sin Bikrijev, biti opasniji od Absaloma, Uzmi ti ljude gospodara svojega i progoni ga! Inače dobit će tvrde gradove i zadat će nam puna jada."

[7] Ljudi Joabovi izađoše pod vodstvom njegovim, usto Kereteji i Peleteji i svi ratnici junaci. Ostaviše Jerusalem, da gone Šebu, sina Bikrijeva.

[8] Kad dođoše na veliki kamen kod Gibeona, srete ih Amasa. Joab je bio obučen u haljinu dobedricu. Na njoj je visio bodež, što je u koricama bio svezan uz bedro. Kad pođe naprijed, bodež mu ispade na tlo.

[9] Tada Joab upita Amasu: "Jesi li zdravo, dragi brate?" I prihvati Joab desnom rukom Amasu za bradu, da ga poljubi.

[10] A Amasa ne opazi mač u ruci Joabovoj. Tako je on mogao zabosti mu ga u slabine, tako da su se njegova crijeva prosula na zemlju. On umrije, a da nije trebao još drugi mu ubod zabosti. Potom Joab i njegov brat Abišaj otidoše dalje u potjeru za Šebom, sinom Bikrijevim.

[11] Jedan od ljudi Joabovih morade ostati kod Amase i viknuti: "Tko drži s Joabom i tko je za Davida, neka ide za Joabom!"

[12] Amasa, sav obliven krvlju, ležao je nasred puta. Kad onaj čovjek vidje, da se svi ljudi ustavljaju, odvuče Amasu s puta u polje i stavi na njega haljinu, jer svaki, koji je prolazio, motrio bi ga i zaustavio bi se.

[13] Čim ga je bio uklonio s puta, priključiše se svi Joabu, da tjeraju Šebu, sina Bikrijeva.

[14] A on prođe sva plemena Izraelova do u Abelu Bet−Maaku. Ali su ga svi gradovi prezreli, pa i progonili,

[15] Svi ljudi Joabovi dođoše i opkoliše ga u Abeli Bet−Maaki, iskopaše opkop oko grada, tako da su stajali pred zidom gradskim i potkopavali zid, da ga sruše.

[16] Tada viknu jedna mudra žena iz grada: "Čujte, čujte! Kažite Joabu, neka dođe ovamo! Hitjela bih da s njim govorim."

[17] Kad on dođe u njezinu blizinu, upita žena: "Jesi li ti Joab?" On odgovori: "Jesam." Ona mu reče: "Poslušaj riječi sluškinje svoje!" On odgovori: "Čujem."

[18] Ona reče: "Od starine se govori ovako: Pitajte samo u Abeli i doći ćete do cilja.

[19] Mi smo najmirniji i najvjerniji grad u Izraelu. A ti hoćeš da razoriš majku gradova u Izraelu. Zašto hoćeš da upropastiš vlasništvo Gospodnje?"

[20] Joab reče: "Daleko je to od mene, da uništim i razorim.

[21] Ne radi se o tom, nego jedan čovjek iz gore Efraimovce po imenu Šeba, sin Bikrijev, pobunio se proti kralju, proti Davidu. Dajte samo njega, i ja odoh od grada." Žena odgovori Joabu: "Glava njegova bacit će ti se odmah preko zida!"

[22] I puna lukavosti nagovori žena sve ljude, i oni odsjekoše glavu Šebi, sinu Bikrijevu, i baciše je Joabu. I on zatrubi u trubu, i oni se raziđoše od grada, svaki k svojoj kući. Joab se vrati kralju u Jerusalem.

[23] Na čelu sve vojske izraelske stajao je Joab. Zapovjednik Keretejima i Peletejima bio je Benaja, sin Jehojadov.

[24] Rabotne radnje nadzirao je Adoram, Pečatnik je bio Jošafat, sin Ahiludov.

[25] Državni pisar bio je Ševa. Svećenici su bili Sadok i Abiatar.

[26] I Jairanin Ira bio je glavni savjetnik kod Davida.

2 Samuelova, glava 21

[1] Jedanput u danima Davidovim vladala je glad tri godine, iz godine u godinu. I David upita Gospoda. "Na Saulu i njegovoj kući leži krvna krivnja," odgovori Gospod, "jer pogubi Gibeoneje."

[2] Tada kralj dozva Gibeoneje i upita ih. Gibeoneji ne pripadaju Izraelcima, nego ostacima Amoreja. Premda su im se Izraelci bili obvezali zakletvom, tražio je Saul u svojoj revnosti za Izraelce i Judejce da ih uništi.

[3] David dakle upita Gibeoneje: "Što da vam učinim? Čim da vas namirim? Blagoslovite ipak baštinu Gospodnju!"

[4] Gibeoneji mu odgovoriše: "Ne tražimo ni srebra ni zlata od Saula i kuće njegove. Niti nam je do toga, da se itko pogubi u Izraelu." On ih upita: "Pa što hoćete? Učinit ću vam."

[5] Oni odgovoriše kralju: "Čovjek, koji nas je zatirao i za tim išao, da nas iskorijeni, da nas ne bude nigdje u području Izraelovu,

[6] Od njegovih sinova neka nam se dadne sedam ljudi. Mi ćemo ih pred Gospodom u Gibei Saulovoj na gori Gospodnjoj objesiti." Kralj obeća: "Dat ću vam ih."

7 Ali Mefibošeta, sina Jonatana, sina Saulova, sačuva kralj radi zakletve položene
pred Gospodom, koja je bila među njima, Davidom i Jonatanom, sinom Saulovim.

8 I uze kralj obadva sina, koje rodi Saulu Rispah, kći Ajina, Armonija i Mefibošeta, i
pet sinova, koje Mikala, kći Saulova, rodi Adrielu, sinu Meholaja Barzilaja.

9 Ove dade Gibeonejima, a oni ih objesiše na gori pred Gospodom. Tako sedmorica
pogiboše u isto vrijeme. U prvim danima žetve, u početku ječmene žetve, umriješe.

10 Tada uze Rispah, kći Ajina, crnu haljinu i sebi je prostrije po hridini kao postelju
od početka žetve, dok ne pade na mrtva tjelesa dažd s neba. Tako spriječi, da padaju
na njih u danu ptice nebeske, a u noći zvijeri poljske.

11 I kad javiše Davidu, što učini inoča Saulova Rispah, kći Ajina,

12 Dade David donijeti kosti Saulove i njegova sina Jonatana kod građana grada
Jabeša u Gileadu. Ovi su ih bili potajno uzeli iz Bet−Šana, gdje ih objesiše Filisteji,
kad Filisteji potukoše Saula na Gilboi.

13 Odanle dade on donijeti kosti Saula i njegova sina Jonatana. K tomu priložiše kosti
obješenih,

14 I pokopaše kosti Saula i njegova sina Jonatana u grobu njegova oca Kiša u Seli, u
zemlji Benjaminovoj. Pošto učiniše sve, kako i je bio naredio kralj, smilova se Bog
zemlji.

15 I nasta opet rat između Filisteja i Izraelaca. David otide s ljudima svojim i borio se
je s Filistejima. I jer David pritom susta,

16 Mogao ga je uhvatiti Iši−Benob, koji je bio od roda divova. U koplju njegovu bilo
je trista šekela mjedi. Bio je novim mačem opasan. Kad je htio da ubije Davida,

17 Dođe mu u pomoć Abišaj, sin Serujin, i ubi Filistejina. Tada ga zakleše ljudi
Davidovi: "Ne smiješ više izlaziti s nama u boj, da ne ugasiš svjetionicu Izraelovu!"

18 Potom nasta opet u Gobu rat s Filistejima. Tada Hušejin Sibekaj ubi Safa, koji je
također od roda divova.

19 Kad onda opet kod Gobe nasta rat s Filistejima, ubi Elhanan, sin Jaare−Oregima iz
Betlehema, Golijata Giteja, kojemu je koplje bilo kao vratilo.

[20] I opet nasta rat kod Gata. Tu je bio jedan čovjek gorostas, koji je imao šest prsta na rukama i šest prsta na nogama, svega dvadeset i četiri. I on je bio od roda divova.

[21] Kad je on pogrdio Izraele, ubi ga Jonatan, sin Šimea, brata Davidova.

[22] Ta su četvorica vukla lozu od roda divova u Gatu i padoše od ruke Davidove i ljudi njegovih.

2 Samuelova, glava 22

[1] David sastavi u vrijeme, kad ga je bio Gospod izbavio iz ruku svih njegovih neprijatelja i iz ruke Saulove, u slavu Gospodu ovu pjesmu.

[2] On je pjevao: "Gospod, moja hridina, utvrda moja, izbavitelj moj!

[3] Bog je branik moj: u njega tražim utočište. Štit moj, rog spasenja mojega! Jakost moja, sloboda moja! Izbavitelj moj, koji mi pomogao u teškoj nevolji.

[4] Zazvao sam Velehvaljenoga, Gospoda: i već sam bio riješen od neprijatelja svojih.

[5] Bili su na me pobjesnjeli valovi smrti, rijeke zla držale me u tjeskobi,

[6] Okovi pakla sapeli me, pale na me zamke smrti.

[7] U nevolji svojoj povikah Gospodu, zavapih Bogu svojemu: i on iz šatora svojega razabra glas moj, do ušiju njegovih dođe vapaj moj.

[8] Tada se najednom uznemiri zemlja i zadrhta, utvrde nebesa uzdrmaše se, njihale su se: tako je on bio pun gnjeva.

[9] Iz nosa je njegova sukljao dim, iz usta je njegovih buktio oganj, što proždire, požar je vrcao od njega.

[10] Već savi nobesa i siđe: noge su mu počivale na tamnu oblaku,

[11] Na kerubinima je sjedio i vozio se i dohujao na krilima vjetrova.

[12] Tamu je razvukao oko sebe, kao voda težak, mračan oblak postao mu šator.

[13] U svjetlosti, što je sjala pred njim, plamtjele su ognjene glavnje.

[14] Gospod pusti, da gromovi zagrme na nebu, Svevišnji pusti, da zaori glas njegov.

[15] Strijele odape on i rasprši ih, munje izbaci i pomete ih.

[16] Pokazaše se dubine morske, otkriše se temelji svijeta pred po karanjem i gnjevom Božjim, pred dahtanjem srdžbe njegove.

[17] S visine stiže i uhvati me, iz silnih voda izvuče me,

[18] Istrgnu me od jakih neprijatelja mojih, od protivnika mojih, koji su od mene bili jači.

[19] Napadoše me u dan, kad sam bio u nevolji, ali mi je Gospod bio zaštitnik.

[20] Izvede me na čistinu, oslobodi me, jer mi je bio milostiv i naklonjen.

[21] Tako mi naplati Gospod pravedno djelo moje, tako mi nagradi čistoću ruku mojih.

[22] Jer sam se držao putova Gospodnjih, nikad ne učinih krivo Bogu svojemu.

[23] Pred očima sam imao sve naputke njegove, nikad ne odbacih zakona njegova.

[24] Bez prijekora hodio sam pred njim, čuvao sam se od zlodjela svojih.

[25] Zato mi nagradi Gospod moju vjernost, koja mu je poznata, moju čistoću.

[26] Dobar si dobrome, vjeran si vjernome.

[27] S čistim postupaš čisto, samo se zločestu protiviš.

[28] pomažeš narodu nevoljnu, snizuješ pogled oholu.

[29] Ti si svjetionik moj Gospode, Bog moj, koji mi rasvjetljuje noć.

[30] Snagom tvojom razbijam čete neprijateljske, preko zidina skačem s Bogom svojim.

[31] Bog – savršen je put njegov; istinita je riječ Gospodnja. On je štit svima, koji se utječu u zaštitu njegovu.

[32] Jer tko je Bog još osim Gospoda? Tko je hridina, ako ne naš Bog?

[33] Bog, koji me paše snagom, čini neopasnim put moj.

[34] Čini noge moje brzima kao u jelena, postavi me visoko na kamenit greben.

[35] Buku moju upravlja u boju, mišice moje zapeše luk od mjedi.

[36] Pomoć svoju dao si mi kao štit, učinila me velikim dobrota tvoja.

[37] Koraku mojemu dao si raširen prostor, nikad mi koljena nijesu klecala.

[38] Tako sam mogao tjerati neprijatelja svojega, mogao sam ga dostignuti, i nijesam se povratio prije, dok ne leže uništen.

[39] Pograbio sam ga, udario sam ga, te ne ustade više; među noge pade mi.

[40] Snagom si me naoružao za boj; koji se staviše proti meni, srušio si ih preda me na koljena,

[41] Neprijatelje moje natjerao si preda mnom u bijeg; tako sam uništio neprijatelje svoje.

[42] Vikali su za pomoć, ali nije bilo pomoćnika; vikali su Gospodu, ali ih on nije čuo.

[43] Kao prah zemaljski satro sam ih, stukao ih, zgazio ih kao blato na ulici.

[44] Izveo si me čitava iz borbe za narod moj. Za glavara poganima postavio si me; narod, kojega nikada ne vidjeh, postade mi podanik,

[45] Sinovi iz tuđe zemlje iskazuju mi štovanje, na riječ su mi poslušni.

[46] Padaju ničice sinovi iz tuđe zemlje, dršćući izlaze iz svojih gradova.

[47] Živ je Gospod! U sav glas neka je slavljena stijena moja! Visoko hvaljen neka je Bog, hridina spasenja mojega!

[48] Bog, koji me pomogao za osvetu, narode mi pod noge natjerao,

[49] Izbavitelj moj od neprijatelja mojih! Ti me uzvisi nad protivnike moje, oslobodi me od čovjeka samovoljna.

50 Zato ću te slaviti pred svim svijetom, ti moj Gospode! Pjevat ću imenu tvojemu,

51 Koje daje sreću i spasenje kralju svojemu, milost dijeli pomazaniku svojemu:
Davidu i rodu njegovu u vječna vremena!"

2 Samuelova, glava 23

1 Ovo su posljednje riječi Davidove, izjava Davida, sina Jesejeva, izjava čovjeka, koji
je bio uzvišen visoko, pomazanika Boga Jakovljeva, koji je pjevao pjesme Izraelove:

2 "Duh Gospodnji šaptao mi je. Na mojemu je jeziku još riječ njegova.

3 Govorio je Bog Izraelov, govorila je meni hridina Izraelova: Tko pravedno vlada
ljudima, koga u vladanju svjetuje strah Božji,

4 On je svjetlo jutarnje, kad sunce ograne, a nikakav oblak ne muti ranu svjetlost. U
sjaju sunčanu iza kiše mlada trava niče iz zemlje.

5 Tako stoji zaista kuća moja prema Bogu: vječan zavjet sklopio je on s menom,
uređen u svemu i dobro čuvan. Svaku moju želju i svaku moju čežnju on pušta zaista
da uspije.

6 Kao iščupano trnje svi su zlikovci: nitko ih se zato ne dotiče.

7 Tko se namjeri na njih, prihvati za gvožđe i koplje, i praskajući planu oni u
žeravici."

8 Ovo su imena junaka Davidovih: Takmonac Jošeb Bašebet, glavar trojici. On zavitla
svoje koplje i ubi osam stotina odjedanput.

9 Za njim dolazi između tri junaka Ahoahej Eleazar, sin Dodov. On je bio s Davidom
u Pas−Damimu, kad se tamo skupiše Filisteji na boj. Kad se povukoše Izraelci,

10 On osta i tukao je Filisteje, dokle mu se ruka ne umori i ruka mu se ne ukoči pri
maču. Tako dade Gospod u onaj dan sjajnu pobjedu. Ljudi se vratiše i pođoše za njim,
ali samo zato, da pokupe plijen.

11 Za njim dolazi Hararanin Šamah, sin Ageov. Jednoć se skupiše Filisteji u Lehiju.
Tamo je bio komad zemlje s lečom. A kad su ljudi bježali od Filisteja,

12 Stade on nasred polja, obrani ga i pobi Filisteje. Tako dade Gospod veliku pobjedu.

13 Jedanput siđoše ta tri najodličnija između tridesetorice u vrijeme žetve k Davidu u
pećinu Adulam, kad je četa Filisteja taborila u dolini Refaimovoj.

14 David je bio upravo u tvrđavi. A u Betlehemu je onda bila straža filistejska.

15 I kad je David zaželio: "Tko bi mi donio vode da pijem iz studenca na vratima
Betlehema?"

16 Tada ona tri junaka prodriješe kroz tabor Filisteja, zahvatiše vode iz studenca na
vratima Betlehema i donesoše Davidu. Ali on je ne htjede piti, nego je proli Gospodu
u čast

17 I reče: "Ne daj mi, Gospode, da tako što učinim! Pa to je krv ljudi, koji prodriješe
uz opasnost života!" Zato ne htjede piti. To učiniše ova tri junaka.

18 Abišaj, brat Joabov, sin Serujin, bio je glavar tridesetorici. On zavitla svoje koplje
na tri stotine i pobi ih. Bio je ugledan kod trojice.

19 Jer se odlikova među tridesetericom, posta im vođa, ali one trojice ne stiže.

20 Benaja, sin Jehojadov, iz Kabseela, bio je hrabar čovjek, velik na djelima. On
pogubi obadva Ariela iz Moaba. Također ubi dolje kod jednog studenca lava, kad je
bio pao snijeg.

21 On ubi i jednoga Egipćanina gorostasne veličine. Premda je Egipćanin imao u ruci
koplje, on izađe na njega sa štapom, istrže Egipćaninu koplje iz ruke i ubi ga
njegovim vlastitim kopljem.

22 To učini Benaja, sin Jehojadov. Kod trojice junaka imao je visok ugled.

23 Bio je slavniji od tridesetorice, ali one trojice ne stiže. David ga postavi na čelo
tjelesnoj straži.

24 Među tridesetoricom bili su Joabov brat Asahel, Elhanan iz Betlehema, sin Dodov,

25 Šamah iz Haroda, Elika iz Haroda,

26 Heles iz Paltija, Ira, sin Ikešov iz Tekoe,

[27] Abiezer iz Anatota, Mebunaj iz Huše,

[28] Salmon iz Ahoha, Maharaj iz Netofe,

[29] Heled, sin Baanin, iz Netofe, Itaj, sin Ribajev, iz Gibee u plemenu Benjaminovu,

[30] Benaja iz Piratona, Hidaj iz potoka Gaaša,

[31] Abi−Albon iz Arbe, Azmavet iz Barhumeje,

[32] Eliaba iz Šaalbona, sinovi Jašenovi, Jonatan,

[33] Šamah iz Harara, Ahiam, sin Šararov iz Harara.

[34] Elifelet, sin Ahasbaja, sin jednog Maakejina Eliam, sin Ahitofela iz Gilona,

[35] Hesraj iz Karmela, Arbejanin Paaraj,

[36] Igaal, sin Natana iz Sobe, Bani iz Gada,

[37] Selek iz Amona, Maharaj iz Beerota, koji je nosio oružje Joabu, sinu Serujinu,

[38] Ira, Itranin, Gareb, Itranin,

[39] Urija, Hitejin: svega trideset i sedam.

2 Samuelova, glava 24

[1] Gnjev Gospodnji raspali se još jedanput proti Izraelcima, tako da on Davida nadraži proti njima, pa zapovjedi: "Hajde, izbroj Izraela i Judu!"

[2] Tada zapovjedi kralj svojemu vojskovođi Joabu: "Prođi po svim plemenima Izraelovim od Dana do Beer−Šebe i izbrojte narod, da znam broj naroda!"

[3] A Joab odgovori kralju: "Gospod, Bog tvoj, dodat će k narodu, koliko ga je sad, još sto puta toliko, i moj gospodar i kralj to će još sam doživjeti. Zašto moj gospodar i kralj tako što hoće?"

[4] Ali zapovijed kraljeva primora Joaba i vojskovođe, i tako Joab i vojskovođe otidoše od kralja, da prebroje narod Izraelov.

[5] Prijeđoše Jordan i počeše kod Aroera, desno od grada, koji leži u dolini potoka, u pravcu prema Gadu i Jazeru.

[6] Tada otidoše u Gilead i do u zemlju Hiteja prema Kadešu. Potom dođoše u Dan i okrenuše u Sidon.

[7] Onda stigoše u tvrdi grad Tir i u sve gradove Hiveja i Kanaanaca. Potom otidoše u južnu zemlju Judinu, u Beer−Šebu,

[8] Tako obiđoše svu zemlju i vratiše se u Jerusalem poslije devet mjeseci i dvadeset dana.

[9] Joab dade kralju broj popisanoga naroda, i bilo je od Izraela osam stotina tisuća ljudi sposobnih za oružje i opasanih mačem, a ljudi od Jude pet stotina tisuća.

[10] A pošto David prebroji narod, taknu ga savjest. I David se pomoli Gospodu: "Teško sam se ogriješio, što to učinih. Ali, Gospode, oduzmi slugi svojemu krivnju zlodjela njegovih; jer sam bio posve zaslijepljen!"

[11] Kad David ustade ujutro, dođe riječ Gospodnja proroku Gadu, vidiocu Davidovu, i reče:

[12] "Idi i kaži Davidu: Ovako veli Gospod: Troje ti predlažem; izaberi jedno od toga, da ti učinim!"

[13] Gad pođe k Davidu i navijesti mu ovo: "Hoćeš li da dođe na zemlju tvoju sedam godina gladi, ili da bježiš tri mjeseca pred svojim neprijateljima i oni da te gone, ili da bude tri dana kuga u tvojoj zemlji? Sad promisli i gledaj, što ću odgovoriti onome, koji me je poslao!"

[14] David odgovori Gadu: "U muci sam velikoj. Mi ćemo radije pasti u ruke Gospodnje, jer je milosrđe njegovo veliko. A u ruke ljudima ne bih htio pasti."

[15] Tako pusti Gospod kugu na Izraela od jutra do određenoga vremena. Pomrije naroda od Dana do Beer−Šebe sedamdeset tisuća ljudi.

[16] Već pruži anđeo ruku svoju na Jerusalem, da ga uništi, tada se sažali Gospodu sa zla, i zapovjedi anđelu, koji je ubijao narod: "Dosta! Povuci natrag ruku svoju!" Anđeo Gospodnji bio je upravo došao do gumna Jebusejina Araune.

[17] Kad vidje David, kakvo zlo učini anđeo u narodu, pomoli se Gospodu ovako: "Ah, sagriješio sam, zlo sam učinio. A ove, ovce, što su učinile? Pa okreni ruku svoju na mene i na obitelj moju!"

[18] Još istoga dana javi se Gad kod Davida i reče mu: "Idi i podigni Gospodu žrtvenik na gumnu Jebusejina Araune!"

[19] David otide na riječ Gadovu, kako mu je bio Gospod zapovjedio.

[20] Kad je Arauna pogledao i kralja vidio gdje mu dolazi sa svojom pratnjom, izađe Arauna i pokloni se kralju licem do zemlje.

[21] Arauna upita: "Zašto dolazi moj gospodar, kralj, k slugi svojemu" David reče: "Da kupim od tebe to gumno. Hoću da načinim Gospodu žrtvenik, da se kuga ukloni od naroda."

[22] Arauna odgovori Davidu: "Moj gospodar, kralj, neka je uzme i neka žrtvuje što mu je volja! Evo, ovdje su volovi za žrtvu i kola i jarmovi volujski za drva!

[23] Sve to, o kralju, daruje Arauna kralju." Tada reče Arauna kralju: "Gospod, Bog tvoj, neka ti bude milostiv!"

[24] A kralj reče Arauni: "Ne! Ja ću je samo kupiti od tebe. Neću da prinesem Gospodu, Bogu svojemu, žrtve paljenice, što sam dobio badava." I tako kupi David gumno i volove za pedeset šekela srebrnih.

[25] David načini tamo Gospodu žrtvenik i prinese žrtve paljenice i mirotvorne. Tada se Gospod smilova zemlji, i prestade kuga u Izraelu.

Prva knjiga o Kraljevima

1 Kraljevima, glava 1

1 Kralj je David bio ostario i postao vremešan. Premda su ga pokrivali, nije se mogao
ugrijati.

2 Tada su mu svjetovale sluge njegove: "Imala bi se potražiti za gospodara kralja
mlada djevojka, koja bi dvorila kralja i bila mu na ruku kao skrbnica. Kad bude ona
na tvojemu krilu, ugrijat će se već gospodar kralj."

3 I potražiše lijepu djevojku po svoj zemlji izraelskoj i nađoše Abišagu iz Šunama, te
je dovedoše kralju.

4 Djevojka je bila izvanredno lijepa. I ona postade skrbnica kraljeva i dvorila ga je.
Ali je kralj ne spoznade.

5 Adonija, sin Hagitin, pomisli u svojoj preuzetnosti: "Ja sam budući kralj!" Zato
nabavi sebi kola i konjanika i pedeset ljudi, što su išli pred njim.

6 Njegov otac nikad mu se u svojemu životu ne usprotivi i ne upita ga: "Zašto činiš
tako što?" Usto je imao vrlo lijepu vanjštinu i bio je od rođenja prvi iza Absaloma.

7 On stupi u dogovore s Joabom, sinom Serujinim, i sa svećenikom Abiatarom, i
obojica se priključiše stranci Adonijinoj.

8 Ali svećenik Sadok i Benaja, sin Jehojadov, prorok Natan i Šimej i Rei ne pristaše
za Adonijom,

9 I kad Adonija zakla ovaca, volova, tovne teladi na kamenu Zoheledu kod izvora
Rogela, pozva svu braću svoju, sinove kraljeve, i sve ljude od Jude, što su bili u službi
kraljevskoj.

10 Ali ne pozva proroka Natana, ni Benaja, ni junaka Davidovih, ni brata svojega
Salomona.

11 Tada reče Natan Batšebi, materi Salomonovoj: "Jesi li čula, da Adonija, sin Hagitin, postaje kralj a da David, gospodar naš, ne zna ništa za to?

12 A sad daj da ti savjet dadnem, kako možeš sebi i svojemu sinu Salomonu spasiti život!

13 Hajde, otidi unutra kralju Davidu i reci mu: Moj gospodaru i kralju, ti si se ipak zakleo sluškinji svojoj: Tvoj sin Salomon bit će kralj poslije mene i on će sjediti na prijestolju mojem. Pa zašto Adonija da postaje kralj?

14 Dok ti tamo budeš govorila s kraljem, doći ću ja za tobom i potvrdit ću tvoje riječi."

15 Tako pođe Batšeba kralju u sobu. A kralj je bio vrlo star, i Abišaga Šunamka dvorila ga.

16 Kad se Batšeba pokloni pred kraljem i baci se ničice, upita kralj: "Što hoćeš?"

17 Ona mu odgovori: "Gospodaru moj, ti si se zakleo sluškinji svojoj Gospodom, Bogom svojim: "Tvoj sin Salomon bit će kralj poslije mene, i on će sjediti na prijestolju mojem.

18 A evo Adonija postaje kralj, a da ti, moj gospodaru i kralju, ne znaš za to.

19 Dao je naklati volova, tovne teladi i ovaca mnogo i pozvao je sve sinove kraljeve i svećenika Abiatara i vojskovođu Joaba. A tvojega sluge Salomona nije pozvao.

20 U tebe, moj gospodaru i kralju, uprte su sada oči svega Izraela. Javi im, tko će kao nasljednik sjesti na prijestolje mojega gospodara i kralja!

21 Inače doći će tako daleko, da ćemo ja i moj sin Salomon biti tu kao zločinci, čim moj gospodar i kralj počine kod otaca svojih."

22 Dok je ona još govorila s kraljem, dođe prorok Natan.

23 Javiše kralju: "Prorok je Natan ovdje." On stupi pred kralja i baci se pred kraljem ničice na svoje lice.

24 Tada reče Natan: "Moj gospodaru i kralju! Ti si naredio: Adonija će biti kralj poslije mene, on će sjediti na prijestolju mojem.

25 On je danas otišao i dao je naklati volova, tovne teladi i ovaca mnogo. Pozvao je sve sinove kraljeve i vojskovođe i svećenika Abiatara. I eno jedu i piju kod njega i viču: živio kralj Adonija!

26 A mene, sluge tvojega, ni svećenika Sadoka, ni Benaju, sina Jehojadova, ni tvojega sluge Salomona nije pozvao.

27 Ako je to bilo naređeno od mojega gospodara i kralja, to nijesi dao obavijestiti svojega sluge, tko će kao nasljednik sjediti na prijestolju mojega gospodara i kralja."

28 Nato odgovori kralj David: "Zovnite mi Batšebu!" Ona se pojavi pred kraljem i stupi pred kralja.

29 I kralj se zakle ovako: "Tako živ bio Gospod, koji me je izbavio iz svake nevolje!

30 Ja sam ti se zakleo Gospodom, Bogom Izraelovim: Tvoj sin Salomon bit će kralj poslije mene. On će mjesto mene sjediti na prijestolju mojem. Danas ću to izvesti."

31 Tada se nakloni Batšeba licem do zemlje, pokloni se kralju i reče: "Vječno neka živi moj gospodar, kralj David!"

32 I zapovjedi kralj David: "Zovnite mi svećenika Sadoka i proroka Natana i Benaju, sina Jehojadova!" Kad su se oni pojavili pred kraljem,

33 Zapovjedi im kralj: "Uzmite sa sobom sluge gospodara svojega, dajte posaditi mojega sina Salomona na moju mazgu i odvedite ga do Gihona!

34 Tamo neka ga svećenik Sadok i prorok Natan pomažu za kralja nad Izraelom! Onda dajte zatrubiti u trubu i vičite: živio kralj Salomon!

35 Tada uzađite za njim ovamo! On neka dođe i sjedne na prijestolje moje, jer on će biti kralj mjesto mene, njega sam odredio za kneza nad Izraelom i Judom."

36 Benaja, sin Jehojadov, dogovori kralju: "Tako neka bude! Tako je volja Gospoda, Boga mojega gospodara i kraja.

37 Kako je bio Gospod s mojim gospodarom i kraljem, tako neka bude i sa Salomonom i neka uzvisi prijestolje njegovo još više nego prijestolje Davida, mojega gospodara i kralja!"

38 I siđoše svećenik Sadok i prorok Natan i Benaja, sin Jehojadov, s Keretejima i Peletejima, dadoše Salomona posaditi na mazgu kralja Davida i odvedoše ga do Gihona.

39 Svećenik Sadok, koji je bio uzeo sa sobom rog s uljem iz šatora, pomaza Salomona. Zatrubiše u trubu, i sav narod povika: "Živio kralj Salomon!"

40 Tada pođe sav narod gore za njim. Ljudi su svirali u frule i klicali su tako glasno, da se je sva zemlja razlijegala od vike njihove.

41 To čuše Adonija i svi uzvanici, što su bili kod njega, kad upravo svršiše gozbu. Kad Joab začu glas trube, upita: "Zašto ta velika vika u gradu?"

42 Dok je on još govorio, dođe Jonatan, sin svećenika Abiatara. Adonija reče: "Hodi, ti si čovjek hrabar i nosiš dobru vijest!"

43 A Jonatan odgovori Adoniji: "Naprotiv! Naš gospodar, kralj David, postavio je Salomona za kralja.

44 Kralj je s njim poslao svećenika Sadoka i proroka Natana i Benaju, sina Jehojadova, i Kereteje i Peleteje, oni ga dadoše posaditi na mazgu kraljevu,

45 I svećenik Sadok i prorok Natan pomazaše ga na Gihonu za kralja, Odatle uz glasno klicanje otidoše gore. Sav je grad uzavreo. To je vika, što ste čuli.

46 I Salomon je sjeo na kraljevsko prijestolje.

47 I došle su sluge kraljeve da čestitaju našemu gospodaru, kralju Davidu. Rekoše: Tvoj Bog neka učini ime Salomonovo još slavnijim od imena tvojega i prijestolja njegova još uzvišenijim od prijestolja tvojega! Tada se je naklonio kralj na postelji svojoj,

48 I usto je ovako kliknuo: "Blagoslovljen neka je Gospod, Bog Izraelov, koji dade danas, da mogu vidjeti svojim očima, kako Jedan sjedi na prijestolju mojem!"

49 Tada se prepadoše svi uzvanici koji su bili kod Adonije. Ustadoše, i svaki ode svojim putem.

50 I Adonija se poboja Salomona. Zato ustade, ode i uhvati se za rogove žrtvenika.

[51] Javiše Salomonu: "Adonija se uplašio od kralja Salomona i eno se uhvatio za rogove žrtvenika i moli: "Kralj Salomon mora mi se najprije zakleti, da neće sluge svojega mačem pogubiti."

[52] Salomon reče: "Ako se pokaže kao pošten čovjek, neće mu dlaka pasti na zemlju. A vidi li se, da čini zlo, poginut će."

[53] Nato posla kralj Salomon i dade ga odvesti od žrtvenika. Kad dođe i baci se ničice pred kraljem Salomonom, reče mu Salomon: "Idi u kuću svoju!"

1 Kraljevima, glava 2

[1] Kad se približilo vrijeme Davidu da umre, dade on svojemu sinu Salomonu ove naputke:

[2] "Ja idem sada kamo ide sve, što je zemaljsko. A ti budi jak s pokaži se kao čovjek!

[3] Drži zakon Gospoda, Boga svojega, idi putovima njegovim i obdržavaj njegove zakone, zapovijedi, propise i naputke, kako to stoji napisano u zakonu Mojsijevu, da imadneš sreću u svemu, što činiš i preduzimaš!

[4] Tada će dati Gospod, da se ispuni njegovo obećanje, što ga je dao meni, kad je rekao: Ako sinovi tvoji budu pazili na svoje djelovanje i vjerno preda mnom hodili svim srcem i svom dušom, onda će uvijek jedan od tvojih sjediti na prijestolju Izraelovu.

[5] Nadalje znaš sam, što mi je učinio Joab, sin Serujin: "kako je radio na obojici vojskovođa Izraelovih, na Abneru, sinu Nerovu, i na Amasi, sinu Jeterovu, kad ih ubi i u miru počini krvoprolića, kao što bivaju u ratu, i krvlju, što se smije proliti samo u ratu, natopi pojas oko svojih bokova i obuću na svojim nogama.

[6] Radi dakle po mudrosti svojoj i nemoj dati, da se sijeda glava njegova spusti s mirom u grob!

[7] A sinovima Barzilaja od Gileada iskazat ćeš ljubav: neka budu među onima, koji jedu za tvojim stolom, jer su oni došli meni isto tako u susret, kad sam morao bježati pred tvojim bratom Absalomom.

[8] Nadalje imaš još nešto obračunati sa Šimejem, sinom Benjaminovca Gere iz Bahurima. On je na me izbacio najružnije psovke, kad sam bježao u Mahanaim. Ali

mi tada dođe u susret na Jordan, i ja mu se zakleh Gospodom: Neću te ubiti mačem!

9 Ali ga ti sad nemoj pustiti nekažnjena! Ti si mudar čovjek i znaš, kako imaš namjestiti, da dadneš opraviti sijedu glavu njegovu s krvlju u grob."

10 Potom počinu David kod otaca svojih i bi pokopan u gradu Davidovu.

11 Vladao je David nad Izraelom četrdeset godina. U Hebronu je vladao sedam godina, a u Jerusalemu trideset i tri godine.

12 I Salomon sjede na prijestolje svojega oca Davida, i njegova se vlast utvrđivala sve više i više.

13 Adonija, sin Hagitin, pođe k Batšebi, materi Salomonovoj. Kad ona upita: "Znači li dobro tvoj dolazak?", odgovori on: "Dobro"

14 I nastavi: "Imam nešto da govorim s tobom." Kad ona zapovjedi: "Govori!",

15 Reče on: "Znaš sama, da je kraljevstvo pripadalo meni, i da je očekivao sav Izrael, da ja budem kralj. Ali izađe drukčije, i kraljevstvo dopade bratu mojemu, jer ga je bio Gospod odredio njemu.

16 Sad ja tebe molim samo za jedno. Nemoj me odbiti!" Ona mu reče: "Govori!"

17 On nastavi: "Govori kralju Salomonu – tebe on neće odbiti – , neka mi da za ženu Abišagu Šunamku!"

18 A Batšeba reče: "Dobro, ja ću govoriti kralju za te."

19 Nato pođe Batšeba kralju Salomonu, da mu govori za Adoniju. Kralj ustade, pođe joj u susret, nakloni se pred njom i sjede na svoje prijestolje. Za kraljicu mater dao je namjestiti stolicu, i ona uze mjesto njemu s desne strane.

20 Tada ona reče: "Imam malu molbu na tebe. Nemoj me odbiti Kralj joj reče: "Išti samo, draga majko, neću te odbiti."

21 Ona reče: "Neka bi se dala Abišaga Šunamka tvojemu bratu Adoniji za ženu!"

22 A kralj Salomon reče materi svojoj: "Zašto išteš samo Abišagu Šunamku za Adoniju? Pa išti za njega odmah i kraljevstvo! Ta on je moj stariji brat, i na njegovoj

strani stoje svećenik Abiatar i Joab, sin Serujin."

23 Nato se zakle kralj Salomon Gospodom: "Neka me kazni Bog, kako hoće, ako molba, koju izreče Adonija, ne stane ga života!

24 I tako živ bio Gospod, koji me je postavio, posadio me na prijestolje mojega oca Davida i utemeljio mi kuću, kao što je obećao, danas će još poginuti Adonija!"

25 Potom naloži kralj Salomon Benaji, sinu Jehojadovu. On mu zadade smrtni udarac.

26 svećeniku Abiataru zapovjedi kralj: "Idi u Anatot na svoj posjed! Premda si zaslužio smrt, neću te sad pogubiti, jer si ovamo nosio kovčeg Svemogućega Gospoda pred mojim ocem Davidom i sve si podnosio, što je morao trpjeti moj otac."

27 Tako Salomon svrše Abiatara, te više nije bio svećenik Gospodnji. Tim se je imalo da ispuni proročanstvo Gospodnje, što ga je bio izrekao u Šilu proti kući Elijevoj.

28 Vijest o tom dođe i do Joaba. Kako sa je Joab bio priključio Adoniji, premda za Absalomom nije bio pristao, uteče Joab u šator Gospodnji i uhvati se za rogove žrtvenika.

29 Kad javiše kralju Salomonu: "Joab je utekao u šator Gospodnji i stoji na žrtveniku", posla Salomon Benaju, sina Jehojadova, i zapovjedi: "Idi i pogubi ga!"

30 Benaja ode u šator Gospodnji i reče mu: "Ovako glasi zapovijed kraljeva: "Izađi!" A on odgovori: "Neću, ovdje hoću da umrem." I Benaja javi kralju: "Tako mi je rekao Joab i tako mi je odgovorio."

31 Tada mu zapovjedi kralj: "Čini, kako je rekao! Pogubi ga i pokopaj ga, da tako skine s mene i s kuće oca mojega krv, koju je prolio Joab bez razloga!

32 Neka, Gospod pusti da krv njegova padne natrag na glavu njegovu, jer je mačem ubio dva čovjeka, što su bili pošteniji i bolji od njega, a da za to nije znao moj otac David: "Abnera, sina Nerova, vojskovođu Izraelova, i Amasu, sina Jeterova, vojskovođu Judina.

33 Njihova krv neka dakle za sva vremena natrag padne na glavu Joabovu i na glavu potomstva njegova. A Davidu i potomstvu njegovu, kući njegovoj i prijestolju njegovu neka bude mir dovijeka od Gospoda!"

34 I otide Benaja, sin Jehojadov, i zadade mu smrtni udarac. Pokopan bi na svom posjedu u pustinji.

35 Mjesto njega postavi kralj Benaju, sina Jehojadova, na čelo vojske, a svećenika Sadoka postavi kralj na mjesto Abiatarovo.

36 Nato dade kralj pozvati Šimeja i reče mu: "Sagradi sebi kuću u Jerusalemu i stanuj ovdje! Odavde ne smiješ odilaziti nikamo.

37 Čim izađeš i prijeđeš potok Kidron, – upamti dobro, odmah ćeš poginuti. Krv će tada tvoja pasti na tvoju glavu."

38 Šimej odgovori kralju: "Dobro, kako je moj gospodar kralj zapovjedio, tako će činiti sluga tvoj." Tako je živio Šimej dugo vremena u Jerusalemu.

39 Ali poslije tri godine utekoše Šimeju dva roba k Akišu, sinu Maakinu, kralju gatskomu. Kad javiše Šimeju: "Tvoji su robovi u Gatu",

40 Ustade Šimej, osedla svoga magarca i ode u Gat k Akišu, da dovede robove svoje. Kad je bio otišao i robove svoje doveo iz Gata,

41 Javiše Salomonu, da je Šimej bio otišao iz Jerusalema u Gat i da se je opet vratio.

42 Kralj dade dozvati Šimeja i reče mu: "Nijesam li te dao zakleti Gospodom i nijesam li ti jasno rekao: Čim izađeš i kamogod otideš, – upamti dobro, odmah ćeš poginuti? Tada si mi rekao: Dobro, razumio sam.

43 Zašto dakle nijesi držao zakletve Gospodom zaprisegnute i zapovijedi, koju sam ti dao?"

44 Dalje reče kralj Šimeju: "Ti znaš sve zlo, ti se sjećaš onoga, što si učinio mojemu ocu Davidu. Pa neka Gospod dadne, da zloća tvoja natrag padne na tvoju glavu!

45 A kralj Salomon neka je blagoslovljen i prijestolje Davidovo neka čvrsto stoji dovijeka!"

46 Nato zapovjedi kralj Benaji, sinu Jehojadovu. On izađe i zadade mu smrtni udarac. Tako se utvrđivalo kraljevstvo u ruci Salomonovoj.

1 Kraljevima, glava 3

1 Salomon se sprijatelji s faraonom, kraljem egipatskim, i oženi se kćerju njegovom.
Dovede je u grad Davidov, dokle ne dovrši palaču svoju i hram Gospodnji i zid oko
Jerusalema.

2 Narod je tada još prinosio žrtve na visinama, jer dotad nije još bio sazidan hram
imenu Gospodnjemu.

3 Salomon je doduše ljubio Gospoda, tako da je hodio po propisima zakona svojega
oca Davida, ali bi i on još žrtvovao i kadio na visinama.

4 Tako otide kralj u Gibeon, da tamo žrtvuje, jer to je bila najuglednija visina. Tisuću
žrtava paljenica prinese Salomon tamo na žrtveniku.

5 Tada se javi Gospod Salomonu u Gibeonu noću u snu. Bog mu reče: "Išti, što da ti
dadnem!"

6 Salomon odgovori: "Ti si svojemu slugi Davidu, mojemu ocu, iskazivao veliku
naklonost, jer je on hodio pred tobom u vjernosti i pravednosti i srcem iskrenim, i ti si
mu sačuvao tu veliku naklonost i darovao si mu sina, koji sada sjedi na prijestolju
njegovu.

7 I tako, Gospode, Bože moj! Ti si učinio slugu svojega kraljem na mjesto mojega oca
Davida. A ja sam mlad čovjek, koji ne zna ni odlaziti ni dolaziti.

8 Tvoj sluga stoji u sredini naroda tvojega, koji si izabrao i koji je tako mnogobrojan,
da se od množine ne može izbrojiti ni procijeniti.

9 Daj slugi svojemu srce razumno, da može vladati narodom tvojim i da zna
razlikovati između dobra i zla, jer tko bi mogao vladati ovim tvojim narodom
mnogobrojnim?"

10 Puno se dopade Bogu, što je to zamolio Salomon.

11 Bog mu odgovori: "Jer si to zaiskao i nijesi za se molio duga života, niti blaga, niti
smrti neprijatelja svojih, nego si sebi zaprosio mudrost u pravom djelovanju,

12 To ću ja udovoljiti tvojoj molbi. Evo, dat ću ti srce mudro i razumno, tako da tebi
jednaka nije bilo prije tebe, niti će biti tebi jednaka poslije tebe.

13 Ali dat ću ti i to, što nijesi iskao, i bogatstvo i slavu, tako da tebi jednaka ne bude
među kraljevima, dok si živ.

14 Ako budeš išao mojim putovima držeći moje zakone i zapovijedi, kao što je išao
tvoj otac David, dat ću ti i dug život."

15 Kad se je Salomon probudio, vidio je, da je to bio san. Potom se vrati natrag u
Jerusalem, stupi pred kovčeg zavjeta Gospodnjega, prinese žrtve paljenice i pripravi
žrtve mirotvorne i prigotovi svečanu gozbu za sve sluge svoje.

16 U ono vrijeme dođoše dvije bludnice kralju i stupiše pred njega.

17 Jedna žena reče: "S oproštenjem, gospodaru moj! Ja i ova tu žena stojimo u istoj
kući, i ja rodih kod nje u kući.

18 Tri dana poslije mojega porođaja rodi i ova žena. Bile smo same. Niti jedan stranac
nije bio s nama u kući. Samo nas dvije bile smo u kući.

19 I umrije dijete ovoj ženi u noći, jer je ona bila legla na njega.

20 I ustade ona usred noći, i uze, dok je spavala sluškinja tvoja, moje dijete s moje
strane i stavi ga na svoja prsa. A svoje mrtvo dijete stavi na moja prsa.

21 Kad ujutro ustadoh, da podojim svoje dijete, a ono mrtvo. Kad se razdani,
razgledala sam bolje, a to nije bilo moje dijete, što sam ga bila rodila."

22 A druga žena povika: "Nije tako, nego je moje dijete ovo živo, a tvoje je to mrtvo."
Ona je tvrdila: "Nije tako, nego je tvoje dijete to mrtvo, a moje je dijete ovo živo."
Tako su se prepirale pred kraljem.

23 Tada reče kralj: "Jedna tvrdi: "Ovo je tu moje dijete, živo, a tvoje je dijete mrtvo;
druga tvrdi: "Nije tako, nego je tvoje dijete mrtvo, a moje je dijete živo."

24 I zapovjedi kralj: "Donesite mi mač!" Donesoše mač pred kralja.

25 Kralj zapovjedi: "Razdijelite živo dijete na dvoje i dajte jednu polovinu ovoj, drugu
polovinu onoj!"

26 Tada povika kralju žena, kojoj je pripadalo živo dijete – jer ljubav prema njezinu
djetetu jako se uzbudi u njoj –: "Ah, gospodaru moj, podajte njoj živo dijete i ne

ubijajte gal" A druga povika: "Neka ne bude ni meni ni tebi, rasijecite ga samo!"

27 Tada odluči kralj: "Podajte onoj živo dijete i ne ubijajte ga! Ona mu je mati."

28 Sav je Izrael čuo presudu, što ju je kralj izrekao. I poštovanje se imalo pred kraljem, jer se vidjelo, da je u njemu bila mudrost Božja, da pravdu dijeli.

1 Kraljevima, glava 4

1 Kralj Salomon bio je kralj nad svim Izraelom.

2 Ovo su bili vrhovni činovnici njegovi: svećenik je bio Azarija, sin Sadokov,

3 Državni pisari bili su Elihoref i Ahija, sinovi Šišini, pečatnik je bio Jošafat, sin Ahiludov.

4 Vrhovni vojskovođa bio je Benaja, sin Jehojadov. Svećenici bili su Sadok i Abiatar,

5 Nad pristavima bio je Postavljen Azarija, sin Natanov. Zabud, sin Natanov, bio je svećenik i prijatelj kraljev.

6 Upravitelj palače bio je Ahišar, i Adoniram, sin Abdin, vodio je nadzor nad poslenicima.

7 Salomon je imao dvanaest pristava nad svim Izraelom, Oni su opskrbljivali kralja i sav dvor. Po mjesec dana u godini imao je svaki da podmiri izdržavanje.

8 Ovo su imena njihova: Sin Hurov u gori Efraimovoj.

9 Ben−Deker u Makasu i Šaalbimu, Bet−Šemešu, Elonu i Bet−Hananu.

10 Ben−Hesed u Arubotu; njemu je određen Soho i sve područje Heferovo.

11 Ben−Abinadab u svemu humlju dorskom; on je imao Salomonovu kćer Tafatu za ženu.

12 Baana, sin Ahiludov, u Taanaku, Megidu i svemu Bet−Šeanu, što leži kod Saretana Pod Jezreelom, od Bet−Šeana do Abel−Mehole i do preko Jokneama.

[13] Sin Ben–Geber u Ramotu u Gileadu: njemu su bila predana šatorska sela Jaira, sina Manasehova, u Gileadu; njemu je bio podređen kraj Argob, što leži u Bašanu, šezdeset velikih gradova sa zidovima i prijevornicama gvozdenim.

[14] Ahinadab, sin Idov, u Mahanaimu.

[15] Ahimaas u Naftaliju; i on je bio uzeo kćer Salomonovu, Basematu, za ženu.

[16] Baana, sin Hušajev, u Ašeru i Alotu.

[17] Jošafat, sin Paruahov, u Isakaru.

[18] Šimej, sin Elin, u Benjaminu.

[19] Geber, sin Urijin u Gileadu, u zemlji Sihona, kralja amorejskoga, i Oga, kralja bašanskoga. Bio je to jedan pristav, koji je bio postavljen nad zemljom.

[20] Jude i Izraela bilo je mnogo kao pijeska na moru. Jelo se i pilo se i bilo se dobre volje.

[21] Salomon je bio vladar nad svima kraljevstvima od rijeke do zemlje filistejske i do međe egipatske. Donosila su mu danak i bila su podložna Salomonu, dokle je živio.

[22] Za hranu trebalo je Salomonu na dan do trideset kora bijeloga brašna i šezdeset kora običnoga brašna,

[23] Deset volova ugojenih, dvadeset volova s paše i sto ovaca, osim jelena, srna, divokoza i ugojenih ptica.

[24] Jer se je njegova moć protezala preko svega područja s onu stranu rijeke, od Tafse do Gaze, i preko svih kraljeva s onu stranu rijeke, i on je imao mir sa svima susjedima unaokolo.

[25] To su živjeli Juda i Izrael u sigurnosti, svaki pod svojom lozom i pod svojom smokvom, od Dana do Beer–Šebe, dokle je živio Salomon.

[26] Salomon je imao četrdeset tisuća konja za kola svoja i dvanaest tisuća konja za jahanje.

27 Spomenuti pristavi hranili su svaki po jedan mjesec kralja Salomona i sve, koji su imali pristup k stolu kralja Salomona. Oni ni jesu dali da išta pomanjka.

28 I ječam i slamu za konje i za tegleću marvu donosili su na mjesto, gdje bi se on upravo zadržao, svaki, kako bi ga zapalo.

29 Bog dade Salomonu vrlo veliku mudrost i uviđavnost, isto tako blago duha jednako pijesku na obali morskoj.

30 Mudrost Salomonova bila je veća od mudrosti svih sinova Istoka i od sve mudrosti Egipta.

31 Bio je mudriji od svih ljudi, od Etana, Ezrahijca, od Hemana, Kalkola i Darde, sinova Maholovih. Kod svih naroda unaokolo bio je glasovit.

32 On je sastavio tri tisuće priča, i pjesama njegovih bilo je tisuća i pet.

33 Pjevao je priče o drveću o cedru na Libanonu do hisopa, što raste na zidu. Sastavio je priče o stoci, o pticama, o životinjama, što gmižu, i o ribama.

34 Iz svih naroda dolazili su ljudi, da čuju mudrost Salomonovu, od svih kraljeva na zemlji došli su, kad čuše za mudrost njegovu.

1 Kraljevima, glava 5

1 Hiram, kralj Tira, posla sluge svoje k Salomonu, kad je bio čuo, da su ga kao nasljednika njegova oca pomazali za kralja. Hiram je naime stajao uvijek s Davidom u najboljem odnosu.

2 Nato poruči Salomon Hiramu:

3 "Ti znaš, da moj otac David nije stigao da sagradi hram imenu Gospoda, Boga svojega, zbog ratova, koji ga zaokupiše odasvud, dok mu Gospod ne položi pod noge neprijatelje njegove.

4 Jer je sad meni dao Gospod, Bog moj, mir odasvud, i nemam više protivnika ni opasnosti,

5 Zato namjeravam da sagradim hram imenu Gospoda, Boga svojega. Tako je Gospod mojemu ocu Davidu obećao i rekao: "Sin tvoj, kojega ću posaditi mjesto tebe na

prijestolje tvoje, on će sagraditi hram imenu mojemu.

6 Zato zapovjedi neka mi nasijeku cedara na Libanonu! Moji će ljudi zajedno raditi s tvojim ljudima. Plaću za tvoje ljude dat ću ti, što odrediš, jer ti znaš, da u nas nema nikoga, koji umije sjeći drva kao Sidonci."

7 Kad Hiram primi vijest Salomonovu, obradova se veoma i povika: "Neka je blagoslovljen danas Gospod, koji dade Davidu mudra sina kao vladara nad ovim velikim narodom!"

8 Tada posla Hiram Salomonu ovaj odgovor: "Uzeo sam do znanja, što si mi poručio. Ispunit ću sve tvoje zelje za drva cedrova i čempresova.

9 Moji će ih ljudi snijeti s Libanona k moru. Tada ću ih dati na moru povezati u splavove i dovesti ih na mjesto, što mi ga kažeš, i tamo ih razvezati. Ti ih onda daj odnijeti! Zato ćeš ispuniti moju molbu i dati hranu čeljadi mojoj."

10 Tako je davao Hiram Salomonu drva cedrova i čempresova, koliko je želio,

11 Salomon je za to davao Hiramu dvadeset tisuća kora pšenice za hranu čeljadi njegovoj i dvadeset kora ulja od stučenih maslina. Toliko je davao Salomon Hiramu svake godine.

12 Jer Gospod dade mudrost Salomonu, kako mu je bio obećao, zato dođe do prijateljstva između Hirama i Salomona, tako da sklopiše savez među sobom.

13 Nato odredi kralj Salomon radnike iz svega Izraela, Broj ovih radnika iznosio je trideset tisuća ljudi.

14 Slao ih je naizmjence na Libanon, svaki mjesec po deset tisuća ljudi. Jedan mjesec bili su na Libanonu, a dva mjeseca kod kuće. Adoniram bio je nad svima radnicima,

15 U planini imao je Salomon sedamdeset tisuća nosača i osamdeset tisuća tesača,

16 Osim nastojnika Salomonovih, što su vodili rad, tri tisuće i trista, koji su nadzirali ljude zaposlene tim poslom.

17 Kralj je bio zapovjedio, da se izlomi veliko, teško kamenje, i da se postavi za temelj hramu tesano kamenje,

[18] Tesali su kamenari Salomonovi i Hiramovi i Gibljani. Oni su pripravljali drvo i kamenje za gradnju hrama.

1 Kraljevima, glava 6

[1] Četiri stotine i osamdesete godine po izlasku sinova Izraelovih iz zemlje egipatske, četvrte godine vladanja Salomonova nad Izraelom, mjeseca Ziva – to je drugi mjesec – poče graditi hram Gospodu.

[2] Hram, što ga je Salomon zidao Gospodu, bio je šezdeset lakata dug, dvadeset lakata širok i trideset lakata visok.

[3] Trijem pred glavnim prostorom hrama bio je dvadeset lakata dug, prema širini hrama, a deset lakata širok pred hramom.

[4] Prozori, što ih dade načiniti na hramu, imali su guste rešetke.

[5] Nadalje dade načiniti uza zid hramu, unaokolo uza zidove hramu, oko glavnoga prostora i zadnjega prostora, hodnike, što ih unaokolo podiže u spratove.

[6] Donji sprat bio je pet lakata širok, srednji je bio šest lakata širok, a treći je bio sedam lakata širok. Bio je naime dao načiniti zasjeke na kući izvana unaokolo, da ne mora zahvatiti u zidove hramske.

[7] Uzelo se je kod gradnje hrama samo kamenje, što je bilo kod lomljenja posve ugotovljeno, tako da se nije ništa čulo od čekića i dlijeta ili drugoga gvozdena oruđa, dok se je podizao hram.

[8] Ulaz u donji sprat bio je na desnoj strani hrama. Na zavojicu uzlazilo se gore na srednji sprat iz srednjega na treći.

[9] Kad je tako bio dovršio gradnju hrama, pokri hram gredama i daskama cedrovim.

[10] Hodnike načini oko cijeloga hrama pet lakata visoke i sveza ih s hramom gredama cedrovim.

[11] Tada dođe riječ Gospodnja Salomonu ovako:

[12] "Tako je s kućom, što je gradiš: Ako ideš po mojim propisima i držiš moje zakone i izvršavaš sve moje zapovijedi i po njima urediš svoj život, ispunit ću na tebi svoje

obećanje, što sam ga dao tvojemu ocu Davidu:

13 Stanovat ću među sinovima Izraelovim i neću nikada ostaviti naroda svojega Izraela."

14 Tako dovrši Salomon gradnju hrama.

15 On obloži zidove hramu iznutra drvetom. Pod hramu pokri daskama cedrovim.

16 Isto tako obloži dvadeset lakata na zadnjoj strani hrama daskama cedrovim od poda do pokrova. Tako ga načini unutra za prostor zadnji, za Svetinju nad svetinjama.

17 Četrdeset lakata imao je hram, to jest veliki prostor pred Svetinjom nad svetinjama.

18 Unutra bio je hram obložen drvetom cedrovim, a na njemu izrezane jabuke i cvjetovi razvijeni. Sve je bilo od drveta cedrova, tako da se nije vidio kamen.

19 Unutra u hramu načini zadnji prostor, da tamo namjesti kovčeg zavjeta Gospodnjega.

20 Zadnji prostor bio je dvadeset lakata dug, dvadeset lakata širok i dvadeset lakata visok. On ga dade obložiti čistim zlatom. Isto tako njim obloži žrtvenik od drveta cedrova sprijeda.

21 Nadalje obloži Salomon hram unutra čistim zlatom i zateže zlatne lance pred zadnjim prostorom, koji isto tako pozlati.

22 Sav hram obloži zlatom, svu zgradu potpuno. I sav žrtvenik, koji je pripadao zadnjemu prostoru, obloži zlatom.

23 Nadalje dade u zadnjem prostoru načiniti dva kerubina od drveta maslinova, svaki deset lakata visok.

24 Pet lakata imala su krila jednoga kerubina i pet lakata krila drugoga kerubina, tako da je deset lakata bilo od kraja jednoga krila do kraja drugoga krila.

25 Deset lakata imao je i drugi kerubin. Obadva kerubina imala su jednako obličje.

26 Visina jednoga kerubina imala je deset lakata, isto tako imao je drugi kerubin.

[27] Kerubine namjesti u unutrašnjosti hrama, i kerubini su držali krila svoja tako raširena, da je krilo jednoga ticalo jedan zid, a krilo drugoga kerubina dopiralo do drugoga zida. U sredini hrama udarala su krila njihova jedno u drugo.

[28] I kerubine obloži zlatom.

[29] Sve zidove hramu unaokolo iskiti rezanim kerubinima, palmama i razvijenim cvjetovima, u zadnjem prostoru i u prednjem prostoru.

[30] I pod hramu dade pozlatiti, u zadnjem prostoru i u prednjem prostoru.

[31] Za ulaz u zadnji prostor dade načiniti dvokrilna vrata od drveta maslinova. Pragovi s dovratnicima bili su na pet uglova.

[32] Na obadvoja dvokrilna vrata od drveta maslinova dade izrezati kerubine, palme i razvijene cvjetove i zlatom ih obložiti. Kerubine i palme obloži pozlatom.

[33] Isto tako dade i za ulaz u glavni prostor načiniti dovratnike od drveta maslinova na četiri ugla,

[34] I dvoja dvokrilna vrata od drveta čempresova. Na dvije se strane otvaralo jedno krilo, i na dvije se strane otvaralo drugo krilo.

[35] Dade izrezati na njima kerubine, palme i razvijene cvjetove i zlatom ih obložiti posve po mjeri.

[36] Unutrašnje predvorje dade okružiti sa tri reda tesanoga kamena i jednoga reda cedrovih greda.

[37] Četvrte godine mjeseca Ziva bio je postavljen temelj hramu Gospodnjemu.

[38] I jedanaeste godine mjeseca Bula – to je osmi mjesec – bio je hram dovršen sa svim dijelovima svojim i sa svim, što mu pripada. Sedam ga je godina on gradio.

1 Kraljevima, glava 7

[1] Na svojoj vlastitoj kući gradio je Salomon trinaest godina, dok je dovršio svu palaču.

[2] Kuću od šume libanonske gradio je sto lakata dugu, pedeset lakata široku i trideset lakata visoku, na četiri reda stupova cedrovih, i na stupovima su ležale grede cedrove.

[3] Od drveta cedrova bio je i pokrov na gredama, što su bile na četrdeset i pet stupova, po petnaest u jednom redu.

[4] Grede su imale tri reda, i po tri prozora stajala su jedan naprema drugome.

[5] Sva vrata s dovratnicima bila su na četiri ugla, i po tri prozora stajala su jedan naprema drugome.

[6] Onda podiže trijem od stupova pedeset lakata dug i trideset lakata širok. Jedan trijem sa stupovima i krovom bio je sprijeda.

[7] Nadalje sagradi trijem za prijestolje, gdje je sudio, trijem sudski. Bio je obložen drvetom cedrovim od poda do greda.

[8] Napokon palača njegova, u kojoj je stanovao, u drugom dvorištu, unutar od trijema, bila je na isti način građena. I za kćer faraonovu, kojom se je bio oženio Salomon, sagradi palaču jednaku onome trijemu.

[9] Sve ove gradnje bile su sagrađene od teškoga kamenja, tesanoga po mjeri, iznutra i izvana pilom sječenoga, od temelja do krova.

[10] Od izvana do velikog predvorja bili su temelji od teškoga velikog kamenja, balvana od deset lakata i balvana od osam lakata.

[11] Na tom je ležalo teško, po mjeri tesano kamenje i grede cedrove.

[12] Tri reda kamenja tesanoga i jedan red cedrovih brvana okruživali su unaokolo veliko predvorje, isto tako unutrašnje predvorje u hramu Gospodnjem i trijem palače.

[13] Nato posla kralj Salomon i dade dovesti Hirama iz Tira.

[14] On je bio sin jedne udovice iz plemena Naftalijeva; njegov je otac bio veliki kovač u Tiru. Bio je veoma razuman i vješt u svakojakom radu od mjedi. On dođe kralju Salomonu i izradi mu sve radove.

[15] Tako sali obadva stupa od mjedi. Visina jednome stupu bila je osamnaest lakata, konac od dvanaest lakata obuhvatao je jedan i drugi stup.

[16] Načini usto dva od mjedi salivena oglavlja, da se metnu ozgo na stupove. Visina je jednoga oglavlja pet lakata, visina drugoga oglavlja isto tako pet lakata.

[17] Na oglavlja stupova način pletenice isprepletene i vrpce kao verige, jedno na prvo oglavlje i drugo na drugo oglavlje.

[18] Onda načini šipke, u dva reda unaokolo na jednoj pletenici, da pokrivaju oglavlje stupova. Tako načini i na drugom oglavlju.

[19] Oglavlja na stupovima u trijemu bila su načinjena kao ljiljani od četiri lakta.

[20] Na oglavljima na obadva stupa bili su ozgo i prema sredini pod pletenicama šipci, kojih je bilo dvjesta u dva reda unaokolo na jednom i na drugom oglavlju.

[21] Stupove podiže na ulazu u trijem hrama. Jedan postavi na desnu stranu i nazva ga Jakin; drugi postavi na lijevu stranu i nazva ga Boaz.

[22] Navrh stupova namjesti izrađeno cvijeće ljiljanovo. Kad se dovršiše stupovi,

[23] Sali more od mjedi. Ono je imalo deset lakata od jednoga kraja do drugoga i bilo je okruglo unaokolo i pet lakata visoko. Trideset lakata trebalo je konca, da ga se obuhvati unaokolo.

[24] Ispod kraja njegova, koji ima deset lakata, optječu more nakiti kao čaške cvjetne. U dva reda optječu ga nakiti kao čaške cvjetne, što su s njim salivene.

[25] Stajalo je na dvanaest volova, od kojih su tri bili okrenuti na sjever, tri na zapad, tri na jug i tri na istok. Na njima je stajalo more. Zadnje strane njihove bile su sve okrenute unutra.

[26] Bilo je kao podlanica debelo, i kraj njegov bio je kao kraj u čaše, kao cvijet ljiljanov. Primalo je dvije tisuće bata.

[27] Načini i deset podnožja od mjedi. Svako je podnožje bilo četiri lakta dugo, četiri lakta široko i tri lakta visoko.

[28] Podnožja su bila rađena ovako: imala su oplate, i oplate su bile umetnute u okvire.

[29] Na oplatama u okvirima bili su prikazani lavovi, volovi i kerubini, isto tako na okvirima iz nad i ispod lavova i volova visjeli su vijenci.

[30] Svako je podnožje imalo četiri točka od mjedi, kojima su osovine bile isto tako od mjedi. Na četiri noge bila su kao ramena i pod svakom umivaonicom bila su ta ramena salivena i vijencima obložena.

[31] Dubina umivaonici od vrha do dna nad stupcem bila je lakat, i u vrhu je bila okrugla kao i stupac, koji je bio od lakat i pol, i po vrhu joj bilo je rezano, a oplata joj je bila na četiri ugla, ne okrugla.

[32] Četiri točka bila su pod tom oplatom. Osovine točkovima izlazile su na podnožju, i svaki je točak bio visok lakat i pol.

[33] Točkovi su bili rađeni kao točkovi kolski. Osovine njihove, glavčine, naplaci i paoci, sve je bila liveno.

[34] Četiri ramena bila su na četiri ugla u svakoga podnožja, iz podnožja su izlazila njegova ramena.

[35] Ozgo u podnožja bilo je visine po lakta, koja je bila svuda okrugla, i ozgo na podnožju bile su strane njegove i oplate, što su izlazile iz njega.

[36] Po stranama njegovim i po oplatama njegovim izreza kerubine, lavove i palme, jedno do drugoga uz vijence unaokolo.

[37] Na taj način načini deset podnožja; sva su bila jednako salivena, jedne mjere i jednakog oblika.

[38] Usto načini deset umivaonica od mjedi. Svaka umivaonica uzimala je četrdeset bata, i svaka umivaonica imala je četiri lakta. Na svako od deset podnožja došla je po jedra umivaonica.

[39] Namjesti pet podnožja na sjevernoj strani hrama. More namjesti na južnoj strani hrama, na jugoistoku.

[40] Nadalje načini Hiram lonce, lopate i kotliće, Tako dovrši Hiram sve radove, što ih je morao da izradi kralju Salomonu za hram Gospodnji:

[41] Dva stupa i dva oglavlja okrugla ozgo na obadva stupa, dvije pletenice da pokrivaju ona dva oglavlja okrugla ozgo na stupovima;

42 Nadalje četiri stotine šipaka za obadvije pletenice, dva reda šipaka za svaku pletenicu, da pokrivaju dva oglavlja okrugla ozgo na stupovima;

43 . Usto deset podnožja i deset umivaonica na podnožjima;

44 Nadalje more i dvanaest volova pod morem;

45 Onda lonce, lopate i kotliće. Svi sudovi, što ih načini Hiram kralju Salomonu za hram, bili su od mjedi uglađene.

46 Dade ih saliti kralj u ravnici jordanskoj u zemlji ilovači između Sukota i Sartana.

47 Tada namjesti Salomon sve sudove. Težina mjedi nije bila utvrđena zbog vrlo velike množine.

48 Onda dade Salomon načiniti sve posuđe, što se upotrebljavalo u hramu Gospodnjem: zlatni žrtvenik, zlatni sto za kruhove postavljene,

49 Svijećnjake, pet na desnoj i pet na lijevoj strani pred zadnjim prostorom od čistoga zlata, i zlatne cvjetove, svjetiljke i usekače;

50 Nadalje vrčeve, noževe, škropionice, mašice i kadionice od čistoga zlata. I čepovi na dvokrilnim vratima u prostor unutrašnji, u Svetinju nad svetinjama, i na dvokrilnim vratima hrama u glavni prostor bili su od zlata.

51 Kad su bili dovršeni svi radovi, što ih je kralj Salomon dao izraditi za hram, dade Salomon unijeti i posvetne darove svojega oca Davida. Srebro i zlato i posuđe stavi u riznicu hrama Gospodnjega.

1 Kraljevima, glava 8

1 Tada skupi Salomon starješine Izraelove i sve glavare plemenske, knezove porodica izraelskih, kod kralja Salomona u Jerusalemu, da se prenese kovčeg zavjeta Gospodnjega iz grada Davidova, a to je Sion.

2 I tako se skupiše kod kralja Salomona svi ljudi Izraelovi na blagdan u mjesecu Etanimu, a to je mjesec sedmi.

3 Kad dođoše sve starješine Izraelove, podigoše svećenici kovčeg,

4 I prenesoše kovčeg Gospodnji, šator svjedočanstva i sve posuđe sveto, što je bilo u šatoru.

5 Pritom žrtvova kralj Salomon i s njim sva zajednica Izraelova, koja se našla kod njega, pred kovčegom toliko ovaca i goveda, da ih se zbog njihova mnoštva nije moglo izbrojiti niti proračunati.

6 Tada unesoše svećenici kovčeg zavjeta Gospodnjega na njegovo mjesto u zadnjem prostoru hrama, u Svetinji nad svetinjama pod krila kerubina.

7 Kerubini su naime držali krila raširena nad mjestom, gdje je stajao kovčeg. Tako pokriše kerubini kovčeg i motke njegove odozgo.

8 Motke su bile tako duge, da su se krajevi motaka vidjeli u svetištu pred zadnjim prostorom. Ali se dalje nijesu vidjeli. Ostadoše ondje do današnjega dana.

9 U kovčegu su bile samo dvije ploče kamene, što ih je bio u njega metnuo Mojsije na Horebu, kad Gospod sklopi savez sa sinovima Izraelovim, pošto izađoše iz zemlje egipatske.

10 Kad svećenici ostaviše svetište, oblak napuni hram Gospodnji.

11 Svećenici nijesu mogli radi oblaka pristupiti, da vrše svoju službu, jer slava Gospodnja napuni hram Gospodnji.

12 Tada reče Salomon: "Gospod je rekao, da će stanovati u mraku.

13 I ja sagradih tebi kuću za stan, mjesto da u njemu stanuješ na vječna vremena."

14 Tada se okrenu kralj i blagoslovi svu zajednicu sinova Izraelovih, a sva je zajednica sinova Izraelovih stajala.

15 On reče: "Blagoslovljen neka je Gospod, Bog Izraelov, koji je eto zaista ispunio obećanje, što ga je svojim ustima dao mojemu ocu Davidu, kad je rekao:

16 Od vremena, kad sam bio izveo iz Egipta narod svoj Izraela, ne izabrah nijednoga grada između svih plemena Izraelovih, da se tamo sagradi hram, u kojem da stanuje ime moje. Ali za to izabrah Davida, da vlada nad narodom mojim Izraelom.

17 I naumi doduše moj otac David da sagradi hram imenu Gospoda, Boga Izraelova.

18 Ali Gospod reče mojemu ocu Davidu: Da kaniš sagraditi hram imenu mojemu, dobro činiš, što si to naumio.

19 Ali nećeš ti sagraditi toga hrama, nego sin tvoj, koji će ti se roditi, on će sagraditi hram imenu mojemu.

20 I eto Gospod ispuni obećanje, što ga je dao: Ja stupih na mjesto svojega oca Davida i sjedoh na prijestolje Izraelovo, kao što obeća Gospod, i sagradih hram imenu Gospoda, Boga Izraelova.

21 Ja u njemu pripravih mjesto za kovčeg, u kojem je savez Gospodnji, što ga je sklopio s ocima našim, kad ih je izveo iz zemlje egipatske."

22 Potom stupi Salomon pred svom zajednicom Izraelovom pred žrtvenik Gospodnji, raširi ruke svoje prema nebu

23 I pomoli se: "Gospode, Bože Izraelov! Niti jedan bog u nebu gore i na zemlji dolje nije ti jednak: savez i milost čuvaš ti slugama svojim, koji hode pred tobom čitavim srcem.

24 Ti si slugi svojemu, mojemu ocu Davidu, ispunio, što si mu bio obećao. Što si obrekao ustima svojim, to si ispunio djelom, kako dokazuje ovaj dan.

25 A sada, Gospode, Bože Izraelov, drži slugi svojemu, mojemu ocu Davidu, i obećanje, što si mu ga dao, kad si rekao: Koliko je do mene, neće ti nikada nestati čovjeka, koji bi sjedio na prijestolju Izraelovu. Samo moraju potomci tvoji ponašanje svoje tako urediti, da hode preda mnom, kao što si ti hodio preda mnom.

26 Sada dakle, Bože Izraelov, daj da se obistini obećanje tvoje, što si ga dao slugi svojemu, mojemu ocu Davidu!

27 A hoće li doista Bog stanovati na zemlji? Eto, nebo i nebesa najviša ne mogu te obuhvatiti – koliko manje ova kuća, koju sagradih!

28 A obazri se na molitvu sluge svojega i na vapaj njegov, Gospode, Bože moj: Čuj zaziv i molitvu, koju danas upravlja tebi sluga tvoj!

29 Daj da oči tvoje budu otvorene nad ovom kućom dan i noć, nad mjestom, za koje si obećao: Moje ime tamo će stanovati!

[30] Čuj molitvu, koju će na ovom mjestu obavljati sluga tvoj! Čuj vapaj sluge svojega i naroda svojega Izraela, kadgod se mole na ovom mjestu! Usliši je na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, u nebu, usliši je i oprosti!

[31] Ako se netko ogriješi o bližnjega svojega i njemu se naloži zakletva, kojom se ima zakleti, i on se pokaže sa zakletvom pred tvojim žrtvenikom u ovoj kući,

[32] Onda ti čuj to u nebu i zahvati i pribavi pravo slugama svojim: Krivca odsudi obraćajući njegova djela na njegovu glavu! A nedužnoga oslobodi postupajući s njim po nedužnosti njegovoj!

[33] Ako tvoj narod Izrael bude potučen od neprijatelja, jer se je ogriješio o tebe, ali se opet obrati k tebi i slavi ime tvoje i u ovoj se kući moli i vapije k tebi,

[34] Onda ti čuj to u nebu, oprosti grijehe svojemu puku Izraelu i dovedi ih natrag u zemlju, koju si dao ocima njihovim!

[35] Ako se je zatvorilo nebo, tako da ne pada dažd, jer su se ogriješili o tebe, i oni se mole na ovom mjestu i slave ime tvoje i obrate se od grijeha svojih, jer si ih ponizio,

[36] Onda ti čuj to u nebu, oprosti grijehe slugama svojim i svojemu narodu Izraelu, upravi ih na pravi put, kojim da idu, i pusti dažd na svoju zemlju, koju si dao narodu svojemu u baštinu!

[37] Ako nastane glad u zemlji, ako budu kuga, suša, medljika, skakavci i gusjenice, ako je neprijatelj pritisne u kojem od njezinih mjesta, ako je pohodi kakvogod zlo ili bolest:

[38] Svaku molitvu, svaki vapaj, što tada kojigod izgovori u svemu tvojem narodu Izraelu, ako svaki osjeća bol u srcu svojem i raširi ruke prema ovoj kući,

[39] Onda ti si to čuo u nebu na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, i oprosti i zahvati i podaj svakome po svemu životu njegovu, jer ti poznaš srce njegovo, jer ti jedini prozireš srce sve djece čovječje,

[40] Da te se uvijek boje, doklegod živu u zemlji, koju si dao ocima našim!

[41] Ali i stranca, koji ne pripada tvojemu narodu Izraelu, nego iz daleke zemlje dolazi radi imena tvojega

42 – Jer se čuje za ime tvoje veliko, za ruku tvoju jaku i za mišicu tvoju podignutu – kad on dakle dođe i pomoli se u ovoj kući,

43 Onda ga ti čuj u nebu na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, i učini sve, za što te zaziva stranac, da svi narodi na zemlji upoznaju ime tvoje, da te štuju kao tvoj narod Izrael i da doznaju, da je ovaj hram, što ti ga sagradih, prozvan po imenu tvojem!

44 Ako narod tvoj izađe na vojsku proti svojim neprijateljima putem, kojim ga pošlješ, i pomoli se Gospodu prema gradu, koji si izabrao, prema hramu, koji sam sagradio imenu tvojemu,

45 Onda ti čuj u nebu molbu njegovu i vapaj njegov i podaj mu pobjedu!

46 Ako su se ogriješili o tebe – jer nema čovjeka, koji ne griješi – i ti se rasrdiš na njih i predaš ih neprijatelju, tako da ih tlačitelji njihovi zarobe i odvedu u zemlju neprijateljsku, daleko ili blizu.

47 I ako se tada oni dozovu u zemlji, gdje su zarobljeni, i obrate se i zavape k tebi u zemlji tlačitelja svojih i priznaju: Sagriješismo i zlo učinismo, bezbožni smo bili.

48 Ako se dakle svim srcem i svom dušom obrate k tebi u zemlji neprijatelja svojih, koji ih odvedoše, i pomole se tebi, prema zemlji, koju si dao ocima njihovim, prema gradu, koji si izabrao, i prema hramu, koji sam sagradio imenu tvojemu,

49 Onda ti usliši njihovu molitvu i vapaj u nebu na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, i pribavi im pravicu!

50 I oprosti narodu svojemu, što je sagriješio proti tebi, i sve prijestupe, koliko su skrivili proti tebi, i daj da nađu milost kod tlačitelja svojih, da im se smiluju!

51 Jer on je narod tvoj i svojina tvoja, koju si izveo iz Egipta, isred talionice gvožđa.

52 Neka budu oči tvoje otvorene na molbu sluge tvojega i na molbu naroda tvojega Izraela, da ih uslišiš u svemu, za što te zazovu!

53 Jer si ih ti odvojio sebi za svojinu iz svih naroda na zemlji, kao što si obećao preko svojega sluge Mojsija, kad si izveo oce naše iz Egipta, ti veliki Gospode!"

54 Kad je bio Salomon posve dovršio ovu prošnju i molitvu Gospodu, ustade s mjesta pred žrtvenikom Gospodnjim, gdje je bio klečao s rukama raširenim prema nebu,

55 Stupi naprijed i blagoslovi svu zajednicu Izraelovu glasom velikim ovako:

56 "Blagoslovljen neka je Gospod, koji je svojemu narodu Izraelu pribavio mir posve
onako, kao što je obećao. Nije ostalo neispunjeno ni jedno jedino od svih sjajnih
obećanja, što ih je dao preko svojega sluge Mojsija.

57 Gospod, Bog naš, neka bude s nama, kao što je bio s ocima našim! Neka nas ne
ostavi i ne odbije,

58 Da se srca naša obrate k njemu i mi hodimo svim putovima njegovim i držimo
njegove zapovijedi, zakone i odredbe, na koje je obvezao oce naše.

59 I ove riječi moje, što sam ih u molitvi upravio Gospodu, neka budu nazočne
Gospodu, Bogu našemu, dan i noć, da pribavi pravicu slugi svojemu i narodu svojemu
Izraelu u svako doba,

60 Da svi narodi na zemlji dođu do spoznanja, da je Gospod Bog i nitko drugi.

61 A srce vaše neka bude nepodijeljeno odano Gospodu, Bogu našemu, da hodite po
zakonu njegovu i držite zapovijedi njegove, kao danas!"

62 Tada prinese kralj i sav Izrael s njim žrtve zaklanice Gospodu.

63 Kao žrtvu mirotvornu, koju dade Salomon zaklati za Gospoda, žrtvova on dvadeset
i dvije tisuće volova i sto i dvadeset tisuća ovaca. Tako posvetiše hram Gospodnji
kralj i svi sinovi Izraelovi.

64 U onaj dan posveti kralj srednji dio predvorja pred hramom Gospodnjim, jer ondje
prinese žrtve paljenice, prinose i pretilinu od žrtava mirotvornih. Mjedeni žrtvenik,
koji je stajao pred Gospodom, bio je premalen, da obuhvati žrtve paljenice, prinose i
pretilinu žrtava mirotvornih.

65 Tako proslavi tada Salomon blagdan i sav Izrael s njim, skup velik od ulaska u
Hamat do potoka egipatskoga, pred Gospodom, Bogom našim, sedam dana i još
jedanput sedam dana, dakle četrnaest dana.

66 Osmi dan otpusti ljude. Oni se rastadoše od kralja i otidoše k svojim kućama, veseli
i dobre volje radi svega dobra, što ga je Gospod bio iskazao svojemu slugi Davidu i
svojemu narodu Izraelu.

1 Kraljevima, glava 9

[1] Kad je bio Salomon dovršio gradnju hrama Gospodnjega i kraljevske palače i sve druge osnove, što ih je Salomon želio da izvede,

[2] Javi se Gospod Salomonu po drugi put, kao što mu se bio javio u Gibeonu.

[3] I reče mu Gospod: "Uslišio sam molitvu tvoju i vapaj tvoj, što si mi ga upravio. Posvetio sam taj hram, što si mi ga sagradio. Zato će ime moje tamo vazda stanovati, i oči moje i srce moje tamo će uvijek boraviti.

[4] Ako ti uzideš preda mnom onako, kako je išao tvoj otac David, u iskrenosti srca i u pravičnosti, tako da činiš sve, što sam ti zapovjedio, i držiš moj zakon i odredbe.

[5] Tada ću zauvijek utvrditi prijestolje kraljevstva tvojega nad Izraelom, kao što sam obećao tvojemu ocu Davidu, kad sam rekao: Nikada ti neće nestati čovjeka na prijestolju Izraelovu.

[6] Ali ako se vi, vi i sinovi vaši, odvratite od mene i ne uzdržite mojih zapovijedi i uredaba, na koje sam vas obvezao, nego otiđete i služite drugim bogovima i klanjate im se,

[7] Tada ću istrijebiti Izraela iz zemlje, koju sam im dao, i hram, što sam ga posvetio imenu svojemu, odbacit ću od lica svojega, i Izrael će postati poslovica i podsmijeh kod svih naroda.

[8] I ovaj će hram postati jedna ruševina. I kad zapitaju: Zašto je tako što učinio Gospod ovoj zemlji i ovome hramu?

[9] Odgovorit će se: Oni su ostavili Gospoda, Boga svojega, koji je oce njihove izveo iz Egipta, i okrenuli se k tuđim bogovima, njima se klanjali i služili im. Zato je pustio na njih Gospod svu tu nesreću."

[10] Kad prođe dvadeset godina, u koje sagradi Salomon obadvije zgrade, hram Gospodnji i palaču kraljevsku

[11] – Hiram, kralj Tira, podupirao je Salomona prema potrebi drvetom cedrovim i čempresovim i zlatom – , tada odstupi kralj Salomon Hiramu dvadeset gradova u zemlji Galileji.

[12] Ali kad dođe Hiram iz Tira, da vidi gradove, što mu ih bio ustupio Salomon, ne dopadoše mu se,

[13] I reče: "Kakvi su to gradovi, što si mi ih dao, brate?" Zato se zove ta zemlja sve do današnjega dana Kabul.

[14] Hiram je bio poslao kralju sto i dvadeset talenata zlata.

[15] Ovako se ima s rabotom, što ju je bio naložio kralj Salomon, da sagradi hram Gospodnji i svoju vlastitu palaču, Milo i zidove Jerusalema i Hasor, Megido i Gezer.

[16] Faraon naime, kralj egipatski, bio je izašao, osvojio Gezer i spalio ga ognjem, Kanaance, što su stanovali u gradu, pobio i dao ga kao miraz kćeri svojoj, ženi Salomonovoj.

[17] I Salomon sagradi opet Gezer i donji Bet−Horon,

[18] Baalat, Tadmor u pustinji u zemlji,

[19] Nadalje sve gradove za spremišta, što ih je imao Salomon, i gradove za kola i gradove za jahalište, nadalje sve gradnje, što ih je Salomon htio da podigne u Jerusalemu, na Libanonu i u svemu području svoje vlasti.

[20] Sve, što je još bilo ostalo od Amoreja, Hiteja, Perizeja, Hiveja i Jebuseja, koji nijesu pripadali sinovima Izraelovim.

[21] Potomke njihove, koji su iza njih još bili ostali u zemlji, jer ih ne mogoše sinovi Izraelovi istrijebiti, njih Salomon nagna da plaćaju danak i da robuju do današnjega dana.

[22] Od sinova Izraelovih ne učini Salomon nijednoga robom, nego oni postadoše njegovi ratnici i činovnici, njegove više i niže vođe, njegovi zapovjednici nad kolima i nad konjanicima.

[23] Glavnih nastojnika nad gradnjama Salomonovim bilo je pet stotina i pedeset. Oni su nadzirali ljude, koji su bili radovima zaposleni.

[24] Čim je kći faraonova Iz grada Davidova bila ušla u svoju palaču, koju je bio sagradio za nju, dade podignuti Milo.

[25] Tri puta u godini prinosio bi Salomon žrtve paljenice i žrtve mirotvorne na žrtveniku, što ga je podigao Gospodu, i palio je kad na žrtveniku, što je stajao pred Gospodom. I popravljao je štete na hramu.

[26] I lađe načini kralj Salomon u Esion–Geberu, koji je kod Elata na obali Crvenoga mora u Edomu.

[27] Hiram posla na tim lađama svoje ljude, mornare, što su vješti moru. Zajedno s ljudima Salomonovim

[28] Odvezoše se u Ofir, uzeše odanle zlata četiri stotine i dvadeset talenata i donesoše kralju Salomonu.

1 Kraljevima, glava 10

[1] Kad je kraljica od Sabe čula o slavi Salomonovoj, koju je bio stekao po imenu Gospodnjem, dođe ona, da ga iskuša zagonetkama.

[2] Dođe u Jerusalem s veoma velikom pratnjom. Deve su nosile mirisa i zlata vrlo mnogo i dragoga kamenja. Kad je bila došla k Salomonu, iznese mu sve, što je bila preduzela sebi.

[3] A Salomon joj odgovori na sva pitanja njezina. Ništa nije bilo, što bi ostalo kralju skriveno, da joj ne bi mogao dati obavijesti.

[4] I kad kraljica od Sabe vidje svu mudrost Salomonovu i palaču, koju je bio sagradio,

[5] I jela na stolu njegovu, kako su dostojanstvenici njegovi tu sjedili i sluge njegove dvorile, nadalje odijelo njihovo i peharnike njegove i žrtve paljenice, što bi ih on u hramu prinosio Gospodu, ona se tada nije više mogla uzdržati,

[6] I reče kralju: "Istina je bila, što sam čula u svojoj zemlji o tebi i o mudrosti tvojoj.

[7] Nijesam htjela vjerovati što se govorilo, dok ne dođem i vidim svojim očima. I zaista, ni pola mi nije kazano. Tvoja mudrost i tvoje vrline nadvisuju glas, što sam ga slušala.

[8] Sretni ljudi tvoji, sretne sluge tvoje, što uvijek stoje pred tobom i slušaju mudrost tvoju!

[9] Blagoslovljen neka je Gospod, Bog tvoj, koji te je zavolio, tako da te je posadio na prijestolje Izraelovo, jer Gospod ljubi Izraela uvijek, postavi te kraljem, da sudiš i dijeliš pravicu."

[10] Potom darova kralju sto i dvadeset talenata zlata i vrlo mnogo mirisa i dragoga kamenja. Nikada više ne dođe toliko mirisa, koliko darova kraljica od Sabe kralju Salomonu.

[11] I lađe Hiramove, koje su donosile zlato iz Ofira, donesoše iz Ofira vrlo mnogo drveta sandalovine i dragoga kamenja.

[12] I kralj dade načiniti iz drveta sandalovine sjedala za hram Gospodnji i za palaču kraljevsku i citare i harfe za pjevače. Toliko drveta sandalovine nikada se više nije donijelo niti ga se je vidjelo do današnjega dana.

[13] A kralj Salomon darova kraljici od Sabe sve, što joj se je dopalo i što je zaiskala, osim onoga, što joj dade drage volje i darežljivošću jednoga kralja Salomona. Potom se ona diže da se vrati natrag i ode kući sa slugama svojim.

[14] Zlata, što je dohodilo Salomonu u jednoj godini, bilo je šest stotina i šezdeset i šest talenata,

[15] Osim onoga, što je dohodilo od veletrgovaca, od poreza malih trgovaca i od onoga, što je ulazilo od svih knezova beduinskih i upravitelja zemaljskih.

[16] I dade kralj Salomon načiniti dvjesta velikih štitova od kovanoga zlata; šest stotina šekela zlata upotrijebio je na jedan štit.

[17] Nadalje tri stotine lakih štitova od kovanoga zlata; tri mine zlata upotrijebio je na jedan štit. U kući šume libanonske dade ih kralj smjestiti.

[18] Nadalje dade kralj načinite veliko prijestolje od slonove kosti i obložiti ga čistim zlatom.

[19] Šest stepenica vodilo je k prijestolju, i gornji dio odostrag na prijestolju bio je okrugao. Nasloni su bili s obje strane sjedišta, i pokraj naslona bila su dva lava.

[20] Dvanaest lavova stajalo je s obje strane na šest stepenica. Takav nije bio još nikada načinjen za koje bilo kraljevstvo.

[21] Sve posude za piće kralja Salomona bile su od zlata, i svi sudovi u kući zvanoj šume libanonske bili su od čistoga zlata. Ništa nije bilo od srebra, koje u vrijeme Salomonovo nije imalo nikakve cijene.

[22] Jer je kralj imao lađe taršiške na moru kod lađa Hiramovih. Svake tri godine jedanput dolazile su lađe taršiške kući, natovarene zlatom, srebrom, slonovom kosti, majmunima i paunima.

[23] Tako nadvisi kralj Salomon sve kraljeve na zemlji bogatstvom i mudrošću.

[24] I sav je svijet želio da vidi Salomona, da čuje mudrost njegovu, koju mu je bio Bog dao.

[25] Pritom bi svaki donio dar sa sobom, srebrne i zlatne sudove, haljine, oružje, mirise, konje i mazge, svake godine.

[26] Salomon nakupi sebi i mnogobrojna kola i konjanike, i imao je tisuću i četiri stotine kola i dvanaest tisuća konjanika. Njih razredi po kolskim gradovima i u okolici kralja u Jerusalemu.

[27] Kralj dotjera dotle, da je u Jerusalemu bilo srebra tako mnogo kao kamenja, a cedara tako mnogo kao dudova, što rastu u nizini.

[28] Uvoz konja, što ih imao Salomon, bio je iz Egipta i Kue. Trgovci kraljevi dovodili ih iz Kue za plaću,

[29] Tako da su jedna kola kod izvoza iz Egipta dolazila po šest stotina šekela srebra, a konj po sto i pedeset. Isto tako preko njih dobivali su ih svi kraljevi hitejski i sirijski.

1 Kraljevima, glava 11

[1] Kralj Salomon ljubio je uz kćer faraonovu mnoge žene tuđinke: Moapke, Amonke, Edomke, Sidonke i Hitejke,

[2] Dakle od naroda, za koje je bio Gospod zapovjedio sinovima Izraelovim: "Ne upuštajte se s njima, i oni ne smiju općiti s vama. Inače oni će posve sigurno zanijeti srca vaša za svojim bogovima." Za njih prionu Salomon ljubeći ih.

[3] I imao je sedam stotina žena kraljica i tri stotine inoča. I žene njegove zavedoše ga.

4 Kad je bio ostario Salomon, žene njegove zanesoše mu srce za drugim bogovima.
Srce njegovo nije više nepodijeljeno pripadalo Gospodu, Bogu njegovu, kao srce
njegova oca Davida.

5 I Salomon je štovao aštartu, boginju Sidonaca, i Milkomu, grdobu Amonaca.

6 Salomon je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i nije hodio za Gospodom do kraja
kao njegov otac David.

7 Tada sagradi Salomon žrtvenu visinu za Kemoša, grdobu Moabaca, na gori, istočno
od Jerusalema, i isto tako za Moleka, grdobu Amonaca.

8 Isto učini za sve svoje žene tuđinke, koje su prinosile bogovima svojim kad i žrtve
zaklanice.

9 I Gospod se razgnjevi na Salomona, jer on odvrati srce svoje od Gospoda, Boga
Izraelova, koji mu se bio javio dva puta

10 I bio mu je zapovjedio, da ne štuje drugih bogova. Ali on nije držao, što mu je bio
Gospod zapovjedio.

11 Zato dade Gospod reći Salomonu: "Jer tako stoji s tobom, da nijesi držao saveza
mojega i uredaba, što sam ti ih naložio, zato ću otrgnuti od tebe kraljevstvo i dati ga
slugi tvojemu.

12 Ali neću to još učiniti za života tvojega radi tvojega oca Davida. Tek sinu tvojemu
oduzet ću ga.

13 Ipak neću od njega otrgnuti svega kraljevstva. Jedno ću pleme dati sinu tvojemu
radi Davida, sluge mojega, i radi Jerusalema, što sam ga izabrao."

14 I dade Gospod podići Salomonu protivnika u Edomu Hadada iz kraljevske porodice
u Edomu.

15 Tada, kada je David tukao Edomca, i vojskovođa Joab otišao da pokopa pobijene, i
sve muške za oružje sposobne u Edomu dao poubijati

16 – Jer je Joab proboravio tamo šest mjeseci sa svim Izraelom, dok nije istrijebio sve
muške za oružje sposobne u Edomu – ,

17 Tada uteče Hadad s nekoliko Edomaca, koji su bili sluge ocu njegovu, i ode u
Egipat. Hadad je bio tada još malen dječak.

18 Otidoše iz Midjana i dođoše u Paran. Iz Parana uzeše ljude sa sobom i dođoše u
Egipat k faraonu, kralju egipatskomu. Ovaj mu dade kuću i odredi mu hranu. Dade
mu i zemlje.

19 Hadad nađe veliku milost u faraona, tako da mu dade sestru svoje žene Tafnese za
ženu.

20 Sestra Tafnesina rodi mu sina njegova Genubata. Tafnesa mu dade u palači
faraonovoj prvi odgoj. Tako ostade Genubat u palači faraonovoj među djecom
faraonovom.

21 A kad Hadad u Egiptu doču, da je David počinuo kod otaca svojih i da je mrtav
vojskovođa Joab, zamoli Hadad faraona: "Pusti me da idem u svoju zemlju!"

22 Faraon ga upita: "A manjka li ti što kod mene, te hoćeš da ideš u svoju zemlju?" On
odgovori: "Ništa! Ali me pusti da idem!"

23 Tada mu podiže Bog kao protivnika Rezona, sina Eliadova, koji je bio pobjegao iz
okoline svojega gospodara Hadadezera, kralja sobskoga.

24 Ovaj skupi ljude oko sebe i posta vođa četi, tada kad David počini krvoprolиće
među njima. Oni otidoše tada u Damask, ostadoše tamo, i vladali su u Damasku.

25 On je bio protivnik Izraelov, dokle je god živio Salomon. Osim zla, što ga je
spremio Hadad, mrzio je i on Izraela, dokle je god bio kralj nad Sirijom.

26 I Jeroboam, sin Nebatov, Efraimej iz Serede – njegova se mati zvala Serua i bila je
udovica – činovnik Salomonov, pobuni se proti kralju.

27 Uzrok, zašto se podiže na kralja, bio je ovaj: Salomon sagradi Milo i poravna jamu
u gradu Davida, oca svojega.

28 Ovaj Jeroboam bio je valjan čovjek, i kad vidje Salomon, da se je mladi čovjek
pokazao vješt u poslu, postavi ga nadzornikom nad svim rabotnim radnjama kuće
Josipove.

[29] Tada se dogodi, da Jeroboam ode iz Jerusalema i na putu ga susrete prorok Ahija iz
Šila. Ovaj je upravo imao nov plašt na sebi. Obojica su bili sami u polju.

[30] Tada uze Ahija novi plašt, što ga je imao na sebi, razdera ga na dvanaest komada

[31] I reče Jeroboamu. "Uzmi sebi deset komada, jer ovako veli Gospod, Bog Izraelov:
Evo, istrgnut ću iz ruke Salomonove kraljevstvo i tebi ću dati deset plemena.

[32] Samo će jedno pleme on zadržati radi mojega sluge Davida i radi Jerusalema,
grada, koji izabrah između svih plemena Izraelovih.

[33] Jer ostaviše mene i pokloniše se aštarti, boginji Sidonaca, Kemošu, bogu Moabaca,
i Milkomu, bogu Amonaca, nijesu hodili putovima mojim, nijesu činili, što je meni po
volji, i nijesu držali mojih uredaba i zapovijedi, kao što je to činio njegov otac David.

[34] Ali neću mu oduzeti svega kraljevstva, nego ću ga ostaviti neka vlada, dokle je god
živ, radi mojega sluge Davida, kojega izabrah, i koji je držao moje zapovijedi i zakon.

[35] Ali ću njegovu sinu uzeti kraljevstvo i tebi ga dati, naime deset plemena.

[36] Jedno jedino pleme sinu ću njegovu dati, da bude svjetiljka mojemu slugi Davidu
vazda preda mnom u Jerusalemu, gradu, koji izabrah sebi, da u njemu stanuje ime
moje.

[37] A tebe ću uzeti: ti ćeš vladati nad svim, što ti duša želi, i bit ćeš kralj nad Izraelom.

[38] Ako saslušaš u svemu, što ti zapovjedim, i uzideš mojim putovima i učiniš, što je
meni po volji držeći moj zakon i zapovijedi, kao što je to činio moj sluga David, bit
ću ja s tobom i sagradit ću ti kuću, tako tvrdo, kao što sam sagradio Davidu, i dat ću ti
Izraela.

[39] U tu svrhu ponižavat ću potomke Davidove, ali ne za sva vremena."

[40] Jer je Salomon tražio da ubije Jeroboama, podiže se Jeroboam i pobježe u Egipat k
Šišaku, kralju egipatskom. Ostade u Egiptu do smrti Salomonove.

[41] Ostala Povijest Salomonova i sve, što je činio, i mudrost njegova, to je zapisano u
knjizi povijesti Salomonove.

[42] A vladao je Salomon u Jerusalemu nad svim Izraelom četrdeset godina.

[43] Tada počinu Salomon kod otaca svojih. Pokopaše ga u gradu Davida, oca njegova. Na mjesto njega postade kralj njegov sin Roboam.

1 Kraljevima, glava 12

[1] Roboam otide u Šekem, jer se je u Šekemu bio skupio sav Izrael, da ga učini kraljem.

[2] O tom primi vijest Jeroboam, sin Nebatov. On je naime još bio u Egiptu, kamo je bio morao pobjeći od kralja Salomona, jeroboam se bio nastanio u Egiptu.

[3] I poslaše tamo i dadoše ga pozvati. Tako dođoše Jeroboam i sva zajednica Izraelova i dojaviše Roboamu ovo:

[4] Tvoj je otac metnuo na nas težak jaran. Olakšaj nam sada ti tvrdu službu oca svojega i teški jaram, što ga je metnuo na nas, i mi ćemo ti biti podložni!"

[5] On im odgovori "Idite i do tri dana dođite opet k meni!" I narod se udalji.

[6] I kralj Roboam posvjetova se sa starim ljudima, što su služili njegovu ocu Salomonu, dok je bio živ, i upita: "Što mi svjetujete da odgovorim tim ljudima?"

[7] Oni mu odgovoriše: "Ako danas udovoljiš narodu, njima se prilagodiš, poslušaš ih i prijateljski im odgovoriš, oni će ti biti zauvijek podložni."

[8] Ali se on ne osvrnu na savjet, što mu ga dadoše starci, nego se posvjetova s mladim ljudima, koji su bili odrasli s njim i koji su ga morali slijediti,

[9] On ih upita: "Što mi svjetujete da odgovorim tim ljudima, koji zahtijevaju od mene: "olakšaj jaram, što ga je metnuo na nas tvoj otac?"

[10] Mladi ljudi, koji su bili odrasli s njim, odgovoriše mu ovo: "Ovako ćeš odgovoriti tim ljudima, koji ti rekoše: "Tvoj je otac metnuo na nas težak jaram, olakšaj ti naš jaram!, ovako ćeš im odgovoriti: "Moj je mali prst deblji od bedara oca mojega,

[11] Eto, otac vam je moj naprtio težak jaram. Ja ću vaš jaram učiniti još težim. Otac vas je moj šibao bičevima. Ja ću vas krotiti štipavcima."

[12] Kad Jeroboam i sav narod dođoše opet treći dan k Roboamu, kako im je bio zapovjedio kralj rekavši: "Dođite opet k meni do tri dana!"

13 Tada kralj oštro odgovori narodu i ne osvrnu se na savjet, što su mu ga bili dali starci.

14 Kako ga svjetovaše mladi ljudi, odgovori im: "Moj vam je otac naprtio težak jaram. Ja ću vaš jaram učiniti još težim. Otac vas je moj šibao bičevima. Ja ću vas krotiti štipavcima."

15 Tako kralj ne usliši naroda, jer je Gospod o tako uredio, da ispuni svoje obećanje, što ga je Gospod preko Ahije od Šila bio dao Jeroboamu sinu Nebatovu.

16 Kad vidje sav Izrael, da ih kralj ne htjede uslišiti, odgovori narod kralju ovo: "Kakav dio mi imamo s Davidom? Mi nemamo baštine sa sinom Jesejevim. Kući sinovi Izraelovi! Sad gledaj svoju kuću, Davide!" Tako otide Izrael kući.

17 Roboam je vladao samo još pad sinovima Izraelovim, koji su stanovali u gradovima Judinim.

18 Kad kralj Roboam posla Adorama, nadzornika nad rabotnim radnjama, sav ga Izrael zasu kamenjem i ubi. Kralj Roboam mogao je upravo još skočiti na svoja kola i pobjeći u Jerusalem.

19 Tako otpade Izrael od kuće Davidove do današnjega dana.

20 Kad je čuo sav Izrael, da se je vratio Jeroboam, poslaše, dadoše ga dovesti na skupštinu i učiniše ga kraljem nad svim Izraelom. Uz kuću Davidovu ne pristade nitko, osim jedino pleme Judino.

21 Čim Roboam dođe u Jerusalem, podiže svu kuću Judinu i pleme Benjaminovo, sto i osamdeset tisuća odabranih ratnika, da zavojšte na kuću Izraelovu, da natrag dobiju kraljevstvo za Roboama, sina Salomonova.

22 Tada dođe riječ Božja Šemaji, čovjeku Božjemu, ovako:

23 "Javi Roboamu, sinu Salomonovu, kralju Judinu, i svoj kući Judinoj i Benjaminovoj i ostalome narodu:

24 Ovako veli Gospod: Ne izlazite i ne bijte se s braćom svojom, sinovima Izraelovim! Svaki neka se vrati svojoj kući, jer sam ja naredio tako da bude." Oni poslušaše zapovijed Gospodnju, vratiše se i otidoše kući, kako im je bio zapovjedio Gospod.

[25] Jeroboam utvrdi Šekem u gori Efraimovoj i naseli se u njemu. Odatle otide i utvrdi Penuel.

[26] Jeroboam je mislio u sebi: "Kraljevstvo će se opet povratiti kući Davidovoj.

[27] Jer ovaj narod ide gore, da u hramu Gospodnjem u Jerusalemu prinosi žrtve, to će se srce ovoga naroda opet obratili k Roboamu, kralju Judinu, kao gospodaru svojemu. Mene će ubiti i opet se povratiti k Roboamu, kralj u Judinu.

[28] Kad je kralj razmislio, dade načiniti dva zlatna teleta i reče narodu: "Vi ste dosta dugo išli gore u Jerusalem. A evo, Izraele, ovdje je tvoj bog, koji te je izveo iz zemlje egipatske!"

[29] Jedno namjesti u Betelu, drugo dade odnijeti u Dan.

[30] To postade povod grijehu. Narod je išao k jednome do Dana.

[31] Također podiže on svetišta na visinama i postavi za svećenike ljude proste, koji nijesu pripadali Levitima.

[32] Nadalje uvede Jeroboam osmoga mjeseca, petnaestoga dana u mjesecu, blagdan, koji je odgovarao blagdanu u Judi. On sam uzađe na žrtvenik. Isto tako učini u Betelu, da žrtvuje teocima, što ih je bio dao načiniti. I postavi u Betelu svećenike svetišta na visinama, što ih je bio načinio.

[33] Petnaestoga dana osmoga mjeseca, dakle mjeseca, što ga je on sam sebi bio izabrao, da uvede blagdan za sinove Izraelove, uzađe na žrtvenik, koji je bio podigao u Betelu, I pristupi k žrtveniku, da kadi.

1 Kraljevima, glava 13

[1] A gle, javi se u Betelu po nalogu Gospodnjem čovjek Božji iz zemlje Judine, jeroboam je upravo stajao na žrtveniku, da žrtvuje.

[2] Tada se onaj po zapovijedi Gospodnjoj okrenu prema žrtveniku i viknu: "žrtveniče, žrtveniče, ovako veli Gospod: Sin će se jedanput roditi kući Davidovoj. Josija je ime njegovo. On će na tebi klati svećenike visina, koji žrtvuju na tebi. Ljudske će se kosti spaliti na tebi."

3 U isto doba navijesti on znak i reče: "Znak, da je Gospod govorio, ovaj je: "Evo, žrtvenik će se raspasti, i prosut će se pepeo, što je na njemu!"

4 Kad je kralj čuo prijetnju, što je čovjek Božji izreče proti žrtveniku u Betelu, pruži Jeroboam sa žrtvenika ruku svoju i zapovjedi: "Držite ga!" Ali ruka njegova, koju je bio pružio proti njemu, ukoči se, tako da je opet nije mogao natrag povući.

5 A žrtvenik se raspade, i prosu se pepeo sa žrtvenika, kako je to bio kao znak navijestio čovjek Božji po zapovijedi Gospodnjoj.

6 Kralj viknu čovjeku Božjemu: "Navrati ipak Gospoda, Boga svojega, na blagost i pomoli se za me, da mogu opet natrag povući ruku svoju!" Tada ublaži čovjek Božji Gospoda, i kralj je opet mogao ruku natrag povući, i bila je kao prije.

7 Nato zamoli kralj čovjeka Božjega "Hodi s menom kući i okrijepi se! I dar ću ti dati."

8 Ali čovjek Božji odgovori kralju: "Kad bi mi dao i polovicu kraljevstva svojega, ne bih išao s tobom i ne bih jeo ni pio na ovom mjestu.

9 Jer tako mi je zapovjedila riječ Gospodnja: "Ne smiješ ni jesti ni piti, niti se vratiti putem, kojim si došao."

10 Tako udari drugim putem i ne vrati se putem, kojim je bio došao u Betel.

11 A stanovao je u Betelu jedan star prorok. Sinovi njegovi dođoše mu i pripovjediše mu sve, što učini čovjek Božji onaj dan u Betelu, i riječi, što ih je bio izrekao kralju. Kad su oni to bili ispripovjedili ocu svojemu,

12 Upita ih otac njihov: "Kojim je putem otišao?" Sinovi njegovi pokazaše mu put, kojim je bio udario čovjek Božji, koji je bio došao iz zemlje Judine.

13 Nato on zapovjedi sinovima svojim: "Osedlajte mi magarca!" Kad su oni bili osedlali magarca, uzjaha ga on

14 I pojaha za čovjekom Božjim. Nađe ga gdje sjedi pod terebintom i upita ga: "Jesi li ti čovjek Božji, koji je došao iz zemlje Judine?" On odgovori: "Jesam."

15 Tada ga zamoli: "Hodi s menom kući i pojedi štogod!"

[16] On odgovori: "Ne smijem se vratiti s tobom i s tobom ići. Ne smijem ni jesti ni piti s tobom u ovom mjestu.

[17] Jer je meni riječ Gospodnja zapovjedila: "Ne smiješ tamo ni jesti ni piti, niti se vratiti putem, kojim si došao."

[18] Ali onaj mu odgovori: "I ja sam prorok kao ti. Anđeo mi je po zapovijedi Gospodnjoj naložio: "Dovedi ga sa sobom kući, da jede i pije." Tako mu slaga.

[19] I vrati se s njim, i jeo je i pio u njegovoj kući.

[20] A dok su sjedili za stolom, dođe riječ Gospodnja proroku, koji ga je bio doveo natrag.

[21] On povika čovjeku Božjemu, koji je bio došao iz zemlje Judine: "Ovako veli Gospod: Jer nijesi poslušao zapovijedi Gospodnje i nijesi držao nalog, što ti ga je dao Gospod, Bog tvoj,

[22] Nego si se vratio i jeo i pio na mjestu, za koje ti je rekao: "Ne smiješ ni jesti ni piti, zato neće tvoje tijelo doći u grob tvojih otaca!"

[23] I pošto je bio jeo i pio, dade onaj osedlati magarca proroku, kojega je bio doveo natrag.

[24] Tako on odjaha, A putem susrete ga lav na putu i usmrti ga. Tijelo je njegovo ležalo ispruženo na putu. Magarac je stajao uz njega. I lav je ostao stojeći uz tijelo.

[25] I kad ljudi, što su prolazili, vidješe tijelo ispruženo na putu i lava gdje stoji uz tijelo, otidoše i pripovjediše to u gradu, gdje je stanovao stari prorok.

[26] Čim je to čuo prorok, koji ga je bio vratio s puta, reče: "To je čovjek Božji, koji ne posluša naloga Gospodnjega. Zato ga Gospod predade lavu, koji ga rastrga i usmrti po riječi Gospodnjoj, koju mu je bio rekao."

[27] Nato zapovjedi sinovima svojim: "Osedlajte mi magarca!" Kad su ga bili osedlali,

[28] Odjaha on i nađe tijelo njegovo ispruženo na putu i magarca i lava gdje stoje uz tijelo. Lav nije bio tijelo prožderao ni magarca rastrgao.

[29] Prorok podiže tijelo čovjeka Božjega, metnu ga na magarca i odnese ga natrag. Dođe u grad staroga proroka, da održi tugovanje i da se pokopa.

[30] Metnu on tijelo u svoj vlastiti grob, i održaše mu tugovanje: "Ah, brate moj!"

[31] Kad ga je bio pokopao, reče sinovima svojim: "Kad umrem, pokopajte me u istom grobu, u kojem je pokopan čovjek Božji! Uz kosti njegove metnite i kosti moje!

[32] Jer će se zacijelo ispuniti riječ, koju je po zapovijedi Gospodnjoj izgovorio proti žrtveniku u Betelu i proti svima hramovima visina u gradovima Samarije."

[33] I poslije ovoga događaja ne vrati se Jeroboam sa svojega zloga puta, nego nastavi po volji postavljati sve proste ljude za svećenike visina. Tko je želio, onomu je davao punomoć i postavljao ga za svećenika visina.

[34] Radi takva postupanja ogriješi se kuća Jeroboamova, i poruši se, i istrijebi se sa zemlje.

1 Kraljevima, glava 14

[1] U ono vrijeme razbolje se Abija, sin Jeroboamov.

[2] Tada zamoli Jeroboam svoju ženu: "Idi, preobuci se, da se ne opazi, da si žena Jeroboamova, pa idi u Šilo! Tamo stanuje prorok Ahija. On je, koji mi je jedanput prorokovao, da ću biti kralj nad ovim narodom.

[3] Uzmi sa sobom deset kruhova i kolača i vrč meda i potraži ga! On će ti reći, što će biti od dječaka."

[4] Žena Jeroboamova učini tako. Ona zaputi u Šilo i dođe u kuću Ahijinu. A Ahija nije mogao više vidjeti, jer su oči njegove bile oslijepile od starosti.

[5] Uto je bio Gospod rekao Ahiji: "Eto dolazi žena Jeroboamova, da te pita za sina svojega; jer je bolestan. Tako i tako reći ćeš joj!" I kad ona uđe preobučena,

[6] I Ahija razabra šuštanje njezinih koračaja, kad uđe na vrata, povika on: "Uniđi, ženo Jeroboamova! Što se pretvaraš? Meni je naložena tvrda vijest za te.

[7] Idi, kaži Jeroboamu: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: 'Podigao sam te iz naroda i postavio te knezom nad svojim narodom Izraelom.

[8] Otrgnuo sam kraljevstvo od kuće Davidove i dao ga tebi. A ti nijesi bio kao moj sluga David, koji je držao zapovijedi moje, slušao me svim srcem i činio samo ono, što se dopada meni.

[9] Ne, ti si radio gore od svih svojih prethodnika, jer si dao sebi načiniti druge bogove, i to likove livene, da bi me dražio. A mene si bacio za leđa svoja.

[10] Zato ću ja pustiti nesreću na kuću Jeroboamovu i od porodice Jeroboamove sve ću istrijebiti, što je muško, dorasle i nedorasle u Izraelu. Ja ću pomesti kuću Jeroboamovu, kao što se mete blato, da ga više ne ostane ništa.

[11] Tko umre u gradu od porodice Jeroboamove, prožderat će ga psi, i tko umre u polju, prožderat će ga ptice nebeske.'" Jest, tako govori Gospod.

[12] A ti se vrati kući! Kad noge tvoje stupe u grad, dječak će umrijeti.

[13] Sav će Izrael držati tugovanje za njim i pokopat će ga, jer će on jedini od porodice Jeroboamove doći u grob, jer se na njemu nađe nešto, što se na kući Jeroboamovoj dopalo Gospodu, Bogu Izraelovu.

[14] A Gospod će podignuti sebi kralja nad Izraelom, koji će istrijebiti kuću Jeroboamovu u onaj dan. A što će istom onda još doći?

[15] Udarit će Gospod Izraela, da će se zaljuljati, kao što se ljulja trska na vodi, Iščupat će Izraela iz ove lijepe zemlje, koju je dao ocima njihovim, i razasut će ih s onu stranu rijeke, jer načiniše sebi drvene kipove i tako razdražiše Gospoda na gnjev.

[16] Napustit će Izraela zbog grijeha, što ih počini Jeroboam i na koje navede Izraela."

[17] Žena Jeroboamova zaputi kući i dođe u Tirsu. Kad prekorači kućni prag, bio je dječak već mrtav.

[18] Pokopaše ga, i sav Izrael održa tugovanje za njim, kako je to unaprijed rekao Gospod preko svojega sluge, proroka Ahije,

[19] Ostala povijest Jeroboamova, njegovih ratova i njegove vladavine, stoji zapisana u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

[20] Kraljevao je Jeroboam dvadeset i dvije godine. Onda počinu kod otaca svojih. Njegov sin Nadab postade kralj mjesto njega.

[21] Kralj nad Judom bio je Roboam, sin Salomonov. Bilo je Roboamu četrdeset i jedna godina, kad postade kralj, i vladao je sedamnaest godina u Jerusalemu, u gradu, koji je bio izabrao Gospod između svih plemena Izraelovih, da tamo nastani ime svoje. Njegova se je mati zvala Naama i bila je Amonka.

[22] I Juda je činio, što se nije dopadalo Gospodu. Oni su izazivali grijehima, što su ih činili, njegovu srdžbu više, nego oci njihovi svim onim, što činiše.

[23] Jer i oni načiniše sebi uzvisine, stupove i drvene kipove na svakom visokom humu i pod svakim zelenim drvetom.

[24] Dapače bilo je posvećenih bludnica u zemlji. Tako su nasljedovali sve grozote pogana, što ih je bio Gospod istjerao ispred sinova Izraelovih.

[25] U petoj godini kraljevanja Roboamova izađe kralj Šišak od Egipta proti Jerusalemu,

[26] I ugrabi blago iz hrama Gospodnjega i iz palače kraljevske. Sve on uze. Ugrabi i sve zlatne štitove, što ih je bio dao načiniti Salomon.

[27] Na njihovo mjesto dade kralj Roboam načiniti mjedene štitove i povjeri ih pažnji starješina nad stražama, što su stražili na ulazu u palaču kraljevsku.

[28] Kadgod bi kralj išao u hram Gospodnji, nosili su ih tjelesni stražari, a poslije su ih opet stavljali u stražarnicu tjelesnih stražara.

[29] Ostala povijest Roboamova i sve, što je činio, stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

[30] Bio je rat između Roboama i Jeroboama jednako.

[31] Kad je Roboam bio počinuo kod otaca svojih, bio je pokopan kod otaca svojih u gradu Davidovu. Njegova se mati zvala Naama i bila je Amonka. Njega naslijedi na prijestolju njegov sin Abijam.

1 Kraljevima, glava 15

[1] U osamnaestoj godini kraljevanja Jeroboama, sina Nebatova, postade Abijam kralj nad Judom.

2 On je vladao tri godine u Jerusalemu, Njegova se mati zvala Maaka i bila je unuka Abišalomova.

3 On je činio sve grijehe oca svojega, što ih ovaj bio činio pred njim, i srce njegovo nije bilo cijelo odano Gospodu, Bogu njegovu, kao srce njegova djeda Davida.

4 Ipak mu je Gospod, Bog njegov, zbog Davida dao svjetiljku u Jerusalemu, kad je nakon njega podigao sina njegova u Jerusalemu i utvrdio Jerusalem,

5 Jer je David bio činio, što se je dopadalo Gospodu, i za svega života svojega nije bio odstupio od onoga, što mu je bio zapovjedio, osim u slučaju s Hitejinom Urijom.

6 Između Roboama i Jeroboama bio je rat, dokle je god onaj živio.

7 Ostala povijest Abijamova i sve, što je činio, stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih. I između Abijama i Jeroboama bio je rat.

8 Kad je Abijam bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga u gradu Davidovu. Mjesto njega postade kralj njegov sin Asa.

9 U dvadesetoj godini kraljevanja Jeroboamova nad Izraelom postade Asa kralj nad Judom.

10 On je vladao četrdeset i jednu godinu u Jerusalemu. Njegova se je mati zvala Maaka i bila je kći Abišalomova.

11 Asa je činio, što se je dopadalo Gospodu, kao njegov djed David.

12 On protjera bludnice iz zemlje i odstrani sve idolske likove, što su ih bili načinili oci njegovi.

13 I mater svoju Maaku svrže s njezina mjesta kao gospodarice, jer je bila podigla idolski lik Ašere. Asa sasiječe njezinu ljagu i spali je u dolini kidronskoj.

14 Ali uzvisine nijesu bile srušene, ipak Asa ostade svega života svojega vjerno odan Gospodu.

15 I dade u hram Gospodnji unijeti sve posvetne darove oca svojega i svoje vlastite darove, srebro, zlato i sudove.

[16] Između Ase i Baaše, kralja Izraelova, bio je rat, dokle su god živjeli.

[17] Baaša, kralj Izraelov, izađe proti Judi i utvrdi Rami, da ne da nikome otići k Asi, kralju Judinu, ni od njega doći.

[18] Ali Asa uze sve srebro i zlato, što je bilo još ostalo u riznicama hrama Gospodnjega, i blago palače kraljevske i predade ga slugama svojim. Tako ih posla kralj Asa k Ben−Hadadu, sinu Tabrimonovu, unuku Hezjonovu, kralju sirskomu, koji je imao svoje sjedište u Damasku, i poruči:

[19] "Savez postoji između mene i tebe, između mojega i tvojega oca. Evo šaljem ti srebro i zlato kao dar. Pa razriješi svoj savez s Baašom, kraljem Izraelovim, da moradne otići od mene!"

[20] Ben−Hadad posluša kralja Asu i posla vojskovođe svoje proti gradovima Izraelovim. Dade poharati Ijon, Dan, Abel Bet−Maaku i sav Kineret zajedno sa svom zemljom Naftalijevom.

[21] Kad Baaša primi vijest o tom, presta utvrđivati Ramu i vrati se u Tirsu.

[22] I kralj Asa podiže sve Judejce bez iznimke. Oni moradoše odnijeti kamenje i grede, što ih je bio Baaša upotrebljavao za utvrđivanje Rame. Stim dade kralj Asa utvrditi Gebu Benjaminovu i Mispu

[23] Sva ostala povijest Asina, sve pobjede njegove i djela njegova i gradovi, što ih je utvrdio, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih. U starosti svojoj bolovao je od nogu.

[24] Kad je Asa bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih u gradu njegova djeda Davida. Mjesto njega postade kralj njegov sin Jošafat.

[25] Nadab, sin Jeroboamov, postade kralj Izraelov u drugoj godini kraljevanja Asina nad Judom, i vladao je dvije godine nad Izraelom.

[26] On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i hodio je tragom oca svojega i u grijehu njegovu, na koji je bio naveo Izraela.

[27] Proti njemu zasnova urotu Baaša, sin Ahijin, od kuće Isakarove, i ubi ga Baaša kod Gibetona, što je pripadao Filistejima, kad su Nadab i sav Izrael opsjedali Gibeton.

[28] Ubi ga Baaša u trećoj godini kraljevanja Asina nad Judom, i mjesto njega postade kralj.

[29] Čim je on bio postao kralj, istrijebi svu kuću Jeroboamovu i ne ostavi na životu nijedne duše od porodice Jeroboamove, dok je nije bio uništio. Tako je bio unaprijed rekao Gospod preko svojega sluge Ahije iz Šila.

[30] Zbog grijeha, što ih je bio počinio Jeroboam i na koje je bio naveo Izraela, i zbog gnjeva, na koji je bio podražio Gospoda, Boga Izraelova.

[31] Ostala povijest Nadabova i sve, što je učinio, stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

[32] Između Ase i kralja Izraelova Baaše bio je rat, dokle su god živjeli.

[33] U trećoj godini kraljevanja Asina nad Judom postade Baaša, sin Ahijin, kralj svega Izraela i vladao je u Tirsi dvadeset i četiri godine.

[34] On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i hodio je tragom Jeroboamovim i u grijehu njegovu, na koji je bio naveo Izraela.

1 Kraljevima, glava 16

[1] Tada dođe riječ Gospodnja Jehuu, sinu Hananijevu, proti Baaši ovako:

[2] "Iz praha sam te digao i postavio knezom nad mojim narodom Izraelom. A ti si išao putem Jeroboamovim i naveo si moj narod Izraela na grijeh, tako da su me svojim grijehima dražili na gnjev.

[3] Zato ću zatrti Baašu i kuću njegovu i s tvojom kućom postupati kao s kućom Jeroboama, sina Nebatova,

[4] Tko od porodice Baašine umre u gradu, toga će psi prožderati, i tko od porodice njegove umre u polju, toga će izjesti ptice nebeske!"

[5] Ostala povijest Baašina, njegova djela i pobjede, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

[6] Kad je Baaša bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga u Tirsi. Mjesto njega postade kralj njegov sin Ela.

7 A proti Baaši i kući njegovoj nije bila riječ Gospodnja preko proroka Jehua, sina Hananijeva, izašla samo zbog svega zla, kojim se je bio ogriješio proti Gospodu i dražio ga na gnjev svim svojim djelima, tako da je imao dijeliti sudbinu kuće Jeroboamove, nego i što, jer je on nju bio istrijebio.

8 U dvadeset šestoj godini kraljevanja Asina nad Judom postade Ela, sin Baašin, kralj Izraelov. On je vladao u Tirsi dvije godine.

9 Proti njemu diže bunu Zimri, jedan od njegovih časnika, zapovjednik jedne polovine bojnih kola. Dok je on pio u Tirsi u kući Arse, koji je upravljao palačom u Tirsi,

10 Provali Zimri, ubi ga u dvadeset sedmoj godini kraljevanja Asina nad Judom i postade mjesto njega kralj.

11 Čim je on kralj bio i zasjeo na prijestolje, pobi svu kuću Baašinu. Ne ostavi ni jednoga, koji je bio muškoga roda, ni rođake ni prijatelje,

12 Tako zatre Zimri svu kuću Baašinu, kako je to bio Gospod unaprijed rekao preko proroka Jehua proti Baaši,

13 Zbog svih grijeha, što su ih bili počinili Baaša i njegov sin Ela i na koje su bili naveli Izraela, kad su dražili na gnjev Gospoda, Boga Izraelova, svojim idolopoklonstvom.

14 Ostala povijest Elina i sve, što je činio, stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih,

15 U dvadeset sedmoj godini kraljevanja Asina nad Judom postade Zimri kralj i vladao je sedam dana u Tirsi. Vojska je upravo opsjedala Gibeton, što je pripadao Filistejima.

16 I kad saznade vojska u taboru, da je Zimri kod jedne pobune ubio kralja, podiže sav Izrael u onaj dan u taboru za kralja Izraelova Omrija, zapovjednika vojske.

17 Nato otide Omri i s njim sav Izrael od Gibetona, i opsjednuše Tirsu.

18 Kad vidje Zimri, da je grad već izgubljen, povuče se u tvrđu palače kraljevske i zapali nad sobom palaču kraljevsku. Tako on nađe smrt

[19] Zbog svojih grijeha, što ih je bio počinio, kad je činio, što se nije dopadalo Gospodu, kad je išao putem Jeroboamovim i u njegovu grijehu, što ga bio počinio, i tako naveo Izraela na grijeh.

[20] Ostala povijest Zimrijeva i buna, što je podiže, stoji zapisana u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

[21] Tada se razdijeli narod Izraelov u dvije stranke. Jedna polovina naroda držala je s Tibnijem, sinom Ginatovim, da ga učini kraljem, druga polovina pristajala je za Omrijem.

[22] Ipak stranka Omrijeva bila je jača od stranke Tibnija, sina Ginatova, i kad je umro Tibni, postade Omri kralj.

[23] U trideset prvoj godini kraljevanja Asina nad Judom postade Omri kralj Izraelov i vladao je dvanaest godina, Kad je bio šest godina vladao u Tirsi,

[24] Kupi od Šemera goru samarijsku za dva talenta srebra, utvrdi goru i nazva grad, koji sagradi tamo, po imenu Šemera, posjednika gore, Samarija.

[25] Omri je činio, što se nije dopadalo Gospodu, pa i gore je činio od svih svojih prethodnika.

[26] On je išao posve tragom Jeroboama, sina Nebatova, i u grijehima, na koje je onaj bio naveo Izraela, tako da su svojim idolopoklonstvom na gnjev dražili Gospoda, Boga Izraelova.

[27] Ostala povijest Omrijeva, njegova djela i njegove pobjede, što ih je izvojevao, sve to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

[28] Kad je bio Omri počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga u Samariji. Mjesto njega postade kralj njegov sin Ahab.

[29] U trideset osmoj godini kraljevanja Asina nad Judom postade Ahab, sin Omrijev, kralj Izraelov, i vladao je Ahab, sin Omrijev, nad Izraelom dvadeset i dvije godine u Samariji,

[30] I Ahab, sin Omrijev, činio je, što se nije dopadalo Gospodu, više od svih svojih prethodnika.

[31] Pritom bilo je još najmanje, da je hodio u grijehima Jeroboama, sina Nebatova. On povrh toga uze za ženu Jezebelu, kćer Etbaala, kralja sidonskoga, ode u službu baalovu i klanjao mu se.

[32] On podiže baalu žrtvenik u hramu baalovu, što ga je bio sagradio u Samariji.

[33] Također dade Ahab podići lik aštartin. Uopće je počinio Ahab još više opačina i dražio je Gospoda, Boga Izraelova, više na gnjev od svih kraljeva Izraelovih, koji su bili vladali prije njega.

[34] Za njegova vremena Hiel iz Betela sazida opet Jeriho. Na Abiramu, prvorođencu svojemu, osnova ga; na Segubu, mezimcu svojemu, stavi mu vrata, kao što je bio Gospod unaprijed rekao preko Jošue, sina Nunova.

1 Kraljevima, glava 17

[1] Jednoga dana reče Ahabu Tišbićanin Ilija, jedan od žitelja u Gileadu: "Tako živ bio Gospod, Bog Izraelov; u čijoj službi stojim: Idućih godina neće pasti ni rosa ni dažd, osim da ja to sam zapovjedim!"

[2] Potom dođe njemu riječ Gospodnja:

[3] "Otidi odavde, okreni na istok i skrij se na potoku Keritu, koji teče istočno od Jordana!

[4] Iz potoka ćeš piti, a gavranima sam naredio, da te hrane ondje."

[5] On posluša Gospoda, ode tamo, nastani se na potoku Keritu, koji teče istočno od Jordana.

[6] Gavrani su mu ujutro donosili kruha i mesa i isto tako uveče. Iz potoka je pio.

[7] Iza nekoliko vremena presahnu potok, jer nije pao dažd u zemlji.

[8] Tada dođe njemu riječ Gospodnja ovako:

[9] "Hajde, idi u Sarfatu, što je kod Sidona, i ostari tamo! Zapovjedio sun tamo jednoj udovici, da te hrani."

10 Tako on zaputi u Sarfatu, Kad dođe na vrata gradska, a to jedna udovica kupi drva,
On je dozva i zamoli: "Donesi mi malo vode u sudu, da se napijem!"

11 Kad ona pođe da donese, viknu on za njom: "Donesi mi i kruha malo!"

12 Ona odgovori: "Tako živ bio Gospod, Bog tvoj, nemam ništa pečeno, nego samo
još pregršt brašna u ćupu i malo ulja u krčagu. Upravo kupim drvaca, da otidem i
zgotovim sebi i sinu svojemu, Kad to pojedemo, onda ćemo umrijeti."

13 A Ilija joj reče: Ne brini se! Idi i učini, kako si rekla! Ali prije načini meni od toga
jedan kolačić i donesi mi ga! Onda možeš također jedan zgotoviti sebi i sinu svojemu.

14 Jer ovako veli Gospod, Bog Izraelov: "Brašna u ćupu neće nestati i krčag s uljem
neće se isprazniti do onoga dana, kad Gospod opet pošlje dažd na zemlju."

15 Ona otide i učini, kako je bio rekao Ilija, i imali su jesti dugo vremena, ona, on i
kuća njezina.

16 Brašna u ćupu nije nestalo, i krčag s uljem nije se ispraznio, kako je to bio
unaprijed rekao Gospod preko Ilije.

17 Poslije toga dogodi se, da se je razbolio sin žene, kojoj je pripadala kuća. Kako je
bolest njegova tako okrenula na gore, da je izdahnuo dušu svoju,

18 Reče ona Iliji: "Što ja imam s tobom, čovječe Božji? Ti si samo došao k meni, da u
pamet dozoveš moje grjehote i da mi umoriš sina?"

19 On joj odgovori: "Daj mi sina svojega!", uze ga tada iz naručja njezina, odnese ga u
gornju sobu, gdje je stanovao, i položi ga na postelju svoju.

20 Tada se pomoli Gospodu ovako: "Gospode, Bože moj, hoćeš li doista tako ucvijeliti
udovicu, kod koje sam gost, da joj umoriš sina?"

21 Nato se pruži triput nad dječakom i pomoli se glasno Gospodu: "Gospode, Bože
moj, daj ipak da se život dječakov opet vrati u njega!"

22 I Gospod usliši vapaj Ilijin. Život dječakov vrati se opet u njega, i posta živ.

23 I Ilija uze dječaka, donese ga iz gornje sobe u kuću i predade ga materi njegovoj i
reče: "Evo, tvoj sin opet živi!"

[24] Tada žena reče Iliji: "Sada znam, da si čovjek Božji i da je riječ Gospodnja u tvojim ustima istina."

1 Kraljevima, glava 18

[1] Poslije mnogo vremena, u trećoj godini, dođe riječ Gospodnja Iliji: "Idi, stupi pred Ahaba; jer hoću da pošljem dažd na zemlju!"

[2] Ilija zaputi, da se pokaže pred Ahabom, Kad je glad u Samariji bivala sve jača,

[3] Ahab dade do zvati upravitelja dvora Abdiju. Abdija je bio vjeran štovatelj Gospoda.

[4] Kad je htjela Jezebela da istrijebi proroke Gospodnje, uzeo je Abdija što proroka i skrio ih po pedeset u jednu pećinu i hranio ih jelom i pilom.

[5] Ahab dakle zapovjedi Abdiji: "Potraži sve izvore i potoke po zemlji Možda nađemo još trave i mognemo uzdržati na životu konje i mazge i ne moradnemo pustiti, da ugine ijedna od životinja."

[6] I podijeliše se po zemlji, da je prođu. Ahab otide jednim pravcem sam, i Abdija otide drugim pravcem sam.

[7] Dok je Abdija bio na putu, dođe mu u susret Ilija. Kad on prepoznade ovoga, baci će ničice na svoje lice i upita: "Jesi li to ti, gospodaru moj Ilija?"

[8] On mu odgovori: "Ja sam. Idu, kaži gospodaru svojemu: "Eto Ilije!"

[9] Ali onaj odgovori: "Što sam počinio, da slugu svojega predaješ u ruke Ahabu, da me pogubi?

[10] Tako živ bio Gospod, Bog tvoj, nema naroda ni kraljevstva, gdje te gospodar moj ne bi dao tražiti. Kad mu se reklo: Nema ga, onda on zakle kraljevstvo ili narod, da te nijesu našli.

[11] Sad ti tražiš: Idi, kaži gospodaru svojemu: Eto Ilije!

[12] Kad ja sad otidem od tebe, tko zna, kamo će tebe međutim odnijeti Duh Gospodnji. Dođem li ja tada k Ahabu, da mu javim, a on te ne nađe, ubit će me. A sluga tvoj štuje Gospoda od mladosti svoje.

13 Pa nije li poznato gospodaru mojemu, što sam učinio, kad ono Jezebela dade ubijati proroke Gospodnje? Kako sam skrio stotinu proroka Gospodnjih, po pedeset u jednoj pećini, i hranio ih jelom i pilom?

14 A sad ti tražiš: Idi, kaži gospodaru svojemu: Eto Ilije! On će me ubiti!"

15 Ali Ilija reče: "Tako živ bio Gospod nad vojskama, u čijoj sam službi, još danas ću mu se pokazati!"

16 I tako otide Abdija pred Ahaba i javi mu. Ahab zaputi, da se sastane Ilijom.

17 Kad ugleda Ahab Iliju, povika mu Ahab: "Jesi li ti onaj, što donosiš nesreću na Izraela?"

18 On odgovori: "Nijesam ja donio nesreću na Izraela, nego ti i obitelj tvoja, jer ste ostavili zapovijedi Gospodnje, i ti si pristao za baalima.

19 A sada raspošlji i daj sa brati k meni svega Izraela na gori Karmelu i četiri stotine i pedeset proroka baalovih i četiri stotine proroka aštartinih, koji jedu za stolom Jezebelinim!"

20 I rasposla Ahab k svima sinovima Izraelovim i dade skupiti proroke na gori Karmelu.

21 Tamo stupi Ilija pred sav narod i reče: "Kako ćete još dugo hramati na obje strane? Ako je Gospod pravi Bog, onda držite uz njega! A je li to baal, onda idite za njim!" Ali narod ne dade nikakva odgovora.

22 Tada reče Ilija narodu: "Jedini sam ja još ostao kao prorok Gospodnji. Baalovih proroka ima četiri stotine i pedeset.

23 Neka nam se dadnu dva junca! Oni neka sebi izaberu jednoga junca, neka ga raskomadaju i metnu na drva, ali ognja da ne podmeću! Ja ću priugotoviti drugoga junca i metnuti ga na drva, a da ne podmetnem ognja.

24 Tada prizovite ime svojega boga, a ja ću prizvati ime Gospodnje. Bog, koji odgovori ognjem, pravi je Bog." I sav narod odgovori: "Tako je pravo!"

25 Potom reče Ilija prorocima baalovim: ""Izaberite sebi jednoga od junaca i priugotovite ga najprije, jer vi ste većina. Onda prizovite ime boga svojega; ali ognja

ne podmećite!"

[26] Oni uzeše junca, kojega im dade, priugotoviše ga i prizivali su od jutra do podne
ime baalovo vičući: "baale, usliši nas!" Ali nije dolazio nikakav glas i nikakav
odgovor. Pritom su igrali oko žrtvenika, što su ga bili načinili,

[27] Kad je bilo u podne, naruga se Ilija govoreći: "Vičite glasnije, jer je on bog, Možda
je zaposlen ili je otišao na stranu ili je na putu, Možda i spava i mora se probuditi."

[28] Tada su vikali iza glasa i parali se, kako je u njih običaj, mačevima i kopljima, dok
ih ne obli krv.

[29] Kad je prošlo podne, padoše u bjesnilo, dokle dođe vrijeme da se prinese žrtva. Ali
nije došao nikakav glas, nikakav odgovor, nikakvo uslišenje.

[30] A sada pozva Ilija sav narod: "Pristupite ovamo k meni!": "Sav narod pristupi k
njemu. On podiže opet porušen žrtvenik Gospodnji.

[31] Prema broju plemena sinova Jakova, kojemu je bila došla riječ Gospodnja: "Izrael
bit će tvoje ime", uze Ilija dvanaest kamenova.

[32] Od toga kamenja načini žrtvenik u ime Gospodnje i oko žrtvenika iskopa jarak,
dosta velik, da uzme dvije mjere žita.

[33] Tada naslaga drva, raskomada junca i metnu ga na žrtvenik.

[34] Potom zapovjedi: "Napunite četiri vrča vode i izlijte je na žrtvu paljenicu i na
drva!" On zapovjedi: "Učinite to još jedanput!" Učiniše još jedanput. Nato zapovjedi:
"Učinite to po treći put!" I učiniše po treći put,

[35] Tako da je potekla voda oko žrtvenika. Dade i jarak napuniti vodom.

[36] Kad je onda došlo vrijeme, da se prinese žrtva, postupi Ilija i pomoli se: "Gospode,
Bože Abrahamov, Izakov i Izraelov, danas daj objavi, da si ti Bog Izraelov i ja sluga
tvoj, i da sam ja sve ovo učinio po tvojoj zapovijedi!

[37] Usliši me, Gospode, usliši me i daj, da upozna ovaj narod, da si ti, Gospode, pravi
Bog i da si obratio srca njihova!"

[38] Tada pade oganj Gospodnji i spali žrtvu paljenicu i drva, kamenje i zemlju i popi vodu u jarku.

[39] Kad to vidješe svi ljudi, baciše se ničice na svoje lice i povikaše: "Gospod je pravi Bog, Gospod je pravi Bog!"

[40] A Ilija im zapovjedi: "Pohvatajte te proroke baalove! Ne dajte da i jedan od njih uteče!" Oni pohvataše, i Ilija ih odvede na potok Kišon i tamo ih smaknu,

[41] Potom reče Ilija Ahabu: "Idi gore, jedi i pij, jer čujem već hujanje dažda"

[42] Ahab ode gore, da jede i da pije. A Ilija se pope navrh Karmela, prignu se k zemlji i skrije lice svoje među koljena.

[43] Tada zapovjedi slugi svojemu: "Idi gore i pogledaj prema moru!" On ode gore, pogleda i javi: "Ništa se ne vidi." On odgovori: "Idi još sedam puta!"

[44] Kad bi sedmi put, javi: "Eno, diže se od mora oblačić, malen kao ruka čovječja." I on zapovjedi: "Idi, reci Ahabu: "Upregni i silazi, da te ne uhvati dažd!"

[45] A u najkraće vrijeme zamrači se nebo od vjetra i oblaka, i pade jak dažd. Ahab se uspe na kola i odveze se u Jezreel.

[46] A nad Iliju dođe ruka Gospodnja, opasa bedra svoja i otrča pred Ahabom do u blizinu Jezreela.

1 Kraljevima, glava 19

[1] Ahab pripovjedi Jezebeli sve, što je učinio Ilija i kako je poubijao mačem sve proroke.

[2] Tada posla Jezebela glasnika k Iliji i zaprijeti: "Neka meni bogovi učine što hoće, ako ja sutra u ovo doba ne učinim s tobom isto onako, kako si ti s njima!"

[3] On se poboja, ustade i otide odatle, da se zakloni na sigurnu mjestu. Kad je došao u Beer−Šebu u zemlji Judinoj, ostavi tamo slugu svojega.

[4] Sam ode dan hoda daleko u pustinju i sjede onda pod jednu smreku. Imao je još samo želju da umre i molio se: "Dosta je toga. Uzmi, Gospode, život moj; jer nijesam bolji od otaca svojih!"

5 Potom leže i zaspa pod smrekom. Najedanput taknu ga anđeo Gospodnji i reče mu:
"Ustani i jedi!"

6 Kad pogleda, ugleda pokraj glave pržen kolač i vrč vode. Jede, napi se i leže opet da
spava.

7 Ali anđeo dođe još jedanput, taknu ga i reče: "Ustani i jedi, jer ti je put dalek."

8 Ustade, jede i napi se i putovao je, okrijepljen ovim jelom, četrdeset dana i četrdeset
noći sve do gore Božje Horeba.

9 Ondje potraži pećinu i nastani se u njoj. Tada dođe njemu riječ Gospodnja. On ga
upita: "Što radiš ovdje, Ilija?"

10 On odgovori: "Pun sam revnosti za stvar Gospoda, Boga nad vojskama; jer sinovi
Izraelovi ostaviše zavjet tvoj, žrtvenike tvoje porušiše i proroke tvoje pobiše mačem.
Jedini ja ostadoh, ali i meni rade o glavi."

11 On odgovori: "Izađi i stani na gori pred Gospoda!" Tada prođe Gospod pokraj
njega, Pred Gospodom je hodio silan, žestok vihor, koji je brda razdirao i hridine
lomio. Ali Gospod nije bio u vihoru.

12 Iza vihora dođe potres, dođe oganj. Ali Gospod nije bio ugnju. Iza ognja dođe tiho,
blago lahorenje.

13 Kad je to čuo Ilija, pokri lice svoje plaštem svojim, stupi van i stade na ulazu u
pećinu. Tada mu progovori glas, što je pitao: "Što radiš ovdje, Ilija?"

14 On odgovori: "Pun sam revnosti za stvar Gospoda, Boga nad vojskama; jer sinovi
Izraelovi ostaviše zavjet tvoj, žrtvenike tvoje porušiše i proroke tvoje pobiše mačem.
Jedini ja ostadoh, ali i meni rade o glavi."

15 Nato mu zapovjedi Gospod: "Idi, vrati se istim putem u pustinju Damaska, i, kad
dođeš tamo, pomaži Hazaela za kralja Sirije!

16 Jehuu, unuka Nimšijeva, pomaži za kralja nad Izraelom! A Elišeja, sina Šafatova, iz
Abel−Mehole, pomaži za proroka mjesto sebe!

17 Tko tada uteče maču Hazaelovu, njega će pogubiti Jehu, i tko uteče maču Jehuovu,
njega će pogubiti Elišej.

[18] Ali ja ću ostaviti u Izraelu sedam tisuća: sve, koji ne saviše koljena svojega pred baalom, i sve, koji ga ustima svojim ne poljublše."

[19] Na povratku naiđe na Elišeja, sina Šafatova, kad je upravo orao. Dvanaest jarmova imao je pred sobom, sam je bio kod dvanaestoga, Ilija prođe pokraj njega i baci plašt svoj na njega.

[20] Tada on zaustavi volove, potrča za Ilijom i reče: "Daj mi da se još oprostim od oca i matere; onda ću poći za tobom." On mu odgovori "Idi samo kući, jer ja nemam više ništa da učinim na tebi."

[21] Onaj ode od njega, uze jaram volova i zakla ih. Drvima od pluga skuha meso i dade ga ljudima da jedu. Onda ustade, otide za Ilijom i postade mu sluga.

1 Kraljevima, glava 20

[1] Ben−Hadad, kralj Sirije, podiže svu vojsku svoju. Trideset i dva kralja njemu se priključiše s konjima i kolima. Tako otide on, opkoli Samariju i udari na nju.

[2] Posla poslanike u grad k Ahabu, kralju Izraelovu,

[3] I poruči mu: "Ovako veli Ben−Hadad: "Tvoje srebro i zlato pripada meni, i tvoje najljepše žene i djeca moji su."

[4] Kralj Izraelov odgovori mu: "Kako zapovijedaš, moj gospodaru i kralju! Tvoj sam ja sa svim, što imam."

[5] Nato dođoše poslanici još jedanput i rekoše: "Ovako veli Ben−Hadad: Poručio sam ti: Svoje srebro i zlato, svoje žene i djecu svoju imaš mi izručiti.

[6] Sutra ću dakle u ovo doba poslati k tebi sluge svoje, da pretraže palaču tvoju i kuće sluga tvojih. Oni će sve, što se nađe u tebe dragocjeno, sa sobom uzeti i ovamo donijeti."

[7] Tada dozva kralj Izraelov sve starješine zemaljske i reče: "Iz toga mogli biste jasno upoznati, kako on misli zlo, jer šalje k meni, da odnese moje žene i djecu, moje srebro i zlato, premda ga nijesam odbio."

[8] Starješine i sav narod odgovoriše mu: "To ti ne smiješ dopustiti. Na to ne smiješ pristati."

[9] I on odgovori poslanicima Ben−Hadadovim: "Javite mojemu Gospodaru, kralju: Sve, što si naprije tražio od svojega sluge, učinit ću, ali zadnju tražbinu ne mogu ispuniti." Poslanici otidoše i odnesoše mu odgovor.

[10] A Ben−Hadad mu poruči: "Neka mi bogovi učine što hoće, ako bude dosta praha od Samarije, da svima ratnicima, što idu za mnom, dopadne po jedna pregršt!"

[11] A kralj Izraelov odgovori mu: "Kažite mu samo: tko se još opasuje, neka se ne isprsuje kao onaj, koji se već raspasuje!"

[12] Kad je on čuo taj odgovor − bio je upravo s kraljevima pod šatorima − , zapovjedi slugama svojim; "Dignite se!", i udariše oni na grad.

[13] Tada pristupi jedan prorok k Ahabu, kralju Izraelovu, i reče: "Ovako veli Gospod: "Vidiš to sve to silno mnoštvo? Ja ću ga danas dati tebi u ruke, da spoznaš, da sam ja Gospod."

[14] Ahab upita: "Preko koga?" On odgovori: "Ovako veli Gospod: Preko ljudi knezova zemaljskih." On upita dalje: "Tko će zametnuti boj?" "Ti sam", odgovori onaj.

[15] I tako prebroji ljude knezova zemaljskih, i bilo ih je dvjesta i trideset i dva. Onda prebroji sav ratni narod, sve sinove Izraelove. Bilo ih je sedam tisuća.

[16] Izađoše u podne, dok je pod šatorima bio Ben−Hadad s trideset i dva kralja, koji su mu bili saveznici.

[17] Najprije izađoše momci knezova zemaljskih. Kad Ben−Hadad posla ljude, javiše mu oni: "Izlaze ljudi iz Samarije."

[18] On zapovjedi: "Ako dolaze radi mira, pohvatajte ih žive! Ako li su izašli na boj, pohvatajte ih isto tako!"

[19] Međutim su bili izašli iz grada ljudi knezova zemaljskih i vojska, što je išla za njima.

[20] Svaki ubi s kojim se sukobi, i Sirijci pobjegoše. Izraelci nagnuše za njima. Ben−Hadad, kralj Sirije, pobježe na konju s nekoliko konjanika.

[21] Sad i kralj Izraelov izađe, napade na konje i kola i zadade Sirijcima težak poraz.

[22] Jednoga dana dođe prorok kralju Izraelovu i reče mu: "Hajde, naoružaj se iznova i gledaj" kako da se spremiš, jer će do godine kralj Sirije opet izaći na te."

[23] Sluge kralja Sirije svjetovaše mu: "Njihov je bog gorski bog. Zato nas pobijediše. Ali ako se pobijemo s njima u ravnici, pobijedit ćemo ih.

[24] Učini dakle ovako: ukloni te kraljeve s njihovih mjesta i postavi namjesnike mjesto njih!

[25] Onda skupi vojsku, kakva je bila ona, koja ti je izginula, i konje i kola kao prije! Tada ćemo se pobiti s njima u ravnici i zacijelo ćemo ih pobijediti." On pristade na njihov savjet i učini tako.

[26] Kad prođe godina, Ben−Hadad prebroji Sirijce i pođe u Afek da vojuje na Izraela.

[27] I sinovi Izraelovi prebrojiše se, hranom se opskrbiše i izađoše pred njih. Kao dva mala stada koza utaboriše se sinovi Izraelovi prema njima, a Sirijci prekriliše zemlju.

[28] Ali čovjek Božji pristupi i reče kralju Izraelovu: "Ovako veli Gospod: Jer Sirijci kažu, da je Gospod gorski Bog, a nije Bog poljski, zato ću ti dati u ruke sve to silno mnoštvo, da spoznate, da sam ja Gospod."

[29] Sedam dana stajali su jedni prema drugima. Sedmoga dara dođe do bitke. Sinovi Izraelovi poubijaše Sirijce sto tisuća pješaka u jedan jedini dan.

[30] Ostatak pobježe u grad Afek, Tada se sruši gradski zid na dvadeset i sedam tisuća ljudi, što su bili ostali. I Ben−Hadad na bijegu bio je stigao u grad i bježao je iz jedne sobe u drugu.

[31] Sluge njegove rekoše mu: "Evo, čuli smo često, da su kraljevi kuće Izraelove velikodušni kraljevi. Pa demo žalosne haljine staviti oko svojih bedara i konopce oko svojih glava i izaći pred kralja Izraelova. Možda ti daruje život."

[32] Oni dakle opasaše žalosne haljine oko svojih bedara i konopce oko svojih glava, otidoše kralju Izraelovu i rekoše: "Sluga tvoj Ben−Hadad moli te: "Ostavi me na životu!" On odgovori: "Je li još živ? On je moj brat.

[33] Ljudi uzeše to kao dobar znak. I da ga odmah uhvate za riječ, rekoše: "Ben−Hadad je tvoj brat?" "On odgovori: "Idite, dovedite ga!" Kad Ben−Hadad izađe k njemu, on ga posadi uza se na kola.

[34] A onaj mu reče: "Gradove, Eto ih je otac moj oduzeo tvojemu ocu, vratit ću ti. I smiješ sebi u Damasku podignuti kuće trgovačke, kao što je učinio otac moj u Samariji," On odgovori: "Na temelju ovoga ugovora otpustit ću te." I sklopi s njim ugovor i pusti ga na slobodu.

[35] Jedan između proročkih učenika po zapovijedi Gospodnjoj zatraži od svojega druga: "Rani me!" Ali ga ovaj ne htjede raniti.

[36] A on mu reče: "Jer nijesi poslušao zapovijed Gospodnju, lav će te ubiti, čim otideš od mene." Kad je otišao od njega, napade ga lav i ubi.

[37] Potom nađe onaj drugoga čovjeka i zatraži od njega: "Rani me!" Čovjek ga jednim udarom rani.

[38] I prorok ode i stade na put, kamo će proći kralj, a vrpcom iznad očiju učini da se ne prepozna.

[39] Kad je prolazio kralj, viknu on glasno kralja: "Tvoj sluga bio je izašao u boj, Tada pristupi jedan čovjek i dovede mi jednog zarobljenika i zatraži: "Čuvaj ovoga čovjeka! Ako ti ga nestane, bit će tvoj život za njega, ili ćeš platiti talenat srebra.

[40] I dok je tvoj sluga ovamo i tamo bio zaposlen, njega nestade." Kralj Izraelov reče mu: "Pravo ti je, sam si se odsudio."

[41] Tada on brze strgnu vrpcu s očiju svojih, i kralj Izraelov prepoznade u njemu jednoga od proroka.

[42] A on mu reče: "Ovako veli Gospod: "Jer si pustio iz ruku čovjeka, kojega sam posvetio smrti, jamčiš životom svojim za njega i narod tvoj za narod njegov."

[43] Kralj Izraelov otide zlovoljan i ljutit kući i dođe u Samariju.

1 Kraljevima, glava 21

[1] Nakon ovih događaja dogodi se ovo: "Jezreelac Nabot imao je vinograd u Jezreelu blizu do palače Ahaba, kralja samarijskoga.

[2] I Ahab predloži Nabotu: "Daj mi svoj vinograd! Htio bih ga upotrijebiti kao vrt za zelje, jer je blizu do kuće moje. Dat ću ti za njega bolji vinograd. Ako li voliš, dat ću ti u novcu što vrijedi."

3 A Nabot odgovori Ahabu: "Sačuvaj Bože, da ti odstupim baštinu otaca svojih!"

4 Tako se Ahab vrati u palaču svoju ljutit i zlovoljan radi toga, što mu je bio Jezreelac Nabot odgovorio: "Ne mogu ti odstupiti baštinu otaca svojih.": "On se baci na postelju svoju, okrenu lice svoje i ne uze nikakva jela.

5 Kad njegova žena Jezebela dođe k njemu i upita ga: ""Zašto si tako zlovoljan i nećeš ništa da jedeš?",

6 On joj odgovori: "Razgovarao sam s Jezreelcem Nabotom i predložio mu: "Daj mi vinograd svoj za novce, ili ako voliš, dat ću ti drugi vinograd za taj. A on mi reče: "Ne dam ti svoga vinograda."

7 Tada mu reče njegova žena Jezebela: "Sad jedanput pokaži, da si kralj Izraelov! Ustani, jedi i budi dobre volje! Ja ću ti već pribaviti vinograd Jezreelca Nabota."

8 I napisa ona pod imenom Ahabovim pismo, zapečati ga pečatom njegovim i posla pismo starješinama i glavarima, što su stanovali s Nabotom u istom gradu.

9 U pismu napisa ovo; "Oglasite post, i neka Nabot predsjeda skupštini narodnoj!

10 Postavite dva nevaljala čovjeka prema njemu! Neka oni svjedoče proti njemu: Hulio si na Boga i na kralja, Tada ga izvedite van i kamenujte ga, da pogine!"

11 Ljudi grada, starješine i glavari, koji su stanovali u gradu njegovu, učiniše, kako im je bila Jezebela naložila u pismu, što im ga je poslala.

12 Oni oglasiše post i učiniše Nabota predsjednikom u skupštini narodnoj.

13 I dođoše dva nevaljala čovjeka i sjedoše prema njemu. Ovi nevaljali ljudi iznesoše pred narodom proti Nabotu ovo svjedočanstvo: "Nabot je hulio na Boga i na kralja." Potom ga izvedoše van pred grad i kamenovaše ga, te pogibe.

14 Javiše Jezebeli: "Nabot je kamenovan i mrtav je."

15 Kad je čula Jezebela, da je Nabot kamenovan i poginuo, reče Jezebela Ahabu: "Ustani! Uzmi u posjed vinograd Jezreelca Nabota, kojega ti on ne htjede dati za novce, jer Nabot nije više živ, on je mrtav."

16 I kad je čuo Ahab, da je Nabot mrtav, ustade i ode u vinograd Jezreelca Nabota, da ga uzme u posjed.

17 Tada dođe riječ Gospodnja k Iliji, Tišbićaninu:

18 "Ustani, idi k Ahabu, kralju Izraelovu, koji sjedi u Samariji! Upravo je u vinogradu Nabotovu. Otišao je tamo, da ga uzme u posjed.

19 Reci mu: Ovako veli Gospod: Počinio si umorstvo, Hoćeš li još postati i krvnički razbojnik? Reci mu dalje Ovako veli Gospod: Na mjestu, na kojem su psi lizali krv Nabotovu, lizat će psi i tvoju krv!"

20 Ahab upita Iliju: "Jesi li me našao, neprijatelju moj?" On odgovori: "Jesam, jer si se dao na to, da činiš, što se ne dopada Gospodu,

21 Evo, pustit ću nesreću na te i tebe odstraniti i od kuće Ahabovo sve istrijebiti, što je muško, nedoraslo i doraslo u Izraelu.

22 Učinit ću s kućom tvojom kao s kućom Jeroboama, sina Nebatova, i kao s kadom Baaše, sina Ahijina, jer si uzbudio moj gnjev i Izraela naveo na grijeh.

23 Također nad Jezebelom govori Gospod ovako: "Psi će proždirati Jezebelu na polju jezreelskom,

24 Tko od Ahabova roda umre u gradu, toga će psi proždirati, a tko umre vani u polju, toga će izjesti ptice nebeske!"

25 Nikada nije bilo čovjeka, koji bi se tako kao Ahab bio dao na to, da čini, što se nije dopadalo Gospodu, jer ga je na to navodila njegova žena Jezebela.

26 On je radio i bio posve preziranja vrijedan stim, što je štovao idole, upravo onako, kako su to činili Amoreji, koje je Gospod bio protjerao ispred sinova Izraelovih.

27 Kad je Ahab čuo te riječi, razdrije haljine svoje, stavi odjeću pokorničku oko gologa tijela i postio je. On je dapače spavao u odjeći pokorničkoj i zabrinut povlačio se okolo.

28 Tada dođe riječ Gospodnja Iliji, Tišbićaninu, ovako govoreći:

[29] "Vidiš li, kako se Ahab ponizuje preda mnom? Pa stoga neću pustiti onu nesreću za života njegova. Istom za sina njegova pustit ću ono zlo na kuću njegovu."

1 Kraljevima, glava 22

[1] Prođoše tri godine bez rata između Sirije i Izraela.

[2] A treće godine dođe Jošafat, kralj Judin, kralju Izraelovu.

[3] Kralj Izraelov bio je rekao slugama svojim: "Znate, da Ramot Gilead pripada nama, A mi ovdje sjedimo besposleni, mjesto da ga otmemo kralju Sirije."

[4] I kad on Jošafata upita: "Hoćeš li poći s menom u boj proti Ramot Gileadu?", odgovori Jošafat kralju Izraelovu: "što ti hoćeš, hoću i ja; moja vojska tvoja je vojska, moji konji tvoji su konji."

[5] A Jošafat dade kralju Izraelovu ovaj savjet: "Upitaj prije ipak Gospoda!"

[6] I tako kralj Izraelov dade skupiti proroke, otprilike četiri stotine ljudi, i upita ih: "Hoću li poći u rat na Ramot Gilead, ili da se okanim?" Oni odgovoriše: "Pođi, jer će ga Gospod dati u ruke kralju!"

[7] A Jošafat upita: "Ima li ovdje još koji prorok Gospodnji, da ga upitamo?"

[8] Kralj Izraelov reče Jošafatu: "Ima još jedan, preko kojega bismo mogli upitati Gospoda. Ali ja ga ne mogu podnositi, jer mi nikada ne proriče dobro, nego samo zlo to je Mikaja, sin Imlin." A Jošafat reče: "Neka kralj ne govori tako!"

[9] I kralj Izraelov dozva jednoga dvoranina i zapovjedi mu: Brže dovedi Mikaju, sina Imlina!"

[10] Uto su sjedili kralj Izraelov i Jošafat, kralj Judin, svaki na svojem prijestolju u kraljevskim haljinama na trgu kod vrata samarijskih, i svi su proroci prorokovali pred njima.

[11] Zedekija, sin Kenaanaha, načinio sebi gvozdene rogove i vikao: "Ovako veli Gospod: Tako ćeš pobosti Sirijce, dokle ih ne uništiš!"

[12] Svi drugi proroci prorokovali su isto tako: "Pođi samo na Ramot Gilead! Uspjet ćeš. Gospod će ga dati u ruke kralju."

[13] Poslanik, koji je bio otišao da dovede Mikaju, reče mu: "Pazi dobro, proroci su
kralju jednoglasno obećali sreću. Pa i ti kao svaki od njih prorokuj i sreću navješćuj!"

[14] Mikaja odgovori: "Tako živ bio Gospod, samo što mi nadahne Gospod, to ću
navijestiti."

[15] Kad je došao kralju, upita ga kralj: "Mikaja, hoćemo li poći u rat na Ramot Gilead,
ili da se okanimo?" On mu odgovori: "Pođi! Uspjet ćeš. Gospod će ga dati u ruke
kralju!"

[16] A kralj mu reče: "Koliko ću te puta zaklinjati, da mi samo čistu istinu navijestiš u
ime Gospodnje?"

[17] Tada on reče: "Vidim sav narod Izraelov razasut po brdima kao ovce, koje nemaju
pastira. Gospod reče: Oni nemaju gospodara; zato neka se svaki vrati kući u miru!"

[18] Tada reče kralj Izraelov Jošafatu: "Nijesam li ti rekao, on mi ne prorokuje sreću,
nego samo zlo?"

[19] A Mikaja nastavi: "Zato čuj riječ Gospodnju: "Vidjeh Gospoda gdje sjedi na
prijestolju svojem, a sva vojska nebeska stoji mu s desne i s lijeve strane.

[20] I Gospod upita: Tko će zaluditi Ahaba, da pođe na vojsku i da padne pred
Ramotom Gileadom? Jedan reče ovo, drugi ono.

[21] Napokon izađe jedan duh, stade pred Gospoda i reče: "Ja ću ga zaluditi. Gospod ga
upita: "Kako?

[22] Odgovori Poći ću tamo i postat ću lažljiv duh u ustima svih proroka njegovih. Tada
on reče: Možeš ga zaluditi. Tebi će to poći za rukom. Idi, učini tako!

[23] I tako je eto Gospod stavio lažljiva duha u usta svim tvojim prorocima, jer je
Gospod zaključio zlo po te."

[24] Tada pristupi Zedekija, sin Kenaanaha, i udari Mikaja po obrazu i reče: "Kako je
otišao Duh Gospodnji od mene, da govori s tobom?"

[25] Mikaja odgovori: "Doznat ćeš to u onaj dan, kad moradneš bježati iz jedne sobe u
drugu, da se skriješ."

26 Potom zapovjedi kralj Izraelov: "Uhvati Mikaju, odvedi ga zapovjedniku gradskom Amonu i kraljeviću Joašu

27 I javi: Ovako zapovijeda kralj: Bacite toga čovjeka u tamnicu i držite ga tijesno uz vodu i kruh, dok se ne vratim čitav i zdrav!"

28 Mikaja odgovori: "Ako se ti zaista vratiš čitav i zdrav, onda Gospod nije govorio preko mene." Još reče: "Čujte to, svi narodi!"

29 I tako izađoše kralj Izraelov i Jošafat, kralj Judin, proti Ramotu Gileadu.

30 A kralj Izraelov reče Jošafatu: "Ja ću se preobući i tako poći u boj. Ti samo zadrži svoje haljine!" Tako se preobuče kralj Izraelov i pođe u boj.

31 A kralj Sirije bio je zapovjedio zapovjednicima, kojih je bilo trideset i dvojica nad ratnim kolima njegovim: "Ne borite se ni s kim, bio malen ili velik, nego samo s kraljem Izraelovim!"

32 I kad zapovjednici ratnih kola ugledaše Jošafata, pomisliše: "To može samo biti kralj Izraelov", i srušiše se na njega. A Jošafat povika.

33 tim zapovjednici ratnih kola vidješe, da to nije kralj Izraelov, odstupiše od njega.

34 A jedan momak onako nagonom odape luk svoj i pogodi kralja Izraelova gdje spuča oklop. Tada ovaj zapovjedi svojemu vozaču "Okreni i izvedi me iz boja, jer sam ranjen!"

35 Ali je boj onoga dana bio sve žešći, i tako je morao kralj izdržati uspravo stojeći u kolima naprema Sirijcima. Uveče on umrije. Krv iz rane bila se je izlila u kola.

36 O zahodu sunčanom odjeknu glas kroz tabor: "Svaki neka se vrati u svoj grad i k svojoj kući, jer je kralj mrtav.":

37 Nakon dolaska u Samariju pokopaše kralja u Samariji.

38 Kad su prali kola na jezeru samarijskom, lizali su psi krv njegovu, i bludnice su se kupale u njem, kao što je to bio navijestio Gospod.

39 Ostala povijest Ahabova i sva djela njegova i gradnja palače od slonove kosti i utvrđenje svih gradova, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

40 Kad je Ahab bio počinuo kod otaca svojih, mjesto njega postade kralj njegov sin Ahazija.

41 Jošafat, sin Asin, postade kralj nad Judom u četvrtoj godini kraljevanja Ahabova nad Izraelom.

42 Imao je Jošafat trideset i pet godina, kad je postao kralj, i vladao je u Jerusalemu dvadeset i pet godina. Mati njegova zvala se je Azuba i bila je kći Šilhijeva.

43 On je posve išao putem svojega oca Ase i nije odstupao od njega i činio je, što se dopadalo Gospodu.

44 Samo uzvisine nijesu bile srušene. Još uvijek prinosio je narod žrtve zaklanice i kadio kad na visinama.

45 S kraljem Izraelovim živio je Jošafat u miru.

46 Ostala povijest Jošafatova, pobjede, što ih je izvojevao, i ratovi, što ih je vodio, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva nad Judom.

47 I ostatak posvećenih bludnica, što su bile preostale iz vremena oca njegova, istrijebi on iz zemlje.

48 U Edomu nije bilo onda kralja, nego samo namjesnik kralja.

49 Jošafata dade sagraditi lađe taršiške, da idu u Ofir po zlato. Ali ne stigoše tamo, jer se lađe razbiše u Esion−Geberu.

50 Tada Ahazija, sin Ahabov, predloži Jošafatu "Moji ljudi mogli bi s tvojima ići na lađe." Ali Jošafat ne pristade na to.

51 Kad je Jošafat bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih u gradu njegova djeda Davida. Mjesto njega postade kralj njegov sin Joram.

52 Ahazija, sin Ahabov, postade u Samariji kralj Izraelov u sedamnaestoj godini kraljevanja Jošafatova nad Judom i vladao je dvije godine nad Izraelom.

53 Činio je, što se nije dopadalo Gospodu, i išao je putovima oca svojega i matere svoje i putem Jeroboama, sina Nebatova, koji je bio Izraela naveo na grijeh.

54 On je služio baalu i klanjao mu se. Stim razgnjevi Gospoda, Boga Izraelova, posve
kako je to bio činio otac njegov.

Druga knjiga o Kraljevima

2 Kraljevima, glava 1

1 Po smrti Ahabovoj otpade Moab od Izraela.

2 A jednoga dana pade Ahazija u Samariji kroz rešetku na prozoru iz gornje sobe i
ozlijedi se. Potom posla poslanike i reče im: "Idite, pitajte Baal–Zebuba, boga
Ekronskoga, hoću li ozdraviti od ove zagleda!"

3 Ali anđeo Gospodnji zapovjedi Iliji, Tišbićaninu: "Ustani, izađi u susret poslanicima
kralja samarijskog i reci im: "Zar nema Boga u Izraelu, te idete Baal–Zebubu, bogu u
Ekronu, da ga pitate?

4 Zato govori Gospod ovako: "Postelju, na koju si legao, nećeš više ostaviti, jer moraš
umrijeti." I ode Ilija svojim putem.

5 I kad se poslanici vratiše k onomu, upita ih on: "Zašto ste već opet tu!"

6 Oni mu odgovoriše: "Jedan čovjek dođe nam u susret i reče nam: "Idite, vratite se
kralju, koji vas je slao, i javite mu: Ovako veli Gospod: Zar nema Boga u Izraelu, te
šalješ k Baal–Zebubu, bogu u Ekronu, da ga pitaš? Zato nećeš više ostaviti postelju,
na koju si legao, jer moraš umrijeti."

7 On ih upita: "Kako izgleda taj čovjek, koji vam je došao u susret i to vam rekao?"

8 Oni mu odgovoriše: "Bio je čovjek, koji je nosio dlakavu haljinu i oko bedara
kožnat pojas." Tada od povika: "To je Ilija, Tišbićanin!"

9 Potom posla k njemu pedesetnika s njegovom pedesetoricom. Kad ovaj dođe k
njemu, on je upravo sjedio na vrhuncu gore. On ga pozva: "Čovječe Božji, kralj
zapovijeda: "Siđi!"

10 A Ilija odgovori pedesetniku: "Ako sam čovjek Božji, neka padne oganj s neba i
proždre tebe i tvoju pedesetoricu!" I pade oganj s neba i poždrije njega i njegovu
pedesetoricu.

[11] Opet posla k njemu drugoga pedesetnika s njegovom pedesetoricom. Ovaj mu zapovjedi: "Čovječe Božji, ovako zapovijeda kralj: "Siđi brže!"

[12] A Ilija im odgovori: "Ako sam čovjek Božji, neka padne oganj s neba i proždre tebe i tvoju pedesetoricu!" I pade oganj Božji s neba i proždrije njega i njegovu pedesetoricu.

[13] Potom posla još trećega pedesetnika s njegovom pedesetoricom. Kad ovaj treći pedesetnik dođe, pade pred Iliju na koljena i zamoli za s milost i reče: "Čovječe Božji, sačuvaj ipak život moj i život ove pedesetorice sluga tvojih!

[14] Eto, oganj pade s neba i proždrije obadva prijašnja pedesetnika s njihovom pedesetoricom, a sad sačuvaj barem mene!"

[15] Tada reče anđeo Gospodnji Iliji: "Idi samo s njim! Ne boj ga se!" I tako ustade on i otide s njim kralju.

[16] I reče mu: "Ovako veli Gospod: "Jer si poslao poslanike k Baal–Zebubu, bogu u Ekronu, da ga pitaju, kao da nema Boga u Izraelu, da bi ga pitao, nećeš više ostaviti postelju, na koju si legao, nego ćeš umrijeti!"

[17] I umrije po riječi Gospodnjoj, koju je bio navijestio Ilija. Mjesto njega postade kralj Joram u drugoj godini kraljevanja Jorama, sina Jošafatova, nad Judom; jer on nije bio ostavio sina.

[18] Ostala djela, što ih učini Ahazija, zapisana su u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

2 Kraljevima, glava 2

[1] Kratko vrijeme, prije nego uze Gospod Iliju u vihoru na nebo, ostavi Ilija s Elišejem Gilgalu.

[2] Ilija zamoli Elišeja: "Ostani ovdje! Gospod šalje mene u Betel." A Elišej odgovori: "Tako živ bio Gospod i tako živ bio ti sam, ja te ne ostavljam!" I tako siđoše u Betel.

[3] Učenici proročki, što su živjeli u Betelu, dođoše k Elišeju i upitaše ga: "Znaš li, da će Gospod danas gospodara tvojega uzeti k sebi od tebe?" On odgovori "Jest, znam; šutite!"

4 I još jedanput zamoli ga Ilija: "Elišej, ostani ipak ovdje! Gospod šalje mene u Jeriho." A on odgovori: "Tako živ bio Gospod i tako živ bio ti sam, ja te ne ostavljam!" I tako dođoše u Jeriho.

5 Učenici proročki, što su živjeli u Jerihu, pristupiše k Eliševju i upitaše ga: "Znaš li, da će Gospod danas gospodara tvojega uzeti k sebi od tebe?" On odgovori: "Jest, znam, šutite!"

6 Opet ga zamoli Ilija "Ostani ipak ovdje! Gospod posla mene na Jordan." A on odgovori: "Tako živ bio Gospod i tako živ bio ti sam, ja te ne ostavljam!" I tako nastaviše svoj put obojica zajedno.

7 Pedeset učenika proročkih išlo je za njima, ali ostadoše po strani u nekoj udaljenosti, kad oni obojica ustaviše se kod Jordana.

8 Ilija uze plašt svoj, smota ga i udari njim po vodi. Ona se razdijeli na obje strane, te prijeđoše obojica po uhu.

9 Kad su bili prijeko, reče Ilija Elišeju: "Moli samo, ako ti imam još što učiniti, prije nego se uzmem od tebe k Elišej odgovori: "Neka bi dvije trećine duha tvojega prešle na mene!"

10 Onaj reče: "Išteš veliku stvar. Ako me vidiš kad se uzmem od tebe, bit će ti tako, inače ne."

11 Dok su dalje išli razgovarajući se, dođoše ujedanput ognjena kola s ognjenim konjima i rastaviše ih obojicu. Ilija se odveze u vihoru put neba.

12 Kad to vidje Elišej, povika glasno: "Oče moj, oče moj! Kola Izraelova i konjanici njegovi!" Kad ga više ne vidje, uze haljine svoje i razdrije ih na dvoje.

13 I podiže plašt, što je bio spao s Ilije, vrati se i stupi na obalu Jordana.

14 Ovdje uze plašt, što je bio spao s Ilije, udari njim po vodi i povika: "Gdje je sad Gospod, Bog Ilijin?" I kako on udari po vodi, razdijeli se ona na obje strane, i prijeđe Elišej.

15 Kad učenici proročki iz Jeriha vidješe to s druge strane, povikaše: "Duh Ilijin počinu na Elišeju!" Oni mu odoše u susret, baciše se pred njim na zemlju ničice

16 I rekoše mu: "Sluga tvojih ovdje ima pedeset junaka. Neka oni idu i traže tvojega gospodara! Možda ga je odveo Duh Gospodnji i uklonio ga na kakvo brdo ili u koju dolinu." A on odgovori: "Ne šaljite ih!"

17 A kad su jednako navaljivali na njega, izjavi: "Pošljite ih samo!" I poslaše pedeset ljudi. Oni su ga tražili tri dana, ali ga ne nađoše.

18 Kad se vratiše k njemu – on je bio još u Jerihu – reče im: "Nijesam li vam rekao, da ne ide te?"

19 A stanovnici grada rekoše Eliševu: "Položaj je grada doduše dobar, kako vidiš, gospodaru; ali je voda zla. Zato okolica uzrokuje pobacivanja."

20 On odgovori: "Donesite mi novu zdjelu i metnite soli u nju!" Kad su mu je bili donijeli,

21 Izađe on na izvor, baci u njega so i reče: "Ovako veli Gospod: Ozdravljam ovu vodu. Od sada neće ona više uzrokovati ni smrti ni pobacivanja."

22 Tako postade voda zdrava do današnjega dana po riječi, što ju je bio rekao Elišej.

23 Odanle otide u Betel. Kad je išao putem, izađoše mala djeca grada, i rugala mu se i vikala mu; Hodi, ćelo; hodi, ćelo!"

24 On se obazre, i kad ih vidje, prokle ih u ime Gospodnje. Tada izađoše dvije medvjedice iz šume i rastrgaše četrdeset i dvoje djece između njih.

25 Odatle otide na Karmel i odatle se vrati u Samariju.

2 Kraljevima, glava 3

1 Joram, sin Ahabov, postade kralj nad Izraelom u Samariji u osamnaestoj godini kraljevanja Jošafatova nad Judom. On je vladao dvanaest godina.

2 Činio je, što se nije dopadalo Gospodu, ako i ne u onoj mjeri kao otac njegov i mati njegova. On naime odstrani stupove baalove, što ih je bio podigao otac njegov.

3 Ali ostade tvrdo u grijehima Nebatova sina Jeroboama, na koje bio je naveo Izraela, i ne odstupi od njih.

[4] Meša, kralj moapski, bavio se je stočarstvom. On je imao kao danak davati kralju Izraelovu sto tisuća janjaca i vune od sto tisuća ovnova.

[5] Ali čim je bio umro Ahab, otpade kralj moapski od kralja Izraelova.

[6] Tada jednoga dana izađe kralj Joram iz Samarije i prebroji sav narod izraelski.

[7] Ujedno posla Jošafatu, kralju Judinu, ovu vijest: "Kralj moapski otpao je od mene. Nećeš li poći s menom na vojsku proti Moapcima?" On odgovori "Jest, poči ću. Ja ti stojim posve na službu. Moj je narod tvoj narod, moji su konji tvoji konji."

[8] Upita dalje: "Kojim putem da udarimo?" On odgovori: "Putem preko pustinje edomske."

[9] I tako izađe kralj Izraelov s kraljem Judinim i s kraljem edomskim. Kad su bili prevalili sedam dana hoda, nestade vode za vojsku i za stoku, što je išla s njima.

[10] Tada povika kralj Izraelov: "Jao, Gospod nas tri kralja, dozva ovamo, da nas preda u ruke Moapcima!"

[11] Jošafat upita: "Ima li tu koji prorok Gospodnji, preko kojega bismo mogli upitati Gospoda?" Jedan od ljudi kralja Izraelova odgovori: "Ovdje je Elišej, sin Šafatov, koji je Iliji polijevao vodom ruke."

[12] Jošafat potvrdi: "U njega je riječ Gospodnja." I kad su bili otišli k njemu kralj Izraelov i Jošafat i kralj edomski,

[13] Reče Elišej kralju Izraelovu: "Što ja imam s tobom? Obrati se na proroke oca svojega i na proroke matere svoje!" A kralj Izraelov reče: "Ipak ne! Je li možda Gospod dozvao ovamo nas, tri kralja, da nas preda u ruke Moapcima?"

[14] Elišej odgovori: "Tako živ bio Gospod nad vojskama, u čijoj sam službi: Kad ne bih gledao na Jošafata, kralja Judina, tebe ne bih ni pogledao.

[15] Dovedite mi sada jednog svirača na harfu! Kad je svirač udarao na žice, dođe ruka Gospodnja na njega,

[16] I on reče: "Ovako veli Gospod: Načinite u ovoj dolini jamu uz jamu!

[17] Jer ovako veli Gospod: "Nećete osjetiti vjetra i nećete vidjeti dažda. Ipak će se ova dolina napuniti vodom, tako da mognete piti vi s vašom stokom i vašom tovarnom marvom.

[18] Ipak to nije još dosta Gospodu. On će vam i Moapce predati u ruke.

[19] Sve ćete tvrde gradove i sve izabrane gradove osvojiti, sva ćete plodna drveta posjeći, sve ćete izvore zatrpati i svaku ćete dobru njivu kamenjem potrti."

[20] I doista, drugo jutro u doba, kad se prinosi žrtva, dođe ujedanput voda od Edoma, tako da je bila poplavljena sva okolina.

[21] Kad Moapci dočuše, da su izašli kraljevi da udare na njih, sazvaše sve za oružje sposobne ljude. Na međi se namjestiše,

[22] I rano ujutro, kad ogranu sunce nad onom vodom, učini se Moapcima prema njima voda crvena kao krv.

[23] Oni povikaše: "što je krv! Sigurno su se kraljevi pobili i jedan drugoga pogubili. Sada na plijen, Moapci!"

[24] A kad dođoše do tabora izraelskoga, podigoše se Izraelci i natjeraše Moapce u bijeg, pritisnuše ih i zadadoše Moapcima još daljne poraze.

[25] Gradove razoriše, i na svaku dobru njivu baciše svaki po kamen, dok nije bila sva zasuta. Sve izvore zatrpaše i sva plodna drveta posjekoše. Napokon ostade još samo grad na hridini Kir−Hareset. Ovaj opkoliše praćari i stadoše na njega pucati.

[26] I vidje kralj moapski, da više nije dorastao boju. On uze sedam stotina teško naoružanih ratnika i pokuša prodrijeti kod kralja edomskoga. Ali ne uspješe.

[27] Tada uze svojega prvorođenog sina, koji je imao iza njega postati kralj, i prinese ga kao žrtvu paljenica na zidu. To se silno ogadilo Izraelcima. Oni otidoše od njega i vratiše se u svoju zemlju.

2 Kraljevima, glava 4

[1] Jedna između žena učenika proročkih zamoli Elišeja: "Moj muž, sluga tvoj, umro je. Znaš, da je sluga tvoj bio štovatelj Gospoda. Sad dolazi vjerovnik i uzet će mi sebi obadva sina moja za robove."

2 Elišej je upita: "što da ti učinim? Reci mi, što imaš u kući!" Ona odgovori: "Sluškinja tvoja nema ništa u kući do sudić ulja.":

3 Tada joj on zapovjedi: "Idi, Zaišti sudova od svih susjeda svojih, praznih sudova, ali ne odveć malo!

4 Onda otidi kući, zaključaj vrata za sobom i za svojom obadvojicom sinova i nalijevaj u sve te sudove! Kad je pun jedan, metni ga na stranu!"

5 I ona otide od njega, zaključa vrata za sobom i za svojim sinovima, oni su joj dodavali sudove, a ona je nalijevala.

6 Kad su bili sudovi puni, reče ona sinu svojemu: "Daj mi još jedan sud!" On joj odgovori: "Nema više nijednog!" Tada prestade teći ulje.

7 Ona otide i reče čovjeku Božjemu. On reče: "Idi, prodaj ulje i plati svoje vjerovnike! Od onoga, što preteče, možeš živjeti sa svojim sinovima."

8 Jednoga dana prolazio je Elišej pokraj Šunama. Tamo je živjela ugledna žena. Ona mu ponudi jelo, i kadgod bi tamo prolazio, uvraćao se je k njoj na Jelo.

9 Ona reče mužu svojemu: "Eto, znam, da je to svet čovjek Božji, koji uvijek prolazi pokraj

10 Mi ćemo mu načiniti malu, zidanu gornju sobu, pa mu namjestiti postelju, što, stolicu i svjetiljku. Kad nam onda dođe, može se tu skloniti."

11 I kad je jednoga dana opet došao tamo, uđe u gornju sobu i zaspa ondje.

12 Potom zapovjedi svojemu slugi Gehaziju: "Zovni našu Šunamku!" On je zovnu, i ona stupi pred njega.

13 I on zapovjedi onomu: "Kaži joj: Ti si se za nas postarala toliko. Što hoćeš da ti učinim? Imaš li što da progovorimo za te kralju ili vojskovođi?" Ona odgovori: "Ja živim među svojima."

14 On upita opet Što bi joj se moglo učiniti?" Gehazija odgovori: "Eto nažalost nema sina, a muž joj je star."

15 Potom zapovjedi on: "Zovni je!" On je dozva, i ona stade na vratima,

16 I on reče: "Do godine u ovo doba milovat ćeš sina." A ona odgovori: "Nemoj,
gospodaru moj! Ti čovječe Božji, ne varaj sluškinje svoje!"

17 I doista zatrudnje žena i rodi sina druge godine u to doba, kako joj je bio obećao
Elišej.

18 Kad je dječak bio odrastao, izađe on jednoga dana k ocu svojemu k žeteocima.

19 Tada se potuži ocu svojemu: "Ah, glava, moja glava!" On reče slugi: "Nosi ga kući
k materi njegovoj!"

20 On ga uze i odnese ga k materi njegovoj. Do podne sjedio je još na krilu njezinu,
tada umrije.

21 Onda otide ona gore, položi ga na postelju čovjeka Božjega, zaključa za njim i
izađe.

22 Potom pozva muža svojega i zamoli ga: "Pošlji mi jednoga slugu i jednu magaricu!
Hoću brzo k čovjeku Božjemu i opet natrag."

23 On upita: "Zašto danas hoćeš da ideš k njemu? Niti je mlađak ni subota." Ona
odgovori: "Zbogom!"

24 Potom dade osedlati magaricu i zapovjedi slugi svojemu: "Goni samo jednako i
nemoj mi zastajati nigdje, osim kad ti kažem!"

25 Tako otide i dođe k čovjeku Božjemu na Karmel. Kad je čovjek Božji ugleda
izdaleka, reče svojemu slugi Gehaziju: "Ta tu je naša Šunamka!

26 Trči pred nju i pitaj je: "Jesi li zdravo? Je li zdravo i muž tvoj i dječak?" Ona
odgovori: "Zdravo smo."

27 Ali kad dođe k čovjeku Božjemu na goru, ogrli mu noge. Gehazija pristupi i htjede
je odmaknuti. Ali čovjek Božji reče: "Pusti je, jer je duboko rastužena. A Gospod
krije od mene i nije mi javio."

28 Ona se stade tužiti: "Jesam li gospodara svojega molila za sina? Nijesam li rekla:
"Ne varaj me?"

29 Tada on zapovjedi Gehaziju: "Opaši bedra svoja, uzmi štap moj u ruku, pa idi! Ako susretneš koga, ne pozdravljaj ga, i ako te tko pozdravi, ne zahvaljuj mu! Metni štap moj na lice dječaku!"

30 A mati dječakova povika: "Tako živ bio Gospod i tako živ bio ti sam, ne puštam te!" I on se diže i pođe s njom.

31 Gehazija je bio međutim otišao naprijed i metnuo štap na lice dječaku. Ali nije bilo opaziti ni glasa ni znaka života. On stoga ode njemu natrag u susret i javi mu, da se nije probudio dječak.

32 Kad Elišej dođe u kuću, nađe dječaka gdje mrtav leži na njegovoj postelji.

33 On se povuče natrag, zaključa vrata za sobom i za dječakom i pomoli se Gospodu.

34 Potom se pope na postelju i leže na dječaka. Stavi usta svoja na usta njegova, oči svoje na oči njegove i ruke svoje na ruke njegove. I dok je on bio tako ispružen po njemu, ugrija se tijelo dječakovo.

35 Potom se on povuče natrag i pođe po kući jednom tamo i ovamo, pope se opet na postelju i pruži se još jedanput po njemu. Tada kihnu dječak sedam puta. Onda otvori dječak oči svoje.

36 I zovnu on Gehazija; zapovjedi mu: "Dovedi našu Šunamku!" On je zovnu, i kad ona dođe k njemu, reče on: "Uzmi sina svojega!"

37 Ona pristupi, pade mu pred noge i nakloni se do zemlje. Tada uze sina svojega i izađe.

38 Elišej dođe opet u Gilgalu, kad je upravo bila glad u zemlji. I dok su učenici proročki sjedili pred njim, zapovjedi on slugi svojemu: "Pristavi veliki lonac kuhinjski i skuhaj jelo za učenike proročke!"

39 Tada otide jedan u polje da nabere zelja. Nađe tamo divlju povijušu i ustrgnu s nje divljih ugoraka, sav svoj plašt pun. Tada dođe kući i sasiječe ih za jelo u lonac kuhinjski jer ih nije poznavao,

40 A kad usuše jelo ljudima, i oni stadoše jesti, povikaše iza glasa: "Smrt je u loncu, čovječe Božji!" I nijesu mogli da jedu dalje.

[41] A on zapovjedi: "Donesite ovamo brašna!" Baci to u lonac i reče: "Uspi ljudima, neka jedu!" I nije bilo više ništa škodljivo u loncu.

[42] Jednoga dana dođe netko iz Baal–Šališe i donese čovjeku Božjemu u torbi svojoj kruhove od prvina, dvanaest kruhova ječmenih i istučene klasove. On zapovjedi: "Podaj ljudima neka jedu!"

[43] A sluga odgovori: "Kako mogu to postaviti pred sto ljudi?" A on reče: "Podaj ljudima neka jedu, jer tako govori Gospod. Vi ćete jesti i još će od toga preteći."

[44] Tada im on to postavi. Oni jedoše i još im preteče, kako je bio obećao Gospod.

2 Kraljevima, glava 5

[1] Naaman, vojskovođa kralja sirijskoga, bio je čovjek, koji je kod gospodara svojega mnogo vrijedio i stajao u visokom ugledu; jer preko njega bio je Gospod podijelio Sirijcima pobjedu. Ali ovaj čovjek, veliki junak, bio je gubav.

[2] A bili su Sirijci u jednom boju zarobili i odveli iz zemlje izraelske mladu djevojku. Ona postade sluškinja kod žene Naamanove.

[3] Ona reče svojoj gospodarici: "Kad bi ipak bio moj gospodar kod proroka u Samariji i On bi ga onda iscijelio od njegove gube."

[4] Tada otide Naaman i javi to svojemu gospodaru: "Tako i tako reče djevojka iz zemlje izraelske."

[5] Kralj sirijski reče "Dobro, otidi tamo! Ja ću po tebi poslati pismo kralju Izraelovu." Tako on zaputi, uze sa sobom deset talenata srebra, šest tisuća šekela zlata i desetore svečane haljine

[6] I predade kralju Izraelovu pismo s ovim sadržajem: "Istodobno s ovim pismom šaljem k tebi svojega slugu Naamana, da ga iscijeliš od njegove gube."

[7] Kad je kralj Izraelov bio pročitao pismo, razdrije haljine svoje i povika: "Zar sam ja Bog, koji može ubiti i život povratiti, te ovaj šalje k meni, da oslobodim čovjeka od njegove gube? Tu vidite jasno, da on traži svađu s menom."

[8] Kad saznade Elišej, čovjek Božji, da je kralj Izraelov razdro haljine svoje, posla kralju i poruči: "Zašto si razdro haljine svoje? Neka dođe k meni, da upozna, da ima

Prorok u Izraelu!"

9 Tako dođe Naaman s konjima i kolima i stade pred kućnim vratima Elišejevim,

10 Elišej mu dade priopćiti preko jednoga glasnika: "Idi, okupaj se sedam puta u Jordanu, pa ćeš opet postati zdrav i čist!"

11 Naaman se na to ozlovolji, pođe i primijeti: "Mislio sam, da će on sam izaći, preda me stupiti, ime Gospoda, Boga svojega, zazvati, svoju ruku prema svetištu uzdignuti i tako gubu oduzeti.

12 Nijesu li Abana i Parpar, rijeke u Damasku, bolje od svih voda u Izraelu? Ne bih li postao i čist, kad bih se okupao u njima?" I on se okrenu i otide pun gnjeva odatle.

13 Ali sluge njegove pristupiše k njemu i rekoše mu: "Štovani oče, da je prorok tražio od tebe što teško, ti bi učinio sigurno. Koliko više, kad on samo raži od tebe: "Okupaj se, pa ćeš postati čist!"

14 On dakle side k Jordanu i zaroni u njega sedam puta po naputku čovjeka Božjega. I tijelo njegovo postade tako čisto kao tijelo u maloga djeteta.

15 Tada se vrati k čovjeku Božjemu sa svom pratnjom svojom. Kad dođe, stupi pred njega i reče: "Sad znam, da na svoj zemlji nema Boga nego samo u Izraelu. Pa uzmi dar od sluge svojega!"

16 Ali on reče: "Tako živ bio Gospod, u čijoj sam službi, ne uzimam ništa." I premda je navaljivao na njega, on ne htjede da uzme.

17 Napokon zamoli Naaman: "Kad eto nećeš, a ono neka se meni, slugi tvojemu, dadne ove zemlje koliko ponijeti mogu dvije mazge, jer sluga tvoj neće više prinositi žrtava paljenica i zaklanica nijednome drugom bogu osim Gospodu.

18 All Gospod neka oprosti ovo slugi tvojemu: Kad moj kraljevski gospodar uđe u hram Rimonov, da se pokloni tamo, i pritom se nasloni na moju ruku, onda neka bi se i ja smio pokloniti u hramu Rimonovu, kad se on pokloni u hramu Rimonovu. Neka bi to Gospod oprostio slugi tvojemu!"

19 On mu reče: "Idi u miru!" Kad je on bio otišao od njega jedan komad puta,

[20] Pomisli Gehazija, sluga čovjeka Božjega Elišeja: "Gospodar je moj jeftino otpremio toga Sirijca Naamana i nije ništa uzeo od onoga, što je bio donio sa sobom. Tako živ bio Gospod! Potrčat ću za njim i uzet ću što od njega."

[21] I tako Gehazija otrča za Naamanom. Kad opazi Naaman gdje trči za njim, nagnu se s kola k njemu i upita: "Treba li što?"

[22] On odgovori: "Jest, gospodar moj šalje me, da ti kažem: "Upravo sada dođoše k meni dva mladića iz gore Efraimove, proročki učenici. Daj mi za njih talenat srebra i dvoje svečane haljine!"

[23] Naaman reče: "Ugodi mi i uzmi dva talenta!" I natjera ga i sveza dva talenta u dvije kese, uz to dvoje svečane haljine. On ih predade dvojici sluga. Oni su to nosili pred njim.

[24] Kad on dođe na brdo, uze im to, ostavi u kući i otpusti ljude, koji onda otidoše svojim putem.

[25] Tada uđe on i stade pred gospodara svojega. Elišej ga upita: "Odakle dolaziš, Gehazije?" On odgovori: "Sluga tvoj nije bio izašao."

[26] Ali mu onaj reče: Nijesam li bio u duhu ondje, kad se je netko iz svojih kola nagnuo k tebi? Nijesi li ti uzeo novce, da sebi nabaviš haljine, maslinike, vinograde, ovce i goveda, sluge i sluškinje?

[27] I zato guba Naamanova neka prione vječno za te i za potomke tvoje!" I ostavi ga onaj, od gube bijel kao snijeg.

2 Kraljevima, glava 6

[1] Jednoga dana rekoše učenici proročki Elišeju: "Eto vidi, prostor, što ga mi ovdje zauzimamo kod tebe, odveć nam je tijesan!

[2] Mi ćemo poći na Jordan, tamo ćemo svaki uzeti po gredu i ovdje ćemo sebi napraviti stan." On odgovori: "Idite samo!"

[3] A jedan zamoli: "Budi tako dobar i pođi sa slugama svojim!" On odgovori: "Dobro, idem s vama.

[4] I tako pođe s njima. Kad su bili došli na Jordan, uzeše sjeći drva.

5 Kad je jedan tesao gredu, pade mu gvozdena sjekira u vodu. On povika i reče: "Jao, gospodaru! Još mi je ona posuđena."

6 A čovjek Božji upita: "Kamo je pala?" Onaj mu pokaza mjesto. I on odreza sebi komad drva, baci ga tamo i učini te ispliva sjekira.

7 Tada on reče: "Izvadi je van!" I čovjek pruži ruku, te je uze.

8 Rad je kralj sirijski ratovao proti Izraelu, učini sa slugama svojim ovaj dogovor: "Na tom i na tom mjestu imate se utaboriti!"

9 A čovjek Božji posla kralju Izraelovu i poruči mu: "Čuvaj se, da ne prolaziš onim mjestom, jer su tamo Sirijci u zasjedi."

10 Kralj Izraelov posla dakle na ono mjesto, što mu ga je bio označio čovjek Božji. Svaki put, kad bi ga opomenuo, bio je na oprezu. To se je dogodilo češće tako.

11 Zbog toga razgnjevi se kralj sirijski. On pozva sluge svoje i upita ih: "Biste li mi mogli reći, tko od nas drži s kraljem Izraelovim?"

12 Jedan od sluga njegovih odgovori: "Nije tako, moj gospodaru i kralju, nego Elišej, prorok u Izraelu, priopćuje kralju Izraelovu dapače riječi, što ih govoriš u spavaonici svojoj."

13 Tada zapovjedi: "Idite, pogledajte, gdje on stanuje, da pošljem tamo, te ga uhvate!" Javiše mu, da je u Dotanu.

14 I posla onamo konje i kola i jaku vojsku. Oni dođoše noću i opkoliše grad.

15 A kad se ujutro diže sluga čovjeka Božjega i izađe, stajala je oko grada vojska s konjima i kolima. Njegov ga sluga upita: "Jao, gospodaru, što da učinimo?"

16 A on reče: "Ne boj se, jer onih, koji su na strani našoj, ima više, negoli onih, koji stoje na strani njihovoj."

17 I pomoli se Elišej: "Gospode, otvori mu oči, da vidi!" I Gospod otvori oči slugi, i vidje, kako je bila gora oko Elišeja puna ognjenih konja i kola.

18 I kad neprijatelji Sirijci pođoše proti njemu, pomoli se Elišej Gospodu: "Udari te ljude sljepoćom!" I udari ih sljepoćom, kako je to bio zamolio Elišej.

19 Nato se okrenu Elišej k njima: "To nije pravi put, i to nije pravi grad. Hodite za
mnom! Ja ću vas odvesti k čovjeku, kojega tražite." I odvede ih u Samariju.

20 Kad su bili došli u Samariju, pomoli se Elišej: "Otvori im sad oči, da vide!" Gospod
im otvori sad oči, i vidješe najednom da su usred Samarije.

21 Kad ih ugleda kralj Izraelov, upita Elišeja: "Oče moj, hoću li ih dati sasjeći?"

22 A on reče: "Ne! Zar ćeš sasjeći one, kojih nijesi zarobio svojim mačem i lukom?
Iznesi im jela i pila, neka jedu i piju! Onda neka idu kući gospodaru svojemu!"

23 On im dakle ugotovi gozbu veliku, i oni su jeli i pili. Tada ih otpusti, i oni se vratiše
natrag gospodaru svojemu. Od toga vremena nijesu više upadale čete sirijske u zemlju
izraelsku.

24 Kasnije skupi Ben−Hadad, kralj sirijski, svu vojsku svoju, izađe pred Samariju i
opkoli je.

25 Nastade strahovita glad u Samariji. Oni su je opsjedali tako dugo, dok nije bila
glava magareća za osamdeset šekela srebra, a četvrt kaba nečisti golubinje za pet
šekela srebra.

26 Kad je jednom kralj Izraelov išao po zidu, povika mu jedna žena: "Pomozi mi, moj
gospodaru i kralju!"

27 On reče: "Ako ti ne pomogne Gospod, kako ću ti ja pomoći? Možda kojim darom s
gumna ili iz tijeska!"

28 I kralj je upita: "što imaš?" Ona odgovori: "Ova tu žena reče mi: "Daj ovamo dijete
svoje, da ga pojedemo danas! Moje dijete sutra ćemo onda pojesti.

29 Skuhasmo dakle moje dijete i pojedosmo ga. A kad joj idućega dana rekoh: "Daj
ovamo dijete svoje, da ga pojedemo, tada ona skrije dijete svoje."

30 Kad je čuo kralj riječi ženine, razdrije haljine svoje, jer je išao po zidu, vidje narod
da je on na golu tijelu nosio odjeću pokorničku.

31 I on povika: "Neka me kazni Bog, kako hoće, ako glava Elišejeva, sina Šafatova,
ostane još danas na njemu!"

32 Elišej je bio u svojoj kući, dok su starješine sjedile kod njega. Tada kralj posla
naprijed jednoga čovjeka. A prije nego poslanik stiže k njemu, reče Elišej
starješinama: "Eto, on šalje toga krvnika, da mi odsiječe glavu! Pazite! Čim dođe
poslanik, zaključajte vrata i oduprite se njemu vratima! Ne čuje li se već za njim bahat
nogu gospodara njegova?"

33 Dok je još govorio a njima, stupi već i kralj pred njega i reče: "Kad Gospod nanosi
takvo zlo, kako ću se još uzdati u Gospoda."

2 Kraljevima, glava 7

1 A Elišej navijesti: "Čujte riječ Gospodnju! Ovako veli Gospod, Sutra će u ovo doba
na vratima Samarije biti jedna mjera bijeloga brašna za šekel, a dvije mjere
ječmenoga brašna za šekel."

2 Dvorski činovnik, na čiju se ruku naslanjao kralj, odgovori čovjeku Božjemu: "I kad
bi Gospod načinio okna na nebu, kako bi se moglo tako što dogoditi?" A onaj
odgovori: "Vidjet ćeš svojim očima, ali ga nećeš jesti."

3 A bila su izvan gradskih vrata četiri čovjeka gubava. Oni rekoše jedan drugomu:
"Što ćemo ovdje stajati, dok umremo?

4 Ako odemo u grad, gdje je glad, umrijet ćemo tamo. A ostanemo li ovdje, umrijet
ćemo ovdje. Zato hajde da odemo u tabor Sirijaca! Ako nas ostave u životu, ostat
ćemo u životu; ako nas pogube, pa umrijet ćemo."

5 Oni se dakle u sumrak podigoše, da zapute u tabor Sirijaca. Dođoše do kraja tabora
sirijskoga. Ali nije bilo nigdje nikoga.

6 Gospod je naime bio učinio, da se u taboru Sirijaca čuje lupa kola i konja i buka
velike vojske, tako da je govorio jedan drugomu: "Sigurno je kralj Izraelov proti
nama najmio kraljeve hitejske i kraljeve egipatske, da udare na nas."

7 Zato su se a sumrak bili podigli i pobjegli. Svoje šatore, svoje konje i magarce, sav
tabor, kao što je bio, bili su ostavili i pobjegli, da spase život svoj.

8 Kad oni gubavci bili došli na drugi kraj tabora, uđoše u jedan šator, najedoše se i
napiše se, uzeše sa sobom tamo srebro, zlato; haljine i otidoše da to skriju. Onda se
vratiše natrag i uđoše u drugi šator. I ovaj oplijeniše i odoše opet da to skriju.

[9] Tada rekoše među sobom "Ne smijemo činiti tako. Današnji je dan, dan radosne
vijesti. Ako šutimo i do sutra rano čekamo, bit ćemo krivi. Zato hajde da idemo i da to
javimo u palači kraljevskoj!"

[10] Podigoše se dakle, dozvaše vratare gradske i rekoše im: "Dođosmo u tabor Sirijaca.
Ali tamo nije bilo nikoga vidjeti ni čuti, samo povezani konji i magarci, i šatori, kako
su bili prije."

[11] Vratari gradski iskazaše to glasno, i to se javi unutri u palači kraljevskoj.

[12] Kralj se diže još u noći i reče slugama svojim: "Reći ću vam, što hoće Sirijci da
učine s nama: Oni znadu, da gladujemo. Zato ostaviše tabor, da se skriju u slobodnu
polju, a misle: Kad izađu iz grada, pohvatat ćemo ih žive i provalit ćemo u grad."

[13] A jedan od sluga njegovih predloži: "Neka se ipak uzme pet od konja, što su još
preostali – to je sve što je ostalo u svemu mnoštvu Izraelovu, a druge izjedoše – pa da
ih pošljemo i izvidimo!"

[14] Uzeše dakle dvoja kola s konjima, i kralj ih posla za vojskom sirijskom i zapovjedi:
"Idite, izvidite!"

[15] Oni otidoše za njima do Jordana. Sav je put bio pokriven haljinama i oružjem, što
su ih bili pobacali Sirijci na svojemu bijegu. Tada se vratiše poslanici i javiše kralju.

[16] I narod izađe i oplijeni tabor sirijski. Jedna mjera bijeloga brašna bila je za šekel i
dvije mjere ječmenoga brašna za šekel, kao Što je bio unaprijed rekao Gospod.

[17] Kralj je bio postavio na vrata onoga dvorskog činovnika, na čiju se je ruku
naslanjao. Pritom ga narod izgazi na vratima. On umrije, kao što je bio unaprijed
rekao čovjek Božji, kad je bio kralj došao k njemu.

[18] Kad naime čovjek Božji reče kralju: "Dvije mjere ječmenoga brašna bit će sutra u
ovo doba na vratima Samarije za šekel, a jedna mjere bijeloga brašna također za
šekel",

[19] Dvorski činovnik bio je odgovorio čovjeku Božjemu: "I kad bi Gospod načinio
okna na nebu, kako bi se moglo tako što dogoditi?" A onaj mu je bio odgovorio:
"Vidjet ćeš svojim očima, ali ga nećeš Jesti."

[20] I tako se dogodi: narod ga izgazi na vratima, te umrije.

2 Kraljevima, glava 8

1 Elišej je bio svjetovao ženi, kojoj je sina bio povratio u život: "Ustani sa svojom obitelji, otidi i skloni se negdje u tuđini, jer je Gospod pustio glad, koja će doći na zemlju za sedam godina."

2 Žena ustade i učini, kako joj je bio rekao čovjek Božji. Otide sa svojom obitelji i ostade sedam godina u zemlji filistejskoj.

3 Kad prođe sedam godina, vrati se žena iz zemlje filistejske i otide kralju, da ga moli za kuću svoju i za njive svoje.

4 Kralj je upravo govorio s Gehazijem, slugom čovjeka Božjega, i zamoli ga, da mu pripovijeda sva čudesna djela, što ih je bio učinio Elišej.

5 I kad je on pripovijedao kralju, kako je onaj oživio mrtva, dođe žena, kojoj je bio sina oživio, da moli kralja za kuću svoju i za obitelj svoju. Tada reče Gehazi: "Moj gospodar i kralju, ovo je žena i ovo je sin njezin, kojega je oživio Elišej."

6 Tada kralj zapita ženu, i ona mu pripovjedi sve. Nato joj kralj dade jednoga činovnika, kojemu naloži "Gledaj, da ona dobije natrag sve, što je njezino, i sav prihod od njiva od dana, kad je ostavila zemlju, do danas!"

7 Jednoga dana dođe Elišej u Damask, kad se je upravo bio razbolio Ben−Hadad, kralj sirijski. Javiše mu, da je čovjek Božji došao tamo.

8 Tada zapovjedi kralj Hazaelu "Uzmi sa sobom darove, idi u susret čovjeku Božjemu i pitaj preko njega Gospoda, hoću li ozdraviti od ove bolesti!"

9 Hazael ode mu u susret i uze sa sobom darove, svakojakih dragocjenosti iz Damaska, natovarenih na četrdeset deva. Kad dođe tamo, stupi pred njega i reče: "Tvoj sin Ben−Hadad, kralj sirijski, šalje me k tebi i pita, hoće li ozdraviti od ove bolesti."

10 Elišej mu odgovori: "Idi, reci mu: Ozdravit ćeš. Ali mi je Gospod pokazao, da će umrijeti.

11 Pritom se čovjek Božji zagleda nepomično preda se, pade u tešku zabunu i zaplaka.

12 Kad Hazael upita: "Zašto plače gospodar moj?", odgovori on: "Jer znam, da ćeš ti mnogo zla nanijeti sinovima Izraelovim. Njihove tvrde gradove palit ćeš ognjem, njihove ćeš mladiće ubijati mačem, njihovu ćeš djecu satirati i njihove trudne žene parati."

13 Hazael odgovori: "što je sluga tvoj, pas, da učini tako velike stvari?" Elišej reče: "Gospod mi je pokazao tebe kao kralja sirijskoga."

14 Potom otide od Eliševa. Kad dođe k svojemu gospodaru, upita ga ovaj: "Sto ti reče Elišej?" On odgovori: "Reče mi, da ćeš ozdraviti."

15 A idućega dana uze on pokrivač, zamoči ga u vodu, prostrije mu ga po licu, tako da je umro. I Hazael postade kralj mjesto njega.

16 U petoj godini kraljevanja Jorama, sina Ahabova, nad Izraelom, kad je Jošafat bio još kralj Judin, postade Joram, sin Jošafatov, kralj Judin.

17 Imao je trideset i dvije godine, kad postade kralj, i vladao je osam godina u Jerusalemu.

18 I hodio je putovima kraljeva Izraelovih, kao što je bila činila kuća Ahabova, jer je on imao kćer Ahabovu za ženu. Tako je činio on, što se nije dopadalo Gospodu.

19 Ipak Gospod ne htjede zatrti Jude radi svojega sluge Davida, jer mu je bio obećao, da će njemu i sinovima njegovim vazda davati svjetionicu.

20 Pod njegovim vladanjem otpadoše Edomci od Jude i postaviše sebi vlastitoga kralja.

21 Joram otide u Seiru sa svim svojim ratnim kolima. Kad je navalio jedne noći, razbi Edomce, koji su ga bili opkolili, zajedno sa zapovjednicima ratnih kola, i pobježe vojska kući.

22 Ali Edomci ostadoše nezavisni od Jude do današnjega dana. Tada u isto vrijeme otpade i Libna.

23 Ostala povijest Joramova i sve što je činio, stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

[24] Kad je Joram bio počinuo kod otaca svojih, bio je pokopan kod otaca svojih u gradu Davidovu. Mjesto njega postade kralj njegov sin Ahazija.

[25] U dvanaestoj godini kraljevanja Jorama, sina Ahabova, nad Izraelom, postade kralj Ahazije a, sin Jorama, kralja Judina.

[26] Ahazija je imao dvadeset i dvije godine, kad postade kralj. Vladao je godinu dana u Jerusalemu. Njegova se mati zvala Atalija i bila je unuka Omrija, kralja Izraelova.

[27] On je hodio putem kuće Ahabove i činio je, što se nije dopadalo Gospodu, kao kuća Ahabova, jer je bio postao svojak kući Ahabovoj.

[28] On pođe s Joramom, sinom Ahabovim, u Ramot Gilead na vojsku proti Hazaelu, kralju sirijskomu. Kad pritom Sirijci raniše Jorama,

[29] Vrati se natrag kralj Joram, da se u Jezreelu liječi od rana, što su mu ih bili zadali Sirijci kod Rame, kad je ratovao proti Hazaelu, kralju sirijskomu. Ahazija, sin Joramov, kralj Judin, dođe da posjeti u Jezreelu Jorama, sina Ahabova, jer je ovaj ležao bolestan.

2 Kraljevima, glava 9

[1] Prorok Elišej dozva k sebi jednoga između učenika proročkih i zapovjedi mu: "Opaši sebi bedra, uzmi ovu uljanicu sam sobom, pa idi u Ramot Gilead!

[2] Kad dođeš tamo, raspitaj ondje za Jehua, sina Jošafata, sina Nimšijeva! Otidi tamo, izvedi ga između drugova njegovih i uvedi ga u najtajniju sobu!

[3] Uzmi onda uljanicu, izlij mu je na glavu i reci: Ovako veli Gospod, pomazujem te ovim za kralja nad Izraelom. Tada otvori vrata i bježi odmah!"

[4] Mladić – mladi čovjek bio je prorok – otide dakle u Ramot Gilead.

[5] Kad dođe tamo, upravo su sjedili skupa zapovjednici vojske. On reče: "Imam nalog za tebe, zapovjedniče!" Jehu upita: "Za koga između svih nas?" On odgovori: "Za tebe, zapovjedniče!"

[6] Tada se on diže i uđe u kuću. I onaj mu izli ulje na glavu i reče mu: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Pomazujem te za kralja nad narodom Gospodnjim, nad Izraelom.

7 Ti imaš istrijebiti kuću Ahaba, gospodara svojega. Tako hoću da osvetim na Jezebeli krv sluga svojih, proroka, i krv svih sluga Gospodnjih.

8 Sva će kuća Ahabova izginuti. Od rođaka Ahabovih iskorijenit ću sve, Što je muškoga roda, dorasle i nedorasle u Izraelu.

9 Učinit ću s kućom Ahabovom kao s kućom Jeroboama, sina Nebatova, i kao s kućom Baaše, sina Ahijina.

10 Jezebelu će proždirati psi u polju jezreelskom, i nitko je neće pokopati." Potom otvori vrata i pobježe.

11 Kad Jehu izađe k slugama gospodara svojega, zapitaše ga oni: "Je li dobro? Zašto je došao taj smetenjak k tebi?" On im odgovori: "Znate čovjeka i riječ njegovu."

12 A oni povikaše: "To su izgovori! Daj nam odgovor!" On reče: "Tako i tako govorio mi je, naime: Ovako veli Gospod: Ja te pomazah za kralja nad Izraelom."

13 Odmah uzeše svi plašteve svoje, metnuše mu ih pred noge na gole stepenice, zatrubiše u trube i povikaše: "Jehu je kralj!"

14 Tako se pobuni Jehu, sin Jošafata, sina Nimšijeva, proti Joramu. Joram je bio branio Ramot Gilead sa svim Izraelom proti Hazaelu, kralju sirijskomu.

15 Tada se je bio vratio kralj Joram, da se liječi u Jezreelu od rana, što su mu ih bili zadali Sirijci u njegovu boju proti Hazaelu, kralju sirijskomu. A Jehu reče: "Ako vam je pravo, neka nitko ne ostavlja grada potajno, da javi u Jezreel!"

16 Tada Jehu sjede na kola i odveze se u Jezreel, jer je tamo ležao Joram bolestan, i Ahazija, kralj Judin, bio je tamo došao, da posjeti Jorama.

17 I kad stražar, koji je stajao na kuli u Jezreelu, ugleda četu Jehua gdje dolazi, javi: "Vidim četu gdje dolazi." Joram zapovjedi: "Uzmi konjanika, pošlji ga u susret njima, neka zapita, dolaze li u mirnoj namjeri!"

18 Konjanik odjaha dakle na susret njemu i reče: "Kralj pita, dolazite li u mirnoj namjeri." A Jehu mu reče: "Što je tebi briga dolazim li u mirnoj namjeri? Okreni se i hajde za mnom!" Tada javi stražar: "Glasnik je stigao k njima, all se ne vraća."

[19] I posla drugoga konjanika. Kad dođe k njima, reče: Kralj pita, dolazite li u mirnoj namjeri?" A Jehu odgovori: "Što je tebi briga, dolazim li ja u mirnoj namjeri? Okreni se i hajde za mnom!"

[20] Stražar javi: "Glasnik je stigao k njima, ali se više ne vraća. Vožnja je kao vožnja Jehua, unuka Nimšijeva; jer vozi ovamo kao pomaman."

[21] I zapovjedi Joram, da upregnu. I upregoše u kola njegova, i Joram, kralj Izraelov, i Ahazija, kralj Judin, izvezoše se van, svaki na svojim kolima. Oni se odvezoše u susret Jehui i sastadoše se s njim na njivi Jezreelca Nabota.

[22] I kad Joram ugleda Jehua, upita ga: "Dolaziš li u mirnoj namjeri, Jehu?" On odgovori: "Kako da dolazim u mirnoj namjeni, kad još uvijek traju idolopoklonstva matere tvoje Jezebele i mnoga čaranja njezina!"

[23] Tada okrenu Joram i pobježe. Ahazija doviknu: "Izdaja, Ahazija!"

[24] Ali Jehu nategnu luk i ustrijeli Jorama među pleća, tako da mu strijela prođe kroz srce, te pade u kolima svojim.

[25] Tada zapovjedi Jehu svojemu zapovjedniku Bidkaru: "Uzmi i baci ga na njivu Jezreelca Nabota! Spomeni se, kako smo nas dvojica jahali za njegovim ocem Ahabom, a Gospod izreče proti njemu ovo:

[26] Zaista, kako sam jučer vidio krv Nabotovu i krv sinova njegovih, kaže Gospod, tako ću ti sigurno platiti na ovoj njivi, kaže Gospod Uzmi i baci ga sad na tu njivu, kao što je unaprijed rekao Gospod!"

[27] Kad to vidje Ahazija, kralj Judin, pobježe prema Bet Haganu. Ali ga potjera Jehu i povika: "Ubijte i njega!" Raniše ga u kolima na brdu Guru kod Ibleama. Ali umače u Megido. Tamo umrije.

[28] Sluge njegove odvezoše ga u kolima u Jerusalem i pokopaše ga kod otaca njegovih u grobnici njegovoj u gradu Davidovu.

[29] U jedanaestoj godini kraljevanja Jorama, sina Ahabova, bio je Ahazija postao kralj nad Judom.

[30] Jehu je bio međutim došao u Jezreel. Kad je to čula Jezebela, namaza sebi oči, nakiti glavu svoju, i gledala je van s prozora.

31 Kad je Jehu ulazio na vrata, povika ona: "Je li dobro prošao Zimri, ubojica gospodara svojega?"

32 Jehu pogleda na prozor i upita: "Tko je s menom, tko." Tada pogledaše u njega dva ili tri dvoranina.

33 Njima on doviknu: "Bacite je dolje!" I baciše je. Krv njezina poprska zid i konje, i ovi je izgaziše.

34 Kad je on onda bio unišao i jeo i pio, zapovjedi: "Vidite onu prokletnicu i pokopajte je; Jer je kći kraljeva!"

35 Kad su otišli da je pokopaju, nađoše od nje samo još lubanju, noge i ruke.

36 Dođoše natrag i javiše mu. On reče: "Tako glasi riječ Gospodnja, koju je rekao preko svojega sluge Ilije, Tišbićanina: "U polju jezreelskom prožderat će psi meso Jezebelino.

37 Truplo Jezebelino bit će kao gnoj u polju jezreelskom, tako da se više ne može reći: "To je Jezebela!"

2 Kraljevima, glava 10

1 Kako je u Samariji još bilo sedamdeset kraljevića iz obitelji Ahabove, upravi Jehu pismo u Samariju glavarima gradskim, starješinama i odgojiteljima kraljevića iz obitelji Ahabove s ovim sadržajem:

2 "Čim ovo pismo dođe vama koji ste postavljeni nad kraljevićima iz obitelji gospodara svojega i nad kolima i konjima, nad tvrđavama i oružjem,

3 Izaberite sebi najboljega i najvaljanijega kraljevića iz obitelji Gospodara svojega, postavite ga na prijestolje oca njegova i borite se za kuću gospodara svojega!"

4 Ali se oni vrlo uplašiše i rekoše: "Kad mu dva kralja ne mogoše odoljeti, kako ćemo mi moći?"

5 I predstojnik palače, glavar gradski, starješine i odgojitelji poslaše k Jehuu ovu vijest: "Mi smo sluge tvoje i činit ćemo sve, što nam zapovjediš. Nećemo nikoga postavljati kraljem. Čini, što ti je volja!"

6 A on im upravi drugo pismo s ovim sadržajem: "Kad držite s menom i hoćete da mi budete poslušni, uzmite glave kraljevića iz obitelji gospodara svojega i dođite s tim k meni sutra u ovo doba u Jezreel!" Kraljevići, sedamdeset ih, bili su kod najodličnijih u gradu, koji su ih odgajali.

7 Čim dođe njima to pismo, uzeše kraljeviće i poklaše ih svih sedamdeset. Glave njihove metnuše u košare i poslaše mu ih u Jezreel.

8 Kad dođe glasnik i javi mu, da su donijeli glave kraljevića, zapovjedi on: "Složite ih do sutra na vratima u dvije gomile!"

9 Idućega jutra izađe on, stupi pred sav narod i reče: "Vi ste bez krivnje. Znate, da sam ja bio, koji sam se pobunio proti gospodaru svojemu i ubio ga. Ali tko je pobio sve ove?

10 Znate dakle, da nije ostala neispunjena nijedna prijetnja Gospodnja, koju izreče Gospod nad kućom Ahabovom. Gospod je samo izveo, što je navijestio preko svojega sluge Ilije."

11 Potom dade Jehu pobiti sve, koji su još bili ostali u Jezreelu od kuće Ahabove, sve njezine velikaše, pouzdanike i svećenike. Ne dade da ostane od njih ni jedan jedini.

12 Onda se podiže Jehu i Pođe dalje u Samariju. Kad je na putu bio kod kolibe pastirske,

13 Naiđe na rođake Ahazije, kralja Judina. On ih upita, tko su. Oni odgovoriše: "Mi smo rođaci Ahazijini i dođosmo da posjetimo kraljeviće i sinove kraljice matere."

14 On zapovjedi: "Pohvatajte ih žive!" Pohvataše ih žive i poklaše ih, četrdeset i dvojicu na jami kod kolibe pastirske. Ne ostaviše ni jednoga jedinog od njih.

15 Kad je odatle pošao dalje, sastade se s Jonadabom, sinom Rekabovim, koji mu izađe u susret. On ga pozdravi i upita ga: "Je li ti srce iskreno kao što je moje prema tebi" Jonadab odgovori: "Jest, posve sigurno! Daj mi ruku svoju!" On mu dade ruku, uze ga k sebi u kola

16 I reče: "Hajde s menom i veseli se revnosti mojoj za Gospoda!" I odvezoše ga na njegovim kolima.

[17] Kad dođe u Samariju, dade poubijati sve, koji su bili još ostali u Samariji od obitelji Ahabove, dok je svu ne istrijebi po riječi, koju je bio Gospod rekao Iliji.

[18] Potom skupi Jehu sav narod i reče im: "Ahab je odveć malo štovanja iskazao baalu. Jehu će mu služiti revnije.

[19] Zato dozovite mi sve proroke baalove, sve sluge njegove i svećenike njegove! Nijedan ne smije izostati, jer veliku žrtvenu svečanost hoću da priredim u čast baalu. Tko izostane, neće dulje ostati u životu!" Jehu je radio tako iz prijevare, da uništi štovatelje baalove.

[20] Tada zapovjedi Jehu: "Oglasite na čast baalu svečanu skupštinu!" I oglasiše je.

[21] Po svemu Izraelu posla Jehu, te dođoše svi štovatelji baalovi, i ne izosta ni jedan da ne dođe. Kad su bili unišli u hram baalov, bio je hram baalov pun od jednoga kraja do drugoga.

[22] Tada zapovjedi upravitelju riznice, neka iznese haljine svima štovateljima baalovim. I iznese im haljine.

[23] Zatim uđe Jehu s Jonadabom, sinom Rekabovim, u hram baalov i reče štovateljima baalovim: "Pripazite dobro na to, da ovdje među vama ne bude koji štovatelj Gospodnji, nego samo štovatelji baalovi!"

[24] I oni dođoše da priredе žrtve zaklanice i paljenice. A Jehu je bio vani namjestio osamdeset ljudi i rekao: "Tko pusti da uteče jedan od ovih ljudi, što vam ih predajem u ruke, taj jamči za to svojim životom."

[25] Kad se je bilo gotovo s priredbom žrtve paljenice, zapovjedi Jehu vojnicima i tjelesnim stražarima: "Ustanite, pobijte ih! Nijedan ne smije umaći!" I pobiše ih vojnici i tjelesni stražari mačem, pobacaše ih van, provališe u svetište hrama baalova,

[26] Izbaciše likove iz hrama baalova i spališe ih

[27] Tada razrušiše kamene stupove baalove, srušiše hram baalov i od njega načiniše zahode, što postoje do današnjega dana.

[28] Tako istrijebi Jehu službu baalovu iz Izraela.

29 Ali od grijeha Nebatova sina Jeroboama, na koji je ovaj bio naveo Izraela, ne odstupi ni Jehu, naime od zlatnih telaca, što su bili u Betelu i Danu.

30 Doduše bio je Gospod dao javiti Jehui; Jer si revno isvršio što mi je po volji i jer si učinio s kućom Ahabom sve, što mi je bilo u srcu, zato će potomci tvoji do u četvrto koljeno sjediti na prijestolju Izraelovu."

31 Ipak se nije trudio Jehu da svim srcem hodi po zakonu Gospoda, Boga Izraelova. On ne odstupi od grijeha Jeroboamova, na koji je ovaj bio naveo Izraela.

32 U ono vrijeme poče Gospod otkidati dijelove zemlje od Izraela, jer ga Hazael pobi po svim međama izraelskim

33 Istočno od Jordana, svu zemlju Gilead, naime Gad, Ruben i Manaseh. Od Aroera, što leži na Arnonu, i Gilead i Bašan.

34 Ostala povijest Jehuova sva njegova djela i sve njegove pobjede, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

35 Kad je Jehu bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga u Samariji. Njegov sin Joahaz postade kralj mjesto njega.

36 Vladao je Jehu u Samariji nad Izraelom dvadeset i osam godina.

2 Kraljevima, glava 11

1 Kad je Atalija, mati Ahazijina, doznala, da je sin njezin mrtav, odluči da pobije svu obitelj kraljevsku.

2 Ali Jošeba, kći kralja Jorama, sestra Ahazijina, uze Joaša, sina Ahazijina, ukrade ga između kraljevića, što su imali biti pobijeni, i donese ga s dojkinjom njegovom u ložnicu. Tako ga skriše od Atalije, tako da umače smrti.

3 On ostade šest godina skriven kod nje u hramu Gospodnjem, a Atalija je vladala u zemlji.

4 U sedmoj godini dade Jehojada poslati po stotnike, tjelesne stražare i vojnike i uvesti ih k sebi u hram Gospodnji. Tada se dogovori s njima i zakle ih u hramu Gospodnjem. Nato im pokaza sina kraljeva.

5 I dade im ovaj naputak: "Vi imate ovako učiniti: "Vas trećina, koji odlazite u subotu i preuzimate stražu u palači kraljevskoj,

6 I druga trećina na vratima Sur i posljednja trećina na vratima iza vojnika, koji ste imali stražu kod palače,

7 Nadalje obadva druga dijela vas, ukratko svi, koji dolaze u subotu i drže stražu u hramu Gospodnjem kod kralja,

8 Vi se imate svi okupiti oko kralja, svaki s oružjem u ruci. Tko navali među vrste, neka se pogubi! Tako imate pratiti kralja, kada dolazi i kada odlazi."

9 Stotnici učiniše točno tako, kako im je bio naredio svećenik Jehojada. Svaki uze svoje ljude, one, koji odlaze u subotu, i one koji dolaze u subotu k svećeniku Jehojadi.

10 Svećenik dade stotnicima koplja i štitove, što su bili pripadali kralju Davidu i što su se nalazili u hramu Gospodnjem.

11 Izakako su se bili unaokolo namjestili vojnici, svaki s oružjem u ruci, od južne strane hrama do sjeverne strane hrama između žrtvenika i hrama, gdje je bio kralj.

12 Izvede on sina kraljeva i metnu na njega zlatni vijenac i svjedočanstvo. Tako ga učiniše kraljem, pomazaše ga i pljeskajući rukama povikaše: "živio kralj!"

13 Kad je Atalija čula viku vojnika i naroda, dođe k narodu u hram Gospodnji.

14 Ovdje vidje kralja gdje po običaju stoji na prijestolju i uz kralja stotnike i vojnike, a sav se narod radovao i trubio u trube. Tada razdrije Atalija haljine svoje i povika: "Izdaja, izdaja!"

15 A svećenik Jehojada zapovjedi stotnicima, zapovjednicima četa: "Izvedite je između vrsta iz hrama! Tko pođe za njom, toga pogubite mačem!" Svećenik je naime bio naredio, neka se ona ne pogubi u hramu Gospodnjem.

16 Načiniše joj mjesto, i kad je došla na put, što je bio određen za konje na ulazu u palaču kraljevsku, tamo je ubiše.

17 Nato Jehojada sklopi savez između Gospoda, kralja i naroda, da će naime narod biti Gospodnji, također između kralja i naroda.

[18] Sav narod otide u hram baalov i razori ga. Njegove žrtvenike i likove razrušiše posve i ubiše baalova svećenika Matana pred žrtvenicima. Potom svećenik namjesti stražu kod hrama Gospodnjega.

[19] I pusti da krenu stotnici, tjelesne straže, vojnici i sav narod. Izvedoše kralja iz hrama Gospodnjega i pođoše kroz vrata vojnička u palaču kraljevsku. Tamo on sjede na kraljevsko prijestolje.

[20] Sav narod u zemlji radovao se je, i grad ostade miran. A Ataliju su bili mačem ubili kod kraljevske palače.

[21] Joašu je bilo sedam godina, kad se je uspeo na prijestolje.

2 Kraljevima, glava 12

[1] U sedmoj godini Jehuovoj postade Joaš kralj, i vladao je četrdeset godina u Jerusalemu. Njegova se je mati zvala Sibija, iz Beeršebe.

[2] Joaš je činio, što se je dopadalo Gospodu, dokle ga je svjetovao svećenik Jehojada.

[3] Ali uzvisine žrtvene nijesu bile srušene. Narod je još uvijek prinosio na visinama žrtve zaklanice i kadio kad.

[4] Joaš je bio zapovjedio svećenicima: "Sav novac, što se kao posvećeni dar donosi u hram Gospodnji, naime novac, što se naloži procjenom, porez po dužnosti, nadalje sav novac, što se donosi u hram od svoje volje,

[5] To neka svećenici uzimaju za se, svaki od svojega poznanika! Oni stim neka dadnu popraviti sve, što je trošno na hramu, gdjegod se nađe kakva šteta!"

[6] Ali u dvadeset trećoj godini kraljevanja Joašova nijesu još bili svećenici popravili što je bilo trošno na hramu.

[7] Tako pozva kralj Joaš svećenika Jehojadu i druge svećenike i upita ih: "Zašto još ne popraviste što je trošno na hramu? Od sada ne smijete više uzimati novaca od svojih poznanika, nego ih morate upotrijebiti za popravak hrama."

[8] Svećenici pristadoše na to, da više ne uzimaju novaca od naroda, ali i da ne popravljaju što je trošno na hramu.

[9] Tada uze svećenik Jehojada jedan kovčeg, proreza rupu na zaklopcu i metnu ga uz oltar desno od ulaza u hram Gospodnji. Tamo su morali svećenici, koji su stražili na pragu, ubacivati sve novce, što su se donosili u hram Gospodnji.

[10] Kad bi vidjeli, da ima mnogo novaca u kovčegu, morao je za to određeni kraljevski činovnik dođi s velikim svećenikom, novce, što su se našli u hramu Gospodnjem, svezati i izmjeriti.

[11] Izmjerene novce morali su uručiti onima, što su upravljali poslom i starali se za hram Gospodnji. Ovi bi isplaćivali drvodjelje i poslenike, što su bili zaposleni na hramu Gospodnjem.

[12] I zidare i kamenare, i da se dobavlja drvo i tesano kamenje, te se tako popravi što je bilo trošno na hramu Gospodnjem, ukratko da se dobavi sve, Što je trebalo da se popravi hram.

[13] Ali novcima, što se donosili u hram Gospodnji, nijesu gradili srebrnih čaša, noževa, kotlića ili truba, niti kakvih sudova zlatnih i srebrnih za hram Gospodnji,

[14] Nego su ih davali radnicima, da za njih poprave hram Gospodnji.

[15] Pritom nijesu tražili računa od ljudi, kojima bi predavali novce da izdaju poslenicima, jer su radili vjerno i točno.

[16] A novci od žrtava za prijestup i grijeh nijesu se davali za hram, nego su pripadali svećenicima.

[17] Tada izađe Hazael, kralj Sirije, opkoli Gat i osvoji ga. Kada se Hazael okrenu da pođe i proti Jerusalemu,

[18] Uze Joaš, kralj Judin, sve posvećene darove, što su ih bili prinijeli njegovi pređi, kraljevi Judini Jošafat, Joram i Ahazija, pa i svoje vlastite, usto sve zlato, što se našlo u riznicama hrama Gospodnjega i palače kraljevske, i posla Hazaelu, kralju sirijskomu. Tako odustade on od vojne proti Jerusalemu.

[19] Ostala povijest Joašova i sve, što je učinio, stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

[20] A napokon podigoše se proti njemu dvorani njegovi, skovaše urotu proti njemu i ubiše Joaša u tvrđavi Milu, kamo se silazi u Silu.

[21] Jozakar naime, sin Šimatov, i Jozabad, sin Šomerov, dvorani njegovi, bili su ubojice njegove. Poslije smrti njegove pokopaše ga kod otaca njegovih u gradu Davidovu, Njegov sin Amazija postade kralj mjesto njega.

2 Kraljevima, glava 13

[1] U godini dvadeset trećoj kraljevanja Joaša, sina Ahazijina, nad Judom, postade Joahaz, sin Jehuov, u Samariji kralj Izraelov za sedamnaest godina.

[2] On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i hodio je posve za istim grijehima, na koje je bio naveo Izraela Jeroboam, sin Nebatov; on ne odstupi od njih.

[3] Tada se raspali gnjev Gospodnji proti Izraelu. Dade ih za sve ono vrijeme u ruke Hazaelu, kralju sirijskomu, i u ruke Ben−Hadadu, sinu Hazaelovu.

[4] A kad se Joahaz htjede da pomiri s Gospodom, usliši ga Gospod, jer vidje nevolju Izraelovu kako ih muči kralj sirijski.

[5] Gospod posla Izraelu izbavitelja, tako da se je mogao osloboditi od ruke sirijske, i da su sinovi Izraelovi mogli opet stanovati u šatorima svojim kao prije.

[6] Ipak ne odstupiše oni od grijeha kuće Jeroboamove, na koje je on bio naveo Izraela, nego hodiše u njima. Također aštarta ostade u Samariji.

[7] I tako Gospod ostavi Joahazu ratnika samo pedeset konjanika, deset kola i deset tisuća ljudi. Kralj sirijski bio ih je uništio i kao kod vršidbe u prah ih pogazio.

[8] Ostala povijest Joahazova, sva njegova djela i pobjede, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

[9] Kad je Joahaz bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga u Samariji. Njegov sin Joaš postade kralj mjesto njega.

[10] U godini trideset sedmoj kraljevanja Joašova nad Judom postade Joaš, sin Joahazov, u Samariji kralj Izraelov za šesnaest

[11] On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i nije odstupio od grijeha Nebatova sina Jeroboama, na koje je ovaj bio naveo Izraela, nego je hodio u njima.

12 Ostala povijest Joašova, sva njegova djela i pobjede, i kako je ratovao s Amazijom, kraljem Judinim, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

13 Kad je Joaš bio počinuo kod otaca svojih i Jeroboam bio se uspeo na prijestolje njegovo, bio je Joaš pokopan u Samariji kod kraljeva Izraelovih.

14 Kad je Elišej bolovao od bolesti, od koje je imao umrijeti, dođe k njemu Joaš, kralj Izraelov, zaplaka pred njim i povika: "Oče moj, oče moj! Kola Izraelova i konjanici njegovi!"

15 Elišej mu reče: "Donesi luk i strijele!" On donese sebi luk i strijele.

16 Tada reče kralju Izraelovu: "Metni ruku svoju na luk!" On metnu ruku svoju, a Elišej metnu ruke svoje na ruke kralju

17 I reče: "Otvori prozor na istok!" Kad ga je bio otvorio, reče mu Elišej: "Pusti strijelu!" I on pusti strijelu, a Elišej reče: "Strijela je to pobjedna od Gospoda, strijela proti Siriji. Ti ćeš Sirijce kod Afeka pobiti i uništiti!"

18 Tada nastavi: "Uzmi strijele!" On ih uze. Onda reče kralju Izraelovu: "Udri u zemlju!" On udari tri puta, pa stade.

19 Ali se rasrdi na njega čovjek Božji i reče: "Ti bi imao udariti pet puta ili šest puta, tada bi pobio i uništio Sirijce. A tako ćeš Sirijce samo tri puta pobijediti."

20 Potom umrije Elišej, i pokopaše ga. A obično bi čete moapske početkom godine navalivale na zemlju.

21 Kad jedanput upravo htjedoše pokopati nekoga čovjeka i ugledaše jednu takvu četu, baciše čovjeka u grob Elišejev i otidoše odatle. Ali kad se čovjek dotače kostiju Elišejevih, dođe u njega život, i on ustade na noge svoje.

22 Hazael, kralj sirijski, mučio je Izraele, dokle je živio Joahaz.

23 Ali im Gospod iskaza milost, smilova im se i pogleda opet na njih radi zavjeta svojega s Abrahamom, Izakom i Jakovom. On ih ne htjede uništiti i ne odbaci ih od lica svojega do sada.

24 I kad je Hazael, kralj sirijski, bio umro i njegov sin Ben−Hadad postao mjesto njega kralj,

[25] Oduze opet Joaš, sin Joahazov, Ben–Hadadu, sinu Hazaelovu, gradove, što ih je ovaj bio u boju oteo njegovu ocu Joahazu. Joaš ga razbi tri puta i tako opet dobi natrag gradove izraelske.

2 Kraljevima, glava 14

[1] U drugoj godini kraljevanja Joaša, sina Joahazova, nad Izraelom postade Amazija, sin Joašov, kralj Judin.

[2] Bilo mu je dvadeset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je dvadeset i devet godina u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Joadana, iz Jerusalema.

[3] On je činio, što se je dopadalo Gospodu, iako ne kao njegov djed David, ali posve onako, kako je bio činio njegov otac Joaš.

[4] Uzvisine nijesu bile dakako srušene, nego je narod još uvijek prinosio žrtve zaklanice i kadio kad na visinama.

[5] Čim je on imao čvrsto u rukama kraljevsku vlast, dade poubijati svoje dvorane, koji su bili ubili njegova kraljevskoga oca.

[6] Sinova tih ubojica ne dade ipak ubiti po zapovijedi Gospodnjoj, što stoji u knjizi zakona Mojsijeva, gdje zapovijeda Gospod: "Oci neka se ne pogube zbog djece svoje, niti djeca zbog otaca svojih, nego svaki neka se pogubi samo zbog svojega vlastitoga prekršaja.

[7] On pobi deset tisuća Edomaca u slanoj dolini, uze Selu jurišem i dade gradu ime Jokteel, što ga ima do danas.

[8] Tada posla Amazija poslanike k Joašu, sinu Joahazovu, unuku Jehuovu, kralju Izraelovu, s pozivom: "Dođi, da se ogledamo!"

[9] A Joaš, kralj Izraelov, dade Amaziji, kralju Judinu, odgovoriti: "Trn na Libanonu posla jedanput k cedru na Libanonu i poruči mu: "Daj svoju kćer sinu mojemu za ženu! Ali zvijer na Libanonu pretrča preko trna i zgazi ga.

[10] Jer si pobio Edomce, postao si obijestan, Veseli se svojoj slavi i ostani kod kuće! Zašto da izazivaš zlo, da padneš, ti i Juda s tobom?"

11 Jer ne htjede Amazija poslušati, podiže se Joaš, kralj Izraelov, i ogledaše se on i
kralj Judin Amazija kod Bet−Šemeša Judina.

12 Judejci budu potučeni od Izraelaca i pobjegoše svi k svojoj kući.

13 A Amaziju, kralja Judina, sina Joašova, unuka Ahazijina, uhvati Joaš, kralj
Izraelov, kod Bet−Šemeša i odvede ga u Jerusalem. Tada sruši zid jerusalemski od
vrata Efraimovih do vrata na uglu u prostoru od četiri stotine lakata.

14 Uze sve zlato i srebro i sve posuđe, što se nađe u hramu Gospodnjem i u riznicama
palače kraljevske, usto taoce, pa se vrati u Samariju.

15 Ostala povijest Joašova, njegova djela i pobjede, i kako je ratovao s kraljem
Judinim Amazijom, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

16 Kad je Joaš bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga u Samariji kod kraljeva
Izraelovih. Njegov sin Jeroboam postade kralj mjesto njega.

17 Amazija, sin Joašov, kralj Judin, živio je iza smrti Joaša, sina Joahazova, kralja
Izraelova, još petnaest godina.

18 Ostala povijest Amazijina stoji zapisana u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

19 Skovaše u Jerusalemu urotu proti njemu. Kad pobježe u Lakiš, poslaše za njim
ljude u Lakiš i dadoše ga tamo ubiti.

20 Prenesoše ga na konjima i pokopaše ga u Jerusalemu u gradu Davidovu kod otaca
njegovih.

21 Potom uze sav narod Judin Azariju, kojemu je istom bilo šesnaest godina, i učini ga
kraljem mjesto oca njegova Amazije.

22 On utvrdi Alat, što ga je bio povratio Judi, izakako je bio kralj počinuo kod otaca
svojih.

23 U petnaestoj godini kraljevanja Amazije, sina Joašova, nad Judom postade kralj u
Samariji Jeroboam, sin Joaša, kralja Izraelova, za četrdeset i jednu godinu.

24 On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i ne odstupi ni od jednoga grijeha
Nebatova sina Jeroboama, na koje je ovaj bio naveo Izraela,

[25] On opet natrag dobi područje Izraelovo od ulaza u Hamat do mora pustinje po obećanju, što ga je bio dao Gospod, Bog Izraelov, preko sluge svojega, proroka Jone, sina Amitajeva, iz Gat–Hefera.

[26] Jer je bio Gospod vidio veoma gorku nevolju Izraelovu. Bili su propali odrasli i neodrasli i pomoćnika nije više bilo Izraelu.

[27] Ali Gospod nije bio sebi preduzeo, da zatre ime Izraelovo pod nebom. Zato mu pomože sada preko Jeroboama, sina Joašova.

[28] Ostala povijest Jeroboamova, sva njegova djela i pobjede njegove, kako je ratovao i povratio Damask i Hamat od Jude Izraelu, to je zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

[29] Kad je Jeroboam bio počinuo kod otaca svojih, kraljeva Izraelovih, postade njegov sin Zaharija kralj mjesto njega.

2 Kraljevima, glava 15

[1] U dvadeset sedmoj godini kraljevanja Jeroboamova nad Izraelom postade Azarija, sin Amazijin, kralj Judin.

[2] Bilo mu je šesnaest godina, kad postade kralj, i vladao je pedeset i dvije godine u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Jekolija, iz Jerusalema.

[3] On je činio, što se je dopadalo Gospodu, točno onako, kako je bio činio otac njegov Amazija.

[4] Samo uzvisine nijesu bile srušene. Narod je još uvijek prinosio žrtve zaklanice i kadio kad na visinama.

[5] A Gospod pohodi kralja teško: on posta gubav do dana smrti svoje i stanovao je odvojen u svojoj kući. Jotam, sin kraljev, upravljao je kućom i vladao nad narodom u zemlji.

[6] Ostala povijest Azarijina i sva njegova djela, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

[7] Kad je Azarija bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih u gradu Davidovu. Njegov sin Jotam postade kralj mjesto njega.

[8] U trideset osmoj godini kraljevanja Azarijina nad Judom postade Zaharija, sin Jeroboamov, u Samariji kralj Izraelov za šest mjeseci.

[9] On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, kao što su bili činili njegovi pređi, i ne odstupi od grijeha Nebatova sina Jeroboama, na koje je ovaj bio naveo Izraela.

[10] Šalum, sin Jabešov, skovao urotu proti njemu, ubi ga pred narodom i postade kralj mjesto njega.

[11] Ostala povijest Zaharijina stoji zapisana u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih,

[12] Tako se ispuni obećanje Gospodnje, što ga je bio dao Jehuu: "Do u četvrto koljeno sjedit će potomci tvoji na prijestolju Izraelovu." I tako se dogodi.

[13] Šalum, sin Jabešov, postade kralj u trideset devetoj godini kraljevanja Azarijina nad Judom, i vladao je mjesec dana u Samariji.

[14] Tada se podiže Menahem, sin Gadijev, iz Tirse proti njemu, provali u Samariju, potuče Šaluma, sina Jabešova, u Samariji, pogubi ga i postade kralj mjesto njega.

[15] Ostala povijest Šalumova i urota, što je podiže, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Izraelovih.

[16] Tada raskopa Menahem grad Tipsu i sve, što je bilo u njoj, i okolicu njezinu počevši od Tirse, jer mu ne otvoriše, zato ih pobi i dade svima ženama, što su bile trudne, tijelo rasparati.

[17] U trideset devetoj godini kraljevanja Azarijina nad Judom postade Menahem, sin Gadijev, u Samariji kralj Izraelov za deset godina,

[18] On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i ne odstupi od grijeha Nebatova sina Jeroboama, na koje je ovaj bio za života navodio Izraela.

[19] Tada dođe Pul, kralj asirski, u zemlju, i Menahem dade Pulu tisuću talenata srebra, da mu ovaj pomogne i vlast utvrdi u njegovoj ruci.

[20] Menahem nametnu te novce Izraelcima, naime svima imućnim ljudima kao porez, da ih dadne kralju asirskomu; pedeset šekela srebra dođe na svakoga. Nato ode opet kralj asirski i ne ostade dulje u zemlji.

21 Ostala povijest Menahemova i sva njegova djela, to stoji zapisano u knjizi povijesti
kraljeva Izraelovih.

22 Kad je Menahem bio počinuo kod otaca svojih, postade njegov sin Pekahja kralj
mjesto njega.

23 U pedesetoj godini kraljevanja Azarijina nad Judom postade Pekahja, sin
Menahemov, u Samariji kralj Izraelov za dvije godine.

24 On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i ne odstupi od grijeha Nebatova sina
Jeroboama, na koje je ovaj bio naveo Izraela.

25 Njegov tjelesni stražar Pekah, sin Remalijin, skova proti njemu urotu i ubi ga u
Samariji u kuli kraljevske palače s Argobom i s Arjeom. Pedeset Gileadovaca bilo mu
je pritom u pomoći. Izakako ga je bio ubio, postade kralj mjesto njega.

26 Ostala povijest Pekahje i sva njegova djela, to stoji zapisano u knjizi povijesti
kraljeva Izraelovih.

27 U pedeset drugoj godini kraljevanja Azarijina nad Judom postade Pekah, sin
Remalijin, u Samariji kralj Izraelov za dvadeset godina.

28 On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, i ne odstupi od grijeha Nebatova sina
Jeroboama, na koje je ovaj bio naveo Izraela.

29 U vrijeme Pekaha, kralja Izraelova, dođe Tiglat−Pileser, kralj asirski, i osvoji Ijon,
Abel−Bet−Maaku, Janoah, Kedeš, Hasor, Gilead i Galileju, svu zemlju Naftalijevu, i
odvede zarobljeni narod u Asiriju.

30 Hošea, sin Elin, skova urotu proti Pekaha, sina Remalijina, ubi ga i postade kralj
mjesto njega u dvadesetoj godini Jotama, sina Azarijina.

31 Ostala povijest Pekahova i sva njegova djela, to stoji zapisano u knjizi povijesti
kraljeva Izraelovih.

32 U drugoj godini kraljevanja Pekaha, sina Remalijina, nad Izraelom postade Jotam,
sin Uzijin, kralj Judin.

33 Bilo mu je dvadeset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je šesnaest godina u
Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Jeruša i bila je kći Sadokova.

[34] On je činio, što se je dopadalo Gospodu: činio je posve onako, kako je činio otac njegov Azarija.

[35] Samo uzvisine nijesu bile srušene. Narod je još uvijek prinosio žrtve zaklanice i kadio kad na visinama. On načini gornja vrata na hramu Gospodnjem.

[36] Ostala povijest Jotamova i sva njegova djela, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

[37] U ono vrijeme posla Gospod Resina, kralja sirijskoga, i Pekaha, sina Remalijina, proti Judi.

[38] Kad je Jotam bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih u gradu njegova djeda Davida. Njegov sin Ahaz postade kralj mjesto njega.

2 Kraljevima, glava 16

[1] U sedamnaestoj godini Pekaha; sina Remalijina, postade Ahaz, sin Jotamov, kralj Judin.

[2] Dvadeset godina bilo je Ahazu, kad postade kralj, i vladao je šesnaest godina u Jerusalemu. On nije činio, što se je dopadalo Gospodu, Bogu njegovu, kao njegov djed David,

[3] Nego je hodio putem kraljeva Izraelovih. Dapače sina svojega pusti da ide kroz oganj po gadnom običaju pogana, koje je Gospod bio odagnao ispred sinova Izraelovih.

[4] On je prinosio žrtve zaklanice i kadio kad na visinama i humovima i pod svakim zelenim drvetom.

[5] Tada izađoše u boj proti Jerusalemu Resin, kralj sirijski, i Pekah, sin Remalijin, kralj Izraelov. Oni opkoliše Ahaza, ali ne imadoše nikakva uspjeha u boju.

[6] Tada Resin, kralj sirijski, povrati Sirijcima Elat i progna Judejce iz Elata. Tako dođoše Sirijci u Elat i ostadoše tamo do današnjega dana.

[7] Ahaz posla poslanike k Tiglat–Pileseru, kralju asirskom, i poruči mu: "Tvoj sam sluga i sin. Dođi, izbavi me iz ruku kralja sirijskoga i kralja Izraelova, koji me napadoše!"

[8] Ujedno uze Ahaz srebro i zlato, što se nađe u hramu Gospodnjem i u riznicama palače kraljevske, i posla na dar kralju asirskomu.

[9] I posluša ga kralj asirski. Tako pođe kralj asirski proti Damasku, osvoji ga i odvede stanovnike u sužanjstvo u Kir. A Resina dade pogubiti.

[10] Kad ode kralj Ahaz u Damask, da se sastane s Tiglat−Pileserom, kraljem asirskim, i kad ugleda žrtvenik, što je bio u Damasku, posla kralj Ahaz svećeniku Uriji nacrt žrtvenika i priliku sve njegove naprave.

[11] Svećenik Urija dade sagraditi žrtvenik. Točno po naputku, što ga je bio poslao Ahaz iz Damaska, izradi ga svećenik Urija, prije nego se još vrati kralj Ahaz iz Damaska.

[12] Kad kralj dođe kući iz Damaska, razgleda kralj žrtvenik. Tada stupi kralj na žrtvenik i pope se na njega.

[13] Potom spali svoju žrtvu paljenicu i svoj prinos, izli naljev svoj i poškropi žrtvenik krvlju svojih mirotvornih žrtava.

[14] A mjedeni žrtvenik, što je bio pred Gospodom, dade odstraniti s mjesta pred hramom između novoga žrtvenika i hrama Gospodnjega i namjestiti ga na sjevernoj strani novoga žrtvenika.

[15] Kralj Ahaz dade svećeniku Uriji ovaj naputak: "Spaljuj na velikom žrtveniku jutarnju žrtvu paljenicu i večernji prinos i žrtvu paljenicu kraljevu i prinos njegov i žrtvu paljenicu svega naroda u zemlji s prinosom njihovim i naljevima njihovim! A za mjedeni žrtvenik još ću promisliti."

[16] Svećenik Urija učini točno onako, kako mu je bio zapovjedio kralj Ahaz.

[17] I oplate s podnožja dade skinuti kralj Ahaz i uzeti s njih umivaonice. I more dade skinuti s volova mjedenih, koji su ga nosili, i metnuti ga na pod kameni.

[18] I prekriveni subotni hodnik, što su ga bili načinili uz hram, i vanjski prilaz za kralja dade zbog kralja asirskoga ukloniti od hrama Gospodnjega.

[19] Ostala povijest Ahazova i što je preduzimao, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

[20] Kad je Ahaz bio otpočinuo kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih u
gradu Davidovu. Njegov sin Ezekija postade kralj mjesto njega.

2 Kraljevima, glava 17

[1] U dvanaestoj godini kraljevanja Ahazova nad Judom postade Hošea, sin Elin, u
Samariji kralj nad Izraelom za devet godina.

[2] On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, iako ne u onoj mjeri kao kraljevi
Izraelovi, koji su bili prije njega.

[3] Proti njemu izađe Salmanasar, kralj asirski. Hošea mu se podvrže, te mu je plaćao
danak.

[4] Ali kad kralj asirski vidje, da je Hošea bio nevjeran – on je naime bio poslao
poslanike k Sou, kralju egipatskomu i nije platio danka kralju asirskomu kao svake
godine – tada ga kralj asirski dade uhvatiti i u tamnicu baciti.

[5] I podiže se kralj asirski proti svoj zemlji, dođe pred Samariju, i opsjedao ju je tri
godine.

[6] U devetoj godini Hošeine vladavine osvoji kralj asirski Samariju, odvede Izraele u
sužanjstvo u Asiriju i naseli ih u Helahu i na Haboru, rijeci u Gozanu, i u gradovima
medijskim.

[7] To se dogodi, jer se Izraelci ogriješiše o Gospoda, Boga svojega, koji ih je bio izveo
iz Egipta, iz vlasti faraona, kralja egipatskoga, i jer su Štovali tuđe bogove.

[8] živjeli su po običajima pogana, koje je bio Gospod odagnao ispred Izraelaca, i po
običajima kraljeva Izraelovih, koji su ih bili uveli,

[9] Izraelci počiniše proti Gospodu, Bogu svojemu, stvari, što nijesu bile prave:
podigoše sebi žrtvene uzvisine po svim mjestima svojim od kule stražarske do
utvrđenoga grada.

[10] Na svakom visokom humu i pod svakim zelenim drvetom postaviše likove i aštarte.

[11] Žrtvovali su tamo na visinama kao pogani, koje je bio Gospod odagnao ispred njih,
i činili su zle stvari, čime su dražili Gospoda na mržnju.

12 Služili su idolima, za koje im je bio rekao Gospod: "To ne smijete činiti!"

13 Gospod je dao opominjati Izraela i Judu preko svih svojih proroka, preko svih vidjelaca i govorio: "Vratite se sa svojega zla puta i držite moje zapovijedi i propise točno po zakonu, što sam ga naložio ocima vašim, i po onome, što sam vam zapovjedio preko svojih sluga, proroka!"

14 Ali ne poslušaše, nego se pokazaše tvrdovrati kao oci njihovi, koji se nijesu pouzdavali u Gospoda, Boga svojega.

15 Oni prezreše zakon njegov i zavjete njegove, što ga je bio učinio s ocima njihovim, i opomene njegove, što ih je upravio njima, trčali su za ništavim idolima, tako da sami padoše u ništavost, i za poganima, koji su stanovali oko njih, premda im je Gospod bio zabranio, da ne čine kao oni.

16 Oni ostaviše sve zapovijedi Gospoda, Boga svojega, načiniše sebi livene likove, dva teleta, napraviše aštarte, klanjali su se svoj vojsci nebeskoj i služili su baalu.

17 Puštali su da njihovi sinovi i kćeri idu kroz oganj, davali se na vračanje i gatanje i predavali se da čine što se nije dopadalo Gospodu, i da ga tako draže na gnjev.

18 Tada se Gospod razgnjevi vrlo na Izraela i odbaci ga od lica svojega. Ništa ne preosta osim jedino pleme Judino.

19 Ali i Juda nije držao zapovijedi Gospoda, Boga svojega, nego je živio po običajima, što su ih bili uveli u Izraelu.

20 I tako Gospod odbaci sav rod Izraelaca, ponizi ih i dade ih u ruke pljačkašima, dok ih ne odbaci od lica svojega.

21 Kad on odcijepi Izraela od kuće Davidove, i oni učiniše kraljem Jeroboama, sina Nebatova, odbi Jeroboam Izraele od Gospoda i navede ih na grijeh težak.

22 Izraelci su hodili u svim grijehima, što ih je bio počinio Jeroboam I ne odstupiše od njih,

23 Dok Gospod ne odbaci Izraele od lica svojega, kao što se je prijetio preko svih svojih sluga, proroka, i Izraela odvede iz zemlje u Asiriju u sužanjstvo, što traje do današnjega dana.

[24] Kralj asirski dovede ljude iz Babilona, Kute, Ave, iz Hamata i Sefarvajima i naseli ih mjesto Izraelaca u gradovima Samarije. Oni zaposjednuše Samariju i nastaniše se u gradovima njezinim.

[25] U prvo vrijeme, kad su stanovali tamo i Gospoda nijesu Štovali, posla Gospod lavove među njih, koji ih poharaše.

[26] Javiše kralju asirskomu: "Narodi, što si ih odveo i naselio u gradovima Samarije, ne poznaju zakonitoga štovanja Boga one zemlje. Zato ovaj posla na njih lavove, koji ih ubijaju, jer ne poznaju zahtjeva Boga one zemlje."

[27] Kralj asirski zapovjedi: "Dovedite tamo jednoga od svećenika, Što ste ih odanle odveli! Taj neka tamo ode, tamo se naseli i neka ih uputi u zahtjeve Boga one zemlje!"

[28] I tako dođe natrag jedan ad svećenika, što su ih bili odveli iz Samarije, nastani se u Betelu, i učio ih je, kako bi imali štovati Gospoda.

[29] Ali svaki narod načini sebi svojega vlastitog boga i namjesti ga u hramove visina, što su ih bili podigli Samarijanci, svaki narod u gradovima, gdje se je nastanio.

[30] Ljudi iz Babilona napraviše sebi Sukot−Benota, oni iz Kute Nergala, oni iz Hamata Ašimu,

[31] Oni iz Ave napraviše sebi Nibhaza i Tartaka, oni iz Sefarvajima spaljivali su djecu svoju u čast Adrameleku i Anameleku, bogovima sefarvajimskim.

[32] Usto su štovali i Gospoda i postaviše sebi iz svoje sredine ljude za svećenike visina, koji su žrtvovali za njih u hramovima visina.

[33] Štovali su dakle Gospoda i služili ujedno svojim bogovima po običaju onih naroda, iz kojih su ih bili odveli.

[34] Do današnjega dana rade po svojim prijašnjim običajima. Ne štuju Gospoda i ne rade po svojim propisima i pravilima, i po zakonu i zapovijedi, što ju je Gospod dao sinovima Jakova, kojega nazva Izraelom,

[35] S kojima Gospod učini zavjet i kojima je bio ovako zapovjedio: "Ne smijete štovati drugih bogova niti im se klanjati, služiti im i žrtve im prinositi,

36 Nego Gospoda, koji vas je izveo iz Egipta silom velikom i mišicom podignutom, njega imate štovati, njemu se klanjati i njemu žrtvovati.

37 Propise i pravila, zakone i zapovijedi, što vam ih je napisao, imate vazda točno ispunjavati. Druge bogove ne smijete štovati.

38 Zavjet, što ga je učinio s vama, ne smijete zaboraviti, niti druge bogove štovati,

39 Nego imate štovati samo Gospoda, Boga svojega. Tada će vas on izbaviti iz ruke svih neprijatelja vaših."

40 Ali oni nijesu bili to poslušali, nego činiše po svojemu prijašnjem običaju.

41 Tako su štovali ovi narodi Gospoda, a služili su ujedno i svojim idolima. I djeca njihova i djeca djece njihove čine do današnjega dana tako, kako su činili oci njihovi.

2 Kraljevima, glava 18

1 U trećoj godini kraljevanja Hošee, sina Elina, nad Izraelom postade kralj Ezekija, sin Ahaza kralja Judina.

2 Bilo mu je dvadeset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je dvadeset i devet godina u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Abija i bila je kći Zaharijina.

3 On je činio, što se je dopadalo Gospodu, posve onako, kao što je bio činio njegov djed David.

4 On ukloni uzvisine, sruši likove, isiječe aštarte i razbi mjedenu zmiju, koju je bio načinio Mojsije; do njegova vremena bili su joj naime Izraelci prinosili kad. Zvali su je Nehuštan.

5 On se je pouzdavao u Gospoda, Boga Izraelova. Između svih kraljeva Judinih nije mu bilo jednaka ni među nasljednicima njegovim ni među prethodnicima njegovim.

6 On je čvrsto prionuo samo uz Gospoda i držao njegove zapovijedi, što ih je Gospod bio dao Mojsiju.

7 Tako je i Gospod bio s njim. U svemu, što bi preduzeo, imao je uspjeh. On otpade od kralja asirskoga i otkaza mu posluh.

8 Filisteje pobi do Gaze s njezinim područjem, od kule stražarske do utvrđenoga grada.

9 U četvrtoj godini kraljevanja Ezekijina, to jest u sedmoj godini kraljevanja Hošee, sina Elina, nad Izraelom, podiže se Salmanasar, kralj asirski, proti Samariji i opkoli je.

10 Nakon tri godine osvoji je. U šestoj godini kraljevanja Ezekijina, to jest u devetoj godini kraljevanja Hošee nad Izraelom, bila je uzeta Samarija.

11 Kralj asirski odvede Izraele zarobljene u Asiriju i naseli ih u Halahu i na Haboru, riječi u Gozanu, i u gradovima medijskim,

12 Jer nijesu slušali glasa Gospoda, Boga svojega, i bili su prestupili zavjet s njim, sve, što im je zapovjedio Mojsije, sluga Gospodnji Nijesu pazili na to i nijesu radili po tom.

13 U četrnaestoj godini kraljevanja Ezekijina podiže se Senaherib, kralj asirski, proti svim utvrđenim gradovima Judinim i osvoji ih.

14 I kralj Judin Ezekija posla kralju asirskomu u Lakiš i poruči mu: "Pogriješio sam. Otidi opet od mene! Sve, što na me nametneš, nosit ću." Tada kralj asirski nametnu na kralja Judina Ezekiju trista talenata srebra i trideset talenata zlata.

15 I Ezekija dade sve srebro, što se nađe u hramu Gospodnjem i u riznicama kraljevske palače.

16 Tada Ezekija dade s vratnica na hramu Gospodnjem i s dovratnika otkovati zlatnu navlaku, koju je Ezekija, kralj Judin, bio dao navući, i dade je kralju asirskomu.

17 Međutim posla kralj asirski iz Lakiša kralju Ezekiji u Jerusalem svojega vrhovnog zapovjednika, svojega nadsobara i svojega vrhovnog peharnika s jakom vojskom. Oni se podigoše i dođoše pred Jerusalem. Kad su bili stigli, ramjestiše se kod vodovoda gornjeg jezera na cesti u polje valjara i zatražiše kralja.

18 Predstojnik palače Elijakim, sin Hilkijin, pođe van k njima s državnim pisarom Šebnom i pečatnikom Joahom, sinom Asafovim.

19 I reče im vrhovni peharnik: "Javite Ezekiji: Ovako kaže veliki kralj, kralj asirski: Kakva je to uzdanica, u koju se uzdaš?

[20] Misliš li, da su prazne riječi već savjet i snaga za rat? Na koga se oslanjaš, da si otpao od mene?

[21] Ti se očito oslanjaš samo na štap od slomljene trske, na Egipat, koja svakome, koji se nasloni na nju, zabije se u ruku, pa je probije. Takav je faraon, kralj egipatski, svima, koji se uzdaju u njega.

[22] Ako li mi odvraćate: U Gospoda, Boga svojega, mi se uzdamo. Nije li to onaj, čije je visine i žrtvenike uklonio Ezekija, kad je zapovjedio Judi i Jerusalemu: Samo pred ovim žrtvenikom ovdje u Jerusalemu imate se klanjati?

[23] Hajde, okladi se s mojim gospodarom, kraljem asirskim! Dat ću ti dvije tisuće konja, ako mogneš dobaviti konjanike za njih.

[24] Kako ćeš odoljeti jednom jedinom stotniku između najmanjih sluga gospodara mojega? Zato se ti uzdaš u Egipat zbog kola i konjanika.

[25] Nadalje jesam li ja bez volje Gospoda došao proti ovomu mjestu, da ga zatrem? Gospod mi je rekao: "Idi proti toj zemlji i satri je!"

[26] Tada zamoliše Elijakim, sin Hilkijin, Šebna i Joaha vrhovnoga peharnika: "Govori slugama svojim aramejskim jezikom, jer mi razumijemo. Ne govori s nama judejski pred ušima ljudi, koji stoje na zidu!"

[27] A vrhovni peharnik reče im: "Je li me gospodar moj poslao k tvojemu gospodaru i k tebi da kažemo ovo, a ne upravo k onim ljudima, koji tamo sjede na zidu, da napokon zajedno s vama jedu svoju vlastitu nečist i da piju svoju mokraću?"

[28] Tada stade vrhovni peharnik i povika judejski u sav glas i reče: "Čujte vijest velikoga kralja, kralja asirskoga!

[29] Ovako veli kralj: Ne dajte se zaluditi od Ezekije, jer vas on ne može izbaviti iz moje ruke.

[30] I nemojte da vas nagovori Ezekija da se pouzdate u Gospoda, ako rekne: "Gospod će nas sigurno izbaviti; on neće dati ovaj grad u ruke kralju asirskomu.

[31] Ne slušajte Ezekije, jer ovako kaže kralj asirski: Učinite mir s menom i predajte ml se! Onda će svaki od vas jesti sa svoga čokota i sa svoje smokve, i svaki će piti iz svoje jame,

[32] Dokle ne dođem i odvedem vas u zemlju, koja je kao vaša, u zemlju punu žita i vina, u zemlju punu kruha i vinograda, u zemlju punu maslina i meda. Vi ćete ostati u životu i nećete umrijeti. Zato ne slušajte Ezekije! On vas samo vara, kad govori: Gospod će vas izbaviti!

[33] Jesu li bogovi drugih naroda izbavili svoju zemlju iz ruke kralja asirskoga?

[34] Gdje su bogovi hamatski i arpadski? Gdje su bogovi sefarvajimski, henski i ivski? Jesu li možda oni izbavili Samariju iz mojih ruku?

[35] Koji su između svih bogova ovih naroda izbavili zemlju svoju iz moje ruke, da bi sad Gospod izbavio Jerusalem iz moje ruke?"

[36] Ali je narod šutio i nije mu odgovorio ništa, jer je kralj bio izdao zapovijed: "Ne odgovarajte mu!"

[37] Nato predstojnik palače Elijakim, sin Hilkijin, državni pisar Šebna i pečatnik Joaha, sin Asafov, dođoše k Ezekiji razdrvši haljine i javiše mu, što je bio rekao vrhovni peharnik.

2 Kraljevima, glava 19

[1] Kad je to čuo kralj Ezekija, razdrije haljine svoje, obuče pokorničku odjeću i ode u hram Gospodnji.

[2] Predstojnika palače Elijakima, državnog pisara Šebnu i starješine svećenstva posla, isto tako obučene u pokorničku odjeću, k proroku Izaiji, sinu Amosovu.

[3] Oni mu rekoše: "Ovako veli Ezekija: Dan nevolje, kazne i pogrde današnji je dan, jer prispješe djeca do porođaja, a nema snage da se rode.

[4] Možda čuje Gospod, Bog tvoj, sve riječi vrhovnoga peharnika, kojega je gospodar njegov, kralj asirski, poslao ovamo, da se naruga Bogu živomu, te ga kazni zbog riječi, što ih je čuo Gospod, Bog tvoj. Pomoli se stoga za ostatak, koji se još nalazi!"

[5] I kad sluge kralja Ezekije dođoše k Izaiji,

[6] Odgovori im Izaija: "Javite ovo gospodaru svojemu: Ovako veli Gospod: Ne plaši se od riječi, što si ih čuo, kad su mi se narugale sluge kralja asirskoga!

[7] Evo, ja ću mu udahnuti namisao, da se vrati u svoju zemlju, kad čuje jednu vijest. A u njegovoj ću zemlji učiniti, da pogine od mača."

[8] Na povratku nađe vrhovni peharnik kralja asirskoga gdje opsjeda Libnu. On je naime bio čuo, da je ovaj otišao od Lakiša.

[9] I kad je ovome došlo do ušiju za Tirhaku, kralja etiopskoga, da je izašao u boj proti njemu, posla opet poslanike k Ezekiji i zapovjedi:

[10] "Odnesite ovu vijest Ezekiji, kralju Judinu: "Nemoj da te zavara Bog tvoj, u kojega se uzdaš misleći, da neće Jerusalem pasti u ruke kralju asirskomu!

[11] Sam si čuo, što su učinili kraljevi asirski svima zemljama potrvši ih sasvim. A ti da se izbaviš?

[12] Jesu li možda bogovi naroda, koje satrše oci moji, njih izbavili, Gozance, Harance, Resefce i Edence u Telasaru?

[13] Gdje je kralj hamatski, kralj arpadski, kralj grada Sefarvajima, pa onaj od Hene i Ive?"

[14] Ezekija primi pismo od poslanika. Kad ga je bio pročitao, otide u hram Gospodnji i razvi ga tamo pred Gospodom.

[15] Tada se pomoli Ezekija pred Gospodom ovako: "Gospode, Bože Izraelov! Ti imaš prijestolje nad kerubinima. Ti si jedino Bog nad svima kraljevstvima na zemlji. Ti si onaj, koji je stvorio nebo i zemlju.

[16] Prigni, Gospode, uho svoje i čuj! Otvori, Gospode, oči svoje i vidi! Pripazi na riječi, što mi ih ovdje šalje Senaherib, da se naruga živomu Bogu!

[17] Istina je doduše, Gospode, da su kraljevi asirski opustošili narode i zemlje njihove

[18] I bogove njihove pobacali u oganj. Ali to i nijesu bili bogovi, nego djelo ruke čovječje, drvo i kamen. Zato ih se moglo uništiti.

[19] A sad, Gospode, Bože naš, izbavi nas iz ruke njegove, da spoznaju sva kraljevstva na zemlji, da si ti, Gospode, jedino Bog!"

[20] I posla Izaija, sin Amosov, Ezekiji ovu vijest: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Molitvu, koju si mi upravio radi Senaheriba, kralja asirskoga, uslišio sam.

[21] Ovu riječ izreče Gospod za njega: "Smije ti se, ruga ti se djevojka, kći Siona. Za tobom maše glavom kći Jerusalema.

[22] Koga si pogrdio i pohulio, proti kojemu si glas podigao i gore bacio oholi pogled? Proti Svecu Izraelovu!

[23] Pogrdio si preko poslanika svojih Gospoda. Ovako si mislio: "Šilom kola svojih popeo sam se na visoke gore, na vrhunac Libanona. Srušio sam visoke cedre, najljepše čemprese. Prodro sam sve do najvišeg vrhunca, u šume najbogatije njegove.

[24] Bunareve iskopao sam i mogao sam piti tuđu vodu; isušio sam stopama svojim sve rijeke egipatske.

[25] Zar nijesi još čuo? Odavno sam ja to spremio, od iskona sam to zasnovao, a sad puštam da se to zbude, da pretvoriš tvrde gradove u puste ruševine.

[26] Nemoćni zadrhtaše stanovnici njihovi i smetoše se, postadoše kao trava u polju i kao zelena travica, kao trava na krovu, kao zrno, što se osuši, prije nego dozori.

[27] Znam tvoje ustajanje i sjedenje, dobro poznam hodanje tvoje i dolaženje tvoje, i kako sada bjesniš na me.

[28] Jer bjesniš na me, i tvoja obijest dođe do ušiju mojih, zato ću brnjicu svoju metnuti na nozdrve tvoje i uzdu svoju u gubicu tvoju, pa te zatjerati natrag putem, kojim si došao.

[29] A ovo neka ti bude znak: ove će se godine jesti, što samo od sebe naraste, i druge godine, što opet samo od sebe naraste, a treće godine sijte i žanjite, sadite vinograde i uživajte plodove njihove!

[30] Štogod tada preostane od kuće Judine, potjerat će opet žile ozdo i donijeti plod ozgo.

[31] Jer će iz Jerusalema izaći ostatak, četa, što se spasila, iz gore Siona. Revnost Gospoda nad vojskama to će proizvesti.

[32] Zato ovako veli Gospod za kralja asirskoga: Neće provaliti u ovaj grad i neće ubaciti ovamo strijelu. Neće se primaći k njemu sa štitom, niti će iskopati opkop oko njega.

[33] Vratit će se putem, kojim je došao. Neće provaliti u ovaj grad! Tako glasi riječ Gospodnja.

[34] Branit ću ovaj grad i spasit ću ga zbog sebe i zbog svojega sluge Davida."

[35] Iste noći izađe anđeo Gospodnji i pobi u taboru asirskom sto i osamdeset i pet tisuća ljudi. Kad ustadoše ujutro, nađoše ih sve kao mrtve lešine.

[36] Odmah se podiže Senaherib, kralj asirski, i otide kući. Ostade u Ninivi,

[37] Kad se je jedanput klanjao u hramu svojega boga Nisroka, ubiše ga mačem njegovi sinovi Adramelek i Sareser. Tada pobjegoše u zemlju Ararat. Njegov sin Esar−Hadon postade kralj mjesto njega.

2 Kraljevima, glava 20

[1] U ono vrijeme razbolje se Ezekija na smrt. Prorok Izaija, sin Amosov, dođe k njemu i reče mu: "Ovako veli Gospod: Uredi svoju kuću; jer ćeš umrijeti i nećeš više ozdraviti!"

[2] Tada okrenu on svoje lice k zidu i upravi Gospodu ovu molitvu:

[3] "Ah, Gospode, spomeni se ipak, da sam hodio pred tobom u vjernosti i s nepodijeljenim srcem i da sam činio, što je tebi ugodno!" I udari Ezekija u glasan plač.

[4] A nije bio Izaija još ostavio srednje predvorje, i dođe mu riječ Gospodnja:

[5] "Vrati se i javi Ezekiji, knezu naroda mojega: "Ovako veli Gospod, Bog Davida, djeda tvojega: "Čuo sam molitvu tvoju i vidio suze tvoje. I eto, ozdravit ću te opet već preksutra ići ćeš u hram Gospodnji.

[6] Dodat ću ti vijeku petnaest godina. I izbavit ću tebe i ovaj grad iz ruku kralja asirskoga i branit ću ovaj grad zbog sebe i zbog svojega sluge Davida."

[7] Potom zapovjedi Izaija: "Donesite grudu smokava!" Donesoše je i staviše je na otok. I on ozdravi.

[8] Ezekija bio je upitao Izaiju: "Koji je znak za to, da će me Gospod ozdraviti i da ću preksutra moći otići u hram Gospodnji?"

[9] Izaija odgovori: "Ovo neka ti bude znak od Gospoda, da će Gospod ispuniti svoje obećanje, što ga je dao: "Hoćeš li da otide sjena za deset stepena naprijed ili za deset stepena natrag?"

[10] Ezekija odgovori: "Lako je sjeni da otide naprijed za deset stepena. Ne, sjena neka se vrati za deset stepena natrag!"

[11] I prorok Izaija zavapi Gospodu, i Gospod dade sjenu po stepenima, koju je već bio spustio na stepenicama Ahazovim, vratiti natrag za deset stepena.

[12] U ono vrijeme kralj babilonski Merodak Baladan, sin Baladanov, posla Ezekiji pismo s darovima. On je naime bio čuo, da je bolestan Ezekija.

[13] Ezekija se obradova tome i pokaza im sve skladište svoje, srebro i zlato, mirise i skupocjeno ulje, svu oružnicu svoju i sve, što se je nalazilo u riznicama. Ne osta ništa u palači njegovoj i u svemu području gospodstva njegova, da im ne pokaza Ezekija.

[14] I dođe prorok Izaija kralju Ezekiji i upita ga: "Što su htjeli ti ljudi i odakle su došli k tebi?" Ezekija odgovori: "Iz daleke zemlje došli su, iz Babilona."

[15] Onaj upita dalje: "Što su vidjeli u tvojoj palači" Ezekija reče: "Vidjeli su sve, što ima u mojoj palači. Nije ostalo ništa u riznicama mojim da im nijesam pokazao."

[16] Izaija reče Ezekiji: "Čuj riječ Gospodnju:

[17] Doći će vrijeme, kad će se odnijeti u Babilon sve, što se nalazi u palači tvojoj, što su skupljali oci tvoji do današnjega dana. Ništa neće preostati – tako govori Gospod –

[18] I od tvojih vlastitih sinova, što će ti se još roditi, uzet će neke, da vrše sobarske službe u palači kralja babilonskoga."

[19] Ezekija odgovori Izaiji: "Riječ Gospodnja, koju si mi navijestio, prava je", i pridoda: Neka bi ipak, dok ja živim, vladao mir i sigurnost!"

[20] Ostala povijest Ezekijina, sve pobjede njegove, i kako je načinio jezero i vodovod i doveo vodu u grad, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

[21] Kad je bio Ezekija počinuo kod otaca svojih, postade njegov sin Manaseh kralj mjesto njega.

2 Kraljevima, glava 21

[1] Dvanaest godina bilo je Manasehu, kad postade kralj, i vladao je pedeset i pet godina u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Hefsiba.

[2] On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, kad je nasljedovao grdobe naroda, koje je Gospod bio protjerao ispred sinova Izraelovih.

[3] Uzvisine, što ih je bio srušio njegov otac Ezekija, načini on opet, podiže žrtvenike baalu, dade postaviti kip aštarte, kao što je bio učinio kralj izraelski Ahab, klanjao se je svoj zvjezdanoj vojsci nebeskoj i njoj je služio.

[4] Dapače u hramu Gospodnjem, o kojem je bio objavio Gospod: "U Jerusalemu dat ću da stanuje ime moje" sagradi žrtvenike.

[5] Svoj zvjezdanoj vojsci nebeskoj podiže žrtvenike u obadva predvorja hrama Gospodnjega.

[6] Svojega vlastitog sina pusti da ide kroz oganj, vračao je i gatao je, i namjesti zaklinjače mrtvaca i gataoce. Tako je činio mnogo, što se nije dopadalo Gospodu, i dražio ga tako na gnjev.

[7] I sliku aštarte, što ju bio dao napraviti, postavi u hramu, za koji je bio Gospod obećao Davidu i njegovu sinu Salomonu: "Ovaj hram i Jerusalem, koji sam izabrao između svih plemena Izraelovih, učinit ću zauvijek stanom svojega imena.

[8] Neću više dati da se noge Izraelove maknu iz zemlje, koju dadoh ocima njihovim, ako samo budu pazili na to, da vjerno čine onako, kako sam im zapovjedio, i to točno po zakonu, što im ga je naložio moj sluga Mojsije."

[9] Ali oni ne poslušaše, i Manaseh zavede ih na to, da čine još gore negoli narodi, koje je bio uništio Gospod ispred sinova Izraelovih.

[10] Ovako je govorio Gospod preko sluga svojih, proroka:

11 "Jer je Manaseh, kralj Judin, činio te grdobe i još gore to činio, negoli su prije njega činili Amoreji, i jer je on i Judu zaveo svojim idolopoklonstvom,

12 Zato govori Gospod, Bog Izraelov: Zaista, ja ću pustiti da dođe nesreća na Jerusalem i na Judu, da će svima, koji to čuju, zujati obadva uha.

13 Rastegnut ću nad Jerusalemom uže samarijsko i mjerilo kuće Ahabove i zbrisat ću Jerusalem, kao što se zbriše zdjela, pa se tada preokrene.

14 Ostatak baštine svoje odbacit ću i dat ću je u ruke neprijateljima njihovim. Svima neprijateljima svojim postat će grabež i plijen,

15 Jer su činili, što mi se ne dopada, i gnjev su moj izazivali od dana, kad ostaviše oci njihovi Egipat, do današnjega dana."

16 I veoma mnogo nedužne krvi proli Manaseh, tako da napuni njom Jerusalem od jednoga kraja do drugoga. Osim toga ogriješio se je time, što zavede Judu, da čini, što se nije dopadalo Gospodu.

17 Ostala povijest Manasehova, sva djela njegova i grijehi, što ih počini, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

18 Kad je Manaseh bio počinuo kod otaca svojih, bi pokopan u vrtu palače svoje, u vrtu Uzinu. Njegov sin Amon postade kralj mjesto njega.

19 Dvadeset i dvije godine imao je Amon, kad postade kralj, i vladao je dvije godine u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Mešulemet i bila je kći Harusova iz Jotbe.

20 On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, kao što je bio činio njegov otac Manaseh.

21 Hodio je posve putem, kojim je bio išao otac njegov, služio je idolima, kojima je bio služio otac njegov, i klanjao se je njima.

22 On ostavi Gospoda, Boga otaca svojih, i nije hodio putem Gospodnjim.

23 Jednoga dana pobuniše se proti Amonu sluge njegove i ubiše kralja u palači njegovoj.

[24] A narod pobi sve, koji su se bili pobunili proti kralju Amonu. Njegova sina Josiju podiže narod za kralja na njegovo mjesto.

[25] Ostala povijest Amonova i djela njegova, to stoji zapisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

[26] Pokopaše ga u njegovoj grobnici u vrtu Uzinu, i njegov sin Josija postade kralj mjesto njega.

2 Kraljevima, glava 22

[1] Josija je imao osam godina, kad postade kralj. Vladao je trideset i jednu godinu u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Jedida i bila je kći Adajina iz Boskata.

[2] Činio je, što se je dopadalo Gospodu, i hodio je posve putem svojega djeda Davida. Ne odstupi od toga ni nalijevo ni nadesno.

[3] U osamnaestoj godini kraljevanja Josijina posla kralj pisara Šafana, sina Azalijina, sina Mešulamova, u hram Gospodnji s ovim naputkom:

[4] "Idi gore k velikom svećeniku Hilkiji! Neka pripravi novce, što su bili doneseni u hram Gospodnji, i što su ga nakupili od naroda vratari!

[5] Neka ih uruči poslovođama, koji su postavljeni kao nadglednici kod hrama Gospodnjega! Ovi neka isplate poslenike, koji su zaposleni oko hrama Gospodnjega, da se popravi što je trošno na hramu,

[6] Drvodjelje, graditelje i zidare, i da se kupuje drvo i kamen lomljenjak za popravak hrama.

[7] Ali da im se ne traže računi od novaca, što im se dadnu, jer oni rade vjerno i točno."

[8] Tada izvijesti veliki svećenik Hilkija pisara Šafana: "Nađoh zakonik u hramu Gospodnjem." Hilkija predade knjigu pisaru Šafanu, i on je pročita.

[9] Tada otide pisar Šafan kralju i podnese kralju ovaj izvještaj: "Sluge tvoje pokupiše novce, što se nađoše u hramu i uručiše ih poslovođama, koji su namješteni kod hrama Gospodnjega."

[10] Ujedno javi pisar Šafan kralju: "Svećenik Hilkija dade mi knjigu," i Šafan je pročita kralju.

[11] Kad je kralj čuo sadržaj zakona, razdrije haljine svoje.

[12] Tada kralj dade sljedeći naputak svećeniku Hilkiji, Ahikamu, sinu Šafanovu, Akboru, sinu Mikinu, pisaru Šafanu i Asaji slugi kraljevu:

[13] "Idite, upitajte Gospoda za me, za narod i za svega Judu o sadržaju ove knjige, što se je našla, jer je velik gnjev Gospodnji, koji se je raspalio proti nama zato, što oci naši nijesu slušali propise ove knjige, da čine sve ono, što u njoj stoji napisano!"

[14] I tako otide svećenik Hilkija s Ahikamom, Akborom, Šafanom i Asajom k proročici Huldi, ženi Šaluma, sina Tikvina, sina Harhasova, koja je stanovala u drugoj četvrti u Jerusalemu, i upitaše je.

[15] Ona im dade ovaj odgovor: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Kažite čovjeku, koji vas posla k meni:

[16] Ovako veli Gospod: Pustit ću zlo na ovo mjesto i na stanovnike njegove, sav sadržaj ove knjige, koju je pročitao kralj Judin.

[17] Zato, jer su me ostavili i prinosili kad drugim bogovima, da me draže svim djelima ruku svojih, moj će se gnjev raspaliti proti ovomu mjestu i neće se ugasiti.

[18] A kralju Judinu, koji vas posla, da upitate Gospoda, javite ovo: Ovako veli Gospod, Bog Izraelov, za sve riječi, koje si čuo:

[19] Jer je srce tvoje bilo ponizno i ti si se prignuo pred Gospodom, kad si čuo, što sam zaprijetio ovomu mjestu i stanovnicima njegovim, da će naime biti predmet užasa i prokletstva, i jer si razderao haljine svoje i plakao preda mnom, zato sam i ja uslišio tebe, govori Gospod.

[20] Zato ćeš, kad te priberem k ocima tvojim, u miru biti stavljen u grob svoj. Oči tvoje neće gledati svu tu nesreću, koju ću pustiti na ovo mjesto." I rekoše tako kralju.

2 Kraljevima, glava 23

[1] Tada posla kralj glasnike, i oni skupiše kod njega sve starješine Judine i jerusalemske.

2 Kralj otide u hram Gospodnji i s njim svi ljudi iz zemlje Judine i svi stanovnici Jerusalema, i svećenici i proroci, sav narod, veliko i malo. Tamo im pročita sav sadržaj knjige zavjetne, koja je bila nađena u hramu Gospodnjem.

3 Potom kralj stupi na sjedište svoje i učini zavjet pred Gospodom, da će oni ići za Gospodom i držati njegove zapovijedi, njegove odredbe i njegove zakone, svim srcem i svom dušom, da tako udovolje propisima ovoga zavjeta, što su bili napisani u ovoj knjizi. I sav narod pristade na zavjet.

4 Tada zapovjedi kralj velikom svećeniku Hilkiji i svećenicima drugoga reda i vratarima, da iznesu iz hrama Gospodnjega sve posuđe, što je bilo načinjeno za baala i aštartu i svu zvjezdanu vojsku nebesku. On ga dade spaliti izvan Jerusalema na zemljištima na Kidronu i pepeo od njega odnijeti u Betel.

5 I odstrani svećenike idolske, koje su bili postavili kraljevi Judini i koji su kadili na visinama u gradovima Judinim i u okolici Jerusalema, tako i one, koji su kadili baalu, suncu i mjesecu, slikama životinjskim i svoj vojsci nebeskoj,

6 I idol aštartu dade iznijeti iz hrama Gospodnjega van pred Jerusalem u dolinu kidronsku i spaliti je u dolini kidronskoj, u prah je satrti i prah od nje baciti u grobove prostoga naroda.

7 I stanove bludnica u hramu Gospodnjem, u kojima su žene tkale haljine za aštartu, dade porušiti.

8 Nadalje dade dovesti iz gradova Judinih sve svećenike, oskvrniti uzvisine, gdje su bili kadili svećenici, od Gebe do Beeršebe. Dalje dade porušiti uzvisine, što su bile na ulazu pred vratima gradskog zapovjednika Jošue s lijeve strane, kad se dođe k vratima gradskim.

9 Ali svećenici onih visina nijesu smjeli uzaći na žrtvenik Gospodnji u Jerusalemu, nego samo jesti nekvasne kruhove među braćom svojom u službi.

10 I Tofet u dolini sinova Hinomovih proglasi nečistim, da više nitko ne bi dao sinu svojemu ići kroz oganj u čast Moleku.

11 Onda dade odstraniti konje, koje su bili postavili kraljevi Judini u čast suncu na ulazu u hram Gospodnji kod stanice sobara Natan–Meleka, i spali sunčana kola u ognju.

12 Žrtvenike na krovu gornje sobe Ahazove, koje su bili podigli kraljevi Judini, i žrtvenike, što ih je bio sazidao Manaseh u obadva predvorja hrama Gospodnjega, dade kralj razrušitl, ukloniti i ruševine baciti u dolinu kidronsku.

13 Uzvisine istočno od Jerusalema, južno od Gore spoticanja, dade kralj oskvrniti. Salomon, kralj Izraelov, bio ih je dao podići aštarti, gadu sidonskomu, Kemošu, gadu moapskomu i Milkomu, gadu sinova Amonovih.

14 On dade likove razbiti, aštarte sasjeći i mjesto njihovo napuniti kostima ljudskim.

15 I žrtvenik u Betelu, visinu, koju je bio podigao Jeroboam, sin Nebatov, koji navede na grijeh Izraela, i taj žrtvenik, tu visinu dade srušiti. On dade uzvisine popaliti, u prah satrti i aštartu spaliti.

16 Kad se obazre Josija i tamo na gori vidje grobove, posla onamo i dade iz grobova kosti uzeti, na žrtveniku spaliti i tako ga oskvrniti po riječi Gospodnjoj, koju je bio izrekao čovjek Božji, koji unaprijed reče ove stvari.

17 Kad on upita: "Kakav je ono grobni spomenik, što ga vidim tamo?", odgovoriše mu građani: "Ono je grob čovjeka Božjega, koji dođe iz Jude i unaprijed reče one stvari, što si ih sad učinio na žrtveniku u Betelu."

18 On zapovjedi: "Pustite ga da počiva! Nitko da mu ne kreće kosti!" I tako ostaviše netaknute kosti njegove s kostima onoga proroka, koji je bio došao iz Samarije.

19 I sve hramove visina u gradovima Samarije, što su ih bili podigli kraljevi Izraelovi, da draže Gospoda, ukloni Josija i učini s njim posve onako, kako je bio učinio u Betelu.

20 A sve svećenike visina, što su bill onuda, dade poklati na žrtvenicima i spaliti kosti ljudske na njima. Tada se vrati u Jerusalem.

21 Tada zapovjedi kralj svemu narodu: "Svetkujte u čast Gospodu, Bogu svojemu, blagdan Pashe onako, kako stoji napisano u ovoj knjizi zavjetnoj!"

22 Jer takav blagdan Pashe nije bio više svetkovan od dana sudaca, koji su sudili Izraelu, i za sve vrijeme kraljeva Izraelovih i Judinih.

23 Istom u osamnaestoj godini kralja Josije svetkovao se je ovaj blagdan Pashe u čast Gospodu u Jerusalemu.

24 I zaklinjače mrtvaca i vračare, terafime i idole, uopće sve gadove idolske, što su se vidjeli u zemlji Judinoj i u Jerusalemu, uništi Josija, da izvrši propise zakona, što su bili napisani u knjizi, koju je bio našao svećenik Hilkija u hramu Gospodnjem,

25 Nije bilo prije njega takvoga kralja, koji bi se bio obratio Gospodu tako svim srcem, svom dušom i svom snagom, posve po zakonu Mojsijevu. I poslije njega nije bilo njemu jednaka.

26 Ipak ne odustade Gospod od svojega silnog i žestokog gnjeva, kojim se je bio proti Judi raspalio zbog svih izazova, kojim ga je bio dražio Manaseh.

27 Gospod je bio preduzeo sebi: "Odbacit ću i Judu od lica svojega, kao što sam odbacio Izraela, i grad ću ovaj odbaciti, koji sam bio izabrao, Jerusalem, i hram, za koji sam rekao, da će tamo moje ime imati svoj stan."

28 Ostala povijest Josijina i sve, što je preduzeo, stoji napisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

29 U ono vrijeme izađe faraon Neko, kralj egipatski, na kralja asirskoga k riječi Eufratu. Kralj Josija izađe preda njega. A on ga rani smrtno kod Megida, čim ga je bio ugledao.

30 Sluge njegove odvezoše ga mrtva iz Megida u Jerusalem, gdje ga pokopaše u njegovoj grobnici. A narod zemlje uze Joahaza, sina Josijina, dade ga pomazati i učini ga kraljem mjesto oca njegova.

31 Joahaz je imao dvadeset i tri godine, kad postade kralj, i vladao je tri mjeseca u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Hamutala i bila je kći Jeremijina iz Libne.

32 On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, posve kako su činili oci njegovi.

33 Faraon Neko dade ga zatvoriti u Ribli u zemlji Hamatu, da ne bude dulje kralj u Jerusalemu, i nametnu zemlji globu od što talenata srebra i jedan talenat zlata.

34 Tada postavi faraon Neko kraljem Elijakima, sina Josijina, na mjesto njegova oca Josije i promijeni mu ime u Jojakim. A Joahaza uze sa sobom Tako dođe ovaj u Egipat i umrije ondje.

35 Jojakim dade srebro i zlato faraonu. A morade zemlji nametnuti porez, da mogne dati novce po zahtjevu faraonovu. Kako je svaki bio cijenjen, utjerivao je od naroda

zemlje srebro i zlato, da preda faraonu Neku.

36 Jojakimu je bilo dvadeset i pet godina, kad postade kralj i vladao je jedanaest godina u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Zebida i bila je kći Pedajina iz Rume.

37 On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, posve kako su bili činili oci njegovi.

2 Kraljevima, glava 24

1 Za njegova vremena dođe Nebukadnezar, kralj babilonski. Jojakim mu postade podložan za tri godine. Potom otpade opet od njega.

2 Gospod posla proti njemu čete kaldejske, sirijske, moapske i čete sinova Amonovih. Posla ih proti Judi, da ga potru po prijetnji Gospodnjoj, koju je bio dao objaviti preko svojih sluga, proroka.

3 Samo po naredbi Gospodnjoj pade to na Judu, da ga odbaci od lica svojega zbog grijeha Manasehovih, zbog svega onoga, što je taj bio učinio.

4 I nedužnu krv, što ju je bio prolio, i što je Jerusalem upravo bio napunio nedužne krvi, to mu ne htjede Gospod oprostiti.

5 Ostala povijest Jojakimova i sve, što je preduzimao, stoji napisano u knjizi povijesti kraljeva Judinih.

6 Kad je Jojakim bio počinuo kod otaca svojih, postade njegov sin Jojakin kralj mjesto njega.

7 Kralj egipatski ne izađe više iz zemlje svoje, jer je bio kralj babilonski osvojio sve, što je pripadalo kralju egipatskomu, od potoka egipatskoga do Eufrata.

8 Jojakin je imao osamnaest godina kad Postade kralj, i vladao je tri mjeseca u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Nehušta i bila je kći Elnatanova iz Jerusalema.

9 On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, posve kao što je bio činio otac njegov.

10 U ono vrijeme dođoše vojskovođe Nebukadnezara, kralja babilonskoga, proti Jerusalemu, i grad bi opkoljen.

11 Kad onda još Nebukadnezar, kralj babilonski, dođe proti gradu, dok su ga opsjedale vojskovođe njegove,

12 Izađe Jojakin, kralj Judin, kralju babilonskomu, on s materom svojom, s dvorskim činovnicima svojim, s knezovima i dvoranima svojim. Kralj babilonski zarobi ga u osmoj godini svojega kraljevanja.

13 On dade sve blago hrama Gospodnjega i blago palače kraljevske odatle odnijeti i sve zlatno posuđe porazbijati, što ga je bio dao načiniti Salomon, kralj izraelski, u hramu Gospodnjem po zapovijedi Gospodnjoj.

14 Zarobi i odvede sav Jerusalem, sve knezove i sve valjane ratnike, deset tisuća zarobljenika, usto sve kovače i bravare. Samo još preostade siromašni narod zemlje.

15 Zarobi i u Babilon odvede i Jojakina, tako isto mater kraljevu, žene kraljeve, dvorane njegove i glavare zemaljske odvede u ropstvo iz Jerusalema u Babilon;

16 Usto sve valjane ratnik, na broj sedam tisuća, i kovače i bravare, tisuću ljudi, sve valjane ratnike ljude. Njih odvede kralj babilonski u Babilon u ropstvo.

17 Mataniju, strica njegova, postavi kralj babilonski kraljem na mjesto njegovo i dade mu ime Zedekija.

18 Zedekija imao je dvadeset i jednu godinu, kad postade kralj. Vladao je jedanaest godina u Jerusalemu Njegova mati zvala se je Hamutala i bila je kći Jeremijina iz Libne.

19 On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, posve kao što je činio Jojakim.

20 Jer zbog gnjeva Gospodnjega dođe s Jerusalemom i Judom tako daleko, da ih odbaci od lica svojega Zedekija otpade od kralja babilonskoga.

2 Kraljevima, glava 25

1 U devetoj godini njegova vladanja, u desetom mjesecu, desetoga dana u mjesecu, pođe Nebukadnezar, kralj babilonski, sa svojom cijelom vojskom proti Jerusalemu i opkoli ga. Načiniše opkope oko njega.

2 Grad ostade opkoljen do jedanaeste godine kraljevanja Zedekijina.

3 Devetoga dana u mjesecu bila je glad u gradu postala tako teška, da narod zemlje nije više imao što jesti.

4 Tada zid gradski bi provaljen, i vojnici svi pobjegoše noću na vrata između dva zida uz vrt kraljev, a Kaldejci su držali grad opkoljen. A kralj okrenu prema ravnici jordanskoj.

5 Ali čete kaldejske potjeraše kralja i stigoše ga u polju jerihonskom, izakako ga je bila ostavila sva vojska njegova i razbježala se.

6 Uhvatiše kralja i dovedoše ga kralju babilonskomu u Riblu. Taj mu izreče presudu.

7 Sinove Zedekijine poklaše na njegove oči, Zedekiju on oslijepi i stavi ga u okove. Tako ga odvedoše u Babilon.

8 Sedmoga dana petoga mjeseca, to jest u devetnaestoj godini kraljevanja Nebukadnezara, kralja babilonskoga, dođe u Jerusalem Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, sluga kralja babilonskoga,

9 I popali hram Gospodnji i palaču kraljevsku i sve kuće u Jerusalemu. Sve znamenitije zgrade dade popaliti.

10 Zidove su razaraše sve čete kaldejske, što su stajale pod zapovjednikom tjelesne straže.

11 Tada Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, odvede u Babilon ostatak naroda, što je još bio preostao u gradu, tako isto prebjege, što su bili prebjegli kralju babilonskom, i ostatak zanatlija.

12 Od malih ljudi u zemlji ostavi zapovjednik tjelesne straže jedan dio kao vinogradare i seljake.

13 Stupove mjedene u hramu Gospodnjem, podnožja i more mjedeno u hramu Gospodnjem razbiše Kaldejci i mjed od njih uzeše sa sobom u Babilon.

14 I lonce, lopate, noževe, vrčeve, sve posuđe mjedeno, kojim se obavljala služba, uzeše sa sobom.

15 I tavice i škropionice, što su bile ili posve od zlata ili posve od srebra, uze sebi zapovjednik tjelesne straže.

[16] Obadva stupa, jedno more i podnožja, što ih je Salomon bio dao načiniti za hram Gospodnji, mjedi svega toga posuđa nije bilo mjere.

[17] Jedan stup bio je visok osamnaest lakata. Odozgo na njemu bilo je oglavlje mjedeno. Oglavlje bilo je visoko tri lakta. Pletenice sa šipcima ovijalo se okolo oglavlja, sve od mjedi. Isto tako bio je i drugi stup s pletenicom.

[18] Zapovjednik tjelesne straže uze sa sobom velikoga svećenika Seraju i drugog svećenika Sefaniju i tri vratara.

[19] Dalje uze iz grada jednoga dvoranina, koji je bio nad vojnicima, i pet ljudi iz bliže okoline kraljeve, koji se nađoše u gradu, onda pisara vojnog zapovjednika, koji je popisivao narod u zemlji za vojnu službu, i šezdeset ljudi iz naroda zemlje, koji se nađoše u gradu.

[20] Ove dakle uze Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, i odvede ih u Riblu kralju babilonskomu.

[21] A kralj babilonski dade ih pogubiti u Ribli u zemlji Hamatu. Tako on odvede Judu iz zavičajne zemlje njegove.

[22] Nad narodom, koji je bio ostao u zemlji Judinoj, i koji ostavi Nebukadnezar, kralj babilonski, postavi on Gedaliju, sina Ahikamova, unuka Šafanova.

[23] I kad čuše vojni zapovjednici i ljudi njihovi, da je kralj babilonski postavio Gedaliju, dođoše sa svojim ljudima Gedaliji u Mispu: Išmael, sin Netanijin, Johanan, sin Kareahov, Seraja, sin Tanhumetov iz Netofe, i Jaazanija, sin Maakatov.

[24] Gedalija se zakle njima i ljudima njihovim i reče im: "Ne bojte se Kaldejaca; ostanite u zemlji i budite podložni kralju babilonskomu! Onda će vam biti dobro!"

[25] Ali u sedmom mjesecu dođe Išmael, sin Netanijin, unuk Elišamin, roda kraljevskoga, i deset ljudi s njim. Oni ubiše Gedaliju s Judejcima i Kaldejcima, što su bili s njim u Mispi.

[26] Tada se podiže sav narod, malo i veliko, s vojnim zapovjednicima i otide u Egipat, jer se pobojaše Kaldeja.

[27] U trideset sedmoj godini, otkako se odvede Jojakin, kralj Judin, u dvanaestom mjesecu, dvadeset sedmoga dana u mjesecu Evil−Merodak, kralj babilonski, u godini

svojega nastupa vlade pomilova Jojakina, kralja Judina, i izvadi ga iz tamnice.

28 On se razgovori prijateljski s njim i namjesti mu prijestolje više prijestolja drugih kraljeva, koji se nađoše kod njega u Babilonu.

29 Smio je skinuti sa sebe haljine tamničke i svagda kod njega jesti, dokle je živio.

30 Njegovo uzdržavanje, što je bilo trajno, davalo mu se od kralja iz dana u dan, dokle je god živio.

Prva knjiga Ljetopisa

1 Ljetopisa, glava 1

1 Adam, Set, Enoš,

2 Kainan, Mahalalel, Jared,

3 Henok, Metuselah, Lamek,

4 Noa, Šem, Ham i Jafet,

5 Sinovi Jafetovi jesu Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Mešek i Tiras.

6 Sinovi Gomerovi jesu Aškenaz, Rifat i Togarma.

7 Sinovi Javanovi jesu Eliša i Taršiš, Kitimi i Dodanimi,

8 Sinovi Hamovi jesu Kuš, Mizraim, Put i Kanaan.

9 Sinovi Kušovi jesu Saba, Havila, Sabta, Raama i Sabteka. Sinovi Raamini jesu Šeba i Dedan.

10 Kušu se rodi Nimroda, Ovaj je bio prvi vladar na zemlji.

11 Od Mizraima vuku lozu Ludimi, Anamimi, Lehabimi, Neftuhimi,

12 Patrusimi, Kasluhimi, od kojih proizađoše Filisteji, i Kaftorimi.

13 Od Kanaana vuku lozu Sidon, prvorođenac njegov, i Hiteji,

14 Onda Jebuseji, Amoreji i Girgašeji,

15 Hiveji, Arkeji i Sineji,

16 Arvadeji, Semareji i Hamateji,

17 Sinovi Šemovi jesu Elam, Ašur, Arfaksad, Lud, Aram, Us, Hul, Geter i Mešek.

18 Arfaksadu se rodi Šelah, a Šelahu se rodi Eber.

19 Eberu se rodiše dva sina, jedan se zvao Peleg; jer se u njegovo vrijeme razdijeli
čovječanstvo. Brat njegov zvao se Joktan.

20 Od Joktana vuku lozu Almodad, Šelef, Hasarmavet i Jerah,

21 Hadoram, Uzal, i Dikla,

22 Ebal, Abimael i Šeba,

23 Ofir, Havila i Jobab. Svi ovi sinovi su Joktanovi.

24 Šem, Arfaksad, Sale,

25 Eber, Peleg, Reu,

26 Serug, Nahor, Tare,

27 Abram, to jest Abraham.

28 Sinovi Abrahamovi jesu Izak i Išmael.

29 Ovo je rodovnik njihov: "Prvorođenac Išmaelov Nabajot, dalje Kedar, Adbeel,
Mibsam,

30 Mišma, Duma, Masa, Hadad, Tema,

31 Jetur, Nafiš i Kedma. To su sinovi Išmaelovi.

32 Sinovi Keture, inoče Abrahamove: "Ona rodi Zimrana, Jokšana, Medana, Midjana,
Jišbaka i Šuaha. Sinovi Jokšanovi jesu Šeba i Dedan.

33 Sinovi Midjanovi jesu Efa, Efer, Henok, Abida i Eldaa. Ti su svi potomci Keturini.

34 Abrahamu se rodi Izak, Sinovi Izakovi jesu Ezav i Izrael.

35 Sinovi Ezavovi jesu Elifaz, Reuel, Jeuš, Jalam i Korah.

36 Sinovi Elifazovi jesu Teman, Omar, Sefi, Gatan, Kenaz, Timna i Amalek.

37 Sinovi Reuelovi jesu Nahat, Zerah, Šamah i Mizah.

38 Sinovi Seirovi jesu Lotan, Šobal, Sibeon, Ana, Dišon, Ezer i Dišan.

39 Sinovi Lotanovi jesu Hori i Homam; Lotanova sestra bila je Timna.

40 Sinovi Šobalovi jesu Alian, Manahat, Ebal, Šefi i Onam. Sinovi Sibeonovi jesu Aja i Ana.

41 Sin Anin jest Dišon. Sinovi Dišonovi jesu Hamram, Ešban, Jitran i Keran.

42 Sinovi Ezerovi jesu Bilhan, Zaavan i Jakan. Sinovi Dišanovi jesu Uz i Aran,

43 Slijede kraljevi, koji su vladali u zemlji edomskoj, prije nego zavlada kralj Izraelaca: Bela, sin Beorov; njegov stolni grad zvao se je Dinhaba,

44 Kad umrije Bela, postade kralj mjesto njega Jobab, sin Zerahov iz Bosre.

45 Kad umrije Jobab, postade kralj mjesto njega Hušam iz zemlje Temanićana.

46 Kad umrije Hušam, postade kraj mjesto njega Hadad, sin Bedadov, koji pobi Midjance na visoravni moapskoj; njegov stolni grad zvao se je Avit.

47 Kad umrije Hadad, postade kralj mjesto njega Samla iz Masreke.

48 Kad umrije Samla, postade kralj mjesto njega Saul iz Rehobota na Rijeci.

49 Kad umrije Saul, postade kralj mjesto njega Baal−Hanan, sin Akborov.

50 Kad umrije Baal−Hanan, postade kralj mjesto njega Hadad; njegov stolni grad zvao se je Pai; njegova žena Mehetabela; ona je bila kći Matrede, kćeri Mezahabove

51 Kad umrije Hadad, bili su knezovi u Edomu: knez Tamna, knez Alva, knez Jetet,

52 Knez Oholibama, knez Ela, knez Pinon,

53 Knez Kenaz, knez Teman, knez Mibsar,

54 Knez Magdiel i knez Hiram. To su knezovi Edoma.

1 Ljetopisa, glava 2

1 Ovo su sinovi Izraelovi Ruben, Simeon, Levi, Juda, Isakar, Zebulun,

2 Dan, Josip, Benjamin, Naftali, Gad i Ašer,

3 Sinovi Judini jesu Er, Onan i Šelah, Ova mu se trojica rodiše od kćeri Šuine, Kananejke. Ali Er, prvorođenac Judin, bio je nevaljao pred Gospodom, te ga ubi.

4 Njegova snaha Tamara rodi mu Peresa i Zeraha. Svega pet bilo je sinova Judinih.

5 Sinovi Peresovi jesu Hesron i Hamul.

6 Sinovi Zerahovi jesu Zimri, Etan, Heman, Kalkol i Dara, Svega pet.

7 Sin Karmijev jest Akar, koji Izraela baci u nesreću, kad se ogriješi ukravši stvari proklete.

8 Sin Etanov jest Azarija.

9 Sinovi Hesronovi, što mu se rodiše, jesu Jerahmeel, Ram i Kelubaj.

10 Ramu se rodi Aminadab, a Aminadabu se rodi Nahšon, kneza sinova Judinih.

11 Nahšonu se rodi Salmon, a Salmonu se rodi Boaz.

12 Boazu se rodi Obed, a Obedu se rodi Jesej.

13 Jeseju se rodi prvorođenac svoj Eliaba, drugoga svojega sina Abinadaba, svojega trećega Šimeu,

14 Svojega četvrtoga Netanela, svojega petoga Radaja,

15 Svojega šestoga Osema i svojega sedmoga Davida

16 Njihove sestre bile su Seruja i Abigaila. Sinovi Serujini jesu Abišaj, Joab i Asahel, trojica.

17 Abigaila rodi Amasu, Otac Amasin bio je Išmaelac Jeter.

18 Kaleb, sin Hesronov, rodi s Azubom, ženom svojom, i s Jeriotom sinove; ovo su
sinovi njihovi: "Ješer, Šobab i Ardon.

19 Kad umrije Azuba, Kaleb se oženi Efratu. Ova mu rodi Hura.

20 Huriu se rodi Uri, a Uriu se rodi Bezaleel.

21 Potom je imao Hesron odnose s kćerju Makira, oca Gileadova. On se oženi njom,
kad mu je bilo šezdeset godina. Ona mu rodi Seguba.

22 Segubu se rodi Jair. Ovaj je imao dvadeset i tri grada u zemlji Gileadu.

23 Gešureji i Sirijci oduzeše im šatorska sela Jairova, Kenat i mjesta njegova, šezdeset
gradova. To su sve sinovi Makira, oca Gileadova.

24 Poslije smrti Hesronove u Kaleb Efrati, Hesronova žena bila je Abija. Ona mu rodi
Ašura, oca Tekoina.

25 Sinovi Jerahmeela, prvorođenca Hesronova, bili su: prvorođenac Ram, pa Buna,
Oren, Osem i Ahija.

26 Jerahmeel je imao još drugu ženu po imenu Atara. Ona je bila mati Onamova.

27 Sinovi Rama, prvorođenca Jerahmeelova, bili su Maas, Jamin i Eker.

28 Sinovi Onamovi bili su Šamaj i Jada, sinovi Šamajevi Nadab i Abišur.

29 Žena Abišurova zvala se je Abihaila. Ona mu rodi Ahbana i Molida.

30 Sinovi Nadabovi jesu Seled i Apaim. Seled umrije bez djece.

31 Sin Apaimov bio je Iši, od Išea Šešan, od Šešana Ahlaj,

32 Sinovi Jade, brata Šamajeva, jesu Jeter i Jonatan. I Jeter umrije bez djece.

33 Sinovi Jonatanovi jesu Pelet i Ziza. To su potomci Jerahmeelovi.

34 Šešan nije imao sinova, nego samo kćeri. A imao je Šešan roba egipatskoga po
imenu Jarhu.

35 I dade Šešan robu svojemu Jarhi kćer svoju za ženu. Ona mu rodi Ataja.

36 Ataju se rodi Natan, i Natanu se rodi Zabad.

37 Zabadu se rodi Eflal, Eflalu se rodi Obed.

38 Obedu se rodi Jehua, i Jehui se rodi Azarija.

39 Azariji se rodi Heles, Helesu se rodi Elas,

40 Eleasa se rodi Sismaj, i Sismaju se rodi Šalum.

41 Šalumu se rodi Jekamja, i Jekamji se rodi Elišam.

42 Potomci Kaleba, brata Jerahmeelova, jesu njegov prvorođenac Meša, to jest otac
Zifov, i sinovi Mareše, oca Hebronova.

43 Sinovi Hebronovi jesu Korah, Tapuah, Rekem i Šema.

44 Šamaj se rodi Raham, oca Jorkoamova, i Rekemu se rodi Šamaj.

45 Sin Šamajev bio je Maon, i Maon bio je otac Bet−Surov.

46 Kalebova inoča Efa rodi Harana; Mozu i Gazeza. Haranu se rodi Gazez.

47 Sinovi Johdajevi jesu Regem, Jotam, Gešan, Pelet, Efa i Šaaf.

48 Kalebova inoča Maaka rodi Šebera i Tirhanu.

49 Ona rodi Šaafa, oca Madmanina, Ševu, oca Makbenina, i oca Gibee. Kalebova
sestra bila je Aksa.

50 Ovo su potomci Kalebovi: sinovi Hura, prvorođenca Efratina, Šobal, otac
Kirjat−Jearima,

51 Salma, otac Betlehema, i Haref, otac Bet−Gadera.

[52] Šobal, otac Kirjat–Jearima, imao je za sinove Haroeha i polovicu Manuhoteja,

[53] Porodice Kirjat–Jearima, Jitreje, Puteje, Šumateje i Mišrateje. Od ovih vuku lozu Zoratateji i Eštaolateji.

[54] Sinovi Salmini jesu Betlehem i Netofaćani, Atrot–Bet–Joab i polovina Manahaćana, Zorateji,

[55] Porodice književnika, što stanuju u Jabezu, Tiraćani, Šimeaćani i Sukaćani. To su Keneji, što su potekli od Hamata, oca doma Rekabova.

1 Ljetopisa, glava 3

[1] Ovo su bili sinovi Davidovi, što su mu se bili rodili u Hebronu: prvorođenac Amnon od Ahinoame iz Jezreela, drugi Daniel od Abigaile is Karmela,

[2] Treći Absalom, sin Maake, kćeri kralja Talmaja od Gešura, četvrti Adonija, sin Hagitin,

[3] Peti Šefatija od Abitale, šesti Jitream od njegove žene Egle.

[4] Šest mu se rodi u Hebronu. Ovdje je vladao sedam godina i šest mjeseci. Onda je vladao trideset i tri godine u Jerusalemu.

[5] U Jerusalemu rodiše mu se ovi: Šimea, Šobab, Natan i Salomon, četiri od Batšebe, kćeri Amielove,

[6] Nadalje Ibhar, Elišama, Elifelet,

[7] Nogah, Nefeg i Jafija,

[8] Elišama, Eliada, Elifelet, devet.

[9] To su svi sinovi Davidovi, osim sinova od inoča njegovih. Tamara je bila sestra njihova.

[10] Sin Salomonov bio je Roboam. Njegov je sin bio Abija, a njegov sin Asa, a njegov sin Jošafat,

[11] A njegov sin Joram, a njegov sin Ahazija, a njegov sin Joaš,

[12] A njegov sin Amazija, a njegov sin Azarija, a njegov sin Jotam,

[13] A njegov sin Ahaz, a njegov sin Ezekija, a njegov sin Manaseh,

[14] A njegov sin Amon, a njegov sin Josija,

[15] Sinovi Josijini jesu prvorođenac Johanan, drugi Jojakim, treći Zedekija, četvrti Šalum.

[16] Sinovi Jojakimovi jesu njegov sin Jehonija, i njegov sin Zedekija.

[17] Sinovi Jekonije, Zasužnjenoga, jesu njegov Asir, njegov sin Šealtiel,

[18] Malkiram, Pedaja, Šenasar, Jekamja, Hošama i Nedabija.

[19] Sinovi Pedajini jesu Zerubabel i Šimej. Sinovi Zerubabelovi jesu Mešulam i Hananija; Šelomita bila je sestra njihova;

[20] Nadalje Hašuba, Ohel, Berekija, Hasadja, Jušab−Hesed, njih pet.

[21] Sinovi Hananijini jesu Pelatja i Ješaja, sinovi Refajini, sinovi Arnanovi, sinovi Obadijini, sinovi Šekanijini.

[22] Sin Šekanijin jest Šemaja, sinovi Šemajini jesu Hatuš, Jigal, Barijah, Nearja i Šafat, njih šest.

[23] Sinovi Nearjini jesu Elioenaj, Ezekija i Azrikam, njih trojica.

[24] Sinovi Elioenajevi jesu Hodavja, Elijašib, Pelaja, Akub, Johanan, Delaja i Anani, njih sedmorica.

1 Ljetopisa, glava 4

[1] Sinovi Judini jesu Peres, Hesron, Karmi, Hur i Šobal.

[2] Raji, sinu Šobalovu rodi se Jahat, a Jahatu se rodi Ahumaja i Lahada. To su porodice Zoratejaca.

[3] Ovo su od oca Etama: Jezreel, Išma i Idbaš. Sestra se njihova zvala Haslelponija.

[4] Penuel je bio otac Gedoru, i Ezer otac Hušin. To su sinovi Hura, prvorođenca Efrate, oca Betlehema.

[5] Ašur, otac Tekoe, imao je dvije žene, Helahu i Naarahu.

[6] Naaraha mu rodi Ahuzama, Hefera, Temenija i Ahaštara; to su sinovi Naarahini.

[7] Sinovi Halahini jesu Zeret, Zohar i Etnan.

[8] Kosu se rodi Anuba i Zobeba i porodice Aharhela, sina Harumova,

[9] Jabez je bio ugledniji od svoje braće. Njegova mati nadjenu mu ime Jabez, kad reče: "Rodila ga s bolom."

[10] Jabez prizva Boga Izraelova i reče: "Ako me blagosloviš i raširiš područje moje, pomogneš mi i milostiv me očuvaš od zla, da me ne stigne bol." I Bog usliši molbu njegovu.

[11] Kelubovu, bratu Šuhinu, se rodi Mehira, ovome se rodi Ešton.

[12] Eštonu se rodi Bet−Rafa, Paseah i Tehina, oca gradu Ir−Nahaša. To su ljudi Rekini.

[13] Sinovi Kenazovi jesu Otniel i Seraja, sin Otnielov jest Hatat.

[14] Meonotaju se rodi Ofru, Seraja rodi Joaba, oca dolini zanatlijskoj; jer su bili zanatlije.

[15] Sinovi Kaleba, sina Jefuneova, jesu Iru, Ela i Naam, sin Elin Kenaz.

[16] Sinovi Jehalelelovi jesu Zif, Zifa, Tirja i Asrael.

[17] Sinovi Ezrini jesu Jeter, Mered, Efer i Jalon; a žena Meredova, Egipćanka, rodi Mirjamu, Šamaja i Išbaha, oca Eštemou.

[18] Njegova druga žena, Judejka, rodi Jereda, oca Gedoru, Hebera, oca Sokova, i Jekutiela, oca Zanoahova, To su sinovi Bitje, kćeri faraonove, koju je bio Mered uzeo za ženu.

[19] Sinovi žene Hodije, sestre Nahama, jesu otac Keilah, Garmeja, i Eštemeja, Maakateja.

[20] Sinovi Šimonovi jesu Amnon, Ben–Hananov sin Rina i Tilon. Sinovi Išijevi jesu Zohet i sin Zohetov.

[21] Sinove Šele, sina Judina, jesu Er, otac Lekin, i Laada, otac Marešin, i porodice platnarskih radnika kuće Ašbeine,

[22] Nadalje Jokim i ljudi od Kozebe i Joaš i Saraf, koji postadoše gospodari Moaba i onda se povratiše u Jašubi–Lahemu. Ali to su stare povijesti.

[23] Oni su bili lončari i stanovali su u Netaimu i Gederah; tamo su boravili kod kralja u službi njegovoj.

[24] Sinovi Simeonovi jesu Nemuel, Jamin, Jarib, Zerah i Šaul.

[25] A njegov sin Šalum, a njegov sin Mibsam, a njegov sin Mišma.

[26] Potomci Mišmini jesu njegov sin Hamuel, i njegov sin Zakur, i njegov sin Šimej.

[27] Šimej je imao šesnaest sinova i šest kćeri. A braća njegova nijesu imala mnogo djece. Sve porodice njihove nijesu se množile toliko, koliko sinovi Judini.

[28] Svoja naselja imali su u Beeršebi, Moladi, Hasar–Šualu,

[29] U Bilhi, Esemu, Toladu,

[30] U Betuelu, Hormi, Siklagu,

[31] U Bet–Markabotu, Hasar–Susimu, Bet–Biraju i Šaarajimu. To su gradovi njihovi do vremena kralja Davida.

[32] Sela njihova bila su Etam, Ain, Rimon, Token i Ašan: "pet mjesta,

[33] Nadalje sva sela njihova, što su bila u okolici spomenutih mjesta, sve do Baala. To su bila njihova naselja. Imali su svoj vlastiti popis porodica.

[34] Mešobad, Jamlek, Amazijin sin Joša,

[35] Joel, Jehu, sin Jošibje, sina Seraje, sina Asielova,

[36] Elioenaj, Jaakoba, Ješohaja, Asaja, Adiel, Jesimiel, Benaja

37 I Ziza, sin Šifija, sina Alona, sina Jedaje, sina Šimrijeva, sina Šemajina:

38 Ovi po imenu navedeni bili su knezovi u porodicama svojim. Obitelji njihove bile su se jako raširile.

39 Oni otidoše do ulaza u Gedor, do na istok doline, da traže pašu stoci svojoj.

40 I nađoše pašu obilatu i dobru. Zemlja je pružala na sve strane dosta prostora i mirnu, bezbrižnu sigurnost; jer koji su prije prebivali tamo, bili su Hamovi potomci.

41 U vrijeme Ezekije, kralja Judina, dođoše po imenu gore zapisani, uništiše šatore njihove i Meuneje, koji su živjeli tamo, i izvršiše na njima prokletstvo do današnjega dana. Naseliše se mjesto njih; jer je tamo bilo pašnjaka za stoku njihovu.

42 Jedan dio njih, sinova Simeonovih, pet stotina ljudi otide u goru Seir. Vodili su ih Pelatija, Nearja, Refaja i Uziel, sinovi Išijevi.

43 Oni pobiše posljednje ostatke Amalečana i naseliše se ondje do današnjega dana.

1 Ljetopisa, glava 5

1 Sinovi Rubena, prvorođenca Izraelova, – jer je on bio prvorođenac. Ali jer je on bio oskvrnio postelju oca svojega, prijeđe pravo njegova prvorođenja na sinove Josipa, sina Izraelova, ali ne tako da se on u rodoslovlju broji kao prvorođenac.

2 Jer Juda je imao prvenstvo među braćom svojom: od njega je bio uzet jedan za kneza, a pravo prvorođenja dođe na Josipa –

3 Sinovi Rubena, prvorođenca Izraelova, jesu Henok, Palu, Hesron i Karmi.

4 Sinovi Joelovi jesu njegov sin Šemaja, a njegov sin Gog, a njegov sin Šimej,

5 A njegov sin Mikah, a njegov sin Reaja, a njegov sin Baal,

6 A njegov sin Beera, kojega odvede u sužanjstvo asirski kralj Tiglat–Pileser; on je bio knez Rubenovaca.

7 Braća njegova po porodicama svojim, kad su se unosila u popis porodični, jesu: prvi Jeiel, Zaharija,

8 Bela, sin Azaza, sina Šeme, sina Joelova. Ovaj je stanovao u Aroeru i do Neba i Baal–Meona.

9 Na istok nastanio se je do ulaza u pustinju, što se proteže od Eufrata, jer su imali u Gileadu mnogu stoku.

10 U vrijeme Saulovo zaratiše se s Hagrejima. Kad su ovi bili od njih pobijeni, naseliše se u šatorima njihovim po svem istočnom kraju Gileada.

11 Sinovi Gadovi stanovali su naprema njima u Bašanu do Salke:

12 Joel, poglavar, Šafan, drugi, Janaj i Šafat u Bašanu.

13 Braća njihova po obiteljima svojim jesu Mihael. Mešulam, Šeba, Joraj, Jakan, Zija i Eber: njih sedmorica.

14 To su bili sinovi Abihaila, sina Hurija, sina Jaroaha, sina Gileada, sina Mihaela, sina Ješišaja, sina Jahdoa, sina Buzova,

15 Ahi, sin Abdiela, sina Gunija; bio je poglavar njihovim obiteljima.

16 Stanovali su u Gileadu, u Bašanu i u njihovim selima i na svim pašnjacima Šarona do međa njihovih.

17 Oni svi bili su uneseni u rodovnike za vremena Jotama, kralja Judina, i za vremena Jeroboama, kralja Izraelova.

18 Rubenovi, Gadovi i polovina plemena Manasehova – bili su hrabri ljudi, koji su nosili štit i mač, zatezali luk i bili vješti boju, četrdeset i četiri tisuće i sedam stotina i šezdeset sposobnih za ratnu službu –

19 Oni su ratovali s Hagrejima i s Jeturom, Nafišom i Nodabom,

20 Oni nađoše u boju proti njima pomoć, i Hagareji sa svojim saveznicima padoše u njihove ruke. U boju naime bili su zavapili Gospodu, i on ih usliši, jer se pouzdaše u njega.

21 Zaplijeniše stoku njihovu: pedeset tisuća deva, dvjesta i pedeset tisuća ovaca i dvije tisuće magaraca i sto tisuća ljudi.

[22] Jer su bili pali mnogi pogođeni, jer je to bio rat od Boga podupiran. I oni se naseliše na mjestu njihovu sve do odvedenja u progonstvo.

[23] Pripadnici polovine plemena Manasehova stanovali su u zemlji od Bašana do Baal–Hermona i do Senira i gore Hermona. Njihov broj bio je velik.

[24] Ovo su bili poglavari njihovih obitelji: Efer, Jiši, Eliel, Azriel, Jeremija, Hodavja i Jahdiel, hrabri ratnici, slavni ljudi, poglavari u svojim obiteljima.

[25] Ali su bili nevjerni Bogu otaca svojih i činili su idolsku službu naroda one zemlje, koje je Bog bio istrijebio ispred njih.

[26] Tada pobudi Bog Izraelov jarost asirskoga kralja Pula i asirskoga kralja Tiglat–Pilesera. Ovaj odvede u progonstvo Rubenovce, Gadovce i polovinu plemena Manasehova i dovede ih u Halahu, Habor, Haru i na rijeku Gozan do današnjega dana.

1 Ljetopisa, glava 6

[1] Sinovi Levijevi jesu Geršon, Kohat i Merari.

[2] Sinovi Kohatovi jesu Amram, Izhar, Hebron i Uziel.

[3] Sinovi Amramovi jesu Aron, Mojsije i Mirjama. Sinovi Aronovi jesu Nadab, Abihu, Eleazar i Itamar.

[4] Eleazaru se rodi Finehasa, Finehasu se rodi Abišua,

[5] Abišuu se rodi Buki, Bukiu se rodi Uzi,

[6] Uziu se rodi Zerahija, Zerahiji se rodi Merajot,

[7] Merajotu se rodi Amarija, Amariju se rodi Ahitub,

[8] Ahitubu se rodi Sadok, Sadoku se rodi Ahimaasa,

[9] Ahimaasu se rodi Azarija, Azariji se rodi Johanan,

[10] Johananu se rodi Azarija. Ovaj je vršio svećeničku službu u hramu, što ga sagradi Salomon u Jerusalemu.

11 I Azariji se rodi Amarija, Amariju se rodi Ahituba,

12 Ahitubu se rodi Sadoka, Sadoku se rodi Šalum,

13 Šalumu se rodi Hilkija, Hilkiju se rodi Azarija,

14 Azariji se rodi Seraja, Seraji se rodi Josadak.

15 Josadak otide, kad Gospod odvede u progonstvo Judu i Jerusalem rukom
Nebukadnezarovom.

16 Sinovi Levijevi jesu Geršon, Kohat i Merari,

17 Ovo su imena sinovima Geršonovim: Libni i Šimej.

18 Sinovi Kohatovi jesu Amram, Izhar, Hebron i Uziel.

19 Sinovi Merarijevi jesu Mahli i Muši. Ovo su porodice levitske po svojim
obiteljima:

20 Geršonova: "Libni, sin njegov, a njegov sin Jahat, a njegov sin Zima,

21 A njegov sin Joah, a njegov sin Ido, a njegov sin Zerah, a njegov sin Jeatraj.

22 Sinovi Kohatovi: "Aminadab, sin njegov, a njegov sin Korah, a njegov sin Asir,

23 A njegov sin Elkana, a njegov sin Ebjasaf, a njegov sin Asir,

24 A njegov sin Tahat, a njegov sin Uriel, a njegov sin Uzijah, a njegov sin Šaul.

25 Sinovi Elkanini: Amasa i Ahimot,

26 Elkana. Sinovi Elkanini: Zofaj, sin njegov, a njegov sin Nahat,

27 A njegov sin Eliab, a njegov sin Jeroham, a njegov sin Elkana.

28 Sinovi Samuelovi: prvorođenac Joel i drugi Abija,

29 Sinovi Merarijevi: Mahli, a njegov sin Libni, a njegov sin Šimej, a njegov sin Uza,

30 A njegov sin Šimea, a njegov sin Hagija, a njegov sin Asaja.

31 Ovo su oni, koje postavi David za pjevanje u hramu Gospodnjem, izakako se je bio smjestio kovčeg.

32 Oni su vršili službu pred šatorom svjedočanstva kao pjevači, dok nije bio Salomon sagradio hram Gospodnji u Jerusalemu. Po svojim službenim propisima oni su vršili službu svoju.

33 Ovi su, što su vršili službu, i sinovi njihovi od sinova Kohatovih Heman, hramski pjevač, sin Joela, sina Samuela,

34 Sina Elkane, sina Jerohama, sina Eliela, sin Toaha,

35 Sina Zufa, sina Elkane, sina Mahata, sina Amasa,

36 Sina Elkane, sina Joela, sina Azarije, sina Sefanije,

37 Sina Tahata, sina Asira, sina Abjasafa, sina Koraha,

38 Sina Izhara, sina Kohata, sina Levija, sina Izraelova.

39 Njegov brat bio je Asaf, koji je vršio službu s desne njegove, Asaf, sin Berekija, sina Šimee,

40 Sina Mihaela, sina Baaseja, sina Malkije,

41 Sina Etnija, sina Zerahe, sina Adaje,

42 sina Etana, sina Zime, sina Šimeja,

43 Sina Jahata, sina Geršoma, sina Levijeva.

44 Sinovi Merarijevi Braća njihova, stajali su s lijeve strane: Etan, sin Kišija, sina Abdija, sina Maluka,

45 Sina Hašabje, sina Amazije, sina Hilkije,

46 Sina Amazija, sina Bania, sina Šamera,

47 Sina Mahlija, sina Mušia, sina Merarija, sina Levijeva,

48 Drugovi njihovi, Leviti, bili su određeni za svu službu u šatoru hrama Božjega.

49 A Aron i sinovi njegovi vršili su službu na žrtveniku za žrtve paljenice i na žrtveniku kadionom, svu službu u Svetinji nad svetinjama i službu pomirenja za Izraela točno po propisima, što ih je bio dao Mojsije, sluga Božji.

50 Ovo su potomci Aronovi: Eleazar, sin njegov, a njegov sin Finehas, a njegov sin Abišua,

51 A njegov sin Buki, a njegov sin Uzi, a njegov sin Zerahija,

52 A njegov sin Merajot, a njegov sin Amarija, a njegov sin Ahitub,

53 A njegov sin Sadok, a njegov sin Ahimaas.

54 Ovo su im stanovi po mjestima njihovim u području njihovu: Aronovi, porodica Kohatovaca, – na njih pade ždrijeb –

55 Dobiše Hebron u zemlji Judinoj i pašnjake njegove unaokolo.

56 Međe grada i sela njegova dadoše Kalebu Jefuneovu.

57 Nadalje dadoše Aronovim sinovima gradove za utočište Hebron i Libnu i pašnjake njezine, Jatir i Eštemou i pašnjake njegove,

58 Hilen i pašnjake njegove, Debir i pašnjake njegove,

59 Ašan i pašnjake njegove i Bet–Šemeš i pašnjake njegove.

60 Nadalje od plemena Benjaminova: Gebu i pašnjake njegove, Alemet i pašnjake njegove i Anatot i pašnjake njegove. Ukupni broj gradova njihovih iznosio je trinaest po porodicama njihovim.

61 Kohatove porodice, koje su bile još preostale od porodica toga plemena, dobiše ždrijebom od polovine plemena Manasehova deset gradova.

62 Sinovi Geršonovi dobiše po porodicama svojim od plemena Isakar, Ašer, Naftali i Manaseh u Bašanu trinaest gradova.

[63] Merarijevi dobiše ždrijebom po porodicama svojim od plemena Ruben, Gad i Zebulun dvanaest gradova.

[64] Tako dadoše sinovi Izraelovi Levitima te gradove i pašnjake njihove.

[65] Ždrijebom odstupiše od plemena Judejaca, Simeonovaca i Benjaminovaca te po imenu označene gradove.

[66] Ostatku od porodica Kohatovaca bili su odstupljeni gradovi njihova područja od plemena Efraimova.

[67] Njima dadoše gradove za utočište Šekem i pašnjake njegove u gori Efraimovoj, Gezer i pašnjake njegove,

[68] Jokmeam i pašnjake njegove, Bet–Horon i pašnjake njegove,

[69] Ajalon i pašnjake njegove, Gat–Rimon i pašnjake njegove.

[70] Od polovine plemena Manasehova: Aner i pašnjake njegove, Balaam i pašnjake njegove – za porodice preostalih Kohatovaca.

[71] Geršonovi sinovi dobiše od porodica polovine plemena Manasehova: Golan i Bašan i pašnjake njegove i Aštarot i pašnjake njegove.

[72] Od plemena Isakarova: Kedeš i pašnjake njegove, Daberat i pašnjake njegove,

[73] Ramot i pašnjake njegove i Anem i pašnjake njegove.

[74] Od plemena Ašerova: Mašal i pašnjake njegove, Abdon i pašnjake njegove,

[75] Hukok i pašnjake njegove, Rehob i pašnjake njegove.

[76] Od plemena Naftalijeva: Kedeš u Galileji i pašnjake njegove, Hamon i pašnjake njegove, Kirjatajim i pašnjake njegove.

[77] Merarijevi sinovi, što još preostaše, dobiše od plemena Zebulunova: Rimon i pašnjake njegove, Tabor i pašnjake njegove.

[78] Nadalje s onu stranu Jordana naprema Jerihu u istočnoj zemlji jordanskoj od plemena Rubenova: Bezer u pustinji i pašnjake njegove, Jahasu i pašnjake njezine,

79 Kedemot i pašnjake njegove, Mefaat i pašnjake njegove.

80 Od plemena Gadova: Ramot u Gileadu i pašnjake njegove, Mahanaim i pašnjake njegove

81 Hešbon i pašnjake njegove, Jazer i pašnjake njegove.

1 Ljetopisa, glava 7

1 Sinovi Isakarovi jesu Tola, Puah, Jašub i Šimron: četvorica

2 Sinovi Tolini jesu Uzi, Refaja, Jeriel, Jahmaj, Jibsam i Samuel, poglavari svojih obitelji od Tole, hrabri ljudi po porodicama svojim. U vrijeme Davidovo bilo ih je na broj dvadeset i dvije tisuće i šest stotina.

3 Potomci Uzijevi jesu Izrahija, od Izrahije vuku lozu Mihael, Obadija, Joel i Jišija, svega ih pet poglavara.

4 Njima su pripadali po porodicama njihovim, po obiteljima njihovim za boj spremne ratničke čete: trideset i šest tisuća ljudi. Oni su naime imali mnogo žena i djece.

5 Njihove braće u svim porodicama Isakarovim bili su hrabri ratnici. Bilo ih svega na broj osamdeset i sedam tisuća.

6 Sinovi Benjaminovi jesu Bela, Beker i Jediael: njih trojica.

7 Sinovi Belini jesu Esbon, Uzi, Uziel, Jerimot i Iri, pet obiteljskih poglavara, hrabri ratnici. Bilo ih je na broj dvadeset i dvije tisuće i trideset i četiri.

8 Sinovi Bekerovi jesu Zemira, Joaš, Eliezer, Elioenaj, Omri, Jerimot, Abija, Anatot i Alemet: svi su to sinovi Bekerovi.

9 Izbrojenih po porodicama svojim, po obiteljskim poglavarima, po hrabrim ratnicima bilo ih je dvadeset tisuća i dvjesta.

10 Sin Jediaelovi jest Bilhan. Sinovi Bilhanovi jesu Jeuš, Benjamin, Ehud, Kenaanah, Zetan, Taršiš i Ahišahar.

11 Sve su to sinovi Jediaelovi po obiteljskim poglavarima, valjani ratnici: sedamdeset tisuća i dvjesta sposobnih za ratnu službu.

[12] Šupim i Hupim jesu sinovi Irovi, Hušim sinovi Aherovi.

[13] Sinovi Naftalijevi jesu Jahaziel, Guni, Jezer i Šalum, potomci Belini,

[14] Sinovi Manasehovi jesu Asriel, kojega mu žena rodi; inoča njegova Sirijka rodi
Makira, oca Gileadova.

[15] Makir oženi sinove svoje Hupima i Šupima. Sestra njegova zvala se je Maaka.
Drugi se je zvao Selofhad. Selofhad je imao kćeri.

[16] Maaka, žena Makirova, rodi sina. Ona ga prozva Pereš, Brat njegov zvao se Šareš.
Njegovi sinovi Ulam i Rakem.

[17] Sin Ulamov jest Bedan. To su sinovi Gileada, sina Makira, sina Manasehova.

[18] Sestra njegova Hamoleketa rodi Išhoda, Abiezera i Mahlahu.

[19] A sinovi Šemidini bili su Ahian, Šekem, Likhi i Aniam.

[20] Potomci Efraimovi jesu Šutelah, a njegov sin Bared, a njegov sin Tahat, a njegov
sin Elada, a njegov sin Tahat,

[21] A njegov sin Zabad, a njegov sin Šutelah, Ezer i Elad. Ljudi is Gata, domoroci
zemlje, ubiše ih, jer su bili izašli, da im ugrabe stoku.

[22] Njihov otac Efraim tugovao je dugo za njima, i dođoše braća njegova da ga tješe.

[23] Tada uđe k ženi svojoj, i ona zatrudnje i rodi sina. On ga nazva Berija, jer se to
dogodi u nesreći kuće njegove.

[24] Kći njegova bila je Šeera. Ona sagradi Donji i Gornji Bet−Horon i Uze−Šeeru.

[25] Sin njegov bio je Refah, i Rešef, a njegov sin Telah, a njegov sin Tahan,

[26] A njegov sin Laadan, a njegov sin Amihud, a njegov sin Elišama,

[27] A njegov sin Nun, a njegov sin Jošua.

[28] Njihov nasljedni posjed i njihovi stanovi jesu: Betel i sela njegova, na istok Naaran,
na zapad Gezer i sela njegova, Šekem i sela njegova do Gaze i sela njezinih.

29 U rukama Manasehovaca bili su Bet–Šean i sela njegova, Taanak i sela njegova,
Megido i sela njegova, Dor i sela njegova. Ovdje su stanovali sinovi Josipa, sina
Izraelova.

30 Sinovi Ašerovi jesu Jimna, Jišva, Jišvi, Berija i Serah, sestra njihova.

31 Sinovi Berijini jesu Heber i Malkiel. Ovaj je otac Birzajitov.

32 Heberu se rodi Jaflet, Šomer, Hotam i sestra njihova Šua.

33 Sinovi Jafletovi jesu Pasak, Bimhal i Ašvat; to su sinovi Jafletovi.

34 Sinovi Šomerovi jesu Ahi, Rohga, Huba i Aram,

35 Sinovi njegova brata Helema jesu Zofah, Jimna, Šeleš i Amal.

36 Sinovi Zofahovi jesu Suah, Harnefer, Šual, Beri i Jimra,

37 Bezer, Hod, Šama, Šilša, Jitran i Bera.

38 Sinovi Jeterovi jesu Jefune, Pispa i Ara.

39 Sinovi Ulini jesu Arah, Haniel i Risja,

40 Svi su ovi sinovi Ašerovi, poglavari svojih obitelji, izabrani hrabri ratnici, glavari
među knezovima. Bilo ih je za vojsku na broj dvadeset i šest tisuća ljudi,

1 Ljetopisa, glava 8

1 Benjaminu se rodi svoj prvorođenac Bela, drugoga Ašbela, trećega Ahraha,

2 Četvrtoga Nohu i petoga Rafu.

3 Sinovi Belini bili su Adar, Gera, Abihud,

4 Abišua, Naaman, Ahoah,

5 Gera, Šefufan i Huram.

6 Ovo su sinovi Ehudovi: – poglavari u obiteljima, što su živjeli u Gebi, i oni ih preseliše u Manahat – :

7 Naaman, Ahija i Gera; ovaj je, koji ih preseli, i njemu se rodi Uzu i Ahihud.

8 Šaharaimu se rode sinove u zemlji moapskoj, izakako je bio otpustio svoje žene Hušimu i Baru,

9 I to sa svojom ženom Hodešom rodi Jobaba, Sibiju, Mešu, Malkama,

10 Jeusa, Sakju i Mirmu. To su sinovi njegovi, poglavari u obiteljima.

11 S Hušimom je bio rodio Abituba i Elpaala.

12 Sinovi Elpaalovi jesu Eber, Mišam i Šamed. Ovaj sagradi Ono i Lod i sela njegova.

13 Berija i Šema jesu poglavari obiteljski stanovnika u Ajalonu. Oni istjeraše stanovnike gatske.

14 Ahio, Šašak, Jerimot,

15 Zebadija, Arad, Eder,

16 Mihael, Ispah i Joha jesu sinovi Berijini.

17 Zebadija, Mešulam, Hizki, Heber,

18 Jišmeraj, Jizlia i Jobab jesu sinovi Elpaalovi.

19 Jakim, Zikri, Zabdi,

20 Elijenaj, Ziletaj, Eliel,

21 Adaja, Beraja i Šimrat jesu sinovi Šimejevi.

22 Jišpan, Eber, Eliel,

23 Abdon, Zikri, Hanan,

24 Hananija, Elam, Antotija,

25 Jifdeja i Penuel jesu sinovi Šašakovi

26 Šamšeraj, Šeharja, Atalija,

27 Jaarešja, Elija i Zikri jesu sinovi Jerohamovi,

28 To su poglavari obiteljski po porodicama svojim. Kao glavari stanovali su u Jerusalemu.

29 U Gibeonu stanovali su otac Gibeona – žena njegova zvala se je Maaka.

30 Njegov prvorođeni sin Abdon, pa Zur, Kiš, Baal, Nadab,

31 Gedor, Ahio i Zaker.

32 Miklot, kojemu se rodi Šimea. I ovi su stanovali kod braće svoje u Jerusalemu, naprema braći svojoj.

33 Neru se rodi Kiša, Kišu se rodi Saul, Saulu se rodi Jonatan, Malki−Šua, Abinadaba i Eš−Baala.

34 Sin Jonatanov jest Merib−Baal; Merib−Baalu se rodi Mika.

35 Sinovi Mikini jesu Piton, Melek, Tarea i Ahaz.

36 Ahazu se rodi Jehoad, Jehoadu se rodi Alemeta, Azmaveta se i Zimria. Zamriu se rodi Moza,

37 Mozu se rodi Bineu, A njegov sin jest Rafa, a njegov sin Eleasa, a njegov sin Asel.

38 Asel je imao šest sinova. Oni su se zvali Azrikam, Bokru, Išmael, Šearja, Obadija i Hanan; sve su to sinovi Aselovi.

39 Sinovi njegova brata Ešeka jesu njegov prvorođenac Ulam, drugi Jehuš i treći Elifelet.

40 Sinovi Ulamovi bili su valjani ratnici, koji su mogli natezati luk. I imali su mnogo sinova i unuka, sto i pedeset, Svi su ovi sinovi Benjaminovi.

1 Ljetopisa, glava 9

1 Svi Izraelci bili su zapisani u rodoslovlje. Zapisani su u knjizi o kraljevima Izraelovim. Judejci su bili odvedeni u progonstvo u Babilon zbog bezakonja svojih.

2 Prvi stanovnici, koji su tada živjeli na vlastitom posjedu u gradovima svojim, bili su Izraelci, svećenici, Leviti i Netineji.

3 U Jerusalemu stanovali su od sinova Judinih, od sinova Benjaminovih, od sinova Efraimovih i od sinova Manasehovih.

4 Utaj, sin Amihuda, sina Omrija, sina Imrija, sina Bania, od potomaka Peresa, sina Judina.

5 Nadalje od Šilonita prvorođenac Asaja i sinovi njegovi.

6 Od sinova Zerahovih Jeuel i braća njihova: šest stotina i devedeset.

7 Od sinova Benjaminovih: Salu, sin Mešulama, sina Hodavje, sina Hasenuina,

8 Nadalje Ibneja, sin Jerohamov, i Ela, sin Uzije, sina Mikrijeva, i Mešulam, sin Šefatije, sina Reuela, sina Ibnijina,

9 I braća njihova po porodicama svojim: devet stotina i pedeset i šest. Svi ovi ljudi bili su obiteljski poglavari u svojim obiteljima.

10 Od svećenika: Jedaja, Jehojarib, Jakin

11 I Azarija, sin Hilkije, sina Mešulama, sina Sadoka, sina Merajota, sina Ahituba, kneza u hramu Božjem;

12 Nadalje Adaja, sin Jerohama, sina Pašhura, sina Malkijina, i Masaj, sin Adiela, sina Jahzere, sina Mešulama, sina Mešilemita, sina Imerova,

13 I braća njihova, poglavari svojih obitelji: tisuća i sedam stotina i šezdeset ljudi, ljudi valjanih u službi kod hrama Božjega

14 Od Levita: Šemaja, sin Hašuba, sina Azrikama, sina Hašabjina, od sinova Merarijevih,

15 Bakbakar, Heres, Galal, Matanija, sin Mike, sina Zikrija, sina Asafova,

16 Obadija, sin Šemaje, sina Galala, sina Jedutunova, i Berekija, sin Ase, sina Elkanina, koji je stanovao u selima Netofatskim.

17 Nadalje vratari: Šalum, Akub, Talmon, Ahiman i braća njihova; Šalum je bio poglavar.

18 On je do sada bio na vratima kraljevskim prema istoku. To su vratari u taboru Levita.

19 Šalum, sin Korea, sina Abjasafa, sina Korahova, i braća njegova iz obitelji njegove, Korahovci, vrše službu u šatoru kao čuvari pragova. Već oci njihovi bili su u taboru Gospodnjem čuvari ulaza.

20 Finehas, sin Eleazarov, bio je otprije glavar njihov – Gospod nek je s njim!

21 Zaharija, sin Mešelemjin, bio je vratar kod šatora svjedočanstva.

22 Svih ovih, koji su bili izabrani za vratare na pragovima, bilo je dvjesta i dvanaest. U selima njihovim bili su uneseni u popis porodica, David i vidjelac Samuel postaviše ih u njihovu službu.

23 Oni su sa sinovima svojim kao straža stajali na vratima u hramu Gospodnjem, u šatoru.

24 Prema četiri vjetra stajali su vratari, prema istoku, zapadu, sjeveru i Jugu.

25 Od vremena do vremena morala su braća njihova iz njihovih sela doći za sedam dana, da im pomognu.

26 Jer četiri prva vratara – to su bili Leviti – bila su svagda u službi. Oni su imali nadzor nad ćelijama i riznicama hrama Božjega.

27 Preko noći stajali su u okolici hrama Božjega; jer na njima je bila straža i morali su otvarati svako jutro.

28 Neki od njih bili su nad posuđem službenim: oni su ga na broj unosili i na broj iznosili.

[29] Drugi od njih bili su postavljeni nad drugim stvarima i nad svim predmetima posvećenim: nad brašnom, vinom, uljem, kadom i mirisima.

[30] Neki sinovi svećenički priređivali su mast od tih mirisa.

[31] Matitja, jedan od Levita, prvorođenac Koraheja Šaluma, bio je nad stvarima, što se peku na tavi.

[32] Između Kohatovaca, braće njihove, bili su neki nad kruhom postavljenim, pa bi ga priređivali svake subote.

[33] To su pjevači, obiteljski poglavari Levita, koji su samo u ćelijama bili slobodni od službe; jer su inače dan i noć bili zaposleni.

[34] To su obiteljski poglavari Levita, poglavari po porodicama svojim. Oni su stanovali u Jerusalemu.

[35] U Gibeonu stanovali su Jehiel, otac Gibeonov – žena njegova zvala se je Maaka –

[36] Njegov prvorođeni sin Abdon, pa Sur, Kiš, Baal, Ner, Nadab,

[37] Gedor, Ahio, Zaharija i Miklot.

[38] Miklotu se rodi Šimeama. I oni su stanovali kod braće svoje u Jerusalemu, naprema braći svojoj.

[39] Neru se rodi Kiš, Kišu se rodi Saul, Saulu se rodi Jonatan, Malki−Šua, Abinadab i Eš−Baal.

[40] Sin Jonatanov jest Merib−Baal. Merib−Baalu se rodi Mika.

[41] Sinovi Mikini jesu Piton, Melek, Tahrea i Ahaz.

[42] Ahazu se rodi Jar, Jaru se rodi Alemet, Azmavet i Zimri, Zimriju se rodi Moza,

[43] Mozu se rodi Bineu. A njegov sin jest Refaj, a njegov sin Eleasa, a njegov sin Asel.

[44] Asel je imao šest sinova, kojima su bila ova imena: Azrikam, Bokru, Išmael, Šearja, Obadija i Hanan. To su sinovi Aselovi.

1 Ljetopisa, glava 10

1 Između Izraelaca i Filisteja bilo je došlo do boja. A ljudi Izraelovi pobjegoše ispred Filisteja, i padali su mrtvi na gori Gilboi.

2 Filisteji se natisnuše za Saulom i sinovima njegovim. Pritom pogubiše Filisteji Jonatana, Abinadaba, Malki–Šuu, sinove Saulove.

3 I za Saula posta boj veoma težak. Napokon ga stigoše strijelci, i on bi ranjen od strijelaca.

4 Tada zapovjedi Saul momku, koji mu je nosio oružje: "Izvadi mač svoj i probodi me, da ne dođu ti pogani i narugaju mi se!" Ali ne htjede momak, koji mu je nosio oružje, jer se je strašio veoma. I tako Saul sam uze mač i baci se na njega.

5 Kad momak, koji mu je nosio oružje, vidje, gdje umrije Saul, baci se i on na svoj mač i umrije.

6 Tako pogibe Saul sa tri sina svoja. Sva kuća njegova pogibe tako zajedno.

7 A kad ljudi Izraelovi, što su stanovali u ravnici, vidješe, gdje pobjegoše oni i gdje Saul i sinovi njegovi pogiboše, ostaviše gradove svoje i nagnuše u bijeg. I dođoše Filisteji i naseliše se u njima.

8 Sutradan dođoše Filisteji, da opljačkaju pobijene. Kad nađoše Saula i tri sina njegova gdje leže na gori Gilboi,

9 Oplijeniše ga i uzeše sa sobom glavu njegovu i oružje njegovo. Tada poslaše po zemlji filistejskoj unaokolo, da dojave idolima svojim i narodu vijest o pobjedi.

10 Oružje njegovo staviše u hram boga svojega, a glavu mu objesiše na hramu Dagonovu.

11 A kad čuše svi stanovnici Jabeša u Gileadu sve, što su bili Filisteji učinili od Saula,

12 Podigoše se svi oboružani i uzeše tijelo Saulovo i tjelesa sinova njegovih. Donesoše ih u Jabeš, pokopaše kosti njihove pod terebintom u Jabešu, i postili su sedam dana.

13 Tako pogibe Saul zbog prestupaka, što ih je bio počinio proti Gospodu, jer nije držao zapovijedi Gospodnje i jer je bio pitao duh mrtvaca, da dobije obavijest,

[14] Mjesto da upita Gospoda. Zato ga ubi Gospod i prenese kraljevstvo njegovo na Davida, sina Jesejeva.

1 Ljetopisa, glava 11

[1] Svi Izraelci skupiše se kod Davida u Hebronu i rekoše: "Evo, mi smo od tvojega mesa i od tvoje krvi.

[2] Već prije, kad je još Saul bio kralj, ti si bio onaj, koji je u boj odvodio i opet kući dovodio Izraela. Tebi je obećao Gospod, Bog tvoj: "Ti ćeš pasti narod moj Izraela, i ti ćeš biti knez nad pukom mojim Izraelom."

[3] Kad su se tako bile našle kod kralja u Hebronu sve starješine Izraelaca, sklopi David s njima u Hebronu pred Gospodom savez. Tada pomazaše Davida za kralja nad Izraelom po naputku Gospodnjem, što je bio izašao preko Samuela.

[4] Jednoga dana otide David sa svim Izraelom u Jerusalem, to jest Jebus. Tamo su bili Jebuseji, koji su živjeli u onoj zemlji.

[5] Stanovnici u Jebusu rekoše Davidu: "Nećeš ući ovamo." Ipak David osvoji tvrđavu Sion, to je kasniji grad Davidov.

[6] Tada reče David: "Tko prvi nadvlada Jebuseje, bit će vrhovni zapovjednik vojske." Joab, sin Serujin, uzađe prvi i posta vrhovni zapovjednik.

[7] David uze stan u tvrđavi. Zato je prozvaše gradom Davidovim.

[8] On sazida grad unaokolo od Mila do obzida. Joab popravi ostali grad.

[9] Sve je više rasla moć Davidova, jer je Gospod nad vojskama bio s njim.

[10] Ovo su najodličniji junaci Davidovi, koji su vjerno držali s njim za njegova kraljevanja nad Izraelom i pomogli mu, da bude kralj po obećanju Gospodnjem Izraelu.

[11] Ovo je popis junaka Davidovih: Jašobam, sin Hakmonijev, glavar trojici. On zavitla svoje koplje na tri stotine i pobi ih ujedanput.

[12] Za njim je dolazio između ta tri junaka Ahošanin Eleazar, sin Dodov.

[13] On je bio s Davidom u Pas Damimu, kad se tamo skupiše Filisteji na boj. Tamo je
bio komad zemlje s ječmom. A kad su ljudi bježali od Filisteja,

[14] Stadoše oni usred polja, obraniše ga i pobiše Filisteje. Tako im dade Gospod veliku
pobjedu.

[15] Jedanput siđoše ta tri najodličnija između tridesetorice k hridini, k Davidu, u pećinu
Adulam, kad je četa Filisteja taborila u dolini Refaimovoj.

[16] David je bio upravo u tvrđavi. A u Betlehemu je onda bila straža filistejska.

[17] I kad je David zaželio: "Tko bi mi donio vode da pijem iz studenca na vratima
Betlehema?"

[18] Tada ona tri junaka prodriješe kroz tabor Filisteja, zahvatiše vode iz studenca na
vratima Betlehema i donesoše je Davidu. Ali on je ne htjede piti, nego je proli
Gospodu u čast

[19] I reče: "Ne daj mi, Gospode, da tako što učinim! Zar da pijem krv tih ljudi, koji
prodriješe tamo uz opasnost života? Jer je donesoše ne mareći za život svoj." Zato je
ne htjede piti. To učiniše ta tri junaka.

[20] Abišaj, brat Joabov, bio je glavar tridesetorici. On zavitla svoje koplje na tri stotine
i pobi ih. Bio je ugledan kod trojice.

[21] Jer se odlikova među tridesetoricom, posta im vođa, ali one trojice ne stiže.

[22] Benaja, sin Jehojadov, hrabar čovjek, velik na djelima, iz Kabseela. On pogubi oba
Ariela iz Moaba. Također ubi dolje kod jednog studenca lava, kad je bio pao snijeg.

[23] On ubi i nekoga Egipćanina, gorostasa visoka pet lakata. Premda je Egipćanin imao
u ruci koplje, debelo kao vratilo, on izađe na njega sa štapom, istrže Egipćaninu
koplje iz ruke i ubi ga njegovim vlastitim kopljem.

[24] To učini Benaja, sin Jehojadov. Kod trojice junaka imao je visok ugled.

[25] Bio je slavniji od tridesetorice, ali one trojice ne stiže. David ga stavi na čelo
tjelesnoj straži.

[26] Hrabri junaci bili su Joabov brat Asahel, Elhanan iz Betlehema, sin Dodov,

27 Šamot iz Harora, Heles iz Pelona,

28 Ira, sin Ikešov iz Tekoe, Abiezer iz Anatota,

29 Sibekaj iz Hušata, Ilaj iz Ahoha,

30 Maharaj iz Netofe, Heled iz Netofe, sin Baanin,

31 Itaj, sin Ribajev, iz Gibee u plemenu Benjaminovu, Benaja iz Piratona,

32 Huraj iz potoka Gaaša, Abiel iz Arbe,

33 Azmavet iz Baharuma, Eliaba iz Šaalbona,

34 Sinovi Hašemovi iz Gizona, Jonatan, sin Šagehov, iz Harara,

35 Ahiam, sin Sakarov, iz Harara, Elifal, sin Urov,

36 Hefer iz Mekera, Ahija iz Pelona,

37 Hesro iz Karmela, Naaraj sin Ezbajev,

38 Joel, brat Natanov, Mibhar, sin Hagrijev,

39 Selek, Amonac, Nahraj iz Berota, koji je nosio oružje Joabu, sinu Serujinu,

40 Ira, Itranin, Gareb, Itranin,

41 Urija, Hitejin, Zabad, sin Ahlajev,

42 Adina, sin Šizin, iz plemena Rubenova, poglavar Rubenovaca, i s njim trideset ljudi,

43 . Hanan, sin Maakin, i Jošafat iz Mitne,

44 Uzija iz Aštarota, Šama i Jeiel, sinovi Hotama iz Aroera,

45 Jediael, sin Šimrijev, i njegov brat Joha, Tizejin,

46 Eliel, Mahavejin, Jeribaj i Jošavja, sinovi Elnaamovi, i Itma, Moabac,

[47] Eliel, Obed i Jaasiel iz Mezobaja.

1 Ljetopisa, glava 12

[1] Ovi dođoše k Davidu u Siklag; kad je još bježao ispred Saula, sina Kišova. I oni su pripadali junacima, koji su pomagali u boju,

[2] Naoružani lukom, uvježbani desnom i lijevom bacati kamenje iz praćke i iz luka odapinjati strijele. Od plemena Benjaminova, između suplemenika Saulovih, bili su ovi:

[3] Poglavar Ahiezer i Joaš, sinovi Šemaje iz Gibee, Jeziel i Pelet, sinovi Azmavetovi, Beraka i Jehu iz Anatota,

[4] Išmaja iz Gibeona, junak među tridesetoricom i vođa tridesetorice, Jeremija, Jahaziel, Johanan i Jozabad iz Gederahe,

[5] Eluzaj, Jerimot, Bealja, Šemarja i Šefatija iz Harufa,

[6] Elkana, Jišija, Azarel, Joezer, Jašobam iz Koraha,

[7] Joela i Zebadija, sinovi Jerohamovi iz Gedora.

[8] I od plemena Gadova prijeđoše k Davidu u tvrđavu u pustinji hrabri ljudi, uvježbani ratnici, naoružani štitom i kopljem, kojima je lice bilo kao lavovsko, i brzi kao srne po gorama:

[9] Prvak je bio Ezer, drugi Obadija, treći Eliab,

[10] Četvrti Mišmana, peti Jeremija,

[11] Šesti Ataj, sedmi Eliel,

[12] Osmi Johanan, deveti Elzabad,

[13] Deseti Jeremija, jedanaesti Makbanaj.

[14] Ovi dođoše od sinova Gadovih. Bili su veoma hrabri ratnici. Najmanji ogledao bi se sa stotinom, najvaljaniji s tisućom.

[15] Ovi su bili, koji u prvom mjesecu prijeđoše preko Jordana, kad se razlio preko svih obala svojih, i natjeraše u bijeg sve stanovnike u nizinama na istok i na zapad.

[16] Dođoše jedanput i neki sinovi Benjaminovi i Judini k Davidu u tvrđavu.

[17] David izađe pred njih i reče im ovo: "Ako dolazite k meni u mirnoj namjeri, da mi pomognete, ja ću se pošteno združiti s vama. Ako li dolazite, da me izdate neprijateljima mojim, premda na rukama mojim nema nepravde, neka vidi Bog otaca naših i neka sudi!"

[18] Tada dođe duh na prvaka tridesetorice, na Amasaja. On povika: "Tvoji su, Davide, i s tobom, sine Jesejev! Mir, mir tebi, i mir onima, koji ti pomažu, jer tebi pomaže Bog tvoj." Tako ih primi David i postavi ih poglavarima nad četama ratnim.

[19] I sinovi Manasehovi prijeđoše k Davidu, kad je s Filistejima išao u boj proti Saulu, ali im nije pomogao; jer knezovi filistejski vratiše ga, izakako su se bili posvjetovali, govorili su naime među se: "On bi na račun glava naših mogao prebjeći k Saulu, gospodaru svojemu."

[20] Kad se je vraćao u Siklag, prijeđoše k njemu od plemena Manasehova Adnah, Jozabad, Jediael, Mihael, Jozabad, Elihu i Ziletaj, tisućnici u plemenu Manasehovu,

[21] Oni su pomagali Davidu proti razbojničkih četa, jer su svi bili hrabri ludi, te postadoše vođe u vojsci.

[22] Iz dan u dan dolazili su tako ljudi k Davidu, da stupe njemu u službu, dokle postade velika vojska kao vojska Božja.

[23] Ovo je broj odjeljaka naoružanih za službu ratnu, što dođoše k Davidu u Hebron, da prenesu kraljevstvo Saulovo na njega po zapovijedi Gospodnjoj:

[24] Od sinova Judinih, koji su nosili štit i koplje, bilo je šest tisuća i osam stotina naoružanih za službu ratnu;

[25] Od sinova Simeonovih sedam tisuća i što hrabrih ratnika;

[26] Od sinova Levijevih četiri tisuće i šest stotina

[27] S Jehojadom, knezom sinova Aronovih, pod kojim je stajalo tri tisuće i sedam stotina ljudi,

28 I sa Sadokom, mladim junakom, čija je obitelj stavila dvadeset i dva kneza;

29 Od sinova Benjaminovih, suplemenika Saulovih, tri tisuće ljudi; jer dotada većina ih se držalo uz kuću Saulovu;

30 Od sinova Efraimovih dvadeset tisuća i osam stotina hrabrih, u svojim obiteljima veoma uglednih ljudi;

31 Od polovine plemena Manasehova osamnaest tisuća, što su bili po imenu određeni da dođu, da učine Davida kraljem;

32 Od sinova Isakarovih, koji su razumijevali prilike vremena, tako da su znali, što ima da čini Izrael, dvjesta stotnika i pod njihovim zapovjedništvom svi njihovi suplemenici.

33 Od sinova Zebulunovih pedeset tisuća sposobnih za rat, potpuno za rat naoružanih ljudi, da pomognu vjerno;

34 Od plemena Naftalijeva tisuća poglavara i s njima trideset i sedam tisuća ljudi sa štitom i kopljem;

35 Od plemena Danova dvadeset i osam tisuća i šest stotina za boj naoružanih ljudi;

36 Od plemena Ašerova četrdeset tisuća za rat sposobnih, za boj spremnih ljudi;

37 Od onih s onu stranu Jordana: od plemena Rubenova, Gadova i od polovine plemena Manasehova sto i dvadeset tisuća ljudi s potpunim oružjem ratnim.

38 Svi ovi ratnici dođoše, u redove uređeni, jednodušni u Hebron, da učine Davida kraljem nad svim Izraelom. I ostali svi Izraelci bili su složni da Davida učine kraljem.

39 Oni ostadoše tri dana tamo kod Davida, i jeli su i pili su, jer njihovi zemljaci bili su se pobrinuli za njih.

40 I zemljaci njihovi sve od Isakara, Zebuluna i Naftalija donijeli su na magarcima, devama, mazgama i volovima živežnih namirnica: brašna, smokava, suhoga grožđa, vina, ulja, volova i ovaca u izobilju, jer je bila radost u Izraelu.

1 Ljetopisa, glava 13

[1] Tada se posvjetova David s tisućnicima i sa stotnicima i sa svim knezovima.

[2] Nato reče David svemu pučkom zboru Izraelovu: "Ako je vama pravo i ako je volja Gospoda, Boga našega, onda ćemo poslati k braći svojoj ostaloj po svim krajevima Izraelovim i k svećenicima i Levitima u gradovima, gdje su pašnjaci njihovi, da se nađu kod nas,

[3] Pa da donesemo k sebi kovčeg Boga svojega, jer za vladanja Saulova nijesmo se brinuli za njega."

[4] Sav skup izjavi se sporazumnim, da se to učini; jer se taj prijedlog dopade svemu narodu,

[5] I tako David skupi sav narod Izraelov od Šihora na putu u Egipat do ceste u Hamat, da donesu kovčeg Božji iz Kirjat−Jearima

[6] Potom otide David sa svim Izraelom u Baalu, to jest Kirjat−Jearim, što pripada Judi, da odatle prenesu kovčeg Božji, koji nosi ime: "Gospod, koji vlada nad kerubinima".

[7] Metnuše kovčeg Božji na nova kola i povezoše ga iz kuće Abinadabove. Uza i Ahio vodili su kola.

[8] David i svi Izraelci igrali su puni revnosti pred Bogom, i pjevale se pjesme uz pratnju citara, harfa, bubnjeva, zvončića i cimbala.

[9] Kad dođoše do gumna Kidonova, pruži Uza ruku svoju, da pridrži čvrsto kovčeg, jer volovi potegoše na stranu

[10] Tada se raspali gnjev Gospodnji na Uzu, i udari ga ondje, jer se je bio rukom mašio za kovčeg. On umrije ondje pred Bogom.

[11] David se vrlo ožalosti, što Gospod ubi Uzu. Zato se prozva ono mjesto Perez Uza do današnjega dana.

[12] Jer se David u onaj dan uplaši od Boga i pomisli: "Kako mogu donijeti k sebi kovčeg Božji,

13 Ne dade David odvesti kovčeg k sebi u grad Davidov, nego ga skloni u kuću Obed–Edoma iz Gitejina.

14 I tako osta kovčeg Božji tri mjeseca u kući Obed–Edoma kod obitelji njegove. Gospod blagoslovi kuću Obed–Edoma i sve imanje njegovo.

1 Ljetopisa, glava 14

1 Hiram, kralj Tira, posla k Davidu poslanike s drvima cedrovim, s kamenarima i drvodjeljama, da mu grade palaču.

2 David spoznade, da ga je Gospod potvrdio kao kralja nad Izraelom, jer kraljevstvo njegovo bilo se je podiglo do visokog ugleda radi njegova naroda Izraela.

3 David uze sebi u Jerusalemu još daljne žene, i Davidu se rodi još više sinova i kćeri.

4 Ovo su imena sinova, što mu se rodiše u Jerusalemu: Šamua, Šobab, Natan, Salomon,

5 Ibhar, Elišua, Elpelet,

6 Nogah, Nefeg, Jafija,

7 Elišama, Beelijada i Elifelet.

8 Kad čuše Filisteji, da je David bio pomazan za kralja nad svim Izraelom, izađoše svi Filisteji, da uhvate Davida. Čim David doču to izađe pred njih.

9 Filisteji dođoše i raširiše se u ravnici Refaimskoj,

10 David upita Boga: "Hoću li izaći proti Filistejima? Hoćeš li ih dati u moje ruke?" Gospod mu odgovori: "Izađi! Dat ću ih u tvoje ruke!"

11 Kad oni otidoše u Baal–Perasim, pobi ih ondje David. David povika: "Bog neprijatelje moje prodrije mojom rukom, kao što prodire voda." Zato se prozva ono mjesto Baal–Perasim.

12 Idole, što ih ondje ostaviše, dade David spaliti.

13 Kad još jednom dođoše Filisteji i raširiše se po ravnici,

[14] Upita opet David Boga, i Bog mu odgovori: "Ne idi za njima, nego ih zaobiđi, pa udari na njih od dudovih stabala!

[15] Čim čuješ da zašušti po vrhovima dudovih stabala, tada izađi i napadni, jer tada ide pred tobom Bog, da pobije vojsku filistejsku!"

[16] David učini tako, kako mu je bio zapovjedio Bog. Oni pobiše vojsku filistejsku od Gibeona do Gezera.

[17] I raširi se slava Davidova po svim zemljama, i Gospod zadade strah od njega svim narodima.

1 Ljetopisa, glava 15

[1] Potom dade sebi David posagraditi kuće u gradu Davidovu. I spremi mjesto za kovčeg Božji i razape mu šator.

[2] Tada zapovjedi David, da nitko ne smije nositi kovčeg Božji osim Levita, jer je njih izabrao Gospod da nose kovčeg Božji i da mu služe uvijek.

[3] I dozva David sve sinove Izraelove u Jerusalem, da prenesu kovčeg Gospodnji na mjesto, koje mu je bio spremio.

[4] I tako skupi David potomke Aronove i Levite:

[5] Od sinova Kohatovih poglavara Joela i njegovih sto i dvadeset suplemenika;

[6] Od sinova Merarijevih poglavara Asaju i njegovih dvjesta i dvadeset suplemenika:

[7] Od sinova Geršonovih poglavara Joela i njegovih sto i trideset suplemenika;

[8] Od potomaka Elisafanovih poglavara Šemaju i njegovih dvjesta suplemenika;

[9] Od potomaka Hebronovih poglavara Eliela i njegovih osamdeset suplemenika;

[10] Od potomaka Uzielovih poglavara Aminadaba i njegovih sto i dvanaest suplemenika.

[11] Tada dozva David svećenike Sadoka i Abiatara i Levite Uriela, Asaju, Joela, Šemaju, Eliela i Aminadaba

12 I zapovjedi im: "Vi ste obiteljski poglavari Levita. Posvetite sebe i svoje suplemenike! Vi imate donijeti kovčeg Gospoda, Boga Izraelova, na mjesto, koje sam mu spremio.

13 Jer prijašnji put nijeste bili nazočni, zato nas je udario Gospod, Bog naš, jer nijesmo imali dužno štovanje prema njemu."

14 Tada se posvetiše svećenici i Leviti, da donesu kovčeg Gospoda, Boga Izraelova

15 Onda digoše Leviti kovčeg Božji, kao što je bio naredio Mojsije po zapovijedi Gospodnjoj, motkama na ramena svoja.

16 Potom zapovjedi David poglavarima levitskim, da postave svoje suplemenike, pjevače, s njihovim glazbalima, harfama, citrama i cimbalima, da uskliknu radosnim glasom visokim.

17 I postaviše Leviti sina Joelova, Hemana, i od njegovih suplemenika Asafa, sina Berekijina, i od njihovih suplemenika, sinova Merarijevih, Etana, sina Kušajina,

18 S njima drugove njihove, drugoga reda Zahariju, sina, Jaaziela, Šemiramota, Jehiela, Unija, Eliaba, Benaju, Maaseju, Matitju, Elifeleha, Mikneju, Obed−Edoma i Jehiela, vratare.

19 Pjevači Heman, Asaf i Etan imali su udarati glasno u cimbale mjedene,

20 Zaharija, Aziel, Šemiramot, Jehiel, Uni, Eliab, Maaseja i Benaja u harfe visoko,

21 Matitja, Elifeleha, Mikneja, Obed−Edoma, Jehiela i Azazju u citare duboko, da vode pjevanje.

22 Kenanija bio je poglavar Levita kod prenošenja. On je vodio prenošenje, jer se je u to razumio.

23 Berekija i Elkana išli su kao vratari pred kovčegom.

24 Svećenici Šebanija, Jošafat, Netanel, Amasaj, Zaharija, Benaja i Eliezer trubili su u trube pred kovčegom Božjim. Tada su dolazili Obed−Edom i Jehija kao vratari kod kovčega.

[25] I tako je pošao David sa starješinama Izraelovim i tisućnicima, da s velikim veseljem prenesu kovčeg zavjeta Gospodnjega iz kuće Obed–Edomove.

[26] I Bog je bio milostiv Levitima, nosiocima kovčega zavjeta Gospodnjega. Zato oni žrtvovaše sedam volova i sedam ovnova.

[27] David je pritom bio ogrnut plaštem od finoga lana, tako i svi Leviti, koji su nosili kovčeg, i pjevači i Kenanija, poglavar prijenosa i pjevač. David je imao još na sebi oplećak lanen.

[28] Tako je sav Izrael nosio kovčeg zavjeta Gospodnjega kličući i trubeći u trube i u rogove i udarajući u cimbale, harfe i citare.

[29] Tako uđe kovčeg zavjeta Gospodnjega u grad Davidov. Mikala, kći Saulova, gledala je s prozora van. Kad vidje kralja Davida gdje skače i igra, prezre ga u srcu svojem.

1 Ljetopisa, glava 16

[1] Izakako su bili unijeli kovčeg Božji i namjestili ga u šatoru, što ga je bio David podigao za njega, prinesoše pred Bogom žrtve paljenice i žrtve mirotvorne.

[2] Kad prinese David žrtve paljenice i žrtve mirotvorne, blagoslovi narod u ime Gospoda

[3] I razdijeli svima Izraelcima, ljudima i ženama, svakome po jedan kruh, po komad mesa i kolač od grožđa.

[4] Potom postavi neke Levite, da služe kod kovčega Gospodnjega. Oni su morali prinositi Gospodu, Bogu Izraelovu, hvalu, čast i slavu:

[5] Asaf kao poglavar i Zaharija kao drugi u redu za njim, onda Jeiel, Šemiramot, Jehiel, Matitja, Eliab, Benaja, Obed–Edom i Jeiel sa svojim glazbalima, harfama i citrama, Asaf je imao udarati u cimbale,

[6] Svećenici Benaja i Jahaziel jednako trubiti u trube pred kovčegom zavjeta Božjega.

[7] Tada prvi put naredi David, da Asaf i braća njegova hvale Gospoda:

[8] "Hvalite Gospoda! Zazivajte ime njegovo! Javljajte narodima djela njegova!

9 Pjevajte mu! Svirajte mu! Sva čudesa njegova navješćujte!

10 Hvalite se svetim imenom njegovim! Neka se veseli srce onih, koji traže Gospoda!

11 Tražite Gospoda i slavu njegovu! Tražite lice njegovo vazda!

12 Spominjite se čudesa njegovih, koja je učinio, znakova njegovih, sudova usta njegovih!

13 Ti, Izraela, sluge njegova, rode, vi, Jakova odabranika njegova, sinovi!

14 On, Gospod, nama je Bog! U sav svijet idu sudovi njegovi.

15 Zavjeta svojega vječno se on spominje, riječi, koju je dao za tisuću koljena,

16 Zavjeta, što ga je sklopio s Abrahamom, i zakletve svoje Izaku.

17 To je postavio Jakovu za zakon, za vječni zavjet Izraelu,

18 Ovako govoreći: Kanaan ću dati tebi kao uže baštinsko vaše!

19 Tada ste još bili maleni brojem, samo vas malo i stranci u njem.

20 Još ste išli od naroda do naroda, od jednoga kraljevstva do drugoga.

21 Ali on ne dade, da im se naudi. Radi njih uputi kraljeve:

22 Ne dirajte u pomazanike moje, prorocima mojim ne učinite ništa na žao!

23 Pjevajte tako Gospodu, sve zemlje! Iz dan u dan navješćujete spasenje njegovo!

24 Navješćujte narodima slavu njegovu, svakome puku čudesa njegova!

25 Jer je velik Gospod i veoma dostojan hvale, strahovit iznad svih bogova.

26 Jer su svi bogovi u naroda idoli, a Gospod je stvorio nebesa,

27 Slava je i veličanstvo pred njim, sila i radost u svetištu njegovu.

28 I dajte Gospodu, plemena naroda, dajte Gospodu slavu i čast!

[29] Dajte Gospodu slavu prema imenu njegovu! Prinosite dare, dolazite pred lice njegovo! Poklonite se Gospodu u svetome nakitu!

[30] Neka strepi pred njim sav svijet! Čvrsto stoji nadzemaljski svijet – ne pomjesti se nikad!

[31] Nebo se veseli, zemlja se raduje. Navijestite narodima: Gospod je kralj!

[32] More buči i što je u njemu, skače polje i što je na njemu.

[33] I tada se obraduje drveće šumsko pred Gospodom, kad on dolazi da sudi zemlju.

[34] Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer milost njegova traje dovijeka.

[35] Ovako govorite: Pomozi nam, Bože spasenja našega! Skupi nas, spasi nas od naroda! Da mognemo slaviti sveto ime tvoje, da se smijemo hvaliti slavom tvojom.

[36] Neka je hvaljen Gospod, Bog Izraelov! Odvijeka dovijeka!" I sav narod reče: "Amen!"! "Hvala neka je Gospodu!

[37] Tada ostavi ondje pred kovčegom zavjeta Gospodnjega Asafa i suplemenike njegove, da služe pred kovčegom bez prestanka onako, kako to bude tražio svaki dan.

[38] Obed–Edoma i njegovih šezdeset i osam suplemenika i Obed–Edoma, sina Jedutunova, i Hosu postavi vratarima.

[39] Svećenika Sadoka i njegove suplemenike, svećenike, namjesti za stan Gospodnji na visini u Gibeonu

[40] Oni su imali Gospodu redovito jutrom i večerom prinositi žrtve paljenice na žrtveniku za žrtve paljenice, točno onako, kako stoji napisano u zakonu Gospodnjem, što ga je dao Izraelu.

[41] S njima su bili Heman i Jedutun uz ostale, što su bili izabrani i poimence označeni, da prinose Gospodu hvalospjev: Vječno traje milost njegova.

[42] Oni, Heman i Jedutun, čuvali su trube i cimbale za glazbenike i glazbala za pjesme Božje. Sinovi Jedutunovi vršili su službu vratarsku.

[43] Potom se svi vratiše kući. A David ode da pozdravi obitelj svoju.

1 Ljetopisa, glava 17

[1] Kad se je David bio uselio u svoju palaču, reče David proroku Natanu: "Evo, ja stojim u palači od cedra, a kovčeg zavjeta Gospodnjega stoji pod pokrovom šatorskim."

[2] Natan odgovori Davidu: "Izvedi sve, što ti je u srcu, jer je Gospod s tobom."

[3] Ali još u istoj noći dođe riječ Gospodnja Natanu:

[4] "Idi, reci slugi mojemu Davidu: Ovako veli Gospod: Nećeš mi ti graditi palaču da u njoj stanujem.

[5] A ja nijesam nikada stanovao u palači odonda, kad izvedoh sinove Izraelove, do današnjega dana. Dapače sam putovao od jednoga šatora i stana do drugoga.

[6] Jesam li, dok sam sa svim Izraelom okolo hodio, kojemu od sudaca Izraelovih, kojima zapovjedih, da pasu narod moj Izraela, ikada jednu riječ rekao: Zašto mi ne sagradiste palaču od cedra?

[7] Zato reci sada slugi mojemu Davidu: Ovako veli Gospod nad vojskama: Ja te uzeh s paše iza stada, da budeš knez mojemu narodu Izraelu.

[8] Bio sam s tobom kod svega, što si preduzimao, i uništio sam ispred tebe sve tvoje neprijatelje. Ja ću ti steći ime, kako ga imaju, samo najveći na zemlji.

[9] Ja ću odrediti mjesto svojemu narodu Izraelu i tamo ga posaditi, da mirno stanuje na svom mjestu i da se više ne uznemiruje. Silnici neće ga više mučiti kao prije,

[10] Od onoga vremena, kad postavih suce nad svojim narodom Izraelom. Ponizit ću sve tvoje neprijatelje, i javljam ti, da će ti Gospod sagraditi kuću

[11] Kad se jedanput navrše dani tvoji i ti počineš kod otaca svojih, odredit ću potomstvo tvoje, jednoga od tvojih sinova, nasljednikom tvojim i njemu ću utvrditi kraljevstvo njegovo.

[12] On će mi tada sagraditi kuću, i ja ću učvrstiti njegovo prijestolje za sva vremena.

[13] Ja ću mu biti otac, on neka mi bude sin! Nikada mu neću uskratiti naklonost svoju, kao što sam je uskratio prethodniku njegovu.

[14] Zauvijek postavit ću ga nad kućom svojom i kraljevstvom svojim, i prijestolje će njegovo tvrdo stajati dovijeka."

[15] Kad je Natan po svim ovim riječima i po svoj ovoj objavi bio govorio s Davidom,

[16] Ode kralj David, pade pred Gospodom i pomoli se: "Tko sam ja, Gospode, Bože moj? Što je moja kuća, da si me doveo dovle?

[17] I nije ti to još bilo dosta, Bože! Ti si dapače kući sluge svojega dao obećanja za daleka vremena. Ti si postupao s menom kao s velikim čovjekom, Gospode, Bože moj!

[18] Što će još David da ti kaže o slavi, kojom si obasuo slugu svojega? Ta ti znaš slugu svojega.

[19] Gospode, radi sluge svojega i po srcu svojemu učinio si sve ovo veliko i objavio si sve ovo sjajno.

[20] Gospode, tebi nitko nije jednak! Osim tebe nema Boga po svemu, što smo čuli svojim ušima.

[21] Gdje je narod na zemlji kao tvoj narod Izraelov, radi kojega je Bog došao, da ga iskupi sebi za narod, da pribavi tebi ime velikim i čudesnim djelima i da ispred naroda tvojega, što si ga izbavio iz Egipta, protjera druge narode?

[22] Ti si sebi odredio svoj narod Izraela za sva vremena kao narod, i ti si, Gospode, postao Bog njihov!

[23] Pa daj, Gospode, da se obećanje, što si ga dao slugi svojemu i kući njegovoj, ispuni za sva vremena, i učini, što si obrekao!

[24] Kad se ono ispuni, tvoje će ime biti veliko dovijeka, i govorit će se: Gospod nad vojskama jest Bog Izraelov, jest Bog u Izraelu, i kuća sluge tvojega Davida stajat će pred tobom.

[25] Jer ti si, Bože moj, objavio slugi svojemu, da ćeš mu sagraditi kuću. Zato se sluga tvoj usudi, da ti upravi ovu molitvu.

[26] Tako, Gospode, ti si Bog. Pošto si slugi svojemu učinio ovo sjajno obećanje,

27 Budi sada voljan i blagoslovi kuću sluge svojega, da postoji pred tobom dovijeka, jer što ti blagosloviš, Gospode, blagoslovljeno je dovijeka!"

1 Ljetopisa, glava 18

1 Poslije toga pobijedi David Filisteje i podjarmi ih, I Gat i kćeri njegove uze iz ruku filistejskih.

2 Nadalje pobi Moapce. Tako postadoše Moapci Davidu podložni i moradoše plaćati danak.

3 David pobijedi i Hadadezera, kralja sobskoga, koja leži u pravcu prema Hamatu, kad se je ovaj spremio da utvrdi svoju vlast na Eufratu.

4 Od njega uze David tisuću kola, sedam tisuća kolskih boraca i dvadeset tisuća pješaka. Sve konje dade David ohromiti; samo stotinu konja ostavi.

5 Kad Sirijci od Damaska dođoše u pomoć kralju Hadadezeru sobskomu, pobi David dvadeset i dvije tisuće Sirijaca.

6 Potom namjesti David namjesnika u Siriji od Damaska, i Sirijci postadoše podložni Davidu i obvezani na danak. Tako je pomagao Gospod Davidu u svemu, što bi preduzimao.

7 David zaplijeni zlatne štitove, što su ih imale sluge Hadadezerove, i donese ih u Jerusalem.

8 U Tibhatu i Kunu, gradovima Hadadezerovim, zaplijeni David veoma mnogo mjedi, od čega Salomon dade načiniti more mjedeno, stupove i posuđe mjedeno.

9 Kad Tou, kralj hamatski, doznade, da je David pobio svu vojsku kralja Hadadezera sobskoga,

10 Posla on svojega sina Adorama kralju Davidu, da ga pozdravi i sreću mu zaželi, što se je borio proti Hadadezeru i pobijedio ga. Hadadezer bio je naime ratni protivnik Touov. On donese sa sobom svakojakih sprava od srebra, zlata i mjedi.

11 I to posveti kralj David Gospodu zajedno sa srebrom i zlatom, što je bio uzeo od svih naroda, od Edomaca, Moabaca, Amonaca, Filisteja i Amalečana.

[12] Abišaj, sin Serujin, pobi osamnaest tisuća Edomaca u slanoj dolini.

[13] On namjesti u Edomu namjesnike, i sav Edom bio je podložan Davidu. Tako je pomagao Gospod Davidu u svemu, što bi preduzimao.

[14] I David je vladao nad svim Izraelom i davao svemu narodu svojemu pravdu i pravicu.

[15] Vrhovni zapovjednik vojske bio je Joab, sin Serujin. Pečatnik je bio Jošafat, sin Ahiludov,

[16] Svećenici su bili Sadok, sin Ahitubov, i Abimelek, sin Abiatarov. Šavša je bio državni pisar.

[17] Zapovjednik nad Keretejima i Peletejima bio je Benaja, sin Jehojadov. Sinovi Davidovi bili su prvi iza kralja.

1 Ljetopisa, glava 19

[1] Poslije toga umrije Nahaš, kralj sinova Amonovih. Njegov sin uziđe mjesto njega na prijestolje.

[2] David pomisli: "Imat ću prijateljske odnose s Hanunom, sinom Nahašovim, jer je i otac njegov stajao s menom u dobrom dogovoru." I tako posla David poslanike i dade mu izreći svoju sućut radi oca njegova. Kad su bili poslanici Davidovi došli k Hanunu u zemlju sinova Amonovih, da mu izreknu sućut,

[3] Rekoše knezovi sinova Amonovih Hanunu: "Misliš li, da David hoće da počasti oca tvojega, kad ti šalje poslanike, da te utješe? Dapače njegovi poslanici dođoše k tebi samo zato, da promotre zemlju, da je uhode i onda opustoše."

[4] Tada dade Hanun poslanike Davidove uhvatiti, obrijati ih i odsjeći im haljine po pole sve do bokova. Tako ih otpremi.

[5] Kad javiše Davidu za te ljude, posla im u susret glasnike, jer su ljudi bili teško pogrđeni. Kralj im poruči: "Ostanite u Jerihu, dok vam opet naraste brada; onda dođite kući!"

[6] Kad sinovi Amonovi uvidješe, da su se omrazili s Davidom, poslaše Hanun i sinovi Amonovi tisuću talenata srebra, da najme kola i kolske borce od Sirijaca u

Mezopotamiji i od Sirijaca u Maaki i Sobi,

7 Oni najmiše trideset i dvije tisuće kola, usto kralja od Maake s vojskom njegovom. Ovi dođoše i utaboriše se pred Medebom. I sinovi Amonovi skupiše se iz gradova svojih i izađoše u boj.

8 Čim to doču David, posla Joaba sa svom vojskom, samih hrabrih ratnika.

9 Sinovi Amonovi izađoše i postaviše se pred gradom u bojni red. Kraljevi, koji su bili došli, uzeše mjesto za se u polju.

10 Kad vidje Joab, da mu prijeti napadaj sprijeda i otraga, izabra sebi najodabranije Izraelce i namjesti se prema Sirijcima.

11 Ostatak vojske predade svojemu bratu Abišaju, da se namjeste prema sinovima Amonovim.

12 On reče: "Ako Sirijci budu jači od mene, moraš mi doći u pomoć. Ako li sinovi Amonovi budu jači od tebe, ja ću doći tebi u pomoć.

13 Samo budi hrabar! Borimo se za svoj narod i a gradove Boga svojega. Gospod neka učini, što mu se čini dobro!"

14 I kad Joab s četama, kojima je zapovijedao, izađe da udari na Sirijce, pobjegoše oni ispred njega,

15 A čim sinovi Amonovi vidješe da Sirijci nagnuše u bijeg, dadoše se i oni u bijeg ispred njegova brata Abišaja i povukoše se u grad. Nato se Joab vrati kući u Jerusalem.

16 Kad vidješe Sirijci, da ih nadbiše Izraelci, poslaše poslanike, te dovedoše Sirijce preko rijeke, Šofak, vojskovođa Hadadezerov, imao je vrhovno zapovjedništvo.

17 Kada to javiše Davidu, podiže on sve Izraele, prijeđe preko Jordana, pođe proti njima i namjesti se prema njima. I kad se je David bio namjestio prema Sirijcima za boj, pobiše se oni s njim.

18 Ali Sirijci moradoše nagnuti u bijeg ispred Izraelaca. David uništi od Sirijaca sedam tisuća kolskih boraca i četrdeset tisuća pješaka. I vojskovođu Šofaka pogubi.

[19] Kad vidješe podanici Hadadezerovi, da ih razbiše Izraelci, sklopiše mir s Davidom i pokoriše se njemu. A Sirijci su se čuvali, da ubuduće još pomažu sinovima Amonovim.

1 Ljetopisa, glava 20

[1] Iduće godine u vrijeme, kad kraljevi obično idu u rat, povede Joab vojsku u boj i opustoši zemlju sinova Amonovih. Tada ode i opkoli Rabu, a David ostade u Jerusalemu. Kad je Joab bio osvojio i razorio Rabu,

[2] Uze David kralju njihovu s glave krunu. Imala je prema procjeni svojoj vrijednost od jednog talenta na zlatu i na dragom kamenju, što je bilo u njoj, i pristajala je glavi Davidovoj. On odnese iz grada plijen vrlo bogat.

[3] Narod, što je stanovao u njemu, dade odvesti, staviti ga na pile, na gvozdene brane i sjekire. Tako isto učini David sa svim ostalim gradovima sinova Amonovih. Tada se vrati David sa svom vojskom u Jerusalem.

[4] Potom dođe u Gezeru opet do boja s Filistejima. Pritom Hušanin Sibekaj ubi Sipaja, koji je pripadao rodu divova. Tako su bili oni pokoreni,

[5] Kad onda opet dođe do boja s Filistejima, ubi Elhanan, sin Jairov, Lahmija, brata Golijata iz Giteja, kojemu je koplje bilo kao vratilo.

[6] Opet onda dođe do boja kod Gata. Tu je bio jedan čovjek gorostas, koji je imao šest prsta na rukama i šest prsta na nogama, svega dvadeset i četiri. I on je pripadao rodu divova.

[7] Kad je on pogrdio Izraele, ubi ga Jonatan, sin Šimea, brata Davidova.

[8] To su bili potomci divova u Gatu i padoše od ruke Davidove i njegovih ratnika.

1 Ljetopisa, glava 21

[1] Sotona ustade proti Izraelcima i navrati Davida, da broji Izraela.

[2] I tako zapovjedi David Joabu i vojskovođama: "Idite, izbrojte sinove Izraelove od Beeršebe do Dana, pa mi javite, da znam broj njihov!"

3 Ali Joab reče: "Gospod neka bi dao, da narod tvoj, koliko ga je sada, bude još što
puta toliki A oni su svi, moj gospodaru i kralju, podložni tebi, gospodaru mojemu.
Zašto moj gospodar tako što hoće? Zašto da se okrivi Izrael takvim grijehom?"

4 Ali zapovijed kraljeva primora Joaba. I tako se Joab podiže na put i obiđe svega
Izraela. Kad se je Joab bio opet vratio u Jerusalem,

5 Priopći Joab Davidu broj popisanoga naroda, i bilo je svega naroda Izraelova
milijun i sto tisuća ljudi teško naoružanih, a naroda Judina četiri stotine i sedamdeset
tisuća ljudi teško naoružanih.

6 Plemena Levijeva i Benjaminova nije bio s njima izbrojio, jer je mrska bila Joabu
zapovijed kraljeva.

7 Kako ta stvar nije bila mila Bogu, zato on udari Izraela.

8 David se je doduše bio pomolio Bogu: "Teško sam se ogriješio, što to učinih. Ali
oduzmi slugi svojemu krivnju zlodjela njegovih; jer sam bio posve zaslijepljen!"

9 A Gospod je bio zapovjedio Gadu, vidiocu Davidovu:

10 "Idi i kaži Davidu: Ovako veli Gospod: Troje ti predlažem; izaberi sebi jedno od
toga, da ti učinim!"

11 Gad pođe k Davidu i navijesti mu: "Ovako veli Gospod: Biraj sebi

12 Ili tri godine gladi ili tri mjeseca bijega pred svojim neprijateljima, a pritom da te
stigne mač neprijatelja tvojih, ili tri dana mač Gospodnji, kuga, u zemlji, a pritom da
ubija anđeo Gospodnji po svim krajevima Izraelovim. Sad promisli, što ću odgovoriti
onome, koji me je poslao!"

13 David odgovori Gadu: "U muci sam velikoj. Radije ću pasti u ruke Gospodnje, jer
je milosrđe njegovo veliko. A u ruke ljudima ne bih htio pasti."

14 Tako pusti Gospod kugu na Izraela, te pomrije Izraela sedamdeset tisuća ljudi.

15 I Bog posla anđela u Jerusalem, da ga uništi, Kad je on ubijao u njemu, pogleda
Gospod na njega, i sažali mu se sa zla. Zato zapovjedi anđelu, koji je ubijao: "Dosta
je. Povuci natrag ruku svoju!" Anđeo Gospodnji stajao je upravo kod gumna
Jebusejina Ornana (Arauna).

16 Kad David podiže oči svoje, vidje anđela Gospodnjega gdje stoji između zemlje i
neba, u ruci mu gol mač, što je bio ispružen proti Jerusalemu. Tada padoše David i
starješine ničice na svoje lice, obučeni u kostrijet,

17 I David se pomoli Bogu: "Ja sam, koji je zapovjedio brojenje naroda. Ja sam, koji
je sagriješio i zlo učinio. A ove, ovce, Što su učinile? Pa okreni, Gospode, Bože moj,
ruku svoju na mene i na obitelj moju, ali ne na svoj narod ovim pomorom!"

18 Tada zapovjedi anđeo Gospodnji Gadu da kaže Davidu, neka bi David izašao gore,
da načini žrtvenik Gospodu na gumnu Jebusejina Ornana (Arauna).

19 David izađe na zapovijed Gadovu, koju mu je ovaj bio upravio u ime Gospodnje.

20 I Ornan, kad se je okrenuo, vidje anđela. I on se skrije, on i njegova četiri sina.
Ornan je upravo vršio pšenicu.

21 David pođe dakle k Ornanu. Kad je Ornan pogledao i kralja vidio, izađe iz gumna i
pokloni se pred Davidom licem do zemlje.

22 David reče Ornanu: "Daj mi to gumno, da načinim na njemu žrtvenik Gospodu! Za
novce koliko vrijedi daj mi ga, da se pomor ukloni od naroda!"

23 Ornan odgovori Davidu: "Uzmi ga sebi! Moj gospodar i kralj neka čini, što mu je
drago! Evo, dajem ti i volove za žrtve paljenice i vršeće saone za drva i pšenicu za
prinos. Sve ti to darujem."

24 A kralj David reče Ornanu: "Ne! Ja ću to samo kupiti za novce što vrijedi, jer neću
to, što je tvoje, da prinesem Gospodu ni da prinesem žrtve paljenice poklonjene."

25 I dade David Ornanu za ono mjesto šest stotina šekela zlata.

26 David načini tamo Gospodu žrtvenik i prinese žrtve paljenice i žrtve mirotvorne.
Kad je prizvao Gospoda, odgovori mu on ognjem, što ga spusti s neba na žrtvenik za
žrtve paljenice.

27 A anđelu zapovjedi Gospod, da zatakne opet mač svoj u korice.

28 Kad je onda David vidio, da ga je Gospod uslišio na gumnu Jebusejina Ornana
(Arauna), prinese ondje žrtve.

[29] Šator Gospodnji, što ga je bio Mojsije načinio u pustinji, i žrtvenik za žrtve paljenice bili su u ono vrijeme na visini u Gibeonu.

[30] A David se ne usudi više ići tamo k njemu, da časti Boga, jer se je bio uplašio od mača anđela Gospodnjega.

1 Ljetopisa, glava 22

[1] I tako odredi David: "Ovo ovdje ima da bude kuća Boga, Gospoda, i ovdje ima da stoji žrtvenik za žrtve paljenice Izraelu."

[2] Potom zapovjedi David, da se skupe stranci u zemlji Izraelovoj, i odredi kamenare za gradnju hrama Božjega, koji će tesati kamen.

[3] I pripravi David mnogo gvožđa za kline na krila vratima i za sastavke, tako isto mjedi toliko, da se nije moglo mjeriti.

[4] Isto tako cedrovih drva bez broja; jer su Sidonci i Tirci dovozili Davidu mnogo drva cedrovih.

[5] David je naime u sebi mislio: "Moj sin Salomon mlad je i nježan; a hram, koji treba podignuti Gospodu, mora biti vrlo velik za slavu i čast po svim zemljama. Zato ću mu već sada pripraviti što treba." I tako pripravi David još prije svoje smrti veliku množinu građe.

[6] Nato dozva svojega sina Salomona i naloži mu, da sagradi hram Gospodu, Bogu Izraelovu.

[7] David reče Salomonu: "Sine moj, ja sam bio naumio da sagradim hram imenu Gospoda, Boga svojega.

[8] Ali mi dođe riječ Gospodnja: Mnogo si krvi prolio i velike si ratove vodio. Ne smiješ ti sagraditi hrama imenu mojemu, jer si mnogo krvi prolio na zemlju preda mnom.

[9] Ali eto, sin ti se je rodio. On će biti čovjek mira, i ja ću mu pri baviti mir od svih neprijatelja njegovih unaokolo. Ta njegovo je ime Salomon. Mir i pokoj dat ću Izraelu u dane njegove.

[10] On će sagraditi hram imenu mojemu. On će mi biti sin, a ja ću mu biti otac. Njegov kraljevsko prijestolje utvrdit ću dovijeka nad Izraelom.

[11] I sada, sine moj, neka bude Gospod s tobom, da ti uspije sagraditi hram Gospoda, Boga tvojega, kao što ti je obećao!

[12] I neka ti Gospod, kad te postavi nad Izraelom, dadne razum i mudrost, da držiš zakon Gospoda, Boga svojega!

[13] Tada će ti to uspjeti, ako brižno uzdržiš zakone i odredbe, što ih je Gospod zapovjedio Izraelcima preko Mojsija. Budi srčan i jak! Ne boj se i ne plaši se!

[14] Evo, u svoj nevolji svojoj pripravio sam za hram Gospodnji sto tisuća talenata zlata i milijun talenata srebra, usto mjedi i gvožđa, što se ne može izmjeriti, toliko ga ima. I za drvo i kamen pobrinuo sam se, a ti ćeš pridodati još više.

[15] A imaš mnogo i poslenika, kamenara, zidara i drvodjelja, onda ljudi vještih svakome poslu

[16] U zlatu, srebru, mjedi i gvožđu, bez broja. Prihvati se posla! Gospod neka je s tobom!"

[17] Tada dade David svim knezovima Izraelovim naputak, da pomažu njegovu sinu Salomonu:

[18] "Nije li bio s vama Gospod, Bog vaš, i nije li vam dao mir odasvuda? On dade u ruke moje prijašnje stanovnike ove zemlje. Sad je zemlja pokorena Gospodu i narodu njegovu.

[19] Pa upravite sad srce i pamet na to, da vjerno služite Gospodu, Bogu svojemu! Pođite na posao i sagradite svetište Boga, Gospoda, da se mogne unijeti kovčeg Gospodnji i sveto posuđe Božje u hram, koji će se sagraditi imenu Gospodnjemu!"

1 Ljetopisa, glava 23

[1] Kad je David bio star i sit života, postavi svojega sina Salomona kraljem nad Izraelom.

[2] Usto skupi sve knezove Izraelove i svećenike i Levite.

[3] Kad su bili izbrojeni Leviti od trideset godina i više, bilo ih je na broj s glave na glavu trideset i osam tisuća ljudi.

[4] David odredi: "Od ovih imaju dvadeset i četiri tisuće služiti u hramu Gospodnjem. Šest tisuća bit će upravitelji i suci,

[5] Četiri tisuće vratari, i četiri tisuće hvalit će Gospoda uz glazbala, što ih dadoh načiniti za slavu."

[6] Tada ih razdijeli David u redove po sinovima Levijevim Geršonu, Kohatu i Merariju.

[7] Sinovima Geršonovim pripadali su Ladan i Šimej.

[8] Sinovi Ladanovi bili su knez Jehiel i Zetam i Joel, skupa tri.

[9] Sinovi Šimejevi bili su Šelomit, Haziel i Haran, skupa tri. To su bili obiteljski poglavari Ladanovaca.

[10] Daljni sinovi Šimejevi bili su Jahat, Zina, Jeuš i Berija, To su bili sinovi Šimejevi, skupa četiri.

[11] Jahat je bio poglavar, Zina drugi. Jeuš i Berija nijesu imali mnogo djece. Zato su tvorili samo jednu obitelj i jedan ured.

[12] Sinovi Kohatovi bili su Amram, Izhar, Hebron i Uziel, skupa četiri.

[13] Sinovi Amramovi bili su Aron i Mojsije. Aron bi odvojen i sa svojim sinovima zauvijek posvećen za Svetinju nad svetinjama, da vječno pred Gospodom prinose kad, da mu služe i da u ime njegovo blagoslivljaju.

[14] A Mojsije bio je čovjek Božji, Sinovi njegovi bili su ubrojeni u pleme Levijevo.

[15] Sinovi Mojsijevi bili su Geršom i Eliezer.

[16] Sin Geršonov bio je Šebuel, poglavar.

[17] Sin Eliezerov bio je Rehabja, poglavar. Drugih sinova nije imao Eliezer. Ali se sinovi Rehabjini umnožiše veoma.

18 Sin Izharov bio je Šelomit, poglavar.

19 Sinovi Hebronovi bili su Jerija, poglavar, Amarija drugi, Jahaziel treći, Jekamam četvrti.

20 Sinovi Uzielovi bili su Mika, poglavar, Ješija drugi.

21 Sinovi Merarijevi bili su Mahli i Muši. Sinovi Mahlijevi bili su Eleazar i Kiš.

22 Eleazar umrije, a ne ostavi iza sebe sirova; imao je samo kćeri.

23 Sinovi Mušijevi bili su Mahli, Eder i Jerimot, skupa tri.

24 To su bili, po svojim obiteljima poredani, Leviti, obiteljski poglavari, koji su bili izbrojeni po broju imena s glave na glavu, koji su bili zaposleni kod službe u hramu Gospodnjem, od dvadeset godina i više.

25 Jer David pomisli: "Gospod, Bog Izraelov, dade mir narodu svojemu. Sad će stanovati za sva vremena u Jerusalemu."

26 Pa tako i Leviti nijesu više trebali nositi sveti šator i sve za njegovu službu potrebno posuđe.

27 Jer po posljednjim zapovijedima Davidovim bili su Leviti izbrojeni od dvadeset godina i više.

28 Njihova uredovna dužnost bila je sad u tom, da pomažu potomcima Aronovim kod službe u hramu Gospodnjem kao nadzornici nad predvorjima i ćelijama, i da drže u čistoći sve stvari svete i da rade oko službe u hramu Božjem.

29 Osim toga imali su brigu oko kruhova postavljenih i oko brašna za prinose i oko nekvasnih kolača, oko tavica i oko svega, što se peče, i oko svakoga utega i mjere.

30 I morali su svako jutro pristupiti da obave molitve hvale i zahvale u čast Gospodu, i tako uveče.

31 I morali su služiti, kad se god prinose žrtve paljenice Gospodu, u subote, mjesece mlađake i blagdane, u broju po redu svojemu svagda pred Gospodom.

[32] Tako su imali službu obavljati u šatoru zavjeta i službu u svetinji i službu da pomognu potomcima Aronovim, suplemenicima svojim, kod njihova posla u hramu Gospodnjem.

1 Ljetopisa, glava 24

[1] I potomci Aronovi imali su svoje redove, Sinovi Aronovi bili su Nadab, Abihu, Eleazar i Itamar.

[2] Nadab i Abihu umriješe prije oca svojega, a ne ostaviše iza sebe sinova. Zato su imali svećeničku službu samo Eleazar i Itamar,

[3] I David ih razdijeli: Sadoka od potomaka Eleazarovih i Ahimeleka od potomaka Itamarovih po redu njihovu u službi njihovoj.

[4] A jer se je našlo, da su potomci Eleazarovi brojili više obiteljskih poglavara, negoli potomci Itamarovi, zato ih razdijeliše tako, da je na potomke Eleazarove došlo šesnaest, a na potomke Itamarove osam obiteljskih poglavara.

[5] A razdijeliše ih ždrijebom, i jedne i druge, jer je bilo knezova svetinje i knezova Božjih i među potomcima Eleazarovim i među potomcima Itamarovim.

[6] Šemaja, sin Netanelov, pisar među Levitima, popisa ih u nazočnosti kralja i knezova i svećenika Sadoka i Ahimeleka, sina Abiatarova, i obiteljskih poglavara svećenika i Levita. Po jedna obitelj bila je izabrana za Eleazara i po jedna za Itamara.

[7] Prvi ždrijeb pade na Jehojariba, drugi na Jedaja,

[8] Treći na Harima, četvrti na Seorima,

[9] Peti na Malkiju, šesti na Mijamina,

[10] Sedmi na Hakosa, osmi na Abiju,

[11] Deveti na Ješuu, deseti na Šekaniju,

[12] Jedanaesti na Elijašiba, dvanaesti na Jakima.

[13] Trinaesti na Hupu, četrnaesti na Ješebaba,

14 Petnaesti na Bilgu, šesnaesti na Imera,

15 Sedamnaesti na Hezira, osamnaesti na Hapisesa,

16 Devetnaesti na Petahju, dvadeseti na Ezekiela,

17 Dvadeset prvi na Jakina, dvadeset drugi na Gamula,

18 Dvadeset treći na Delaju, dvadeset četvrti na Maazju.

19 To je red njihov za službu njihovu, kojim bi ulazili u hram Gospodnji po odredbi
izdanoj od njihova oca Arona, kako mu je bio zapovjedio Gospod, Bog Izraelov.

20 A što se tiče ostalih potomaka Levijevih, to je vukao lozu od potomaka Amramovih
Šubael i od potomaka Šubaelovih Jehdeja,

21 Od potomaka Rehabjinih poglavar Jišija,

22 Od Izharovaca Šelomot, od potomaka Šelomotovih Jahat.

23 Potomci Hebronovi bili su Jerija, drugi Amarija, treći Jahaziel, četvrti Jekaman.

24 Potomci Uzielovi bili su Mika, od potomaka Mikinih Šamir.

25 Brat Mikin bio je Jišija; od potomaka Jišijinih Zaharija.

26 Potomci Merarijevi bili su Mahli i Muši, potomci njegova sina Jaazije.

27 Merarijevci od njegova sina Jaazije bili su Šoham, Zakur i Ibri.

28 Od Mahlija vukao je lozu Eleazar. Ovaj nije imao sinova,

29 Od Kiša vukao je lozu potomak Kišov, Jerahmeel.

30 Potomci Mušijevi bili su Mahli, Eder i Jerimot. To su bili potomci Levijevi po
svojim obiteljima.

31 I oni bacişe ždrijeb kao njihovi suplemenici, potomci Aronovi, u nazočnosti kralja
Davida, Sadoka i Ahimeleka i obiteljskih poglavara svećenika i Levita, i to obiteljski
poglavari kao i njihovi mladi suplemenici.

1 Ljetopisa, glava 25

1 Nadalje odvoji David u društvu sa zapovjednicima vojske od sinova Asafovih, Hemanovih i Jedutunovih one, koji će se baviti svetom glazbom uz citare, harfe i cimbale. Popis onih, kojima je bila povjerena ova služba, ovaj je:

2 Od sinova Asafovih: Zakur, Josip, Netanija i Asarela, sinovi Asafovi, da pomažu Asafu, kojemu je po naredbi kraljevoj bila povjerena sveta glazba.

3 Od Jedutuna: sinovi Jedutunovi Gedalija, Zeri, Ješaja, Šimej, Hašabja, Matitja i , skupa šest, da pomažu svojega oca Jedutuna, kojemu je bilo povjereno udaranje uz citare u slavu Gospodu.

4 Od Hemana: sinovi Hemanovi Bukija, Matanija, Uziel, Šebuel, Jerimot, Hananija, Hanani, Eliata, Gidalti, Romamti−Ezer, Jošbekaša, Maloti, Hotir, Mahaziot.

5 Svi ovi bili su sinovi Hemana, vidioca kraljeva u božanskim stvarima. Da uzvisi moć njegovu, bio je Bog dao Hemanu četrnaest sinova i tri kćeri.

6 Ovi svi bili su po odredbi kraljevoj zaposleni službom u hramu Božjem, da pomažu svojim ocima Asafu, Jedutunu i Hemanu kod pjevanja u hramu Gospodnjem uz cimbale, harfe i citare.

7 Bilo ih je na broj dvjesta i osamdeset i osam skupa s drugovima njihovim, koji su bili u pjesmama Gospodnjim dobro izvježbani i vješti.

8 I kad, da odrede red u službi, baciše ždrijeb, mlađi kao i stariji, učitelji skupa s učenicima,

9 Pade od Asafa prvi ždrijeb na Josipa, drugi na Gedaliju s braćom i sinovima njegovim, skupa dvanaest;

10 Treći na Zakura sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

11 Četvrti na Jizrija sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

12 Peti na Netaniju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

13 Šesti na Bukiju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[14] Sedmi na Ješarelu sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[15] Osmi na Ješaju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[16] Deveti na Mataniju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[17] Deseti na Šimeju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[18] Jedanaesti na Azarela sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[19] Dvanaesti na Hašabju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[20] Trinaesti na Šubaela sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[21] Četrnaesti na Matitju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[22] Petnaesti na Jerimota sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[23] Šesnaesti na Hananiju sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[24] Sedamnaesti na Jošbekaša sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[25] Osamnaesti na Hananija sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[26] Devetnaesti na Malotija sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[27] Dvadeseti na Elijatu sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[28] Dvadeset prvi na Hotira sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[29] Dvadeset drugi na Gidaltija sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[30] Dvadeset treći na Mahaziota sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest;

[31] Dvadeset četvrti na Romamti−Ezera sa sinovima i braćom njegovom, skupa dvanaest.

1 Ljetopisa, glava 26

[1] Redovi vratara bili su: od sinova Korahovih bio je Mešelemja, sin Korahov, između sinova Asafovih.

[2] Sinovi Mešelemjini bili su Zaharija, prvorođenac, Jediael drugi, Zebadija treći, Jatniel četvrti,

[3] Elam peti, Johanan šesti, Elijehonaj sedmi.

[4] Sinovi Obed−Edomovi bili su Šemaja, prvorođenac, Jozabad drugi, Joah treći, Sakar četvrti, Netanel peti,

[5] Amiel šesti, Isakar sedmi, Peuletaj osmi. Tako ga je bio blagoslovio Bog.

[6] I njegovu sinu Šemaji bili su se rodili sinovi, koji postaše obiteljski poglavari; jer su bili valjani ljudi.

[7] Sinovi Šemajini bili su Otni, Rafael, Obed, Elzabad i braća njegova, valjani ljudi, Elihu i Semakija.

[8] Ovi svi bili su potomci Obed−Edomovi, oni i njihovi sinovi i braća, valjani ljudi, sposobni za službu, šezdeset i dva od Obed−Edoma.

[9] I Mešelemja imao je sinova i braće, valjani ljudi, skupa osamnaest.

[10] Sinovi Hosini koji su pripadali potomcima Merarijevim, bili su Šimri, poglavar − premda nije bio prvorođenac, bio ga je otac njegov postavio za poglavara −

[11] Hilkija drugi, Tebalija treći, Zaharija četvrti. Svih sinova i braće Hosine bilo je trinaest.

[12] Ovim redovima vratara, i to obiteljskim poglavarima, dopadoše isto tako kao njihovim suplemenicima službeni poslovi u službi hrama Gospodnjega.

[13] Kad po obiteljima, za mlađe kao i za starije, bacište ždrijeb za pojedina vrata,

[14] Pade ždrijeb za istočnu stranu na Šelemju. I za njegova sina Zahariju, mudroga savjetnika, bacište ždrijeb, i njegov ždrijeb pade na sjevernu stranu,

15 Za Obed–Edoma na južnu stranu i za sinove njegove na riznicu;

16 Za Šupima i Hosu na zapadnu stranu kod vrata Šaleket na cesti, što se penje gore,
jedna straža uz drugu.

17 Na istočnoj strani bilo je šest Levita, na sjevernoj strani svaki dan četiri, na južnoj
strani svaki dan četiri, kod riznice po dva,

18 Kod prigrade na zapadnoj strani četiri za cestu i dvije za prigradu.

19 To su bili redovi vratara među potomcima sinova Korahovih i Merarijevih.

20 Njihovi suplemenici, Leviti, imali su nadzor nad blagom hrama Božjega i nad
blagom od svetih darova.

21 Potomci Ladanovi, to jest potomci sinova Geršonovih, koji vuku lozu od Ladana,
obiteljski poglavari Ladana, sina Geršonova Jehieli,

22 Potomci Jehielovi, Zetam i njegov brat Joel, imali su odgovornost nad blagom u
hramu Gospodnjem.

23 što Be tiče sinova Amramovih, Izharovih, Hebronovih i Uzielovih,

24 To je bio Šubael, potomak Geršoma, sina Mojsijeva, vrhovni nadzornik nad
blagom.

25 Što se tiče njegovih suplemenika od Eliezera, to je bio njegov sin Rehabja, a njegov
sin Izaija, a njegov sin Joram, a njegov sin Zikri, a njegov sin Šelomit.

26 Ovaj Šelomit i braća njegova vodili su nadzor nad svim blagom od svetih darova,
što su ih bili po svetili kralj David i obiteljski poglavari i tisućnici i stotnici i
vojskovođe.

27 Oni su ih bili posvetili od ratnoga plijena, da se opravi hram Gospodnji.

28 I sve, što su bili posvetili vidjelac Samuel i Saul, sin Kišov, i Abner, sin Nerov, i
Joab, sin Serujin, i sve drugo posvećeno stajalo je pod nadzorom Šelomita i braće
njegove.

[29] Od sinova Izharovih bili su Konanija i sinovi njegovi namješteni kao upravitelji i suci za vanjske poslove u Izraelu.

[30] Od sinova; Hebronovih Hašabja i njegovi suplemenici, valjani ljudi, tisuća i sedam stotina na broj, bili su postavljeni nad upravom Izraela zapadno od Jordana za sve poslove Gospodnje i za službu kraljevu.

[31] Sinovima Hebronovim pripadao je Jerija, poglavar porodicama i obiteljima sinova Hebronovih U četrdesetoj godini vladanja Davidova potražiše ih, i nađe se među njima u Jazeru u Gileadu valjanih ljudi.

[32] Braću njegovu, valjane ljude, dvije tisuće i sedam stotina obiteljskih poglavara, postavi kralj David nad sinovima Rubenovim, Gadovim i polovinom plemena Manasehova za sve poslove Božje i kraljeve.

1 Ljetopisa, glava 27

[1] Ovo je popis izraelskih poglavara obiteljskih i tisućnika i stotnika i činovnika, koji su služili kralju u svim poslovima redova, koji su dolazili i odlazili od mjeseca do mjeseca, svakoga mjeseca u godini. Svaki je red brojio dvadeset i četiri tisuće momaka.

[2] Nad prvim redom u prvom mjesecu bio je Jašobam, sin Zabdielov. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

[3] On je pripadao potomcima Peresovim i bio je poglavar svih vojskovođa za prvi mjesec.

[4] Nad redom drugoga mjeseca bio je Dodaj, Ahošanin, i to nad svojim redom i nad redom kneza Miklota. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

[5] Vođa treće vojske za treći mjesec bio je poglavar Benaja, sin svećenika Jehojade. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

[6] Ovaj Benaja bio je junak među tridesetoricom i nad tridesetoricom, Na čelu njegova reda stajao je njegov sin Amizabad.

[7] Četvrti za četvrti mjesec bio je Joabov brat Asahel, i za njim njegov sin Zebadija. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

8 Peti za peti mjesec bio je knez Šamhut, Izrahejin. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

9 Šesti za šesti mjesec bio je Ira, sin Ikešov, iz Tekoe. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

10 Sedmi za sedmi mjesec bio je Heles, Pelonjanin, od sinova Efraimovih. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

11 Osmi za osmi mjesec bio je Hušatejin Sibekaj, od sinova Zarhijevih. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

12 Deveti za deveti mjesec bio je Abiezer iz Anatota, od sinova Benjaminovih. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

13 Deseti za deseti mjesec bio je Maharaj iz Netofe, od sinova Zarhijevih. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

14 Jedanaesti za jedanaesti mjesec bio je Benaja iz Piratona, od sinova Efraimovih. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

15 Dvanaesti za dvanaesti mjesec bio je Heldaj iz Netofe, od sinova Otnielovih. U njegovu redu bilo je dvadeset i četiri tisuće momaka.

16 Knezovi plemena Izraelovih bili su: "kod sinova Rubenovih knez Eliezer, sin Zikrijev; kod sinova Simeonovih Šefatija, sin Maakin;

17 Kod sinova Levijevih Hašabja, sin Kemuelov; kod sinova Aronovih Sadok;

18 Kod sinova Judinih Elihu, brat Davidov; kod sinova Isakarovih Omri, sin Mihaelov;

19 Kod sinova Zebulunovih Išmaja, sin Obadijin; kod sinova Naftalijevih Jerimot sin Azrielov;

20 Kod sinova Efraimovih Hošea, sin Azazjin; kod polovine plemena Manasehova Joel, sin Pedajin;

21 Kod polovine plemena Manasehova u Gileadu Ido, sin Zaharijin; kod sinova Benjaminovih Jaasiel, sin Abnerov;

22 Kod sinova Danovih Azarel, sin Jerohamov. To su bili knezovi plemena Izraelovih.

23 David nije bio dao uzeti broj onih, koji su bili ispod dvadeset godina, jer je bio
Gospod obećao, da će umnožiti Izraela kao zvijezde na nebu,

24 Joab, sin Serujin, bio je počeo popis naroda, ali ga nije dovršio, jer je bio došao na
Izraela gnjev Božji. Zato taj broj nije bio unesen u knjigu povijesti kralja Davida.

25 Nad blagom kraljevim vodio je nadzor Azmavet, sin Adielov, a nad posjedima po
zemlji, po gradovima, selima i kulama Jonatan, sin Uzijin.

26 Nad ratarima, koji su obrađivali zemlju, vodio je nadzor Ezri, sin Kelubov;

27 Nad vinogradima Šimej, iz Rame, nad posuđem u pivnicama Zabdi, Šifmejac;

28 Nad maslinicima i smokvama u nizini Hanan, Gederanin; nad sudovima za ulje
Joaš;

29 Nad govedima, što su pasla u šaronskoj ravnici, Šitraj, Šaronjanin; nad govedima u
dolinama Šafat, sin Adlajev.

30 Nad devama Obil, Išmaelac; nad magarcima Jehdeja, Meronoćanin;

31 Nad ovcama Jaziz, Hagerejin. Svi ovi bili su upravitelji imetka, što ga je
posjedovao kralj David.

32 Jonatan, stric Davidov, mudar i vješt čovjek, bio je savjetnik. Jehiel, sin
Hakmonijev, bio je odgojitelj sinova kraljevih.

33 Ahitofel bio je kraljevski savjetnik, i Hušaj, Arkijanin, prijatelj kraljev.

34 Poslije Ahitofela bio je Jehojada, sin Benajin, i Abiatar. Joab je bio vojskovođa
kraljev.

1 Ljetopisa, glava 28

1 David skupi u Jerusalemu sve odlične Izraelce, naime plemenske knezove,
poglavare redova, što su stajali u službi kraljevoj, tisućnike i stotnike, upravitelje
svega imanja i stada kralja i sinova njegovih i dvorane, junake i sve ljude ratnike
valjane.

[2] Tada se diže kralj sa svojega sjedala i reče: "Čujte me, braćo moja i narode moj! Ja sam bio sam naumio da sagradim dom za kovčeg zavjeta Gospodnjega i za podnožje nogama Boga našega. Ja sam učinio i priprave za gradnju.

[3] Ali mi Bog reče: "Nećeš ti graditi kuće imenu mojemu; jer si ratnik i krv si prolijevao.

[4] Mene je Gospod, Bog Izraelov, bio izabrao iz sve kuće oca mojega, da budem kralj nad Izraelom dovijeka, jer Judu izabra za kneza i u plemenu Judinu kuću oca mojega, i nađe za dobro, da između sinova oca mojega učini mene kraljem nad svim Izraelom.

[5] A između svih sinova mojih – jer Gospod mi dade mnogo sinova – izabra mojega sina Salomona, da zasjedne prijestolje kraljevstva Gospodnjega nad Izraelom.

[6] On mi reče: Tvoj sin Salomon sagradit će kuću moju i trijemove moje, jer njega izabrah sebi za sina njemu ću biti otac.

[7] Zauvijek podignut ću kraljevstvo njegovo, ako ovako, kako je to danas, bude stajao na tom, da izvršuje moje zapovijedi i zakone.

[8] I sada opominjem vas pred očima svega Izraela, pred zajednicom Gospodnjom, i pred ušima Boga našega: "Držite brižno sve zapovijedi Gospoda, Boga svojega, da ostanete u posjedu ove lijepe zemlje i da je ostavite u baštinu potomcima svojim za sva vremena!

[9] A ti, sine moj Salomone, drži s Bogom oca svojega i služi mu cijelim srcem i dušom dragovoljnom; jer Gospod ispituje sva srca i zna svaku pomisao i želju! Ako ga budeš tražio, on će dati da ga nađeš. Ako li ga ostaviš, odbacit će te zauvijek.

[10] Pa vidi sada, da te je Gospod izabrao, da mu sagradiš kuću za svetinju pođi na posao odvažno!"

[11] Potom predade David svojemu sinu Salomonu sliku od trijema i njegovih prostorija, od riznica, gornjih soba i nutarnjih prostorija, i od prostora za pomirilište,

[12] Tako isto sliku svega, što je bio smislio: "liku od trijemova u hramu Gospodnjem i od ćelija unaokolo, sliku od riznica kuće Božje i od riznica za svete darove,

[13] Nadalje sliku za redove svećeničke i levitske i za poslužne poslove u hramu Gospodnjem i za sve posuđe za službu u hramu Gospodnjem.

14 Zlata mu predade toliko, koliko je trebalo za svaki pojedini sud u službi Božjoj, tako isto srebra za sve srebrno posuđe,

15 Nadalje koliko mu je trebalo novaca za svijećnjake zlatne i za njihove žiške zlatne, po određenoj težini njihovoj; isto tako koliko mu je trebalo srebra za razne srebrne svijećnjake i žiške prema njihovoj težini i potrebi;

16 Nadalje koliko mu je trebalo zlata za stolove kruhova postavljenih, za svaki pojedini što, i srebro za stolove srebrne,

17 Čistoga zlata za viljuške, škropionice i kotliće, za razne vrčeve zlatne, po težini njihovoj, i za razne vrčeve srebrne, po težini njihovoj;

18 Nadalje čistoga zlata za žrtvenik kadioni, po težini. I sliku od kola predade mu, naime od kola zlatnih kerubina, koji raširenim krilima prekrivaju kovčeg zavjeta Gospodnjega,

19 "O svemu tome," reče David, "o svim radovima za izvedbu te građevne osnove poučio me je Gospod pismom iz ruke njegove."

20 Tada reče David svojemu sinu Salomonu: "Pođi na posao odvažno i jako! Ne boj se i ne plaši se, jer Bog Gospod, Bog moj bit će s tobom. On te neće ostaviti, dok se ne dovrše svi radovi za službu u hramu Gospodnjem.

21 Već su spremni redovi svećenički i levitski za svu službu u hramu Božjem. Imaš uza se za svaki posao ljudi, koji su voljni i vješti svakoj službi. I knezovi i sav narod stoje ti uvijek na službu."

1 Ljetopisa, glava 29

1 Potom reče kralj David svoj zajednici: "Moj sin Salomon, jedini, kojega je Bog izabrao, još je mlad i nježan, a djelo je veliko, jer nije za čovjeka određen ovaj dvor, nego za Boga, Gospoda.

2 I ja svom snagom svojom pripravih za hram Boga svojega zlata za sudove zlatne, srebra za srebrne, mjedi za mjedene, gvožđa za gvozdene i drva za drvene, kamena oniksova i crnosjajna i šarolika kamenja za okvire i drugoga dragoga kamenja svake vrste i mramora izobilja.

[3] I još iz ljubavi prema hramu Boga mojega ono, što imam u vlastitom posjedu zlata i srebra, dat ću, osim svega toga, što sam već pripravio za svetu kuću:

[4] Tri tisuće zlatnih talenata od ofirskoga zlata i sedam tisuća talenata čistoga srebra, da se tim oblože zidovi hramskim prostorijama,

[5] I za zlatno i srebrno posuđe svake vrste i za sve radove ruku umjetničkih. A tko je još spreman da koji dar daruje za Gospoda?"

[6] l Tada darovaše dragovoljno obiteljski poglavari, knezovi plemena Izraelovih, tisućnici i stotnici i činovnici u službi kraljevoj.

[7] Oni dadoše za gradnju hrama Božjega pet tisuća talenata zlata, deset tisuća drahmi, deset tisuća talenata srebra, osamnaest tisuća talenata mjedi i sto tisuća talenata gvožđa.

[8] Tko je imao dragoga kamenja, predade ga za blago hrama Gospodnjega Geršonovcu Jehielu.

[9] Narod se je radovao dragovoljnim darovima, jer su pobožnim srcem dragovoljno prinosili Gospodu darove svoje. I kralj David radovao se veoma.

[10] I blagoslovio je David Gospoda pred svom zajednicom. David je molio: "Blagoslovljen neka si, Gospode, Bože oca Izraela, odvijeka dovijeka!

[11] Tvoja je, Gospode, veličina, moć, slava, hvala i visost, jer tvoje je sve na nebu i na zemlji. Tvoje je, Gospode, gospodstvo, i ti se uzdižeš kao Gospod nada sve.

[12] Bogatstvo i čast dolaze od tebe, i ti si vladar nad svim. U tvojoj je ruci snaga i moć i u tvojoj je vlasti da učiniš velikim i moćnim kogagod hoćeš.

[13] I zahvaljujemo ti, Bože naš, i častimo ime tvoje slavno.

[14] A tko sam ja, i što je narod moj, da smo mogli u takovoj množini prinijeti svojih darova? Ne, od tebe dolazi sve, i iz tvoje ruke darovasmo tebi.

[15] Ta mi smo samo tuđini i gosti pred tobom kao svi oci naši: Kao sjena dani su našega života na zemlji i bez nadanja.

[16] Gospode, Bože naš, sve ovo blago, što ga pripravismo, da ti sagradimo kuću za sveto ime tvoje, dolazi iz tvoje ruke, i sve je to tvoje

[17] Ali ja znam, Bože moj, da ti ispituješ srca i da voliš iskrenost. I tako ja sve ovo darovah iskrenim srcem i s radošću vidjeh, kako ti je ovaj narod tvoj darivao darove.

[18] Gospode, Bože naših otaca Abrahama, Izaka i Izraela, uzdrži uvijek u srcu naroda svojega takvo mišljenje i volju takvu i upravljaj srce njihovo k sebi!

[19] Podaj mojemu sinu Salomonu poslušno srce, da drži tvoje zapovijedi, tvoje odredbe i zakone, i da čini sve to i sagradi sjajnu kuću, koju sam pripravio!"

[20] Tada reče David svoj zajednici: "Blagoslivljajte Gospoda, Boga svojega!" I sva je zajednica blagoslivljala Gospoda, Boga otaca svojih. Oni se nakloniše i baciše se ničice pred Gospodom i pred kraljem.

[21] Zaklaše Gospodu žrtve i drugo jutro prinesoše Gospodu žrtve paljenice: "tisuću junaca, tisuću ovnova, tisuću janjaca s naljevima njihovim, osim toga žrtava zaklanica mnogo za sav narod Izraelov.

[22] Jeli su i pili su onaj dan pred Gospodom u velikoj radosti. Tada učiniše Salomona, sina Davidova, po drugi put kraljem i pomazaše njega Gospodu za kneza, a Sadoka za svećenika

[23] Tako je sjedio Salomon kao kralj na prijestolju Gospodnjem na mjesto svojega oca Davida, i imao je sreću. Sav ga je Izrael slušao.

[24] Svi knezovi i junaci i svi sinovi kralja Davida podvrgoše se kralju Salomonu.

[25] Gospod dade, te Salomon dođe do veoma visokog ugleda kod svega Izraela i podijeli mu tako sjajno kraljevanje, kako to nije bio imao prije njega niti jedan kralj nad Izraelom.

[26] David, sin Jesejev, bio je vladao nad svim Izraelom.

[27] A vremena, za koje je bio kralj nad Izraelom, bilo je četrdeset godina U Hebronu je vladao sedam godina, u Jerusalemu trideset i tri godine.

[28] On umrije u visokoj starosti, bogat danima života, imovinom i čašću. Njegov sin Salomon postade kralj mjesto njega.

29 Povijest kralja Davida, prijašnja i potonja, zapisana je u povijesti vidioca Samuela i
u povijesti proroka Natana i u povijesti vidioca Gada,

30 Sa svim njegovim kraljevanjem, pobjedama njegovim i događajima, što prođoše
preko njega i Izraela i preko svih drugih kraljevina zemaljskih.

Druga knjiga Ljetopisa

2 Ljetopisa, glava 1

[1] Kad se je Salomon, sin Davidov, bio učvrstio u vlasti svojoj – Gospod, Bog njegov, bio je s njim i učinio ga veoma moćnim –

[2] Tada dozva Salomon k sebi sav narod Izraelov s tisućnicima i stotnicima, sa sucima i svim knezovima svega Izraela, s poglavarima obiteljskim.

[3] U pratnji sve zajednice narodne otide Salomon na visinu u Gibeonu. Tamo se je naime nalazio šator zavjeta Božjega, koji je Mojsije, sluga Gospodnji, bio načinio u pustinji.

[4] – A kovčeg Božji bio je David prenio iz Kirjat–Jearima na mjesto, koje mu je David bio spremio. U Jerusalemu naime bio mu je dao razapeti šator. –

[5] Žrtvenik mjedeni, koji je bio načinio Bezaleel, sin Urijev, unuk Hurov, bio je ondje pred svetim stanom Gospodnjim. Salomon pokloni mu se tamo s narodom.

[6] Tada žrtvova Salomon ondje na žrtveniku mjedenom, koji je bio pred Gospodom i pripadao šatoru zavjeta Gospodnjega, i prinese na njemu tisuću žrtava paljenica.

[7] Noću potom javi se Bog Salomonu i reče mu: "Išti, što da ti dadnem!"

[8] Salomon odgovori Bogu: "Ti si mojemu ocu Davidu iskazivao veliku naklonost i mene si učinio kraljem mjesto njega.

[9] Neka bi se sad ipak, Gospode i Bože, ispunilo tvoje obećanje, što si ga rekao mojemu ocu Davidu! Ti si me učinio kraljem nad narodom, koji je mnogobrojan kao prah na zemlji.

[10] Zato daj mi mudrost i uviđavnost, da vodim taj narod u svakom položaju, jer tko bi inače mogao vladati ovim tvojim mnogobrojnim narodom?"

[11] Bog odgovori Salomonu: "Jer si to zaiskao, a nijesi molio bogatstva, blaga i slave, niti smrti neprijatelja svojih, niti duga života, nego si sebi zaprosio mudrost i

uviđavnost, da vladaš narodom mojim, nad kojim te postavih kraljem,

12 Zato neka ti se udijeli ta mudrost i uviđavnost! A dat ću ti i bogatstva, blaga i slave, kakve prije tebe nije imao niti jedan kralj, niti će poslije tebe imati."

13 Nato se vrati Salomon s uzvisine u Gibeonu, od šatora zavjetnoga u Jerusalem i vladao je tamo nad Izraelom.

14 Salomon nakupi sebi i mnogobrojna kola i kolske borce, i imao je tisuću i četiri stotine kola i dvanaest tisuća kolskih boraca. Njih smjesti u kolskim gradovima i u okolici kralja u Jerusalemu.

15 Kralj dotjera dotle, da je u Jerusalemu bilo srebra i zlata tako mnogo kao kamenja, i cedara tako mnogo kao dudova, što rastu u nizini.

16 Uvoz konja, što ih imao Salomon, bio je iz Egipta i Koe. Trgovci kraljevi dovodili ih iz Koe za plaću,

17 Tako da su jedna kola kod izvoza iz Egipta dolazila po šest stotina šekela srebra, a konj po sto i pedeset. Isto tako preko njih dobivali su ih svi kraljevi hitejski i sirijski.

2 Ljetopisa, glava 2

1 Salomon je bio izdao zapovijed, da se sagradi hram imenu Gospodnjemu i kraljevska palača njemu samomu.

2 I odbroji Salomon sedamdeset tisuća nosilaca i osamdeset tisuća, koji će tesati u gori, i tri tisuće i šest stotina nadzornika nad njima.

3 Nato poruči Salomon kralju tirskome Hiramu: "Ti si mojemu ocu Davidu iskazao dobrotu, da mu pošlješ drva cedrovih, te je mogao sebi za stan sagraditi palaču.

4 Ja namjeravam sagraditi hram imenu Gospoda, Boga svojega, i posvetiti mu ga, da se kadi pred njim kadom mirisnim, da se postavljaju redovito hljebovi, i da se svako jutro i veče, u subote, mjesece mlađake i blagdane Gospoda, Boga našega, prinose žrtve paljenice, kako je to propis u Izraelu za vječna vremena.

5 Hram, koji ću graditi, ima da bude velik, jer je Bog naš veći od svih bogova.

6 Ali tko može njemu da sagradi kuću, kad ga nebo i najviše nebo ne može da obuhvati? Tko sam ja, da bih mu mogao sagraditi hram? Ipak samo, da se žrtva pred njim spali.

7 Pa pošlji mi sad čovjeka, koji umije da izradi radove u zlatu, srebru, mjedi, gvožđu, crvenom grimizu, grimizu i modrom grimizu! On ima i u tom biti vješt da izvede rezbarije s umjetnicima, koje imam kod sebe u Judeji i u Jerusalemu i koje je već namjestio moj otac David.

8 Pošlji mi i drva cedrovih, čempresa i sandalovine s Libanona, jer znam, da ljudi tvoji umij u sjeći drva na Libanonu. Moje će sluge zajedno raditi s tvoj ima.

9 Mora se naime meni pripraviti veoma mnogo drva, jer kuća, što ću je graditi, ima da bude izvanredno velika.

10 Evo, poslenicima, što će sjeći drva, ljudima tvojim za hranu njihovu dat ću dvadeset tisuća kora pšenice, dvadeset tisuća kora ječma, dvadeset tisuća bata vina i dvadeset tisuća bata ulja."

11 Hiram, kralj tirski, posla Salomonu ovaj pismeni odgovor: "Jer Gospod ljubi svoj narod, zato te postavi kraljem nad njim."

12 I Hiram je nastavio: "Neka je blagoslovljen Gospod, Bog Izraelov, koji je stvorio nebo i zemlju, što je dao kralju Davidu sina puna mudrosti, razboritosti i uviđavnosti, koji će graditi hram Gospodu i kraljevsku palaču sebi!

13 Šaljem ti dakle čovjeka mudra, u umjetnosti vješta, majstora Hurama,

14 Sina neke Danovke. Njegov je otac bio Tirac. On se razumije u radove u zlatu, srebru, mjedi, gvožđu, kamenu, drvetu, crvenom i modrom grimizu, finom lanu i grimizu. On može urezati rezbariju svake vrste i izvesti svaki umjetni rad, što mu se dadne, u društvu s umjetnicima tvojim i s umjetnicima mojega gospodara, tvojega oca Davida.

15 Neka dakle moj gospodar pošlje pšenicu, ječam, ulje i vino slugama svojim, kao što je obećao!

16 A mi ćemo nasjeći drva na Libanonu, koliko trebaš, i dovesti ih u splavovima na moru u Jopu. Ti ih onda daj odnijeti u Jerusalem!"

[17] Tada Salomon podiže sve strance u Izraelu po brojenju, što ga je bio učinio njegov otac David. Bilo ih je sto i pedeset i tri tisuće i šest stotina.

[18] Od njih odredi sedamdeset tisuća za nosioce, osamdeset tisuća za tesače u planini i tri tisuće i šest stotina za nadzornike, koji će ljude dizati na rad.

2 Ljetopisa, glava 3

[1] Nato poče Salomon graditi hram Gospodnji u Jerusalemu na brdu Moriju, koje je već bilo izabrano od njegova oca Davida, na mjestu, koje je bio za to odredio David, na gumnu Jebusejina Ornana.

[2] Drugoga dana drugoga mjeseca u četvrtoj godini vladanja svojega poče on graditi.

[3] Ove mjere postavi Salomon za temelj kod gradnje hrama Božjega: "dužina je bila šezdeset lakata po staroj mjeri, i širina dvadeset lakata.

[4] Trijem pred širinom glavnoga prostora hrama bio je dvadeset lakata dug i sto i dvadeset lakata visok, Dade ga u unutrašnjosti prevući čistim zlatom.

[5] Veliki prostor obloži daskama čempresovim, prevuče ga čistim zlatom i ozgo napravi palme i cvjetne lance.

[6] I obloži hram, da ga nakiti, kamenjem dragim. Zlato je bilo zlato iz Parvaima.

[7] Tako prevuče zlatom hram, grede, pragove, zidove i vrata, i dade na zidovima urezati kerubine.

[8] Tada dade načiniti prostor za Svetinju nad svetinjama. Dužina njegova bila je prema širini hrama dvadeset lakata, isto tako širina dvadeset lakata. Prevuče ga čistim zlatom u vrijednosti od šest stotina talenata.

[9] Vrijednost klina bila je pedeset šekela zlata. I gornje sobe prevuče zlatom.

[10] U unutrašnjosti Svetinje nad svetinjama dade načiniti u kiparskom radu dva kerubina i prevuče ih zlatom.

[11] Krila kerubina imala su dužinu od dvadeset lakata. Pet lakata dugo krilo jednoga kerubina doticalo je zid hrama, i drugo isto tako pet lakata dugo krilo doticalo je krilo drugoga kerubina.

12 Tako je isto dopiralo jedno pet lakata dugo krilo drugoga kerubina do na zid prostora i drugo pet lakata dugo krilo do na krilo prvoga kerubina.

13 Krila tim kerubinima bila su raširena na dvadeset lakata. Oni su stajali uspravo na nogama, i lice im je bilo okrenuto prema glavnome prostoru.

14 Zavjese pred njima dade načiniti od modroga i crvenoga grimiza, od grimiza i finoga lana i po njemu napraviti kerubine.

15 Pred hramom dade načiniti dva stupa, trideset i pet lakata duga. Oglavlje ozgo na njima imalo je pet lakata.

16 Tada dade načiniti lance cvjetne kao u hramu i metnuti ih ozgo na stupove; i dade načiniti što šipaka i objesiti ih na lance.

17 Stupove dade postaviti pred hramom, jedan s desne strane, a drugi s lijeve. Desni nazva Jakin, a lijevi Boaz

2 Ljetopisa, glava 4

1 Onda načini žrtvenik od mjedi, dvadeset lakata dug, dvadeset širok i deset visok.

2 Tada postavi more mjedeno, deset lakata bilo mu je od jednoga kraja do drugoga, unaokolo okruglo i pet lakata visoko. Trebao je konac od trideset lakata, da ga obuhvati.

3 Ispod kraja bilo je od likova volovskih – po deset na lakat – posve opkoljeno, što su okruživali more unaokolo u dva reda.

4 Stajalo je na dvanaest volova. Tri su bila okrenuta prema sjeveru, tri na zapad, tri na jug i tri na istok. More je stajalo ozgo nad njima. Zadnja je strana svih volova bila okrenuta unutra.

5 Debljina mu je bila jedna Podlanica. Kraj mu bio nalik na ljiljan kao kraj u čaše. Primalo je dvije tisuće bata.

6 Dalje dade načiniti deset umivaonica. Pet ih metnu s desne strane, a pet s lijeve za pranje. U njima se je pralo i ono, što bi se prinosilo kao žrtva paljenica. Svećenicima je služilo more za pranje njihovo.

7 I načini deset zlatnih svijećnjaka po propisima, što su vrijedili za njih, i postavi ih u hram, pet s desne strane, a pet s lijeve.

8 Dalje načini deset stolova i namjesti ih u hramu, pet s desne strane, a pet s lijeve. I načini stotinu zdjelica od zlata.

9 Onda dade načiniti trijem svećenički, velik; trijem i vrata za veliki trijem i prevuče vrata mjeđu.

10 More namjesti na južnoj strani, na jugoistok.

11 Nadalje načini Hiram lonce, lopate i zdjelice. Tako dovrši Hiram radove, što ih je morao da izradi kralju Salomonu za kuću Božju:

12 Dva stupa i dva oglavlja okrugla ozgo na stupovima, obadvije pletenice, da pokrivaju dva oglavlja navrh stupova;

13 Nadalje četiri stotine šipaka za obadvije pletenice, dva reda šipaka za svaku pletenicu, da pokrivaju obadva oglavlja okrugla navrh stupova;

14 Usto deset podnožja i deset umivaonica na podnožjima

15 Nadalje more i dvanaest volova pod njim.

16 I lonce, lopate i viljuške i sve sprave za njih načini majstor Hiram kralju Salomonu za hram Gospodnji od uglađene mjedi.

17 Dade ih saliti kralj u ravnici jordanskoj u zemlji ilovači između Sukota I Zereda.

18 Dade Salomon načiniti svega ovoga posuđa vrlo mnogo. Težina mjedi nije bila utvrđena.

19 Onda dade Salomon načiniti sve posuđe, što se upotrebljavalo u hramu Božjem: zlatni žrtvenik, stolove za kruhove postavljene,

20 Svijećnjake sa žišcima njihovim od čistoga zlata, što su se po propisu morali upaliti pred Svetinjom nad svetinjama.

21 I zlatne cvjetove, svjetiljke i usekače, i to od čistoga zlata,

[22] Noževe, škropionice, mašice i kadionice od čistoga zlata. I nutarnja dvokrilna vrata hrama na ulazu u Svetinju nad svetinjama, i dvokrilna vrata hrama na ulazu u glavni prostor bila su od zlata.

2 Ljetopisa, glava 5

[1] Kad su bili svršeni svi radovi, što ih dade kralj Salomon izvesti za hram Gospodnji, dade Salomon unijeti i posvećene darove svojega oca Davida. Srebro i zlato i sudove stavi u riznicu hrama Božjega.

[2] Tada skupi Salomon starješine Izraelove i sve glavare plemenske, knezove porodica izraelskih, u Jerusalem, da se prenese kovčeg zavjeta Gospodnjega iz grada Davidova, to jest Siona.

[3] I tako se skupiše kod kralja svi ljudi Izraelovi na blagdan, koji biva u sedmom mjesecu.

[4] Kad su se bile sastale sve starješine Izraelove, podigoše Leviti kovčeg

[5] prenesoše kovčeg, šator svjedočanstva i sve suđe sveto, što je bilo u šatoru. Svećenici, Leviti prenesoše ga.

[6] Pritom žrtvova kralj Salomon i sva zajednica Izraelova, što se bila našla kod njega, pred kovčegom toliko ovaca i goveda, da ih se zbog njihova mnoštva nije moglo izbrojiti niti proračunati.

[7] Tada unesoše svećenici kovčeg zavjeta Gospodnjega na njegovo mjesto u zadnjem prostoru hrama, u Svetinji nad svetinjama, pod krila kerubina.

[8] Kerubini su naime držali krila raširena nad mjestom, gdje je stajao kovčeg. Tako pokriše kerubini kovčeg i motke njegove odozgo.

[9] Motke su bile tako duge, da su se krajevi motki od kovčega vidjeli u svetištu pred zadnjim prostorom. Ali se dalje nijesu vidjeli. Ostadoše ondje do današnjega dana.

[10] U kovčegu su bile samo dvije ploče kamene, što ih je bio u njega metnuo Mojsije na Horebu, kad Gospod sklopi savez sa sinovima Izraelovim, pošto izađoše iz zemlje egipatske.

[11] I ostaviše svi svećenici svetište. Svi svećenici, koji se nađoše, bili su se naime posvetili bez obzira na redove.

[12] Levitski pjevači svi, Asaf, Heman, Jedutun uz svoje sinove i drugove stajali su obučeni u bez s cimbalima, harfama i citarama istočno od žrtvenika i s njima sto i dvadeset svećenika, koji su trubili u trube.

[13] Trubači i pjevači bili su morali u isto vrijeme i jednim glasom početi da slave Gospoda i da ga hvale. I čim odjeknuše trube i cimbali i ostala glazbala i hvalospjev Gospodu "Jer je dobrostiv, i vječno traje milost njegova", tada se napuni oblaka hram, kuća Gospodnja.

[14] Svećenici nijesu mogli radi oblaka pristupiti, da vrše svoju službu, jer slava Gospodnja napuni kuću Božju.

2 Ljetopisa, glava 6

[1] Tada reče Salomon: "Gospod je rekao, da će stanovati u mraku.

[2] I ja sagradih tebi kuću za stan, mjesto da u njemu stanuješ na vječna vremena."

[3] Tada se okrenu kralj i blagoslovi svu narodnu zajednicu sinova Izraelovih, a sva je zajednica sinova Izraelovih stajala.

[4] On reče: "Blagoslovljen neka je Gospod, Bog Izraelov, koji je eto zaista ispunio obećanje, što ga je svojim ustima dao mojemu ocu Davidu, kad je rekao:

[5] Od vremena, kad sam izveo iz Egipta svoj narod Izraela, ne izabrah grada ni iz kojega plemena Izraelova, da se tamo sagradi hram, u kojem da stanuje ime moje. I nikoga ne izabrah, da bi vladao nad mojim narodom Izraelom.

[6] 'Ali sam izabrao Jeruzalem da u njemu obitava moje Ime i odabrao Davida da zapovijeda mojem narodu izraelskom.'

[7] I bio je doduše naumio moj otac David da sagradi hram imenu Gospoda, Boga Izraelova.

[8] Ali Gospod reče mojemu ocu Davidu: "Da kaniš sagraditi hram imenu mojemu, dobro si učinio, što si to naumio.

[9] 'Ali ti nećeš ti sagraditi toga hrama, nego sin tvoj, koji će ti se roditi, on će sagraditi hram imenu mojemu.'

[10] I eto Gospod ispuni obećanje, što ga je dao: "ja stupih na mjesto svojega oca Davida i sjedoh na prijestolje Izraelovo, kako to obeća Gospod, i sagradih hram imenu Gospoda, Boga Izraelova

[11] Ja tamo namjestih kovčeg, l kojem je savez Gospodnji, što ga je sklopio sa sinovima Izraelovim."

[12] Potom stupi Salomon pred svom zajednicom Izraelovom pred žrtvenik Gospodnji i raširi ruke svoje.

[13] Salomon je naime bio dao načiniti podnožje od mjedi i metnuo ga nasred trijema hramskoga, pet lakata dugo, pet široko i tri visoko. I stade na njega i klekne na koljena pred svom zajednicom Izraelovom, raširi ruke svoje prema nebu

[14] I pomoli se: "Gospode, Bože Izraelov! Niti jedan bog u nebu gore i na zemlji dolje nije ti jednak: savez i milost čuvaš ti slugama svojim, koji hode pred tobom čitavim srcem.

[15] Ti si slugi svojemu, mojemu ocu Davidu, ispunio, što si mu bio obećao. Što si obrekao ustima svojim, to si ispunio djelom, kako dokazuje ovaj dan.

[16] A sada, Gospode, Bože Izraelov, drži slugi svojemu, mojemu ocu Davidu, i obećanje, što si mu ga dao, kad si rekao: Koliko je do mene, neće ti nikada nestati čovjeka, koji bi sjedio na prijestolju Izraelovu! Samo moraju potomci tvoji ponašanje svoje tako urediti, da bude po zakonu mojemu, kao što si ti hodio preda mnom.

[17] Sada dakle, Gospode, Bože Izraelov, daj da se obistini obećanje tvoje, što si ga dao svojemu slugi Davidu!

[18] A hoće li doista Bog stanovati na zemlji među ljudima? Eto, nebo i nebesa najviša ne mogu te obuhvatiti – koliko manje ova kuća, koju sagradih!

[19] Ali obazri se na molitvu sluge svojega i na vapaj njegov, Gospode, Bože moj: Čuj zaziv i molitvu, koju upravlja tebi sluga tvoj!

[20] Daj da oči tvoje budu otvorene nad ovom kućom dan i noć, nad mjestom, za koje si obećao: "Moje ime tamo će stanovati! Čuj molitvu, koju će na ovom mjestu obavljati

sluga tvoj!

[21] Čuj vapaj sluge svojega i naroda svojega Izraela, kadgod se mole na ovom mjestu! Usliši ga na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, u nebu, usliši ga i oprosti!

[22] Ako se netko ogriješi o bližnjega svojega i njemu se naloži zakletva, kojom se ima zakleti, i on se pokaže sa zakletvom pred tvojim žrtvenikom u ovoj kući,

[23] Onda ti čuj u nebu i zahvati i pribavi pravicu slugama svojim: Krivca odsudi obraćajući njegova djela na njegovu glavu, a nedužnoga oslobodi postupajući s njim po nedužnosti njegovoj!

[24] Ako toj narod Izrael bude potučen od neprijatelja, jer se je ogriješio o tebe, ali se opet obrati k tebi i slavi ime tvoje i u ovoj se kući moli i vapije k tebi,

[25] Onda ti čuj to u nebu, oprosti grijehe svojemu narodu Izraelu i dovedi ih natrag u zemlju, koju si dao ocima njihovim!

[26] Ako se je zatvorilo nebo, tako da ne pada dažd, jer su se ogriješili o tebe, i oni se mole na ovom mjestu i slave ime tvoje i obrate se od grijeha svojih, jer si ih ponizio,

[27] Onda ti čuj to u nebu, oprosti grijehe slugama svojim i svojemu narodu Izraelu, upravi ih na pravi put, kojim da idu, i pusti dažd na zemlju svoju, koju si dao narodu svojemu u baštinu!

[28] Ako nastane glad u zemlji, ako budu kuga, suša i medljika, skakavci i gusjenice, ako je neprijatelj pritisne u kojem od njezinih mjesta, ako je pohodi kakvogod zlo ili bolest:

[29] Svaku molitvu, svaki vapaj, što tada kojigod ili sav tvoj narod Izrael izgovori, ako svaki osjeća bol u srcu svojem i raširi ruke prema ovoj kući,

[30] Onda ti to čuj u nebu na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, i oprosti i podaj svakome po svemu životu njegovu, jer ti znaš srce njegovo, jer ti jedini proziréš srce sve djece čovječje,

[31] Da te se uvijek boje i hode putovima tvojim, doklegod živu u zemlji, koju si dao ocima našim.

32 Ali i stranca, koji ne pripada tvojemu narodu Izraelu, nego iz daleke zemlje dođe
radi tvojega svetog imena i radi tvoje jake ruke i mišice tvoje podignute – kad on
dakle dođe i pomoli se u ovoj kući,

33 Onda ga ti čuj u nebu na mjestu, gdje sjediš na prijestolju, i učini sve, za što te
zaziva stranac, da svi narodi na zemlji upoznaju ime tvoje, da te štuju kao tvoj narod
Izrael i da doznaju, da je ovaj hram, što ti ga sagradih, prozvan po imenu tvojem!

34 Ako narod tvoj izađe na vojsku proti svojim neprijateljima putem, kojim ga pošlješ,
i pomoli se tebi prema ovome gradu, koji se izabrao, prema hramu, koji sam sagradio
imenu tvojemu,

35 Onda ti čuj u nebu molitvu njegovu i vapaj njegov i podaj mu pobjedu!

36 Ako su se ogriješili o tebe – jer nema čovjeka, koji ne griješi – i ti se rasrdiš na njih
i predaš ih neprijatelju, tako da ih tlačitelji njihovi zarobe i odvedu u zemlju
neprijateljsku, daleko ili blizu,

37 I ako se tada oni dozovu u zemlji, gdje su zarobljeni, i obrate se i zavapiju k tebi u
zemlji sužanjstva svojega i priznaju: "Sagriješismo i zlo učinismo, bezbožni smo bili;

38 Ako se dakle svim srcem i svom dušom obrate k tebi u zemlji neprijatelja svojih,
koji ih odvedoše, i pomole se prema zemlji, koju si dao ocima njihovim, prema gradu,
koji si izabrao, i prema hramu, koji sam sagradio imenu tvojemu,

39 Onda ti usliši njihovu molitvu i vapaj njihov u nebu na mjestu, gdje sjediš na
prijestolju, i pribavi im pravicu! Oprosti tada narodu svojemu, što je sagriješio proti
tebi!

40 Tako, Boje moj, neka budu oči tvoje otvorene i uši tvoje prignute na molitvu na
ovom mjestu!

41 I tako, Gospode, Bože moj, podigni se prema počivalištu svojemu, ti sam i silni
kovčeg tvoj! Neka su svećenici tvoji, Gospode, Bože moj, obučeni u spasenje, i
pobožnici tvoji neka se obraduju u sreći!

42 Gospode, Bože moj, ne odbaci pomazanika svojega! Spomeni se onih milosti, što si
ih obećao svojemu slugi Davidu!"

2 Ljetopisa, glava 7

1 Kad svrši Salomon molitvu, siđe oganj s neba i spali žrtvu paljenicu i žrtve zaklanice, i slava Gospodnja napuni hram.

2 Svećenici nijesu više mogli stupiti u hram Gospodnji, jer je slava Gospodnja napunila hram Gospodnji.

3 Kad svi sinovi Izraelovi vidješe, kako oganj i slava Gospodnja siđoše na hram, prignuše se licem k zemlji na kameni pod, pokloniše se Gospodu i slavili su ga: "Dobrostiv je on, i vječno traje milost njegova."

4 Tada prinesoše kralj i sav narod žrtve zaklanice pred Gospodom,

5 I to kao žrtvu zaklanicu žrtvova kralj Salomon dvadeset i dvije tisuće volova i sto i dvadeset tisuća ovaca. Tako posvetiše hram Božji kralj i sav narod.

6 Svećenici su stajali na mjestima svojim, tako isto Leviti s glazbalima Gospodnjim, što ih je bio dao načiniti kralj David, da pjevaju Gospodu hvalospjev "Vječno traje dobrota njegova"; i kad mu je David dao pjevati hvalu službom njihovom, a svećenici trubili u trube pred njima, sav je Izrael stajao.

7 I srednji dio trijema pred hramom Gospodnjim posveti Salomon, jer tamo prinese žrtve paljenice i pretilinu od žrtava mirotvornih, Na žrtvenik naime mjedeni, što ga je bio dao načiniti Salomon, nijesu mogle stati žrtve paljenice i prinosi i pretilina.

8 Tako proslavi tada Salomon blagdan sedam dana i sav Izrael s njim, skup velik, od ulaska u Hamat do potoka egipatskoga.

9 U osmi dan održaše svečanu skupštinu; jer su posvetu žrtvenika bili obavljali sedam dana. Blagdan je bio trajao sedam dana.

10 Dvadeset trećega dana sedmoga mjeseca otpusti on narod kućama njihovim; a bili su radosni i dobre volje radi svega dobra, što ga je bio Gospod iskazao Davidu, Salomonu i svojemu narodu Izraelu.

11 Kad je Salomon bio dovršio hram Gospodnji i palaču kraljevsku i sve priveo kraju, što je htio da izvede u hramu Gospodnjem i u palači svojoj,

12 Javi se Gospod noću Salomonu i reče mu: "Uslišio sam molitvu tvoju i izabrao sam to mjesto, da mi bude mjesto za žrtve.

13 Ako zatvorim nebo, tako da ne pada dažd, ili ako pošljem skakavce, da popasu zemlju, ili ako pustim kugu među narod svoj,

14 I tada se narod moj, koji je nazvan po mojemu imenu, ponizi i pomoli se i potraži moje ime i povrati se od zlih putova svojih, onda ću ih ja uslišiti u nebu, oprostit ću im grijehe njihove i spasit ću zemlju njihovu.

15 Oči moje bit će sad otvorene i uši moje pripazit će na molitvu na tom mjestu.

16 Izabrao sam eto taj hram i posvetio ga. Zato će ime moje tu uvijek prebivati i oči moje i srce moje tu će vazda boraviti.

17 I ako ti uzideš preda mnom onako, kako je išao tvoj otac David, tako da činiš sve, što sam ti zapovjedio, i držiš moje zakone i odredbe.

18 Tada ću prijestolje kraljevstva tvojega utvrditi, kao što sam obećao tvojemu ocu Davidu, kad sam rekao: "Nikada ti neće nestati čovjeka, koji vlada nad Izraelom.

19 Ali ako se vi odvratite od mene i ne uzdržite mojih zapovijedi i uredaba, na koje sam vas obvezao, nego služite drugim bogovima i njima se klanjate,

20 Tada ću istrijebiti Izraela iz zemlje, koju sam im dao, i hram, što sam ga posvetio imenu svojemu, odbacit ću od lica svojega, i učinit ću od njega ruglo i podsmijeh kod svih naroda.

21 I hram ovaj koliko bio uzvišen, tkogod prođe pokraj njega, zaprepastit će se. I kad zapitaju: Zašto je Gospod tako što učinio ovoj zemlji i ovome hramu?

22 Odgovorit će se: Oni su ostavili Gospoda, Boga svojih otaca, koji ih je izveo iz Egipta, i okrenuli se k tuđim bogovima, njima se klanjali i služili im. Zato je on pustio na njih svu tu nesreću."

2 Ljetopisa, glava 8

1 Kad prođe dvadeset godina, u koje sagradi Salomon hram Gospodnji i svoju vlastitu palaču,

[2] Utvrdi Salomon gradove, što ih je bio Hiram ustupio Salomonu, i naseli u njima
sinove Izraelove.

[3] Tada otide Salomon proti Hamat Sobi i osvoji je.

[4] Utvrdi i Tadmor u pustinji i sve gradove za spremišta, što ih dade utemeljiti u
Hamatu.

[5] I sagradi Gornji Bet−Horon i Donji Bet−Horon kao tvrđave sa zidinama, vratima i
prijevornicama;

[6] Isto tako Baalat i sve gradove za spremišta, što ih je imao Salomon, sve gradove za
kola, gradove za jahalište, nadalje sve gradnje, što ih je Salomon htio da podigne u
Jerusalemu, na Libanonu i u svemu području svoje vlasti.

[7] Sve, što je još bilo ostalo od Hiteja, Amoreja, Perizeja, Hiveja i Jebuseja, koji nijesu
pripadali sinovima Izraelovim,

[8] Potomke njihove, ukoliko su bili još ostali u zemlji, jer ih sinovi Izraelovi nijesu bili
istrijebili, njih nagna Salomon da plaćaju danak do današnjega dana.

[9] Od sinova Izraelovih ne učini Salomon nijednoga robom za poslove svoje, nego oni
postadoše njegovi ratnici, njegovi poglavari niže vođe, njegovi zapovjednici nad
kolima i konjanicima

[10] Glavnih nastojnika, što ih je imao kralj Salomon, bilo je dvjesta i pedeset Oni su
imali nadzor nad ljudima.

[11] Salomon preseli kćer faraonovu iz grada Davidova u palaču, koju je bio sagradio za
nju, jer pomisli u sebi: "Neće stanovati žena moja u kući Davida, kralja Izraelova; jer
je mjesto sveto, kad je kovčeg Gospodnji došao tamo."

[12] Tada dade Salomon prinijeti žrtve paljenice Gospodu na žrtveniku, što ga je bio
podigao Gospodu pred trijemom.

[13] On dade tu žrtvovati ono, što je trebalo svaki dan po zapovijedi Mojsijevoj, nadalje
što je bilo propisano u subote, na mjesece mlađake i na blagdane tri puta u godini,
naime na blagdan nekvasnih kruhova, na blagdan sedmica i na blagdan sjenica.

[14] I postavi po naredbi svojega oca Davida redove svećeničke za službu njihovu i Levite za službene poslove njihove, naime da prinose hvalospjev i služe svećenicima, kako je trebalo svaki dan. Isto tako postavi vratare po redovima njihovim za pojedina vrata; jer tako je bio naredio David, čovjek Božji.

[15] Ni u čem nije se odstupilo od zapovijedi kraljeve gledom na svećenike i Levite, ni upogled riznica.

[16] I tako se svrši sve djelo Salomonovo od dana, kad se je postavio temelj hramu Gospodnjemu, pa do njegova dovršenja. Tako je bio dovršen hram Gospodnji.

[17] Tada otide Salomon u Esion–Geber i u Elat na obali morskoj u Edomu.

[18] Hiram posla mu po svojim ljudima lađe i momčad, što su bila vješta moru. Oni se zajedno s ljudima Salomonovim odvezoše u Ofir, uzeše odanle zlata četiri stotine i pedeset talenata i donesoše kralju Salomonu.

2 Ljetopisa, glava 9

[1] Kad je kraljica od Sabe čula o slavi Salomonovoj, dođe ona s veoma velikom pratnjom u Jerusalem, da iskuša Salomona zagonetkama. Deve su nosile mirisa i zlata vrlo mnogo i dragoga kamenja. Kad je bila došla k Salomonu, iznese mu sve, što je bila preduzela sebi.

[2] A Salomon joj odgovori na sva pitanja njezina. Ništa nije bilo, što bi ostalo Salomonu skriveno, da joj ne bi mogao dati obavijesti.

[3] I kad kraljica od Sabe vidje svu mudrost Salomonovu i palaču, koju je bio sagradio,

[4] I jela na stolu njegovu, kako su dostojanstvenici njegovi tu sjedili i sluge njegove dvorile, nadalje odijelo njihovo i peharnike njegove u odijelu njihovu i žrtvu paljenicu, što bi je on prinosio u hramu Gospodnjem, ona se tada nije više mogla uzdržati

[5] I reče kralju: "Istina je bila, što sam čula u svojoj zemlji o tebi i o mudrosti tvojoj.

[6] Nijesam htjela vjerovati što se govorilo, dok ne dođoh i vidjeh svojim očima. I zaista, ni pola mi nije kazano o mudrosti tvojoj. Nadvisuješ još glas, što sam ga slušala.

7 Sretni ljudi tvoji, sretne ove sluge tvoje, što uvijek stoje pred tobom i slušaju mudrost tvoju!

8 Blagoslovljen neka je Gospod, Bog tvoj, koji te je zavolio, tako da te je posadio na prijestolje kao kralja na mjesto Gospoda, Boga tvojega, jer Bog tvoj ljubi Izraela i hoće da ga utvrdi dovijeka, zato im postavi tebe kraljem, da sudiš i dijeliš pravicu."

9 Potom darova kralju sto i dvadeset talenata zlata i vrlo mnogo mirisa i dragoga kamenja. Nikada nije bilo toliko mirisa, koliko darova kraljica od Sabe kralju Salomonu.

10 I ljudi Hiramovi i Salomonovi, koji donesoše zlata iz Ofira, dovezoše drveta sandalovine i dragoga kamenja.

11 I kralj dade načiniti iz drveta sandalovine sjedala za hram Gospodnji i za palaču kraljevsku i citare i harfe za pjevače. Tako što nije se prije vidjelo u zemlji Judinoj.

12 A kralj Salomon darova kraljici od Sabe sve, što joj se je dopalo i što je zaiskala, osim onoga, što je bila donijela kralju. Potom se ona diže da se vrati natrag i ode kući sa slugama svojim.

13 Težina zlata, što je dohodilo Salomonu u jednoj godini, iznosila je šest stotina i šezdeset i šest zlatnih talenata,

14 Osim onoga, što je dohodilo od veletrgovaca i od poreza malih trgovaca. Usto su donosili Salomonu zlato i srebro svi knezovi beduinski i poglavari zemaljski.

15 I dade kralj Salomon načiniti dvjesta velikih štitova od kovanoga zlata; šest stotina šekela kovanoga zlata upotrijebio je na svaki štit.

16 Nadalje tri stotine lakih štitova od kovanoga zlata; trista šekela kovanoga zlata upotrijebio je na jedan štit. U kući šume libanonske dade ih kralj smjestiti.

17 Nadalje dade kralj načiniti veliko prijestolje od slonove kosti i prevući ga čistim zlatom.

18 Šest stepenica vodilo je k i prijestolju, i zlatno podnožje bilo je pričvršćeno za prijestolje. Nasloni su bili s obje strane sjedišta, i pokraj naslona bila su dva lava.

[19] Dvanaest lavova stajalo je s obje strane na šest stepenica. Tako što nije bilo još nikada načinjeno za bilo koje kraljevstvo.

[20] Sve posude za piće kralja Salomona bile su od zlata, isto tako svi sudovi u kući šume libanonske bili su od čistoga zlata. Srebro nije imalo u vrijeme Salomonovo nikakve vrijednosti

[21] Jer je kralj imao lađe, što su s ljudima Hiramovim vozile u Taršiš. Svake tri godine jedanput dolazile bi lađe taršiške kući i donosile sa sobom zlato, srebro, slonovu kost, majmune i paune.

[22] Tako nadvisi kralj Salomon sve kraljeve na zemlji bogatstvom i mudrošću.

[23] I svi kraljevi svijeta željeli su vidjeti Salomona, da čuju mudrost njegovu, koju mu je bio Bog dao.

[24] Pritom bi svaki donio dar sa sobom, srebrne i zlatne sudove, haljine, oružje, mirise, konje i mazge, svake godine.

[25] Salomon je imao i četiri tisuće sprega, konje i kola, i dvanaest tisuća konja za jahanje. Njih smjesti po kolskim gradovima i kod sebe u Jerusalemu.

[26] I vladao je nad svim kraljevima od rijeke do zemlje filistejske i do na među Egipta.

[27] Kralj dotjera dotle, da je u Jerusalemu bilo srebra tako mnogo kao kamenja, a cedara tako mnogo kao dudova, što rastu u nizini.

[28] Uvoz konja, što ih imao Salomon, bio je iz Egipta i iz svih ostalih zemalja.

[29] Ostala povijest Salomonova, prijašnja i potonja, zapisana je u povijesti proroka Natana i u proročanstvu Ahije Šiloneja i u viđenjima vidioca Ida o Jeroboamu, sinu Nebatovu.

[30] Salomon je vladao u Jerusalemu četrdeset godina nad svim Izraelom.

[31] Tada počinu Salomon kod otaca svojih. Pokopaše ga u gradu njegova oca Davida. Na mjesto njega postade kralj njegov sin Roboam.

2 Ljetopisa, glava 10

1 Roboam otide u Šekem, jer se je u Šekemu bio skupio sav Izrael, da ga učini kraljem.

2 Potom primi vijest Jeroboam, sin Nebatov. On je naime još bio u Egiptu, kamo je bio morao pobjeći od kralja Salomona. Nato se vrati Jeroboam iz Egipta.

3 I poslaše tamo i dadoše ga dozvati. Tako dođe Jeroboam i sav Izrael i dojaviše Roboamu ovo:

4 "Tvoj je otac metnuo na nas težak jaram. Olakšaj nam sada ti tvrdu službu oca svojega i teški Jaram, Što ga je metnuo na nas, i mi ćemo ti biti podložni!"

5 On im odgovori: "Do tri dana dođite opet k meni!" Tada se udalji narod.

6 I kralj Roboam posvjetova se sa starim ljudima, što su bili služili njegovu ocu Salomonu, dok je bio živ, i upita: "Što mi svjetujete da odgovorim tim ljudima?"

7 Oni mu odgovoriše: "Ako danas udovoljiš tim ljudima, njima se prilagodiš i prijateljski im odgovoriš, oni će ti biti zauvijek podložni."

8 Ali se on ne osvrnu na savjet, što mu ga dadoše starci, nego se posvjetova s mladim ljudima, koji su bili odrasli s njim i morali su ga pratiti.

9 On ih upita: "Što mi svjetujete da odgovorim tim ljudima, koji su zahtijevali od mene: Olakšaj jaram, što ga je metnuo na nas tvoj otac?"

10 Mladi ljudi, koji su bili odrasli s njim, odgovoriše mu ovo: "Ovako ćeš odgovoriti tim ljudima, koji ti rekoše: Tvoj je otac metnuo na nas težak jaram, olakšaj ti naš jaram! Odgovori im: Moj je mali prst deblji od bedara oca mojega.

11 Eto, otac vam je moj naprtio težak jaram. Ja ću vaš jaram učiniti još težim. Otac vas je moj šibao bičevima Ja ću vas krotiti štipavcima."

12 Kad Jeroboam i sav narod dođoše opet treći dan k Roboamu, kako je to bio zapovjedio kralj rekavši: "Dođite opet k meni do tri dana!",

13 Tada im kralj oštro odgovori, jer se kralj Roboam ne osvrnu na savjet staraca.

[14] Kako ga svjetovaše mladi ljudi, odgovori im: "Moj vam je otac naprtio težak jaram. Ja ću vaš jaram učiniti još težim. Otac vas je moj šibao bičevima. Ja ću vas krotiti štipavcima."

[15] Tako kralj ne usliši naroda, jer je Bog bio tako uredio, da Gospod ispuni svoje obećanje, što ga je preko Ahije Šilonjanina bio dao Jeroboamu, sinu Nebatovu.

[16] Kad vidje sav Izrael, da ih kralj neće uslišiti, odgovori narod kralju ovo: "Kakav dio mi imamo s Davidom? Mi nemamo baštine sa sinom Jesejevim. Kući, sinovi Izraelovi! Sad gledaj svoju kuću, Davide!" Tako otide sav Izrael kući.

[17] Roboam je vladao samo još nad sinovima Izraelovim, koji su stanovali u gradovima Judinim.

[18] Kad kralj Roboam posla Adorama, nadzornika nad rabotnim radnjama, sav ga Izrael zasu kamenjem i ubi. Kralj Roboam mogao je upravo još skočiti na svoja kola i pobjeći u Jerusalem.

[19] Tako otpade Izrael od kuće Davidove do današnjega dana.

2 Ljetopisa, glava 11

[1] Čim Roboam dođe u Jerusalem, podiže kuću Judinu i Benjaminovu, sto i osamdeset tisuća odabranih ratnika, da zavojšte na Izraela, da natrag dobiju kraljevstvo za Roboama.

[2] Tada dođe riječ Gospodnja Šemaji, čovjeku Božjemu, ovako:

[3] "Javi Roboamu, sinu Salomonovu, kralju Judinu, i svim sinovima Izraelovim u Judi i Benjaminu ovo:

[4] Ovako veli Gospod: "Ne izlazite i ne bijte se s braćom svojom! Svaki neka se vrati svojoj kući, jer sam ja naredio tako da bude." Oni poslušaše zapovijed Gospodnju, vratiše se i ne otidoše proti Jeroboamu.

[5] Tako ostade Roboam u Jerusalemu i dade sagraditi tvrde gradove u zemlji Judinoj.

[6] Sagradi gradove tvrde Betlehem, Etam, Tekou,

[7] Bet−Zur, Sokoh, Adulam,

[8] Gat, Marešu, Zif,

[9] Adoraim, Lakiš, Azeku,

[10] Zorah, Ajalon i Hebron,

[11] I učini od njih jake tvrđave, namjesti nad njima zapovjednike i postavi u njih spremišta za hranu, ulje i vino,

[12] I u svaki grad štitove i koplja. Tako ih učini veoma jakima i držao je Judu i Benjamina čvrsto u svojoj ruci.

[13] Svećenici i Leviti iz svega Izraela nađoše se kod njega iz svih krajeva svojih

[14] Leviti naime ostaviše pašnjake svoje i posjed svoj i iseliše se u Judu i Jerusalem, jer ih je Jeroboam sa sinovima svojim bio skinuo kao svećenike Gospodnje

[15] I postavio sebi svećenike za službu na visinama, za jarce i telad, što ih je načinio.

[16] Njima se pridružiše iz svih plemena Izraelovih oni, koji su iskrenim srcem štovali Gospoda, Boga Izraelova. Oni dođoše u Jerusalem da žrtvuju Gospodu, Bogu otaca svojih.

[17] Tako utvrdiše kraljevstvo Judino i učvrstiše Roboama, sina Salomonova, u njegovoj vlasti za tri godine; jer za tri godine hodili su putovima Davidovim i Salomonovim.

[18] Roboam uze sebi za žene Mahalatu, kćer Jerimota, sina Davidova, i Abihailu, kćer Eliaba, sina Jesejeva.

[19] Ova mu rodi sinove Jeuša Šemarju i Zahama.

[20] Poslije nje oženi se Maakom, kćerju Absalomovom. Ova mu rodi Abiju, Ataja, Zizu i Šelomita.

[21] Roboam je ljubio Maaku, kćer Absalomovu, većma negoli sve druge svoje žene i inoče. On je naime bio uzeo osamnaest žena i šezdeset inoča, koje mu rodiše dvadeset i osam sinova i šezdeset kćeri.

[22] Tada Roboam postavi Abiju, sina Maakina, obiteljskim poglavarom, knezom među braćom njegovom; jer ga je htio učiniti kraljem.

[23] I mudro pritom radeći razmjesti sve sinove svoje po svim krajevima Judinim i Benjaminovim, po svim tvrdim gradovima, i dade im hrane izobilja i isprosi im mnogo žena.

2 Ljetopisa, glava 12

[1] Kad je Roboam bio utvrdio svoju vlast i osigurao svoju moć, otpade on i sav Izrael s njim od zakona Gospodnjega.

[2] Tada u petoj godini kraljevanja Roboamova izađe kralj Šišak od Egipta proti Jerusalemu – jer su oni nevjerno radili proti Gospodu –

[3] S tisuću i dvije stotine kola i sa šezdeset tisuća konjanika. Nije bilo broja vojsci, što dođe s njim iz Egipta: Libijaca, Sukijaca i Etiopljana.

[4] On osvoji utvrde u Judi i dođe do Jerusalema.

[5] Tada dođe prorok Šemaja k Roboamu i knezovima Judinim, koji su se bili pred Šišakom povukli u Jerusalem, i reče im: "Ovako veli Gospod: Vi ostaviste mene, zato i ja ostavljam vas u ruke Šišaku."

[6] Tada se poniziše knezovi Izraelovi i kralj i rekoše: "Gospod je pravedan,"

[7] Kad vidje Gospod, da su se ponizili, dođe riječ Gospodnja Šemaji ovako: "Ponizili su se. Neću ih uništiti, nego ću im dati nešto izbavljenja, tako da se ne izlije sva moja jarost na Jerusalem preko Šišaka.

[8] Ali će mu biti sluge, da upoznaju razliku između službe meni i službe kraljevstvima zemaljskim."

[9] I tako izađe kralj Šišak od Egipta proti Jerusalemu i ugrabi blago u hramu Gospodnjem i blago palače kraljevske. Sve on uze. Ugrabi i zlatne štitove, što ih je bio dao načiniti Salomon.

[10] Na njihovo mjesto dade kralj Roboam načiniti mjedene štitove i povjeri ih pažnji starješina nad tjelesnim stražarima, što su stražili na ulazu u palaču kraljevsku.

[11] Kadgod bi kralj išao u hram Gospodnji, dolazili su tjelesni stražari i nosili ih, a onda ih opet donosili natrag u stražarnicu tjelesnih stražara.

[12] Jer se je bio ponizio, odvrati se od njega gnjev Gospodnji, da ga posve ne uništi, jer je i na Judi bilo još nešto dobra.

[13] Tako se je utvrdio kralj Roboam opet u Jerusalemu i vladao je dalje. Imao je Roboam četrdeset i jednu godinu, kad postade kralj, i vladao je sedamnaest godina u Jerusalemu, gradu, koji je bio izabrao Gospod između svih gradova Izraelovih, da ondje namjesti ime svoje. Njegova se mati zvala Naama i bila je Amonka.

[14] A on je činio zlo, jer nije upravio srce svoje na to, da vjerno služi Gospodu.

[15] Povijest Roboamova, prijašnja i potonja, zapisana je u povijesti proroka Šemaje i vidioca Ida. Ratovi između Roboama i Jeroboama trajali su cijelo vrijeme.

[16] Kad je Roboam bio počinuo kod otaca svojih, bio je pokopan u gradu Davidovu. Njega naslijedi na prijestolju njegov sin Abija,

2 Ljetopisa, glava 13

[1] U osamnaestoj godini kraljevanja Jeroboamova postade Abija kralj nad Judom.

[2] On je vladao tri godine u Jerusalemu. Njegova se mati zvala Mikaja, kći Uriela iz Gibee. Između Abija i Jeroboama bio je rat.

[3] Abija otvori boj s vojskom hrabrih ratnika od četiri stotine tisuća izabranih ljudi, jeroboam postavi se u bojni red naprema njemu s osam stotina tisuća izabranih, hrabrih ljudi.

[4] Tada stade Abija gore na brdo Zemaraim, što leži u gori Efraimovoj, i povika: "čujte me, Jeroboame i svi sinovi Izraelovi!

[5] Zar doista nijeste morali znati, da je Gospod, Bog Izraelov, predao kraljevstvo nad Izraelom na vječna vremena Davidu i potomcima njegovim na temelju zavjeta osoljenoga?

[6] Ali Jeroboam, sin Nebatov, sluga Salomona sina Davidova, ustade i pobuni se proti gospodaru svojemu,

[7] I skupiše se oko njega ljudi praznovi i nevaljali i Roboama, sina Salomonova, posve dobiše u svoju vlast Jer je Roboam bio premlad i nije bio svoj, da bi im se mogao oduprijeti.

[8] I vi sad mislite, da se možete oprijeti kraljevstvu Gospodnjemu, koje je u rukama potomaka Davidovih, jer vas je mnogo i imate kod sebe zlatne teoce, koje vam je Jeroboam učinio za bogove.

[9] Nijeste li otjerali svećenike Gospodnje, potomke Aronove, i Levite i načinili sebi svećenike kao narodi drugih zemalja? Svaki, koji je došao s juncem ili sa sedam ovnova, da se posveti, postao je svećenik onima, koji nijesu bogovi,

[10] Ali naš Bog jest Gospod. Mi nijesmo otpali od njega, a kao svećenici služe Gospodu potomci Aronovi, i Leviti obavljaju službu.

[11] Oni prinose Gospodu jutrom i večerom žrtve paljenice i miomirisan kad, meću kruhove postavljene na što od čistoga zlata i pale svako veče zlatni svijećnjak sa žišcima njegovim, jer mi držimo zakon Gospoda, Boga svojega. A vi ga ostaviste.

[12] Čujte, s nama, nama je na čelu Bog i svećenici njegovi s trubama glasnim, da zatrube proti vama. Sinovi Izraelovi! Ne borite se proti Gospodu, Bogu otaca svojih, jer nećete imati uspjeha.

[13] Ali Jeroboam zavede zasjedu, da im zađu za leđa. Tako su Judejcima bili sprijeda jedni, a s leđa zasjeda.

[14] I kad se obazreše Judejci, a to boj i sprijeda i straga, Oni povikaše Gospodu. Svećenici zatrubiše u trube,

[15] I Judejci podigoše ratnu viku. Kad Judejci podigoše ratnu viku, razbi Bog Jeroboama i svega Izraela pred Abijom i Judom.

[16] Sinovi Izraelovi pobjegoše od Judejaca, i dade ih Bog njima u ruke.

[17] Abija i ljudi njegovi nanesoše im velik poraz. Pet stotina tisuća odabranih ljudi pade od Izrael.

[18] Tako su onda bili poniženi sinovi Izraelovi, a Judejci prevladaše; jer su se bili oslonili na Gospoda, Boga otaca svojih.

[19] Abija je progonio Jeroboama i oduzeo mu više gradova, naime Betel, Ješanu i Efron sa selima njihovim.

[20] Jeroboam, dokle je živio Abija, ne oporavi se više. Gospod ga udari, te umrije.

[21] A Abija postade moćan. On uze sebi četrnaest žena. One mu rodiše dvadeset i dva sina i šesnaest kćeri.

[22] Ostala povijest Abijina, njegova preduzeća i djela zapisana su u zapiscima proroka Ida.

2 Ljetopisa, glava 14

[1] Kad je Abija bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga u gradu Davidovu. Mjesto njega postade kralj njegov sin Asa. Za njegova vremena imala je zemlja mir deset godina.

[2] Asa je činio, što je bilo dobro i pravo u očima Gospoda, Boga njegova.

[3] Jer odstrani žrtvenike tuđih bogova i službu na visinama, dade porušiti spomenike i sasjeći sveta stabla.

[4] Zapovjedi sinovima Judinim, da vjerno služe Gospodu, Bogu otaca svojih, i da rade po zakonu i zapovijedi.

[5] Također odstrani iz svih gradova Judinih žrtvene uzvisine i sunčane stupove. Pod njim je kraljevstvo imalo mir.

[6] On sagradi tvrde gradove u Judi; jer je zemlja imala mir, i nitko u ono vrijeme nije vodio rata s njim, jer mu je bio Gospod dao mir.

[7] Zato je on bio pozvao Judejce: "Sagradimo sebi ove gradove i opašimo ih zidovima, kulama, vratima i prijevornicama! Još nam je mir u zemlji; jer vjerno služismo Gospodu, Bogu svojemu, jer mu ostadosmo vjerni, zato nam dade mir unaokolo." I tako su gradili i imali su uspjeh.

[8] I imao je Asa vojsku, što je nosila štit i koplje: iz Jude trista tisuća i iz Benjamina dvjesta i osamdeset tisuća ljudi, što su nosili štitove i zapinjali luk, sami hrabri ratnici.

9 Tada izađe proti njima Etiopljanin Zerah s vojskom od milijun ratnika i trista kola i
prodrije do Mareše.

10 Asa izađe preda njega. U dolini Sefati kod Mareše postaviše se u bojni red.

11 Asa zazva Gospoda, Boga svojega, i pomoli se: "Gospode, samo ti možeš pomoći u
boju među jakim i slabim! Pomozi nam, Gospode, Bože naš, jer mi se oslanjamo na
te, i u tvoje ime izađosmo u boj proti tolikome mnoštvu. Gospode, ti si Bog naš! Proti
tebi ne smije se održati čovjek."

12 Tada razbi Gospod Etiopljane pred Asom i pred Judejcima. Etiopljani pobjegoše.

13 Asa ih je tjerao s ratnicima svojim do Gerare. Popadoše toliki Etiopljani, da niti
jedan od njih ne ostade na životu, jer se potpuno satrše pred Gospodom i vojskom
njegovom. Oni odnesoše silan plijen.

14 Osvojiše sve gradove oko Gerare – jer je bio došao na njih velik strah – i oplijeniše
sve te gradove, jer je bilo u njima mnogo plijena.

15 I šatore sa stokom oplijeniše, odvedoše mnogo ovaca i deva i vratiše se u
Jerusalem.

2 Ljetopisa, glava 15

1 Na Azariju, sina Odedova, dođe duh Božji.

2 On ode k Asi i reče mu: "Čujte me, Asa i sav Juda i Benjamine! Gospod je s vama,
ako ste vi s njim. Ako ga tražite, naći ćete ga. Ako li ga ostavite, i on će vas ostaviti.

3 Dugo je vremena bio Izrael bez pravoga Boga, bez svećenika, koji su ga poučavali i
bez zakona.

4 A tada se u nevolji svojoj obrati Gospodu, Bogu Izraelovu, i kad su ga tražili,
nađoše ga.

5 U ono vrijeme nije bilo sigurnosti za one, koji odlaze, i za one, koji dolaze, nego je
među svim stanovnicima zemalja vladao nemir velik.

6 Jedan je narod bio u svađi s drugim, i jedan grad s drugim; jer ih je Bog uplašio
svakojakim nevoljama.

7 Budite hrabri i ne dajte da vam klonu ruke; jer će vaš trud naći svoju plaću!"

8 Kad je Asa čuo ove riječi i proročanstvo proroka Azarije, sina Odedova, ohrabri se i istrijebi bogove iz sve zemlje Judine i Benjaminove i iz gradova, što ih je bio osvojio u gori Efraimovoj, i ponovi žrtvenik Gospodnji, koji je stajao pred trijemom Gospodnjim.

9 Tada skupi sve pleme Judino i Benjaminovo i one od Efraima, Manaseha i Simeona, koji su kod njih boravili kao stranci. Iz Izraela naime bili su veoma mnogi prebjegli k njemu, kad vidješe, da je s njim bio Gospod, Bog njegov.

10 Oni se skupiše u Jerusalem u trećem mjesecu petnaeste godine kraljevanja Asina

11 I u onaj dan zaklaše Gospodu od plijena, što su ga bili donijeli kući, sedam stotina volova i sedam tisuća ovaca.

12 Tada učiniše zavjet, da će služiti Gospodu, Bogu otaca svojih, svim srcem i svom dušom.

13 A tko neće da služi Gospodu, Bogu Izraelovu, taj neka se pogubi, bio ugledan ili malen, bio čovjek ili žena!

14 Glasom i klicanjem velikim, uz trube i rogove zakleše se Gospodu,

15 I radovao se je sav Juda toj zakletvi, jer su se bili zakleli svim srcem, i tražili su Gospoda iskrenom voljom. I nađoše ga, i on im dade mir svuda unaokolo.

16 Kralj Asa dapače svoju mater Maaku svrgnu s njezina mjesta, jer je bila aštarti podigla lik idolski, Asa sruši idola njezina, izlomi ga i spali u dolini kidronskoj.

17 Ali uzvisine nijesu bile srušene u Izraelu. Ipak ostade Asa vjeran, doklegod je živio.

18 Također dade unijeti u hram Božji posvetne darove svojega oca i svoje vlastite posvetne darove, srebro, zlato i sudove.

19 Sve do trideset pete godine kraljevanja Asina nije više bilo rata.

2 Ljetopisa, glava 16

1 U trideset šestoj godini kraljevanja Asina izađe Baaša, kralj Izraelov, proti Judi i
utvrdi Ramu, da ne da nikome otići k Asi, kralju Judinu, ni od njega doći.

2 Ali Asa uze srebro i zlato iz riznica hrama Gospodnjega i palače kraljevske, posla to
Ben−Hadadu, kralju sirijskomu, koji je imao svoje sjedište u Damasku, i poruči:

3 "Savez postoji između mene i tebe, između mojega i tvojega oca. Evo šaljem ti
srebra i zlata. Pa razriješi svoj savez s Baašom, kraljem Izraelovim, da moradne otići
od mene!"

4 Ben−Hadad posluša kralja Asu i posla vojskovođe svoje proti gradovima
Izraelovim. Oni poharaše Ijon, Dan, Abel−Maim i sva spremišta u gradovima
Naftalijevim.

5 Kad Baaša primi vijest o tom, presta utvrđivati Ramu i odusta od svojega rada.

6 I kralj Asa podiže sve Judejce. Oni moradoše odnijeti kamenje i grede, što ih je bio
Baaša upotrebljavao za utvrđivanje Rame. Stim dade utvrditi Gebu i Mispu.

7 U ono vrijeme dođe vidjelac Hanani k Asi, kralju Judinu, i reče mu: "Jer si se
pouzdao u kralja sirijskoga, a nijesi se oslonio na Gospoda, Boga svojega, zato se
vojska kralja sirijskoga izmače iz tvojih ruku.

8 Nijesu li Etiopljani i Libijci bili velika vojska s kolima i konjanicima u vrlo velikom
broju? Pa jer si se oslonio na Gospoda, dade ti ih u ruke.

9 Jer oči Gospodnje nadgledaju svu zemlju, da pruži svoju jaku pomoć onima, kojima
srce pripada njemu nepodijeljeno. Ti si u tom radio ludo; jer od sada ćeš morati rat
voditi."

10 Asa se razgnjevi na vidioca i baci ga u tamnicu; jer se rasrdi na njega za to. Asa
izmuči tada i ljude iz naroda.

11 Povijest Asina, prijašnja i potonja, stoji zapisana u knjizi krajeva Judinih i
Izraelovih.

12 U trideset devetoj godini svojega vladanja razbolje se Asa od nogu. Bolest njegova
bila je vrlo teška. Ali i u ovoj bolesti nije tražio pomoći u Gospoda, nego u liječnika.

[13] Kad je onda Asa bio počinuo kod otaca svojih i umro u četrdeset prvoj godini vladanja,

[14] Pokopaše ga u njegovoj grobnici koju je bio dao sebi iskopati u gradu Davidovu. Metnuše ga na postelju, koju su bili napunili mirisavih stvari i masti umjetno zgotovljenih, i u čast njegovu prirediše veoma veliku pogrebnu svečanost.

2 Ljetopisa, glava 17

[1] Mjesto njega postade kralj njegov sin Jošafat. On se naoruža proti Izraelu.

[2] Ponamješta vojsku po svim tvrdim gradovima Judinim i posade po zemlji Judinoj i po gradovima Efraimovim, što ih je bio osvojio njegov otac Asa.

[3] I bio je Gospod s Jošafatom, jer je hodio putovima, kojima je prije bio išao njegov djed David, i nije služio baalima,

[4] Nego je štovao Boga svojega djeda, po njegovim zapovijedima hodio i nije činio kao sinovi Izraelovi.

[5] Zato dade Gospod da ojača kraljevstvo u ruci njegovoj. Sav Juda prinosio je darove Jošafatu, te je imao veliko blago i slavu.

[6] Jer je njemu na putu Gospodnjem porasla srčanost, odstrani on i uzvisine i aštarte u Judi.

[7] U trećoj godini svojega vladanja posla svoje vrhovne činovnike Ben−Haila, Obadiju, Zahariju, Netanela i Mikaju, da poučavaju u gradovima Judinim,

[8] I s njima Levite Šemaju, Netaniju, Zebadiju, Asahela, Šemiramota, Jonatana, Adoniju, Tobiju i Tobadoniju, Levite, i s njima svećenike Elišamu i Jorama.

[9] Ovi su poučavali u Judi imajući uza se knjigu zakona Gospodnjega. Obilazili su sve gradove Judine i učili narod.

[10] Velik strah dođe na sva kraljevstva po zemljama oko Jude, te se ne usudiše ratovati s Jošafatom.

[11] Filisteji su donosili Jošafatu darove i srebro kao danak. I Arapi su mu dogonili stoke po sedam tisuća i sedam stotina ovnova i po sedam tisuća i sedam stotina jaraca.

12 Tako je postajao Jošafat sve jači i moćniji. Sagradi u Judi kule i gradove za spremišta.

13 U gradovima Judinim imao je mnogo blago, a u Jerusalemu četu hrabrih ratnika.

14 Ovo je broj njihov po obiteljima: Judi su pripadali kao tisućnici: Vojskovođa Adnah s tri stotine tisuća hrabrih ratnika,

15 Uz njega vojskovođa Johanan s dvjesta i osamdeset tisuća ljudi;

16 Uz njega Amasija, sin Zikrijev, koji se je bio dragovoljno posvetio Gospodu, s dvjesta tisuća hrabrih ratnika,

17 Benjaminu su pripadali hrabri ratnik Eliada s dvjesta tisuća ljudi, koji su bili naoružani lukom i štitom;

18 Uz njega Jehozabad sa sto i osamdeset tisuća za rat naoružanih ljudi.

19 Ovi su služili kralju, osim onih, što ih je bio ponamještao kralj po tvrdim gradovima u svoj zemlji Judinoj.

2 Ljetopisa, glava 18

1 Kad je Jošafat bio postao veoma bogat i moćan, sprijatelji se s Ahabom.

2 Poslije nekoliko godina otide k Ahabu u Samariju. Ahab nakla njemu i ljudima njegovim mnogo ovaca i volova. Pritom ga nagovori, da pođe s njim proti Ramotu Gileadu.

3 I kad Ahab, kralj Izraelov, upita Jošafata, kralja Judina: "Hoćeš li poći s menom proti Ramotu Gileadu?", odgovori mu: "Što ti hoćeš, hoću i ja; moja vojska tvoja je vojska. Poći ću s tobom u boj."

4 A Jošafat dade kralju Izraelovu ovaj savjet: "Upitaj prije ipak Gospoda!"

5 I tako kralj Izraelov dade skupiti proroke, četiri stotine ljudi, i upita ih: "Hoću li poći u rat proti Ramotu Gileadu, ili da se okanim?" Oni odgovoriše: "Pođi, jer će ga Gospod dati u ruke kralju!"

6 A Jošafat upita: "Ima li ovdje još koji prorok Gospodnji, da ga upitamo?"

7 Kralj Izraelov reče Jošafatu: "Ima još jedan, preko kojega bismo mogli upitati
Gospoda" Ali ja ga ne mogu podnositi, jer mi nikada ne proriče dobro, nego samo zlo:
to je Mikaja, sin Imlin." A Jošafat odgovori: "Neka kralj ne govori tako!"

8 I kralj Izraelov dozva jednoga dvoranina i zapovjedi mu: "Brže dovedi Mikaju, sina
Imlina!"

9 Uto su sjedili kralj Izraelov i Jošafat, kralj Judin, svaki na svojem prijestolju u
kraljevskim haljinama na trgu kod vrata samarijskih, i svi su proroci prorokovali pred
njima.

10 Zedekija, sin Kenaanaha, načinio sebi gvozdene rogove i vikao: "Ovako veli
Gospod: "Tako ćeš pobosti Sirijce, dokle ih ne uništiš!"

11 Svi drugi proroci prorokovali su isto tako: Pođi samo na Ramot Gilead! Uspjet ćeš.
Gospod će ga dati u ruke kralju."

12 Poslanik, koji je bio otišao da dovede Mikaju, reče mu: "Pazi dobro, proroci su
kralju jednoglasno obećali sreću. Pa i ti kao svaki od njih prorokuj i sreću navješćuj!"

13 Mikaja odgovori: "Tako živ bio Gospod, samo što mi nadahne Gospod, to ću
navijestiti,"

14 Kad je došao kralju, upita ga kralj: "Mikaja, hoćemo li poći u rat na Ramot Gilead,
ili da se okanimo?" On odgovori: "Pođite! Imat ćete sreću. Oni će vam se dati u ruke."

15 A kralj mu reče: "Koliko ću te puta zaklinjati, da mi samo čistu istinu navijestiš u
ime Gospodnje?"

16 Tada on reče: "Vidim sav narod Izraelov razasut po brdima kao ovce, koje nemaju
pastira. Gospod reče: "Oni nemaju gospodara; zato neka se svaki vrati kući u miru!"

17 Tada reče kralj Izraelov Jošafatu: "Nijesam li ti rekao, on mi ne prorokuje sreću,
nego samo zlo?"

18 A Mikaja nastavi: "Zato čuj riječ Gospodnju: "Vidjeh Gospoda gdje sjedi na
prijestolju svojem, a sva vojska nebeska stoji mu s desne i s lijeve strane.

19 I Gospod upita: "Tko će zaluditi Ahaba, kralja Izraelova, da pođe na vojsku i da
padne pred Ramotom Gileadom? Jedan reče ovo, drugi ono.

[20] Napokon izađe jedan duh, stade pred Gospoda i reče: "Ja ću ga zaluditi. Gospod ga upita: "Kako?

[21] Odgovori: "Poći ću tamo i postat ću lažljiv duh u ustima svih proroka njegovih. Tada on reče: "Možeš ga zaluditi. Tebi će to poći za rukom. Idi, učini tako!

[22] I tako je eto Gospod stavio lažljiva duha u usta svim tvojim prorocima, jer je Gospod zaključio zlo po te."

[23] Tada pristupi Zedekija, sin Kenaanaha, i udari Mikaju po obrazu i reče: "Kako je otišao duh Gospodnji od mene, da govori s tobom?"

[24] Mikaja odgovori: "Doznat ćeš to u onaj dan, kad moradneš bježati iz jedne sobe u drugu, da se skriješ."

[25] Potom zapovjedi kralj Izraelov: "Uhvatite Mikaju, odvedite ga k zapovjedniku gradskom Amonu i kraljeviću Joašu

[26] I javite: "Ovako zapovijeda kralj: Bacite toga čovjeka u tamnicu i držite ga tijesno uz vodu i kruh, dok se ne vratim čitav i zdrav!"

[27] Mikaja odgovori: "Ako se ti zaista vratiš čitav i zdrav, onda Gospod nije govorio preko mene." Još reče: "Čujte to, svi narodi!"

[28] I tako izađoše kralj Izraelov i Jošafat, kralj Judin, proti Ramotu Gileadu.

[29] A kralj Izraelov reče Jošafatu: "Ja ću se preobući i tako poći u boj. Ti samo zadrži svoje haljine!" Tako se preobuče kralj Izraelov, i pođoše u boj.

[30] A kralj sirijski bio je zapovjedio zapovjednicima svojih raznih kola ovo: "Ne borite se ni s kim, bio malen ili velik, nego samo s kraljem Izraelovim!"

[31] I kad zapovjednici ratnih kola ugledaše Jošafata, pomisliše: "To može samo biti kralj Izraelov", i srušiše se na njega. A Jošafat povika. I Gospod mu pomože, i odvrati ih Bog od njega.

[32] Čim zapovjednici ratnih kola vidješe, da to nije kralj Izraelov, odstupiše od njega.

[33] A jedan momak onako nagonom odape luk svoj i pogodi kralja Izraelova gdje spuča oklop. Tada ovaj zapovjedi svojemu vozaču: "Okreni i izvedi me iz boja, jer

sam ranjen!"

34 Ali je boj onoga dana bio sve žešći, i tako je morao kralj izdržati uspravo stojeći u kolima naprema Sirijcima do uvečer. O sunčanom zalasku umrije.

2 Ljetopisa, glava 19

1 Jošafat, kralj Judin, vrati se čitav i zdrav kući u Jerusalem.

2 Tada stupi preda njega vidjelac Jehu, sin Hananijev, i reče kralju Jošafatu: "Zar si morao pružiti pomoć bezbožniku i ljubav iskazati onima, koji mrze na Gospoda? Zato je pao na te gnjev Gospodnji.

3 Ali se našlo i dobra na tebi: Istrijebio si drvene likove aštarte iz zemlje i upravio B srce svoje na to, da vjerno služiš Bogu."

4 Jošafat ostade tada u Jerusalemu, Obilazio je opet narod od Beeršebe do gore Efraimove i privodio ih natrag Gospodu, Bogu otaca njihovih.

5 I postavi suce u zemlji, u svim tvrdim gradovima Judinim, u svakom gradu.

6 Reče sucima: "Gledajte dobro, što činite, jer ne sudite po nalogu ljudi, nego po nalogu Gospoda. On je kod vas nazočan, kad sudite.

7 Zato neka bude strah Gospodnji u vama! Idite oprezno na rad, jer u Gospoda, Boga našega, nema nepravde, niti on gleda tko je tko, niti prima mita."

8 I u Jerusalemu postavi Jošafat neke Levite, svećenike i poglavare obiteljske sinova Izraelovih za sud Gospodnji i za pravne raspre. Oni su stanovali u Jerusalemu.

9 On m dade ovaj naputak: "Ovako ćete raditi: u strahu Gospodnjem, sa svom vjernosti i srcem iskrenim

10 U svakoj parnici, što se iznese pred vas od braće vaše, što stanuju po gradovima svojim, ticalo se to umorstva, zakona, zapovijedi, uredaba ili prava, imate ih poučiti, da se ne ogriješe o Gospoda, i da ne padne gnjev njegov na vas i na braću vašu. Tako morate raditi, da ne sagriješite.

11 Veliki svećenik Amarija bit će predstojnik vaš u svim poslovima Gospodnjim, i Zebadija, sin Išmaelov, knez kuće Judine, u svim poslovima kraljevim. Kao činovnici

stoje vam na službu Leviti. Pođite hrabro na posao! Gospod je s dobrima."

2 Ljetopisa, glava 20

1 Potom izađoše u boj proti Jošafatu Moabovci i Amonci i s njima jedan odio nekih drugih.

2 Kad se je dojavilo Jošafatu: "Dolazi proti tebi veliko mnoštvo s one strane mora, iz Sirije, oni su već u Hasason−Tamaru, to je En−Gedi",

3 On se uplaši. Jošafat se uteče Gospodu i dade oglasiti post po svoj zemlji Judinoj.

4 Skupiše se Judejci, da zazovu Gospoda. Iz svih gradova Judinih dođoše, da traže pomoć kod Gospoda.

5 Tada stupi Jošafat u hramu Gospodnjem pred trijemom novim među narodnu zajednicu Judinu i jerusalemsku

6 I pomoli se: "Gospode, Bože otaca naših! Nijesi li ti Bog na nebu i vladar nad svim kraljevstvima naroda? U ruci je tvojoj moć i jakost, i nitko ti ne može odoljeti.

7 Nijesi li ono ti, Bože naš, odagnao stanovnike ove zemlje ispred naroda svojega Izraela i dao je za sva vremena potomcima svojega prijatelja Abrahama?

8 Oni se naseliše u njoj i sagradiše ti u njoj svetište za ime tvoje i rekoše:

9 Ako nas zadesi kakva nesreća, rat, kazneni sud, kuga i glad, tada ćemo stupiti pred ovaj hram i preda te − jer ime tvoje prebiva u ovom hramu − i vapit ćemo k tebi u nevolji svojoj, da nas uslišiš i izbaviš.

10 I sad evo, Amonci i Moapci i stanovnici gore Seira, kroz kojih zemlju nijesi dao sinovima Izraelovim proći, kad su išli iz zemlje egipatske, i koje obiđoše, a da ih ne uništiše:

11 Evo, oni nam sad vraćaju, kad dolaze, da nas istjeraju iz posjeda tvojega, što si nam ga dao.

12 O Bože naš, zar ih nećeš kazniti? Jer mi smo nemoćni pred tim silnim mnoštvom, koje ide proti nama, Ne znamo, što bismo činili. Oči su naše uprte u te."

[13] Tako je stajao tu sav Juda pred Gospodom s djecom, ženama i sinovima.

[14] Tada dođe usred narodne zajednice duh Gospodnji na Jahaziela, sina Zaharije, sina
Benaje, sina Jehiela, sina Matanije, Levita iz roda Asafova.

[15] On povika: "Slušajte, sinovi Judini i stanovnici Jerusalema i ti, kralju Jošafate!
Ovako vam govori Gospod: Ne bojte se, ne plašite se toga mnoštva velikoga! Taj boj
nije stvar vaša, nego Božja

[16] Izađite sutra proti njima! Oni će poći uz brdo Ziz, i vi ćete ih naći na kraju doline
istočno od pustinje Jeruela.

[17] Ali se vi nećete morati boriti. Samo se postavite, stojte, pa gledajte, kako će vas,
Judo i Jerusaleme, izbaviti Gospod! Ne bojte se! Ne plašite se! Izađite sutra proti
njima! Gospod je s vama."

[18] Tada se prignu Jošafat licem do zemlje, i svi Judejci i stanovnici Jerusalema baciše
se ničice pred Gospodom, da se poklone Gospodu.

[19] Leviti iz roda Kohatova i Korahova uzeše da hvale Gospoda, Boga Izraelova,
glasom i klicanjem visokim.

[20] Drugoga jutra rano izađoše u pustinju tekoansku. Kad su izlazili, stade Jošafat
među njih i reče: "Čujte me, Judejci i stanovnici Jerusalema! Pouzdajte se u Gospoda,
Boga svojega, pa ćete biti sigurni! Pouzdajte se u proroke svoje, pa ćete uspjeti!"

[21] Onda se dogovori s narodom i postavi pjevače, koji bi, idući pred naoružanim
ratnicima, imali u slavu Gospodu u svetom nakitu pjevati hvalospjev: "Hvalite
Gospoda, jer vječno traje dobrota njegova!"

[22] Čim su bili počeli s klicanjem i hvalospjevom, dade Gospod, da ljudi, što su se bili
skrili u zasjedi, dođu na Amonce, Moapce i na odio s gore Seira, koji su bili izašli
proti Judejcima. Oni su bili razbijeni.

[23] I okrenuše se Amonci i Moapci proti stanovnicima gore Seira, da ih potru i unište.
Kad su bili gotovi sa stanovnicima iz gore Seira, udariše jedni na druge, te se
poubijaše.

[24] I kad Judejci dođoše na visinu iznad pustinje i pogledaše na mnoštvo, vidješe samo
mrtva tjelesa gdje leže po zemlji. Niti jedan nije bio umaknuo.

25 I Jošafat dođe s ljudima svojim, da pokupe plijen. Nađoše svu silu stoke, pokretnina, haljina i dragocjenoga posuđa i uzeše sebi od toga toliko, da su jedva mogli odnijeti. Tri dana bili su zaposleni plijenjenjem, tako je velik bio plijen.

26 Četvrti dan skupiše se u dolini hvalospjeva; jer ondje dadoše hvalu Gospodu. Zato se zove ono mjesto do današnjega dana dolina hvalospjeva.

27 Svi Judejci i Jerusalemci vratiše se tada s Jošafatom na čelu puni radosti opet natrag u Jerusalem, jer ih je bio obradovao Gospod nad neprijateljima njihovim.

28 S harfama, citrama i trubama dođoše u Jerusalem u hram Gospodnji.

29 Sva kraljevstva zemalja obuze velik strah, kad čuše, da se je Gospod sam borio s neprijateljima Izraelovim.

30 Otada je vladao mir u kraljevstvu Jošafatovu; jer mu je bio Bog njegov dao mir unaokolo.

31 Tako je vladao Jošafat nad Judom. Bilo mu je trideset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je u Jerusalemu dvadeset i pet go čina. Njegova mati zvala se je Azuba i bila je kći Šilhijeva.

32 Hodio je posve putem svojega oca Ase, a da ne side s njega, i činio je, što se dopadalo Gospodu.

33 Samo uzvisine nijesu bile srušene, i narod nije još bio svoje srce upravio k Bogu otaca svojih.

34 Ostala povijest Jošafatova, prijašnja i potonja, stoji zapisana u povijesti Jehua, sina Hananijeva, koja je bila stavljena u knjigu o kraljevima Izraelovim.

35 Potom se združi Jošafat, kralj Judin, s Ahazijom, kraljem Izraelovim, čiji je rad bio bezbožan

36 On sklopi s njim savez, da načine lađe, što će voziti u Taršiš. I u Esion−Geberu načiniše lađe.

37 A Eliezer, sin Dodavahov iz Mareše, prorokova proti Jošafatu ovako: "Jer si se združio s Ahazijom, razorit će Gospod tvoje djelo." Tako se razbiše lađe i ne mogoše ići u Taršiš.

2 Ljetopisa, glava 21

1 Kad je Jošafat bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih u gradu Davidovu. Mjesto njega postade kralj njegov sin Joram.

2 Ovaj je imao kao braću sinove Jošafatove Azariju, Jehiela, Zahariju, Mihaela i Šefatiju. Svi ovi bili su sinovi Jošafata, kralja Izraelova.

3 Otac njihov bio im je dao bogate darove u srebru, zlatu i dragocjenostima uz tvrde gradove u Judi. Kraljevsku čast dade Joramu, jer je bio prvorođenac.

4 Kad je Joram bio uzeo vladati kraljevstvom svojega oca i kad se je bio utvrdio, dade poubijati svu braću svoju i neke ugledne Izraelce.

5 Joram je imao trideset i dvije godine, kad postade kralj, i vladao je osam godina u Jerusalemu.

6 Hodio je putem kraljeva Izraelovih, kao što je bila činila kuća Ahabova, jer je on imao kćer Ahabovu za ženu. Tako je činio, što se nije dopadalo Gospodu.

7 Ipak ne htjede Gospod uništiti kuću Davidovu radi zavjeta, što ga je učinio s Davidom, i jer je bio obećao, da će njemu i sinovima njegovim vazda davati svjetionicu.

8 Pod njegovim vladanjem otpadoše Edomci od Jude i postaviše sebi vlastitoga kralja.

9 Joram otide tamo sa svojim vojskovođama i sa svim ratnim kolima. Kad je navalio jedne noći, razbi Edomce, koji su ga bili opkolili, zajedno sa zapovjednicima ratnih kola.

10 Ali Edomci ostadoše nezavisni od Jude do današnjega dana. Tada u isto vrijeme otpade i Libna od vrhovne vlasti njegove, jer je on bio otpao od Gospoda, Boga otaca svojih.

11 Također načini on žrtvene uzvisine po brdima Judinim, navede stanovnike Jerusalema na službu idolsku i otuđi Judu.

12 Tada mu stiže pismo od proroka Ilije, što je glasilo ovako: "Ovako veli Gospod, Bog tvojega djeda Davida: Za kaznu, što ne ideš putovima svojega oca Jošafata i putovima Ase, kralja Judina,

13 Nego hodiš putem kraljeva Izraelovih i navodiš Judu i stanovnike Jerusalema na službu idolsku, kao što je činila kuća Ahabova, osim toga dao si poubijati i braću svoju, kuću oca svojega, a bili su bolji od tebe,

14 Evo, zato će Gospod pustiti da dođe teška kazna na tvoj narod, na tvoje sinove, na tvoje žene i na sve tvoje imanje.

15 A ti ćeš pasti u tešku bolest, u bolest crijevnu, dok ti dan po dan ne ispadnu crijeva od te bolesti."

16 I tako podiže Gospod proti Joramu duh Filistejima i Arapima, koji stanuju do Etiopljana.

17 Oni izađoše proti zemlji Judinoj, poharaše je i odvukoše sve imanje i blago, što se nađe u palači kraljevskoj, usto i njegove sinove i žene. Ne osta mu više niti jedan sin osim Joahaza, najmlađega sina njegova.

18 Poslije svega toga udari ga Gospod neizlječivom bolešću u crijevima.

19 Dan po dan napokon mu svršetkom druge godine ispadoše crijeva od bolesti njegove, i on umrije uz teške bolove. Narod njegov ne priredi mu pokopa paljenjem mirisa, kao što se je to činilo ocima njegovim.

20 Imao je trideset i dvije godine, kad postade kralj, i vladao je osam godina u Jerusalemu. Preminu, a da nitko ne požali za njim. Pokopaše ga u gradu Davidovu, ali ne u grobovima kraljeva.

2 Ljetopisa, glava 22

1 I stanovnici Jerusalema učiniše na mjesto njega kraljem njegova najmlađeg sina Ahaziju, jer sve starije sinove bila je poubijala četa, koja je bila s Arapima prodrla u tabor, i tako postade kralj Ahazija, sin Jorama, kralja Judina.

2 Ahazija je imao četrdeset i dvije godine, kad postade kralj. Vladao je godinu dana u Jerusalemu. Njegova se mati zvala Atalija i bila unuka Omrijeva.

3 I on je hodio putovima kuće Ahabove; jer ga njegova mati svojim savjetom navede na zla djela.

4 Tako je činio, što se nije dopadalo Gospodu, kao kuća Ahabova; jer su mu ovi bili savjetnici po smrti oca njegova, na propast njegovu.

5 Po njihovu savjetu pođe s Joramom, sinom Ahabovim, kraljem Izraelovim, u Ramot Gilead na vojsku proti Hazaelu, kralju Sirije. Kad pritom Sirijci raniše Jorama,

6 Vrati se on natrag, da se u Jezreelu liječi od rana, što su mu ih bili zadali kod Rame, kad je ratovao proti Hazaelu, kralju Sirije. Ahazija, sin Joramov, kralj Judin, dođe da posjeti u Jezreelu Jorama, sina Ahabova, jer je ovaj ležao bolestan.

7 A bilo je od Boga dopušteno na propast Ahazije, da dođe k Joramu. Kad dođe tamo, otide s Joramom protiv Jehua, sina Nimšijeva, kojega je Gospod bio dao pomazati, da istrijebi kuću Ahabovu.

8 I kad je Jehu izvršivao kazneni sud na kući Ahabovoj, nađe knezove Judine i sinove Ahazijine, što su bili u službi Ahazijinoj, i dade ih pogubiti.

9 Tada dade potražiti Ahaziju. Uhvatiše ga u Samariji, gdje se krio, dovedoše ga k Jehui i pogubiše ga. Onda ga pokopaše; jer pomisliše: Sin je Jošafata, koji je služio Gospodu svim srcem. I tako ne bi nikoga od kuće Ahazijine, koji bi bio mogao preuzeti čast kraljevsku.

10 Kad je Atalija, mati Ahazijina, doznala, da je sin njezin mrtav, odluči da pobije svu kraljevsku obitelj kuće Judine.

11 Ali Jošabata, kći kraljeva, uze Joaša, sina Ahazijina, ukrade ga između kraljevića, što su imali biti ubijeni, i donese ga s dojkinjom njegovom u ložnicu. Tako ga skrije Jošabata, kći kralja Jorama, žena svećenika Jehojade, – ona je naime bila sestra Ahazijina – od Atalije, tako da ga ne ubi.

12 On ostade šest godina skriven kod njih u hramu Božjem, a Atalija je vladala u zemlji.

2 Ljetopisa, glava 23

1 U sedmoj godini pođe Jehojada odvažno na djelo. On se sporazumi sa stotnicima, naime s Azarijom, sinom Jerohamovim, s Išmaelom, sinom Johananovim, s Azarijom, sinom Obedovim, Maasejom sinom Adajevim i s Elišafatom, sinom Zikrijevim.

2 Oni prođoše zemlju Judinu i pozvaše na skupštinu Levite iz svih gradova Judinih i obiteljske poglavare u Izraelu, Oni dođoše u Jerusalem.

3 Sva skupština učini u hramu Božjem savez s kraljem. Pritom im reče Jehojada: "Evo, sin kraljev bit će kralj, kao što je odredio Gospod za potomke Davidove.

4 A vi učinite ovo: Trećina vas, koji odlazite u subotu, – svećenici i Leviti – neka služe kao vratari na pragovima;

5 Trećina neka zaposjedne palaču kraljevsku, trećina vrata Jesodova, a sva vojska trijemove hrama Gospodnjega!

6 Ipak u hram Gospodnji ne smije nitko stupiti osim svećenika i Levita, što služe, Ovi smiju unići, jer su posvećeni. A sav ostali narod neka se čuva Gospoda!

7 Leviti neka onda opkole kralja, svaki s oružjem u ruci! Tko prodre u hram, neka se pogubi! Oni imaju pratiti kralja, kada dolazi i kada odlazi."

8 Leviti i svi Judejci učiniše tada točno onako, kako je bio naredio svećenik Jehojada Svaki uze svoje ljude, one, koji odlaze u subotu, i one, koji dolaze u subotu; jer svećenik Jehojada nije bio otpustio odjela.

9 Svećenik Jehojada dade onda stotnicima koplja, štitiće i štitove, što su bili pripadali kralju Davidu i što su se nalazili u hramu Božjem.

10 Tada on postavi unaokolo sav narod, i to svakoga sa kopljem u ruci, od južne strane hrama do sjeverne strane hrama između žrtvenika i hrama, gdje je bio kralj.

11 Tada izvedoše sina kraljeva i metnuše na njega zlatni vijenac i svjedočanstvo. Tako ga učiniše kraljem, Jehojada i sinovi njegovi pomazaše ga i povikaše: "Živio kralj!"

12 Kad je Atalija čula viku naroda, koji se stjecao i klicao kralju, dođe k narodu u hram Gospodnji.

13 Ovdje vidje kralja gdje stoji na svojemu sjedištu kod ulaza i uz kralja stotnike i trubače, a sav se narod radovao i trubio u trube, i pjevači s glazbalima davali znak za klicanje. Tada razdrije Atalija haljine svoje i povika: "Izdaja, izdaja!"

14 A svećenik Jehojada pozva stotnike, zapovjednike četa i zapovjedi im: "Izvedite je između redova iz hrama! Tko pođe za njom, neka se pogubi mačem!" Svećenik je

naime bio naredio, neka se ona ne pogubi u hramu Gospodnjem.

[15] Načiniše joj mjesto, i kad je došla do vrata konjskih kod palače kraljevske, tamo je ubiše.

[16] Nato Jehojada učini savez između Gospoda, svega naroda i kralja, da će biti narod Gospodnji.

[17] Sav narod otide k hramu baalovu i razori ga. Njegove žrtvenike i likove razrušiše posve i ubiše baalova svećenika Matana pred žrtvenicima.

[18] Potom namjesti Jehojada stražu kod hrama Gospodnjega pod upravom svećenika i Levita, što ih je David bio porazdijelio u redove za hram Gospodnji, da prinose Gospodu žrtve paljenice, kao što je propisano u zakonu Mojsijevu, uz radosno klicanje i pjesme po naredbi Davidovoj.

[19] I postavi vratare na vratima hrama Gospodnjega, da ne bi unišao niti jedan, tko bi bio bilo kako nečist.

[20] Tada pusti da krenu stotnici, dostojanstvenici i ostali, koji su upravljali narodom, i sav narod zemlje, i izvede kralja iz hrama Gospodnjega. Uđoše kroz gornja vrata u palaču kraljevsku i posadiše kralja na kraljevsko prijestolje.

[21] Sav se je narod u zemlji radovao, i grad ostade miran. A Ataliju su bili mačem ubili.

2 Ljetopisa, glava 24

[1] Joašu je bilo sedam godina, kad se je uspeo na prijestolje. Vladao je četrdeset godina u Jerusalemu, Njegova se je mati zvala Sibija, iz Beeršebe.

[2] Joaš je činio što se je dopadalo Gospodu, dok je živio svećenik Jehojada.

[3] Jehojada ga oženi dvjema ženama, te rodi sinove i kćeri.

[4] Kasnije Joaš odluci da popravi hram Gospodnji.

[5] On dade skupiti svećenike i Levite i zapovjedi im: "Pođite po gradovima Judinim i skupljajte od svih sinova Izraelovih novaca, da se može popravljati hram Boga vašega od godine do godine! A ubrzajte stvar!" Ali Levitima se nije žurilo.

6 Zato kralj dozva velikoga svećenika Jehojadu i reče mu: "Zašto ne nastojiš oko toga, da Leviti donose iz Judeje i Jerusalema prilog, što ga je naložio Mojsije, sluga Gospodnji, narodnoj zajednici izraelskoj u korist šatoru svjedočanstva?

7 Jer pristaše Atalije bezbožne nijesu popravljale štete na hramu Božjemu i upotrijebile su za baalove sve darove, što bi se darovali za hram Božji."

8 Na zapovijed kraljevu napraviše stoga kovčeg i metnuše ga pred vrata hrama Gospodnjega.

9 Onda dadoše oglasiti po Judeji i Jerusalemu, neka se donosi Gospodu prilog, što ga je bio naložio Mojsije, sluga Božji, sinovima Izraelovim u pustinji.

10 Svi glavari i sav narod obradovaše se, i donosili su svoj prilog i bacali ga u kovčeg, dok nije bio pun.

11 Kadgod bi Leviti donosili kovčeg kraljevskoj oblasti – kad bi se naime vidjelo, da ima u njemu mnogo novaca – došao je činovnik kraljevski i poslanik velikoga svećenika. Oni bi ispraznili kovčeg i onda ga opet odnosili na njegovo mjesto. Tako su činili svaki dan i nakupiše mnogo novaca.

12 Kralj i Jehojada uručivali bi ih nastojnicima nad poslom, što su nadgledali rad na hramu Gospodnjem. Oni su unajmljivali kamenare i drvodjelje za obnovu hrama Gospodnjega, usto kovače gvožđem i mjeđu za popravak hrama Gospodnjega.

13 Nastojnici nad poslom učiniše, da su dobro napredovali radovi oko obnove. Oni vratiše hram Gospodnji u njegovo prijašnje stanje i utvrdiše ga.

14 Kad su to bili svršili, predaše novce, što pretekoše, kralju i Jehojadi. Od toga se dalo načiniti posuđe za hram Gospodnji, posude za službu Božju i za žrtve, zdjele i druge sudove zlatne i srebrne, Dokle je živio Jehojada, prinosile su se žrtve paljenice redovito u hramu Gospodnjem.

15 Kad je Jehojada bio ostario i naživio se, umrije. Bilo mu je sto i trideset godina, kad je umro.

16 Pokopaše ga kod kraljeva u gradu Davidovu; jer se je bio iskazao zaslužan za Izraela, za Boga i za hram njegov.

[17] Poslije smrti Jehojadove dođoše knezovi Judini i baciše se ničice pred kraljem; i kralj ih posluša.

[18] I oni zapustiše opet hram Gospoda, Boga otaca svojih, i stadoše štovati aštarte i likove rezane. Tada se podiže gnjev Gospodnji na Judu i na Jerusalem zbog grijeha njihovih,

[19] On je slao proroke među njih, da ih povrate natrag Gospodu. Ovi su ih nagovarali. Ali ih oni nijesu slušali.

[20] I dođe duh Gospodnji na Zahariju, sina svećenika Jehojade. On stupi pred narod i doviknu im: "Ovako govori Bog: Zašto prestupate zapovijedi Gospodnje i upropašćujete svoju sreću? Jer ostaviste Gospoda, zato i on vas ostavi."

[21] A oni se urotiše proti njemu i kamenovaše ga po zapovijedi kraljevoj u trijemu hrama Gospodnjega.

[22] Tako se je malo spominjao kralj Joaš ljubavi, koju mu je bio iskazivao otac njegov, da je dao pogubiti sina njegova, A on umirući povika: "Gospod vidi to, i on će to pokarati."

[23] A kad prođe godina, podiže se na njega vojska Sirijaca. Kad su bili došli u zemlju Judinu i u Jerusalem, pobiše u narodu sve knezove narodne i sav plijen, što su im ga bili uzeli, poslaše kralju u Damask.

[24] Premda je vojska sirijska upala samo s malim brojem ljudi, ipak im Gospod dade u ruke veoma veliku vojsku, jer su ovi bili ostavili Gospoda, Boga otaca svojih. Tako izvršiše kazneni sud na Joašu.

[25] Kad su bili obišli od njega – ostaviše ga u teškoj bolesti – , urotiše se proti njemu dvorani njegovi radi krvava djela na sinu svećenika Jehojade i ubiše ga u postelji njegovoj. Tako umrije, i pokopaše ga u gradu Davidovu. Ali ga ne sahraniše u grobnici kraljevskoj.

[26] Ovo su, što se urotiše proti njemu: Zabad, sin Amonke Šimeate, i Jehozabad, sin Moapke Šimrite.

[27] O sinovima njegovim, o visini danka, što mu je nametnut, i o građenju hrama Božjega zapisano je u Zapiscima knjige o kraljevima. Njegov sin Amazija postade kralj mjesto njega.

2 Ljetopisa, glava 25

1 Bilo je Amaziji dvadeset i pet godina, kad postade kralj. Vladao je dvadeset i devet godina u Jerusalemu, Njegova mati zvala se je Joadana, iz Jerusalema.

2 On je činio, što se je dopadalo Gospodu, ali ne u punoj vjernosti.

3 Čim je imao čvrsto u rukama vlast kraljevsku, dade poubijati dvorane, koji su bili ubili njegova kraljevskoga oca.

4 Sinova ne dade ipak ubiti po zapovijedi, što stoji zapisana u knjizi zakona Mojsijeva, gdje zapovijeda Gospod: "Oci neka se ne pogube zbog djece svoje, niti djeca zbog otaca svojih, nego svaki neka se pogubi samo zbog svojega vlastitoga prekršaja!"

5 Iza toga podiže Amazija Judejce i dade da se od svega Jude i Benjamina postave poredani po obiteljima, tisućnicima i stotnicima. Kad ih izbroji od dvadeset godina i više, nađe, da ih je bilo trista tisuća izabranih ratnika, koji su nosili koplje i štit.

6 Još najmi iz Izraela sto tisuća valjanih ratnika za što talenata srebra.

7 Ali mu dođe jedan čovjek Božji i reče: "Kralju, neka ne ide s tobom vojska izraelska, jer Gospod nije s Izraelom niti sa sinovima Efraimovim.

8 Idi sam odvažno i hrabro u boj! Inače mogao bi te Bog srušiti pred neprijateljem, jer Bog ima moć da dadne pomoć i da sruši."

9 Amazija upita čovjeka Božjega: "A što će onda biti od sto talenata, što sam ih dao vojsci izraelskoj?" Čovjek Božji odgovori: "Gospod ti može puno više dati od toga."

10 I Amazija odvoji četu sinova Efraimovih od svoje vojske, da bi se vratili kući. Oni se vrlo rasrdiše na Judejce i vratiše se kući s velikim gnjevom.

11 A Amazija povede hrabro narod svoj u boj i otide u slanu dolinu. Ovdje pobi deset tisuća sinova Seirovih.

12 A deset tisuća drugih zarobiše Judejci žive. Odvedoše ih navrh jedne hridine i pobacaše ih sa vrh hridine, tako da se svi raspadoše.

13 A vojnici, što ih je Amazija poslao natrag, i što nijesu smjeli poći s njim u boj, upadoše od Samarije do Bet−Horona u gradove Judine, pobiše u njima tri tisuće ljudi i zaplijeniše velik plijen.

14 Kad se je Amazija iza pobjede nad Edomcima bio vratio kući, donese sa sobom idolske likove sinova Seirovih, postavi ih sebi za bogove, i klanjao im se i prinosio im žrtve.

15 Tada se raspali gnjev Gospodnji na Amaziju, i on posla proroka k njemu, koji mu reče: "Zašto služiš bogovima toga naroda, koji ne mogoše izbaviti svojega vlastitog naroda iz tvoje ruke?"

16 Kad je on tako govorio njemu, odgovori mu ovaj: "Jesmo li te postavili kralju za savjetnika Prestani! Zar da te se isprebija?" Prorok prestade, ali reče još: "Sad znam, da te je Bog naumio upropastiti, jer si tako radio i nećeš da poslušaš savjet moj."

17 Pošto se je Amazija, kralj Judin, bio posvjetovao, posla poslanike k Joašu, sinu Joahazovu, unuku Jehuovu, kralju Izraelovu, i pozva: "Dođi, da se ogledamo!"

18 A Joaš, kralj Izraelov, dade Amaziji, kralju Judinu, odgovoriti: "Trn na Libanonu posla jedanput k cedru na Libanonu i zatraži: "Daj svoju kćer sinu mojemu za ženu! Ali zvijer na Libanonu pretrča preko trna i zgazi ga.

19 Tako radiš ti, jer si pobio Edomce, postao si obijestan i žeđaš slave. Ostani ipak kod kuće! Zašto da izazivaš nesreću i da padneš, ti i Juda s tobom?

20 Kako ne htjede Amazija poslušati, − jer je bilo od Boga tako dopušteno, da ih da u ruke neprijatelju, budući da su služili bogovima edomskim, −

21 Podiže se Joaš, kralj Izraelov, i ogledaše se on i kralj Judin Amazija kod Bet−Šemeša Judina.

22 Izrael razbi Judu, te pobjegoše svi k svojoj kući.

23 A Amaziju, kralja Judina, sina Joašova, unuka Joahazova, uhvati Joaš, kralj Izraelov, kod Bet−Šemeša i odvede ga u Jerusalem. Tada sruši zid jerusalemski od vrata Efraimovih do vrata na uglu u prostoru od četiri stotine lakata.

24 Uze sve zlato i srebro i sve posuđe, što se nađe u hramu Božjem kod Obed−Edoma, i ako palače kraljevske, usto taoce, pa se vrati u Samariju.

[25] Amazija, sin Joašov, kralj Judin, živio je iza smrti Joaša, sina Joahazova, kralja Izraelova, još petnaest godina.

[26] Ostala povijest Amazijina, prijašnja i potonja, stoji zapisana u knjizi povijesti kraljeva Judinih i Izraelovih.

[27] Od vremena, kad je Amazija bio otpao od Gospoda, postojala je u Jerusalemu urota proti njemu. Kad pobježe u Lakiš, poslaše za njim ljude i dadoše ga tamo ubiti.

[28] Prenesoše ga na konjima i pokopaše ga u gradu Judinu kod otaca njegovih

2 Ljetopisa, glava 26

[1] Potom uze sav narod Judin Uziju, kojemu je istom bilo šesnaest godina, i učini ga kraljem mjesto njegova oca Amazije.

[2] On utvrdi Elat, što ga je bio povratio Judi, izakako je bio kralj počinuo kod otaca svojih

[3] Bilo je Uziji šesnaest godina, kad postade kralj, i vladao je pedeset i dvije godine u Jerusalemu, Njegova mati zvala se je Jekolija, iz Jerusalema.

[4] On je činio, što se je dopadalo Gospodu, točno onako, kako je bio činio njegov otac Amazija.

[5] On je pazio na to, da služi vjerno Bogu, dok je živio Zaharija, koji ga je poučavao u strahu Božjemu, i dokle je služio Gospodu, davao mu je Bog uspjeh.

[6] On pođe u rat proti Filistejima, sruši zidove Gatu, Jabne i Ašdodu i postavi utvrde u području Ašdoda i po ostaloj zemlji filistejskoj.

[7] I Bog mu je pomogao proti Filistejima i proti Arapima, koji su stanovali u Gur−Baalu, i proti Meunjana.

[8] I Amonci su plaćali Uziji danak. Njegova je slava dopirala do Egipta, tako je on bio osilio.

[9] U Jerusalemu sagradi Uzija kule na vratima na uglu, na vratima u dolu i u kutu, i utvrdi ih.

10 I u pustinji sagradi kule i dade iskopati mnogo studenaca, jer je imao velika stada u nizini i u ravnici, i ratara i vinogradara po brdima i na Karmelu. Bio je naime prijatelj poljodjelstva.

11 Uzija je imao i vojsku ratnika što je išla u boj, uređena po četama, kako ih je bio izbrojio pisar Jehiel i upravitelj Maaseja pod ravnanjem Hananije, vojskovođe kraljeva.

12 Ukupni broj obiteljskih glavara, sve samih hrabrih junaka, bio je dvije tisuće i šest stotina.

13 Pod njihovom je zapovijedi stajala bojna sila od tri stotine i sedam tisuća i pet stotina hrabrih boraca, koji su vojevali za kralja proti neprijateljima.

14 Za svu vojsku nabavi Uzija štitove, koplja, kacige, oklope, lukove i kamenje za praćke.

15 I dade načiniti u Jerusalemu vješto izmišljene strojeve, to su na kulama i uglovima imali za to služiti, da bacaju strijele i veliko kamenje. Njegova se slava raznese nadaleko, jer mu se je davala čudesna pomoć, tako da postade moćan.

16 Ali kad je bio osilio, srce se njegovo ponese, i on se pokvari. Ogriješi se o Gospoda, Boga svojega, jer uđe u hram Gospodnji, da kadi na žrtveniku kadionom.

17 Svećenik Azarija i osamdeset svećenika Gospodnjih, plemeniti ljudi, pohitješe za njim,

18 Opriješe se kralju Uziji i doviknuše mu: "Nije tvoje, Uzija, kaditi Gospodu, nego samo svećenika, potomaka Aronovih, koji su posvećeni za to, da kade. Izađi iz svetinje! Ti si se ogriješio. To ti nije na čast pred Bogom, Gospodom."

19 Tada se razgnjevi Uzija. Ali dok je još držao u ruci kadionicu, što se je upotrebljavala za kađenje, i dok se je vrlo gnjevio na svećenike, izbi mu najednom guba na čelu pred očima svećenika u hramu Gospodnjem kod žrtvenika kadionoga.

20 I kad ga veliki svećenik Azarija i svi drugi svećenici izbliže pogledaše, pronađe se, da je doista gubav na čelu. Tada ga brže izvedoše. A i sam pohitje da izađe, jer ga je bio udario Gospod.

[21] Kralj Uzija osta gubav do smrti svoje i stanovao je kao gubavac odvojen u kući svojoj. I od hrama Gospodnjega bio je isključen. Njegov sin Jotam upravljao je kućom kraljevskom i vladao je nad narodom u zemlji.

[22] Ostalu povijest Uzijinu, prijašnju i potonju, opisao je prorok Izaija, sin Amosov.

[23] Kad je Uzija bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga kod otaca njegovih na polju uz grobnicu kraljeva, jer rekoše: "Gubav je." Njegov sin Jotam postade kralj mjesto njega.

2 Ljetopisa, glava 27

[1] Dvadeset i pet godina bilo je Jotamu, kad postade kralj, i vladao je šesnaest godina u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Jeruša i bila je kći Sadokova.

[2] On je činio, što se je dopadalo Gospodu, posve kako je bio činio njegov otac Uzija; samo što ne prodrije u hram Gospodnji. Ali je narod još uvijek činio zlo.

[3] On sagradi gornja vrata na hramu Gospodnjem; i na zidu Ofela mnogo sagradi.

[4] Nadalje utvrdi gradove na gori Judinoj i u šumama posagradi dvorove i kule.

[5] I zarati se s kraljem sinova Amonovih i pobijedi ih. Sinovi Amonovi moradoše mu one godine dati što talenata srebra, deset tisuća kora pšenice i deset tisuća kora ječma. Isti danak moradoše mu sinovi Amonovi dati i druge i treće godine.

[6] Tako je postajao Jotam sve moćniji, jer je hodio vjerno pred Gospodom, Bogom svojim.

[7] Ostala povijest Jotamova i svi ratovi njegovi i putovi njegovi zapisani su u knjizi o kraljevima Izraelovim i Judinim.

[8] Bilo mu je dvadeset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je šesnaest godina u Jerusalemu.

[9] Kad je Jotam bio počinuo kod otaca svojih, pokopaš ga u gradu Davidovu. Njegov sin Ahaz postade kralj mjesto njega.

2 Ljetopisa, glava 28

1 Dvadeset godina bilo je Ahazu, kad postade kralj, i vladao je šesnaest godina u Jerusalemu. On nije činio, što se je dopadalo Gospodu, kao njegov djed David,

2 Nego je hodio putovima kraljeva Izraelovih. Usto je dao saliti likove baalima,

3 Kadio je u dolu sina Hinomova i pustio je, po gadnom običaju pogana, što ih je bio odagnao Gospod ispred sinova Izraelovih, da mu sinovi idu kroz oganj.

4 Prinosio je i žrtve zaklanice i kadio je na visinama i humovima i pod svakim zelenim drvetom.

5 I tako ga dade Gospod, Bog njegov, u ruke kralju Sirijskomu. Ovaj ga pobijedi, zarobi veliko mnoštvo njegovih ljudi i odvede ih u Damask. Još je bio predan u ruke kralju Izraelovu, koji mu nanese težak poraz.

6 Jer Pekah, sin Remalijin, dade poubijati u jedan dan u Judeji sto i dvadeset tisuća ljudi, sve samih hrabrih ratnika; jer su bili ostavili Gospoda, Boga otaca svojih.

7 Osim toga Zikri, hrabri ratnik efraimski, ubi Maaseju, sina kraljeva, upravitelja palače Azrikama i Elkana, Drugoga do kralja.

8 Također zarobiše i odvedoše sinovi Izraelovi od svojih zemljaka dvjesta tisuća žena, dječaka i djevojaka. Usto im zaplijeniše silan plijen, što ga odnesoše u Samariju.

9 Živio je ondje prorok Gospodnji po imenu Oded. On izađe pred vojsku, što se vraćala u Samariju, i reče im: "Samo zato, jer se Gospod, Bog otaca vaših, razgnjevi na Judejce, dade ih on u vaše ruke. A vi među njima počiniste krvoproliće bjesnoćom, koja dopire do neba.

10 I još mislite učiniti djecu Judinu i Jerusalema svojim robovima i robinjama. A ne tereti li i vas grijeh i krivnja prema Gospodu, Bogu vašemu?

11 Zato poslušajte me sada i vratite natrag te zarobljenike, koje zarobiste braći svojoj! Inače doći će na vas težak kazneni sud Gospodnji."

12 Tada ustaše poglavari sinova Efraimovih, naime Azarija, sin Johananov, Berekija, sin Mešilemotov, Ezekija, sin Šalumov, i Amasa, sin Hadlajev, na one, što su se vraćali s vojske,

13 I rekoše im: "Ne smijete ovamo dovesti zarobljenike; jer tim bismo samo naprtili na
sebe novu krivnju i grijeh prema Gospodu; vi hoćete da na grijehe i krivnje naše
dometnete još nove. A dosta je već velika krivnja naša, Težak bi se gnjev Gospodnji
srušio na Izraela."

14 I pustiše ratnici zarobljenike i plijen pred knezovima i svom zajednicom narodnom,

15 I po imenu za to određeni ljudi ustaše, pa se zauzeše za zarobljenike. Oni opskrbiše
sve od njih, koji nijesu bili dovoljno odjeveni, odjećom i obućom iz plijena, dadoše
im jesti i piti i pomazaše ih. Onda pomogoše svima, koji su bili slabi za hodanje, da
uzjaše na magarce, i dovedoše ih u palmov grad Jeriho k zemljacima njihovim. Potom
se vratiše u Samariju.

16 U ono vrijeme posla kralj Ahaz kraljevima asirskim, da dobije pomoć od njih.

17 Edomci udariše opet, poraziše Judejce i odvedoše zarobljenike.

18 I Filisteji provališe u gradove po nizini i u južnu zemlju Judinu, osvojiše
Bet−Šemeš, Ajalon, Gederot, Soho, Tamnu i Gimzo sa selima njihovim i naseliše se u
njima.

19 Jer Gospod ponizi Judu zbog Ahaza, kralja Izraelova, budući da je on bio zaveo
Judu u grdna zlodjela i pokazao se nevjeran prema Gospodu,

20 I asirski kralj Tiglat−Pileser izađe proti njemu i pritisnu ga, mjesto da mu pomogne.

21 Premda je Ahaz oplijenio hram Gospodnji, palaču kraljevsku i knezove i sve dao
kralju asirskomu, ne pomože mu ništa.

22 A i u vrijeme, kad ga je onaj pritisnuo, ogriješi se kralj Ahaz o Gospoda novom
nevjernošću.

23 On je naime žrtvovao bogovima Damaska, koji su ga ipak bili izubijali, a mislio je:
"Bogovi kraljeva sirijskih, oni su pomogli njima. Njima ću žrtvovati, da pomognu i
meni." Ali su mu oni poslužili samo za to, da u nesreću strovale njega i sav narod
Izraelov.

24 I dade Ahaz pokupiti posuđe hrama Božjega i posuđe hrama Božjega porazbijati.
Tada zatvori vrata hrama Gospodnjega i postavi žrtvenike po svim uglovima
Jerusalema.

[25] I u svakom pojedinom gradu Judinu podiže žrtvene uzvisine, da kadi drugim bogovima. Tako je dražio na gnjev Gospoda, Boga otaca svojih.

[26] A ostala povijest njegova i svi putovi njegovi, prijašnji i potonji, stoje zapisani u knjizi kraljeva Judinih i Izraelovih.

[27] Kad je Ahaz bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga u gradu, u Jerusalemu. Ne metnuše ga u grobove kraljeva Izraelovih. Njegov sin Ezekija postade kralj mjesto njega.

2 Ljetopisa, glava 29

[1] Ezekiji bilo je dvadeset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je dvadeset i devet godina u Jerusalemu. Njegova mati zvala se je Abija i bila je kći Zaharijina.

[2] On je činio, što se je dopadalo Gospodu, posve onako, kao što je bio činio njegov djed David.

[3] Odmah u prvoj godini svojega vladanja, u prvom mjesecu, otvori vrata na hramu Gospodnjem i popravi ih.

[4] Dade sazvati svećenike i Levite, skupi ih na slobodnom trgu prema istoku

[5] I progovori im: "Čujte me, Leviti! Posvetite se sada, a posvetite i hram Gospoda, Boga otaca svojih, i iznesite smeće iz svetinje!

[6] Jer su oci naši nevjerno radili i činili, Što se nije dopadalo Gospodu, Bogu našemu, i ostavili su ga. Odvratili su poglede svoje od šatora Gospodnjega i leđa mu okrenuli,

[7] Dapače su zatvorili vrata od trijema, pogasili žiške, nijesu više palili kad i nijesu više prinosili žrtve paljenice Bogu Izraelovu u svetinji,

[8] Zato dođe gnjev Gospodnji na Judu i Jerusalem. Učini ih jednim strašilom, predmetom užasa i prezira, kako vidite svojim očima.

[9] Zato naime padoše oci naši od mača i sinovi naši, kćeri naše i žene naše zarobiše se zato.

[10] Ali sada sam odlučio ući u savez s Gospodom, Bogom Izraelovim, da se odvrati od nas njegov žestoki gnjev.

[11] Pa stoga ne budite nemarni, sinovi moji, jer je vas izabrao Gospod, da stojite pred njim i vršite službu njegovu, i da mu budete sluge i da mu kadite."

[12] I Leviti pođoše na posao: Mahat, sin Amasajev, i Joel, sin Azarijin, od roda Kohatovaca; od sinova Merarijevih Kiš, sin Abdijev, i Azarija, sin Jehalelelov; od sinova Geršonovih Joah, sin Zimin, i Eden, sin Joahov;

[13] Od potomaka Elisafanovih Šimri i Jeiel, od sinova Asafovih Zaharija i Matanija,

[14] Od sinova Hemanovih Jehiel i Šemaja i od sinova Jedutunovih Šemaja i Uziel.

[15] Ovi skupiše drugove svoje, posvetiše se i onda se po zapovijedi kraljevoj dadoše na to, da očiste hram Gospodnji po propisima Gospodnjim.

[16] Svećenici uniđoše u nutarnji dio hrama Gospodnjega, da ga očiste, i sve nečisto što nađoše u hramu Gospodnjem, iznesoše u trijem hrama Gospodnjega, a Leviti pokupiše to i iznesoše u dolinu kidronsku.

[17] Prvi dan prvoga mjeseca počeše posvećivati, i osmi dan toga mjeseca dođoše do trijema Gospodnjega. Uzeše onda još osam dana za dalje čišćenje hrama Gospodnjega. Šesnaesti dan prvoga mjeseca svršiše.

[18] Potom dođoše kralju Ezekiji i javiše: "Očistismo sav hram Gospodnji i žrtvenik za žrtve paljenice i sve posuđe njegovo i što za kruhove postavljene i sve posude njegovo.

[19] Sve posuđe, što ga je radi otpada svojega oskvrnio kralj Ahaz, dokle je vladao, popravismo i posvetismo. Ono stoji sada pred žrtvenikom Gospodnjim."

[20] Drugoga jutra dade kralj Ezekija sazvati glavare gradske i otide u hram Gospodnji.

[21] Dovedoše sedam junaca, sedam ovnova, sedam janjaca i sedam jaraca kao žrtvu za grijeh za kuću kraljevsku, za svetinju i za Judu. On zapovjedi sinovima Aronovim, svećenicima, da ih žrtvuju na žrtveniku Gospodnjem.

[22] Tada zaklaše goveda, i svećenici uhvatiše krv i izliše je na žrtvenik. Nato zaklaše ovnove i izliše krv na žrtvenik; tada zaklaše janjce i izliše krv na žrtvenik.

[23] Potom dovedoše jarce za žrtvu za grijeh pred kralja i pred skupštinu, i ovi metnuše ruke svoje na njih.

[24] Onda ih zaklaše svećenici i donesoše krv njihovu za oproštenje grijeha na žrtvenik, da pribave pomirenje svemu Izraelu; jer je bio kralj naredio za sav narod Izraelov žrtvu paljenicu i žrtvu za grijeh.

[25] Levite postavi kod hrama Gospodnjega s cimbalima, harfama i citarama, po naredbi Davida i Gada, vidioca kraljeva, i proroka Natana; jer od Gospoda bila je izašla naredba preko njegovih proroka.

[26] Leviti se dakle postaviše s glazbalima Davidovim, a svećenici s trubama.

[27] Tada zapovjedi Ezekija, da prinesu žrtvu paljenicu na žrtveniku. Čim poče žrtva paljenica, prihvatiše i pjesma u slavu Gospodu i trube uz pratnju glazbala Davida, kralja Izraelova.

[28] Sva se je skupština bacila ničice. Pjesma je odjekivala, i trube su se orile. Sve je to potrajalo tako dugo, dokle se nije bila svršila žrtva paljenica.

[29] Kad se je svršila žrtva, prignuše koljeno kralj i svi oko njega i pomoliše se.

[30] Nato zapovjediše kralj Ezekija i knezovi Levitima, da zapjevaju u slavu Gospodu hvalospjeve, što su ih bili sastavili David i vidjelac Asaf. S punom radošću pjevali su pjesme, klanjali se i bacali se ničice.

[31] Nato zapovjedi Ezekija: "Izakako ste se sada posvetili Gospodu, pristupite i donesite u hram Gospodnji životinje za žrtve zaklanice i za žrtve mirotvorne!" Tada donese skupština životinje za žrtve zaklanice i za žrtve mirotvorne i, tko je htio, također životinje za žrtvu paljenicu.

[32] Ovo je broj životinja za žrtvu paljenicu, što ih je bila donijela skupština: sedamdeset volova, što ovnova i dvjesta janjaca, sve to za žrtvu paljenicu Gospodu.

[33] Prinosa je za žrtvu mirotvornu bilo na broj šest stotina volova i tri tisuće ovaca.

[34] Jer je bilo malo svećenika, te nijesu mogli oderati svih životinja za žrtve paljenice, pomogoše im Leviti, suplemenici njihovi, dokle se nije svršio posao, i dokle se nijesu bili posvetili svećenici; jer su Leviti s većom revnosti pazili na to, da se posvete, negoli svećenici.

[35] Usto se je moralo žrtvovati mnogo žrtava paljenica s pretilinom mirotvornih žrtava i s naljevima na žrtve paljenice. I tako je bila obnovljena služba u hramu

Gospodnjem.

36 Ezekija i sav narod radovali se tomu, što je bio Bog pripravio narodu; jer jednim udarom nastala je ova promjena.

2 Ljetopisa, glava 30

1 Potom posla Ezekija poslanike k svemu Izraelu i Judi, i napisa Efraimu i Manasehu pisma, da bi došli u hram Gospodnji u Jerusalem, da proslave blagdan Pashe Gospodu, Bogu Izraelovu.

2 Kralj i knezovi njegovi i sva skupština narodna bili su odlučili da održe blagdan Pashe u drugom mjesecu.

3 Jer ga nijesu bili mogli slaviti u propisano vrijeme, budući da se nijesu bili svećenici u propisanom broju za to posvetili i narod se još nije bio skupio u Jerusalem.

4 Kako se je to činilo pravo kralju i svoj zajednici.

5 Zato zaključiše da oglase poziv po svemu Izraelu od Beeršebe do Dana, neka dođu da održe blagdan Pashe Gospodu, Bogu Izraelovu, jer se nije bio više držao uz opće učešće, kako je to bilo propisano.

6 I tako otidoše glasnici s pismima iz ruke kralja i njegovih knezova po svemu Izraelu i Judi naokolo i objaviše po zapovijedi kraljevoj: "Sinovi Izraelovi, povratite se natrag Gospodu, Bogu Abrahamovu, Izakovu i Izraelovu, da se on opet obrati k vama, koji ste umakli vlasti kraljeva asirskih i još ste preostali!

7 Ne budite kao oci vaši i braća vaša, koji su nevjerno radili proti Gospodu, Bogu otaca svojih, tako da ih je predao uništenju, kako ste to doživjeli!

8 Ne budite dakle tvrdokorni kao oci vaši, nego pružite ruku Gospodu i dođite k svetištu njegovu, što ga je posvetio zauvijek, i služite Gospodu, Bogu svojemu, da se odvrati od vas žestoki gnjev njegov!

9 Jer ako se obratite Gospodu, braća će vaša i sinovi vaši naći milosrđe u onih, koji ih odvedoše u ropstvo, tako da se mognu vratiti u ovu zemlju, jer je Gospod, Bog vaš, milostiv i milosrdan, i neće odvratiti milosti svoje od vas, ako se obratite k njemu."

10 I tako su išli glasnici od grada do grada po zemlji Efraimovoj i Manasehovoj i do u Zebulun. Ali su im se podsmijevali i rugali.

11 Samo neki ljudi od Ašera, Manaseha i Zebuluna dođoše u Jerusalem.

12 Naprotiv upravljala je u Judi ruka Božja, koja im dade u srce, da se po zapovijedi Gospodnjoj jednodušno odazovu pozivu kralja i knezova.

13 I tako se skupi u Jerusalem veliko mnoštvo naroda, da u drugom mjesecu proslave blagdan nekvasnih kruhova, veoma mnogobrojna zajednica.

14 Najprije dadoše se na to, da odstrane žrtvenike u Jerusalemu; tako isto odstraniše sve kadione žrtvenike i pobacaše ih u dolinu kidronsku.

15 Četrnaestoga dana drugog mjeseca zaklaše Pasha. Svećenici i Leviti osjetiše se postiđeni, posvetiše se i donesoše žrtve paljenice k hramu Gospodnjemu.

16 Po propisima zakona, što su vrijedili za njih, a Mojsije, čovjek Božji, bio ih izdao, obaviše svoju službu, Svećenici izliše krv, što im je pružiše Leviti.

17 Kako se među skupljenima veoma mnogi nijesu bili posvetili, to Leviti priskrbiše klanje janjaca Pashe za svakog onoga, koji nije bio čist, pa zato ih nije mogao prinijeti Gospodu.

18 Jer veliko mnoštvo naroda, mnogi iz Efraima, Manaseha, Isakara i Zebuluna, nijesu se bili očistili, nego su jeli Pashu, kako nije bilo propisano. Za njih uloži Ezekija zagovor i pomoli se: "Gospod, koji je dobrostiv, neka oprosti

19 Svakomu, koji nastoji da traži Boga, Gospoda, Boga otaca svojih, makar i ne bio čist, kako se traži za svetinju!"

20 I Gospod usliši Ezekiju i sačuva narod.

21 Tako su sinovi Izraelovi, koji su bili u Jerusalemu, svetkovali blagdan nekvasnih kruhova sedam dana u velikom veselju, i Leviti i svećenici pjevali su uz pratnju glazbala svaki dan Gospodu hvalospjeve u slavu Gospodu.

22 Pritom se je Ezekija ljubezno razgovorio sa svim Levitima, koji se tako revno pokazaše u službi Gospodnjoj. Sedam dana držale su se blagdanske žrtvene gozbe, pošto je bila prinesena žrtva mirotvorna, i slavilo se Gospoda, Boga otaca.

[23] Sva skupština odluči da svetkuje još daljnih sedam dana, i tako su svetkovali još sedam dana blagdan radosti.

[24] Jer je Ezekija, kralj Judin, bio darovao skupštini tisuću junaca i sedam tisuća ovaca. Isto tako bili su glavari zajednice poslali na dar tisuću junaca i deset tisuća ovaca. Uto su se bili svećenici posvetili u velikom broju.

[25] I tako se proveseli sva zajednica Judina, svećenici, Leviti i sve mnoštvo onih, koji su bili došli iz Izraela, i stranci, koji su bili došli iz raznih dijelova Izraela ili su stanovali u zemlji Judinoj.

[26] Veliko veselje vladalo je u Jerusalemu; jer od vremena Salomona, sina Davidova, kralja Izraelova, nije tako što bilo u Jerusalemu.

[27] A tada se digoše levitski svećenici i blagosloviše narod. Glas njihov bio je uslišen, i molitva je njihova doprla do neba, do njegova svetog prebivališta.

2 Ljetopisa, glava 31

[1] Kad se sva ova svečanost svrši, svi sinovi Izraelovi, što su bili nazočni, odoše po gradovima Judinim, porušiše likove, sasjekoše aštarte, razoriše žrtvene uzvisine i žrtvenike po svoj zemlji Judinoj, Benjaminovoj, Efraimovoj i Manasehovoj, dok sve nije bilo uništeno. Tada se vratiše svi sinovi Izraelovi u svoje gradove na svoje imanje.

[2] Potom postavi Ezekija redove svećeničke i levitske po redovima njihovim – svakog svećenika i Levita u službenom području njegovu – za žrtve paljenice i žrtve mirotvorne, da služe i da hvale i pjevaju na vratima tabora Gospodnjega.

[3] Prilog kraljev od posjeda njegova služio je za žrtve paljenice za žrtve paljenice jutrom i večerom i za žrtve Paljenice u subotu, na mjesece mlađake i na blagdane, kako je propisano u zakonu Gospodnjem.

[4] I zapovjedi narodu, što je stanovao u Jerusalemu, da daju daću za svećenike i Levite, da bi se mogli čvrsto držati uz zakon Gospodnji.

[5] Kad se razglasi ova zapovijed, stadoše sinovi Izraelovi donositi prvine od žita, vina, ulja i meda i od svakoga drugog roda zemaljskoga. Od svega obilno donesoše desetinu.

6 Sinovi Izraelovi i Judini, koji su stanovali po gradovima, donosili su desetinu od goveda i ovaca i desetinu od posvetnih darova, što su bili posvećeni Gospodu, Bogu njihovu. Nanesoše desetine čitave gomile.

7 Trećega mjeseca počeše metati u gomile. Sedmoga mjeseca svršiše.

8 Kad Ezekija i knezovi dođoše da pogledaju gomile, zahvališe Gospodu i narodu njegovu.

9 Kad Ezekija zapita svećenike i Levite za gomile,

10 Odgovori mu veliki svećenik Azarija od kuće Sadokove: "Otkad se počelo donositi dadu k hramu Gospodnjemu, jedemo do sitosti i još preteče mnogo. Gospod je naime blagoslovio narod svoj; zato je preteklo ovo mnoštvo."

11 I Ezekija zapovjedi, da se u hramu Gospodnjem naprave spremnice. Kad su ih bili načinili,

12 Ondje su vjerno unosili priloge i desetine i posvetne darove. Nadzornik nad tim postade Levit Konanija i brat njegov Šimej, drugi do njega.

13 Jehiel, Azarija, Nahat, Asahel, Jerimot, Jozabad, Eliel, Ismakija, Mahat i Benaja stajali su uz bok Konaniju i bratu njegovu Šimeju po naredbi kralja Ezekije i Azarije, kneza u hramu Božjemu.

14 Levit Kore, sin Imnaha, čuvar istočnih vrata, postade nadzornik nad darovima, što se dragovoljno prinosili Bogu, da preuzima prinose Gospodnje i darove presvete.

15 Pod nadzorom njegovim stajali su Eden, Minjamin, Ješua, Šemaja, Amarija i Šekanija po gradovima svećeničkim, da svojim drugovima po redu, starim i mladim, točno razdaju dijelove njihove,

16 Osim u rodopis unesenih muških osoba od tri i više godina, ako su ovi došli k hramu Gospodnjem, kako je to tražio svaki dan, da po dužnosti svojoj izvrše službu svoju po redu.

17 Unesenje svećenika u popis bio je po obiteljima, tako isto Levita, od dvadeset godina i više, po službi njihovoj i po odjelima njihovim.

[18] Oni su bili uneseni u popis sa svom svojom malom djecom, sa svojim ženama, sinovima i kćerima, čitavo stanje. Oni su se zauzimali veoma vjerno za svete stvari,

[19] I za sinove Aronove, svećenike, u krajevima pašnjaka, što pripadaj u njihovim gradovima, u svakom pojedinom gradu, bile su po imenu označene osobe postavljene za to, da svima muškim osobama između svećenika i svakome unesenom Levitu izručuju dijelove njihove.

[20] Tako je postupao Ezekija po svoj zemlji Judinoj i činio, što je bilo pred Gospodom, Bogom njegovim, dobro, pravo i časno.

[21] U svemu, što bi preduzimao za službu hrama Božjega, za zakon i zapovijed, da ugodi Bogu, radio je s punom požrtvovnošću, pa je zato imao uspjeh.

2 Ljetopisa, glava 32

[1] Poslije ovih djela i ove pobožne revnosti dođe Senaherib, kralj asirski, provali u zemlju Judinu, opkoli tvrde gradove, i mislio ih je za sebe osvojiti.

[2] Kad vidje Ezekija, da je došao Senaherib u namjeri, da udari na Jerusalem,

[3] Odluči u sporazumu sa svojim knezovima i vojskovođama da zaspe izvore vodene izvan grada. Oni se složiše s njim.

[4] I skupiše se ljudi u velikom broju i zasuše sve izvore i potok, što je tekao posred zemlje. Oni pomisliše: "Zašto da nađu kraljevi asirski toliko vode, kad dođu?"

[5] Potom revno pođe na posao, popravi posvuda zid, gdje je imao pukotine, dade podignuti kule na njemu i drugi zid izvana, utvrdi Milo u gradu Davidovu i dade načiniti mnogo oružja i štitova.

[6] I postavi vojne zapovjednike nad vojskom i skupi ih oko sebe na slobodnom trgu kod vrata gradskih. On ih je hrabrio i govorio:

[7] "Budite hrabri i jaki! Ne bojte se kralja asirskoga ni svega mnoštva, što je s njim, jer je s nama Jači nego s njim.

[8] S njim je samo mišica od mesa – a s nama je Gospod, Bog naš, da nam pomogne i da vodi ratove naše." Narod se je ohrabrio riječima Ezekije, kralja Judina.

[9] Potom kralj asirski Senaherib, dok je on sam stajao pred Lakišom sa svom vojskom svojom, posla zapovjednike svoje u Jerusalem k Ezekiji, kralju Judinu, i k svima Judejcima, što su bili u Jerusalemu, i poruči im:

[10] Ovako veli Senaherib, kralj asirski: "Na što se oslanjate, da stojite u Jerusalemu zatvoreni?

[11] Ezekija vas samo zavodi, da vas pomori glađu i žeđu, kad veli: "Gospod, Bog naš, izbavit će nas iz ruku kralja asirskoga.

[12] Nije li Ezekija odstranio njegove uzvisine i žrtvenike, kad je u Judi i Jerusalemu izdao zapovijed: Pred Jednim jedinim žrtvenikom imate se klanjati i na njem žrtvovati?

[13] Zar ne znate, što sam učinio ja i oci moji od svih naroda na zemlji? Jesu li bogovi naroda zemaljskih mogli izbaviti zemlju svoju iz ruku mojih?

[14] Koji je između svih bogova ovih naroda, koje zatrše oci moji, mogao izbaviti narod svoj iz mojih ruku? I bog vaš da bi vas mogao izbaviti iz mojih ruku?

[15] Ezekija neka vas ne zaludi i neka vas tako ne zavede! Ne vjerujte mu, jer ni jedan bog bilo kojega naroda ili kraljevstva nije mogao izbaviti svojega naroda iz mojih ruku ni iz ruku mojih otaca. I vaš Bog neće vas moći izbaviti iz mojih ruku."

[16] Zapovjednici njegovi govorili su tada još više proti Bogu, Gospodu, i proti njegovu slugi Ezekiji.

[17] I napisa on, da se naruga Gospodu, Bogu Izraelovu, pismo, u kojem ustvrdi "Kao što bogovi naroda u ostalim zemljama ne izbaviše svojega naroda iz mojih ruku, tako neće ni Bog Ezekijin izbaviti svojega naroda iz mojih ruku."

[18] Vikali su to iza glasa i judejskim stanovnicima Jerusalema, što su stajali na zidu, da ih uplaše i smetu i da tako dobiju grad u svoje ruke.

[19] Govorili su o Bogu Jerusalema kao o bogovima naroda poganskih, koji su samo loše djelo ruke čovječje.

[20] I kad se kralj Ezekija i prorok Izaija, sin Amosov, radi toga pomoliše i za pomoć k nebu zavapiše,

[21] Posla Gospod anđela, koji uništi sve ratnike, knezove s zapovjednike u taboru kralja asirskoga, tako da se vrati sa sramotom u svoju zemlju. Kad uđe tamo u hram svojega boga, ubiše ga ondje mačem neki od njegovih rođenih sinova.

[22] Tako izbavi Gospod Ezekiju i stanovnike Jerusalema iz ruku Senaheriba, kralja asirskoga, i iz ruku svih drugih neprijatelja i pribavi im mir na sve strane.

[23] I mnogi su donosili Gospodu darove u Jerusalem i dragocjene poklone Ezekiji, kralju Judinu, koji je otada stajao u visokom ugledu kod svih naroda.

[24] U ono vrijeme razbolje se Ezekija na smrt. On se pomoli Gospodu, koji mu progovori i dade mu čudesni znak.

[25] Ali Ezekija ne pokaza se zahvalan na iskazanom mu dobročinstvu, već se uzoholi. Zato dođe na njega gnjev i na Judu i Jerusalem.

[26] I ponizi se Ezekija radi svoje oholosti, on i stanovnici Jerusalema. Zato ne dođe na njih gnjev Gospodnji još za života Ezekijina.

[27] Ezekija je imao vrlo veliko blago i sjaj. On je bio stekao sebi blago u srebru, zlatu i dragom kamenju, i mirise, štitove i svakojako dragocjeno posuđe;

[28] Usto spremišta za dohodak od žita, vina i ulja, i staje za svakojaku stoku i stale za stada.

[29] I gradove sazida sebi, i imao je velika stada ovaca i goveda; jer mu je Bog bio dao veoma velik posjed.

[30] Ezekija je i onaj bio, koji zatvori gornji izvor vode Gihona i svede je dolje na zapadnu stranu grada Davidova. Ezekija je imao uspjeh u svim pothvatima svojim,

[31] Samo kad dođe poslanstvo, koje su mu bili poslali knezovi babilonski, da raspitaju za čudesni znak, što se bio dogodio u zemlji, dopusti Bog da padne u napast, da točno upozna njegove pomisli.

[32] Ostala povijest Ezekijina i pobožna djela njegova stoje zapisana u Objavljenju proroka Izaije, sina Amosova, i u knjizi kraljeva Judinih i Izraelovih,

[33] Kad je Ezekija bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga više grobova potomaka Davidovih, Sav Juda i narod jerusalemski iskazaše mu čast kod smrti njegove. Njegov

sin Manaseh postade kralj mjesto njega.

2 Ljetopisa, glava 33

1 Manasehu je bilo dvanaest godina, kad postade kralj, i vladao je pedeset i pet godina u Jerusalemu.

2 Činio je, što se nije dopadalo Gospodu, kad je nasljedovao grdobe naroda, koje je Gospod bio protjerao ispred sinova Izraelovih.

3 Uzvisine, što ih je bio srušio njegov otac Ezekija, načini on opet, podiže žrtvenike baalima, dade postaviti aštarte, klanjao se je svoj zvjezdanoj vojsci nebeskoj i njoj je služio.

4 Dapače u hramu Gospodnjem, o kojem je bio objavio Gospod: "U Jerusalemu dat ću da stanuje ime moje u sva vremena", sagradi žrtvenike.

5 Svoj zvjezdanoj vojsci nebeskoj podiže žrtvenike u obadva trijema hrama Gospodnjega.

6 Svoje vlastite sinove pusti da idu kroz Oganj u dolu sina Hinomova, vračao je, gatao je i čarao je, i namjesti zaklinjače mrtvaca i gataoce. Tako je činio mnogo, što se nije dopadalo Gospodu, i dražio ga tako na gnjev.

7 I lik rezani, što ga je bio dao načiniti, postavi u hramu, za koji je bio Bog obećao Davidu i njegovu sinu Salomonu: "Ovaj hram i Jerusalem, koji izabrah između svih plemena Izraelovih, učinit ću zauvijek stanom imena svojega.

8 Neću više dati da se noge Izraelove maknu iz zemlje, koju dadoh ocima vašim, ako samo budu pazili na to, da vjerno čine onako, kako sam im zapovjedio, i to točno po zakonu, pravilima i odredbama, koje im je naložio Mojsije"

9 Ali Manaseh zavede Judu i stanovnike Jerusalema, te su činili još gore nego narodi, što ih je bio Gospod uništio ispred sinova Izraelovih.

10 Gospod je doduše opominjao Manaseha i narod njegov, ali se oni nijesu osvrtali na to.

11 I pusti Gospod da dođu proti njima vojskovođe kralja asirskoga. Oni uhvatiše Manaseha kukama, svezaše ga gvozdenim verigama i odvedoše ga u Babilon.

12 I kad je bio tako u nevolji, molio se je Gospodu, Bogu svojemu, za milosrđe i duboko se je ponizio pred Bogom otaca svojih.

13 Kad mu se je molio, sasluša ga, usliši molitvu njegovu i povrati ga opet kao kralja u Jerusalem. Tada upozna Manaseh, da je Gospod pravi Bog.

14 Poslije toga podiže vanjski zid uz Davidov grad na zapadnoj strani prema Gihonu u dolu i do ulaza na riblja vrata, tako da opkoli Ofel. Izvede ga vrlo visoko. U sve tvrde gradove Judine postavi vojne zapovjednike.

15 Tada odstrani tuđe bogove i rezani lik iz hrama Gospodnjega, tako isto žrtvenike, što ih je bio podigao na gori, gdje je stajao hram Gospodnji, i u Jerusalemu, i baci ih pred grad.

16 A žrtvenik Gospodnji uspostavi opet i prinese na njemu žrtve mirotvorne i zahvalne. Zapovjedi i Judejcima da štuju Gospoda, Boga Izraelova.

17 Ali je narod još uvijek žrtvovao na visinama, dakako samo Gospodu, Bogu svojemu.

18 Ostala povijest Manasehova i molitva njegova Bogu njegovu i govori vidjelaca, koji su mu govorili u ime Gospoda, Boga Izraelova, stoje u povijesti kraljeva Izraelovih.

19 Molitva njegova i kako je bio uslišen, svi grijehi njegovi i nevjernost njegova, nadalje mjesta, na kojima je prije poniženja svojega podigao žrtvene uzvisine i postavio aštarte i likove rezane, to je zapisano u Riječima Hozajevim,

20 Kad je Manaseh bio počinuo kod otaca svojih, pokopaše ga u palači njegovoj. Njegov sin Amon postade kralj mjesto njega.

21 Dvadeset i dvije godine imao je Amon, kad postade kralj, i vladao je dvije godine u Jerusalemu.

22 On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, kao što je bio činio njegov otac Manaseh. Svima likovima rezanim, što ih je bio dao načiniti njegov otac Manaseh, prinosio je Amon mnoge žrtve i štovao ih.

23 Ali se ne ponizi pred Gospodom, kao što se je bio ponizio njegov otac Manaseh, dapače naprti Amon na sebe veliku krivnju.

[24] Sluge njegove urotiše se proti njemu i ubiše ga u palači njegovoj.

[25] A narod pobi sve, koji su se bili urotili proti kralju Amonu. Njegova sina Josiju podiže narod za kralja na njegovo mjesto.

2 Ljetopisa, glava 34

[1] Josiji je bilo osam godina, kad postade kralj. Vladao je trideset i jednu godinu u Jerusalemu.

[2] Činio je, što se je dopadalo Gospodu, i hodio je putovima svojega djeda Davida. Ne odstupi od toga ni nalijevo ni nadesno.

[3] U osmoj godini vladanja svojega, kad je još bio veoma mlad, poče vjerno služiti Bogu svojega djeda Davida. U dvanaestoj godini poče čistiti zemlju Judinu i Jerusalem od žrtvenih visina, od aštarta, od likova rezanih i livenih.

[4] Pred očima njegovima raskopaše žrtvenike baalove. Stupove sunčane, što su bili gore na njima, dade sasjeći, aštarte, likove rezane i spomenike dade srušiti i satrti i prah od njih dade razasuti po grobovima onih, koji su im bili žrtvovali.

[5] Kosti svećenika dade spaliti na žrtvenicima njihovim i tako očisti zemlju Judinu i Jerusalem.

[6] I u gradovima od Manaseha i Efraima, od Simeona do Naftalija – u ruševinama njihovim unaokolo –

[7] Dade porušiti žrtvenike, aštarte i likove rezane izlomiti i satrti i po svoj zemlji Izraelovoj sve stupove sunčane sasjeći. Tada se vrati u Jerusalem.

[8] l osamnaestoj godini vladanja njegova, pošto je bio očistio zemlju i hram, posla Šafana, sina Asalijahina, zapovjednika gradskoga Maaseja i pečatnika Joaha, sina Joahazova, da se popravi hram Gospoda, Boga njegova.

[9] Kad oni dođoše k velikomu svećeniku Hilkiji, predadoše novce, što su bili doneseni u hram Božji, i što su ga bili nakupili Leviti, čuvari pragova, od Manaseha i Efraima i od svih ostalih sinova Izraelovih i od svega Jude i Benjamina i od stanovnika Jerusalema.

10 Oni ih uručiše poslovođama, koji su bili postavljeni kod hrama Gospodnjega. Ovi su isplaćivali poslenike, koji su bili zaposleni oko hrama Gospodnjega obnavljajući popravljajući hram.

11 Oni su davali drvodjeljama i zidarima, da se kupuje kamenje otesano i drvo za grede i da se pobrvnaju zgrade, što su ih bili porušili kraljevi Judini.

12 Ljudi su radili svoj posao vjerno i točno. Nad njima su bili postavljeni za nadzor Leviti Jahat i Obadija od sinova Merarijevih i Zaharija i Mešulam od sinova Kohatovih. Leviti, ukoliko su se razumjeli u glazbala.

13 Bili su postavljeni nad nosioce, i također bilo im je povjereno nadziranje svih drugih radnika kod njihova službovanja. Gdjekoji Leviti bili su pisari, upravitelji i vratari.

14 Kad su vadili novce, što su bili ušli za hram Gospodnji, nađe svećenik Hilkija zakonik Gospodnji od Mojsija.

15 Hilkija javi pisaru Šafanu: "Nađoh zakonik u hramu Gospodnjem." Hilkija predade tada knjigu Šafanu.

16 Šafan odnese knjigu kralju i podnese kralju ovaj izvještaj: "Sve, što je bilo naloženo slugama tvojim, izveli su.

17 Oni su novce, što se nađoše u hramu Gospodnjem, pokupili i uručili poslovođama, što su namješteni za nadzor."

18 Ujedno javi pisar Šafan kralju: "Svećenik Hilkija dade mi knjigu", i Šafan je pročita kralju.

19 Kad je kralj čuo sadržaj zakona, razdrije haljine svoje.

20 Tada kralj dade ovaj naputak Hilkiji i Ahikamu, sinu Šafanovu, i Abdonu, sinu Mikinu, pisaru Šafanu i Asaji, slugi kraljevu:

21 "Idite, upitajte Gospoda za me, za narod i za one, koji su još preostali u Izraelu i Judi, o sadržaju ove knjige, što se je našla, jer je velik gnjev Gospodnji, koji se je raspalio proti nama zato, što oci naši nijesu slušali propise Gospodnje, da čine sve to, što stoji napisano u ovoj knjizi."

[22] I tako otide svećenik Hilkija s onima, koje je bio označio kralj, k proročici Huldi, ženi Šaluma, sina Tokhatova, unuka Hasre, koja je stanovala u drugom kraju grada u Jerusalemu, i upitaše je o tome.

[23] Ona im dade ovaj odgovor: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: "Kažite čovjeku, koji vas posla k meni:

[24] Ovako veli Gospod: Pustit ću zlo na ovo mjesto i na stanovnike njegove, sve kletve, što stoje napisane u knjizi, koju su pročitali kralju Judinu.

[25] Zato, jer su me ostavili i prinosili kad drugim bogovima, da me draže svim tim lošim djelom ruku svojih, moj će se gnjev raspaliti proti tome mjestu i neće se ugasiti.

[26] A kralju Judinu, koji vas posla, da upitate Gospoda, javite ovo: Ovako veli Gospod, Bog Izraelov, za sve riječi, koje si čuo:

[27] Jer je srce tvoje bilo ponizno i ti si se prignuo pred Bogom, kad si čuo, što je zaprijetio tomu mjestu i stanovnicima njegovim, i jer si se ponizio preda mnom i razderao haljine svoje i plakao preda mnom, zato sam i ja uslišio tebe, govori Gospod.

[28] Zato ćeš, kad te priberem k ocima tvojim, u miru biti položen u grob svoj. Oči tvoje neće gledati svu tu nesreću, koju ću pustiti na to mjesto i na stanovnike njegove." Tako rekoše kralju.

[29] Tada posla kralj glasnike, i oni skupiše kod njega sve starješine Judine i jerusalemske.

[30] Kralj otide u hram Gospodnji i s njim svi ljudi iz zemlje Judine i stanovnici Jerusalema, i svećenici i Leviti, sav narod, veliko i malo. Tamo im pročita sav sadržaj knjige zavjetne, koja je bila i nađena u hramu Gospodnjem.

[31] Potom stupi kralj na sjedište svoje i učini zavjet pred Gospodom, da će oni ići za Gospodom i držati njegove zapovijedi, njegove naredbe i ustanove svim srcem i svom dušom, da tako udovolje propisima ovoga zavjeta, što su bili napisani u ovoj knjizi.

[32] Tada dade da svi, koji su li u Jerusalemu i u plemenu Benjaminovu, stupe u ovaj zavjet, i stanovnici Jerusalema radili su tako, kako je odgovaralo zavjetu Boga, Boga otaca njihovih.

[33] Tako odstrani Josija sve grdobe idolske iz svih krajeva sinova Izraelovih i obveza sve u Izraelu da služe Gospodu, Bogu svojemu. Dok je on živio, ne odstupiše oni od toga, da idu za Gospodom, Bogom otaca svojih.

2 Ljetopisa, glava 35

[1] Potom je svetkovao Josija u Jerusalemu blagdan Pashe u čast Gospodu. Četrnaesti dan prvoga mjeseca klali su Pasha.

[2] On postavi svećenike u službe njihove i potaknu ih, da služe u hramu Gospodnjem.

[3] Levitima, koji su imali učiti sav narod Izraelov i bili su posvećeni Gospodu, reče: "Donesite sveti kovčeg u hram, koji sagradi Salomon, sin Davidov, kralj Izraelov! Ne trebate ga više nositi na ramenima. Služite sada Gospodu, Bogu svojemu, i narodu njegovu Izraelu!

[4] Držite se spremni po obiteljima i redovima svojim, kako su propisali David, kralj Izraelov, i njegov sin Salomon!

[5] Postavite se u svetištu po obiteljima svojih zemljaka, ljudi iz naroda, i to za svaku obitelj jedan odio levitske obitelji!

[6] Nato zakoljite Pasha i posvetite se i pripravite ga za zemljake svoje! A pri tom postupajte po naputku, što ga je dao Gospod preko Mojsija!"

[7] Josija dade ljudima iz naroda sitne stoke, naime janjaca i jarića – sve za žrtve Pashalne svima nazočnima, na broj trideset tisuća – usto tri tisuće goveda, to sve od kraljevskoga posjeda.

[8] I vrhovni činovnici njegovi dadoše dragovoljno darova narodu, svećenicima i Levitima. Tako su darovali Hilkija, Zaharija i Jehiel, predstojnici hrama Božjega, svećenicima za žrtve Pashalne dvije tisuće i šest stotina janjaca i tri stotine goveda.

[9] Konanija i braća njegova Šemaja i Netanel, nadalje Hašabja, Jehiel i Jozabad, predstojnici Levita, dadoše Levitima za žrtve Pashalne dar od pet tisuća janjaca i pet stotina goveda.

[10] Služba je bila uređena ovako: svećenici su stupili na svoje mjesto, tako isto Leviti po svojim odjelima, kako je bio naredio kralj.

11 Tada su klali Pasha. Svećenici bi škropili krvlju primajući iz ruke Levita. Ovi su tada derali kožu.

12 Odvojili bi dijelove određene za žrtvu paljenicu, da ih dadnu skupinama obitelji iz naroda, te ih one prinesu Gospodu, kako je propisano u knjizi Mojsijevoj. Isto su tako postupali s govedima.

13 Tada su pekli Pashu na ognju po propisu, kuhali su svete darove u loncima, kotlovima i zdjelama i donosili ih brzo svima ljudima iz naroda.

14 Potom su zgotovili sebi i svećenicima; jer svećenici, potomci Aronovi, imali su posla oko prinošenja žrtava paljenica do u noć. Zato bi Leviti zgotovili sebi i svećenicima, potomcima Aronovim.

15 Pjevači, potomci Asafovi, stajali su na svojim mjestima, što su ih zauzeli po naredbi Davidovoj, Asafovoj Hemanovoj i Jedutuna, vidioca kraljeva, i vratari na pojedinim vratima. Oni nijesu trebali ostavljati svoju službu, jer bi im zgotovili suplemenici njihovi, Leviti.

16 Tako je bila uređena sva služba Gospodnja u onaj dan, kada se imalo držati Pasha i na žrtveniku se Gospodnjem prinijeti žrtve paljenice po naredbi kralja Josije.

17 I tako su svetkovali tada sinovi Izraelovi, što su bili nazočni, sedam dana Pasha i blagdan nekvasnih kruhova.

18 Od vremena proroka Samuela nije se bio više u Izraelu svetkovao takav blagdan Pashe. Ni jedan od kraljeva Izraelovih nije bio priredio takav blagdan Pashe, kao što ga je svetkovao Josija sa svećenicima i Levitima i sa svim Judom i sa sinovima Izraelovim, što ih se bilo našlo, i sa stanovnicima Jerusalema.

19 U osamnaestoj godini vladanja Josijina svetkovala se ova Pasha.

20 Kad je Josija bio opet uredio hram, dođe poslije svega toga kralj egipatski Neko, da zametne bitku kod Karkemiša na Eufratu, Josija izađe preda njega.

21 A on posla k njemu poslanike i poruči mu: "Što ja imam s tobom, kralju Judin? Ne idem ja danas na tebe, nego na bojno mjesto, s kojim sam zaraćen, i Bog mi je zapovjedio da se požurim. Prođi se raditi proti Bogu, koji je s menom, da te ne uništi!"

22 Ali se Josija ne odvrati od njega, nego izađe da ga napadne. Ne posluša riječi Nekovih, što su dolazile iz usta Božjih, nego dođe da se pobije u ravnici kod Megida.

23 Ali strijelci pogodiše kralja Josiju, i kralj povika slugama svojim: "Izvedite me odavde; jer sam teško ranjen!"

24 Sluge njegove digoše ga s kola ratnih, izvezoše ga u drugim kolima njegovim i dovedoše ga u Jerusalem. On umrije i bi pokopan u grobovima otaca svojih. Sav Juda i Jerusalem tugovali su za Josijom.

25 Jeremija ispjeva tužaljku za Josijom, i svi pjevači i pjevačice opijevaju otada Josiju u svojim tužbalicama do današnjega dana. One se udomiše u Izraelu. Napisane su u Plaču.

26 Ostala povijest Josijina i njegova pobožna djela, što su prema propisu zakona Gospodnjega.

27 Njegova prijašnja i potonja povijest, zapisani su u knjizi o kraljevima Izraelovim i Judinim.

2 Ljetopisa, glava 36

1 Narod zemlje uze Joahaza, sina Josijina, i učini ga mjesto oca njegova kraljem u Jerusalemu.

2 Joahaz je imao dvadeset i tri godine, kad postade kralj, i vladao je tri mjeseca u Jerusalemu.

3 Kralj egipatski svrže ga u Jerusalemu i nametnu zemlji globu od što talenata srebra i jedan talenat zlata.

4 Tada postavi kralj egipatski njegova brata Elijakima kraljem nad Judom i Jerusalemom i promijeni mu ime u Jojakim. A njegova brata Joahaza uze Neko sa sobom i odvede ga u Egipat.

5 Jojakimu je bilo dvadeset i pet godina, kad postade kralj, i vladao je jedanaest godina u Jerusalemu. Činio je, što se nije dopadalo Gospodu, Bogu njegovu.

6 Tada dođe proti njemu Nebukadnezar, kralj babilonski, i stavi ga u gvozdene verige, da ga odvede u Babilon.

[7] I jedan dio posuđa hrama Gospodnjega odnese Nebukadnezar u Babilon i metnu ga u palaču svoju u Babilonu.

[8] Ostala povijest Jojakimova, gadna djela, što ih je počinio, i sve, što mu se dogodilo, stoji zapisano u knjizi o kraljevima Izraelovim i Judinim, Njegov sin Jojakin postade kralj mjesto njega.

[9] Bilo je Jojakinu osam godina, kad postade kralj, i vladao tri mjeseca i deset dana u Jerusalemu. Činio je, što se nije dopadalo Gospodu.

[10] U idućoj godini dade ga kralj Nebukadnezar odvesti u Babilon zajedno s dragocjenim posuđem hrama Gospodnjega. Kraljem nad Judom i Jerusalemom učini njegova brata Zedekiju.

[11] Bila je Zedekiji dvadeset i jedna godina, kad postade kralj. Vladao je jedanaest godina u Jerusalemu

[12] Činio je, što se nije dopadalo Gospodu, Bogu njegovu. Ne ponizi se pred prorokom Jeremijom, koji mu je govorio po nalogu Gospodnjem,

[13] Usto otpade od kralja Nebukadnezara, kojemu je bio zakleo vjernost Bogom, ostade tvrdovrat i nepokoran i ne obrati se Gospodu, Bogu Izraelovu.

[14] I svi vrhovni svećenici zajedno s narodom počiniše tolike nevjernosti svakojakim poganskim grdobama idolskim i oskvrniše hram Gospodnji, koji je bio dao sebi posvetiti u Jerusalemu.

[15] I Gospod, Bog otaca njihovih, slao je k njima neprestano opomene preko glasnika svojih, jer mu je bilo Mao naroda i stana njegova.

[16] A oni su se rugali glasnicima Božjim, prezirali su opomene njegove i smijali se prorocima njegovim, dok se ne raspali gnjev Gospodnji na narod njegov tako, te više nije bilo spasenja.

[17] I pusti da dođe na njih kralj kaldejski, koji pobi mačem mladiće njihove u svetom hramu njihovu. Ne sačuvaj ni mladića ni djevojke, ni starca ni nemoćna. Sve mu dade u ruke.

[18] I sve posuđe hrama Božjega, veliko i malo, blago hrama Gospodnjega i blago kraljevo i vrhovnih činovnika njegovih – sve on odnese u Babilon.

[19] Hram Božji spališe, zid jerusalemski srušiše i sve palače popališe, tako da svi dragocjeni predmeti propadoše u njemu.

[20] Potom sve, što je bilo umaklo maču, odvede u ropstvo u Babilon. Moradoše njemu i sinovima njegovim robovati, dokle ne nasta kraljevstvo perzijsko.

[21] Da bi se ispunila riječ Gospodnja, koja je bila izašla preko Jeremije "Dok zemlja nije bila iznosila subotne godine svoje. Za sve vrijeme svojega opustošenja imala je mir, dok se ne navrši sedamdeset godina.

[22] U prvoj godini vladanja perzijskoga kralja Kira – da se ispuni obećanje Gospodnje, koje navijesti Jeremija – nadahnu Gospod perzijskoga kralja Kira, te oglasi po svemu kraljevstvu svojemu i raspisa ovo:

[23] "Ovako veli Kir, kralj perzijski: Sva kraljevstva zemaljska dao mi je Bog, Gospod u nebu. I on mi je naložio, da mu sagradim hram u Jerusalemu u Judeji. Tko između vas sviju pripada narodu njegovu, neka ide gore s blagoslovom Gospoda, Boga svojega!"

Knjiga Ezrina

Ezra, glava 1

[1] U prvoj godini vladanja perzijskoga kralja Kira – da se ispuni obećanje Gospodnje, koje navijesti Jeremija – nadahnu Gospod perzijskoga kralja Kira, te oglasi po svemu kraljevstvu svojemu i raspisa ovo:

[2] "Ovako veli Kir, kralj perzijski: "Sva kraljevstva zemaljska dao mi je Bog, Gospod u nebu. I on mi je naložio, da mu sagradim hram u Jerusalemu u Judeji.

[3] Tko između vas sviju bilo kako pripada narodu njegovu, neka ide s blagoslovom Božjim u Jerusalem u Judeji i neka tamo gradi hram Gospoda, Boga Izraelova, Boga, koji stanuje u Jerusalemu.

[4] Svuda, gdje se još zadržavaju ostaci naroda, neka ih stanovnici mjesta potpomognu srebrom i zlatom, imetkom i stokom osim darova za kuću Božju u Jerusalemu!"

[5] I tako zaputiše od glavara obiteljkih u Judi i Benjaminu i od svećenika i Levita svi, kojima to nadahnu Bog, da opet sagrade hram Gospodnji u Jerusalemu.

[6] I svi, što su s njima stanovali, potpomogoše ih posuđem srebrnim, zlatom, imetkom, stokom i dragocjenim darovima, osim svih darova posvetnih.

[7] A kralj Kir izdade posuđe hrama Gospodnjega, što ga je bio odnio iz Jerusalema Nebukadnezar i metnuo ga u hram boga svojega.

[8] I to dade ga izdati perzijski kralj Kir preko rizničara Mitredata, koji ga izbroji judejskomu knezu Šešbasaru.

[9] Ovo mu je broj: Trideset zlatnih, tisuća srebrnih zdjela, dvadeset i devet noževa,

[10] Trideset zlatnih čaša, četiri stotine i deset srebrnih čaša druge vrste, tisuća drugoga posuđa,

[11] Svega pet tisuća i četiri stotine zlatnoga i srebrnoga posuđa. Sve to ponese Šešbasar sa sobom, kad su bili prognanici povedeni iz Babilona u Jerusalem.

Ezra, glava 2

1 Ovo su ljudi one pokrajine, što se vratiše iz ropstva, koje nekoć odvede
Nebukadnezar, kralj babilonski, u ropstvo u Babilon, i koji se sad vratiše u Jerusalem
i u Judeju, svaki u svoj grad, –

2 Koji se vratiše pod vodstvom Zerubabela, Ješue, Nehemije, Seraje, Reelaja,
Mordekaja, Bilšana, Mispara, Bigvaja, Rehuma i Baana. Ovo je broj ljudi iz naroda
Izraelova:

3 Dvije tisuće sto sedamdeset i dva potomka Paroševa;

4 Trista sedamdeset i dva potomka Šefatijina;

5 Sedam stotina sedamdeset i pet potomaka Arahovih;

6 Dvije tisuće osam stotina i dvanaest potomaka Pahat–Moabovih iz linije Ješuine i
Joabove;

7 Tisuća i dvjesta pedeset i četiri potomka Elamova;

8 Devet stotina četrdeset i pet potomaka Zatuovih;

9 Sedam stotina i šezdeset potomaka Zakajevih;

10 šest stotina četrdeset i dva potomka Banijeva;

11 Šest stotina dvadeset i tri potomka Bebajeva;

12 Tisuća dvjesta dvadeset i dva potomka Azgadova;

13 šest stotina šezdeset i šest potomaka Adonikamovih;

14 Dvije tisuće pedeset i šest potomaka Bigvajevih;

15 Četiri stotine pedeset i četiri potomka Adinova;

16 Dvadeset i osam potomaka Aterova iz linije Ezekijine:

17 Trista dvadeset i tri potomka Bezajeva;

18 sto i dvanaest potomaka Jorinih;

19 Dvjesta dvadeset i tri potomka Hašumova;

20 Devedeset i pet ljudi iz Gibara;

21 što dvadeset i tri iz Betlehema;

22 Pedeset i šest ljudi iz Netofe;

23 što dvadeset i osam ljudi iz Anatota;

24 Četrdeset i dva iz Azmaveta;

25 Sedam stotina četrdeset i tri iz Kirjat–Jearima, Kefirah i Beerota;

26 Šest stotina dvadeset i jedan iz Rame i Gebe;

27 što dvadeset i dva iz Mikmaša;

28 Dvjesta dvadeset i tri iz Betela i Aja;

29 Pedeset i dva iz Neba;

30 što pedeset i šest ljudi iz Magbiša;

31 Tisuća i dvjesta pedeset i četiri iz Novoga Elama;

32 Trista i dvadeset ljudi iz Harima;

33 Sedam stotina dvadeset i pet ljuti iz Loda, Hadida i Ona;

34 Trista četrdeset i pet ljudi iz Jeriha;

35 Tri tisuće šest stotina i trideset ljudi iz Senae.

36 Svećenici; devet stotina sedamdeset i tri potomka Jedajini iz kuće Ješuine,

37 Tisuća pedeset i dva potomka Imerova,

38 Tisuća dvjesta četrdeset i sedam potomaka Pašhurovih

39 I tisuća i sedamnaest potomaka Harimovih.

40 Leviti: sedamdeset i četiri potomka Ješuina i Kadmielova iz kuće Hodavjine.

41 Pjevača je bilo što dvadeset i osam potomaka Asafovih.

42 Vratara je bilo svega što trideset i devet potomaka Šalumovih, Aterovih,
Talmonovih, Akubovih, Hatitinih i Šobajevih.

43 Netineji su bili potomci Sihini, Hasufini, Tabaotovi,

44 Kerosovi, Siahini, Padonovi,

45 Lebanovi, Hagabini, Akubovi,

46 Hagabovi, Šamlajevi, Hananovi,

47 Gidelovi, Gaharovi, Reajini,

48 Resinovi, Nekodini, Gazamovi,

49 Uzini, Paseahini, Bezajevi,

50 Asnanini, Meunimovi, i Nefusimovi,

51 Bakbukovi, Hakufini, Harhurovi,

52 Baslutovi, Mehidini, Haršini,

53 Barkosovi, Siserini, Tamahovi,

54 Nesiahovi i Hatifini

55 Među potomcima sluga Salomonovih bili su potomci Sotajevi, Soferetovi, Perudini,

56 Jaalini, Darkonovi, Gidelovi,

57 Šefatijini, Hatilovi, Pokeret–Zebaimovi i Amijevi.

[58] Svega je bilo trista devedeset i dva Netineja i potomka sluga Salomonovih.

[59] Ovo su, koji se vratiše iz Tel–Melaha, Tel–Harše, Keruba, Adana i Imera, a ne mogoše dokazati, da je obitelj njihova i podrijetlo njihovo od Izraela:

[60] Šest stotina pedeset i dva potomka Dalajina, Tobijina i Nekodina;

[61] Od potomaka svećeničkih: "potomci Hobajini, Hakosovi i potomci Barzilajevi, koji se je bio oženio jednom od kćeri Gileadovca Barzilaja i prozvao se po njihovu imenu.

[62] Oni su tražili svoje rodovnice. Kako ih se nije moglo naći, bili su neko vrijeme isključeni iz svećenstva,

[63] Namjesnik im zabrani jesti od Presvetoga, dok se svećenik ne posluži Urimom i Tumimom.

[64] Sva zajednica skupa brojila je četrdeset i dvije tisuće tri stotine i šezdeset osoba,

[65] Osim sluga i sluškinja; njih je bilo sedam tisuća tri stotine trideset i sedam. K tomu je pridošlo još dvjesta pjevača i pjevačica.

[66] Oni su imali sedam stotina trideset i šest konja, dvjesta četrdeset i pet mazgi,

[67] Četiri stotine trideset i pet deva, šest tisuća sedam stotina i dvadeset magaraca.

[68] Od obiteljskih poglavara neki došavši k hramu Gospodnjem u Jerusalemu darovaše posvetne darove za kuću Božju, da se opet sagradi na svojemu mjestu.

[69] Po mogućnosti svojoj dadoše u riznicu građevnu: zlata šezdeset i jednu tisuću drahmi, srebra pet tisuća mina, usto stotinu haljina svećeničkih.

[70] I tako se naseliše svećenici i Leviti i ljudi iz naroda, i pjevači, vratari i Netineji u gradovima svojim. Sav je Izrael stanovao u svojim gradovima.

Ezra, glava 3

[1] Kad dođe sedmi mjesec – sinovi Izraelovi bili su već u svojim gradovima – skupi se narod jednodušno u Jerusalem.

[2] I Ješua, sin Josadakov, s drugovima svojim i Zerubabel, sin Šealtielov, s drugovima svojim ustadoše da opet sagrade žrtvenik Boga Izraelova, pa da prinose na njemu žrtve paljenice, kako piše u zakonu Mojsija, čovjeka Božjega.

[3] Oni podigoše žrtvenik na starom temelju njegovu, jer su bili u strahu od stanovnika zemlje, i prinosili su na njemu Gospodu žrtve paljenice jutrom i večerom.

[4] I blagdan sjenica proslaviše po propisu, i prinosili su svaki dan u propisanom broju žrtve paljenice, kako je bilo zapovjeđeno za svaki dan.

[5] I potom stalnu žrtvu paljenicu, žrtve na mjesece mlađake i na sve svete blagdane Gospodnje i žrtve onih, koji bi prinijeli Gospodu dragovoljan prinos.

[6] Od prvoga dana sedmoga mjeseca počeše prinositi Gospodu žrtve paljenice, premda još nije bio postavljen temelj za hram Gospodnji.

[7] Kamenarima i drvodjeljama davali su novce, a Sidoncima i Tircima jelo, piće i ulje, da dovoze drva cedrova s Libanona na more u Jopu, kako im je bio dopustio perzijski kralj Kir.

[8] Druge godine po povratku njihovu k hramu Božjemu u Jerusalem, drugoga mjeseca, prihvatiše se posla Zerubabel, sin Šealtielov, i Ješua, sin Josadakov, i ostali drugovi njihovi, svećenici i Leviti i svi, što su se bili vratili iz ropstva u Jerusalem. Postaviše Levite od dvadeset godina i više, da nadziru poslove oko hrama Gospodnjega.

[9] Ješua sa svojim sinovima i drugovima, Kadmiel sa svojim sinovima, sinovi Judini bili su jednodušno spremni da vode nadzor nad radnicima na hramu Božjemu; isto tako sinovi Henadadovi i njihovi sinovi i drugovi, Leviti.

[10] Kad su zidari hrama Gospodnjega polagali temelj, postaviše se svećenici u službenoj odori s trubama i Leviti iz obitelji Asafove s cimbalima, da hvale Gospoda po naredbi Davida, kralja Izraelova.

[11] I hvalili su i slavili Gospoda pjevajući naizmjence ovako: "Dobrostiv je on, i milost njegova traje vječno nad Izraelom." I sav je narod podvikivao iza glasa i hvalio Boga, što se je položio temelj hramu Gospodnjemu.

[12] Od starijih svećenika, Levita i obiteljskih glavara, koji su bili vidjeli prijašnji hram, mnogi udariše u glasan plač, kad se je pred njihovim očima postavljao temelj ovome hramu. Mnogi su drugi podvikivali i klicali od radosti.

[13] Nije se moglo od glasne i radosne vike razabrati plač ljudi; jer je narod podvikivao i klicao iza glasa. Vika se je čula daleko.

Ezra, glava 4

[1] Kad čuše neprijatelji Judini i Benjaminovi, da oni, koji se vratiše iz ropstva, zidaju hram Gospodu, Bogu Izraelovu,

[2] Dođoše k Zerubabelu i k obiteljskim glavarima i zatražiše od njih: "Htjeli bismo zidati s vama; jer štujemo Boga vašega isto tako kao i vi i žrtvujemo njemu od dana asirskoga kralja Esar Hadona, koji nas je doveo ovamo."

[3] A Zerubabel, Ješua i ostali obiteljski glavari izraelski odgovoriše im: "Mi ne smijemo Bogu svojemu zidati hram s vama zajedno. Mi ćemo ga sami podignuti Gospodu, Bogu Izraelovu, kako nam je zapovjedio kralj Kir, kralj perzijski."

[4] Tada su stanovnici zemlje gledali da judejskom narodu oduzmu volju i da ih zastraše od zidanja.

[5] I potkupiše visoke činovnike proti njima, da osujete namjeru njihovu. Tako ostade za svega vremena vladanja perzijskoga kralja Kira do vladanja perzijskog kralja Darija.

[6] I pod vladanjem Ahasvera, u početku njegova vladanja, sastaviše tužbu proti stanovnicima Jude i Jerusalema.

[7] I za vremena Artakserksova upraviše Bišlam, Mitredat, Tabel s ostalim drugovima svojim pismo na Artakserksa, kralja perzijskoga. Tužba je bila sastavljena u aramejskom pismu i jeziku.

[8] Predstojnik Rehum i pisar Šimšaj napisaše izvještaj kralju Artakserksu proti Jerusalemu s ovim sadržajem:

[9] "Predstojnik Rehum i pisar Šimšaj i svi drugovi njihovi, Dinjani, Afarsatašani, Tarpeljani, Afaršani, Erekljani, Babilonjani, Šušanjani, Dehavljani i Elamljani.

[10] Tako isto ostali narodi, koje odvede veliki i slavni Osnapar i naseli po gradovima samarijskim i po ostalim krajevima s onu stranu rijeke, i t. d."

11 Riječi pisma, što ga poslaše njemu, ove su: "Kralju Artakserksu sluge tvoje, ljudi s onu stranu rijeke i t. d.

12 Neka je na znanje kralju, da su Judejci, koji pođoše od tebe ovamo, došli k nama u Jerusalem. Oni zidaju opet ovaj buntovnički i opaki grad, popravljaju opet zidove i opravljaju brane.

13 Pa neka je kralj upozoren na to: Ako se ovaj grad opet sazida i zidovi se opet poprave, neće oni više davati danka ni poreza ni carine. S tim će štetu pretrpjeti kraljevski dohoci.

14 Jer mi jedemo so dvora, te nam ne priliči da gledamo dalje štetu kraljevu, zato podnosimo kralju ovaj izvještaj.

15 Treba samo pogledati u knjigu povijesti otaca tvojih. Naći ćeš tada u knjizi povijesti i doznat ćeš, da je ovaj grad bio buntovnički grad i da je na štetu kraljevima i pokrajinama, i da su se u njemu dizale bune od davnina. Zato je i bio ovaj grad razoren.

16 Mi dakle upozorujemo kralja na to: Ako se ovaj grad opet sazida i zidovi se njegovi opet poprave, onda neće ništa ostati tvoje s onu stranu rijeke."

17 Kralj posla ovaj odgovor predstojniku Rehumu, pisaru Šimšaju i ostalim drugovima njihovim, što su stanovali u Samariji i ostalim krajevima s onu stranu rijeke: "Pozdrav i t. d.

18 Pismo, što nam ga poslaste, meni je točno pročitano.

19 Na moju zapovijed potražilo se je i našlo se, da je taj grad od davnina ustajao na kraljeve i da su u njemu bivali ustanci i bune.

20 Moćni kraljevi vladali su u Jerusalemu i proširili su svoju vlast na sve krajeve s onu stranu rijeke, tako da su im se davali danci, porezi i carine.

21 I zato naredite, da se zabrani onim ljudima opet zidati taj grad, dok ja to ne dopustim!

22 Pazite, da ne budete nemarni u toj stvari, pa da iz toga ne poraste veće zlo na štetu kraljevima!"

23 Kad su bile pročitane riječi naredbe kralja Artakserksa pred Rehumom i pisarom Šimšajem i pred drugovima njihovim, oni brže otidoše u Jerusalem k Judejcima i zapovjediše im obustavu pod prijetnjom sile i pritiska.

24 Tada se obustavi rad na hramu Božjem u Jerusalemu. Mirovao je do druge godine vladanja perzijskoga kralja Darija.

Ezra, glava 5

1 Tada po nalogu Boga Izraelova ustadoše kao proroci među Judejcima, koji su boravili u Judeji i u Jerusalemu, prorok Hagaj i Zaharija, sin Idov.

2 Potom se digoše Zerubabel, sin Šealtielov, i Ješua, sin Josadakov, da počnu opet zidati hram Božji u Jerusalemu. Proroci Božji bili su uz njih i pomagali im.

3 U ono vrijeme pojaviše se kod njih Tatnaj, namjesnik područja s onu stranu rijeke, i Šetar−Boznaj i drugovi njihovi i upitaše ih: "Tko vam je dopustio da zida te taj hram i da popravljate te zidove?"

4 Tada im odgovorismo imenujući ljude, koji su gradili tu zgradu.

5 A oko je Boga njihova počivalo na starješinama judejskim, tako da im ne htjedoše obustaviti rad, dok ne otide izvještaj Dariju i ne dođe im o tom pismeni odgovor.

6 Riječi pisma, što ga poslaše kralju Dariju Tatnaj, namjesnik s onu stranu rijeke, l Šetar−Boznaj i drugovi njihovi, Afarsatašani s onu stranu rijeke.

7 U izvještaju, što mu ga poslaše, bilo je napisano ovo: "Kralju Dariju svaka sreća!

8 Neka je na znanje kralju, da dođosmo u zemlju Judeju k domu Boga velikoga, koji se zida od velikoga kamena. Stijene se drvom oblažu. Posao se revno radi i napreduje živo pod rukama njihovim.

9 Zapitasmo tamošnje starješine ovako: "Tko vam je dopustio da zidate taj hram i da popravljate te zidove?

10 I za imena njihova zapitasmo, da ti ih javimo, i zapisasmo imena onih ljudi, koji im stoje na čelu.

[11] Oni nam odgovoriše ovo: Mi smo štovatelji Boga neba i zemlje i zidamo opet ovaj hram, koji je bio podignut mnogo godina prije ovoga vremena. Velik kralj Izraelov gradio ga je i dovršio.

[12] Ali jer djedovi naši razgnjeviše Boga nebeskoga, dade ih u ruke Kaldejcu Nebukadnezaru, kralju babilonskomu. On razori ovaj hram i odvede narod u ropstvo u Babilon.

[13] Ali prve godine Kira kralja babilonskoga, zapovjedi kralj Kir, da se opet sazida ovaj hram Božji.

[14] I zlatno i srebrno posude hrama Božjega, što ga je Nebukadnezar bio odnio iz hrama u Jerusalemu i donio u hram u Babilon, dade kralj Kir iznijeti iz hrama u Babilonu, Ono je bilo dano čovjeku po imenu Šešbasaru, kojega postavi namjesnikom.

[15] Njemu zapovjedi: Uzmi ovo posuđe, pa idi i stavi ih u hram u Jerusalem! Hram Božji ima se opet sazidati na svojemu prijašnjem mjestu,

[16] Onda dođe onaj Šešbasar i postavi temelj hramu Božjem u Jerusalemu. Od onoga vremena do sada zida se na njemu; ali još jednako nije gotov.

[17] I neka se, ako je po volji kralju, potraži u riznici kraljevskoj tamo u Babilonu, je li tako, da je kralj Kir zapovjedio, da se opet sazida hram Božji u Jerusalemu. Kralj neka bi nam o tom dao poslati odluku!"

Ezra, glava 6

[1] Tada kralj Darije zapovjedi, da se potraži u pismohraniku, u kojem se tamo u Babilonu pohranjivalo blago.

[2] Nađe se i u dvoru kraljevskom u Ekbatani, koja leži u pokrajini Mediji, jedan svitak pismeni, u kojemu je bila zapisana ova povelja:

[3] "Prve godine kralja Kira izdade kralj Kir ovu zapovijed u stvari hrama Božjega u Jerusalemu: Ima se opet podignuti hram kao mjesto, gdje se kolju žrtve zaklanice i prinose žrtve paljenice. Visina mu ima biti šezdeset lakata; šezdeset lakata neka mu bude i širina!

4 Tri reda neka budu od kamenja velikoga i jedan red od drveta novoga. Troškove ima da snosi kraljevski dvor.

5 I posuđe zlatno i srebrno hrama Božjega, što ga je Nebukadnezar uzeo iz hrama U Jerusalemu i donio u Babilon, ima se vratiti natrag i odnijeti u hram jerusalemski svako na svoje prijašnje mjesto. Imaš ga postaviti u hramu Božjemu"

6 "Zato uklonite se odatle, Tatnaju, namjesniče s onu stranu rijeke, i Šetar–Boznaju s drugovima svojim, Afarsatašanima s onu stranu rijeke!

7 Pustite neka se radi na tom hramu Božjem! Namjesnik judejski i starješine judejske neka opet sazidaju onaj hram Božji na prijašnjem mjestu njegovu!

8 Još zapovijedam što ćete činiti onim starješinama judejskim, da bi se sazidao taj hram Božji: Iz kraljevskih poreznih dohodaka od pokrajine s onu stranu rijeke imaju se onim ljudima bez oklijevanja točno isplaćivati troškovi.

9 Što inače treba, junaca, ovnova i janjaca za žrtve paljenice Bogu nebeskomu, pšenice, soli, vina i ulja, neka im se, kako reknu svećenici u Jerusalemu, daje svaki dan bez prikraćivanja,

10 Da prinose Bogu nebeskomu ugodne žrtve i da se mole za život kralja i obitelji njegove!

11 Još zapovijedam: Tko prestupi ovu odredbu, iz kuće njegove neka se istrgne greda i zabode se, i on na njoj neka se objesi! A kuća njegova za kaznu neka se pretvori u bunište!

12 Bog, koji je ondje nastanio ime svoje, neka sruši svakoga kralja i svaki narod, koji bi se usudio prestupiti ovu zapovijed i razoriti onaj hram Božji u Jerusalemu! Ja, Darije, izdadoh ovu zapovijed. Ona se ima točno izvršiti."

13 Tada Tatnaj, namjesnik s onu stranu rijeke, i Šetar–Boznaj i drugovi njihovi učiniše točno onako, kako im je bio zapovjedio kralj Darije.

14 Starješine judejske mogoše dalje zidati, i napredovali su sretno po proročanstvu proroka Hagaja i Zaharije, sina Idova. Tako napokon privedoše gradnju kraju, kao što su bili zapovjedili Bog Izraelov i perzijski kraljevi Kir, Darije i Artakserks,

[15] Dovršiše hram do trećega dana mjeseca Adara u šestoj godini vladanja kralja Darija.

[16] I sinovi Izraelovi, svećenici, Leviti i ostali, što se vratiše iz ropstva, proslaviše veoma radosno posvetu hrama Božjega.

[17] Žrtvovaše za posvetu hrama Božjega što junaca, dvjesta ovnova, četiri stotine janjaca i kao žrtvu za grijeh za svega Izraela dvanaest jaraca prema broju plemena Izraelovih.

[18] Tada postaviše svećenike po redovima njihovim i Levite po odjelima njihovim, da služe Bogu u Jerusalemu, kako je to propisano u knjizi Mojsijevoj.

[19] Potom proslaviše oni, što se vratiše iz ropstva, blagdan Pashe četrnaestoga dana prvoga mjeseca.

[20] Jer su se bili svi očistili svećenici i Leviti. Svi su bili čisti, i tako zaklaše Pasha za sve, što se vratiše iz ropstva, i za braću svoju, svećenike, i za sebe same.

[21] A jeli su Pasha i sinovi Izraelovi, što se vratiše iz ropstva, i svi, što su se bili odvojili od nečistoće pogana u zemlji, pa se pridružili njima, da tako traže Gospoda, Boga Izraelova.

[22] Tada svetkovaše veoma radosno sedam dana blagdan nekvasnih kruhova, jer ih je bio obradovao Gospod, kad im obrati naklonost kralja asirskoga, tako da ih je podupirao u poslu oko hrama Boga Izraelova.

Ezra, glava 7

[1] Poslije ovih događaja za vladanja perzijskoga kralja Artakserksa vrati se Ezra, sin Seraje, sina Azarije, sina Hilkije,

[2] Sina Šaluma, sina Sadoka, sina Ahituba,

[3] Sina Amarije, sina Azarije, sina Merajota,

[4] Sina Zarahije, sina Uzije, sina Bukija,

[5] Sina Abišua, sina Finehasa, sina Eleazara, sina velikog svećenika Arona.

[6] Ovaj Ezra vrati se iz Babilona. Bio je književnik, vješt zakonu Mojsijevu, što ga je bio dao Gospod, Bog Izraelov, jer je ruka Gospoda, Boga njegova, bila nad njim, dopustio mu je kralj sve, što je zaželio.

[7] Ujedno dođe u Jerusalem mnoštvo sinova Izraelovih, svećenika, Levita, pjevača, vratara i Netineja. Bilo je to sedme godine kralja Artakserksa.

[8] On dođe u Jerusalem petoga mjeseca, sedme godine kraljeve.

[9] Prvoga dana prvoga mjeseca bila je naredba polaska iz Babilona, i prvoga dana petoga mjeseca dođe on u Jerusalem, jer je dobrostiva ruka Boga njegova bila nad njim.

[10] Jer je Ezra bio upravio svoju težnju na to, da istražuje zakon Božji i da ga izvršuje i da poučava u Izraelu zakon i pravo.

[11] Ovako glasi pismo, što ga dade kralj Artakserks književniku svećeniku Ezri, tumačitelju zapovijedi i uredaba Gospodnjih u Izraelu:

[12] "Artakserks, kralj nad kraljevima, svećeniku Ezri, tumačitelju zakona Boga nebeskoga, i t. d.

[13] Ja izdajem zapovijed, da svaki, koji u mojemu kraljevstvu od naroda Izraelova, njegovih svećenika i Levita hoće da od svoje volje ide u Jerusalem, smije ići s tobom.

[14] Jer ti si poslan od kralja i njegovih sedam savjetnika, da i tražiš prilike u Judeji i Jerusalemu na temelju zakona Boga svojega, koji je u tvojoj ruci,

[15] Da odneseš srebro i zlato, Što su kralj i njegovi savjetnici darovali za Boga Izraelova, kojemu je stan u Jerusalemu,

[16] I sve srebro i zlato, što ćeš dobiti u svoj pokrajini babilonskoj, uz milostinju naroda i svećenika, što je oni prilože za hram Boga svojega u Jerusalemu.

[17] Prema tome kupi brižno za taj novac junaca, ovnova i janjaca s prinosima i naljevima njihovim i prinesi ih na žrtveniku hrama Boga vašega u Jerusalemu!

[18] Što se tebi i braći tvojoj svidi da učinite s ostalim srebrom i zlatom, to učinite po volji Boga svojega!

[19] Posude, što ti je bilo dano za službu u hramu Boga tvojega, predaj pred Bogom u Jerusalemu!

[20] Drugo, što ustreba hramu Boga tvojega, te bi ti još imao potrošiti, smiješ namiriti iz kraljevske blagajne.

[21] S tim ja, kralj Artakserks, izdajem zapovijed svima blagajnicima s onu stranu rijeke. Sve, što zatraži od vas svećenik Ezra, tumačitelj zakona kralja nebeskoga, ima se točno učiniti,

[22] Do što talenata srebrn, sto kora pšenice, sto bata vina, što bata ulja i soli bez obračuna.

[23] Sve, što ustreba po zapovijedi Boga nebeskoga, ima se brižno učiniti za hram Boga nebeskoga, da ne padne kazneni sud na kraljevstvo kralja i sinova njegovih.

[24] Nadalje neka znate, da nitko nije ovlašten uzimati danak, porez ili carinu od bilo kojega svećenika, Levita, pjevača, vratara, Netineja ili drugoga sluge toga hrama Božjega!

[25] A ti, Ezra, po mudrosti Boga svojega, što je imaš, postavi suce i upravitelje, koji će suditi svemu narodu s onu stranu rijeke, naime svima onima, koji znadu zakone Boga tvojega! Tko ih još ne zna, toga poučite!

[26] A svaki, koji ne bi izvršivao zakona Boga tvojega i zakona kraljeva, ima se strogo sudbeno kazniti: bilo smrću ili progonom ili globom ili tamnicom."

[27] Blagoslovljen neka je Gospod, Bog otaca naših, koji nadahnu kralja, da proslavi kuću Gospodnju u Jerusalemu!

[28] On mi dade, te nađoh milost kod kralja i njegovih savjetnika i kod svih visokih dostojanstvenika kraljevih. I tako se ja odvažih, jer je ruka Gospoda, Boga mojega bila nada mnom, i skupih obiteljske glavare iz Izraela, što su imali da dođu s menom.

Ezra, glava 8

[1] Ovo su obiteljski glavari sa svoj im rođacima, što su zapisali u rodopise, naime s onima, što su sa vlade kralja Artakserksa bill pošli iz Babilona u Jerusalem:

[2] Od potomaka Finehasovih: Geršom; od potomaka Itamarovih: Daniel; od potomaka Davidovih: Hatuš,

[3] Sin Šekanijin; od potomaka Paroševih: Zaharija i s njim na broj muških osoba sto i pedeset;

[4] Od potomaka Pahat Moabovih: Elioenaj, sin Zerahjin, i s njim muških osoba dvjesta;

[5] Od potomaka Šekanijinih: sin Jahaziel i s njim muških osoba trista;

[6] Od potomaka Adinovih: Abed, sin Jonatanov, i s njim muških osoba pedeset;

[7] Od potomaka Elamovih: Izaija, sin Atalijin, i s njim muških osoba sedamdeset;

[8] Od potomaka; Šefatijinih: Zebadija, sin Mihaelov, i s njim muških osoba osamdeset;

[9] Od potomaka Joabovih: Obadija sin Jehielov, i s njim muških osoba dvjesta i osamnaest;

[10] Od potomaka Banijevih: Šelomit, sin Josifjin, i s njim muških osoba sto i šezdeset;

[11] Od potomaka Bebajevih: Zaharija, sin Bebajev, i s njim muških osoba dvadeset i osam;

[12] Od potomaka Azgadovih: Johanan, sin Hakatanov, i s njim muških osoba sto i deset;

[13] Od potomaka Adonikamovih: koji kasnije dođoše, po imenu Elifelet, Jeiel i Šemaja, i s njima muških osoba šezdeset;

[14] Od potomaka Bigvajevih: Utaj i Zabud i s njima muških osoba sedamdeset.

[15] Ja ih skupih na rijeci, što teče prema Ahavi, i ostasmo ondje u taboru tri dana. Kad pregledah narod i svećenike, ne nađoh nijednoga Levita među njima.

[16] Zato poslah obiteljske glavare Eliezera, Ariela, Šemaju, Elnatana, Jariba, Elnatana, Natana, Zahariju i Mešulama, i učitelje Jojariba i Elnatana.

17 Ove upravih k Idu, predstojniku u mjestu Kasifji, i stavih im u usta riječi, što će ih reći Idu i braći njegovoj, Netinejima, u mjestu Kasifji, da nam dovedu služe za hram Roga našega.

18 Tada nam dovedoše, jer je dobrostiva ruka Boga našega bila nad nama, čovjeka razumna od potomaka Mahlija, sina Levija, sina Izraelova, naime Šerebju sa sinovima njegovim i braćom njegovom, osamnaest ljudi;

19 I Hašabju i s njim Izaiju od potomaka Merarijevih s braćom njegovom i sinovima njihovim, dvadeset ljudi,

20 I od Netineja, koje su bili darovali David i knezovi da služe Levitima, dvjesta i dvadeset Netineja. Svi su ovi imenovani poimence.

21 Onda dadoh ondje na rijeci Ahavi oglasiti post, da se ponizno pred Bogom svojim i da izmolimo u njega sretan put sebi, djeci svojoj i svemu blagu svojemu.

22 Stidio sam se naime iskati od kralja i momčadi i konjanika, da nas brane od neprijatelja putem. Mi smo bili dapače izjavili kralju: "Ruka je Boga našega nad svima, koji ga zamole, na dobro njihovo; a jaki gnjev njegov pogodi sve, koji ga ostave."

23 Mi smo dakle postili i molili se Bogu svojemu za to, i on nas usliša.

24 Nato izabrah između najuglednijih svećenika dvanaestoricu, naime Šerebju, Hašabju i s njima desetoricu drugova njihovih.

25 Ovima izmjerih srebro i zlato; posuđe, posvetni dar za kuću Boga našega, što darovaše kralj, njegovi savjetnici i dostojanstvenici i svi sinovi Izraelovi, koji se nađoše tamo.

26 Izmjerih im u ruke: šest stotina i pedeset talenata srebra, posuđa srebrnoga sto talenata, što talenata zlata,

27 Nadalje dvadeset čaša zlatnih od tisuću drahmi i dvije posude od sjajne mjedi fine, skupocjene kao zlato.

28 Pritom im rekoh: "Vi ste sveti Gospodu, i posuđe je sveto, i srebro i zlato posvetni je dar Gospodu, Bogu otaca vaših.

[29] Čuvajte to dakle brižno, dokle ne izmjerite pred glavarima svećeničkim i Levitima i poglavarima obiteljskim sinova Izraelovih u Jerusalemu, u sobama hrama Gospodnjega!"

[30] Tada primiše svećenici i Leviti izmjereno srebro i zlato zajedno s posuđem, da odnesu u Jerusalem u kuću Boga našega.

[31] Dvanaestoga dana prvoga mjeseca krenusmo od rijeke Ahave, da idemo u Jerusalem. Ruka Boga našega bila je nad nama. On nas očuva od neprijatelja i razbojnika.

[32] Tako dođosmo u Jerusalem i ostadosmo tamo tri dana.

[33] A četvrti dan izmjeri se srebro, zlato i posuđe u kući Boga našega u ruke svećeniku Meremotu, sinu Urijinu Uz njega je bio Eleazar, sin Finehasov, i osim ovih bili su nazočni Leviti Jozabad, sin Ješuin, i Noadja, sin Binujev.

[34] Na broj i na mjeru bilo je sve izmjereno, i onda je bila zapisana ukupna mjera.

[35] Oni, što se vratiše iz ropstva, mnoštvo prognanika, žrtvovaše Bogu Izraelovu dvanaest junaca za svega Izraela, devedeset i šest ovnova, sedamdeset i sedam janjaca, i na žrtvu za grijeh dvanaest jaraca, to sve kao žrtvu paljenicu Gospodu.

[36] Tada predadoše oni zapovijedi kraljeve satrapima i namjesnicima s onu stranu rijeke; i ovi potpomogoše narod i hram Božji.

Ezra, glava 9

[1] Kad se je bilo to svršilo, pristupiše k meni predstojnici i rekoše: "Narod Izraelov, svećenici i Leviti nijesu se odvojili od naroda zemaljskih unatoč njihovim gadovima, naime od Kanaanaca, Hiteja, Perizeja, Jebuseja, Amonaca, Moabaca, Egipćana i Amoreja.

[2] Oni dapače uzeše kćeri njihove za žene sebi i sinovima svojim. Tako se pomiješa sveti rod sa stanovnicima zemlje. Knezovi i predstojnici bili su prvi u toj opačini."

[3] Kad sam to čuo, razdrijeh donju haljinu svoju i gornju odjeću svoju, raščupah sebi kosu na glavi svojoj i na bradi svojoj i sjedoh duboko potresen.

4 Tada se skupiše oko mene svi, koji su se bojali zapovijedi Boga Izraelova zbog opačine onih, koji se vratiše iz ropstva. A ja ostadoh sjedeći duboko potresen do večernje žrtve.

5 O večernjoj žrtvi ustadoh duboko tužan, razdrijeh opet donju haljinu svoju i gornju odjeću svoju, padoh ničice na koljena svoja, raširih ruke svoje Gospodu, Bogu svojemu,

6 I pomolih se: "Bože moj, stidim se i bojim se podignuti lice svoje k tebi, Bože moj, jer zlodjela naša narastoše nam preko glave, i krivnja je naša doprla do neba.

7 Od vremena otaca svojih do danas mi smo u velikoj krivnji, i zbog zlodjela naših bili smo mi, naši kraljevi i svećenici, predani kraljevima zemaljskim pod mač, u ropstvo, u grabež i u javnu sramotu, kao što je slučaj danas.

8 Sada nam doduše dođe za čas milosrđe od Gospoda, Boga našega, stim, da nam još ostavi ostatak i dade nam dom na svetom mjestu svojemu, da bi Bog naš opet prosvijetlio oči naše i dao nam malo nove životne snage u ropstvu našemu.

9 Doduše mi smo još uvijek robovi, ali nas Bog naš nije ostavio u ropstvu našemu, nego nam dade da nađemo milost pred kraljevima perzijskim, tako da su nam oni dali toliko životne slobode, te smo mogli hram Boga svojega opet podignuti i učiniti, da nanovo ustane iz ruševina svojih. Dade nam obranu u Judeji i Jerusalemu.

10 A što da sada, Bože, kažemo poslije takvih događaja? Jer ostavismo zapovijedi tvoje,

11 Koje si nam dao preko sluga svojih, proroka, kad si zapovjedio: "zemlja, u koju idete, da je zauzmete, okaljana je nečistoćom naroda zemaljskih zbog gadova, kojima je napuniše od jednoga kraja do drugoga u nečistoći svojoj.

12 Ne dajite zato nikada kćeri svojih za sinove njihove, niti uzimajte kćeri njihove za sinove svoje! Ne tražite nikada i nigdje njihova dobra i njihove koristi, da budete jaki i da možete uživati dobra zemlje i djecu svoju imati za baštinike dovijeka!

13 Poslije svega toga, što dođe na nas zbog zlih djela naših i velike krivnje naše – premda si nas, Bože naš, više štedio, nego što su to opačine naše zaslužile, i ostavio si nam ovaj ostatak –

[14] Zar ćemo nanovo prestupati zapovijedi tvoje i sprijateljiti se s ovim gadnim narodima? Ne bi li nas morao kazniti sve do uništenja, tako da više ne preostane ni jedan ostatak?

[15] Ali ti si, Gospode, Bože Izraelov, dobrostiv, jer mi danas ostasmo kao spašeni. Evo, mi stojimo pred tobom s takvom krivnjom svojom, da ne može za to stajati ni jedan pred tobom."

Ezra, glava 10

[1] Dok se je Ezra molio tako i plačući pred hramom Božjim prostrt priznavao krivnju svoju, skupi se oko njega veliko mnoštvo Izraelaca, ljudi, žena i djece, i narod je plakao gorko,

[2] Tada progovori Šekanija, sin Jehielov, od sinova Elamovih i reče Ezri: "Mi smo se ogriješili o Boga svojega, što smo uzimali žene tuđinke iz naroda zemaljskih. Ali još ima ufanja Izraelu za to.

[3] Mi ćemo se sada Bogu svojemu svečano obvezati, da ćemo otpustiti sve žene s djecom njihovom, ako ti, Gospode, i oni, koji se boje zakona Boga našega, držite to za korisno. Po zakonu neka se postupa!

[4] Ustani, jer je ovo tvoj posao. Mi smo uza te. Budi hrabar u tom!"

[5] Ezra ustade i zakle glavare svećenika, Levita i svega Izraela, da učine po tom prijedlogu; i zakleše se.

[6] Potom ostavi Ezra mjesto pred hramom Božjim i otide u sobu Johanana, sina Elijašibova. On uđe tamo. Ali nije jeo ni pio ništa, jer je rastužen radi opačine onih, koji se vratiše iz ropstva.

[7] Onda oglasiše po Judeji i Jerusalemu, da se svi, koji se vratiše iz ropstva, imaju skupiti u Jerusalemu.

[8] Onome, koji ne bi došao za tri dana prema zaključku knezova i starješina, uništit će se sve što ima, a on sam bit će isključen i zajednice onih, koji se vratiše iz ropstva.

[9] I skupiše se svi ljudi od Jude i Benjamina za tri dana u Jerusalem. Bilo je devetoga mjeseca, dvadesetog dana u mjesecu. Sav je narod sjedio na trgu pred hramom Božjim, dršćući radi te tvari i od dažda.

[10] Svećenik Ezra diže se i reče im: "Svi se ogriješiste, kad se oženiste tuđinkama, te stim još umnožiste krivnju Izraelovu.

[11] Zato sad priznajte krivnju pred Gospodom, Bogom otaca svojih, li činite po volji njegovoj! Odvojite se od naroda zemaljskih i od žena tuđinki!"

[12] Sva skupština odgovori u sav glas: "Spremni smo da tako učinimo, kako si nam rekao.

[13] Ali naroda ima mnogo, i vrijeme je dažda. Ne može se zato ostati Vani. I ta stvar ne da se svršiti u jedan ili u dva dana, jer nas ima veoma mnogo, koji sagriješismo u tom.

[14] Nasi predstojnici neka bi jamčili za svu zajednicu, da svi, koji su u gradovima našim doveli kući žene tuđinke, dođu u određeno vrijeme i s njima starješine i suci pojedinih gradova, dokle se od nas ne odvrati žestoki gnjev Boga našega za tu stvar!"

[15] Samo Jonatan, sin Asahelov, i Jahzija, sin Tikvin, nastupiše proti. Mešulam i Levit Šabetaj podupirali ga.

[16] Ali oni, koji se vratiše iz ropstva, učiniše po gornjem prijedlogu. Svećenik Ezra izabra sebi po pojedinim obiteljima ljude, obiteljske poglavare, zabilježivši sve poimence. Ovi održaše prvoga dana desetoga mjeseca sjednicu, da izvide stvar.

[17] Oni svršiše sa svima onima, koji su bili kući doveli žene tuđinke, do prvoga dana prvoga mjeseca.

[18] Među svećenstvom nađoše se ovi, koji su se bili oženili ženama tuđinkama: Od potomaka Ješue, sina Josadakova, i od drugova njegovih; Maaseja, Eliezer, Jarib i Gedalija.

[19] Oni dadoše ruku svoju na to, da će pustiti žene svoje. Njihova dužna žrtva bila je jedan ovan za krivnju njihovu.

[20] Od potomaka Imerovih: Hanani i Zebadija.

[21] Od potomaka Harimovih: Maaseja, Elija, Šemaja, Jehiel i Uzija.

[22] Od potomaka Pašhurovih: Elioenaj, Maaseja, Išmael, Netanel, Jozabad i Elasa.

[23] Od Levita: Jozabad, Šimej, Kelaja, i Kelita nazvan, Petahja, Juda i Eliezer,

24 Od pjevača: Elijašib, i od vratara: Šalum, Telem i Uri

25 Od ostalih sinova Izraelovih, od potomaka Paroševih: Ramja, Jizija, Malkia,
Mijamin, Eleazar, Malkija i Benaja

26 Od potomaka Elamovih: Matanija, Zaharija, Jehiel, Abdi, Jerimot i Elija.

27 Od potomaka Zatuovih: Elioenaj, Elijašib, Matanija, Jeremot, Zabad i Aziza.

28 Od potomaka Bebajevih: Johanan, Hananija, Zabaj, Atlaj,

29 Od potomaka Banijevih: Mešulam, Maluk, Adaja, Jašub, Šeal i Ramot.

30 Od potomaka Pahat Moabovih: Adna, Kelal, Benaja, Maaseja, Matanija, Bezaleel,
Binuj i Manaseh.

31 Od potomaka Harimovih: Eliezer, Išija, Malkija, Šemaja Simeon,

32 Benjamin, Maluk i Šemarja.

33 Od potomaka Hašumovih: Matnaj Matata, Zabad, Elifelet, Jeremaj, Manaseh i
Šimej.

34 Od potomaka Banijevih: Maadaj, Amram, Uel,

35 Benaja, Bedija, Kelu,

36 Vanija, Meremot, Elijašib,

37 Matanija, Matnaj, Jaasaj,

38 Bani, Binuj, Šimej,

39 Šelemja, Natan, Adaja,

40 Maknadbaj, Šašaj, Šaraj,

41 Azarel, Šelemja, Šemarja,

42 Šalum, Amarija i Josip.

43 Od potomaka Nebovih Jeiel, Matitja, Zabad, Zebina, Jedu, Joel i Benaja,

44 Svi su se ovi bili oženili tuđinkama. Među njima bilo je žena, koje su bile djecu
izrodile.

Knjiga Nehemijina

Nehemija, glava 1

1 Riječi Nehemije, sina Hakalijina. Mjeseca Kisleva, godine dvadesete dogodi se, kad
sam bio u glavnom gradu Susi,

2 Da Hanani, jedan od braće moje, dođe s nekim ljudima iz Judeje. Upitah ih za
Judejce, za ostatak, što je bio umakao ropstvu, i za Jerusalem.

3 Oni mi odgovoriše: "Oni, što preostaše od ropstva, nalaze se u zemlji tamo u velikoj
nevolji i sramoti. Zid jerusalemski razrušen je, i vrata su njegova spaljena."

4 Kad sam čuo tu vijest, sjeo sam i plakao i tugovao čitave dane. Postio sam i molio se
Bogu nebeskomu.

5 Molio sam se: "Ah, Gospode, Bože nebeski, veliki, strašni Bože! Ti milostivo čuvaš
zavjet onima, koji te ljube i drže tvoje zapovijedi.

6 Daj da bude uho tvoje prignuto i oči tvoje otvorene, da čuješ molitvu sluge svojega,
koju sada dan i noć upravljam k tebi za djecu Izraelovu, sluge tvoje! Priznajem
grijehe djece Izraelove, što ih počiniše proti tebi. I ja i moja očinska kuća
sagriješismo.

7 Skrivismo ti i ne držasmo zapovijedi, zakone i odredbe, što si ih zapovjedio svojemu
slugi Mojsiju.

8 Ipak se spomeni obećanja, to si ga dao svojemu slugi Mojsiju, kad si rekao: Ako
budete griješili, ja ću vas razasuti među narode.

9 Ali ako se obratite k meni i stanete držati zapovijedi moje o tvoriti ih, ja ću vas, pa
bili razasuti i do na kraj neba, opet odanle skupiti i odvesti na mjesto, koje sam
izabrao, da ondje nastanim ime svoje.

10 Jer oni su sluge tvoje i narod tvoj, koji si iskupio silom svojom velikom i rukom
svojom jakom.

11 Ah, Gospode, neka hude uho tvoje prignuto k molitvi sluge tvojega i k molitvi sluga tvojih, koji su voljni bojati se imena tvojega! Daj sada uspjeh slugi svoj emu! Učini, da nađe milost kod ovoga čovjeka!" Bio sam naime peharnik kod kralja, Nehemija dobiva dopuštenje od kralja da sazida Jerusalem.

Nehemija, glava 2

1 Bilo je mjeseca Nisana godine dvadesete kralja Artakserksa. Pred kraljem je stajalo vino. Ja uzeh vino i pružih ga kralju. Ne htjedoh da on opazi, da sam bio žalostan.

2 Ali me upita kralj: "Zašto ti je lice tako žalosno, kad nijesi bolestan? Sigurno imaš kakvu brigu u srcu." Ja se uplaših vrlo

3 I odgovorih kralju: "Da je živ kralj dovijeka! Kako ne bih bio žalostan, kad je grad, gdje su grobovi otaca mojih, opustošen i vrata su njegova ognjem spaljena!"

4 Kralj me upita: "Imaš li kakvu molbu?" Tada se pomolih Bogu nebeskomu

5 I odgovorih kralju: "Ako misli kralj da je dobro i ako ti je mio sluga tvoj, pošlji me u Judeju u grad, gdje su grobovi otaca mojih, da ga opet sagradim!"

6 A kralj me upita i žena njegova, što je sjedila do njega: "Kako bi dugo trajao put tvoj! Kad ćeš opet natrag doći!" I pristade kralj i pusti me da idem. Ja mu rekoh vrijeme

7 i onda rekoh kralju; Ako je milo kralj u, da mi se dadne popratno pismo na namjesnike s onu stranu rijeke, da me puste proći, dok ne dođem u Judeju,

8 I pismo na Asafa, kraljevskog čuvara šume, da mi dadne drva, da napravim vrata za tvrđavu, za hram, za zid gradski i za kuću, u koju ću unići." I to mi dade kralj, jer je milostiva ruka Boga mojega bila nada mnom.

9 Kad dođoh k namjesnicima s onu stranu rijeke, predadoh im kraljevska popratna pisma. A kralj posla s menom stotnike i konjanike.

10 Kad čuše to Sanbalat, Horonjanin, i Tobija, sluga Amonac, bilo im je vrlo mrsko, da je bio došao netko, da se pobrine za dobro djece Izraelove.

11 Kad sam bio stigao u Jerusalem, pričekah ondje tri dana.

[12] Tada ustadoh noću s nekoliko ljudi, a da ne rekoh nikomu, što mi je Bog moj nadahnuo da učinim za Jerusalem. I ne imadoh nikakve životinje uza se osim životinje, na kojoj sam jahao.

[13] Tako izađoh noću na vrata Dolinska uz izvor zmajevski prema vratima gnojnim. Pritom razgledam zid jerusalemski, što je ležao u ruševinama, i vrata njegova, što su bila ognjem spaljena.

[14] Onda odjahah dalje k izvorskim vratima i k jezeru kraljevskom. Tamo nije više bilo mjesta, da prođe životinja, na kojoj sam sjedio.

[15] Zato sam još noću jahao dolinom i zid dalje razgledavao. Kad sam bio opet došao k vratima dolinskim, vratih se kući.

[16] A predstojnici nijesu znali, kamo sam bio išao i što sam bio radio, jer do tada nisam bio ništa rekao ni Judejcima ni svećenicima ni knezovima ni predstojnicima ni drugima, koji su morali biti zaposleni na gradnji.

[17] A sada im rekoh: "Vidite nevolju, u kojoj se nalazimo, Jerusalem leži u ruševinama, vrata su njegova spaljena. Hajde da zidamo opet zid jerusalemski, da više ne budemo na porugu!"

[18] Tada im rekoh, kako je milostivo, bila nada mnom ruka Boga mojega, i što mi je bio rekao kralj. Onda mi rekoše: "Hajde da zidamo!" I odvažno staviše ruku na dobro djelo.

[19] Kad to čuše Sanbalat, Horonjanin, i Tobija, sluga Amonac, i Arapin Gešem, rugali su nam se, podsmijevali nam se i prijetili nam, "Što radite to? Da se nećete opet pobuniti proti kralju?"

[20] Ja im odgovorih: "Bog nebeski, on će dati, pa ćemo uspjeti. A mi, sluge njegove, ustadosmo i zidamo. Vi nemate ni dijela ni prava ni spomena u Jerusalemu."

Nehemija, glava 3

[1] I tako ustadoše veliki svećenik Elijašib i drugovi njegovi, svećenici, i sazidaše vrata ovčija. Posvetiše ih i metnuše im krila. Tada su zidali dalje do kule Meje, posvetiše je, i zidali su dalje do kule Hananelove.

[2] Do njega su zidali ljudi iz Jeriha; do njih je zidao Zakur, sin Imrijev.

3 Vrata riblja zidali su sinovi Hasnaini. Oni ih pobrvnaše i metnuše im krila, brave i prijevornice.

4 Do njih je popravljao Meremot, sin Urijin, unuk Kozov. Do njega je popravljao Mešulam, sin Berekije, unuk Mešezabelov, Do njega je popravljao Sadok, sin Baanin.

5 Do njega su popravljali Tekojani. Ali poglavice njihove ne sagnuše vrata svojega pod službu nadzornika svojih.

6 Vrata staroga grada popravljali su Jojada, sin Paseahov, i Mešulam, sin Besodjin. Oni ih pobrvnaše, metnuše im krila, brave i prijevornice,

7 Do njih su popravljali: "Gibeonej Melatja, Meronejin Jadon, ljudi iz Gibeona i Mispe do stolice namjesnika s onu stranu rijeke;

8 Do njih Uziel, sin Harhajin, zlatar; do njega Ananija, jedan od pomastara. Oni izvedoše obzidu Jerusalema do širokoga zida.

9 Do njih je popravljao Refaja, sin Hurov, predstojnik nad jednom polovinom vanjskoga predjela Jerusalema;

10 Do njega Jedaja, sin Harumafov, pred svojom kućom; do njega Hatuš, sin Hašabnejin.

11 Daljni komad do kule pećske popravljao je Malkija, sin Harimov, i Hašub, sin Pahat−Moabov.

12 Do njih je popravljao Šalum, sin Halohešov, predstojnik druge polovine vanjskoga predjela Jerusalema, uz pomoć sestrinskih gradova, što su bili pod njim.

13 Vrata dolinska popravljali su Hanun i stanovnici Zanoaha. Oni ih sagradiše i metnuše im krila i brave i prijevornice. Usto sazidaše još tisuću lakata zida do gnojnih vrata.

14 Gnojna vrata popravljao je Malkija, sin Rekabov, predstojnik predjela bethakeremskog. On ih sagradi i metnu im krila i brave i prijevornice

15 Vrata izvorska popravljao je Šalum, sin Kol−Hozeov, predstojnik predjela u Mispi. On ih sagradi, pokri ih i metnu im brave i prijevornice Također sagradi zid kod kupelji Šiloaha uz vrt kraljevski do stepenica, što silaze iz grada Davidova.

16 Za njim je popravljao Nehemija, sin Azbukov, predstojnik jedne polovine predjela betsurskoga, do grobova Davidovih i do kupelji, što je tamo načinjen, i onda do kuće junačke.

17 Za njim su popravljali: Leviti Rehum, sin Banijev, do njega Hašabja, predstojnik polovine predjela keilskoga,

18 Do njega drugovi njihovi Bavaj, sin Henadadov, predstojnik druge polovine predjela keilskoga;

19 Do njega je popravljao Ezer, sin Ješuin, predstojnik Mispe, daljni komad uzduž uzlaza k oružani na uglu.

20 Do njega je popravljao na gori Baruk, sin Zabajev, drugi komad od ugla do vrata kuće velikoga svećenika Elijašiba.

21 Do njega je popravljao Meremot, sin Urijin, unuk Hakosova, daljni komad od vrata kuće Elijašibove do kraja kuće Elijašibove

22 Potom su popravljali svećenici, ljudi iz zemlje ravnice.

23 Onda su popravljali Benjamin i Hašub uzduž svoje kuće, i za njima Azarija, sin Maasejina, unuk Ananijin, uz svoju kuću.

24 Za njim je popravljao Binuj, sin Henadadov, daljni komad od kuće Azarijine do savitka i do ugla.

25 Palal, sin Uzajev, popravljao je naprema savitku i kuli, što se izdiže visoko na gornjem dijelu kraljevske palače kod trijema tamničkoga. Za njim je popravljao Pedaja, sin Parošev,

26 I Netineji, koji su stanovali na Ofelu, do pred vrata vodena na istoku i do kule, što se izdizala visoko.

27 Za njima su popravljali Tekojani daljni komad naprema velikoj kuli visokoj do zida ofelskoga.

28 Povišе vrata konjskih popravljali su svećenici, svaki pred svojom kućom.

[29] Onda je popravljao Sadok, sin Imerov, pred svojom kućom; za njim Šemaja, sin Šekanijin, čuvar vrata istočnih,

[30] Zatim su popravljali Hananija, sin Šelemjin, i Hanun, šesti sin Salafov, daljni komad. Potom je popravljao Mešulam, sin Berekijin, pred svojom poslovnicom.

[31] Onda je popravljao Malkija, zlatar, do kuće netinejske i tržarske, na vratima stražarskim i do gornje dvorane na uglu.

[32] Između gornje dvorane na uglu i vrata Ovčjih popravljali su zlatari i trgovci.

Nehemija, glava 4

[1] Kad doznade Sanbalat, da mi gradimo zid, rasrdi se i razgnjevi vrlo. Rugao se je Judejcima

[2] I rekao im pred suplemenicima svojim i pred narodom samarijskim: "Što rade ti nemoćni Judejci? Hoće li im se volja ispuniti? Hoće li žrtvovati i jednoga dana svršiti? Hoće li iz ruševina privesti u život kamenje, što je ipak spaljeno?"

[3] Tada reče Amonac Tobija, što je stajao uz njega: "Pusti, neka zidaju! Da iskoči lisica, razrušit će im na komade kameni zid njihov."

[4] "Čuj, Bože naš, kako smo postali na ruglo! Obrati ruglo njihovo na njihovu glavu i daj da budu u zemlji robovi prezira!

[5] Ne oprosti im njihova zlodjela! Grijeh njihov neka se ne izbriše pred tobom, jer su jade zadali onima, koji grade!"

[6] A mi smo dalje zidali zid, i sav je zid bio popravljen do pola visine. Odatle je narod crpio volju za rad.

[7] Kad je čuo Sanbalat, da je napredovalo popravljanje zidova jerusalemskih i da se počelo zatvarati pukotine, razgnjeviše se vrlo.

[8] Zavjeriše se svi zajedno da dođu i napadnu Jerusalem i da ga unište.

[9] A mi smo se molili Bogu i postavljali smo za sigurnost od njih noću i danju stražu proti njima.

10 A Judejci izjaviše: "Klonula je snaga nosiocima i veoma je mnogo podrtina.
Nijesmo u stanju da zidamo zid dalje."

11 A naši protivnici rekoše: "Da ne doznadu i ne opaze, dokle ne dođemo među njih,
da ih pobijemo i gradnju prekinemo."

12 I kad dođoše Judejci, što su stanovali u njihovoj blizini, i rekoše nam deset puta iz
svih mjesta: "Vi se morate povratiti k nama"

13 Onda ja na mjestima dublje položenim iza zida, gdje je bilo slobodne zemlje,
ponamjestih narod po porodicama poredan s njihovim mačevima, kopljima i
lukovima.

14 Kad sam ga bio razgledao, rekoh starješinama, predstojnicima i ostalom narodu:
"Ne bojte se od njih! Mislite na Gospoda, velikoga i strašnoga, i borite se za braću
svoju, za sinove i kćeri svoje, za žene i kuće svoje!"

15 Kad čuše neprijatelji naši, da smo bili doznali i da je Bog bio razbio njihovu
namjeru, mogli smo se opet vratiti k zidu, svaki na svoj posao.

16 Od onoga dana bila je samo jedna polovina mojih momaka zaposlena na gradnji,
druga je polovina nosila koplje i štit, luk i oklop. Iza svega naroda judejskoga stajali
su knezovi.

17 I oni, koji su zidali zid, i oni, koji su teret nosili, bili su naoružani Jednom su rukom
radili, druga je držala oružje.

18 Svaki od onih, koji su bili zaposleni na gradnji, imao je mač pripasan uz bedricu i
tako je zidao. Trubač je stajao uza me.

19 Starješinama, predstojnicima i ostalom narodu dadoh ovaj naputak: "Posao je velik
i dug, a mi smo razdijeljeni po zidu, daleko jedan od drugoga.

20 Kad čujete trubu da trubi, onda se strčite k nama! Bog naš borit će se za nas."

21 Tako smo radili posao. A jedna je polovina držala koplja od uzlaska zore do izlaska
zvijezda.

22 Još zapovjedih tada narodu: "Svaki sa slugom svojim neka noćuje u Jerusalemu, da
bi nam noću stražili, a danju radili!"

[23] Ja, moja braća, moji momci; stražari, što su mi bili pridijeljeni, nijesmo svlačili sa sebe svojih haljina. Svaki se je odrekao vode.

Nehemija, glava 5

[1] Tada podigoše ljudi iz naroda zajedno sa svojim ženama teške optužbe proti svojim suplemenicima judejskim,

[2] Jedni rekoše: "Mi imamo mnogo sinova i kćeri. Moramo dobiti žita, da jedemo i živi ostanemo!"

[3] Drugi rekoše: "Moradosmo založiti svoja polja, vinograde i kuće. Mi hoćemo da imamo žita u ovoj gladi!"

[4] Opet drugi rekoše: "Moradosmo uzajmiti novaca za kraljevski porez na polja svoja i vinograde.

[5] A mi smo od jednakoga mesa i krvi kao naši suplemenici. Naša su djeca isto tako dobra kao njihova djeca. A ipak moramo svoje sinove i kćeri da dajemo u ropstvo. Neke kćeri naše već su postale roblje, a mi ne možemo ništa učiniti proti tome, jer naša polja vinogradi pripadaju drugima."

[6] Vrlo se rasrdih, kad sam čuo njihove glasne tužbe i te govore.

[7] Odlučih da ukorim starješine i predstojnike i da im reknem: "Vi tjerate lihvu sa zemljacima svojim!" I sazvah veliku narodnu skupštinu proti njima

[8] I rekoh im: "Mi otkupismo, kadgod mogosmo, svoje judejske zemlje, što su bili prodani narodima poganskim. A vi sad sami prodajete svoje zemljake. Dapače prodaju se nama samima." Oni su šutjeli i nijesu znali ništa odgovoriti.

[9] Ja nastavih: "To, što činite, nije pravo, Ne treba li vam hoditi u strahu Boga našega, da nam se ne rugaju naši poganski neprijatelji?

[10] I ja, braća moja i sluge moje uzaimali smo im mnogo novaca i žita. Ali ćemo im otpustiti taj zajam.

[11] Vratite im još danas polja njihova, vinograde njihove, maslinike njihove i kuće njihove i otpustite im kamatu za novce, žito, vino i ulje, što imate potraživati!"

[12] Oni odgovoriše: "Hoćemo to vratiti i nećemo ništa iskati od njih! Učinit ćemo, kako tražiš" Tada pozvah svećenike i dadoh one zakleti, da će učiniti po svojemu obećanju.

[13] Istresoh njedra svoja i rekoh: "Ovako neka istrese Bog svakoga iz kuće njegove i posjeda njegova, koji ne ispuni obećanja svojega! Upravo ovako neka se istrese i isprazni!" Sva zajednica povika: "Neka bude tako!" I hvaljen neka je Gospod. I sav je narod činio, kako je bio zaključio.

[14] Uostalom od onoga vremena, kad mi kralj naloži da budem namjesnik u Judeji – od dvadesete do trideset druge godine kralja Artakserksa, dvanaest godina – ja sa svojom braćom ne jedoh hrane upraviteljske.

[15] Prijašnji namjesnici, moji prethodnici, bili su narodu težak teret. Uzimali su od njih za jelo i vino svaki dan četrdeset šekela srebra. I područni činovnici njihovi tlačili su narod. Ja tako nijesam činio iz straha pred Bogom.

[16] I oko građenja zida radio sam skupa, a nijesmo bili stekli zemljišta, i svi ljudi moji bili su skupa ondje na poslu.

[17] Usto su jeli za mojim stolom Judejci, što su imali službu predstojničku – bilo ih je sto i pedeset ljudi – i oni, što su dolazili k nama iz okolnih naroda.

[18] Svagdanji potrošak: jedno goveče, šest ovaca izabranih i perad svake vrste, išao je na moj račun. I svaki deset dana davalo se svakojakog vina izobilja. A opet nijesam iskao hrane, što mi je pripadala kao namjesniku, jer je narod bio teško opterećen rabotom.

[19] Uzmi mi, Bože moj, sve na dobro, što sam učinio za ovaj narod!

Nehemija, glava 6

[1] Kad dođe do ušiju Sanbalatu, Tobiji i Arapinu Gešemu i ostalim našim neprijateljima, da sam sazidao zid i da nije ostalo u njemu nema pukotina – ipak dotada nijesam bio namjestio krila na vratima –

[2] Tada poslaše Sanbalat i Gešem k meni i poručiše mi: "Dođi, održat ćemo sastanak u jednom selu u ravnici ononskoj!" A oni su mislili zlo po me.

3 Ja im stoga poslah glasnike i poručih: "U poslu sam velikom i zato ne mogu doći. Posao bi stao, kad bih ga pustio i došao k vama."

4 Tako su slali k meni četiri puta, i ja im uvijek jednako odgovorih.

5 Sada posla Sanbalat po peti put tako slugu svojega s otvorenim pismom meni.

6 U njemu je bilo pisano: "Ide glas među narodima – i Gešem to potvrđuje – da vi, ti i Judejci, snujete bunu: "zato opet zidaš zid. Ti sam da hoćeš postati kralj njihov i više tako što.

7 I da si postavio proroke, koji će te u Jerusalemu proglasiti kraljem judejskim. I takvi glasovi doći će kralju do ušiju. Zato dođi, da se dogovorimo!"

8 Nato poslah ja k njemu i poručih mu: "Ništa nema od toga, što tvrdiš; ti si to sam izmislio."

9 Svi oni naime htjedoše nas uplašiti, jer su se nadali, da ćemo onda odustati od posla, tako da se ne svrši. "Ali sad ojačaj ruke moje!"

10 Jednoga dana moradoh otići u kuću Šemaji, sinu Delaje, sina Mehetabelova, koji se bio tamo zatvorio, On mi predloži: "Otidimo zajedno u hram Božji, u unutrašnjost hrama i zaključajmo vrata hramu! Doći će naime, da te ubiju."

11 Ali ja odgovorih: "Zar da čovjek, kakav sam ja, bježi? Kako bi jedan, kakav sam ja, mogao ići u hram i ostati živ? Ne idem tamo."

12 Spoznadoh, da ga Bog nije bio poslao, nego da je Božju riječ meni upravio samo zato, jer su ga bili potkupili Tobija i Sanbalat.

13 On je naime bio potkupljen, da se uplašim i da onako učinim i tako sagriješim. To bi onda njima poslužilo za zlo ogovaranje, da me Ozloglase.

14 Naplati, Bože moj, Tobiji i Sanbalatu ta djela njihova, i proročici Noadiji i ostalim prorocima, koji me htjedoše uplašiti!

15 A zid se dovrši nakon pedeset i dva dana, dvadeset petoga dana mjeseca Elula.

16 Kad čuše to svi neprijatelji naši, uplašiše se svi narodi okolo nas i bili su vrlo potišteni, jer spoznaše, da je Bog naš učinio to djelo.

[17] A u one dane i ugledni Judejci slali su mnoga pisma Tobiji, i od Tobije dolazila su njima pisma.

[18] U Judeji naime bilo ih je mnogo, koji su mu se bili obvezali zakletvom; jer je on bio zet Šekaniji, sinu Arahovu. Njegov sin Johanan bio se je oženio kćerju Mešulama, sina Berekijina.

[19] I govorili su preda mnom o dobrim djelima njegovim i doglasivali mu moje izjave. I Tobija je slao pisma, da me uplaši.

Nehemija, glava 7

[1] Kad je bio zid sazidan, i kad sam bio namjestio vrsta, postavljeni biše vratari, pjevači i Leviti.

[2] Svojemu bratu Hananiju i gradskom stotniku Hananiji povjerih vrhovno zapovjedništvo nad Jerusalemom; jer je bio pouzdan, koji se je Boga bojao, više nego mnogi drugi.

[3] Zapovjedih im: "Vrata jerusalemska ne smiju se otvarati, dok sunce ne ogrije. U njihovoj nazočnosti imaju se vrata zatvoriti i staviti prijevornice. Neka se postave stražari i od stanovnika jerusalemskih, po jedan kao straža pred svojom kućom"

[4] Doduše bio je grad prostran i velik, ali je u njemu stanovalo samo malo ljudi. Mnoge kuće nijesu bile još sagrađene.

[5] Tada mi dade Bog u srce, te skupih starješine i predstojnike i narod, da se izbroje po plemenima. Pritom nađoh plemenski popis onih, koji su se bili najprije vratili iz ropstva, i u njemu zapisano:

[6] Ovo su ljudi iz ove pokrajine, što se vratiše iz ropstva i progonstva, koje je nekoć bio odveo Nebukadnezar, kralj babilonski, u progonstvo u Babilon, i sada se vratiše u Jerusalem i Judeju, svaki u svoj grad.

[7] Oni dođoše pod vodstvom Zerubabela, Ješue, Nehemije, Azarije, Raamije, Nahamanijem, Mordekaja, Bilšana, Mispereta, Bigvaja, Nahuma i Baana. Ovo je broj ljudi iz naroda Izraelova:

[8] Dvije tisuće što sedamdeset i dva potomka Paroševa;

9 Trista sedamdeset i dva potomka Šefatijina;

10 Šest stotina pedeset i dva potomka Arahovih;

11 Dvije tisuće osam stotina i osamnaest potomaka Pahat−Moabovih iz linije Ješuine i Joabove;

12 Tisuća dvjesta pedeset i četiri potomka Elamova;

13 Osam stotina četrdeset i pet potomaka Zatuovih;

14 Sedam stotina i šezdeset potomaka Zakajevih;

15 Šest stotina četrdeset i osam potomaka Binujevih;

16 Šest stotina dvadeset i osam potomaka Bebajevih;

17 Dvije tisuće tri stotine dvadeset i dva potomka Azgadova;

18 Šest stotina šezdeset i sedam potomaka Adonikamovih;

19 Dvije tisuće šezdeset i sedam potomaka Bigvajevih;

20 Šest stotina pedeset i pet potomaka Adinovih;

21 Devedeset i osam potomaka Aterovih iz linije Hezekijine;

22 Trista dvadeset i osam potomaka Hašumovih;

23 Trista dvadeset i četiri potomka Bezajeva;

24 Sto i dvanaest potomaka Harifovih;

25 Devedeset i pet ljudi iz Gibeona;

26 što osamdeset i osam iz Betlehema i Netofe;

27 što dvadeset i osam iz Anatota;

28 Četrdeset i dva iz Bet−Azmaveta;

29 Sedam stotina četrdeset i tri iz Kirjat–Jearima, Kefire i Beerota;

30 šest stotina dvadeset i jedan iz Rame i Gebe;

31 što dvadeset i dva iz Mikmaša;

32 što dvadeset i tri iz Betela i Aja;

33 Pedeset i dva iz Novoga Neba;

34 Tisuća dvjesta pedeset i četiri iz Novoga Elama;

35 Trista i dvadeset iz Harima;

36 Trista četrdeset i pet iz Jeriha;

37 Sedam stotina dvadeset i jedan iz Loda, Hadida i Ona;

38 Tri tisuće devet stotina i trideset iz Senae,

39 Svećenici: devet stotina sedamdeset i tri potomka Jedajina od kuće Ješuine;

40 Tisuća pedeset i dva potomka Imerova;

41 Tisuća dvjesta četrdeset i l sedam potomaka Pašhurovih

42 I tisuća i sedamnaest potomaka Harimovih.

43 Leviti: sedamdeset i četiri potomka Ješuina i Kadmielova iz kuće Hodvine.

44 Pjevači: što četrdeset i osam potomaka Asafovih,

45 Vratari: što trideset i osam potomaka Šalumovih, Aterovih, Talmonovih, Akubovih, Hatitinih i Šobajevih,

46 Netineji: potomci Sihini, Hasufini, Tabaotovi,

47 Kerosovi Sijajevi, Padonovi,

48 Lebanini, Hagabini, Salmajevi,

49 Hananovi, Gidelovi, Gaharovi,

50 Reajini, Resinovi, Nekodini,

51 Gazamovi, Uzini, Paseahovi,

52 Bezajevi, Meunimovi, Nefusimovi,

53 Bakbukovi, Hakufini, Harhurovi,

54 Bazlitovi, Mehidini, Haršini,

55 Barkosovi, Siserini, Tamahovi,

56 Nesiahovi i Hatifini.

57 Potomci sluga Salomonovih: Potomci Sotajevi, Soferetovi, Peridini,

58 Jaalini, Darkonovi, Gidelovi,

59 Šefatijini, Hatilovi, Pokeret−Sebajini od Sabajina i Amona.

60 Svega bila su trista devedeset i dva Netanija i potomka sluga Salomonovih,

61 Ovi, što se vratiše iz Tel−Melaha, Tel−Harše, Keruba, Adona i Imera, ne mogoše dokazati, da je njihova obitelj i njihov rod izraelski:

62 Šest stotina četrdeset i dva potomka Dalajina, Tobijina i Nekodina;

63 Od svećenika: potomci Hobajini, Hakosovi i Barzilaja, koji se bio oženio jednom od kćeri Gileađanina Barzilaja i bio prozvan njihovim imenom.

64 Ovi su bili tražili svoju rodovnicu, jer se nije mogla naći, bili su privremeno isključeni iz svećenstva.

65 Namjesnik im zabrani jesti od Presvetoga, dok se opet ne posluži svećenik Urimom i Tumimom.

66 Sva je zajednica svega brojila četrdeset dvije tisuće tri stotine i šezdeset osoba,

[67] Osim sluga i sluškinja, kojih je bilo sedam tisuća tri stotine trideset i sedam. K tomu dolazi još dvjesta četrdeset i pet pjevača i pjevačica.

[68] Oni su imali sedam stotina trideset i šest konja, dvije stotine četrdeset i pet mazgi,

[69] Četiri stotine trideset i pet deva, šest tisuća sedam stotina i dvadeset magaraca.

[70] Gdjekoji od obiteljskih glavara dadoše priloge za gradnju, Namjesnik darova u riznicu tisuću drahmi zlata, pedeset zdjelica, pet stotina i trideset haljina svećeničkih.

[71] Od obiteljskih glavara dadoše neki u riznicu za gradnju dvadeset tisuća drahmi zlata i dvije tisuće i dvjesta mina srebra.

[72] Što dade ostali narod, iznosilo je dvadeset tisuća drahmi zlata i dvije tisuće mina srebra i šezdeset i sedam haljina svećeničkih.

[73] I tako se naseliše svećenici i Leviti, vratari, pjevači, ljudi iz naroda, Netineji i sav Izrael u svojim gradovima. Kad dođe sedmi mjesec, i kad su sinovi Izraelovi boravili u svojim gradovima.

Nehemija, glava 8

[1] Tada se skupi sav narod jednodušno na slobodnom trgu pred vratima vodenim, Oni zatražiše od književnika Ezre, da donese knjigu zakona Mojsijeva, što ga je bio dao Gospod sinovima Izraelovim.

[2] Svećenik Ezra donese zakon pred skupštinu, pred ljude i žene i sve, koji su ga mogli razumjeti, prvoga dana sedmoga mjeseca.

[3] Od jutra do podne čitao je on iz njega na trgu pred vratima vodenim ljudima i ženama i svima koji su mogli razumjeti. Sav je narod slušao čitanje knjige zakonske.

[4] Književnik Ezra stajao je pritom na podu od drveta, što su ga bili napravili za ovu svrhu. Uz njega s desne strane stajali su Matitija, Šema, Anaja, Urija, Hilkija i Maaseja: " lijeve mu strane Pedaja, Mišael, Malkija, Hašum, Hašbadana, Zaharija i Mešulam.

[5] Ezra otvori knjigu pred očima svega naroda; jer je bio više svega naroda. Kad ju je bio otvorio, ustade sav narod.

[6] I Ezra reče molitvu hvale u čast Gospodu, Bogu velikomu. Sav narod odgovori: "Amen, amen!" I podigoše ruke svoje, prignuše se tada i pokloniše se Gospodu licem do zemlje.

[7] Leviti Ješua, Bani, Šerebja, Jamin, Akub, Šabetaj, Hodija, Maaseja, Kelita, Azarija, Jozabad, Hanan i Pelaja objašnjavali su narodu zakon, a narod je stajao na svojemu mjestu.

[8] Čitali su iz knjige zakona Božjega dio po dio i razlagali smisao, tako da su razumjeli što se čitalo.

[9] Potom Nehemija – to jest namjesnik – i Ezra, svećenik i književnik, i Leviti, koji su poučavali narod, rekoše svemu narodu: "Ovaj je dan svet Gospodu, Bogu vašemu. Ne tugujte i ne plačite!" Sav je narod naime bio u plač udario, kad je saslušao sadržaj zakona.

[10] Tada im on reče: "Idite, uzmite sebi dobro jelo i dobro piće i pošljite jedan dio i onima, koji ne mogu sebi ništa zgotoviti, jer je ovaj dan svet Gospodu našemu. Ne tugujte, jer je radost u Gospodu jakost vaša!"

[11] Tako su Leviti umirivali sav narod, a govorili su: "Budite mirni, ovaj je dan svet! Ne tugujte!"

[12] I otide sav narod da jede i pije, da razašlje dijelove i da proslavi veliki dan radosti, jer su uvažili ono, što im se je bilo reknulo.

[13] Drugi dan skupiše se obiteljski glavari svega naroda i svećenici i Leviti kod Ezre, književnika, da uče što u zakonu stoji.

[14] I nađoše u zakonu napisano, da je Gospod bio preko Mojsija zapovjedio, da sinovi Izraelovi imaju boraviti u sjenicama na blagdan a sedmom mjesecu.

[15] Po svim gradovima svojim i u Jerusalemu moradoše proglasiti i objaviti: "Idite van u gore, donesite granja od plemenitih i divljih maslina, od mirta i palmova i drugih lisnatih drveta, da od toga načinite sjenice, kako je napisano!"

[16] I narod izađe van, donese i načini sebi sjenice na krovovima, u dvorištima, u trijemovima hrama Božjega, na slobodnom trgu kod vrata vodenih i na trgu kod vrata Efraimovih.

[17] Sva zajednica svih, što se vratiše iz ropstva, načini sebi sjenice i boravila je u sjenicama. Od dana Jošue, sina Nunova, do ovoga dana nijesu bili više to činili sinovi Izraelovi, Zato je vladala veoma velika radost.

[18] Svaki dan čitalo se iz knjige zakona Božjega, od prvoga dana do posljednjega. Svetkovali su blagdan sedam dana. Osmi dan održaše po propisu svečanu skupštinu.

Nehemija, glava 9

[1] Dvadeset četvrtoga dana toga mjeseca skupiše se sinovi Izraelovi posteći i u kostrijeti i s prahom na glavama.

[2] Pošto su se čistoplemenski sinovi Izraelovi bili odvojili od svih tuđinaca, pristupiše i priznaše grijehe svoje i zlodjela otaca svojih.

[3] Tada se je čitalo na mjestu, gdje su stajali, iz knjige zakona Gospoda, Boga njihova, tri sata. Onda, klanjajući se Gospodu, Bogu svojemu, kajali su se tri sata.

[4] Nato Leviti Ješua, Bani, Kadmiel, Šebanija, Buni, Šerebja, Bani i Kenani stupiše na mjesto povišeno i zazvaše glasom velikim Gospoda, Boga svojega.

[5] I Leviti Ješua, Kadmiel, Bani, Hašabneja, Šerebja, Hodija, Šebanija i Petahja izgovarali su ovu molitvu: "Ustanite, hvalite Gospoda, Boga svojega, odvijeka dovijeka! Neka se slavi tvoje slavno ime, uzvišeno iznad svake slave i časti!

[6] Ti si jedini, Gospode! Ti si, koji si stvorio nebo, nebo nad nebesima sa svom vojskom njegovom, zemlju i sve, što je na njoj, mora sa svim, što živi u njima. Svemu tomu daješ ti život. Tebi se klanja vojska nebeska.

[7] Ti si, Gospode, Bog, koji si izabrao Abrama i izveo iz Ura u Kaldeji i dao mu ime Abraham.

[8] Ti si pronašao srce njegovo vjerno prema sebi i učinio si s njim zavjet, da ćeš dati potomcima njegovim zemlju Kanaanaca, Hiteja, Amoreja, Perizeja, Jebuseja i Girgašeja, I ti si držao riječ svoju; jer si ti vjeran.

[9] Ti si vidio nevolju otaca naših u Egiptu, čuo si pomaganju njihovu na Crvenom moru.

[10] Ti si činio znake i čudesa na faraonu, na svim slugama njegovim i na svem narodu
zemlje njegove, jer si znao, da su obijesno postupali s njima. Tako si stekao sebi ime,
tako veliko, kao što je danas.

[11] Ti si razdijelio more pred njima, te prijeđoše posred mora suhim. A progonitelje
njihove bacio si u dubinu kao kamen u silne vode.

[12] Stupom od oblaka vodio si ih danju, stupom ognjenim noću, da im rasvijetliš put,
kojim su išli.

[13] Tada si sišao dolje na Sinaj, govorio si s njima s neba i dao si im pravedne zakone,
pouzdane naputke, dobre odredbe i prave zakone.

[14] Ti si im obznanio svetu Subotu svoju i dao si im preko svojega sluge Mojsija
zapovijedi, odredbe i zakone.

[15] Kruh s neba dao si im u gladi njihovoj i vodu iz hridine izveo si im u zeđi njihovoj.
Zapovjedio si im da uniđu i zaposjednu zemlju, za koju si bio na zakletvu podigao
ruku svoju, da ćeš im je dati.

[16] Ali oni, oci naši, radili su drsko, bili su tvrdokorni i nijesu slušali zapovijedi tvojih.

[17] Ne htjedoše slušati, i nijesu se spominjali čudesa tvojih, što si ih činio za njih. Oni
postaše tvrdovrati, izabraše sebi poglavara i htjedoše se vratiti u Egipat u ropstvo. Ali
ti si Bog, koji oprašta, milostiv i milosrdan, dugotrpan i bogat dobrotom. Nijesi ih
ostavio.

[18] Dapače kad oni načiniše sebi tele liveno i rekoše: "Ovo je tvoj Bog, koji te je izveo
iz Egipta – , kad počiniše velike hule,

[19] U prebogatom milosrđu svojemu nijesi ih ostavio u pustinji. Stup od oblaka nije
odstupao od njih danju, da ih vodi putem, niti stup ognjeni noću, da im osvjetljuje put,
kojim su imali ići.

[20] Dao si im dobri svoj duh, da ih poučava. Mane svoje nijesi uskratio od usta
njihovih i vode si im dao u žeđi njihovoj.

[21] Četrdeset godina opskrbljivao si ih u pustinji. Nijesu trpjeli nikakve oskudice.
Haljine njihove se ne deraše, i noge njihove ne otekoše.

22 Dao si im kraljevstva i narode i odredio si svakomu područje njegovo. Oni zaposjedoše zemlju Sihonovu, zemlju kralja hešbonskoga i zemlju kralja Oga bašanskoga.

23 Djecu njihovu umnožio si kao zvijezde nebeske i uveo si ih u zemlju, za koju si bio rekao ocima njihovim da će ući u nju i uzeti je u posjed.

24 Djeca njihova dođoše i zaposjedoše zemlju. Pred njima si srušio stanovnike zemlje, Kanaance, i predao ih u njihove ruke, kraljeve njihove i narode zemlje, da čine od njih što im je volja.

25 Dobiše tvrde gradove i zemlju rodnu, zaposjedoše mnoge kuće, pune svakoga dobra, studence iskopane, vinograde, maslinike i voćke. Jeli su, i nasitiše se i ojačaše, i plivali su u punini tvojih dobara.

26 Ali oni postadoše uporni, pobuniše se proti tebi i okrenuše leđa zakonu tvojemu Pobiše proroke tvoje, koji ih opominjali, da ill obrate k tebi, i oni počiniše velike hule.

27 Zato si ih davao u ruke neprijateljima njihovim, da ih ovi pritisnu. A kad bi tada u nevolji svojoj povikali k tebi, ti si ih uslišio s neba. Davao si im u velikom milosrđu svojemu spasitelje, koji bi ih izbavljali iz ruku neprijatelja njihovih.

28 A čim bi otpočinuli, opet su činili zlo pred tobom. Tada si ih prepuštao ruci neprijatelja njihovih, i ovi su vladali nad njima. Oni bi tada nanovo povikali k tebi, i ti si ih uslišio s neba i često ih izbavljao u velikom milosrđu svojemu.

29 Opominjao si ih ozbiljno, da ih obratiš k zakonu svojemu. Ali oni ostadoše prkosni, ne poslušaše zapovijedi tvojih, i griješili su proti zakonima tvojim, po kojima živi onaj, koji ih vrši. Oni ti uporno pokazaše leđa, bili su prkosna srca i nijesu slušali,

30 Trpio si ih mnoge godine i opominjao ih duhom svojim preko proroka svojih. Ali ne poslušaše. Tada si ih dao u ruke narodima zemalja.

31 Ali u prevelikom milosrđu svojemu nijesi dao da propadnu posve. Nijesi ih ostavio; jer si Bog milostiv i milosrdan.

32 I sada, Bože naš, veliki, jaki, strašni Bože, koji čuvaš premilostivi zavjet, nemoj da je malo pred tobom sva ta muka, što snađe nas, kraljeve naše, knezove naše, svećenike naše, proroke naše, oce naše i sav narod tvoj od vremena kraljeva asirskih do danas!

33 Ti si pravedan u svemu, što nas je snašlo jer ti si vjeran bio, a mi smo bezbožno radili.

34 I kraljevi naši, knezovi naši, svećenici naši i oci naši nijesu držali zakona tvojega, nijesu marili za tvoje zapovijedi i opomene, što si im davao.

35 U kraljevstvu svojemu i u punini dobara, što si im ih dao, u zemlji prostranoj i rodnoj, koju si im pridijelio, nijesu ti služili i nijesu se povratili od zlih djela svojih.

36 Zato smo danas robovi. U zemlji, koju si dao ocima našim, da uživaju plodove njezine i dobra njezina, eto u njoj mi smo danas robovi.

37 Njezin bogati prihod pripada sada kraljevima, koje si postavio nad nama za grijehe naše. Oni gospodare nad našim tjelesima i nad stokom našom po svojoj volji, i tako smo mi u velikoj nevolji."

38 Na temelju svega toga sklapamo tvrd ugovor i polažemo ga pismeno. Na povelji imaju stajati imena naših knezova, Levita i svećenika. Narod se obvezuje da će unapredak točno izvršavati sve naredbe u zakonu.

Nehemija, glava 10

1 Na povelji potpisaše se: Nehemija, namjesnik, sin Hakalijin, i Zedekija,

2 Seraja, Azarija, Jeremija,

3 Pašhur, Amarija, Malkija,

4 Hatuš, Šebanija, Maluk,

5 Harim, Meremot, Obadija,

6 Daniel, Gineton, Baruk,

7 Mešulam, Abija, Mijamin,

8 Maazja, Bilgaj, Šemaja. To su bili svećenici.

9 Onda Leviti: Ješua, sin Azanijin, Binuj od potomaka Henadadovih, Kadmiel,

10 I njihovi drugovi: Šebanija, Hodija, Kelita, Pelaja, Hanan,

11 Mika, Rehob, Hašabja,

12 Zakur, Šerebja, Šebanija,

13 Hodija, Bani, Beninu.

14 Onda glavari narodni: Paroš, Pahat–Moab, Elam, Zatu, Bani,

15 Buni, Azgad, Bebaj,

16 Adonija, Bigvaj, Adin,

17 Ater, Ezekija, Azur,

18 Hodija, Hašum, Bezaj,

19 Harif, Anatot, Nebaj.

20 Magpijaš, Mešulam, Hezir,

21 Mešezabel, Sadok, Jadua,

22 Pelatija, Hanan, Anaja,

23 Hošea, Hananija, Hašub,

24 Haloheš, Pilha, Šobek,

25 Rehum, Hašabna, Maaseja,

26 Ahija, Hanan. Anan,

27 Maluk, Harim, Baana.

28 A ostali narod, svećenici, Leviti, vratari, pjevači, Netineji, svi, koji se odvojiše od naroda zemaljskih k zakonu Božjemu, zajedno s njihovim ženama, sinovima i kćerima: svi, koji znaju i razumijevaju,

[29] Priključuju se ovim svojim zemljacima, glavarima. Oni zadaju vjeru i zaklinju se, da će hoditi po zakonu Božjemu, koji je izdan preko Mojsija, sluge Božjega, i da će izvršavati i držati sve zapovijedi Gospoda, Boga našega, i njegove odredbe i zakone.

[30] Zato nećemo niti davati kćeri svojih narodima zemlje niti kćeri njihovih uzimati za sinove svoje.

[31] Nećemo od naroda zemaljskih, koji donose robu i svakojako žito u subotu na prodaju, ništa od toga uzimati u subotu ili u koji drugi sveti dan. Mi ćemo nadalje u sedmoj godini odreći se poljskoga prihoda i svakoga iskanja duga.

[32] Nadalje uzimamo na se obvezu, da dajemo svake godine trećinu šekela kao porez za službu u hramu Boga svojega:

[33] Za kruhove postavljene, za prinos svagdanji i za žrtvu paljenicu svagdanju, za žrtve subotne i žrtve na mlađake, za žrtve blagdanske, za žrtve zahvalne, za žrtve za grijeh, da se očišćava Izrael, i za svu službu u hramu Boga svojega.

[34] Također mi, svećenici, Leviti i narod, bacismo ždrijeb radi nošenja drva, da se donosi u hram Boga našega po obiteljima od godine do godine u određeno vrijeme, da gori na žrtveniku Gospoda, Boga našega, kako je propisano u zakonu.

[35] I prvine Polja svojih i prvine svih plodova od svih drveta donosit ćemo od godine do godine u hram Gospodnji.

[36] Nadalje obvezujemo se da po propisu zakona prvorođene sinove svoje i prvence stoke svoje i prvence goveda i ovaca svojih donosimo za hram Boga svojega svećenicima, koji služe u hramu Boga našega.

[37] Nadalje ćemo najbolje od tjestenina svojih i prinosa svojih i plodova svih drveta, i vino i ulje donositi svećenicima u sobe hrama Boga svojega, tako isto desetinu polja svojih Levitima, jer Leviti ubiraju desetinu po svim mjestima, gdje obrađujemo polja.

[38] Svećenici, potomci Aronovi, imaju pratiti Levite, kad Leviti ubiraju desetinu. Leviti imaju onda donositi desetinu od desetine u hram Boga našega, u sobe spremišta.

[39] U te naime sobe donosili bi sinovi Izraelovi i Leviti prinose žita, vina i ulja. Tamo su se nalazili i sveti sudovi i svećenici u službi i vratari i pjevači. – Tako se nećemo pokazati nemarni prema hramu Boga svojega."

Nehemija, glava 11

[1] Potom se predstojnici narodni nastaniše u Jerusalemu. Ostali narod baci ždrijeb, da od deset ljudi iždrijebaju jednoga, koji se je morao naseliti u svetom gradu Jerusalemu, a ostalih devet desetina ostalo bi u gradovima.

[2] I narod je zahvaljivao svima, koji su se dragovoljno naselili u Jerusalemu.

[3] Ovo su glavari pokrajinski, koji su se bili naselili u Jerusalemu i u gradovima Judinim. Svaki se nastani na svojem zemljištu u dotičnim gradovima: Izrael, svećenici, Leviti, Netineji i potomci sluga Salomonovih.

[4] U Jerusalemu se naseliše sinovi Judini i Benjaminovi. Od sinova Judinih: Ataja; ovaj vuče lozu od Uzije, ovaj od Zaharije, ovaj od Amarije, ovaj od Šefatije, ovaj od Mahalalela iz potomstva Peresova.

[5] Nadalje Maaseja; ovaj vuče lozu od Baruha, ovaj od Kol−Hosea, ovaj od Hazaje, ovaj od Adaje, ovaj od Jojariba, ovaj od Zaharije, ovaj od Šilonijeva.

[6] Potomci Peresovi, koji su stanovali u Jerusalemu, imali su svega četiri stotine šezdeset i osam ljudi za rat valjanih.

[7] Ovi su sinovi Benjaminovi: Salu; ovaj vuče lozu od Mešulama, ovaj od Joeda, ovaj od Pedaja, ovaj od Kolaje, ovaj od Maaseje, ovaj od Itiela, ovaj od Ješaja;

[8] Za njim Gabaj, Salaj, svega devet stotina dvadeset i osam.

[9] Joel, sin Zikrijev, bio je nadzornik nad njima, i Juda, sin Hasenuin, bio je drugi nadzornik nad gradom.

[10] Od svećenika bili su tamo Jedaja, sin Jojaribov, Jakin,

[11] Seraja, sin Hilkije, sina Mešulama, sina Sadoka, sina Merajota, sina Ahituba, knez hrama Božjega,

[12] I braća njihova, što služe u hramu, svega osam stotina dvadeset i dva; nadalje Adaja, sin Jerohama, sina Pelalije, sina Amsije, sina Zaharije, sina Pašhura, sina Malkijina,

13 I braća njegova, dvjesta četrdeset i dva obiteljska glavara; isto tako Amašaj, sin
Azarela, sina Ahzaja, sina Mešilemota, sina Imerova,

14 I braća njihova, za rat valjani ljudi, što dvadeset i osam na broj. Njihov predstojnik
bio je Zabdiel, sin Hagedolimov,

15 Od Levita bili su tamo Šemaja, sin Hašuba, sina Azrikama, sina Hašabje, sina
Bunijeva,

16 I Šabetaj i Jozabad, koji su bili nad vanjskim poslovima hrama Božjega, iz broja
glavara Levitskih,

17 Nadalje Matanija, sin Mike, sina Zabdija, sina Asafova, voda hvalospjeva, koji je
počinjao "Hvalite" u molitvi; i Bakbukja, drugi između braće svoje, i Abda, sin
Šamue, sina Galala, sina Jedutunova.

18 Ukupni broj Levita u svetom gradu bio je dvije stotine osamdeset i četiri.

19 Kao vratari bili su tu: Akub, Talmon i braća njihova, što su stražili na vratima,
svega sto sedamdeset i dva.

20 Ostali Izraelci, svećenici i Leviti stanovali su po svim gradovima Judinim, svaki na
svojemu posjedu.

21 A Netineji stanovali su na Ofelu. Siha i Gišpa bili su nadzornici nad Netinejima.

22 Predstojnik Levita u Jerusalemu bio je Uzi, sin Banija, sina Hašabje, sina Matanije,
sina Mikina, iz roda Asafova, pjevača, za službu u hramu Božjemu.

23 Za njih je bila naredba kraljeva, i bila je izdana odredba u korist svagdanje opskrbe
pjevača.

24 Petahja, sin Mešezabelov, od potomaka Zareha, sina Judina, bio je ovlaštenik
kraljev u svim poslovima s narodom.

25 Što se onda tiče mjesta s njihovim seoskim zemljištima, Judejci su stanovali u
Kirjat−Haarbi i zaseocima njezinim, u Dibonu i zaseocima njegovim, u Jekabseelu i
selima njegovim,

26 U Jesui, Moladi, Bet−Peletu,

27 Hasar–Šualu, u Beeršebi i zaseocima njezinim,

28 U Siklagu, Mekoni i zaseocima njezinim,

29 U Rimonu, Zorahu, Jarmutu,

30 Zanoahu, Adulamu i selima njihovim, u Lakišu i seoskim poljima njegovim, u
Azeki i zaseocima njezinim. Uni su se bili naselili od Beeršebe do doline Hinoma.

31 Sinovi Benjaminovi stanovali su počevši od Gebe u Mikmašu, Aju, Betelu i
zaseocima njegovim,

32 U Anatotu, Nobu, Ananiji,

33 Hasoru, Rami, Gitaimu,

34 Hadidu, Seboimu, Nebalatu,

35 Lodu i Onu, u dolini drvodjeljskoj.

36 Od Levita nalazili su se odjeli Judi i Benjaminu.

Nehemija, glava 12

1 Ovo su svećenici i Leviti, koji dođoše sa Zerubabelom, sinom Šealtielovim, i s
Ješuom: Seraja, Jeremija, Ezra,

2 Amarija, Maluk, Hatuš,

3 Šekanija, Rehum, Meremot,

4 Ido, Gineton, Abija,

5 Mijamin, Maadja, Bilga,

6 Šemaja, Jojarib, Jedaja,

7 Salu, Amok, Hilkija, Jedaja. To su bili glavari svećenika i njihovih drugova u
vrijeme Ješuino.

8 Leviti su bili Ješua, Binuj, Kadmiel, Šerebja, Juda, Matanija; ovaj i njegovi drugovi
vodili su hvalospjev,

9 Bakbukja i Uni, njihovi drugovi, stajali su naprema njima u službenim odjelima.

10 Ješui se rodi Jojakim, Jojakimu se rodi Elijašib, Elijašibu se rodi Jojad,

11 Jojadu se rodi Jonatan, Jonatanu se rodi Jadua,

12 U vrijeme Jojakimovo bili su ovi svećenici glavari obiteljski: od obitelji Serajine
Meraja, od Jeremijine Hananija,

13 Od Ezrine Mešulam, od Amarjine Johanan,

14 Od Melikove Jonatan, od Šebanijine Josip,

15 Od Harimove Adna, od Merajotove Helkaj,

16 Od Idove Zaharija, od Ginetonove Mešulam,

17 Od Abijine Zikri, od Minjaminove i Moadjine Piltaj,

18 Od Bilgine Šamua, od Šemaje Jonatan,

19 Od Jojaribove Matenaj, od Jedaje Uzi,

20 Od Salajove Kalaj, od Amokove Eber,

21 Od Hilkijine Hašabja, od Jedajine Netanel.

22 Od Levita bili su popisani glavari obiteljski u vrijeme Elijašiba, Jojade, Johanana i
Jadue, od svećenika pod vladom Perzijanca Darija.

23 Od Levita bili su popisani glavari obiteljski u knjizi Dnevnika do vremena
Johanana, potomka Elijašibova

24 Glavari Levita bili su Hašabja, Šerebja i Ješua, sin Kadmielov; nadalje njihovi
drugovi, što su stajali naprema njima, da po naredbi Davida, čovjeka Božjega,
izmjenjujući se jedan odio s drugim, pjevaju hvalospjeve i slavopjeve.

[25] Matanija, Bakbukja, Obadija, Mešulam, Talmon, Akub hili su vratari i stražili su kod spremišta na vratima.

[26] Ovi su bili suvremenici Jojakima, sina Ješue, sina Josadakova, i suvremenici namjesnika Nehemije i svećenika i književnika Ezre.

[27] Kod posvete zidova jerusalemskih tražili su Levite iz svih mjesta njihovih i dovedoše ih u Jerusalem, da proslave posvetu u svečanoj radosti, hvalom i pjesmama uz cimbale, harfe i citare.

[28] Tako se skupiše pjevači iz okoline Jerusalema i iz sela netofatskih,

[29] Iz doma Gilgalova i iz krajeva gebskih i azmavetskih. Pjevači naime bili su sebi pasagradili sela oko Jerusalema.

[30] Pošto su svećenici i Leviti bili očistili same sebe, narod, vrata i zid,

[31] Dadoh, da knezovi Judini uzađu na zid i postavih dva velika zbora pjevača. I jedan je od njih otišao po zidu nadesno k vratima gnojnim.

[32] Za njima je išao Hošaja i polovina knezova Judinih,

[33] Naime Azarija, Ezra, Mešulam,

[34] Juda, Benjamin, Šemaja i Jeremija;

[35] I od svećenika s trubama Zaharija, sin Jonatana, sina Šemaje, sina Matanije, sina Mikaje, sina Zakura, sina Asafova,

[36] I njegovi drugovi Šemaja, Azarel, Milalaj, Gilalaj, Maaj, Netanel, Juda i Hanani s glazbalima Davida, čovjeka Božjega. Književnik Ezra išao je pred njima.

[37] Tako su išli k vratima izvorskim; tada uz stepenice grada Davidova pokraj palače Davidove, kamo se ide na zid, i pošli su onda dalje do vodenih vrata na istoku.

[38] Drugi skup išao je nalijevo. Pošao sam za njim s polovicom naroda gore po zidu pokraj kule pećske do širokoga zida,

[39] Tada pokraj vrata Efraimovih i vrata staroga grada, pokraj ribljih vrata, kule Hananelove i kule Meje, pa do vrata ovčijih. Stadoše kod vrata tamničkih.

[40] Onda se namjestiše oba zbora pjevačka kod hrama Božjega; isto tako ja s polovicom knezova

[41] I svećenici Elijakim, Maaseja, Minjamin, Mikaja, Elioenaj, Zaharija i Hananija s trubama,

[42] I Maaseja, Šemaja, Eleazar, Uzi, Johanan, Malkija, Elam i Ezer. Pjevači su pjevali pod vodstvom Jizrahijinim.

[43] Prinesoše velike žrtve zaklanice taj dan, i veselili su se; jer im je bio Bog pripravio veliku radost. I žene i djeca veselili se. Nadaleko se čulo veselje Jerusalema

[44] Taj dan bili su postavljeni nadzornici za spremnice, što su služile kao žitnice za prinose, prvine i desetine, da se u njih skupljaju po poljskim međama pojedinih gradova zakonite daće za svećenike i Levite, jer su se Judejci radovali svećenicima i Levitima, što su vršili službu.

[45] Ovi su izvršavali službu Boga svojega i službu očišćenja; isto tako pjevači i vratari po propisu Davida i njegova sina Salomona.

[46] Jer već otprije, u dane Davidove i Asafove, bilo je predstojnika nad pjevačima i nad hvalospjevima i slavopjevima u čast Bogu.

[47] Sav Izrael u vrijeme Zerubabelovo i Nehemijino davao je svaki dan pristojbine pjevačima i vratarima I Levitima darivali su svete darove, a Leviti bi davali sve te desetine sinovima Aronovim.

Nehemija, glava 13

[1] U ono vrijeme čitalo se je narodu iz knjige Mojsijeve. I u njoj se nađe napisano, da ne smije nikada biti primljen u zajednicu Božju Amonac i Moabac,

[2] Jer oni nijesu bili izašli u susret sinovima Izraelovim s kruhom i vodom, nego su najmili Balaama, da ih prokune. Ali Bog naš obrati onu kletvu u blagoslov.

[3] Kad čuše taj zakon, odvojiše od Izraela sav tuđi svijet.

[4] Prije toga svećenik Elijašib, koji je bio namješten nad sobama u hramu Boga našega, rođak Tobijin,

[5] Bio je uredio njemu veliku sobu, gdje su prije bili spremali darove žrtvene, kad, posuđe, desetinu od žita, vina i ulja, pristojbine za Levite, pjevače i vratare i prinose za svećenike.

[6] Dok se je to zbivalo, nijesam bio u Jerusalemu; jer trideset druge godine Artakserksa, kralja babilonskoga, bio sam otišao kralju. Poslije nekoliko vremena zamolih kralja za dopust

[7] I vratih se u Jerusalem. Tada vidjeh zlo, što ga je bio učinio Elijašib u korist Tobiji, kad mu uredi sobu u trijemu hrama Božjega.

[8] To mi je bilo vrlo neugodno. Zato dadoh izbaciti sve pokućstvo Tobijino iz sobe

[9] I zapovjedih, da se očiste sobe, i onda da se u njih opet unese posude hrama Božjega, dar žrtveni i kad.

[10] Također doznadoh, da se Levitima nije bio davao njihov dio, te da su bili otišli k svojim kućama Leviti i pjevači, koji su morali da vrše službu.

[11] Prekorih predstojnike i upitah ih; "Zašto je hram Božji ostavljen?" Nato one opet skupih i postavih ih na njihova mjesta.

[12] I sav je Juda donosio desetinu od žita, vina i ulja u spremnice.

[13] Za nadzornike nad spremištima postavih svećenika Šelemju, književnika Sadoka i Pedaju od Levita, i za pomoć njima Hanana, sina Zakura, sina Matanijina, jer ih se je držalo kao ljude pouzdane. Zato je bio njima povjeren posao, da dijele drugovima svojim.

[14] – Spomeni me se, Bože moj, za to i ne zaboravi dobročinstva, što sam ih iskazao hramu Božjemu u službi njegovoj!

[15] U one dane vidjeh u Judeji gdje gaze u kacama u subotu, nose snopove, tovare na magarce vino, grožđe, smokve i svakovrsne druge terete, i to dovode u Jerusalem u subotu. I opomenuh ih, da na taj dan ne prodaju živežnih namirnica.

[16] I Tirci što su stanovali tamo, donosili bi ribe i svakovrsnu robu i prodavali u subotu Judejcima i u Jerusalemu.

[17] Tada prekorih glavare judejske i rekoh im: "Što činite toliko zlo, te skvrnite subotu?

[18] Nijesu li to činili oci naši, i nije li Bog nas pustio na nas i na ovaj grad sve ovo zlo? Hoćete li još veći gnjev da navalite na Izraela, kad skvrnite subotu?

[19] I čim bi se uoči subote smrklo na vratima Jerusalema, zapovjedih, da se zatvore sva vrata, i naredih, da se ne otvaraju do iza subote. I postavih nekoliko svojih ljudi na vratima, da se ne unosi nikakav teret u subotu."

[20] I prenoćiše trgovci i prodavci svakovrsne robe jedanput ili dvaput vani pred Jerusalemom,

[21] Opomenuh ih i rekoh im: "Zašto noćujete pred zidom? Ako još jednom to učinite, stavit ću ruku na vas." Otada nijesu više dolazili u subotu.

[22] Onda zapovjedih Levitima, da se očiste i da dođu da čuvaju vrata, da bi se subota držala sveto. I za to me se spomeni, Bože, i spasi me po velikom milosrđu svojemu!

[23] U one dane vidjeh i Judejce, koji su bili uzeli žene Ašdoćanke, Amonke i Moapke,

[24] Djeca njihova govorila su napola ašdodski. Nijesu umjeli govoriti judejski, nego su govorili jezikom dotičnoga naroda.

[25] Prekorih ih, prokleh ih, neke od njih izbih i nalupah i zakleh ih Bogom: "Ne dajte ipak svojih kćeri njihovim sinovima i ne uzimajte nijedne od njihovih kćeri za sinove svoje i za sebe!

[26] Nije li stim sagriješio Salomon, kralj Izraelov? Među svim mnogim narodima nije bilo kralja njemu ravna. Bio je ljubimac Boga svojega, i Bog ga je učinio kraljem nad svim Izraelom. Pa opet ga navratiše na grijeh žene tuđinke.

[27] I sad moramo o vama čuti, da činite to veliko zlo i griješite Bogu našemu uzimajući žene tuđinke.

[28] Od sinova Jojade, sina Elijašiba, velikog svećenika, bio je jedan zet Sanbalatu, Horonjaninu. Ja ga odstranih iz svoje blizine.

[29] Zapamti ih, Bože moj, što oskvrniše svećeništvo i zavjet, koji si sklopio sa svećenicima i Levitima!

30 Ja ih očistih od svega poganskoga i uredih službene dužnosti svećenika i Levita za svakoga pojedinoga,

31 I opskrbu drvima u određeno vrijeme i darove prvina. Spomeni me se za to, Bože moj, na dobro moje!

Estera

Estera, glava 1

1 Bilo je u dane Ahasvera, onoga Ahasvera, koji je vladao od Indije do Etiopije nad
što dvadeset i sedam pokrajina.

2 Kad je kralj Ahasver sjedio na svojemu kraljevskom prijestolju u prijestolnici Susi,

3 Treće godine vladanja svojega učini gozbu svima svojim knezovima i činovnicima,
na kojoj se nađoše kod njega vojni zapovjednici Perzijanaca i Medijaca s
službenicima i upraviteljima pokrajinskim.

4 Pritom je pokazivao svoje bogatstvo, svoju kraljevsku slavu, svoju sjajnu veličinu
mnogo dana, sto i osamdeset dana.

5 Kad su bili završeni ovi dani, učini kralj i svemu narodu, što ga je bilo u Susi, od
velikoga do maloga, svečanu gozbu za sedam dana u trijemu vrta, što je ležao do
palače kraljevske.

6 Zavjese od bijela pamuka i ljubičasta skerleta bili su obješeni vrpcama od finoga
lana i crvena grimiza o karikama srebrnim na stupovima mramornim. Na podu, koji je
bio od alabastera, bijela i tamna mramora i od sedefa kamena stajali su zlatni i srebrni
jastuci za počinak.

7 Piće se davalo u sudovima zlatnim. Svaki je sud bio različan od drugoga. Vina je
bilo izobilja po darežljivosti kraljevoj.

8 I po naputku kraljevu nitko se nije smio nagoniti na piće, jer je kralj bio zapovjedio
svima kućnim upraviteljima svojim, da svakome puste na volju.

9 I kraljica Vaštija učini svečanu gozbu za žene u palači kralja Ahasvera.

10 Sedmi dan, kad se je bio kralj razveselio od vina, zapovjedi on sedmorici dvorana
Mehumanu, Bizeti, Harboni, Bigti, Abagti, Zetaru i Karkasu, koji su dvorili pred
kraljem Ahasverom,

[11] Neka dovedu kraljicu Vašti pred kralja pod kraljevskom krunom, da pokaže narodima i knezovima ljepotu njezinu, jer je bila sjajna pojava.

[12] Ali kraljica Vaštija ne htjede se pojaviti na zapovijed kraljevu, koju joj donesoše dvorani. Zato se kralj vrlo razgnjevi, i gnjev se njegov raspali u njemu.

[13] Tada upita kralj mudrace, koji su se razumjeli u povijest, jer je kralj običavao predlagati sve svoje stvari vještacima u zakonu i pravu,

[14] Koji su mu bili najbliži, a to su bili Karsena, Setar, Admata, Taršiš, Mares, Marsena i Memukan, sedam uglednih Perzijanaca Medijaca, koji su imali slobodan pristup kralju i prvo mjesto u kraljevstvu.

[15] On ih upita: "Kako se mora po zakonu postupati s kraljicom Vašti, jer nije učinila, što je zapovjedio kralj Ahasver preko dvorana?"

[16] Memukan odgovori kralju i knezovima: "Nije samo kralju skrivila kraljica Vaštija, nego i svima knezovima i narodima, koji stanuju u pokrajinama kralja Ahasvera.

[17] Za ponašanje kraljičino doznat će sve žene, i one će prezirati muževe svoje, kad se pripovjedi: Kralj je Ahasver zapovjedio kraljici Vaštiji, da dođe pred njega, a ona nije došla.

[18] Od onoga će dana kneginje perzijske i medijske, koje čuju, kako se je ponijela kraljica, tako se ponašati prema svima knezovima kraljevim. Tako neće biti kraja prkosu i svađi.

[19] Ako je ugodno kralju, neka izda nepromjenljivu odredbu kraljevsku i neka je unese u zakonik Perzijanaca i Medijaca Vašti se ne smije više pojaviti pred kraljem Ahasverom. Njezinu čast kao kraljice daje kralj drugoj, koja je bolja od nje.

[20] Kad se onda ta odredba kraljeva razglasi po svemu tako prostranom kraljevstvu njegovu, tada će sve žene, visoke i niske, iskazivati dužnu čast svojim muževima."

[21] Ovaj prijedlog dopade se kralju i knezovima, i učini kralj po savjetu Memukanovu.

[22] On razasla pisma po svim pokrajinama kraljevskim, i to u svaku pokrajinu njezinim pismom i svakomu narodu njegovim jezikom: "Svaki muž ima biti gospodar u svojoj kući, pa govorio on kojigod jezik."

Estera, glava 2

[1] Kad se je poslije bio utišao gnjev kralja Ahasvera, pomisli on opet na Vaštiju, na ono, što je bila učinila i što je bilo određeno za nju.

[2] Tada učiniše dvorani kraljevi, koji su ga posluživali, ovaj prijedlog: Neka se potraže kralju najljepše djevojke!

[3] Neka postavi kralj po svim pokrajinama kraljevstva svojega činovnike, koji će dovesti sve lijepe djevojke u prijestolnicu Susu u žensku kuću i predati ih pod ruku kraljevskome dvoraninu Hegeju, kraljeva eunuha, čuvaru ženskome! Neka im se onda dadnu prava krasila!

[4] Djevojka, koja se dopadne kralju, neka bude kraljica na mjesto Vaštije! Kralju se dopade taj prijedlog i posluša ga.

[5] U prijestolnici Susi živio je Judejac po imenu Mordekaj, sin Jaira, sina Šimeja, sina Kišova, iz plemena Benjaminova.

[6] Sa zarobljenicima iz Jerusalema, koji su zajedno s Jekonijom, kraljem Judinim, bili odvedeni u ropstvo od Nebukadnezara, kralja babilonskoga, bio je i on odveden.

[7] On je bio hranitelj Hadase, to jest Estere, kćeri strica njegova; ona naime nije više imala oca ni matere. Djevojka je bila lijepa stasa i krasna lica. Iza smrti oca joj i matere bio ju uzeo Mordekaj sebi za kćer.

[8] Kad so je bila razglasila riječ kraljeva i odredba njegova, i mnogo se mladih djevojaka bilo dovelo u prijestolnicu Susu pod ruku Hegejevu, dođe i Estera u palaču kraljevsku pod ruku Hegeja, čuvara ženskoga.

[9] Kako mu se je djevojka dopala i našla milost u njega, to joj je revno davao najbolja krasila i dobru hranu. Također joj dade sedam izabranih sluškinja iz palače kraljevske, i davao je prednost njoj i sluškinjama njezinim u ženskoj kući.

[10] A Estera ne reče naroda svojega ni roda svojega, jer joj je bio Mordekaj zapovjedio, da to ne govori.

[11] Mordekaj bi dolazio svaki dan pred trijem ženske kuće, da dozna, kako je Estera i što će biti od nje.

[12] Iza opremanja kroz dvanaest mjeseci, kako je bio propis kod žena, došao bi red na svaku djevojku, da pođe kralju Ahasveru. Tako dugo trajalo je uljepšavanje njihovo: "šest mjeseci uljem od smirne i šest mjeseci balsamom i drugim krasilima ženskim.

[13] Tada bi djevojka pošla kralju. Sve, što bi zaželjela da uzme sa sobom iz kuće ženske u palaču kraljevsku, dalo bi joj se.

[14] Uveče bi išla, a ujutro bi se vratila u drugu kuću žensku, isto je bila pod rukom kraljevskoga dvoranina Šaašgaza, predstojnika inoča kraljevih. Onda više ne bi išla kralju, osim da bi je zatražio kralj i pozvao po imenu.

[15] I kad je Estera, kći Abihaila, strica Mordekajeva, koju je bio uzeo za kćer, bila na redu, da pođe kralju, ona ne zaiska ništa, nego što odredi kraljevski dvoranin Hegej, predstojnik ženski. Estera se dopala svima, koji je vidješe.

[16] Tako bi Estera odvedena kralju Ahasveru u palaču kraljevsku desetoga mjeseca, to jest mjeseca tebeta, sedme godine vladanja njegova.

[17] Kralj zamilova Esteru više nego sve druge žene, i ona pridobi milost i naklonost njegovu mimo sve djevojke. Zato joj metnu kraljevsku krunu na glavu i učini je kraljicom mjesto Vaštije.

[18] Onda učini kralj u čast Esteri veliku gozbu svima svojim knezovima i činovnicima, dopusti pokrajinama otpust od poreza i razdade darove kraljevskom darežljivošću.

[19] Kad su se opet izbirale djevojke, stajao je Mordekaj na vratima palače kraljevske.

[20] A Estera nije bila rekla svojega roda ni naroda, kao što joj bio zapovjedio Mordekaj, jer je Estera slušala naputke Mordekajeve upravo kao prije, kad je bila kod njega kao hranjenica.

[21] I u te dane, kad bi Mordekaj stajao na vratima palače kraljevske, rasrdiše se Bigtan i Tareš, dva dvoranina kraljeva između vratara, i htjedoše da ustanu na kralja Ahasvera i da ga pogube.

[22] Mordekaj to doznade i javi kraljici Esteri. Estera reče to kralju po nalogu Mordekajevu.

[23] Kad se je stvar izvidjela i pronašla pravom, bila su ta obojica obješena na vješalima, i to se zapisalo u dnevniku za kralja.

Estera, glava 3

[1] Poslije toga podiže kralj Ahasver Hamana, sina Hamedatova iz Agaga, na najvišu čast i dade mu mjesto nad svima knezovima u svojoj okolini,

[2] Svi činovnici kraljevi, što su bili na kraljevskom dvoru, pregibali bi koljeno i padali ničice pred Hamanom; jer tako je bio kralj naredio za njega. Ali Mordekaj nije pregibao koljeno i nije padao ničice.

[3] Tada rekoše sluge na dvoru kraljevu Mordekaju: "Zašto prestupaš zapovijed kraljevu!"

[4] Ali ih on ne posluša, premda su mu od dana na dan govorili. I javiše to Hamanu, da vide, vrijedi li izgovor Mordekajev; jer on im je bio rekao, da je Judejac.

[5] Kad vidje Haman, da Mordekaj ne pregiba koljena pred njim i da ne pada ničice, razgnjevi se vrlo.

[6] Ali je mislio, da nije vrijedno dizati ruku na Mordekaja samoga; jer su mu bili rekli iz kojega je naroda bio Mordekaj. Tako je gledao Haman da istrijebi sve Judejce u cijelom kraljevstvu Ahasverovu kao zemljake Mordekajeve.

[7] Prvoga mjeseca, a to je mjesec Nisan, godine dvanaeste kraljevanja Ahasverova, bacali su pred Hamanom pur, to jest ždrijeb, od dana do dana i od mjeseca do mjeseca, do dvanaestoga mjeseca, a to je mjesec Adar.

[8] Tada reče Haman kralju Ahasveru: "Među narodima po svim zemljama tvojega kraljevstva stanuje razasut, a ipak opet odvojen narod, kojega su zakoni drukčiji od zakona svakoga drugog naroda, i koji ne izvršuje naredaba kraljevih. Nije probitačno za kralja, da ga se tako ostavi.

[9] Ako je kralju ugodno, neka se izda pismena zapovijed, da se istrijebi. Tada mogu izmjeriti deset tisuća talenata srebra rizničarima, da ih prenesu u riznice kraljevske."

[10] Kralj skida svoj pečatni prsten s ruke i predade ga Hamanu, sinu Hamedatovu iz Agaga, neprijatelju Judejaca.

[11] Pritom reče kralj Hamanu: "To srebro neka bude tebi, a od naroda čini, kako ti je drago!"

[12] Trinaestoga dana prvoga mjeseca dozvaše pisare kraljevske, i točno prema naputku Hamanovu napisaše pisma kraljevskim satrapima i namjesnicima pojedinih pokrajina i knezovima pojedinih naroda, i to za svaku pokrajinu njezinim pismima i za svaki narod njegovim jezikom. Pisma su bila sastavljena u ime kralja Ahasvera i providena pečatnim prstenom kraljevim.

[13] Pisma tada razaslaše po glasnicima u sve pokrajine kraljeve. Po njemu imali su se svi Judejci, mlado i staro, djeca i žene, u jedan dan, trinaestoga dana dvanaestoga mjeseca, to jest mjeseca Adara, istrijebiti, pobiti i posmicati i imanje se njihovo zaplijeniti.

[14] U pismima je rečeno, da se oglasi zapovijed po svim pokrajinama, i da se objavi svim narodima, da budu spremni za onaj dan.

[15] Čim je zapovijed bila oglašena u prijestolnici Susi, zaputiše brzo glasnici po zapovijedi kraljevoj. A kralj i Haman imali su gozbu. Međutim je u gradu Susi vladala velika zabuna.

Estera, glava 4

[1] Kad Mordekaj doznade za sve to, razdrije haljine svoje, obuče se u kostrijet i posu glavu pepelom, pođe tako u grad i stade iza glasa vikati gorko.

[2] Tako dođe do pred vrata palače kraljevske. Na vrata palače nije se smjelo unići u žalosnoj odjeći.

[3] I u svim pokrajinama, kamogod dođe pismo kraljevo i zapovijed njegova, zavlada velika žalost među Judejcima. Oni su postili, plakali i jaukali, i mnogi se obukli u kostrijet i posuli se pepelom.

[4] Kad služavke i dvorani dođoše k Esteri i to joj javiše, ona se ožalosti veoma. I posla Mordekaju haljine, da ih obuče i da skine sa sebe žalosnu odjeću. Ali ih on ne primi,

[5] Tada dozva Estera kraljevskoga dvoranina Hataka, koji joj je stajao na službi, i posla ga k Mordekaju, da sazna, što to znači i zašto se to događa.

[6] Hatak otide k Mordekaju van na gradski trg, što je bio pred vratima palače kraljevske.

[7] Mordekaj mu ispripovjedi sve, što mu se bilo dogodilo, i reče mu novčanu svotu, što ju je Haman bio obećao dati u kraljevu riznicu, da se istrijebe Judejci.

[8] I prijepis zapovijedi, što je bila proglašena u Susi, da se istrijebe, dade mu, da je pokaže Esteri i da je obavijesti i potakne, neka otide kralju i zamoli ga za pomilovanje svojega naroda.

[9] Hatak se vrati i javi Esteri, što je bio rekao Mordekaj.

[10] Estera dade Mordekaju po Hataku reći:

[11] "Sve sluge kraljeve i narod kraljevskih pokrajina znadu, da svaki, čovjek ili žena, koji nepozvan stupi u nutarnji trijem kraljev, po jednom i istom zakonu ima se pogubiti, i da samo tada ostane na životu, ako prema njemu pruži kralj svoje zlatno žezlo. A ja nijesam zvana da uniđem kralju, ima trideset dana."

[12] Kad on Mordekaju donese odgovor Esterin,

[13] Dade Mordekaj poručiti Esteri: "Ne misli, da ćeš ti jedina od svih Judejaca spasiti svoj život, jer si u palači kraljevo.

[14] Jer ako se ti sada zamotaš u šutnju, doći će pomoć i spasenje Judejcima s druge strane. A ti ćeš i s kućom svojom poginuti. Tko zna, nijesi li ti upravo zato postala kraljica u ovo vrijeme?"

[15] Tada dade Estera javiti Mordekaju:

[16] "Idi, skupi sve Judejce, što se nalaze u Susi, i postite za me, tri dana i tri noći ništa ne jedite i ne pijte! I ja ću sa svojim služavkama postitl. Onda ću otići kralju, ako i nije po zakonu. Ako zato poginem, pa neka poginem!"

[17] Mordekaj otide i učini sve, što mu je bila naložila Estera.

Estera, glava 5

[1] Treći dan obuče se Estera u svoje kraljevsko odijelo i otide u nutarnji trijem palače kraljevske, prema stanu kraljevu. Kralj je upravo sjedio na some kraljevskom prijestolju u palači kraljevskoj, prema ulazu.

[2] Kad kralj vidje kraljicu Esteru u trijemu, nađe ona milost pred njim. Kralj pruži prema njoj zlatno žezlo, što ga je držao u ruci svojoj. Estera pristupi i dotače se vrha od žezla.

[3] Tada joj reče kralj: "Što imaš, kraljice Estero? Koja ti je želja? Ako bi bila i polovina kraljevstva mojega, neka ti se dadne!"

[4] Estera odgovori "Ako je ugodno kralju, neka dođe kralj s Hamanom danas na gozbu, koju sam mu zgotovila!"

[5] Kralj zapovjedi: "Zovnite brže Hamana, da se ispuni želja Esterina!" Tako dođoše kralj i Haman na gozbu, koju je bila zgotovila Estera.

[6] Kod vina reče kralj Esteri: "Koja ti je molba? Neka ti se dadne! Koja ti je želja Ako bi bila i polovina kraljevstva mojega, neka ti se usliši!"

[7] Estera odgovori: "Moja je molba i moja želja:

[8] Ako sam našla milost u očima kralja, i ako je ugodno kralju, da usliši molbu moju i ispuni želju moju, neka opet dođe kralj s Hamanom na gozbu, koju ću mu zgotoviti! Sutra ću onda ispuniti želju kraljevu."

[9] I tako otide Haman onaj dan odatle veseo i dobre volje. Ali kad vidje Haman Mordekaja na vratima palače kraljevske, a on ne ostade pred njim niti se makne s mjesta, napuni se Haman gnjeva na Mordekaja.

[10] Ali se još uzdrža Haman, dokle dođe kući svojoj. Tada dozva s k sebi prijatelje svoje i svoju ženu Zerešu.

[11] I Haman im je pripovijedao o velikom bogatstvu svojem, o mnogim sinovima svojim, i kako ga je visoko počastio kralj i podigao ga svrh knezova i kraljevskih sluga.

[12] Haman je nastavio: "Dapače kraljica Estera nikoga osim mene ne pozva s kraljem na gozbu, koju je bila zgotovila. I za sutra sam opet s kraljem pozvan od nje.

[13] Ali to sve ne vrijedi za me, doklegod gledam onoga Judejca Mordekaja, gdje sjedi na vratima palače kraljevske."

[14] Tada mu rekoše njegova žena Zereša i svi prijatelji njegovi: "Daj načiniti vješala visoka pedeset lakata i sutra rano reci kralju, da se na njima objesi Mordekaj! Tada možeš veseo poći s kraljem na gozbu." Prijedlog se dopade Hamanu, i on dade načiniti vješala.

Estera, glava 6

[1] Onu noć nije mogao kralj spavati. Zato dade donijeti sebi knjigu znamenitih događaja. Čitali su ih kralju.

[2] I nađe se zapisano, kako je Mordekaj bio prokazao za Bigtana i Tereša, dva dvoranina između vratara, koji su gledali da dignu ruke na kralja Ahasvera.

[3] Kralj upita: "Koju je čast i koje odlikovanje dobio Mordekaj za to?" Sluge kraljeve, koje su imale službu kod njega, odgovoriše "On nije dobio ništa."

[4] Tada upita kralj: "Tko je u trijemu?" Haman je bio upravo stupio u nutarnji trijem palače kraljevske, da predloži kralju, neka se objesi Mordekaj na vješala, što ih je bio dao načiniti za njega.

[5] Sluge kraljeve odgovoriše mu: "Haman stoji u trijemu." "Neka dođe", reče kralj.

[6] Haman dođe, a kralj ga upita: "Što se može učiniti čovjeku, kojega bi kralj htio osobito počastiti?" Haman pomisli u sebi: "Koga bi kralj htio osobito počastiti ako ne mene?

[7] I odgovori Haman kralju: "Kad kralj hoće nekoga da počasti,

[8] Onda treba donijeti kraljevsko odijelo, što ga je kralj već nosio, i dovesti konja, na kojem je kralj već jahao, i metnuti mu na glavu krunu kraljevsku.

[9] I odijelo i konja treba onda dati kojemu između najuglednijih knezova kraljevih, i treba obući čovjeka onoga, kojega kralj hoće da počasti, pa ga provesti na konju po gradskom trgu i vikati pred njim: "Ovako biva čovjeku, kojega kralj hoće da počasti!"

[10] Tada reče kralj Hamanu: "Brže uzmi odijelo i konja, kao što si rekao, i učini tako Judejcu Mordekaju, koji sjedi na vratima palače kraljevske! Nemoj izostaviti ništa od svega onoga, što si predložio!"

[11] Haman uze odijelo i konja, obuče Mordekaja, provede ga na konju po trgu gradskom vičući pred njim: "Ovako biva čovjeku, kojega kralj hoće da počasti!"

[12] Potom se vrati Mordekaj na vrata palače kraljevske. A Haman brže otide kući svojoj žalostan i pokrivene glave

[13] I pripovjedi svojoj ženi Zereši i svima svojim prijateljima, što mu se bilo dogodilo. Tada mu rekoše njegovi savjetnici i njegova žena Zereša: "Kad je od judejskoga plemena Mordekaj, pred kojim si počeo padati, nećeš mu moći odoljeti, nego ćeš biti pobijeđen od njega."

[14] Dok su oni još govorili s njim, dođoše dvorani kraljevi i brže odvedoše Hamana na gozbu, koju je bila zgotovila kraljica.

Estera, glava 7

[1] Kad dođe kralj s Hamanom na gozbu kraljici Esteri,

[2] Reče kralj Esteri opet drugi dan kod vina: "Koja je tvoja molba, kraljice Estero? Neka ti se usliši! Koja je tvoja želja? Kad bi bila i polovina kraljevstva mojega, bit će ispunjena!"

[3] Tada odgovori kraljica Estera: "Ako sam našla u očima tvojim milost, kralju, i ako je ugodno kralju, neka mi pokloni život moj, za koji molim, i narod moj, za koji prosim!

[4] Jer smo prodani, ja i narod moj, da nas istrijebe, pobiju i unište. Kad bismo imali biti prodani samo kao robovi i ropkinje, bila bih šutjela; ali sada neprijatelj ne može naknaditi štetu, koja se nanosi kralju."

[5] Kralj Ahasver upita kraljicu Esteru "Tko je taj? Gdje je taj, koji snuje takav čin?"

[6] Estera odgovori: "Neprijatelj i protivnik jest ovaj ovdje zlikovac Haman." Haman se uplaši od kralja i kraljice.

[7] Pun gnjeva ustade kralj od vina i otide u vrt dvorski. Haman ostade i zamoli kraljicu Esteru za život svoj; jer vidje, da je kralj naumio zlo po njega.

[8] Kad se kralj vrati iz vrta dvorskoga u dvoranu na vino, Haman se je bio bacio pred jastuk, na kojemu je sjedila Estera. Kralj povika: "Zar će i kraljicu još silovati u mojoj

vlastitoj kući?" Jedva je bila ta riječ istekla iz usta kraljevih, pokriše lice Hamanu.

9 Harbona, jedan od dvorana, što su stajali u službi kraljevo, reče "Kod kuće
Hamanove stoje vješala, visoka pedeset lakata. Haman ih je dao načiniti za
Mordekaja, koji je govorio dobro po kralja." Kralj zapovjedi: "Objesite ga na njih!"

10 Tako objesiše Hamana na vješala, što ih je on bio dao načiniti za Mordekaja. Tada
se utiša gnjev kraljev.

Estera, glava 8

1 Onoga dana pokloni kralj Ahasver kraljici Esteri kuću Hamana, protivnika Judejaca,
i Mordekaj dobi pristup kralju, jer je Estera bila rekla kralju, što joj je on.

2 Kralj skide pečatni prsten, što ga je bio dao oduzeti Hamanu, i dade ga Mordekaju.
A Estera postavi Mordekaja nad kućom Hamanovom.

3 Estera je opet govorila s kraljem, bacila mu se pred noge i molila sa suzama, neka bi
ukinuo zloglasni naum, što ga je bio naumio proti Judejcima Haman iz Agaga.

4 Kralj pruži prema Esteri zlatno žezlo. Estera ustade, pristupi kralju i reče:

5 "Ako je ugodno kralju, ako sam našla milost pred njim, ako s molba moja čini kralju
opravdanom, i ako sam mu mila, onda neka jednom pismenom zapovijedi povuče
natrag pisma s naumom Hamana, sina Hamedatova iz Agaga, kojima se naređuje
istrebljenje Judejaca po svim pokrajinama kraljevskim!

6 Jer kako bih mogla gledati zlo, koje bi zadesilo moj narod? Kako bih mogla mirno
gledati propast svojega plemena?"

7 Tada odgovori kralj Ahasver kraljici Esteri i Judejcu Mordekaju: "Eto, poklonio sam
kuću Hamanovu Esteri, a njega samoga dao sam objesiti na vješala, jer je digao ruku
svoju na Judejce.

8 Sad vi možete pisati za Judejce kako vam je drago u ime kraljevo i zapečatiti
prstenom kraljevim, jer što se piše u ime kraljevo i zapečati prstenom kraljevim, ne
smije se natrag povući."

9 Dvadeset i trećega dana trećega mjeseca, to jest mjeseca Sivana, bili su dakle
pozvani pisari kraljevski, i sastavi se točno po naputku Mordekajevu pismena

zapovijed Judejcima, satrapima, namjesnicima i knezovima sto dvadeset i sedam pokrajina od Indije do Etiopije, za svaku pokrajinu njezinim pismom i za svaki narod njegovim jezikom, i Judejcima njihovim pismom i jezikom.

10 Pismene zapovijedi bile su napisane u ime kralja Ahasvera, prstenom kraljevim zapečaćene, i onda su pisma bila razaslana po glasnicima, koji su jahali na konjima za trku iz ergele.

11 Po njima dopustio je kralj Judejcima u svim gradovima, da se okupe i brane život svoj, da svu momčad naroda i pokrajina, što bi udarila na njih, sa ženama i djecom istrijebe, pobiju i unište i njihovo imanje da zaplijene.

12 To se ima dogoditi u svim pokrajinama kralja Ahasvera u jedan dan, trinaestoga dana mjeseca dvanaestoga, to jest mjeseca Adara.

13 Prijepis zapovijedi imao se je oglasiti kao zakon po svim pokrajinama javno svima plemenima. Judejci su imali tada za onaj dan biti spremni, da se osvete svojim neprijateljima.

14 Tada brže odjahaše glasnici na konjima za trku sa zapovijeđu kraljevom, čim je zakon bio izdan u prijestolnici Susi.

15 Mordekaj izađe iz palače kraljeve u kraljevskom odijelu ljubičastom i bijelom, s velikom zlatnom krunom na glavi i u plaštu od tankoga platna i skerleta. Grad Susa radovao se i veselio se.

16 Judejcima je bila sad doista sreća, radost, slast i čast.

17 U svim pokrajinama i u svim gradovima, kamogod stiže zapovijed kraljeva i naredba njegova, bila je radost i veselje među Judejcima, bile su gozbe i svečanosti. Mnogi od poganskoga pučanstva postajali su Judejci; jer su se bojali Judejaca.

Estera, glava 9

1 Dvanaestoga mjeseca, to jest mjeseca Adara, trinaestoga dana, kada se je imala izvršiti riječ kraljeva i naredba njegova, i kada su se neprijatelji judejski nadali, da će ih prevladati, okrenu se list, i Judejci nadvladaše svoje neprijatelje.

2 Po svima pokrajinama kralja Ahasvera skupiše se Judejci u svojim gradovima, da dignu ruke na one, koji su gledali da im nanesu zlo. Nitko im se nije mogao oprijeti;

jer su ih se bojali svi narodi.

3 Svi knezovi u pokrajinama, satrapi, namjesnici i činovnici kraljevi podupirali su Judejce, jer su se bojali Mordekaja.

4 Jer je veoma ugledan bio Mordekaj na dvoru kraljevu. Glas o njemu širio se po svim pokrajinama; jer je on bivao sve moćniji.

5 Tako pobiše Judejci neprijatelje svoje mačem, potrše ih, istrijebiše i učiniše što htjedoše od protivnika svojih.

6 U prijestolnici Susi poubijaše i uništiše Judejci pet stotina ljudi.

7 Među njima Paršandatu, Dalfona, Aspatu,

8 Poratu, Adaliju, Aridatu,

9 Parmaštu, Arisaja, Aridaja i Jezatu.

10 I deset sinova Hamana, sina Hamedatova i protivnika Judejaca, ubiše. Ali za plijenom ne pružiše ruke svoje.

11 Još istoga dana javiše kralju broj poubijenih u glavnom gradu Susi.

12 Tada reče kralj kraljici Esteri: "U prijestolnici Susi pobijeno je i smaknuto pet stotina ljudi i deset sinova Hamanovih. A što su istom počinili po drugim pokrajinama kraljevstva! Koja je sad tvoja molba? Bit će ti uslišena. Što tražiš dalje? To će biti."

13 Estera odgovori: "Ako je ugodno kralju, onda neka se dopusti Judejcima u Susi, da i sutra učine posve kao danas! A deset sinova Hamanovih neka se objesi na vješala!"

14 Kralj dopusti, da to bude. Oglašena bi zapovijed za Susu, i objesiše deset sinova Hamanovih.

15 I tako se Judejci u Susi skupiše i četrnaestoga dana mjeseca Adara i pobiše u Susi tri stotine ljudi. Ali za plijenom ne pružiše ruke svoje.

16 Drugi Judejci, što su stanovali po pokrajinama kraljevstva, isto su se tako bili skupili da brane život svoj. Oni se osvetiše neprijateljima svojim i pobiše sedamdeset i pet tisuća protivnika svojih. Ali za plijenom ne pružiše ruke svoje.

17 To se dogodi trinaestoga dana mjeseca Adara. Četrnaestoga počinuše i proslaviše taj dan gosteći se i veseleći se.

18 Judejci u Susi bili su se okupili i trinaestoga i četrnaestoga dana, a počinuše petnaestoga dana i proslaviše taj dan gosteći se i veseleći se.

19 I tako Judejci na selu, koji su stanovali po mjestima neograđenim, proslaviše četrnaesti dan mjeseca Adara veseleći se i gosteći se i saljući jedan drugome slasna jela.

20 Mordekaj napisa ovo i razasla listove svima Judejcima po svim pokrajinama kralja Ahasvera, blizim i dalekim,

21 Da im zauvijek stavi u dužnost, da svake godine slave četrnaesti i petnaesti dan mjeseca Adara

22 Kao dane, u koje su se Judejci bili osvetili svojim neprijateljima, i kao mjesec, koji je bio pretvorio njihovu brigu u radost, njihovu žalost u blagdan. Oni su te dane imali slaviti gosteći se i veseleći se i šaljući jedan drugome slasna jela i darujući siromahe.

23 Tako učiniše Judejci stalnim običajem to, što su bili tada slavili po prvi put po naputku Mordekajevu.

24 Haman, sin Hamedatov iz Agaga, neprijatelj svih Judejaca, bio je namislio istrijebiti Judejce i dao je bacati "pur", to jest ždrijeb, da ih pobije i uništi.

25 A kad stvar dođe pred kralja, dade on pismenu zapovijed, da se zao naum, što ga je bio Haman smislio proti Judejcima, ima obratiti na njegovu glavu, i da se ima njega i sinove njegove objesiti na vješala.

26 Zato prozvaše te dane "Purim" od riječi pur. Po sadržaju gornjega pisma i po onom, što su bili sami vidjeli i doživjeli.

27 Učiniše to Judejci za se, za potomke svoje i za sve, koji bi im se priključili, tvrdim i nepromjenljivim običajem, da se ta dva dana slave svake godine na propisani način i u određeno vrijeme,

28 I da su se imali ti dani spominjati i svečano slaviti u sva vremena, od svih porodica, u svim pokrajinama i gradovima. Tako nijesu smjeli ti dani "Purim" nikada prestati među Judejcima i spomen njihov nikada uginuti kod potomaka njihovih.

[29] Uz Judejca Mordekaja napisa i kraljica Estera, kći Abihailova, sa svom krepčinom drugu zapovijed, da potvrdi svečanost blagdana Purim.

[30] Poslaše pismo svima Judejcima u sto dvadeset i sedam pokrajina kraljevstva Ahasverova s najboljim željama za mir.

[31] Prema tome imali su se ovi dani Purim slaviti u vrijeme, što su ga bili postavili Judejac Mordekaj i kraljica Estera. Isto tako imali su se držati propisi o postu i plakanju, što su ih bili primili za se i za potomke svoje.

[32] Zapovijed Esterina učini ove propise Purima zakonom, i oni su bili zapisani u jednu povelju.

Estera, glava 10

[1] Kralj Ahasver udari danak na suhu zemlju i na otoke.

[2] Svi dokazi njegove silne moći i točan opis visokoga položaja, na koji uzdiže kralj Mordekaja, zapisani su u dnevniku kraljeva medijskih i perzijskih.

[3] Jer je Judejac Mordekaj bio drugi do kralja Ahasvera. On je stajao u Judejaca u visokom ugledu i bio je mio mnogobrojnim zemljacima svojim, jer se je starao za dobro svojega naroda i zauzimao se za stvar svega plemena svojega.

Job

Job, glava 1

1 Bio je čovjek u zemlji Uzu po imenu Job. On je bio čovjek pošten i pravedan, bojao se Boga i klonio se oda zla.

2 Imao je sedam sinova i tri kćeri.

3 Imao je sedam tisuća ovaca, tri tisuće deva, pet stotina jarmova volova, pet stotina magaraca; usto veoma mnogo služinčadi. Bio je bogatiji od svih sinova Istoka.

4 A bio je običaj u sinova njegovih, da drže gozbu u kući svakog pojedinog u određeni za, njega dan. I k svojim trima sestrama slali bi i pozivali ih, da jedu i piju s njima,

5 A kad bi se izredali gozbom, tada bi dao Job da se pozovu i da priprave za žrtvu. Rano bi onda prinosio žrtvu paljenicu za svakoga od njih, jer je mislio Job: "Možda su sagriješila djeca moja i Boga uvrijedila u svojemu srcu." Tako je činio Job svaki put.

6 A dogodi se jednoga dana, te dođoše sinovi Božji i stupiše pred Gospoda. I Sotona se pojavi među njima.

7 I Gospod upita Sotonu: "Odakle dolaziš?" Sotona odgovori Gospodu: "Prohodio sam zemljom i putovao po njoj."

8 Tada reče Gospod Sotoni: "Jesi li opazio i slugu mojega Joba? Nema takva čovjeka na zemlji. Pošten je i pravedan, boji se Boga i kloni se oda zla."

9 Sotona odgovori Gospodu: "Je li možda Job uzalud se tako Boga bojao?

10 Ne ograđuješ li njega i kuću njegovu i sve, što mu pripada? Djelo ruku njegovih blagoslivljaš, i njegov se posjed proširuje dalje u zemlji.

11 Ali pruži samo jednom ruku svoju i dotakni se imanja njegova, pa neće li otvoreno ustati proti tebi!"

[12] Tada reče Gospod Sotoni: "Dobro, sve imanje njegovo neka je u tvojoj vlasti! Samo na njega samoga ne smiješ staviti ruku!" I Sotona ostavi Gospoda.

[13] I dok su jednoga dana Jobovi sinovi i kćeri bili na gozbi u kući svojega najstarijeg brata i pili vino,

[14] Stiže glasnik k Jobu i javi: "Volovi su bili kod oranja, i magarice su pasle uz njih.

[15] Tada udariše Sabeji, oteše ih, pobiše sluge mačem. Jedini ja utekoh, da ti to javim."

[16] Još je on bio u riječi, kad dođe drugi i javi: "Oganj Božji pade s neba i spali ovce i sluge i proždera ih. Jedini ja utekoh, da ti to javim."

[17] Još je on bio u liječi, kad dođe opet jedan i javi. "Kaldejci sastaviše tri čete, udariše na deve, otjeraše ih i pobiše sluge mačem. Jedini ja utekoh, da ti to javim."

[18] Dok je još taj govorio, dođe daljni i javi: "Sinovi tvoji i kćeri tvoje bili su na gozbi i vino su pili u kući svojega najstarijeg brata.

[19] Najednom zahuji jak vihor iz pustinje i udari u četiri ugla kuće, tako da se ona sruši na mlade ljude. Tako oni pogiboše Jedini ja utekoh, da ti to javim."

[20] Tada ustade Job, razdera svoju haljinu i ošiša sebi glavu. Onda se baci ničice na zemlju, duboko se pokloni

[21] I pomoli se: "Gol izađoh iz krila matere svoje. Gol se opet vraćam onamo. Gospod dade, Gospod uze. Neka je blagoslovljeno ime Gospodnje!"

[22] Kod svega toga ne sagriješi Job i ne reče nikakve nepristojne riječi proti Bogu.

Job, glava 2

[1] A dogodi se jednoga dana, da dođoše sinovi Božji i stupiše pred Gospoda. I Sotona se pojavi među njima i stupi pred Gospoda.

[2] I Gospod upita Sotonu: "Odakle dolaziš?" Sotona odgovori Gospodu: "Prohodio sam zemljom i putovao po njoj."

[3] Tada reče Gospod Sotoni: "Jesi li opazio i slugu mojega Joba? Nema takva čovjeka na zemlji. Pošten je i pravedan, boji se Boga i kloni se oda zla. I premda si me

nagovorio, da mu naškodim ni za što, još je uvijek utvrđen u svojoj pobožnosti."

4 Sotona odgovori Gospodu: "Kožu za kožu: sve što ima čovjek, daje za život svoj.

5 Ali pruži samo jednom ruku svoju i dotakni se kostiju njegovih i mesa njegova, pa
neće li otvoreno ustati proti tebi!"

6 Tada reče Gospod Sotoni: "Dobro, neka ti je on u vlasti! Samo mu moraš sačuvati
život!"

7 I Sotona ostavi Gospoda i udari Joba zlim prištem od pete do tjemena.

8 A on uze crijep, da se struže njime; pritom je sjedio na smetlištu.

9 Tada ga prekori žena njegova. "Držiš li se još uvijek tvrdo pobožnosti svoje? Odreci
se Boga, pa umri!"

10 A on joj odgovori: "Kao luđakinja brbljaš Dobro smo primali od Boga, a zla zašto
da ne primamo!" Kraj svega toga ne sagriješi Job usnama svojim.

11 Kada tri prijatelja Jobova čuše za svu nesreću, što se bila svalila na njega, dođoše
svaki iz svojega mjesta: Elifaz iz Temana, Bildad iz Šuaha i Sofar iz Naama. Oni se
dogovoriše, da mu iskažu svoju sućut i da ga potješe

12 A kad izdaleka podigoše oči svoje i ne prepoznaše ga, počeše plakati glasno,
razderaše svoje haljine i posuše se prahom po glavi bacajući ga gore.

13 I sjedili su kod njega na zemlji sedam dana i sedam noći, a da ne progovoriše ni
riječi; jer vidješe, da je njegova bol vrlo velika.

Job, glava 3

1 Potom otvori Job usta svoja i prokle dan svojega rođenja.

2 I progovori Job i reče:

3 Ne bilo dana, u koji se rodih, i noći, u kojoj rekoše: rodi se dječak!

4 Pretvorio se taj dan u tamu, ne gledao ga Bog odozgo, i ne obasjavala ga svjetlost!

5 Obuzeo ga mrak i sjena smrtna, oblak ga mutan obastro, ustrašile ga pomrčine
danje!

6 Noć onu osvojila tama, ne vezala se s danima godine, ne brojila se u mjesece!

7 Noć ona ostala neplodna, ne odjeknulo u njoj pjevanje!

8 Prokleli je, koji kunu dane, koji su gotovi probuditi Levijatana!

9 Potamnjele zvijezde u sumračje njezino, čekala svjetlost i ne dočekala ga, ne vidjela
nikada zori trepavica!

10 Što mi ne zatvori vrata od krila materina, što ne skrije muku očima mojim!

11 što ne umrijeh u krilu materinu, što ne izdahnuh izlazeći iz utrobe materine?

12 što me koljena prihvatiše, što prsa, da ih dojim?

13 Jer bih sad ležao u grobu i počivao, spavao bih i bio bih miran,

14 S kraljevima i savjetnicima zemaljskim, što sagradiše sebi grobnice,

15 Ili s knezovima, koji imadoše zlata i kuće svoje napuniše srebra.

16 Ili zašto ne bih kao nedonosće skriveno, kao dijete, što ne ugleda svijetla?

17 Ondje bezbožnici prestaju bjesnjeti, ondje počivaju, kojima su iscrpli snagu.

18 Ondje se odmaraju sužnji i više ne čuju vike nastojnikove.

19 Mali i veliki ondje su jednaki, i rob je slobodan od gospodara svojega.

20 Zašto se daje svjetlost nevoljniku i život onima, koji su tužna srca?

21 Oni čeznu za smrću, a ona ne dolazi; traže je većma nego blago zakopano.

22 Klicali bi od veselja, radovali bi se, kad bi našli grob.

23 Tako je čovjeku, kojemu je put skriven, kojega je Bog sapeo odasvud.

[24] A meni je uzdah moj kruh svagdanji, kao voda razlijeva se jauk moj.

[25] Jer koga sam se bojao, Strahoviti, pade na me, koga sam se strašio, svali se na me.

[26] Ne nalazim mira, ne nalazim odmora, ne nalazim pokoja, jer dođe zlo.

Job, glava 4

[1] Tada odgovori Elifaz iz Temana:

[2] Ako ti progovorimo, možda će ti biti dosadno; ali tko bi se uzdržao da ne govori?

[3] Eto, učio si mnoge, i ruke i iznemogle krijepio;

[4] Riječi su tvoje podizale onoga, koji je padao, i utvrđivao si koljena, što su klecala.

[5] A sad dođe na te nevolja, i ti klonu; dotače se tebe, ti se zbuni.

[6] Nije li pobožnost tvoja bila ufanje tvoje i dobrota putova tvojih nadanje tvoje?

[7] Promisli, tko je nevin poginuo, i gdje su pravedni uništeni?

[8] Vidio sam: tko je orao nesreću; sijao zlodjela, taj je to i žeo!

[9] Od daha Božjega ginu, od dihanja srdžbe njegove nestaje ih.

[10] Rika lava i urlikanje lavice, i zubi lavića satiru se.

[11] Lav gine, kad nema plijena, i lavići se razaspu.

[12] Dođe do mene tajna riječ, i uho je moje doču samo malo.

[13] U igri misli u noćnome snu, kada tvrd san pada na ljude,

[14] Strah me poduze i drhat, od kojega ustreptaše sve kosti moje

[15] Duh prođe ispred mene, s dlake se na tijelu mojemu nakostriješiše.

[16] Stade, ali mu ne poznadoh lica; prikaza je bila pred mojim očima; i začuh glas, što je šaptao:

17 "Zar je čovjek u pravu pred Bogom? Zar je smrtnik čist pred onim, koji ga je stvorio?

18 Eto, u sluge svoje on se ne pouzdaje, u anđele svoje, što ih je stvorio sjajne:

19 A kamoli u one, koji stoje u zemljanim kojima je temelj u prahu, i satiru se kao moljac!

20 Od jutra do večera satiru se, i nestane ih zauvijek da nitko ni ne opazi.

21 Ne rastrgnu li oni sami konop svojemu šatoru? Ne umiru li od nestašice na mudrosti?"

Job, glava 5

1 Zovi dakle, ako ti se tko odazove, i kojemu ćeš se od anđela obratiti?

2 Bezumnika ubija samo njegova zla volja. Luđaka usmrćuje njegova zavist.

3 Vidjeh luđaka: bio se je tvrdo ukorijenio. Ali se najednom sruši kuća njegova.

4 Bez pomoći ostadoše djeca njegova; satrše ih na vratima bez branitelja.

5 Gladni pojedoše, što je on žeo; isred trnja uzimaju to sebi. Žedni čeznu za posjedom njegovim.

6 Jer nesreća ne niče iz zemlje, i nezgoda ne izlazi iz praha.

7 Ne, čovjek se rađa za patnju, kao što iskre ognjene vrcaju gore.

8 Ali ja bih pošao k Bogu, pred Boga bih iznio stvar svoju,

9 Njegovo je upravljanje veliko i neshvatljivo, puno čudesa, što ih ne izbroji nitko.

10 Spušta dažd na zemlju, izlijeva vodu na polja.

11 Ponižene podiže gore, žalosne uzvisuje k sreći.

12 Osnove lukavih uništava, ruke njihove ne svrše pravo ništa.

13 Mudre hvata u njihovu lukavstvu, sruši se osnova lukavih.

14 Na bijelu danu nailaze na mrak i u podne pipaju kao po noći.

15 Iz ralja njihovih trga on porobljenoga, siromaha čovjeka iz ruku silnika.

16 Slabomu procvate nova nada, a zloća mora da zatisne usta svoja.

17 Eto, sretan čovjek, koga Bog upućuje! I zato ne odbacuj opomene Svemoćnoga!

18 Kad on rani, on i zavija; kad udara, ruka njegova i iscjeljuje.

19 U šestorostrukoj potrebi izbavit će te, u sedmoj neće te se zlo dotaći

20 U gladi otkupit će te od smrti, u ratu od mača.

21 Od biča jezika bit ćeš skriven; dođe li i pustoš, nećeš znati za strah.

22 Smijat ćeš se pustoši i gladi, nećeš se bojati zvjeradi zemaljske.

23 Jer ćeš s kamenjem poljskim biti u savezu, i zvjerad će poljska biti s tobom u miru.

24 Tada ćeš vidjeti, da je mir a šatoru tvojemu, uredit ćeš kuću svoju, i neće ti uzmanjkati ništa.

25 Vidjet ćeš, kako ti se množi broj djece, porod će tvoj rasti kao trava na njivi.

26 U sitoj starosti sići ćeš u grob, kao što se snopovi žita snose u vrijeme zrelosti.

27 Eto, pretražismo to; tako je; a ti poslušaj i razumij!

Job, glava 6

1 Nato odgovori Job:

2 O da bi se samo izmjerila moja zla volja, i zajedno se metnula na tezulju patnja moja!

3 Teža bi ona bila od pijeska morskoga; zato su zbunjene riječi moje.

4 Jer su strijele Svemoćnoga u meni, otrov njihov ispija mi duh, strahote Božje udaraju na me

5 Riče li divlji magarac na paši, ili muče li vol uz kuću svoju?

6 Može li se bljutavo jesti bez soli? Ima li slasti u bjelancu jajeta?

7 Grsti mi se toga se samo dotaknuti, gadi mi se moj kruh nečisti.

8 O da bi se ispunilo, za čim težim, da bi mi Bog dao, za čim uzdišem!

9 Da bi me Bog htio uništiti; da bi mahnuo rukom svojom i istrijebio me!

10 To bi mi bila utjeha; poskočio bih od radosti, ako i gorim od boli; ipak se ne protivim riječima Svetoga.

11 Gdje da nađem snagu, da izdržim još dulje? Kad će doći kraj da još mogu čekati?

12 , Je li snaga moja kao snaga kamenja? Je li meso moje od mjedi?

13 Nije li me ostavila sva pomoć? Nije li mi oduzeta svaka potpora?

14 Nesretnomu treba sućut prijatelja, iako je odbacio strah Svemoćnoga!

15 Braća moja nevjerna su kao potok zimski, prolaze kao nabujali potoci,

16 Koji su mutni od leda, u kojima se krije snijeg.

17 U vrijeme žege presuše, iščeznu iz korita svojega, kad ugrije.

18 Tragovi tijeka njihova izgube se, dignu se kao para i nestanu.

19 Karavane iz Teme gledaju su ih, i povorke trgovinske iz Sabe oslanjale se na njih;

20 Ali se prevariše u svojemu uzdanju: dođoše tamo i pogledaše se prevareni.

21 Tako ste sad i vi meni: gledate tu strahotu i bojite se.

22 Jesam li vam rekao: dajte mi štogod, poklonite mi od svojega imanja!

23 Ili izbavite me iz ruke neprijateljeve, iskupite me iz ruke nasilnika!

24 Poučite me, i ja ću šutjeti; obavijestite me, u čemu sam pogriješio!

25 Zašto se rugati otvorenim riječima? Ali što dokazuje, kad vi korite?

26 Puste riječi vama su dokaz, a govor očajnikov vjetar.

27 Na sirotu napadate i kopate jamu prijatelju svojemu.

28 Zato imajte dobrotu, poslušajte me; neću vam sigurno lagati u oči.

29 Promislite, da ne bude nepravde; promislite, ja sam još u pravu.

30 Ima li nepravde na jeziku mojem? Ne razbira li grlo moje zla?

Job, glava 7

1 Nije li u mučnoj raboti čovjek na zemlji? Nije li život njegov sudbina nadničara?

2 Jednak robu, što uzdiše za sjenom; jednak najamniku, što još čeka na plaću?

3 Tako mi postadoše baštinom mjeseci puni jada; moj dio bile su noći nevolje.

4 Kad legnem na počinak, mislim: kad ću ustati? Kad će proći noć? I tako se prevrćem
bez pokoja, dok osvane jutro.

5 Tijelo je moje obučeno u trulež, koža je moja slična zemljanoj kori; još malo, i
raščinit će se.

6 Dani moji proletješe brže od čunka, prođoše bez nadanja.

7 Spomeni se, da je moj život samo dah, da se oko moje neće više obradovati dobru!

8 Tko me sada još gleda, neće me doskora više vidjeti; tvoj pogled kada me potraži,
mene više neće biti.

9 Kao što se oblak razilazi i nestaje ga, tako tko siđe u grob, neće više nikada doći
natrag.

10 Nikada se više neće vratiti kući svojoj, i njegov ga stan nikada opet neće vidjeti.

11 Zato ja neću braniti ustima svojim, govorit ću u tuži duha svojega, naricati u jadu duše svoje.

12 Jesam li ja more ili neman morska, te me nagoniš da budem budan?

13 Kada pomislim: utješit će me postelja moja, počivalište moje pomoći će mi da snosim nevolju svoju,

14 Tada me pohodiš strašnim sanjanjem i prepadaš me utvarama,

15 Da bih prije odabrao udavljen biti, i smrt bih volio vidjeti nego te kosti svoje.

16 Dojadilo mi je; neću vječno živjeti; prođi me se; jer su dani moji samo dah.

17 Što je čovjek, da ga tako cijeniš i da na njega upravljaš oko svoje?

18 Da ga pohađaš svako jutro i kušaš ga svaki čas?

19 Kad ćeš se već odvratiti od mene i pustiti me da progutam pljuvačku svoju?

20 Pa i kad bih sagriješio, što bih stim nanio tebi, čuvaru ljudskih srdaca? Zašto me mećeš sebi za biljegu.? Zašto da ti ja služim kao nišan?

21 Zar mi ne možeš oprostiti prijestup moj i otpustiti krivnju zlodjela mojih? Jer ću sad leći u prah, i kad me potražiš, neće me više biti Govor Bildadov: Job se mora obratiti i onda će mu biti dobro.

Job, glava 8

1 Tada odgovori Bildad iz Šuaha:

2 Dokle ćeš još tako govoriti? Jesu li buran vjetar riječi usta tvojih?

3 Zar možda Bog izvrće pravo? Zar Svemoćni izvrće pravednost?

4 Jer su djeca tvoja griješila proti njemu, predade ih on vlastitoj opačini.

5 Ako ti tražiš Boga i vapiješ k Svemoćnomu za milost,

[6] Ako si čist i čestit, on će se prenuti za te i vratit će ti stan, što ti pripada.

[7] Malena će se onda ukazati prijašnja sreća tvoja, a buduća sudbina tvoja bit će sjajna.

[8] Pitaj samo prijašnje naraštaje i pripazi na mudrost njihovih otaca!

[9] Jer mi jučerašnji, mi smo bez znanja, naši su dani na zemlji sjena.

[10] Oni ti mogu otkriti i reći i iz blaga svoje mudrosti iznijeti riječi.

[11] Uzraste li trska, gdje nema bare? Uzvine li se šaš daleko od vode?

[12] Još je u soku, još nije odrezan, a osuši se prije svake trave.

[13] To je sudbina svima, koji zaboravljaju Boga; tako propada nadanje svakoga zlikovca.

[14] Babino ljeto, to je nadanje njegovo, paučina je njegovo uzdanje.

[15] Nasloni se na kuću svoju, ali ona ne stoji tvrdo; uhvati se za nju, ali se ona ne može održati.

[16] Zeleni se na suncu, daleko preko vrta pružaju se ogranci njegovi;

[17] Žile se njegove zapleću u krš hridini, kamenje mu daje tvrdoću;

[18] Ali kad ga se isčupa iz mjesta njegova, ono ga se odrekne: nikada te ne vidjeh!

[19] Eto, to je radost sudbine njegove, a iz praha niče drugi.

[20] Gle, Bog ne odbacuje dobroga, a zlikovca ne prihvaća za ruku.

[21] On će još napuniti usta tvoja smijeha i usne tvoje slavospjeva.

[22] Tada će se neprijatelji tvoji obući u sramotu, i nestat će šatora zlikovčeva.

Job, glava 9

[1] Nato reče Job:

[2] Zaista, znam, da je tako; jer kako bi mogao čovjek biti pravedan pred Bogom!

[3] Ako bi se tko htio pravdati s njim, ne bi mu mogao odvratiti od tisuće na jednu.

[4] Mudar je srcem i silan snagom; tko se je opro njemu i bio sretan?

[5] On premješta gore: one to ni ne opaze; prevraća ih u gnjevu svojemu;

[6] On kreće zemlju s mjesta njezina, da joj se sve drmaju temelji;

[7] On zapovjedi suncu: ono ne Izlazi; on meće pečat svoj na zvijezde;

[8] On razapinje nebo sam i korača po valovima morskim;

[9] On je stvorio zvijezde: Medvjeda, Oriona, Vlašiće i zvijezde juga;

[10] On čini djela velika i Nedokučiva i divna, kojima nema broja.

[11] Ide li pokraj mene: ja to ne opazim, prođe li mimo mene, ja to ne primijetim.

[12] Ugrabi li što, tko će mu to zabraniti? Tko će mu reći: što radiš to?

[13] Nitko ne može srdnju Božju odagnati; pod njim leže pomoćnici ponositih.

[14] Pa kako bih mu ja odgovarao i riječi birao proti njemu?

[15] Kad bih i u pravu bio, ne bih mu ipak mogao ništa odvratiti; valja da se molim sucu svojemu.

[16] Da ga zovnem, da mi se odazove, još ne mogu vjerovati, da je čuo glas moj.

[17] U vihoru napao me je i zadao mi mnoge rane ni za što.

[18] Nije mi dao da odahnem, jer me je zasitio gorčinama.

[19] Pita li se jakost, on je najači; pita li se pravda, tko će mi svjedočiti?

[20] Da se opravdavam, osudit će me usta moja; da sam nedužan, pokazat će, da sam kriv.

21 Ako sam nedužan, neću da znam za to, omrznuo mi je život moj.

22 Svejedno, zato velim slobodno: pravoga i krivoga on satire.

23 Kada on iznenada usmrti bičem svojim, tada se nasmije očajanju nedužnih.

24 Zemlja se je dala u ruke zlikovcu; gospodarima njezinim zatvara rukom oči; ako ne on, da tko?!

25 Brže od teklića hrle dani moji; bježe, a ne vide sreće.

26 Otiskuju se kao brze lađe, kao orao kad pada na plijen.

27 Reknem li: zaboravit ću jad svoj, promijenit ću izgled svoj i vedar biti,

28 Uhvati me opet muka moja, znam, da me nećeš opravdati.

29 Kriv napokon moram da budem, zašto bih se mučio uzalud?

30 I da se operem snijegom i da ruke oribam lugom,

31 Ti bi me ipak zamočio u jamu, te bi mi se gadila sama moja haljina.

32 Jer on nije čovjek kao ja, da mu odgovaram, da idem s njim na sud.

33 O, kad bi bio koji sudac među nama, koji bi svoju ruku stavio na nas obojicu,

34 Koji bi odmaknuo od mene prut njegov, da me više ne strši strah od njega!

35 Tada bih govorio i ne bih ga se bojao; a ovako ne znam sobom vladati

Job, glava 10

1 Dodijao je život meni; zato ću pustiti od sebe tužbu svoju; govorit ću u gorkosti duše svoje.

2 Velim Bogu: "nemoj me osuditi; kaži mi, zašto se srdiš na me?

3 Ili je li ti od koristi, da činiš silu, da zabacuješ djelo ruku svojih, a zao naum bezbožnika da zakriljuješ?

4 Jesu li u tebe oči tjelesne, ili vidiš, kao što ljudi vide?

5 Jesu li dani tvoji kao dani čovječji, jesu li godine tvoje kao vijek smrtnika,

6 Te istražuješ krivnju zlodjela mojih i ispituješ grijeh moj;

7 A ipak znaš, da sam nedužan, i nema nikoga, tko bi izbavio iz tvoje ruke.

8 Tvoje su me ruke napravile i načinile, da me zar sada ideš uništiti?

9 Spomeni se, da si me kao od kala napravio, pa zar ćeš me opet u prah zatjerati?

10 Nijesi li me kao mlijeko salio i dao, da se kao sir zgusnem,

11 Onda me zaodjeo mesom i kožom i spleo me kostima i žilama?

12 I dao si mi život pun milosti, i briga je tvoja zaštitila duh moj.

13 A skrio si to u srcu svojemu, ali znam, da je u tebe.

14 Ako sam sagriješio, opazio si me, i nijesi mi oprostio krivnje zlodjela mojih.

15 Ako sam skrivio, teško meni, ako li sam pravedan, ne smijem podignuti glave
svoje, nasićen sramotom, napojen nevoljom.

16 I ako se podigne, goniš me kao lava i opet strahote činiš na meni.

17 Pozivaš nove svjedoke proti meni i puštaš još više gnjev svoj na me; jednako nove
čete izlaze u boj proti meni.

18 Što si me izvadio iz krila materina? O da sam umro, prije nego me ugledalo oko!

19 Bio bih tada, kao da nikada nijesam bio: iz krila materina u grob odnesen!

20 Kako je stisnuto vrijeme mojemu životu, pa odstupi od mene! Htio bih malo još
veseo biti,

21 Prije nego otidem bez povratka u zemlju tamne smrtne sjene,

[22] U zemlju kao ponoć mračnu, punu sjene smrtne i pometnje, gdje je svjetlost kao tmina najdublja.

Job, glava 11

[1] Nato odgovori Sofar iz Naama:

[2] Zar da te mnoge riječi ostanu bez odgovora? Ili će čovjek govorljiv biti opravdan?

[3] Hoće li tvoje puste riječi ušutkati ljude? Zar te neće nitko posramiti?

[4] Jer si sam rekao: "Čista je nauka moja, i čist sam u očima tvojim!"

[5] Ali kad bi samo Bog progovorio i usta svoja otvorio proti tebi,

[6] Da ti pokaže tajne mudrosti i mnogostruke osnove svoje, uvidio bi, da te Bog kara manje nego što zaslužuje krivnja zlodjela tvojih.

[7] Možeš li tajne Božje dokučiti ili doprijeti do granice Svemoćnoga?

[8] Iznad neba ona je visoka, pa što ćeš početi? Ispod pakla je duboka, po što ćeš spoznati?

[9] Duža je od zemlje, šira je od mora.

[10] Da prevrati, ili zatvori, ili skupi: tko će mu braniti?

[11] Jer pozna ljude pune zloće, vidi grijeh, a da i ne pazi.

[12] Tada će čovjek bezuman doći do razboritosti, i divlje će se magare pretvoriti u čovjeka.

[13] Da ti pripraviš srce svoje podigneš ruke svoje k Bogu,

[14] Da ukloniš zlodjela iz ruke svoje i ne podnosiš grijeha u kući svojoj,

[15] čisto ćeš čelo moći tad podići, čvrst ćeš biti i bojati se nećeš.

[16] Tada ćeš zaboraviti muku i na nju ćeš pomišljati kao na vodu što proteče;

17 Tada će sjati život tvoj jasnije nego podne, a tama će biti kao rasvit zore;

18 Tada ćeš se uzdati, jer ima nade, zakopat ćeš se i mirno ćeš spavati.

19 Odmarat ćeš se, i nitko te neće plašiti, i mnogi će ti se moliti.

20 A oči grješnicima ugasit će se, neće im biti utočišta, nada će im biti: dušu izdahnuti.

Job, glava 12

1 Nato reče Job:

2 Zaista, vi ste mi ljudi, i s vama će izumrijeti mudrost!

3 Ali i ja imam razum kao i vi, niti sam manje vrijedan od vas; tko ne bi znao takve
stvari"

4 Na podsmijeh sam svojim prijateljima ja, koji zazvah Boga, – a on usliši samo njih,
– na podsmijeh sam ja, pravedni, čisti!

5 "Nesreći prezir!", misli sretni, "prezir onima, kojima se kleca noga!"

6 A sigurni su šatori razbojnički; tko gnjevi Boga, živi bez brige, Bog im daje svojom
rukom.

7 Zapitaj stoku, naučit će te; ili ptice nebeske, reći će ti.

8 Pogledaj zemlju, pokazat će ti, i ribe će ti morske pripovjediti:

9 Tko ne spozna iz svega toga, da je ruka Gospodnja to stvorila,

10 Kojemu u rukama počiva život svih bića i duh svakoga tijela čovječjega?

11 Ne raspoznaje li uho riječi kao što grlo kuša jelo?

12 U staraca je mudrost, dug je život razboritost.

13 U njega je mudrost i jakost, on ima savjet i razbor.

14 Gle, što on razgradi, ne sagradi više nitko; koga on zatvorl, tomu se više ne otvori.

15 On ustavi vode, i nastane suša; pusti ih, i razore zemlju.

16 U njega je snaga i razum, njegov je koji luta i koji zavodi.

17 Čini, da savjetnici idu bosonogi, a suce učini luđacima.

18 Pojas kraljevima razdrešuje, i opasuje bedra njihova.

19 Čini, da i svećenici idu bosonogi, i mogućnike sa vlasti skida.

20 Rječitima uzima govor, i starcima uzima uviđavnost.

21 Na knezove izlijeva prezir, i raspasuje junake.

22 Otkriva dubine iz tmine, i sjene smrtne izvodi na svjetlo.

23 Narode učini velike i pusti ih da prođu; narode raširi i odvede ih odatle.

24 Oduzima uviđavnost glavarima zemaljskim; pusti ih da lutaju po pustinji bez puta.

25 Pipaju u tmini bez svijetla, čini da tumaraju kao pijani.

Job, glava 13

1 Eto, sve je to vidjelo oko moje, čulo uho moje i razumjelo.

2 Koliko vi znate, znam i ja, nijesam manje vrijedan od vas.

3 Ipak imam da govorim sa Svemoćnim, rado bih da se branim pred Bogom.

4 A vi ste pravi kovači laži, vi ste svi zaludni liječnici.

5 O da biste barem šutjeli, to bi na vama još bilo kao mudrost.

6 Čujte ipak opravdanje moje i poslušajte odgovor usta mojih!

7 Hoćete li za Boga govoriti laži, ili prijevaru iznijeti za njega?

8 Hoćete li se zauzeti za njega ili se boriti za Boga?

9 Hoće li se dobro svršiti, kad vas on presluša? Mislite li ga prevariti, kao što se varaju
ljudi?

10 Strogo će vas kazniti, ako potajno pokažete pristranost.

11 Neće li vas veličanstvo njegovo uplašiti, i strah pred njim neće li vas spopasti?

12 Besjede vaše na pepelu su pisane, iz vaših studenaca vadi se samo blato.

13 Budite tihi i pustite me u miru; ja ću govoriti, pa došlo na me što mu drago!

14 Zašto bih trgao meso svoje zubima svojim i dušu svoju metao na ruke svoje?

15 Pa da me i ubije, opet ću se uzdati u njega; samo ću mu dokazati putove svoje oči u
oči.

16 To bi mi već bila pobjeda, jer bezbožnik ne dolazi mu pred oči.

17 Poslušajte dobro riječ moju, dokaz moj neka prodre u vaše uši!

18 Eto, spreman sam za parbu, znam, da ću biti u pravu.

19 Tko će se parbiti s menom, da umuknem i umrem?!

20 Samo dvoje nemoj mi učiniti, inače bih se morao skriti pred licem tvojim!

21 Ukloni ruku svoju od mene, i strah tvoj da me ne straši!

22 Tada me zovi preda se, i ja ću ti odgovarati; ili ja da se tužim, a ti da mi odgovaraš.

23 Koliko je zlodjela i grijeha mojih? Pokaži mi krivnju moju i grijeh moj!

24 Zašto skrivaš lice svoje i vidiš u meni neprijatelja svojega?

25 Zar uvenuli list hoćeš da skršiš i zar ćeš goniti suhu slamku?

26 Pišeš mi gorčine i računaš mi zlodjela mladosti moje.

27 Mećeš noge moje u klade, paziš na sve staze moje, ograde stavljaš koracima mojim.

28 A on se raspada kao trulež, kao haljina, koju žderu moljci.

Job, glava 14

1 Čovjek, od žene rođen, kratka je života, sit briga,

2 Procvate kao cvijet, uvene, bježi kao sjena i ne ostaje.

3 I na takva otvaraš oči svoje i mene još vodiš na sud sa sobom?

4 Kako bi mogao iz kruga nečistih doći čist? Nitko!

5 Pa kad su točno izmjereni dani njegovi, i broj mjeseca njegovih u tebe je; kad si mu postavio među, preko koje ne može prijeći,

6 Onda se odvrati od njega, da počine, dok se ne obraduje danu svojemu kao nadničar!

7 Jer za drvo ima nadanja; ako se i posiječe, opet će potjerati, i neće biti bez mladica.

8 Ako i ostari u zemlji korijenje njegovo, i u prahu izumre panj njegov,

9 Ima li samo vlage, opet napupi i pusti grane kao mlada biljka.

10 A umre čovjek, i nema ga više; premine čovjek, gdje je tada?

11 Oteče voda iz mora, rijeka opadne usahne:

12 Čovjek kad legne, ne diže se više; dok nestane neba, nitko se više ne probudi; iz svojega sna ne prene se nitko.

13 O da me hoćeš u podzemnom svijetu skriti i skloniti me, dok se ne slegne gnjev tvoj; i da mi dadneš rok i onda me se spomeneš!

14 Je li umro čovjek, hoće li opet živjeti? Sve dane svoje službe čekao bih, dok mi dođe izmjena.

15 Ti me pozovi, i ja ću se odazvati; djelo ruku svojih neka bi ti poželio!

16 Jer tada ćeš brojiti korake moje, na moj grijeh da ne bi onda pazio!

17 Zapečaćen bi u vreći bio prijestup moj, i ti bi mi oprostio krivnju zlodjela mojih.

18 Ali kao što gora padne i raspadne se, i kao što se hridina odvali s mjesta svojega;

19 Kao što voda troši kamenje, i povodanj odnosi prah zemaljski, tako ti nadanje
čovječje obraćaš u ništa.

20 Činiš jednako silu na njemu, i on odlazi; iznakaziš mu lice, i onda ga otpustiš.

21 Budu li djeca njegova u časti, on ne zna za to; budu li u sramoti, on ne pazi na njih.

22 On samo osjeća muku tijela svojega, i duša njegova tuguje u njemu.

Job, glava 15

1 Tada odgovori Elifaz iz Temana:

2 Smije li mudar čovjek odvratiti tako prazno? Smije li se nadimati vjetrenastom
riječi?

3 Prepiranje riječima ne vodi dalje i ne pomaže ništa.

4 Pa i strah Božji ti razbijaš i zabranjuješ štovanje Boga.

5 Jer zlodjela tvoja uče tvoja usta, izbiraš govor lukavaca.

6 Grješnikom te čine usta tvoja, ne ja; usne tvoje govore proti tebi

7 Jesi li se ti prvi čovjek rodio i jesi li prije svih humova sazdan?

8 Jesi li u vijeću Božjem slušao, i jesi li ti jedini pokupio mudrost?

9 Što ti znaš, a da mi ne bismo znali, i što ti poznaš, a da bi nama bilo skriveno?

10 Među nama ima sijedih i starih ljudi, starijih od oca tvojega.

11 Jesu li ti premalene utjehe Božje, riječ blaga k tebi upravljena?

12 što te razdire srce tvoje, i što tako mrko gledaju oči tvoje?

13 Te okrećeš proti Bogu duh svoj, i usta tvoja govore takve riječi!

14 što je čovjek, da bi mogao biti čist, i rođeni od žene, da bi bio pravedan?

15 Eto, on se ne uzda u svece svoje, pa ni nebesa nijesu mu čista.

16 A kamoli čovjek, sasvim pokvareni, koji pije zlodjela kao vodu.

17 Ja ću ti reći, poslušaj me! Samo; pripovjedit ću h, što sam vidio.

18 što mudraci rekoše i ne zatajiše, što primiše od otaca svojih,

19 Kojima je samim bila dana zemlja, i u sredini njihovoj nije sjedio tuđin.

20 Zlikovac se muči sve dane, i nasilniku je malo godina određeno.

21 Strah mu zuji u ušima, usred sreće napada ga mač.

22 Ne nada se, da će umaknuti noći, kaznenom je sudu dosuđen.

23 Tumara za kruhom, ali gdje da ga nađe; zna, da mu se plibližuje dan propasti.

24 Tjeskoba i nevolja straše ga navaljuju na njega kao kralj spreman za boj.

25 Jer je proti Bogu digao ruku i Svemoćnomu se opro.

26 Trčao je probi njemu tvrdoglavo sa svojim debelim zgrbljenim štitom.

27 Jer je pokrio lice svoje pretilinom i salo navaljao na bokove svoje.

28 Uzeo je gradove raskopane za stan i kuće zapuštene, što su bile određene za propast.

29 Neće biti bogat, i neće se podići imetak njegov; on više neće uhvatiti korijena u zemlji.

30 Noći neće umaknuti, žega će osušiti grane njegove, dahom usta svojih nestat će.

31 Prevareni neka se ne uzda u ništavost, jer taština je, što on napokon dobije.

32 Još prije vremena uvenut će, granje se njegovo neće opet zelenjeti.

33 Otrgat će se kao s loze nezreo grozd njegov, i pupci će se njegovi kao s masline pobacati.

34 Jer je neplodan rod bezbožnika, i oganj će popaliti kuće nepravde.

35 Začinju nevolju i rađaju muku, i krilo njihovo donosi na svijet samo prijevaru.

Job, glava 16

1 Nato reče Job:

2 Slušao sam dosta takvih stvari; svi ste vi mučni tješioci.

3 Jesu li pri kraju puste riječi I što te goni, da mi tako odvraćaš?

4 I ja bih mogao govoriti kao vi, kad biste samo bili na mojemu mjestu; lijepe bih vam držao govore, žaleći vas mahao bih glavom na vas.

5 Hranio bih vas ustima svojim, govor bih svoj začinjao kretnjama utješnim.

6 Ali ako govorim, neće odlahnuti bol moja; ako li prestanem, hoće li otići od mene?

7 Zaista, muka me je moja posve umorila; rod moj sasvim s uništio.

8 Mene si prihvatio; proti me ni svjedoče klevetnici; bacaju mi tužbu u oči.

9 Gnjev njihov trga me na komade; napadaju me, škripe zubima na me; neprijatelji moji sijevaju očima na me.

10 Razvaljuju na me usta svoja, sramotno me udaraju po obrazima, skupljaju se svi zajedno proti meni.

11 Zlikovcima predao me Bog, bacio me u ruke bezbožnicima.

12 Mirno sam živio; tada me uznemiri, uhvati me straga i smrska me, metnu me sebi za biljegu.

[13] Oko mene lete strijele njegove, nemilice mi probada bubrege, prolijeva na zemlju žuč moju.

[14] Razdire me, rana do rane, trči proti meni kao ratni junak.

[15] Žalobnu haljinu nosim na golom tijelu, ponos svoj prignuo sam do u prah.

[16] Od plača mi lice pocrvenjelo, oko mojih trepavica leži noć smrtna.

[17] A nema nepravde na rukama mojim, i molitva je moja bila uvijek čista.

[18] O zemljo, ne pokrivaj krvi moje, neka ne bude nikada kraja tužbi mojoj!

[19] Ali je još u nebu svjedok za me; u visinama još živi odvjetnik moj.

[20] Moje su mi boli zagovornice; oči moje u suzama gledaju u Boga.

[21] On pribavlja smrtniku pravo proti Bogu, čovjeku proti bližnjemu svojemu.

[22] Jer meni još ostaje samo malo godina, onda mi je na put, s kojega nema povratka.

Job, glava 17

[1] Slomljena je moja životna snaga; dani se moji trnu; čeka me grob.

[2] Nijesu li rugači oko mene? Brbljanje njihovo otima san očima mojim.

[3] Zauzmi se za me, i budi jamac; tko bi mi inače podao ruku?

[4] Od njihova si srca skrio mudrost, i zato im nećeš dati da pobijede.

[5] Imanje se hoće razdijeliti drugima, gdje ipak sahnu oči djece.

[6] Mene se predalo ruganju svega svijeta, pljuje mi se u lice.

[7] Oči moje trnu se od jada, svi su udovi moji kao sjena.

[8] Pobožni su nad tim rasrđeni, čisti su nad zločincem pobunjeni.

9 I zato tim tvrđe stoji pravednik na svojemu putu; još većma samo ojača, čije su ruke čiste.

10 Pa stupite samo opet svi ovamo, ali među vama ne nalazim nijednoga mudra.

11 Dani moji odoše, osnove se moje slomiše, želje srca mojega.

12 Od noći čine dan, i svjetlost je blizu mraka.

13 Premda se nadam, ipak će podzemni svijet biti moj stan; u tami ću prostrti postelju svoju.

14 Truležu velim: "Moj si ti otac!" a crvu: "Moja mati, moja sestro!"

15 Ali gdje je zaista još nadanje za me? Moja sreća, tko je može još vidjeti?

16 vratima podzemnoga svijeta silaze, gdje je onda počinak u prahu.

Job, glava 18

1 Tada odgovori Bildad iz Šuaha

2 Kad ćete svršiti to brbljanje. Opameti se, pa ćemo onda govoriti dalje.

3 Zašto da se smatramo kao stoka, zašto smo ludi u vašim očima?

4 I ako se ti rastrgaš u jarosti svojoj, mora li zbog tebe opustjeti svijet, ili se zato premjestiti stijena sa svojega mjesta?

5 Ipak će se svjetlo zlikovca utrnuti, neće više sjati plamen ognjišta njegova.

6 I šatoru njegovu potamnjet će svjetlo, i žižak će se njegov ugasiti u njemu.

7 Snažni koraci njegovi stegnut će se, njegova vlastita osnova srušit će ga.

8 Noga će ga njegova goniti u mrežu, i naići će na zamku.

9 Zamka će ga uhvatiti za petu, i užeta će ga držati čvrsto.

10 Na tlima leži skrivena za njega mreža, zamka je na putu za njega spremljena.

[11] Odasvud će ga strahote strašiti i tjerat će ga stopu u stopu.

[12] Vreba njega gladna nesreća, nevolja će biti spremna uza njega.

[13] Guba će rastočiti kožu njegovu, prvenac smrti pojest će udove njegove.

[14] Iz šatora njegova, u koji se uzda, protjerat će ga, odagnat će ga kralju užasa.

[15] Mjesto njega nastanit će se oganj u šatoru njegovu, posut će se sumporom stan njegov.

[16] Odozdo posušit će mu se korijenje, odozgo usahnut će mu grane.

[17] Spomen će njegov iščeznuti iz zemlje, niti će mu imena biti po ulicama.

[18] Odagnat će se iz svijetla u tamu i izbacit će se iz svijeta.

[19] U narodu njegovu neće mu ostati ni roda ni potomka, u kući njegovoj neće više nitko živjeti.

[20] Prepast će se od njegova dana na zapadu, obuzet će strah ljude na istoku.

[21] Tako će biti s kućom zlikovčevom, tako s mjestom onoga, koji ne mari za Boga.

Job, glava 19

[1] Nato reče Job:

[2] Dokle ćete me još mučiti i gaziti me riječima?

[3] Već me deset puta naružiste; zar vas nije stid, da me zlostavljate?

[4] Jesam li doista učinio grijeh? Je li još u meni pogrješka moja?

[5] Možete li me doista osvjedočiti i krivnju mi moju dokazati?

[6] Znajte: Bog je, koji me je porazio i mrežu svoju oko mene razapeo.

[7] Eto, vičem li na nepravdu, nema mi odgovora; zovem li pomoć, nema mi suda.

[8] Zagradio mi je put, ne mogu dalje; staze je moje zavio u tamu.

[9] Svukao je s mene časnu haljinu moju i skinuo mi s glave krunu.

[10] Porušio me je odasvud, moram propasti; kao drvo iščupao je nadanje moje.

[11] Raspalio je na me gnjev svoj i uzeo me među neprijatelje svoje.

[12] Čete njegove dođoše sve zajedno, nasuše putove sebi proti meni, utaboriše se okolo šatora mojega.

[13] Braću je moju udaljio od mene, prijatelji se moji otuđili od mene.

[14] Rođaci moji izbjegavaju me, pouzdanici moji zaboraviše me

[15] Ukućani moji, sluškinje moje gledaju me kao tuđina; stranac sam u očima njihovim.

[16] Zovem slugu svojega, on se ne odziva; moram ga moliti i kumiti

[17] Dah je moj mrzak ženi mojoj, i moje milovanje rođenoj djeci mojoj.

[18] Preziru me djeca, ustanem li gdje, ruže me.

[19] Pouzdanicima sam mojim mrzak, i koje sam ljubio, okreću se proti meni.

[20] Za kožu moju, za meso moje prionuše kosti moje, ostade mi samo koža oko zuba mojih.

[21] Smilujte mi se i imajte sažaljenje s menom, prijatelji moji, jer me je pogodila ruka Božja.

[22] Zašto me progonite i vi kao Bog, i ne možete da se nasitite mesa mojega!

[23] O, kad bi se napisale riječi moje! Kad bi se unijele u knjigu!

[24] Pisaljkom gvozdenom i olovom kad bi se zauvijek urezale u kamen!

[25] Ali znam sigurno, da moj Otkupitelj živi i da će se onda dignuti nad prahom.

26 Tada će ova moja koža opet biti oko mene, iz svojega vlastitog mesa gledat ću Boga.

27 Jest, ja i ti, ja ću ga gledati; moje vlastite oči vidjet će ga, ne kakav stranac; to je sva čežnja srca mojega.

28 Ako još mislite: kako ćemo ga proganjati? Jer se je u meni našao uzrok sudbine –

29 Onda se bojte mača; jer je mač osvetitelj krivnje! Pomislite, živi još sudac!

Job, glava 20

1 Tada odgovori Sofar iz Naama:

2 Proti tomu se ježi misao moja, i zato kuha u prsima mojim.

3 Morao sam čuti ukor, što me sramoti, ali će duh razuma moje ga odgovoriti za me.

4 Ne znaš li prastaru mudrost, tako staru kao opstanak ljudi na zemlji" –:

5 Slava grješnika traje kratko vrijeme, i radost je zlikovca za čas.

6 Makar se oholost njegova popela do neba, makar se tjeme njegovo dotaklo oblaka:

7 Kao smrada njegova nestat će ga zauvijek; tko ga je poznavao, pitat će tada: kamo se djede?

8 Bez traga odletjet će, nalik na san; iščeznut će kao noćna prikaza.

9 Oko, koje ga je gledalo, ne be ga više nikada vidjeti; neće ga više gledati mjesto njegovo.

10 Djeca će se njegova dodvarati prosjacima, vlastitom će rukom izdavati bogatstvo svoje.

11 Makar se tijelo njegovo i nadimalo mladošću, u zemlju morat će se njim zakopati.

12 Ako je i slatka ustima njegovim zloća, on je krije pod jezikom svojim;

13 Čuva je i ne pušta je, nego je zadržava u grlu svojemu:

14 Ipak će se jelo pretvoriti u nutrini njegovoj, postat će u tijelu njegovu otrov gujin.

15 Blago, što ga je proždro, izbljuvat će, Bog će ga istjerati Iz tijela njegova.

16 Otrov je gujin usisao, sada mu jezik gujin zadaje smrt.

17 Ne smije se naslađivati na potocima, na rijekama, kojima teče med i mlijeko.

18 što je ugrabio, vratit će, neće smjeti to pojesti; bogatom dobitku neće se radovati.

19 Tlačio je, nije pomagao siromahe; oteo je kuću, koju nije sazidao.

20 I jer trbuh njegov ne zna što je dosta, neće se spasiti uza sve blago svoje.

21 Ništa nije umaklo požudi njegovoj, i zato sreća njegova nije trajna.

22 U obilju bogatstva doći će u nevolju; sva težina nesreće svalit će se na njega.

23 Htjedne li napuniti trbuh I svoj, poslat će na njega Bog Jarost gnjeva svojega, i pustit će da na njega kao dažd padne propast nje

24 Htjedne li umaći oružju gvozdenomu: prostrijelit će ga ipak luk mjedeni.

25 Strijela puštena proći će kroz tijelo njegovo, i svijetlo gvožđe izaći će iz žuči njegove, na njega će pasti strahota smrtna.

26 Sva je tama sačuvana njemu kao blago; žderat će ga oganj, ni od koga raspiren; izgorjet će, što još preostade u šatoru njegovu.

27 Otkrit će nebo zlodjela njegova, i zemlja će ustati proti njemu.

28 Bogatstvo kuće njegove otići će, rastočit će se u dan gnjeva njegova.

29 To je usud od Boga čovjeku zlikovcu; to je baština, koju mu je Bog ostavio.

Job, glava 21

1 Nato reče Job:

2 Ah, poslušajte ipak mirno riječ moju; i neka mi to bude od vas utjeha!

3 Dopustite mi, da govorim! Kad izgovorim, možeš mi se narugati.

4 Jeli tužba moja proti ljudima, i zašto da moj duh ne bude nestrpljiv?

5 Slušajte me, zapanjite se, metnite ruku na usta!

6 Kad pomislim na to, hvata me strah, zadršćem na cijelom tijelu.

7 Zašto zlikovci ostaju na životu, ostare i obogate se?

8 Zdrav stoji njihov mlad naraštaj pred njima, s njima, i potomci njihovi pred njihovim očima.

9 Sigurne su od pogibli kuće njihove, prut Božji nije nad njima.

10 Bikovi njihovi skaču i ne promašuju, krave njihove tele se i ne jalove se.

11 Ispuštaju kao janjce djecu svoju, veselo poskakuju mališi njihovi,

12 Pjevaju uz bubanj i citaru, vesele se uza sviralu.

13 Provode u sreći dane svoje i silaze u miru u podzemni svijet.

14 A Bogu su ipak rekli: Idi od nas, nećemo da išta znamo za putove tvoje.

15 Što je Svemoćni, da mu služimo? Što nam koristi, da mu se molimo?

16 Zaista sreća nije u njihovoj ruci; daleko je od mene mišljenje bezbožnika.

17 Koliko se puta gasi život grješnika, dolazi i na njih nevolja, i na muke ih stavlja u gnjevu svojemu.

18 Bivaju kao pljeva na vjetru, kao prah, što ga raznosi vihor.

19 Kažu, 'Bog će ga kazniti u njegovoj djeci'; neka on plaća njemu, da on sam osjeti.

20 Vlastitim očima ima vidjeti nesreću svoju; ima da sam pije gnjev Svemoćnoga.

21 Što mu je stalo, kako je kući njegovoj poslije njega, kad se broj mjeseca njegovih završio?

[22] Ali smije li se Boga učiti mudrosti, njega, koji sudi u nebeskim visinama?

[23] U potpunoj snazi jedan umire, bez brige i zadovoljan.

[24] Posude njegove pune su mlijeka, dobro je uhranjen mozak njegovih kostiju.

[25] Drugi umire u gorkom jadu, nikada se nije okusio sreće.

[26] Obojica sad leže zajedno u prahu, obojicu prekriva trulež.

[27] Eto, znam vaše misli i namjere, što ih smišljate proti meni.

[28] Mislite: gdje je kuća kneza, i gdje je šator, u kojem su stanovali bezbožnici?

[29] Nijeste li ikada pitali za savjet putnike? Znakove njihove nećete ipak da znate.

[30] Za dan nevolje ostaje nekažnjen zlikovac, a na dan gnjeva odvede se.

[31] Tko će ga u oči ukoriti za život njegov? Tko će mu vratiti, što je počinio?

[32] Isprate ga još do groba i pobrinu se za grobni spomenik.

[33] Lahko leže na njemu grude doline; idu za njim svi ljudi, i pred njim bezbrojni.

[34] Pa me htjedoste tješiti ništavilom? Od vaših prigovora preostaje samo prijevara.

Job, glava 22

[1] Tada odgovori Elifaz iz Temana

[2] Ima li Bog koju korist od čovjeka? Ne, sam je sebi koristan čovjek pobožan.

[3] Je li Svemoćnomu korisno, ako si pravedan, je li mu dobit, ako je život tvoj bez prijekora?

[4] Kazni li te radi tvojega straha Božjega? Ide li zato na sud s tobom?

[5] Nije li zloća tvoja neizmjerna, i nijesu li zlodjela tvoja beskrajna?

[6] Jer si uzimao zalog od braće svoje m za što, i svlačio si haljine s golih,

7 Umornome nijesi pružio vode, gladnome si uskratio kruha,

8 "Čovjeku sile pripada zemlja: tko ima ugleda, taj samo prebiva u njoj.

9 Udovice si otpuštao bez pomoći, i sirotama si prelamao ruke.

10 Zato su zamke oko tebe, spopadne te tjeskoba i groza iznenada.

11 Ne vidiš li tamu i povodanj, što te pokriva?

12 Nije li Bog visoko gore u nebu? Pogledaj samo, kako je visoko tjeme zvijezda!

13 A ti si mislio: Što bi opazio Bog; može li suditi kroz oblake?

14 Oblaci ga zastiru: ne može vidjeti ništa, hoda po svodu nebeskom."

15 Hoćeš li ići putem staroga vremena, kojim su nekoć koračali ljudi zlikovci?

16 Oni su iskorijenjeni prije vremena; rijeka je poplavila zemlju njihovu.

17 Govorili su Bogu: "Idi od nas! Što bi nam mogao učiniti Svemoćni!"

18 On im je ipak napunio kuće dobara. Daleko je od mene mišljenje bezbožnika.

19 Ali su pravednici vidjeli to puni radosti, i nedužni im se rugao:

20 Zaista su protivnici naši uništeni! Oganj je proždro ostatak njihov!

21 Sprijatelji se s njim, i mir je s tobom; tako će ti sreća doći!

22 Primi iz usta njegovih pouku i stavi savjet njegov u srce svoje!

23 Ako se opet vratiš k Svemoćnomu, potaknut ćeš se na dobro; odstrani zlo iz šatora svojega!

24 Stavi zlato u prah i ofir na hridinu potoka!

25 Tada će Svemoćni biti zlato tvoje, i naputak njegov srebro tvoje.

26 Tada ćeš u Svemoćnom naći radost i podignut ćeš k Bogu lice svoje.

27 Molit ćeš mu se, i on će te uslišiti; što si zavjetovao, ispunit ćeš mu.

28 to preduzmeš, uspjet će ti; na putovima tvojim svijetlit će ti svjetlost.

29 Kad se pođe nizbrdo, viknut ćeš: Gore! Poniznome pruža Bog pomoć.

30 Spasava i onoga, koji nije bez krivnje; bit ćeš spašen, ako su ti ruke čiste.

Job, glava 23

1 Nato reče Job:

2 Tako je i danas tužba moja kao prkos: teško tišti ruka njegova uzdisanje moje.

3 O kad bih znao, gdje bih ga našao, da stupim pred njegov sud!

4 Iznio bih pred njega stvar svoju, puna dokaza bila bi mi usta.

5 Želio bih znati riječi, što bi mi ih odgovorio; htio bih saznati, što bi mi rekao.

6 Bi li se u veliko; moći svojoj prepirao s menom? Ne, on bi pripazio na me.

7 Tamo bi se pravednik mogao prepirati s njim, pred sucem svojim oslobodio bih se zauvijek.

8 Ali pođem li prema istoku: "nema ga tamo; pođem li prema zapadu, ne vidim ga.

9 Radi li na sjeveru, ne nahodim ga; okrene li prema jugu, ne mogu za voljeti.

10 Ali on zna put moj; kad bi me prokušao, izašao bih kao zlato.

11 Koraka se njegova držala čvrsto noga moja; puta sam se njegova držao i nijesam skrenuo nikada.

12 Od zapovijedi usta njegovih nijesam odstupao nikada; riječi usta njegovih čuvao sam u grudima svojim.

13 Uvijek je sebi jednak, tko će ga odvratiti; što duša njegova zaželi, ono učini!

14 On će dovršiti i moju sudbinu, i toga još ima u njega mnogo.

15 Zato se ustrašim pred licem njegovim; i kad pomislim na to, strah me je od njega.

16 Bog je srce moje plašljivim učinio; Svemoćni me je u strah utjerao.

17 Zbog tmine ne osjećam se uništen, niti jer je mrak obavio lice moje.

Job, glava 24

1 Zašto Svemoćni nije odredio kaznena vremena? Zašto vjernici njegovi ne gledaju sudbenih dana njegovih?

2 Međe se pomiču, stada se otimaju i gone se na pašu;

3 Sirotama odgone magarca; u zalogu uzimaju goveče udovici;

4 Siromahe odbijaju s puta, i tko je god bijedan u zemlji, skriva se.

5 Eto, kao divlji magarci u pustinji izlaze oni na posao svoj, da traže hranu sebi; pustinja im daje kruh za djecu;

6 Na polju kose sijeno, pabirče u vinogradu zlikovčevu;

7 Bez haljina noćuju goli, na zimi nemaju pokrivala;

8 Okisnu od dažda u gori, bez krova privijaju se k stijeni.

9 Od prsiju materinih trgaju siroče, siromaha tlače pljenidbom;

10 Hodaju goli, bez haljina, i gladni vuku snopove;

11 U svojim zidinama cijede ulje, grožđe u kacama gaze, a žeđaju.

12 Stenju pod bjesnilom ljudskim, viče duša ranjenih na smrt, a Bog ne pazi nikad na sramotu.

13 Drugi su kod neprijatelja svjetlosti, ne poznaju putova njezinih i ne ostaju na stazama njezinim.

14 Zorom ustaje krvnik, ubija uboge i siromahe, lupež se vuca okolo po noći.

15 Oko preljubočinca očekuje sumrak, misli: nijedno me oko ne vidi, i skriva lice svoje.

16 U mraku provaljuju u kuće, a obdan se zaključavaju, neće da što znaju za svjetlost;

17 Jer je jutro njima svima jedna groza, vrijeme, kad se može vidjeti, smrtna strahota.

18 Neka propadne na površini vode! Neka je u zemlji prokleta baština njegova! Neka ne udari više nikada stazom vinogradskom!

19 Kao što suha žega siše vodu snježnu: tako podzemni svijet zlikovce.

20 Neka ga zaboravi utroba materina. Neka se crvi naslađuju na njemu. Neka ga se ne spominje nikada! Kao drvo skršit će se zloća.

21 Neka se združi s neplodnom, koja ne rađa, on, koji ne učini ništa dobro udovici!

22 Ipak daje moć njegova dug život silnicima; on ustane opet, makar se više nije uzdao u život.

23 Dadne mu u što će se pouzdati, biva poduprt, oči su njegove na putovima njihovim,

24 Uzviše se – zamalo, pa ih više nema; padaju, prolaze kao sve; odreže ih se kao vrhove klasja.

25 Ili zar nije tako? Tko će me utjerati u laž? Tko će pokazati moj govor kao ništav?

Job, glava 25

1 Tada odgovori Bildad iz Šuaha:

2 Može li strahotom vladati onaj, koji mirno čini red na visinama?

3 Četama njegovim ima li broja? I koga ne obasjava svjetlost njegova?

4 Kako može biti čovjek u pravu proti Bogu? I kako može biti čist rođeni od žene?

5 Eto, ni mjesec ne sja bez ljage, ni zvijezde nijesu čiste u očima njegovim,

6 A kamoli čovjek, sin čovjekov, koji je crv!

Job, glava 26

[1] Nato odgovori Job i reče:

[2] Kako si tako krasno pomogao nemoći, podupro ruku onome, kojemu se skršila jakost!

[3] Kako si tako dobro svjetovao ludost, i mudrost izobilja iznio na svjetlo!

[4] A koga si to htio poučiti; čiji je duh izašao iz tebe?

[5] Od njega se prepadaju mrtvi pod vodama i stanovnicima njihovim.

[6] Otkriven je pred njim podzemni svijet, carstvo mrtvih bez pokrova.

[7] Nad prazninom razastire on sjever, iznad ništa daje da lebdi zemlja.

[8] U oblake svoje goni vode, a da se pod njima ne rasprsnu oblaci.

[9] On prekriva kotur punoga mjeseca i razapinje nad njim svoj oblak.

[10] On vuče okrug oko površine vode, gdje svjetlost graniči s tminom.

[11] Stupovi neba tresu se i dršću od prijetnje njegove.

[12] Snagom svojom čini da buči more, mudrošću svojom razbija Rahaba,

[13] Dah njegov razvedri nebo, ruka njegova probode hitru zmiju.

[14] Ali to su tek obrubi njegova upravljanja, šapat je to samo, što čujemo o njemu. I tko da razumije grom svemoći njegove?

Job, glava 27

[1] Nato nastavi Job svojim govorom ovako:

[2] Tako da je živ Bog, koji mi oduze pravo moje, Svemoćni, koji mi ogorči život moj! –:

3 Dok je još dah moj u meni, i duh Božji dok me oživljava,

4 Neće usne moje govoriti ništa krivo, niti će jezik moj lagati.

5 Daleko neka je od mene, da vam dadnem pravo; dok ne preminem, ja ne tajim nedužnosti svoje.

6 Čvrsto stojim uz pravednost svoju i ne ostavljam je; moje srce ne kori nijednoga dana mojega.

7 Neprijatelju mojemu neka bude kao zlikovcu, mojemu protivniku kao bezbožniku!

8 Jer kakvo je nadanje bezbožniku, kad Bog odreže i iščupa dušu njegovu?

9 Hoće li Bog čuti jauk njegov, kad nevolja navali na njega?

10 Može li se radovati Svemoćnomu i pozivati se na Boga u svako vrijeme?

11 Hoću da vas poučim o djelovanju Božjemu; neću kriti, što određuje Svemoćni.

12 Eto, vi ste ipak svi to iskusili, pa zašto se nadate uludo?

13 To je dio zlikovcu kod Boga, i to je nasilnicima baština, koju primaju od Svemoćnoga:

14 Ako mu se množe sinovi, to je za mač; potomci njegovi nemaju da se nasite.

15 Koji ostanu iza njega, pograbi ih pomor u grob; udovice njegove ne drže tugovanja.

16 Ako i nagomila srebra kao praha i nakupi sebi haljina kao blata:

17 Ostavi ih na stranu, ali ih obuče pravednik, i srebro razdijele među se pobožnici.

18 On je sagradio kuću sebi kao moljac, kao kolibicu, što je načini čuvar.

19 Bogat legne da spava, – posljednji put; ali otvori li opet oči, sve je iščeznulo.

20 Strahote prešume preko njega kao povodanj, preko noći odnese ga vihor.

21 Podigne ga vjetar istočni: "on ide – i odnese ga s mjesta njegova.

[22] Bez milosrđa gada Bog na njega; mora bježati od ruke njegove.

[23] Pljeskaju rukama nad njim i zvižde za njim s mjesta njegova.

Job, glava 28

[1] Jest, zna se točno, gdje se nalazi srebro, i mjesto, gdje se ispira zlato.

[2] Iz zemlje se vadi gvožđe, i kamenje se topi za mjed.

[3] Tami se čini kraj, istražuje čovjek do posljednjega kutića kamenja noćnu tamnoću;

[4] Kopa rov daleko od živih, visi bez potpore za nogu i lebdi dolje onamo, daleko od ljudi.

[5] Zemlja, iz koje kruh nam niče duboko se raskopa kao ognjem.

[6] Safir počiva u kamenju njezinu, i zlatni se prah ondje nađe.

[7] Ni orao ne zna ulaza tamo, niti ga pronađe oko jastrebovo.

[8] Zvijeri gorske ne uniđu tamo, niti lav stupi tamo.

[9] Ali čovjek meće ruku na to kamenje, korijenje bregova podruje.

[10] U stijene zaruje rovove, i svašta dragocjeno vidi mu oko.

[11] Nanjuši izvore rijeka, što je skriveno iznosi na svjetlo.

[12] Ali mudrost, gdje se ona nalazi i razboritost, gdje je njoj kuća?

[13] Čovjek ne zna puta k njoj, ona ne boravi u zemlji živih.

[14] Dubina govori: nije ona u meni; more govori: kod mene ona ne boravi.

[15] Dragocjeno zlato ne može se dati za nju, niti joj se srebro može izmjeriti kao kupovna cijena.

[16] Ne mjeri se zlatom ofirskim, ni dragocjenim oniksom i safirom.

17 Ne može se izjednačiti s njom ni zlato ni staklo, niti se može promijeniti s nakitom.

18 Korali, kristali, neka se šuti o njima, vrijednost je mudrosti viša od bisera.

19 Ne dobije se za topaze iz Kuša, niti se mjeri suhim zlatom.

20 Mudrost, dakle, odakle dolazi? Razboritost, gdje je njoj mjesto?

21 Skrivena je pogledu svih bića, i pticama je nebeskim zaklonjena.

22 Podzemni svijet govori i carstvo mrtvih: čuli smo o njoj samo kako se govori.

23 Samo je Bog, koji zna put k njoj, on jedini zna, gdje se nalazi ona.

24 Jer do na granice svijeta dopire pogled njegov; štogod je pod nebom, vidi on.

25 Kada je vjetru odredio težinu njegovu i mjerom ograničio vodu;

26 Kad je daždu postavio vrijeme njegovo i put munji gromovnoj:

27 Tada ju je vidio i oglasio, uredio ju i pretražio.

28 Čovjeku je rekao: Boga se bojati jest mudrost, i zla se kloniti jest razboritost.

Job, glava 29

1 Nato nastavi Job svoj govor ovako:

2 Ah, da bi ipak bilo s menom, kako je to još bilo prije mjeseci, u danima, kad me je
štitio Bog!

3 Kad mi je nad glavom sjala svjetiljka njegova, i svjetlo me njegovo vodilo kroz
tminu!

4 Kako sam bio u vremenu svoje mlađahne snage, kad je Bog još zaštićivao šator moj,

5 Kad je Svemoćni još bio s menom, moja se djeca skupljala oko mene!

6 Kad sam prao sebi noge u mlijeku, i hridina mi izlijevala potoke ulja!

7 Izlazio sam van na vrata pred grad, da zauzmem svoju stolicu na trgu gradskih vrata;

8 Skrili bi se dječaci, kad bi me vidjeli; starci bi se dizali i ostali stojeći;

9 Knezovi bi prestali govoriti i metnuli bi ruku na usta;

10 Plemići bi ustezali glas svoj, jezik bi im prionuo za nepce.

11 Blagoslovljenim me se nauživalo uho, što bi me slušalo, hvalilo me oko, kad bi me vidjelo.

12 Spasavao sam siromaha, koji je vikao, i sirotu bez zaštitnika.

13 Na mene je dolazio blagoslov izgubljenika, srce sam udovici obradovao.

14 Pravednost mi je bila haljina, što me obavijala, pravoljublje mi bilo plašt i povez oko glave.

15 Oko sam bio slijepcu i noga hromu.

16 Otac sam bio siromasima i branio sam stvar nepoznatoga.

17 Razbijao sam zube lopovu, trgao grabež iz zuba njegovih.

18 Tako sam mislio umrijeti u gnijezdu svojemu i dane svoje umnožiti poput pijeska;

19 Korijen moj pružao se kraj vode, i rosa je noćna padala na moje grane;

20 Sreća se je moja uvijek obnavljala u mene, u ruci mi se pomlađivao luk.

21 Slušali su me puni iščekivanja i tiho prisluškivali savjet moj.

22 Kad sam ja govorio, nitko više ne bi uzimao riječi, tako bi ih natopila riječ moja.

23 Čekali su me kao dažd, čeznuli su za mnom kao za kišom u proljeće.

24 Nasmijao bih se na njih, kad su bili plašljivi, nijesu mogli pomutiti vedroga lica mojega.

[25] Određivao sam put za njih, sjedio bih u pročelju i bio kao kralj u vojsci, kao jedan, koji tješi žalosne.

Job, glava 30

[1] A sada me ismjehavaju ljudi, koji su danima mlađi od mene, kojima otaca ne bih bio metnuo sa psima stada svojega.

[2] A na što bi mi i bila snaga ruku njihovih? Sav im je mozak ispijen,

[3] Od oskudice i gladi istrošeni su, jer glodaju suhu zemlju; pusta pustinja mati je njihova.

[4] Oni beru lobodu po pustarama i smrekovo korijenje za hranu.

[5] Iz naroda ih gone, viču na njih kao na lupeže.

[6] Po strašnim uvalama moraju stanovati, po jamama u zemlji i u klisurama.

[7] Riču po grmovima, skupljaju se među trnjem.

[8] Sinovi bezvrijednih, soj bezimenih, bičem istjerani iz zemlje.

[9] I njima sam sada postao rugalica i služim im kao poslovica.

[10] Gnušaju me se i ne ustručavaju se pljuvati mi u lice.

[11] Jer je on odriješio konop od šatora mojega i srušio me, zato i oni pustiše uzde iz usta svojih proti meni.

[12] Zdesna ustaje rulja, gurne mi noge, iskopa putove proti meni, da me upropasti.

[13] Raskopaše putove moje, idu da me unište, i nikoga nema, da ih zaustavi.

[14] Kao kroz širok prokop naviru, pustošeći navaljuju.

[15] Strahote sve se okreću na mene, kao u vihoru raznosi on sreću moju, prolazi moj spas kao oblak.

[16] I sada se u meni izjeda duša moja, stigoše me dani nevolje.

[17] Noću me probada u kostima ne počivaju muke, što me grizu.

[18] Svemoć je pokvarila odijelo moje, i kao ogrlica košulje steže me.

[19] On me je srušio u blato, postao sam kao prah i pepeo.

[20] Vičem k tebi, ali ti me ne slušaš; prestanem li, tada snuješ osnove proti meni.

[21] U ljuta si mi se neprijatelja pretvorio, udaraš me teškom šakom.

[22] U vihoru dižeš me visoko gore, goniš me; u vrtlogu me olujnom uzdrmaš me.

[23] Jest, znam: u smrt me hoćeš goniti, u mjesto, gdje se skupljaju svi živi.

[24] Ali ne pruža li se pri padu ruka, i ne viče li se u potrebi za pomoć?

[25] Zaista, plakao sam, ako je drugima bilo zlo; srce me je boljelo za siromahom.

[26] Nadao sam se sreći, – ali je došlo zlo; čekao sam svjetlost, – a došla je tama.

[27] Puši se u meni bez prestanka, zadesiše me dani muke.

[28] Tužan, bez sunca vučem se okolo, dignem se i vičem pred svima.

[29] Šakalima brat postadoh i drug nojevima.

[30] Crna se guli koža od mene, kosti moje plamte u groznici.

[31] Citara se moja pretvorila u pjesmu tužaljku, frula moja u gorko jecanje.

Job, glava 31

[1] Savez sam sklopio s ocima svojim, pa kako bih onda gledao za djevojkom?

[2] Što bi mi bio dijel od Boga gore, kakva baština od Svemoćnoga u nebu?

[3] Ne ide li zlikovca propast i nesreća za one koji čine zlodjela?

[4] Ne pazi li on na putove moje, ne broji li sve korake moje?

5 Ako sam općio s lašcima, i ako je noga moja hitjela za prijevarom,

6 Neka me izmjeri na pravoj tezulji: Bog će upoznati nedužnost moju!

7 Ako je korak moj zašao s puta, ako je srce moje pošlo za očima mojim, ako je za ruke moje prionula kakva ljaga,

8 Neka, što ja posijem, drugi pojede, neka se iskorijeni, što mi iznikne!

9 Ako se je srce moje dalo zaludjeti od žene, ako sam vrebao na vratima susjeda svojega,

10 Neka drugomu melje žena moja, neka se kakav stranac k njoj pridruži!

11 Jer to bi bio zločin, zlodjela što spada na suca da kazni.

12 To bi bio požar, što proždire do uništenja i što bi spalio sve manje moje.

13 Ako sam prezreo pravo sluge svojega, sluškinje svoje, kad su imali raspru s menom,

14 Što da učinim, kad se diže Bog? Kad on potražuje, što da mu se odvrati?

15 Nije li u utrobi materinoj Stvoritelj moj stvorio i njega; nas obojicu on isti sazdao u krilu materinu?

16 Ako sam odbio želju siromasima i dao da venu oči udovici,

17 I ako sam zalogaj svoj sam jeo, i nije sirota uzela od toga dio svoj?

18 A ja sam je kao otac odgajao od mladosti, od krila matere svoje vodio sam je!

19 Ako sam vidio ostavljene bez odjeće i siromaha bez pokrivala,

20 I nijesu mi zahvaljivala bedra njegova, jer ga je ugrijalo runo ovaca mojih?

21 Ako sam ikada zamahnuo rukom na sirote, jer na vratima nađoh pomoć svoju,

22 Onda neka mi ispadne rame iz pleća, i ruka moja neka se otkine iz zglobova!

23 Jer bi mi strašan bio kazneni sud Božji; kad bi on ustao, ne bih odolio.

24 Ako sam polagao na zlato nadanje svoje, čistome zlatu govorio: uzdanje moje!

25 Ako sam se veselio, što mi je posjed velik, i što je već toliko stekla ruka moja,

26 Ako sam gledao na sunce, kako sja, i na mjesec, kako ponosit hodi,

27 Ako se je srce moje dalo potajno zaludjeti, i ja mu poslao poljubac.

28 I to bi bila zlodjela, što spada na suca da kazni, jer sam zanijekao Boga u visini!

29 Ako sam se radovao padu neprijatelja svojega, i veselio se kad bi ga zadesila nesreća;

30 Nikada ne dadoh ustima svojim da sagriješe tražeći život njegov s proklinjanjem;

31 Zaista, moji suvremenici priznadoše: "Tko se ne nasiti od jela njegova?"

32 Stranac nije trebao noćiti vani; vrata su moja stajala putniku otvorena.

33 Ako sam, kao što učini Adam, tajio grijehe svoje i krio svoja zlodjela u njedrima svojim,

34 Jer sam se plašio velikoga mnoštva i bojao se prezira rodbine, onda bih zašutio i ne bih išao pred vrata.

35 O, da bi me tko slušao! Ovdje moj potpis! Svemoćni neka mi odgovori! Tužba je mojih pravnih protivnika postavljena.

36 Zaista, ja bih je uzeo na rame svoje i svezao bi je sebi kao časni vijenac.

37 Broj koraka svojih rekao bih mu, kao knez pristupio bih k njemu.

38 Ako je njiva moja vikala na me, i ujedno brazde njezine plakale,

39 Ako sam jeo plod njezin bez plaćanja i ražalostio gospodara njezina:

40 Mjesto pšenice neka mi rodi trnje, mjesto ječma kukolj! Govori su Jobovi svršeni.

Job, glava 32

[1] Ona tri čovjeka prestaše odgovarati Jobu, jer je on sada bio pravedan u očima njihovim.

[2] A li se tada raspali gnjev Elihua, sina Barakelov od Buza iz roda Ramova. Raspali se gnjev njegov na Joba, jer se je naprema Bogu držao pravednim.

[3] I na tri prijatelja njegova raspali se gnjev njegov, jer ne nađoše više odgovora, a Joba su ipak okrivljavali.

[4] Elihu je bio čekao sa svojim govorom Jobu, jer su oni po godinama bili stariji od njega.

[5] A kad vidje Elihu, da ona tri čovjeka ne znadoše više ništa da odgovore, tada ga spopade gnjev.

[6] I Elihu, sin Barakelov, iz Buza, progovori: Doduše ja sam još mlad godinama, a vi ste vremešni; zato sam bio bojažljiv i klonio sam se da vam pokažem svoje znanje.

[7] Mislio sam: neka govori starost! Mnoge godine neka objave svoju mudrost!

[8] Ali Samo duh, koji je u čovjeku, samo dah Svemoćnoga, urazumljuje ga.

[9] Vremešni nijesu uvijek mudri, ne znaju, što je pravo, jedino starci!

[10] Zato velim: poslušajte me i ja hoću da pokažem svoje znanje.

[11] Eto, čekao sam da se vi izgovorite, slušao sam mudrost vašu, dok ste nalazili prave riječi.

[12] Slijedio sam vas pažljivo; ali eto, nitko ne uvjeri Joba, ni jedan od vas ne opovrgnu riječ njegovu!

[13] Ne govorite: naiđosmo na mudrost u njega! Samo Bog, a ne čovjek, može ga srušiti!

[14] Proti meni nije upravio riječi; ja ga ne bih dočekao vašim govorima.

[15] Oni su pobijeđeni; ne mogu više ništa da navedu; nestalo im je riječi.

[16] Hoću li još čekati, kad eto više ne govore, kad stoje i ništa više ne odvraćaju?!

[17] Pa ću sad i ja odvratiti za se; i ja ću pokazati znanje svoje!

[18] Jer sam pun misli; u nutrašnjosti mojoj goni me duh.

[19] Eto, nutrašnjost je moja kao mlado vino, što se drži zatvoreno; kao mijeh novi hoće da se raspukne!

[20] Tako moram govoriti, da mi odlane; moram otvoriti usne svoje, da odgovorim.

[21] Ni za koga se ne zauzimam; ne govorim, da se ikome dopadnem.

[22] Jer ne umijem laskati. Inače bi me brzo smakao moj Stvoritelj.

Job, glava 33

[1] Čuj dakle, Jobe, govor moj! Svima riječima mojim posudi uho svoje!

[2] Evo, već otvorih usta svoja; jezik moj neka govori krepko!

[3] Riječi moje proizlaze iz srca iskrena; usne moje govore istinu čistu.

[4] Duh me je Božji stvorio; dah me je Svemoćnoga oživio.

[5] Ako mogneš, opovrgni me; pripravi se da mi se suprotstaviš!

[6] Eto, pred Bogom vrijedim toliko, koliko ti; i ja sam od kala načinjen.

[7] Eto, preda mnom ne treba te strašiti tjeskoba; pritisak kakav od mene neće te pritisnuti.

[8] A sada ti veliš pred ušima mojim – posve sam jasno čuo te riječi:

[9] "Čist sam, bez pogrješke, nedužan sam i bez krivnje zlodjela u meni.

[10] On traži samo izlike proti meni, vidi u meni neprijatelja svojega.

[11] Noge je moje nategnuo u klade, pazi na sve moje staze."

[12] Ovdje nisi u pravu, pa ti odgovaram; jer je Bog više negoli čovjek!

[13] Kako se možeš tu prepirati s njim: "Ne odgovara on čovjeku na svaku riječ!"

[14] Na jedan način govori Bog i na dva; ali se ne pazi na to.

[15] U snu, u prikazi noćnoj, kad tvrd san padne na ljude, kad drijemaju na postelji,

[16] Tada otvara uho ljudima i straši ih opomenom,

[17] Da odvrati čovjeka od djela njegova, da ga očuva od oholosti.

[18] Tako čuva dušu njegovu od podzemnoga svijeta, život njegov od smrti strijelom.

[19] Na postelji njegovoj opominje ga bolima, boj jednako bjesni u njegovim udima.

[20] Stanje njegovo ogadi mu kruh i duši njegovoj jelo najmilije.

[21] Tijelo njegovo opada, ne vidi ga se više; ogolene su kosti njegove, što se prije
nijesu vidjele.

[22] Duša se njegova približuje grobu, život njegov carstvu mrtvih.

[23] Onda stane pred njega glasnik Božji, posrednik, jedan od tisuća, da opomene
čovjeka na dužnost njegovu,

[24] Tada se Bog smiluje njemu. Rekne: izbavi ga; ne treba da silazi u grob, dobio sam
već otkup.

[25] Tada zasja tijelo njegovo više nego u mladosti; tada se on povrati u dane
mladenačke snage.

[26] Vapije k Bogu, i on mu je milostiv, daje mu da u veselju gleda lice njegovo; tako
on povrati čovjeku pravo njegovo.

[27] Pred narodom progovori i zapjeva: bio sam sagriješio i nepravdu činio, ali mi Bog
nije zlom uzvratio.

[28] On je izbavio dušu moju, da ne otide u grob; život se moj veseli svjetlosti.

29 Eto, sve ovo čini Bog dvaput, triput na čovjeku,

30 Da otrgne dušu njegovu od groba, da mu svijetli svjetlost živih,

31 Jobe, pazi, slušaj me, šuti, da ja još govorim!

32 Ali ako imaš dokaza, iznesi mi ih, govori – rado ću ti dati pravo.

33 Ako li nemaš, slušaj ti mene i šuti; naučit ću te mudrosti.

Job, glava 34

1 Elihu progovori opet:

2 Čujte, mudri, riječi moje, vi ljudi razumni, poslušajte me!

3 Jer uho istražuje riječi, kao što grlo kuša jelo.

4 što je pravo, istražit ćemo, što je dobro, izvidjet ćemo za se.

5 Job je ustvrdio: Pravedan sam, ipak mi je Bog oduzeo pravicu moju.

6 Ja sam kao lažac proti pravici svojoj; bez krivnje pogodi me strijela smrtna!

7 Gdje je još čovjek kao Job, koji kao vodu pije psovku?!

8 Koji se pridružio zlikovcima i općio s bezbožnim i opakim ljudima!

9 Ipak tvrdi: "Ništa ne koristi čovjeku živjeti s Bogom u prijateljstvu!"

10 Zato me poslušajte, ljudi razumni! Daleko je od Boga, da on čini zlo, od
Svemoćnoga, da on čini zlodjela!

11 On samo vraća čovjeku po njegovu djelu i pušta da ga snađe po njegovu životu.

12 Doista, Bog ne radi nepravedno, Svemoćni ne izvrće pravde.

13 Tko se s njim brine za zemlju? Tko je utemeljio nadzemaljski svijet?

14 Kad bi samo mislio na samoga sebe, kad bi uzeo natrag svoj duh i svoj dah:

[15] Preminulo bi najednom svako tijelo, čovjek bi se opet vratio u prah.

[16] Ako si razuman, pripazi na ovo, poslušaj glas riječi mojih! – :

[17] Može li biti vladalac onaj, koji mrzi na pravdu? Hoćeš li najpravednijega okriviti?

[18] Koji rekne knezu: nedostojniče, a velikašu: zlikovče?

[19] On ne pristaje uz velike, ne pretpostavlja bogate siromasima; jer su svi oni djelo ruku njegovih.

[20] Umiru za tren i usred noći; udar; bogate: "nestane ih; obosi jakoga, a da ni ne makne rukom.

[21] Oči njegove počivaju na putu svakoga; gleda sve korake njegove.

[22] Nema tmine, nema mraka, gdje bi se skrili zlikovci.

[23] On ne određuje rok čovjeku, kad da se pokaže Bogu na sud.

[24] On satire jake bez preslušanja, postavlja druge na njihovo mjesto.

[25] On već zna djela njihova, zato ih sruši preko noći; tu leže satrveni

[26] Kao zločince kazni ih na mjestu, gdje svi vide,

[27] Jer su odstupili od njega, nijesu pazili na putove njegove,

[28] Pustili su, da se do njega popne vika siromaha. A on čuje pomaganju nevoljnika.

[29] I kad se on primiri, tko ga smije odsuditi? Kad skrije lice, tko će ga vidjeti tada? Ali on bdije nad narodima i nad svakim čovjekom,

[30] Da ne vladaju bezbožnici, što su zamke za narod.

[31] Pa smije li jedan reći Bogu: Ja moram to podnositi, a ne činim ništa zlo!

[32] Što ne vidim, to mi pokaži; ako sam činio zlodjela, neću ih opet činiti!

[33] Mora li on po tvojemu mišljenju plaćati, jer se ti nećkaš? Ti se moraš odlučiti, ne ja; govori, što znaš!

[34] Ljudi će mi razumni reći i svaki mudar čovjek, koji me sluša:

[35] Job govori nerazumno, riječi su njegove nerazborite.

[36] Zato neka se iskuša Job do kraja zbog svojih bezbožnih prigovora!

[37] Jer domeće na krivnju svoju još bunu, psuje u sredini našoj, na sva usta govori proti Bogu.

Job, glava 35

[1] Elihu opet progovori:

[2] Držiš li to za pravo, da sam govoriš: "Pravedan sam pred Bogom?"

[3] Da govoriš, što mi to koristi, ili što mi to većma koristi od grijeha?

[4] Ja ću na to odgovoriti tebi i s tobom prijateljima tvojim.

[5] Pogledaj nebo i vidi! Pogledaj oblake, kako su visoko nad tobom!

[6] Ako griješiš, što mu stim činiš; ako je još toliko opačina tvojih, što ćeš mu stim nauditi?

[7] Ako si pravedan, što mu možeš stim dati, što prima stim iz ruke tvoje?

[8] Ali bližnjemu tvojemu naudi opačina tvoja; čovjeku bližnjemu dobro dođe krepost tvoja.

[9] Jadikuje se nad velikim tlačenjem i viče se na nasilje velikih.

[10] Ali se ne kaže: Gdje je Bog, Stvoritelj naš, koji nam daruje hvalospjeve u noći,

[11] Koji nas je učinio mudrijim od životinja zemaljskih, razumnijim od ptica nebeskih.

[12] Oni viču – ali ih on ne sluša – zbog obijesti zlih ljudi.

[13] Doista, Bog ne usliši laži i Svemoćni ne pogleda na nju.

[14] A kamoli kad kažeš, da ga nijesi vidio: u njega je sud, samo ga pričekaj!

[15] A sada, kad gnjev njegov ne kazni i još ne pazi na grijeh,

[16] Job otvara usta naprazno i mnogo govori nerazborito.

Job, glava 36

[1] Elihu nastavi ovako:

[2] Pričekaj me još malo, onda ću ti pokazati, što se još dade reći za stvar Božju!

[3] Počet ću izdaleka sa svojom mudrošću, da pribavim pravo Stvoritelju svojemu.

[4] Jer riječi moje doista nijesu prijevara, stojim pred tobom kao čovjek s jasnom spoznajom

[5] Eto, Bog je silan, ali nikoga ne osuđuje, silan je snagom razuma.

[6] život zlikovcu ne zaštićuje, potlačenima pribavlja pravo njihovo,

[7] Od pravednika ne odvraća očiju svojih; on daje, da sjede navijek kao kraljevi na prijestolju, da se uzdignu visoko.

[8] Ako li leže u okovima, svezani konopcima nevolje,

[9] Tada im napominje djela njihova, grijehe njihove: da su se podizali oholo.

[10] Tada im otvara uho, da se pouče, i opominje ih, da se vrate od zlodjela.

[11] Poslušaju li dragovoljno, onda provode dane svoje u sreći, godine svoje u radosti

[12] Ako li ne poslušaju, onda ginu od strijele, umiru, a ne znaju kako.

[13] Koji su licemjerna srca, ostaju u prkosu, ne mole za pomoć, kad ih poveže.

[14] U cvatu mladosti umire duša njihova, u svježosti mladosti život njihov.

15 Nevoljnika izbavlja nevoljom njegovom otvara mu uho mukom.

16 Vabi i tebe iz čeljusti nevolje u prostrani prostor bez stezanja, na što, koji teče od pretiline.

17 Ali si ti pun suda opakoga, tako se prebacuju pravica i sud:

18 Jer te bol ne smije nikada odvesti u psovku, visina otkupnine neka te ne pomete!

19 Može li te iz tjeskobe izbaviti vika tvoja i sav napor snage?

20 Ne uzdiši za noću, jer se mjesto nje dižu prijatelji!

21 Pripazi, ne okreći se činiti zlodjela, da zavoliš to više nego nevolju!

22 Eto: Bog je uzvišen u svojoj moći! Gdje je učitelj kao on?

23 Tko određuje njemu put njegov? Tko bi mu smio reći: nijesi činio pravo!

24 Spomeni se, da veličaš djela njegova, što ih ljudi slave u pjesmi!

25 Diveći se gleda na njih sav svijet, makar ih čovjek gledao samo izdaleka.

26 Eto: Bog je veći, nego što mi shvaćamo; ne može se istražiti broj godina njegovih.

27 On gore vuče kaplje vodene, pušta da iz magle dažd rominja,

28 što iz oblaka žubori dolje i izlijeva se na mnoštvo ljudsko.

29 Tko može razumjeti prostor oblacima i grmljavinu iz šatora njegova?

30 Eto: on prostire oko sebe svjetlost svoju i otkriva dubine morske.

31 Jer on stim sudi narodima, daje hrane izobilja.

32 Oko obadvije ruke obavija munju i zapovijeda, gdje da se upali.

33 Grmljavina njegova oglasuje ga, kad plane gnjev njegov zbog zloće.

Job, glava 37

1 Srce moje dršće od toga; glasno kuca na svojemu mjestu.

2 Slušaj! Slušaj, kako tutnji grom njegov, kako se ori iz usta njegovih!

3 Pušta, da sijeva pod čitavim nebom munja njegova do na kraj zemlje.

4 Za njom riče grom, glasno se ori jaki glas njegov; on ga ne smanjuje; čuje se zov
njegov.

5 Silan je Bog u buri; čini stvari velike mi to ne shvaćamo.

6 Tada govori snijegu: "Padaj na zemlju!" Tako i daždu i njegovim silnim prolomima
oblaka.

7 Tako prisili ruku svima ljudima na počinak, da svi ljudi upoznaju njegovo
djelovanje.

8 Tada se zvijer uvlači u svoju jamu i poliježe u svojim špiljama.

9 Tada se prolomi bura iz svojega mjesta, i sa sjevera dođe studen.

10 Od daha Božjega odveže se led, široke rijeke otisnu se u dolinu.

11 Ali već svjetlost protjera oblake, i sjajno svjetlo prodre oblake.

12 I on opet hoda unaokolo, sad ovamo, sad onamo po odluci svojoj, da sve oni izvrše,
što im nalaze na zemlji,

13 Kad ih šalje bilo na kaznu za njegovu zemlju, bilo na dobročinstvo.

14 Čuj to, Jobe, stani, promatraj djela Božja sjajna!

15 Znaš li, kako to Bog uredi, da u oblacima zasja svjetlost munje?

16 Razumiješ h, kako više oblači, čudesna djela Sveznajućega?

17 Ti, kojemu su haljine odveć tople, kad sjedi zemlja pod južnim vjetrom,

[18] Možeš li razapeti nebo kao on, tvrdo kao saliveno ogledalo?

[19] Daj nauči nas, kako da mu zapovijedamo! Mi smo nemoćni pred mrakom.

[20] Hoće li se on protjerati na moju zapovijed? Zapovjedi li čovjek, kada iščezne?

[21] A sada – ne vidi se svjetlost sunčana, kad sja nad oblacima; tada samo iskoči vjetar i izmete ih:

[22] I zlatna svjetlost zasja od sjevera! Slava pripada strahovito mu Bogu,

[23] Svemoćnomu, kojega nikada ne shvatismo; velik je u moći i u pravu! Nikada se ne savi u pravednom sudu!

[24] Zato ga se imaju bojati ljudi! Na sveznalice sve on ne gleda!

Job, glava 38

[1] Tada odgovori Gospod Jobu iz vihora i reče:

[2] Tko je to, što zamračuje osnovu Božju govorima bezumnim?

[3] Ustani, opaši bedra svoja kao junak! Ja ću te pitati; ti mi govori nauku!

[4] Gdje si ti bio, kad ja sagradih zemlju? Govori, ako si razuman!

[5] Tko joj je odredio mjere, ako znaš; tko je rastegao uže preko nje?

[6] Na čemu su stupovi njezini uglavljeni? Tko joj je metnuo kamen ugaoni,

[7] Dok su klicale zvijezde jutarnje, dok su uzvikivali anđeli?

[8] Tko je zatvorio more vratima, kad bučeći prodrije iz krila materina?

[9] Kad mu dadoh oblake za odjeću, tamne oblake za pelenice?

[10] Kad mu udarih granice svoje i metnuh mu prijevornice i vrata

[11] I rekoh: dovle dolaziš, ne dalje; ovdje se lomi prkos tvojim valovima!

12 Jesi li ikad, otkako živiš, zapovjedio jutru, pokazao zori mjesto njezino?

13 I jesi li uhvatio zemlji za skute, da se stresu s nje bezbožnici,

14 Da se načini kao vosak pod pečatom, da se oboji kao haljina?

15 Da bezbožnicima iščezne svjetlost njihova, i ruka, već podignuta, da se slomi?

16 Jesi li prodro ikad do na vrela mora, i jesi li hodio po dnu morskom?

17 Jesu li se pred tobom otvorila vrata svijeta mrtvih, i jesi li vidio vrata u noć smrti?

18 Jesi li pregledao daljine zemlje, kaži, ako znaš sve to!

19 Kako ide put k stanu svjetlosti, gdje ima svoje mjesto tama,

20 Da bi obadvoje poveo u područje njihovo i znao staze k domu njihovu?

21 Ti znaš, jer si se već onda rodio; velik je broj dana tvojih.

22 Jesi li ikada došao u riznice snježne; jesi li vidio spremišta tuče,

23 Koju sam pričuvao za vrijeme nevolje, za dan boja i rata?

24 Kako je tamo, gdje se dijeli svjetlost, i odakle se vjetar istočni širi po zemlji?

25 Tko je učinio jaz povodnju i put gromu?

26 Da pada dažd na zemlju, gdje nema ljudi, na pustinju, u kojoj ne stanuje nitko?

27 Da napoji pusta i nerodna mjesta i učini da izniknu korijeni zelenila?

28 Ima li oca dažd; tko je rodio kaplje rose?

29 Iz čijega krila izlazi led? Tko rađa slanu nebesku?

30 Kako se vode ukoče u kamen, i površina se morska smrzava?

31 Vežeš li veze vlašićima, možeš li razdriješiti okove štapovima?

32 Izvodiš li na vrijeme Danicu i upravljaš li medvjeda zajedno s njegovom djecom?

33 Znaš li zakone neba pa da određuješ, kako da vlada zemljom?

34 Možeš li dignuti glas svoj do oblaka, da te pokrije mnoštvo vode?

35 Puštaš li munje – one idu i govore ti: "Ovdje smo"?

36 Tko je metnuo mudrost u oblake, tko je dao razboritost oblaku pahuljnjaku?

37 Tko izbraja mudro oblake i tko pušta da miruju mjehovi nebeski,

38 Kad se prah zemaljski zgomila na hrpe i grude se slijepe?

Job, glava 39

1 Loviš li lavici lov i utažiš li lavićima glad,

2 Kad se u špiljama šćućure i vrebaju u svojemu zaklonu?

3 Tko zgotovi gavranu hranu njegovu, kad mladi njegovi viču k Bogu i oblijetaju bez hrane?

4 Znaš li vrijeme, kad se divokoze legu? Vidiš li, kad se košute legu?

5 Brojiš li mjesece, dokle nose, znaš li vrijeme, kada se legu?

6 Savijaju se i mlade legu; lahko se opraštaju svojih bolova.

7 Kozlići su njihovi jaki i rastu vani, odu i više se ne vraćaju

8 Tko je dao slobodu divljemu magarcu, tko je razdriješio remene tomu divljaku,

9 Kojemu dadoh pustinju za kuću i pustoš slanu za stan?

10 On se smije vrevi gradskoj, ne sluša vike goniča;

11 Gorama prolazi i pase; nanjuši svaku zelen.

12 Hoće li ti dragovoljno služiti divlji bik i noćiti za jaslama tvojim?

13 Možeš li divljega bika užem prisiliti u ralo, da vuče brazde za tobom?

14 Možeš li se osloniti na njega, jer mu je snaga tako silna i ostavljaš li na njemu svoj posao?

15 Misliš li, da će ti on svesti ljetinu i na gumno tvoje složiti!

16 Noj kreće živo krila, kao da bi bila krila i perje rode;

17 A on povjeri svoja jaja zemlji, pusti ih da se griju na pijesku;

18 Nije mu briga, hoće li ih noga pogaziti ili ih divlja zvijer razbiti.

19 Tvrdo postupa s mladima svojim, kao da nijesu njegovi; ne brine se, jeli mu je trud uzalud.

20 Jer mu Bog nije udijelio mudrosti, nije mu dao nimalo razboritosti.

21 Ali kad se visoko podigne, smije se konju i konjaniku.

22 Jesi li ti dao konju snagu, jesi li mu uresio vrat grivom?

23 Hoćeš li ga poplašiti kao skakavca; njegovo krasno hrzanje u strah nagoni!

24 Kopa zemlju, veseo je od snage, nasrće na oružje;

25 Ruga se strahu, ne plaši se i ne uzmiče ispred mača.

26 Pozvekuje nad njim tobolac, sijeva koplje i sulica;

27 On ljutito topta i kopa zemlju, i ne zadrža ga, kad zatrubi truba bojna.

28 Svaki put, kad zatrubi, on zarže: Ihhiih! Izdaleka već nanjuši boj, gromki glas vođa, bojnu viku.

29 Je li po tvojoj mudrosti poleti jastrijeb, raširi krila svoja na jug?

30 Je li se po tvojoj uputi visoko diže orao, da gnijezdo svoje vrh timora vije?

31 Na hridini ima svoje gnijezdo, vidik svoj na strmoj vrleti.

32 Odatle poviruje na hranu, daleko mu vide oči.

33 Ptići njegovi srču krv; gdje leže lešine, ondje su oni.

34 Tako je Gospod govorio Jobu. Onda upita:

35 Hoće li se kudilac još prepirati sa Svemoćnim? Tko tuži Boga, neka odgovori na to!

36 Tada odgovori Job Gospodu i reče:

37 Ah, ja sam odveć malen: što da odvratim? Mećem ruku na usta.

38 Jedanput sam govorio – neću opet; i dvaput – neću više!

Job, glava 40

1 Tada odgovori Gospod Jobu iz vihora:

2 Ustani! Opaši svoja bedra kao junak, ja ću te pitati; ti mi govori nauku!

3 Hoćeš li zanijekati moje pravedno upravljanje, mene okriviti, samo da ti imadneš pravo?

4 Imaš li mišicu kao Bog; možeš li učiniti da grmi kao on?

5 Okiti se ipak veličanstvom i krasotom, obuci se ipak u dostojanstvo i sjaj!

6 Pusti da zašume valovi tvojega gnjeva; pogledaj svu oholost i učini je malenom!

7 Pogledaj svu oholost i sruši je na tlo; potari bezbožnika na mjestu njegovu!

8 Zatrpaj ih skupa u zemlju; zaključaj im lice u skrivenom mjestu!

9 Tada ću te i ja hvaliti, jer te spasava vlastita desnica.

10 Prispodobi sa sobom behemota (vodenog konja), što sam ga stvorio! Hrani se biljem kao goveče.

11 U bedrima njegovim, gledaj, koja snaga, koja sila u mišicama tijela njegova!

[12] Kao cedar nateže rep svoj; žile bedara njegovih gusto su isprepletene;

[13] Kosti su mu kao cijevi mjedene, zglobovi kao motke gvozdene.

[14] On remekdjelo stvaranja Božjega; stvoritelj njegov dade mu mač.

[15] Premda mu gore nude hranu, i tamo se igraju životinje poljske,

[16] On leži mirno u močvarnoj šikari skriven u trsci i glibu.

[17] Grmlje močvarno pokriva ga sjenom, šikara vrbova stoji na vodi unaokolo.

[18] Ako i nabuja rijeka: on se ne uznemiruje, ostaje bez brige, makar mu rijeka teče u grlo.

[19] Tko ga može protjerati na oči njegove, nozdrve zamkom probosti?

[20] Hvataš li udicom krokodila; podvežeš li mu jezik vrpcom?

[21] Provučeš li mu trsku kroz nozdrve? Provrtaš li mu čeljusti kukom?

[22] Hoće li ti se mnogo moliti, hoće li ti lijepe riječi zboriti?

[23] Sklapa li ugovor s tobom, da ga uzmeš u službu zauvijek?

[24] Možeš li se s njim kao s pticom igrati, privezati ga za djevojke svoje?

[25] Hoće li se za njega cjenkati ribari; dijele li ga među sobom trgovci?

[26] Možeš li mu kožu isprobadati šiljkom i glavu ostima?

[27] Stavi samo na njega ruku: ali se spremi na borbu; nećeš to učiniti opet.

[28] Jest, izgubljena je svaka nada, kad ga samo ugleda čovjek, pada.

Job, glava 41

[1] Nitko se ne usudi da ga probudi, tko je da mu odoli?

[2] Tko mi stane na put, a ja da ga pustim čitava? Pod cijelim nebom ni jedan!

3 Ne smijem šutjeti o udima njegovim, o snazi njegovoj, o sjajnom sastavu njegovu.

4 Tko mu je ikad skinuti oklop? Tko je prodro ikad u dvojake žvale njegove?

5 Tko mu je otvorio dvokrilna vrata čeljusti? Užas je oko zuba njegovih.

6 Sjajni su žljebovi štitova njegovih, uskim pečaćenjem zatvoreni.

7 Usko je jedan uz drugoga: među njih ne prodire vjetrić.

8 Jedan čvrsto prianja uz drugi: ne rastavljaju se.

9 Dahtanje njegovo daje sjajnu svjetlost; kao trepavice zorine oči su njegove.

10 Iz ralja njegovih zublje, iskaču iskre ognjene.

11 Dim suklja iz nozdrva njegovih kao iz vrela kotla i zapaljene trske,

12 Dah njegov raspaljuje ugljevlje, plamen mu suklja iz ralja.

13 U njegovoj šiji stoji snaga, pred njim igra užas.

14 Udovi mesa njegova spojeni su čvrsto, kao saliveni, ne razmiču se.

15 Kao kamen, tako je tvrdo srce njegovo, tako tvrdo kao donji žrvanj.

16 Kad se digne, zadršću i junaci, ne znaju što da čine od straha.

17 Zgrabi li koga, ne koristi mač, ni koplje, ni strijela.

18 Gvožđe je njemu slama, a mjed drvo puno crvotočine.

19 Strijela ga ne može natjerati u bijeg, kamenje u praćki njemu je kao pljeva.

20 Kao slamka njemu je toljaga, on se smije zviždanju koplja.

21 Ispod njega su oštri crepovi; drljaču zabija u glib.

22 Čini, te se dubina puši kao lonac; učini, te se more zapjeni kao stupa.

[23] Za sobom ostavlja svijetlu vodenu brazdu: rekao bi da more ima srebrne kose.

[24] Ništa mu na zemlji nije jednako: stvorenje bez straha!

[25] Na najjače gleda prezirno, i on je kralj najponosnijima.

Job, glava 42

[1] Tada Job odgovori Gospodu:

[2] Znam, da sve možeš, da se ne može smesti što naumiš.

[3] "Tko je to, što zamračuje osnovu Božju nerazumnim govorima?" Tako sam govorio bez razumijevanja; bilo je odveć čudesno, a da bih shvatio.

[4] "Slušaj, ja ću govoriti, ja ću te pitati; ti me pouči!"

[5] Ušima bio sam čuo o tebi; a sada te je vidjelo oko moje

[6] Zato opozivam i kajem se u prahu i pepelu!

[7] I kad je bio Gospod tako izgovorio Jobu, reče Gospod Elifazu iz Temana: "Moj se je gnjev raspalio na tebe i na obadva prijatelja tvoja; jer nijeste pravo govorili o meni kao moj sluga Job.

[8] Zato sada uzmite sedam bikova i sedam ovnova, otidite k mojemu slugi Jobu i prinesite žrtvu za se! A moj sluga Job neka se pomoli za vas, jer samo zbog njega neću da učinim s vama po ludosti vašoj; jer nijeste pravo govorili o meni kao moj sluga Job."

[9] Tada otidoše Elifaz iz Temana, Bildad iz Šuaha i Sofar iz Naama i učiniše, kako im je bio zapovjedio Gospod. I Gospod pogleda na Joba.

[10] I Gospod preokrenu sudbinu Jobovu, jer se je bio pomolio za prijatelje svoje. Dvojinom dade opet Jobu sve, što je bio posjedovao.

[11] Tada dođoše k njemu sva braća njegova i sve sestre njegove i svi prijašnji znanci njegovi. Održaše u kući njegovoj gozbu s njim, iskazaše mu svoju sućut i potješiše ga za svu nesreću, koju ju je bio Gospod pustio na njega. I dadoše mu svaki po komad srebra i po zlatni prsten.

12 A Gospod je blagoslivljao Joba poslije još više negoli prije. Pasjedovao je četrnaest
tisuća ovaca, šest tisuća deva, tisuću jarmova volova i tisuću magarica.

13 Imao je sedam sinova i tri kćeri.

14 Jednoj dade ime Jemima, drugoj Kazija i trećoj Keren–Hapuk.

15 U svoj zemlji nije bilo žena, koje bi bile tako lijepe kao kćeri Jobove. Otac im
njihov dade jednaku baštinu s braćom njihovom.

16 Job je potom živio još sto i četrdeset godina i vidio je djecu i unučad, četiri koljena.

17 I umrije Job star i sit života.

Psalmi

Psalam 1

1 Blagoslovljen je čovjek, koji ne stoji u vijeću bezbožnika i ne ide putem grješnika i ne sjedi u društvu opakih;

2 Nego ima radost svoju u Zakonu Gospodnjem i o Zakonu njegovu razmišlja dan i noć!

3 On je kao drvo usađeno na vodenim potocima, koje rod svoj donosi u pravo vrijeme, i kojemu lišće ne vene; što on radi, sve uspijeva.

4 Nijesu takvi opaki! Oni su kao pljeva, koju raznosi vjetar.

5 Zato se ne mogu bezbožnici održati na sudu, ni grješnici na skupu pravednika.

6 Jer Gospod zna za put dobrih, a put bezbožnika vodi u propast.

Psalam 2

1 Zašto se bune narodi i puci kuju lude osnove?

2 Skupljaju se vladaoci zemaljski, knezovi među se vijećaju proti Gospoda i pomazanika njegova:

3 "Hajde da rastrgamo sveze njihove i da zbacimo sa sebe jaram njihov!"

4 Onaj, koji stoluje u nebu, smije se, Gospod im se podsmijeva.

5 A tada im govori u srdžbi svojoj i gnjevom ih svojim zbunjuje:

6 "Ja sam pomazao kralja svojega na Sionu, svetoj gori svojoj."

7 "Objavljujem krepku riječ Gospodnju; on mi reče: "Ti si Sin moj, ja te rodih danas.

8 Samo zaželi od mene: "i dat ću ti narode za baštinu i krajeve zemlje u posjed tvoj!

9 Udarit ćeš ih gvozdenom palicom, razbit ćeš ih kao sud lončarski!"

10 Sad, vi kraljevi, opametite se; naučite se, vi suci na zemlji!

11 Poklonite se Gospodu sa strahom, častite ga s trepetom!

12 Poštujte Sina, da se ne razgnjevi, i vaša vas osnova ne unesreći; jer će se gnjev
njegov brzo raspaliti. Blagoslovljeni su svi, koji se u njega uzdaju!

Psalam 3

Psalam Davidov, kad je bježao pred svojim sinom Absalomom.

1 Ah, Gospode, kako je mnogo neprijatelja mojih! Mnogi su, koji stoje proti meni.

2 Mnogi, koji kažu o meni: "Nema mu više spasenja kod Boga!"

3 Ali ti si, Gospode, štit, koji me zaklanja, moj Spasitelj, koji mi daješ pobjedu!

4 Kad povikah iza glasa Gospodu, on me usliši na svetoj gori svojoj.

5 Legoh i zaspah i probudih se opet, jer me zaštiti Gospod.

6 Zato se ne strašim od bezbrojna naroda, koji me opkoljava.

7 Digni se, Gospode, pomozi mi, Bože moj! Ti razbi vilicu svima neprijateljima
mojim, polomi zube bezbožnicima.

8 Spasenje stoji u moći Gospoda; na puk tvoj neka dođe blagoslov tvoj!

Psalam 4

Upravitelju pjevačkoga zbora; uz žice; psalam Davidov.

1 Kad zovnem, usliši me, Bože spasenja mojega! Ti si mi uvijek pomogao u tjeskobi;
smiluj ml se, usliši molitvu moju!

2 Vi ljudi, zašto sramotite čast moju, ljubite prijevaru i mislite na laž?

3 Uvidite ipak: "čudesno pomaže Gospod miljeniku svojemu! Gospod usliši moj vapaj k njemu.

4 Ršćite i okanite se grješnoga djelovanja! Smislite se na postelji svojoj! Prestanite!

5 Prinosite prave žrtve zaklanice! Pouzdajte se samo u Gospoda!

6 Mnogi se tuže: "Tko nam nosi mir?" Obasjaj nas, Gospode, svjetlom lica svojega!

7 Više radosti stavio si mi u srce u doba žetve, kad rodi žito i vino u izobilju.

8 Bez brige legnem i zaspim odmah; jer ti, Gospode, sam daješ mi te stojim u sigurnosti.

Psalam 5

Upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "Baština"; psalam Davidov.

1 Čuj riječi moje, Gospode, razumij vapaj moj!

2 Usliši glas molitve moje, Kralju moj i Bože moj, jer se molim tebi

3 Gospode, već ujutro čuj vapaj moj; u rano jutro stojim pred tobom i čekam.

4 Ti nijesi bog, kojemu se dopadaju zlodjela; u tebe nema mjesta bezbožnik.

5 Opaki ne mogu stajati pred očima tvojim, ti mrziš na sve, koji čine bezakonje.

6 Satireš one, koji govore laž, krvopije i himbenici mrski su Gospodu

7 A ja po velikoj milosti tvojoj ulazim u dom tvoj; bacam se ničice u strahopoštovanju pred tobom, okrenut prema svetome hramu tvojemu.

8 Gospode, budi mi vođa na svetoj stazi svojoj; usprkos neprijateljima mojim poravnaj preda mnom put svoj!

9 Jer usta njihova ne govore istine; srce je njihovo puno zloće grlo im je grob otvoren; jezik im je pun lukavstva.

[10] Uništi one, o Bože! Daj da ne uspiju osnove njihove; za mnoge grijehe njihove odbaci ih, jer oni se suprotstavljaju tebi!

[11] A koji se uzdaju u te, radovat će se svi; uvijek će ti klicati, jer ih zaštićuješ; koji te ljube, nadvikivat će tebi.

[12] Jer ti, Gospode, blagoslivljaš pravednika, kao štitom zaklanjaš ga milošću svojom.

Psalam 6

Upravitelju pjevačkoga zbora; u niskom glasu; psalam Davidov.

[1] Gospode, nemoj me pokarati u srdžbi svojoj, niti me kazniti u gnjevu svojem!

[2] Smiluj mi se, Gospode, jer sam iznemogao; ozdravi me, Gospode, jer dršću kosti moje!

[3] Duša je moja vrlo uzdrhtala, a ti, Gospode, dokle ćeš se još srditi?

[4] Povrati se, Gospode, spasi život moj! Pomozi mi u dobroti svojoj!

[5] Jer mrtvi ne spominju više tebe; tko će te slaviti u carstvu smrti?

[6] Iznemogoh od uzdisanja; svaku noć kvasim postelju svoju, suzama svojim natapam prostirku svoju.

[7] Usahnu od tuge oko moje, od muke oslabi posve.

[8] Idite od mene svi, koji činite zlo, jer će Gospod uslišiti glasni plač moj!

[9] Vapaj moj uslišit će Gospod, Gospod će Primiti molitvu moju.

[10] Neka se postide i smetu svi neprijatelji moji, puni sramote neka brzo otidu odatle!

Psalam 7

Tužaljka Davidova, koju je pjevao Gospodu zbog riječi Husa od plemena Benjaminova.

1 Gospode, Bože moj, k tebi se utječem, sačuvaj me od svih, koji me progone, i izbavi me!

2 Da me ne rastrgaju kao lav, da me ne odvuku, kad nema spasitelja!

3 Gospode, Bože moj, ako sam to učinio: ako su zlodjela u rukama mojim,

4 Ako sam zlo vratio prijatelju svojemu – ipak sam pomogao onome, koji me je napao bez razloga –:

5 Tada neka goni neprijatelj dušu moju i neka je stigne; i neka pogazi na zemlju život moj i čast moju odvuče u blato!

6 Ustani, Gospode, u gnjevu svojem, digni se na žestinu tlačitelja mojih! Izađi mi na obranu, jer ti hoćeš pravo!

7 Skup naroda skupit će se oko tebe, uzađi ponovno na prijestolje iznad njih!

8 Gospod je sudac narodima; sudi mi, Gospode, po pravednosti svojoj, neka mi bude po nedužnosti mojoj!

9 Neka se dokrajči zloća bezbožnika, a pravednika potpomozi, jer ispituješ srca i bubrege, pravedni Bože!

10 Štit moj stoji kod Boga, koji pomaže one, koji su prava srca.

11 Bog je pravedan sudac, Bog, koji uvijek revnuje.

12 Doista, on već brusi i oštri mač svoj; nateže i naperuje luk.

13 Zapinje smrtnu strijelu, čini strijele usijanima.

14 Gle, zloćom počinje on, obilazi s nesrećom i rađa samo prijevaru.

15 Jamu kopa i iskopa i sam pada u jamu, koju načini.

16 Nepravda se njegova vraća na vlastitu glavu njegovu, na vlastito tjeme silazi zločin njegov.

17 A ja zahvaljujem Gospodu za pravedan sud njegov i pjevat ću imenu Gospoda svevišnjega.

Psalam 8

Upravitelju pjevačkoga zbora; po gatskom napjevu; psalam Davidov.

1 Gospode, vladaoče naš, kako je divno ime tvoje po svoj zemlji! Veličanstvom nebo natkriljuješ.

2 Ti, čiju slavu nebesa slave rječitije, negoli usta čovječje djece: "podigao si sebi branište nasuprot neprijateljima svojim, da zamukne protivnik i mrzitelj.

3 Kad pogledam nebo, djelo prsta tvojih, mjesec i zvijezde, što si ih namjestio,

4 Što je čovjek, da ga se spominješ, zemlje sin, da ga pogledaš?

5 Pa ipak, namjestio si ga samo malo ispod Boga, okrunio si ga slavom i čašću,

6 Postavio si ga vladaocem nad djelom ruku svojih, sve si mu metnuo pod noge:

7 Sve ovce i goveda, i životinje poljske,

8 Ptice nebeske i ribe morske, štogod samo ide stazama morskim.

9 Gospode, vladaoče naš, kako je divno ime tvoje po svoj zemlji!

Psalam 9

Upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "Umri za sina!" Psalam Davidov.

1 Iz svega srca zahvaljivat ću ti, Gospode! Objavljivat ću sva čudesa tvoja!

2 Radovat ću se i veseliti o tebi, pjevat ću imenu tvojemu, Svevišnji!

3 Jer se neprijatelji moji vratiše natrag, padoše i po tebi se upropastiše.

4 Ti si vodio stvar moju, pravo moje, sjedio si na prijestolju kao sudac pravedan.

5 Narodima si zaprijetio, bezbožnike uništio, imena si im zauvijek i vječno zatro.

6 Neprijatelj je uništen, raspršen zauvijek; gradovi su razoreni; pogibe spomen njihov!

7 Gospod će vječno stolovati kao sudac; za sud je namjestio prijestolje svoje.

8 Po pravdi će suditi svijetu, kako je pravo izreći će osudu narodima.

9 Tako će Gospod biti utočište potlačenima, utočište u vremena nevolje.

10 Zato se uzdaju u tebe, koji znaju ime tvoje; jer koji traže tebe, Gospode, onih ti ne ostavljaš.

11 Pjevajte hvalu Gospodu, koji stoluje na Sionu; navješćujte narodima djela njegova!

12 Kao osvetnik krvnoga djela zauzeo se on za siromahe, nije čuo jauka njihova.

13 Budi mi milostiv, Gospode: pogledaj kako trpim, izbavi me od neprijatelja mojih, od vrata smrti!

14 Tada ću navješćivati sva djela tvoja, veseliti se pomoći tvojoj na vratima Siona:

15 popadaše narodi u jame, što ih iskopaše; u zamku što je namjestiše, uhvati se noga njihova.

16 Gospod se objavi, održa sud: "u djelo ruku svojih zaplete se bezbožnik!

17 U carstvo mrtvih neka idu bezbožnici, svi narodi, koji zaboravljaju Boga!

18 Jer neće zauvijek biti zaboravljen siromah, nada nevoljnicima neće se vječno varati.

19 Digni se, Gospode, neka ti ne prkosi čovjek; neka narodi potpadnu sudu pred tobom!

20 Gospode, utjeraj strah u njih, neka osjete narodi, da su samo ljudi!

Psalam 10

1 Gospode, što se držiš daleko, kriješ se u vremenima nevolje?

[2] Oholosti bezbožnikove trpi siromah: hvata se prijevarom, koju onaj izmisli.

[3] Bezbožnik se diči svojim obijesnim željama, slavi varalicu, prezire Gospoda.

[4] Drsko misli bezbožnik: "On ne vidi!" "Nema Boga"; tako je stalno mišljenje njegovo.

[5] Svagda putovi njegovi donose mu sreću, tvoj sud ostaje njemu daleko, podsmijeva se svima protivnicima svojim.

[6] Misli u srcu: "Nikada se ja ne pokrenem! Kroz sva pokoljenja ja ne srećem neprijatelja!"

[7] Usta su mu puna psovke, puna varke i nasilja, pod jezikom su njegovim muka i zlodjela.

[8] Leži u potaji i vreba, zadavi nedužnoga potajno; oči njegove vrebaju siromaha.

[9] Leži u potaji i vreba kao lav u guštari; vreba da uhvati siromaha; hvata siromaha i vuče ga u mrežu.

[10] Pritajen čuči na zemlji, od nasilja mu siromasi padaju.

[11] Misli u srcu: "Bog ne pazi na to, zastro je svoje lice, ne vidi to nikada!"

[12] Ustani, Gospode i Bože, digni ruku; ne zaboravi siromaha!

[13] Zašto smije bezbožnik huliti na Boga i misliti u srcu: "Ti to ne vidiš?"

[14] Ali ti to vidiš; ti znaš za muku i nevolju i uzimaš ih u zaštitu; tebi se povjerava siromah; ti si pomoćnik siroti.

[15] Satri mišicu bezbožniku! Kazni do uništenja grijeh zločinca!

[16] Gospod je kralj svagda i vječno; nestade neznabožaca iz zemlje njegove.

[17] Ti ispunjaš želje siromaha, Gospode; krijepiš srce njihovo, priklanjaš milostivo uho svoje.

[18] Ti pribavljaš sirotama i patnicima pravo njihovo; neka više ne prkosi čovjek sa zemlje!

Psalam 11

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov.

[1] U Gospoda se uzdam! Kako mi možete reći: "Leti u goru kao ptica!

[2] Jer evo, već natežu bezbožnici luk, zapinju strijelu za tetivu, da iz potaje ubijaju nedužne.

[3] Ako se glavni stupovi polome, što može onda pobožnik?"

[4] Još stoji Gospod u svetom stanu svojem, Gospod – prijestolje je njegovo u nebu! Oči njegove gledaju, pogledi njegovi ispituju djecu čovječju.

[5] Gospod ispituje pobožnike i bezbožnike; duša njegova mrzi na onoga, koji čini nasilje.

[6] On pušta na bezbožnike kišu živa ugljevlja i sumpora; sudbina je njihova ognjeni vjetar.

[7] Jer je Gospod pravedan; pravdu ljubi on: samo pravednici gledaju njegovo lice.

Psalam 12

Upravitelju pjevačkoga zbora; u niskom glasu; psalam Davidov.

[1] Gospode, pomozi, jer nema više pobožnika; nestade vjernih među ljudima.

[2] Govore samo laži jedan drugomu; govore laskavim usnama i dvoličnim srcem.

[3] Ah, da bi ipak Gospod uništio laskave usne i jezike veličave,

[4] One, koji se hvale: "Mi činimo to svojim jezikom, imamo ipak svoja usta: tko će gospodariti nad nama?"

5 "Zbog nevolje potlačenih, zbog jadanja siromaha, hajde, veli Gospod, "ustat ću, da pomognem onome, koji zove za to!"

6 Riječi su Gospodnje riječi pune čistoće, srebro su očišćeno u talionici na zemlji, sedam puta pretopljeno.

7 Ti ćeš nas sačuvati, Gospode, zauvijek nas obraniti od roda ovoga.

8 Razmeću se unaokolo bezbožnici: "prostota je gore kod ljudi.

Psalam 13

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov.

1 Dokle ćeš me, Gospode, sasvim zaboravljati? Dokle ćeš zastirati lice svoje preda mnom?

2 Dokle ću još nositi brige u srcu, jad u duši svojoj povazdan? Dokle će se još neprijatelj moj podizati nada mnom?

3 Pogledaj, usliši me, Gospode, Bože moj! Prosvijetli oči moje, da ne padnem u smrtni san!

4 Da se ne hvali neprijatelj moj: "Pokorio sam ga!" Neka ne kliču protivnici, da sam srušen.

5 A ja se uzdam u milosrđe tvoje; klicat će srce moje, kada mi pomogneš;

6 pjevat ću Gospodu, koji mi učini dobro.

Psalam 14

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov.

1 Luđaci misle u sebi: "Nema Boga." Pokvarena su djela njihova odurno; nema ga, koji je činio dobro.

2 Gospod gleda s neba na djecu čovječju, da vidi, tko je razuman, tko se povodi za Bogom.

[3] Ali su svi zastranili, svi se pokvarili; nema ga, koji je činio dobro, nema ni jednoga!

[4] Zar da ne bi morali činiti okajanje svi, koji su činili zlo, koji su jeli narod moj kao kruh, koji nijesu častili Gospoda?

[5] Jedanput će oni zadrhtati od tjeskobe; jer Gospod stoji na strani pobožnika.

[6] Osnovu potlačenika hoćete razbiti, ali znajte: "Gospod je utočište njegovo!

[7] O da bi došlo sa Siona spasenje Izraelu! Kad Gospod okrene sudbinu naroda svojega, onda neka kliče Jakov, onda neka se veseli Izrael!

Psalam 15

Psalam Davidov.

[1] Gospode, tko smije gost biti u šatoru tvojemu, tko smije boraviti na svetoj gori tvojoj?

[2] Tko hodi u čistoći, tko čini pravdu, tko pošteno misli u srcu svojem,

[3] Tko ne kleveće jezikom svojim, tko ne čini zla bližnjemu svojemu, tko ne nanosi sramote drugima,

[4] U čijim očima ništa ne vrijedi zlikovac, ali koji štuje one koji se Boga boje, tko se kune na štetu svoju i ništa ne nateže,

[5] Tko ne pozaima novaca svojih na dobit, tko se ne da podmititi proti nedužnima; tko ovako radi, neće se poljuljati nikada!

Psalam 16

Miktam Davidov.

[1] Čuvaj me, Bože; jer u tebe tražim utočište!

[2] Govorim Gospodu: "Ti si gospodar moj, nema dobra osim tebe."

[3] Kažem o svetima u zemlji: "To su plemeniti; njima ide sva ljubav moja."

[4] Koji služe idolima, imaju mnogo muke; ja im neću nikada darivati krvavih naljeva, niti ću uzimati u usta svoje imena njihova!

[5] Gospode, ti si meni baština i dio; ti si, koji mi je odredio sudbinu moju.

[6] Na milu zemlju pao je dio sudbine moje; doista, baština moja dopada mi se veoma!

[7] Blagoslivljam Boga, koji me je svjetovao prijateljski; na to me opominje i noću srce moje.

[8] Svagda mećem sebi pred oči Gospoda; jer mi on stoji zdesna, zato se ne pomjestim nikada.

[9] Tomu se raduje srce moje i veseli se duh moj; i bol će moja počivati u sigurnosti.

[10] Jer ti ne predaješ duše moje podzemnom svijetu; ne daš da Svetac tvoj truleža ugleda.

[11] Stazu k životu ti mi objavljuješ: "u tebe je punina radosti, u desnici tvojoj milina vječna.

Psalam 17

Molitva Davidova.

[1] Gospode, čuj stvar pravednu, pripazi na vapaj moj, poslušaj molitvu moju iz usta bez varke!

[2] Od tebe neka se izreče sud moj: oči tvoje gledaju, što je pravo!

[3] Ispitaš li srce moje, pretražiš li ga noću, staviš li me na kušnju: nećeš naići ni na što opako;

[4] Usta moja nikad ne sagriješiše u toj žurbi ljudskoj; sačuvah riječ usta tvojih.

[5] Pravu stazu ne ostavi hod moj; na putovima tvojim ne posrnu korak moj.

[6] Tebe prizivljem; jer me ti uslišiš, Bože, prigni mi uho svoje, čuj riječ moju!

7 Učini čudo puno dobrote, ti pomoćniče onima, koji se utječu k tebi od buntovnika proti pravima tvojim!

8 Kao zjenicu oka čuvaj me! Skrij me u sjenu krila svojih

9 Od bezbožnika, koji me pritiskuju tvrdo, od neprijatelja mojih, koji me opkoljavaju požudno!

10 Oni zatvoriše srce svoje bešćutno, govore drsko ustima hvalistavim.

11 Korak za korakom prisluškuju nas; oštro vrebaju oči njihove, da nas sruše,

12 Kao lav željan plijena, kao lavić, koji se zgurio u potaji.

13 Digni se, Gospode, stani mu nasuprot, sruši ga, spasi život moj mačem svojim od bezbožnika,

14 Rukom svojom, Gospode, od ljudi, od ljudi ovoga svijeta, kojima je dio ovaj život, tijelo je njihovo napunjeno dobrom tvojim; sinovi su njihovi siti; preostatak ostavljaju djeci svojoj.

15 A ja kao pravednik gledam lice tvoje; kad se probudim, nagledam se sit prilike tvoje.

Psalam 18

Upravitelju pjevačkoga zbora; od Davida, sluge Gospodnjega. On sastavi sljedeću pjesmu u čast Gospodu, kad ga je bio Gospod izbavio iz ruke svih njegovih neprijatelja i iz ruke Saulove. On je pjevao:

1 Ljubim te, Gospode, jakosti,

2 Gospode, hridino moja, tvrđavo moja, Spasitelju moj! Bože moj, branište moje, u koje se zaklanjam! Štite moj, rog spasenja mojega, grade moj!

3 Velehvaljenoga, Gospoda zazvah: "već sam bio riješen od neprijatelja svojih.

4 Bili su na me pobjesnili valovi smrti, rijeke zla držale me u tjeskobi,

5 Okovi pakla pritisli me, pale na me zamke smrti.

6 U nevolji svojoj povikah Gospodu, zavapih Bogu svojemu; on razabra iz šatora
svojega glas moj, do ušiju njegovih dođe vapaj moj.

7 Tada se uznemiri zemlja i zadrhta, temelji se gora uzdrmaše i pomakoše; tako je on
bio pun gnjeva:

8 Iz nosa je njegova sukljao dim, iz usta je njegovih buktio oganj, što proždire, požar
je vrcao od njega.

9 Već savi nebesa i siđe: "noge su mu počivale na tamnu oblaku.

10 Na kerubinima je sjedio i vozio se, dohujao na krilima vjetrova.

11 Tamu je razvukao oko sebe, kao voda težak, mračan oblak postao mu šator.

12 Od sijevanja oko njega kroz oblake njegove udarao grad i živo ugljevlje.

13 Gospod pusti, da gromovi zagrme na nebu, Svevišnji pusti, da zaori glas njegov:
grad i živo ugljevlje,

14 Strijele odapne i raspprši ih, munje izbaci i pomete ih.

15 Tada se pokazaše dubine morske, otkriše se temelji zemlje pred karanjem tvojim,
Gospode, pred dahtanjem srdžbe tvoje.

16 S visine stiže i uhvati me, iz silnih voda izvuče me.

17 Istrgnu me od jakih neprijatelja mojih, mrzitelja mojih, što su bili od mene jači.

18 Napadoše me u dan nesreće moje, ali mi je Gospod bio zaštitnik.

19 Izvede me na čistinu, oslobodi me, jer me je ljubio.

20 Tako mi naplati Gospod pravedno djelo moje, tako mi nagradi čistoću ruku mojih.

21 Jer sam se držao putova Gospodnjih, nikad ne učinih krivo Bogu svojemu.

22 Pred očima sam imao sve naputke njegove, nikad ne odbacih zakona njegova.

23 Bez prijekora sam hodio pred njim, čuvao sam se od grijeha.

[24] Zato mi naplati Gospod pravedno djelo moje, čistoću ruku mojih, što mu je bila
poznata.

[25] Dobar si dobrome, vjeran si vjernome.

[26] S čistim postupaš čisto, samo se zločestom protiviš.

[27] Pomažeš narodu nevoljnomu, spustaš pogled oholomu.

[28] Ti rasvjetljuješ svjetionik moj, Gospode; Bože moj, prosvijetli tamu moju!

[29] Jer snagom tvojom razbijam čete neprijateljske, preko zidina skačem s Bogom
svojim.

[30] Bog – savršen je put njegov, istinita je riječ Gospodnja. On je štit svima, koji se u
njega uzdaju.

[31] Jer tko je Bog još osim Gospoda; tko je još hridina, ako ne naš Bog?!

[32] Bog, koji me opasao snagom, učinio mi put neopasnim.

[33] Dade mi brze noge kao u košute, postavi me na moje mjesto, visoko.

[34] Ruku je moju upravljao u boju, mišice su moje zapele luk od mjedi.

[35] Pomoć svoju dao si mi kao štit, desnica je tvoja postala potpora moja, velikim me
je učinila dobrota tvoja.

[36] Koracima mojim dao si raširen prostor, nikad mi koljena nijesu klecala.

[37] Tjerao sam neprijatelje svoje i stizavao ih, nijesam se vraćao, dok ne legoše
uništeni.

[38] Potukoh ih: nikad ne ustadoše, padoše mi pod noge.

[39] Jer ti me naoruža snagom za boj: "koji se staviše proti meni, ti ih primora na
koljena preda me.

[40] Neprijatelje moje natjera ti prema mnom u bijeg; tako ja uništih mrzitelje svoje.

[41] Vikali su za pomoć – ali nije bilo pomoćnika – vikali su Gospodu – ali ih On nije čuo.

[42] Kao prah pred vjetrom smrvih ih, zgazih ih kao blato na putu.

[43] Izveo si me čitava iz boja za narod moj, postavio si me glavarom narodima: "narod, kojega ne vidjeh nikada, postade mi pokoran,

[44] Na riječ bio mi je poslušan; ljudi iz tuđe zemlje prinosili mi Poklonstvo.

[45] Od straha poblijediše sinovi tuđine, dršćući izađoše iz svojih gradova.

[46] Živ je Gospod! U sav glas neka je slavljena hridina moja! Visoko hvaljen neka je Bog moj, koji mi pomože!

[47] Bog, koji mi dade osvetu i narode mi podvrže,

[48] Izbavitelj moj od neprijatelja mojih ljutih, ti me podiže nad protivnike moje, oslobodi me od čovjeka samovoljna.

[49] Zato ću te slaviti pred svim svijetom, ti moj Gospode, pjevat ću hvalu imenu tvojemu,

[50] Koje daje sreću i spasenje kralju svojemu, milost dijeli pomazaniku svojemu, Davidu i rodu njegovu u vječna vremena!

Psalam 19

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov.

[1] Nebesa pripovijedaju slavu Božju, djela ruku njegovih navješćuje svod nebeski:

[2] Dan na dan šapće on tu vijest, noć na noć donosi on taj glas.

[3] To nijesu govori, nijesu riječi, kojima se glas ne razabira:

[4] U sav svijet prodire povik njihov, riječ njihova do na kraj zemlje! Suncu je stvorio šator na njima.

[5] Ono izlazi kao zaručnik iz ložnice svoje; veseli se kao junak, da dobije trku:

[6] Na rubu neba izlazi, okreće se istom na drugom kraju; ništa se ne može skriti žaru njegovu.

[7] Zakon je Gospodnji siguran vođa, provodi dušu; svjedočanstvo je Gospodnje pouzdano, čini luđake mudracima.

[8] Zakon je Gospodnji savršen, veseli srce; naredbe su Gospodnje čiste, prosvjetljuje oči.

[9] Riječi su Gospodnje svete, ostaju zauvijek; odluke su Gospodnje istinite, pravedne sve kolike.

[10] Dragocjenije su od zlata, od mnogoga čistog zlata; slađe su od meda, što teče iz sata.

[11] I sluga se je tvoj dao prosvijetliti od njih; tko ih drži, ima veliku plaću.

[12] A pogrješke – tko će ih znati? Očisti me od skrivenih!

[13] I od strasti sačuvaj slugu svojega; ne daj da vladaju nada mnom; tada ću biti čist, slobodan od teške krivnje.

[14] O da bi ti se riječi usta mojih dopale, misli srca mojega, Gospode, utočište moje i Spasitelju moj!

Psalam 20

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov.

[1] Neka te usliši Gospod u dan nevolje! Neka te zaštiti ime Boga Jakovljeva!

[2] Neka ti pošalje pomoć iz svetišta! Sa Siona neka te pokrijepi!

[3] Neka se spomene svih prinosa tvojih; žrtvu tvoju neka primi milostivo!

[4] Neka ti ispuni želju srca tvojega! Neka ti dadne sreću u svakoj osnovi!

[5] Tada ćemo klicati na pomoći, što je dobivaš, u ime Boga svojega razvit ćemo zastave; neka ti ispuni Gospod sve želje tvoje!

[6] Znam već sada: "Gospod daje pobjedu pomazaniku svojemu! Usliši ga iz svetoga neba svojega obilatom moću desnice svoje.

[7] Jedni se uzdaju u kola, drugi u konje: "a mi slavimo ime Gospoda, Boga svojega.

[8] Oni posrću i padaju, a mi stojimo čvrsto i držimo se uspravno.

[9] Gospode, udijeli pobjedu! Ti kralju, koji nas usliši u dan, kada zovnemo!

Psalam 21

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov.

[1] Gospode, s tvoje se zaštite veseli kralj, kako kliče glasno zbog pomoći tvoje!

[2] Ti si mu ispunio želju srca njegova; nijesi mu odbio molitve usta njegovih.

[3] Izašao si mu u susret obilnim blagoslovom; metnuo si mu na glavu krunu od zlata

[4] Molio te je za život; dao si mu puninu godina u najkasnijem vremenu.

[5] Velika je slava njegova, jer si mu pomogao; uresio si ga slavom i sjajem.

[6] Jer si ga napunio blagoslovom zauvijek; razveseljuješ ga radošću lica svojega.

[7] Jer se kralj uzda u Gospoda; kroz milost Svevišnjega neće se pomaknuti.

[8] Ruka će tvoja dostići sve neprijatelje tvoje; desnica tvoja uhvati sve mrzitelje tvoje.

[9] Kao u ražarenoj peći ti ih izgaraš, čim se pojaviš; Gospod ih uništi u jarosti svojoj, i oganj će ih proždrijeti.

[10] Rod njihov uništavaš na zemlji, potomstvo njihovo kod djece čovječje.

[11] I ako namisle proti tebe zlo i zasnuju spletke: oni ne izvedu ništa.

[12] Jer ih prisiliš da se okrenu u bijeg; lukom svojim ciljaš na lice njihovo.

[13] Neka je tebi pobjeda, Gospode, zbog snage tvoje! Mi ćemo pjevanjem i igrom slaviti jakost tvoju.

Psalam 22

Upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "U svitak zore"; psalam Davidov.

1 Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio? Daleko su od spasenja mojega riječi vapaja mojih.

2 Bože moj, vapijem danju – a ti ne odgovaraš; i noću, ali se ne pazi na me.

3 A ipak si ti Svetac: stoluješ nad hvalospjevima Izraelovim.

4 U tebe su se uzdali oci naši, uzdali se, i ti si ih izbavljao.

5 Priznavali su tebe i spasavali su se; uzdali se u tebe i nijesu se posramili.

6 A ja sam crv, ne više čovjek; ruglo ljudima i prezir narodu!

7 Tko me samo pogleda, smije mi se, širi usta, maše glavom:

8 "Pouzdaj se u Gospoda!" Neka ga on spasi! "On neka mu pomogne; jer ga on miluje!"

9 A ti si onaj, koji si me izveo iz krila materina i skrio me na grudi matere moje.

10 Od djetinjstva tebi sam se predao, od krila materina ti si Bog moj.

11 Ne udaljuj se od mene; jer je nevolja blizu, jer nema nikoga, koji bi mi pomogao!

12 Junaci mnogi okružuju me, bikovi bašanski opkoljuju me.

13 Razvaljuju na me usta svoja, kao lav, koji razdire i riče.

14 Kao voda razlijevam se, rasuti su svi udovi moji; srce mi postade kao vosak i topi se u grudima.

15 Sasuši se kao crijep snaga moja, jezik mi prionu za nepce, u prah smrti mećeš me.

16 Hajka pasa opkoljuje me; četa zlikovaca okružuje me; probodoše mi ruke i noge.

17 Sve kosti svoje mogu izbrojiti; naslađuju se gledajući u me.

18 Dijele među se haljine moje i za odjeću moju bacaju kocku.

19 Ali ti, Gospode, ne udaljuj se! Ti jakosti moja, dođi mi u pomoć!

20 Izbavi od mača dušu moju, od šape pasje jedino dobro moje!

21 Istrgni me od ralja lavljih i od rogova bivoljih! Ti si me uslišio.

22 Govorit ću ime tvoje braći svojoj i usred skupštine hvalit ću.

23 "Koji štujete Gospoda, pjevajte mu hvalu! Vi iz roda Jakovljeva, častite ga svi! Vi
iz roda Izraelova, bojte ga se svi!"

24 Jer on ne prezre i ne odbi nevolju patnikovu; ne skrije lica svojega pred njim;
sasluša ga, kad povika k njemu.

25 Tebe hvalim u skupštini velikoj! Zavjet ću svoj izvršiti pred štovateljima njegovim.

26 Tada jedu siromasi i nasite se; tada hvale Gospoda, koji ga traže; neka živi srce
njihovo dovijeka!

27 Toga se spominjući obratit će se Gospodu svi krajevi zemaljski; klanjajući se bacit
će se pred tobom sva plemena naroda.

28 Jer je Gospodu kraljevstvo, on je vladalac narodima.

29 Pred njim će samo pasti oni, svi će se knezovi zemaljski pokloniti pred njim, svi
koji silaze u prah

30 Njemu, koji predade život svoj, služit će potomstvo.

31 O Gospodu pripovijedat će se budućemu naraštaju, dobrota njegova govorit će se
narodu, što će kasnije živjeti: On je to izvršio!

Psalam 23

Psalam Davidov.

1 Gospod je pastir moj: ništa mi neće nedostajati!

2 Na poljanama zelenim pusti me da sjedim; na vodama odmorišta pusti me da počinem.

3 On krijepi dušu moju, vodi me pravom stazom zbog imena svojega.

4 Moram li i putovati smrtnom dolinom: ne bojim se nesreće, jer ti si s menom; štap tvoj i palica tvoja, oni su, koji me tješe.

5 Pripremaš stol preda mnom, na pogled neprijateljima mojim; mažeš mi glavu uljem; čaša se moja prelijeva.

6 Samo sreća i milost pratit će me kroz sav život; i prebivat ću u domu Gospodnjem zauvijek.

Psalam 24

Psalam Davidov.

1 Gospodnja je zemlja i što je ispunja, svijet i stanovnici njegovi.

2 Jer je on osnova nad morima, tvrdo je namjesti nad vodama.

3 Tko se smije popeti na goru Gospodnju, tko stajati na svetom mjestu njegovu?

4 U koga su nedužne ruke i čisto srce, tko se ne oslanja u duši svojoj na zlo i ne kune se lažno,

5 Taj će primiti blagoslov od Gospoda i pravednu plaću od Boga, pomoćnika svojega.

6 Tako je rodu, koji ga traži, narodu Jakovljevu, koji čezne za licem tvojim.

7 Uzdignite, vrata, glave svoje! Protegnite se, vrata prastara, može unići Kralj pun slave!

8 Tko je taj kralj pun slave? Gospod, Jaki, Junak! Gospod, Div u boju!

9 Uzdignite, vrata, glave svoje! Protegnite se, vrata prastara, da može unići Kralj pun slave!

10 Tko je taj kralj pun slave? Gospod nad vojskama, on je Kralj pun slave!

Psalam 25

Psalam Davidov.

[1] K tebi, Gospode, podižem srce svoje!

[2] Bože moj, u tebe se uzdam! Ne daj da se ikad osramotim! Ne daj da kliču nada mnom neprijatelji moji!

[3] Jest, nitko, koji se ufa u te, neće se osramotiti; osramotit će se samo, koji te ostavi nevjerno.

[4] Gospode, pokaži mi putove svoje! Uči me stazama svojim!

[5] Daj da hodim u vjernosti k tebi, i podijeli mi pouku, jer si ti Bog koji mi pomaže: tebe čekam povazdan.

[6] Gospode, spomeni se milosrđa svojega, dobrote svoje, jer one su oduvijek.

[7] Grijeha mladosti moje, opačina mojih ne spominji se! Po milosti svojoj spomeni se mene radi dobrote svoje, Gospode!

[8] Dobrostiv je Gospod i pravedan; zato pokazuje put grješnicima.

[9] Ponizne vodi pravom stazom; On uči ponizne putovima svojim.

[10] Svi su putovi Gospodnji samo dobrota i vjernost onomu, koji mu drži zavjet i naredbe.

[11] Radi imena svojega, Gospode, oprosti krivnju zlodjela mojih; jer je tako velika!

[12] Gdje samo čovjek hodi u strahu Božjemu: on mu pokaže put, koji da izabere.

[13] Duša njegova u sreći prebiva; potomstvo će njegovo posjedovati zemlju.

[14] Koji ga se boje, to su pouzdanici Gospodnji; on im dade zavjet svoj, da im donese razboritost.

[15] Oči su moje uvijek upravljene Gospodu, jer on vadi iz zamke nogu moju.

16 Obrni se k meni i budi mi milostiv, jer sam osamljen i jadan!

17 Velike su postale nevolje srca mojega: izbavi me iz tjeskoba mojih!

18 Vidi jad moj i tugu moju i oprosti mi sve grijehe moje!

19 Pogledaj neprijatelje moje, kako ih je mnogo, i kako pakosnom mržnjom mrze na me!

20 Sačuvaj život moj! Izbavi me; ne daj da se ikad osramotim, jer se uzdam u tebe!

21 Nedužnost i čestitost neka su mi zaštita; jer se uzdam u tebe.

22 Bože, izbavi Izraela od svih nevolja njegovih!

Psalam 26

Psalam Davidov.

1 Opravdaj me, Gospode, jer hodih u čestitosti; uzdajem se u Gospoda i neću se spotaknuti

2 Ispitaj me, Gospode, i iskušaj me; istraži me na bubrezima i na srcu!

3 Jer mi je dobrota tvoja stajala pred očima; hodio sam putem svojim, vjerno prema tebi.

4 Nikada nijesam sjedio kod ljudi lažljivih, nikad se ne vratih k onima, koji rade potajno.

5 Skupština opakih mrska mi je; nikad ne sjedoh kod zlikovaca.

6 Perem ruke svoje u nedužnosti, idem oko žrtvenika tvojega, Gospode,

7 Da započnem pjesmu žrtve zahvalnice, da navješćujem sva čudesa tvoja.

8 Gospode, ja ljubim kuću tvoju, koja štiti; mjesto, gdje stoluješ u sjaju.

9 S grješnicima nemoj pogubiti duše moje, ni života mojega s krvnicima,

[10] Kojima je zločinstvo prionulo za ruke, i kojima je desnica puna mita!

[11] Jer ja hodim putem svojim u nedužnosti, izbavi me i budi mi milostiv!

[12] Noga će moja stajati na pravoj ravnici; u skupštini, Gospode, blagoslivljat ću tebe!

Psalam 27

Psalam Davidov.

[1] Gospod je svjetlost moja i spasenje moje: "koga da se bojim? Gospod je zaštitnik
života mojega: od koga da predam?

[2] Ako mi se približe zlikovci, da me unište – tlačitelji i neprijatelji moji: oni će
posrnuti i pasti.

[3] Neka se skupi tabor proti meni, srce moje ne zna za strah; neka plane boj proti meni,
ja ostajem utješen.

[4] Za jedno samo molim Gospoda, samo to ištem: da stanujem u kući Gospodnjoj sve
dane života svojega, da iskusim dobrotu Gospodnju, da gledam hram njegov,

[5] Jer u dan nevolje krije me Bog u potkrovlju svojem, zaklanja me u skrovištu šatora
svojega, diže me visoko gore na hridinu.

[6] Zato će se glava moja uzdići usprkos mojim neprijateljima oko mene; prinosit ću u
šatoru njegovu žrtve pune radosti; pjevat ću i igrat ću Gospodu.

[7] Gospode, čuj, glasno vičem: smiluj mi se i usliši me!

[8] Srce moje viče k tebi; tražim te; Gospode, tražim lice tvoje!

[9] Ne skrivaj lica svojega od mene; ne odbacuj u gnjevu sluge svojega, jer ti si
pomoćnik moj: ne odbijaj me, ne ostavljaj me, pomoćniče Bože moj!

[10] Kad bi me odbacili otac i mati, primio bi me Gospod.

[11] Pokaži mi put svoj, Gospode, vodi me ravnom stazom usprkos neprijateljima
mojim!

[12] Nemoj me predati bijesu tlačitelja mojih: jer svjedoci lažni ustaju proti meni; hoće im se zločina.

[13] Tvrdo vjerujem, da ću gledati dobrotu Gospodnju zemlji živih.

[14] Čekaj Gospoda, budi utješen i hrabra srca: čekaj Gospoda!

Psalam 28

Psalam Davidov.

[1] K tebi, Gospode, vičem: hridino moja, ne budi gluh prema meni, ne budi nijem prema meni, inače bih morao ja poći u svijet mrtvih.

[2] Čuj glasni vapaj moj: vičem k tebi; dižem ruke prema svetištu tvojem.

[3] Nemoj me uzeti sa zlikovcima, s onima, što čine zlo, koji govore prijazno s bližnjim svojim, a u srcu nose lukavstvo.

[4] Podaj im po djelima njihovim, po zlobi postupanja njihova! Po djelima ruku njihovih podaj im; plati im po zasluzi!

[5] Jer ne paze na djela Gospodnja, na djelo ruku njegovih; zato će ih srušiti i nikada ih više neće podići.

[6] Neka je blagoslovljen Gospod, jer on će uslišiti glasni vapaj moj.

[7] Gospod je zaštita moja i štit moj; u njega se pouzdalo srce moje on će mi i pomoći; tada ću se od srca obradovati i zahvaljivati mu pjesmom svojom

[8] Branik je Gospod narodu svojemu; pomoćnik i zaštitnik pomazaniku svojemu.

[9] Pomozi narodu svojemu! Blagoslovi baštinu svoju! Pasi je i nosi dovijeka!

Psalam 29

Psalam Davidov.

[1] Prinesite Gospodu, sinovi Božji, prinesite Gospodu čast i moć!

2 Prinesite Gospodu sjaj imena njegova, poklonite se Gospodu u svetoj krasoti!

3 Čuj! Gospod nad valovima, Bog veličanstva grmi; nad širokim morem Gospod!

4 Čuj! Gospod silan, čuj, Gospod slavan!

5 Čuj! Gospod lomi cedre, cedre libanonske lomi Gospod.

6 On čini da skakuću: kao tele Libanon, kao mlad bivo Sirion!

7 Čuj! Gospod sipa plamen Ognjeni!

8 Čuj! Gospod potresa pustinju, Gospod potresa pustinju Kadeš!

9 Čuj! Gospod čini, da se košute rastaju s bremenom, ogoljuje šume! U palači
njegovoj sve viče: Kako sjajno!

10 Gospod stoluje nad potopom: Gospod stoluje kao kralju vijeke!

11 Gospod daje moć narodu svojemu. Gospod blagosliva mirom narod svoj.

Psalam 30

Psalam Davidov; pjesma, kad se posvetio hram.

1 Slavit ću te, Gospode, jer si me oteo; nijesi dao neprijateljima mojim, da kliču nada
mnom!

2 Gospode, Bože moj, k tebi povikah; tada si me ozdravio;

3 Gospode, iz carstva mrtvih izveo si dušu moju; opet si me životu darovao između
onih, koji siđoše u carstvo mrtvih.

4 Pjevajte hvalu Gospodu, pobožni njegovi, pjevajte zahvalu svetome imenu njegovu!

5 Jer samo za trenut oka traje gnjev njegov, a milost njegova do života; večerom
dolazi plač, a jutrom već vlada radost.

6 Pomislio sam u mirnoj sreći svojoj: "Nikada se neću pomaknuti!"

7 Ti si me bio, Gospode, pun milosti utvrdio u sreći. Onda si skrio lice svoje: i već se ja smetoh.

8 Tada povikah k tebi, Gospode, tada zavapih k Bogu svojemu:

9 "Što ti koristi krv moja, kad siđem u podzemni svijet? Slavi li te prah? Navješćuje li on vjernost tvoju?

10 Gospode, čuj i smiluj se meni; Gospode, budi mi pomoćnik!"

11 Tada si obratio plač moju radost, rastrgao si žalosnu odjeću moju i opasao me veseljem:

12 Da ti pjeva duša moja i nikada više ne umuknu. Gospode, Bože moj, vječno ću ti zahvaljivati!

Psalam 31

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov.

1 U tebe, Gospode, tražim utočište, ne daj da se osramotim ikada! U dobroti svojoj izbavi me!

2 Prigni milostivo k meni uho svoje, oslobodi me brzo! Budi mi zaštitna hridina, utvrda, da me spasiš!

3 Jer si mi hridina i utvrda: radi imena svojega vodit ćeš me i upravljati,

4 Oslobodit ćeš me iz zamke, koju mi tajno postaviše; jer si ti obrana moja:

5 U ruku tvoju predajem duh svoj; ti ćeš me otkupiti, Gospode, Bože, ti vjerni!

6 Mrzim na one, koji poštuju ništave idole, a darujem uzdanje svoje Gospodu.

7 Klicat ću i veselit ću se milosti tvojoj, kad si vidio nevolju moju i pripazio na tjeskobu duše

8 Mene ne predao u ruku neprijatelju, nozi mojoj dao širok prostor.

[9] Smiluj mi se, Gospode, jer sam u tjeskobi, iznemože od jada oko moje, duša moja, tijelo moje.

[10] Jer iščezava život moju boli, godine moje u uzdisanju; iscrpla se snaga moja od zlodjela mojih, i kosti moje usahnuše.

[11] Podsmijeh postadoh svim neprijateljima svojim, susjedstvu svojemu užas, znancima svojim strašilo; tko me vidi na putu, bježi od mene.

[12] Zaboravljen sam, bez spomena kao mrtvac; postadoh kao razbijen sud.

[13] Slušam grdnju mnogih: strah odasvud: vijećaju zajedno proti meni, nastoje oko toga, da mi uzmu život.

[14] Ali se ja uzdam u tebe, Gospode, velim: "Ti si Bog moj!"

[15] U tvojim je rukama udes moj: izbavi me iz ruke neprijatelja i tlačitelja mojih!

[16] Daj da slugi tvojemu svijetli lice tvoje! Pomozi mi u dobroti svojoj!

[17] Gospode, ne daj, da budem posramljen, jer tebe prizivljem! Neka zlikovci posramljeni, na šutnju osuđeni, odu u podzemni svijet!

[18] Neka zanijeme usta lažljiva, što govore bezakonje na pravednika, oholo i drsko!

[19] Kako je velika dobrota tvoja, što je čuvaš za one, koji te se boje, što je iskazuješ onima, koji se kriju kod tebe od ljudi!

[20] Kriješ ih štitom lica svojega od buna ljudskih; sklanjaš ih pod krov svoj od svađe jezika.

[21] Neka je blagoslovljen Gospod: on će me štititi čudesno u dobroti svojoj kao u utvrđenom gradu!

[22] Kad pun tjeskobe mislim, odbačen sam od lica tvojega: "ti čuješ ipak moj vapaj glasan, kad te prizivljem glasno.

[23] Ljubite Gospoda, svi pobožni njegovi! Gospod čuva vjerne, a po zasluzi vraća oholima.

[24] Budite utješeni i neka se ohrabri srce vaše; vi svi, koji se uzdate u Gospoda!

Psalam 32

Psalam Davidov; poučna pjesma.

[1] Blagoslovljen je onaj, kojemu je oproštena opačina, kojemu je grijeh skriven!

[2] Blagoslovljen je čovjek, kojemu Gospod ne uračunava krivnje zlodjela, i u čijem
srcu nema prijevare!

[3] Kad sam šutio, klonuše kosti moje; jecao sam cijeli dan.

[4] Jer dan i noć ležala je teško na meni ruka tvoja: kao na ljetnoj žegi otvrdnu sok
života mojega.

[5] Tada priznadoh tebi grijeh svoj i krivnju zlodjela svojih ne zatajih; rekoh: "Priznat
ću Gospodu nepravdu svoju!" Tada si oprostio krivnju grijeha mojega.

[6] Zato neka se moli tebi svaki pobožni u vrijeme, kad je još naći milost! Nadođe li
tada potop voda: neće ga stisnuti.

[7] Ti si zaklon moj, čuvaš me od tjeskobe; okružit ćeš me radošću spasenja.

[8] "Poučit ću te, pokazat ću ti put, kojim da ideš; svjetovat ću te, upravit ću na te oko
svoje."

[9] Nemoj ipak biti kao konj, kao mazga bez razuma: prkos njihov moraš slomiti
vođicama i uzdom, inače ne ide za tobom.

[10] Mnoge muke stignu zlikovca, a tko se uzda u Gospoda, toga on okruži ljubavlju.

[11] Radujte se u Gospodu i kličite, pravednici! Kličite svi, koji ste čestita srca!

Psalam 33

[1] Radujte se Gospodu, pravednici! Čestitima dolikuje hvaliti ga.

[2] Pjevajte hvalu Gospodu uz citaru, svirajte mu na harfu od deset žica!

3 Pjevajte mu pjesmu novu, složno udarajte podvikujući!

4 Jer je riječ Gospodnja pouzdana, i u svemu djelovanju svojem on je vjeran.

5 On ljubi pravdu i pravo; dobrote je Gospodnje puna zemlja:

6 Riječju Gospodnjom nebesa su stvorena, sva vojska njihova dahom usta njegovih.

7 Kao u stog skupi on vode mora, kao u spreme metnu bezdane.

8 Mora se bojati Gospoda sva zemlja, strepiti moraju pred njim svi stanovnici zemlje:

9 Jer on reče, i postade; on zapovjedi, i pokaza se.

10 Gospod razbija osnovu neznabošcima, uništava pomisli narodima.

11 Odluka Gospodnja ostaje dovijeka, kroz sve naraštaje misli srca njegova,

12 Blagoslovljen je narod, kojemu je Bog Gospod! Narodu, što ga je izabrao sebi za svojinu!

13 S neba gleda Gospod dolje, vidi svu djecu čovječju.

14 S mjesta, na kojem stoluje, gleda na sve stanovnike zemlje,

15 On, koji je načinio svima srce njihovo, pazi na sva djela njihova.

16 Ne pobjeđuje kralj jakošću vojske, ne spasava se junak veličinom snage.

17 Ne dovodi konj do pobjede, uza svu jakost svoju ne donosi on spasenja.

18 Gle, oko Gospodnje počiva na štovateljima svojim, na onima, koji se ufaju u milost njegovu,

19 Da duše njihove izbavi od smrti, da ih uzdrži u životu u vrijeme gladi!

20 Duša naša čeka Gospoda: "on nam je pomoćnik i zaštitnik!

21 Jer se srce naše veseli u njemu, mi se uzdamo u sveto ime njegovo

[22] Neka vlada, Gospode, nad nama milost tvoja, kao što se uzdamo u tebe!

Psalam 34

Davidov, kad se pred Abimelekom učini lud, i od njega protjeran otide.

[1] Blagoslivljat ću Gospoda u svako doba, neka mi je svagda hvala njegova u ustima!

[2] Neka se diči Gospodom duša moja, neka čuju, koji stradaju, i neka se raduju!

[3] Veličajte Gospoda s menom, uzvisujmo ime njegovo zajedno!

[4] Tražio sam Gospoda: on me usliši, izbavi me od svih tjeskoba mojih.

[5] Tko pogleda u njega, bit će vedrijega srca, lice se njegovo ne treba zarumeniti.

[6] Ovdje je siromah, koji povika, i Gospod ga čuje i pomože mu iz svih nevolja njegovih.

[7] Anđeo Gospodnji stoji oko onih, koji se boje njega, i izbavlja ih.

[8] Kušajte i vidite, kako je dobar Gospod! Blagoslovljen je čovjek, koji se uzda u njega!

[9] Vi sveti njegovi, bojte se Gospoda, jer koji se boje Gospoda, ne trpe nikada oskudice.

[10] Lavovi imaju oskudicu i gladuju, a tko traži Gospoda, ima svako dobro.

[11] Dođite, djeco, poslušajte me; naučit ću vas strahu Gospodnjemu!

[12] Tko je taj čovjek, koji ljubi život, koji želi sebi godine, da okusi sreću?

[13] Jezik svoj ustavljaj oda zla, usta svoja od prijevarna govora!

[14] Kloni se oda zla, a čini dobro, traži mir i idi za njim!

[15] Na pobožnima počiva oko Gospodnje; uho njegovo čuje vapaj njihov.

[16] Lice Gospodnje stoji proti zlikovcu, da istrijebi iz svijeta spomen njihov.

17 Kad pravednici zavapiju, Gospod ih čuje i izbavlja ih od svih nevolja njihovih.

18 Gospod je blizu onih, koji su skršena srca, i slomljene duše spasava.

19 Mnogo muke ima pravednik, ali mu iz svih pomaže Gospod.

20 Čuva sve udove njegove, ni jedan se od njih ne slomi.

21 Zlikovca ubije nesreća; tko mrzi na pobožna, mora to okajati.

22 Gospod otkupljuje duše svojih; tko se uzda u njega, neće štetovati.

Psalam 35

Psalam Davidov.

1 Gospode, bori se proti onima, koji se bore proti meni i udari na one, koji udaraju na
me!

2 Prihvati oružje i štit i digni se, da mi pomogneš!

3 Zavitlaj koplje i nadžak proti progoniteljima mojim, reci duši mojoj: "Ja sam
spasenje tvoje!"

4 Neka se smetu i posrame, koji mi rade o glavi, neka se odbiju natrag posramljeni,
koji proti meni misle zlo!

5 Neka budu kao pljeva pred vjetrom: anđeo Gospodnji neka ih tjera!

6 Neka bude put njihov taman i sklizav: anđeo Gospodnji neka ih progoni!

7 Namjestiše mi potajno bez povoda zamku svoju; bez uzroka iskopaše mi jamu.

8 Neka ih stigne iznenada propast, zamka, koju potajno namjestiše meni, neka njih
uhvati; u tu propast neka upadnu!

9 Tada će se duša moja radovati u Gospodu, veselit će se pomoći njegovoj.

10 Svaki će na meni ud reći: "Gospode, tko je kao ti, koji izbavljaš bijednika od ruke
jačega, patnika i ubogoga od razbojnika?"

11 Ustaju proti meni lažni svjedoci; pitaju me za ono što ne znam.

12 Vraćaju mi zlo za dobro; osama je sudbina duši mojoj.

13 A ja? – Kad ih sruši bolest, bila je vreća odjeća moja; mučio sam sebe postom i molio sam se duboko prignut.

14 Kao da bi mi bio prijatelj, brat, vrzao sam se okolo; tugujući kao za majkom bio sam u žalosti pokunjen.

15 A kada ja posrnem, oni se radosni kupe, kupe se proti meni, spremni da me biju, a ne znam za što; psuju me bez prestanka.

16 Meću me na kušnju, podruguju mi se ruglom, škripaju na me zubima svojim.

17 Gospode, kako ćeš dugo to još gledati?! Izbavi dušu moju od laži njihovih, od lavova moje jedino dobro!

18 Tada ću ti zahvaljivati na zboru velikom, slavit ću te pred narodom brojnim.

19 Ne daj, da se raduju nada mnom, koji me napadaju zlobno, koji bez razloga mrze na me i namiguju na me!

20 Jer ne govore, što služi za mir; proti onima koji su mirni u zemlji smišljaju riječi pune prijevare.

21 Razvaljuju na me usta svoja i govore: "Ha, ha, vidimo eto očima vlastitim."

22 Ti si vidio, Gospode, nemoj šutjeti! Gospode, ne udaljuj se od mene!

23 Digni se, probudi se za pravo moje, Gospode moj i Bože moj, na parbu za me!

24 Sudi mi po pravdi svojoj, Gospode, Bože moj, neka se ne raduju nada mnom!

25 Neka se među se ne hvale: "Ha! To je bila želja naša!" Neka ne kažu: "Proždrli smo ga!"

26 Neka se zacrvene i zastide svi od sramote, koji se raduju nesreći mojoj! Neka pokrije stid i sram one, koji se razmeću nada mnom!

[27] A neka se raduju i vesele, koji mi žele pravicu, koji govore vazda: "Velik je Gospod, koji hoće dobro slugi svojemu!"

[28] Moj će jezik navješćivati pravedno upravljanje tvoje, uvijek slavno djelovanje tvoje.

Psalam 36

Upravitelju pjevačkoga zbora; od sluge Gospodnjega Davida.

[1] Presuda Božja nad grijehom za zlikovca duboko je sačuvana u srcu mojem; kazneni sud Božji ne drži on pred očima svojim,

[2] Jer je On, kako misli, dobar njemu, kad pronađe krivnju zlodjela, i kad udara kaznu,

[3] Riječi su usta njegovih opačina i prijevara; on ostavlja mudro i dobro življenje.

[4] Na postelji svojoj smišlja bezakonje, udara putem opakim, ne preda pred zloćom.

[5] Gospode, do neba je uzvišena milost tvoja, vjernost je tvoja do oblaka.

[6] Pravednost je tvoja kao gore najviše, sudovi su tvoji kao bezdana najdublja; Gospode, ti pomažeš ljudima i životinjama.

[7] Kako je dragocjena dobrota tvoja, Bože; u sjenu krila tvojih bježe djeca čovječja.

[8] Hrane se na izobilju kuće tvoje; napajaš ih na rijeci sladosti svojih

[9] Jer je u tebe izvor života; u svijetlu tvojem gledamo svjetlo.

[10] Uzdrži milost svoju onome, koji te pozna, pravednost svoju onome, koji misli čestito!

[11] Neka me ne pogazi noga ohologa, šaka zlikovčeva neka me ne protjera!

[12] Jedanput će pasti oni, koji čine zlo, srušit će se i neće ustati više.

Psalam 37

Psalam Davidov.

1 Nemoj se žestiti zbog zlikovaca, nemoj zavidjeti onima, koji čine zlo!

2 Jer oni brzo uvenu kao trava, usahnu kao zeleno bije.

3 Uzdaj se u Gospoda i čini, što je dobro, da ostaješ u zemlji i uživaš dobra njezina.

4 Imaj svoju radost u Gospodu; on će ti ispuniti što ti želi srce!

5 Prepusti Gospodu sudbinu svoju; pouzdaj se u njega: "on će već to urediti!

6 On će dati, te pravednost tvoja zasja kao svjetlost, pravica tvoja kao podnevna svjetlost.

7 Budi tih pred Gospodom i čekaj ga, nemoj se ljutiti na onoga, koji ima sreću u svojemu poslu, na čovjeka, koji samo kuje spletke!

8 Utišaj srdžbu i ostavi gnjev i ne ljuti se; to vodi samo k zlu!

9 Jer će se istrijebiti zlikovci; samo oni, koji se uzdaju u Gospoda, posjeduju zemlju.

10 Samo još malo, Pa neće biti zlikovca; pogledat ćeš na dom njegov, a njega više nema.

11 A smjerni posjeduju zemlju i raduju se punini mira.

12 Zlikovac snuje spletke proti pobožniku, škripa na njega zubima svojim.

13 Ali mu se Svemogući smije, jer vidi, da se već primiče dan njegov.

14 Mač potežu zlikovci i zapinju luk, da sruše siromaha i slaboga, da pokolju one, koji misle pravo:

15 Mač njihov prodire im u vlastito srce, lukovi će se njihovi polomiti.

16 Bolji je malen iznos pravednika, nego nagomilani posjed zlikovaca

[17] Je će se moć zlikovaca slomiti, a oslon je pravedniku Bog.

[18] Pozna Gospod dane pobožnika: "baština njihova traje dovijeka.

[19] Neće se postidjeti u zlo doba, u dane gladi bit će siti.

[20] Fer samo zlikovci propadaju; neprijatelji su Gospodnji kao ljepota šumska, kao dim, prolaze.

[21] Zlikovac mora uzaimati, a ne može platiti, a pravednik je dobar i daje.

[22] Jer od Boga blagoslovljeni baštine zemlju, a od Boga prokleti propadaju.

[23] Gospod utvrđuje korak čovjeku, ako mu se dopada put njegov.

[24] Ako i posrne, ne padne, jer Gospod prihvati ruku njegovu.

[25] Bio sam mlad; sad sam star: "ali ne vidjeh nikada pobožnika ostavljena, ni djece njegove da prose kruha.

[26] Uvijek je milostiv i daje u zajam, i na potomcima je njegovim blagoslov.

[27] Uklanjaj se oda zla i čini, što je dobro, onda stanuješ zauvijek u zemlji!

[28] Jer Gospod ljubi pravedno djelovanje i ne ostavlja pobožnika svojih; zlikovci će biti uništeni zauvijek; istrijebit će se pleme zlikovaca.

[29] Pravednici posjeduju zemlju i stanuju uvijek u njoj.

[30] Usta pravednikova govore mudrost; jezik njegov govori, što je pravo.

[31] Zakon je Boga njegova njemu u srcu; koraci njegovi neće se spotaknuti nikada.

[32] Zlikovac vreba pobožnika i pun je požude, da ga ubije.

[33] Ali ga Gospod ne predaje sili njegovoj, niti ga osuđuje, kad stane suditi.

[34] Čekaj Gospoda i drži se puta njegova: on će te uzvisiti, te ćeš posjedovati zemlju; vidjet ćeš, kako će se istrijebiti zlikovci.

[35] Vidjeh zlikovca puna obijesti: raširio se kao zeleno drvo;

[36] Ali prođe, i evo nema ga više; tražio sam ga, ali ga ne nađoh više.

[37] Tako čuvaj nedužnost i vježbaj se u pravdi; jer će čovjeku mira ostati potomstvo.

[38] A grješnici bit će svi uništeni, potomstvo zlikovaca bit će istrijebljeno.

[39] Od Gospoda dolazi spasenje pravednika; on je branitelj njihov u vremenima tjeskobe.

[40] Gospod je pomoćnik njihov i izbavlja ih; on ih spasava od zlikovaca, sačuva ih, jer se skriše kod njega.

Psalam 38

Psalam Davidov; za prinos mirisnoga dijela.

[1] Gospode, nemoj me karati u gnjevu svojem, niti kazniti u jarosti svojoj!

[2] Jer strijele se tvoje zabadaju u me, i ruka je tvoja na meni oteščala.

[3] Ništa nema zdrava na tijelu mojem od gnjeva tvojega, nema mira u kostima mojim od grijeha mojih.

[4] Jer krivnja moja izađe vrh glave moje, kao teško breme pritiskuje me.

[5] Gnjiju i trunu rane moje od bezumlja mojega.

[6] Zgrčio sam se i pogurio se posve, povazdan idem žalostan.

[7] Bokovi su moji puni upale, i nema zdrava mjesta na tijelu mojem.

[8] Nemoćan sam i slomljen posve, vičem od muke nutarnje.

[9] Svemogući, znaš za sve želje moje; uzdisanje moje nije od tebe skriveno.

[10] Srce mi jako udara, ostavlja me snaga moja, ni vida očinjega nije više u mene.

[11] Moji mili i prijatelji bježe od muke moje, i rođaci se moji drže daleko.

[12] Koji mi rade o glavi, namještaju mi zamke; koji traže nesreću moju, snuju propast, povazdan misle o prijevari.

[13] A ja sam kao gluh i ne čujem, kao nijem ne otvaram usta svojih.

[14] Ja sam kao jedan, koji ništa ne čuje, u čijim ustima nema protivljenja.

[15] Jer se ufam u tebe, Gospode! Svemogući Bože, ti mi moraš odvratiti!

[16] Jer se bojim, da bi se htjeli radovati nada mnom, razmetati se nada mnom, samo ako posrne noga moja.

[17] Jer sam već blizu propasti, i bol je moja preda mnom svagda.

[18] Jer krivnju svoju moram priznat; zbog grijeha svojega pun sam žalosti.

[19] A koji se bez razloga okreću na me, jaki su; koji mrze na me bez povoda, brojni su,

[20] Koji mi vraćaju zlo za dobro, udaraju na me, gdje sam htio samo dobro.

[21] Ne ostavljaj me, Gospode, Bože moj, ne udaljuj se od mene!

[22] Brzo mi dođi u pomoć, Svemogući, spasitelju moj!

Psalam 39

Upravitelju pjevačkoga zbora; za Jedutuna; psalam Davidov.

[1] Rekoh: "Čuvat ću putove svoje od grijeha jezika; zauzdavat ću usta svoja, dok je još blizu zlikovac!"

[2] I tako postadoh nijem, posve tih; šutio sam bez utjehe; ali je u meni rovala bol.

[3] Goruće mi postade srce u grudima; kad bih mislio na to, razgorio bi se oganj; tada sam morao govoriti jezikom svojim:

[4] Daj mi, Gospode, misliti na svrhu moju i mjeru dana mojih, kako li je malena, da mogu upoznati kako sam vrlo prolazan!

[5] Eto, s pedlja izmjerio si život moj; vrijeme je moje pred tobom kao ništa; samo je dah čovjek, makar kako stoji čvrsto.

[6] Kao sjena prolazi čovjek, ni za što je muka njegova; skuplja, a ipak ne zna, kojemu će dopasti.

[7] A sada, Svemogući, što da čekam? Samo si ti ufanje moje!

[8] Od svih grijeha mojih izbavi me; ne daj me na podsmijeh bezumnima!

[9] Sad sam tiho; ne otvaram usta svojih, jer si ti to učinio.

[10] Odvrati od mene bič svoj, inače moram podleći sili ruke tvoje!

[11] Ti karaš čovjeka kaznama za zlodjela; ti pustiš da prođe život njegov kao moljčev; ah, samo je dah svaki čovjek!

[12] Čuj, Gospode, molitvu moju, čuj vapaj moj, ne zatvaraj se suzama mojim, jer sam ja stranac u tebe, kao svi oci moji putnik.

[13] Prestani me karat, da odahnem, prije nego otidem i više me ne bude!

Psalam 40

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov.

[1] Željno sam očekivao Gospoda; on se je milostiv prignuo k meni i čuo glasnu molitvu moju.

[2] Iz jame propasti izvuče me, iz blatne kaljuže; postavi na hridinu noge moje, utvrdi stope moje.

[3] Metnu mi u usta pjesmu novu, hvalospjev Bogu našemu; mnogi to moraju sa strahopoštovanjem iskusiti i uzdati se u Gospoda.

[4] Blagoslovljen je čovjek, koji samo u Gospoda stavlja uzdanje svoje, koji ne drži s oholima i s lašcima nevjernim!

[5] Gospode, Bože moj, ti si učinio mnogo; čudesima tvojim i osnovama za nas ništa se ne može prispodobiti; htio bih ih javljati i pripovijedati, ali im nema broja.

[6] Žrtava zaklanica i prinosa nijesi htio, ali si mi dao uši otvorene; žrtava paljenica i
žrtava za grijeh ne išteš.

[7] Zato rekoh: "Evo, ovdje sam! U knjizi je meni to označeno.

[8] Volju tvoju činiti, Bože moj, meni je slast; zakon tvoj nosim u srcu.

[9] Dadoh radosnu vijest o pravednom upravljanju tvojem pred zboru velikom; usta
svojih ne zatvorih, ti znaš, Gospode!

[10] I Ne zakopah u srcu sudačko upravljanje tvoje; slavio sam tvoju vjernost i pomoć;
nijesam šutio o tvojoj dobroti i milosti pred zborom velikim.

[11] Zato i ti, Gospode, ne uskraćuj meni milosrđa svojega! Tvoja dobrota i vjernost
neka me štiti vazda!

[12] Jer me opkoljuju muke nebrojene; stigoše me zlodjela moja, ne mogu ih pregledati;
ima ih više nego kose na glavi mojoj; sva me srčanost ostavi.

[13] Voljan budi, Gospode, izbaviti me; dođi mi brzo u pomoć, Gospode!

[14] Neka se posrame i postide svi, koji mi rade o glavi, da je uzmu; zasramljeni neka
odstupe natrag, koji mi žele nesreću!

[15] Neka se zgroze od sramote svoje, koji mi se rugaju: "Ha, ha!"

[16] A neka se raduju i vesele u tebi svi, koji žele tebe! Neka govore uvijek: "Velik je
Gospod!" koji traže spasenje tvoje!

[17] Ja sam bijedan i siromah: Svemogući brinut će se za me! Ti si moj pomoćnik i
spasitelj: Bože moj, nemoj kasniti!

Psalam 41

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov.

[1] Blagoslovljen je onaj, koji se zauzima za slaboga; njega izbavlja Gospod u dan zao!

[2] Gospod ga čuva, ostavlja ga na životu: sretnim će se slaviti u zemlji; ti ga ne
predaješ požudi neprijatelja njegovih.

3 Na bolesničkoj postelji krijepi ga Gospod; svu postelju njegovu mijenjaš mu, kad je bolestan.

4 Ja se molim: Gospode, budi mi milostiv, ozdravi me, jer sagriješih tebi!

5 Neprijatelji moji žele mi zlo: "Kad će umrijeti, ime njegovo iščeznuti?"

6 Dođe li tko, da me posjeti, onda govori lažno; drži u srcu zlobu zatvorenu; ali jedva izađe van, govori loše.

7 Svi mrzitelji moji šapću među se proti meni; oni sebi naslikaju, koje me zlo pogađa:

8 "Strašno se zlo srušilo na njega." "Kako on leži, ne ustaje više."

9 Pa i prijatelj moj, u koga sam se uzdao, koji je jeo kruh moj, podiže na me petu.

10 Ali ti, Gospode, budi mi milostiv i podigni me, da im vratim!

11 Po tom poznajem, da si mi naklonjen, kad neprijatelj moj ne klikće nada mnom.

12 A za mene, ti me držiš zdrava, da ti služim uvijek.

13 Neka je blagoslovljen Gospod, Bog Izraelov, odvijeka dovijeka! Amen! Amen!

Psalam 42

Upravitelju pjevačkoga zbora; poučna pjesma; od sinova Korahovih.

1 Kao što košuta čezne za izvorvodom, tako čezne duša moja za tobom, Bože!

2 Duša moja žeđa Boga, Boga živoga; kad smijem doći, prikazati se pred Bogom.

3 Suze moje postadoše mi jelo danju i noću, kad me se svaki dan pita: "Gdje je Bog tvoj?"

4 Tada pomišljam – a srce se moje prolijeva – kako sam nekoć hodio tamo u povorci hodočasničkoj, pred njima išao k domu Božjemu uz klicanje i hvalospjeve svečanoga mnoštva.

5 Zašto si žalosna, dušo moja, što uzdišeš u meni? Čekaj Boga, jer ga još slavim,
mojega spasitelja i Boga.

6 Žalosna je u meni duša moja, kad se spomenem tebe iz zemlje jordanske i svetišta iz
niskoga pogorja.

7 Bezdana doziva bezdanu šumom slapova tvojih; svi valovi tvoji i vode tvoje prelaze
preko mene.

8 Danju šalje Gospod milost svoju, noću je njemu pjesma moja, molitva k Bogu
života mojega.

9 Tužim se Bogu, hridini svojoj: "Zašto si me zaboravio?" Zašto idem žalostan, dok
me neprijatelj muči?

10 Kroz mozak i kosti ide mi poruga tlačitelja mojih, dok me pitaju svaki dan: "Gdje
je Bog tvoj?"

11 Zašto si žalosna, dušo moja i što uzdišeš u meni? Uzdaj se u Boga, jer ga još
slavim, mojega spasitelja i Boga

Psalam 43

1 Dosudi mi pravo, Bože, i raspravi parbu moju s ljudima zlobnim; od lažaca i
zlikovaca izbavi me!

2 Jer si ti Bog, koji me brani; zašto si me odbacio? Zašto idem žalostan, dok me
neprijatelj muci!

3 Pošlji svjetlost svoju, koja štiti; neka me vodi i dovede na svetu goru tvoju, k šatoru
tvojemu!

4 Htio bih pristupiti k žrtveniku Božjemu, k Bogu radosti i veselja svojega, i slaviti uz
citaru tebe, Bože, Bože moj!

5 Zašto si žalosna, dušo moja; što uzdišeš u meni? Uzdaj se u Boga, jer ga još slavim,
mojega spasitelja i Boga.

Psalam 44

Upravitelju pjevačkoga zbora; od sinova Korahovih; poučna pjesma.

1 Slušasmo, Bože, ušima svojim, oci nam naši pripovjediše: u dane njihove učinio si
sjajno djelo, u dane davne.

2 Rukom si svojom protjerao neznabošce, a njih si zasadio; narode si iskorijenio, a
njih si namnožio.

3 Jer ne zadobiše zemlje svojim mačem, niti im mišica njihova donese pobjedu: "nego
tvoja desnica, tvoja mišica, svjetlost lica tvojega; jer si im ti bio naklon.

4 Ti si kralj moj, Bože, koji pomoć šalje Jakovu!

5 Mi s tobom rušimo na, tlo neprijatelje svoje; s pomoću tvojom pogazimo protivnike
svoje.

6 Jer neću da se pouzdam u luk svoj, niti mi mač moj pomaže do pobjede!

7 Kad ti nama dade pobjedu nad neprijateljima i posrami mrzitelje naše,

8 Zato ćemo se mi uvijek Bogom hvaliti; ime ćemo tvoje slaviti dovijeka.

9 Ali sad si nas posve odbacio i posramio nas; nijesi išao s vojskama našim u boj.

10 Pustio si nas da uzmaknemo pred neprijateljima; neprijatelji naši odnesoše plijen
sebi.

11 Dao si nas kao ovce na klanje, rasijao nas među neznabošce.

12 Prodao si narod svoju bescjenje i nijesi postao bogat utrškom njihovim.

13 Postavio si nas za porugu susjedima našim, da nam se rugaju i smiju oni, koji su
okolo nas.

14 Načinio si od nas priču među narodima; gledajući nas mašu glavom puci.

15 Pred očima stoji mi uvijek ta sramota, stid mi je pokrio lice

[16] Od vike rugača, što psuje, od pogleda neprijatelja, što žeđa osvetu.

[17] Sve nas je ovo snašlo, a mi ipak ne zaboravismo tebe i zavjetu se tvojemu ne iznevjerismo.

[18] Srce naše nije uzmaklo, niti korak naš ostavi stazu tvoju.

[19] Ti si nas ipak razbio na mjestu čagalja i pokrio nas noću smrti.

[20] Kad bismo zaboravili ime Boga svojega, ruke svoje podizali k bogu tuđemu,

[21] Zar ne bi to pronašao Bog, koji pozna najtajnije misli srca?

[22] Eto dave nas zbog tebe svaki dan, s nama postupaju kao s ovcama klanicama.

[23] Ustani! Što spavaš, Gospode? Probudi se! Ne odbacuj nas vječno!

[24] Što kriješ lice svoje, zaboravljaš nevolju našu i muku našu?

[25] Jer se je prignula duša naša do u prah; tijelo naše prianja za tlo.

[26] Digni se! Dođi nam u pomoć, izbavi nas zbog milosti svoje!

Psalam 45

Upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "Ljiljani" od sinova Korahovih; poučna pjesma; pjesma ljubavi.

[1] Od ljupke riječi igra srce moje; posvećujem pjesmu svoju tebi, o kralju, jezik moj neka je pisaljka hitroga pisara.

[2] Lijep si ti, lijep između sinova ljudskih; milina se razlika na usnama tvojim; jer te je blagoslovio Bog u vijek.

[3] Pripaši mač svoj uz bokove, junače, svoju sjajnu obranu!

[4] U dobri čas, sjedi na kola kao branitelj vjernosti, siromaštva, pravice! Desnica tvoja neka pokaže sjajna djela!

5 Strijele su tvoje oštre, – narodi postaju ti podložni – one se zabadaju usred neprijatelja kraljevih,

6 Prijestolje tvoje, Bože, stoji zauvijek i vječno; žezlo kraljevstva tvojega: žezlo pravice!

7 Ljubio si pravicu i mrzio na opačinu: zato te je pomazao Bog, Bog tvoj, uljem radosti pred drugovima tvojim.

8 Smirnom, alojem, kasijom mirišu sve haljine tvoje; iz dvorana od slonove kosti razveseljuju te zvuci žica.

9 Počasna pratnja tvoja jesu kćeri kraljeve; s desne ti strane stoji kraljica, sjajna u ofirskom zlatu.

10 Čuj kćeri, pogledaj i prigni uho svoje: zaboravi narod svoj i očinski dom svoj!

11 Kralj žudi ljepotu tvoju; jer je on Gospod tvoj: njemu se pokloni!

12 Narod tirski tebi čestita s darovima najbogatiji u narodu.

13 Kći kraljeva korača unutra u punom sjaju: haljina njezina zlatom izvezena.

14 U haljini iskićenoj vode je kralju, za njom djevojke, drugarice njezine, privode k tebi.

15 Vode ih veselo i radosno, ulaze u palaču kraljevu.

16 Mjesto otaca tvojih bit će ti sinovi; postavljaš ih knezovima po svoj zemlji.

17 Ja ću uzdržati spomen o imenu tvojem od koljena na koljeno; zato će te slaviti plemena na vijek vijeka.

Psalam 46

Upravitelju pjevačkoga zbora; od sinova Korahovih; u sopranu; pjesma.

1 Bog nam je utočište i zaštita pomoćnik u nevoljama, koji se brzo nalazi.

2 Zato neka nas ne hvata strah, i da bi se zemlja potresla, i da bi se prevalile gore u
srce mora,

3 Da bi bučila i kipjela voda njegova, da bi se tresle gore od sile njegove.

4 Rijeka – pritoci njezini vesele grad Božji, svetište, stan Svevišnjega.

5 Bog prebiva u njem: ne može se pomaknuti; pomoć je njegova Bog, kad puca zora.

6 Narodi se pobunili, zaljuljala se kraljevstva; on pusti da zagrmi glas njegova groma,
i već zadrhta zemlja.

7 Gospod nad vojskama s nama je, utočište je nama Bog Jakovljev!

8 Dođite i vidite djela Gospodnja: silne stvari učini na zemlji.

9 Prekida do na kraj zemlje rat, prebija lukove, prelama koplja, izgara kola u ognju.

10 Prestanite i spoznajte, da sam ja Bog! Slavit će me među narodima i uzvisivati na
zemlji.

11 Gospod nad vojskama s nama je, utočište je nama Bog Jakovljev!

Psalam 47

Upravitelju pjevačkoga zbora; od sinova Korahovih, psalam.

1 Svi narodi, zaplještite rukama, pokliknite Bogu glasom radosnim!

2 Jer je Gospod, Svevišnji, strašan: kralj velik nad svim svijetom!

3 Podloži nam narode, prisili plemena pod noge naše.

4 Odredi za nas baštinu našu, krasotu Jakovljevu, koju ljubi.

5 Uzlazi Bog uz klicanje, Gospod uz glas truba.

6 Pjevajte Bogu, pjevajte, pjevajte kralju našemu, pjevajte!

7 Jer je Bog kralj sve zemlje, pjevajte krasnu pjesmu!

[8] Bog kraljuje nad narodima, Bog sjedi na svetom prijestolju svojemu.

[9] Knezovi naroda skupiše se, kao narod Boga Abrahamova. Jest, Božji su vladaoci zemlje: on je uzvišen veoma.

Psalam 48

Pjesma; psalam; od sinova Korahovih.

[1] Vekik je Gospod i dostojan svake slave u gradu Boga našega, na svetoj gori svojoj!

[2] Krasno se ističe radost cijele zemlje: gora Sion, vrhunac na sjeveru, grad moćnoga kralja.

[3] Bog se u palačama njegovim objavio kao jaka tvrđava.

[4] Jer eto: kraljevi se skupiše, dođoše ovamo zajedno.

[5] Čim vidješe, zapanjiše se i zbunjeni pobjegoše.

[6] Trepet ih ondje obuze, bol kao u žena, kad rađaju.

[7] Ti si vjetrom istočnim razbio lađe taršiške.

[8] Kako smo čuli, tako sad vidjesmo: u gradu stoji Gospod nad vojskama, u gradu Bog naš; Bog čini da vječno postoji.

[9] Spominjemo se, Bože, dobro, te tvoje u nutrini hrama tvojega.

[10] Kao što ime tvoje, Bože, tako neka dopire slava tvoja do na krajeve zemlje; pravde je puna desnica tvoja.

[11] Tomu se veseli gora Sion, klikću kćeri Judine radi sudova tvojih.

[12] Prođite oko Siona, obiđite ga, izbrojte kule njegove!

[13] Pogledajte dobro bedeme njegove, razmotrite palače njegove: onda možete najvješćivati budućem pokoljenju:

[14] "Tako je Bog, Bog naš zauvijek i vječno; on će nas voditi do smrti."

Psalam 49

Upravitelju pjevačkoga zbora; od sinova Korahovih; psalam.

1 Čujte ovo, svi narodi, svi stanovnici zemaljski, poslušajte!

2 Djeco puka, sinovi plemića, bogati i siromasi zajedno!

3 Usta moja govore istinu, razboritost je osjećaj srca mojega.

4 Prignut ću uho svoje k priči jednoj, uz citaru ću riješiti zagonetku svoju.

5 Čega da se bojim u dane nesreće, kad me zloba mojih neprijatelja opkoli?

6 Oni se oslanjaju na svoj posjed i hvale se velikim bogatstvom svojim.

7 Ali ne može čovjek samoga sebe otkupiti, niti platiti otkup Bogu za sebe,

8 Previsoka je cijena za život njegov; ne doteče dovijeka!

9 Pa da živi zauvijek i da ne treba nikada pogledati u grob.

10 On vidi, kako i mudri umiru, i luđak kao životinja gine, i kako r drugi ostavljaju svoje dobro.

11 Grob je zauvijek njihov dom, od koljena na koljeno njihov stan, makar i zemlje prozvaše imenom svojim.

12 Čovjek unatoč svojemu sjaju nema opstanka; sličan je stoci, što se smakne.

13 To je sudbina onih, koji su puni preuzetnosti; to je svršetak onih, koji se hvale zadovoljstvom!

14 Kao ovce gone se oni u svijet mrtvih: smrt će ih pasti; pravednici im zapovijedaju ujutro; postojanje njihovo propada u kraljevstvo mrtvih, daleko od postojbine njihove tamo gore.

15 Ali dušu će moju Bog otkupiti iz šaka svijeta mrtvih: on ne prima.

16 Zato se ne žalosti, kad se tko obogati, kad se umnoži sjaj kuće njegove!

17 Jer kad umre, ne ponese ništa, bogatstvo njegovo ne može ga slijediti.

18 Makar se netko u životu sretnim slavio: "Slavit će tebe, jer je dobro išlo tebi!",

19 On mora ipak u četu otaca svojih, nikada više neće gledati bijeloga dana.

20 Čovjek, koji živi u sjaju, a nije razuman, sličan je stoci, što se smakne.

Psalam 50

Psalam Asafov.

1 Bog nad bogovima, Gospod, govorio je, dozivao je zemlju od istoka sunčanoga do zapada.

2 Sa Siona zasja Bog, kruna ljepote.

3 On je došao, Bog naš, nije mogao šutjeti, pred njim oganj proždirao; oko njega šum silan šumio.

4 Doziva nebo ozgo i zemlju, da sudi narodu svojemu:

5 "Skupite mi sluge moje, što su sklopile zavjet s menom na žrtvi!"

6 Oglasiše nebesa sud njegov, da Bog vrši svoju službu sudačku.

7 "Slušaj, narode moj; ja ću govoriti, tebe ću, Izraele, opomenuti, ja, Bog, Bog tvoj!

8 Ne karam te za žrtve tvoje; žrtve paljenice tvoje gore stalno preda mnom.

9 Ne trebam bikova iz staje tvoje, niti jaraca iz torova tvojih.

10 Jer je moja svaka zvijer u šumi i stoka na planinama na tisuće.

11 Poznam svaku pticu na gorama; što se kreće u polju, moja je svojina.

12 Da bih ogladnio, ne bih ti to rekao; jer moj je nadzemaljski svijet i što ga ispunja.

13 Zar ću jesti meso bikova i piti krv jaraca?

[14] Hvalu prinesi Bogu kao žrtvu zahvalnu; ispuni Svevišnjemu zavjete svoje!

[15] Prizovi me u dan nevolje, tada ću te izbaviti, a ti ćeš me slaviti!"

[16] A bezbožniku reče Bog: "Zašto tumačiš zakone moje i nosiš zavjet moj u ustima?

[17] A sam mrziš na nauku moju, riječima mojim okrećeš leđa.

[18] Kad si vidio lupeža, postao si mu prijatelji s preljubočincima općio si.

[19] Usta si svoja pustio da govore zlo, jezik je tvoj pleo prijevare.

[20] Kod gozbi si govorio na brata svojega, nanosio si sramotu sinu matere svoje.

[21] Ti si to činio, i ja zar sam morao šutjeti? Mislio si, da sam ja kao ti; ali sad te karam
i stavljam ti to pred oči.

[22] Razumijte ovo, koji zaboravljate Boga; inače pograbit ću vas bez spasenja:

[23] Tko prinosi žrtvu hvale, taj štuje mene; čiji je život besprijekoran, tome pokazujem
spasenje Božje."

Psalam 51

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov;

[1] Smiluj mi se, Bože, po milosrđu svojem; po velikom milosrđu svojem uništi grijehe
moje!

[2] Posve me operi od zlodjela mojih, od grijeha mojega očisti me!

[3] Jer ja znam zločin svoj, krivnja moja vazda mi je pred očima.

[4] Tebi, tebi samo sagriješih, što je pred tobom bilo zlo, to učinih, tako da se ti
pokazuješ prave dan u presudi svojoj, čist stojiš u sudu svojem.

[5] Jer gle, rođen sam u grijehu, u krivnji me je već začela mati moja.

[6] Gle, ti tražiš čistoću srca: udijeli nutrini mojoj mudrost!

7 Poškropi me hisopom da se očistim; operi me i bit ću biti bjelji od snijega.

8 Daj mi da okušam radost i veselje, da se obraduje tijelo moje, što ga biješ!

9 Zastri lice svoje od grijeha mojih i uništi sva zlodjela moja!

10 Srce čisto stvori mi, Bože, duh pravi obnovi u meni!

11 Ne odbacuj me od lica svojega, svetoga Duha svojega ne uzimaj od mene!

12 Daj da ponovno iskusim radost spasenja tvojega; daj me okrijepi u duhu dobrovoljnom!

13 Tada ću pokazati bezbožnicima putove tvoje, da se grješnici obrate k tebi.

14 Izbavi me od krvi, Bože, Bože spasenja mojega! Tada će jezik moj glasno slaviti milost tvoju.

15 Gospode, otvori usne moje, i usta će moja navješćivati hvalu tvoju!

16 Žrtava klanica nijesi mogao; htjedoh ti ih dati; žrtve paljenice tebi se ne mile.

17 Žrtva, što se dopada Bogu, skrušen je duh, srce skrušeno i poniženo, Bože, to ti ne prezireš nikada.

18 Čini dobro na Sionu u naklonosti svojoj i podigni zidove Jerusalema!

19 Onda ćeš imati radost na pravim žrtvama: na žrtvama paljenicama, čitavim žrtvama; onda će se stavljati junci na žrtvenik tvoj.

Psalam 52

Upravitelju pjevačkoga zbora; poučna pjesma; od Davida;

1 Silniče, što se hvališ zloćom: "Milost Božja traje uvijek!"

2 Nepravdu izmišlja jezik tvoj; on je kao oštar nož, ti kovaču varke!

3 Votiš više zlo nego dobro, više laž nego pravedan govor.

4 Voliš samo riječi, što rađaju zlo, ti jeziče pun varke!

5 Zato će te i Bog uništiti zauvijek, iščupat će te, izbacit će te iz šatora, iskorijenit će te iz zemlje živih.

6 Pravednici će to gledati i zgrozit će se, i tada će mu se podsmijevati:

7 "Gle čovjeka, koji nije tražio utočište svoje u Bogu! Gradio je na veličini bogatstva svojega; prkosio je zloćom svojom."

8 A ja sam kao zelena maslina u kući Božjoj; ja stavljam uzdanje svoje u milosrđe Božje uvijek i dovijeka.

9 Slavit ću te vječno, jer ti si to učinio i navješćivat ću ime tvoje dobrostivo, pred licem tvojih svetih.

Psalam 53

Upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "Bolest"; poučna pjesma; od Davida.

1 Luđaci misle u sebi: "Nema Boga." Pokvarena su djela njihova, učiniše odurna zlodjela; nema ni jednoga, koji je činio dobro.

2 Bog gleda s neba na djecu čovječju, da vidi, tko je razuman, tko se povodi za Bogom.

3 Ali su ovi zašli, svi se pokvarili; nema ga, koji je činio dobro, nema ni jednoga.

4 Zar da ne bi morali činiti okajanje svi, koji su činili zlo, koji su jeli narod moj kao kruh, koji nijesu častili Gospoda?

5 Jedanput će oni zadrhtati od tjeskobe, gdje nema razloga za drhtanje; jer će Bog razasuti kosti neprijatelja; ti ćeš ih posramiti, jest, Bog će ih zabaciti.

6 O da bi došlo sa Siona spasenje Izraelu! Kad Gospod okrene sudbinu naroda svojega, onda neka kliče Jakov, onda neka se veseli Izrael!

Psalam 54

Upravitelju pjevačkoga zbora; uz žice; poučna pjesma; od Davida;

1 Bože, imenom svojim spasi me i jakošću svojom pribavi mi pravo!

2 Usliši, Bože, molitvu moju i čuj riječi usta mojih!

3 Jer pakosni ustaju proti meni, okrutni rade mi o glavi; straha Božjega ne poznaju.

4 Ali gle, Bog je pomoćnik moj, Svemogući je potpora životu mojemu.

5 Na neprijatelje moje neka natrag padne zlo, vjernošću tvojom daj da zamuknu!

6 Tada ću ti radosno prinositi žrtvu, navješćivat ću, Gospode: "Ime je tvoje dobrostivo!

7 On me je izbavio iz svake pogibli; oko moje gleda dolje na neprijatelje moje."

Psalam 55

Upravitelju pjevačkoga zbora; uz žice; poučna pjesma; od Davida.

1 Poslušaj Bože, molitvu moju i ne skrivaj se vapaju mojemu!

2 Pazi na me i daj mi odgovor! U jadu svojem lutam okolo, smeten sam

3 Zbog prijetnja neprijatelja, i vike bezbožnika; jer dižu na me zlo i u gnjevu progone me.

4 Srce mi se grči u grudima, spopadaju me strahovi smrti.

5 Strah i trepet nasrću na me, groza se svaljuje na me.

6 Tada želim: "Da bih imao krila golubinja: odletio bih odatle i mir bih našao!

7 Jest, daleko bih odletio u daljinu; pustinja bi mi bila postojbina.

8 Utočište bih brzo potražio sebi od bijesa bure, od vihora."

[9] Upropasti ih, Svemogući, pometi im jezik, jer vidim nasilje i svađu u gradu.

[10] Oni ga okružuju danju i noću kao svoje vlastite zidove; unutra vladaju zlodjela i nevolja,

[11] Usred njega bezbožna djela, s trga njegova ne odlazi tlačenje i lukavstvo.

[12] Jest, nije neprijatelj koji me tako grdi: to bih podnio; ne udara na me mrzitelj moj: ja bih se skrio od njega.

[13] Ne, ti si, čovjek kao ja, prijatelj moj, pouzdanik moj.

[14] S kojim sam pouzdano općio, u povorci svečanoj hodio u kuću Božju.

[15] Neka ih dostigne smrt, neka živi siđu u podzemni svijet, jer je kuća njihova, srce njihovo puno zloće.

[16] A ja prizivam Boga; Gospod će me spasiti!

[17] Uveče, u jutro i u podne tužit ću i uzdisati; on će čuti glas moj;

[18] Dušu će moju otkupiti za mir iz boja proti meni; jer ih je mnogo bilo oko mene.

[19] Bog će čuti; duboko će ih saviti, on, koji stoluje odvijeka, jer se ne popravljaju, jer ne štuju Boga sa strahopoštovanjem.

[20] Svaki stavlja ruku svoju na prijatelja, pogrđuje savez svoj.

[21] Glatka je licemjerna riječ njegova, ali mu je svađa u srcu; riječi su njegove blaže od ulja, ali su mačevi.

[22] Baci na Gospoda brigu svoju, i on će te uzdržati; on ne da da se pravednik ikad poljulja.

[23] Ali one, Bože, rušiš u jamu grobnu; ljudi puni krvi i prijevare ne sastavljaju polovine dana svojih. A ja se uzdajem u tebe.

Psalam 56

Upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "Nijema golubica u daljini"; od Davida; miktam; kad ga Filisteji uhvatiše u Gatu.

1 Smiluj se meni Bože, jer za mnom zijevaju ljudi; ratnici me svaki dan pritiskuju.

2 Neprijatelji moji rade mi o glavi; jest, mnogo ih je, koji se bore proti meni.

3 Ali neka je daleko od mene, da ih se bojim, jer u tebe se uzdajem!

4 U Boga, čijom se riječi dičim, u Boga se uzdam, ne bojim se: što mi mogu učiniti ljudi?

5 Svaki dan preokreću riječi moje; sve misli njihove idu na zlo proti meni.

6 Skupljaju se; zasjedaju mi; paze na pete moje, jer ml rade o glavi.

7 Uz takvu zloću da izmaknu, u gnjevu sruši narode, Bože!

8 Izbrojio si dane nevolje moje; suze moje skupi u svoj mijeh, u torbu svoju unutra!

9 Onda se moraju neprijatelji moji okrenuti, umaći u dan, kad te zovnem; o tom sam uvjeren: Bog je za me!

10 U Boga, čijom se riječi di čim, u Gospoda, čijom se riječi dičim,

11 U Boga se uzdam, ne bojim se: što mi mogu učiniti ljudi?

12 Bože, dugujem ti, što sam zavjetovao; žrtvu hvale prinijet ću ti,

13 Ako izbaviš od smrti dušu moju, od pada noge moje, da idem pred Bogom u svjetlosti života.

Psalam 57

Upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "Nemoj pogubiti"; od Davida; miktam; kad pobježe pred Saulom u pećinu.

[1] Smiluj se meni, Bože, smiluj se meni, jer se u tebe uzda duša moja; u sjenu krila tvojih ja ću se skriti, dok zlo ne umine!

[2] Vapijem k Bogu Svevišnjemu, k Bogu koji brani stvar moju.

[3] On neka mi pošalje pomoć s neba, jer mi se progonitelj moj ruga! Bog neka dadne svoju milost i vjernost!

[4] Duša moja prebiva među ljutim lavovima, među ljudima, kojima su zubi koplja i strijele, kojima je jezik mač oštar.

[5] Iznad neba pokaži svoje veličanstvo, Bože, sjaj tvoj neka napuni sav svijet!

[6] Namjestiše zamku nogama mojim, ali me je on držao daleko, iskopaše preda mnom jamu, ali oni sami padoše u nju.

[7] Utješeno je srce moje, Bože, utješeno je srce moje; pjevat ću i svirat ću.

[8] Probudi se, dušo moja! Probudi se, harfo i citaro, hoću da probudim zoru bijelu!

[9] Tebe ću slaviti među narodima, Svemogući, tebi ću svirati među neznabošcima.

[10] Jer je uzvišena do neba milost tvoja, vjernost tvoja do oblaka.

[11] Iznad neba pokaži svoje Veličanstvo, Bože, sjaj tvoj neka napuni sav svijet!

Psalam 58

Upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "Nemoj pogubiti"; od Davida; miktam.

[1] Vi suci, govorite li još doista pravo? Izdajete li pravednu presudu ljudima?

[2] Ah ne, vi radite, a srce vam je puno zloće, puštate slobodu svoje mu opakom djelu u zemlji.

[3] Već od krila materina zastranjuju bezbožnici, već od utrobe materine tumaraju lašci.

[4] Imaju otrov kao otrov zmijin, kao gluha ljutica, što zatiskuje sebi uho,

[5] Što le čuje glasa čarobnjaka, s glasa vračara, vješta u vračanju.

6 Bože, polomi im zube u ustima! Gospode, razbij čeljusti lavićima!

7 Neka prođu kao prolivena voda, neka propadnu kao trava, što vene!

8 Kao puž, što se raščinja u sluzi, kao nedonošče, što ne ugleda ni kada sunca.

9 Još prije nego lonci vaši osjete potpaljeno trnje, i sirovo i nagorjelo neka raznese
vihor srdžbe!

10 Obradovat će se pravednik, kad vidi osvetu, oprat će noge u krvi bezbožnikovoj.

11 Tada će ljudi reći: "Eto, isplati se biti pobožan! Ima još Bog, koji sudi na zemlji!"

Psalam 59

Upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "Nemaj pogubiti"; od Davida; miktam; kad posla Saul i dade čuvati kuću, da ga ubiju.

1 Izbavi me od zlih neprijatelja mojih, Bože, zaštiti me od tlačitelja mojih!

2 Otrgni me od zločinaca, sačuvaj me od krvopija!

3 Jer evo, o glavi mi rade, već drzoviti navaljuju na me; a na meni nema krivnje, nema
grijeha, Gospode!

4 Nema na meni nikakva zlodjela, a oni nasrću i oružaju se; ustani, dođi mi u pomoć i
gledaj!

5 Jest, ti, Gospode, Bože nad vojskama, Bože Izraelov, ustani i pohodi sve
neznabošce; ne štedi lukavih klevetnika!

6 Uveče dolaze opet, laju kao psi, skitaju se gradom.

7 Gledaj, oni ruže ustima svojim, usne su njihove kao mačevi: "Tko može to slušati"

8 Ali ti, Gospode, ti ćeš im se nasmijati; ti se podsmijevaš svima tim neznabošcima.

9 Tebi ću pjevati, braniče moj; jer Bog je meni utočište!

[10] Milošću svojom dolazi mi Bog moj na susret; protivnike moje daje mi Bog za nasladu očiju.

[11] Ali ih ne davi, da to ne zaboravi narod moj, razbi ih snagom svojom; sruši ih na tlo, Svemogući, ti štite naš!

[12] Za grijeh usta njihovih, za riječi jezika njihova neka se uhvate u oholosti svojoj, za kletvu i laž, koju govore.

[13] Uništi ih u gnjevu svojem, istrijebi ih, da ih nema, neka spoznaju, da Bog vlada u Jakovu sve do krajeva zemaljskih!

[14] Uveče dolaze opet, laju kao psi, skitaju se gradom.

[15] Tumaraju okolo za hranom i mrmljaju ne nasitivši se.

[16] A ja ću pjevati jakost tvoju, rano ujutro kličući slaviti milost tvoju: "jer si mi bio utočište, u dan nevolje branik moj.

[17] Tebi ću pjevati, braniče moj; jer mi je Bog utočište, milostivi Bog moj!

Psalam 60

Upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "Ljiljan svjedočanstava"; miktam; od Davida; za pouku;

[1] Ti si nas odbacio, o Bože, rasuo nas: razgnjevio si se, na bijeg nas prisilio; vrati nas i obnovi.

[2] Uzdrmao si zemlju, rastrgao ju; stegni pukotine njezine, jer se drmaju.

[3] S narodom svojim postupao si veoma tvrdo; napojio si nas vinom omamnim.

[4] Dignuo si zastavu proti pobožnima svojim, tako da utekoše

[5] Da se sad izbave prijatelji tvoji, pruži desnicu svoju i čuj nas!

[6] Ovako reče Bog u svetosti svojoj "Kličući pobjedonosno razdijelit ću Šekem, izmjerit ću dolinu Sukot.

7 Moj je Gilead, moj je Manaseh, Efraim je obrana glave moje, Juda vladalački štap moj.

8 Moab je moj umivaonik, Edomu, da se brine za obuću moju; ti, Filistejo, zavjeri se meni!

9 Tko će me odvesti u tvrdi grad tko će me povesti u Edom?

10 Zar ne ti, Bože, koji si nas odbacio, koji nijesi išao s našim četama, Bože?

11 Ah, daj nam pomoć pred neprijateljem; jer je pomoć ljudska ništava!

12 S Bogom izvojujemo pobjedu; on će pogaziti neprijatelje naše.

Psalam 61

Upravitelju pjevačkoga zbora; uz žice; od Davida.

1 Bože, usliši vapaj moj i čuj molitvu moju!

2 S kraja zemlje vičem k tebi klonutim srcem; na hridinu, što im je odveć visoka, izvedi me!

3 Jer si ti utočište moje, tvrda kula pred neprijateljem!

4 U šatoru tvojem hoću da prebivam uvijek, da se skrijem pod krovom krila tvojih!

5 Jer si ti, Bože, uslišio zavjete moje, i dao mi baštinu onih, koji te se boje,

6 Dodaj dane k danima kraljevim; godine njegove produlji od koljena na koljeno!

7 Neka stoluje dovijeka pred Bogom; zapovjedi milosti i vjernosti, neka ga čuvaju!

8 Tada ću svagda pjevati imenu tvojemu, zavjet svoj dan na dan vršiti.

Psalam 62

Upravitelju pjevačkoga zbora; za Jedutuna; psalam Davidov.

1 Samo u Bogu počiva tiho duša moja; od njega mi dolazi spasenje;

2 On je jedini hridina moja i spasenje moje, branik moj, da se ne poljuljam nikada.

3 Dokle ćete napadati na čovjeka, vi svi, da ga ubijete? Kao nagnuti zid i trošnu
ogradu

4 Zaista, to im je na umu, da ga sruše s visine njegove; oni ljube laž, ustima svojim
blagoslivljaju, a u srcu svojem kunu.

5 Samo u Bogu počiva tiho duša moja; jer mi od njega dolazi nada

6 On je jedini hridina moja i spasenje moje, branik moj, da ne posrnem nikada.

7 U Boga je spasenje moje i slava moja; tvrdu hridinu svoju, utočište svoje nalazim u
Bogu.

8 Ti narode, uzdaj se uvijek u njega! Izlijevajte pred njim srca svoja; utočište je naše
Bog!

9 Djeca su čovječja samo dah, sinovi su gospodski samo varka; oni stanu na vagu
gore, a svi skupa lakši su od daha.

10 Ne oslanjajte se na nasilje! Ne stavljajte praznu nadu na otimačinu! Kad raste
imetak, neka za njega ne prione srce!

11 Jedanput reče Bog o tom, dvaput sam to čuo: "da je moć u tebe, Bože,

12 I da je dobrota u tebe, Svemogući; jer ti svakome plaćaš po djelima njegovim.

Psalam 63

Psalam Davidov; kad je boravio u pustinji Judinoj.

1 Bože, ti si Bog moj: Tebe tražim; žedna je tebe duša moja, za tobom čezne tijelo
moje u zemlji okorjeloj, suhoj bezvodnoj.

2 Tako sam u svetištu pogledavao za tobom, da vidim sjaj tvoj, slavu tvoju.

3 Jer je milost tvoja više od života; tebi pjevaju slavu usne moje.

4 Tako ću te hvaliti za života svojega, u ime tvoje podizati ruke svoje.

5 Kao mozgom i salom nasitilo se srce moje, tebe slave usta moja usnama punim klicanja.

6 Kad te se sjećam na postelji svojoj, kad u budnim časima razmišljam o tebi.

7 Zaista, ti si pomoć moja; u sjeni krila tvojih veselim se!

8 Duša se moja privija k tebi, desnica me tvoja prihvaća.

9 A koji hoće da upropaste dušu moju: neka idu u dubinu zemlje,

10 Neka izginu od mača, neka budu plijen šakalima!

11 A kralj se raduje u Bogu, koji se zakleo njim, neka kliče, jer će se stisnuti usta lašcima.

Psalam 64

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov.

1 Čuj, Bože, glas u jadu mojemu od strašnoga neprijatelja sačuvaj život moj!

2 Zaštiti me od osnova zlikovaca, od bjesnila zločinaca!

3 Koji oštre jezik svoj kao mač, zapinju na lukove svoje otrovne riječi kao strijele,

4 Da iz potaje strijeljaju na pobožnoga; iznenada ustrijele ga – i ne boje se.

5 Tvrdo zaključuju zlu odluku, dogovaraju se da postave zamke; misle: Tko će ih vidjeti?

6 Na zločinstva samo misle, skrivaju lukavo izmišljenu osnovu; pamet i srce čovječje bezdan su duboki.

7 Ali će ih pogoditi Bog strijelom svojom: iznenada bit će ranjeni.

8 Srušit će ih jezik njihov; tko ih god tada pogleda, bježat će od njih.

9 Sve ljude spopast će strah; govorit će djela Božja, spoznat će upravljanje njegovo.

10 Pravednik će se veseliti o Gospodu, skrit će se u njega; svi čestiti hvalit će se.

Psalam 65

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov; pjesma.

1 Tebi, Bože na Sionu, pripada hvalospjev; tebi neka se izvršuju zavjeti!

2 Ti uslišitelju molitava, k tebi neka se utječe svako tijelo!

3 Teško me pritiskuje krivnja zlodjela, ali ti opraštaš grijehe naše.

4 Blagoslovljen je onaj, kojega si izabrao, da bude blizu tebe, da prebiva u dvorima
tvojim! Nasitimo se dobrom kuće tvoje, svetoga hrama tvojega.

5 Ti nas uslišiš u dobroti čudesnim djelima; ti Bog, spasitelj naš; ti pouzdanje svih
krajeva zemaljskih, najdaljega žala,

6 Koji tvrdo postavljaš gore svojom snagom, opasan jakošću;

7 Koji utiša buku morsku, bučne valove, bunu naroda:

8 Sad zadršću pred znacima tvojim skrajni stanovnici zemlje; sad napuniš klicanjem
istok i zapad.

9 Ti si blagoslovio zemlju, zalio si je i bogato napunio potokom Božjim punim vode;
daješ da joj uspijeva žito; tako si je opremio,

10 Brazde si njezine napojio, grude njezine namočio, kišnim kapljama razmekšao,
usjeve joj u rastu blagoslovio.

11 Tako kruniš godinu dobrote svoje; i staze tvoje teku obilnošću.

12 Padaju na pašnjake po pustinji, brežuljci se opasuju radošću;

13 Odijevaju se livade stadima; dokine su pokrivene žitom; vesele se i pjevaju.

Psalam 66

Upravitelju pjevačkoga zbora; pjesma; psalam.

1 Poklikni Bogu, sva zemljo!

2 Pjevajte hvalu slavnome imenu njegovu, dajte da glasno odjekne hvala njegova!

3 Recite Bogu ovako: Kako su strašna djela tvoja! Zbog velike moći tvoje moraju ti se
prikloniti sami neprijatelji tvoji.

4 Sva zemlja neka se pokloni tebi; neka ti hvalu pjeva, imenu tvojemu hvalu pjeva!

5 Dođite i gledajte djela Božja: strašno je kod ljudi djelovanje njegovo.

6 More je pretvorio u suhu zemlju; preko rijeke prijeđoše nogom; zato ćemo se
veseliti o njemu.

7 Vječno vlada u moći svojoj; oči njegove ispituju narode, da se ne podižu buntovnici.

8 blagoslivljajte, narodi, Boga našega, dajte da glasno odjekne hvala njegova!

9 On je dušu našu uzdržao na životu; nije dao da poklizne noga naša.

10 Ti si nas kušao, Bože; čistio si nas, kao što se čisti srebro;

11 Uveo si nas u zamku, metnuo si breme na leđa naša;

12 Dao si, da ljudi idu preko nas; moradosmo prolaziti kroz oganj i vodu: ipak si nas
doveo u slobodu.

13 Sa žrtvama stupam u kuću tvoju, da ti izvršim zavjet svoj,

14 Što ga izrekoše usne moje i obećaše u nevolji usta moja.

15 Od pretilih ovaca prinosim ti žrtve paljenice s kadom ovnujskim; junad i jarad
spremam ti.

16 Dođite i čujte, pripovijedam, vi svi koji se Boga bojite, što je učinio duši mojoj:

[17] Zavapih k njemu ustima, zahvalna pjesma već pod jezikom.

[18] Da sam nosio u srcu svojem bezakonje, nikad me ne bi uslišio Svemogući.

[19] Ali je Bog čuo, primio je glasno moljenje moje,

[20] Neka je blagoslovljen Bog, koji mi ne odbi molitvu moju, niti usteže milost svoju od mene!

Psalam 67

Upravitelju pjevačkoga zbora; uz žice; psalam; pjesma.

[1] Budi nam milostiv Bože i blagoslovi nas, obasjaj nas licem svojim!

[2] Kada se na zemlji upozna uprava tvoja, po svim narodima pomoć tvoja,

[3] Onda te slave narodi, Bože, onda te slave svi narodi.

[4] Sav će se svijet radovati i veseliti, što ti pravedno vladaš nad narodima, upravljaš narode na zemlji.

[5] Onda te slave narodi, Bože, onda te slave svi narodi:

[6] Kada je zemlja dala rod svoj, onda nas blagosliva Bog, Bog naš.

[7] Bog će nas blagosloviti! Neka se boje njega svi krajevi zemaljski!

Psalam 68

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov; pjesma.

[1] Ustaje Bog; neprijatelji se njegovi rasipaju! Na pogled njegov bježe mrzitelji njegovi!

[2] Kao što se dim rasprši, tako ih ti raspršiš; kao što se vosak rastopi od ognja, tako izginu bezbožnici pred Bogom.

[3] A pravednici se vesele i raduju pred Bogom i kliču od radosti.

[4] Pjevajte Bogu, pjevajte hvalu imenu njegovu! Poravnajte put onome, koji ide pustinjom, Gospod mu je ime – kličite mu!

[5] Otac je siromasima i zaštitnik sirotama Bog u svetom stanu svojemu.

[6] Bog daje zapuštenima naselje, sužnje izvodi na slobodu, a prkosni ostaju u pustoši.

[7] Kad si išao pred narodom svojim, Bože, kad si koračao kroz pustinju,

[8] Zemlja se je tresla, nebesa su se rastapala pred Bogom; Sinaj se je tresao pred Bogom, pred Bogom Izraelovim.

[9] Kišu si darova izlijevao, Bože, na baštinu svoju, i kad je onemogla, ti si je krijepio.

[10] Gdje se je nastanilo stade tvoje, ondje si se brinuo dobrostivo, Bože, za siromahe!

[11] Svemogući je ispunio obećanje svoje; pobjedni glasnici došli su u mnogobrojnim četama:

[12] "Kraljevi nad vojskama bježe te bježe: gospodarica kuće dijeli plijen."

[13] "Kad taborite među pleterima ovčjim, nalik ste na krila golubinja, srebrom pokrivena, i na mahanje njihovo, sjajno kao zlato."

[14] Kad Svemoćni razaspe tamo kraljeve, onda kao da pada snijeg na Salmon.

[15] Božja je gora bašanska gora; puna je humova gora bašanska:

[16] Što gledate tako poprijeko, gore pune humova, na goru, koju izabra Bog sebi za stan? Jest, tamo će prebivati Gospod dovijeka!

[17] Kola Božjih ima tisuće tisuća; Svemogući je došao od Sinaja u svetište:

[18] Uzašao si na visinu, doveo sa sobom roblje, primio darove od ljudi; i nepokorni stanuju uz Boga, Gospoda.

[19] Blagoslovljen neka je Svemogući! Svaki dan nosi nas Bog, spasitelj naš.

[20] Bog nam je Bog pomoćnik; u Boga, Gospoda, ima još izlaza iz smrti.

[21] Jest, Bog satire glavu neprijateljima svojim, kosmato tjeme, što hodi u krivnji.

[22] Svemogući reče: Iz Bašana ću ih dovesti, dovest ću ih iz dubina mora,

[23] Da se okupa noga tvoja u krvi, da jezik pasa tvojih imadne svoj dio na neprijatelju!"

[24] Vidješe, Bože, svečani ulazak tvoj, ulazak Boga mojega, kralja mojega, u svetište.

[25] Pjevači naprijed; za njima svirači; u sredini djevojke, što udaraju u bubnje:

[26] U zborovima slavili su Boga, Gospoda, oni iz vrela Izraelova.

[27] Ondje ide Benjamin, najmlađi, vođa njihov, četa knezova Judinih, knezovi Zebulunovi, knezovi Naftalijevi.

[28] Bože, podigni moć svoju! Bože, uzdrži, što si učinio za nas,

[29] Zbog hrama svojega u Jerusalemu! Kraljevi ti prinose darove

[30] Uplaši zvijer trstike, krdo bikova, teoce naroda! Sruši, koji se raduju srebru; rasprši narode, koji vole ratove!

[31] Iz Egipta će doći plemići! Kuš će dignuti ruke svoje k Bogu!

[32] Kraljevstva zemaljska, slavite Boga! Hvalu pjevajte Svemogućemu!

[33] Koji ide po nebesima, nebesima iskonskim. Čuj, grmi glasom svojim, jakim glasom svojim.

[34] Upoznajte moć Božju! Nad Izraelom stoluje veličanstvo njegovo, moć njegova u oblacima.

[35] Strašan je Bog od svetišta svojega, Bog Izraelov: moć i jakost daje on narodu. Blagoslovljen neka je Bog!

Psalam 69

Upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "Ljiljani" od Davida.

[1] Spasi me, Bože, jer mi već dolaze vode do grla.

[2] Propadam u dubokom glibu, gdje nema više dna; tonem vodi u dubine, valovi me zatrpavaju.

[3] Iznemogoh vičući, grlo mi se osušilo; oči mi se ugasiše gledajući Boga svojega.

[4] Ima više nego kose na glavi mojoj onih, koji mrze na me ni za što; jaki su neprijatelji moji, koji me nepravedno progone: moram vraćati, što ne oteh nikada.

[5] Ti Bože, znaš za bezumlje moje; krivnje moje nijesu skrivene od tebe.

[6] Nemoj da se postide u meni, koji očekuju tebe, Svemogući, Gospode nad vojskama! Nemoj da se posrame u meni, koji traže tebe, Bože Izraelov!

[7] Jer zbog tebe podnosim porugu; sramotno rumenilo pokriva lice moje.

[8] Tuđin postadoh braći svojoj, stranac sinovima matere svoje.

[9] Jer revnost za kuću tvoju jede me, i na me pada grdnja grditelja tvojih.

[10] Kad postim i gorko plačem, i to mi ne prima samo za zlo.

[11] Obučem li vreću mjesto haljine, postajem im za podsmijeh.

[12] Koji sjede na vratima, govore o meni, i pijanice pripijevaju o meni.

[13] Ali ja – ja vapijem k tebi Gospode, Bože, u vrijeme milosti! Usliši me u velikoj milosti svojoj moćnom vjernošću svojom!

[14] Izvadi me iz gliba, da ne propadnem, izbavi me od mrzitelja mojih i iz duboke vode!

[15] Neka me povodanj ne poplavi, neka me pučina ne proždre, neka ne sklopi jama nada mnom ždrijela svojega!

[16] Usliši me Gospode, jer je dobrostiva milost tvoja; obrati se k meni u bogatom milosrđu!

[17] Ne skrivaj lica svojega od sluge svojega: u tjeskobi sam: usliši me brže!

[18] Približi se duši mojoj i izbavi je; zbog neprijatelja mojih oslobodi me!

[19] Ti znaš porugu moju, pogrdu moju, sramotu moju; svi neprijatelji moji tebi su pred očima.

[20] Od muke cijepa se srce moje, tako da očajavam; nadao sam se sažaljenju, ali uzalud, tješiteljima, ali ih ne nađoh.

[21] Pružaju mi žuč za jelo, i u žeđi mojoj poje me octom.

[22] Stol njihov neka im bude zamkom, žrtvena gozba njihova mrežom!

[23] Neka im potamne oči, da ne vide, neka im bedra njihova oslabe za svagda!

[24] Izlij na njih jarost svoju; plamen gnjeva tvojega neka i dostigne!

[25] Stan njihov neka opusti, šatorima njihovim neka ne prebiva nitko!

[26] Jer koga si ti porazio, toga oni još progone; govore o boli onih, koje si ti pogodio.

[27] Daj da se zlodjela njihova množe svejednako, da ne dođu nikada do oprosne presude tvoje!

[28] Neka se izbrišu iz knjige života, s pravednicima neka ne budu zapisani!

[29] A ja sam jadan i bolan, pomoć tvoja, Bože, neka me zaštiti!

[30] Tada ću slaviti u pjesmi ime Božje, veličati ga u hvali.

[31] To će se Gospodu bolje dopasti od stoke, od junaca s rogovima i papcima.

[32] Kad to vide patnici, vesele se; vi, koji tražite Boga, radujte se od srca!

[33] Jer će uslišiti Gospod uboge, neće prezreti zarobljenika svojih.

[34] Nebo i zemlja pjevaju mu hvalu, more i sve, što se miče u njemu.

[35] Zaista, Bog će spasiti Sion, sazidat će gradove Judine; i ljudi će tamo stanovati i posjedovati.

[36] Pleme sluga njegovih baštinit će ga; koji ljube ime njegovo, prebivat će u njemu.

Psalam 70

Upravitelju pjevačkoga zbora; od Davida; za prinos mirisnoga dijela.

[1] Bože, da me spasiš, dođi mi brzo u pomoć, Gospode!

[2] Neka se postide i posrame svi, koji mi rade o glavi! Neka uzmaknu i osramote se, koji mi žele nesreću!

[3] Sa stidom neka se vrate natrag, koji mi dovikuju: "Ha, ha!"

[4] A neka se raduju i vesele u tebi svi, koji traže tebe! Neka govore uvijek: "Velik je Bog!", koji ljube spasenje tvoje!

[5] A ja sam bijedan i siromah, Bože, priteci mi! Ti si moj pomoćnik i spasitelj, Gospode, nemoj kasniti!

Psalam 71

[1] U tebe, Gospode, tražim utočište, ne daj da se osramotim ikada!

[2] U dobroti svojoj izbavi, oslobodi me! Prigni milostivo k meni uho svoje, pomozi mi!

[3] Budi mi zaštitna hridina, kamo da pohitim vazda! Zapovjedi spasenje moje, jer si mi ti hridina i tvrđa!

[4] Bože moj, istrgni me iz ruke bezbožnikove, is ruke grješnikove i nasilnikove!

[5] Jer si ti nadanje moje, svemogući Gospode, pouzdanje moje od mladosti moje!

[6] Od djetinjstva na tebe sam se oslonio, od krila materina bio si branik moj; tebi vazda moj hvalospjev!

[7] Kao čudo bio sam mnogima, jer si mi ti bio jak branik.

[8] Usta su moja bila puna hvale tvoje, slave tvoje svaki dan.

9 U doba starosti nemoj me odbaciti; kad me izda snaga, nemoj me ostaviti!

10 Jer neprijatelji moji govore proti meni; koji vrebaju život moj, dogovaraju se skupa

11 I govore: "Bog ga je ostavio, progonite ga i uhvatite, jer nitko ga ne može spasiti."

12 Ne udaljuj se od mene, Bože! Bože moj, priteci mi u pomoć."

13 Neka se postide i propadnu protivnici moji; neka spopadne stid i sramota one, koji
traže nesreću moju!

14 A ja ću se svagda uzdati u tebe, svu slavu tvoju umnožavat ću.

15 Usta će moja navješćivati pravdu tvoju, svaki dan spasenje tvoje; jer u tom ja ne
znam mjere.

16 Umrijet ću slaveći čudesa Svemogućega; slavit ću samo pravednost tvoju,
Gospode!

17 Od mladosti ti si me učio, Bože, i do sada navješćujem čudesa tvoja.

18 Zato me i u starosti ne ostavljaj, u staračkoj dobi, Bože, dok navijestim budućemu
pokoljenju moć tvoju, svima potomcima jakost tvoju!

19 Jest, do neba, Bože, seže pravedna uprava tvoja; ti si učinio tako velike stvari;
Bože, tko je kao ti?

20 Ti nam dade doživjeti mnogu muku i nevolju: oživi nas opet! Izvedi nas opet iz
bezdana zemaljskih!

21 Tada umnoži dostojanstvo moje i udijeli mi iznova utjehu!

22 Onda ću te slaviti uz harfu zbog vjernosti tvoje, Bože moj, udarat ću ti u citaru,
Sveče Izraelov!

23 Neka pokliknu usne moje jer tebi ću pjevati – i duša moja, koju si otkupio!

24 I jezik će moj svaki dan slaviti pravdu tvoju, kad stiže stid i sramota one, koji traže
nesreću moju.

Psalam 72

[1] Bože, daj kralju sud svoj i pravednost svoju sinu kraljevu!

[2] Da pravedno vlada narodom tvojim i ubogima tvojim po pravici.

[3] Neka bi gore donijele narodu mir i humovi pravdu!

[4] Ubogima u narodu neka on pribavi pravicu, djeci ubogih neka pribavi pomoć, a nasilnika neka satire,

[5] Dok je sunca i mjeseca kroz sve naraštaje!

[6] Neka dođe kao dažd na poljane, kao kaplje, što rose zemlju!

[7] U dane njegove neka procvate pravica i obilje mira, dokle teče mjeseca!

[8] Neka vlada od mora do mora, od rijeke do krajeva zemlje!

[9] Pred njim neka popadaju stanovnici pustinje, neprijatelji njegovi neka se prignu do zemlje!

[10] Kraljevi taršiški i otoci neka donesu darove; kraljevi od Šebe i Sebe neka dadnu danak!

[11] Svi kraljevi neka se prignu pred njim, svi narodi neka mu služe!

[12] Ser će spasiti ubogoga, koji vapije, potlačenoga i onoga, koji nema pomoćnika.

[13] On se smiluje slabima i ubogima i spasava život jadnima.

[14] iz pritiska i nasilja otkupljuje život njihov: "u očima je njegovim dragocjena krv njihova.

[15] Neka bi dugo živio i darivao ih zlatom iz Šebe! A oni neka se svagda mole za njega i neka mu uvijek prose blagoslov!

[16] U zemlji će biti izobilja žita, pa i na visinama gorskim; žito njezino šumi kao Libanon, žetva njezina raste kao trava na polju.

[17] U vijeke neka traje ime njegovo! Dok sunce sjaje, neka ime njegovo traje! Sva pokoljenja zemlje neka se blagoslivljaju u njemu, svi narodi neka ga slave!

[18] Blagoslovljen neka je Bog Gospod, Bog Izraelov, koji čini čudesa, on jedini!

[19] I blagoslovljeno neka je slavno ime njegovo u vijeke! Sav svijet neka je pun slave njegove! Amen! Amen!

[20] Kraj molitvama Davida sina Jesejeva.

Psalam 73

[1] Kako je dobar Bog Izraelu, onima, koji su čista srca!

[2] A meni umalo ne spotakoše noge, umalo se ne poskliznuše koraci moji.

[3] Jer se uzbunih zbog bezbožnika videći, kako bezbožnici dobro žive.

[4] Ne znaju oni za nevolju, zdravo im je i jao tijelo.

[5] Ne kušaju boli drugih ljudi i ne muče se kao drugi ljudi.

[6] Zato im je vrat obavijen ohološću kao ogrlicom, obučeni su u nasilje kao u haljine.

[7] Iz zla srca rađa se zloća njihova, prepuni se loših naslada.

[8] Rugaju se i govore pakosno, i s visine silom se groze

[9] Usta svoja dižu već i u nebo, i jezik njihov pruža se po zemlji.

[10] Zato se narod moj obraća k njima i pije izobilja vodu nauke njihove.

[11] Govore: "Ah, kako bi to znao Bog? Zar uopće ima znanja u Svevišnjega?"

[12] Eto, tako je s bezbožnicima; nesmetano jednako umnožavaju bogatstvo.

[13] I tako sam uzalud držao čisto srce svoje i badava prao u nevinosti ruke svoje.

[14] Zato me svaki dan pogađalo zlo, svako se jutro iznova podizala bol moja.

15 Kad bih pomislio: Govorit ću i ja tako, zaista bih radio na rodu djece tvoje bez ikakve vjernosti

16 Tada stadoh razmišljati, da bih to razumio; ali je to bilo mučno u očima mojim,

17 Dok najposlije uniđoh u tajnu Božju i vidjeh, kako oni skončaju.

18 Jer ti ih postavljaš na sklizavo tlo, i puštaš, da se raspadnu u ruševine.

19 Kako najednom potamnješe! Nestade ih; strahota ih upropasti.

20 Kao što slika sna iščezne, kad se probudi čovjek, tako ti, Bože, razbiješ sliku njihovu, kad ustaneš.

21 Zaista, kad je gorčina izjedala srce moje i bol oštro probadala nutrinu moju,

22 Tada sam bio kao živinče bez razbora; kao nijema stoka, tako sam stajao pred tobom.

23 Ali ipak ostadoh stalno kod tebe; ti si me bio prihvatio za desnu ruku.

24 Po savjetu svojemu vodio si me i poslije ćeš me odvesti u slavu.

25 A koga imam ja u nebu, osim tebe? Ništa me više ne veseli na zemlji!

26 Neka mi nestane tijela i srca, ostaje ipak Bog još branik srca mojega, baština moja dovijeka!

27 Jer evo, koji se udaljuju od tebe, idu u propast; koji ostave tebe, ti ih sve uništiš.

28 A za mene je dobro blizina Božja; u Svemogućega Gospoda stavljam samo svoje uzdanje, da opijevam sva djela tvoja.

Psalam 74

Poučna pjesma; od Asafa.

1 Što nas odbacuješ, Bože, zauvijek; što plamti gnjev tvoj na ovce paše tvoje?

[2] Spomeni se zajednice svoje, koju si stekao od starine, koju si otkupio za narod baštine svoje, gore Siona, na kojoj si se nastanio!

[3] Korake svoje okreni k vječnim ruševinama – sve je u svetištu poharao neprijatelj.

[4] Tlačitelji tvoji digoše dobitnu viku na mjestu sastanka tvojega; kao pobjedne znakove postaviše bojne znakove svoje.

[5] Oni to počiniše, kao kad se u gustoj šumi visoko zamahne sjekira:

[6] Sjekirom i maljem razbiše sve, što je bilo u njemu rezano.

[7] Ognjem spališe svetište tvoje; stan imena tvojega oskvrniše do temelja.

[8] Rekoše u sebi: "Uništit ćemo ih sasvim!" Tako popališe sva mjesta Božja u zemlji.

[9] Ne vidimo više čudesnih znakova svojih; nema više proroka; nema u nas tko bi znao, dokle će to trajati.

[10] Dokle će se, Bože, još rugati protivnik? Zar će dovijeka neprijatelj psovati ime tvoje?

[11] Što ustežeš ruku svoju, desnicu svoju? Izvadi je iz njedara svojih i učini kraj!

[12] Bog je kralj moj od starine, on čini silna djela na zemlji.

[13] Ti si moću svojom rasjekao more; ti si satro glavu vodenim nemanima.

[14] Ti si razmrskao glave Levijatanu; dao si da ga jede narod koji živi u pustinji.

[15] Ti si otvorio izvore i potoke; ti si isušio rijeke nepresušne.

[16] Tvoj je dan i tvoja je noć; mjesecu i suncu dao si svoje mjesto;

[17] Utvrdio si sve granice zemaljske; stvorio si ljeto i zimu.

[18] Spomeni se toga: neprijatelj se je narugao Gospodu; narod je bezumni psovao ime tvoje!

19 Ne daji zvijerima duše golubice svoje i nemoj zaboraviti života ubogih svojih za svagda!

20 Pogledaj na zavjet; jer su pećine zemaljske pune stanova nasilja!

21 Nevoljnik neka se ne vrati sramotan; ubogi i potlačeni neka hvale ime tvoje!

22 Digni se, Bože, brani stvar svoju i spomeni se, kako ti se bezumnici rugaju svejednako!

23 Nemoj zaboraviti obijesti neprijatelja svojih, vike protivnika svojih, što još jednako raste!

Psalam 75

Upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "Nemoj pogubiti"; psalam Asafov; pjesma.

1 Hvalimo te, Bože, hvalimo te; jer je blizu ime tvoje; daj nam da navješćujemo čudesa tvoja!

2 "Pravi čas ja ću već izabrati; tada ću reći sud pravedan.

3 Ako se i strese zemlja sa svima, koji stanuju na njoj, ja sam, koji utvrđuje stupove njezine.

4 Opominjem hvališe: Ne hvalite se ipak tako! i bezbožnike: Ne dižite roga!

5 Ne dižite roga svojega visoko proti onome gore, ne govorite drsko i tvrdoglavo!"

6 Jer pomoć ne dolazi ni od istoka ni od zapada ni od pustinje ni od gora.

7 Ne, Bog je, koji sudi: "jednoga ponizuje, drugoga uzvisuje.

8 Jer čašu drži Gospod u ruci; jako vino pjeni se u njoj; on ga toči; i talog njegov moraju gutati, moraju piti svi bezbožnici na zemlji.

9 A ja ću se radovati dovijeka; pjevat ću pred Bogom Jakovljevim:

10 On lomi sve rogove bezbožnicima; a visoko se dižu rogovi pravednikovi.

Psalam 76

Upravitelju pjevačkoga zbora; uz žice; psalam Asafov, pjesma.

1 Objavio se Bog u Judeji; veliko je ime njegovo u Izraelu.

2 U Salemu je šator njegov, na Sionu je prebivalište njegovo

3 Ondje je polomio strijele luku, štit, mač i ratnu spravu.

4 Sjajno obučen sišao si ti, Slavni, od gora pradavnih.

5 Odvažni divovi tražili su plijen sebi, ali padoše u smrtni san: junaci osjetiše
nemoćne ruke svoje.

6 Pred prijetnjom tvojom, Bože Jakovljev, popadoše konjanik i konj na tlo.

7 Ta strašan ti si i tko da se održi pred tobom, kad plane gnjev tvoj?

8 S neba si oglasio presudu: zemlja se prepade i zanijemi,

9 Kad Bog ustade na sud, da pomogne svima stradalnicima na zemlji.

10 Ali tjeskoba ljudska postade hvalospjev; ostatak strahote pretvori se u radost.

11 Zato činite zavjete i prinosite ih Bogu svojemu, Gospodu; svi, koji ste oko njega,
prinosite dare Strašnomu!

12 Oholost knezovima ponizuje on; kraljeve zemaljske prepada on.

Psalam 77

Upravitelju pjevačkoga zbora; za Jedutuna; psalam Asafov.

1 Glasno vapijem k Bogu; moram vikati: glasno vapijem k Bogu.

2 Neka bi me čuo u dan nevolje moje! Svemogućega tražim: ispružena je bez
prestanka neću ruka moja; duša moja ne da se utješiti.

3 Kad se spomenem Boga, moram uzdisati; kad razmišljam, klone srce moje.

4 Ne daš da mi se zaklopi oko; smeten sam, ne mogu se više mo

5 Spominjem se prošlih dana; sjećam se davnih godina.

6 Promišljam noću, mislim u svojemu srcu; tako pita duh moj:

7 "Zar će se dovijeka gnjeviti Svemogući i zar se više nikada neće smilovati?

8 Zar je zauvijek prestala milost njegova? Zar se je prekinula riječ njegova obećanja
za sva pokoljenja?

9 Zar je zaboravio Bog milostiv biti, u gnjevu zatvorio milosrđe svoje?"

10 I rekoh: To je bol moja, da se je promijenila desnica Svevišnjega.

11 Spominjem se djela Gospodnjih; sjećam se negdašnjih čudesa tvojih.

12 Mislim o svim djelima tvojim; razmišljam velike radove tvoje.

13 Uzvišena je uprava tvoja, Bože, koji je bog tako velik kao Bog naš?

14 Ti si Bog, koji činiš čudesa; ti si objavio moć svoju narodima.

15 Mišicom svojom otkupio si narod svoj, sinove Jakovljeve i Josipove.

16 Vidješe te vode, Bože, vidješe te i ustreptaše; valovi zahukaše.

17 Oblaci su i izlijevali rijeke, u oblacima je grmio grom, munje su tvoje sijevale tamo
i ovamo.

18 Čuj, štropot kola tvojih! Munje su osvjetljivale svijet; zemlja se je tresla i njihala.

19 Po moru je išao put tvoj, po silnim vodama staza tvoja; a traga tvojega nije
poznavao nitko:

20 Vodio si narod svoj kao ovce rukom Mojsijevom i Aronovom.

Psalam 78

Poučna pjesma Asafova.

1 Pripazi na pouku moju, narode moj, prignite uho svoje k riječima usta mojih!

2 Otvorit ću za priče usta svoja, i iz davnine govorit ću zagonetke.

3 Što slušasmo i doznasmo, o čemu nas još izvijestiše oci nasi

4 To nećemo zatajiti djeci, nego ćemo javiti budućem naraštaju: slavna djela
Gospodnja, moć njegovu i čudesa, što ih je činio.

5 Zakon postavi u Jakovu; u Izraelu izdade naputak, za koji zapovjedi ocima našim,
da ga predadu dalje djeci svojoj,

6 Da dozna za to budući naraštaj; djeca, što će se još roditi, neka to pripovijedaju djeci
svojoj,

7 Da bi i oni stavljali u Boga ufanje svoje, i da ne bi zaboravili djela Božjih, i da bi
poslušni bili zapovijedima njegovim,

8 Neka ne bi postali kao oci njihovi: rod nepokoran i nevjeran, rod, koji nije utvrdio
srce svoje, niti je bio vjeran Bogu duhom svojim!

9 Sinovi Efraimovi, naoružani strijelci, u dan boja vratiše se natrag.

10 Ne održaše zavjeta Božjega; ne htjedoše hoditi po naputku njegovu

11 I zaboraviše djela njegova i čudesa njegova, što ih smjedoše gledati.

12 Pred očima otaca njihovih učini čudesa u zemlji egipatskoj, u Soanskom polju,

13 Razdvoji more i provede ih i vode nagomila visoko kao nasip.

14 Vodio ih danju oblakom, a svu noć svijetlim ognjem.

15 Rastvori hridinu usred pustinje i napoji ih izobilja kao potokom.

16 Izvodi potoke iz kamena i vodi vodu kao rijeke.

17 Ali oni nastaviše griješiti proti njemu i prkositi Svevišnjemu u pustinji.

18 I kušali su Boga u srcu svojemu ištući jela za požudu svoju.

19 A ovako su govorili proti Bogu: "Može li Bog zgotoviti trpezu u pustinji?

20 On doduše udari u kamen, i potekoše vode i potoci se razliše: ali može li još i kruha
dati i mesa postaviti narodu svojemu?"

21 Gospod je to čuo, i razgnjevi se, i oganj planu na Jakova, i gnjev se podiže na
Izraela,

22 Jer ne staviše svoje pouzdanje u Boga i svoje ufanje u pomoć njegovu.

23 A ipak zapovjedi oblacima gore i otvori vrata nebeska.

24 I pusti, te im pade kao dažd mana za jelo, i dade im kruh s neba.

25 Svaki je imao da jede kruha anđeoskoga; posla im hrane izobilja.

26 Pusti, da se digne na nebu istočnjak, i navede jakošću svojom jug;

27 Kao prahom zasu ih mesom, i kao pijeskom morskim pticama krilatim.

28 Pobaca ih sred tabora njihova, oko šatora njihovih

29 I jedoše i nasitiše se, i dade im tako, što su željeli.

30 Ali ih još i ne prođe želja njihova, još je bilo jelo u ustima njihovim, kad se gnjev
Božji podiže na njih.

31 Tada on pomori najjače među njima i mlade ljude Izraelove uništi.

32 Uza sve to griješili su dalje i nijesu držali ništa do čudesnih djela njegovih.

33 I pusti on, te su dani njihovi prolazili u zalud, i godine njihove bile pune užasa.

34 Kad ih je ubijao, onda bi ga tražili, obraćali bi se i pohitjeli bi k Bogu.

35 Onda bi pomišljali, da je Bog branik njihov, da je Bog, Svevišnji, spasitelj njihov.

36 Ali bi ga varali ustima svojim i lagali mu jezikom svojim.

37 Srce njihovo nije bilo utvrđeno u njemu, niti su bili vjerni zavjetu njegovu.

38 Ali je on bio milostiv i opraštao zlodjela njihova i ne bi ih nikada posve pomorio;
često bi ustavljao gnjev svoj i ne bi podizao sve jarosti svoje.

39 I pomislio bi, da su od mesa, dah, koji prolazi i ne vraća se.

40 Koliko bi mu puta prkosili u pustinji i ožalostili ga u pustoši!

41 I sve nanovo kušali su Boga i tako žalostili Sveca Izraelova.

42 Nijesu se više sjećali ruke njegove, dana, kad ih izbavi od neprijatelja,

43 Kad učini znake svoje na Egiptu i čudesa svoja u području

44 Kad obrati u krv rijeke njihove i potoke njihove, da ih više ne mogoše piti.

45 Posla na njih pasje muhe, što su ih klale, i žabe, što su ih morile.

46 Žetvu njihovu predade crvu i plod rada njihova skakavcu.

47 Lozu njihovu pobi gradom i smokve njihove slanom.

48 Tuči predade stoku njihovu, stada njihova munji.

49 I pusti na njih ognjeni gnjev svoj, jarost, srdžbu i nevolju, poslanstvo vjesnika
nesreće.

50 lahko dade maha gnjevu svojemu, ne sačuvaj duše njihove od smrti i život njihov
predade kugi.

51 Pobi sve prvorođence u Egiptu, prvine muške snage u šatorima Hamovim.

52 I povede narod svoj kao ovce i vodi ih kao stado preko pustinje.

53 Vodio ih je sigurno, te se nijesu brinuli, a neprijatelje njihove zatrpa more.

54 Dovede ih na sveto mjesto svoje, na goru, koju zadobi desnica njegova.

55 I odagna ispred njih narode; ždrijebom im razdijeli područje njihovo kao baštinu, i
po šatorima njihovim naseli plemena Izraelova

56 Ali su oni kušali i dražili Boga, Svevišnjega i nijesu pazili na propise njegove.

57 Otpadoše nevjerno kao oci njihovi, slagaše kao varav luk.

58 Rasrdiše ga visinama svojim i razdražiše ga idolima svojim.

59 Čuo je to Bog i razgnjevio se, i odbacio posve Izraela.

60 I ostavio prebivalište svoje u Šilu, šator, u kojemu je prebivao među ljudima

61 Onda dade u ropstvo ponos svoj i krasotu svoju u ruke neprijateljeve.

62 I predade maču narod svoj; bio je planuo na baštinu svoju.

63 Mladiće njegove proždrije oganj, i djevojkama se njegovim ne zapjeva pjesma.

64 Svećenici njegovi padoše od mača; udovice njegove ne zaplakaše.

65 Ali se tada kao iza sna probudi Svemogući, kao junak, koji ustaje od vina.

66 I pobi neprijatelje svoje s leđa, osramoti ih dovijeka.

67 Ali odbaci i šator Josipov, i ne dopade mu se više pleme Efraimovo.

68 Nego izabra sebi pleme Judino, goru Sion, koja mu omilje.

69 Sagradi visoko svetište svoje, tvrdo kao zemlja, koju utemelji dovijeka.

70 I izabra Davida, slugu svojega, i uze ga od torova ovčijih.

71 Od pastirskog života uze ga, da pase Jakova, narod njegov, i Izraela, baštinu
njegovu.

72 I on ih je pasao pobožnim srcem, vodio ih oprezno, rukom svojom.

Psalam 79

Psalam Asafov.

1 Bože, narodi prodriješe u baštinu tvoju, oskvrniše sveti hram tvoj, pretvoriše Jerusalem u ruševine.

2 Trupla sluga tvojih pobacaše pticama nebeskim da ih jedu, tjelesa pobožnika tvojih zvijerima zemaljskim.

3 Proliše krv njihovu kao vodu oko Jerusalema, i nije bilo tko da ih ukopa.

4 Postadosmo podsmijeh susjedima svojim, rug i prezir okolini svojoj.

5 Dokle ćeš se još, Gospode, jednako gnjeviti, dokle će revnost tvoja gorjeti kao oganj?

6 Izlij gnjev soj na narode, koji te neće da poznaju, na kraljevstva, koja ne poštuju imena tvojega!

7 Jer izjedoše Jakova i prebivalište njegovo opustiše.

8 Ne nosi za nama zlodjela otaca; milosrđe tvoje neka nam brzo dođe u susret, jer postadosmo veoma nevoljni!

9 Pomozi nam, Bože, spasitelju naš, zbog časti imena svojega! Oslobodi nas i oprosti nam grijehe naše zbog imena svojega!

10 Zašto da se rugaju neznabošci: "Gdje je Bog njihov?" Neka se pokaže na neznabošcima pred očima našim, kako osvećuješ krv sluga svojih, koju proliše!

11 Neka prodre do tebe uzdisanje sužanja; snagom mišice svoje otkupi osuđene na smrt!

12 Tako plati sedmerostruko u njedra susjedima našim psovanje, kojim te grdiše, Svemogući!

13 A mi, narod tvoj, ovce stada tvojega, mi ćemo ti zahvaljivati dovijeka, tvoju ćemo slavu navješćivati u sva vremena.

Psalam 80

Upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "Ljiljani"; svjedočanstvo; psalam Asafov.

1 Pastire Izraelov, čuj, koji si Josipa čuvao kao ovce, koji stoluješ nad kerubinima, sijevni

2 Pred Efraimom, Benjaminom i Manasehom: probudi junačku jakost svoju; izađi da nas spasiš!

3 Bože, okreni sudbinu našu daj da zasja lice tvoje i bit ćemo spašeni.

4 Gospode, Bože nad vojskama nebeskim, dokle ćeš se još gnjeviti unatoč vapajima naroda svojega?

5 Kruhom suznim hranio si ga, suzama si ga obilno napajao.

6 Činiš, da se oko nas svađaju susjedi naši; neprijatelji se naši smiju nama.

7 Bože nad vojskama nebeskim, okreni sudbinu našu; daj da zasja lice tvoje i tada ćemo se spasiti.

8 Iz Egipta si prenio lozu, prognao si narode i nju zasadio.

9 Iskrčio si za nju, i ona se ukorijeni, i proširi se daleko preko zemlje:

10 Pokri gore sjenom svojom i cedre Božje granama svojim

11 Pruži prutove svoje do mora i ogranke svoje do rijeke.

12 Zašto si joj sada srušio ogradu, da s nje trga, koji prolazi putem,

13 Da je podgriza gorski vepar, da je jede poljska zvijer?

14 Bože nad vojskama nebeskim, pogledaj opet s neba i vidi i pobrini se za vinograd svoj!

15 Za sad ovaj, što ga je zasadila desnica tvoja, za mladicu, što si je podigao sebi!

16 Kao smeće popaljena je ognjem. Neka propadnu od srdžbe lica tvojega!

[17] Ali ruka tvoja neka počiva na čovjek desnice tvoje, nad sinom čovječjim, kojega si podigao sebi!

[18] Nećemo više ostaviti tebe; daj nam život i tada ćemo slaviti ime tvoje.

[19] Gospode, Bože nad vojskama nebeskim, okreni sudbinu našu; daj da zasja lice tvoje i tada ćemo se spasiti.

Psalam 81

Upravitelju pjevačkoga zbora; po gatskom napjevu; od Asafa.

[1] Glasno kličite Bogu, jakosti našoj, radujte se Bogu Jakovljevu!

[2] Uzdignite pjesme, udarajte u bubanj, u slatku citaru s harfom!

[3] Trubite u trubu o mlađaku, o uštapu, u dan blagdana našega!

[4] Jer je takav zakon u Izraelu, takva je naredba od Boga Jakovljeva.

[5] Kao zakon postavi to u Josipu, kad je izlazio iz zemlje Egipta; čujem riječi, što ih nikada nijesam slušao:

[6] "Oslobodio sam ramena njegova od bremena; ruke se njegove oprostiše od teretne košare.

[7] U nevolji si me zazvao: ja te spasih; usliših te iz gromovnih oblaka; iskušah te na vodi svađe,

[8] Slušaj, narode moj, opomenut ću te! Ah, Izraele, l ad bi me poslušao!

[9] Neka ne bude u tebe drugoga bog i bogu tuđemu nemoj se l klanjati!

[10] Ja, Gospod, tvoj sam Bog, koji te izvedoh iz zemlje egipatske; otvori usta svoja, i ja ću ih napuniti!"

[11] Ali narod moj ne posluša glasa mojega, i Izrael ne učini po mojoj volji.

[12] Ja ih pustih na volju srca njihova, neka hode po svojim željama.

13 Ah, da me je narod moj slušao, da je Izrael hodio putovima mojim!

14 Brzo bih bio pokorio neprijatelje njihove i na protivnike njihove bio bih digao ruku
svoju!

15 Tada bi se morali prignuti mrzitelji Gospodnji, sudbina njihova trajala bi dovijeka.

16 Najboljom pšenicom hranit ću ga, i medom iz hridine krijepit ću te.

Psalam 82

Psalam Asafov.

1 Bog se diže u zajednici Božjoj, drži sud usred bogova:

2 "Dokle ćete suditi nepravedno i zauzimati se za bezbožnike!

3 Sudite pravo ubogima, sirotama; siromahe, potlačene opravdajte!

4 Izbavljajte ubogoga, slaboga; oslobodite ih iz ruke bezbožničke!"

5 Ali oni ne gledaju na to, ne uviđaju to, tumaraju dalje po tami: drmaju se svi temelji
zemlje.

6 Rekoh: "Bogovi ste; vi ste svi sinovi Svevišnjega.

7 Ali morate umrijeti kao ljudi, morate pasti kao jedan od knezova!"

8 Bože, digni se i sudi zemlji; jer svima narodima ti si gospodar!

Psalam 83

Pjesma; psalam Asafov.

1 Bože, ne šuti, nemoj ostati nijem i ne počivaj, Bože!

2 Jer evo, neprijatelji tvoji bjesne; oholo dižu glavu mrzitelji tvoji.

3 Narodu tvojemu na štetu kuju osnove; dogovaraju se proti štićenicima tvojim.

4 Ovako govore: "Dođite, istrijebit ćemo ih između naroda, da nitko više ne spominje ime Izraelovo!"

5 Jest, jednodušno tako zasnovaše, savez proti tebi zaključiše:

6 Šatori Edomovi i Išmaelovci, Moab, Hagareji,

7 Gebal, Amon i Amalek, Filistejci s Tircima

8 Pa i Asirija se pridruži njima; dadoše ruku sinovima Lotovim

9 Učini im onako kao Midjanu, kao Siseri, kao Jabinu na potoku Kišonu!

10 Oni su bili uništeni kod En–Dora, postadoše gnoj oraćoj zemlji.

11 Uradi s plemićima njihovim kao Oreb i Zeb, sa svima knezovima njihovim kao Zebah i Salmuna,

12 Koji su govorili: "Osvojimo poljane Božje!"

13 Bože moj, zapovjedi, neka budu kao kovitlac, kao pljeva pred vjetrom!

14 Kao oganj, što uhvati šumu, kao plamen, što zapaljuje gore:

15 Tako ih pognaj burom svojom, tako ih smeti vihorom svojim!

16 Sramotom pokrij lice njihovo, da traže ime tvoje, Gospode!

17 Neka se stide i srame dovijeka, neka se smetu i izginut

18 Onda će uvidjeti, da je "Gospod" ime tvoje, da si samo ti Najviši u svem svijetu.

Psalam 84

Upravitelju pjevačkoga zbora; po gatskom napjevu; psalam sinova Korahovih.

1 Kako su mili šatori tvoji, Gospode nad vojskama!

2 Duša je moja čeznula i ginula za dvorima Gospodnjim; srce moje i tijelo moje klicali su Bogu živomu..

3 I vrabac nalazi kuću, lastavica gnijezdo, da u njih skrije mlade svoje: oltare tvoje, Gospode nad vojskama, kralju moj i Bože moj!

4 Blagoslovljeni su oni, koji prebivaju u kući tvojoj, koji te slave bez prestanka!

5 Blagoslovljen je čovjek, kojemu je jakost u tebi, kojemu srce hoće na hodočašća!

6 Putujući dolinom pustinjskom pretvaraju je u tlo obilno izvorima, što ga i rani dažd pokrije blagoslovom.

7 Od zaselka putuju dalje do zaselka, dok se ne pojave pred Bogom na Sionu.

8 Gospode, Bože nad vojskama, čuj molitvu moju, usliši je, Bože Jakovljev!

9 Ti štite naš, pogledaj, Bože, pogledaj lice pomazanika svojega!

10 Jer je jedan dan u dvorima tvojim bolji od tisuće gdje drugdje; na pragu u kući Boga mojega stajati draže mi je, nego biti gost u šatorima bezbožnika.

11 Jer je Bog, Gospod, kruna i štit; Gospod daje milost i čast; ne uskraćuje dobara onima, koji hode pošteno

12 Gospode nad vojskama, blagoslovljen je čovjek, koji se uzda u tebe!

Psalam 85

Upravitelju pjevačkoga zbora, psalam sinova Korahovih.

1 Pomilovao si zemlju svoju, Gospode, okrenuo sudbinu Jakovljevu

2 Oduzeo si krivnju zlodjela narodu svojemu, pokrio si sve grijehe njihove

3 Povukao si svu jarost svoju ublažio žestinu gnjeva svojega.

4 Popravi nas opet, Bože, spasitelju naš, odvrati srdžbu svoju od

5 Zar ćeš se dovijeka srditi na nas; protegnuti gnjev svoj od koljena na koljeno?

6 Zar nas nećeš iznova oživiti, da se narod tvoj raduje tebi?

7 Daj nam, Gospode, da gledamo milost tvoju, spasenje svoje daj nam!

8 Da bih ipak čuo, što je Bog, Gospod, obećao! On govori o miru za narod svoj i za pobožne svoje; samo neka oni nikada ne rade bezumno!

9 Spasenje njegovo, zaista, blizu je onih, koji ga se boje: zemlju našu zapast će sjajna sreća.

10 Tada će se milost i vjernost sresti; tada će se pravda i mir poljubiti.

11 Vjernost će niknuti iz zemlje, Pravda će gledati s neba.

12 Gospod će doista dati dobro, i zemlja će naša dati plod svoj.

13 Pravda ide pred njim i korača putem svojim.

Psalam 86

Molitva Davidova.

1 Prigni uho svoje, Gospode poslušaj me; jer sam nevoljan i siromah.

2 Sačuvaj život moj, jer sam ti drag; budi u pomoći, Bože moj, slugi svojemu, koji se oslanja na tebe!

3 Budi mi milostiv, Svemogući, jer k tebi vapijem povazdan.

4 Razveseli srce sluge svojega, jer k tebi, Svemogući, podižem srce l svoje!

5 Jer si ti, Svemogući, dobrostiv, sklon da oprostiš, bogat milošću za sve, koji te zazivaju.

6 Pa čuj, Gospode, molitvu moju i pripazi na glasni vapaj moj!

7 U dan nevolje svoje vapijem k tebi; jer ćeš me uslišiti.

8 Nema među bogovima slična tebi, Svemogući, nema djela takvih, kakva su tvoja.

9 Svi narodi, koje si stvorio, pridolaze, padaju pred tobom ničice, Svemogući, imenu tvojemu iskazuju čast.

10 Jer si ti vekik i tvoriš čudesa velika: jedini si ti Bog!

11 Pokaži mi Gospode, put svoj, da u vjernosti idem k tebi, upravi srce moje na jedno, da se boji imena tvojega!

12 Tada ću ti zahvaljivati, svemogući Bože, svim srcem, slaviti ime tvoje dovijeka:

13 "Jest, milost je tvoja velika prema meni: izbavio si život moj iz dubina carstva mrtvih."

14 Oholice ustaju proti meni, Bože; rulja nasilnika radi mi o glavi a tebe nemaju pred očima.

15 Ali ti si, Svemogući, Bog pun milosrđa i milosti, pun strpljivosti i bogat dobrotom i vjernošću.

16 Pogledaj na m, smiluj se meni slugi svojemu daj mi jakost svoju i pomozi sinu sluškinje svoje!

17 Učini s menom čudo dobrote, da vide, koji mrze na me, i postide se, što si mi ti, Gospode, pomogao i utješio me!

Psalam 87

Psalam sinova Korahovih; pjesma.

1 Njegov je temelj na gorama svetim.

2 To ljubi Gospod: vrata Siona više nego sve stanove Jakovljeve.

3 Slavno se govori o tebi, grade Božji:

4 "Rahab i Babilon nazivam svojim priznavateljima; gle, Filisteja i Tir i Kuš: 'Ovaj se je rodeo tamo',

5 O Sionu će se govoriti, taj se je i taj rodio tamo; on sam, Svevišnji, utemeljio ga je."

6 Gospod broji, kad upisuje i narode: "Ovaj se je rodio tamo".

7 A oni igraju i pjevaju: "U te bi su svi izvori moji."

Psalam 88

Pjesma; psalam sinova Korahovih; upravitelju pjevačkoga zbora; po napjevu: "Bolest" u zboru; poučna pjesma; od Hemana, Ezrahijca.

1 Gospode, Bože spasenja mojega, danju vapijem i noću pred tobom.

2 Neka dođe preda te molitva moja, prigni uho svoje k vapaju mojemu!

3 Jer je duša moja puna jada; život je moj blizu carstvu mrtvih.

4 Već me broje među one, koji umiru; ja sam kao čovjek bez

5 Ostavljen sam među mrtvima, sličan ubijenima, koji počivaju u grobu, kojih se više
ne spominješ, koji su od ruke tvoje odsječeni.

6 Ti si me rinuo duboko u podzemni svijet, u tmine, u dubine.

7 Oteža mi gnjev tvoj, sve valove svoje pustio si da buče.

8 Udaljuješ od mene prijatelje moje, učini da im omražen budem; uhvaćen sam i ne
mogu van.

9 Oči se moje gase od bijede; dan la dan vapijem k tebi, Gospode, k tebi pružam ruke
svoje:

10 Hoćeš na mrtvima još činiti čudesa? Ustaju li sjene, da te slave?

11 Je li se u grobu slavi dobro ta tvoja, u carstvu mrtvih vjernost tvoja?

12 Hoće se u tami navješćivati upravljanje tvoje, pravednost tvoja u zemlji zaboravi?

13 Ali ja, Gospode, vapijem k tebi; već u rano jutro penje se k tebi molitva moja.

14 Zašto, Gospode, odbacuješ dušu moju i skrivaš od mene lice svoje?

15 Mučim se i umirem od mladosti, podnosim strahote tvoje bez pomoći.

16 Gnjev tvoj stiže me, strahote tvoje pritiskuju me,

[17] Optječu me kao voda svaki dan, stežu me odasvud.

[18] Udaljuješ od mene prijatelja i druga; samo je mrak drug moj.

Psalam 89

Poučna pjesma; od Etana, Ezrahijca.

[1] Svagda ću pjevati milosti Gospodnje, od koljena na koljeno javljat ću glasno vjernost tvoju.

[2] Jer si rekao: "Zavjet milosti ima da traje dovijeka!" Kao nebo stoji tvrdo vjernost tvoja:

[3] "Učinih zavjet s izabranim svojim; zakleh se Davidu, slugi svojemu:

[4] Dovijeka ću utemeljiti pleme tvoje, prijestolje tvoje podignuti za sva vremena!"

[5] Tada su slavila nebesa, Gospode, čudesa tvoja i vjernost tvoju u zajednici svetoj:

[6] Jer tko je u oblacima ravan Gospodu, tko li je sličan Gospodu među sinovima Božjim?

[7] Bogu, koji je strahovit u vijeću svetih, silno uzvišen iznad sviju oko njega.

[8] Gospode, Bože nad vojskama, tko je tako jak, Gospode, kao ti, kao vjernost tvoja oko tebe?

[9] Ti vladaš nad slom morskom; huku valova njegovih ti krotiš.

[10] Ti zgazi Rahab kao potučenoga, jakom mišicom razasu neprijatelje svoje.

[11] Tvoje je nebo, tvoja i zemlja; ti sazda svijet i što je god u njemu.

[12] Ti stvori sjever i jug; Tabor i Hermon raduju se imenu tvojemu.

[13] Mišica puna i junačke snage tvoja je; ruka je tvoja jaka, desnica tvoja ispružena.

[14] Stupovi su prijestolju tvojemu pravo i pravednost; pred tobom stupaju milost i vjernost.

15 Blagoslovljen je narod, koji zna poklike štovanja, koji ide u svjetlosti lica tvojega,
Gospode!

16 Imenu tvojemu raduje se uvijek; pravednost ga tvoja uzvisuje.

17 Fer si ti sjajna snaga naša, po milosti tvojoj raste moć naša.

18 Jer je Gospod zaštitnik naš, kralj naš Svetac Izraelov.

19 Jednoć si govorio u viđenju pobožnima svojim ovako: "Poslah pomoć jednome
junaku, uzvisih jednoga mladića iz naroda.

20 Davida nađoh sebi za slugu, pomazah ga svetim uljem svojim.

21 Zato će ruka moja biti s njim, i mišica moja krijepit će ga.

22 Nikad ga neće neprijatelj nadvladati; bezbožnik ga neće potlačiti.

23 Neprijatelje ću njegove pred njim potrti, mrzitelje ću njegove poraziti.

24 Pratit će ga vjernost moja i milost moja; njegova će moć rasti po imenu mojemu.

25 Pružit ću na more ruku njegovu, na rijeke desnicu njegovu.

26 On me smije zvati: Otac moj ti si! Bog moj, branik spasenja mojega!

27 A ja ću ga učiniti prvorođencem, najvišim među kraljevima zemaljskim.

28 Dovijeka ću mu sačuvati milost svoju; zavjet moj s njim stajat će čvrsto.

29 Potomstvo ću njegovo uzdržati u vijeke, prijestolje njegovo, dokle stoji nebo.

30 Ali ako sinovi njegovi ostave zakon moj i ne idu za naredbama mojim,

31 Ako oskvrne zapovijedi moje i ustanove moje ne sačuvaj,

32 Onda ću pokarati prutom otpad njihov i bičevima bezakonje njihovo.

33 Ali milosti svoje neću uzeti od njega i neću prevrnuti vjernošću svojom:

34 Nikada neću pogaziti zavjeta svojega, i što su izrekla usta moja, neću poreći.

35 Svetošću svojom prisegao sam ovo: Nikada neću slagati Davidu:

36 Potomstvo će njegovo ostati dovijeka i prijestolje njegovo kao sunce preda mnom!

37 Kao mjesec trajat će zauvijek, kao nebo opstojati u sva vremena!,

38 Pa ipak sad si odbacio, prezreo, gnjevom progonio, koga si pomazao.

39 Zabacio si zavjet sa slugom svojim, krunu si njegovu u prah bacio, oskvrnio.

40 Srušio si sve zidove njegove, razrušio tvrđave njegove.

41 Sad ga plijeni, tkogod onuda prođe, postade podsmijeh susjedima svojim.

42 Uzvisio si desnicu tlačitelja njegovih, obradovao si sve neprijatelje njegove.

43 Otupio si oštricu mača njegova i nijesi mu dao da pobijedi u boju.

44 Oduzeo si mu sjajno žezlo, prijestolje njegov srušio na zemlju.

45 Skratio si dane mladosti njegove i obukao ga u sramotu.

46 Dokle ćeš se, Gospode, posve kriti, zar da kao oganj plane gnjev tvoj?

47 Spomeni se, Gospode: "Što je živo kako si ni na što stvorio svu djecu čovječju?

48 Gdje je čovjek, koji bi ostao na životu, a da ne mora vidjeti smrt; koji izbavlja život svoj od moći podzemnoga svijeta?

49 Gdje su prijašnje milosti tvoje, Svemogući, što si ih u vjernosti prisegao Davidu?

50 Svemogući, spomeni se sramote sluga svojih, koju nosim u njedrima svojim kod mnogih naroda,

51 Kojom neprijatelji tvoji, Gospode, grde tebe, kojom ruže zapovijed pomazanika tvojega!

52 Neka je blagoslovljen Gospod u vijeke! Amen! Amen!

Psalam 90

Molitva; od Mojsija, čovjeka Božjega.

1 Svemogući, ti si nam utočište, ti si to bio u sva vremena!

2 Prije nego postadoše gore, i prije nego si sazdao zemlju i svijet, odvijeka dovijeka ti si, Bože!

3 Ti povraćaš čovjeka u prah i govoriš: "Vratite se, djeco čovječja!"

4 Jest, u tvojim je očima tisuća godina kao dan jučerašnji, što je prošao, kao straža noćna.

5 Kao san ujutro odnosiš ljude; oni su kao trava što nikne,

6 Ujutro procvate i uzraste; uvečer se pokosi i osuši.

7 Tako nas nestaje ispred gnjeva tvojega, i pred jarosti tvojom smetemo se.

8 Stavljaš zla djela naša sebi pred oči, tajnu krivnju našu pred svjetlost lica svojega.

9 Tako hite svi dani naši u gnjevu tvojemu; godine naše iščeznu kao misao.

10 Vrijeme života našega traje sedamdeset godina, i osamdeset godina, ako dođe visoko; a ipak je dobit njihova jedino muka i nevolja; jer brzo prolazi, i mi odlijećemo.

11 Tko zna silu gnjeva tvojega i jarost tvoju, da bi te se kao što treba bojao?

12 Nauči nas dakle brojiti dane naše, da dobijemo srce mudro!

13 Povrati se, Gospode! Dokle ćeš još? Smiluj se slugama svojim!

14 Doskora nas okrijepi milošću svojom, da se radujemo i veselimo u sve dane svoje!

15 Obraduj nas za one dane, kad si nas ponizio, za godine, kad smo gledali nesreću!

16 Neka se pokaže na slugama tvojim djelo tvoje, slava tvoja na djeci njihovoj!

[17] Neka vlada nad nama dobrota Gospoda, Boga našega; daj nam uspjeh djelu ruku naših, jest, daj uspjeh djelu ruku naših!

Psalam 91

[1] Onaj koji stanuje u zaštiti Svevišnjega, koji boravi u sjeni Svemoćnoga.

[2] Govorit ću ovako Gospodu: "Ti si utočište moje i branik moj, Bog moj, l kojega se uzdam!"

[3] Jer te on čuva od zamke ptičarske i od ljutoga pomora

[4] Krilima svojim pokriva te: pod perjem si njegovim skriven; i štit i oklop bit će tebi vjernost njegova.

[5] Ne trebaš se bojati strahote noćne, niti strijele, što leti danju.

[6] Kuge, što ide po mraku, ni pomora, što mori opodne.

[7] I padne li uza te tisuća i deset tisuća s desne strane tebi, ne može tebi ništa počiniti!

[8] Jest, vidjet ćeš očima svojim, gledat ćeš plaću bezbožnicima.

[9] "Jest, utočište moje ti si, Gospode!" Svevišnjega si uzeo sebi za utočište.

[10] l zato te nikada neće zlo zadesiti; bič se neće približiti šatoru tvojemu.

[11] Jer je anđelima svojim zapovjedio za tebe, da te čuvaju na svim stazama tvojim.

[12] Nosit će te na rukama svojim, da se ne spotakne o kamen noga tvoja.

[13] Možeš stupati po lavovima i zmijama ljuticama, gazit ćeš lavove i zmajeve.

[14] Jer on pristaje uza me, spasit ću ga, štitit ću ga, jer je poznaje ime moje.

[15] Kad me zazove, uslišit ću ga i iz njega ću stajati u nevolji; spasit ću ga i proslavit ću ga.

[16] Dat ću mu, da dugo živi, i pokazat ću mu spasenje svoje."

Psalam 92

Psalam; pjesma; za subotu.

1 Lijepo je hvaliti Gospoda, pjevati imenu tvojemu, Svevišnji,

2 Navješćivati jutrom milost tvoju, vjernost tvoju noću

3 Uz deset žica na harfu i uz citaru.

4 Jer me veseliš, Gospode, djelima svojim; s djela ruku tvojih radujem se:

5 Kako su velika djela tvoja, Gospode, kako su duboke osnove tvoje!

6 Samo tko je nerazuman, ne shvaća to; samo tko je luđak, ne može to nikada razumjeti.

7 Niču bezbožnici kao trava; cvjetaju svi zlikovci; ali samo zato, da izginu zauvijek.

8 A ti si visoko uzvišen: u vijeke ti si Gospod.

9 Jer evo, neprijatelji tvoji, Gospode, jer evo, neprijatelji tvoj ginu, svi se zločinci rasipaju,

10 Ti si učinio velikom snagu moju kao u bivola; pomazao si me svježim uljem.

11 Ponosno gleda oko moje na protivnike moje; o padu bezbožnika, koji su stajali proti meni, slušalo je uho moje.

12 A pravednik se zeleni kao palma, kao cedar libanonski raste gore,

13 Koji su zasađeni u kući Gospodnjoj, zelene se u dvorima Boga našega:

14 Još u starosti nose obilat plod, jedri su i zeleni.

15 Tako oni javljaju: Gospod je dobar; on je branik moj bez mane.

Psalam 93

1 Gospod je kralj; obukao se u sjaj; zaodjeo se Gospod u veličanstvo, opasao se; tvrdo stoji nadzemaljski svijet, ne pomiče se nikad.

2 Tvrdo stoji od iskona prijestolje tvoje; odvijeka ti si.

3 Podigle rijeke, Gospode, podigle rijeke šum svoj, podigle rijeke žamor svoj:

4 Ali više nego glasovi silnih voda, uzvišenije nego i bučno more, jest silni Gospod u visini.

5 Posve je pouzdana riječ obećanja tvojega; kući tvojoj pripada svetost u sva vremena, Gospode!

Psalam 94

1 Bože osvete, Gospode! Bože osvete, sijevni!

2 Digni se, suče zemlje; naplati oholima djela njihova!

3 Dokle će se bezbožnici, Gospode, dokle će se još bezbožnici hvaliti?

4 Oni se pjene i drzovito govore; svi se zločinci nadimaju.

5 Gaze narod tvoj, Gospode, pritiskuju baštinu tvoju.

6 Udovicu, stranca ubijaju, sirote dave.

7 Pritom misle: "Gospod ne vidi to, Bog Jakovljev ne zapazi to nikada."

8 Opametite se, bezumni u narodu luđaci, kad ćete doći do razboritosti?

9 Koji je stvorio uho, taj zar da ne čuje; koji je načinio oko, taj zar da ne vidi?

10 Koji kara narode, taj zar da ne kazni, on, koji uči ljude da znaju?

11 Gospod zna misli ljudi: one su samo para.

12 Blagoslovljen je čovjek, koga ti, Gospode, odgajaš i u zakonu svojemu poučavaš,

13 Da mu dadneš mir u zle dane, dok se iskopa grob bezbožniku.

14 Jer neće odbaciti Gospod naroda svojega i baštine svoje neće ostaviti.

15 Jer pravednost dolazi opet do prava svojega, da je slijede, koji su čestita srca srca.

16 Tko će ustati za mene proti zlima? Tko će stajati uza me proti zlikovcima?

17 Kad mi Gospod ne bi bio pomoćnik, ležala bi duša moja odavno u tišini.

18 Kadgod pomislim: Posrće mi noga, uzdrži me, Gospode, milost tvoja.

19 U svim brigama srca mojega utjeha mi tvoja opet obraduje dušu.

20 Stoji li uza te prijestolje zloće, koji na temelju pravice ipak samo zlo čini?

21 Skupljaju se proti životu pravednikovu i osuđuju krv nedužnu.

22 Ali je Gospod utočište meni; Bog je moj tvrdo utočište moje.

23 On im plaća za zlodjela njihova; on ih upropašćuje za zloću njihovu; uništit će ih
Gospod, Bog naš.

Psalam 95

1 Dođite, kličimo Gospodu, podvikujmo pomoćniku Bogu našemu!

2 Stupimo pred lice njegovo s hvalom, u pjesmama pokliknimo njemu!

3 Ser je Gospod velik Bog, kralj, veći od svih bogova.

4 U njegovoj su ruci temelji zemaljski, vrhunci gorski njegovi su.

5 Njegovo je more, on ga je stvorio i kopno koje njegove ruke načiniše.

6 Dođite, poklonimo se i padnimo ničice; kleknimo pred Gospodom, koji nas je
stvorio!

[7] Jer je on Bog naš, a mi smo narod, što ga on pase, ovce pasle njegove. I danas – o da biste ipak poslušali glas njegov!

[8] Nemojte da otvrdne srce vaše kao u Meribi, kao u pustinji u dan Mase!

[9] Gdje me oci vaši iskušaše i ispitaše, a vidješe ipak djela moja.

[10] četrdeset godina bilo m je mučno pred tim rodom, i rekoh: "Oni su narod, kojemu tumara srce; jer ne paze na putove moje."

[11] Zato se zakleh pun gnjeva: "Neće unići u mjesto pokoja mojega!"

Psalam 96

[1] Pjevajte Gospodu pjesmu novu, pjevaj Gospodu, sva zemljo!

[2] Pjevajte Gospodu, blagoslivljajte ime njegovo, navješćujte iz dana u dan spasenje njegovo!

[3] Navješćujte narodima slavu njegovu, svakomu plemenu čudesa njegova!

[4] Jer je velik Gospod, hvale dostojan veoma, strašniji je od svih bogova.

[5] Jer su svi bogovi naroda idoli ništavi, a Gospod je stvorio nebo.

[6] Sjaj i veličanstvo blista pred njim; slava i radost napunjaju svetište njegovo.

[7] Prinesite Gospodu, plemena naroda, prinesite Gospodu slavu i čast!

[8] Prinesite Gospodu slavu imena njegova, nosite dare žrtvene i stupite u dvore njegove!

[9] Poklonite se Gospodu u svetom uresu, neka strepi pred njim sav svijet!

[10] Navješćujte narodima: "Gospod je kralj;" čvrsto stoji nadzemaljski svijet ne pomiče se nikad: on sudi narodima pravedno.

[11] Nebo se veseli; zemlja se raduje; buči more i što je u njemu.

[12] Raduje se polje i što raste na njemu; klikću sva drveta šumska

[13] pred Gospodom, kad dolazi; jer dolazi da sudi zemlji; on sudi čitavu svijetu po pravdi i narodima u vjernosti svojoj.

Psalam 97

[1] Gospod je kralj, neka se zato raduje zemlja, neka se vesele otoci mnogi!

[2] Oblaci su i mrak oko njega; na pravicu i sud oslanja se prijestolje njegovo.

[3] Oganj trči pred njim, izgara naokolo neprijatelje njegove

[4] Munje njegove obasjavaju nadzemaljski svijet, zemlja vidi to i strepi.

[5] Gore se kao vosak tope pred Gospodom, pred Gospodom cijeloga svijeta.

[6] Nebesa navješćuju pravdu njegovu, i svi narodi gledaju sjaj njegov.

[7] Svi poklonici likova postidjet će se, koji se hvale ništavim idolima; svi bogovi padaju pred njim u prah.

[8] A Sion čuje to i raduje se; klikću kćeri Judine zbog sudova tvojih, Gospode!

[9] Jer si ti, Gospode, svevišnji u svemu svijetu, ti nadvisuješ sve bogove.

[10] Koji ljubite Gospoda, mrzite na zlo, on čuva život pravednika svojih; otima ih iz ruku bezbožnika.

[11] Svjetlost obasjava pravednika i radost srca čestita.

[12] Radujte se Gospodu, pravednici, slavite sveto ime njegovo!

Psalam 98

Psalam.

[1] Pjevajte Gospodu pjesmu novu, jer učini čudesa; pomože mu desnica njegova, sveta mišica njegova.

2 Objavi Gospod pomoćno djelo svoje, pred očima neznabožaca otkriva spasenje svoje,

3 Spomenu se milosti svoje i vjernosti svoje prema kući Izraelovoj; sad gledaju svi krajevi zemlje spasenje Boga našega.

4 Kliči Gospodu, sva zemljo, pjevaj, poklikuj i popijevaj!

5 Udaraj Gospodu na citaru, na citaru s pjevanjem pjesama!

6 S trubama i rogovima kličite pred kraljem, Gospodom!

7 Neka buči more i što je u njemu, nadzemaljski svijet i koji stoje na njemu!

8 Rijeke neka pljeskaju rukama, skupa gore neka se raduju

9 Pred Gospodom, kada dođe da sudi zemlju, on sudi pravedno nadzemaljskom svijetu i narodima vjerno.

Psalam 99

1 Gospod je kralj: narodi strepe; zemlja se drma.

2 Velik je na Sionu Gospod, uzvišen iznad svih naroda.

3 Neka slave ime tvoje, veliko i slavno: svet je on.

4 Prijatelj je pravde kralj jakosti; što je pravo, zapovjedio si; pravo i pravednost činio si u Jakovu.

5 Uzvisujte Gospoda, Boga našega, prignite se k podnožju nogu njegovih: svet je on.

6 Mojsije i Aron kod svećenika njegovih i Samuel kod priznavalaca imena njegova: oni su prizivali Gospoda, i on ih je uslišio,

7 U stupu od oblaka govorio je njima; oni su čuvali zapovijedi njegove, zakon, što im ga dao.

8 Gospode, Bože naš, ti si ih uslišio; ti si im bio Bog, koji oprašta, a i osvetnik za djela njihova.

[9] Uzvisujte Gospoda, Boga našega, prignite se k svetoj gori njegovoj; jer je svet Gospod, Bog naš.

Psalam 100

Pjesma; za žrtvu zahvalnicu.

[1] Poklikni Gospodu, sva zemljo!

[2] Služite Gospodu s veseljem, pristupite pred lice njegovo s klicanjem!

[3] Spoznajte: Gospod, on je Bog, on nas je stvorio: zato smo mi njegovi, narod njegov, stado na paši njegovoj!

[4] Udite na vrata njegova sa slavom, u dvore njegove s hvalom; hvalite ga, blagoslivljajte ime njegovo!

[5] Jer je dobar Gospod: vječno traje milost njegova, kroz sve naraštaje vjernost njegova.

Psalam 101

Psalam Davidov.

[1] Milost i pravdu pjevat ću, slavit ću tebe, Gospode,

[2] Razmišljat ću o putu pobožnom; kad ćeš ti doći k meni? Hodit ću čista srca u kući svojoj.

[3] Oči svoje neću nikada upravljati na, zle stvari; jer mrzim na djela bezbožna; neću za njima pristajati.

[4] Neka je daleko od mene srce lažno; neću da što znam o zlu.

[5] Tko tajno opada bližnjega svojega, toga ću ušutkati; tko gleda okom oholim i srce ima naduto, toga ne mogu podnositi.

[6] Oči su moje upravljene na čestite u zemlji, da bi boravili kod mene; tko hodi putem pravim, taj neka samo bude sluga moj!

[7] Nikada ne smije prebivati l kući mojoj koji radi lukavo; i tko govori laž, taj neće stajati pred očima mojim.

[8] Svako jutro ušutkam sve bezbožnike u zemlji, da tako protjeram iz grada Gospodnjega sve zlikovce.

Psalam 102

Molitva potlačenoga, kad očajava i pred Gospodom izlijeva muku svoju.

[1] Gospode, čuj molitvu moju, i vapaj moj neka dođe k tebi!

[2] Ne skrivaj lica svojega preda mnom! Prigni uho svoje k meni u nevolji; usliši me brzo u dan, kad te zazovem!

[3] Jer prolaze kao dim dani moji, i kosti su moje užarene kao ognjište.

[4] Kao trava pokošeno je i pasahnulo srce moje, i kruh svoj zaboravih jesti.

[5] Od glasnog uzdisanja mojega prionu mi kost moja za meso.

[6] Ja sam kao pelikan u pustinji, ja sam kao sova na pustim zidinama.

[7] Bdijem i tugujem osamljen kao ptica na sljemenu.

[8] Svaki dan ruže me neprijatelji moji; koji mi se rugaju, imenuju mene, kad psuju.

[9] Ah, jedem pepeo kao kruh i miješam piće svoje sa suzama

[10] Radi gnjeva tvojega i srdžbe tvoje, jer si me podigao i na tlo bacio.

[11] Dani su moji kao sjena, što bježi, i ja se sušim kao trava.

[12] A ti, Gospode, stoluješ vječno, ime tvoje traje kroz sve naraštaje

[13] Ti ćeš se dignuti, smilovat ćeš se Sionu: vrijeme, da mu se smiluješ, zaista, vrijeme je došlo!

[14] Ser sluge tvoje ljube kamenje njegovo, i ruševine njegove žaloste ih.

15 Tada će se neznabošci bojati imena Gospodnjega, svi kraljevi zemaljski slave tvoje,

16 Kada Gospod opet sazida Sion i javi se u sjaju;

17 Kada usliši vapaj siromaha i ne prezre molitve njihove.

18 Neka se napiše ovo za budući naraštaj, da hvali Gospoda nanovo stvoren narod:

19 "On je pogledao sa svete visine svoje, Gospod je s neba pogledao na zemlju,

20 Da čuje uzdisanje zasužnjenih, da oslobodi djecu smrti,

21 Neka se navješćuje na Sionu ime Gospodnje i slava njegova u Jerusalemu,

22 Kad se skupe narodi ujedno i kraljevstva, da služe Gospodu."

23 On mi slomi nasred puta snagu moju, skrati dane moje.

24 Ja rekoh: "Bože moj, ne uzimaj me u polovini života, ti, čije godine daleko
nadmašuju sve dobi čovječje!

25 Zemlja, koju si u početku postavio, i nebesa, djelo ruku tvojih,

26 Oni će proći, a ti ostaješ; oni svi ostare kao haljina; promijeniš ih kao odjeću, oni se
raspadnu.

27 A ti ostaješ isti; godine tvoje nemaju kraja.

28 I sinovi sluga tvojih stanovat će u sigurnosti; pred tobom će opstati potomstvo
njihovo.

Psalam 103

Od Davida.

1 Dušo moja, slavi Gospoda, i sve, što je u meni, sveto ime njegovo!

2 Dušo moja, slavi Gospoda i ne zaboravljaj nijednoga dobročinstva njegova!

3 On je, koji ti oprašta za sva zlodjela, koji ozdravlja sve bolesti tvoje,

4 Koji čuva od propasti život i tvoj, koji te kruni milošću i milosrđem,

5 Koji nasiti dušu tvoju dobrima, da se obnovi mladost tvoja kao u orla.

6 Gospod čini pomoćna djela i pravicu svima potlačenima.

7 Putove svoje pokaza Mojsiju, djela svoja djeci Izraelovoj.

8 Gospod je milosrdan i milostiv, strpljiv i bogat ljubavlju.

9 Zato se ne gnjevi dovijeka, niti se dovijeka srdi.

10 Ne postupa s nama po grijehima našim, niti nam vraća po zlodjelima našim.

11 Jer koliko je nebo visoko nad zemljom, tolika je ljubav njegova prema
pravednicima njegovim.

12 Koliko je istok daleko od zapada, toliko on udaljuje od nas grijehe naše.

13 Kao što se otac smiluje djeci svojoj, tako se smiluje Gospod pravednicima svojim.

14 Jer zna, kakva smo mi grada, spominje se, da smo samo prah.

15 Čovjek: kao trava; tako su dani njegovi, kao cvijet u polju, tako cvjeta.

16 Dune vjetar na njega, i nestane ga, i ne zna više mjesta, gdje je stajao.

17 A milosrđe Gospodnje ostaje uvijek i vječno na onima, koji ga se boje; i dobrota
njegova na sinovima sinova,

18 Koji drže zavjet njegov i brižno ispunjaju zapovijedi njegove.

19 Prijestolje svoje postavi Gospod na nebu, vlast njegova proteže se na sve.

20 Slavite Gospoda, svi anđeli njegovi, junaci puni snage, izvršitelji riječi njegove,
koji slušate silni glas njegov!

21 Slavite Gospoda, sve vojske njegove, sluge njegove, vršitelji volje njegove!

[22] Slavite Gospoda, sva djela njegov, po svim mjestima kraljevstva njegova: Dušo moja, slavi Gospoda!

Psalam 104

[1] Dušo moja, slavi Gospoda Velik si veoma, Gospode, Bože moj; obukao si se u sjaj i veličanstvo!

[2] Zaogrnuo si se svjetlošću kao plaštem, držiš nebo razapeto kao šator.

[3] Grede svojih dvorova u vodu si uzidao, oblaci su kola tvoja, šumiš na krilima vihora.

[4] Činiš vjetrove anđelima svojim i ognjene plamene slugama svojim.

[5] Postavio si zemlju na stupove njezine, ona se ne pomješta dovijek vijeka.

[6] Bezdan ju je pokrio kao haljina; na gorama su stajale vode.

[7] A od prijetnje su tvoje bježale, i uzmicale su od gromovnoga glasa tvojega.

[8] Uzdigle se gore, spustile se doline u mjesto, što si im ga odredio.

[9] Tako si postavio međe, kojih nikada ne prelaze; ne smiju opet pokriti zemlju.

[10] Izveo si izvore po dolinama, oni teku između gora.

[11] Napajaju sve zvijeri poljske, divlji magarci gase iz njih žeđu svoju.

[12] Na njima stanuju ptice nebeske, s grana se razliježe pjevanje njihovo.

[13] Napajaš gore iz dvorova svojih, plodom se djela tvojih siti zemlja.

[14] Daješ te raste trava stoci i bilje na korist čovjeku, da izvedeš kruh iz zemlje,

[15] I vino, koje veseli srce čovjeku, i ulje, koje mu čini lice sjajnim, i kruh, koji oživi snagu čovjeku.

[16] Tada se napoje najveća drveta, cedri libanonski, što ih je on zasadio.

17 Na njima ptice viju gnijezda, roda, koja gradi gnijezdo svoje na čempresima.

18 Gore visoke pripadaju divokozama, pećine su zaklon jazavcima.

19 Stvori mjesec, da pokazuje vremena, sunce poznaje mjesto zapada svojega.

20 Prostireš tamu i biva noć; tada se miče sva zvjerad šumska.

21 Lavici viču za plijenom i traže od Boga hrane sebi.

22 Sunce izađe, i oni se povlače i liježu u špilje svoje.

23 Tada ide čovjek na posao svoj do večera.

24 Kako je mnogo djela tvojih, Gospode! Sva si mudro stvorio; puna je zemlja blaga
tvojega.

25 Tu je more, tako veliko, na obadvije strane tako daleko: u njemu vrvi bez broja,
životinje sitne i velike.

26 Tamo lađe plove, Levijatan, kojega si načinio, da se igra po njemu.

27 Svi tebe čekaju, da ih nahrani; na vrijeme.

28 Kad im daješ, pobiraju; kad otvaraš ruku, nasite se dobro.

29 A odvratiš li lice svoje, preplaše se; uzmeš li im dah, poginu i vraćaju se opet u
prah.

30 Kad pošlješ duh svoj, stvaraju se; tako obnavljaš lice zemlji.

31 Neka uvijek traje slava Gospodnja; Gospod se veseli za djela svoja.

32 On pogleda na zemlju, i ona se trese; on se dotakne gola, i one se dime.

33 Pjevat ću Gospodu, dok sam živ; slavit ću Gospoda, svojega, dok sam god.

34 Neka mu se dopadne pjesma moja! Ja, ja se veselim u Gospodu.

35 Ah, da bi nestalo grješnika sa zemlje, i da ne bi ostali na životu bezbožnici! A ti,
dušo moja, slavi Gospoda! Aleluja!

Psalam 105

1 Hvalite Gospoda, zazivajte ime njegovo, javljajte narodima djela njegova!

2 Pjevajte mu, slavite ga, govorite sva čudesa njegova!

3 Hvalite se svetim imenom njegovim, neka se veseli srce onih, koji traže Gospoda!

4 Tražite Gospoda i moć njegovu, tražite uvijek lice njegovo!

5 Sjećajte se čudesa njegovih, što ih je učinio, znakova njegovih, sudova usta
njegovih!

6 Vi, potomstvo njegova sluge Abrahama, vi, sinovi Jakova, njegova izabranika!

7 On, Gospod, nama je Bog, u sav svijet idu sudovi njegovi.

8 Spominje se uvijek zavjeta svojega, riječi, koju je dao za tisuću koljena,

9 Zavjeta, što ga je sklopio s Abrahamom, i zakletve svoje Izaku.

10 To je postavio Jakovu za zakon, Izraelu za zavjet vječni,

11 Govoreći ovako: "Kanaan ću ti dati kao vašu određenu baštinu!"

12 Tada vas je još bilo malo na broj, samo malo, i, to stranci.

13 Još su išli tada od naroda do naroda, od jednoga kraljevstva do drugoga.

14 Ali ne dade nikome, da im naudi; same je kraljeve karao za njih:

15 "Ne dirajte u pomazanike moje, prorocima mojim ne činite ništa nažao!"

16 Pusti onda glad na zemlju; razbi svaku potporu kruha.

17 Ali posla pred njima čovjeka: "za roba prodan bi Josip.

18 Okovima stegoše noge njegove, i metnuše ga u gvožđe.

19 Do vremena, kad se ispuni riječ njegova, riječ Gospodnja sačuva ga.

20 Tada posla kralj i pusti ga, gospodar nad narodima, i oslobodi ga.

21 Postavi ga gospodarom nad kućom svojom, upraviteljem svega imanja svojega;

22 Da vlada nad knezovima njegovim po volji, da starješine njegove uči mudrosti.

23 Tako dođe Izrael u Egipat, i Jakov postade gost u zemlji Kamovoj.

24 I namnoži narod svoj veoma, učini ga jačim od tlačitelja njegovih.

25 Prevrnu srce njihovo, te zamrziše na narod njegov, i činili su lukavstvo slugama
njegov im.

26 Tada posla Mojsija, slugu svojega, i Arona, izabranika svojega.

27 Oni pokazaše među njima čudesne znakove njegove i strahovita djela u zemlji
Kamovoj.

28 Posla mrak i zamrači je, a oni Još prkosiše zapovijedi njegovoj.

29 Pretvori vodu njihovu u krv i pomori ribu njihovu.

30 Provre zemlja njihova žabama sve do unutra u odaje kraljeve.

31 Zapovjedi, i dođoše pasje muhe, komarci po svim krajevima njihovim.

32 Mjesto dažda posla na njih tuču, živi oganj na zemlju njihovu.

33 Pobi lozu njihovu i smokve njihove, potro stabla u krajevima njihovim.

34 Zapovjedi, i dođoše skakavci i gusjenice nebrojene.

35 I izjedoše svu travu po zemlji, pojedoše rod u poljima njihovim.

36 Tada pobi sve prvorođence u zemlji, prvine svega truda njihova.

37 Izvede ih sa srebrom i zlatom, i nije bilo umorna u plemenima njihovim.

38 Egipat se obradova izlasku njihovu, jer strah od njih bio ih je spopao.

39 l Razastrije im oblak kao zaštitu i oganj, da svijetli noću.

40 Zamoliše, i zapovjedi da dođu prepelice i nasiti ih kruhom s neba.

41 Otvori hridinu, i proteče voda, proteče kao rijeka kroz pustinju.

42 Jer se je spominjao svete riječi svoje Abrahamu, slugi svojemu.

43 Izvede narod svoju radosti, izabrane svoje u veselju.

44 Darova im zemlje naroda; oni uzeše, što su stekli narodi,

45 Da bi čuvali zapovijedi njegove i držali se zakona njegovih. Slava Gospodu!
Aleluja!

Psalam 106

1 Aleluja! Hvalite Gospoda jer je dobar; jest, vječno traje milosrđe njegovo.

2 Tko može opisati velika djela Gospodnja, iskazati svu slavu njegovu?

3 Blagoslovljeni su oni, koji su se tvrdo drže pravde i tvore pravo svagda!

4 Spomeni me se, Gospode, po milosti k narodu svojemu, po svome djelu spasenja
pohodi i mene!

5 Da mognem još doživjeti sreću izabranika tvojih, veseliti se u veselju naroda tvojega
i hvaliti se još s tvojima.

6 Griješili smo s ocima svojim, činili smo zlodjela i počinjali bezakonje.

7 Već oci naši u Egiptu, oni nijesu pazili na čudesa tvoja, nije su se spominjali velikih
milosti tvojih i bunili su se na moru, na Crvenome moru.

8 A on im pomože zbog imena svojega, da očituje jakost svoju.

[9] Zaprijeti Crvenom moru, i presahnu, i provede ih preko morske dubine kao preko pustinje.

[10] Tako ih spasi od ruke mrzitelja, izbavi ih iz sile neprijatelja.

[11] Pokri voda tlačitelje njihove, ni jedan od njih ne ostade.

[12] Tada napokon povjerovaše riječima njegovim i zapjevaše slavu njegovu.

[13] Ali brzo zaboraviše, što je učinio; odluku njegovu nijesu čekali nikada.

[14] Polakomiše se u pustinji, stadoše kušati Boga u pustoj zemlji.

[15] I on im ispuni želju njihovu, ali tada posla na njih sušicu.

[16] I pobuniše se u taboru proti Mojsiju i proti Aronu, koji je bio posvećen Gospodu.

[17] Zemlja se rastvori, proguta Datana i zatrpa mnoštvo Abiramovo.

[18] Posred njih buknu oganj, i plamen izgara bezbožnike.

[19] Načiniše sebi tele na Horebu i pred livenim likom baciše se na zemlju:

[20] Zamijeniše velikoga Boga svojega za lik vola, koji jede travu.

[21] Zaboraviše spasitelja Boga svojega, koji učini sjajna djela u Egiptu,

[22] Čudesa u zemlji Kamovoj, onda strahote na Crvenome moru.

[23] Već pomisli da ih uništi, tada stupi njegov izabranik Mojsije pred njega kao posrednik, da odvrati jarost njegovu, te ih ne uništi.

[24] Žarko žuđenu zemlju pogrdiše i ne pouzdaše se u riječi njegove.

[25] Uzeše mrmljati u šatorima i svojim i ne htjedoše više slušati zapovijed Gospodnju.

[26] Tada on podiže ruku svoj na njih, da ih pobije u pustinji

[27] l da preda pleme njihovo neznabošcima i raspršI ih po zemljama.

28 Tada se oni posvetiše Baal–Peoru, i jeli su žrtve mrtvačke.

29 Tako razdražiše Gospoda djelima svojim; tada u njih udari kuga.

30 Ali ustade Finehas i održa sud, i tako prestade pomor.

31 Njemu se to primi u zaslugu kroz sve naraštaje na vijeke.

32 Na vodi svađe opet ga razdražiše; tada morade Mojsije trpjeti zbog njih,

33 Ser mu ogorčiše dušu, i pogriješi ustima svojim.

34 Ne istrijebiše naroda, kako im je Gospod zapovjedio.

35 Nego se pomiješaše s neznabošcima i primiše djela njihova

36 l stadoše služiti idolima njihovim; a oni su bili na propast.

37 Prinosili su sinove svoje i kćeri svoje kao žrtvu đavolima.

38 I prolijevali su nevinu krv, krv sinova svojih i kćeri svojih, koje bi prinosili za žrtvu idolima kanaanskim; tako se oskvrni zemlja krvnim djelima njihovim.

39 I postadoše nečisti djelima svojim i posve nevjerni postupanjem svojim.

40 Tada se veoma razgnjevi Gospod na narod svoj, i omrznu mu baština njegova.

41 Predade ih u ruke neznabošcima, i mrzitelji njihovi vladali su nad njima.

42 Tlačili su ih neprijatelji njihovi, i bili su pokoreni pod vlast njihovu.

43 Mnogo ih je puta izbavljao, ali njihovo srce ostade ipak uporno; propadali su zbog zlodjela svojih.

44 Onda on pogleda opet na nevolju njihovu, kad je čuo glasnu tužnjavu njihovu.

45 Spomenu se zavjeta svojega s njima i bi mu žao u velikoj dobroti njegovoj,

46 Učini, te nađoše opet milosrđe kod svih tlačitelja svojih.

[47] Pomozi nam, Gospode, Bože naš, i pokupi nas iz neznabožaca, da mognemo slaviti sveto ime tvoje, da se dičimo slavom tvojom!

[48] Neka je blagoslovljen Gospod, Bog Izraelov, odvijeka dovijeka! I sav narod neka kaže: Amen! Aleluja!

Psalam 107

[1] "Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer vječno traje milosrđe njegovo!"

[2] Tako neka govore otkupljenici Gospodnji, koje je otkupio iz vlasti neprijatelja

[3] I skupio ih iz zemalja, od istoka i zapada, od sjevera i mora!

[4] Bili su zalutali u pustinji, u pustoši, ne nađoše puta k mjestu, gdje bi se nastanili.

[5] Trpjeli su od gladi i žeđi, duša je njihova iznemagala u njima

[6] Povikaše u tjeskobi svojoj Gospodu, on ih oslobodi od nevolje njihove.

[7] Izvede ih na pravi put, koji ide u mjesto prebivanja.

[8] Neka hvale Gospoda za milost njegovu, za čudesa njegova među ljudima!

[9] Jer je nasitio dušu praznu, dušu gladnu napunio je okrepom.

[10] Drugi su sjedili u tami i u sjeni smrtnoj, ležali su okovani u bijedu i gvožde.

[11] Jer su bili prkosili riječima Božjim i prezirali volju Svevišnjega.

[12] Zato ponizi nevoljom srce njihovo; posrnuše, a nije bilo tko da pomogne.

[13] Povikaše u tjeskobi svojoj Gospodu, on ih oslobodi od nevolje njihove

[14] Izvede ih iz tame i sjene smrtne i rastrga okove njihove.

[15] Neka hvale Gospoda za milost njegovu, za čudesa njegova među ljudima!

[16] Jer razbi vrata mjedena, prijevornice gvozdene slomi.

[17] Drugi – bezumnici zbog nevjernih putova svojih – moradoše se mučiti zbog zlodjela svojih.

[18] Gadilo im se svako jelo, već su stajali do vrata smrtnih.

[19] Povikaše u tjeskobi svojoj Gospodu, on ih oslobodi od nevolje njihove.

[20] Posla riječ svoju i iscijeli ih, i izbavi ih iz groba.

[21] Neka hvale Gospoda za milost njegovu, za čudesa njegova među ljudima!

[22] Neka prinesu žrtvu hvale, neka navješćuju djela njegova s radošću!

[23] Drugi, koji su plovili morem na lađama, trgovali na velikim vodama,

[24] Gledali su djela Gospodnja, čudesa njegova nad dubinom:

[25] Kad on zapovjedi, diže se vihor, koji uzburka valove.

[26] Dizali se do neba, survali se u dubinu; tada je duša njihova obnemogla od nevolje.

[27] Posrtali su i ljuljali se kao pijani; sva se je umjetnost njihova iscrpla.

[28] Povikaše u tjeskobi svojoj Gospodu, on ih oslobodi od nevolje njihove.

[29] On obrati buru u tišinu, i valovi morski umuknuše.

[30] Tada se razveseliše, što nastade tišina; on ih onda povede u žuđenu luku.

[31] Neka hvale Gospoda za milost njegovu, za čudesa njegova među ljudima!

[32] Neka ga hvale pred skupljenim narodom, neka ga slave u vijeću starješina!

[33] "On je, koji zemlju riječnu pretvara u pustinju, tla bogata izvorima u suhu zemlju,

[34] Plodna polja u slanu pustaru za zloću stanovnika njihovih.

[35] On pretvara pustinju u jezero, suhu zemlju u tlo bogato izvorima.

[36] Tamo onda naseljava gladne; Oni podižu sebi grad za stanovanje,

[37] Siju polja, sade vinograde, skupljaju plodove kao nagradu.

[38] I on ih blagosliva, i oni se i množe veoma, i ne da on nikada, da, se umanjuje stoka njihova.

[39] Ali opadnu i skučeni postanu pod teretom nesreće i brige.

[40] Tako izlijeva sramotu na knezove, pusti da lutaju po pustinji bez puta.

[41] Tako izvlači siromaha iz nevolje, obitelji njegove umnoži kao stada.

[42] To gledaju pobožni i raduju se; sva zloća zatvara usta svoja.

[43] Tko je mudar, neka zapamti ovo i neka primi k srcu milosrđe Gospodnje!"

Psalam 108

Pjesma; psalam Davidov.

[1] Utješeno je srce moje, Bože, pjevat ću i svirat ću; utješen je duh moj.

[2] Probudi se, harfo i citaro; hoću da probudim zoru bijelu.

[3] Tebe ću slaviti među narodima, Gospode, tebi svirati među neznabošcima.

[4] Jer je uzvišena do neba milost tvoja, vjernost tvoja do oblaka.

[5] Iznad neba pokaži svoje veličanstvo, Bože; sjaj tvoj neka napuni sav svijet!

[6] Da se sad izbave prijatelji tvoji, pruži desnicu svoju i čuj nas!

[7] Ovako reče Bog u svetosti svojoj: "Kličući pobjedonosno razdijelit ću Šekem, izmjerit ću dolinu Sukot.

[8] Moj je Gilead, moj je Manaseh, Efraim je obrana glave moje, Juda vladalački štap moj.

[9] Moab je umivaonik moj, Edomu, da se brine za obuću moju; ti, Filistejo, zavjeri se meni!"

10 Tko će me odvesti u tvrdi grad, tko će me povesti u Edom?

11 Zar ne ti, Bože, koji si nas odbacio, koji nijesi išao s našim četama, Bože?

12 Ah, daj nam pomoć pred neprijateljem, jer je ljudska pomoć ništava!

13 S Bogom izvojujemo pobjedu; jer to Onaj koji će pogaziti neprijatelje naše.

Psalam 109

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov.

1 Bože, diko moja, nemoj ipak šutjeti!

2 Jer se usta puna drskosti, usta puna lukavosti na me otvoriše; govorili su mi jezikom lažljivim,

3 Okruživali me riječima punim mržnje, udarali na me ni za što.

4 Za ljubav moju zlobe mi; a ja se molim samo.

5 Vratiše mi zlo za dobro, mržnju za ljubav moju:

6 "Postavi proti njemu bezbožnika i tužitelj neka mu stane s desne strane!

7 Kad mu se sudi, neka izađe kriv, i molitva njegova neka mu se upiše kao grijeh!

8 Dana njegovih neka bude malo i službu njegovu neka dobije drugi!

9 Djeca njegova neka postanu sirote, žena njegova udovica!

10 Djeca njegova nek se potucaju i prose, nek budu protjerana iz ruševina svojih!

11 Lihvar neka mu uzme sve imanje njegovo; tuđini neka mu razgrabe muku njegovu!

12 Neka ne imadne nikoga, koji bi ga strpljivo štedio, nikoga, koji bi se smilovao sirotama njegovim.

13 Potomstvo njegovo neka se zatre, u slijedećem koljenu neka ugine ime njegovo!

14 Zlodjela otaca njegovih neka se spomene Gospod, i krivnja matere njegove neka se
ne izbriše!

15 Neka budu svagda pred očima Gospodnjim! Spomen njihov neka on uništi na
zemlji!"

16 Jer nije mislio na to, da čini milosrđe, progonio je patnika i siromaha, pa i do na
smrt očajnoga,

17 I volio je kletvu: zato neka ga on stigne! Pogrđivao je blagoslov: zato neka on bude
daleko od njega!

18 Oblačio je kletvu kao haljinu svoju: zato neka ona prodre u nutarnjost njegovu kao
voda, u kosti njegove kao ulje!

19 Neka mu ona bude kao odijelo, u koje se zamotava, kao pojas, kojim se svagda
paše!

20 To neka bude od Gospoda sudbina neprijatelja mojih i onih, koji zlo govore proti
meni!

21 A ti, svemogući Gospode, budi mi u pomoći zbog imena svojega; milost je tvoja
puna dobrote, zato me spasi!

22 Jer sam nevoljan i siromah; srce je moje ranjeno u meni.

23 Kao sjena, kad se nagne, tako ja ginem; kao jato skakavaca tjeraju mene.

24 Koljena moja klecaju od posta, tijelo se moje grči od mršavosti.

25 Postadoh podsmijeh njima; vide me i mašu glavom.

26 Pomozi mi, Gospode, Bože moj, u ljubavi svojoj spasi me!

27 Neka spoznaju, da je ruka tvoja, da si ti sam, Gospode, učinio ovo!

28 Ako me i kunu: ti ćeš me blagosloviti; ako i ustaju na me: postidjet će se; a sluga će
se tvoj obradovati.

29 Sramota će pokriti klevetnike moje; kao plašt omotava ih sram.

[30] Tada će glasno hvaliti usta moja Gospoda, slaviti ga usred mnoštva.

[31] Jer siromahu stoji s desne strane, da ga spasi od osuditelja njegovih.

Psalam 110

Psalam Davidov.

[1] Reče Gospod Gospodu mojemu: "Sjedi mi s desnu stranu moju, dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim!"

[2] Gospod daje da izađe žezlo vladanja tvojega sa Siona: vladaj posred neprijatelja svojih!

[3] Narod se tvoj dragovoljno predaje tebi u dan vojne tvoje u svetom uresu. Iz krila zore izvire tebi rosa mladosti tvoje.

[4] Gospod se zakleo, nikad se neće pokajati: "Ti si svećenik dovijeka po redu Melkizedekovu!"

[5] Ob desnu tvoju Gospod satire kraljeve u dan gnjeva svojega,

[6] Sudi narodima: okolo se gomilaju lešine; satire knezove na zemlji širokoj.

[7] Iz potoka pije na putu svojemu, zato može glavu visoko podignuti.

Psalam 111

[1] Aleluja! Od svega srca slavim Gospoda u krugu pravednika i u zajednici:

[2] Velika su djela Gospodnja, dostojna da se uvaže zbog sve krasote svoje.

[3] Djela su njegova krasota i sjajnost; pravedno upravljanje njegovo traje dovijeka.

[4] Čudesima je svojim podigao spomenik, Gospod pun milosti i milosrđa.

[5] Štovateljima svojim dao je jelo; zavjeta svojega vječno se je spominjao.

[6] Narodu je svojemu objavio velika djela svoja, kad im je dao baštinu naroda.

7 Djela su ruku njegovih vjernost i pravda; sve su zapovijedi njegove vjerne.

8 Stoje tvrdo za vječna vremena, dano u istini i pravici.

9 Otkupljenje posla narodu svojemu; zavjet svoj ustanovi zauvijek; ime je njegovo
sveto i strašno.

10 Početak je mudrosti strah Gospodnji; tko po njemu djeluje, dobije razboritost
spasonosnu, hvala njegova traje dovijeka.

Psalam 112

1 Aleluja! Blagoslovljen je čovjek, koji se boji Gospoda, koji od srca ljubi zapovijedi
njegove!

2 Moćno će biti u zemlji potomstvo njegovo, jer će rod pravednika biti blagoslovljen.

3 Imanje je i bogatstvo u kući njegovoj; pravda njegova traje dovijeka.

4 Kao svjetlo u tami sja on pravednicima; milosrdan je, blag i pravedan.

5 . Blagoslovljen je čovjek, koji je milostiv i daje u zajam, i poslove svoje uređuje po
pravici.

6 On se neće poljuljati dovijeka; u vječnoj uspomeni živi pravednik,

7 Ne treba se bojati zla glasa, srce je njegovo mirno; on se uzda u Gospoda.

8 Srce je njegovo utješeno; on se ne boji, dok ne ponizi neprijatelje svoje.

9 On dijeli obilno, daje siromasima; pravda njegova ostaje uvijek; zbog bogatstva
njegova uzvisuje se moć njegova.

10 A bezbožnik gleda to pun jeda, škripi zubima i gine; želja bezbožnika propada.

Psalam 113

1 Aleluja! Hvalite, sluge Gospodnje, hvalite ime Gospodnje!

2 Neka bude ime Gospodnje slavljeno od sada i dovijeka!

3 Od istoka sunčanoga do zapada neka se hvali ime Gospodnje!

4 Uzvišen je nad svima narodima Gospod; sjaj njegov sja iznad neba.

5 Tko je jednak Gospodu, Bogu našemu, koji stoluje u visini?

6 Koji milostivo gleda na nisko u nebu i na zemlji.

7 Koji iz praha podiže malenoga, iz smeća uzdiže siromaha,

8 I posađuje ga s knezovima, s knezovima naroda njegova.

9 On daje da nerotkinja stanuje u kući kao vesela mati djece. Aleluja!

Psalam 114

1 Kad izađe Izrael iz Egipta, kuća Jakovljeva iz naroda tuđeg jezika,

2 Tada postade Juda svetinja njegova, Izrael oblast njegova.

3 More vidje to i pobježe; Jordan se okrenu natrag.

4 Bregovi poskočiše kao ovnovi, humci kao mladi janjci.

5 što je tebi, more, da bježiš, i tebi, Jordane, da se okrećeš natrag?

6 Bregovi, što skačete kao ovnovi i humci kao mladi janjci?

7 Pred licem Gospodnjim piedźci, zemljo, pred licem Boga Jakovljeva.

8 Koji pretvori hridinu u jezero, kremen u vrelo!

Psalam 115

1 Ne nama, Gospode, ne nama, nego imenu svojemu da; slavu, zbog milosti svoje, zbog vjernosti svoje!

2 Zašto da govore narodi: "Gdje je Bog njihov?"

3 Bog je naš u nebu; čini sve, što hoće.

4 A idoli su njihovi srebro i zlato, djelo ruku čovječjih.

5 Usta imaju, a ne mogu govoriti, dva oka, a ne mogu vidjeti,

6 Dva uha, a ne mogu čuti, nos, a ne mogu mirisati,

7 Ruke, a ne mogu hvatati, noge, a ne mogu hodati; ne puštaju glasa iz grla svojega.

8 Koji ih načiniše, neka postanu kao oni, svaki, koji se pouzdao u njih!

9 Izraele, uzdaj se u Gospoda: on im je pomoćnik i zaštitnik!

10 Kućo Aronova, uzdaj se u Gospoda: on im je pomoćnik i zaštitnik!

11 Koji se bojite Gospoda, uzdajte se u Gospoda: on im je pomoćnik i zaštitnik!

12 Gospod se je nas spomenuo: on će blagosloviti, blagoslovit će kuću Aronovu,

13 Blagoslovit će one, koji se boje Gospoda, male i velike.

14 Neka vas umnoži Gospod, vas i djecu vašu!

15 Neka ste blagoslovljeni od r Gospoda, koji stvori nebo i zemlju!

16 Nebo je nebo Gospodnje, a zemlju je dao ljudima.

17 Ne slave mrtvi Gospoda, niti oni, koji odoše u tišinu.

18 Ali mi ćemo slaviti Gospoda od sada i dovijeka. Aleluja!

Psalam 116

1 Ljubim Gospoda; jer usliši vapaj molitve moje.

2 Jer prignu k meni uho svoje; i zato ću ga zazivati, dok živim.

3 Bili su me stegli okovi smrti, spopale me tjeskobe svijeta mrtvih; bio sam upao u
tugu i muku.

4 Tada prizvah ime Gospodnje: "Ah, Gospode, spasi život moj!"

5 Milostiv je Gospod i pravedan; Bog je naš milosrdan.

6 čuva malene Gospod: bijedan sam bio, tad mi on pomože.

7 Vrati se, dušo moja, u mir svoj; jer ti Gospod učini dobro!

8 Ti si sačuvao život moj od smrti, oko moje od suza, nogu moju od pada.

9 Hodam pred Gospodom u zemlji živih.

10 Pun vjere bio sam rekao: "Duboko sam ponižen!"

11 Pomislih u tjeskobi svojoj: "Svaki je čovjek lažac."

12 Kako da vratim Gospodu za sve dobro, što mi učini?

13 Čašu spasenja uzet ću i slaviti ime Gospodnje,

14 Zavjet svoj Gospodu ispuniti pled svim narodom njegovim.

15 Dragocjena je u očima Gospodnjim smrt pravednika njegovih.

16 Ah, Gospode, ja sam ipak sluga tvoj, sluga tvoj, sin sluškinje tvoje; raskovao si
okove moje.

17 Tebi prinosim žrtvu hvale ime Gospodnje slavit ću,

18 Zavjet svoj Gospodu ispunit ću pred svim narodom njegovim,

19 U dvorima kuće Gospodnje, u sredini tvojoj, Jerusaleme! Aleluja!

Psalam 117

1 Hvalite Gospoda, svi narodi! Slavite ga, svi puci!

2 Jer nas dobrota njegova čuva moćno, vjernost Gospodnja traje dovijeka. Aleluja!

Psalam 118

1 Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer dovijeka traje milosrđe njegovo.

2 Neka pjeva Izrael: "Dovijeka traje milosrđe njegovo."

3 Neka pjeva kuća Aronova: "Dovijeka traje milosrđe njegovo."

4 Neka pjevaju svi, koji se boje Gospoda: "Dovijeka traje milosrđe njegovo."

5 Kad povikah u tjeskobi: Gospode, usliši me Gospod, te postadoh slobodan.

6 Kad je Gospod za me, ne bojim se ništa; što mi može učiniti čovjek?

7 Kad je Gospod za me kao pomoćnik moj, doživjet ću pobjedu nad mrziteljima svojim.

8 Bolje je uzdati se u Gospoda, nego se oslanjati na čovjeka.

9 Bolje je uzdati se u Gospoda, nego se oslanjati na knezove.

10 Svi me narodi opkoliše: u ime Gospodnje ja ih uništavam.

11 Opkoliše me, stegnuše me: u ime Gospodnje ja ih uništavam.

12 Kao roj pčela opkoliše me: ugasiše se kao oganj u trnju; u ime Gospodnje ja ih uništavam.

13 Otisnuše me opako, da padnem; ali mi Gospod pomože.

14 Gospod mi je pobjeda i pjesma, jer mi postade spasitelj.

15 "Čuj! Glas pobjede odjekuje u šatorima pravednika: "desnica Gospodnja pokazala je snagu.

16 Desnica Gospodnja uzvisila se; desnica Gospodnja pokazala je snagu."

17 Nijesam umro; ja živim i navješćivat ću djela Gospodnja.

[18] Teško me kazni Gospod, ali me ne predade smrti.

[19] Otvorite mi vrata pravde: ući ću na njih, zahvalit ću Gospodu

[20] Ovo su vrata, što vode Gospodu; tko je pravedan, smije ući na njih:

[21] Zahvaljujem ti; jer si me uslišio, i postao si mi spasenje.

[22] Kamen, koji odbaciše graditelji, postade kamen ugaoni.

[23] To se dogodi od Gospoda; to je čudo pred očima našim.

[24] Ovo je dan, što ga učini Gospod; radujmo se i veselimo se na njemu!

[25] Gospode, donesi nam pomoć! Gospode, daruj nam sreću!

[26] Blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje! Blagoslivljamo vas iz kuće Gospodnje.

[27] Bog je Gospod, on nas obasja; vežite užetima žrtve blagdanske sve do rogova žrtvenika!

[28] Ti si Bog moj, tebe ću slaviti; ti si Bog moj, tebe ću dičiti.

[29] Hvalite Gospoda jer je dobar; dovijeka traje milosrđe njegovo.

Psalam 119

[1] Blagoslovljeni su oni, koji su čista života, koji idu po zakonu Gospodnjem.

[2] Blagoslovljeni su oni, koji čuvaju svjedočanstva njegova, koji ga traže svim srcem,

[3] Koji ne čine zlodjela, nego idu putovima njegovim!

[4] Ti si sam dao naredbe svoje, da se drže vjerno.

[5] O kad bi putovi moji bili upravljeni, da držim naredbe tvoje!

[6] Onda se ne bih nikada postidio pazeći na sve zapovijedi tvoje.

[7] Slavim te s pravim srcem, kad upoznajem pravedni zakon tvoj.

8 Držim točno naredbe tvoje: nemoj me ostaviti sasvim!

9 Kako mladić drži čist život svoj? Ako točno obdržava riječ tvoju.

10 Svim srcem svojim tražim te, ne daj mi, da zađem od zapovijedi tvojih!

11 U srcu svojemu krijem riječi tvoje, da nikada ne pogriješim proti tebi.

12 Blagoslovljen si, Gospode, nauči me naredbama svojim!

13 Ustima svojim brojim sve naputke usta tvojih.

14 Više se radujem življenju po naredbama tvojim, negoli bogatstvu mnogome.

15 Razmišljat ću o propisima tvojim i gledati na putove tvoje.

16 Nalazim nasladu u naredbama tvojim, ne zaboravljam riječi tvojih.

17 Daj slugi svojemu, da živim, i držat ću riječi tvoje!

18 Otvori mi oči, da vidim čudesa nauke tvoje!

19 Tuđin sam na zemlji, ne skrivaj od mene zapovijedi svojih!

20 Gine duša moja od čežnje za naredbama tvojim u svako doba.

21 Ti prijetiš oholicama, prokletnicima, koji ostaviše zapovijedi tvoje

22 Uzmi od mene porugu i prezir; jer čuvam svjedočanstva tvoja!

23 Makar knezovi sjede, da vijećaju proti meni, sluga tvoj razmišlja o naredbama tvojim.

24 Jer su svjedočanstva tvoja našla da moja, savjetnici moji.

25 U prahu leži duša moja, oživi me riječju svojom!

26 Pripovijedao sam stanje svoje, i ti si me slušao; uči me naredbama svojim!

27 Pokaži mi put propisa svojih, da razmišljam o čudesima tvojim!

28 U suzama je duša moja od tuge, okrijepi me riječima svojim!

29 Put laži drži daleko od mene, iskaži mi milost naukom svojom!

30 Put vjernosti izabrah, i naputaka tvojih ne zaboravih nikada.

31 Prianjam za svjedočanstva tvoja, nemoj me osramotiti, Gospode!

32 Putem zapovijedi tvojih idem, jer raširuješ srce moje.

33 Pokaži mi, Gospode, put naredaba svojih, da ga se držim do kraja!

34 Prosvijetli me, da čuvam zakon tvoj i da ga držim svim srcem!

35 Prati me na stazi zapovijedi svojih, jer na njoj nalazim slast svoju!

36 Prikloni srce moje k svjedočanstvima svojim, a ne k lakomosti!

37 Odvrati oči moje, da ne gledaju ispraznost; daj mi, da nađem život na putovima
tvojim!

38 Drži slugi svojemu riječ svoju, da te se boji!

39 Odvrati od mene porugu, koje se plašim, jer su upute tvoje krasne!

40 Eto, čeznem za propisima tvojim, oživi me u dobroti svojoj!

41 Gospode, neka dođe na me milost tvoja, spasenje tvoje po riječi tvojoj!

42 Tada imam odgovor onima, koji me ruže, jer se uzdam u riječ tvoju.

43 Ne uzimaj posve ustima mojim riječi istine, jer se uzdam u odluke tvoje!

44 I čuvat ću zakon tvoj svagda, dovijeka i bez prestanka.

45 l hodit ću na prostoru širokom, jer sam nastojao oko propisa tvojih.

46 Pred kraljevima priznavat ću svjedočanstva tvoja, i neću se stidjeti.

47 Imam veselje na propisima tvojim, ja ih ljubim.

48 K propisima tvojim, koje volim, dižem ruke svoje, i razmišljam o naredbama tvojim,

49 Spomeni se riječi svoje slugi svojemu, na koju si oslonio ufanje moje!

50 To je utjeha moja u nevolji mojoj, što me riječ tvoja oživljava.

51 Oholi mi se rugaju veoma, ali ja ne odstupam od zakona tvojega.

52 Pomislio sam na stare naputke tvoje, Gospode, i bio sam utješen.

53 Obuze me srdžba zbog bezbožnika, koji ostavljaju zakon tvoj.

54 Naredbe tvoje postaše mi pjesme na mjestu putovanja mojega.

55 Noću sam se spominjao imena tvojega, Gospode, i držao sam zakon tvoj.

56 To je dio moj: da držim propise tvoje.

57 Dio moj, Gospode, – tako ja govorim – jest, da čuvam riječi tvoje.

58 Molim ti se iz svega srca, budi mi milostiv po riječi svojoj!

59 Razmotrio sam putove svoje i obratio nogu svoju k svjedočanstvima tvojim.

60 Hitim i ne oklijevam, da držim zapovijedi tvoje.

61 Užeta opakih drže me uhvaćena, ali ne zaboravih zakona tvojega.

62 U po noći dižem se, da te slavim za pravedni zakon tvoj.

63 Prijatelj sam svima onima, koji te se boje i drže propise tvoje.

64 Zemlja je, Gospode, puna dobrote tvoje, naredbama svojim nauči me!

65 Učinio si dobro slugi svojemu, Gospode, po riječi svojoj!

66 O, nauči me dobrome običaju i znanju, jer sam se pouzdao u propise tvoje!

67 Prije nego moradoh podnijeti kaznu, lutao sam; ali sada pazim brižno na riječ tvoju.

68 Ti si tako dobar i dobrostiv: "nauči me naredbama svojim!

69 Oholi pletu na mene laž, ali se ja svim srcem držim propisa tvojih.

70 Bešćutno je srce njihovo kao salo, a ja se radujem nauci tvojoj.

71 Na spasenje je meni, što moram trpjeti, da upoznam naredbe tvoje.

72 Zakon usta tvojih veće mi je dobro, negoli tisuće komada zlata i srebra.

73 Ruke su me tvoje stvorile i načinile, prosvijetli me, da naučim propise tvoje!

74 Koji se boje tebe, vide me i raduju se, jer se pouzdah u riječ tvoju.

75 Znam, Gospode, sudiš li pravo i da me u vjernosti ponizuješ!

76 Neka mi milost tvoja bude na utjehu po riječi tvojoj slugi tvojemu!

77 Neka dođe na me milosrđe tvoje, da ozdravim, jer je zakon tvoj naslada moja!

78 Oholi neka jadno propadnu, jer me nepravedno pritisnuše, a ja razmišljam o
zapovijedima tvojim!

79 Neka se pridruže meni, koji se boje tebe, i koji znadu svjedočanstva tvoja!

80 Srce moje neka bude savršeno u naredbama tvojim, da ne moradnem propasti
sramotno!

81 Čezne duša moja za spasenjem tvojim, riječ tvoju čekam.

82 Čeznu oči moje za riječju tvojom; mislim: "Kad ćeš mi napokon donijeti utjehu?"

83 Ako i postadoh kao mijeh u dimu, ipak ne zaboravih naredaba tvojih.

84 Kako su mnogobrojni dani sluge tvojega! Kad ćeš suditi onima, koji me progone?

85 Oholi mi iskopaše jame, oni, koji preziru naputak tvoj.

86 Sve su zapovijedi tvoje istina, prijevarno me progone, o pomozi mi!

87 Umalo da me nijesu bili ubili na zemlji, ali ja ne odstupih od propisa tvojih.

88 U dobroti svojoj daj mi da nađem život, da čuvam svjedočanstvo usta tvojih!

89 Riječ tvoja traje dovijeka, Gospode, tvrdo stoji kao nebo.

90 Kroz sve naraštaje traje istina tvoja, utemeljio si zemlju, i ona stoji.

91 Do danas stoje po naredbi tvojoj, jer je tebi sve podvrgnuto.

92 Kad zakon tvoj ne bi bio slast moja, davno bih poginuo u nevolji svojoj.

93 Zapovijedi tvojih neću zaboraviti dovijeka, jer si mi po njima život darovao.

94 Tvoj sam ja, pomozi mi; jer istražujem propise tvoje.

95 Vrebaju me bezbožnici, da me upropaste, ali ja pazim na svjedočanstva tvoja.

96 Na svemu velikom vidim granicu, samo je zapovijed tvoja beskrajno velika,

97 Kako sam zavolio zakon tvoj: povazdan mislim o njemu.

98 Zapovijed tvoja čini me mudrijim negoli neprijatelji moji, jer je ona uvijek moja.

99 Postajem razumniji od svih učitelja svojih, jer razmišljam o svjedočanstvima
tvojim.

100 Više razboritosti zadobih, negoli starci, jer sačuvah zapovijedi tvoje.

101 Od svakoga zla puta zaustavih nogu, da sačuvam riječ tvoju.

102 Ne odstupih od naputaka tvojih jer si me ti obučavao.

103 Kako su slatke grlu mojemu riječi tvoje, mnogo slađe od meda ustima mojim!

104 Od propisa tvojih zadobih razboritost, zato mrzim na svaki put lažni.

105 Riječ je tvoja svjetionica nozi mojoj, svjetlo na stazi mojoj.

106 Zakleh se i hoću to držati, da slijedim pravedni zakon tvoj,

107 Poništen sam veoma, Gospode, po riječi tvojoj daj mi da nađem život!

108 Primi milostivo žrtve usta mojih, Gospode, i nauči me poznavati naputke tvoje!

109 Život svoj nosim uvijek u ruci svojoj, ali zakona tvojega nikada ne zaboravih.

110 Bezbožnici mi metnuše zamke, ali ja ne odstupih od zapovijedi tvojih.

111 Baština su moja zauvijek svjedočanstva tvoja, jer su samo ona slast srcu mojemu.

112 Prignuh srce svoje, da vršim naredbe tvoje dovijeka, bez kraja.

113 Nestalni su mi mrski, a ja nauku tvoju zavoljeh.

114 Ti si mio brana i štit, čekam riječ tvoju.

115 Odstupite od mene, zločinci, jer hoću da držim zapovijedi Boga svojega.

116 Podupri me po riječi svojoj, da živim, i nemoj me osramotiti u nadanju mojem!

117 O, pomozi mi, da se spasim i da se vazda veselim naredbama tvojim!

118 Odbacuješ sve, koji ostavljaju naredbe tvoje, jer je mišljenje njihovo isprazno.

119 Kao troske držiš sve bezbožnike na zemlji, zato volim svjedočanstva tvoja.

120 Od straha pred tobom dršće tijelo moje; sudova tvojih bojim se.

121 Činio sam, što je pravo i pošteno, zato me nemo; predati neprijateljima mojim!

122 Zauzmi se za slugu svojega na dobro njegovo, i ne daj, da me ikada pritisnu oholi!

123 Oči moje čeznu za pomoću tvojom, za obećanjem spasenja tvojega

124 Učini slugi svojemu po milosti svojoj, i naredbama svojim nauči me!

125 Ja sam sluga tvoj; prosvijetli me, da razumijem svjedočanstva tvoja!

126 Vrijeme je da se radi Gospode, prelomiše zakon tvoj.

127 Zato zavoljeh propise tvoje daleko više nego zlato i drago kamenje.

128 Zato se držim zapovjedi tvojih, mrzim na svaku stazu lažnu.

129 Divna su veoma svjedočanstva tvoja; zato ih dobro čuva duša moja.

130 Svjetlo daje objava riječi tvojih, čini mudrima malene.

131 Pun žudnje otvaram usta svoja, čeznem za propisima tvojim.

132 Okreni se meni i budi mi milostiv, kako to zaslužiše, koji ljube ime tvoje!

133 Učini korake moje čvrste u riječi svojoj, i ne daj, da išta zlo ovlada s menom!

134 Izbavi me od nasilja ljudskoga, i držat ću zapovijedi tvoje!

135 Daj da lice tvoje obasja slugu tvojega, i nauči me poznavati naredbe tvoje!

136 Iz očiju se mojih spuštaju potoci zbog onih, koji ne drže zakona tvojega.

137 Pravedan si, Gospode, i pravi su sudovi tvoji!

138 Svjedočanstva svoja izdao si u pravdi i punoj istini.

139 Revnost moja jede me, jer tlačitelji moji zaboravljaju riječ tvoju.

140 Riječ je tvoja veoma čista, sluga je tvoj zavolje.

141 Ja sam malen i prezren, ali propisa tvojih ne zaboravljam.

142 Pravda je tvoja pravda vječna, i zakon je tvoj istina.

143 Tjeskoba i nevolja snađoše me, ali propisi tvoji slast su moja.

144 Pravedna su svjedočanstva tvoja u vijeke, prosvijetli me, da mogu živjeti!

145 Vičem iz svega srca: "Gospode, usliši me: držim naredbe tvoje!"

146 Prizivam te: "Spasi me," da čuvam svjedočanstva tvoja!

[147] U rano već jutro dođoh i zavapih, riječ tvoju čekam.

[148] Još prije jutra bdjele su oči moje, da razmišljam o riječi tvojoj.

[149] Čuj glas moj, Gospode, po milosti svojoj, po pravdi svojoj daj mi da nađem život!

[150] Približuju se oni, koji idu za opačinom, koji su daleko udaljeni od nauke tvoje.

[151] Ti si blizu, Gospode, i svi su propisi tvoji istina!

[152] Od početka znam iz svjedočanstva tvojih, da si ih izdao za u vijeke.

[153] Pogledaj nevolju moju i spasi si me, jer ne zaboravih nauke tvoje!

[154] Brani pravo moje, izbavi me, po riječi svojoj daj mi da nađem život!

[155] Daleko je od bezbožnika udaljeno spasenje, jer ne pitaju ništa za naredbe tvoje.

[156] Milosrđe je tvoje, Gospode, veoma veliko; po pravdi svojoj daj mi da nađem
život!

[157] Mnogo je tlačitelja i progonitelja mojih; ja ne odstupam od svjedočanstva tvojih.

[158] Vidim bezbožnike, i žao mi je, da se ne brinu za naputke tvoje.

[159] Eto, ja ljubim zapovijedi tvoje, Gospode, po dobroti svojoj daj mi da nađem život!

[160] Prvo je na riječi tvojoj stalnost, vječno traje svaka pravedna zapovijed od tebe.

[161] Knezovi me pritiskuju ni za što, ali srce moje dršće samo pred riječima tvojim.

[162] Radujem se riječima tvojim kao onaj, koji zadobije bogat plijen.

[163] Mrzim i gadi mi se laž, a zavoljeh zakon tvoj.

[164] Sedam puta na dan hvalim te za pravedni zakon tvoj.

[165] Tko ljubi zakon tvoj, velik mir ima, i u njega više nema spoticanja.

[166] čekam spasenje tvoje, Gospode, i izvršujem propise tvoje.

[167] Držim se svjedočanstva tvojih, ljubim ih veoma.

[168] Držim propise tvoje i svjedočanstva tvoja; jer su svi putovi moji tebi dobro poznati.

[169] Neka prodre vapaj moj do tebe, Gospode, po riječi svojoj prosvijetli me!

[170] Neka dođe moljenje moje pred lice tvoje, po riječi svojoj daj mi da nađem spasenje!

[171] Usta će moja pjevati hvalu tebi, jer me učiš poznavati naredbe svoje.

[172] Neka jezik moj pjeva o naputku tvojemu, jer su propisi tvoji svi pravedni!

[173] Neka bude spremna ruka tvoja da mi pomogne, jer odabrah propise tvoje!

[174] Čeznem, Gospode, za spasenjem tvojim, i nauka je tvoja naslada moja.

[175] Neka živi duša moja, da te slavi, daj da mi upute tvoje pomognu!

[176] Lutam naokolo kao ovca izgubljena; traži slugu svojega, jer zapovijedi tvojih ne zaboravih.

Psalam 120

Postupna pjesma.

[1] U tjeskobi svojoj zavikah Gospodu; i usliši me.

[2] Ah, Gospode, izbavi me od usta lažljivih, od jezika lukavoga!

[3] Što ti čini, što ti zadaje jezik lukavi?

[4] Naoštrene strijele ratnika sa smrekovim ugljevljem!

[5] Jao meni, što sam gost u Mešeku, što stanujem kod šatora cedarskih!

[6] Dugo već stanuje duša moja kod mrzitelji mira.

[7] Ja Sam miran; ako li što progovorim, oni hoće svađu.

Psalam 121

Postupna pjesma.

1 Podižem oči svoje gore prema gorama, odakle će mi doći pomoć.

2 Pomoć mi dolazi od Gospoda, koji stvori nebo i zemlju.

3 Ne da on, da popusti noga tvoja: ne spava čuvar tvoj.

4 Gle, nikada ne spava, nikada ne drijema čuvar Izraelov.

5 Gospod je čuvar tvoj, Gospod je sjena tvoja; on ti stoji s desne strane.

6 Da ti danju sunce ne naudi, ni mjesec u noći.

7 Gospod te štiti od svakoga zla, on čuva život tvoj.

8 Gospod čuva izlazak tvoj i dolazak tvoj od sada i dovijeka.

Psalam 122

Postupna pjesma od Davida.

1 Obradovah se, kad mi rekoše: "Idemo u kuću Gospodnju!"

2 Evo već stoje noge naše na vratima tvojim Jerusaleme!

3 Jerusaleme, ti si sagrađen kao grad, gdje se svi sastaju!

4 Plemena putuju tamo, plemena Gospodnja; Izraelu je zakon, da slave ime
Gospodnje.

5 Jer tamo stoje prijestolji sudski, prijestolji kuće Davidove.

6 Želite mir Jerusalemu, spasenje onima, koji te ljube!

7 Neka mir vlada u zidinama tvojim, pokoju palačama tvojim!

8 Zbog braće svoje reci ću ti, rodi rođaka svojih: Mir s tobom!

9 Zbog kuće Gospoda, Boga našega, molim za blagoslov tebi.

Psalam 123

Postupna pjesma.

1 Svoje oči podižem k tebi, koji stoluješ u nebu.

2 Eto, kao što su oči slugama uprte u ruku gospodara njihova, kao što oči sluškinji u ruku gospodarice njezine, tako su oči naše uprte u Gospoda, Boga našega, dok nam iskaže milost,

3 Smiluj se nama, Gospode, smiluj se nama, jer smo se obilno nasitili sramote.

4 Duša je naša presita poruge od bogatih, prezira od oholih.

Psalam 124

Postupna pjesma; od Davida.

1 "Da nije bio Gospod s nama", neka rekne Izrael, –

2 "Da nije bio Gospod s nama, kada ljudi ustadoše na nas,

3 Žive bi nas bili proždrli. Da se je proti nas bijes njihov raspalio,

4 Vode bi nas bile odnijele, divlji bi potok bio prešao preko nas,

5 Bile bi nas potopile silne vode."

6 Blagoslovljen neka je Gospod, koji nas ne baci za plijen zubima njihovim!

7 Duša se naša izbavi kao ptica iz zamke ptičarske: "zamka je rastrgana, i mi smo slobodni!

8 Pomoć je naša u imenu Gospodnjem, koji stvori nebo i zemlju.

Psalam 125

Postupna pjesma.

1 Koji se uzdaju u Gospoda, oni su kao gora Sion, koja se ne pomješta, koja stoji
dovijeka.

2 Jerusalem okružuju gore: "tako je Gospod oko naroda svojega od sada i dovijeka.

3 Zato ne smije žezlo zloće tlačiti udes pravednika, da i pravednici ne pruže ruke svoje
za zloćom.

4 Gospod neka čini dobro dobrima, onima, koji su prava srca!

5 A koji skreću na krive staze, neka ih Gospod otjera s onima, koji čine zlodjela!
Spasenje Izraelu!

Psalam 126

Postupna pjesma.

1 Kada je ono Gospod okrenuo sudbinu Siona, tada nam je bilo, kao da smo sanjali.

2 Tada su usta naša bila puna smijanja, jezik nas pun kliktanja. Tada se je reklo po
narodima: "Gospod učini veliko djelo na njima."

3 Gospod učini djelo na nama, zato smo bili veseli.

4 Ah, Gospode, okreni sudbinu našu kao potoke u južnoj zemlji!

5 Koji siju sa suzama neka žanju s pjevanjem!

6 Sada ide sa suzama, koji nosi sjeme da sije; ali s pjesmom dolazi, dolazi natrag,
kada nosi snopove svoje.

Psalam 127

Postupna pjesma; od Salomona.

1 Ako Gospod ne gradi kuće, uzalud se muče, koji je grade. Ako Gospod ne čuva grada, uzalud bdije, koji ga čuva.

2 Uzalud je, što se rano dižete i kasno za sto sjedate, da jedete kruh muke: ljubimcima svojim daje ga on u snu.

3 Eto, sinovi su dar od Gospoda; nagrada njegova jesu djeca.

4 Kao strijele u ruci ratnikovoj, tako su sinovi mladosti.

5 Blagoslovljen je čovjek, koji je njima napunio tobolac svoj! Neće se nikada osramotiti, i kada se pravdaju s neprijateljima na vratima.

Psalam 128

Postupna pjesma.

1 Blagoslovljen je svaki, koji se boji Gospoda, koji hodi putovima njegovim!

2 Što urade ruke tvoje, to ćeš uživati; blagoslovljen si ti i dobro ti je.

3 Žena je tvoja u kući kao rodna loza; kao mladice masline, tako stoje sinovi tvoji oko stola tvojega.

4 Eto, takvo će biti blagoslovljen čovjek, koji se boji Gospoda.

5 Neka te blagoslovi Gospod sa Siona, raduje se sreći Jerusalema u sve dane života svojega!

6 Raduj se djeci u djece svoje! Neka je mir Izraelu!

Psalam 129

Postupna pjesma.

1 "Teško su me pritiskivali od mladosti moje", – neka rekne Izrael, –

2 "Teško su me pritiskivali od mladosti moje, ali me nikada ne svladaše.

3 Na leđima mojim orali su orači i povukli dugačke brazde.

4 Ali Gospod, Pravedni, isiječe konopce bezbožnika."

5 Sramotno se moraju odatle povući svi, koji mrze na Sion.

6 Oni su kao trava na krovovima, što se osuši, prije nego procvate.

7 Od nje ne napunja žetelac ruku svoju, ni naručaj svoj vezilac.

8 Koji prolaze, ne viču: "Neka vas blagoslovi Gospod! Blagoslivljamo vas u ime
Gospodnje."

Psalam 130

Postupna pjesma.

1 Iz dubine vapijem k tebi, Gospode!

2 Gospode, čuj glas moj! Neka sluša uho tvoje glasni vapaj moj!

3 Ako bi se spominjao zlodjela, Gospode, Gospode, tko bi mogao opstati?

4 Ali je u tebe opraštanje, da bi te se bojali.

5 Čekam Gospoda; čeka duša moja; uzdam se u obećanje njegovo.

6 Duša moja većma se ufa u Gospoda, nego stražari u jutro, nego stražari jutro.

7 Izraele, čekaj Gospoda, jer je u Gospoda milosrđe; u njega je bogat otkup.

8 I on će otkupiti Izraela od svih zlodjela njegovih.

Psalam 131

Postupna pjesma; od Davida.

1 Gospode, srce moje neće na visoko, niti oči moje gledaju oholo; i nikada se ne
bavim stvarima, što su mi odveć velike i uzvišene.

2 Umirio sam i utišao dušu svoju; kao što dijete mirno počiva na prsima materinim, tako duša moja mirno počiva kod Boga.

3 Izraele, čekaj Gospoda od sada i dovijeka!

Psalam 132

Postupna pjesma.

1 Spomeni se, Gospode, Davida i svih muka njegovih.

2 Kako se zakleo Gospodu, zavjetovao se Bogu Jakovljevu:

3 "Neću ući u šator stana svojega, niti ću leći na postelju ložnice svoje,

4 Neću dati sna očima svojim, ni vjeđama svojim drijema,

5 Dok ne nađem mjesta Gospodu, stana moćnome Bogu Jakovljevu!"

6 "Evo, čuli smo o tom u plodnoj zemlji; saznasmo to u mjestima šumskim:

7 K stanu njegovu ići ćemo; poklonit ćemo se podnožju nogu njegovih!

8 Ustani, Gospode, k počivalištu svojemu, ti i velemoćni kovčeg tvoj!

9 Kako treba neka se obuku sve svećenici tvoji pravednici tvoji neka se raduju!

10 Zbog svojega sluge Davida nemoj odvratiti lica od pomazanika svojega!"

11 Prisegnu Gospod Davidu prisegu vjernosti, od koje ne odstupa: "Od poroda tvojega posadit ću jednoga na prijestolje tvoje.

12 Ako sinovi tvoji uščuvaju zavjet moj i svjedočanstva moja, što ću ih naučiti, onda će i sinovi njihovi dovijeka sjediti na prijestolju tvojemu!"

13 Jest, Gospod je izabrao Sion, izabrao ga za prebivalište svoje:

14 "Ovo ima biti u vijeke počivalište moje; ovdje stanujem; to je bila zelja moja.

15 Hranu ću njegovu obilno blagosloviti, siromahe njegove kruhom ću nasititi.

16 Svećenike ću njegove zaodjeti spasenjem; pobožnici njegovi radovat će se veoma.

17 Tu ću učiniti da uzraste moć Davidu, postavit ću svjetionicu pomazaniku svojemu.

18 Neprijatelje ću njegove pokriti sramotom, a na njemu će sjati kruna njegova!"

Psalam 133

Postupna pjesma; od Davida.

1 Gle, kako je lijepo i kako je ugodno, kad braća u miru stanuju zajedno!

2 To je kao dragocjeno ulje na glavi, što teče na bradu, bradu Aronovu, što kaplje na
skut haljine njegove.

3 To je kao rosa hermonska, što pada na gore sionske; jer tamo Gospod daje
blagoslov, život do vi jeka.

Psalam 134

Postupna pjesma.

1 Ustanite, blagoslivljajte Gospoda, sve sluge Gospodnje, što stojite u kući
Gospodnjoj noću!

2 Podignite ruke svoje li svetištu i blagoslivljajte Gospoda!

3 Neka te blagoslovi Gospod sa Siona, koji stvori nebo i zemlju!

Psalam 135

1 Aleluja! Hvalite ime Gospodnje, hvalite ga, sluge Gospodnje,

2 Koje stojite u kući Gospodnjoj, u dvorima kuće Boga našega!

3 Hvalite Gospoda, jer je dobar Gospod; svirajte imenu njegovu, jer je on mio!

4 Jer Jakova izabra sebi Gospod, Izraela za posjed svoj.

5 Jest, ja znam: "Gospod je vekik; naš Svemogući nadilazi sve bogove.

6 Štogod se dopada Gospodu, to on čini u nebu i na zemlji, u morima i u svima
dubinama:

7 On, koji izvodi oblake od kraja zemlje, munje pretvara u dažd, vjetar izvodi iz odaja
njegovih.

8 Koji pobi prvorođence Egipta, od čovjeka do živinčeta.

9 Koji posla znake i čudesa usred tebe, Egipte, proti faraonu i svima slugama
njegovim.

10 Koji pobijedi narode mnogobrojne i pogubi kraljeve velemoćne:

11 Sihona, kralja amorejskoga, i Oga, kralja bašanskoga, i sva kraljevstva kanaanska.

12 On dade zemlju njihovu u baštinu, u baštinu Izraelu, narodu svojemu.

13 Gospode, ime tvoje traje vječno; Gospode, slava je tvoja kroz sve naraštaje.

14 Jer Gospod pribavlja pravo narodu svojemu, slugama svojim iskazuje milosrđe.

15 Idoli su neznabožaca srebro i zlato, djelo ruku čovječjih.

16 Usta imaju, a ne mogu govoriti, dva oka, a ne mogu vidjeti,

17 Dva uha, a ne mogu čuti; i daha nema u ustima njihovim.

18 Koji su ih načinili, neka postanu kao oni, svaki, koji se pouzdao u njih.

19 Kuća Izraelova, blagoslivljajte Gospoda; kuća Aronova, blagoslivljajte Gospoda!

20 Kuća Levijeva, blagoslivljajte Gospoda; koji se bojite Gospoda, blagoslivljajte
Gospoda!

21 Blagoslovljen na Sionu Gospod, koji stoluje u Jerusalemu! Aleluja!

Psalam 136

1 Hvalite Gospoda, jer je dobar; jer vječno traje milosrđe njegovo!

2 Hvalite Boga Svevišnjega; jer vječno traje milosrđe njegovo!

3 Hvalite Gospoda Svevišnjega; jer vječno traje milosrđe njegovo!

4 Koji jedini tvori čudesa velika; jer vječno traje milosrđe njegovo!

5 Koji stvori nebo u mudrosti; jer vječno traje milosrđe njegovo!

6 Koji utvrdi zemlju nad vodom; jer vječno traje milosrđe njegovo!

7 Koji stvori velika svjetlila; jer vječno traje milosrđe njegovo!

8 Sunce, da vlada danom; jer vječno traje milosrđe njegovo!

9 Mjesec i zvijezde, da vladaju noću; jer vječno traje milosrđe njegovo!

10 Koji pobi Egipat u prvorođencima njegovim; jer vječno traje milosrđe njegovo!

11 I Izraela izvede iz njega; jer vječno traje milosrđe njegovo!

12 Rukom krepkom i mišicom podignutom; jer vječno traje milosrđe njegovo!

13 Koji razdvoji Crveno more; jer vječno traje milosrđe njegovo!

14 l provede Izraela posred njega; jer vječno traje milosrđe njegovo!

15 I faraona s vojskom njegovom surva u Crveno more; jer vječno traje milosrđe njegovo!

16 Koji provede narod svoj kroz pustinju; jer vječno traje milosrđe njegovo!

17 Koji pobi kraljeve velike; jer vječno traje milosrđe njegovo!

18 I pobijedi knezove ohole; jer vječno traje milosrđe njegovo!

19 Sihona, kralja amorejskoga; jer vječno traje milosrđe njegovo!

20 I Oga, kralja bašanskoga; jer vječno traje milosrđe njegovo!

21 Koji dade zemlju njihovu u baštinu; jer vječno traje milosrđe njegovo!

22 U baštinu Izraelu, slugi svojemu; jer vječno traje milosrđe njegovo!

23 Koji se spomenu niskoće naše; Jer vječno traje milosrđe njegovo!

24 I izbavi nas od tlačitelja naših; jer vječno traje milosrđe njegovo!

25 Koji daje hranu svima stvorenjima; jer vječno traje milosrđe njegovo!

26 Hvalite Boga nebeskoga; jer vječno traje milosrđe njegovo!

Psalam 137

1 Na vodama babilonskim sjedili smo i plakali spominjući se Siona.

2 O vrbama tamo vješali smo harfe svoje.

3 Ah, ondje su iskali od nas oni, koji nas zarobiše, da pjevamo, koji nas srušiše, da se
veselimo: "Pjevajte nam pjesmu sionsku!"

4 Kako da pjevamo pjesmu Gospodnju u zemlji tuđoj?

5 Ako bih zaboravio tebe, Jerusaleme, neka usahne desnica moja!

6 Neka mi jezik prione za nepce, ako se tebe ne bih spomenuo, ako ne bih držao
Jerusalema visoko iznad svake radosti svoje!

7 Napomeni, Gospode, sinovima Edomovim dan jerusalemski; oni su vikali:
"Razorite, razorite ga sve do temelja!"

8 Kćeri babilonska, vrijedna propasti, blagoslovljen je onaj, koji ti plati djelo tvoje, što
si ga učinila nama!

9 Blagoslovljen je onaj, koji uzme i razbije o kamen djecu tvoju!

Psalam 138

1 Od Davida. Od svega srca slavit ću te; pred knezovima svirat ću ti.

2 Klanjam se prema svetome hramu tvojemu; zahvaljujem imenu tvojemu na dobroti tvojoj i vjernosti tvojoj; jer si iznad svega imena svojega uzveličao riječ svoju.

3 U dan, u koji zazvah, ti si me uslišio, umnožio si snagu duši mojoj.

4 Slavit će te, Gospode, svi kraljevi zemaljski, kad čuju riječ usta tvojih;

5 Pjevat će putove Gospodnje: "Velika je slava Gospodnja."

6 Gospod je uzvišen; ali on gleda i niskoga; ohologa izdaleka po

7 Ako moram i posred tjeskobe hoditi: ti me držiš na životu; proti bijesu neprijatelja mojih pružaš ruku svoju, desnica me tvoja zaštićuje.

8 Gospod mi to svršava na spasenje; Gospode, vječno traje milosrđe tvoje; djela ruku svojih ne ostavljaj!

Psalam 139

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov.

1 Gospode, ti si me kušao i poznaš me.

2 Ti znaš kad sjednem i ustanem; ti razumiješ već izdaleka, što mislim.

3 Hodanje moje, počivanje moje ti istražuješ, sve putove moje ti vidiš,

4 Još mi nema riječi na jeziku, a ti je, Gospode, već poznaš točno.

5 Straga i sprijeda ti me okružuješ i stavljaš na me ruku svoju.

6 Odveć je čudno za me takvo znanje, odveć visoko; ne shvaćam ga nikada.

7 Kamo da otidem od duha tvojega, kamo da utečem od lica tvojega?

8 Da bih se uzdigao gore k nebu: "ti si tamo; da bih legao dolje u carstvu mrtvih; gle, tu si.

9 Da bih uzeo sebi i krila zore i nastanio se na kraju mora,

10 I tamo bi me pratila ruka tvoja, prihvatila bi me desnica tvoja.

11 l da bih pomislio: "Jest, neka me zastre tmina, neka svjetlo oko mene postane noć",

12 I tmina ne bi la za te tamna, noć bi bila svijetla kao dan, tmina kao svjetlo.

13 Jer si ti stvorio bubrege moje, satkao me u krilu matere moje.

14 Zahvaljujem ti divno i čudesno ja sam stvoren; veoma su čudesna djela tvoja; duša moja to zna dobro.

15 Postanje moje nije bilo skriveno od tebe; kad postadoh u tajnosti, otkan u dubinama zemaljskim,

16 Oči me tvoje vidješe kao zametak bezličan; u knjizi su tvojoj zabilježeni svi dani, što su bili unaprijed određeni, kad ih još nije bilo ni jednoga.

17 Ali za mene, o Bože, kako su teške pomisli tvoje, kako im je silan broj!

18 Brojio sam ih, više ih je nego pijeska. Kad se probudim, još sam uvijek uza te.

19 O, da hoćeš, Bože, ubiti bezbožnika, krvoloci odstupajte od mene!

20 Oni puni varke govore o tebi; kao neprijatelji tvoji hvastaju se isprazno.

21 Zar da ne mrzim na one, koji na te mrze, Gospode, i da ne prezirem one koji ustaju na te?

22 Jest, smrtnom mržnjom mrzit ću na njih; oni su moji vlastiti neprijatelji.

23 Istraži me, Bože, i upoznaj srce moje, ispitaj me i upoznaj pomisli moje!

24 Vidi, jesam li na zlu putu, i vodi me na put vječnosti!

Psalam 140

Upravitelju pjevačkoga zbora; psalam Davidov.

1 Izbavi me, Gospode, od čovjeka zla, od čovjeka nasilja očuvaj me!

2 Od onih, koji pomišljaju zlo u srcu, svaki dan podižu samo svađu!

3 Zaoštravaju jezike svoje kao zmije, otrov je ljutice u ustima njihovim!

4 Očuvaj me, Gospode, od šaka bezbožnika, od čovjeka nasilja očuvaj me, od onih,
koji gledaju da sruše korake moje!

5 Besramni namjestiše mi potajne zamke, razapeše mreže na putu i metnuše mi
spletke.

6 Ja velim Gospodu: "Ti si Bog moj!" Čuj, Gospode, glas molitve moje!

7 Gospode svemogući, moćni branitelju moj, koji zaštićuješ glavu moju u dan borbe,

8 Gospode, ne daj bezbožnicima što žele! Ne daj da ikada uspiju zle osnove njihove!
Oni bi se uznijeli.

9 Glavu tlačitelja mojih neka pogodi kletva, koju govore:

10 "Neka padne na njih živo ugljevlje! Neka ih on baci u oganj, u propast, da ne
ustanu nikada!

11 Čovjek jezičan neka ne opstane u zemlji, čovjeka nasilja neka nesreća navede u
propast!"

12 Znam, da Gospod vodi stvar nevoljnika i parnicu siromaha.

13 Pravednici samo zahvaljuju imenu tvojemu; pošteni borave pred licem tvojim.

Psalam 141

Psalam Davidov.

[1] Gospode, vapijem k tebi i brini se za me! Čuj glas moj, koji vapije k tebi!

[2] Neka vrijedi tebi molitva moje kao kad tamjanov, dizanje ruku mojih kao prinos večernji!

[3] Postavi, Gospode, stražu ustima mojim, čuvaj vrata usana mojih!

[4] Ne daj srcu mojemu, da se prigne zlu, da počinim zlodjela s ljudima, koji čine bezakonje; ne daj da ikada okusim poslastice njihove!

[5] Neka me bije pravednik: "te je milost; neka me kara; to je ulje za glavu moju; glava se moja neće od toga otimati; jest, zlobu njihovu susrećem vazda još s moljenjem.

[6] Slobodno izađoše vođe njihove iz pećine; čuše, kako su bile blage riječi moje.

[7] Kao kad se zemlja brazdi i para, tako se razletješe kosti naše do čeljusti carstva mrtvih.

[8] Zato su k tebi, Gospode svemogući, upravljene oči moje: u tebe tražim utočište; nemoj predati život moj smrti!

[9] Očuvaj me od zamke, koju mi postaviše, od spletaka zločinaca!

[10] Daj da se bezbožnici zapletu l vlastitu mrežu, dok ja prođem sretno!

Psalam 142

Poučna pjesma Davidova; kad je bio u pećini; molitva.

[1] Glasno vičem Gospodu; glasno vapijem Gospodu za milost.

[2] Izlijevam pred njim tužnjavu svoju, nevolju svoju govorim pred njim.

[3] Ako i jest duh moju meni iznemogao, ti znaš stazu moju; na putu, kojim sam išao, postaviše mi zamku potajno.

[4] Pogledaj nadesno i vidi: nemam nikoga, koji pazi na me; nestade mi svakoga utočišta; nitko se ne brine za život moj.

[5] Gospode, vapijem k tebi; velim: ti si utočište moje, dio moju zemlji živih

[6] Čuj molbu moju; jer sam posve izmoren! Izbavi me od progonitelja mojih; jer su oni meni odveć jaki.

[7] Izvedi iz tamnice dušu moju, da slavim ime tvoje! Tada će se pravednici radosno okupiti oko mene, kad mi učiniš dobro.

Psalam 143

Psalam Davidov.

[1] Gospode, usliši molitvu moju, čuj moljenje moje zbog vjernosti svoje i usliši me, jer si pravedan!

[2] Ne idi na sud sa slugama svojim; jer nitko živ nije pravedan pred tobom!

[3] Neprijatelj goni dušu moju; gazi u prah život moj; gura me u noć kao davno pomrle.

[4] Duh je moju meni pun straha, srce mi trne u prsima.

[5] Mislim na prošle dane, razmišljam o svima djelima tvojim, promatram radove ruku tvojih.

[6] Pružam k tebi ruke svoje; duša moja čeka tebe kao suha zemlja.

[7] Gospode, usliši me brzo, duh moj već gine; ne skrivaj lica svojega od mene, inače sam kao oni, koji padoše u grob.

[8] O, daj da doskora iskusim milost tvoju; jer se uzdam u tebe! Pokaži mi put, kojim da idem; jer k tebi podižem dušu svoju!

[9] Izbavi me od neprijatelja mojih, Gospode; jer se utječem k tebi!

[10] Nauči me vršiti volju tvoju, jer si ti Bog moj! Duh tvoj dobri neka me vodi po stazi ravnoj!

[11] Zbog imena svojega, Gospode, uzdrži me na životu, jer si pravedan, izvedi iz nevolje dušu moju!

[12] Po milosti svojoj uništi neprijatelje moje, zatri sve, koji me pritiskuju tvrdo; jer sam sluga tvoj!

Psalam 144

Od Davida.

1 Neka je blagoslovljen Gospod, branik moj, koji nauči ruke moje boju, prste moje
ratu!

2 Jakost moja, tvrda moja, grad moj, izbavitelj moj, štit moj, kojemu se utječem, koji
mi pokori narode!

3 Gospode, što je čovjek, da ga se spominješ, sin zemlje, da ga paziš?

4 Čovjek je kao dah; dani s u njegovi kao sjena, što prolazi.

5 Gospode, prigni nebo i siđi, dotakni se gola, da se zadime!

6 Tresni munjom i razagnaj ih! Odapni strijele svoje i smeti ih!

7 Dopri ovamo iz visine, oslobodi me, izvadi me iz voda silnih, iz ruku tuđinaca!

8 Usta njihova govore varku; desnica je njihova puna lažljivosti.

9 Pjevam pjesmu novu tebi, o Bože, sviram ti na harfi od deset žica:

10 "On dade pobjedu kraljevima, Davida, slugu svojega, izbavi od ljutoga mača."

11 Oslobodi me i spasi iz ruku tuđinaca, usta njihova govore varku; desnica je njihova
puna lažljivosti.

12 Tada su sinovi naši kao biljke, visoko uzrasli u mladosti svojoj; tada su kćeri naše
kao stupovi, krasno izrađeni kao u palačama.

13 Tada su žitnice naše prepune, obilne svakim žitom; ovce naše množe se na tisuće i
na sto tisuća na polju našemu

14 Tada su goveda naša tovna bez napadaja i nezgode; tada se ne razliježe tužnjava po
ulicama našim

15 Blagoslovljen je narod, kojemu je sve to dosuđeno! Blagoslovljen je narod, u
kojega je Bog Gospod!

Psalam 145

Hvalospjev Davidov.

1 Uzvisivat ću te, Bože moj, kralju, blagoslivljat ću ime tvoje uvijek i dovijeka.

2 Svaki ću te dan hvaliti, ime ću tvoje dičiti uvijek i dovijeka

3 Velik je Gospod, hvale dostojan veoma; neispitljiva je veličina njegova.

4 Pokoljenje pokoljenju hvali djela tvoja; govore moćne čine tvoje;

5 O velikom sjaju veličanstva tvojega govorit ću, čudesa ću tvoja opjevati

6 Oni govore o moći strašnih djela tvojih; o veličini tvojoj ja ću pripovijedati.

7 Oni glasno navješćuju uspomenu bogate dobrote tvoje, milostivu upravu tvoju
radosno slave:

8 "Gospod je milostiv i pun milosrđa, strpljiv i bogat ljubavlju.

9 Gospod je dobrostiv prema svakomu, pun milosti za sva djela svoja."

10 Tebe hvale sva djela tvoja, Gospode, slave te pobožnici tvoji.

11 Govore o sjaju kraljevstva tvojega i govore o jakosti tvojoj,

12 Da jave ljudima o moći tvojoj o velikom sjaju kraljevstva tvojega.

13 Kraljevstvo je tvoje kraljevstvo pravječno; vlast tvoja traje kroz sva pokoljenja;
vjeran je Gospod u svima riječima svojim i milostiv u svemu djelovanju svojemu.

14 Svima, koji padaju, potpor je Gospod; sve pognute on uspravlja.

15 Oči sviju čekaju tebe: ti im daješ hranu u pravo vrijeme.

16 Otvaraš ruku svoju i sitiš sve, što živi, dobrotom.

17 Pravedan je Gospod na svim putovima svojim i dobrostiv u svim djelima svojim.

[18] Gospod je blizu svih, koji ga zazivaju, svih, koji ga zazivaju u vjernosti.

[19] Želju ispunja onima, koji ga se boje, vapaj njihov čuje i spasava ih.

[20] Zaštićuje Gospod sve, koji ga ljube, a bezbožnike sve zatire.

[21] Slavu Gospodnju navješćuju usta moja, svako tijelo hvali sveto ime njegovo uvijek i dovijeka.

Psalam 146

[1] Aleluja! Hvali, dušo moja, Gospoda!

[2] Hvalit ću Gospoda za života svojega, pjevat ću Bogu svojemu, dok me je god.

[3] Ne uzdaj te se u knezove, u sina kojeg čovjeka, koji ne može pomoći!

[4] Izađe li iz njega duh njegov, to se on vraća u zemlju; u isti dan rastope se osnove njegove.

[5] Blagoslovljen je onaj, kojemu je pomoćnik Bog Jakovljev, kojemu je uzdanje u Gospodu, Bogu njegovu,

[6] U njemu, koji stvori nebo i zemlju, more i sve, što je u njima; koji drži vjernost dovijeka,

[7] Koji čini pravdu potlačenima, koji daje kruh gladnima. Gospod oslobađa zarobljene.

[8] Gospod otvara oči slijepcima, Gospod uspravlja pognute, Gospod ljubi pravednike.

[9] Gospod čuva tuđince, uzdržava sirote i udovice; a bezbožnicima put zakrčuje.

[10] Gospod je kralj dovijeka, Sione, Bog je tvoj kroz sve naraštaje! Aleluja!

Psalam 147

[1] Hvalite Gospoda, jer je lijepo hvalu pjevati Bogu našemu; jer je milo pjevati hvalospjev.

[2] Gospod zida Jerusalem; okuplja raspršene sinove Izraelove;

[3] On, koji iscjeljuje srca slomljena i zavija rane njihove;

[4] On, koji određuje zvjezdama broj njihov, koji ih sve zove imenom.

[5] Gospod je naš tako velik i u l moći tako bogat; mudrost njegova nema granica.

[6] Gospod pridiže nevoljne, a bezbožnike ponizuje do zemlje.

[7] Hvalu pjevajte Gospodu, udarajte Bogu našemu u citaru!

[8] Njemu, koji zastire nebo oblacima, koji sprema zemlji dažd, koji čini, te raste na gorama trava,

[9] Koji daje životinjama hranu njihovu i mladim gavranima, za što oni viču.

[10] On ne mari za jake konje, niti mu je mila hitra noga junakova.

[11] Gospodu se dopadaju samo oni, koji ga se boje, samo oni, koji se uzdaju u milost njegovu.

[12] Slavi, Jerusaleme, Gospoda, hvalu pjevaj Bogu svojemu, Sione!

[13] Jer on utvrđuje prijevornice vrata tvojih, blagoslivlja djecu tvoju u tebi;

[14] On, koji pribavlja mir zemlji tvojoj, koji te siti jedrom pšenicom;

[15] Koji šalje zapovijed svoju na zemlju, – brzo teče zapovijed njegova –;

[16] Koji daje snijeg kao vunu, sipa inje kao pepeo;

[17] Koji baca grad svoj kao zalogaje, tko može opstati pred studeni njegovom?

[18] On šalje riječ svoju, i sve se rastopi; dahne dahom svojim, ti poteku vode.

[19] On je, koji javlja riječ svoju Jakovu, zakone i pravice svoje Izraelu.

[20] Tako ne učini nijednom drugom narodu, niti oni naučiše prava njegova. Aleluja!

Psalam 148

[1] Aleluja! Hvalite Gospoda s nebesa, hvalite ga na visinama nebeskim!

[2] Hvalite ga, svi anđeli njegovi, hvalite ga, sve vojske njegove!

[3] Hvalite ga, sunce i mjeseče, hvalite ga, sve zvijezde sjajne!

[4] Hvalite ga, najviša nebesa i vode nad nebesima!

[5] Neka hvale ime Gospodnje, jer on zapovjedi, i stvoriše se.

[6] Postavi ih zauvijek i dovijeka, dade im zakone, što ne prolaze nikada.

[7] Hvalite Gospoda sa zemlje, morske nemani i sve dubine!

[8] Ognju i grade, sniježe i paro, vihore, izvršitelju riječi njegove!

[9] Gore i svi humovi, rodna drveta i svi cedri!

[10] Zvijeri i sve pitome životinje, crvi i ptice krilate!

[11] Kraljevi zemaljski, svi narodi, knezovi, svi suci na zemlji!

[12] Momci i djevojke, starci i dječaci!

[13] Neka hvale ime Gospodnje, jer je samo njegovo ime uzvišeno; slava njegova
nadvisuje zemlju i nebo.

[14] Dao je moć narodu svojemu; on je na diku svima pobožnicima svojim, sinovima
Izraelovim, narodu, koji je blizu njega. Aleluja!

Psalam 149

[1] Aleluja! Pjevaj te Gospodu pjesmu novu, hvala njegova u zboru pobožnika!

[2] Neka se veseli Izrael Stvoritelju svojemu, sinovi sionski neka klikću kralju svojemu!

[3] Neka hvale ime njegovo u kolu, neka mu udaraju u bubanj i citaru!

4 Jer Gospod milost daje narodu svojemu, ovjenčava patnik spasenjem.

5 Neka klikću pobožnici u slavi, neka se vesele u ložnicama svojim!

6 Neka je hvala Božja u ustima njihovim, a mačevi dvosjekli u ruci njihovoj!

7 Da se osvete narodima i pokaraju plemena;

8 Da stave kraljeve njihove u lance, plemiće njihove u gvozdene okove,

9 Kako je pisano, da izvrše sud na njima: to je pravo časti za sve pobožnike njegove!
Aleluja!

Psalam 150

1 Aleluja! Hvalite Gospoda u svetištu njegovu! Hvalite ga u jakoj tvrđi njegovoj!

2 Hvalite ga zbog velikih djela njegovih! Hvalite ga prema silnoj veličini njegovoj!

3 Hvalite ga uz glas trube! Hvalite ga uz harfu i citaru!

4 Hvalite ga uz bubanj i igru! Hvalite ga uz žice i frule!

5 Hvalite ga uz jasne cimbale! Hvalite ga uz cimbale gromovne!

6 Sve što diše neka hvali Gospoda! Aleluja!

Mudre izreke

Mudre izreke, glava 1

1 Mudre izreke Salomona, sina Davidova, kralja Izraelova.

2 One daju spoznaju mudrosti i stege; daju razumijevanje mudra govora.

3 Učine, da se postigne stega i razboritost, pravednost, poštenje i iskrenost.

4 Daju razboritost neiskusnima, razum i spoznaju mladiću.

5 Čuje li ih mudrac, u znanju će porasti; razum će sebi steći životnu mudrost.

6 Razumjet će govor priče i prispodobe, riječi i zagonetke mudraca.

7 Strah je Gospodnji najviša spoznaja; samo luđaci preziru mudrost i stegu.

8 Slušaj, sine moj, pouku oca svojega! Ne cijeni malo naputak matere svoje!

9 Jer su oni mio vijenac glavi tvojoj, ures vratu tvojemu

10 Sine moj, nemoj pristati, ako te mame zli ljudi,

11 Ako reknu: "Dođi s nama, vrebajmo dobroga, da stavimo zamku nedužnome ni za što!

12 Žive ih prožderimo kao carstvo mrtvih, s kožom i kosom, kao one, što silaze u podzemni svijet!

13 Dobit ćemo koje dragocjeno dobro, napunit ćemo kuće svoje plijena.

14 U krugu našemu bit ćeš ždrijeb svoj; kao svi vodit ćeš zajedničku kesu."

15 Sine moj ne idi na put s njima, drži nogu svoju daleko od staze njihove!

16 Jer noge njihove hite k zlu, trče da prolijevaju krv.

17 Jer je uzalud razapeta mreža pred očima svih ptica.

18 Vrebaju vlastitu krv svoju, stavljaju sami sebi zamku.

19 To je sudbina onoga, koji ide za dobitkom nepravednim: on ga stane glave.

20 Mudrost propovijeda na otvorenoj cesti; na slobodnim mjestima pušta da odjekne
glas njezin.

21 Na zidovima visoko gore razliježe se povik njezin. Na vratima, u gradu drži govore
svoje:

22 "Dokle ćete još, vi luđaci, ljubiti ludost, i vama, podsmjevači, dokle će biti mio
podsmijeh, i, vi bezumni, dokle ćete mrziti na razboritost?

23 Primite k srcu opomenu moju! Evo, pustit ću svoje negodovanje proti vas da
slobodno poteče i objavit ću vam priče svoje.

24 Jer sam zvao, a vi ste se nećkali, jer sam namigivao, a nitko nije mario,

25 Jer ste u vjetar bacali svaki savjet moj, nijeste htjeli ništa znati za opomenu moju,

26 Zato ću se i ja smijati nesreći vašoj rugat ću se, kad vas napadne tjeskoba,

27 Kad kao zlo vrijeme na vas navali strah, i pogibao vaša kao oluja kad dođe, kad
nasrne na vas nevolja i muka.

28 Tada će me zvati, ali se ja neću odazvati; tražit će me, ali me neće naći.

29 Jer su mrzili na spoznaju, za strah Gospodnji nijesu ništa pitali,

30 Za savjet moj nijesu se nikada brinuli, sva su karanja moja prezirali,

31 Zato će jesti plod djela svojih i nasitit će se osnova svojih,

32 Jer luđacima otpad njihov donosi smrt, bezbrižnost je propast luđaka.

33 Ali tko mene slijedi, može stanovati sigurno i miran biti, bez bojazni od zla."

Mudre izreke, glava 2

1 Sine moj, ako primiš nauke moje, naputke moje pohraniš kod sebe:

2 Mudrosti posudiš uho svoje, srce svoje obratiš razboritosti;

3 Jest, ako prizoveš mudrost, glas svoj podigneš k spoznaji;

4 Ako je tražiš kao srebro, kao skriveno blago ako je potražiš;

5 Tada ćeš upoznati strah Gospodnji i dobit ćeš spoznanje Boga.

6 Jer mudrost daje samo Gospod; spoznaja i razboritost dolaze iz usta njegovih.

7 Iskrenima čuva spasenje, štit je onima, koji hode u nedužnosti.

8 Zaštićuje stazu pravde i čuva put pobožnika svojih.

9 Tada ćeš zadobiti razumijevanje za pravednost, poštenje i iskrenost, za svaki dobar put.

10 Jer mudrost uniđe u srce tvoje, spoznaja obraduje dušu tvoju.

11 Oprez će bdjeti nad tobom, razbor će te čuvati.

12 Čuvat će te od zla puta, od ljudi, koji govore varavo,

13 Koji ostavljaju prave staze, da idu putovima mračnim,

14 Koji se raduju zlo čineći, užitak nalaze u zloj opačini,

15 Kriva je staza njihova i vijugaju putovi njihovi.

16 Ona te čuva od žene drugoga, od tuđinke, koja govori laskavo,

17 Koja ostavlja prijatelja mladosti svoje i zaboravlja zavjet Boga svojega.

18 Zaista u smrt tone kuća njezina, u carstvo mrtvih idu putovi njezini.

19 Tko se svrati k njoj, ne dolazi nikada natrag, ne stane više nikada na staze života.

[20] Zato hodi putem dobrih i drži se staze pravednika!

[21] Jer samo dobri stanovat će u zemlji, samo će pošteni ostati u njoj.

[22] A bezbožnici istrijebit će se iz zemlje, bezakonici iščupat će se iz nje,

Mudre izreke, glava 3

[1] Sine moj, ne zaboravljaj nauke moje i srce tvoje neka se obazire na upute moje!

[2] Jer ti one donose dug život, godine blagostanja i puno sreće.

[3] Nikad te neće ostaviti ljubav i vjernost. Priveži zapovijedi moje na vrat svoj, napiši ih na ploču srca svojega!

[4] Tada ćeš dobiti milost i bogatu nagradu kod Boga i ljudi.

[5] Uzdaj se u Gospoda svim srcem! Na svoju razboritost ne oslanjaj se!

[6] Misli na njega na svim putovima svojim; i on će ti ravnati staze.

[7] Ne drži sam sebe mudrim, boj se Gospoda i kloni se zla!

[8] To čini tijelo tvoje zdravim i vrelo je mladosti udovima tvojim.

[9] Daj čast Gospodu posjedom svojim i prvinama svega dohotka svojega!

[10] Tada će se napuniti žitnice tvoje obilja, i prelijevat će se vino iz kaca tvojih.

[11] Sine moj, ne misli nisko o stegi Gospodnjoj i nemoj da ti omrzne karanje njegovo!

[12] Jer koga ljubi Gospod, onoga kara kao otac sina, kojemu hoće dobro.

[13] Blagoslovljen je čovjek, koji postigne mudrost, i čovjeku, koji dobije razboritost!

[14] Jer je bolje nju steći nego srebro; nju dobiti više vrijedi od zlata.

[15] Dragocjenija je od bisera; sve dragocjenosti tvoje ne mogu se s njom izjednačiti.

[16] Dug život krije se u desnici njezinoj, bogatstvo i čast u ljevici njezinoj.

17 Putovi su njezini putovi miline, i sve staze njezine pune su sreće.

18 Stablo je života onome, koji je prihvati i tko je drži čvrsto, sretan je.

19 Gospod je mudrošću osnovao zemlju, utvrdio nebo razboritošću.

20 Mudrošću njegovom provališe vode iz dubine, oblaci kaplju rosom.

21 Sine moj, ne gubi je s očiju, čuvaj razboritost i oprez!

22 Tako će one biti duši tvojoj za život, vratu tvojemu za ures.

23 Tada ćeš ići bez brige putem svojim i nećeš se spotaknuti nogom svojom.

24 Kad legneš, ne trebaš se plašiti i kad počivaš, spavaš slatko.

25 Ne trebaš se plašiti od nagle strahote niti od pogibli bezbožnika, kad nasrne.

26 Jer će Gospod biti pouzdanje tvoje i čuvat će nogu tvoju od zamke.

27 Oskudnima ne uskraćuj dobročinstva, kad je u moći tvojoj da ga dijeliš!

28 Ne govori bližnjemu svojemu: "Idi, dođi opet, sutra ću ti dati", kad možeš to već
danas!

29 Ne izmišljaj ništa zlo proti bližnjega svojega, dok on boravi kod tebe bez brige!

30 Ne svađaj se ni s kim bez razloga, ako ti se nije ništa učinilo na žao!

31 Nemoj zavidjeti ljudima nasilnicima i ne izabiraj putova njihovih!

32 Jer Gospodu se gadi bezbožnik, a pobožniku je vjeran prijatelj.

33 Prokletstvo Gospodnje leži na kući bezbožnikovoj, a stan pravednika blagoslivlja.

34 Ima li posla s podsmjevačima, on sam bude podsmjevač, a poniznima daje milost.

35 Čast je baština mudroga, a sramotu štedi on za luđake.

Mudre izreke, glava 4

1 Slušajte, djeco, opomenu očevu i pazite, da se naučite mudrosti.

2 Jer vam dobre nauke dajem; ne prezirite naputka mojega!

3 Kad sam još kao dijete boravio kod oca svojega, kao nježno, jedino dijete pod okriljem matere,

4 Tada me je on učio i rekao mi: "Neka srce tvoje drži čvrsto riječi moje i obdržavaj zapovijedi moje, pa ćeš živjeti!

5 Pribavi sebi mudrost, pribavi sebi razboritost, ne zaboravljaj to i ne odstupaj od riječi usta mojih!

6 Nemoj je ostaviti: ona će te čuvati; ljubi je i ona će te braniti!

7 Početak mudrosti: Pribavi sebi mudrost; pribavi sebi razboritost svim imanjem svojim!

8 Cijeni je visoko: ona će te uzvisiti; ona će te proslaviti, kad je zavoliš.

9 Oko glave tvoje savit će ti mio vijenac, sjajnu krunu dat će ti."

10 Slušaj, sine moj, primi riječi moje i umnožit će ti se godine života.

11 Pokazat ću ti put mudrosti, vodit ću te stazom pravom.

12 Uziđeš li po njoj, neće se stezati korak tvoj; potrčiš li po njoj, nećeš se spotaknuti.

13 Drži čvrsto pouke, ne puštaj je, čuvaj je, jer ona je život tvoj.

14 Ne stupaj na stazu bezbožnika i ne hodaj putem zlikovaca!

15 Bježi od njega, nemoj ići po njemu; ukloni mu se i prođi ga!

16 Oni ne mogu počinuti, ako ne učiniše ništa zlo i san im je ugrabljen, ako koga ne zavedoše.

17 Jer jedu kruh bezbožnika i piju vino nasilja.

[18] Staza je pravednika kao osvit; on sve većma svijetli do potpuna dana.

[19] Put je bezbožnika kao tamna noć; ne znaju, na što će se spotaknuti.

[20] Sine moj, pazi na riječi moje i prigni uho svoje pričama mojim!

[21] Neka ti nikada ne odlaze iz očiju i čuvaj ih na dnu srca!

[22] Jer tko ih nađe, za njega su život, svemu tijelu njegovu zdravlje.

[23] Svom brižljivošću čuvaj srce svoje; jer iz njega izvire život!

[24] Drži daleko od usta svojih laž i usne tvoje neka budu čiste od varke!

[25] Pravo neka gleda oko tvoje i trepavice tvoje neka pogledaju slobodno preda te!

[26] Noge svoje stavi na ravnu stazu, svi putovi tvoji neka su tvrdo određeni!

[27] Ne skretaj nadesno ili nalijevo; drži daleko nogu svoju oda zla!

Mudre izreke, glava 5

[1] Sine moj, pripazi na mudrost moju! Prigni uho svoje k razboritosti mojoj!

[2] Tako se držiš mudrosti i čuvaš stegu usnama svojim.

[3] S usana bludnice kaplje med, i grlo joj je glađe od ulja.

[4] Ali na posljetku gorka je kao pelin, oštra kao mač dvorezac.

[5] Noge njezine silaze k smrti, koraci njezini vode k podzemnome svijetu.

[6] Ona ne ide stazom života; na neprekidnim putovima gine, a da ne opaža.

[7] Dajte, sinovi, poslušajte mene! Ne odstupajte od riječi usta mojih!

[8] Drži daleko od nje put svoj! Ne približuj se k vratima kuće njezine!

[9] Inače predaješ drugima cvijet mladosti svoje, i godine svoje okrutnomu.

[10] Inače site se drugi na imanju tvojemu; zaslužba tvoja dolazi u kuću tuđina.

[11] Ti bi još morao na posljetku gorko jadikovati, kad bi ti se oduzelo tijelo i meso,

[12] I morao bi priznati: "Ah, mrzio sam na stegu. Srce je moje preziralo karanje,

[13] Glasa učitelja svojih nijesam slušao, uha svojega nijesam prignuo k odgojiteljima svojim.

[14] Gotovo bih bio posve upao u nesreću usred skupa i zajednice."

[15] Pij vodu iz svojega vlastitog studenca i žuborvodu iz svojega vrela!

[16] Moraju li se tvoji izvori razlijevati i potoci tvoji po ulicama?

[17] Ne, nego su oni samo tvoji, a nijesu tuđinovi s tobom.

[18] Neka je blagoslovljen izvor tvoj i veseli se ženi mladosti svoje:

[19] Košuti punoj miline, srni punoj ljupkosti, neka te ljubav k njoj smije uvijek zanijeti i naslađuj se vazda u ljubavi njezinoj!

[20] Zašto bi se, sine moj, radovao s drugom, zašto bi tuđinku grlio u ljubavi?

[21] Zaista, pred očima su Gospodnjim putovi svačiji; on pazi na sve staze njegove.

[22] Zločinca hvata njegova vlastita zlodjela; užetima grijeha svojih on biva vezan.

[23] Umrijet će od nestašice stege; on će se srušiti u velikoj ludosti svojoj.

Mudre izreke, glava 6

[1] Sine moj, ako si postao jamac za bližnjega svojega, ako si dao ruku drugome,

[2] Ako si se vezao kojim obećanjem, ako be drže za riječ,

[3] Onda učini to, sine moj, da se oslobodiš – jer si dopao u ruke bližnjemu svojemu – ; idi, baci se na tlo, saleti bližnjega svojega!

[4] Ne daj sna ocima svojim, ni trepavicama svojim drijema!

5 Otmi se iz ruke kao srna, kao ptica iz ruke ptičaru!

6 Idi k mravu, lijenčino, promatraj, što on čini, i postani mudar!

7 Ako i nema vođe ni upravitelja ni gospodara,

8 Ipak se brine ljeti za hranu svoju, skuplja sebi jelo u vrijeme žetve.

9 Dokle ćeš još, lijenčino, ležati? Kad ćeš se dignuti oda sua?

10 "Još malo spavati, još malo drijemati, još malo sklopiti ruke i počivati!"

11 Već dolazi na te kao teklić siromaštvo i kao ratnik nestašica.

12 Lopov, bezbožnik: "tko naokolo ide s lažnim govorom,

13 Namiguje očima, tumači nogama, znakove daje prstima,

14 Tko plete spletke u srcu i vazda kuje zlo.

15 Zato će ga iznenada stići pogibija. Jadno će se bez pomoći rasprsnuti

16 Šest je stvari, koje su mrske Gospodu, i sedam ih je, koje se gade srcu njegovu:

17 Oči ohole, jezik lažan i ruke, koje prolijevaju krv nedužnu,

18 Srce, koje kuje zle misli, noge, koje brzo trče na zlo,

19 Tko laži govori kao lažan svjedok i sije neslogu među braćom.

20 Cijeni, sine moj, opomene oca svojega i ne ostavljaj nauka matere svoje!

21 Uvijek ih veži sebi na srce, privijaj ih oko vrata!

22 Kada ideš, pratit će te. Kada počivaš, nad tobom će bdjeti. Kada se probudiš, ići će s tobom na rad.

23 Jer su opomene svjetionice, nauke su svjetiljke; put k životu jesu opominjanja na stegu.

[24] Čuvat će te od zle žene, od glatka jezika tuđinke.

[25] Ne nosi u srcu svojemu požude za ljepotom njezinom, ni da te uhvati trepavicama svojim!

[26] Jer sa bludnice spadne čovjek na komad kruha, a žena muževa ide u potjeru za dragocjenim životom

[27] Može i se oganj skriti u njedrima, a da se ne upali odjeća?

[28] Može li tko hoditi po živom ugljevlju, a da ne ožeže svoje noge?

[29] Tako biva onome, koji ide k ženi drugoga i tko se je dotakne, ne ostaje bez kazne.

[30] Pregleda li se kradljivcu, kad ukrade, samo da utaži požudnu glad?

[31] Ne, nego kad ga uhvate, mora nadoknaditi sedmerostruko, makar da mora dati sve imanje kuće svoje,

[32] Ali tko učini preljubu sa ženom, izgubio je razum; tko hoće da sam sebe strovali u propast, učini tako što.

[33] Samo udarce i porugu nosi odatle, i sramota se njegova le može izbrisati.

[34] Jer je ljubomor žestok u muža: on ne zna za milost na dan osvete;

[35] Nikakav otkup ne može ga umiriti, i ne zadovoljava se, makar mu još ne znam koliko dao.

Mudre izreke, glava 7

[1] Čuvaj, sine moj, u srcu riječi moje, i skrivaj naputak moj kod sebe!

[2] Čuvaj zapovijedi moje, i živjet ćeš, nauku moju kao zvijezdu oka svojega!

[3] Priveži ih sebi na prste, napiši ih na ploču srca svojega!

[4] Reci mudrosti: "Sestro moja!" i nazovi razboritost, najbliža u rodu,

[5] Da te drže daleko od žene drugoga, od tuđinke, koja govori laskavo.

6 Kad sam gledao kroz prozor kuće svoje, virio van kroz rešetke svoje,

7 Na lude i mudre pazio, tada opazih neiskusna mladića.

8 Koračao je ulicon dolje pokraj jednoga ugla, išao je putem kući

9 U sumrak, pri izmaku dana, kad je padala noćna tama.

10 Najednom srete ga žena u odijelu bludnice i lukava srca.

11 Drsko se skitala naokolo; noge njezine nijesu mogle stajati kod kuće.

12 Sad na ulici, sad na trgovima, na svakom uglu vrebala je.

13 I uhvati ga, i poljubi ga, i bezobrazno reče mu:

14 "Bila sam dužna žrtvu pomirnicu, i danas izvrših zavjet svoj.

15 Zato izađoh, tebi u susret, da te potražim, i eto nađoh te.

16 Opremila sam ložnicu svoju prostirkama, vezenim egipatskim prostirkama.

17 Poškropila sam postelju svoju smirnom, alojem i cimetom.

18 Pa dođi, uživat ćemo ljubav, plivat ćemo u slasti ljubavnoj do zore.

19 Jer mi muž nije kod kuće, otišao je daleko na put.

20 Kesu je novčanu uzeo sa sobom, vraća se kući istom o uštapu."

21 Mnogim nagovaranjem zavede ga i glatkim usnama odvuče ga sa sobom.

22 Otide sa njom, bezumnik, kao vol, kojega vode na klanje, kao jelen, koji se zaplete u mrežu,

23 Dok mu strijela ne probije jetra, kao što kad ptica leti u zamku, a ne opazi, da joj je o život.

24 Zato dakle, sinovi, poslušajte me i pripazite na riječi usta mojih!

[25] Nemoj da zastrani srce tvoje na put k njoj, nemoj da zalutaš na staze njezine!

[26] Jer je velik broj ubijenih, što ih je srušila ona, i mnogo ih je, što ih je sve pobila.

[27] Kuća je njezina put u svijet mrtvih; ona vodi dolje u odaje smrti.

Mudre izreke, glava 8

[1] Čuj, ne zove li mudrost i ne diže li razboritost glas svoj?

[2] Gore, visoko iznad ceste, ili također, gdje se križaju putovi, ona se je postavila.

[3] Ili kod vrata, gdje se ostavlja grad, ili gdje se ulazi u grad, zove ona glasno:

[4] "Vas zovem, o ljudi, riječ svoju upravljam k djeci čovječjoj.

[5] Imajte razumijevanja za mudrost, vi ljudi puni prostote, urazumite se, vi ludi!

[6] Slušajte, jer ću vam govoriti velike stvari; usne svoje otvaram za istiniti govor.

[7] Jest, jezik moj govori samu istinu; mrska je usnama mojim lažljivost.

[8] Istinite su riječi usta mojih, ništa nema u njima lažno i zlobno.

[9] Sve su one jasne razboritomu i jednostavne onima, koji traže istinu.

[10] Primite naputak moj radije negoli srebro, razboritost radije negoli zlato!

[11] Jer je mudrost vrednija od bisera i nikakva dragocjenost nije joj jednaka.

[12] Ja, mudrost, u savezu sam s razboritošću i nalazim znanje i razum.

[13] Strah je Gospodnji mržnja na zlo. Ja mrzim na uznositost i oholost, na zao put i govor lažan.

[14] U mene je oprez i mudar savjet; moja je razboritost, i moja je jakost.

[15] Po meni vladaju kraljevi, odlučuju velikaši po pravdi!

[16] Po meni zapovijedaju knezovi, plemići, svi suci na zemlji.

17 Ja ljubim one, koji ljube mene i koji me braze, nađu me.

18 U mene se nađu bogatstvo i čast, i postojano dobro i trajno blagostanje.

19 Plod je moj bolji od zlata i od suhoga zlata i dobitak je moj vredniji od čistoga srebra.

20 Idem stazom pravednosti posred putova pravice.

21 Onima, koji me ljube, dajem dobra, napunjam riznice njihove.

22 Gospod me stvori u početku upravljanja svojega, kao prvo od svojih djela, u pradoba.

23 Bila sam postavljena prije vjekova, prije početka, prije postanja svijeta.

24 Nije još bilo dubina voda, kada sam se rodila i nije još bilo izvora s obilatom vodom.

25 Nijesu još bile gore osnovane, prije humova ja sam se rodila,

26 Prije nego je stvorio zemlju i polja i prve grude zemlje svijeta.

27 Kad je gradio nebo, ja sam onda bila, i kad je razmjeravao svod nad vodama mora.

28 Kad je u visini motao oblake, kad je pustio da nabujaju izvori bezdanu,

29 Kad je postavljao moru međe njegove, da nikada ne prestupi voda obalu svoju, kad je utvrđivao stupove zemlji,

30 Tada sam stajala, miljenica njegova, na strani njegovoj; bila sam iz dan u dan puna zanosa, puna radosti pred njim svagda,

31 Puna radosti na širokoj zemlji njegovoj, puna zanosa nad djecom čovječjom.

32 Tako dakle, sinovi, poslušajte me, jer blagoslovljeni su oni koji idu putovima mojim!

33 Slušajte naputak moj, da dobijete mudrost i nemojte je odbaciti!

[34] Blagoslovljen je onaj, koji me sluša, koji straži na vratima mojim svaki dan, koji čuva dovratnike moje!

[35] Jer tko nađe mene, nađe život i što želi, dobije od Gospoda.

[36] Tko mene promaši, ošteti dušu svoju; svi koji mrze na me, ljube smrt.

Mudre izreke, glava 9

[1] Mudrost sagradi sebi kuću; na sedam stupova stoji.

[2] Pokla stoku svoju; natoči vino svoje i postavi stol svoj.

[3] Posla djevojke svoje, da objave na najvišim mjestima grada:

[4] "Tko je lud, neka se navrati ovamo! Tko nema razboritosti, toga ću poučiti.

[5] Dođite, jedite kruha mojega, pijte vina, što sam ga natočila!

[6] Ostavite ludost, da živite! Pođite putem razboritosti!

[7] Tko poučava podsmjevača, donosi sam sebi samo sramotu; tko kori bezbožnika, prima porugu.

[8] Ne poučavaj podsmjevača: on bi mogao zamrziti na te. Karaj mudroga, on će te ljubiti.

[9] Poučavaj mudroga, i bit će još mudriji! Poučavaj pobožnika: on dobije još na razboritosti.

[10] Početak je sve mudrosti strah Gospodnji; poznavati Presvetoga jest razboritost.

[11] Jer je Gospod, koji umnožava dane tvoje, koji čini mnogima godine života tvojega.

[12] Ako si mudar, to je za dobro tvoje, ako si podsmjevač, sam ćeš to morat okajati."

[13] Luda žena je nemirna, puna strasti, prosta i ne zna ništa.

[14] Sjedi na vratima svoje kuće, na stolici u gradu visoko gore,

15 Da zove one, što prolaze, a koji idu pravo svojim putem.

16 "Tko je lud, neka se uvrati ovamo; tko nema razboritosti, toga ću poučiti."

17 Tako je slatka ukradena voda, tečan je kruh skriven.

18 A ne znaju, da se tamo gomilaju sjene, da gosti njezini leže u carstvu mrtvih.

Mudre izreke, glava 10

1 Priče Salomonove. Modar je sin radost ocu svojemu; a lud je sin žalost materi svojoj.

2 Nepravedno stečeno blago ne donosi koristi, a pravednost izbavlja od smrti.

3 Ne da Gospod da trpe glad pravednici, a pohlepu bezbožnika odbija.

4 Lijena ruka osiromašava, a marljiva ruka obogaćava.

5 Tko ljeti skuplja, razuman je; tko spava o žetvi, prouzrokuje sramotu.

6 Na glavu pravednika prosipa se bogat blagoslov, a usta bezbožnika kriju bijedu.

7 Spomen pravednikov ostaje u blagoslovu, a ime se bezbožnika proklinje.

8 Tko je mudra srca, prima naputke; lud brbljavac propadne.

9 Tko ide svojim putem u ne dužnosti, ide sigurno; tko ide krivim stazama, poznat će se.

10 Tko namiguje očima, zadaje muku; lud brbljavac propadne.

11 Usta su pravednikova izvor životu, a usta bezbožnika kriju bijedu,

12 Mržnja izaziva samo svađu, a ljubav prikriva sve prijestupe.

13 Na usnama razumnoga naći je mudrost, a batina pripada leđima ludoga.

14 Mudri kriju znanje, a usta su ludoga blizu pogibli.

15 Imanje je bogatomu njegov tvrdi grad; siromasima je pogibao i njihovo siromaštvo.

16 Prihodi pravednikovi služe za život, a dobitak bezbožnikov za grijeh.

17 Tko prima ukor, na putu je k životu, a tko odbacuje opomene, luta.

18 Lažne usne kriju mržnju; tko raznosi klevete, luđak je.

19 U mnogom govorenju ne biva bez grijeha, a tko zauzdava jezik svoj, radi razumno.

20 Jezik je pravednikov srebro odabrano, a razum bezbožnika malo vrijedi.

21 Usne pravednikove mnogima su utjeha, a luđaci umiru od ludosti svoje.

22 Blagoslov Božji obogaćava; vlastita muka ne učini tu ništa.

23 Luđaku je veselje počiniti sramotu, a čovjek razuman drži se mudrosti.

24 Čega se plaši bezbožnik, ono ga snađe; što žele pravednici, dobiju.

25 Kad duhne oluja, bezbožnika nestane, a pravednik stoji tvrdo na vječitom temelju.

26 što je ocat zubima i dim očima, to je lijenčina svojemu gospodaru.

27 Strah Gospodnji produljuje dane života, a bezbožnicima se godine prekraćuju.

28 Čekanje pravednika izlazi u radost, a nadanje se bezbožnika razbija.

29 Onome, koji hodi u nedužnosti, Gospod je obrana, a bezbožnicima propast.

30 Pravednik se neće nikada pomaknuti, a bezbožnici neće ostati u zemlji.

31 Usta pravednikova rađaju mudrost, a jezik lažan pada u pogibiju.

32 Usne pravednikove smišljaju sreću, a usta bezbožnika opačinu.

Mudre izreke, glava 11

1 Lažna su mjerila Gospodu mrska, a puna mjera ugodna mu je.

[2] Dođe li oholost, dođe i prezir, a mudrost se zadrži kod poniznih.

[3] Nedužnost vodi poštene sigurno, a nevjerne upropašćuje lažljivost njihova.

[4] Bogatstvo ne koristi ništa u dan srdžbe, a pravednost izbavlja od smrti

[5] Nedužnome ravna put pravda njegova, a bezbožnik pada od vlastite zloće.

[6] Poštene izbavlja pravda njihova, a nevjerni se hvataju od vlastite zloće.

[7] Kad umre bezbožnik, propada nadanje njegovo; očekivanje opakoga sruši se.

[8] Pravednik se izbavlja iz nevolje, a bezbožnik zauzima mjesto njegovo.

[9] Opak čovjek traži da pokvari bližnjega jezikom svojim, a oprezom se izbavljaju pravednici.

[10] Dobru pravednika raduje se grad, a kliču nad propašću bezbožnika.

[11] Grad se podiže blagoslovom poštenih ljudi, a ustima se bezbožnika uništava.

[12] Bezumnik postupa sa svojim bližnjim prezirno, a razuman čovjek šuti tiho.

[13] Tko kao klevetnik ide naokolo, izdaje tajne, a pouzdan čovjek drži stvar tajno.

[14] Gdje nema vodstva, propada narod, a dobro stoji gdje se čuju mnogi savjetnici.

[15] Veoma se zlo prolazi, kad se jamči za druge; tko mrzi biti jamac ide bezbrižno.

[16] Žena mila dobiva čast; nasilnici dobivaju bogatstvo.

[17] Dobrostiv čovjek čini sam sebi dobro; nemilostiv reže sam sebe u meso.

[18] Bezbožnik dobiva sebi isprazan dobitak, a sigurnu plaću, tko sije pravednost.

[19] Tko se drži pravednosti, ide k životu; tko čini zlo, srće u propast.

[20] Tko je lažna srca, mrzak je Gospodu, a tko ide nedužno, mio mu je.

[21] Iako rade zajedno, zao čovjek neće izaći bez kazne, a rod pravednika izbavit će se.

22 U gubici svinje zlatna brnjica: "to je žena lijepa, ali besramna.

23 Želja pravednih nalazi sreću; nada je bezbožnika nesreća.

24 Jedan dijeli obilno i sve je bogatiji; drugi škrtari previše i sve je siromašniji.

25 Tko čini dobro, nalazi obilatu okrepu; tko napaja druge, napaja sam sebe.

26 Tko ne da žita, proklinje ga narod; tko ga daje, na glavu njegovu dolazi blagoslov.

27 Tko traži dobro, dobiva milost; tko traži zlo, i zadesi ga.

28 Tko se uzda u bogatstvo svoje, propada; a pravednici uspijevaju kao zelene grane,

29 Tko zapušta kuću svoju, žanje vjetar: luđak će služiti mudromu.

30 Plod je pravednikov drvo života; mudri predobiva srca.

31 Ako se pravedniku plaća na zemlji, koliko prije bezbožniku i grješniku!

Mudre izreke, glava 12

1 Tko ljubi opomenu, ljubi znanje; tko mrzi na ukor, luđak je.

2 Dobar čovjek dobiva milost kod Gospoda, a spletkaša osuđuje.

3 čovjek se ne utvrđuje bezbožnošću; korijen pravednika ne pomiče se nikada.

4 Vrijedna je žena kruna mužu svojemu; zla je kao gnjilež u kostima njegovim.

5 Mišljenje pravednikovo ide samo za pravdom; spletke bezbožnika samo za prijevarom.

6 Riječi bezbožnika vrebaju krv, a usta pravednika spase ih.

7 Bezbožnici padaju, i nema ih više, a kuća pravednikova ostaje.

8 Prema razboritosti svojoj hvali se čovjek, a tko je smeten, izvrgnut je ruglu.

9 Bolje je malen biti i svoj kruh imati, negoli Gospod biti nemati što jesti.

10 Pravednik se brine za ono, što treba živinče njegovo, a u bezbožnika je srce bez osjećaja.

11 Tko obraduje polje svoje, taj će jesti do sitosti, a tko trči za besposlicama, bezuman je.

12 Tvrđava bezbožnika srušit će se, a korijen pravednika traje.

13 Zlu je čovjeku zamka u grijehu usana njegovih, a pravednik izmakne tjeskobi.

14 Od ploda riječi svojih nasitit će se svaki obilno; po djelu ruku njegovih Plaća se čovjeku.

15 Luđaku se čini pravi put njegov, a mudar čovjek prima nauku.

16 Luđak pokaže gnjev svoj na mjestu, a mudri pokriva uvredu.

17 Tko govori istinu, govori što je pouzdano; lažljiv svjedok donosi samo prijevaru.

18 Govor nekoga probada kao ubodi mača, a jezik mudrih donosi iscjeljenje.

19 Istinita usta stoje dovijeka, a lažni jezik samo jedan čas.

20 Prijevara vlada u srcu onih, koji snuju nesreću, a koji svjetuju na dobro, dožive radost.

21 Nikakva nesreća ne zadesi pravednika, a bezbožnici su puni nesreće.

22 Lažne usne mrske su Gospodu; tko istinu mio mu je.

23 Pametan čovjek skriva svoje znanje, a srce luđaka izvikuje ludost svoju.

24 Ruka će marljiva čovjeka vladati, a lijena mora robovati.

25 Briga u srcu pritiskuje čovjeka, a dobra ga riječ razvedri,

26 Pravednik istražuje svoju pašu, a put bezbožnika vodi u zabludu.

27 Lijenčina ne ulovi svoju zvijer; marljivoga čovjeka dopadne dobro dragocjeno.

[28] Staza pravednosti vodi k životu, a put opačine k smrti.

Mudre izreke, glava 13

[1] Mudar sin prima pouku, a podsmjevač ne sluša ukora.

[2] Od ploda riječi svojih nasitit će se svaki obilno; nevjernome čovjeku hoće se nasilja.

[3] Tko čuva usta svoja, čuva život svoj; tko razvaljuje usne svoje, propada.

[4] Puna je želja, ali bez uspjeha, duša lijenčine; želja se marljivih ljudi obilno utiša.

[5] Lažna riječ mrska je pravedniku, a bezbožnik upada u porugu i sramotu.

[6] Pravda štiti život nedužan; bezbožnost uništava grješnike.

[7] Gdjekoji se gradi bogat, a nema ništa, gdjekoji siromašan, a ima velik imetak.

[8] U bogatstvu njegovu otkup je za život njegov, a siromah ne treba slušati prijetnju.

[9] Veselo gori svjetlo pravednika, a svjetiljka se bezbožnika ugasi.

[10] Od oholosti biva samo svađa; tko se dade svjetovati, taj je mudar.

[11] Naglo zgrabljeno imanje prođe, a tko samo skuplja rukom, postane bogat.

[12] Dugo nadanje razboli srce, a drvo je života želja ispunjena.

[13] Tko prezire opomenu, sam sebi škodi; tko ima strahopoštovanje prema zapovijedi, toga dopadne plaća.

[14] Nauka je mudroga izvor života, da se umakne zamkama smrti.

[15] Dobro ponašanje donosi milost, a put je nevjernih ljudi tvrd kao kamen.

[16] Pametan čovjek čini sve promišljeno, a luđak se diči svojom ludošću.

[17] Bezbožan glasnik pada u nesreću, a vjeran, glasnik donosi spasenje.

18 Siromaštvo i sramota stignu onoga, koji prezire ukor, a tko pazi na pouku, dođe do časti.

19 Ispunjena je želja slast srcu, a luđacima je mrsko kloniti se oda zla.

20 Opći s mudrima i bit ćeš mudar; a tko se druži s luđacima, zlo će proći.

21 Grješnike progoni nesreća; pravednicima vraća On dobrom.

22 Unučadi ostavlja dobar čovjek baštinu, a grješnikovo imanje čuva se pravedniku.

23 Krčevina siromaha donosi izobilja hrane, a nepravda neke upropasti.

24 Tko štedi prut, ne ljubi sina svojega, a tko ga ljubi, kara ga za vremena,

25 Pravednik ima za pojesti, dok se ne nasiti; trbuh bezbožnicima mora životariti.

Mudre izreke, glava 14

1 Mudrost žena sagradi sebi kuću; a ludost je raskopa vlastitim rukama.

2 Tko radi pošteno, boj se Gospoda, a tko ide stranputicom, prezire ga.

3 U ustima je luđaka prut za oholost njegovu, a čovjeku mudrome usne su njegove zaštita.

4 Gdje nema volova, nema žita, a obilna je ljetina od snage volova.

5 Istinit svjedok ne laže, a lažan svjedok iznosi laži.

6 Podsmjevač traži mudrost, ali uzalud, a razumnomu je lahko naći znanje.

7 Idi od luđaka, jer ne čuješ nikakve pametne riječi!

8 U tom je mudrost pametnoga, da pazi na put svoj, a stranputica je ludost luđaka.

9 Luđaku je šala grijeh; među pravednima vlada dobar sporazum.

10 Srce samo pozna vlastiti bol svoju; u radost njegovu ne umiješa se tuđin.

11 Dom će bezbožnika propasti, a šator će pravednika procvasti.

12 Gdjekoji se put učini jednome ravan, a kraj su mu staze smrti.

13 l kod smijeha može se srce žalostiti, i veselju je kraj žalost.

14 Za življenje svoje prima odmetnik plaću, a tako i čovjek dobar za djela svoja.

15 Lud vjeruje svakoj riječi, a pametan pazi na korake svoje.

16 Mudar ima strahopoštovanje i l kloni se oda zla, a lud ide preko toga i osjeća se sigurnim.

17 Čovjek jedljiv učini ludost, a razborit je strpljiv.

18 Luđaci ostaju u ludosti svojoj, a mudri se kite znanjem.

19 Pred dobrima moraju se zli prignuti, i bezbožnici moraju stajati na vratima pravednika.

20 I prijatelju svojemu mrzak je siromah, a mnogo ih je, koji ljube bogataša,

21 Tko prezirno postupa s bližnjima svojim, griješi; blagoslovljen je onaj, koji se smiluje siromahu!

22 Ne idu li stranputicom, koji smišljaju zlo? A koji misle na dobro žanju ljubav i vjernost.

23 U svakom radu ima dobitka, a puste riječi donose samo gubitak.

24 Kruna je mudrih bogatstvo njihovo, a ludost luđaka ostaje ludost.

25 Izbavitelj je života istiniti svjedok; a tko iskazuje laži, kvaritelj je.

26 U strahu je Gospodnjem pouzdanje jakomu; i djeci njegovoj pruža zaštitu.

27 Strah je Gospodnji izvor životu; on pomaže izbjeći zamkama smrti,

28 Na mnoštvu naroda počiva slava kralju; pad je knezu, kad nema ljudi.

[29] Dugotrpan čovjek pokazuje mnogu mudrost; čovjek jedljiv počini ludost za ludošću.

[30] Život je tijelu srce mirno, a strast je kao gnjilež u kostima.

[31] Tko pritiskuje siromaha, huli na Stvoritelja njegova, a poštuje ga, tko se smiluje siromahu.

[32] Po zloći svojoj dolazi bezbožnik do pada, a pravednik ostaje još utješen i na smrti.

[33] U srcu razumnoga počiva razboritost, a što je u nutrini luđakovoj, pokaže se.

[34] Pravednost podiže narod, a opačina je sramota narodima.

[35] Mio je kralju razuman sluga, a gnjev njegov pogodi nevaljalca.

Mudre izreke, glava 15

[1] Odgovor blag utišava gnjev; i riječ uvredljiva podiže srdžbu.

[2] Jezik mudroga govori mudrost, a usta luđaka prosipaju ludost,

[3] Na svakom su mjestu oči Gospodnje; gledaju zle i dobre.

[4] Blag je jezik drvo života, a pokvarenost njegova zadaje srcu rane.

[5] Luđak se ruga pouci oca svojega, a tko prima opomenu, radi pametno.

[6] U kući je pravednikovoj bogata zaliha, a u dohodku je bezbožnikovim rasap.

[7] Usne mudrih ljudi siju znanje, a srce je bezbožnika naopako.

[8] žrtva je bezbožnika mrska Gospodu, a molitva mu je pravednika ugodna.

[9] Život je bezbožnikov mrzak Gospodu, a ljubi onoga, koji teži za pravednošću.

[10] Teško karanje čeka onoga, koji skrene s pravoga puta, a propadne, tko mrzi na opomenu.

[11] Ponor svijeta mrtvih stoji otvoren pred Gospodom, koliko više srce ljudi!

12 Podsmjevač ne ljubi onog tko ga kori: on se ne druži s mudrima.

13 Veselo srce razvedri lice; tuga u srcu pritisne duh.

14 Srce razumnoga čovjeka teži za znanjem; usta luđaka snuju ludost.

15 Svi su dani potlačenoga žalosni; tko je dobre volje, drži stalnu gozbu.

16 Bolje je malo sa strahom Božjim, negoli veliko blago s nemirom.

17 Bolje je jelo od zelja, gdje je ljubav, nego vol ugojeni, gdje je mržnja.

18 Čovjek žestok izaziva svađu, a strpljiv utišava svađu.

19 Staza je lijenčine kao pokrov od trnja, a put je pravednikov dobro izravnan.

20 Mudar je sin radost ocu; čovjek lud prezire mater svoju.

21 Ludost je veselje bezumniku; razuman čovjek ide pravim putem.

22 Gdje nema savjetovanja, ne uspiju osnove; gdje je mnogo savjetnika, uspiju.

23 Svaki se raduje zgodnim odgovorom usta svojih; riječ u pravo vrijeme – kako je
dragocjena!

24 Put života za razumnoga ide gore, da izmakne carstvu mrtvih dolje.

25 Gospod razara kuću oholima, a postavlja među udovici.

26 Mrske su Gospodu osnove zlobne, a riječi dobrostive rado

27 Tko steče nepravedan dobitak, razara kuću svoju; kome se gadi mito, živjet će
mirno.

28 Srce pravednikovo pomisli, što će odgovoriti, a usta bezbožnika izbacuju zlobe.

29 Gospod je daleko od bezbožnika, a molitvu pravednika usliši.

30 Mio pogled razveseli srce, vesela vijest oživi kosti.

31 Uho, koje sluša opomene spasonosne, boravi rado među mudrima.

32 Tko odbija pouku, prezire dobro duše svoje; a tko sluša opomenu, steče sebi razboritost.

33 Strah je Gospodnji odgoj za mudrost; pred čašću ide poniznost.

Mudre izreke, glava 16

1 Čovjek se dobro spremi u srcu, a od Gospoda dolazi, što jezik izgovori.

2 Neka se čovjeku učine čisti svi putovi njegovi, ipak je Gospod, koji ispituje duhove.

3 Predaj Gospodu djela svoja, i osnove će tvoje uspjeti.

4 Za svrhu svoju sve je Gospod stvorio, pa i bezbožnika za dan nesreće.

5 Gospodu je mrzak svaki oholica; ruku na ovo! Bez kazne neće izaći.

6 Vježbanjem u vjernoj ljubavi očišćava se krivnja zlodjela; strahom Gospodnjim izbjegne se zlu.

7 Ako je čiji život mio Gospodu, onda on pomiri s njim i neprijatelje njegove.

8 Bolje je malo s pravdom, nego velik dohodak s nepravdom,

9 Srce čovječje uredi sebi put svoj, a Gospod upravlja korake njegove.

10 Sad je Božji na usnama kraljevim; na sudu se ne smiju ogriješiti usta njegova,

11 Mjerila i utezi pripadaju Gospodu; njegovo su djelo sva težina vreće.

12 Bezbožno činiti neka je gadno kraljevima; jer samo po pravednosti ima prijestolje svoje opstanak.

13 Istinite usne moraju se dopadati kralju; tko govori iskreno, toga on mora ljubiti.

14 Gnjev je kraljev kao glasnik smrti, ali ga mudar čovjek ublaži.

15 U prijaznom je pogledu kraljevu život; milost je njegova kao oblak kasnoga dažda.

[16] Mudrost steći daleko je bolje nego zlato; i razboritost dobiti više je vrijedno nego srebro.

[17] Put je pravednih: "kloniti se oda zla; tko pazi na put svoj, čuva život svoj.

[18] Oholost dolazi pred pad, i oholi duh pred propast.

[19] Bolje je biti ponizan s malenima, nego dijeliti plijen s oholima.

[20] Tko pazi na opomenu, taj dolazi do sreće; blagoslovljen je onaj, koji se uzda u Gospoda.

[21] Tko je mudra srca, slavi se kao razuman; i prijazna riječ promiče pouku.

[22] Izvor je životu mudrost za one, koji je posjeduju, a karanje luđaka ludost je.

[23] Razum mudroga učini razboritim usta njegova i umnožava pouku na usnama njegovim.

[24] Prijazne su riječi med samotok, slatke duši, zdrave tijelu.

[25] Gdjekoji se put učini čovjeku ravan, a ipak su to napokon putovi k smrti.

[26] Glad radnika radi za njega; jer ga, nagone usta njegova.

[27] Čovjek nevaljao iskopava samo nesreću; na usnama njegovim gori kao oganj, što pali.

[28] Čovjek himben podiže nemir; klevetnika razdvaja pouzdane prijatelje.

[29] Silovit čovjek traži da zaludi prijatelja svojega i da ga zavede na zao put.

[30] Tko namiguje očima, taj hoće da izmisli spletke; tko stiskuje usne, počinio je zlobu.

[31] Sijeda je kosa časna kruna; postigne se pravednim životom.

[32] Bolji je strpljiv čovjek nego ratni junak; tko svlada samoga sebe, veći je nego osvojitelj gradova.

[33] Ždrijeb se baca u krilo haljine; ali od Gospoda dolazi sav odgovor njegov.

Mudre izreke, glava 17

1 Bolji je komad suha kruha s mirom, nego kuća puna žrtvenog mesa sa svađom.

2 Razuman sluga bit će gospodar nad sinom nevaljalim i s braćom će dijeliti baštinu.

3 Topionica je za srebro, peć za zlato, a Gospod iskušava srca.

4 Zločinac pazi na usne lažne; lažljivac sluša jezike pokvarene.

5 Tko se ruga siromahu, grdi stvoritelja njegova; tko se raduje nesreći, ne ostane sam bez kazne.

6 Kruna su starcima unučad, slava djeci roditelji njihovi.

7 Luđaku ne pristaje mudra riječ, a još manje plemenitu čovjeku lažna riječ.

8 Poklon je potkupi i kao čarobni kamen onome, koji ga daje; kamo se god okrene, ima uspjeh.

9 Tko pokriva prijestupe, traži ljubav; tko ih dalje pripovijeda, razdvaja pouzdane prijatelje.

10 Ukor djeluje na razumnoga većma, negoli što udaraca na luđaka.

11 Zločinac ide samo za pobunom; ali se ljut glasnik šalje na njega.

12 Bolje je da čovjeka susretne medvjedica, kojoj su ugrabili mlade, nego luđak u svojoj ludosti.

13 Tko vraća zlo za dobro, kuću njegovu neće ostaviti nesreća.

14 Svađu zametnuti jest kao poplavu raspasati; zato prije nego se zametne, prođi se raspre!

15 Tko oslobodi krivoga i tko osudi pravoga, obojica su gad Gospodu.

16 Što će novci u ruci luđakovoj? Da kupi mudrost, kad nema razuma?

17 Uvijek nosi ljubav prijatelj; a u nevolji postaje brat.

18 Bezuman je čovjek, koji daje ruku i jamči za prijatelja svojega.

19 Tko ljubi svađu, ljubi grijeh; tko visoko gradi vrata svoja, traži pad.

20 Tko je lažna srca, ne postiže sreće; tko je lažljiva jezika, pada u nesreću.

21 Tko ima luda sina, toga mori briga; otac luđakov nema radosti.

22 Srce veselo pospješuje ozdravljenje, a duh potišten suši kosti.

23 Bezbožnik prima poklone ispod ruke da zavije staze pravdi.

24 Razuman ima pred očima mudrost, a oči luđaku lutaju do na kraj zemlje.

25 Lud sin briga je ocu svojemu i gorka bol materi svojoj.

26 Zlo je globiti pravednika; plemenite ljude udarati proti svakomu je pravu.

27 Tko usteže riječi svoje, razborit je; razuman je hladnokrvan čovjek.

28 I luđak, kad šuti, može vrijediti kao mudar; kao razuman, i kad zatvori usne svoje!

Mudre izreke, glava 18

1 Tko se hoće rastaviti, pronađe kakvu izliku; svim sredstvima dovodi do svađe.

2 Luđaku nije mila razboritost, nego samo objavljivanje njegovih misli.

3 Gdje uniđe bezbožnost, ondje se smjesti i sramota, i prezir dođe sa sramotom.

4 Kao duboke vode riječi su iz usta gdjekojeg čovjeka, žuborpotok, izvor mudrosti.

5 Nije pravo zauzimati se za krivca i onoga koji je pravedan, otjerati sa suda.

6 Usne luđaka upuštaju se u svađu, i usta njegova viču za batinom.

7 Luđaku su usta njegova na propast, i usne su njegove zamka životu njegovu.

8 Riječi su klevetnika kao poslastica; one ulaze u nutrinu tijeka.

9 I tko je u poslu nemaran, brat je onome, koji ruši.

10 Ime je Gospodnje tvrda Kula; pravednik uteče u nju i skriven je.

11 Posjed bogatoga njemu je jaka tvrđava i kao visok zid po mišljenju njegovu.

12 Pred padom čovjeka ide oholost, a pred časću ide poniznost.

13 Dadne li tko odgovor, prije nego je još pravo čuo, onda mu se to računa kao ludost i sramota.

14 Muževno srce podnosi bol svoju, a slomljeno srce – tko ga može podnositi?

15 Srce razumno nabavi sebi mudrost; uho mudroga teži za, znanjem.

16 Darovi otvore čovjeku vrata i put i pribave mu pristup k velikašima.

17 U raspri svojoj ima prvi pravo; ali tada dođe protivnik njegov i opovrgne ga.

18 Raspre poravna ždrijeb, pa i među mogućnicima odluči.

19 Brat, koji je uvrijeđen, jači je od tvrdoga grada i svađe su kao prijevornice na tvrđavi.

20 Svaki se siti plodom usta svojih; dohotkom usana svojih siti se.

21 Smrt i život u vlasti su jezika; tko ga upotrijebi marljivo, uživat će plod njegov.

22 Tko je našao dobru ženu, našao je krasan nalaz, i dobio je od Gospoda milost.

23 Proseći moli siromah, a bogataš odgovara tvrdo.

24 Ima prijatelja, koji su na propast; a gdjekoji je prijatelj privrženiji od brata.

Mudre izreke, glava 19

1 Siromah, koji hodi u nedužnosti svojoj, bolji je nego jedan, koji govori naopako i ludo.

2 Nedostatak u znanju oda zla je, a tko je prebrz, posrne sigurno.

3 Vlastita ludost razara osnove čovjeku, a ipak se srce njegovo gnjevi na Gospoda.

4 Bogatstvo pribavlja uvijek više prijatelja, a siromaha ostavlja prijatelj njegov.

5 Lažan svjedok ne izlazi bez kazne; tko govori laž, ne izmakne sudu.

6 Mnogi traže milost odličnika, i svaki je odan čovjeku darežljivu.

7 Na siromaha mrze sva braća njegova; koliko se više udaljuju od njega prijatelji
njegovi! Hlepi za riječima, što ne znače ništa.

8 Tko pribavi razboritost, ljubi život svoj; tko sačuva razum, nalazi sreću.

9 Lažan svjedok ne izlazi bez kazne; tko govori laž, propada.

10 Dobro življenje ne pristaje luđaku; još manje slugi, da vlada knezovima.

11 Strpljivim čini čovjeka razboritost; čast mu je mimoići krivnje.

12 Srdžba je kraljeva kao rika lava; a milost je njegova kao rosa na bilje.

13 Lud je sin nesreća ocu svojemu; svađe su žene kao neprestano prokišnjavanje.

14 Kuća i imanje baštine se od djedova, a od Gospoda dolazi razumna žena.

15 Lijenost upada u dubok san, i čovjek nemarljv mora gladovati.

16 Tko drži zapovijedi, čuva život svoj; tko ne pazi na putove svoje, ide u propast.

17 Tko se smiluje siromahu, pozaima Gospodu, i platit će mu za dobročinstvo
njegovo.

18 Pokaraj sina svojega, jer još ima nade; ali neka ti ne padne na um, da ga usmrtiš.

19 Tko je jedljiv, taj mora to okajati; jer ako ga štediš, učiniš samo još gore.

20 Poslušaj savjet i primi ukor, da poslije budeš mudar!

21 U srcu čovjeka mnogo ima osnova, ali će samo uspjeti odluka Božja.

[22] Čovjek je radostan, kad čini dobro; a bolje je siromašan biti nego prijevaran.

[23] Strah Gospodnji vodi k životu; u koga je on, toga ne posjećuje nesreća.

[24] Je li lijenčina umočio ruku svoju u zdjelu, ne prinosi je više k ustima svojim.

[25] Udari li se podsmjevač, ludi će se opametiti; ukori li se razuman, on prima razboritost.

[26] Tko zlostavlja oca, mater goni, taj je sin, koji nadi ružno i sramotno.

[27] Nemoj, sine moj, slušati nauke, koja odvodi od riječi razumnih!

[28] Nevaljao svjedok podsmijeva se pravdi, i usta bezbožnika proždiru zlodjela.

[29] Za podsmjevače gotovi su kazneni sudovi, i udarci za leđa luđakova.

Mudre izreke, glava 20

[1] Podsmjevač je vino, vikač silovito piće, nije mudar ni jedan, koji od toga tetura.

[2] Prijetnja je kralja kao rika lava; tko ga draži na srdžbu, griješi životu svojemu.

[3] Služi čovjeku na čast, kad ostaje daleko od svađe; a svaki je luđak svadljiv.

[4] U jesen ne voli lijenčina orati; traži li onda o žetvi, ne dobije ništa.

[5] Duboka je voda osnova u srcu čovjeka; čovjek razuman zna je iscrpsti.

[6] Mnogi ljudi čine veliku viku svojom ljubavi; ali zaista vjerna čovjeka, tko će ga naći?

[7] Ako jedan hodi pravedno i besprijekorno, njegovoj će djeci poslije njega biti dobro.

[8] Kralj, koji sjedi na stolici sudačkoj, istražuje sve zlo svojim očima.

[9] Tko može reći: "Očistio sam srce svoje, prost sam od grijeha?"

[10] Dvojak uteg i dvojaka mjera: to oboje mrsko je Gospodu.

11 Već se dječak pokazuje po djelima svojim, je li djelo njegovo čisto i čestito.

12 Uho, koje čuje, oko, koje vidi: to je oboje stvorio Gospod.

13 Ne ljubi sna, da ne osiromašiš; drži oči svoje otvorene, pa ćeš imati kruha dosta!

14 "Loše, loše", veli kupac; a kad otide, onda se hvali.

15 Ima i zlata i bisera mnogo, ali su mudre usne najdragocjeniji nakit.

16 Uzmi mu haljinu njegovu; jer je jamčio za druge! Plijeni njega mjesto tuđinaca!

17 Sladak je čovjeku kruh, što ga je pribavio prijevarom; ali mu se poslije napune usta
kremenja.

18 Osnove se utvrđuju savjetom; zato vodi rat s mnogo razmišljanja!

19 Tko ide klevetati, izdaje i tajne; zato se ne miješaj s ludim brbljavcem!

20 Tko psuje oca svojega i mater svoju, njegovo se svjetlo gasi u najdubljoj tami.

21 Posjed, iz početka brzo ujagmljen, ostaje ipak na posljetku bez blagoslova.

22 Ne govori: "Vratit ću zlo!" Čekaj Gospoda, i on će ti pomoći!

23 Dvojak je uteg mrzak Gospodu, lažna su mjerila stvar nepravedna.

24 Od Gospoda su koraci čovjeka određeni; a čovjek što razumije o putu njegovu?

25 Zamka je čovjeku nepromišljeno viknuti: "Posvećeno!", i istom poslije razmišljati,
što se je zavjetovalo.

26 Mudar kralj izluči bezbožnike i onda pusti da preko njih prijeđe kolo.

27 Svjetlo je Gospodnje duh čovječji; on istražuje sve odaje srca.

28 Ljubav i vjernost zaštićuju kralja; on podupire svoj prijestolje ljubavlju.

29 Slava je mladićima jakost njihova; ures je starcima sijeda kosa.

[30] Krvave modrice operu zlo, i udarci očiste odaje srca.

Mudre izreke, glava 21

[1] Kao tijek vode srce je kraljevo u ruci Gospodnjoj: On ga vodi kamogod hoće.

[2] Sve putove svoje može čovjek držati pravima; ali je Gospod, koji ispituje srca.

[3] Činiti pravo i pravednost, to je milije Gospodu, nego žrtva zaklanica.

[4] Ohole oči i naduta srca, to je svjetiljka bezbožnika, ali je grijeh.

[5] Namisli marljiva čovjeka donose dobit; ali tko se odveć žuri, trpi samo štetu.

[6] Blago, stečeno jezikom lažljivim, je ispraznost onima koji traže smrti.

[7] Bezbožnike odnese vlastito nasilje, jer neće da čine, što je pravo.

[8] Mnogo je zapleten put čovjeka krivca, a djelo je čista čovjeka pravo.

[9] Bolje je stanovati na krovu u kojem uglu, nego zajedno biti u jednoj kući sa ženom svadljivom.

[10] Duša bezbožnikova želi zlo; njegov bližnji ne nalazi milosrđa u njega.

[11] Kad se kazni podsmjevač, onda luđak mudruje; kad se mudri poučava, onda on prima znanje.

[12] Na kuću bezbožnika pazi Svepravedni; bezbožnike baca on u nesreću.

[13] Tko uho svoje zatvara na jadikovanje siromaha, njemu se neće odgovoriti, kad zaviče

[14] Dar u tajnosti utišava gnjev, poklon u njedrima najžešću srdžbu.

[15] Radost je pravedniku, kad se čini što je pravo, a zločincima je strah.

[16] Čovjek, koji zađe s puta razboritosti, brzo će počinuti u carstvu sjena.

[17] Tko rado živi u veseljima, u siromaštvo će pasti; tko voli vino i ulje, ne obogati se.

18 Otkup za pobožnike jest bezbožnik; na mjesto pravednih stupi zločinac.

19 Lakše je stanovati u pustinji, nego sa ženom svadljivom i gnjevljivom.

20 Dragocjeno je blago i ulje u stanu mudroga, a čovjek luđak rastepe ga.

21 Tko teži za pravdom i milosrđem, postigne život, pravdu i čast.

22 U grad junaka uspne se mudri, sruši bedem, u koji su se uzdali.

23 Tko čuva usta svoja i jezik svoj, čuva život svoj od nevolje.

24 Ohol, nadut čovjek – nazvan podsmjevač – radi u neizmjernoj obijesti.

25 Lijenčini donosi smrt pohota njegova; jer ruke njegove bježe od posla.

26 Svaki se dan prosi, prosi; a pravednik daje, a da ne škrtari.

27 Gad je žrtva bezbožnika, osobito, ako je prinose u pogrdnoj namjeri.

28 Lažan svjedok propada; čovjek, koji sluša, smije uvijek opet govoriti.

29 Bezbožnik je drzovit, a tko je pravedan, pazi na svoj put.

30 Nema ni mudrosti ni razboritosti ni savjeta naprema Gospodu.

31 Konj se oprema za dan boja; ali pobjeda dolazi od Gospoda.

Mudre izreke, glava 22

1 Dobro ime bolje je nego veliko, bogatstvo; omiljelost više vrijedi nego srebro i zlato.

2 Bogati i siromašni živu jedni uz druge; Gospod ih je sve stvorio.

3 Pametan čovjek vidi zlo unaprijed i skrije se; ludi idu dalje i imaju štetu.

4 Plaća poniznosti, straha Božjega, jest bogatstvo, čast i život.

5 Trnje i zamke leže na putu i himbenika; tko hoće da očuva život svoj, drži se daleko
od njih.

6 Odgoj dijete prema putu, kojim ima ići, pa neće odstupiti od njega ni u starosti.

7 Bogat gospodari nad siromasima; tko uzaima, sluga je vjerovnika

8 Tko sije nepravdu i zlodjela, bijedu će žeti; sva muka njegova propada.

9 Tko je dobrotvoran, ima blagoslov; jer daje siromahu od svojega kruha.

10 Otjeraj podsmjevača, onda odlazi s njim i raspra, i prestaje svađa i pogrda.

11 Tko ljubi čistoću srca, i čije usne prijatno govore, njemu je kralj prijatelj. '

12 Oči Gospodnje čuvaju mudroga; osnove nevjernoga on poništava.

13 Lijenčina govori: "Lav je vani; mogao bih na ulici biti razderan."

14 Duboka su jama usta bludnica; na koga se gnjevi Gospod, u nju će pasti.

15 Ludost hvata korijen u srcu djeteta; a šiba je ukloni od njega.

16 Tko tlači siromaha, koristi mu; tko daje bogatome, škodi mu.

17 Prigni uho svoje i slušaj riječi mudrih ljudi i pazi na pouku moju!

18 Jer je milina jedna, ako ih čuvaš u srcu svojemu. O, da bi sve bile spremne na
usnama tvojim!

19 Da se uzdanje tvoje utemelji na Gospodu, upućujem te danas na putove njegove.

20 Jest, trideset sam ti ih napisao sa savjetima i naukama,

21 Da ti priopćim istinu, pouzdane riječi, te mogneš pravo odgovoriti onome, koji te
zapita.

22 Ne otimaj siromahu; jer on je siromašan i ne pritiskuj pred sudom siromaha;

23 Jer će Gospod braniti njegovu stvar, i otet će život onima, koji njemu otimaju.

24 Ne druži se s čovjekom srditim; ne idi za čovjekom jedljivim,

25 Da se ne navikneš na putove njegove, i da život tvoj ne dođe u opasnost!

26 Ne pripadaj k onima, koji podaju ruku, k onima, koji jamče za dugove!

27 Ako ne možeš platiti, zašto da se odnese postelja ispod tebe?

28 Ne pomiči prastare međe, koju su postavili već djedovi tvoji!

29 Vidiš li čovjeka, koji je vješt u svojemu poslu: pred kraljevima on će još stajati; on ne treba služiti prostacima.

Mudre izreke, glava 23

1 Sjediš li za stolom kod kojega vladaoca, pazi, koga imaš pred sobom!

2 Stavi sebi nož na grlo, ako imaš velik tek!

3 Nemoj se polakomiti na poslastice njegove; jer su lažna hrana!

4 Ne muči se, da stečeš bogatstvo; prođi se takve nakane!

5 Jedva si ga ugledao, i već ga nestade, jer načini sebi krila kao u orla, koji leti k nebu.

6 Ne jedi kod onoga, koji je zavidan; nemoj se polakomiti na poslastice njegove!

7 Jer on misli samo na sebe. "Jedi i pij!" govori ti; ali srce njegovo nije s tobom.

8 Moraš opet izbljuvati zalogaj, što si ga pojeo; ljubazne si riječi svoje potrošio uzalud.

9 Luđaku ne govori ništa na uho; jer on samo prezire mudre riječi tvoje!

10 Ne pomiči prastare međe; ne prodiri u njivu siročadi!

11 Jer je jak odvjetnik njihov; branit će stvar njihovu od tebe.

12 Podvrgni srce svoje nauci, uši svoje riječima razumnim!

13 Ne štedi kazne djetetu svojemu, jer izbiješ li ga šibom, neće od toga umrijeti.

14 Biješ ga doduše šibom, ali ga izbavljaš tako od podzemnoga svijeta.

15 Sine moj, ako bude mudro srce tvoje, veselim se i ja od srca,

16 I nutrina moja kliče od radosti, kad usne tvoje govore, što je pravo.

17 Srce tvoje neka ne revnuje zbog grješnika, nego vazda zbog straha Gospodnjega!

18 Zaista, ima budućnost, i nada se tvoja neće osramotiti.

19 Slušaj, sine moj, i budi mudar i okreni srce svoje ravno na pravi put!

20 Ne idi s pijanicama i izjelicama uz meso!

21 Jer pijanica i izjelica osiromaše, i pospanac se odijeva u tralje.

22 Slušaj oca, koji ti je dao život; ne preziri matere svoje, kad ostari!

23 Steci istinu i ne prodaji je, mudrost, stegu i razboritost!

24 Veoma se raduje otac dobroga sina; tko ima mudroga za dijete, smije se veseliti.

25 Neka se dakle vesele otac tvoj i mati tvoja; neka kliče od radosti ona, koja te je rodila!

26 Daj mi srce svoje, sine moj, i neka se putovi moji dopadnu očima tvojim!

27 Jer je bludnica duboka jama, tuđa žena tijesan studenac.

28 Ona i zasjeda kao lupež i umnožava broj nevjernih među ljudima.

29 Tko ima ah? Tko ima jao? Tko ima svađu? Tko ima brigu? Tko ima rane ni za što? Tko ima mutne oci?

30 Koji kasno sjede kod vina, koji dolaze da kušaju miješano vino.

31 Ne gledaj na vino, kako crvenkasto sijeva, kako se u čaši prelijeva; glatko se ono pije.

32 Ali kasnije ujede kao zmija i uštrca otrov kao ljutica.

33 Čudne stvari vide oči tvoje, i srce tvoje misli ludorije.

34 Ti si kao jedan, koji leži usred mora, kao jedan, koji sjedi gore u košu od jedrila.

35 "Izbiše me, ali me ne zabolje; istukoše me, ali ne osjetih ništa; kad ću se probuditi,
tada ću iznova potražiti piće."

Mudre izreke, glava 24

1 Ne zavidi zlim ljudima, ne želi da im budeš drug!

2 Jer o nasilju misli srce njihovo, usne njihove govore samo o zlu.

3 Mudrošću se gradi kuća, razboritošću se utvrđuje;

4 Znanjem se pune odaje svakojakoga dragocjenog i finog imanja.

5 Mudri može više, nego jaki, razboriti više, nego vrlo krepki.

6 Jer mudrim mjerama ratovat ćeš uspješno, i pobjeda je ondje, gdje je radio velik broj
savjetnika.

7 Previsoka je luđaku mudrost; zato on ne otvara usta na vijećanjima.

8 Tko ide za tim, da smišlja zlo, toga zovu spletkar.

9 Osjećanje i mišljenje luđakovo jest grijeh; podsmjevač je gad ljudima.

10 Pokažeš li se slab, kad ti je dobro, onda je snaga tvoja malena i u vrijeme nevolje.

11 Izbavljaj one, koje vuku na smrt; oslobodi one, koje vode, da ih pogube!

12 Htjedneš li reći: "Nijesmo za to ništa znali": zaista, koji ispituje srca, vidi to, i koji
motri dušu tvoju, zna to; on plaća čovjeku po djelima njegovim.

13 Jedi med, sine moj; jer je zdrav, i med samotok sladak je grlu tvojemu!

14 Tako cijeni i za svoju dušu mudrost; ako si je stekao, onda ima za te budućnost, i
nada se tvoja ne će osramotiti.

15 Ne vrebaj, bezbožniče, oko stana pravednikova, ne ruši mu postelje!

16 Jer sedam puta padne pravednik i opet ustane; a bezbožnici propadaju u nesreći.

17 Kad padne neprijatelj tvoj, ne raduj se, i kad posrne, ne udaraju klicanje!

18 Inače vidi to Gospod, i to mu se ne dopada, i on obrati gnjev svoj od njega.

19 Ne srdi se zbog zločinaca, ne žesti se zbog bezbožnika!

20 Jer zao čovjek nema budućnosti, i svjetiljka se bezbožnika ugasi.

21 Sine moj, boj se Gospoda i kralja, i ne miješaj se s buntovnicima:

22 Jer najedanput provali pogibao njihova unutra i iznenada propast obojice!

23 I ove priče potječu od mudrih: Pristranost u kojoj stvari pravnoj nije dobra.

24 "Ti imaš pravo", njega proklinju ljudi, na njega mrzi narod.

25 A koji pravedno odlučuju, njima je dobro, i dolazi na njih obilat blagoslov.

26 Odgovor zgodan jest kao cjelov na usne.

27 Uredi svoj posao vani i svrši ga na njivi; tada istom možeš osnovati svoje
kućanstvo!

28 Ne budi lažan svjedok na bližnjega svojega; jer što ćeš varati usnama svojim?

29 Nemoj reći: "Kako je on meni učinio, tako ću i ja njemu učiniti; platit ću svakome
po djelu njegovu."

30 Prolazio sam pokraj njive lijenčine i pokraj vinograda luđaka.

31 Gle, sve je bilo zaraslo u trnje, sve je bio pokrio korov; zid im je bio porušen.

32 Vidio sam i upamtio; motrio sam i uzeo sebi za pouku.

33 "Još malo spavati, još malo drijemati; još malo ruke sklopiti i počivati."

34 Već dolazi na te siromaštvo kao kakav teklić, i oskudica na te kao kakav ratnik.

Mudre izreke, glava 25

1 I ovo su priče Salomonove, što su bile skupljene od ljudi Ezekije, kralja Judina.

2 Slava je Božja skrivati stvar; slava je kraljeva istraživati stvar.

3 Kao visina neba i dubina zemlje, tako je nedohitno srce kraljeva.

4 Kad se odijele od srebra troske, tada uspije zlataru umjetnina.

5 Kad se odijeli bezbožnik od blizine kraljeve, tada se prijestolje njegov utvrdi pravednošću.

6 Ne veličaj se pred kraljem i ne sjedaj na mjesto velikaša.

7 Jer je bolje da ti se kaže: "Pomakni se ovdje gore, nego da ti reknu, da se pomakneš dolje pred odličnijim.

8 Što si vidio vlastitim očima, to ne iznosi prebrzo na raspru; jer što ćeš poslije činiti, ako te bližnji sramotno opovrgne?

9 Raspravi vlastitu stvar svoju s protivnikom svojim; a tajne drugoga ne otkrivaj!

10 Inače bi zlo govorio o tebi tko čuje to, i sramota tvoja ne bi iščeznula nikada.

11 Kao zlatne jabuke na srebrnim zdjelama, takva je riječ u pravo vrijeme izrečena.

12 Zlatan prsten i ures iz fino ga zlata, takav je mudar opominjač za uho, koje sluša.

13 Kao hladiti se snijegom o žetvi, takav je vjeran glasnik onome, koji ga je poslao; on okrijepi dušu gospodaru svojemu.

14 Oblaci i vjetar, a ipak nema dažda, takav je čovjek, koji se hvali darovima, a ne daje ih nikada.

15 Strpljivošću dade se ljut čovjek nagovoriti; mek jezik može slomiti kosti.

16 Jesi li našao meda, jedi samo koliko ti je dosta, inače ako se ga prejedeš, izbljuvat ćeš ga.

17 Stavi nogu svoju samo rijetko kad u kuću bližnjega svojega, inače nasitit će se tebe i zamrzit će na te.

18 Kao malj i mač i oštra strijela jest čovjek, koji proti bližnjemu svojemu iskaže kao lažan svjedok.

19 Zub klimav i noga klecava, takvo je uzdanje u nevjernika u vrijeme nevolje.

20 Kao jedan, koji skida haljinu na zimi, kao jedan, koji lijeva ocat na salitru, takav je onaj, koji pjeva pjesme žalosnomu srcu.

21 Gladuje li neprijatelj tvoj, nahrani ga kruhom, žeđa li, napoj ga vodom;

22 Jer tako zgrćeš živo ugljevlje na glavu njegovu, i Gospod će ti to platiti.

23 Kao što sjeverni vjetar nosi dažd, tako jezik klevetni zlovoljno lice.

24 Bolje je stanovati na krovu u kojem uglu, nego biti zajedno u kući sa ženom svadljivom.

25 Hladna voda žednoj duši, to je dobra vijest iz daleke zemlje.

26 Izvor zamućen, studenac pokvaren, to je pravednik, koji kleca pred bezbožnikom!

27 Previše meda jesti nije dobro; zato štedi riječi pohvale!

28 Grad porušen bez zidova, to je čovjek, koji nema vlasti nad svojim duhom.

Mudre izreke, glava 26

1 Kao snijeg u ljeto, kao dažd o žetvi, tako malo pristaje čast luđaku.

2 Kao vrabac kad prhne, kao lastavica kad odleti, takva je kletva bezrazložna i ne stigne.

3 Bič konju, uzda magarcu, a batina luđacima na leđa!

4 Ne odgovaraj luđaku po ludosti njegovoj; inače si jednak njemu!

5 Odgovori luđaku po ludosti njegovoj; inače on misli, da je mudar!

6 Odsijeca sebi noge, dopadne zla, tko šalje luđaka, da mu što svrši.

7 Oslabljena više stegna hromu čovjeku; tako je i u ustima luđaka riječ mudrosti bez koristi.

8 Kamen na praćki privezati, to je iskazati čast luđaku.

9 Trn, što padne u ruku pijanome: to je riječ mudrosti u ustima luđaka.

10 Svadljivac sve uzbuni; cjenka se s luđakom i sa svakim, koji prolazi.

11 Kao pas, koji se povraća na ono, što je izbljuvao, tako je luđak, koji ponavlja svoju ludost.

12 Vidiš li jednoga, koji misli, da je mudar, onda znaj, više ima nade za luđaka nego za njega!

13 Lijenčina govori: "Lav je na putu, lav je na ulicama."

14 Kao što se vrata okreću na baglamama svojim, tako lijenčina na postelji svojoj.

15 Se li lijenčina ruku svoju stavio u zdjelu, preteško mu bude, da je prinese k ustima.

16 Lijenčina misli, da je mudriji od sedmorice, koji znaju odgovoriti razumno,

17 Kao jedan, koji za uši hvata psa, što trči mimo njega, tako je onaj, koji se žesti za raspru, što ne spada ništa na njega.

18 Kao poludio čovjek, koji baca ognjene baklje i smrtonosne strijele,

19 Takav je čovjek, koji prevari bližnjega svojega i onda veli: "Samo sam se šalio."

20 Gdje fali drvo, ugasi se oganj, i gdje nema klevetnika, prestane raspra.

21 Kao što ugljen služi za žeravicu, a drvo za oganj, tako svadljiv čovjek za prepirke.

[22] Riječi sa klevetnikove kao poslastica; one prodiru u nutrinu tijela.

[23] Srebrna gleđa preko posuđa, to su usne ljubavlju užežene kod srca zlobna.

[24] Usnama svojim pretvara se mrzitelj, a u srcu svojemu nosi prijevaru.

[25] Kad govori prijazno, ne vjeruj mu; jer je u srcu njegovu sedam gadova.

[26] Ako se mržnja i pokriva pretvaranjem, to se ipak zloba njezina otkriva u skupštini.

[27] Tko jamu kopa drugima, padne sam u nju; tko valja kamen na druge, na njega se prevali.

[28] Jezik lažan mrzi na one, koje je satro; usta laskava počine pogibiju,

Mudre izreke, glava 27

[1] Ne hvali se sutrašnjim danom; jer ne znaš, što može dan donijeti.

[2] Neka te hvali drugi, a ne tvoja vlastita usta; stranac, a ne tvoje vlastite usne!

[3] Težak je kamen, teret je pijesak; ali je gnjev na luđaka teži od obojega.

[4] Jarost je divlja, i gnjev je bijesan; ali tko bi mogao odoljeti ljubomoru?

[5] Bolji je javni ukor nego tajna ljubav.

[6] Udarci iz ruke prijatelja dobro su mišljeni; ali su lažni cjelovi mrziteljevi.

[7] Tko je sit, gazi nogama i med samotok; a gladnu je čovjeku sve gorko slatko.

[8] Kakva je ptica, koja odleti iz svojega gnijezda, takav je čovjek, koji bježi iz svojega zavičaja.

[9] Ulje i kad razveseli srce; isto tako slatka utjeha prijatelja iz srca, što svjetuje vjerno.

[10] Ne ostavljaj prijatelja svojega i prijatelja oca svojega i ne idi u kuću brata svojega u dan nesreće tvoje; jer bolji je susjed u blizini nego brat u daljini.

[11] Budi mudar, sine moj, i obraduj srce moje, da mogu odgovoriti onomu, koji me ruži.

[12] Pametan čovjek vidi pogibao i skrije se; a ludi idu dalje i imaju štetu.

[13] Uzmi mu haljinu njegovu, jer je jamčio za drugoga; plijeni njega mjesto tuđinca!

[14] Tko pozdravlja prijatelja svojega naglas rano u jutro, prima mu se to za kletvu.

[15] Neprestano kapanje u vrijeme dažda, i žena svadljiva jedno su isto.

[16] Tko je ustavlja, ustavlja vjetar i hvata ulje svojom desnicom.

[17] Gvožđe se oštri gvožđem; tako se oštri čovjek na drugome.

[18] Tko goji smokvu, uživat će plodove njezine; tko čuva gospodara svojega, visoko se poštuje.

[19] Kako se u vodi kreće lice prema licu, tako stoj srce jednoga čovjeka prema drugome srcu.

[20] Carstvo mrtvih i propast ne mogu se zasititi; isto se tako oči čovjeka ne mogu zasititi.

[21] Srebro se kuša u topionici i zlato u peći; a čovjek se poznaje po glasu, što ga ima.

[22] Kad bi luđaka i tučkom tucao u stupi s zrnjem, ne bi ipak otišla od njega ludost njegova.

[23] Pazi na ovce svoje i staraj se za stada svoja!

[24] Jer bogatstvo ne traje dovijeka; i baštini li se kruna kroz sve naraštaje?

[25] Kada je trava iščeznula, zelen se svježa pokazala, bilje se po planinama skupilo,

[26] Tada ti janjci daju odjeću i jarci kupovnu cijenu za njivu.

[27] I puno ima mlijeka kozjega tebi i kući tvojoj za hranu i za prehranu tvojim sluškinjama.

Mudre izreke, glava 28

1 Bezbožnik bježi, i kad ga nitko ne progoni; a pravednik se osjeća sigurnim kao mlad lav.

2 Zbog grješnosti u zemlji mijenjaju se često knezovi njezini; ali po razboritim, razumnim ljudima dobiva pravda dugo trajanje.

3 Bezbožnik, koji pritiskuje siromahe, jest kao dažd, što odnosi, a kruha ne donosi.

4 Koji preziru zakon, hvale bezbožnika; a koji drže zakon, gnjeve se na njega.

5 Zli ljudi nemaju smisla za pravo; a koji traže Gospoda, razumiju se u sve.

6 Bolji je siromah, koji hodi u nedužnosti svojoj, nego čovjek, koji ide krivim putovima, ako je i bogat.

7 Tko drži zakon, sin je razuman, a tko se druži s izjelicama, sramoti oca svojega.

8 Tko umnožava imetak svoj kamatom i lihvom, skuplja onome, koji je milostiv siromasima.

9 Tko odvraća uho svoje, da ne čuje zakona i molitva je njegova jedan gad.

10 Tko zavodi poštene ljude na zao put, taj će sam pasti u jamu svoju; a nedužni će dobiti blagoslov.

11 Bogat čovjek drži samoga sebe mudrim, ali ga razuman siromah ispituje.

12 Kad se raduju pravednici, velika je slava; a podignu li se bezbožnici visoko, moraju se tražiti ljudi.

13 Tko krije svoje grijehe, nema blagoslova; tko ih priznaje i ostavlja, dobit će oproštenje.

14 Blagoslovljen je čovjek, koji je svagda na oprezu; a tko učini tvrdim srce svoje, upast će u nesreću.

15 Lav, koji rice, i medvjed gladan, to je bezbožan vladalac siromašnome narodu.

16 Knez, koji nema razboritosti, vrši mnoge globe; a kome se gadi nepravedna dobit, živjet će dugo.

17 Čovjek, kojega tišti krvno djelo, bit će do groba bjegunac; nitko ga ne zaustavi.

18 Tko hodi nedužno, spasit će se; a tko ide krivim putovima, pada ti jamu.

19 Tko obrađuje svoju njivu, ima puno kruha; a tko ide za besposlicama, ima puno siromaštva.

20 Čestiti čovjek obiluje blagoslovima; a tko hoće da se brzo obogati, ne ostaje bez kazne.

21 Pristranost je loša stvar; ipak za komadić kruha ogriješi se gdjekoji.

22 Lakomac ide pohlepno za bogatstvom i ne pomišlja, da oskudica dolazi na njega.

23 Tko kara čovjeka, više će hvale poslije žeti, negoli jezik laskav.

24 Tko krade oca svojega i mater svoju i govori: "To nije grijeh", on je drug pokvarenome čovjeku.

25 Lakomac zameće svađu; a tko se uzda u Gospoda, obilovat će.

26 Tko se oslanja na svoj vlastiti razum, luđak je; a tko hodi u mudrosti, spasit će se.

27 Tko daje siromahu, neće mu ništa faliti; a tko zatvara oči svoje pred njim, bit će obasut klevetama.

28 Kad se visoko podignu bezbožnici, skrivaju se ljudi; a kad propadnu, postaju moćni pravednici.

Mudre izreke, glava 29

1 Čovjek, koji unatoč svemu karanju ostaje tvrdoglav, ujedanput će propasti i neće mu biti spasenja.

2 Imaju li pravednici moć, veseli se narod; a vladaju li bezbožnici, jadikuju ljudi.

3 Tko ljubi mudrost, veseli oca svojega; a tko se druži s bludnicama, rasipa svoj imetak.

4 Kralj, koji je pravedan, daje svojoj zemlji opstanak a koji istikuje poreze, satire je.

5 čovjek, koji laska bližnjemu svojemu, razapinje mrežu nogama njegovim.

6 U grijehu je zla čovjeka zamka; a pravednik se smije radovati i veseo biti.

7 Pravednik uvažava parbu siromašnih, a bezbožnik ne zna za sućut.

8 Podsmjevači pobunjuju grad, a mudri utišavaju bunu.

9 Prepire li se pravednik s luđakom, onda ovaj bjesni i smije se; a mira nema.

10 Krvopije mrze na nedužnoga, a pravedni se zauzimaju za njega.

11 Svu svoju zlu volju izlijeva luđak, a mudri usteže svoj gnjev.

12 Ako vladalac sluša lažne riječi, onda sve sluge njegove postaju bezbožnici.

13 Siromah i tlačitelj živu jedan uz drugoga; Gospod daje obojici očinji vid.

14 Kralj, koji pravedno sudi siromasima, njegovo će prijestolje stajati dovijeka.

15 Prut i ukor daju mudrost, a dijete prepušteno samomu sebi sramoti mater svoju.

16 Jesu li bezbožnici na vlasti, umnožavaju se opačine; ali pravednici dožive radosno propast njihovu,

17 Karaj sina svojega, tada ti on pribavlja miran život i donosi milinu srcu tvojemu.

18 Bez objave razuzdava se narod; a blagoslovljen je onaj, koji drži zakon.

19 Samim riječima ne da se odgojiti sluga; jer ako ih i razumije, opet ne sluša.

20 Vidiš li čovjeka nagla u riječima svojim: luđak ima, više nade nego on.

21 Ako tko od mladosti mazi slugu svojega, onda će bijeda biti svršetak njegov,

22 Gnjevljiv čovjek izaziva svađu; naprasit počini mnogo zla.

23 Ponizit će čovjek oholost njegova, a ponizan dokazi do časti.

24 Tko dijeli s kradljivcem, taj mrzi na svoju dušu; čuje kletvu i ništa ne otkriva.

25 Strah od ljudi meće zamke; a tko se uzda l Gospoda, skriven je.

26 Mnogi traže naklonost vladaočevu, ali od Gospoda dokazi svako mu pravo njegovo.

27 Gad je pravedniku bezbožnik, a bezbožniku je pravednik gad.

Mudre izreke, glava 30

1 Riječi Agura, sina Jakeova, iz Mase. Ovako glasi govor toga čovjeka, za Itiela i Ukala:

2 Istina je ja sam glupan, više nego li ijedan čovjek, nemam razuma čovječjega.

3 I mudrosti nijesam učio, i o Presvetom nemam znanja.

4 Tko je uzišao na nebo i opet sisao? Tko je uhvatio vjetar u ruke svoje? Tko je svezao vode u jednu odjeću? Tko je utemeljio sve krajeve zemlji? Kako se on zove i kako se zove sin njegov? Znaš li?

5 Svaka je riječ Božja čista istina. On je štit onima, koji se kriju u njemu.

6 Riječima njegovim ne pridodaji ništa, da te ne kazni i stojiš tu kao lažac.

7 Za dvoje molim te. Ne uskraćuj mi to, dok ne umrem:

8 Udalji od mene licemjerstvo i riječ lažnu; ne daji mi siromaštva ni bogatstva, već me hrani kruhom koji mi ti daješ!

9 Inače bih, presitivši se, mogao zanijekati tebe i upitati: "Tko je Gospod?", ili, osiromašivši, mogao bih postati kradljivac i oskvrniti ime Boga svojega.

10 Ne ocrnjuj sluge gospodaru njegovu, inače mogao bi te kleti, i ti bi morao to okajati.

11 Jao rodu, koji kune oca svojega i ne blagoslivlja matere svoje!

12 Jao rodu, koji misli da je čist, a od svoga blata nije opran!

13 Jao rodu, koji nosi visoko glavu i trepavice svoje diže gore!

14 Jao rodu, kojemu su zubi mačevi i kojemu čeljusti sastoje od noževa, što otrgnu uboga od zemlje i siromaha između ljudi!

15 Pijavica ima dvije kćeri: "Daj ovamo!" "Daj ovamo!" Treću ima, koja se ne može nasititi, i četvrtu, koja ne kaže nikada: "Dosta!:

16 Grobovi, zatvoreno krilo materino, zemlja, koja ne biva nikada sita vode, i oganj, koji ikada ne kaže: "Dosta!"

17 Oko, koje se ruga ocu i prezire mater, neka iskljuvaju gavrani na potoku, i mladi jastrebovi neka ga prožderu!

18 Tri su stvari, koje mi se čine čudnovate, i četvrta, koje ne razumijem:

19 Put orla k nebu, put zmije preko hridine, put lađe posred mora, put čovjeka k djevojci.

20 Takav je put preljubočinice: "ona uživa i obriše sebi usta i veli: "Nijesam učinila ništa zlo."

21 Pod trima stvarima zemlja se potresa, a pod četvrtom ne može da izdrži:

22 Pod robom, kad postane kralj pod luđakom, kad ima izobilja kruha,

23 Pod raspuštenicom, kad se opet uzme za ženu, i pod sluškinjom, kad istisne gospodaricu svoju.

24 Četiri životinje pripadaju najmanjima na zemlji, a ipak su nevjerojatno mudre:

25 Mravi nijesu jak narod, a priskrbe sebi ipak u ljeto hranu svoju.

26 Jazavci nijesu moćan narod, a sagrade sebi ipak u hridini stan svoj.

27 Skakavci nemaju kralja, a jato njihovo izlazi ipak u redu.

[28] Gušterica se može uhvatiti rukama, a nalazi se ipak u kraljevskim palačama.

[29] Tri su, koji koračaju ponosito, i četvrti, koji ide ugledan:

[30] Lav, najjača među životinjama, koji ne uzmiče ni pred kim,

[31] Pijetao, jarac i kralj na čelu svije vojske.

[32] Ako si bio luđak, pa sebe samoga uzdizao, ili ako si bio mislilac: Metni ruku na
usta!

[33] Jer kad se udara mlijeko, izađe maslac, kad se razbije nos, poleti krv, i kad se draži
na gnjev, zametne se svađa.

Mudre izreke, glava 31

[1] Riječi Lemuela kralja od Mase, kojima ga je učila mati njegova:

[2] Što da ti kažem, sine moj? Što, sine utrobe moje? Što, sine zavjeta mojih?

[3] Ne daji snage svoje milosnicama i putova svojih kvariteljicama kraljeva!

[4] Ne pristoji se kraljevima, da piju vino, ni knezovima ljubav k silovitom piću.

[5] Inače bi mogli zaboraviti zakon o piću i izvrnuti pravo nevoljnika.

[6] Podajte silovito piće bijedniku i vino tužnima!

[7] On neka pije i zaboravi svoje siromaštvo i neka se više ne spominje svoje nevolje!

[8] Otvaraj usta svoja za nijemoga, za stvar ostavljenoga!

[9] Otvaraj usta svoja, sudi pravedno i pribavi pravicu bijedniku i siromahu!

[10] Ženu vrsnu tko će naći? Vrijedi ona više nego biserje.

[11] Oslanja se na nju srce muža njezina, i dobitka neće nikada faliti.

[12] Čini mu samo dobro, a ne zlo svega vijeka svojega.

13 Za vunu i lan brine se i radi radosnom rukom.

14 Ona je kao lađa trgovačka: izdaleka donosi sebi kruh svoj.

15 Rano, dok je još noć, ustaje, daje hranu čeljadi svojoj i određuje posao sluškinjama svojim.

16 Hoće da kupi njivu i uzme je, sadi vinograd od zarade ruku svojih,

17 Opasuje snagom bedra svoja i živo miče desnicom.

18 Vidi, kako joj sve napreduje, ne gasi joj se noću svjetiljka.

19 Približi li se ruka njezina preslici, prsti njezini hvataju za vreteno.

20 Ruku svoju otvara siromahu, pruža ruke ubogomu.

21 Ne boji se snijega za kuću svoju, sva čeljad njezina ima po dvoje haljine.

22 Šije sebi pokrivače, bijeli fini lan i grimiz njezino odijelo.

23 Ugledan je muž njezin na vratima, kad sjedi sa starješinama zemaljskim.

24 Haljine pravi i prodaje, i pojase daje trgovcu.

25 Odijelo joj je snaga i ljepota, i smije se danu sutrašnjemu.

26 Usta svoja otvara mudro, i na jeziku joj je nauka blaga.

27 Pazi na red u kući, kruha lijenosti ne jede.

28 Sinovi njezini podižu se i blagoslivlju je, muž njezin, i on je hvali.

29 "Mnoge su se žene pokazale vrsne, ali ti si ih sve nadvisila!"

30 Dragost vara, ljepota prolazi; žena, koja se boji Gospoda zaslužuje pohvalu.

31 Podajte joj da uživa plod ruku svojih i neka je hvale na vratima djela njezina!

Propovjednik

Propovjednik, glava 1

1 Razmišljanja propovjednika, sina Davidova, kralja u Jerusalemu.

2 Taština nad taštinama, veli propovjednik, taština nad taštinama sve je taština!

3 Što koristi čovjeku sa muka njegova, koju muči pod suncem?

4 Pokoljenja idu, pokoljenja dolaze, a zemlja stoji nepomična.

5 Sunce izlazi, sunce zalazi i hiti natrag na mjesto, odakle je izašlo.

6 Vjetar puše na jug i obrće se na sjever, u trajnoj promjeni puše vjetar. Onda se
okreće vjetar natrag k novome obrtanju.

7 Sve rijeke teku u more, a more se nikada ne napuni; odakle teku rijeke, onamo se
vraćaju da ponovo počnu svoj tok.

8 Tako je sav govor muka uzaludna: ni jedan čovjek le može da protumači i oko se ne
može nagledati, uho se ne može naslušati.

9 Što je bilo, opet će biti, što se je dogodilo, opet će se dogoditi i ništa novo nema rod
suncem.

10 Kad bi što bilo, o čem bi se reklo: "Evo, nešto novo!", to je već bilo u vremena, što
su za nama.

11 Ne spominje se, što je prije bilo. Što će još biti, neće se spominjati u onih, koji će
poslije živjeti.

12 Ja, propovjednik, bio sam kralj nad Izraelom u Jerusalemu.

13 Ja upravih srce svoje na to, da sve, što biva pod nebom, istražim i razaberem
mudrošću, taj mučni posao, dade Bog ljudima, da se muče oko njega.

14 Vidjeh svako djelo, što biva pod suncem – a eto: sve je taština i trka za vjetrom!

15 Što je krivo, ne može se ispraviti; što fali, ne može se brojiti.

16 I tada rekoh srcu svojemu: "Eto, ja postigoh sebi veću i višu mudrost, negoli svi, što su preda mnom vladali nad Jerusalemom. Mnogo znanja i mnogo mudrosti nauči duh moj."

17 Ali, kad upravih srce svoje na to, da upoznam, što je s mudrošću i znanjem, s ludošću i bezumljem, uvidjeh da je to trka za vjetrom.

18 Jer gdje je mnogo mudrosti tu je i mnogo brige, kome se množi znanje, množi se i muka.

Propovjednik, glava 2

1 I tada rekoh u srcu svojemu: "Daj da pokušam s veseljem i naužijem se"; ali eto: i to je bila taština.

2 O smijehu rekoh: "Ludo ponašanje"; o radosti: "Čemu valja?"

3 Tada pomislih u srcu svojemu, da tijelu svojemu uskratim vino, da srce svoje svrnem k mudrosti i da se klonim ludosti, dok saznam, što je korisno djeci čovječjoj, i što su dužni činiti pod suncem, dok su živi.

4 Velika djela učinih: sagradih sebi kuće i vinograde zasadih sebi,

5 Vrtove i perivoje načinih sebi i nasadih u njima svakojakih rodnih drveta.

6 Načinih sebi jezera vodena, da natapam iz njih mlade stabljike!

7 Nabavih sebi sluga i sluškinja, imadoh kućnu čeljad i posjedovao goveda i ovaca više negoli svi, koji su živjeli preda mnom u Jerusalemu.

8 Nakupih sebi i srebra i zlata i blaga od kraljeva i zemalja, nabavih pjevače i pjevačice i miline djece čovječje: žene mnoge.

9 Tako postadoh velik, veći negoli svih koji su živjeli preda mnom Jerusalemu; isto i mudrost je moja ostala s menom.

[10] Što su poželjele oči moje, nijesam im uskratio, niti ikakve radosti ne uskratih srcu svojemu, već je srce moje imalo radost na svima mojim trudovima, i to mi je bila plaća za sav trud moj.

[11] Istraživao sam sva djela svoja, što ih uradiše ruke moje, i trud također, što sam ga uložio u to, da ih uradim. I eto: sve je bila taština i trka za vjetrom. I od toga nema koristi pod suncem.

[12] I dadoh se na to, da vidim, što je mudrost; ali ona je ludost i bezumlje, jer što će činiti čovjek, koji će doći iza kralja? Isto, što se je već činilo.

[13] I vidjeh: istu prednost ima pred ludošću mudrost kao svjetlost pred tminom.

[14] Mudri ima oči u glavi, a luđak ide po mraku. A ipak doznadoh, da obadvojicu stigne ista sudbina.

[15] I ovako rekoh u srcu svojemu: "Ako i mene stigne sudbina luđakova, što sam onda bio toliko mudar?" I ovako rekoh u srcu svojem: "I to je taština!"

[16] Trajan spomen ostaje tako malo od mudraca kao od luđaka; jer u budućim danima sve se zaboravi. Ah, kako ipak premine mudrac s luđakom!

[17] Tada mi omrznu život, jer mi se čini nevrijednim djelo, što biva pod suncem; jer je sve taština i trka za vjetrom.

[18] Omrznu mi sav trud moj, oko kojega sam se mučio pod suncem; jer ga moram ostaviti čovjeku, koji dolazi iza mene.

[19] Tko zna, je li on mudar ili lud? On će upravljati čitavim trudom mojim, onim, što sam teškim i mudrim radom stekao pod suncem. I to je taština!

[20] Tako dođoh na to, da se gotovo prepustim očajanju zbog svega truda svojega, što sam ga uložio pod suncem.

[21] Čovjek se trudi oko mudrosti, spoznaje i vrsnoće i mora to ostaviti drugome, koji se nije trudio oko toga. I to je taština i veliko zlo!

[22] Jer što koristi čovjeku sav trud njegov i mar duha njegova, čime se muči pod suncem?

[23] Svi su ipak dani njegovi golema muka, i rad njegov velika briga; ni u noći se ne odmara duh njegov. I to je taština!

[24] Nema čovjeku ništa bolje, nego da jede i pije, i da gleda da mu bude dobro od truda njegova. Ja vidjeh, da i to dolazi iz ruke Božje.

[25] Jer tko može jesti i uživati bez njega?

[26] Jer onome, koji je u milosti kod njega, daje mudrost, znanje i radost. A onome, koji mu se ne dopada, naprti teret, da skuplja, i to da dadne onome, koji je u milosti kod Boga. I to je taština i trka za vjetrom!

Propovjednik, glava 3

[1] Sve ima svoje vrijeme. Svaka stvar ima svoje vrijeme pod nebom.

[2] Ima vrijeme kad se rađa, i vrijeme kad se umire; vrijeme kad se sadi, i vrijeme kad se čupa posađeno;

[3] Vrijeme kad se ubija, i vrijeme kad se iscjeljuje; vrijeme kad se ruši, i vrijeme kad se gradi;

[4] Vrijeme plaču i vrijeme smijehu; vrijeme tugovanju i vrijeme igranju;

[5] Vrijeme kad se baca kamenje, i vrijeme kad se skuplja kamenje; vrijeme kad se grli, i vrijeme kad se rastaje;

[6] Vrijeme kad se traži, i vrijeme kad se gubi; vrijeme kad se čuva, i vrijeme kad se zabacuje;

[7] Vrijeme kad se dere, i vrijeme kad se sašiva; vrijeme kad se šuti, i vrijeme kad se govori;

[8] Vrijeme kad se ljubi, i vrijeme kad se mrzi; vrijeme ratu, i vrijeme miru.

[9] Što koristi dakle čovjeku, koji se trudi, sva muka njegova?

[10] Vidjeh nevolju, koju Bog naprti ljudima, da se muče oko nje.

11 On čini sve lijepo u svoje vrijeme. I svijet je on predao njihovu istražujućem duhu, ali da ne može čovjek djelo, što ga tvori Bog, dokučiti od početka do svršetka.

12 Spoznadoh: "Ništa bolje nema za njih, nego da se vesele i uživaju u životu.

13 A i da čovjek jede i pije i uživa život uza svu muku svoju, dar je to Božji,

14 Spoznadoh: "Sve, što tvori Bog, traje vječno. Ne može se tomu ništa dodati ništa od toga oduzeti. Bog je tako to uredio, da bi ga se bojao čovjek.

15 Što je, to je već davno bilo. Što će biti, to je već odavna bilo, što je prošlo, Bog donosi opet.

16 Još nešto vidjeh pod nebom: mjesto prava – tu je vladala zloća; mjesto pravednosti – tu su vladala zlodjela.

17 I ovako rekoh u srcu svojem: "Bog će suditi pobožniku kao bezbožniku, jer on je vrijeme postavio za svako osnivanje i djelovanje."

18 Ovako rekoh u srcu svojemu: "Takvo je biće čovječje, da ih Bog iskušava, te spoznaju, da su kao stoka, jest, oni sami."

19 Jer je sudbina ljudi i sudbina životinja jednaka sudbina. Kako umiru jedni, tako umiru drugi: isti dah imaju svi i ništa ne nadvisuje čovjek životinju; jer je sve taština!

20 Sve ide na jedno mjesto; sve je postalo od praha i sve se vraća u prah.

21 Tko zna, je li se životni dah čovjeka uspinje gore, je li životni dah životinje ide dolje u zemlju?

22 Tako vidjeh, da ništa nema bolje čovjeku, nego da se veseli svojim djelima. To je plaća njegova, jer tko će mu dati, da učestvuje u onom, što će biti poslije njega?

Propovjednik, glava 4

1 I opet vidjeh sve nasilje, što se čini pod suncem. Gle: "uze potlačenih, kojima nema utješitelja! Nasilje izlazi iz ruke njihovih tlačitelj a. A nikoga nema, da ih utješi.

2 Tada sam držao mrtve, koji davno pomriješe, sretnijima nego žive, koji još živu,

[3] I sretnijim od jednih i drugih onoga, koji se još nije rodio, koji nije vidio zla, što biva pod suncem.

[4] Vidjeh, da je svaki trud i svaka marljivost u radu samo zavist jednoga proti drugomu. I to je taština i trka za vjetrom.

[5] Luđak meće ruke svoje u krilo i hrani se svojim vlastitim mesom.

[6] Bolja je jedna pregršt mira nego obadvije šake pune muke i trke za vjetrom.

[7] Opet vidjeh jednu taštinu pod suncem:

[8] Jedan jedini, ni jedan drugi uz njega, ni jedan sin, ni jedan brat. Nema kraja svemu trudu njegovu; oči njegove ne mogu da se nasite bogatstva; a ne misli za koga se mučim i oduzimam sebi svako uživanje? I to je taština i loš posao!

[9] Bolje je dvojici nego jednome; jer za trud svoj dobiju dobru plaću.

[10] Jer padne li jedan, digne ga opet drug njegov; ali teško jednome, ako padne i nema drugoga, da mu pomogne podići se.

[11] Spavaju li dvojica jedan uz drugoga, ugrije jedan drugoga. A kako će se jedan sam ugrijati?

[12] Ako tko i može nadjačati jednoga, dvojica će mu odoljeti; a istom trostruka uzica ne trga se tako brzo.

[13] Bolji je dječak, siromašan, a mudar, nego kralj, star, a lud, koji više ne prima pouke.

[14] Onaj dođe iz tamnice na prijestolje, a bio se je siromašan rodio pod tim kraljem.

[15] Vidjeh sve žive, koji hode pod suncem, na strani dječaka, drugoga, koji je stupio na njegovo mjesto.

[16] Nije bilo kraja mnoštvu naroda, nad kojima nije bio kralj; a oni koji dođu poslije, radovat će mu se Pa tako je i to bila taština i trka za vjetrom!

Propovjednik, glava 5

[1] Pripazi na korake svoje, kad ideš u kuću Božju! Njemu se približiti, da slušaš, bolje je nego što ponose žrtve luđaci, jer ni oni ne znaju, da čine zlo.

[2] Nemoj nagliti ustima svojim i srce tvoje neka prebrzo ne govori pred Bogom, jer je Bog na nebu, a ti si na zemlji; zato neka bude samo malo riječi tvojih!

[3] Jer kako san dolazi od mnogih poslova, tako ludo brbljanje od mnogih riječi.

[4] Jesi li učinio zavjet Bogu, ne oklijevaj ispuniti ga, jer mu nijesu mili luđaci. Što si zavjetovao, ispuni!

[5] Bolje je ništa ne zavjetovati, nego zavjetovati, pa ne ispuniti.

[6] Ne daj, da te usta tvoja navode na grijeh i ne govori pred poslanikom Božjim: "Bila je nepažnja!" Zašto da se Bog srdi zbog govora tvojega i da uništi djelo ruku tvojih?

[7] Jer gdje je mnogo sanova, tu je mnogo ništavih riječi, Boj se Boga!

[8] Vidiš li siromaha zarobljena, i da se pravo i pravednost u zemlji povređuje, ne čudi se tome; jer viši pazi nad visokim i još viši nad obadvojicom.

[9] Korist za zemlju kraj svega toga ova je: kralj, koji služi zemlji.

[10] Tko ljubi novce, nema nikada dosta novaca; tko ljubi bogatstvo, nema nikada dosta dobitka. I to je taština.

[11] Množi li se dobro, množe se i ništitelji njegovi, pa što ima posjednik od toga, osim da to gleda.

[12] Sladak je san radniku, Jeo malo ili mnogo; a bogatašu ne da do sna doći presitost.

[13] Ima ljuto zlo, što ga vidjeh pod suncem: bogatstvo, od posjednika svojega čuvano na vlastitu nesreću.

[14] To bogatstvo propadne kojom zlom nezgodom; ako ima sina, ne ostane ništa u ruci njegovoj.

[15] Kao što je došao gol iz krila materina, tako mora opet da otide. Za trud svoj ne nosi od svega toga ni toliko, što bi mogao ponijeti sa sobom u ruci svojoj.

[16] I to je ljuto zlo: kako je došao, tako mora da otide. Što ima čovjek od toga, da se trudi za vjetar?

[17] Uz to jede svega vijeka svojega u mraku, u mnogom jadu, u žalosti i ljutnji.

[18] Eto, to pronađoh kao dobro, kao lijepo: da čovjek jede i pije i dobre volje bude uza sav trud svoj, kojim se muči pod suncem tolike dane života, koliko mu ih Bog dao, jer to je dio njegov.

[19] Za svakoga čovjeka, kojemu je Bog dao bogatstvo i posjed i kojemu je dopustio, da od toga uživa, svoj dio uzima i da se veseli uz trud svoj, to je dar Božji.

[20] Onda ne mozga više mnogo o danima života svojega; jer ga Bog drži zaposlena radošću srca njegova.

Propovjednik, glava 6

[1] Ima još drugo zlo, što ga vidjeh pod suncem. Ono teško tišti čovjeka.

[2] Jednome čovjeku daje Bog bogatstvo, blago i slavu i ništa, što zaželi srce njegovo, ne fali mu, ali mu Bog ne dopušta da to uživa, nego jedan stranac to uživa: to je taština i ljuto zlo.

[3] Ako bi tko imao stotinu djece i živio mnogo godina i broj se dana života njegova veoma namnožio, on ne bi mogao uživati dobra, te ni pogreba ne bi imao, kažem: Bolje je nedonošče od njega.

[4] Jer ono dođe uzalud i ide odavde u tamu, ime mu je noću pokriveno.

[5] Ne vidi sunca i ništa ne zna o njemu, ali počiva bolje nego onaj!

[6] Kad bi živjelo i dvije tisuće r godina, ne bi okušao dobra: ne ide li sve na jedno mjesto?

[7] Sav je trud čovjeka za usta njegova, ali se nikad ne utiša čežnja njegova.

[8] Koju prednost ima mudrac ovdje pred luđakom, pred siromahom, koji razumije živjeti?

[9] Bolje je vidjeti očima nego, lutati čežnjom. I to je taština i trka za vjetrom.

[10] Što se događa, određeno je davno unaprijed; i što biva od čovjeka, to stoji tvrdo; i nitko ne može pozvati na odgovor onoga, koji je jači od njega.

[11] Što veća hrpa riječi, to veća taština, i što da to koristi čovjeku?

[12] Jer tko zna, što je dobro čovjeku u životu za malo ništavih dana života njegova, koji mu prolaze kao sjena. Tko može reći čovjeku, što će iza njega biti pod suncem?

Propovjednik, glava 7

[1] Bolje je dobro ime nego dobro ulje, i dan smrti više je vrijedan, nego dan rođenja.

[2] Bolje je ići u kuću žalosti negoli u kuću, gdje se gosti, jer je ovdje kraj svakoga čovjeka, i tko još živi, prima to k srcu.

[3] Bolje je zabrinutost nego smijeh, jer ako je i žalosno lice, može ipak biti veselo srce.

[4] Srce mudrih ljudi boravi u kući žalosti, a srce ludih u kući veselja.

[5] Bolje je poslušati ukor mudroga, negoli slušati hvalospjev luđaka!

[6] Jer kao što prasak trnja pod kotlom, takvo je smijanje luđaka. I to je taština!

[7] Jer tlačenje čini mudra čovjeka ludim, i mićenje pokvari srce.

[8] Bolji je svršetak jedne stvari nego njezin početak i bolja je strpljivost nego oholost!

[9] Srdžbi se ne podaji prebrzo, jer srdžba prebiva u grudima ludih!

[10] Ne govori: "Kako je to, da su prije bila vremena bolja nego danas?" Jer mudrost ti ne udahnu to pitanje.

[11] Dragocjena je mudrost kao baština i probitak onima, koji vide sunce.

[12] Jer je u sjeni mudrosti čovjek tako dobro zaklonjen kao u sjeni novaca; a znanje mudrosti ima prednost u tom, što daje život onome, koji je posjeduje.

[13] Pogledaj djelo Božje; tko može ispraviti što je on iskrivio?

[14] Je li ti dobro, budi dobre volje; ako ti je zlo, onda upamti: jedno i drugo Bog je tako naredio, da ne pronađe čovjek što ga čeka.

[15] Obadvoje vidjeh u ništavim danima svojim: ima pravednika, koji propadaju unatoč pravdi svojoj, i ima bezbožnika, koji dugo živu unatoč pokvarenosti svojoj.

[16] Ne budi previše pravedan, i ne budi premudar; zašto da se uništavaš?

[17] Ne budi previše bezbožan i ne budi lud; zašto bi umro prije vremena?

[18] Bilo bi dobro, kad bi čvrsto držao ovo, a ono ne dao iz ruku, jer tko se boji Boga, umakne obojemu.

[19] Mudrost daje mudrome više moći, nego što je imaju u gradu desetorica samosilnika.

[20] Jest, ni jedan čovjek na zemlji nije tako pravedan, da bi činio samo dobro i nikada se ne ogriješio.

[21] Ne primaj k srcu svako brbljanje, što kola naokolo; inače bi, mogao čuti, kako te grdi tvoj vlastiti sluga.

[22] Jer često puta – ti to znaš – sam si grdio druge.

[23] Sve sam to ja istražio mudrošću. Mislio sam da postanem mudar, ali je mudrost ostala daleko od mene.

[24] A ono što je daleko i duboko, vrlo duboko, – tko ga može naći?

[25] Opet se prihvatih i upravih srce svoje na to, da mudrujem i istražujem i da tražim mudrost i razboritost i da spoznam, je li zloća ludost i bezumlje jarost.

[26] Tada nađoh: gorča je od smrti žena; jer je ona mreža, srce je njezino zamka ruke su njezine okovi; tko je u milosti kod Boga, može joj izmaći, a grješnik pripadne k njoj.

27 Gle, to nađoh, veli propovjednik, spajajući jedno s drugim, da dođem do spoznaje.

28 A što sam uvijek tražio i nikada ne našao: čovjeka jednoga između tisuća nađoh, a žene među svima ovima ne nađoh.

29 Gle, to nađoh: iskrena je Bog stvorio čovjeka; ali oni traže mnoge spletke.

Propovjednik, glava 8

1 Tko je mudar? Tko razumije značenje stvari? Mudrost prosvjetljuje čovjeku lice i mijenja tvrdoću lica njegova.

2 Ja kažem: "Izvršuj zapovijed kraljevu – zbog zakletve Božje!

3 Ne otpadaj prenaglo od njega! Ne ulazi u zle spletke, jer on ipak čini, što hoće.

4 Jer je riječ kraljeva moćna. Tko smije reći njemu: "Što radiš tu?"

5 Tko izvršuje zapovijed, neće doživjeti ništa zlo, jer mudro srce i zna za vrijeme i pravo.

6 Jer svaka stvar ima vrijeme i pravo, a teško tišti čovjeka zlo.

7 Jer nitko ne zna, što će doći, jer tko bi mu mogao reći, kako li će to doći?

8 Čovjek nema vlasti nad dahom. Nitko ne može zaustaviti dah životni. Ni jedan nema moći nad danom smrtnim. Nema dopušta od borbe smrtne. Tako ni zlo ne oslobađa onoga, koji ga čini.

9 Sve ovo vidjeh, kad upravih srce svoje na ono, što se događa pod suncem u vrijeme, kad čovjek vlada nad drugima na zlo njihovo.

10 I uz to vidjeh, kako bezbožnici dobiše pogreb, a oni, koji su činili pravo, moradoše otići sa sve toga mjesta, i bili su zaboravljeni u gradu. I to je taština,

11 Jer se ne izvrši odmah osuda na zločincima, raste djeci čovječjoj hrabrost, da čine zlo.

12 Može bezbožnost što puta činiti zlo i živi još dugo. Ali ja i znam: koji se Boga boje bit će dobro, jer ga se boje.

13 A bezbožniku neće biti dobro. On ne smije dane svoje protegnuti kao sjena, jer se ne boji Boga.

14 Taština koja biva na zemlji, jest ovo: ima pravednika, kojima je, kao da bi bili radili bezbožno, i ima bezbožnika, kojima je, kao da bi bili radili pravedno. Ja kažem: I to je taština.

15 I tako ja hvalim veselje: jer nema ništa bolje čovjeku pod suncem, nego jesti i piti i veseo biti. To neka ga prati u svemu trudu njegovu kroz sve dane života, što mu ih Bog dadne pod suncem!

16 Kadgod upravih srce svoje na to, da dođem do znanja mudrosti i da motrim, što se radi na zemlji – jer ni danju ni noću neće san da obraduje čovjeku oko –

17 Tada vidjeh, što vrijedi za sve djelovanje Božje: čovjek ne može dokučiti upravljanje, što se vrši pod suncem. Koliko se god čovjek trudi da to istraži, ipak to ne može dokučiti. Pa i ako mudrac misli, da to zna, ipak ne može to dokučiti.

Propovjednik, glava 9

1 Sve sam to bio dobro promislio i bio sam došao do spoznaje: pravedni i mudri u Božjoj su ruci sa svim svojim djelovanjem. Hoće li ga ljubav ili mržnja susresti, ne zna čovjek unaprijed. Sve mu može donijeti budućnost.

2 Sve pogađa jednaka sudbina: pravednoga kao bezbožnoga, dobroga, čistoga kao nečistoga, onoga koji žrtvuje, kao onoga koji ne žrtvuje. Dobromu je kao grješniku, onome koji se kune, kao onome koji se boji zakletve.

3 To je zlo kod svega, što biva pod suncem: sve pogađa jednaka sudbina; zato je i srce čovječje tako puno zla. U srcu njihovu prebiva ludost, dok su god živi, a potom silazi se k mrtvima!

4 Jer samo tko je pridružen živima, ima se još nešto nadati; jer bolje je živ pas, nego mrtav lav.

5 Živi znaju još, da moraju l umrijeti, a mrtvi nemaju više znanja, niti se nadaju plaći; jer im se je spomen zaboravio.

6 Odavno je nestalo ljubavi njihove, mržnje njihove, vruće žudnje njihove, i zauvijek nemaju više dijela u svemu što biva pod suncem.

[7] Hajde, jedi s radošću kruh svoj, pij vesela srca vino svoje, jer su vazda bila Bogu mila djela tvoja.

[8] Svagda neka su ti haljine bijele i nikada na glavi tvojoj neka ne ponestane ulja!

[9] Uživaj život sa ženom, koju ljubiš, u sve dane ništavog života svoga, što ti ga Bog daje pod suncem, jer je to dio tvoj u životu u sve dane ništavog života tvoga i u trudu, kojim se mučiš pod suncem.

[10] Što ruka tvoja može činiti, to neka čini vlastitom snagom, jer nema niti rada ni osnova, niti mudrosti ni znanja u carstvu mrtvih, kamo ideš.

[11] Nadalje vidjeh pod suncem: ne dobiva brzi trku, ni junaci rat, ni mudraci kruh, ni pametni bogatstvo, ni razumni milost, nego sve stoji do vremena i sreće.

[12] Jer čovjek ne zna vremena svojega: kao što se ribe hvataju mrežom, kao što ptice padaju u zamku, isto tako zapletu se ljudi u vrijeme nesreće, što navali la njih iznenada.

[13] I ovo moradoh ja s mudrošću doživjeli pod suncem i učini mi se to važnim:

[14] Bio je malen grad i samo je malo ljudi stanovalo u njemu, a dođe na njega moćan kralj, opkoli ga i zakopa proti njemu jake opkope.

[15] A bio u njemu i siromašan mudrac, i on oslobodi grad mudrošću svojom, ali se poslije nitko nije sjetio toga siromaha.

[16] Tada rekoh sebi: bolja je mudrost nego moć, ali se ne priznaje mudrost siromaha i na riječi se njegove ne pazi.

[17] Riječi jednoga mudraca, mirno kazane, vrednije su da se slušaju nego dreka kralja ludih.

[18] Bolja je mudrost nego ratno oružje, ali jedan jedini zločinac može pokvariti mnogo dobra.

Propovjednik, glava 10

[1] Otrovne muhe učine ulje pomastarevo pokvarenim i ukisnulim. Tako je i malo ludosti teže od mudrosti i časti.

[2] Mudrac ima razum k desnoj strani, luđak ima razum k lijevoj strani.

[3] Kad luđak ide putem, izdaje razum njegov i odaje svakome da je luđak.

[4] Ako se i gnjev vladaoca podigne na te, ne ostavljaj mjesta svojega, jer strpljiv izravna velike pogrješke.

[5] Ima još jedno zlo, koje vidjeh pod suncem, propust, što ga počini vladalac:

[6] Luđak se postavlja na visoko mjesto, a plemeniti moraju živjeti u nizini.

[7] Vidjeh sluge na konjima, a knezovi idu pješke kao sluge.

[8] Tko jamu kopa, padne lahko sam u nju; i tko ruši zidove, toga lahko ujede zmija.

[9] Tko lomi kamenje, lahko se pritom ozlijedi; i tko cijepa drva lahko pritom dođe u opasnost.

[10] Ako je sjekira tupa i ako se ne naoštri, onda se mora vlastita snaga to više upotrijebiti; mudrost donosi uspjeh.

[11] Ujede li zmija, prije nego ju čovjek obajao, onda ne koristi ništa, ako je sam čovjek bajač.

[12] Pune su miline riječi iz usta mudraca, a usne luđakove prožderu njega samoga.

[13] Ludost je početak govoru njegovu, a posljednje iz usta njegovih jest zlo bezumlje.

[14] Mnogo brblja luđak, gdje ipak čovjek ne zna, što će se dogoditi. Tko će mu reći, što će se poslije njega dogoditi?

[15] Rad luđakov samo ga umara Jer on nije još naučio u grad otići.

[16] Jao tebi, zemljo, kad ti je kralj dijete, i kad velikaši tvoji već rano ujutro pijančuju!

[17] Blagoslovljena si ti, zemljo, kad ti je kralj plemenit, i kad velikaši tvoji jedu na vrijeme, kao junaci, a ne kao pijanci!

[18] Gdje vlada lijenost, ugiblje se krov, i gdje su nemarne ruke, prokišnjava kuća.

19 Za veselje drži se gozba i vino razveseljuje život, a novci učine sve.

20 Ni u mislima ne psuj kralja, ni u sobi, u kojoj spavaš, ne psuj bogatih, jer ptice nebeske mogle bi primiti jeku i krilat glasnik raširiti riječ tvoju.

Propovjednik, glava 11

1 Baci kruh svoj na površinu vode i na ćeš ga opet poslije mnogo dana.

2 Razdijeli dio na sedam komada ili na osam, jer ne znaš, kakva još nesreća dolazi na zemlju.

3 Kad su oblaci puni dažda, onda ga izlijevaju na zemlju. Padne li drvo na jug ili na sjever: kamo je palo, tamo ostaje.

4 Tko uvijek pazi na vjetar, nikada ne pristupa k sijanju, i tko uvijek gleda na oblake, ne dolazi nikada do žetve,

5 Kako ne znaš, koji je put životnom dahu, i kako postaju kosti u krilu trudne žene, isto tako malo znaš upravljanje Božje, koji sve tvori.

6 Ujutro sij sjeme svoje i do uveče nemoj da ti počivaju ruke, jer ne znaš, hoće li uspjeti ovo ili ono, ili će oboje jednako dobro prihvatiti.

7 Slatka je svjetlost i godi očima vidjeti sunce.

8 Zato ako čovjek živi mnogo godina, neka se veseli u svima, a neka pomisli i na dane tamne: jer će ih biti mnogo! Sve što dolazi taština je.

9 Raduj se, mladiću, svojemu mladom životu i neka vedro bude srce tvoje u mladim danima; idi kamo te srce tvoje vuče i oči te tvoje zovu; ali znaj dobro, da o svemu tome Bog od tebe traži račun.

10 Ukloni žalost od srca svojega i otjeraj boli od tijela svojega; jer je prolazna mladost i crna kosa.

Propovjednik, glava 12

1 Spominji se Stvoritelja svojega u mladim danima, prije nego dođu dani zli i prispiju godine, za koje veliš: "Ne dopadaju mi se!"

2 Prije nego pomrči sunce, svjetlo i mjesec i zvijezde i iza dažda opet dođu oblaci.

3 To je doba, kad zadršću čuvari kuće, kad se pognu snažni ljudi, kad počivaju mlinarice jer ih je premalo, kad se skrivaju, koji vire kroz prozore.

4 Vrata s ulica zatvaraju se i zveka mlina biva tiša, o cvrkut ptičji jedan se diže i svi glasovi umuknu.

5 Čovjek se straši visina i strahote na ravnoj stazi; a badem cvjeta, skakavac se samo mučno vuče i napor opada; jer čovjek ulazi u vječnu kuću svoju! Po ulici idu naokolo ljudi turobni.

6 Sjećaj se Stvoritelja, prije nego se prekine uže srebrno, čaša zlatna pukne, vrč se na izvoru razbije, u studenac točak slomljeni padne.

7 I prah se vrati u zemlju, onako, kako je bio, i duh se vrati k Bogu, koji ga je dao – :

8 "Taština nad taštinama!" veli propovjednik, "sve je taština!"

9 K ovomu je još pridodati: "propovjednik je bio mudrac, koji je narodu davao znanje; bio je mislilac, istraživač i sastavio je mnogo priča.

10 Propovjednik se je trudio da nađe ugodne riječi i da napiše iskrene riječi istine.

11 Riječi su mudraca kao ostani volujski, i članovi skupljenih priča kao klini zabijeni, one potječu od jednoga Pastira.

12 Uostalom primi savjete, sine moj; nema kraja mnogome pisanju knjiga, a mnogo učenje umara tijelo.

13 Zaključnu riječ čujmo svi: "Boga se boj, i zapovijedi njegove drži!"

14 To vrijedi za svakoga; jer će svako djelo Bog iznijeti pred sud, sve skriveno, bilo dobro ili zlo.

Pjesma nad pjesmama

Pjesma nad pjesmama, glava 1

1 Salomonova pjesma nad pjesmama.

2 Zaručnica: Ah, kad bih se mogla nasladiti na cjelovu usta tvojih, jer je slađe od vina
milovanje tvoje.

3 Pun je miline miris tvojih pomasti, kao ulje razliveno ime je tvoje, zato ljubav
djevojaka leti k tebi.

4 Privuci me k sebi, požurit ćemo se! Povedi me, kralju, u sobu svoju, radovat ćemo
se i veseliti tebi, više nego vino slavit ćemo ljubav tvoju! Dostojan si sve ljubavi.

5 Ja sam pocrnjela, ali mila, kćeri jerusalemske, kao šatori cedarski, kao šatorske
zavjese Salmini.

6 Ne gledajte me, što sam crnomanjasta, jer me je sunce opalilo! Ljuto me okupiše
sinovi matere moje: postaviše me da čuvam vinograde, i nijesam mogla da pazim na
vlastiti vinograd.

7 Pa kaži mi ti, kojemu pripada srce moje: gdje stoji stado tvoje, gdje planduješ
opodne? Ne bih htjela lutati među stadima drugova tvojih.

8 Zaručnik: Ako ne znaš, najljepša između žena: slijedi trag stada, tjeraj jariće svoje
na pašu pokraj šatora pastirskih!

9 Htio bih te, prijateljice moja, prispodobiti s plemenitim i onima u kolima
faraonovim:

10 Kako pristaje lijepo obrazima tvojim niz bisera, vratu tvojemu ogrlice zlatne!

11 Načinit ćemo ti zlatne grivne sa šarama srebrnim.

12 Zaručnica: Kada kralj počiva za stolom, narod moj diše mirisom ugodnim.

13 Dragi je moj kao kutijica smirne, što mi počiva na prsima.

14 Dragi je moj kao grozd ciprov u vinogradima engadskim.

15 Zaručnik: Kako si lijepa, prijateljice moja, kako si lijepa, oči su tvoje kao golubice.

16 Zaručnica: O, ti si lijep, dragi moj, preljubezan odista! Postelja je naša svježa zelen,

17 kućne su nam grede cedri, stolovi čempresi.

Pjesma nad pjesmama, glava 2

1 Ja sam cvijet na poljani šaronskoj, ljiljan u dolini.

2 Zaručnik: Među trnjem ljiljan prijateljica je moja među djevojkama!

3 Zaručnica: Kao jabuka među drvećem dragi je moj među momcima! U sjeni
njegovoj sjedim rado; plod je njegov sladak grlu mojemu.

4 U vinarnicu on me vodi: kao bojni barjak njegov vije se nada mnom ljubav.

5 Krijepi me grožđem, razblažuje me jabukama, jer sam bolna od ljubavi.

6 Tada se privine ljevica njegova pod glavu moju, u ljubavi me ogrli desnica njegova.

7 Zaručnik: Zaklinjem vas kćeri jerusalemske, srnama ili košutama poljskim: nemojte
buditi, nemojte smetati ljubavi, dok njoj samoj ne bude volja!

8 Zaručnica: Slušaj! Moj dragi, evo, on dolazi, skače preko gora i poskakuje preko
humova.

9 Dragi je moj kao srna ili kao jelenče. Gledaj samo: već stoji iza zida, gleda kroz
prozor i viri kroz rešetku.

10 Dragi moj progovori i reče mi: Ustani, prijateljice moja, ti si lijepa moja, dođi
ovamo!

11 Gledaj samo, zima prođe, ode i prošumi dažd.

12 Na polju pokazuju se već cvjetići; došlo je vrijeme rezanja loze. Pjevanje grlice čuje se u zemlji.

13 Plod svoj već pusta smokova; slatko miriše cvijet vinove loze. Ustani, prijateljice moja, ljepoto moja, dođi ovamo!

14 Golubice moja u klisurama, u zaklonu vrletnom, daj da vidim lice tvoje, daj da slušam glas tvoj, jer je glas tvoj mio i lice tvoje blago.

15 Zaručnica: Pohvatajte nam lisice, male lisice, što pustoše vinograd, jer je vinograd naš u cvatu!

16 Moj je dragi moj, i ja sam njegova; on je pastir na poljima ljiljana.

17 Dok dan zahladi i sjene uteku, dođi, dragi moj, kao srna ili kao jelenče na gorama mirisnim!

Pjesma nad pjesmama, glava 3

1 Noću na postelji svojoj tražila sam duši svojoj dragoga, tražila sam ga, ali ga ne nađoh.

2 Ustat ću, poći ću po gradu, tražit ću na ulicama i trgovima duši svojoj dragoga: tražila sam ga, ali ga ne nađoh.

3 Sretoše me stražari, što su obilazili po gradu: "Nijeste li vidjeli duši mojoj dragoga?"

4 Jedva sam ih mimoišla, nađoh duši svojoj dragoga. Držala sam ga čvrsto i nijesam pustila, sve dok ga ne odvedoh u kuću matere svoje, u sobu one, koja me rodila.

5 Zaručnik: Zaklinjem vas, kćeri jerusalemske, srnama i košutama poljskim: nemojte buditi, nemojte smetati ljubavi, dok njoj samoj ne bude volja!

6 Zbor naroda: Što ono ide gore iz pustinje tamo, stupovima dima zaogrnuto? U mirisu smirne i tamjana i svakojakih mirodija?

7 To je nosiljka Salomonova! Oko nje je šezdeset junaka između junaka Izraelovih.

8 Svi su oni teško naoružani, iskušani u boju, u svakoga mač o bedru, da odole strahoti noćnoj.

9 Palaču je sebi sagradio kralj Salomon od drveta libanskoga.

10 Stupove je napravio od srebra, pokrov ad zlata, sjedište s grimiznim jastucima, unutra sve ukrašeno ljubavlju kćeri jerusalemskih.

11 Kćeri jerusalemske, izađite kćeri sionske, gledajte Salomona, kralja; resi ga kruna njegova, kojom ga je okrunila mati njegova na dan svadbe njegove, na dan veselja srca njegova.

Pjesma nad pjesmama, glava 4

1 Zaručnik: Kako si lijepa, prijateljice moja, kako si lijepa! Oči su tvoje kao golubice, ispod koprene svijetle. Kosa ti je kao stado koza, što silaze gore gileadske.

2 Zubi su ti kao stado ovaca, što upravo izlaze iz kupala, kad se strižu: sve s blizancima, nijedne među njima nema bez janjeta.

3 Usne su ti kao vrpca grimizna, milina resi usta tvoja. Kao kriške mogranja sjaju tvoja lica ispod koprene.

4 Vrat ti je kao toranj Davidov zidnim vijencima naoružan, tisuće štitova vise na njemu, štitova od samih junaka.

5 Prsa tvoja: dva blizanca srnčeta, što pasu među ljiljanima.

6 Dok dan zahladi i sjene uteku, htio bih poći k smirnovoj gori, k tamjanovu humu.

7 Sva si lijepa, prijateljice moja, nema ljage na tebi.

8 Dođi s Libanona, zaručnice, k meni, dođi s Libara, dođi k meni! Siđi s brijega amonskoga, s vrhunca senirskoga i hermonskoga, iz pećina lavovskih, s gora risovskih!

9 Ranjavaš srce moje, sestro zaručnice moja, očaravaš mi srce svakim pogledom očiju svojih, svakom karikom uresa na vratu svojemu!

10 Kako je blaga ljubav tvoja, sestro zaručnice moja, mnogo je slađa od vina ljubav tvoja! Svaku mirodiju nadvisuje miris ulja tvojih.

[11] Usne tvoje, zaručnice, kaplju medom. Jezik tvoj krije med i mlijeko. Miris je haljina tvojih kao miris Libanona.

[12] Vrt je sestra zaručnica moja, dobro ograđen, studenac zatvoren, izvor zapečaćen.

[13] Nasad je tvoj voćnjak šipaka, pun plodova prekrasnih, cipra i narda,

[14] Narda i šafrana, iđirota i cimeta i svakojakih rastlina za kad, smirne i aloja, sa svakojakim najfinijim balsamima.

[15] Izvor vrta mojega jest studenac žive vode, što teče s Libanona.

[16] Zaručnica: Sjevere, ustani sad Juže, ovamo! Puhnite po vrtu mojemu! Neka kaplju mirisi njegovi! O, neka bi došao dragi moj u vrt svoj, neka bi uživao plodove svoje, prekrasne!

Pjesma nad pjesmama, glava 5

[1] Zaručnik: U vrt svoj dolazim, sestro zaručnice moja! Berem smirnu svoju s balsamom svojim, jedem sat svoj s medom svojim, pijem vino svoje s mlijekom svojim. Jedite, prijatelji, pijte, ponapijte se, mili moji!

[2] Zaručnica: Spavala sam, ali je srce moje bilo budno. Slušaj! Eto kuca dragi moj! Zaručnik: "Otvori mi, sestro moja, prijateljice moja, golubice moja, čista moja, mokra mi je glava od rose, i kosa moja od noćnih kapi!"

[3] zaručnica: Svukla sam već haljinu svoju, opet bih je morala obući! I noge sam sebi oprala, ah, morala bih ih opet zamazati!

[4] Tada dragi moj promoli ruku svoju kroz rupu: nutrina moj ustrepta od njega.

[5] Ja skočih da otvorih dragome svojemu. Tada mi ruke pokapa smirna; niz prste mi poteče smirna na držak prijevornice.

[6] Otvorih dragome svojemu. Ali dragoga mojega nije bilo, bio je otišao. Stade mi dah, jer on je govorio. Tražila sam ga, ali ga ne nađoh, zvala sam ga, ali mi se ne odazva.

[7] Sretoše me stražari, što su obilazili po gradu. Izraniše me, pokrivalo mi strgaše, stražari zidova.

[8] Zaklinjem vas, kćeri jerusalemske, ako susretnete dragoga mojega, kažite mu, da sam se razboljela od ljubavi.

[9] Kćeri jerusalemske: što je dragi tvoj bolji od ostalih dragih, najljepša među ženama? Što je dragi tvoj bolji od ostalih dragih, te nas tako zaklinješ?

[10] Zaručnica: Dragi je moj bijel i rumen, među tisućama može se poznati.

[11] Kao zlato glava je njegova, kao najdragocjenije zlato. Kose njegove kao grozdovi, crne kao gavrani.

[12] Oči su mu kao golubice na potoku, mlijekom umivene, počivaju u miru.

[13] Obrazi su njegovi kao lijehe mirisnog bilja, cvijeće mirisno niče u njima. Usne njegove cvatu kao ljiljani skrletni, kaplju smirnom dragocjenom.

[14] Ruke su njegove kao zlatne šipke, obložene dragim kamenjem. Tijelo je njegovo kao umjetno djelo od slonove kosti, obloženo safirima.

[15] Stoji kao na stupovima od mramora, uglavljenim na zlatnom podnožju. Uzrast mu je kao Libanon, krasan kao cedri.

[16] Usta su mu puna sladosti. Sve je na njemu ljupko. Takav je dragi moj, takav je prijatelj moj, kćeri jerusalemske!

[17] Kćeri jerusalemske: Kamo je otišao dragi tvoj, najljepša među ženama? Kamo je okrenuo dragi tvoj, da ga tražimo zajedno s tobom?

Pjesma nad pjesmama, glava 6

[1] Zaručnica: U vrt svoj otišao je dragi moj k lijehama mirisnog bilja, da se naslađuje u gaju ugodnom i da bere ljiljane.

[2] Moj je dragi moj, i ja sam njegova! On je pastir na poljanama ljiljana.

[3] Zaručnik: Lijepa si, draga moja, kao Tirsa krasna kao Jerusalem, strahovita kao ratna vojska.

[4] Odvrati oči svoje od mene; one me omamjuju! Kosa ti je kao stado koza, što silaze s gore gileadske.

[5] Zubi su ti kao stado ovaca, što izlaze iz kupala: sve s blizancima, nijedne među njima nema bez janjeta.

[6] Kao kriška mogranja sjaju tvoja lica ispod koprene.

[7] Već šezdeset imam kraljica i osamdeset drugih žena i djevojaka bez broja.

[8] Ali je samo jedna golubica moja, čista moja: samo je ona miljenica materi svojoj, najmilija njoj, koja ju rodila. Kad je vide, hvale je djevojke, slave je kraljice i inoče:

[9] Tko je ona, koja sja kao zora, lijepa kao mjesec, čista kao sunce, strahovita kao ratna vojska?

[10] Zaručnica: Silazila sam u gaj oraha, da se nauživam zeleni, što niče u dolini, da vidim, cvate li već vinova loza, pupe li šipci.

[11] Tada iznenada – nijesam znala, kako – smete mi se srce pred kolima pratnje kneževske,

[12] Zbor pratnje: Vrati se, Sulamko, vrati se, vrati se da te gledamo! Zaručnica: Što ćete gledati na Sulamki, je li ples u dva zbora?

Pjesma nad pjesmama, glava 7

[1] Zbor: Kako su lijepi koraci tvoji u papučama, kćeri kneževska! Okret bedara tvojih kao đerdan oko vrata, djelo ruke umjetničke.

[2] Krilo ti je kao zdjela dragocjena – nikada u njoj neka ne us fali vina! – Tijelo ti je kao stog pšenice, ljiljanima ograđen.

[3] Prsa tvoja: dva blizanca srnčeta!

[4] Vrat tvoj: toranj od slonove kosti! Oči tvoje: jezera u Hešbonu pred vratima batrabimskim. Nos je tvoj kao toranj libanonski, koji gleda prema Damasku.

[5] Glava tvoja na tebi kao Karmel, kosa na glavi tvojoj kao grimiz kraljevski, u pletenice spletena.

[6] Zaručnik: Kako si lijepa, kako ljupka, ti draga, kćeri puna miline!

7 Uzrast tvoj kao palma, prsa tvoja kao grozdovi.

8 Obuze me zelja: popet ću se na palmu, dohvatit ću plodove njezine: tada će mi njedra tvoja biti grožđe s vinove loze. Dah je nosa tvojega kao miris jabuke,

9 Usta tvoja kao najbolje vino, što mi slatko kvasi grlo lije se preko usana i zuba.

10 Zaručnik: Ja sam posve dragoga svojega! I srce je njegovo puno čežnje za mnom.

11 Dođi, dragi moj, pođimo van u polja! Pod grmljem ciprovim legnimo na počinak!

12 Rano u jutro poći ćemo u vinograde da vidimo, zameće h se već vinova loza, otvaraju li se cvjetovi, cvatu li šipci. Tamo ću ti posvetiti ljubav svoju.

13 Mandragore dišu već svojim mirisom. Vrata naša kriju svakojakoga krasnog voća: novoga i staroga, za tebe sam ga sačuvala, Dragi moj!

Pjesma nad pjesmama, glava 8

1 Ah, da bi mi ti brat bio, koji je dojio prsa matere moje! Tada bih te smjela cjelivati, kad bih te našla vani: nitko me ne bih za to prekorio.

2 Uzela bih te sa sobom i povela te u kuću matere svoje, koja me odgojila, dala bih ti da piješ vino mirisavo, sok od šipaka.

3 Tada se privine ljevica njegova pod glavu moju, u ljubavi me ogrli desnica njegova.

4 Zaručnik: Zaklinjem vas, kćeri jerusalemske: nemojte buditi, nemojte smetati ljubavi, dok njoj samoj ne bude volja!

5 Kćeri jerusalemske: Tko je ona, koja ide gore iz pustinje tamo, naslonjena na dragoga svoga? Zaručnik: Pod jabukom probudio sam te, gdje te je u bolima rodila mati tvoja, gdje je u muci ležala roditeljka tvoja.

6 Kao pečat postavljam se tebi na srce, na ruku tvoju kao pečat! Kćeri jerusalemske: Jest, ljubav je jaka kao smrt. Ljubomornost ljubavi tvrda je kao svijet mrtvih. Žar je njezin kao oganj plamenit, i munje su plamenovi njezini.

7 Kad bi bilo još toliko voda: "ne mogu one da ugase ljubav! I rijeke nikada ne otrgnuše ljubavi! Kad bi tko davao sve imanje kuće svoje za ljubav: mogao bi on biti

samo prezren!

[8] Braća zaručnice: Imamo se stricu, još nema prsiju, Što ćemo činiti sa sestrom svojom, kad je dođu prositi?

[9] Ako je ona zid: sagradit ćemo na njemu tvrđavu od srebra! Ako li vrata, utvrdit ćemo ih trenicama cedrovim!

[10] Zaručnica: Ja sam zid! Prsa su moja kao tornjevi. Ali sam za njega jedna, koja se je već predala.

[11] Imao je Salomon vinograd u Baal–Hamonu, povjerio je vinograd čuvarima i morao je svaki za rod njegov platiti tisuću srebrnjaka.

[12] Zaručnica: Moj vlastiti vinograd samo je za me, tebi te tisuće, o Salomone, i dvije stotine onima, koji čuvaju plodove njegove!

[13] Zaručnik: Ti, koja stanuješ u vrtovima prijatelji prisluškuju glas tvoj, daj mi da ga i ja čujem!

[14] Zaručnica: Brže dođi, dragi moj, kao srna ili kao jelenče na gorama mirisnim!

Izaija

Izaija, glava 1

1 Viđenje Izaije, sina Amosova, što ga je gledao nad Judom i Jerusalemom u dane
kraljeva Uzije, Jotama, Ahaza i Ezekije od Jude.

2 Čujte, nebesa, slušaj, zemljo, jer Gospod govori: "Djecu odgojih i podigoh, ali mi
ona postade nevjerna.

3 Vol poznaje gospodara svojega i magarac jasle gospodara svojega. Samo Izrael ne
poznaje, narod moj ne razumije!"

4 Jao, pokoljenje griješno, narode zlodjelima natovareni, leglo zlikovaca, djeco
izrođena! Oni ostaviše Gospoda, pogrdiše Sveca Izraelova, okrenuše mu leđa.

5 Kamo da vas se još bije, kad jednako otpadate?

6 Posve je bolesna glava i posve je iznemoglo srce. Od pete do glave nema ništa
zdrava na tebi, samo uboj, modrice i rane svježe. Nije ih se iscijedilo, ni zavilo, ni
uljem ublažilo.

7 Zemlja je vaša postala pustinja, gradovi su vaši ognjem popaljeni i vaše njive – :
tuđini ih jedu na vaše oči, pustoš je kao kod razora Sodome.

8 Samo kći Siona preostade kao koliba u vinogradu, kao stražara u polju krastavaca,
kao kula stražarska.

9 Jest, da nam Gospod nad vojskama nije ostavio jedan ostatak, bili bismo kao
Sodoma, izjednačili bismo se s Gomorom!

10 I čujte riječ Gospodnju, knezovi Sodome, poslušaj naputak Boga našega, narode
Gomore!

11 "Što će mi mnoštvo žrtava vaših?", tako govori Gospod. "Sit sam žrtava od ovnova
i pretiline od teladi i ne marim više za krv bikova, janjaca i jaraca.

12 Kad dolazite da se pokažete preda mnom –: tko traži od vas, da gazite trijemove moje?

13 Ne prinosite više žrtava nevrijednih, jer mi se gadi. Mjesec mlađak, subotu, poziv na blagdan svečan – ne podnosim: zlodjela i blagdan.

14 Duša moja mrzi na vaše mlađake i blagdane, jer su mi na teret i dodija mi podnositi ih.

15 I kad širite ruke svoje zatvaram ipak oči svoje od vas, i kad molite još toliko, ne slušam vas: ruke su vaše pune krvi.

16 Operite se! Očistite se! Uklonite zla djela svoja ispred očiju mojih, prestanite zlo činiti!

17 Učite se dobro činiti: težite za pravdom, pomažite potlačenomu, pribavite pravicu siroti, branite udovicu!"

18 "Dobro dakle, sudimo se!", tako govori Gospod. "I ako su grijehi vaši crveni kao skerlet, postat će bijeli kao vuna!

19 Ako hoćete slušati, uživat ćete najbolje u zemlji.

20 Ali ako nećete i prkosite, prožderat će vas mač!" – Zaista, usta Gospodnja rekoše.

21 Kako postade bludnicom vjerni grad, koji je bio pun pravice! Nekoć je stanovala u njemu pravednost, a sada – krvnici.

22 Srebro tvoje postade troska, vino tvoje razvodnjeno.

23 Knezovi su tvoji buntovnici, drugovi kradljivcima. Oni svi ljube mito i lete za novcima. Siroti ne daju pravice i parnica udovice ne dolazi pred njih.

24 Zato govori Svemogući, Gospod nad vojskama, Izraelov jaki Bog: "Ha, riješit ću se na neprijateljima svojim, osvetit ću se protivnicima svojim!

25 Okrenut ću ruku svoju proti tebi! Očistit ću kao luživom troske tvoje, izlučit ću sve olovo tvoje.

26 Postavit ću ti opet suce kao prije i savjetnike kao iz početka. Tada ćeš se opet zvati 'grad pravednosti', 'grad vjerni'.

27 Tvorenjem pravde Sion će se spasiti, pravednošću obraćenici njegovi."

28 A nevjernici i grješnici svi će propasti. Koji ostave Gospoda, izginut će.

29 Jer ćete se posramiti zbog gajeva, što ih tako ljubite. Morat ćete se zastidjeti zbog vrtova, što ih tako volite.

30 Jer ćete biti kao hrast, kojemu vene lišće, kao vrt bez vode,

31 Jaki će biti kao kučine, djelo njegovo kao iskra. Oboje će se zapaliti zajedno, i nitko neće gasiti.

Izaija, glava 2

1 Objava, koju je primio Izaija, sin Amosov, o Judi i Jerusalemu.

2 Na svršetku dana dogodit će se, da bude utvrđena gora s kućom Gospodnjom kao glavica gorama, uzvišena iznad visina.

3 Tada će grnuti k njoj svi koliki narodi. Mnogi će narodi ići tamo i govoriti: "Dođite da idemo na goru Gospodnju, u kuću Boga Jakovljeva! Neka nas on ući svojim putovima! Mi hoćemo hoditi stazama njegovim, jer nauka izlazi sa Siona i riječ Gospodnja od Jerusalema.

4 On sudi među narodima, govori pravicu mnogim narodima. Oni raskivaju mačeve svoje za raonike, koplja svoja za srpove. Više ne diže mač narod proti narodu i više se ne uči ratu.

5 Dakle, kućo Jakovljeva, zaputimo u svjetlosti Gospodnjoj!

6 Ali si odbacio narod svoj, kuću Jakovljevu; jer su puni vračara s Istoka, gatalaca kao Filistejci. Idu ruku u ruku s tuđincima.

7 Puna je zemlja njihova srebra i zlata i nema broja blagu njihovu; puna je zemlja njihova konja i nema broja kolima njihovim.

8 Puna je zemlja njihova idola i klanjaju se djelu ruku svojih, što ga načiniše prsti
njihovi.

9 Pregiblje se čovjek, poništava se muž; nećeš im oprostiti.

10 Zavuci se u pećine kamene, skrij se u prah, pred strahovitim pogledom
Gospodnjim, pred uzvišenim veličanstvom njegovim!

11 Prignut će se uznositost ljudi, poništit će se oholost muževa. Samo je Gospod
uzvišen u onaj dan.

12 Jer će dan suda Gospod nad vojskama održati nad svim, što je oholo i uznosito, i
nad svim, što se podiže, da se to poništi,

13 Nad svim cedrima Libanona, visokim, ponositim, i nad svim hrastovima od Bašana,

14 Nad svim gorama visokim i nad svim humovima izdignutim,

15 Nad svakom kulom visokom i svakim zidom utvrđenim,

16 Nad svim lađama taršiškim i nad svakim brodom dragocjenim.

17 Prignut će se uznositost ljudi, poništit će se oholost muževa. Samo je Gospod
uzvišen u onaj dan.

18 Iščeznut će svi idoli.

19 Zavlačit će se ljudi u pećine kamene, u rupe zemaljske pred strahovitim pogledom
Gospodnjim, pred uzvišenim veličanstvom njegovim, kad ustane da zemlju prepadne.

20 U onaj će dan čovjek idole svoje iz srebra i zlata, što ih načinio sebi, da im se
klanja, pobacati krticama i slijepim mišima.

21 Da se zavuče u rasjekline kamene, u pukotine gorske pred strahovitim pogledom
Gospodnjim, pred uzvišenim veličanstvom njegovim, kad ustane da zemlju prepadne.

22 Zato se prođite ljudi, kojima kroz nos ide dah životni! Kako ih treba malo cijeniti!

Izaija, glava 3

[1] Gle, Svemogući, Gospod nad vojskama, oduzima Jerusalemu i Judi štap i potporu,
svaku potporu u kruhu, svaku potporu u vodi,

[2] Junaka i ratnika, suca i proroka, vračara i starješinu,

[3] Stotnika i čovjeka ugledna, savjetnika, majstora u umjetnosti i čarobnjaka.

[4] Dječake stavljam za gospodare nad njima. Djeca će im obijesna zapovijedati.

[5] I gura se narod, čovjek proti čovjeku, i jedan proti drugomu. Ustaje mladić na starca
nepošten na poštena.

[6] Tada jedan uhvati brata u kući oca svojega: "Ti imaš još gornju haljinu, ti moraš biti
knez naš i vladati nad ovim rasulom!"

[7] Onda on u onaj dan poviče glasno: "Neću da budem liječnik za rane, U kući mojoj
nema kruha ni haljine, Ne postavljajte me knezom narodu!"

[8] U ruševine će pasti Jerusalem, i Juda će pasti, jer se jezici njihovi i djela njihova
protive Gospodu i prkose svetim očima njegovim.

[9] Izgled lica njihova svjedoci proti njima. Kao Sodoma govore javno o grijehu
svojemu. Jao njima! Sebi samima samo nanose štetu.

[10] Blagoslovljen je pravednik! Njemu je dobro; jer žanje plaću svojih djela

[11] Teško bezbožniku! Njemu je zlo; jer će mu se naplatiti rad njegovih ruku.

[12] Djeca, narode moj, tvoji su gospodari. Lihvari vladaju nad tobom. Narode moj,
zavodnici su tvoje vođe. Oni kvare tijek tvojoj stazi.

[13] Na sud ustaje Gospod, da sudi narodima.

[14] Na sud ide Gospod sa starješinama naroda svojega i s knezovima njegovim:
"Potrste vinograd! U vašim je kućama ugrabljeno dobro siromaha.

[15] Kako vi dolazite da gazite narod moj, da satirete siromaha, – govori svemogući
Gospod nad vojskama.

16 Gospod govori: "Uznosite su kćeri Siona. Idu opružena vrata i bacajući poglede
pohotne. Sitno koračaju i zvekeću nogama."

17 Zato će Svemogući učiniti da oćelavi tjeme kćerima Siona. Prijekor i sramotu
donijet će na njih Gospod.

18 U onaj će dan Svemogući otrgati nakit: "nožne zaponce, počeonice i polumjesece,

19 Naušnice, narukvice i koprene,

20 Ukosnike, podveze i pojase sjajne, mirisnice i hamajlije,

21 Prstene i nosnice,

22 Svečane haljine i plašteve, ogrtače i kesice,

23 Ogledala, fine košuljice, oglavlja i pokrivala.

24 Tada će biti mjesto miomirisa smrad, mjesto pojasa uže, mjesto pletenica ćela,
mjesto svečanih haljina pokornička odjeća, mjesto ljepote ljaga.

25 Tvoji ratnici padaju od mača, tvoji junaci u boju.

26 Vrata njegova tuguju i plaču, oplijenjen sjedi on na zemlji.

Izaija, glava 4

1 U onaj će dan sedam žena prionuti za jednoga muža i ovako će govoriti: "Same
ćemo se hraniti i odijevati, samo daj da nosimo tvoje ime, skini s nas sramotu!"

2 U onaj će dan biti mladica Gospodnja na ures i čast, i plod zemlje na ponos i slavu
onima, koji su bili spašeni iz Izraela.

3 Tko je tada još preostao u Sionu i na životu je u Jerusalemu, zvat će se svet, svaki,
koji je upisan za život, u Jerusalemu.

4 Kada Svemogući opere nečistoću: kćeri Siona i utamani iz sredine njegove krvno
djelo Jerusalema duhom suda, duhom čišćenja:

5 Tada će Gospod nad čitavim prostorom gore Siona, nad skupštinama njezinim stvoriti oblak za dan, a za noć sjaj i plameni oganj. Jest, zaklon će biti nad svom slavom.

6 I bit će koliba, da sjenom zaklanja danju od žege i da bude zar štita i krov od oluje i dažda.

Izaija, glava 5

1 Zapjevat ću o prijatelju svojemu, pjesmu prijatelja svojega o vinogradu njegovu! Vinograd je imao prijatelj moj na plodnoj visini.

2 On ga je ogradio i otrijebio iz njega kamenje i zasadio u njemu lozu plemenitu. Sagradio je u njemu kulu, iskopao tijesak i nadao se, da će roditi grožđem, a on rodi vinjagom.

3 I sada, stanovnici Jerusalema, ljudi iz Jude, sudite između mene i vinograda mojega!

4 Što je još trebalo učiniti vinogradu mojemu, a la mu nijesam učinio? Nijesam li se smio nadati, da će roditi grožđem? – A on rodi vinjagom.

5 Pa da vam sada javim, što ću učiniti vinogradu svojemu: "Srušit ću ogradu njegovu, neka postane pašnjak! Srušit ću zid njegov, neka se gazi!

6 Učinit ću ga pustinjom, neće se obrezivati ni okopavati. Buknut će u njemu drača i trnje. I zapovjedit ću oblacima, da ne puštaju više na njega dažda.

7 Jer je kuća Izraelova vinograd Gospoda nad vojskama i ljudi su Judini sad miline njegove. On se nadao dobru djelu, a eto zlo djelo, pravednosti, a eto zloća!

8 Jao vama, koji sastavljate kuću s kućom, njivu na njivu nastavljate, dok više ne bude prostora, a vi sami ostanete vlastela u zemlji!

9 U mojim ušima zvuči riječ Gospoda nad vojskama: "Zaista, mnoge će kuće opustjeti! Bile i tako velike i tako lijepe: postat će bez ljudi!

10 Jer će deset rala vinograda dati jedan bat, jedan homer sjemena dat će efu."

11 Jao vama, koji se rano ujutro opijate i do kasno u noć sjedite i gorite od vina!

12 Citara i harfa, bubanj i frula i vino na vašim su gozbama. A ne pazite na upravljanje
Gospodnje i ne vidite djela ruku njegovih.

13 Zato mora narod moj putovati u sužanjstvo, jer nije imao razboritosti. Istrošeni su
od gladi plemeniti njegovi, i mnoštvo njegovo gine od žeđi.

14 Zato širom otvara carstvo mrtvih požudno ždrijelo svoje i silno razvaljuje zjalo: i
silazi u njega sjaj Jerusalema, bučno mnoštvo njegovo i tko se veseli u njemu.

15 Tako se pregiblje čovjek, poništava se muž; oči se oholicama spuštaju.

16 A uzvisit će se na sudu Gospod nad vojskama, i Bog, Sveti, pokazat će se svet u
pravednosti.

17 Tada će tamo pasti janjci, kao da je to paša njihova, i ovnovi će pasti travu na
ruševinama plemenitih.

18 Jao vama, koji dovlačite zlodjela konopcima ludosti, odmazdu kao užem kolskim!

19 Koji govorite: "Neka ipak pohiti, neka brzo dođe djelo njegovo, da ga vidimo!
Neka se ipak približi, neka dođe što je naumio Svetac Izraelov, da ga poznamo!

20 Jao vama, koji zlo zovete dobro, i a dobro zlo! Koji pravite od tmine svjetlost, a od
svjetlosti tminu, koji pravite od gorkoga slatko, a od slatkoga gorko!

21 Jao vama, koji ste mudri u vlastitim ocima i razumni pred samima sobom!

22 Jao vama, koji ste junaci u piću l vina i hrabri u miješanju silovita pića!

23 Koji oslobađate krivca za poklone, a onome, koji ima pravo, oduzimate pravdu!

24 Zato kao što jezik ognja proždire strnjiku, i slame nestaje u plamenu, tako će
korijen njihov postati kao trulež, cvijet će se njihov razletjeti kao prah, jer odbaciše
zakon Gospoda nad vojskama i pogrdiše riječ Sveca Izraelova.

25 Zato se je raspalio gnjev Gospodnji na narod njegov. On je zamahnuo rukom
svojom na njega, udario ga da su se gore zadrmale i da su mrtva tjelesa njihova ležala
po ulicama kao smeće. Kod svega toga nije popustio gnjev njegov, i još je uvijek
ostala ispružena ruka njegova.

26 Podignut će zastavu narodu u daljini i primamiti ga s krajeva zemlje. I gle, brzo dolazi i hitro.

27 Nema u njem umorna ni sustala. Nitko ne drijema i nitko ne spava. Nikomu se ne raspasuje pojas oko bedara njegovih. Nikomu se ne rastrga remen na obući njegovoj.

28 Strijele su njegove oštre, i svi su lukovi njegovi zapeti. Kao kremen su kopita konja njegovih i točkovi su njegovi kao vihor.

29 Rika je njegova kao u lavice. Riče kao mladi lavovi. Reži, zgrabi plijen i drži ga čvrsto i nitko mu ga ne ote.

30 U onaj dan buči nad Judom kao što buči more. I pogleda li se na zemlju: gle, tu je tmina tjeskobna, i svjetlost je pomračena oblakom tamnim!

Izaija, glava 6

1 U godini smrti kralja Uzije vidjeh Svemogućega gdje sjedi na prijestolju visoku i uzvišenu. Skut je njegov ispunjavao hram.

2 Serafi su stajali pred njim. Svaki je imao šest krila. Dvjema je zaklanjao lice svoje, dvjema noge svoje, a dvjema se lebdeći držao.

3 Jedan je vikao drugome: "Svet, svet, svet je Gospod nad vojskama! Puna je sva zemlja slave njegove."

4 I zadrmaše se pragovi na vratima od glasa, kojim su vikali, i kuća se napuni dima.

5 Tada ja povikah: "Jao meni, ja sam izgubljen; jer sam čovjek nečistih usana i stojim kod naroda nečistih usana. I ugledah kralja, Gospoda nad vojskama, vlastitim očima!"

6 Tada jedan od serafa doletje k meni, u ruci mu živ ugljen, što ga je bio uzeo sa žrtvenika kliještima.

7 Dotače se njim usta mojih i reče: "Gle, ovo se dotače usana tvojih: krivnja zlodjela tvojih iščeznu, grijeh se tvoj utamani!"

8 I začuh glas Svemogućega, koji reče: "Koga da pošljem? Tko će ići po nalogu mojemu?" Ja odgovorih: "Evo mene, pošlji me!"

9 On reče: "Idi, reci tome narodu: "Slušajte samo, slušajte, ali nećete razumjeti! Gledajte samo, gledajte, ali nećete poznati!

10 Učini da otvrdne srce tome narodu! Učini gluhima uši njegove, slijepima oči njegove, da ne vidi očima svojim, da ne čuje ušima svojim, da srce njegovo ne dobije spoznaje, da se ne obrati i ne ozdravi!"

11 Ja upitah: "Dokle, Svemogući? On odgovori: "Dok ne opuste gradovi, da budu bez stanovnika, kuće da budu bez ljudi, i zemlja dok ne opusti,

12 Dok Gospod ne protjera u daljinu ljude i ne bude pustoš velika u zemlji.

13 Jest, živi još u njoj desetina, pa će se i ona zatrti! Ali kao kod brijesta, kao kod hrasta ostane panj, i kad se posijeku, tako je njihov panj sveto sjeme.

Izaija, glava 7

1 U dane Ahaza, sina Jotama, sina Uzije, kralja Judina, dođoše kralj Resin od Arama i Pekah, sin Remalijin, kralj Izraelov, na Jerusalem, da ga opsjednu, ali ga ne mogoše zauzeti.

2 Javiše kući Davidovoj: "Aram se je utaborio u Efraimu." Tada zadrhta srce njegovo i srce naroda njegova kao što ustrepće drveće u šumi od vjetra.

3 I Gospod reče Izaiji: "Izađi k Ahazu, ti i tvoj sin Šear–Jašub, na kraj vodovoda gornjega jezera l na put kod polja valjareva,

4 I reci mu: čuvaj se i budi miran, ne boj se i srce tvoje neka se ne plaši od ta dva ugarka, što se puše, unatoč raspaljenom gnjevu Resina i Arama i sina Remalijina!

5 Jer Haran zlo misli proti tebi i Efraim i sin Remalijin,

6 Jer rekoše: "Hajdemo na Judu, pritisnimo ga, osvojimo ga za se, i sina Tabelova učinimo kraljem u njem!"

7 Zato veli Gospod, Svemogući: "To neće nikada uspjeti i nikada se dogoditi!

8 Ne, Aramu je glava Damask, i Damasku je glava Resin. Još šezdeset i pet godina, i Efraim je opustošen, i nema više tamo naroda.

9 Efraimu je glava Samarija, i Samariji je glava sin Remalijin. Ako ne vjerujete, nemate više opstanka."

10 I Gospod reče dalje Ahazu:

11 "Izmoli sebi znak od Gospoda, Boga svojega, u dubini dolje, ili gore u visini!

12 Ahaz odgovori: "Neću moliti za to, niti ću kušati Gospoda."

13 Tada reče Izaija: "Slušajte dakle od kuće Davidove! Nije li vam dosta, što dosađujete ljudima, da još dosađujete i Bogu mojemu?

14 Zato će vam sam Svemogući dati znak: "Eto, djevica će začeti i roditi sina i nadjenuti mu ime Emanuel

15 Gruševinom i medom hranit će se, dok ne nauči odbaciti zlo, a izabrati dobro.

16 Jer prije nego još dječak nauči odbaciti zlo, a izabrati dobro, ležat će opustošena zemlja, pred koje dvojicom kraljeva tebe hvata groza.

17 Gospod će pustiti na te, na narod tvoj i na kuću oca tvojega dane, kakvih nije bilo, otkad Efraim otpade od Jude, preko kralja asirskoga.

18 U onaj će se dan dogoditi, da Gospod zazviždi muhi, što sjedi na kraj rijeka egipatskih, i pčeli u zemlji asirskoj.

19 Svi oni dolaze i nastanjuju se u pustim dolinama i u kamenim rasjelinama, u svim trnjacima i na svakom pašnjaku.

20 U onaj će dan Svemogući obrijati britvom kupljenom iz preko Eufrata, kraljem asirskim, kosu na glavi i sve druge kose. I bradu će on uzeti.

21 U onaj će se dan dogoditi, da jedan sebi drži kravicu i dvije ovce.

22 I zbog množine mlijeka, što ga one daju, hranit će se ljudi gruševinom; jer od gruševine i meda živjet će svaki, koji je preostao u zemlji.

23 U onaj će se dan dogoditi, da je svako mjesto, gdje ima tisuće čokota za tisuću šekela, puno trnja i puno drače.

[24] Sa strijelom i lukom ide se onamo, jer je sva zemlja trnje i drača.

[25] Na sve brežuljke, što se sada kopaju trnokopom, neće se više stupiti od straha pred trnjem i dračom. Služit će govedima kao pasište i bit će gaženi od ovaca."

Izaija, glava 8

[1] Gospod mi reče dalje: "Uzmi ploču veliku i napiši na njoj pismom čovječjim: 'Maher–Šalal–Haš–Baz – Hitro grabi, brzi plijen'

[2] I uzmi mi usto pouzdane svjedoke, naime svećenika Uriju i Zahariji, sina Berekijina!"

[3] Tada ja pristupih k proročici, ona zatrudnje i rodi sina. A Gospod mi zapovjedi: "Maher–Šalal–Haš–Baz;

[4] Jer prije nego još dječak nauči zvati oče i majko, donijet će se bogatstvo od Damaska i plijen od Samarije pred kralja asirskoga."

[5] Dalje još reče mi Gospod:

[6] "Jer ovaj narod prezire vode Šiloaha, što teku tiho, i drži s Resinom i sinom Remalijinim,

[7] Zato, evo, Svemogući će navesti na njih silne, velike vode Eufrata: "kralja Asirije i svu moć njegovu. On će se popeti iznad svih korita svojih, izaći će iznad svih obala svojih.

[8] Razlit će se preko Jude, zaplavit će i poplaviti, dok dođe do grla, Krila će mu se raširiti preko sve kolike zemlje tvoje, o Emanuele!

[9] Bjesnite samo, narodi – i dršćite! Čujte, sve daljine zemlje! Oružajte se – dršćite! Oružajte se, dršćite!

[10] Snujte osnovu – ona će se ipak uništiti! Stvorite odluku – neće biti od nje ništa, jer Bog je s nama.

[11] Jer mi ovako reče Gospod, kad je ruka njegova teško ležala na meni i on me opomenuo, da ne idem putem ovoga naroda:

[12] "Ne zovite urotom sve ono, što ovaj narod zove urotom; i onoga, čega se on boji, ne bojte se i ne plašite se!

[13] Gospoda nad vojskama, njega držite svetim! On neka vam je strah, i on neka vam je bojazan!

[14] On će vam postati povod svetosti, kamen spoticanja, hrid spoticanja za obadvije kuće Izraelove, zamka i mreža za stanovnike Jerusalema.

[15] Mnogi se od njih spotiču i padaju, bit će satrveni, zapleteni i uhvaćeni."

[16] Ja ću sačuvati svjedočanstvo, zapečatiti objavu u svojim učenicima.

[17] Čekat ću Gospoda, koji skriva lice svoje od kuće Jakovljeve, i ufat ću se u njega.

[18] Evo, ja i djeca, koju mi je darovao Gospod, jesmo postavljeni za znak i znamenje u Izraelu od Gospoda nad vojskama, koji stanuje na gori Sionu.

[19] I ako vam reknu: "Pitajte vračare i gatare, koji šapću i guču!", odgovorite: "Ne treba li narod da pita Boga svojega? Zar da pita mrtve za žive?"

[20] Tražite zakon i objavu! Tko ne govori tako, njemu više nema, zore.

[21] Hoda naokolo, zabrinut i gladan. A kad ogladni, upada u gnjev i psuje svojega kralja i Boga!

[22] Okretat će se prema gore i gledat će dolje na zemlju. A eto, ti je samo nevolja i tmina, tjeskoban mrak.

Izaija, glava 9

[1] Ali će se raspršiti tmina! Zemlja, gdje sad vlada nevolja, ne ostaje zamračena! U prvo vrijeme osramotili su zemlju Zebulunovu i zemlju Naftalijevu. Ali u posljednje vrijeme časti on put na moru, zemlju s one strane Jordana, okolinu neznabožačku.

[2] Narod, koji hodi u tami, gleda svjetlost veliku. Nad onima, koji stanuju u zemlji tamnoj, sja svjetlost.

[3] Ti daruješ bogato veselje, umnožavaš radost. Ljudi se raduju pred tobom, kao što se raduju o žetvi, kao što se vesele, kad se dijeli plijen.

[4] Jer lomiš teret jarma njegova, štapove leđa njegovih, palicu goniča njegova kao nekoć u dan Midjana.

[5] Jer svaka obuća ratnika i plašt krvlju napojen izgorjet će i bit će plijen plamenu.

[6] Jer nam se rodi dijete, sir nam se dade. Vlast počiva na plećima njegovim, 'čudo od savjetnika' glasi ime njegovo, 'Jaki Bog, 'Otac vječni', 'Knez mira'.

[7] Njegova je punina vlasti, mir nema nikada kraja. Vladat će na prijestolju Davidovu i nad kraljevstvom njegovim. Učvrstit će ga i poduprijeti pravicom i pravednošću od sada dovijeka. Revnost Gospoda nad vojskama to će učiniti.

[8] Riječ posla Svemogući proti Jakovu. Ona će pasti u Izraelu.

[9] Objavit će se svemu narodu, Efraimu i stanovnicima Samarije, koji oholo i ponosito govore:

[10] "Opeke se srušiše, ali mi sada gradimo od tesana kamena. Dudovi su bili posječeni, ali mi stavljamo cedre na mjesto njihovo.

[11] Ali Gospod dade protivnicima Resinovim prevlast nad njima i podbode neprijatelje njihove:

[12] Sirijce na istoku, Filistejce na zapadu. Na sva usta proždriješe Izraela. Kod svega toga ne popusti gnjev njegov, i ostade još uvijek ispružena ruka njegova.

[13] Ipak se narod ne obrati li onomu, koji ga je bio. Za Gospoda nad vojskama nijesu pitali ništa.

[14] Zato odsiječe Gospod obadvoje Izraelu, glavu i rep, granu palmovu i situ u jedan dan.

[15] – Starješine i ugledni, to su glava; i proroci, koji uče laž, to su rep. –

[16] Vode toga naroda jesu zavodnici, a koji se daju voditi od njih, osuđeni su na propast.

[17] Zato Svemogući nije štedio mladića njihovih i nije se smilovao sirotama i udovicama njihovim, jer su svi oni bezbožni i zli, i svaka usta govore ludost. Kod svega toga ne popusti gnjev njegov, i ostade još uvijek ispružena ruka, njegova

[18] Jer je bezbožnost gorjela kao oganj, koji spali trnje i draču i upali guštik šume, tako da uzavrije u stupove dima.

[19] Od gnjeva Gospoda nad vojskama bila je zemlja spaljena, i narod je bio plijen plamenu. Nitko nije štedio drugoga.

[20] Proždirali su s desne strane i ostali ipak gladni; žderali su s lijeve stranke, i nijesu se opet nasitili.

[21] Svaki je jeo meso bližnjega svojega: "Manaseh Efraima, Efraim Manaseha. A obojica se složiše na Judu. Kod svega toga ne popusti gnjev njegov, i ostade još uvijek ispružena ruka njegova.

Izaija, glava 10

[1] Teško onima, koji izdaju zakone pune zla, i onima, koji pišu naputke, što tlače,

[2] Da odbiju od suda uboge, da siromasima naroda mojega ugrabe pravicu, da im plijen budu udovice i da mognu opljačkati sirote!

[3] Što ćete činiti u dan pohođenja i zla vremena, što dolazi izdaleka? Kojemu ćete pribjeći za Pomoć? I gdje ćete ostaviti bogatstvo svoje?

[4] Ne preostaje ništa, nego da se prignete među roblje, da padnete među pobijene. Kod svega toga ne popusti gnjev njegov, i ostade još uvijek ispružena ruka njegova.

[5] Teško Asiriji: "šibi gnjeva mojega, palici jarosti moje u ruci mojoj!

[6] Proti narodu bezbožnome šaljem ga; proti narodu, na koji se gnjevim, zapovjedam mu, da plijeni i otima sebi i da ga izgazi kao blato na ulicama.

[7] Ali on ne shvaća tako; srce njegovo ne misli tako. Ne, samo uništenje ima on u srcu, da istrijebi mnoge narode.

[8] Jer on veli: "Nijesu li kraljevi svi moji knezovi?

[9] Nije li Kalno kao Karkemiš? Nije li Hamat kao Arpad? Nije li Samarija kao Damask?

10 Kako je ruka moja podizala kraljevstva bogova, kojih likovi bili su moćniji od onih u Jerusalemu i Samariji, –

11 Neću li učiniti i Jerusalemu i njegovim bogovima onako, kako sam učinio Samariji i njezinim bogovima?"

12 Ali kad svrši Svemogući sve djelo svoje na gori Sionu i u Jerusalemu, tada ću kazniti oholo djelovanje kralja asirskoga i ponosito sijevanje očiju njegovih.

13 Jer reče: "Snagom ruku svojih to sam izveo i mudrošću svojom, jer sam tako razuman. Uklonio sam međe narodima, zaplijenio sam blago njihovo, u prah sam rinuo ohole vladaoce njihove.

14 Ruka je moja uhvatila kao gnijezdo bogatstvo naroda. Iako se nagrabe ostavljena jaja, tako sam uzeo svu zemlju, i nitko nije maknuo krilima, ni kljuna otvorio ili se usudio cvrknuti.

15 Hvasta li se sjekira proti onome, koji njom siječe? Veliča li se pila proti onome, koji je vuče? Kao da bi prut mahao onim, koji ga digne! Kao da bi štap podizao onoga, koji nije od drveta!

16 Zato će svemogući Gospod nad vojskama poslati među jake njegove sušicu, i pod slavom će njegovom planuti požar kao oganj.

17 I svjetlost Izraelova postat će oganj i Svetac njegov živi plamen, koji njegovo trnje i draču spaljuje i u jedan dan uništava.

18 I njegove krasne šume i vrtove uništit će od duše do mesa. I bit će, kao kad bolesnik iznemogne.

19 Lahko se može izbrojiti ostatak drveća, šume, napisat ga može jedan dječak.

20 A u onaj dan ostatak Izraelov i tko je umaknuo od kuće Jakovljeve neće se više oslanjati na onoga, koji ih bije, nego će se vjerno oslanjati na Gospoda, Sveca Izraelova.

21 Obratit će se ostatak, ostatak Jakovljev, k Bogu jakome.

22 I kad bi naroda tvojega, Izraele, bilo kao pijeska morskoga: "ovamo će se ostatak od njega obratiti. Određeno je uništenje. Pravednost ga dovodi.

[23] Jer određeno uništenje izvršit će svemogući Gospod nad vojskama po svemu svijetu.

[24] Zato ovako govori svemogući Gospod nad vojskama: "Ne boj se, narode moj, koji stanuješ na Sionu, Asirca, koji te bije štapom i šibu svoju diže na te kao nekoć Egipat.

[25] Jer samo još kratko vrijeme, još malo, i gnjev moj i jarost moja prestaje, da ih uništi."

[26] Tada će Gospod nad vojskama poginuti na njih bič kao onda, kad je na hridini gavranovoj pobio Midjance On će štap svoj podignuti nad more, kao što ga je podigao proti Egiptu,

[27] U onaj će se dan skinuti breme s leđa tvojih, i jaram će njegov pasti s vrata tvojega.

[28] On dolazi i ide prema Ajatu, prolazi kroz Migron, ostavlja prtljagu svoju u Mikmašu.

[29] Prolaze klancem, ostaju noću u Gebi; Rama se prepada, Gibea Saulova bježi.

[30] Viči iza glasa, kćeri Galimova! Slušaj, Laiš! Jadni Anatot!

[31] Madmena luta naokolo. Stanovnici Gebima bježe,

[32] Još danas posjeduje Nob. Već rukom svojom zamahuje proti gori kćeri sionske, proti humu Jerusalema.

[33] Ali gle, tada svemogući Gospod nad vojskama kreše grane silom strahovitom. Visoki padaju, uzdignuti se snizuju.

[34] Šuma gusta pada pod sjekirom, Libanon se ruši pod Silnim.

Izaija, glava 11

[1] Ali će izaći mladica iz podanka Jesejeva; izdanak proizlazi iz korijena njegova.

[2] Na njemu će počivati duh Gospodnji: duh mudrosti i razuma, duh savjeta i jakosti, duh znanja i straha Gospodnjega.

[3] Strah Gospodnji dopada se njemu. Neće suditi po očevidu, niti će odlučivati po čuvenju.

[4] Ne, u pravednosti sudi on malenima, po pravici prosuđuje siromahe u zemlji. Udara silnike štapom usta svojih. Dahom usana svojih umori bezbožnika.

[5] Pravednost je pojas bedara njegovih i vjernost je pojas bokova njegovih.

[6] Tada će k boraviti s janjetom, ris će ležati s jaretom, tele, lav i ovca bit će zajedno. Malen dječak može ih voditi.

[7] Krava i medvjedica zajedno će pasti. Mladi njihovi zajedno će ležati. I lav će jesti slamu kao goveče.

[8] Nejače igrat će se nad rupom gujinom. U rupu zmije baziliska zavlačit će ruku svoju dijete odbijeno od prsiju.

[9] Neće se činiti ništa zlo, nikakva nepravda više na cijeloj svetoj gori mojoj, jer je zemlja puna poznanja Gospodnjega, kao što vode pokrivaju dno morsko.

[10] U onaj dan izdanak iz korijena Jesejeva stoji kao zastava naroda: neznabošci ga potražuju, i počivalište njegovo bit će slavno.

[11] U onaj dan pruža Svemogući po drugi put ruku svoju, da otkupi ostatak naroda svojega, što je preostao od Asirije i od Egipta i od Patrosa, od Kuša, Elama, Šineara, od Hamata i od otoka morskih

[12] Zasadit će zastavu narodima, skupiti razagnane od Izraela i skupiti razasute Judine s četiri kraja zemlje.

[13] Tada će nestati ljubomornosti Efraimove. Neprijatelji Judini istrijebit će se. Efraim neće više zavidjeti Judi, a Juda neće više pobijati Efraima.

[14] Ne, letjet će k moru na pleća Filistejima. Zajedno će oplijeniti sinove Istoka, zaposjest će Edom i Moab. Sinovi Amonovi podložni su njima.

[15] Presušit će Gospod morski jezik Egipta i mahnut će rukom svojom nad Eufratom snagom duha svojega. Razbit će ga, u sedam potoka, tako da se može prelaziti u obući.

[16] Tako će biti put za ostatak naroda njegova, što je preostao od Asirije, kao što je bio za Izraela, kad je izlazio iz zemlje Egipta.

Izaija, glava 12

[1] U onaj dan reći ćeš: "Slavim te, Gospode, jer iako si se na me l i rasrdio, gnjev se je tvoj ipak stišao, i utješio si me!

[2] Gle, Bog je spasenje moje! Potpuno se uzdam i ne bojim se, jer mi je Gospod pobjeda i pjesma, Gospod! On mi je donio spasenje."

[3] S veseljem ćete crpsti vodu iz izvora spasenja.

[4] U onaj dan reći ćete: "Pjevajte hvalu Gospodu! Zazivajte Ime njegovo! Navješćujte narodima djela njegova! Javljajte, da je uzvišeno Ime njegovo.

[5] Pjevajte hvalu Gospodu; jer je učinio velike stvari! Neka se to objavi cijeloj zemlji!

[6] Klikujte i podvikujte, stanovnici Siona, jer je velik u sredini vašoj Svetac Izraelov!

Izaija, glava 13

[1] Presuda nad Babilonom, koju je Izaija, sin Amosov, primio u viđenju.

[2] Podignite zastavu na gori goletnoj! Vičite im iza glasa! Mašite rukom, neka uđu na vrata silnika!

[3] "Ja sam zapovjedio sam posvećenima svojim, pozvao sam na sud gnjeva svojega također junake svoje, koji se raduju ponosno."

[4] Čuj, vika na gorama kao od mnogoga naroda Čuj, buka od kraljevstva, od skupljenih naroda! Gospod nad vojskama pregledava vojsku.

[5] Dolaze iz daleke zemlje, s kraja neba: Gospod i oruđa srdžbe njegove, da pohara svu zemlju.

[6] Jaučite, jer je blizu dan Gospodnji! Dolazi kao munja od Svemoćnoga.

[7] Zato sustaju sve ruke, očaja svako srce čovječje.

[8] Oni su smeteni, grčevi ih i bolovi napadaju, svijaju se kao žena porodilja i jedan se koči na drugoga. Od plamenoga rumenila žare se lica njihova.

[9] Evo, dan Gospodnji dolazi, bez milosrđa, pun jarosti i gnjeva, da obrati zemlju u pustoš, da grješnike uništi na njoj.

[10] Zvijezde nebeske i prilike zvjezdane zaustavljaju svjetlost svoju. Sunce se mrači, kad izlazi, i mjesec ne blista više u svojemu sjaju.

[11] "Kažnjavam na svijetu zloću, i zlikovce za zlodjela njihova. Uklanjam razmetanje oholih, rušim ponos silnih.

[12] Rjeđima činim ljude nego zlato, rjeđima smrtnike nego zlato ofirsko.

[13] Zato puštam da se nebo potrese. Zemlja se pokreće sa svoga mjesta od jarosti Gospoda nad vojskama u dan, kad se raspali gnjev njegov.

[14] Kao srne poplašene, kao ovce, kojih nitko ne prikuplja, tako hrle dalje, svaki k svojemu narodu, K svojoj kući svaki bježi.

[15] Tko se god stigne, bude usmrćen. Tko se god uhvati, pada od mača.

[16] Djeca njihova bivaju razmrskana na njihove oči, kuće njihove oplijenjene, žene njihove osramoćene.

[17] Evo, ja podižem na njih Medijce, koji ne mare za srebro, koji se ne obraduju zlatu.

[18] Lukovi njihovi rušiju mladiće. S plodom u utrobi nemaju milosrđa. Oko njihovo nema smilovanja s djecom.

[19] Babilonu, uresu kraljevstvima, ponosnome sjaju Kaldejaca, dogodit će se kao Sodomi i Gomori, kad ih je Bog razrušio iz temelja.

[20] Neće više biti naseljen dovijeka, niti nastanjen kroz sve naraštaje. Neće Arapin razapeti tamo šatora, niti će pastiri sjedati tamo.

[21] Prebivaju tamo pustinjske životinje, sove napunjaju kuće, stanuju tamo nojevi i jarci skaču sad tamo.

22 Hijene zavijaju u palačama njegovim, čagalji u dvorima veselja. Blizu je kraj
njegov i ne protežu se dani njegovi."

Izaija, glava 14

1 Jer će se Gospod smilovati Jakovu, opet će izabrati Izraela i povesti ih u zemlju
njihovu. Stranci se priključuju njima, pridružuju se kući Jakovljevoj.

2 Narodi ih prate u zemlju njihovu. I kuća Izraelova u zemlji Gospodnjoj učinit će ih
sebi slugama i sluškinjama, tako da zarobe one, koji su njih zarobili i odveli, i da
budu gospodari svojim nasilnicima.

3 dim te onda smiri Gospod od tvoje nevolje i muke i od ljutoga ropstva tvojega,
kojim si bio pritisnut:

4 Zapjevaj ovu podsmjevačku pjesmu na kralja babilonskoga i reci: "Kako je ipak
dokrajčio silnik, dokrajčila muka!

5 Slomi Gospod šibu bezbožnicima, štap silnicima,

6 Koji je ljuto udarao narode udarcima beskrajnim, narode gnjevno gazio, progonio
neštedice.

7 Sada se odmara i počiva sav svijet, pjeva iza glasa.

8 I čempresi se raduju s tebe i cedri libanonski: 'kako si pao, ne uzlazi nitko ovamo, da
nas siječe'.

9 Zbog tebe buči svijet mrtvih dolje, očekujući tvoj dolazak. Zbog tebe probudi on
sjene, sve knezove zemaljske, diže s prijestolja njihovih sve kraljeve naroda.

10 Oni svi koliki progovaraju i dovikuju tebi: I ti si postao jadan kao mi, s nama si se
izjednačio.

11 U podzemni svijet spustio se je sjaj tvoj, žamor harfa tvojih. Prostrt je poda te
trulež, crvi su ti pokrivač.

12 Kako si pao s neba, Svjetlonošo, sine Zorin! Kako si razmrskan na zemlji, ti koji
oslabljuješ narode!

13 Mislio si u sebi: 'Penjem se na nebo, više zvijezda Božjih podižem prijestolje svoje
na gori skupštine bogova naseljavam se na skrajnjem sjeveru.

14 Uzlazim u visine nad oblake, hoću da budem jednak Svevišnjemu!'

15 Ali si srušen u podzemni svijet, u najdonji jaz.

16 Koji te vide, gledaju na te, gledaju te i misle: "To li je onaj, koji je tresao svijet,
koji je drmao kraljevstva?

17 Koji je zemlju obraćao u pustinju, gradove razarao? Koji nije zarobljenika otpuštao
kući"

18 Svi kraljevi naroda počivaju u časti, svaki u svojoj kući.

19 A ti si izbačen bez groba, kao prezren ogranak. Pokriven si pobijenima, mačem
probodenima, koji su pobacali u jamu kamenu kao pogažena strvina.

20 Nećeš se združiti s njima u grobu; jer si opustošio zemlju svoju, ubijao narod svoj.
Tako neka se više dovijeka ne spominje rod zlikovački.

21 Za sinove njegove postavite klaonicu zbog zlodjela otaca njihovih, da se ne
podignu više, da osvajaju svijet, i da ne napune nadzemaljski svijet gradovima!"

22 Ustat ću na njih", – govori Gospod nad vojskama, – "i zatrt ću Babilonu ime i
ostatak, izdanak i mladicu", – govori Gospod.

23 "Načinit ću od njega stan ježevima, baruštinu, izmest ću ga metlom uništenja", –
govori Gospod nad vojskama.

24 Gospod nad vojskama zakleo se je ovako govoreći: "Zaista, kako sam smislio, tako
se zbiva; kako sam zasnovao, tako se svršava:

25 Potrt ću Asiriju u zemlji svojoj, izgazit ću ga na gorama svojim. Jaram će se njegov
skinuti s njih, breme njegovo s pleća njihovih."

26 To je odluka, što je odlučena za svu zemlju, i to je ruka pružena na sve narode.

27 Jer je Gospod nad vojskama to zaključio – tko će to razbiti? Ruka je njegova
pružena – tko će je odvratiti?

28 U godini smrti kralja Ahaza izašla je ova riječ:

29 Ne raduj se, sva kolika zemljo filistejska, što se je slomio štap, koji te je udarao, jer iz korijena zmije proizlazi guja ljutica, a plod je njezin zmaj krilati.

30 Najoskudniji bit će opskrbljeni; u sigurnosti počivaju siromasi. Ali ću leglo tvoje umoriti gladu; ostatak će se tvoj pobiti."

31 Jaučite, vrata! Viči, grade! Očajavaj, sva kolika zemljo filistejska, jer sa sjevera dolazi dim; od četa se njegovih ne odvaja nitko.

32 Što će se odgovoriti glasnicima neznabožačkim? "Tvrdo je utemeljio Gospod Sion. Tamo su zaklonjeni siromasi naroda njegova."

Izaija, glava 15

1 Presuda nad Moabom. Preko noći je Ar−Moab prevladan, uništen; preko noći je Kir−Moab prevladan, uništen.

2 Uzlaze u kuću bogova, na visine Dibona, da plaču, Moab nariče za Nebom i Medebom. Sve su glave ćelave i svaka brada obrijana.

3 Po ulicama njihovim nose haljine žalosne, na njihovim krovovima i trgovima sve tuguje s suze lije.

4 Jauče Hešbon i Eleale, do Jahasa čuje se jauk, zato division dršću ratnici Moaba, u njemu svaka duša očajava.

5 Srce moje tuguje za Moabom. Bjegunci su njegovi već u Soaru, u Eglat−Šelišije. Plačući uzlaze već uz brdo Luhit. Putem u Horonaim razliježe se jauk zbog propasti.

6 Vode u Nimrimu postaju pustinja, jer je usahnulo bilje, uvenula trava. Zeleni je nestalo.

7 Zato nose, što su prištedjeli i što su spasili, preko potoka vrbova.

8 Naokolo na međama Moaba diže se vika. Do Galima odjekuje jauk njihov, do Beer Elima jadikovanje njihovo.

[9] Pune se vode u Dimonu krvi. Još domećem Dimonu ovu nesreću: jednoga lava na bjegunce Moaba, na ostatak zemlje.

Izaija, glava 16

[1] "Šaljite janjce vladaocu u zemlji Seli preko pustinje prema gori kćeri sionske!"

[2] Kao ptice, što bježe, kao gnijezdo istjerano bit će kćeri Moaba na gazovima Amona.

[3] "Učini vijeće! Stvori odluku! Načini kao noć sjenu svoju u podne! Zakloni izgnane! Nemoj izdati bjegunaca!

[4] Ah, da bi mogli kod tebe boraviti izgnanici Moabovi! Od pustošnika budi im zaštita, jer nest; je nasilnika, prestaje pustošenje, iščeznuo je iz zemlje tlačitelj.

[5] Podiže se prijestolje u milosti, na njemu sjedi po vjernosti sudac u šatoru Davidovu, koji teži za pravicom i traži pravednost."

[6] "Čuli smo za oholost Moaba, vrlo veliku, za uznositost njegovu, nadutost njegovu, obijest njegovu i za ništetnu hvalidbu njegovu."

[7] Zato će Moab jaukati za Moabom. Sve će jaukati. Za kolačima od grožđa iz Kir–Hareseta uzdisat će, posve poraženi.

[8] Jer se posušiše polja Hešbona, čokot Sibme. Gospoda naroda potrše plemenito grožđe njihovo, što je dosezalo do Jazera, zamicalo do u pustinju, kojemu su se loze pružale i dolazile do na more.

[9] Zato ću plakati s Jazerom za lozama Sibme, zalijevat ću te suzama, Hešbone i Elealo; jer u žetvu tvoju i u berbu tvoju udari poziv na rat.

[10] Nestade radosti i veselja s polja rodnoga, u vinogradima se ne podvikuje, ne pjeva se, vina u kacama ne gazi gazilac, zamuklo je podvikivanje.

[11] Zato jadikuje srce moje nad Moabom kao citara, nutrina moja nad Kir–Herešom.

[12] Kad se pojavi Moab i umori se na visini i dođe u svetište, da se pomoli: ništa neće postići.

[13] Ovo je riječ, koju nekoć reče Gospod o Moabu.

[14] . A sada je govorio Gospod ovako: "U tri godine kao godine jednog najamnika postala je prezrena slava Moabova sa svim velikim mnoštvom. Još je samo ostatak, vrlo malen, neugledan."

Izaija, glava 17

1 Presuda nad Damaskom. "Gle, Damask iščezava kao grad, postaje gomila ruševina.

2 Ostavljeni su gradovi njegovi zauvijek, predani stadima. Ona počivaju u njima, i nitko ih ne plaši.

3 Nestaje bedema Efraimova i kraljevstva u Damasku. Ostatku od Arama bit će kao slavi sinova Izraelovih", – veli Gospod nad vojskama.

4 U onaj će se dan poniziti slava Jakovljeva i omršavit će salo tijela njegova.

5 Bit će, kao kad žetelac obuhvata žito, i ruka njegova žanje klasje. Bit će, kao kad se skuplja klasje u dolini Refaimu.

6 "Samo jedan pabirak ostat će na njemu, kao kad se otrese maslina: dvije, tri bobe posve gore u vrhu; četiri, pet na granama stabla, – veli Gospod, Bog Izraelov.

7 U onaj će dan čovjek pogledati na Stvoritelja svojega. Oči njegove uprte su na Sveca Izraelova.

8 Neće više gledati na žrtvenike, djelo ruku svojih. Na ono, što su načinili prsti njegovi, ne gleda više, na likove idolske i na stupove sunčane.

9 U onaj će dan biti ostavljeni gradovi njihovi kao ruševine Hiveja i Amoreja, što ih ostaviše iz straha od Izraelaca, Bit će pustoš.

10 Jer si ostavio Boga spasenja svojega i nijesi mislio na hridinu moći svoje. Zato sadi samo krasne vrtove i presađuj u njih strane mladice!

11 Odmah usadi, da izrastu u dan, kad ih zasadiš! Drugo već jutro gledaj da procvate tvoj presad: ali propada svaka žetva u dan jauka i strahovite žalosti.

12 Jao, buka mnogih naroda, oni buče kao što buče mora, vreva naroda, vreva ih stoji kao šum silnih voda.

[13] Vreva stoji naroda kao silnih voda. Ali on poviče na njih. Oni bježe u daleku daljinu i bivaju gonjeni kao pljeva po brdima od vjetra, kao prah zavitlan od vihora.

[14] Uvečer eto straha! Prije nego još svane, nema ih više. To je sudbina onih, koji nas orobiše, udes onih, koji nas oplijeniše.

Izaija, glava 18

[1] Teško zemlji zviždukanja krilima, s one strane rijeka od Kuša,

[2] Koja je poslala glasnike na Nilu, u čamcima od site preko vode! Hitite samo, brzi glasnici, k narodu dugostasnom, glatkom, k narodu strahovitom kojeg se boje od odvajkada, k narodu koji silnom snagom pogazi sve, kroz kojega su se zemlju provlačile rijeke:

[3] Svi stanovnici zemlje i građani svijeta, kad se digne zastava na gorama, gledajte, kad zatrubi truba, slušajte!

[4] Jer ovako mi reče Gospod: "Mirno ću gledati na prijestolju svojemu kao pripekla žega kad sunce sja, kao rosan oblak u vrućini žetvenoj."

[5] Jer prije žetve, kad plode cvat, i cvijet postane zreo grozd, režu se loze noževima i odstranjuju se klice, otkinu se.

[6] Predaju se skupa pticama grabljivicama gorskim i zvijerima zemaljskim. Ptice grabilice stanuju ljeti na njima, zvijeri u zimi.

[7] U ono će se vrijeme prinositi darovi Gospodu nad vojskama od dugostasnog, glatkog naroda, od naroda strahovitog kojeg se boje od odvajkada, od naroda, koji silnom snagom pogazi sve, kroz kojega su se zemlju provlačile rijeke, – tamo k mjestu imena Gospoda nad vojskama, k sionskoj gori.

Izaija, glava 19

[1] Presuda nad Egiptom: Gle, Gospod prolazi na oblaku brzu i dolazi u Egipat. Idoli se egipatski tresu pred njim, srce Egipćanima očajava u grudima njihovim.

[2] "Tada ću razdražiti Egipat proti Egiptu, da se bore među se, brat proti bratu, bližnji proti bližnjemu, grad proti gradu, kraljevstvo proti kraljevstvu.

[3] Egipćanima će nestati razboritosti u srcu njihovu. Razbit ću osnove njihove. Oni će pitati idole i opsjenare, vračare i gatare.

[4] Predat ću Egipat u ruke žestoku gospodaru. Okrutan kralj neka vlada nad njima, – veli svemogući Gospod nad vojskama.

[5] Voda će u moru presušiti. Rijeka će presahnuti do na dno.

[6] Smrad proizlazi iz kanala. Potoci Nila postaju plitki i bez vode: trska se i sita posušiše.

[7] Iščeznula je sva zelen pokraj Nila, posahnuli su svi usjevi na Nilu, nestali, propali.

[8] I tuže se ribari i tužni su svi, koji bacaju udicu u Nil. Koji razapinju mrežu u vodi, ginu.

[9] Sramote se koji rade oko lana. Gube lice koji grebenaju i tkaju.

[10] Nadzornici su kao isprebijani, svi su nadničari zabrinuta lica.

[11] Goli su luđaci knezovi soanski. Ludi su savjeti mudrih savjetnika faraonovih. Kako možete govoriti faraonu: "Ja pripadam mudrima, sin sam starih kraljeva?"

[12] Gdje su sad oni, mudraci tvoji? Neka ti jave i kažu, što je odlučio za Egipat Gospod nad vojskama!

[13] Kao luđaci stoje tu knezovi od soanski. Prevareni su knezovi od Memfisa. Njihovi okružni knezovi zaveli su Egipat.

[14] Gospod je stavio u njih duh opakosti, tako da zavode Egipat u svim poslovima njegovim, kao što posrće pijanac u svoje bljuvanje.

[15] Tako Egipat neće više učiniti djela, bilo od glave ili repa, od palmove grane ili od site.

[16] U onaj su dan Egipćani kao žene, seršću i strepe pred rukom, kojom Gospod nad vojskama maše proti njima.

[17] Zemlja će Judina biti strah Egiptu. Kad mu se god spomene ona, pada u tjeskobu zbog odluke, koju je Gospod nad vojskama naumio proti njemu.

[18] U onaj će dan biti pet gradova u zemlji Egiptu, koji govore jezik Kanaana i služe Gospodu nad vojskama. Jedan se od njih zove sunčani grad,

[19] U onaj će dan biti žrtvenik Gospodnji usred zemlje Egipta i spomenstup Gospodnji na međi njezinoj.

[20] To će biti Gospodu nad vojskama znak i svjedočanstvo u zemlji Egiptu. Kad zazovu Gospoda na tlačitelje, on će im poslati pomoćnika, da se bori za njih i da ih spasi.

[21] Objavit će se Gospod Egipćanima, i poznat će Egipćani Gospoda u onaj dan i prinosit će Gospodu žrtve i darove i činit će zavjete i izvršavati ih.

[22] Gospod će udarcem spasonosnim udariti Egipćane. Tada će se oni obratiti Gospodu, i on će ih uslišavati i iscjeljivati.

[23] U onaj će dan voditi cesta od Egipta u Asiriju. Na njemu opći Asirija s Egiptom i Egipat s Asirijom. Egipat služi zajedno s Asirijom Gospodu.

[24] U onaj će dan biti Izrael treći u savezu s Egiptom i Asirijom, kao blagoslov na zemlji

[25] Jer ih Gospod nad vojskama blagoslivlja ovim riječima: "Neka je blagoslovljen moj narod egipatski i djelo ruku mojih Asirija i baština moja Izrael!"

Izaija, glava 20

[1] Bilo je u godini, kada je Vrhovni vojskovođa, kojega je bio poslao kralj Sargon asirski, došao u Ašdod, opkolio ga i zauzeo.

[2] U to vrijeme reče Gospod preko Izaije, sina Amosova, ovo: "Ustani, skini sa svojih bedara dlakavu haljinu i izuj obuću s nogu svojih!" On učini tako i išao je naokolo bez gornje haljine i bos.

[3] Tada reče Gospod: "Kako ide naokolo moj sluga Izaija već tri godine bez gornje haljine i bos u znak i znamenje proti Egiptu i Kušu,

[4] Tako će odvesti kralj asirski u ropstvo Egipćane i Etiopljane u sužanjstvo, mlado i staro, bez gornje haljine i bose, u sramotnoj golotinji, na sramotu Egiptu.

5 Tada će se prepasti i posramiti zbog Etiopije, uzdanice svoje, i zbog Egipta, ponosa svojega.

6 Stanovnici ovoga primorja reći će u onaj dan: 'Gle, tako se dogodi onima, u koje se uzdasmo, da se spasimo od kralja asirskoga, kako da tu izmaknemo?'"

Izaija, glava 21

1 Presuda nad dolinom gledanja. Što ti je, te je sav narod tvoj uzašao na krovove,

2 Grade, koji vičeš i bučiš, grade veseli. Tvoji pobijeni nijesu pobijeni mačem, nijesu pali u ratu.

3 Knezovi su tvoji svi pobjegli, ali su pohvatani bez hitaca s luka. Svi su ratnici tvoji pohvatani, a bježali su daleko.

4 Zato velim: "Prođite me se; ja moram plakati gorko! Ne trudite se da me tješite zbog uništenja naroda mojega!"

5 Dan zabune, potiranja, pometnje dolazi od Svemogućega Gospoda nad vojskama nad dolinu gledanja. Potkopavaju se zidovi, i ori se vika proti gori.

6 Elam je uzeo tobolac na zapregnutim kolima, i Kir je otkrio štit.

7 Krasne doline tvoje bile su pune kola; Na vratima gradskim namjestili se konjanici.

8 Tako je On oduzeo zaslon Judin A ovaj je u ono vrijeme gledao na oružje u kući šumskoj.

9 Vidjeli ste da je mnogo proloma na gradu Davidovu i skupili ste vodu donjega jezera.

10 Razgledali ste kuće Jerusalema i porušili ste kuće, da utvrdite zid.

11 Načinili ste jaz među dva zida za vodu staroga jezera. Ali nijeste pogledali na onoga, koji je to tako uredio, i nijeste se obazirali na onoga, koji je to odavna zaključio.

12 Svemogući Gospod nad vojskama pozvao vas je u onaj dan da plačete i tugujete, da ošišate kose, da nosite haljine žalosne.

[13] Ali eto: "radost i veselje, ubijaju goveda i kolju ovce, jedu meso i piju vino: "Jedite i pijte, jer sutra smo mrtvi!"

[14] Zato mi se je Gospod opet i opet javio: "Zaista, neće vam se oprostiti ova zlodjela, dok ne umrete", veli svemogući Gospod nad vojskama.

[15] Ovako veliki svemogući Gospod nad vojskama: "Ustani, idi k onome dvoraninu, k Šebni, upravitelju dvora:

[16] Što imaš ti ovdje, i kojega imaš ti ovdje, te si isklesao sebi grob, isklesao grob sebi gore visoko i spremio sebi počivalište u kamenu?

[17] Evo, čovječe, Gospod će te saviti,

[18] Smotat će te kao klupko i baciti kao loptu u zemlju daleku i prostranu. Tamo ćeš umrijeti. I tamo će doći sjajna kola tvoja, sramoto dvora gospodara svojega!

[19] Istjerat ću te iz službe tvoje i svrgnuti s mjesta tvojega."

[20] U onaj dan pozovem svojega slugu Elijakima, sina Hilkijina.

[21] Njega ću obući u službenu haljinu tvoju, opasat ću ga tkanicom tvojom. Njemu predajem vlast tvoju, on će biti otac stanovnicima Jerusalema i kući Judinoj.

[22] Ključ Davidov mećem na pleća njegova, da, kad on otvori, nitko ne zatvori, i kad on zatvori, nitko ne otvori.

[23] Na tvrdu mjestu uglavljujem ga kao kolac: postat će prijestolje časti za kuću oca svojega.

[24] O njemu će se vješati sve mnoštvo kuće oca njegova, mladica i ogranci, sve malo posuđe od zdjelica do svakojakih vrčeva.

[25] U onaj dan – veli Gospod nad vojskama – pomaknut će se kolac, koji se uglavio na tvrdu mjestu, izbit će se i past će. I sav teret što je visio na njemu, propast će, jer Gospod je rekao.

Izaija, glava 22

1 Presuda nad Tirom. Jaučite, lađe taršiške, jer vlada opustošenje. Nema kuće, nema više povratka kući, i zemlje Kitima došla im je vijest.

2 Umuknite, stanovnici primorja, trgovci Sidona, pomorci, do sada su te punili!

3 Po velikim vodama dolazilo mu sjeme Šihora, žetva Nila. Tako je postao trg narodima.

4 Stidi se, Sidone, jer govori more, sila mora: "Ne mučim se porođajem, ne rađam. Ne odvajam momaka, ne podižem djevojaka."

5 Kad prodre vijest u Egipat, zadrhtat će na vijest o Tiru.

6 Idite tamo u Taršiš, jaučite, stanovnici primorja!

7 Je li to vas veliki grad, kojega je starina od davnina, kojega noge nosile su ga u daljinu, da se naseli tamo?

8 Tko je to smislio na Tir, koji je razdavao krune, kojega su trgovci bili knezovi, kojega prekupci bili su slavni na zemlji?

9 Gospod nad vojskama ti je smislio, da osramoti svaki sjaj oholi, da poništi sve slavne na zemlji.

10 Poplavi zemlju svoju kao Nil, kćeri taršiška; nema tu više pojasa!

11 Gospod je ruku svoju pružio proti moru, zadrmao je kraljevstva. Gospod je izdao zapovijed proti Kanaanu, da se razore tvrda mjesta njegova.

12 On reče: "Nećeš se više veseliti, osramoćena djevojko, kćeri sidonska! Ustani, idi u Kitim; ali ni tamo nećeš naći pokoja.

13 Gle, zemlja Kaldejaca! – Ovo je narod, koji nije to bio, Asirija ga utemelji. Za životinje pustinjske on ga je pripravio, podiže kule svoje, razara palače njihove, pretvara ih u ruševine.

14 Jaučite, lađe taršiške, jer je opustošen vaš grad."

15 U onaj će se dan dogoditi, i bit će Tir zaboravljen sedamdeset godina, za vijek
jednoga kralja. Poslije sedamdeset godina bit će Tiru, kako glasi u pjesmi o bludnici:

16 "Uzmi citaru, idi po gradu, zaboravljena bludnice! Udaraj lijepa! Pjevaj milo, da te
se spomenu!"

17 Poslije sedamdeset godina Gospod će pohoditi Tir. Tada će opet doći na trgovačku
plaću svoju i tjerati trgovinu sa svim kraljevstvima svijeta na zemlji.

18 Ali će dobit njegova i trgovačka plaća njegova biti posvećena Gospodu. Neće se
skupljati i zgrtati, nego će onima, koji stanuju pred licem Gospoda, dobit njegova
služiti za obilatu hranu, za pristalu odjeću.

Izaija, glava 23

1 Presuda nad Tirom. Jaučite, lađe taršiške, jer vlada opustošenje. Nema kuće, nema
više povratka kući, i zemlje Kitima došla im je vijest.

2 Umuknite, stanovnici primorja, trgovci Sidona, pomorci, do sada su te punili!

3 Po velikim vodama dolazilo mu sjeme Šihora, žetva Nila. Tako je postao trg
narodima.

4 Stidi se, Sidone, jer govori more, sila mora: "Ne mučim se porođajem, ne rađam. Ne
odvajam momaka, ne podižem djevojaka."

5 Kad prodre vijest u Egipat, zadrhtat će na vijest o Tiru.

6 Idite tamo u Taršiš, jaučite, stanovnici primorja!

7 Je li to vas veliki grad, kojega je starina od davnina, kojega noge nosile su ga u
daljinu, da se naseli tamo?

8 Tko je to smislio na Tir, koji je razdavao krune, kojega su trgovci bili knezovi,
kojega prekupci bili su slavni na zemlji?

9 Gospod nad vojskama ti je smislio, da osramoti svaki sjaj oholi, da poništi sve
slavne na zemlji.

10 Poplavi zemlju svoju kao Nil, kćeri taršiška; nema tu više pojasa!

11 Gospod je ruku svoju pružio proti moru, zadrmao je kraljevstva. Gospod je izdao zapovijed proti Kanaanu, da se razore tvrda mjesta njegova.

12 On reče: "Nećeš se više veseliti, osramoćena djevojko, kćeri sidonska! Ustani, idi u Kitim; ali ni tamo nećeš naći pokoja.

13 Gle, zemlja Kaldejaca! – Ovo je narod, koji nije to bio, Asirija ga utemelji. Za životinje pustinjske on ga je pripravio, podiže kule svoje, razara palače njihove, pretvara ih u ruševine.

14 Jaučite, lađe taršiške, jer je opustošen vaš grad."

15 U onaj će se dan dogoditi, i bit će Tir zaboravljen sedamdeset godina, za vijek jednoga kralja. Poslije sedamdeset godina bit će Tiru, kako glasi u pjesmi o bludnici:

16 "Uzmi citaru, idi po gradu, zaboravljena bludnice! Udaraj lijepa! Pjevaj milo, da te se spomenu!"

17 Poslije sedamdeset godina Gospod će pohoditi Tir. Tada će opet doći na trgovačku plaću svoju i tjerati trgovinu sa svim kraljevstvima svijeta na zemlji.

18 Ali će dobit njegova i trgovačka plaća njegova biti posvećena Gospodu. Neće se skupljati i zgrtati, nego će onima, koji stanuju pred licem Gospoda, dobit njegova služiti za obilatu hranu, za pristalu odjeću.

Izaija, glava 24

1 Gle, Gospod ispražnjuje zemlju, pustoši je, nagrđuje lice njezino, raspršuje stanovnike njezine.

2 Svećeniku je kao narodu, gospodaru kao slugi njegovu, gospodarici kao sluškinji njezinoj prodavcu kao kupcu, uzajmitelju kao zajmoprimcu, vjerovniku kao dužniku.

3 Zemlja će se sasvim isprazniti i potpuno oplijeniti, jer je Gospod rekao ovu prijetnju.

4 Zemlja tuguje, vene. Svijet čitav gine, vene. Nebo i zemlja ginu.

5 Oskvrnjena je zemlja po stanovnicima svojim; jer su prestupili zapovijedi, zakon prekoračili, zavjet staroga doba poništili.

6 Zato prokletstvo proždire na zemlji i stanovnici njezini ispaštavaju. Zato izgaraju stanovnici zemlje, i od smrtnika ostaje ih samo malo.

7 Tuguje vino, loza vinova izumire, uzdišu svi, koji su bili veseli.

8 Prestalo je veselje uz bubnje, nestalo je graje onih, koji se vesele i umuknula je citara vesela.

9 Ne pije se više vino uz pjevanje, gorko je piće pijancima.

10 U ruševinama leži pusti grad, sve su kuće pozatvarane.

11 Glasna tužnjava po ulicama zbog vina, prošlo je svako veselje, otišla radost na zemlji.

12 Ostala je u gradu samo pustoš rata su se ruševina.

13 Jer je tako na zemlji među narodima, kao kad se tuku masline, kao kad se paljetkuje poslije jeseni.

14 Oni provaljuju u glasno veselje. Pjevaju na zapadu o veličanstvu Gospodnjem:

15 "Zato slavite Gospoda, stanovnici istoka, na obalama morskim, ime Gospoda, Boga Izraelova!

16 Čuli smo pjesme s kraja zemlje: Slava pravednome!" A ja povikah: "Zator je nada mnom, nada mnom je zator! Teško meni! Nevjernici rade nevjerno, nevjeru čine nevjernici nevjerno."

17 Strahota, jama i mreža dolaze la te, stanovniče zemlje!

18 Tko uteče od strahote, pada u jamu. Tko izađe iz jame, uhvati se u mrežu, jer su ustave u visini otvorene i tresu se temelji zemlji.

19 Zemlja se razbija, raspada, zemlja se razdire, lomi, zemlja se trese tamo, miče se ovamo.

20 Kao pijan čovjek ljulja se zemlja, kao viseća postelja njiha se tamo i ovamo. Teško je tišti bezakonje njezino, da pada i više se ne diže.

[21] U onaj će dan pohoditi Gospod vojsku gore na visini i kraljeve zemaljske na zemlji.

[22] Bit će zatvoreni u tamnicu kao sužnji, iza ključanice i prijevornice moraju dugo vremena ispaštavati.

[23] Zacrvenjet će se mjesec i zastidjet će se sunce, jer će zakraljevati Gospod nad vojskama na gori Sionu i u Jerusalemu. Pred starješinama svojim sja on u veličanstvu.

Izaija, glava 25

[1] Ti si Bog moj, Gospode, tebe ja slavim, imenu tvojemu pjevam hvalu, jer si učinio djela čudesna, odluke iz davnoga doba u vjernosti i istini.

[2] Jer si grad pretvorio u ruševinu, utvrđeno mjesto u ruševine, palače oholih u grad izgubljeni i nikad se više ne sagradi.

[3] Zato te štuju narodi jaki, boje te se gradovi silnih plemena.

[4] Jest, bio si branik malenomu, branik siromahu u nevolji njegovoj, krov od oluje, sjena od žege sunčane, jer je gnjev nasilnika kao zimski pljusak, koji udara o zid,

[5] Kao žega sunčana nad suhom zemljom, jer si potušio buku oholih. Kao sjenom oblaka žegu sunčanu, tako si potušio pjevanje nasilnika."

[6] Pripravit će Gospod nad vojskama svima narodima na ovoj gori gozbu izabranoga, Gozbu od pretiline, gozbu izvrsna vina, najboljih najljepših jela i srži, i starih najčistijih vina.

[7] Uništit će na ovoj gori zastirač, što zastire sve narode, pokrivač kojim su pokriveni svi narodi.

[8] Uništava smrt zauvijek, Svemogući Gospod briše suze sa svakoga lica. Sramotu naroda svojega uklanja sa sve zemlje; jer je rekao Gospod.

[9] Reći će se u onaj dan: "Gle, ovo je Bog naš, u kojega se ufamo, da će nas spasiti; ovo je Gospodu kojega se ufamo! Veselimo se i radujmo se zbog pomoći njegove!"

[10] Jer će ruka Gospodnja počivati na ovoj gori. Na mjestu njezinu pogazit će se Moab, kao što se slama gazi na gumnu.

[11] I makar on pritom razmahuje ruke svoje, kao što razmahuje plivač kad pliva: Gospod će srušiti penjanje njegovo unatoč vještim kretnjama ruku njegovih.

[12] On će tvrde, strme zidove tvoje razrušiti, srušiti, baciti na zemlju u prah.

Izaija, glava 26

[1] U onaj će se dan u zemlji Judinoj pjevati ova pjesma: Imamo tvrd grad: "on nam je postavio spasenje na zidove i nasipe.

[2] Otvorite vrata, da uđe narod pravedni, koji čuva vjernost!

[3] Čvrsta je svijest njegova i trajno ćeš mu spasenje dati, jer se uzda u tebe.

[4] Uzdajte se u Gospoda dovijeka, jer je Gospod, Svemogući, vječna hridina.

[5] Jer je ponizio stanovnike na visini grad visoki, ponizio ga je, do zemlje ga ponizio, srušio ga do u prah.

[6] Sad ga gazi noga, noga bijednika, korak nevoljnih.

[7] Staza je pravednikova prava. Poravnao si put pravedniku.

[8] I na stazi sudova tvojih čekali smo te, Gospode! Za imenom tvojim, za hvalom tvojom čezne duša naša.

[9] Duša moja čezne za tobom u noći i duh moj traži te u nutarnjosti mojoj. Kada sudovi tvoji pogađaju zemlju, tada se uče pravednosti stanovnici svijeta.

[10] Ako li se pomiluje bezbožnik, ne nauči se nikada pravednosti. U zemlji pravednosti ostaje on zlikovac i ne vidi ništa od veličanstva Gospodnjega.

[11] Gospode, ruka je tvoja visoko podignuta: "oni to ne vide. Vidjet će i posramit će se od revnosti tvoje za narod tvoj. Oganj gnjeva, što je pripravljen protivnicima tvojim, proždrijet će ih.

[12] Gospode, nama ćeš dati mir, jer što se je i dogodilo na nama, ti si učinio.

[13] Gospode, Bože naš! Vladali su nad nama drugi gospodari osim tebe, ali mi slavimo samo ime tvoje.

[14] Mrtvi neće više živjeti, sjene neće opet ustati, jer si ih ti pohodio i uništio, svaki spomen njihov zatro.

[15] Umnožio si narod, Gospode, umnožio si narod, sebe si proslavio, sve si međe zemlje proširio.

[16] Gospode, u nevolji su te tražili i pokorno su molili, kada ih zadesila kazna tvoja.

[17] Kao što se previja mati pred porođajem i viče od bolova svojih, tako smo bi mi pred tobom, Gospode:

[18] Išli smo trudni, ležali smo u bolovima, a kad smo rodili, bio je to – vjetar. Nijesmo dali spasenja zemlji i nije bio rođen stanovnik zemaljski.

[19] Ali žive mrtvi tvoji, mrtvaci moji ustaju opet Probudite se i pjevajte, koji počivate u prahu, jer je rosa svjetlosti tvoja rosa. Zemlja povraća sjene."

[20] Ustani, narode moj! Uđi u odaje svoje i zaključaj vrata za sobom! Skrij se za čas, dok prođe gnjev!

[21] Jer gle, Gospod izlazi iz stala svojega, da kazni krivnju zlodjela stanovnika zemaljskih. Zemlja otkriva krvno djelo svoje i ne pokriva više pobijenih svojih.

Izaija, glava 27

[1] U onaj će dan pohoditi Gospod mačem svojim ljutim i veli kim i jakim Levijatana, hitru zmiju, i Levijatana, krivuljastu zmiju i ubit će zmaja u moru.

[2] U onaj dan ima mio vinograd. Pjevajte o njemu:

[3] "Ja, Gospod, čuvar sam njegov. Bez prestanka dajem mu plodnost. Da ga ne opustoši nitko, čuvam ga dan i noć.

[4] Nema nikada gnjeva u mene. Kad bih samo našao u njemu trnja i drače, ustao bih u boj proti tome i sve bih spalio.

[5] Ili bi se moralo tražiti u mene zaštitu, sklopiti mir s menom, jest, sklopiti mir s menom.

6 U budućim danima ukorijenit će se Jakov, procvjetat će i uzrasti Izraela i napunit će sav svijet plodovima.

7 Je li ih možda udario, kako je udario one, koji su udarali njega je li možda davio, kako je davio one, koji su davili njega?

8 Ne, on im se je osvetio stim, da ih je odbacio i protjerao. On ih je protjerao žestokom burom svojom u dan istočnoga vjetra.

9 Zato će se tako okajati krivnja zlodjela Jakovljeva, i u tom stoj potpun plod njegov oproštenja od grijeha, da sve kamenje žrtvenika razbije kao krečno kamenje, da više ne bude gajeva ni sunčanih stupova.

10 Jer osamljen leži tada tvrdi grad, mjesto raseljeno i kao pustinja zanemareno. Tamo pase, tamo leži goveče i ždere grmlje njegovo.

11 Kad mu se posuše grane, polomit će se. Žene dolaze i lože ih na oganj, jer je to narod bez razboritosti. Zato mu se ne smiluje Stvoritelj njegov, ne pomiluje ga tvorac njegov.

12 I dogodit će se u onaj dan, da Gospod ovija klasje, klasje od Eufrata do na potok egipatski, i tada će se vas pobrati, djeco Izraelova, jednog po jednog.

13 I dogodit će se u onaj dan, da se zatrubi u veliku trubu. Tada dolaze, koji su se izgubili u Asiriji i koji su izgnani u Egipat, da se poklone Gospodu u Jerusalemu na svetoj gori.

Izaija, glava 28

1 Teško gizdavome vijencu pijanica Efraimovih i uvelome cvijetu krasnoga nakita na vrhu iznad plodne doline pijanih od vina!

2 Gle, već šalje Svemogući jednoga jakoga i moćnoga! Kao tuča, kao bura što pustoši, kao prolom oblaka sa silnom provalom vode ruši ih on silom na zemlju.

3 Nogama će ih izgaziti, gizdavi vijenac pijanica Efraimovih.

4 I uvelome cvijetu krasnoga nakita na vrhu iznad plodne doline biva kao ranoj smokvi prije žetve: ugleda li je tko, već je pojede, jedva je došla u ruku njegovu.

5 U onaj će dan Gospod nad vojskama ostatku naroda svojega biti kićena kruna i sjajan vijenac na čelu.

6 Duh pravice onome, koji sjedi da sudi, i snaga junačka onima, koji suzbijaju navalu kod vrata.

7 I ovi tu teturaju od vina i posrću od silovita pića. Svećenici i proroci teturaju od silovita pića, osvojilo ih vino i posrću od silovita vina posrću u prorokovanju i spotiču se u suđenju.

8 Jest, svi su stolovi puni bljuvotine, puni gada do posljednjeg mjesta.

9 "Koga će još učiti mudrosti i koga će još uputiti u objave? One, koji su odviknuti od mlijeka, koji su odbijeni od prsiju?

10 Jer zapovijed po zapovijed, zapovijed po zapovijed, pravilo po pravilo, pravilo po pravilo, malo ovdje, malo ondje.

11 Dakako, tepavim usnama i tuđim jezikom govorit će tome narodu,

12 On, koji im je rekao: "Ovo je počivalište – dajte počinak umornima! – i ovo je okrijepilište." Ali ne htjedoše poslušati.

13 I bit će im riječ Gospodnja: zapovijed po zapovijed, zapovijed po zapovijed, pravilo po pravilo, pravilo po pravilo, malo ovdje, malo ondje. Da idu i padaju nauznak, da se razbiju, da se zapletu i uhvate.

14 Zato čujte, vi podsmjevači, riječ Gospodnju, vi kolovođe toga naroda u Jerusalemu!

15 Vi velite: "Mi smo sklopili savez sa smrću, učinili smo ugovor s carstvom mrtvih. Kad se prelije bič, neće nas dohvatiti; jer smo se utekli k lukavosti i skrili smo se u prijevaru."

16 Zato ovako veli svemogući Gospod: "Evo, ja mećem temeljni kamen u Sionu, prokušan kamen, skupocjen ugaoni kamen, što drži najčvršće. Tko vjeruje, neće uzmaknuti.

17 Učinit ću pravicu pravilom, pravednost mjerilom. Tuča potre utočište lukavosti, voda odnese zaklon."

[18] Tada će se razvezati savez vaš sa smrću, i ugovor će vaš sa svijetom mrtvih pasti. Kad bukne povodanj, satrt će vas.

[19] Kadgod bukne, odnijet će vas, jer će buknuti svako jutro, danju i noću. Kad se čuje glas, bit će sam strah.

[20] Jer će postelja biti prekratka, da se pruži čovjek, pokrivač i preuzak, da se umota.

[21] Jer kao la gori Perasimu ustat će Gospod, kao u dolini kod Gibeona razgnjevit će se, da izvrši djelo svoje – čudesno djelo – , da učini posao svoj – neobičan posao svoj.

[22] Zato se prođite svojega podsmijevanja, da okovi vaši ne postanu još jači, jer sam određeno uništenje čuo od svemogućega Gospoda nad vojskama proti svoj zemlji.

[23] Pazite i čujte glas moj! Slušajte i čujte govor moj!

[24] Ore svaki dan orač, da posije. Brazdi i povlači jednako njivu svoju.

[25] Zar ne? Kad je poravnio ozgo, tada sije grahor i kim; meće pšenicu u redovima i ječam kao osobit dio i krupnik na najbolje mjesto.

[26] Tako ga je upućivao i učio Bog njegov kako će raditi.

[27] Jer se grahor ne mlati branom, niti se točak kolski obrće po kuminu; nego se štapom mlati grahor, i kumin prutom.

[28] Satire li se pšenica? Ne, po njoj se ne mlati; nego se po njoj obrće točak kolski, ili se tjeraju konji, ali se ne satire.

[29] I to dolazi od Gospoda nad vojskama; divna je osnova njegova, velika je mudrost njegova.

Izaija, glava 29

[1] Teško tebi, ognjište Božje, ognjište Božje, grade, gdje je stajao David! Dajte godinu na godinu, neka se obredaju blagdani!

[2] Jest, pritisnut ću ognjište Božje, i bit će lelek i jauk. On će mi postati ognjištem Božjim.

3 Jest, podignut ću tabor oko tebe, stegnut ću te kao tvrđavu i proti tebi nabacati nasip.

4 Tada ćeš duboko dolje sa zemlje ovamo govoriti, muklo ćeš iz praha ovamo govoriti, glas će tvoj sa zemlje zvučiti kao glas duha mrtvih, iz praha ćeš samo šaputati.

5 A rulja neprijatelja tvojih bit će kao sitan prah, i mnoštvo nasilnika kao pljeva, što se raspprši, i najedanput, iznenada dogodi se:

6 Od Gospoda nad vojskama doći će pohod na te gromom i trešnjom i bukom velikom, burom i vihorom i plamenom, što proždire.

7 Kao san, kao noćno viđenje bit će rulja svih naroda, koji vojuju proti ognjištu Božjemu, i svi, koji udaraju na njega i na gorske utvrde njegove, i koji ga pritiskuju.

8 Bit će, kao kad gladan sanja, da jede, a tada se probudi, i glad se njegov nije ipak utišao; kao kad žedan sanja, da pije, a tada se probudi: "i još je ipak iznemogao i žedan: tako će biti rulji svih naroda, što vojuju proti gori Sionu.

9 Pokažite se samo zapanjeni, i zapanjeni imate postati! Pokažite se samo slijepi, i slijepi imate postati! Pijani su oni, ali ne od vina i posrću, ali ne od silovita pića.

10 Jer je izlio Gospod na vas duh najdubljega sna. Oči vaše, proroke, zatvorio je i glave vaše vidioce, zastro je.

11 Tako vam je postala objava svih ovih stvari kao sadržaj knjige zapečaćene. Dadne li se jednomu, koji može čitati i kaže li se: "Čitaj to je!", on odgovori: "Ne mogu, jer je zapečaćena."

12 A pruži li se knjiga jednomu, koji ne zna čitati, i kaže li se: "Čitaj to!", on odgovori: "Ne mogu čitati."

13 Ovako govori Svemogući: "Jer mi se ovaj narod približuje samo ustima svojim i poštuje me samo usnama svojim, a srce im daleko stoji od mene, i strah njegov od mene samo je naučena ljudska zapovijed:

14 Zato ću i nadalje čudesno postupati s ovim narodom, čudesno i divno. Mudrost mudrih njegovih osramotit će se, i razumnost razumnih njegovih morat će se skriti."

15 Teško onima, koji hoće osnovu svoju duboko sakriti od Gospoda, koji čine djelo svoje u mraku i govore: "Tko nas može vidjeti i tko nas poznati?"

16 Oh, naopakosti vaša! Zar da bi glina proti lončaru mogla reći, i djelo tvorcu svojemu moglo reći: "Nije me on načinio", i zar da lonac govori lončaru: "On me ne pozna?"

17 Neće li se još doskora Libanon pretvoriti u vrt, i vrt će vrijediti kao šuma?

18 U onaj će dan gluhi čuti riječi pismene, oči slijepih vidjet će iz tame i mraka.

19 T siromasi će se beskrajno radovati u Gospodu i najmanji između ljudi veselit će se sa Sveca Izraelova.

20 Jer nema nasilnika, nestalo je podsmjevača. Istrijebljeni su svi, koji misle na zloću,

21 Svi, koji riječima svojim okrivljuju druge ljude i onome, koji pravdu govori na vratima, meću zamke, i onoga, koji je u pravu, rušiju lažju.

22 Zato govori Gospod, koji je otkupio Abrahama, ovako o kući Jakovljevoj: "Neće se više sada Jakov posramiti, i neće mu više sada lice poblijedjeti.

23 Jer kad djeca njegova vide u sredini njegovoj djelo ruku mojih, držat će svetim ime moje, za sveto ga će priznati Sveca Jakovljeva i bojat će se Boga Izraelova.

24 Koji su srca opakoga, doći će k razboritosti, i upornici će primiti nauku."

Izaija, glava 30

1 "Teško sinovima odmetnicima – govori Gospod – , "koji svršuju osnove, što nijesu od mene i sklapaju saveze, kojih ja neću, da gomilaju grijeh na grijeh.

2 Oni silaze u Egipat ne pitajući mene, da se stave u zaštitu faraonovu i da traže utočišta u sjeni Egipta.

3 Ali će vam zaštita faraonova biti na sramotu i utočište u sjeni Egipta na porugu.

4 Knezovi su njihovi u Soanu i glasnici su njihovi došli do Hanesa.

5 Ali će se svi razočarati na narodu, koji im ne koristi ništa, koji im ne nosi ni pomoći ni koristi, nego samo razočaranje i sramotu.

6 Presuda nad velikom životinjom juga: Kroz zemlju punu nevolje i punu tjeskobe – lavica i lav približuju se njima, guje i krilati zmajevi – nose oni blago svoje na leđima magaraca, bogatstvo svoje na grbi deva k narodu, koji im ne koristi ništa.

7 Jer je prazna i ništava pomoć Egipta. Zato nazivam taj narod: Rahab – danguba.

8 "Sada dođi, napiši to na tablu za njih i ureži u mjed, da služi kao vječno svjedočanstvo za buduća vremena!

9 Jer je to narod nepokoran, sinovi lažljivi, sinovi, koji neće da slušaju naputak Gospodnji.

10 Vidiocima govore: 'Nemojte vidjeti viđenja', i prorocima: 'Nemojte nam prorokovati istine, govorite nam slatke riječi, prorokujte prijevare!

11 Skrenite s pravoga puta, s prave staze zađite, pustite nas u miru sa Svecem Izraelovim!'"

12 Zato ovako veli Svetac Izraelov: "Jer odbacujete ovu riječ moju i uzdate se u opačinu i prijevaru i na to se oslanjate:

13 Zato će vam ta zlodjela biti kao odlomak što pada, a otkinuo se u visoku zidu: "najedanput iznenada padne.

14 Razbit će ih, kao što se razbija posuda zemljana, razbija se nemilice. Kad se razbije, ne nađe se ni okrnjak, da uzmeš ognja s ognjišta ili da zagrabiš vode iz studenca."

15 Jer ovako govori svemogući Gospod, Svetac Izraelov: "Ako se povratite i ostanete mirni, spasit ćete se. U miru i uzdanju snaga je vaša. Ali vi ne htjedoste.

16 Vi rekoste: 'Ne, nego ćemo na konjima pobjeći!' – zato ćete bježati! – 'Pojahat ćemo brze konje!' – zato će brzi konji biti vaši progonitelji!

17 Bježat će vas tisuća, kad jedan zaprijeti; kad zaprijete petorica, bježat ćete svi, dok ne budete ničemu drugome slični nego kažiput na gorskoj visini, nego zastava na humu."

[18] Zato oklijeva Gospod, da vam se smiluje, i zato čeka, da vas pomiluje, jer je Gospod Bog pravde. Blagoslovljeni su svi, koji ga čekaju!

[19] Jest, narode u Sionu, koji stanuješ u Jerusalemu, nećeš sveudilj plakati! On će se sigurno smilovati tebi na vapaj tvoj, on će te uslišiti, čim ga čuje.

[20] Dat će vam Svemogući kruha tjeskobe i vode nevolje, ali se neće više skrivati učitelj tvoj i tvoje će oči gledati učitelja.

[21] Uši će tvoje razabrati povik iza tebe: "To je put, idite njim!", ako biste svrnuli nadesno ili nalijevo.

[22] Tada ćete kao na nečiste gledati na posrebrene idole i na pozlaćene likove livene. Kao gad pobacat ćeš ih. "Napolje" reći ćeš im.

[23] Tada će on dati dažd sjemenu tvojemu, što ga posiješ na njivi, i kruh od roda zemaljskoga bit će krepak i hraniv. U ono će vrijeme stoka tvoja pasti na paši prostranoj.

[24] Volovi će i magarci, što obrađuju zemlju, jesti osoljenu zob, koja je ovijana lopatom i rešetom.

[25] I na svakoj gori visokoj i na svakom humu visokom bit će potoci brze vode. U dan pokolja silnoga, kad popadaju kule,

[26] Tada će svjetlost mjesečeva biti kao svjetlost sunčana, a svjetlost će sunčana biti sedam puta veća, kao svjetlost od sedam dana, u dan, kad Gospod zavije ranu narodu svojemu i iscijeli modrice, što ih je zadao.

[27] Gle, ime Gospodnje dolazi ovamo iz daljine! – Gnjev njegov gori. Silno uzbuđenje njegovo. Usne su mu pune ljutine, jezik mu je oganj, što proždire.

[28] Dah mu je potok što plavi i do vrata dopire, – da zavitla narode mahaljkom nesreće, da metne u čeljusti narodima uzdu, što će ih goniti da lutaju.

[29] Tada ćete pjevati pjesme kao u noći, kada se slavi blagdan. Veselit ćete se od srca kao oni, koji idu, svirajući uz frulu, na goru Gospodnju, k hridini Izraelovoj.

[30] Tada će Gospod pustiti, da se čuje moćni glas njegov, i pokazat će ruku svoju, koja maše s ljutim gnjevom i plamenom ognjenim, što proždire, uz buru i oluju i tuču.

[31] Jer će se od glasa Gospod njega prepasti Asiriju, kad ga on udari štapom.

[32] Kadgod zašumi kazneni štap, kojim Gospod udara na njega, neka se oglase bubnji i citare! Zamahnutom rukom borit će se proti njemu.

[33] Jer je odavna podignuto ognjište; i za kralja je pripravljeno. Duboko i široko naslagana su drva s ognjem mnogim. Dah Gospodnji kao potok sumporni upalit će ga.

Izaija, glava 31

[1] Teško onima, koji su išli u Egipat da dobiju pomoć i da se oslone na ratne konje! Uzdali su se u mnoštvo bojnih kola, u silnu množinu konja, a nijesu gledali na Sveca Izraelova i nijesu ništa pitali za Gospoda.

[2] Ali je i on bio mudar i navukao je nesreću i ne povuče svojih prijetnja, nego je ustao na kuću zlikovaca i na pomoć zločinaca.

[3] Jest, Egipćani su ljudi, a ne Bog, konji su njihovi meso, a ne duh. Mahne li Gospod rukom svojom, posrnut će pomagač i srušit će se onaj kojemu pomaže – svi će zajedno biti uništeni.

[4] Jer ovako mi reče Gospod: "Kao što lav, lavić, reži nad plijenom svojim – svu četu pastira podigli su na njega, ali se on ne plaši od vike njihove, niti se pokorava na buku njihovu – tako Gospod nad vojskama silazi u boj na goru Sion i visinu njegovu.

[5] Kao ptice krilima Gospod nad vojskama Jerusalem će zaštititi i zakloniti, izbaviti i osloboditi.

[6] Vratite se k onome, od kojega su tako duboko otpali sinovi Izraelovi!

[7] Jer će u onaj dan svaki odbaciti srebrne i zlatne idole svoje, što vam ih ruke vaše načiniše na grijeh

[8] I Asirija neće pasti od mača kojeg čovjeka, neće ga umoriti mač jednoga na zemlji i ako pobjegne od mača, mladići će njegovi postati rabotnici.

[9] Kralj će njegov propasti od straha, i knezovi će njegovi ostaviti zastavu." Veli Gospod, koji ima ognjište u Sionu i peć u Jerusalemu.

Izaija, glava 32

1 Evo, pravedno će vladati kralj. Po pravdi će vladati knezovi.

2 Svaki će biti utočište od bure, zaklon od vjetra, kao potoci u suhoj pustari, kao sjena velike hridine u zemlji ispucanoj od suše.

3 Neće više biti zastrte oči onih koji vide, uši onih koji čuju, pozorno će slušati.

4 Učit će mudrost srce nerazumnih, brzo i razgovijetno govorit će jezik tepavaca.

5 Prostak neće se više zvati plemenitim, niti će se lupež zvati odličnim.

6 Jer prostak govori prostački, srce njegovo misli na zlo, radi opako i govori lažno proti Gospodu; gladnoga pušta da strada i žednome uskraćuje pilo.

7 I oružje lupeža zlo je, on misli samo na spletke, kvari siromahe govorima lažnim, i kad slabi zastupa pravo svoje.

8 Plemenit misli samo na plemenito i ustaje samo za plemenito.

9 Ustanite, žene nehajne, čujte riječi moje, kćeri bezbrižne poslušajte govor moj!

10 Samo malo dana iza jedne godine vi ćete drhtati, vi bezbrižne, jer neće biti berbe i skupljanje voća neće doći.

11 Strašite se, bezbrižne, i dršćite, bezbrižne, svucite se, skinite haljine i ostavite samo bedra zaogrnuta!

12 Tugujući udarajte se u prsa za sjajnim njivama, za rodnim čokotima,

13 Za poljem naroda mojega, koje nosi trnje i draču, jest, za svima kućama, što su bile pune radosti, za gradom, što je bio pun veselja!

14 Jer je dvor ostavljen, vreva je gradska zamukla, gora dvorska i stražara postale su rupe za dugo vremena, trkalište divljim magarcima, paša stadima.

15 Dok se ne izlije na nas duh i s visine; tada će pustinja postati a vrt, i vrt će vrijediti kao šuma.

[16] Tada će pravo stanovati u pustinji i pravednost prebivati u vrtu.

[17] Djelo pravednosti bit će mir i dohodak prava pokoj i sigurnost dovijeka.

[18] Na mjestu mira stanovat će narod moj, u prebivalištima sigurnim, u počivalištima bezbrižnim.

[19] Ali će tuča pasti, kad se sruši šuma i grad potone u dubinu.

[20] Blagoslovljeni ste vi, možete sijati pokraj svih voda i puštati volove i magarce da slobodno trče!

Izaija, glava 33

[1] Teško tebi, haračlijo, koji sam nijesi još iskusio haranja, nevjerniče, koji sam nijesi još trpio nevjere! Kad prestaneš pustošiti, bit ćeš sam opustošen, kad prestaneš činiti nevjeru, činit će se i tebi nevjera.

[2] Gospode, budi nam milostiv, ufamo se u tebe, budi mišica naša svako jutro, pomoć naša u nevoljno vrijeme!

[3] Od jake vike pobjegoše narodi, kad ti ustaneš, plemena se rasprše.

[4] Pokupit će se plijen vaš, kao što kupe skakavci, skočit će se na njega, kao što skaču skakavci.

[5] Gospod je uzvišen; jer stoji u visini, On će napuniti Sion pravom i pravednošću.

[6] On će biti tvrd temelj sudbini tvojoj, bit će punina spasenja, mudrosti i znanja. Strah je Gospodnji blago njegovo.

[7] Eto, junaci njihovi vani viču, gorko plaču glasnici mira.

[8] Pusti leže putovi, putnik ne putuje, ukinuo se savez, gradovi se slabo cijene, za ljude se ne mari.

[9] Zemlja gine u žalosti, Libanon se stidi i vene; šaronska je ravnica postala kao jordanska pustara, Bašan i Karmel otresaju lišće svoje.

[10] "Sada ću ustati", veli Gospod, "sada ću se uspraviti, sada ću se podignuti.

[11] Idete trudni slamom i rađate samo strnjiku; naprasitost vaša proždrijet će vas kao oganj.

[12] Narodi će biti kao peći krečne, izgorjet će ognjem kao trnje, posječeno.

[13] Čujte, koji ste daleko, što sam učinio, spoznajte, koji ste blizu, junačko djelo moje!"

[14] U Sionu division dršću grješnici. Drhat spopada zlikovce. "Tko od nas može ostati kod ognja što proždire? Tko od nas može ostati kod vječne žege?"

[15] Tko je pravedan i govori iskreno; tko mrzi na dobitak od nasilja; tko otresa ruku svoju da ne primi poklona; tko zatiskuje uši svoje, da ne čuje za krv; tko zatvara oči svoje, da ne vidi zla s dopadanjem:

[16] Taj će stanovati na visinama, gradovi su na hridinama utočište njegovo, kruh njegov ne ponestaje, voda njegova neće nikada presušiti.

[17] Kralja u sjaju njegovu gle dat ćeš, vidjet ćeš zemlju daleku.

[18] Srce tvoje neka se još spomene strašnoga vremena: "Gdje je sada, koji je brojio, gdje je, koji je mjerio novce, gdje je, koji je brojio kule?"

[19] Nećeš više vidjeti drskoga naroda; naroda s jezikom tepavim, nerazumljivim, koji tepa nerazumnim govorom.

[20] Pogledaj na Sion, grad blagdana naših! Oči tvoje neka vide Jerusalem, sigurno mjesto, šator, koji ne putuje, kojemu se kolje nikada ne istrgava, kojemu se uža nikada ne rastrgaju.

[21] Jer tamo je kod nas Gospod, Sjajni, na mjesto rijeka i širokih potoka, po njima se ne njihaju lađe s veslima, niti lađa ponosita prolazi onuda.

[22] Jer je Gospod naš sudac, Gospod je nas gospodar, Gospod je naš kralj, On je, koji nas spasava.

[23] Tvoja su sad uža popustila, te ne drže tvrdo jarbola, i jedra nijesu razapeta, ali će se jednoć dijeliti golem plijen, tako da će hromi učiniti obilan plijen.

[24] I ni jedan stanovnik neće reći: "Stradam". Narodu što prebiva tamo, oprostit će se krivnja zlodjela.

Izaija, glava 34

[1] Dođite, narodi, da čujete, pazite, plemena, neka čuje zemlja sa stanovnicima svojim, nadzemaljski svijet i sve, što živi na njemu!

[2] Jer je razgnjevljen Gospod na sve narode, razljućen na sve vojske njihove, On ih je prokleo, predao na pokolj.

[3] Leže njihovi pobijeni, smrad se diže od trupla njihovih, i gore su poplavljene krvlju njihovom.

[4] Proći će sva vojska nebeska. Kao knjiga savit će se nebo i sva vojska njegova pada, kao lišće s vinove koze, kao što padaju suhe smokve sa stabla smokova.

[5] Kad se je opojio na nebu mač moj pun gnjeva, eto, onda pada na Edom i na narod, što je predan sudu.

[6] Mokar će biti od krvi mač Gospodnji, stat će se od pretiline, od krvi janjeće i jareće, od pretiline bubrega ovnujskih, jer Gospod ima žrtveni blagdan u Bosri, veliko klanje u zemlji Edomu.

[7] Bivoli navaljuju s njima i junci s jakim bikovima, zemlja će se njihova opiti od pretiline.

[8] Jer će biti dan osvete Gospodnje, godina plaćanja za svađu sa Sionom.

[9] Potoci će se njihovi pretvoriti u smolu, prah njegov u sumpor, zemlja će njihova postati smola goruća.

[10] Ne gasi se ni danju ni noću, dim se njezin diže jednako, kroz sve naraštaje ostaje pusta, nitko ne prelazi preko nje dovijeka.

[11] Pelikan i jež nastanit će se tamo, sove i gavrani prebivat će tamo, Gospod će rastegnuti preko nje uže pustoši i mjerilo praznine.

[12] Od plemića njezinih nema više nijednoga, da proglasi kraljevstvo, svi će knezovi njezini iščeznuti.

[13] Trnje će izniknuti u palačama njezinim, koprive i drača u gradovima njezinim, bit će prebivalište čagaljima i ležaj nojevima.

[14] Tamo će se sretati mačke i psi divlji, jarci će dozivati jedan drugoga; noćna stvorenja se tamo sastaju i nalaze sebi počivalište.

[15] Tamo će se gnijezditi zmija strijelanka i jaja nositi, izleći se i odmarati se u sjeni; samo tamo sastaju se jastrebovi jedan s drugim.

[16] Tražite samo u knjizi Gospodnjoj i čitajte, ništa od ovoga ne fali, nijedno nije bez drugoga, jer je On to zapovjedio, osnova ih je njegova skupila.

[17] On im je sam bacio ždrijeb, ruka im je njegova razdijeli zemlju odmjerivši užem. Oni će je posjedovati zauvijek, kroz sve naraštaje stanovat će u njoj.

Izaija, glava 35

[1] Neka se raduje pustinja i pustoš, neka se veseli pustara i neka procvjeta kao livade šafranove!

[2] Neka cvate punim cvatom jest, neka se veseli, raduje i popijeva! Krasota Libanona dat će joj se, sjaj Karmela i ravnice Šarona; oni će gledati krasotu Gospodnju, sjaj Boga našega.

[3] Zato ojačajte klonule ruke i otvrdnite iznemogla koljena!

[4] Recite onima, koji su duhom klonuli: "Budite jaki, ne bojte se! Evo, Bog vaš, osveta dolazi, plaća Božja, on će sam doći, da vas otkupi."

[5] Tada će se otvoriti oči slijepima, i uši gluhima otvorit će se.

[6] Kao jelen skakat će tada hrom čovjek, jezik će nijemoga klicati, jer će u pustinji tada provreti vode i u pustari potoci.

[7] Žedno će tlo postati jezerom, i zemlja sasušena vodenim izvorima. Gdje su čagalji stanovali u svojemu logu, izrast će trava, trska i rogoz.

[8] Ondje će biti nasip i put: "zvat će se "Sveti put". Ni jedan nečist ne smije na njega stupiti; samo će njima pripadati, i nevješti neće na njemu zalutati.

9 Neće ondje biti lavova, niti će ljuta zvijer ići po njemu. Tako što neće se ondje naći, samo otkupljeni smiju ondje hoditi.

10 Otkupljeni od Gospoda vratit će se po njemu i doći će u Sion pjevajući. Glavu će njihovu obasjavati radost vječna, veselje i radost prate ih, briga i uzdisanje bježe.

Izaija, glava 36

1 U četrnaestoj godini kralja Ezekije podiže se Senaherib, kralj asirski, na sve utvrđene gradove Judine i osvoji ih.

2 Posla kralj asirski vrhovnog peharnika s jakom vojskom iz Lakiša kralju Ezekiji u Jerusalem. On se namjesti kod vodovoda gornjeg jezera na cesti u polje valjara.

3 Predstojnik palače Elijakim, Sin Hilkijin, pođe van k njemu s državnim pisarom Šebnom i pečatnikom Joahom, sinom Asafovim,

4 I reče im vrhovni peharnik "Javite Ezekiji: Ovako kaže velik; kralj, kralj asirski: "Kakva je to uzdanica, u koju se uzdaš?

5 Misliš li, da su prazne riječi već savjet i snaga za rat? Na koga se oslanjaš, da si otpao od mene?

6 Ti se očito oslanjaš samo na štap od trske slomljene, koji svakome, ako se nasloni na njega, zabije se u ruku, pa je probije. Takav je faraon, kralj egipatski, svima, koji se uzdaju u njega.

7 Ako li mi odvraćate: "U Gospoda, Boga svojega, mi se uzdamo!" – nije li to onaj, čije je uzvisine i žrtvenike uklonio Ezekija, kad je zapovjedio Judi u Jerusalemu: "Samo pred ovim žrtvenikom imate se klanjati?"

8 Hajde okladi se s mojim gospodarom, kraljem asirskim! Dat ću ti dvije tisuće konja, ako mogneš dobaviti konjanike za njih.

9 Kako ćeš odoljeti jednom jedinom stotniku između najmanjih sluga gospodara mojega? Zato se ti uzdaš u Egipat zbog kola i konjanika.

10 Nadalje, tla li sam ja bez volje Gospoda došao proti ovoj zemlji, da je zatrem? Gospod mi je rekao: "Idi proti toj zemlji i zatri je!'"

[11] Tada zamoliše Elijakim, Šebna i Joaha vrhovnoga peharnika: "Govori slugama svojim Sirijski, jer ne razumijemo, ne govori s nama judejski pred narodom, što se nalazi na zidu!"

[12] A vrhovni peharnik odgovori: "Je li me gospodar moj poslao k tvojemu gospodaru i k tebi, da kažem ovo, a ne upravo k onim ljudima, koji tamo sjede na zidu, da napokon zajedno s vama jedu svoju vlastitu nečist i da piju svoju mokraću?"

[13] Tada stade vrhovni peharnik i povika judejski u sav glas i reče: "Čujte vijest velikoga kralja, kralja asirskoga!

[14] Ovako kaže kralj: 'Ne dajte se zaluditi od Ezekije, jer vas on ne može izbaviti.

[15] I nemojte da vas nagovori Ezekija da se pouzdate u Gospoda govoreći: "Gospod će nas sigurno izbaviti; ovaj grad neće pasti u ruke kralju asirskomu.'

[16] Ne slušajte Ezekije, jer ovako kaže kralj asirski: 'Učinite mir s menom i predajte mi se! Onda će svaki od vas jesti sa svoga čokota i sa svoje smokve, i svaki će piti vodu iz svojega studenca.

[17] Dokle ne dođem i ne odvedem vas u zemlju, koja je kao vaša, u zemlju punu žita i vina, u zemlju punu kruha i vinograda.

[18] Jest, da vas samo ne zaludi Ezekija govoreći: Gospod će nas izbaviti. Jesu li bogovi naroda izbavili svoju zemlju iz ruke kralja asirskoga?

[19] Gdje su bogovi hamatski i arpadski? Gdje su bogovi sefarvajimski? Jesu li možda izbavili Samariju iz moje ruke?

[20] Tko je između svih bogova ovih zemalja onaj, tko je bio izbavio zemlju svoju iz moje ruke, da bi sad Gospod izbavio Jerusalem iz moje ruke?'"

[21] Ali su oni šutjeli i nijesu mu odgovorili ni riječi, jer je kralj bio izdao zapovijed: "Ne odgovarajte mu!"

[22] Nato predstojnik palače Elijakim, sin Hilkijin, državni pisar Šebna i pečatnik Joaha, sin Asafov, dođoše k Ezekiji razdrvši haljine i javiše mu, što je bio rekao vrhovni peharnik.

Izaija, glava 37

[1] Kad je to čuo kralj Ezekija, razdrije haljine svoje, obuče pokorničku odjeću i ode u hram Gospodnji.

[2] Predstojnika palače Elijakima, državnog pisara Šebnu i starješine svećenstva posla, isto tako obučene u pokorničku odjeću, k proroku Izaiji sinu Amosovu.

[3] Oni su mu imali reći: "Ovako veli Ezekija: "'Dan nevolje, kazne i pogrde današnji je dan, jer prispješe djeca do porođaja, a nema snage da se rode.

[4] Možda čuje Gospod, Bog tvoj, riječi vrhovnoga peharnika, kojega je gospodar njegov, kralj asirski, poslao ovamo, da se naruga Bogu živomu, te ga kazni zbog riječi, što ih je čuo Gospod, Bog tvoj. Pomoli se stoga za ostatak, koji se još nalazi!"

[5] I kad poslanici kralja Ezekije dođoše k Izaiji,

[6] Odgovori im Izaija: "Javite ovo gospodaru svojemu: 'Ovako veli Gospod: Ne plaši se od riječi, što si ih čuo, kad su mi se narugale sluge kralja asirskoga!

[7] Evo, ja ću mu udahnuti namisao, da se vrati u svoju zemlju, kad čuje jednu vijest. A vi njegovoj ću zemlji učiniti, da pogine od mača.'"

[8] Na povratku nađe vrhovni peharnika kralja asirskoga gdje opsjeda Libnu. On je naime bio čuo, da je ovaj otišao od Lakiša,

[9] Jer mu je bilo došlo do ušiju, da je Tirhaka, kralj etiopski, izašao u boj proti njemu. Na ovu vijest posla glasnika Ezekiji s nalogom:

[10] "Odnesite ovu vijest Ezekiji, kralju Judinu: 'Nemoj da te zavara Bog tvoj, u kojega se uzdaš misleći, da neće Jerusalem pasti u ruke kralju asirskomu.

[11] Sam si čuo, što su učinili kraljevi asirski svima zemljama potrvši ih sasvim, a ti da se izbaviš?

[12] Jesu li možda bogovi naroda, koje satrše oci moji, njih izbavili, Gozance, Harance, Resefce i Edence u Telasaru?

[13] Gdje je kralj hamatski, kralj arpadski, kralj grada Sefarvajima, pa onaj od Hene i Ive?"

[14] Ezekija primi pismo od glasnika. Kad ga je bio pročitao, otide u hram Gospodnji i tamo ga Ezekija razvi pred Gospodom.

[15] Tada se pomoli Ezekija pred Gospodom ovako:

[16] "Gospode nad vojskama, Bože Izraelov, koji imaš prijestolje nad kerubinima! Ti si jedino Bog nad svima kraljevstvima na zemlji. Ti si stvorio nebo i zemlju.

[17] Prigni, Gospode, uho svoje i čuj! Otvori, Gospode, oči svoje i vidi! Pripazi na sve riječi Senaheribove, koji posla da se naruga Bogu živomu.

[18] Istina je, Gospode, opustošili su kraljevi asirski sve narode i zemlju njihovu

[19] I pobacali su bogove njihove u oganj, ali to nijesu bili bogovi, nego djelo ruke čovječje, drvo i kamen, zato ih se je moglo uništiti.

[20] A sad, Gospode, Bože naš, izbavi nas iz ruke njegove, da spoznaju sva kraljevstva na zemlji, da si ti jedino Gospod!"

[21] Tada posla Izaija, sin Amosov, k Ezekiji ovu vijest: "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov, kojemu si se molio zbog Senaheriba, kralja asirskoga.

[22] Ovu riječ izreče Gospod za njega: "Smije ti se, rugati djevojka, kći Siona. Za tobom maše glavom kći Jerusalema.

[23] Koga si pogrdio i pohulio, proti kojemu si glas podigao i gore bacio oholi pogled? Proti Svecu Izraelovu!

[24] Pogrdio si preko sluga svojih Gospoda. Ovako si mislio: "Silom kola svojih popeo sam se na visoke gore, na vrhunac Libanona, srušio sam visoke cedre, najljepše čemprese, prodro sam do najvišeg vrhunca, u šume najbogatije njegove.

[25] Bunareve iskopao sam i mogao sam piti tuđu vodu; isušio sam stopama svojim sve rijeke egipatske.

[26] Zar nijesi još jednako čuo? – : "Odavno sam to spremio, od iskona sam to zasnovao, – sad puštam da se to zbude: "Tvrdi gradovi bili su pretvoreni u puste ruševine.

[27] Nemoćni zadrhtaše stanovnici njihovi i smetoše se, postadoše kao trava u polju i kao zelena travica, kao trava na krovu, kao zrno, što se osuši, prije nego dozori.

[28] Znam počivanje tvoje, hodanje tvoje i dolaženje tvoje, i kako sada bjesniš na me.

[29] Jer sada bjesniš na me, i tvoja obijest dođe do mojih ušiju, zato ću metnuti brnjicu svoju na nozdrve tvoje i uzdu svoju u gubicu tvoju, pa te zatjerati natrag putem, kojim si došao.

[30] A tebi neka ovo bude znak: "Ove će se godine jesti, što samo od sebe naraste, i druge godine, što opet samo od sebe naraste, a treće godine sijte i žanjite, sadite vinograde i uživajte plodove njihove!

[31] Štogod tada preostane od kuće Judine, potjerat će opet žile ozdo i donijeti plod ozgo.

[32] Jer će iz Jerusalema izaći ostatak, četa, što se spasila, iz gore Siona. Revnost Gospoda nad vojskama to će proizvesti."

[33] Zato ovako veli Gospod za kralja asirskoga: "Neće provaliti u ovaj grad i neće ubaciti ovamo strijelu. Neće se primaći k njemu sa štitom, niti će iskopati opkop oko njega.

[34] Vratit će se putem, kojim je došao, neće provaliti u ovaj grad! Tako glasi riječ Gospodnja.

[35] "Branit ću ovaj grad i spasit ću ga zbog sebe i zbog svojega sluge Davida."

[36] Tada izađe anđeo Gospodnji i pobi u taboru asirskom sto i osamdeset i pet tisuća ljudi. Kad ustadoše ujutro, nađoše sve samo mrtva trupla.

[37] Odmah se podiže Senaherib, kralj asirski, i otide kući, i ostade u Ninivi.

[38] Kad se je jedanput klanjao u hramu svojega boga Nisroka, ubiše ga mačem njegovi sinovi Adramelek i Sareser. Tada pobjegoše u zemlju Ararat. Njegov sin Esar–Hadon postade kralj mjesto njega.

Izaija, glava 38

[1] U ono vrijeme razbolje se Ezekija na smrt. Prorok Izaija, sin Amosov, dođe k njemu i reče mu: "Ovako veli Gospod: Uredi kuću svoju; jer ćeš umrijeti i nećeš više ozdraviti!"

[2] Tada okrenu Ezekija svoje lice k zidu i upravi Gospodu ovu molitvu:

[3] "Ah, Gospode, spomeni se ipak, da sam hodio pred tobom u vjernosti i s nepodijeljenim srcem i da sam činio, što je tebi ugodno!" I udari Ezekija u glasan plač.

[4] Tada dođe riječ Gospodnja Izaiji:

[5] "Idi, reci Ezekiji: "Ovako veli Gospod, Bog Davida, djeda tvojega: 'Čuo sam molitvu tvoju, vidio suze tvoje. I evo dodat ću ti vijeku petnaest godina.

[6] I izbavit ću tebe i ovaj grad iz ruku kralja asirskoga i branit ću ovaj grad.'

[7] Ovo neka ti bude znak od Gospoda, da će Gospod ispuniti svoje obećanje, što ga je dao!

[8] Evo, ja ću vratiti sjenu po stepenima, po kojima je sišla na sunčaniku Ahazovu, natrag za deset stepena." Tada se vrati sunce natrag za deset stepena po stepenima, po kojima je bilo sišlo.

[9] Pjesma Ezekije, kralja Judina, kad je bio bolestan i opet ozdravio od bolesti svoje.

[10] "Ja sam mislio: usred života svojega imam da stupim na vrata svijeta mrtvih, da mi se uzme ostatak godina mojih.

[11] Mislio sam: "Ne smijem više gledati Gospoda, Gospoda u zemlji živih, neću više vidjeti čovjeka kod stanovnika na svijetu.

[12] Stan se moj raspada, odnosi se od mene kao šator pastirski; kao tkalac savio sam život svoj: on me odsijeca od osnutka, prije nego još dan bude noć, činiš mi kraj.

[13] Mirno sam izdržao do ujutro; kao lav satire on sve kosti moje, prije nego još dan bude noć, činiš mi kraj.

[14] Kao lastavica, kao ždral tugovao sam, gukao sam kao golubica, mutno su gledale oči moje prema gore:

[15] U tjeskobi sam, Svemogući, olakšaj mi! Što da još govorim? On mi je to navijestio, on je to i izveo: Mirno imam proživjeti sve godine svoje unatoč gorkosti duše svoje.

[16] O tom se živi, Svemogući, u tom je svemu život duha mojega, ti ćeš me opet ojačiti i sačuvati u životu.

[17] Eto, na spasenje postao mi je gorki. Sačuvao si život moj od uništenja i propasti, jer si bacio za leđa svoja sve grijehe moje.

[18] Jer ne slavi te carstvo mrtvih, ne hvali te smrt; koji silaze u jamu ne nadaju se tvojoj vjernosti.

[19] Ne, živi samo, živi slavi te kao ja danas. Otac javlja djeci vjernost tvoju.

[20] Gospod je bio spreman da me spasi. Zato udarajmo u žice sve kolike dane života svojega u hramu Gospodnjem!"

[21] Onda zapovjedi Izaija, neka uzmu grudu suhih smokava i stave je na otok, da ozdravi opet.

[22] Ezekija upita: "Koji je znak za to, da ću opet moći otići u kuću Gospodnju?"

Izaija, glava 39

[1] U ono vrijeme kralj babilonski Merodak–Baladan, sin Baladanov, posla Ezekiji pismo s darovima. On je naime bio čuo, da je bio bolestan i opet ozdravio.

[2] Ezekija se obradova tome i pokaza im skladište svoje, srebro i zlato, mirise i skupocjeno ulje, svu oružnicu svoju i sve, što se nalazilo u riznicama. Ne osta ništa u palači njegovo; i u svemu području gospodstva njegova, da im ne pokaza Ezekija.

[3] I dođe prorok Izaija kralju Ezekiji i upita ga: "Što su htjeli ti ljudi i odakle su došli k tebi " Ezekija odgovori: "Iz daleke zemlje došli su k meni, iz Babilona."

[4] Onaj upita dalje: "Što su vidjeli u tvojoj palači?" Ezekija odgovori: "Vidjeli su sve, što ima u mojoj palači. Nije ostalo ništa u riznicama mojim da im nijesam pokazao."

5 Tada reče Izaija Ezekiji: "Čuj riječ Gospoda nad vojskama:

6 'Doći će vrijeme, kad će se odvući u Babilon sve, što se nalazi u palači tvojoj, što su skupili oci tvoji do današnjega dana, ništa neće preostati, veli Gospod,

7 I od tvojih vlastitih sinova što će ti se još roditi, uzete neke, da vrše sobarske službe u palači kralja babilonskoga."

8 Ezekija odgovori Izaiji: "Riječ Gospodnja, koju si mi navijestio, prava je"; mislio je naime: "Dok živim, vladat će mir i sigurnost."

Izaija, glava 40

1 "Tješite, tješite narod moj", tako govori Bog vaš,

2 "Govorite Jerusalemu ljubezno, javljajte mu, da je protekla rabota njegova, jer su oproštena zlodjela njegova, jer je primio iz ruke Gospodnje dvojaku kaznu za sve grijehe svoje."

3 Čuj, ori se glas u pustinji: "Pripravite put Gospodu, poravnite u pustoši stazu Bogu našemu!

4 Svaka dolina neka se podigne, svaka gora i brežuljak neka se slegnu i Što je krivo neka bude pravo, bregovito zemljište neka bude dno doline!

5 Jer će se pojaviti sjaj Gospodnji. Svako će ga meso gledati, jer su to usta Gospodnja obećala."

6 Čuj, ori se glas: "Navješćuj!" I on će pitati: "Što da navješćujem?" "Svako je meso trava i sva je milota njegova kao cvijet poljski.

7 Trava se osuši, cvijet uvene, kad dah Gospodnji dune na njih. Jest, trava je narod.

8 Trava se osuši, cvijet uvene, ali riječ Boga našega ostaje dovijeka."

9 Uzađi na visoku goru, Sione, kao glasnik radosti, i podigni moćno glas svoj kao glasnik radosti, Jerusaleme! Podigni ga, ne boj se, objavi gradovima Judinim: "Evo, tu je Bog vaš!"

10 Evo, svemogući Gospod dolazi kao pobjeditelj i mišica njegova dade mu pobjedu.
Evo, plaća njegova dokazi s njim! Bojna nagrada njegova ide pred njim.

11 Kao pastir, tako on pase stado svoje. Janjad uzima u naručje svoje. Nosi ih na
prsima svojim; polako vodi dojilicu ovcu.

12 Tko je šakom izmjerio mora i mjeru neba odredio pedljem? Tko je u korito nasuo
prah zemaljski, gore izmjerio na mjerila, bregove na poteg njihov?

13 Tko je upravljao duh Gospodnji, tko ga je upućivao kao savjetnik?

14 S kim je imao vijeće, da mu je dao razboritost, da ga je naučio putu pravice, doveo
ga do spoznaje i pokazao mu put razbora?

15 Eto, narodi su kao kap iz vijedra, kao prah na mjerilima broje se! Eto, otoci su mu
kao zrno pijeska, što ga podigne.

16 Libanon nije dosta kao drvo za oganj, zvijeri njegove nijesu dosta kao žrtve za
njega.

17 Svi su narodi kao ništa pred njim, On ih drži za ništa i ništave.

18 S kim ćete izjednačiti Boga, što ćete uz njega staviti kao priliku '?

19 Lik idolski, što ga je salio umjetnik, zlatar ga prevukao zlatom i kovač lančićima
srebrnim?

20 Tko je odveć siromašan za takav potrošak, bira drvo, što ne trune, traži sebi vješta
umjetnika, da načini lik, koji se ne pomiče.

21 Ne znate li Ne čujete li? Nije li vam bilo javljano od početka? Ne vidite li iz
temelja zemlje?

22 On je onaj, koji sjedi nad krugom zemaljskim, kojega su stanovnici sićušni kao
skakavci. On razastire nebo kao prekrivalo, razapinje ga kao šator za stan.

23 On je onaj, koji obraća knezove u ništa, koji vladaoce zemaljske uništava.

24 Jedva su posađeni, jedva su posijani, jedva im se stablo ukorijenilo u zemlji, tada ih
pogodi dah njegov: oni posahnu, i vihor ih raznese kao pljevu.

25 "S kim ćete me dakle izjednačiti, da bih bio kao on?", veli Svetac.

26 Podignite oči svoje prema nebu i gledajte: tko je to stvorio? On je onaj, koji izvodi
vojsku svega toga na broj, koji zove sve po imenu, i zbog velike sile njegove i jake
moći ne izostaje ni jedan jedini.

27 Što govoriš dakle, Jakove, i kažeš, Izraele: "Skrivena je sudbina moja Gospodu,
pravica se moja izmiče Bogu mojemu.

28 Ne znaš li, ne čuješ li? –: vječni Bog jest Gospod, stvoritelj krajeva zemaljskih. On
se ne umara, on ne sustaje, nedohitna je razboritost njegova.

29 On daje snagu umornome, daje jakost slabome.

30 I mladići se umaraju i sustaju, ljudi mladi padaju:

31 Ali koji se uzdaju u Gospoda, crpaju novu snagu, krila im rastu kao orlovima, trče i
ne umaraju se, hode i ne sustaju.

Izaija, glava 41

1 "Počujte me šuteći, obale! Narodi, crpite novu snagu! Oni neka dođu i govore! Mi
ćemo zajedno stupiti na parnicu.

2 Tko je s istoka podigao onoga, kojega uzastopce slijedi pobjeda, koji je narode
podvrgao sebi i kraljeve porušio, čiji je mač učinio ih prahom i luk njegov pljevom
razvijanom.

3 On ih progoni, ide dalje nepovrijeđen, nikada na svojoj stazi ne uzmaknu.

4 Tko je to učinio i izveo? On, koji je čovječja pokoljenja proizveo od iskona. Ja,
Gospod, koji sam prvi i još isti kod posljednjega."

5 Otoci to vidješe i prepadoše se. Krajevi zemaljski zadrhtaše. Oni se približiše i
dođoše.

6 Jedan je drugome pomagao i drugu je svojemu govorio: "Budi jak!"

7 Umjetnik je hrabrio zlatara; koji kleplje hrabrio je onoga, koji kuje na nakovnju.
Koji govori o spajanju: "Dobro je." Klincima utvrđuje lik, da se ne prevali.

[8] "Ali ti, Izraele, slugo moj, ti, Jakove, kojega sam izabrao, potomče Abrahama, prijatelja mojega,

[9] Ti, kojega sam uzeo s krajeva zemlje, kojega sam pozvao iz najkrajnijega puta njezina, tebi sam rekao: 'Ti si moj sluga, tebe sam izabrao i nikada te nijesam odbacio.'

[10] Ne boj se; jer sam ja s tobom, ne gledaj plašljivo naokolo; jer sam ja Bog tvoj! Ja te krijepim, ja te pomažem, ja te podupirem jakom desnicom svojom.

[11] Gle, padoše svi u sramotu i porugu, koji gore u neprijateljstvu proti tebi. Uništuju se i upropašćuju, koji se bole proti tebi

[12] Ne nalaziš ih više, kad ih tražiš, koji udaraju na tebe bit će kao ništa i opet ništa, koji vojuju na tebe.

[13] Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji te držim za desnicu, koji ti govorim: "Ne boj se! Ja sam tvoj pomoćnik!

[14] Ne boj se, crviću Jakovljev, ljudi Izraelovi. Ja ti pomažem", – govori Gospod – "spasitelj je tvoj Svetac Izraelov.

[15] Gle, učinit ću te da budeš sprava za vršenje, nova sa zupcima mnogim. Vrći ćeš gore i satrt ćeš ih, brda ćeš obratiti u pljevu.

[16] Vijat ćeš ih, vjetar će ih odnijeti, vihor će ih razasuti, a ti ćeš se veseliti Gospodu i hvalit ćeš se Svecem Izraelovim.

[17] Bijednici, siromasi traže vode, ali je nema. Od žeđi gine jezik njihov. Ja, Gospod, uslišit ću ih, ja, Bog Izraelov, neću ih ostaviti.

[18] Otvorit ću rijeke na golim bregovima, izvore usred dolina. Pustinju ću obratiti u jezero vodeno, suhu zemlju u izvore vodene.

[19] Napunit ću pustinju cedrima, akacijama, mirtama i maslinama, u pustari zasadit ću čemprese, brijestove i jele.

[20] Oni će vidjeti i uvidjeti, opaziti i spoznati, da je to uradila ruka Gospodnja, da je to učinio Svetac Izraelov."

[21] "Iznesite parnicu svoju!" veli Gospod. "Iskažite dokaže svoje!" veli kralj Jakovljev.

[22] "Neka iznesu i neka nam objave, što će se dogoditi! Objavite prijašnje, kako je bilo, da mi to opazimo i spoznamo ispunjenje njegovo, ili kažite nam, što će biti unaprijed!

[23] Objavite, što će biti poslije, te spoznamo, da ste bogovi! Učinite samo nešto, dobro ili zlo, da to svi diveći se vidimo!

[24] Gle, vi ste ništa, djelo je vaše ništavo, i tko vas izbira, gad je."

[25] "Podigao sam jednoga sa sjevera, i on je došao, od istoka sunčanoga njega, koji će zazivati ime moje, on je pogazio knezove kao blato, kao lončar, koji gazi glinu.

[26] . Tko je to objavio od početka, da smo to znali, unaprijed, da smo rekli: 'Slaže se!' Ali nitko nije objavio, nitko nije izvijestio, nitko nije čuo riječi vaših,

[27] Kao prvi ja sam objavio Sionu: 'Gle, oni su sada tu!' Poslao sam Jerusalemu glasnike radosti.

[28] Gledam naokolo; ali nema tu nijednoga od ovih, ni jedan ne zna savjeta. Pitao sam ih, da bi mi dali odgovor:

[29] Gle, svi su oni ništa, i djela su njihova ništava. Vjetar i praznina likovi su njihovi."

Izaija, glava 42

[1] "Evo sluga moj, kojega ljubim, izabranik moj, koji mi se dopada! Mećem na njega duh svoj, istinu će javljati narodima.

[2] Neće vikati ni kričati, niti će se čuti glas njegov po ulicama.

[3] Trske stučene neće prelomiti, stijenja, što tinja, neće ugasiti. Vjerno će javljati istinu.

[4] Neće se umoriti niti klecati, dok ne utemelji istinu na zemlji. Nauku njegovu čekaju narodi."

[5] Ovako govori Bog, Gospod, koji je stvorio i rasprostro nebo, koji je rasprostro zemlju s njezinim rastlinama, koji je dao dah narodu na njoj, duh onima, što hode po njoj:

6 "Ja, Gospod, dozvao sam te u dobroti. Držao sam te za ruku i čuvao te. Učinio sam te za narod posrednikom zavjeta, svjetlom neznabožaca,

7 Da otvoriš oči slijepcima, da izvedeš sužnje iz zatvora, iz tamnice one, koji sjede u tami.

8 Ja sam Gospod, to je ime moje. Časti svoje ne dajem drugomu, slave svoje ne dajem idolima.

9 Prije unaprijed kazano, vidite, dogodilo se! Sad javljam novo i prije nego još proklije, dajem vam da znate."

10 Pjesmu novu pjevajte Gospodu, slavu njegovu do kraja zemlje, vi, koji se vozite po moru s puninom njegovom, vi otoci i stanovnici njihovi!

11 Neka kliče pustinja sa svojim gradovima, sela, što stanuju na Cedru! Neka podvikuju stanovnici po hridinama, neka kliču svrh gora!

12 Neka se časti Gospod, neka se navješćuje slava njegova po otocima!

13 Gospod izlazi kao junak. Kao ratnik razvija ratobornost, viče i kliče, bori se proti neprijateljima kao div.

14 "Šutio sam dugo, činio sam se nijem, Kao žena kod porođaja sad ću vikati, duhat ću i bjesnit ću strahovito.

15 Opustit ću gore i bregove, svu zelen njihovu osušit ću. Od rijeka ću načiniti otoke, od jezera suhu zemlju.

16 Slijepce ću voditi putovima, kojih ne poznaju. Vodit ću ih stazama, što su im nepoznate. Obratit cl pred njima tamu u svjetlost, i što je neprohodno u ravno tko. To je, što ću učiniti i neću propustiti.

17 Posramljeni uzmaknut će natrag, koji se uzdaju u likove idolske, koji govore likovima livenim: 'Vi ste naši bogovi.'

18 Čujte gluhi, pogledajte slijepi, da vidite!

19 Tko je slijep, ako ne sluga moj, i tako gluh kao glasnik moj, kojega sam poslao? Tko je tako slijep kao sluga Gospodnji?

[20] Mnogo si vidio, ali nijesi mario. Otvorenim ušima nije čuo.

[21] Zbog vjernosti svoje snovao je Gospod da učini zakon velikim i slavnim.

[22] A ipak je to narod oplijenjen i potlačen. Svi koliki uhvaćeni su u tamnicama, skriveni u zatvorima. Postali su plijen, a nema nikoga, da ih izbavi; postali su grabež, a nitko ne traži: 'Vrati!'"

[23] Tko će od vas čuti ovo, pripaziti na to i poslije to poslušati?

[24] Tko je predao Jakova grabežu i Izraela razbojnicima? Nije li to učinio Gospod, kojemu smo sagriješili? Nijesu htjeli hoditi putovima njegovim niti slušati naputak njegov.

[25] Tada je izlio na njega jarost gnjeva svojega i strahote rata, što su ga odasvud pritisnule. Ali on nije mario za to, gorio je, ali on to ne primi k srcu.

Izaija, glava 43

[1] Ali sada ovako veli Gospod, Stvoritelj tvoj, Jakove, tvorac tvoj, Izraele: "Ne boj se, jer sam te otkupio, pozvao sam te po imenu: Moj si!

[2] Ideš li preko vode, ja sam s tobom, preko rijeka, neće te potopiti, ideš li kroz oganj, nećeš izgorjeti, neće te plamen opaliti.

[3] Jer ja, Gospod, tvoj sam Bog, Svetac Izraelov tvoj je spasitelj. Dao bih Egipat za te kao otkup, Etiopiju i Sebu mjesto tebe.

[4] Jer si mi tako drag, tako vrijedan i tako mio, dao bih ljude za te, narode za život tvoj.

[5] Ne boj se, jer sam ja s tobom! Od istoka dovodim djecu tvoju, od zapada skupljam te.

[6] Kažem sjeveru: 'Daj!' jugu: 'Ne zadržavaj ih!' Sinove moje dovedi izdaleka, kćeri moje s kraja zemlje,

[7] Sve, koji se zovu mojim imenom, koje sam na slavu svoju stvorio, sazdao, načinio!

[8] Neka naprijed stupi narod, koji je slijep, a ipak ima oči, koji je gluh, a ima uši!

9 Svi narodi neka se skupe! Plemena neka se skupe! Tko između njih može tako što objaviti, učiniti da čujemo što je prije unaprijed kazano? Neka dovedu svjedoke svoje, da dokažu pravo svoje, da se čuje i kaže: 'Istina je!'

10 Vi ste moji svjedoci, veli Gospod, i sluga moj, kojega sam izabrao, da spoznate i vjerujete mi i uvidite, da sam ja, prije mene nije bilo boga, niti će ga poslije mene biti.

11 Ja, jedino ja jesam Gospod, osim mene nema pomoćnika.

12 Ja sam objavio i spasenje donio. Učinio sam da se čuje o meni, kad još nije bilo među vama nikakva boga tuđega, vi ste moji svjedoci", veli Gospod, "i samo sam ja Bog.

13 I ubuduće ja sam to, i itko ne izbavlja iz moje ruke; ja to činim, i tko može to promijeniti?"

14 Ovako veli Gospod, otkupitelj vaš, Svetac Izraelov: "Zbog vas šaljem u Babilon i tjeram ih dolje sve kao bjegunce, i Kaldejce na ponosnim lađama njihovim.

15 Ja, Gospod, Svetac vaš, stvoritelj Izraelov, kralj vaš."

16 Ovako veli Gospod, koji je načinio preko mora put, stazu preko silnih voda,

17 Koji vodi u boj kola i konje, vojsku i junake, i oni padaju i više ne ustaju, ugašeni su, kao stijenj ugašen.

18 "Ne mislite samo na ono, što se je prije dogodilo! Ne pazite samo na ono, što je prošlo!

19 Evo, ja ću učiniti novo, već se vidi, ne raspoznajete li to? I u pustinji pravim put, u pustari rijeke.

20 Tada će me slaviti zvijeri poljske, čagalji i nojevi, što sam izveo u pustinji vode, u pustari rijeke, da napojim narod svoj, iza branika svojega.

21 Taj narod, što sam ga sam sebi sazdao, navješćivat će slavu moju.

22 A ipak, Jakove, ti me nijesi zvao, niti si se trudio za me, Izraele!

[23] Nijesi mi prinio janjce od sebe kao žrtvu paljenicu, nijesi me počastio žrtvama svojim. Nijesam te nagonio da mi služiš prinosima i nijesam te mučio da mi kadiš.

[24] Nijesi mi kupio za novce mirodija, nijesi me okrijepio pretilinom žrtava svojih. A zadao si mi posla svojim grijehima, ražalostio si me zlodjelima svojim.

[25] Ja sam, ja, koji uništavam krivnju tvoju zbog sebe i tvojih se grijeha više ne spominjem.

[26] Opomeni me samo! Sudimo se! Pripovijedaj, da dokažeš pravo svoje!

[27] Otac tvoj prvi već je sagriješio, i posrednici tvoji bili su mi nevjerni.

[28] Tada sam s knezovima svetišta svukao posvetu njihovu, Jakova bacio u prokletstvo i Izraela stavio na ruglo.

Izaija, glava 44

[1] Ali sada čuj, Jakove, slugo moj, i ti, Izraele, kojega sam izabrao!

[2] Ovako veli Gospod, stvoritelj tvoj, tvorac tvoj, pomoćnik tvoj od krila materina: Ne boj se, Jakove, slugo moj, Ješurune, kojega sam izabrao!

[3] Jer kao što izlijevam vodu na popucano tlo i potočiće na suhu zemlju, tako izlijevam na potomke tvoje Duha svojega, na potomke tvoje blagoslov svoj.

[4] Neka izrastu kao lava kraj potoka, kao pašnjaci pokraj voda.

[5] Jedan će reći: 'Svojina sam Gospodnja', i pozivat će se na ime Jakovljevo. Drugi će pisati kao svoj spomenznak: 'Gospodnji!' i sebi će nadjenuti časno ime, Izrael."

[6] Ovako veli Gospod, kralj Izraelov i otkupitelj njegov, Gospod nad vojskama: "Ja sam prvi i ja posljednji, osim mene nema boga.

[7] Ili tko je meni jednak? Neka samo izađe! Neka objavi i predloži mi, što se je dogodilo, otkako sam ja u davno doba stvorio čovječanstvo! I buduće, što će još doći, neka nam se objavi!

[8] Ne bojte se i ne plašite se! Nijesam li ja to davno rekao i objavio, vi ste mi svjedoci: ima li bog osim mene? Ne, nema drugoga boga. Ne znam nijednoga.

[9] Tvorci idola svi su ništa, ljubimci njihovi nijesu ni za što. Svjedoci njihovi ne vide ništa i ne znaju ništa, da budu posramljeni.

[10] Tko gradi idola, taj samo lije lik, što nije ni za što.

[11] Gle, štovatelji njegovi svi će se posramiti, jer su tvorci samo ljudi. Neka izađu svi koliki, bit će ih strah i posramit će se svi.

[12] Kovač je izradio to alatom. Na živom ugljevlju kuje čekićem i dotjeruje snažnom mišicom, pritom ogladni i iznemogne, ne popije li vode, iznemogne.

[13] Drvodjelja rasteže vrpcu, zabilježi crvenilom, teše i zaokružuje, načinja iz toga lik čovječji, lijep lik čovjeka, da stoji u kući.

[14] Drugi je otišao da nasiječe sebi cedara, ili je uzeo čempresu i hrast, što ih je sebi odgojio usred šumskoga drveća, i omoriku, koju je zasadio, pa je narasla od dažda,

[15] I služi čovjeku za oganj on od toga uzme, da se ogrije. Upali to, da ispeče kruh. Ali od toga i boga napravi i klanja mu se. Gradi od toga lik idola, pred kojim pada na koljena.

[16] Polovinu od toga spaljuje dakle u ognju, i s drugom polovinom peče meso, onda jede pečenje i najede se i pritom se ugrije i veli: 'Oh, meni je vruće, osjećam oganj.'

[17] Ostatkom od toga gradi boga, idolski lik svoj, pred kojim pada na koljena, pregiba se, pred kojim se moli: 'Pomozi mi, jer si ti bog moj!'

[18] Oni to vide i ne razumiju; jer su im oči zaslijepljene, tako da ne vide, i srca njihova, tako da to ne shvaćaju.

[19] I nitko ne promišlja, i nitko nema toliko znanja i razuma, da rekne sebi: 'jednu sam polovinu spalio u ognju, ispekao sam kruh na uglju njegovu, i meso san ispekao na njemu i pojeo sam ga – od ostatka da sad načinih lik gadan i da pred jednim komadom drveta padnem na koljena?'

[20] Tko pristaje uz ništetno, toga je zavelo ludo srce. On ne izbavlja nikada života svojega i ne govori sebi: 'Nje li varka, što mi je u desnici?'

[21] Promisli to, Jakove i Izraele, jer si moj sluga. Ja san te sazdao; ti si moj sluga. Izraele, neću te zaboraviti.

22 Razasut ću kao oblake opačine tvoje, grijehe tvoje kao lake oblake. Zato se povrati k meni, jer te hoću otkupiti."

23 Kličite, nebesa, jer to Gospod čini. Podvikujte, dubine zemaljske! Udarite u klicanje, gore, šume i sva drveta u njima, jer će Gospod otkupiti Jakova i proslaviti se na Izraelu.

24 Ovako veli Gospod, otkupitelj tvoj, tvorac tvoj od krila materina: "Ja sam Gospod, stvoritelj svega, koji sam razapeo nebo, sam raspostro zemlju, – tko mi je pomogao? –

25 Koji uništavam znake varalicama i vrače obezumljujem, koji odbacujem mudrace, znanje njihovo pokazujem kao ludost,

26 Koji obistinjujem riječ sluga svojih i izvršujem osnovu glasnika svojih, koji govorim o Jerusalemu: 'Neka se naseli!' i o gradovima Judinim: 'Neka se sazidaju, podižem opet ruševine njegove!'

27 Koji govorim dubini. 'Presuši se!' i 'Isušit ću vode tvoje'.

28 Koji govorim o Kiru: 'On je pastir moj' – Izvršit će svu volju moju i reknut će o Jerusalemu: 'Neka se sazida opet!' i o hramu: 'Neka se osnuje nanovo!'"

Izaija, glava 45

1 Ovako veli Gospod Kiru, pomazaniku svojemu, kojega držim za desnicu, da rušim narode pred njim i učinim kraljeve nemoćnim, da otvorim vrata pred njim, tako da mu se ne zatvore nijedna vrata:

2 "Ja idem pred tobom i ravnam putove neprohodne. Razbijam vrata mjedena, lomim prijevornice gvozdene.

3 Dajem ti blago tajno i bogatstvo skriveno. Tako ćeš spoznati, da sam ja, Gospod, onaj koji te pozva po imenu, Bog Izraelov.

4 Zbog svojega sluge Jakova i zbog Izraela, izabranika svojega, pozvah te imenom tvojim, dadoh ti časni naslov, a da me nijesi poznavao.

5 Ja sam Gospod, nema drugoga, nema drugoga boga osim mene. Opasat ću te, iako me ne poznaš.

6 Da se spozna od istoka sunca i od zapada njegova, da osim mene nema boga. Ja sam
Gospod i nema drugoga,

7 Tvorac svjetlosti i Stvoritelj tmine, donosilac mira i stvaratelj zla. Ja, Gospod, ja
činim to sve.

8 Rosite, nebesa, odozgor, oblaci, kapljite blagoslovom; neka se otvori zemlja, da
procvate spasenje, i neka ona iznikne blagoslovom! Ja, Gospod, to ću stvoriti.

9 Teško onome, koji se svađa s tvorcem svojim! On, krhotina među zemljanim
sudovima. Smije li glina reći lončaru svojemu: 'Što radiš'? I djelo tvoje: 'Nemaš ruku'.

10 Teško onome, koji govori ocu: 'Što će ti još djeca'? i ženi: 'Što postaješ još mati.'"

11 Ovako veli Gospod, Svetac Izraelov i tvorac njegov: "Za buduće pitajte me, za
djecu moju i za djelo ruku svojih naređujte mi!

12 Ja sam onaj, koji je načinio zemlju i na njoj ljude stvorio, ruke su moje razapele
nebo, i svoj vojski njegovoj dao sam zapovijed.

13 Ja sam ga podigao po svojoj osnovi spasenja. Sve ću mu putove poravniti. On opet
gradi moj grad, pušta na slobodu prognanike moje ne za novce ni za darove", veli
Gospod nad vojskama.

14 Ovako veli Gospod: "Bogatstvo Egipta i dobitak Kušita i Sabejaca, ljudi visoka
rasta, doći će k tebi i pripast će tebi. Za tobom će pristati, u okovima tebi služiti, tebi
se klanjati, tebi se moliti: 'ovamo je u tebi Bog, i nema drugoga boga.'

15 Zaista, ti si Bog s tajnim osnovama, Bog Izraelov, spasitelj!

16 Postiđeni i posramljeni bit će oni svi, svi odlaze sa sramotom, koji grade idole.

17 A na Izraela mislit će Gospod spasenjem vječnim, vi se nećete nikada postidjeti,
niti ćete se posramiti dovijeka.

18 Jer ovako veli Gospod, stvoritelj neba, pravi Bog, koji je sazdao i stvorio zemlju,
koji ju je uredio, koji je nije kao pustinju stvorio, nego ju sazdao za prebivalište: "Ja
sam Gospod i drugi nitko.

[19] Nijesam govorio tajno, u kojem tamnu kutu zemlje. Nijesam potajno rekao djeci Jakovljevoj: 'Tražite me!' Ja, Gospod, govorim, što je pravo, javljam, što je istinito.

[20] Skupite se, pristupite, dođite ovamo svi, od naroda izbavljeni! Nerazumni su, koji nose idole od drveta, koji se mole bogu, koji ne može pomoći.

[21] Predložite, iznesite, neka se vijeća zajedno: "Tko je to od starine rekao, tko je javio još onda? Nijesam li ja to to bio, Gospod? Nema osim mene boga, osim mene nema boga pravednoga i spasitelja.

[22] Ovamo se k meni okrenite, dajte se spasiti, svi krajevi zemaljski, jer sam ja Bog, i drugi nitko.

[23] Sobom sam se zakleo, iz usta mojih dolazi istina, riječ neslomiva. Svako će se koljeno pokloniti preda mnom, svaki će se jezik zavjeriti meni.

[24] Samo u Gospodu, govorit će se, spasenje je i snaga, k njemu će doći, puni srama, svi, koji se gnjeve na njega.

[25] U Gospodu dokazuju svoje pravo i diče se svi potomci Izraelovi.

Izaija, glava 46

[1] Bel pada na koljena, spusti se Nebo. Likovi se njihovi meću na tovarnu marvu, koje ste inače nosili, tovare se sada kao teret na umorne životinje.

[2] Oni se spuštaju, padaju svi na koljena, ne mogu spasiti tereta putuju sami u ropstvo.

[3] Poslušajte me, vi od kuće Jakovljeve, vi svi koliki, što ste ostali od kuće Izraelove! Nosim vas od krila materina, držim vas od rođenja:

[4] Do u starost vašu ja sam isti, nosit ću vas do sijeda vijeka. Tako sam činio, i dalje vas nosim, nosit ću vas i spasiti.

[5] S kim ćete me izjednačiti i prispodobiti i koga ćete staviti uza me, da bi bio kao ja?

[6] Prosipaju zlato iz kese, mjere srebro na mjerila. Pogađaju zlatara, da iz toga načini boga, kojega štuju, pred kojim padaju na koljena.

[7] Dižu ga na pleća, nose ga, spuštaju ga dolje, stoji tiho na svojemu mjestu, ne miče se s mjesta svojega. Zazovu li ga: ne odgovara, nikoga ne izbavlja iz nevolje njegove.

[8] Mislite na to i budite jaki, primite to k srcu, otpadnici!

[9] Mislite na prijašnje od starine, da sam ja jedino Bog, i nitko drugi, pravi Bog, kojemu nije ništa jednako,

[10] Koji je od početka javljao svršetak, od davne davnine, što se još nije dogodilo! Ja kažem: Odluka će se moja ispuniti, sve, što mi je drago, ispunjam.

[11] Pozvao sam s istoka pticu grabljivicu, iz daleke zemlje čovjeka svoje odluke. Kako rekoh, tako dovodim, kako naumih, tako učinim.

[12] Poslušajte me, koji ste okorjela srca, koji ste daleko od spasenja!

[13] Približio sam spasenje svoje, ono nije više daleko, neće zakasniti spasenje moje. Sionu donosim pomoć, Izraelu sjaj svoj."

Izaija, glava 47

[1] Siđi i sjedi u prah, djevojko kćeri babilonska! Bez prijestolja sjedi na zemlju, kćeri kaldejska, jer se ubuduće ne zoveš više nježna i lijepa.

[2] Uzmi mlin i melji brašno, podigni natrag koprenu svoju, zagrni skute, otkrij noge i pregazi rijeke!

[3] Neka je otkrivena sramota tvoja, neka se vidi golotinja tvoja! Osvetit ću se, i da nitko ne zaštiti Babilon!

[4] "Otkupitelj naš zove se Gospod nad vojskama, Svetac Izraelov."

[5] Sjedi tiho i skrij se u mrak, kćeri kaldejska, jer te u buduće nitko više ne zove gospodaricom kraljevstvima.

[6] Razgnjevio sam se na narod svoj, oskvrnio sam baštinu svoju. Predao sam je tebi, ali joj se ti nijesi smilovala. Na starca si mećala preteški jaram svoj.

[7] Mislila si: "Ostajem dovijeka, gospodarica sam zauvijek." Nijesi to primila k srcu, nijesi pomišljala na svršetak svoj.

8 Sada čuj ovo, vična na raskoš, koja si sjedila bez brige, koja si mislila u svojemu
srcu: "Nema mi jednake, neću sjediti kao udovica, i neću ostati bez djece!

9 A to će oboje doći na te u jedan dan iznenada: gubitak djece i udovištvo! To će te
stići u punoj mjeri svojoj zbog mnogobrojnih prijevara tvojih, zbog bezbroja
prokletinja tvojih!

10 Osjećala si se sigurnom u zloći svojoj, mislila si: "Nitko me ne vidi! Prevarilo te
mudrovanje tvoje, znanje tvoje, mislila si u sebi ovako: "Nema mi više jednake."

11 Ali će te stići zlo, što ga ne možeš odbiti. Propast će te stići, što je ne možeš
zaklinjati. Najedanput će ti stići uništenje, kojemu se nijesi nadala.

12 Pa dođi ovamo sa svojim prokletinjama, sa svojim bezbrojnim prijevarama, što si ih
činila od mladosti svoje; možda mogneš sebi pomoći, možda utjeraš strah u me!

13 Umorila si se od svojih mnogih vijećanja. Neka ustanu koji mjere nebo, koji motre
zvijezde, koji proriču svakoga mjeseca mlađaka, da te izbave od onoga, što će te stići!

14 Jest, oni će biti jednaki strnjici, što ju je spalio oganj. Oni ne mogu same sebe
izbaviti iz plamena silnoga. Nije to ugalj, da se tko ogrije na njemu, niti ognjište, da
se sjedne uza njega.

15 Tako će biti onima, s kojima si se trudila i trgovala od mladosti svoje. Razbjeći će
se svaki na svoju stranu, nitko ti ne pomože.

Izaija, glava 48

1 Čujte ovo, vi od kuće Jakovljeve, koji se zovete imenom Izraelovim i iz vrela Judina
izađoste, koji se kunete imenom Gospodnjim i slavite Boga Izraelova, ali ne u istini i
pravdi!

2 ni se imenuju po svetom gradu i oslanjaju se na Boga Izraelova, kojemu je ime
Gospod nad vojskama.

3 "Prijašnje davno sam već objavio, iz mojih je usta izašlo, ja sam to javio, brzo sam
izvršio i dogodilo se je.

4 Jer sam znao, da si tvrdoglav, da je tvoja šija gvozdena žila i da ti je čelo od mjedi,

[5] Zato sam ti već davno objavio, prije nego se još zbilo, priopćio sam ti, da ne kažeš: 'Idol je moj izvršio, lik moj rezani, lik moj liveni to je zapovjedio.'

[6] čuo si, sad promotri sve, nećete li sad biti svjedoci moji? Od sada ti javljam novo i skriveno, što nijesi znao.

[7] Sada se izvršuje, a ne davno. Ništa nijesi o tome čuo prije ovoga dana, da ne kažeš: 'Znao sam to.'

[8] Ne, ništa o tom nijesi čuo ni znao, niti se je prije bilo tvoje uho otvorilo, jer sam znao, da si ti vrlo nevjeran, i da su te nazvali otpadnikom od krila materina.

[9] Zbog imena svojega sustežem još gnjev svoj, zbog slave svoje svladavam se prema tebi, da te ne istrijebim.

[10] Evo, pretalio sam te, ali ne nađoh srebra; prokušao sam te u taoniku nevolje.

[11] Zbog sebe, zbog sebe izvršio sam to, jer kako bi se bilo l oskvrnilo moje ime? Časti svoje ne dajem nikome drugom.

[12] Čuj me, Jakove, i Izraele, kojega sam pozvao: Ja sam prvi, i ja posljednji.

[13] Jer je moja ruka osnovala zemlju, i moja je desnica razapela nebo. Zovnuo sam ih, i svi su zajedno tu stajali.

[14] Skupite se svi i čujte! Tko je između njih objavio ovo: 'On, kojega ljubi Gospod, izvršit će volju njegovu na Babilonu i moć njegovu pokazati na Kaldejcima'.

[15] Ja, ja sam to objavio i pozvao ga, doveo sam ga ovamo, i on će put svoj i sretno dovršiti.

[16] Pristupite k meni, čujte ovo! Od početka nijesam govorio tajno. Otkako sam to započeo, bio sam kod toga, a sada me posla svemogući Gospod s duhom svojim.

[17] Ovako veli Gospod, otkupitelj tvoj, Svetac Izraelov: "Ja, Gospod, Bog tvoj, jesam onaj, koji te je učio da činiš, što ti koristi, koji te je vodio putem, kojim treba da ideš.

[18] O, da si pazio na zapovijedi moje! Tada bi mir tvoj bio kao rijeka, sreća tvoja kao valovi morski.

[19] Tada bi plemena tvojega bilo kao pijeska, i poroda tijela tvojega kao zrna njegovih: Ime se njihovo ne bi zatrlo ni istrijebilo ispred mene."

[20] Otidite iz Babilona, bježite iz Kaldeje! Glasno pjevajući objavljujte to, govorite, razglasujte do na kraj zemlje! Vičite: "Gospod je otkupio svojega slugu Jakova!"

[21] Nijesu trpjeli žeđu, kad ih je vodio preko pustinje. Dao je, da im iz hridine proteče voda. Hridinu je rascijepio, i vode su potekle."

[22] "Nema mira bezbožnicima", vel i Gospod.

Izaija, glava 49

[1] "Poslušajte me, vi zemlje na moru! Pazite, vi narodi daljine: Gospod me je pozvao od krila materina, imenovao me je od krila materina.

[2] Učinio je usta moja da su kao oštar mač, držao me je u zaštiti ruke svoje, učinio me je da sam kao glatka strijela skrio me u tobolcu svojemu.

[3] On mi reče: 'Ti, Izraele, moj si sluga, u kojem ću se proslaviti!'

[4] A ja rekoh: 'Uzalud sam se dakle trudio, snagu sam svoju badava, ni za što potrošio. Ipak u Gospoda stoji moje pravo, u Boga mojega plača moja'.

[5] A sada govori Gospod, koji me je od krila materina načinio slugom svojim, da mu privedem natrag Jakova, da skupim Izraela za njega. Proslavio sam se u očima Gospodnjim, i Bog je moj bio meni jakost.

[6] On dakle reče: "Premalo je, da si mi sluga, da se podignu plemena Jakovljeva, da se vrate otkupljeni Izraelovi. I zato te činim svjetlom neznabožaca, da budeš posrednik mojega spasenja do na kraj zemlje."

[7] Ovako veli Gospod, otkupitelj Izraelov, Svetac njegov, prezrenomu, gadu ljudi, slugi silnika: "Kraljevi će vidjeti i dignuti se. Knezovi će pasti na koljena zbog Gospoda, koji je vjeran, zbog Sveca Izraelova, koji te je izabrao."

[8] Ovako veli Gospod: "U Vrijeme milosti uslišio sam te, pomogao sam ti u dan spasenja. Čuvao sam te, učinio sam te posrednikom zavjeta za narod, da podigneš zemlju, da razdijeliš opustjelu baštinsku zemlju,

[9] Da dovikneš sužnjima: 'Izađite!' Onima, koji stanuju u mraku: 'Dođite na svjetlo!'
Odmah na putovima oni će pasti, svoju će pašu još naći po svim golim visinama.

[10] Neće biti gladni ni žedni, neće ih pogađati jug ni sunce, jer će ih pratiti milosrdnik
njihov i odmarat će ih na izvorvodama.

[11] Sve gore svoje obratit ću u putove. Visoke će biti ceste moje.

[12] Gle, ovi dolaze izdaleka! Gle, oni od sjevera, od zapada i oni od zemlje sinimske!"

[13] Kličite, nebesa! Veseli se, zemljo! Podvikujte, gore, jer je Gospod utješio narod
svoj, smilovao se siromasima u njemu.

[14] A ipak se je tužio Sion: "Ostavio me je Gospod. Zaboravi me Svemogući."

[15] Zaboravi li žena djetešce svoje, ne smiluje li se plodu tijela svojega? A da bi ga i
zaboravila: Ja ne zaboravljam tebe!

[16] Gle, na ruke sam te svoje zapisao, zidovi tvoji stoje mi vazda pred očima.

[17] Djeca tvoja hite ovamo, tvoji razoritelji i pustošitelji odlaze od tebe.

[18] Podigni oči svoje unaokolo i vidi: svi se oni skupljaju i dolaze k tebi. "Tako bio ja
živ", – veli Gospod –: "svima njima ti ćeš se zaodjenuti kao nakitom, opasat ćeš se
njima kao nevjesta.

[19] Jer tvoje ruševine i pustoši i opustošena zemlja tvoja, sada su pretijesne za
stanovnike, i daleko borave kvaritelji tvoji.

[20] Jest, sinovi tvoji, što ti još ostadoše iz vremena, kad si bila bez djece, vikat će
glasno: 'Pretijesan mi je prostor, napravi mjesto za mene, da mogu stanovati!'

[21] Tada ćeš se ti pitati: 'Tko mi je ove rodio, kad sam ipak bila bez djece i neplodna,
prognana i zabačena, tko ih je othranio? Bila sam ipak još preostala sama, a gdje su
bili ovi?'"

[22] Ovako veli svemogući Gospod: "Evo, podižem ruku svoju za neznabošce, zastave
svoje izdižem za narode. U naručju donose oni sinove tvoje, i na plećima nose oni
kćeri tvoje.

23 Tvoji su čuvari kraljevi, tvoje su dojilje kraljice, klanjaju ti se licem do zemlje i cjelivaju prah tvojih nogu. Tako ćeš spoznati, da ja, Gospod, jesam onaj, koji ne da da se posrame oni, koji se ufaju u njega."

24 Otima li se jakome plijen, i ugrabi li se silniku grabež?

25 Jest! Oval o govori Gospod: "I jakome otet će se plijen, i silniku ugrabit će se grabež, jer ću se boriti s protivnicima tvojim, izbavit ću djecu tvoju.

26 Mučiteljima tvojim dajem da jedu svoje vlastito meso. Opit će se svojom krvlju kao novim vinom. Tada će svaki narod spoznati, da ja, Gospod, jesam izbavitelj tvoj, otkupitelj tvoj, jaki Bog Jakovljev."

Izaija, glava 50

1 Ovako veli Gospod: "Gdje je raspusna knjiga matere vaše, kojom bih je bio Ja otpustio? Ili tko je od vjerovnika mojih, kojemu bih vas bio prodao? Zbog zlodjela prodali ste se sami, i zbog bezakonja vaših bila je opustošena mati vaša.

2 Zašto ja dođoh, a nikoga nije bilo ovdje, zašto ja zovnuh, a nitko se ne odazva? Da nije prekratka ruka moja za otkupljenje? Ili nema u mene snage za izbavljenje? Gle, karanjem svojim isušujem more, obraćam rijeke u pustinju. Ribe u njima izagnjiju zbog nestašice vode i pomru od žeđi.

3 Oblačim nebo u žalost, zaogrćem ga haljinom pokorničkom."

4 Jezik učenika dao mi je svemogući Gospod, da navješćujem, da nagovorom krijepim umorne. On budi svako jutro, budi mi uho, da slušam kao učenik.

5 Svemogući Bog otvorio mi je uho, a ja se nijesam protivio, nijesam odstupio natrag:

6 Leđa svoja podmetao sam onima, koji su me udarali, obraze svoje onima, koji su me šamarali, nijesam skrivao lica svojega od ruga i pljuvanja.

7 A Gospod, Svemogući, pomagao mi je; zato se nijesam osramotio. Zato sam učinio lice svoje tvrdim kao kremen, i znam da se neću posramiti.

8 Koji mi pribavlja pravo, blizu je. Tko će se pravdati s menom? Istupamo zajedno, tko je protivnik moj u parnici, neka pristupi k meni?

[9] Gle, Gospod, Svemogući, pomaže mi, tko će me krivim proglasiti? Gle, svi se oni raspadaju kao haljine, moljci će ih proždérati.

[10] Tko se među vama boji Gospoda, taj sluša glas sluge njegova, taj je išao po mraku i bez svijetla, ali se je uzdao u ime Gospodnje, oslanjao se na Boga svojega.

[11] Gle, vi ste svi ljudi, koji raspirujete oganj, ognjene strijele stavljate u plamenove. Uđite u žar ognja svojega, u ognjene strijele, što ste stavili u plamenove! Iz moje rule dogodit će vam se ovo: u mukama ćete ležati."

Izaija, glava 51

[1] "Poslušajte me, koji težite za spasenjem, koji tražite Gospoda! Pogledajte hridinu, iz koje ste isječeni, jamu bunarsku, iz koje ste iskopani!

[2] Pogledajte Abrahama, oca svojega, i Saru, koga vas je rodila! Sam je bio, kad sam ga pozvao. Blagoslovio sam ga i umnožio ga.

[3] Jest, Gospod će se smilovati Sionu, utješit će sve ruševine njegove. Pustinju će njegovu pretvoriti u zemlju raskošni, pustaru njegovu u vrt Gospodnji. U njemu će se nalaziti radost i veselje, hvalospjev i gromka pjesma.

[4] Poslušaj me, narode moj, čujte me, zemljaci moji, jer pouka izlazi od mene. Zakon svoj postavljam kao svjetlo narodima.

[5] Blizu je pobjeda moja, Pred vratima stoji spasenje moje. Mišice moje upravljaju narodima, čekaju me zemlje na moru ufaju se u mišicu moju.

[6] Podignite gore k nebu oči svoje, i pogledajte dolje na zemlju, jer će nebo iščeznuti kao dim, kao haljina zemlja će se raspasti. Kao mušice umiru stanovnici njezini, a moja će pomoć ostati dovijeka, i spasenju mojemu nema nikada kraja.

[7] Poslušajte me, koji težite za spasenjem, ti narode u kojem stanuje zakon moj! Ne bojte se poruge ljudske, od psovanja njihova ne plašite se!

[8] Jer će ih moljac proždérati kao haljinu, kao vunu žohar će ih izjesti, a spasenje će moje ostati dovijeka, pomoć moja od koljena na koljeno.

[9] "Digni se, digni se! Naoružaj se jakošću, mišico Gospodnja! Digni se kao u dane davnine, za pokoljenja, što su prošla! Nijesi li ti sasjekla Rahaba, probola nakazu?

10 Nijesi li ti isušila more, vode bezdana velikoga? Od dubina, morskih načinila put, da prođu oslobođeni?

11 Oslobođeni Gospodnji vraćaju se i dolaze pjevajući u Sion. Na glavi njihovoj sja radost vječna, njihov je dio radost i veselje, nestalo je brige i uzdisanja."

12 "Ja, ja sam, koji vas tješim. Tko si ti, da se bojiš smrtnih ljudi, djece čovječje, što iščeznu kao trava?

13 Da si zaboravio Gospoda, koji te je stvorio, koji je razapeo nebo i osnovao zemlju? Da jednako dršćeš, svaki čas pred gnjevom tlačitelja, koji je išao za tim, da te upropasti, a gdje je sada gnjev tlačitelja?

14 Doskora će se oprostiti sužanj svojih okova. Ne umire on, ne ide u svijet mrtvih, dalje ne trpi na oskudici kruha.

15 Jer sam ja, Gospod, Bog tvoj, koji pokriva more, da valovi njegovi buče, čije je ime Gospod nad vojskama.

16 Ja sam stavio u usta tvoja riješi svoje. Ja sam te skrio u zaštiti ruke svoje, ja, koji sam stvorio nebo, osnovao zemlju, rekao Sionu: 'Ti si moj narod'.

17 Digni se, digni se, ustani, Jerusaleme! Ti si pio iz ruke Gospodnje čašu gnjeva njegova, čašu si ljutu iskapio.

18 Od sve djece, koju je rodio, nijedno ga nije vodilo. Od sve djece, koju je othranio, nijedno ga nije uzelo za ruku.

19 Dvoje te je pogodilo – tko da te požali? Pustoš i rasap, glad i mač – tko bi te mogao utješiti?

20 Djeca su tvoja ležala nemoćna na krajevima svih ulica kao gazele u mreži, puna gnjeva Gospodnjega i karanja Boga tvojega.

21 Zato ipak čuj ovo, ti nevoljni, ti pijani, ali ne od vina!

22 Ovako veli svemogući Gospod, Bog tvoj, koji pravicu pribavlja narodu svojemu: "Evo uzimam iz ruke čašu ljutu, času gnjeva mojega: nećeš je od sada piti.

[23] Tlačiteljima tvojim dajem je u ruku, koji su ti govorili: 'Sagni se, da koračamo preko tebe!' I ti si leđa svoja načinio da budu tlo, da budu ulica onima, koji su koračali po njima."

Izaija, glava 52

[1] Ustani, ustani, obuci se u snagu svoju, Sione! Obuci sjajne haljine svoje, Jerusaleme, grade sveti, jer ni jedan, koji je neobrezan i nečist, neće više ući u tebe.

[2] Otresi prah sa sebe! Ustani, zarobljena četo Jerusalema! Skini okove s vrata svojega, zarobljena četo, stanovništvo Siona!

[3] Jer ovako veli Gospod: "Zabadava su vas prodali; pa ćete se i bez novaca iskupiti."

[4] Jer ovako veli svemogući Gospod: "Najprije siđe narod moj u Egipat, da boravi tamo u tuđini. Asirija ga pritisnu zabadava.

[5] A sada", – veli Gospod – "što imam ovdje još da činim? Jer je narod moj zarobljen zabadava. Gospodari se njegovi hvale, – veli Gospod. – "Neprestano, svaki čas huli se na ime moje.

[6] Zato će narod moj spoznati ime moje. Zato će spoznati u onaj dan, da sam ja, koji govori: 'Ovdje sam'."

[7] Kako su krasne na gorama noge glasnika radosti, koji navješćuju mir, koji donose radosnu vijest dobra, koji oglašuje spasenje, koji govori Sionu: "Bog tvoj kraljuje."

[8] Čuj, stražari tvoji podižu glas, svi kliču, jer okom u oko vide puni radosti povratak Gospodnji u Sion.

[9] Klikujte u sav glas, ruševine Jerusalema, jer Gospod tješi narod svoj. On otkupljuje Jerusalem.

[10] Gospod je pokazao svetu mišicu svoju pred očima svih naroda. Svi krajevi zemlje gledaju spasenje Boga našega.

[11] Proč, odlazite, izađite odatle, ne dotičite se ničega nečista! Izađite iz područja njihova, očistite se, koji nosite suđe Gospodnje!

[12] Jer ne treba da izađete u hitnji, da se odatle uklonite bježeći; jer pred vama ide Gospod, i vaše je zapleće Bog Izraelov.

[13] "Gle, uspjet će sluga moj, popet će se, uzdignut će se, bit će silno uzvišen.

[14] Kako su se mnogi ustrašili nad tobom – jer je nečovječji bio iznakažen njegov izgled; lik njegov nije više bio sličan čovječjemu –

[15] Tako će on začuditi mnoge narode. Kraljevi će pred njim zatisnuti usta svoja, kad vide, što im se još nikada nije pripovjedilo, kad čuju, što nijesu još nikada slušali."

Izaija, glava 53

[1] "Tko je povjerovao vijesti našoj, kome se je otkrila mišica Gospodnja?

[2] Tako je izrastao pred njim kao mladica, kao korijen iz suhe zemlje. Nema obličja na njemu, nema ljepote, da bismo ga gledali, i nema izgleda, da bismo našli ugodnosti na njemu.

[3] Prezren je bio, posljednji od ljudi, čovjek bolova, vičan patnjama, kao jedan, od koga čovjek zaklanja lice svoje, tako je bio prezren, i nijesmo ga cijenili.

[4] A on je nosio patnje naše, žalosti je naše uzeo na se, mi smo ga držali udarenim, pogođenim od Boga i mučenim,

[5] Ali je on bio ranjen za naše grijehe, izbijen za naša zlodjela. Za spasenje naše ležala je kazna na njemu, modricama njegovim mi smo se iscijeljeni.

[6] Svi smo mi kao ovce lutali naokolo. Svaki je išao svojim vlastitim putem. A Gospod je stavio na njega grijehe zlodjela sviju nas.

[7] Bio je zlostavljen, a on se je predao dragovoljno, nije otvorio usta svojih kao janje, što se vodi na klanje. Kao ovca, nijema pred onima, koji je strižu, nije otvorio usta svojih.

[8] Iz tjeskobe i suda bio je uzet, i tko da iskaže sudbinu njegovu. Bio je istrgnut iz zemlje živih i za opačine naroda mojega bio je na smrt pogođen.

[9] Odredili su mu grob uz zločince, a uz bogatoga bio iza smrti, jer nije počinio nepravde, i nije se našla prijevara u ustima njegovim.

10 Ali je Gospodu bila volja, da ga udari na muke. Kad se sam žrtvuje kao žrtva za grijeh, vidjet će potomke, dugo će živjeti, i volja će se Gospodnja ispuniti po njemu.

11 "Za muku duše svoje on će se nasititi obilno. Svojim spoznanjem moj će sluga kao pravednik donijeti mnogima pravednost, i zlodjela njihova uzima on na se.

12 Zato ću mu dati mnoge kao dio, mnogobrojne će on prisvojiti zato, jer je dao život svoj na smrt, i bio ubrojen među zločince, i nosio grijehe mnogih, i molio se za zločince."

Izaija, glava 54

1 Veseli se, nerotkinjo, koja nijesi postala mati! Poklikni i podvikuj, koja nijesi znala za muke porođaja! "Jer će osamljena imati više djece negoli udana, veli Gospod.

2 Raširi prostor šatoru svojemu, neka se razastru zavjese stanova tvojih, i da se ne škrtari! Produlji svoja šatorska užad, i tvrdo zabij kolje!

3 Jer ćeš se nadesno i nalijevo rasprostraniti. Cijele narode uzima pleme tvoje u posjed i naseljava puste gradove,

4 Ne boj se; jer se nećeš osramotiti! Ne stidi se; jer se ne trebaš zacrvenjeti, jer ćeš zaboraviti sramotu mladosti svoje i prijekora udovištva svojega nećeš se više sjećati.

5 Jer muž tvoj jest stvoritelj tvoj, – "Gospod nad vojskama" ime je njegovo, – i otkupitelj tvoj jest Svetac Izraelov, – "Bog cijele zemlje", tako se on zove.

6 Jer kao ženu, koja je ostavljena i od srca ožalošćena, tako te zove natrag Gospod. "Može li se pogrditi žena mladosti?" govori Bog tvoj.

7 "Ostavio sam te samo za kratko vrijeme, ali sam te s velikim milosrđem vodio kući.

8 U provali gnjeva skrio san samo začas lice svoje od tebe; ali se u vječnoj milosti smilujem tebi, veli otkupitelj tvoj, Gospod.

9 "Jer kao kod potopa Noina sad ću to držati: kao što se zakleh: Nikada više neće potop Noin poplaviti zemlju, tako se i kunem, da se neću više gnjeviti na te, niti ću te karati.

10 Ako se i gore pomaknu i humovi se tresu, opet ljubav moja neće se odmaknuti od tebe i zavjet spasenja mojega neće se pomaknuti", veli Gospod, tvoj milosrdnik.

11 "Nevoljnice, od bure raščupana, utjehe lišena! Evo, ja namještam kamenje tvoje na mramoru porfirnom i osnivam te na safirima.

12 Gradim kruništa tvoja rubina, vrata tvoja iz kristala i ogradu tvoju iz dragoga kamenja.

13 Sva su djeca tvoja učenici Gospodnji, i velik je mir djece tvoje.

14 Na pravednosti bit ćeš osnovana. Pusti svaku tjeskobu, jer se više nemaš čega bojati, pusti svaki strah, jer ti se on više ne približuje.

15 Gle, bit će ih koji će se skupljati na te, ali to neće biti od mene: "Tko napadne na tebe, na tebi će pasti.

16 Gle, ja sam stvorio kovača, koji raspaljuje ugljevlje i pravi oružje po svojoj volji, ja sam stvorio i kvaritelja, da uništava.

17 Nikakvo oružje, što se kuje proti tebi, neće ništa opraviti. Svaki jezik, koji se podigne na te na sudu, dokazat ćeš krivim. To je baština sluga Gospodnjih i blagoslov njihov od mene", veli Gospod.

Izaija, glava 55

1 "Ustanite, svi žedni, dođite na vodu; koji nemate novaca, dođite, kupujte žita i jedite! Dođite, kupujte vina i mlijeka bez novaca i bez plaćanja!

2 Zašto izdajete novce svoje na ono, što ne siti? Slušajte me, pa ćete jesti što je dobro, i duša će se vaša okrijepiti pretilinom!

3 Prignite uho svoje i dođite k meni, poslušajte, i duša će vasa živjeti! Sklopit ću s vama zavjet vječan: nenarušivo obećanje milosti Davidu.

4 Evo, dao sam ga a svjedoka narodima, za kneza i vladaoca narodima.

5 Evo, zvat ćeš narode, kojih ne poznaš, a narodi, koji te ne poznaju, dolaze k tebi zbog Gospoda, Boga tvojega, i zbog Sveca Izraelova; jer te je on proslavio."

6 Tražite Gospoda, dok se može naći, zovite ga, dok je još blizu!

7 Neka bezbožnik ostavi svoj put i zlikovac misli svoje! Neka se vrati Gospodu, i smilovat će mu se, Bogu našemu, jer će mnogo oprostiti!

8 "Jer misli moje nijesu vaše misli, i putovi vaši nijesu moji putovi", veli Gospod.

9 "Ne, kako je nebo visoko nad zemljom, tako su putovi moji visoki nad vašim putovima i misli moje nad vašim mislima.

10 Jer kako padaju dažd i snijeg s neba i ne vraćaju se onamo, dok nijesu zemlju natopili i oplodili i zazelenili, da dadne sjemena sijaču, i kruha onome koji jede.

11 Tako je i s mojom riječi, koja izlazi iz mojih usta: ne vraća se k meni prazna, dok nije izvršila, što sam htio, i ispunila, za što sam je poslao.

12 Jer ćete s veseljem izaći i u miru biti vodeni. Gore i bregovi udarit će u klicanje pred vama i sva će drveta poljska pljeskati rukama.

13 Mjesto trnja čempresi će rasti, mjesto kopriva niknut će mirte. To će biti Gospodu u slavu, znak, što nikada ne iščezne.

Izaija, glava 56

1 Ovako veli Gospod: "Čuvajte pravicu i uspostavite pravednost, jer je spasenje moje blizu, da dođe, i pravednost moja, da se otkrije."

2 Blagoslovljen je čovjek, koji tako čini, i djetetu čovječjem, koje se drži toga: koje drži subotu i ne oskvrni je, čuva ruku svoju, da ne učini ništa zlo!

3 Neka ne govori tuđin, koji pristane uz Gospoda: "Gospod će me isključiti iz svojega naroda." Neka ne govori uškopljenik: "Ah, ja sam samo suho drvo!"

4 Jer ovako veli Gospod: "Uškopljenicima, koji drže subote moje i to izabiraju, što je meni ugodno, i drže se zavjeta mojega:

5 Njima dajem u kući svojoj i među zidovima svojim mjesto i ime, koje je bolje nego sinovi i kćeri. Ime vječno dajem im, koje se nikada ne zatre.

[6] A tuđine, koji pristanu uz Gospoda, da mu služe, da ljube ime Gospodnje i da budu sluge njegove, sve, koji drže subotu i ne oskvrne je i drže se zavjeta mojega:

[7] Njih ću dovesti k svetoj gori svojoj i razveseliti ih u kući svojoj molitvenoj. Žrtve paljenice njihove i žrtve zaklanice njihove ugodne su na žrtveniku mojemu, jer će se kuća moja zvati kuća molitve za sve narode."

[8] Govori svemogući Gospod, koji skuplja prognanike Izraelove: "Još više skupljam k onima, koje sam već skupio od njega.

[9] Sve životinje poljske, dođite da jedete, sve životinje šumske!

[10] Stražari su njegovi slijepi: Svi oni ne zapažaju ništa, svi su psi nijemi, ne mogu lajati, drijemaju i leže, i najdraže im je spavati.

[11] Psi su proždrljivi, ne znaju za sitost. Pastiri su, ne pokazuju razbora. Svi idu svojim vlastitim putem, svaki za svojom korišću, jedan kao drugi.

[12] Dođite, donijet ću vina! Napit ćemo se žestoka pića! Sutra neka bude kao; danas, sjajno preko mjere!

Izaija, glava 57

[1] Pravednik gine, nitko ne mari sa to; pobožni se ljudi uzimaju, i nitko ne gleda na to. Jest, zloćom se uzima pravednik.

[2] On ulazi u mir, počine na postelji svojoj svaki, koji je hodio pravim putem.

[3] A vi pristupite ovamo, sinovi vračare, rode preljubočinice i bludnice!

[4] Kojemu se vi rugate, na koga razvaljujete usta i plazite jezik? Nijeste li djeca otpada, leglo laži?

[5] Koji se upaljujete za idolima, pod svakim zelenim drvetom, koji u dolinama koljete djecu svoju pod vrletima kamenim.

[6] Tvoj je dio na glatku kamenu u dolini potočnoj. Upravo to je najdraže mjesto tvoje, i njima, si izlijevao naljev, prinosio dar. Za ću se time zadovoljiti?

7 Na svakoj gori visokoj i uzvišenoj postavio si stan svoj, i tamo si uzlazio, da
prineseš žetvu zaklanicu.

8 Iza vrata i dovrataka metnuo si spomen svoj, meni nevjeran, otkrio si stan svoj i
uzašao u njega, raširio si ga, nešto si od njih sebi zadržao, volio si općenje s njima,
zlo si ogledao.

9 Išao si k Moleku s uljem i uzimao si sa sobom mnoge mirise. Slao si daleko glasnike
svoje i pregibao si se sve do podzemnoga svijeta.

10 Mnogim putovanjem svojim umorio si se, ali nijesi rekao: 'Bilo je uzalud'. Još si
osjećao život svojim udima, i zato nijesi sustao.

11 Od koga si se uplašio i koga si se pobojao, da si postao nevjeran, da nijesi na me
mislio i za me nijesi mario? Zar ne, jer sam ja šutio, i to od davna vremena, zato li me
se nijesi više bojao?

12 Ali ja ću objaviti, kako je s tvojom pravednošću i s tvojim djelima koja ti neće ti
koristiti ništa.

13 Kad onda zavikneš, neka te izbave tvoje gomile idola! Ali će ih sve odnijeti vjetar, i
jedan će ih dah otpuhnuti, a tko se u me uzda, baštinit će zemlju, zaposjednut će svetu
goru moju.

14 Tada će se reći: "Načinite put! Načinite put! Poravnite put! Uklonite svaku smetnju
s puta naroda mojega!

15 Jer ovako govori visoki, uzvišeni, koji vječno stoluje i zove se Svetac: "U visini, u
svetištu stanujem, ali i kod poniznoga i skrušenoga, da nanovo oživim duh
skrušenome i nanovo okrijepim srce slomljenome.

16 Jer se neću dovijeka svađati i neću se jednako gnjeviti. Inače ginu preda mnom duh
i duše, što sam ih stvorio.

17 Zbog griješne lakomosti njegove gnjevio sam se na narod i pohađao ga: skrio bih se
i srdio, a on se je odmetnuo putem srca svojega.

18 Vidio sam putove njegove, ali ću ga iscijeliti i voditi i dat ću utjehu njegovima što
trpe.

[19] Ta sam, koji dajem obećanje: mir, mir dalekima i blizima', govori Gospod, ja ću ih iscijeliti.

[20] A bezbožnici su kao more uzburkano, koje se ne može umiriti, i kojega voda izmeće mulj i blato.

[21] "Nema mira bezbožnicima", veli Bog moj.

Izaija, glava 58

[1] Viči iz puna grla, ne susteži se, podigni glas svoj kao truba! Objavi narodu mojemu grijeh njegov, kući Jakovljevoj opačine njezine!

[2] Pitaju me dan na dan i rado bi htjeli doznati putove moje. Kao narod, koji čini pravednost i ne odmiče se od pravde Boga svojega, tako oni traže od mene sudove pravedne, navaljuju na objavljenje Božje.

[3] Zašto postimo, a ti to ne vidiš, trapimo se, a ti na to ne paziš? Eto, u dan, kad postite, idete za poslovima svojim i radite sav rad svoj.

[4] Eto, postite, da se svađate i tučete, da udarate šakom opakom. Nemojte dalje tako postiti kao sada, da se čuje glas vaš u visini nebeskoj!

[5] Zar je to post, koji mi je po volji, dan, kada se trapi čovjek? Da objesi glavu svoju kao sita i da stere poda se vreću i pepeo? Zar ćeš to zvati postom i danom ugodnim Gospodu?

[6] Nije li ovo post, što ga volim: da razvežeš sveze nepravedne, da razdriješiš remene ropstva, da pustiš na slobodu zarobljenike i izlomiš svaki jaram?

[7] Nije li u tom, da prelamaš kruh svoj gladnome i primaš u kuću svoju bijedne beskućnike? Kad vidiš koga napola gola, imaš ga zaodjeti i ne ukloniti se svojemu rodu po krvi.

[8] Tada zasja svjetlo tvoje kao zora, zdravlje tvoje brzo procvate, opravdanje tvoje ide pred tobom, sjaj Gospodnji zapleće je tvoje.

[9] Ako tada zovneš, daje ti odgovor Gospod. Ako vikneš za pomoć, on će reći: 'Evo me'. Ako izbaciš iz svoje sredine jaran, pružanje prsta i prijevarno govorenje

[10] I gladnome ponudiš, što rado imaš, i nasitiš nevoljnika, onda zasja svjetlo tvoje u tami, i mlak će tvoj biti jasan kao podne.

[11] Vazda će te voditi Gospod, pa i u suši dušu će ti krijepiti. Kosti tvoje on jači, i ti si kao vrt dobro zaliven, kao izvor, kojemu voda ne presuši nikada.

[12] Prastare ruševine sazidaju tvoji, temelje prošlih pokoljenja opet ti podižeš. Prozvat će te zidarom pukotina, popraviteljem ulica za naselje.

[13] Ako nogu svoju u subotu ustaviš, tako da na sveti dan moj ne obavljaš svojih poslova i subotu prozoveš milinom, a sveti dan Gospodnji poštovanja dostojnim i stim ga slaviš, da na njemu ne činiš svojih putova i ne obavljaš svojih poslova i ne govoriš za svoje stvari:

[14] Tada ćeš se veseliti u Gospodu, i ja ću te izvesti na visine zemaljske i dat ću ti da uživaš baštinu svojega oca Jakova; jer su to obećala usta Gospodnja."

Izaija, glava 59

[1] Gle, nje prekratka ruka Gospodnja, da pomogne, nije gluho njegovo uho, da čuje.

[2] Ne, zlodjela vaša rastavljaju vas s Bogom vašim, grijehi vaši zaklonili su lice njegovo od vas, da ne čuje.

[3] Jer su ruke vaše oskvrnjene krvlju, prsti vaši krivnjom zlodjela, usne vaše govore laž, jezik vaš govori krivo.

[4] Nitko ne traži pravedno sud, nitko se pošteno ne pravda. Oslanjaju se na prijevaru i govore laž; začinju nevolju i rađaju zlodjela.

[5] Nose jaja gujinja. Paučinu tkaju. Tko pojede jaja njihova, taj mora umrijeti, zgnječi li se jedno, izleže se guja ljutica.

[6] Tkanina njihova ne valja za haljine, tkanjem njihovim ne može se pokriti. Djela su njihova djela zla, i u rukama je njihovim nasilje.

[7] Noge njihove trče na zlo i brze su na prolijevanje nedužne krvi. Misli su njihove misli zle, a putovi su njihovi pustoš i razor.

[8] Za put mira ne znaju oni, nema pravice na kolotečinama njihovim. Sami idu samo krivim stazama, i tkogod ide po njima, ne zna za mir.

[9] Zato je sud daleko od nas i spasenje ne dolazi do nas. Čekamo svjetlost, ali gle, tmina je, bijeli dan, ali putujemo po mraku.

[10] Kao slijepci pipamo zid, tumaramo okolo, kao da nemamo očiju. Spotičemo se u po bijela dana kao u sumračje i zdravi slični smo mrtvima.

[11] Mumljamo svi kao medvjedi i gučemo jednako kao golubovi. Čekamo sud, a on ne dolazi, spasenje, a ono je daleko od nas,

[12] Jer je velik broj grijeha naših pred tobom. Opačine naše svjedoče proti nama, jer smo svijesni grijehima svojim i znamo prijestupe svoje:

[13] Vjerolomstvo i zanijekanje Gospoda, odstup od Boga svojega, govorenje o nasilju i otpadu, izmišljanje i iznošenje riječi lažnih.

[14] Tako je pravica potisnuta, i pravednost stoji daleko, jer istina opada na trgu, i poštenje ne može da prođe.

[15] Tako mora nestati istine, i tko se uklanja oda zla, nema ga. Gospod je to vidio, i bilo mu je vrlo neugodno, što više nije bilo pravice.

[16] I vidio je, da nema čovjeka, i začudio se, da nitko nije posredovao. Tada mu je pomogla njegova vlastita mišica, i pravednost je njegova poduprla njega.

[17] Obukao je pravednost kao oklop, i kacigu je pobjede metnuo na glavu. Obukao je kao haljine odjeću osvete i zaogrnuo se gnjevom kao plaštem.

[18] Po djelima, što su se počinila, on će vratiti: protivnicima svojim gnjev, neprijateljima svojim osvetu, i zemljama primorskim on će vratiti.

[19] Tada će se na zapadu bojati imena Gospodnjega i na istoku slave njegove, jer će kao plaha rijeka doći on, kojega će goniti dah Gospodnji.

[20] "Ali će za Sion doći kao otkupitelj, za one, koji su se u Jakovu obratili od otpada", veli Gospod.

21 "Moj je zavjet s njima ovaj", veli Gospod: "Duh moj, koji počiva na tebi, i riječi moje, što sam ih metnuo tebi u usta, neka ne izađu iz usta tvojih, niti iz usta djece tvoje, niti iz usta unučadi tvoje", veli Gospod, "od sada dovijeka!"

Izaija, glava 60

1 Ustani, svijetli se, jer je došla svjetlost tvoja. Slava Gospodnja sja nad tobom.

2 Jer evo: tmina pokriva zemlju i mrak narode. Ali nad tobom sja Gospod. Nad tobom svijetli slava njegova.

3 Narodi putuju k svijetlu tvojemu i kraljevi k sjaju, koje sja nad tobom.

4 Podigni pogled svoj unaokolo vidi svi su se skupili i dolaze k tebi. Sinovi tvoji dolaze izdaleka, kćeri se tvoje nose u naručju.

5 Tada ćeš ti, kad to vidiš, zasjati od radosti, tvoje će srce zadrhtati i raširiti se, jer k tebi dolazi bogatstvo mora, blago naroda pritječe k tebi.

6 Mnoštvo deva prekrilit će te, mlade deve od Midjana i Efe. Svi oni dolaze od Sabe. Zlato i kad donijet će, i radosno će se navješćivati slavna djela Gospodnja.

7 Sva stada cedarska skupit će se za te. Ovnovi nebajotski stajat će ti na službi. Na žrtvenik se moj oni prinose, da mi se ugodi. Kuću slave svoje učinit ću još sjajnijom.

8 Tko su ono što lete kao oblak, kao golubovi k svojim krletkama?

9 lest, mene čekaju zemlje na moru. Lađe taršiške plove naprijed, da dovezu djecu tvoju izdaleka zajedno sa srebrom i zlatom njihovim za ime Gospoda, Boga tvojega, i za Sveca Izraelova; jer te on hoće proslaviti.

10 Ljudi iz tuđe zemlje zidaju tvoje zidove, i kraljevi njihovi stoje ti na službu, jer ako sam te u gnjevu svojemu i udario, ipak sam se smilovao tebi u milosti svojoj.

11 Vrata tvoja stoje svagda otvorena. Ne zatvaraju se danju i noću, da se dovedu u te blago naroda i vode njihove, kraljevi.

12 A narod i kraljevstvo, što ti neće da služi, propast će; takvi će se narodi sasvim zatrti.

13 Krasna stabla Libanona tebi će se donijeti: čempresi, brijestovi i jele, da ukrase mjesto svetišta mojega i da počaste podnožje nogu mojih.

14 Dubuko sagnuti dolaze k tebi sinovi tlačitelja tvojih. Preziratelji tvoji padaju ti svi pred noge. Zvat će te "gradom Gospodnjim", "Sionom Sveca Izraelova".

15 Kao nagradu za ono, što si bio ostavljen i mržen, tako da te nije nitko pohađao, činim te vječnim ponosom, milinom sviju pokoljenja.

16 I sisat ćeš mlijeko naroda i hranit ćeš se na prsima kraljeva. Spoznat ćeš, da sam ja, Gospod, izbavitelj tvoj, i otkupitelj tvoj jaki Bog Jakovljev.

17 Mjesto mjedi donosim zlato, mjesto gvožđa donosim srebro, mjesto drva mjed i mjesto kamenja gvožđe. Za poglavarstvo tvoje učinit ću mir, za gospodara tvojega pravednost.

18 O nasilju neće se u buduće čuti u zemlji tvojoj, ni o pustošenju i razaranju u međama tvojim. Zidove svoje zvat ćeš "spasenjem", vrata svoja "slavom".

19 Neće ti više služiti danju sunce kao svjetlo, niti će ti sjaj mjeseca sjati: ne, Gospod će ti biti vječnim svjetlom i Bog tvoj sjajnim ukrasom tvojim.

20 Neće više zalaziti sunce tvoje, niti će iščeznuti mjesec tvoj; jer će ti Gospod postati vječnim svjetlom, i pri kraju su dani žalosti tvoje.

21 Narod će se tvoj sastojati od samih pravednika. Oni će zauvijek posjedovati zemlju, mladicu, koju sam posadio, djelo ruku mojih, na moju slavu.

22 Najmanji će postati plemenom, najneznatniji jakim narodom. Ja, Gospod, brzo ću to izvesti u svoje vrijeme.

Izaija, glava 61

1 Duh svemogućega Gospoda počiva la meni, jer me je pomazao Gospod, poslao me, da donesem poniznima veselu vijest. On me je poslao, da iscijelim slomljena srca, da navijestim zarobljenima slobodu, vezanima otkupljenje,

2 Da oglasim godinu milosti Gospodnje i dan osvete Boga našega, da utješim sve žalosne,

3 Da žalosnima u Sionu kao dar dadnem na glavu nakit mjesto pepela, ulje radosti mjesto odjeće žalosti, hvalospjev mjesto plašljivosti? "Hrastovi pravednosti" zvat će se oni, "nasad Gospodnji za slavu njegovu".

4 Oni će sazidati prastara mjesta razorena, podignut će opet, što je bilo opustošeno u vrijeme praotaca. Ponovit će gradove puste, što su ležali porušeni kroz mnoga pokoljenja.

5 Tuđini se postavljaju kao pastiri vaših stada, stranci su vaši ratari i vaši vinogradari.

6 A vi ćete se zvati "svećenici Gospodnji", "sluge Boga našega" nazivat će vas. Uživat ćete dobra naroda i hvalit ćete se bogatstvom njihovim.

7 Sramota će se dvostruko nadoknaditi. Mjesto sramote oni će pjevati nad sudbinom svojom. Tako će dobiti dvojinom posjed u zemlji njihovoj. Imat će vječnu radost.

8 Jer ja, Gospod, ljubim pravicu, mrzim na grabež bezbožan. Tako ću im vjerno dati plaću i vječan zavjet učinit ću s njima.

9 Potomci njihovi bit će poznati među poganima, naraštaji njihovi među narodima. Tko ih god vidi, prepoznat će: oni su pokoljenje, što ga je blagoslovio Gospod.

10 Glasno ću se veseliti u Gospodu. Duša se moja raduje u Bogu mojemu, jer mo je obukao u haljinu spasenja, zaogrnuo me plaštem pravednosti kao zaručnika, koji sebi svečano namješta na glavu nakit, kao zaručnicu, koja na sebe meće svoj ures.

11 Jer kao što iz zemlje raste bilje i u vrtu niče što se posije, tako će svemogući Gospod učiniti da nikne pravednost i slava pred očima svih naroda."

Izaija, glava 62

1 Zbog Siona ne smijem šutjeti, zbog Jerusalema ne smijem mirovati, dok opravdanje njegovo ne izađe kao svjetlost i spasenje njegovo kao goruća baklja.

2 I narodi će vidjeti opravdanje tvoje i svi kraljevi slavu tvoju, i prozvat ćeš se novim imenom, što će ga odrediti usta Gospodnja.

3 Tada ćeš biti sjajna kruna u ruci Gospodnjoj i kraljevski zlatni vijenac a ruci Boga svojega.

4 Nećeš se više zvati "ostavljena", niti će se zemlja tvoja zvati "pustinja", nego ćeš se zvati "milina moja" i zemlja tvoja "udata", jer ćeš se dopasti Gospodu, i zemlju će tvoju on uzeti za vjerenicu.

5 Jer kao što se mladić vjeri s djevojkom, tako tebe uzimaju u posjed djeca tvoja. I kako se vjerenik raduje vjerenici, tako se tebi raduje Bog tvoj.

6 "Na zidovima tvojim, Jerusaleme, namjestio sam stražare; čitav dan i svu noć neće oni ušutjeti ni za tren." Vi, koji imate spominjati Gospoda, ne šutite!

7 Ne dajite mu mira, dok ne uspostavi Jerusalema i ne učini ga slavom na zemlji!

8 Zakleo se je Gospod desnicom svojom i jakom mišicom svojom: "Neću više nikad dati žita tvojega neprijateljima tvojim za hranu, i tuđini neće više piti vina tvojega, oko kojega si se trudio.

9 Ne, tko je žeo zrno, neka ga jede i pritom Gospoda hvali! I tko je unio vino, neka ga i pije u svetim trijemovima mojim!

10 Prođite, prođite kroz vrata, napravite put narodu! Sagradite, sagradite cestu, uklonite s nje kamenje! Podignite zastavu narodima!

11 Evo, Gospod oglasuje do na kraj zemlje: "Recite kćeri sionskoj: Evo, spasitelj tvoj dolazi! Evo, plaća njegova dolazi s njim, i vraćanje njegovo ide pred njim!"

12 Oni će se zvati svet narod, "otkupljenici Gospodnji". A ti ćeš se zvati "traženi", "neostavljeni grad".

Izaija, glava 63

1 Tko je ono što dolazi iz Edoma, u crvenim haljinama iz Bosre? Sjajan je u svojoj odjeći, ponosno koračajući u silnoj snazi svojoj. "Ja sam, koji govorim pravednost, koji imam moć da spasim."

2 Zašto je crvena odjeća tvoja, haljine tvoje kao u onoga koji gazi grožđe u kaci?

3 U kaci sam ja sam gazio. Od naroda nije nitko bio sa mnom, u gnjevu sam ih svojemu izgazio. Krv mi je njihova poprskala haljine i tako sam iskaljao svu odjeću svoju.

4 Jer je dan osvete bio u srcu mojem, i bila je došla godina otkupljenja mojega.

5 Pogledao sam, a nije bilo pomoćnika. Gledao sam začuđen naokolo, ali nije bilo nikoga da mi pomogne. Tada mi je pomogla mišica moja, i jarost mi je moja pomogla.

6 Tako sam izgazio narode u gnjevu svojem, opojio sam ih u jarosti svojoj i prolio na zemlju krv njihovu.

7 Slavit ću milost Gospodnju, slavit djela Gospodnja, nakon svega, Što nam je učinio Gospod, i veliku dobrotu prema kući Izraelovoj, što ju je njoj iskazao po milosrđu svojem i po velikoj milosti svojoj.

8 Jer je on rekao: "Doista su moj narod, sinovi, koji neće iznevjeriti nikada." Tako im je postao spasitelj.

9 U svakoj žalosti njihovoj osjećao se i on tužan, ali ih je spasio anđeo lica njegova. U svojoj ljubavi i milosti on ih je otkupio, podigao ih i nosio ih sve dane u davno doba.

10 Ali su oni bili nepokorni i žalostili sveti duh njegov. Tada im je on postao neprijatelj, i on je sam ratovao na njih.

11 Onda se je narod njegov spomenuo starih vremena, Mojsija: "Gdje je onaj, koji je pastire stada svojega izveo iz vode Nila? Gdje je onaj, koji mu je dao u srce sveti duh svoj?

12 Koji je silnom mišicom svojom išao uz desnicu Mojsijevu? Koji je pred njima razdvojio vode, da steče sebi vječno ime?

13 Koji ih je vodio preko vodenih bezdana kao konja preko tratine, tako da se nijesu spotakli?"

14 Kao kad stoka silazi u dolinu, tako ih je duh Gospodnji vodio uvijek na počivališta. Tako si vodio svoj narod, da stečeš sebi slavno ime.

15 Pogledaj dolje s neba! Vidi iz svojega svetog i sjajnog stana! Gdje je revnost tvoja i moć tvoja? Ganuće srca tvojega i milosrđe tvoje zar prestadoše prema meni!

16 Jer ti si otac naš! Abraham ne zna za nas, i Izrael nas ne pozna. Ti si, Gospode, otac nas. "Otkupitelj naš od davnine" ime je tvoje.

[17] Zašto si nas pustio da zađemo s putova tvojih, Gospode, da otvrdne srce naše, tako da te se više ne boji Daj zbog sluga svojih da se vrate plemena, što su svojina tvoja!

[18] Jesu li oni samo na kratko vrijeme vladali nad svetim narodom tvojim, jesu li protivnici naši pogazili svetište tvoje?

[19] Tako je, kao da nijesi nikada od davnine vladao nad nama, kao da se mi nijesmo zvali po svetom imenu tvojem.

Izaija, glava 64

[1] Ah, da razdereš nebo i siđeš dolje, da bi zadrhtale gore pred tobom, –

[2] Kao što oganj upali granje, i oganj učini da uzavri voda – , da se oglasi ime tvoje protivnicima tvojim, da bi pred tobom zadrhtali narodi,

[3] Dok činiš strahovita djela, kojih nijesmo nikada očekivali! O da siđeš dolje, da bi zadrhtale gore pred tobom!

[4] Od davnina nije se ipak čulo niti se doznalo, nije oko ipak vid jelo, da je koji bog osim tebe tako činio za one, koji ga čekaju.

[5] Ti se zauzimaš za onoga, koji s radošću čini pravdu, za one, koji se spominju tebe na putovima tvojim. Ali ah, ti si se gnjevio, a mi smo griješili dalje svojom nevjernošću i svojim otpadom.

[6] Tako smo mi svi koliki postali kao čovjek nečist, i sva naša pravda kao okaljana haljina, mi svi venemo kao lišće. Zlodjela naša odnijela su nas kao vjetar.

[7] Nitko nije zazivao ime tvoje, i nitko nije ustao da se drži tebe, jer si bio skrio lice svoje od nas i pustio si nas da dršćemo pod pritiskom zlodjela svojih.

[8] Ali sada, Gospode, – ti si otac naš, a mi smo glina, ti si tvorac naš, i mi smo svi djelo ruku tvojih. –

[9] Ne gnjevi se veoma, Gospode, i ne spominji se dovijeka krivnje zlodjela! Eto, ogledaj ipak, mi smo svi tvoj narod.

[10] Sveti gradovi tvoji postali su pustinja, Sion je postao pustinja, Jerusalem pustoš.

11 Sveti, sjajni gradovi naši, gdje su te slavili oci naši, izgorjeli su ognjem, i sve su dragocjenosti naše potrvene.

12 Možeš li se pritom još uzdržati, Gospode, zar ćeš šutjeti i najdublje nas poniziti?

Izaija, glava 65

1 "Potražili su me, koji nijesu pitali za me. Našli sa me, koji me nijesu tražili. Rekao sam narodu, koji se još nije bio zvao mojim imenom: 'Evo me, evo me!'

2 Cijelo sam vrijeme širio ruke svoje za narodom nepokornim, koji je išao za svojim mislima putom, koji nije bio dobar.

3 Za narodom, koji me je jednako dražio bez straha, dok je žrtvovao u vrtovima i kadio na žrtvenicima od opeka.

4 Oni sjede u grobovima, noćuju na šutljivim mjestima. Jedu meso svinjeće, u sudovima je njihovim juha od nečista.

5 Govore: 'Stoj! Ne dolazi mi blizu, jer sam svet za te.' Takvi su ljudi dim u nosu mojem, oganj, što gori vazda.

6 Eto, napisano je preda mnom: Neću mirovati, dok to ne platim. Platit ću im u njedra.

7 Za zlodjela vaša i za sve zlodjela otaca vaših", veli Gospod, "koji su žrtvovali na gorama i na humovima grdili me. Platit ću im u njedra plaću za djela, što su ih učinili od početka."

8 Ovako veli Gospod: "Kao što se kaže o grozdu, kad se u njemu nađe soka: 'Ne kvari ga; jer je blagoslov u njemu!' tako ću učiniti zbog sluga svojih, da ne uništim sve.

9 Zato ću izvesti potomka iz Jakova i baštinika svojih gora iz Jude. Jest, izabranici moji bit će baštinici. Sluge će moje stanovati tamo.

10 Tada će ravnica šaronska postati pašnjak za ovce i dolina akorska počivalište za goveda narodu mojemu, koji su god pitali za me.

11 A vi, koji ostavljate Gospoda, koji zaboravljate svetu goru moju, koji postavljate što bogu sreće i vino mirisno prinosite kao naljev božici sudbine,

[12] Vas određujem za mač. Vi ćete svi pripasti na klanje, jer nijeste se odazvali, kad sam zvao, jer nijeste slušali, kad sam govorio, nego ste činili, što je zlo u očima mojim, i izabrali ste, što mi se nije dopadalo."

[13] Zato ovako veli svemogući Gospod: "Gle, sluge će moje jesti, a vi ćete gladovati Gle, sluge će moje piti, a vi ćete žedni biti. Gle, sluge će se moje veseliti, a vi ćete se stidjeti.

[14] Gle, sluge će moje klicati od radosti u srcu, a vi ćete jadikovati od žalosti u srcu i ridati iz duha slomljena.

[15] Imena svoja ostavit ćete izabranima mojim za ukletvu. Svemogući Gospod ubit će vas, a slugama će svojim dati drugo ime.

[16] Tko se blagosliva u zemlji, blagoslivljat će se kod Boga vjernosti. Tko se kune u zemlji, klet će se kod Boga vjernosti, jer će se zaboraviti prijašnje tjeskobe i iščeznut će ispred očiju mojih.

[17] Jer gle, ja ću stvoriti novo nebo i novu zemlju. Ne spominju se više stvari prijašnje. Nikomu više ne dolaze na um.

[18] Ne, radujte se, veselite se uvijek zbog onoga, što stvaram, jer eto, ja ću pretvoriti Jerusalem u veselje i narod njegov u radost.

[19] Ja ću se sam veseliti zbog Jerusalema i radovati se zbog naroda svojega. Neće se više u njemu čuti glas plača niti glas jauka.

[20] Neće više biti ondje djetešca od malo dana ni starca, koji potpuno ne navrši dobi svoje. Ne, mladić će umirati kao stogodišnjak, i tko doživi samo sto godina, vrijedi kao grješnik pogođen prokletstvom.

[21] Oni će graditi kuće i u njima stanovati. Sadit će vinograde i uživati plodove njihove.

[22] Neće oni gradit i, a drugi stanovati. Neće saditi, a drugi jesti. Dobi drveća bit će jednaka dob naroda mojega. Prihod svojih ruku moji će izabranici također sami potrošiti.

[23] Neće se truditi uzalud, niti će rađati djecu za jadan svršetak, jer su oni rod blagoslovljenih od Gospoda i potomci njihovi zajedno s njima.

[24] Prije nego zazovu, ja ću se odazvati. Dok još govore, ja ću već uslišiti.

[25] Vuk i janje zajedno će pasti, i lav će jesti slamu kao goveče, i zmija će se hraniti prahom. Neće zlo činiti, neće nikome uditi na svoj svetoj gori mojoj", veli Gospod.

Izaija, glava 66

[1] Ovako veli Gospod: "Prijestolje je moje nebo, i zemlja je podnožje nogama mojim. Kakvu ćete mi kuću graditi i kakvo je mjesto mojega počivališta?

[2] Jer je sve to ruka moja napravila. Tako je sve to postalo", veli Gospod. "Ali ja gledam na onoga, koji je ponizan, na onoga, koji je skrušen u duhu, na onoga, koji se brine za riječ moju.

[3] Tko kolje bikove, a ujedno je ubojica ljudi; tko žrtvuje ovce, a ujedno psu lomi zatiljak; tko prinosi dar, a ujedno prinosi krv svinjeću; tko pali kad, a ujedno hvali idola: "kao što ovi idu svojim vlastitim putovima i nalaze ugodnost na grdobama svojim.

[4] Isto ću tako ja izabrati sebi mučenja za njih i pustit ću na njih ono, što im se gadi, jer, kad sam zvao, nitko se nije odazvao, kad sam govorio, nitko nije htio slušati, nego je činio, što je zlo u očima mojim, i izabrao ono, što mi se nije dopadalo."

[5] Slušajte riječ Gospodnju, koji se brinete za riječ njegovu: "Braća vaša, koja mrze na vas, koja vas odbacuju zbog imena mojega, govore ovako: 'Neka se pokaže Gospod u krasoti svojoj, da ugledamo radost vašu!' Ali će se oni posramiti."

[6] Čuj, vika ide iz grada! Čuj, iz hrama! Čuj, Gospod plaća neprijateljima svojim!

[7] Prije nego dođu bolovi, on će poroditi. Prije nego ga uhvate muk, on će roditi dječaka.

[8] Tko je čuo tako što? Tko je vidio tako što? Može li zemlja u jedan dan doći na svijet? Može li se narod roditi ujedanput, a ipak će Sion ležati u bolovima i zajedno rađati djecu.

[9] "Zar da ga još priječim kod porođaja?", veli Gospod. "Zar da mu to branim ja, koji dajem rađati?", veli Bog tvoj.

[10] Radujte se s Jerusalemom i veselite se gradu, vi svi, koji ga ljubite! Radujte se s
njim svi, koji ste ga žalili!

[11] Napijte se na utješnim prsima njegovim! Srčite, naslađujte se na punini krasote
njegove!

[12] Jer ovako veli Gospod: "Gle, ja dovodim spasenje k njemu kao rijeku, sjajno
bogatstvo naroda kao nabujali potok. Vi ćete se na njemu napiti. Bit ćete nošeni na
rukama, milovani na koljenima.

[13] Kao dječaka, kojega tješi mati njegova, tako ću vas ja tješiti. U Jerusalemu vi ćete
se utješiti.

[14] Kad to vidite, obradovat će se srce vaše, tijelo će vaše procvasti kao mlada zelen."
Tako će se objaviti ruka Gospodnja na slugama njegovim, a zaprijetit će
neprijateljima svojim.

[15] Jer gle, Gospod će doći u ognju, a kola su mu kao vihor. Gnjev će svoj pretvoriti u
propast, prijetnju svoju u plamenove ognjene.

[16] Jer Gospod sudi ognjem i mačem svojim svakome tijelu. Velik će biti broj
pobijenih od Gospoda.

[17] "Koji se posvećuju i očišćavaju za vrtove iza svećenika u sredini, pritom jedu meso
svinjeće, nečisto, miše; svi će izginuti", veli Gospod.

[18] "K meni su došla djela vaša i mišljenja vaša. Sve ću narode i jezike skupiti, i oni će
doći i vidjeti slavu moju.

[19] Postavit ću znak na njih i neke ću od njih kao obraćene poslati k narodima: u
Taršiš, Put i Lud, koji natežu luk, u Tubal i Javan, dalekim zemljama na moru, koji
još nijesu čuli glasa o meni i nijesu još vidjeli slave moje; oni će navješćivati slavu
moju među narodima.

[20] Tada će se dovesti sva braća vaša iz svih naroda kal dar za Gospoda, na konjima, na
kolima, na nosilima, na mazgama i devama, k svetoj gori mojoj u Jerusalem, veli
Gospod, "kao što prinose sinovi Izraelovi dar u čistoj posudi u kuću Gospodnju.

[21] Jedan dio između njih uzet ću za svećenike i Levite", veli Gospod.

[22] Jer kao što će novo nebo i nova zemlja, što ih stvaram, stajati preda mnom", veli Gospod, "tako će stajati i vaše pleme i vaše ime.

[23] I od mlađaka do mlađaka i od subote do subote dolazit će svako tijelo, da se pokloni preda mnom", veli Gospod.

[24] "Tada će se izlaziti, da se vide mrtva tjelesa ljudi, što su otpali od mene. Crv njihov neće umrijeti, oganj se njihov neće ugasiti – bit će oni grdoba svakome tijelu.

Jeremija

Jeremija, glava 1

1 Ovo su govori Jeremije, sina Hilkijina, iz roda svećeničkoga, što je stajao u Anatotu u zemlji Benjaminovoj.

2 Njemu dođe riječ Gospodnja u dane kralja Judina Josije, sina Amonova, u trinaestoj godini vladanja njegova.

3 I dođe mu ona u dane kralja Judina Jojakima, sina Josijina, do svršetka jedanaeste godine kralja Judina Zedekije, sina Josijina do odvođenja stanovnika Jerusalema u petom mjesecu.

4 Dođe mi riječ Gospodnja:

5 "Prije nego te stvorih u krilu materinu, izabrao sam te. Prije nego ti izađe iz krila materina, posvetio sam te, postavio sam te za proroka narodima."

6 A ja rekoh: "Ah, moćni Gospode, evo, ja ne mogu govoriti, ja sam još tako mlad!"

7 Ali mi reče Gospod: "Ne govori: "'Ja sam još tako mlad!' Idi samo, kamo te šaljem i navješćuj, što ti zapovjedim!

8 Ne boj se njih, jer sam ja s tobom, da te očuvam!" veli Gospod.

9 I Gospod pruži ruku svoju i dotače se usta mojih, i reče mi Gospod: "Eto mećem riječi svoje a u tvoja usta.

10 Vidi, dajem ti danas punomoć nad narodima i kraljevstvima, da trgaš i razdireš, da istrebljuješ i rušiš, da gradiš i sadiš!"

11 Nato mi dođe riječ Gospodnja: "Što vidiš, Jeremija?" Ja od odgovorih: "Vidim granu bademovu."

12 Tada mi reče Gospod: "Dobro vidiš: Jer bdijem nad svojom riječima, da je izvršim."

[13] I opet mi dođe riječ Gospodnja: "što vidiš" Ja odgovorih: ."Vidim lonac, što vrije, i njegov otvor naginje se ovamo sa sjevera."

[14] Tada mi reče Gospod: "Sa sjevera uzavire zlo na sve stanovnike ove zemlje.

[15] Jer eto, a sazivljem sva plemena sjevernih kraljevstva", veli Gospod. "Ona dolaze i tabore sva kolika pred vratima Jerusalema, pred svim zidovima njegovim unaokolo, pred svim gradovima Judinim.

[16] Tada ću im izreći sud svoj za svu zloću njihovu, što su ostavili mene, i žrtvovali drugim bogovima, i klanjali se djelima ruku svojih."

[17] "A ti opaši bedra! Ustani, navješćuj im sve, što ti zapovjedim! Ne plaši se njih, inače ću ja uplašiti tebe od njih.

[18] Ali gle, ja te danas činim gradom tvrdim, stupom gvozdenim, zidom mjedenim proti svoj ovoj zemlji, proti kraljevima Judinim, proti velikašima njegovim, proti svećenicima njegovim i proti narodu ove zemlje.

[19] Oni će udariti na te, ali te neće nadvladati, jer ja stojim uza te", veli Gospod, "da te izbavim!"

Jeremija, glava 2

[1] Dođe mi riječ Gospodnja:

[2] "Idi, viči Jerusalemu glasno u uho: 'Ovako veli Gospod: Naplatio sam ti mladu ljubav tvoju, zaručničku milinu tvoju, kad si u pustinji išao za mnom, u zemlji, gdje se ne sije,

[3] Izrael le vrijedio Gospodu kao sveto dobro, kao prvina od rodova njegovih. Tko bi jeo od toga, taj je to morao okajati; zlo je došlo na njega", veli Gospod.

[4] Čujte riječ Gospodnju, kućo Jakovljeva i sve porodice kuće Izraelove!

[5] Ovako veli Gospod: "Što nepravedno nađoše na meni oci vaši, te odstupiše od mene i pristadoše za idolima ništavim i sami postadoše ništavi"

[6] Nijesu pitali: 'Gdje je Gospod, koji nas je izveo iz Egipta, koji nas je vodio po pustinji, po pustarama i gudurama, po zemlji suhoj i mračnoj, po zemlji, kojom ne

prohodi putnik, i u kojoj ne stanuje nitko?'

7 Dovedoh vas u zemlju plodnu, da uživate dobra njezina i plodove njezine. A vi
dođoste i oskvrniste zemlju moju i baštinu moju učiniste gadnim mjestom.

8 Svećenici nijesu pitali: 'Gdje je Gospod?' Čuvari zakona nijesu me poznali. Pastiri
su mi postali nevjerni. Proroci su bili proroci baalovi; trčali su za idolima nemoćnim.

9 Zato vas optužujem", veli Gospod, "i djecu djece vaše optužujem.

10 Jest, prijeđite na otoke Kitimske i vidite! Pošljite tamo u Kedar, raspitajte dobro i
istražite, je li ikad bilo tako što:

11 Je li koji narod promijenio bogove svoje, ako i nijesu bogovi! A moj je narod
predao slavnoga Boga svojega za idole nemoćne.

12 Začudi se tome, nebo, i zgrozi se i zaprepasti!" veli Gospod.

13 "Jest, dvostruk je grijeh počinio moj narod: "ostavili su mene, izvor žive vode, da
kopaju sebi studence, raspucane bunareve, što ne drže vode.

14 Je li Izrael sluga, u kući rođen rob? Zašto je postao prijesnom?

15 Nad njim riču lavovi rikom glasnom. Pustinjom su učinili zemlju njegovu.
Popaljeni su gradovi njegovi, te nema stanovnika u njima.

16 Čak i oni iz Memfisa i Tafnesa popasoše ti tjeme.

17 Nije li tomu kriv tvoj otpad, od Gospoda, Boga tvojega, u vrijeme, kad te je vodio
pravim putem?

18 A što trčiš sad u Egipat, da piješ vodu iz Nila? Što trčiš tamo prijeko u Asiriju, da
piješ vodu iz Eufrata?

19 Zloća je tvoja, koja te kara, otpad je tvoj, koji te kazni. Upamti i vidi, lako je zlo i
gorko, što ostavljaš Gospoda, Boga svojega, i ne bojiš se mene!" veli Svemogući
Gospod nad vojskama.

20 "Odavno si izlomio jaram svoj i istrgao užeta svoja i rekao si: 'Ne služim ti više!' A
na svakom visokom humu, pod svakim zelenim drvetom predao si se idolskim

ljubavnicima.

[21] Bio sam te posadio kao lozu plemenitu, kao posve pravu bilinu. Ali kako si mi se izrodio u divlju lozu?

[22] l kad bi se oprao lužinom i uzeo sebi mnogo sapuna: krivnja zlodjela tvojih ostaje mrlja preda mnom!" veli svemogući Gospod.

[23] "Kako možeš samo reći: 'Nijesam se zamrljao, nijesam trčao za baalima!' Pogledaj svoje poslove u dolini! Promisli, što si učinio! Ti si brzonoga deva, koja trči sad amo, sad tamo,

[24] Divlja magarica, navikla na pustaru, koja divljom pohlepom zijeva za zrakom. Tko duši upalu njezinu? Tko je traži, nalazi je bez muke u vrijeme upale njezine.

[25] Pazi, inače obosit ćeš, i grlo će ti se još osušiti. Ali ti veliš: 'Nemoguće! Ne! Ja ljubim tuđe idole, trčim za njima!'

[26] Kao što se lupež posrami, kad se uhvati, tako stoji posramljena kuća Izraelova sa svojim kraljevima i svojim knezovima, sa svojim svećenicima i svojim prorocima.

[27] Oni govore drvetu: "Ti si otac moj!, i kamenu: 'Ti si mi darovao život!' A meni okreću leđa, a ne lice. Ali u vrijeme nevolje viču: 'Ustani, dođi nam u pomoć!'

[28] Gdje ostaju bogovi tvoji, što si ih sam načinio sebi? Neka ustanu, ako ti mogu pomoći u vrijeme nevolje, jer mnogobrojni su kao gradovi tvoji, Juda, i bogovi tvoji.

[29] Zašto se tužite na me, ikad ste me svi ostavili?" veli Gospod.

[30] "Uzalud sam udarao djecu tvoju: stege ne primiše. Mač vaš proždera proroke vaše kao lav što davi.

[31] Izrođeni rode, što ste vi, uvažite riječ Gospodnju! Jesam li ja postao Izraelu pustinja, mračna zemlja? Kako kaže moj narod? 'Dosta smo lutali u njoj, ne dolazimo više nikada k tebi!'

[32] Zaboravlja li djevojka svoj nakit, zaručnica tkanicu svoju? A narod je moj zaboravio mene, ima tomu dana nebrojeno.

[33] Kako se dobro razumiješ u to, da pronađeš milosnike! Tako si priviknuo svoj put i na zle stvari.

[34] Na skutovima lijepi ti se krv siromaha nedužnih. Kod provale nijesi ih zatekao.

[35] Unatoč svemu tomu još tvrdiš: 'Bez krivnje sam. Gnjev se je njegov odvratio od mene!' Sad te pozivam na odgovor, jer tvrdiš: 'Nijesam ništa zlo počinio!'

[36] A kako si na tom, da mijenjaš svoj put! I od Egipta požet ćeš sramotu, kako si je imao od Asirija.

[37] I odatle ćeš morati otići s rukama nad glavom, jer Gospod odbacuje one, u koje se uzdaš; ti nećeš imati sreće s njima.

Jeremija, glava 3

[1] Stavimo slučaj: Čovjek pusti ženu svoju. Ona ode od njega i pođe za drugoga. Hoće li se onaj opet vratiti k njoj? Nije li se takva žena sasvim oskvrnila? S mnogim si se prijateljima ti upustila i hoćeš li se opet vratiti k meni? veli Gospod.

[2] "Podigni oči svoje k visinama i ogledaj! Gdje se nije tebi učinila sramota? Na putovima si sjedio, čekajući ih, kao Arapin u pustinji. Tako si osramotio zemlju bludom svojim i zloćom svojom.

[3] Bujice su se zaustavile. Nije pao kasni dažd. Ali si ti prihvatio čelo žene zloglasne, ostavio si na stranu svaki sram.

[4] Sada dakako vičeš k meni: 'Oče moj! Ti si prijatelj mladosti moje!

[5] Hoće li se on vječno gnjeviti? Hoće li se Vječno opominjati toga?' Jest, tako govoriš, a pritom činiš zlo i tjeraš to do kraja!"

[6] Gospod mi reče dane kralja Josije: "Jesi li vidio, što je učinila odmetnica Izrael? Išla je na svako visoko brdo i pod svako zeleno drvo i zlo je činiti ondje!

[7] Mislio sam, da će doći k meni natrag, kad je to sve učinila, ali se nije vratila. To zapazila nevjernica, njezina sestra Juda.

[8] A ona je i vidjela, da sam odmetnicu Izraela upravo zato, jer je činila zlo, odbacio, i dao joj knjigu raspusnu. Ali se nevjernica, njezina sestra Juda, nije uplašila, nego je

otišla i isto tako činila zlo.

9 Svojim lakoumnim, razuzdanim ponašanjem oskvrnila je zemlju kamenom i
drvetom činila je zlo.

10 Kod svega toga nije se vratila k meni nevjernica, njezina se, sestra Juda, svim
srcem, nego samo lažno", govori Gospod.

11 Nato mi reče Gospod "Pravednija stoji odmetnica Izrael, od nevjernice Judeje.

12 Idi, viči ove riječi tamo prema sjeveru i reci: Vrati se, odmetnice, Izraele!" veli
Gospod. "Neću više gnjevno gledati na vas; jer sam milostiv", veli Gospod, "ne
gnjevim se dovijeka.

13 Samo priznaj krivnju zlodjela svojih, da si Gospodu, Bogu svojemu, prelomila
vjernost i da si sad amo, sad tamo trčala k poganskim idolima pol svakim zelenim
drvetom. Ali nijeste poslušali poziva mojega!" veli Gospod.

14 "Vratite se natrag, sinovi odmetnici!" veli Gospod. "Jer sam ja gospodar vaš. Uzet
ću vas, pa bio i samo jedan iz jednoga grada i dva iz jednoga plemena, i odvest ću vas
kući l Sion.

15 Dat ću vam pastire po srcu svojemu, koji će vas pasti mudrošću i razboritošću.

16 I kad se onda umnožite i mnogobrojni postanete u zemlji u one dane", veli Gospod,
"neće se više nikada govoriti: 'Kovčeg zavjeta Gospodnjega!' Neće se više na njega
misliti, i neće se više on spominjati, i neće ga više nestati, niti će se drugi praviti.

17 U ono će se vrijeme Jerusalem zvati prijestolje Gospodnje. Svi će se narodi
neznabožački skupiti tamo, k imenu Gospodnjemu u Jerusalem, i ni jedan neće više
ići za prkosom svojega opakog srca.

18 U one će se dane sjediniti kuća Judina s kućom Izraelovom. Iz zemlje sjeverne
vratit će se oni zajedno u zemlju, koju sam dao u baštinu ocima vašim.

19 Ja sam bio mislio: Kako ću te ipak držati mjesto sina i dragocjenu ti zemlju
podijeliti, najkrasnije prebivalište neznabožaca? Nadao sam se: 'Oče moj', tako si me
zvao, da nećeš nikada odstupiti od mene!

[20] Ali kao što žena nevjerno ostavi druga svojega, tako ste i vi meni prelomili vjernost, kućo Izraelova!" veli Gospod.

[21] Čuj! Na visinama čuje se plač, vapaj djece Izraelove, jer su hodili krivom stazom, zaboravili Gospoda, Boga svojega!

[22] "Vratite se, sinovi odmetnici, ja ću iscijeliti rane otpada vašega!" "Evo nas, dolazimo k tebi, jer si Gospod, Bog naš!

[23] Doista, prijevara su humovi, buka na gorama! Doista, samo je u Gospoda, Boga našega, spasenje Izraelu.

[24] Taj je sramotni idol prožderao trud otaca naših od mladosti naše, ovce njihove i goveda njihova, sinove njihove i kćeri njihove.

[25] Moramo ležati u sramoti svojoj, i pokriva nas rug naš, jer smo griješili Gospodu, Bogu svojemu, mi i oci naši, od mladosti do dana današnjega. Nijesmo više pazili na glas Gospoda, Boga svojega!"

Jeremija, glava 4

[1] "Ako se vraćaš, Izraele", veli Gospod, "vrati se k meni! Ako mi ukloniš s očiju te gadove idolske, nećeš ostati bez domovine

[2] I kuneš li se: 'Tako da je živ Gospod!' pošteno, istinito i pravo, onda će se neznabošci blagoslivljati u njemu i njim će se dičiti."

[3] Jer ovako veli Gospod ljudima u Judi i u Jerusalemu: "Izorite sebi krčevinu i ne sijte u trnje!

[4] Obrežite se Gospodu i skinite okrajak sa srca svojega, ljudi Judini, stanovnici Jerusalema! Inače bukne kao oganj jarost moja i razgori se – i nitko ne može ugasiti – zbog zloće djela vaših."

[5] Objavite u Judi! Oglasite u Jerusalemu! Trubite u trubu po zemlji! Vičite iz puna glasa: "Skupite se! U tvrde gradove moramo poći!

[6] Razmahnite zastavama prema Sionu! Bježite! Ne stajajte, jer šaljem zlo sa sjevera i silno razorenje."

[7] Iz guštare svoje diže se lav, davitelj se naroda otresa, ostavlja ležaj svoj, da zemlju tvoju učini pustinjom. Gradovi će tvoji biti opustošeni i bez ljudi.

[8] Zato se zamotajte u haljine žalobne! Plačite i ridajte: "Gnjev Gospodnji žestoki ne odvraća se od nas."

[9] "U onaj dan", veli Gospod, "ne znaju se snaći kralj i knezovi. Svećenike obuzima užas, i proroke hvata groza.

[10] Govore: 'Ah, moćni Gospode! Doista, ti si ovaj narod i Jerusalem gorko prevario viješću imat i ćete spasenje! A sada nam ide mač, na život!'"

[11] U ono vrijeme govori se o tom narodu i o Jerusalemu: "Vjetar vruć s visina pustinjskih udari na kćer, narod moj, ne da hladi ni da pročisti.

[12] Vihor silan dolazi mi na službu. I ja sam onaj, koji im izriče sud."

[13] "Gle, kao oblak podiže se! Kao vihor šume kola neprijateljska! Brže od orlova lete konji! Teško nama, propadosmo!"

[14] Operi srce svoje od zloće, Jerusaleme, tako ćeš se spasiti! Dokle će još u grudima tvojim stajati griješne osnove?

[15] Čuj samo, glas iz Dana, glasnik nesreće od gora Efraimovih:

[16] "Javite plemenima, oglasite Jerusalemu: 'Opsadnici dolaze iz daleke zemlje i podižu poziv na boj proti gradovima Judinim.'

[17] Kao čuvari poljski postavlja ju se oko njega, jer ustade na me", veli Gospod.

[18] Život tvoj i djela tvoja to ti donesoše. Kriva je zloća tvoja, da ti je gorko, da te prihvaća za srce.

[19] "Grudi moje, grudi moje, previjam se u boli, puca mi srce! Buči mi nutrina moja – ne mogu zamuknuti: Glas trube čuješ, srce moje, viku bojnu!

[20] 'Razor na razor!' glasi vijest, opustošena je sva zemlja! U čas su razoreni šatori moji, u tren stan moj!

[21] Dokle moram gledati zastave, moram slušati glas trube?"

[22] "Ah, zaluđen je narod moj! Ne htjedoše ništa znati o meni. Luda su djeca, bez razboritosti, mudri su samo, da zlo čine; a dobro činiti ne umiju."

[23] Gledam zemlju i gle: samo pustinja i pometnja, k nebu: svjetlost je njegova iščeznula!

[24] Gledam gore i gle: tresu se one! Svi su humovi zadrhtali!

[25] Gledam i gle: nema više čovjeka! Sve su ptice nebeske odletjele!

[26] Gledam i gle: zemlja plodna leži pusta, razoreni su svi gradovi njezini od Gospoda, od žestine gnjeva njegova.

[27] Jer ovako veli Gospod: "Sva zemlja ima da postane pustinja, ali neću je sasvim uništiti.

[28] Nad tim se zemlja zamotava u žalost, i nebo gore u tamu. Zato sam očitovao osnove svoje; ne kajem se, i neću to pustiti!"

[29] Pred vikom "Konjanici i strijelci!" bježe svi gradovi. Kriju se ljudi u guštare, i penju se na hridine. Svaki je grad ostavljeni nitko više ne stanuje u njima.

[30] A ti, opustošena, što činiš tada? Ako se i oblačiš u odijelo grimizno, ako se i kitiš nakitom zlatnim, ako i bojadišeš oči sebi: zaludu se praviš lijepom. Siti su te milosnici, rade ti o glavi.

[31] Ah, viku čujem kao od žena u bolima, vapaje tjeskobne kao žene, koja prvi put rađa: glas kćeri sionske, koja jeca, i lama ruke: "Teško meni, ubojicama pripada život moj!"

Jeremija, glava 5

[1] Prođite po ulicama Jerusalema, gledajte i pitajte! Tražite na trgovima njegovim, nađete li jednoga, ima li samo jedan, koji čini pravo, koji se drži vjernosti i ja ću mu oprostiti!

[2] Govore: "Tako da je živ Gospod!" pa opet se krivo kunu.

[3] Nijesu li oči tvoje, Gospode, upravljene na pošteno biće? Udarao si ih, ali ih nije boljelo, predao si ih uništenju, ali oni neće da prime stegu, tvrđe im je čelo od

kamena, i neće da se obrate.

4 Mislio sam: "Možda su to samo mali ljudi, koji tako ludo rade, jer ne znaju puta Gospodnjega, pravice Boga svojega.

5 Zato ću poći k velikima i s njima govoriti, oni sigurno znaju put Gospodnji, pravicu Boga svojega." Ali upravo su oni svi koliki izlomili jaram, potrgali užeta,

6 Zato ih bije lav šume, davi ih vuk iz pustare, leži i vreba ris pred gradovima njihovim: tko izađe iz njih, bit će rastrgan, jer su mnogobrojne opačine njihove, mnogovrsni su grijehi njihovi.

7 "Kako bih ti ja još oprostio? Sinovi su mi tvoji postali nevjerni i zaklinjali se idolima ništavim. Učinio sam savez s njima. Ali oni poništiše zavjet i postadoše gosti u kući idolskoj.

8 Oni su kao tovni, pretili konji; svaki hrže za idolima drugoga.

9 Zar da tako što ne kaznim?" veli Gospod. "Zar da se ne osvetim takvu narodu?

10 Popnite se na obronke, razarajte ih, ali ih nemojte sasvim zatrti! Sasijecite loze njihove, jer nijesu više Gospodnje.

11 Jest, postadoše mi sasvim nevjerne, kuća Izraelova i kuća Judina, veli Gospod.

12 Niječu Boga i govore: "Ništa za to. Ne dolazi nesreća na nas. Ne vidimo mača ni gladi.

13 Proroci su brbljavci vjetroviti: riječ Božja nije nikad u njima; neka njima samima bude tako!"

14 Zato ovako veli Gospod, Bog nad vojskama: "Kad tako govorite, onda ću ja riječi svoje učiniti u ustima tvojim ognjem i taj narod drvetom, da ih spali oganj.

15 Gle, ja dovodim izdaleka narod na vas, kućo Izraelova", veli Gospod. "Narod nepobjediv, prastar je to narod, narod, kojemu jezika ne znaš.

16 Tu je njegov grob otvoren. Svi koliki po izboru junaci.

[17] On ti jede žetvu i kruh, on ti jede sinove i kćeri, on ti jede ovce i goveda, on ti jede lozu i smokvu, i on ti mačem ruši tvrde gradove u koje se uzdaš.

[18] Doduše neću vas ni u one dane", veli Gospod, "sasvim uništiti.

[19] A kada pitate: 'Zašto nam sve ovo učini Gospod, Bog naš?' onda ćeš im reći: 'Kako ste ostavili mene i služili tuđim bogovima u zemlji svojoj, tako ćete služiti tuđincima u zemlji, koja nije vasa.'"

[20] Javite ovo u kući Jakovljevoj! Oglasite u Judi:

[21] "Čuj, narode pun ludosti i nerazuma, koji ima oči a ne vidi, koji ima uši a ne čuje!

[22] Mene se zar nećete bojati", veli Gospod, "preda mnom zar nećete drhtati? Ja sam postavio moru pijesak za među, za vječitu ogradu, koju ne prekoračuje nitko. Ako i bude, ne mogu ništa, ako valovi i huje, ne prelaze.

[23] Ali ovaj narod ima srce puno prkosa i puno pobune; oni otpadoše i otidoše.

[24] I ne kaži sebi: 'Bojmo se Gospoda, Boga svojega, koji daje dažd, rani i kasni dažd u pravo vrijeme; koji napaja njive, uzdržava nam žetvu!'

[25] Krivnja zlodjela su vaša to spriječila, grijehi vaši drže daleko blagoslov od vas.

[26] Jest, bezbožnika ima u narodu mojem. Oni vrebaju izgureni kao ptičari, meću zamke i hvataju ljude.

[27] Kao krletka puna ptica, tako su kuće njihove pune nepravednoga dobra.

[28] Zato su postali moćni i bogati. Pretili su postali i gojni; jest, zloća njihova prelazi svaku mjeru. Ne brinu se za pravdu, ne nastupaju za pravicu sirote i ne odlučuju stvar siromaha.

[29] Zar da tako što ne kaznim?" veli Gospod. "Zar da se ne osvetim takvu narodu?"

[30] Užas i strahota biva u zemlji.

[31] Proroci prorokuju laž, svećenici rade na svoju ruku, i tako voli moj narod, a što ćete činiti, kad se približi kraj?

Jeremija, glava 6

1 Bježite, sinovi Benjaminovi, iz Jerusalema! U Tekoi zatrubite u trubu! Zamahnite zastavom prema Bet−Hakeremu, jer od sjevera prijeti nesreća, silan razor.

2 Milu, razmaženu, uništavam, kćer sionsku.

3 Pastiri dolaze k njoj sa stadima svojim, razapinju oko nje šatore svoje; svaki pase područje svoje.

4 Posvetite se za boj proti njoj! Ustanite, izaći ćemo u podne! Teško nama! Već se naginje dan već se proteže sjena večernja.

5 Ustanite, izađimo po noći, razorimo palače njezine!"

6 Jer ovako veli Gospod nad vojskama: "Sijecite drva njezina, načinite opkop proti Jerusalemu, jer to je grad, koji se ima kazniti, posvuda u njemu vlada tlačenje.

7 Kao što bunar drži svježom vodu svoju, tako on drži svježom zloću svoju, nepravda i nasilje, čuje se u njemu jad i zlostavljanje, jednako su mi pred očima.

8 Popravi se, Jerusaleme, da se ne odvratim od tebe, inače te obraćam u pustinju, u zemlju bez stanovnika."

9 Ovako veli Gospod nad, vojskama: "Temeljito pabirčenje držat će se na ostatku Izraelovu kao na čokotu, ispružit će ruku kao vinogradar za lozama.

10 Kojemu ću govoriti i koga opominjati, da me čuje, jer doista, uho se njihovo neobrezano, te ne može čuti! Gle, riječ je Gospodnja njima podsmijeh, ne dopada im se.

11 Prepun sam gnjeva Gospodnjega, iznemogao sam ustežući ga. Moram ga izliti na dijete na ulici, na svu četu mladića; jest, muževi i žene hvataju se, starac s vremešnim.

12 Kuće njihove zapadaju strance s njivama i ženama, kad ispružim ruku proti stanovnicima ove zemlje", veli Gospod.

13 "Jer od najmanjega do največega sve misli samo na vlastitu korist; proroci i svećenici, svi varaju.

14 Lom naroda mojega hoće da liječe govoreći mu olako Mir, mir, a mira nema.

15 Morali bi se stidjeti, što su činili gad, ali se ne stide, ne znaju se više zarumeniti. Zato će popadati, kad pada sve, i srušiti se, kad ih kaznim", veli Gospod.

16 Ovako veli Gospod: "Zakoračite na nove putove, pogledajte naokolo i pitajte za staze stare, gdje je put k spasenju! Ali, idete po njemu, naći ćete mir duši svojoj, a oni rekoše: 'Nećemo da idemo po njemu!'

17 Postavio sam vam stražare: Pazite na trubljenje truba, ali oni rekoše: 'Nećemo da pazimo m njih.'

18 Zato čujte, narodi, slušaj zajednico, što im se događa!

19 Čuj, zemljo! Evo, ja nesreću donosim na ovaj narod, plaću za osnove njihove, jer ne idu za uputama mojim i zakon moj zabacuju.

20 što će mi još tamjan iz Sabe, mirisni cimet iz daleke zemlje? Žrtve vaše paljenice nijesu mi više i ugodne, žrtve vaše zaklanice ne do padaju mi se."

21 Zato ovako veli Gospod: "Evo, ja ću metnuti ovome narodu smetnje na put, neka se s njih sruše, oci i sinovi zajedno! Susjed zajedno s drugim neka propadne!"

22 Ovako veli Gospod: "Evo, narod dolazi iz zemlje sjeverne, velik narod ustaje s krajeva zemlje.

23 Luk nosi i koplje, tvrd je bez milosrđa, vika je njegova kao bučno more, na konjima juri ovamo, kao ratnik naoružan, proti tebi, kćeri sionska!"

24 Čuli smo glas o njemu: ruke naše sustaju i klonu, tjeskoba nas obuzima i bol kao ženu, kad rada."

25 Ne idite na polje, ne stupajte na ulicu, jer prijeti mač neprijateljev, groza unaokolo.

26 Kćeri, narode moj, obuci žalobnu odjeću, baci se na prah i žali kao za sinom jedincem, tuguj gorko: "Najedanput je došao na nas zatirač."

27 "Za stražara te postavljam narodu svojemu, za ispitatelja, da doznaješ i izviđaš put njegov."

[28] Svi su buntovnici i klevetnici, samo mjed i gvožđe, svi su pokvareni.

[29] Mješina puše, posve ostaje u ognju olovo, uzalud je sve taljenje; zli se ne daju izlučiti.

[30] Zovu se srebro zabačeno, jer ih je zabacio Gospod.

Jeremija, glava 7

[1] Riječ, što dođe Jeremiji od Gospoda, govoreći:

[2] "Postavi se na vrata hrama Gospodnjega i oglasi ondje ovu riječ: Čujte riječ Gospodnju, svi Judejci, koji ulazite na ova vrata, da se poklonite Gospodu!"

[3] Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Popravite putove svoje i djela svoja, pa ću učiniti da stanujete na ovom mjestu!

[4] Ne uzdajte se u lažnu riječ: 'Hram Gospodnji, hram Gospodnji, hram Gospodnji ovo je!'

[5] Samo ako ozbiljno popravite putove svoje i djela svoja, ako doista činite pravo među se,

[6] Ako ne pritiskujete strance, sirote i udovice, krvi nedužne ne prolijevate na ovom mjestu, i ne trčite za tuđim bogovima na svoju štetu,

[7] Tada ću učiniti da stanujete na ovom mjestu, u zemlji, koju sam dao ocima vašim za vječna vremena.

[8] A eto, vi se oslanjate na riječi prijevarne, koje nemaju vrijednosti.

[9] Kako? Vi kradete, ubijate, činite preljubu, kunete se krivo, žrtvujete baalu i trčite za tuđim bogovima, kojih ne znate,

[10] A onda dolazite i stupate preda me u ovoj kući, koja nosi moje ime, i govorite: 'Mi smo skriveni', da onda dalje činite sve ove gadove!

[11] Zar vam je ova kuća, koja nosi moje ime, kao špilja razbojnička? Dobro, ja ću već vidjeti!" veli Gospod.

12 "Idite u moje sveto mjesto u Silu, gdje sam namjestio ime svoje iz početka, i vidite, kako sam s njim postupao zbog zloće svojega naroda Izraela!

13 A jer ste vi sada učinili posve ista nedjela", veli Gospod, i jer nijeste slušali, premda sam vam govorio rano i kasno, i nijeste mi se odzivali, makar sam vas zvao:

14 Zato ću s ovom kućom, koja nosi moje ime, i u koju vi stavljate svoje uzdanje, i sa svetim mjestom, koje sam dao vama i ocima vašim, postupati tako, kao što sam postupao sa Silom:

15 Ja vas odbacujem od sebe, kao što sam odbacio svu braću vašu, cijelo pleme Efraimovo.

16 A ti se ne moli za taj narod, ne podiži za njih molitve i zagovora! Ne navaljuj na me; jer te neću uslišiti!

17 Zar ne vidiš, što čine po gradovima Judinim i po ulicama jerusalemskim?

18 Djeca kupe drva, oci lože oganj, i žene mijese tijesto, da peku kolače kraljici nebeskoj, i tuđim bogovima daruju se naljevi, da ozlovolje mene.

19 A mene zar da ozlovolje," govori Gospod, "ili ne upravo same sebe, da se osramote sramotno?"

20 Zato ovako govori svemogući Gospod: "Gle, žestok gnjev moj izlit će se na ovo mjesto, na čovjeka i stoku, na drveta poljska i plodove zemaljske. Raspalit će se i neće se ugasiti nikada."

21 Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Gomilajte samo žrtve paljenice na žetve zaklanice i jedite meso!

22 Kad sam oce vaše vodio iz Egipta, nijesam im toliko davao propise i zapovijedi o žrtvama paljenicama i zaklanicama,

23 Nego sam im većma zapovjedio ovo: 'Slušajte glas moj, i bit ću Bog vaš, i vi ćete biti narod moj! Idite posve putem, što sam vam ga pokazao, da vam bude dobro!'

24 Ali nijesu poslušali, nijesu mi prignuli uha svojega. Slijedili su pohote svoje u opakosti svojega zla srca; okrenuše mi leda a ne lice.

[25] Od onoga dala, kad izađoše oci vaši iz Egipta, do dana današnjega rano i kasno slao sam vam sve sluge svoje, proroke.

[26] Ali me le poslušaše i ne prignuše mi uha svojega, nego se pokazaše tvrdovrati i činili su gore nego oci njihovi.

[27] I kad im kažeš sve ove riječi, neće te poslušati, pozoveš li ih, neće se odazvati.

[28] Tada im reci: "'Ovo je narod koji ne sluša glasa Gospoda, Boga svojega, ne prima stege, i nema vjernosti, iščeznula je iz usta njihovih.'"

[29] Ošišaj svoju lijepu kosu baci je i tuguj na visinama, jer je Gospod odbacio, otisnuo od sebe rod na koji se gnjevi.

[30] "Jer su činili sinovi Judini, što mi se nije dopadalo", veli Gospod. Metnuli su gadne idole svoje u kuću, koja nosi moje ime, i oskvrnili je.

[31] Postavili su u dolini Ben–Hinomu žrtvište Tofetovo spaljuju svoje sinove; kćeri, što nijesam nikada zapovjedio i što mi nije nikada došlo na um.

[32] Zato će doći dani", veli Gospod, "kad se više neće govoriti o Tofetu i o dolini Ben–Hinomu, nego o dolini davilištu. Tada će se upotrijebiti Tofet za groblje, jer inače nema više mjesta.

[33] Mrtva će tjelesa naroda ovoga dapače služiti za hranu pticama nebeskim i životinjama poljskim, i neće biti nikoga da ih plaši.

[34] Tada ću učiniti da u gradovima Judinim i na ulicama jerusalemskim zamukne glas radosti i glas veselja, glas zaručnika i glas zaručnice jer će zemlja postati pustinja.

Jeremija, glava 8

[1] U ono vrijeme", veli Gospod "izvadit će se iz grobova njihovih kosti kraljeva Judinih, kosti knezova njegovih, kosti svećenika, kosti proroka i kosti stanovnika jerusalemskih.

[2] Razasut će se pred suncem, mjesecom i cijelom vojskom nebeskom, pred onima, koje su ljubili i štovali, za kojima su trčali, koje su pitali i kojima su se klanjali; neće se skupiti ni pokopati, kao gnoj ležat će na polju.

[3] Tada će svemu ostatku, što preostane od ovoga zla roda, po svim mjestima, kamo ih istjeram, biti smrt draža nego život", veli Gospod nad vojskama.

[4] "Reci im: Ovako veli Gospod: 'Tko padne, ne ustane li opet, i tko izađe s puta, ne vrati li se opet?'

[5] Zašto je taj narod, zašto je Jerusalem otpao za svagda? Zašto se drže čvrsto zablude, neće da se obrate?

[6] Pazim i slušam: što nije pravo, govore; nitko se ne kaje za zloću svoju, da kaže: 'Što sam skrivio?' Svi trče od toga tako brzo kao konj, kad nagne u boj.

[7] I roda u zraku zna svoje vrijeme, golub i lastavica i ždral drže se vremena povratka svojega. A narod moj ne zna pravnoga reda Gospodnjega."

[8] Kako možete reći: "Mudri smo, imamo zakon Gospodnji!" Jest, dobro, ali je to lažju učinila lažljiva pisaljka književnika.

[9] Sramiti se moraju mudraci, smeteni su i pogođeni. Odbacili su riječ Gospodnju. Što im još preostade od mudrosti?

[10] "Zato dajem žene njihove strancima, njive njihove drugim posjednicima, jer od najmanjega do najvećega sve misli na vlastitu korist. Proroci i svećenici, svi varaju.

[11] Lom naroda mojega hoće da liječe govoreći mu olako Mir, mir, a mila nema.

[12] Morali bi se stidjeti, što su činili gad, ali se ne stide, ne znaju se više zarumeniti. Zato će popadati, kad pada sve, i srušiti se, kad ih kaznim", veli Gospod.

[13] "Hoću li kod njih držati berbu", veli Gospod, "nema grozda na lozi, ni smokve na drvetu, i lišće je uvenulo. Zato ih predajem onima, koji dolaze na njih."

[14] Što sjedimo tiho? Skupite se, poći ćemo u tvrde gradove, i tamo ćemo propasti, jer Gospod, Bog naš, hoće naše uništenje. Otrovnu vodu daje nam da pijemo, jer smo griješili proti Gospodu.

[15] Uzdamo se u mir, ali ne dolazi ništa dobro, u vrijeme spasenja, ali je samo strah!

[16] Od Dana ovamo čuje se samo dahtanje konja njegovih, od vriske pastuha njegovih sva zemlja zadršće. Dolaze i žderu zemlju s bogatstvom njezinim, gradove sa

stanovnicima njihovim.

[17] "Jest, otrovne zmije puštam na vas, kod kojih ne pomaže zaklinjanje; one neće vas ujedati", veli Gospod –

[18] "Bez spasenja". Nevolja navaljuje na me, moje srce u meni puno je boli!

[19] Čuj, glasno tuguje kći, narod moj iz daleke zemlje: "Zar Gospod nije više u Sionu, i kralj njegov zar ne boravi više u njemu? Što su me dražili svojim likovima, svojim tuđinskim, ništavim idolima?"

[20] "Prošla je žetva, prošla je jesen, a nama pomoć nije došla."

[21] Tada se je srušila kći, narod moj, srušio sam se ja, žalostan sam, i groza me spopala.

[22] Nema li balzama u Gileadu? Nema li više ondje liječnika: Zašto nema lijeka za kćer, naroda mojega?

Jeremija, glava 9

[1] O, da bi glava moja bila sasvim voda i oko moje vrelo suza, plakao bih dan i noć za pobijenima kćeri, naroda svojega!

[2] Kad bih samo imao u pustari prebivalište, ostavio bih narod svoj i otišao od njega; jer su oni svi preljubočinci, četa varalica.

[3] Zapinju jezike svoje kao kuk; lažju, a ne istinom moćni su u zemlji. Srljaju iz zla u zlo, a mene ne poznaju", veli Gospod.

[4] Neka se svaki čuva prijatelja svojega, i neka nitko ne vjeruje bratu svojemu, jer je svaki brat varalica; svaki prijatelj ide, te opada.

[5] Jedan vara drugoga, i ni jedan ne govori istine; privikli su jezike svoje na laganje i muče se la čine zlodjela.

[6] "Stanuješ usred lukavstva, i zbog lukavstva neće da me poznaju", veli Gospod.

[7] Zato ovako veli Gospod nad vojskama: "Gle, prokušat ću ih u talionici, jer kako i mogu drukčije raditi zbog kćeri, naroda svojega?

8 Strijela je ubojita jezik njihov; govori prijevaru. Ustima se govori prijazno bližnjemu, a u srcu namješta mu se zasjeda.

9 Da tako što na njima ne kaznim?" veli Gospod,: "Da se ne osvetim takvu narodu?"

10 Po gorama podignut ću plač i jadikovanje, pjesmu tužaljku po pašnjacima, koji leže poharani. Putnik njima ne prolazi, i ne prisluškuje više blejanje stada. Od ptica nebeskih do životinja sve je pobjeglo, zaklonilo se.

11 "U gomilu kamenja obratit ću Jerusalem, u stan čagalja, i pretvorit ću gradove Judine u pustinju, u kojoj ne stanuje nitko.

12 Tko je mudrac, koji razumije i navješćuje ovo što njemu govore usta Gospodnja: Zašto propada zemlja, leži opustošena kao pustinja, kojom ne prolazi nitko?

13 Gospod govori: "Jer ostaviše zakon moj, koji sam im dao, i nijesu slušali glasa mojega i nijesu živjeli u njemu.

14 Nego su išli za prkosnim mislima srca svojega i za baalima, kako ih naučiše oci njihovi."

15 Zato ovako veli Gospod mad vojskama, Bog Izraelov: "Ja ću ih, taj narod, hraniti pelinom i dat ću im otrovnu vodu da piju.

16 Rasijat ću ih među narode, kojih nijesu poznavali ni oni ni oci njihovi, i pustit ću za njima mač, dok ih ne istrijebim."

17 Ovako veli Gospod nad vojskama. Ustanite, zovite narikače, neka dođu; pošljite po mudre žene, neka dođu.

18 Brže, neka zapjevaju nad nama pjesmu tužaljku, da oči naše pljušte suzama, da trepavice naše teku vodom!

19 Pjesma se tužaljka čuje od Siona: "Jao, uništeni smo, veoma smo upali u sramotu! Domovinu moramo ostaviti, stanove svoje predati!"

20 Čujte, žene, riječ Gospodnju, neka primi uho vaše riječ usta njegovih! Učite kćeri svoje naricati, jedna drugu naricati:

21 "Kroz prozore se pope smrt, prodrije u dvorove naše, pomori djecu na ulici, mladež
s trga!"

22 Govori: "Ovako veli Gospod: Mrtva tjelesa ljudska leže kao gnoj na polju, kao
rukoveti za žeteocem, kojih ne kupi nitko."

23 Ovako veli Gospod: "Neka se ne hvali mudrac mudrošću svojom! Neka se ne hvali
jaki jakošću svojom! Neka se ne hvali bogati bogatstvom svojim!

24 Ne, time neka se hvali, tko se hoće hvaliti, što je tako razuman, te spoznaje mene,
da sam ja Gospod, koji činim na zemlji milost, pravo i pravednost.; takav se dopada
meni", veli Gospod.

25 "Doista, dolazi vrijeme", veli Gospod, "kad ću pohoditi sve, što je neobrezano
unatoč obrezanju,

26 Egipat, Judu, Edom, Amon i Moab i sve s podšišanom kosom, koji stanuju u
pustinji, jer su svi neznabošci neobrezani, a sav je Izrael neobrezana srca."

Jeremija, glava 10

1 Čujte riječ, koju vam govori Gospod, kućo Izraelova! Ovako veli Gospod:

2 "Ne privikavajte se na običaje neznabožaca i ne bojte se znaka nebeskih; jer se samo
neznabošci plaše od njih.

3 Jer su običaji naroda sama tlapnja. Lik je idolski samo iz drveta, što se siječe u šumi
sjekirom, djelo ruke umjetnika.

4 On ga ukrasi srebrom i zlatom, klincima i čekićima utvrde ga, da se ne pomiče.

5 Idoli su kao strašilo u polju, ne mogu govoriti, treba ih nositi, jer ne mogu ići. Ne
bojte ih se; ne mogu škoditi, a nije u njihovoj moći ni dobro činiti."

6 Nema tebi jednaka Gospode, velik si, i silno je ime tvoje zbog moći tvoje.

7 Tko da se ne boji tebe, kralju naroda! Jest, tebi to pripada, jer među svima
mudracima naroda u svim kraljevstvima njihovim nema tebi jednaka

8 Svi su ludi i bezumni, i sva nauka o ništavim idolima obično je drvo.

[9] Srebro kovano, što se donosi iz Taršiša, zlato iz Ofira, djelo umjetnika i ruku zlatara, modri i crveni grimiz odjeća je njihova. Sve je djelo umjetnika.

[10] A Gospod je pravi Bog, živi Bog i vječni kralj. Od srdžbe njegove zadršće zemlja, narodi ne podnose gnjeva njegova.

[11] Ovako ćete o njima reći: "Bogovi, koji nijesu stvorili neba i zemlje, iščeznut će sa zemlje i pod nebom."

[12] On je stvorio zemlju snagom svojom, on je utemeljio svijet mudrošću svojom, on je razastro nebo razumom svojim.

[13] Kad zaori glas njegov, zašušte vode na nebu. On vodi oblake s krajeva zemlje, baca munje s daždom, izvodi vihor iz odaja njegovih.

[14] Luđak je svaki, koji to ne shvaća. Stidjeti se mora svaki umjetnik od livenoga lika svojega, jer je prijevara liveni lik njegov; nema duha u njemu.

[15] Oni su tlapnje, tvorevine smiješne, u vrijeme kazne njihove kraj je njima.

[16] Ali kao ovi nije dio Jakovljev, nego je on stvoritelj svega, i Izrael je pleme, što je njegovo. "Gospod nad vojskama ime je njegovo.

[17] Digni sa zemlje zavežljaj svoj, koja sjediš u gradu opsjednutom!

[18] Jer ovako veli Gospod: "Gle, ja ću ovaj put izbaciti kao praćkom stanovnike ove zemlje i povesti ih u nevolju, da me nadu."

[19] "Teško meni od rane moje, neizlječiv je udarac moj, ali mislim: 'To je tijelo moje, podnijet ću ga!'

[20] Šator je moj razoren, sva su užeta šatora mojega pokidana, djeca su moja otišla, otišla su. Nitko više ne razape šatora mojega i ne diže zavjese moje.

[21] Jer su ludi bili pastiri, nijesu ništa pitali za Gospoda, i tako nijesu imali uspjeha: stado se njihovo sasvim raspršilo."

[22] Čujte vijest! Približuje se, evo, vreva sila iz sjeverne zemlje, da pretvori gradove Judine u pustinju, u stan čagalja!

[23] Znam, Gospode: sudbina čovjeka nije u ruci njegovoj. Nikomu nije dano, da odredi korak svoj na stazi života.

[24] Karaj me dakle, Gospode, ali samo u blagosti, ne u gnjevu svojemu, da me ne uništiš!

[25] Izlij gnjev svoj na narode, koji te ne poznaju, na plemena, koja ne zazivaju imena tvojega, jer progutaše Jakova, pojedoše ga i proždriješe i livade njegove učiniše pustinjom.

Jeremija, glava 11

[1] Riječ, koja dođe Jeremiji od Gospoda, govoreći:

[2] "Slušajte riječi ovoga zavjeta i objavite ih ljudima Judinim i stanovnicima jerusalemskim!

[3] Reci im: Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Proklet neka je svaki, koji ne slijedi naputaka ovoga zavjeta,

[4] Što sam ih dao ocima vašim kad sam ih vodio iz Egipta, topionice užarene, govoreći: Slušajte glas moj i radite po njem u svemu, što vam zapovijedam! Tada ćete biti narod moj, i ja ću biti Bog vaš,

[5] Da mogu ispuniti zakletvu, koju dadoh ocima vašim; da ću im dati zemlju, u kojoj teče mlijeko i med, kako je to još danas." Tada ja odgovorih: "Tako neka bude, Gospode!"

[6] Dalje mi reče Gospod: "Objavi sve ove riječi po gradovima Judinim i po ulicama jerusalemskim: Slušajte naputke ovoga zavjeta i radite po njima!

[7] Jer sam ocima vašim, još kad sam ih vodio iz Egipta, do današnjega dana jednako opominjem najozbiljnije: Slušajte glas moj!

[8] Ali ne poslušaše i ne prignuše mi uha svojega, nego je svaki išao za svojim prkosnim i zlim srcem. Zato sam pustio da dođu na njih sve prijetnje ovoga zavjeta, koji sam im bio zapovjedio da drže, jer ga nijesu držali."

[9] Dalje mi reče Gospod: "Urota je među ljudima Judinim i stanovnicima jerusalemskim.

10 Oni su upali u grijehe pređa svojih, koji ne htjedoše slušati mojih naputaka. Trčali su za tuđim bogovima, da im služe. Prelomila je kuća Izraelova i kuća Judina zavjet moj, koji sam učinio s ocima njihovim."

11 Zato veli Gospod: "Evo, nosim na njih zlo, iz kojega više ne mogu izaći, a ako tada zavape k meni, neću ih uslišiti.

12 Gradovi Judini i stanovnici jerusalemski neka onda idu i vapiju k bogovima, kojima su žrtvovali! Ali im neće pomoći u nesreći njihovoj.

13 Jer su mnogobrojni kao gradovi tvoji, Judo, i idoli tvoji, i koliko ima ulica u Jerusalemu, toliko podigoste žrtvenika idolu sramotnomu, žrtvenika, da kadite baalu.

14 A ti, ne moli se za taj narod, ne prinosi vapaja ni zagovora za njih, jer ih neću uslišiti, kad me zazovu za pomoć u nesreći svojoj.

15 Što hoće ljubimac moj u kući mojoj? Činiti djela bezbožna? Zar će zavjet i sveto meso oduzeti od tebe zloću tvoju, da se možeš opet veseliti?"

16 Gospod te je nazvao maslinom zelenom, dičnom u sjajnu plodu. Ali s hukom silnoga vjetra raspali oganj u lišću njezinu, i grane joj se polomiše.

17 Gospod nad vojskama, koji te je posadio, zaprijetio ti je nesrećom zbog zloće kuće Izraelove i kuće Judine, što su je činile, da me ljute žrtvujući baalu.

18 Gospod mi je objavio, i tako sam to doznao, ti si mi pokazao zlodjela njihova.

19 Bio sam kao bezazleno janje, što se vodi na klanje, i nijesam znao, da su kovali zle naume proti meni: "Uništimo drvo s plodom njegovim, i istrijebimo ga iz zemlje živih, da mu se ime ne spominje više!"

20 Gospode nad vojskama, ti sudiš pravedno i ispituješ bubrege i srca, daj da vidim osvetu tvoju na njima, jer tebi sam predao stvar svoju.

21 Zato govori Gospod proti ljudima u Anatotu, koji ti rade o glavi i kažu: "Ne prorokuj više u ime Gospoduje, inače moraš umrijeti od naše ruke!"

22 Zato ovako veli Gospod nad vojskama: "Evo, ja ću ih pohoditi. Mladi ljudi imaju pasti od mača, sinovi njihovi i kćeri njihove pomrijet će od gladi.

[23] Nitko od njih neće preostati, jer nosim zlo na ljude u Anatotu u godini pohoda njihova."

Jeremija, glava 12

[1] Ti ćeš imati pravo, Gospode, ako bih se ja htio pravdati s tobom, ali ipak bih te još htio izazvati na odgovor. Zašto polazi za rukom, što preduzimaju bezbožnici? Žive u miru svi, koji čine nevjeru.

[2] Ti ih zasadiš, i oni uhvate korijen, uzrastu i donose plod. Ti si im blizu usta, ali daleko od njihova srca.

[3] Ali, Gospode, ti mene poznaješ i prozireš; istražio si, kako stoji srce moje prema tebi. Odijeli ih kao ovce na klanje! Odredi ih za dan, kad će se zaklati!

[4] Dokle će još tužiti zemlja i sahnuti trava na svemu polju? Zbog zloće njezinih stanovnika propadaju stoka i ptice, jer kažu: "On neće vidjeti našega svršetka."

[5] Ako se već umoriš, kad trčiš s pješacima, kako ćeš se za okladu utrkivati s konjima? Kad se ne osjećas sigurnim u mirnoj zemlji, što ćeš činiti u guštari Jordana?

[6] Jer i braća tvoja, kuća oca tvojega, i oni su ti nevjerni, i oni viču za tobom iza glasa, ne vjeruj im, ako i prijateljski govore s tobom!"

[7] "Ostavio sam kuću svoju, napustio vlasništvo svoje, dao sam ljubimca srca svojega u ruke neprijatelju.

[8] Vlasništvo moje stoji proti meni kao lav u šumi, podižu riku proti meni, zato mi je mrsko.

[9] Ptica je šarena vlasništvo moje, ptice grabljive sletjele se na nju: ustanite, skupite se, sve životinje poljske, dođite da žderete!

[10] Pastiri mnogi pustoše moj vinograd, gaze vlasništvo moje, obraćaju milu baštinu moju u pustinju golu.

[11] U pustoš je obraćaju. Preda mnom tuguje pustinja. Opustošena je sva ta zemlja. Nitko je ne prima k srcu.

[12] Preko svih humova pustare provaljuju zatirači, jer ima Gospod mač, što bjesni od jednoga kraja zemlje do drugoga, nijedno stvorenje nema mira.

[13] Siju pšenicu i žanju trnje, muče se, a ne postižu ništa, osramotiše se ljetinom svojom sa žestokoga gnjeva Gospodnjega."

[14] Ovako veli Gospod za sve zle narode susjedne, koji diraju vlasništvo, što sam ga dao svojemu narodu Izraelu: "Hajde, ja ću ih počupati iz zemlje njihove, i kuću Judinu iščupat ću is njihove sredine.

[15] Kad ih iščupam, opet ću im se smilovati i povest ću ih natrag, svakoga na posjed njegov i u postojbinu njegovu.

[16] Ako onda nauče putove roda mojega i budu se zaklinjali mojim imenom: 'Tako da je živ Gospod!' kao što su oni učili moj narod da se kune baalom, tada će se sazidati usred naroda mojega.

[17] Ako li ne htjednu poslušati, tada ću iščupati takav narod i sasvim ga uništiti," veli Gospod.

Jeremija, glava 13

[1] Ovako mi reče Gospod: "Idi, kupi sebi pojas laneni i stavi ga sebi oko bedara! Ali ga ne meći u vodu!"

[2] Kupio sam pojas po zapovijedi Gospodnjoj i stavio sam ga sebi oko bedara.

[3] Opet mi dođe riječ Gospodnja:

[4] "Uzmi pojas, što si ga kupio i nosiš ga oko bedara svojih, digni se, idi na Eufrat i skrij ga ondje u kakvu rasjeklinu kamenu!"

[5] Otišao sam tamo i skrio sam ga na Eufratu, kako mi je bio zapovjedio Gospod.

[6] Poslije mnogo dana reče mi Gospod: "Digni se, idi na Eufrat i uzmi tamo pojas, što sam ti ga zapovjedio da skriješ ondje!"

[7] Otišao sam na Eufrat, potražio sam i uzeo pojas s mjesta, gdje sam ga bio skrio. Ali je pojas bio istrunuo, tako da nije valjao više ni za što.

[8] Tada mi dođe riječ Gospodnja:

[9] "Ovako veli Gospod: Na isti način predat ću propasti oholost Judinu i veliku oholost Jerusalema.

[10] Ovi opaki ljudi, koji neće da slušaju riječi mojih, koji u zloći srca svojega idu i trče za tuđim bogovima, da im služe i klanjaju im se, oni će biti kao taj Pojas, koji nije ni za što.

[11] Jer kako se pojas privije uz bedra čovjeka, tako sam htio da se kuća Izraelova i sva kuća Judina privije uza mene," veli Gospod, "da budu moj narod, moja dika, moja slava moj ures, ali oni ne poslušaše.

[12] Reci im ove riječi: Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: 'Svaki se vrč puni vina!' Ako ti oni odvrate: 'Zar ne znamo to sami, da se svaki vrč puni vina?'

[13] Tada im reci: Ovako veli Gospod: Evo, ja ću napuniti pijanošću sve stanovnike ove zemlje, kraljeve, koji sjede na prijestolju Davidovu, svećenike i proroke i sve stanovnike jerusalemske

[14] I razbit ću ih, jednoga o drugoga, oce zajedno sa sinovima veli Gospod. "Nikakva štednja, nikakvo sažaljenje, nikakvo milosrđe neće me sustegnuti od uništenja njihova."

[15] Slušajte i pazite! Ne budite oholi, kad govori Gospod!

[16] Dajte čast Gospodu, Bogu svojem, prije nego se spotaknu noge vaše na gorama u tami! Inače uzalud čekate svjetlost, on je obrati u noć smrtnu i u tamu najdublju.

[17] Ako ne slušate, moram ja u tišini plakati radi oholosti vaše. Moje će se oko posve rastopiti u suzama, jer se zarobljeno odvodi stado Gospodnje.

[18] Reci kralju i kraljici majci: "Ponizite se duboko, jer vam sjajna kruna pada s glave.

[19] Zatvoreni su gradovi južne zemlje, nema nikoga, da ih otvori, sav se Juda odvodi, čitav se zarobljava."

[20] Podigni oči svoje! Vidi, kako dolaze sa sjevera, gdje je stado, što ti je bilo povjereno, sjajne ovce?

21 Što ćeš reći, kad ti on za gospodare postavi one, na koje si priviknuo kao na
pouzdanike svoje? Neće li te spopasti bolovi kao ženu, kad rađa?

22 I ako se pitaš: "Zašto me to zadesi?": zbog velike krivnje tvoje zgrnut će se skut
tvoj, i pete će se tvoje izraniti.

23 Može li Crnac promijeniti boju na koži svojoj ili ris šare svoje? Tada biste i vi još
činili dobro, koji ste se priviknuli na zlo.

24 "Ja ću vas razasuti kao pljevu, što odleti u pustinjskom vjetru.

25 To je sudbina tvoja, dio tvoj, što sam ti ga odredio", veli Gospod, jer si me
zaboravio i oslonio se na laži.

26 Tvoj ću ti skut zgrnuti preko glave, da se vidi sramota tvoja.

27 Preljubočinstvo tvoje, bestidan grohot tvoj, sramotnu bludnost tvoju: po humovima,
na poljima vidio sam gadove tvoje. Teško tebi, Jerusaleme, ti nijesi čist, i dokle će to
još potrajati?"

Jeremija, glava 14

1 Ovo je riječ Gospodnja, koja dođe Jeremiji povodom velike suše, govoreći:

2 "Juda tuguje, gradovi njegovi ginu, leže na zemlji, jauk se Jerusalema podiže.

3 Odličnici šalju sluge svoje na vodu, dolaze na bunareve, ali ne nalaze vode, vraćaju
se s praznim sudovima, smeteni su i zbunjeni i pokrivaju glavu svoju.

4 Zbog polja, što je osušeno, jer ne pada dažd u zemlji, smeteni su seljaci i pokrivaju
glavu svoju.

5 Jest, i košuta, što rađa na polju, ostavlja mlade svoje, jer više nema ništa zeleno.

6 Divlji magarci stoje na visovima i zijevaju za zrakom kao čagalji, oči se njihove
gase, jer nema hrane."

7 "Ako grijehi naši svjedoče i proti nama: Gospode, budi nam milostiv zbog imena
svojega, jer su mnogi prekršaji naši, kojima smo griješili proti tebi.

8 Nado Izraelova, spasitelju njegov u vrijeme nevolje! Što si kao tuđin u ovoj zemlji, kao putnika, koji se samo zaustavi da prenoći?

9 Što si kao plašljiv čovjek, kao junak, koji ne može pomoći? Ti si ipak u našoj sredini, Gospode, mi smo nazvani po imenu tvojemu, nemoj nas odbaciti!"

10 Ovako veli Gospod o na odu ovom: "Tamo i amo lutati, to vole oni. Nikada ne štede nogu svojih, a Gospodu se ne dopadaju, sada se on spominje krivnje njihove i kazni ih za grijehe njihove."

11 Dalje mi reče Gospod: "Ne moli milost za taj narod!

12 Ako i poste, neću uslišiti prošnje njihove, ako i prinose žrtve paljenice i darove, neće mi to ugoditi, nego ću ih istrijebit mačem, glađu i kugom."

13 Tada rekoh: "Ah, svemogući Gospode, evo, proroci im govore: "Neće vidjeti mača, neće vas glad pogoditi, nego ću vam dati siguran mir na ovom mjestu."

14 Gospod mi reče: "Laž ti prorokuju proroci u moje ime, ja ih nijesam poslao, nijesam ih naručio, nijesam im govorio. Izmišljena viđenja, ništavo gatanje i prijevaru srca svojega oni vam predaju kao proročanstva

15 Zato ovako veli Gospod o prorocima, koji prorokuju u moje ime, a da nijesu poslani od mene, i koji tvrde: 'Mač i glad neće doći u ovu zemlju!': Od mača i gladi svršit će ti proroci.

16 A ljudi, kojima oni prorokuju, ležat će po ulicama jerusalemskim, povaljani od gladi i mača, nitko ih neće pokopati, njih s njihovim ženama, sinovima i kćerima, izlit ću na njih nesreću njihovu.

17 Ovako ćeš im reći: 'Oči moje liju suze dan i noć i ne dolaze nikada do počinka, jer strahovit udarac pogodi djevojku, kćer, narod moj, posve neizlječiv udarac!

18 Ako izađem u polje, tu leže pobijeni mačem, ako uđem u grad, tu bjesne muke gladi. Jest, i svećenik i prorok lutaju naokolo po zemlji, ne znaju kud i kamo.'"

19 "Jesi li posve odbacio Judu, je li ti omrznuo Sion, što nas biješ, mjesto da nam pomogneš? Nadamo se spasenju dolazi ništa dobro; nadamo se vremenu ozdravljenja, a nema ništa osim straha!

20 Priznajemo, Gospode, zloću svoju, krivnju otaca svojih, doista griješili smo proti
tebi.

21 Ali nas ne odbijaj zbog imena svojega, ne daj da se obeščasti prijestolje slave tvoje!
Spomeni se zavjeta svojega s nama i ne prekidaj ga!

22 Ima li među tlapnjama neznabožaca tko, da daje dažd, ili daje li nebo od sebe da
pada dažd, nijesi li ti to, Gospode Bože nas, zato čekamo tebe, jer ti činiš sve to.";

Jeremija, glava 15

1 A Gospod mi reče: "Kad bi i Mojsije i Aron stupili preda me, ne bih ipak htio više
išta znati o tom narodu, makni mi ih s očiju, neka idu!

2 Ako te upitaju: "Kamo ćemo ići l, tada im reci: "Ovako veli Gospod: "Tko je za
smrt, na smrt. Tko je za mač, pod mač. Tko je za glad, na glad. Tko je za ropstvo, u
ropstvo.

3 Pustit ću na njih četiri zla", govori Gospod: "mač, da ih ubija, pse, da ih razvlače,
ptice nebeske i životinje poljske, da ih jedu i utamane.

4 Učinit ću ih da budu na užas svima kraljevstvima zemaljskim zbog Manaseha, sina
Ezekijina, kralja Judina, za ono, što je počinio u Jerusalemu."

5 "Tko će imati smilovanja s tobom, Jerusaleme, tko će te požaliti, tko će se vratiti k
tebi, da zapita kako ti je?

6 Ti si me odbacio," govori Gospod, "okrenuo si mi leđa, zato pružam ruku svoju proti
tebi si uništavam te, umoran sam od opraštanja.

7 Vijao sam ih vijačom na vratima zemaljskim, učinio sam rod svoj bez djece i vodio
ga u propast, ali se ne vratiše s putova svojih.

8 Mogobrojnije su mi postale udovice njihove negoli pijesak na moru. Na majke
mladih ljudi pustio sam da im dođe u po bijela dana zatirač. Pustio sam da ih iznenada
spopadne tjeskoba i strahota.

9 Iznemogla je, koja je rodila sedmero, ispustila je dušu svoju još za dana sunce joj je
zašlo. Bila je postiđena i posramljena, što još preostane od njih, predajem maču pred
neprijateljima njihovim", govori Gospod.

10 Teško meni, majko moja, što si me rodila, čovjeka borbe i svađe za sve! Nijesam
davao u zajam, niti su mi davali u zajam, i opet me sve proklinje.

11 Gospod je obećao: "Doista, Učinit ću te jakim da uspiješ, doista, u dan nesreće, u
vrijeme potrebe uredit ću, da ti neprijatelj dođe s molbom.

12 Može li se gvožđe slomiti, gvožđe sa sjevera i mjed?

13 Posjed tvoj i blago tvoje predajem da se razgrabi bez cijene zbog grijeha tvojih u
cijelom području tvojemu.

14 Učinit ću te da služiš neprijateljima svojim u zemlji, koje ne poznaješ, jer se je
raspalio oganj od gnjeva mojega i bukti proti vama."

15 Ti znaš to, Gospode, spomeni me se i zauzmi se za me, osveti me na progoniteljima
mojim, ne daj da budem zgrabljen preko tvoje strpljivosti, sjeti se, da podnosim
porugu zbog tebe!

16 Kad si izdavao zapovijedi svoje, bile su mi kao jelo; riječ mi je tvoja bila radost i
veselje srcu mojemu, jer sam ja prozvan po imenu tvojemu, Gospode, Bože nad
vojskama!

17 Ne sjedim u krugu veselom i veselim se, prihvaćen rukom tvojom, sjedim sam; jer
me ti napunjaš srdnjom.

18 Zašto da vječno traje bol moja, i zašto je huda rana moja, te neće da se iscijeli? Ti si
mi postao kao varav potok, kao voda, na koju se ne možeš osloniti.

19 Nato reče Gospod ovako govoreći: "Ako budeš drugoga mišljenja, smiješ mi
ponovno služiti, ako iznosiš samo pravo, a ništa krivo, smiješ opet govoriti po nalogu
mojemu. Oni se moraju obratiti k tebi, a ti se ne smiješ prignuti njima.

20 Činim te za taj narod zidom mjedenim, nepredobivim. Udarat će na te, ali te neće
nadvladati; jer sam ja s tobom, da ti pomažem i da te spasim", govori Gospod.

21 "Ja ću te izbaviti iz ruku bezbožnika, oslobodit ću te iz ruku nasilnika."

Jeremija, glava 16

1 Dođe mi riječ Gospodnja, govoreći:

2 "Ne uzimaj sebi žene, i da nemaš sinova ni kćeri na ovom mjestu!

3 Jer ovako veli Gospod za sinove i kćeri, što se rode na ovom mjestu, za matere, koje
ih rode, i za oce njihove, koji ih rode u ovoj zemlji:

4 Veoma mučnom će smrću pomrijeti, ne oplakani i ne pokopani. Ležat će kao gnoj
na polju, od mača i od gladi izginut će, mrtva će tjelesa njihova biti hrana pticama
nebeskim i životinjama poljskim."

5 Dalje zapovjedi Gospod: "Ne ulazi u kuću, u kojoj je žalost ne idi na tugovanje za
mrtvacem i ne iskazuj nikome sažaljavanje svoje; jer uskraćujem tomu narodu
prijateljstvo svoje," govori Gospod, "milost i milosrđe.

6 Veliko i malo pomrijet ću ovoj zemlji, a da se ne pokopaju ili oplaču, niti će zbog
njih praviti ureza, niti kose šišati.

7 Neće se lomiti kruh žalosti, da se tko potješi za mrtvim. Neće se nikome pružiti čaša
utjehe za ocem njegovim ili za materom njegovom.

8 Ne idi u kuću na svečanu gozbu, da tamo sjediš za jelom i pilom!

9 Jer ovako veli Gospod rad vojskama, Bog Izraelov: "Doista učinit ću, da na ovom
mjestu pred vašim očima u vaše dane umukne glas radosti i glas veselja, poklik
zaručnikov i pjev zaručnice.

10 Kada tome narodu objaviš sve ove riječi, a oni te zapitaju: "Zašto nam se prijeti
Gospod svim tim zlom velikim, u čemu je krivnja naša i grijeh naš, što počini smo
proti Gospodu, Bogu svojemu?"

11 Tada im odgovori: 'U tom što su oci vaši ostavili mene', govori Gospod, 'i trčali su
za drugim bogovima, služili im i klanjali im se, a mene su ostavili i zakona mojega
nijesu držali.

12 Vi ste još gore činili nego oci vaši. Svaki od vas slijedi samo svoje prkosno i zlo
srce ne slušajući mene.

13 Zato ću vas izbaciti iz ove zemlje u zemlju, koje nijeste poznavali ni vi ni oci vaši. Tamo možete služiti tuđim bogovima dan i noć, a ja više nemam milosrđa s vama.'

14 Zato, evo, doći će dani," govori Gospod, "kad se neće više govoriti: 'Tako da je živ Gospod, koji je izveo sinove Izraelove iz Egipta!'

15 Nego: 'Tako da je živ Gospod, koji je vodio kući sinove Izraelove iz sjeverne zemlje i iz svih zemalja, kamo ih je bio razgranao!' Ja ću ih natrag dovesti u zemlju njihovu, koju sam dao ocima njihovim."

16 "Gle, ja šaljem mnoge ribare", govori Gospod; da ih love, a potom šaljem mnoge lovce, da ih love na svakoj gori i na svakoj visini i rasjelinama kamenim.

17 Jer oči moje prate sve putove njihove: oni nijesu skriveni od mene, i krivnja njihova nije zaklonjena od očiju mojih.

18 Tako plaćam najprije dvojinom za krivnju njihovu i za grijeh njihov, jer su oskvrnili zemlju moju svojim neživim, gadnim grdobama idolskim, što napunjaju baštinu moju."

19 "Gospode, snago moja, grade moj, utočište moje u dan nevolje! Narodi dolaze k tebi s krajeva zemlje i govore: 'Oci nasi imali su za samo lažne idole, ništave, nekorisne bogove.

20 Može li čovjek načiniti sebi bogove? To ipak nijesu bogovi.'"

21 "I evo, ja ću ih ovaj put dovesti do spoznaje. Učinit ću, da osjete jaku ruku moju. Tada će uvidjeti, da je moje ime: Gospod."

Jeremija, glava 17

1 "Zapisan je grijeh Judin gvozdenom pisaljkom, urezan dijamantnim vrhom na ploči srca njihova, na rogovima žrtvenika njihovih,

2 Da sinovi njihovi misle na žrtvenike njihove i na drvene idole njihove, pokraj zelenih drveća, na visokim humovima.

3 Na gorama u polju. Imanje tvoje, sve blago tvoje predajem da se razgrabi, visine tvoje za grijeh svim krajevima tvojim.

4 Baštinu svoju, koju sam ti dao, moraš ostaviti. Učinit ću, da služiš neprijateljima
svojim u zemlji, koje ne poznaješ, jer ste raspalili oganj u nutrini mojoj, što gori
vječno."

5 Ovako veli Gospod: "Proklet čovjek, koji se uzda u čovjeka, na čovjeka se oslanja,
čije se srce odvraća od Boga!

6 On je kao grm u pustari. On ne doživi, da mu je dobro. On stoji u pustinji suhoj, u
zemlji slanoj, u kojoj se ne stanuje.

7 Blagoslovljen čovjek, koji se uzda u Gospoda, kojemu je uzdanje Gospod!

8 On je kao drvo usađeno kraj vode, koje k potoku pruža korijenje svoje. Ono se ne
treba ništa bojati, kada dođe žega. Lišće njegovo ostaje zeleno; u sušnoj godini nema
nikakve potrebe. Ne prestaje donositi plod.

9 Lukavo je srce, više nego sve, i podmuklo. Tko da ga shvati?

10 Ja, Gospod, istražujem srce, ispitujem bubrege, da naplatim svakome prema
putovima njegovim, kako zaslužuju djela njegova."

11 Ptica, koja leži na jajima, što ih nije snijela, jest onaj, koji steče bogatstvo, ali
nepravdom. U polovini života svojega mora ga ostaviti, na svršetku svojemu stoji kao
luđak.

12 Prijestolje slave, uzvišen od početka, jest mjesto svetišta našega.

13 Nado Izraelova: Gospode! Svi, koji te ostave, posramit će se; koji odstupe od tebe,
zapisat će se u prah, jer ostaviše izvor vode žive, Gospoda.

14 Iscjeljuj me, Gospode, da budem iscijeljen, i stoj uza me da nađem pomoć, jer si ti
hvala moja.

15 Gle, oni mi govore: "Gdje je riječ Gospodnja? Neka dođe sada!"

16 Ja te nijesam tiskao na sud nesreće; nijesam čeznuo za danom nesreće. Ti znaš, što
mi je došlo preko usana; pred tobom je to otvoreno!

17 Ne budi mi strah, ti, utočište moje na dan nesreće!

[18] Progonitelji moji neka propadnu, a ja ne, neka se oni uplaše, a ja ne! Pusti na njih dan nesreće, i razbij ih dvostrukim udarom!

[19] Ovako mi reče Gospod: "Idi, postavi se na vrata zemljaka, na koja kraljevi Judini izlaze i ulaze, i na sva ostala vrata jerusalemska!

[20] Reci im: Čujte riječ Gospodnju, kraljevi Judini, svi Judejci, svi stanovnici jerusalemski, koji idete kroz ova vrata!

[21] Ovako veli Gospod: 'Čuvajte se zbog života svojega, da ne nosite bremena u subotu i ne unosite na vrata jerusalemska!

[22] I ne nosite u subotu bremena iz kuća svojih! Ne radite nikakva posla, nego svetite subotu, kao što sam zapovjedio ocima vašim,

[23] Ali oni nijesu slušali i nijesu mi prignuli uha svojega, ostali su tvrdovrati, nijesu poslušali i nijesu primi nauke.

[24] Ako me sad vi poslušate, govori Gospod, i ne budete više nosili u subotu bremena na vrata ovoga grada, nego držite svetom subotu i ne radite u nju nikakva posla.

[25] Tada će ulaziti na vrata grada ovoga kraljevi i knezovi, koji sjede na prijestolju Davidovu, na kolima i konjima, oni, knezovi njihovi, ljudi Judini i stanovnici jerusalemski, i ovaj će grad ostati napučen dovijeka.

[26] Tada će iz gradova , iz okoline jerusalemske, iz područja Benjaminova, iz nizine, iz gora i iz južne zemlje dolaziti ljudi, koji prinose žrtve paljenice, žrtve zaklanice, darove i kad, koji nose žrtve zahvalne u kuću Gospodnju.

[27] Ako li ne poslušate zapovijedi moje, da držite svetom subotu, da ne nosite bremena i s njim u subotu ne dolazite na vrata Jerusalema, onda ću raspaliti oganj na vratima njegovim, koji će spaliti palače jerusalemske i neće se više ugasiti!'"

Jeremija, glava 18

[1] Ovaj naputak dođe Jeremiji od Gospoda, govoreći:

[2] "Ustani, siđi U kuću lončarovu! Tamo ću ti objaviti proročanstvo svoje!"

[3] Siđoh u kuću lončarovu, On je bio upravo pri poslu na lončarskom kolu,

4 Pokvario se sud, što ga je upravo pravio, kako to bude pod rukom lončarovom, pa je
načinio drugi sud, kako je lončaru bio po volji.

5 Tada mi dođe riječ Gospodnja:

6 "Ne mogu li ja tako kao lončar postupati s vama, kućo Izraelova?", govori Gospod.
"Jest, kao što je glina u ruci lončarovoj, tako ste vi u ruci mojoj, kućo Izraelova!

7 Sad zaprijetim jednome narodu ili jednome kraljevstvu, da ću ga istrijebiti, uništiti,
zatrti.

8 Obrati li se taj narod od zloće svoje, zbog koje sam mu zaprijetio, meni će biti žao
za nesreću, koju sam mu mislio nanijeti.

9 Sad obećam jednome narodu ili jednome kraljevstvu, da ću ga sazidati i zasaditi.

10 Učini li što je zlo u mojim očima ne slušajući glasa mojega, meni će biti žao za
dobro, koje sam mu mislio iskazati.

11 Zato sad objavi ljudima Judinim i stanovnicima jerusalemskim: Ovako veli
Gospod: 'Evo, spremam proti vama nesreću. Smislio sam proti vama nesreću i skovao
proti vama osnovu! Vratite se ipak, svaki sa svojega zla puta! Popravite putove svoje i
djela svoja!'

12 A oni će odgovoriti: 'Zaludu jao! Mi idemo za svojim vlastitim osnovama.' Svaki
hoće da radi po tvrdokornosti svojega zla srca."

13 Zato ovako veli Gospod: "Pitajte po narodima, je li tko čuo tako što? Grdilo veliko
učinila je djevojka Izraelova.

14 Odstupi li ikada od grebena kamenoga snijeg libanonski, presuše li studene, bučne
vode po gorama?

15 A narod je moj zaboravio mene, ništavilu prinose tamjan, posrću na svojim
putovima, na prastarim stazama, tako da hode putovima vrletnim, neporavnanim.

16 Učinit ću zemlju njihovu pustinjom, na vječnu porugu. Tkogod prođe preko nje,
zgražat će se i mahat će glavom.

[17] Kao istočni vjetar tjerat će ih pred neprijateljem, leđa a ne lice pokazat ću im u dan nevolje njihove."

[18] Oni vele: "Hajde da skujemo osnove proti Jeremiji, jer još nije nestalo naputka od svećenika, ni savjeta od mudraca ni riječi od proroka. Hajde da ga pogodimo jezikom, i ne pazimo na sve riječi njegove!"

[19] Pripazi na me, Gospode, čuj govor mojih protivnika!

[20] Hoće li se zlo vratiti za dobro, kad mi kopaju jamu? Spomeni se, kako san stajao pred tobom moleći za njihovo dobro, da odvratim gnjev tvoj od njih!

[21] Zato predaj djecu njihovu gladi, izruči ih sili mača! Žene njihove neka budu bez djece i udove, i muževe njihove neka podavi kuga, mladiće njihove neka poubija mač boju!

[22] Neka se čuje vika iz kuća njihovih, kad dovedeš na njih krvničke čete iznenada, jer kopaju jamu, da me uhvate, zamke namještaju nogama mojim.

[23] A ti, Gospode, znaš svu osnovu njihovu proti meni, da me ubiju. Ne opraštaj krivnje njihove, ne briši ispred sebe grijeha njihova! Sruši ih, obračunaj s njima u vrijeme gnjeva svojega!

Jeremija, glava 19

[1] Ovako reče Gospod: "Idi, kupi sebi krčag zemljani! Uzmi sa sobom nekoliko starješina narodnih i svećeničkih!

[2] Otidi van u dolinu Ben−Hinom, što je pred vratima crepova, i proglasi ondje riječi što ću ti ih izreći!

[3] Reci: "Čujte riječ Gospodnju, kraljevi Judini, stanovnici jerusalemski! Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Evo, donosim nesreću na ovo mjesto, da zazuju uši svakome, koji čuje o njoj,

[4] Jer su me ostavili, oskvrnili ovo mjesto, žrtvovali na njemu tuđim bogovima, za koje nijesu znali, ni oni ni oci njihovi ni kraljevi i Judini, i jer su napunili ovo mjesto krvi nedužnika,

[5] Podigli su uzvisine baalove, da izgaraju djecu svoju kao žrtve baalu, što nikada nijesam zapovjedio, nikada nijesam naložio, što mi nikada nije palo na um.

[6] Zato evo, doći će dani," veli Gospod, "kada se ovo mjesto neće više zvati Tofet i dolina Ben–Hinom, nego dolina davljenja.

[7] Tada ću na ovom mjestu uništiti mudrost Judinu i jerusalemsku, učinit ću da padnu od mača pred neprijateljima svojim, od ruke onih, koji im rade o glavi. Mrtva ću tjelesa njihova dati za hranu pticama nebeskim i životinjama poljskim.

[8] Učinit ću taj grad užasom i ruglom, svaki, koji prođe, zgražat će se i rugati zbog svih udaraca njegovih.

[9] Hranit ću ga mesom sinova njegovih i mesom kćeri njegovih, jedan će jesti meso drugoga u nevolji i tjeskobi, u koju će ih dovesti neprijatelji njihovi, koji im rade o glavi.'

[10] Razbij krčag pred očima ljudi, koji su išli s tobom,

[11] I reci im: Ovako veli Gospod nad vojskama: 'Eto, tako ću razmrskati taj narod i taj grad, kao što se razmrska sud lončarski, da se više ne može opraviti. Tofet će se upotrijebiti za groblje, jer više neće biti mjesta za ukop.

[12] Tako ću postupati s tim mjestom', veli Gospod, 'i sa stanovnicima njegovim: Učinit ću taj grad jednim Tofetom.

[13] Kuće jerusalemske i kuće kraljeva Judinih bit će nečiste kao mjesto Tofet, sve kuće, na kojih su krovovima kadili svoj vojsci nebeskoj i lijevali naljeve tuđim bogovima.'"

[14] ad se je Jeremija vratio iz Tofeta, kamo ga je bio poslao Gospod, da prorokuje, stupi l trijem kuće Gospodnje i reče svemu narodu:

[15] "Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Evo ja ću pustiti na taj grad i na sve gradove njegove svu nesreću, kojom sam mu zaprijetio; jer su tvrdovrati i ne slušaju riječi mojih.'"

Jeremija, glava 20

[1] Kada je svećenik Pašhur, sin Imerov, on je bio nadzornik u kući Gospodnjoj, čuo proroka Jeremiju gdje navješćuje ove riječi,

[2] Tada Pašhur istuče proroka Jeremiju i dade ga metnuti u klade, što su se nalazile na gornjim vratima, to jest na vratima Benjaminovim, kuće Gospodnje.

[3] Kad Pašhur drugo jutro izvadi Jeremiju iz klada, reče mu Jeremija: "Gospod te ne zove više Pašhur, nego Magor−Misabib, (što znači 'groza unaokolo').

[4] Jer ovako veli Gospod: "Evo, činim te grozom za te i za sve prijatelje tvoje! Oni će pasti od mača neprijatelja svojih, i ti ćeš to vidjeti vlastitim očima. Svega ću Judu dati u ruke kralju babilonskom. On će ih zarobljene odvesti u Babilon i pobit će ih mačem.

[5] Predat ću sve bogatstvo toga grada, sve dobro njegovo i dragocjenosti njegove. Sve blago kraljeva Judinih dat ću u ruke neprijateljima njihovim. Oni će ga razgrabiti, uzeti i u Babilon odnijeti.

[6] l ti, Pašhure, i svi ukućani tvoji, vi ćete otići u ropstvo. U Babilon ćeš doći, tamo ćeš umrijeti i tamo pokopan biti, ti i svi prijatelji tvoji, kojima si prorokovao laži."

[7] Ti si me obmanuo, Gospode, i ja sam se dao obmanuti. Ti si me uhvatio i prisilio. Na podsmijeh sam dan na dan, i sav mi se svijet ruga.

[8] Ah, kad govorim, moram zavikati: "nepravda, sila!" moram vikati, jer riječ Gospodnja donosi mi svaki dan porugu i podsmijeh.

[9] Kažem li: "Neću više misliti a njega, neću više nikada govoriti u ime njegovo k, tada gori i bukti u meni kao oganj, zatvoren u kostima mojim! Mučim se, da ga podnesem, a ne mogu više!

[10] Ah, čujem tolike gdje šapuću − groza unaokolo − : "Prijavite ga! Mi ga izdajemo!" Svi prijatelji moji vrebaju, da posrnem: "On se može biti dade obmanuti! Tada ga imamo u ruci i osvetit ćemo se njemu."

[11] Ali je sa mnom Gospod kao jak junak. Zato neka navaljuju progonitelji moji, ne mogu mi ništa. Posramit će se − jer neće postići ništa − sramota im je vječna, nezaboravna.

[12] Gospode nad vojskama, koji kušaš pravednika, koji istražuješ bubrege i srca! Daj da vidim tvoju osvetu na njima, jer sam stvar svoju stavio na tebe!

[13] Hvalu pjevajte Gospodu! Slavite Gospoda! On izbavlja život siromahu iz ruke zlikovčeve.

[14] Proklet dan, u koji se rodih, dan, kad mi život dade mati, neka nije blagoslovljen!

[15] Proklet čovjek, koji donese radosnu vijest ocu mojemu: "Rodi ti se dijete, dječak!" – On ga je obradovao visoko. –

[16] Tako neka se dogodi tome čovjeku kao gradovima, što ih je razorio Gospod, bez milosrđa! Neka sluša jauk ujutro, vrisku ratnu opodne,

[17] Jer me ne usmrti u krilu materinu, da bi mi mati moja bila grob, i tijelo njezino da bi ostalo dovijeka trudno!

[18] Zašto sam morao izaći iz krila materina, da doživim muku i žalost, da potratim dane svoje u sramoti"

Jeremija, glava 21

[1] Ovo jest proročanstvo, što je došlo Jeremiji od Gospoda, kad je kralj Zedekija poslao k njemu Pašhura, sina Malkijina, i svećenika Sefaniju sina Maasejina, s nalogom, govoreći:

[2] "Upitaj ipak Gospoda za nas; Nebukadnezar, kralj babilonski, vojuje proti nama. Možda učini Gospod na nama jedno od svojih čudesa, tako da onaj otide od nas."

[3] Jeremija im odgovori: "Poručite Zedekiji ovo:

[4] Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: 'Evo, ja okrećem natrag oružje u vašoj ruci, kojim se van pred zidom borite proti kralju babilonskom i proti Kaldejcima, koji vas opsjedaju, skupljam ih usred toga grada.

[5] Ja vojujem sam na vas rukom podignutom, mišicom jakom, gnjevom, jarošću i žestinom velikom.

[6] Udaram stanovnike toga grada, ljude i stoku, kugom velikom, da izginu.

7 Tada, veli Gospod, dajem Zedekiju, kralja Judina, činovnike njegove i što je od naroda u tom gradu sve preostalo od pomora, mača i gladi, u ruke kralju babilonskom Nebukadnezaru, u ruke neprijateljima njihovim, u ruke onima, koji im rade o glavi. On će ih oštricom mača poubijati bez smilovanja s njima, bez milosrđa, bez milosti.'"

8 "Reci narodu tome: Ovako veli Gospod 'Evo, ja stavljam pred vas put k životu i put k smrti!

9 Tko ostane u tom gradu, gine od mača, gladi ili kuge! Tko izađe i preda se Kaldejcima, koji vas opsjedaju, ostaje na životu i ima život svoj kao plijen!

10 Jer upravljam lice svoje proti tome gradu na nesreću, a ne na spasenje! govori Gospod. 'U ruke kralju babilonskom bit će predan; on će ga spaliti.

11 Kraljevskoj kući Judinoj reci: Čujte riječ Gospodnju,

12 Vi od kuće Davidove! Ovako veli Gospod: "Svako jutro držite sud pravedan! Izbavljajte potlačenoga iz ruku tlačitelja! Inače plane gnjev moj kao oganj i gori da se ne ugasi zbog zloće djela vaših.

13 Evo, ja ću na tebe, stanovnice doline, hridine u ravnici, govori Gospod. Vi kažete: "Tko dolazi k nama, tko prodire u stanove naše?"

14 Ja vas isplaćujem, kako zaslužuju djela vaša, veli Gospod. Stavljam oganj na šumu njezinu; sve on proždire što je oko nje."

Jeremija, glava 22

1 Ovako veli Gospod: "Siđi u palaču kralja Judina, objavi ondje ovu riječ!

2 Kaži: "Čuj riječ Gospodnju, kralju Judina, koji sjediš na prijestolju Davidovu, ti činovnici tvoji i narod tvoj što ulazi na ova vrata!

3 Ovako veli Gospod: "Činite pravo i pravednost! Izbavljajte potlačenoga iz ruku tlačitelja! Stranca, sirotu i udovicu ne zapostavljajte! Ne činite nasilja! Ne prolijevajte nedužne krvi na ovom mjestu!

4 Ako poslušate ovu zapovijed, ulazit će na vrata ove kuće kraljevi, koji sjede na prijestolju Davidovu, na kolima i na konjima, on, činovnici njegovi i narod njegov.

5 Ako li ne poslušate ovih zapovjedi, zakleo sam se sam sobom, veli Gospod:
'Ruševina će biti ova palača.'"

6 Jest, ovako veli Gospod o palači kralja Judina: Kao Gilead bila si mi, kao vrhunac
Libanon! Ali doista, učinit ću te pustinjom, gradom, u kojemu se ne stanuje.

7 Spremam zatirače proti tebi: muževe i oružje. Posjeći će tvoje krasne cedre i
pobacati ih u oganj.

8 Kad onda mnogi kad ljudi prolaze pokraj toga grada i upitaju jedan drugoga: 'Zašto
je Gospod ovo učinio od toga grada velikoga?'

9 Odvratit će se: 'Postao je nevjeran zavjetu s Gospodom, Bogom svojim, klanjao se je
drugim bogovima i služio je njima.'

10 Ne plačite za mrtvacem! Ne žalite ga! Plačite za onim, koji odlazi, da se više
nikada ne vrati kući, da više nikada ne vidi svoje domovine!

11 Jer Ovako veli Gospod o Šalumu, sinu Josije, kralja Judina, koji je mjesto svojega
oca Josije bio postao kralj: "Koji ode iz ovoga mjesta, ne vraća se više natrag,

12 Nego će umrijeti u mjestu, kamo ga odvedoše u ropstvo; a ove zemlje neće više
vidjeti."

13 Teško onomu, koji gradi svoju palaču nepravedno i svoje spreme ne po pravici, koji
pušta svojega bližnjega da radi ni za što, usteže mu plaću njegovu!

14 Koji kaže: "Gradim sebi prostranu kuću i prostrane spreme." Probija sebi prozore,
oblaže cedrom i maže crvenilom.

15 Jesi li postao kralj, da sijaš zgradama od cedra? Zar nije i otac tvoj jeo i pio, pa ipak
je činio pravo i pravednost? I bilo mu je dobro.

16 Pribavljao je pravicu potlačenomu i siromahu, bilo je tada dobro. Nije li to mene
poznavati?" govori Gospod.

17 "Ali tvoje oko i srce ne ide za tim, nego samo za dobitkom svojim i da prolijevaš
krv nedužnu i da tlačiš i ugnjetavaš."

[18] Zato veli Gospod o Jojakimu, sinu Josije, kralju Judinu: "Ne pjeva mu se tužaljka mrtvačka: 'Ah, brate moj! Ah, sestro moja!' Ne pjeva ml se tužaljka mrtvačka: 'Ah, gospodaru! Ah, svijetli!'

[19] Bit će mu pokop magareći: izvuku ga i bace ga van pred vrata jerusalemska"

[20] Popni se na Libanon, tuguj glasno, i jauči glasno u Bašanu! Od gora Abarim neka prodre ovamo jauk tvoj, jer su satrveni svi prijatelji tvoji!

[21] Nagovarao sam te, kad ti je još bilo dobro. Ti si govorila: "Neću da slušam!" To je bilo tvoje ponašanje od mladosti: Nikada nijesi htjela slušati glasa mojega.

[22] Odnosi vihor sve pastire tvoje. Prijatelji tvoji idu u progonstvo. Jest, sada si u sramoti i stidu zbog sve zloće svoje.

[23] Koja sada stoluješ na Libanonu, koja viješ gnijezdo na cedrima, kako ćeš jecati, kad ti dođu muke i boli kao porodilji!

[24] "Tako da sam živ", veli Gospod, "kad bi Jehonija, sin Jojakimov, kralj Judin, bio i prsten pečatni na desnoj ruci mojoj, otrgnuo bih ga odatle.

[25] Dajem te u ruke onima, koji ti rade o glavi, u ruke onima, od kojih se zgroziš, u ruke Nebukadnezaru, kralju babilonskom, i u ruke Kaldejcima.

[26] Istjerat ću tebe i mater tvoju, koja te je rodila, u zemlju tuđu, gdje se nijeste rodili, i tamo ćete pomrijeti.

[27] U zemlju, u koju živo žele da se vrate, le vraćaju se nikada."

[28] Je li taj čovjek Jehonija kao posuda, što se zamete i baci, kao sprava, koje neće nitko? Zašto je bio istjeran, on sa svojim rodom, i bačen u zemlju, koje nijesu poznavali?

[29] Zemljo, zemljo, zemljo, čuj riječ Gospodnju!

[30] Ovako veli Gospod: "Zapišite toga čovjeka kao bez djece, kao čovjeka, kojemu za života njegova ništa ne polazi za rukom, jer ni jednome od roda njegova ne uspijeva da sjedne na prijestolje Davidovo i onda da vlada u Judi."

Jeremija, glava 23

1 "Teško pastirima, koji puštaju, da ovce paše moje zalutaju i da se rastrču!" govori Gospod.

2 Zato ovako veli Gospod, Bog Izraelov, proti pastirima, koji čuvaju narod moj: "Vi ste ovce moje rastjerali i raspršili i nijeste se brinuli za njih. Sad ja pohađam vas za vaša zla djela", govori Gospod.

3 "Skupljam ostatak ovaca svojih iz svih zemalja, kamo sam ih razagnao, i vodim ih opet na pašnjak njihov, da rastu i množe se.

4 Postavit ću im pastire, koji će ih čuvati. One se više neće bojati, neće se plašiti i rasuti," govori Gospod.

5 "Doista, dolazi vrijeme", govori Gospod, "kad ću podignuti Davidu pravi izdanak. Kralj će on biti i vladat će pun mudrosti. Pravo i pravednost činit će u zemlji.

6 Spasenje nalazi Juda u dane njegove, i Izrael stanuje u sreći. Ime, kojim ga zovu bit će: 'Gospod je pravednost naša'.

7 Zato evo, doći će dani," veli Gospod, "kad se više neće govoriti: "Tako da je živ Gospod, koji je izveo sinove Izraelove iz Egipta!,

8 Nego: 'Tako da je živ Gospod, koji je pripadnike kući Izraelovoj iz sjeverne zemlje i iz svih zemalja, kamo ih je bio izagnao, doveo i kući povratio, da opet prebivaju u svojoj zemlji!'"

9 O prorocima: "Srce moje puca mi u tijelu, dršću sva uda moja. Kao pijan sam, kao čovjek, kojega je osvojilo vino, zbog Gospoda, zbog svetih riječi njegovih.

10 Jer je zemlja puna preljubočinaca. – Pod prokletstvom tuguje zemlja, posušila se tratina na pašnjaku. – Težnja je njihova zločin, i nepravda je snaga njihova.

11 Jest, i prorok i svećenik opaki su. I u hramu svojemu moram naći zloću njihovu", govori Gospod.

12 "Zato neka im je put njihov kao sklisko tlo. U tami neka se sruše i padnu na njega! Jer nosim na njih nesreću u godini pohođenja njihova", govori Gospod.

[13] "Gadnost morao sam vidjeti i proroka samarijskih. Prorokovali su baalom i zavodili Izraela, narod moj.

[14] Ali strahotu vidim u proroka jerusalemskih: čine preljubu, govore laži i utvrđuju zločince, da se ni jedan ne obrati od svoje zloće. Svi su mi kao Sodoma, stanovnici njegovi kao Gomora."

[15] Zato ovako veli Gospod nad vojskama proti prorocima: "Evo, ja ću ih hraniti pelinom i napajat ću ih otrovnom vodom, jer je od proroka jerusalemskih izašla opakost po svoj zemlji."

[16] Ovako veli Gospod nad vojskama: "Ne slušajte riječi proroka, koji vam prorokuju! Oni vas samo zaluđuju, objavljuju samo viđenja, što su ih sami izmislili, bez naloga Gospodnjega.

[17] Onima, koji preziru riječ Gospodnju, obećavaju jednako: 'Imat ćete sreću!' Svima, koji idu u prkosu srca svojega, govore: 'Nesreća ne dolazi na vas!'

[18] Jest, tko je stajao u vijeću Gospodnjem, da ga je vidio? da je čuo riječ njegovu? Tko je riječ njegovu dosluhnuo i čuo?

[19] Evo, udara vihor Gospodnji, gnjev njegov, vihor šumi povrh glave bezbožnika!

[20] Ne odvraća se gnjev Gospodnji, dok nije to izvršio, dok nije ispunio što je u srcu naumio. Na svršetku dana spoznat ćete to jasno.

[21] Nijesam poslao tih proroka, pa ipak trče. Nijesam govorio njima, pa ipak prorokuju.

[22] Sad bi bili stajali u mom vijeću, govorili bi narodu mojemu riječi moje, odvraćali bi ga od zla puta njegova i od bezbožnih djela njegovih.

[23] Jesam li ja Bog, koji samo vidi u blizini", govori Gospod, "a ne i Bog u daljini?

[24] Može li se tko skriti tako tajno, da ga ja ne bih vidio?" govori Gospod. "Ne ispunjam li ja nebo i zemlju?" govori Gospod.

[25] "Čuo sam, što govore proroci, koji prorokuju laž u ime moje: 'Imao sam jedan san, jedan san.'

[26] Dokle će to još trajati? Imaju li zar proroci, koji prorokuju laž i govore što sami
izmisle, namisao.

[27] Misle li oni, da će učiniti, te narod moj zaboravi ime moje uza sne njihove, što ih
pripovijedaju jedan drugome, kao što zaboraviše oci njihovi ime moje uz baala?

[28] Prorok, koji ima jedan san, pripovijeda jedan sam. A tko ima riječ moju, navješćuje
uistinu riječ moju, što ima zajedničko slama sa zrnom?" govori Gospod.

[29] "Nije li riječ moja kao oganj", govori Gospod, "kao malj, što razbija hridine?

[30] Zato evo, ja ću na te proroke", govori Gospod, "koji jedan drugome kradu riječi
moje.

[31] Ja ću na te proroke", govori Gospod, "koji samo brbljaju jezikom svojim, a to
nazivaju riječju Božjom.

[32] Ja ću na te proroke, koji sanjaju laži", govori Gospod, "i to navješćuju i narod moj
zavode lažima svojim i hitrinom svojom. Ja ih nijesam poslao, niti sam im
zapovjedio. Oni ne mogu upravo ništa koristiti tome narodu", govori Gospod.

[33] "Ako te zapita ovaj narod – prorok ili svećenik – : 'Što je breme Gospodnje?' tada
im odgovori: 'Vi ste breme, ali vas odbacujem'!" govori Gospod.

[34] "Proroka, svećenika i onoga, koji od naroda kaže "breme Gospodnje", ja ću kazniti
zajedno s kućom njegovom.

[35] Ovako ćete jedan drugome i među se govoriti: "Što je odgovorio Gospod?, ili Što je
rekao Gospod?

[36] Izreka 'breme Gospodnje' ne upotrebljavajte više; jer je svakomu breme vlastita
riječ njegova. Vi izvrćete riječi Boga živoga, Gospoda nad vojskama, Boga našega.

[37] Ovako ćete pitati proroka: "Što ti je odgovorio Gospod?, i Što je rekao Gospod?,

[38] Ako li govorite o bremenu Gospodnjem, onda veli Gospod: Jer upotrebljavate tu
riječ 'breme Gospodnje' premda sam vam zapovjedio: "Ne govorite 'breme
Gospodnje'.

[39] Zato evo, ja ću vas uzeti i odbaciti od svojega lica vas i grad, koji sam dao vama i ocima vašim,

[40] I navalit ću na vas porugu vječnu i sramotu vječnu, što se ne zaboravlja."

Jeremija, glava 24

[1] Gospod mi dade da gledam ovo: Dvije košarice smokava stajale su pred hramom Gospodnjim, – kad je Nebukadnezar, kralj babilonski, bio iz Jerusalema odveo i u Babilon doveo Jehoniju, sina Jojakimova, kralja Judina, i knezove Judine zajedno s kovačima i bravarima –.

[2] U jednoj su košarici bile smokve vrlo dobre, nalik na rane smokve; u drugoj su košarici bile vrlo loše smokve, koje se nijesu mogle jesti; tako su bile loše.

[3] Gospod me zapita: "Jeremija, što vidiš?" Ja odgovorih: "Smokve! Dobre su smokve vrlo dobre; loše su vrlo loše, tako loše, da se ne mogu jesti."

[4] Tada mi dođe riječ Gospodnja:

[5] Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: "Kao te dobre smokve, tako ću milostivo pogledati zarobljenike iz Jude, što sam ih odaslao iz ovoga mjesta u zemlju Kaldejaca.

[6] Svoje oko puno milosti obratit ću na njih i opet ih dovesti u ovu zemlju, sazidati ih i više ih ne razarati, zasaditi ih i više ih ne počupati.

[7] I dat ću im razbor, da me spoznaju, da sam ja Gospod. Oni će biti narod moj, i ja ću biti Bog njihov, ako se obrate k meni svim srcem.

[8] Ali kao te loše smokve, što su tako loše, da se ne mogu jesti," tako veli Gospod, "tako ću učiniti kralja Judina Zedekiju zajedno s njegovim knezovima i ostacima iz Jerusalema, što su ostali u ovoj zemlji ili su se nastanili u Egiptu.

[9] Učinit ću ih strašilom nesreće za sva kraljevstva zemaljska, porugom, sramotom, podsmijehom i prokletstvom po svim mjestima, kamo ću ih razagnati.

[10] Poslat ću na njih mač, glad i kugu, dok se sasvim ne istrijebe iz zemlje, koju sam dao njima i ocima njihovim."

Jeremija, glava 25

[1] Ovo je riječ, što dođe Jeremiji za sav narod Judin u četvrtoj godini Jojakima, sina Josijina, kralja Judina – bila je to prva godina vladanja kralja babilonskog Nebukadnezara. –

[2] Prorok Jeremija objavio ju je svemu narodu Judinu i svim stanovnicima jerusalemskim, govoreći:

[3] Od trinaeste godine Josije, sina Amonova, kralja Judina, do današnjega dana, dakle već dvadeset i tri godine, dolazila mi je riječ Gospodnja, i govorio sam vam neumorno, ali vi nijeste slušali.

[4] I Gospod vam je neumorno slao sve sluge svoje, proroke. Ali vi nijeste slušali, nijeste prignuli uha svojega, da ih čujete, kad su govorili:

[5] "Vratite se svaki sa svojega zla puta i od svojih nevaljalih djela, pa ćete ostati i stanovati u zemlji, koju je Gospod dao vama i ocima vašim, za vječna vremena!

[6] Ne trčite za drugim bogovima, da im služite i da im se klanjate! Ne dražite me na srdžbu lošim djelima ruku svojih, da vas ne udarim nesrećom!

[7] Ali me vi nijeste poslušali," govori Gospod, "i dražili ste me na srdžbu lošim djelom ruku svojih, na propast svoju."

[8] Zato ovako veli Gospod lad vojskama: "Jer nijeste poslušali moje riječi,

[9] Evo, ja ću poslati po sve narode sjeverne," govori Gospod, "i po Nebukadnezara, kralja babilonskoga, slugu svojega. Pustit ću ih da navale na tu zemlju i na stanovnike njezine i na sve te narode okolne, Zatrt ću ih i učinit ću ih užasom, podsmijehom i pustošu vječnom.

[10] Učinit ću, da prestane među njima glas radosti i glas veselja, poklik zaručnikov i poklik zaručnice, lupa mlina i svjetlost svjetionice.

[11] sva će ta zemlja postati pustinja i pustoš; i ti će narodi služiti kralju babilonskom sedamdeset godina.

[12] A kad isteče sedamdeset godina, tada ću na kralju babilonskom i onom narodu," govori Gospod, "i na zemlji Kaldejaca kazniti krivnju njihovu i učinit ću je pustinjom

zauvijek.

13 Pustit ću, da se na toj zemlji ispune sve riječi moje, što sam ih rekao o njoj, sve, što stoji napisano u ovoj knjizi, što je prorokovao Jeremija za sve narode.

14 Jer će i oni služiti moćnim narodima i silnim kraljevima. Po činima njihovim i po djelima ruku njihovih platit ću njima."

15 Jer ovako mi veli Gospod, Bog Izraelov: "Uzmi iz moje ruke ovu čašu gnjevnoga vina i daj da se napiju iz nje svi narodi, kojima te pošljem.

16 Neka piju, teturaju i smušeni postanu pred mačem, što ću ga poslati među njih!"

17 Uzeo sam čašu iz ruke Gospodnje i dao sam, da piju iz nje svi narodi, kojima me je poslao Gospod.

18 Jerusalem i gradovi Judini, njihovi kraljevi i knezovi, da budu pustinja, užas, podsmijeh i prokletstvo, kao što je danas.

19 Faraon, kralj egipatski, činovnici njegovi, knezovi njegovi i sav narod njegov.

20 Sva mješavina naroda, svi kraljevi zemlje Uza, svi kraljevi zemlje filistejske: "od Aškelona, Gaze, Ekrona i ostatak od Ašdoda;

21 Edom, Moab i Amonci;

22 Svi kraljevi Tira, svi kraljevi Sidona i svi kraljevi primorja preko mora:

23 Dedan, Tema, Buz i svi s ošišanim tjemenom;

24 Svi kraljevi Arapske i svi kraljevi mješavine naroda, što stanuju U pustinji;

25 Svi kraljevi od Zimrija, svi kraljevi od Elama, svi kraljevi od Medije;

26 Svi kraljevi sjeverni, blizu i daleko, kako jedan tako drugi sva kraljevstva svijeta, koliko ih ima na zemlji. A kralj od Šešaka mora piti iza njih.

27 "Reci im: "Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Pijte, opijte se, bljujte i padajte, da ne ustanete, pred mačem, što ga šaljem među vas!'

28 Ako li bi se nećkali uzeti čašu iz ruke tvoje, da piju, tada ion reci: Ovako veli Gospod nad vojskama: Vi morate ipak piti!

29 Zaista, kad počnem s kaznenim sudom kod grada, koji se zove mojim imenom, zar ćete vi izaći slobodni? Nećete ostati bez kazne; jer ću podići mač na sve stanovnike zemlje," govori Gospod nad vojskama.

30 "Objavi im sve ove riječi i kaži im: "Viče s visine Gospod, iz svetoga stana svojega pušta da za grmi glas njegov! Gromovnim glasom viče preko pašnjaka, kao kod gaženja grožđa podiže vrisku na sve stanovnike zemlje.

31 Do na kraj svijeta prodire glas, jer Gospod podiže tužbu proti narodima. Ide na sud sa svakim tijelom. Bezbožnike predaje maču," govori Gospod.

32 Ovako veli Gospod nad vojskama: "Evo, nevolja korača od naroda do naroda. Silan se vihor diže s krajeva zemlje."

33 Pobijeni od Gospoda leže u onaj dan od jednoga kraja zemlje do drugoga. Neće biti oplakani, neće se pokupiti, neće groba naći. Služe kao gnoj na njivi.

34 Jaučite, pastiri, i tugujte! Valjajte se po prahu, glavari stada! Dani su tu, da vas pokolju. Padate kao izabrani jarci.

35 Utočišta ne nalaze pastiri, ni spasenja glavari stada.

36 Čuj! Iako viču pastiri! Kako jauču glavari stada, jer Gospod potire pašu njihovu.

37 Nestaju mirni travnjaci od žestine gnjeva Gospodnjega.

38 Lav ostavlja skrivalište svoje; jer je zemlja njihova postala i pustinja od krvnoga mača, od jarosti gnjeva njegova.

Jeremija, glava 26

1 U početku vladanja Jojakima, sina Josijina, kralja Judina, dođe ova riječ od Gospoda govoreći:

2 "Ovako veli Gospod: Postavi se u trijemu kuće Gospodnje! Objavi svima, što su došli iz gradova Judinih, da se poklone u kući Gospodnjoj, sve riječi, koje im po nalogu mome imaš reći! Ne izostavljaj ni riječi!

3 Možda poslušaju i vrate se sa svoga zla puta. Tada će mi se sažaliti s nesreće, koju im mislim učiniti zbog zlih djela njihovih.

4 Reci im: Ovako veli Gospod: 'Ako me ne poslušate i da idete po naputku, što sam vam ga dao,

5 I ne poslušate riječi proroka, sluga mojih, koje opet jednako šaljem k vama, premda ih ne slušate,

6 Postupat ću s kućom ovom kao sa Silom i grad ću ovaj učiniti kletvom za sve narode na zemlji."

7 Svećenici, proroci i sav narod čuli su, kako im Jeremija u kući Gospodnjoj izreče ove riječi.

8 I kad je Jeremija bio objavio sve, što mu je bio zapovjedio Gospod da kaže svemu narodu, uhvatiše ga svećenici i proroci i sav narod vičući: "Moraš poginuti!

9 Zašto objavljuješ u ime Gospodnje: 'Bit će ovoj kući kao Silu. Ovaj će grad pasti u ruševine, i nitko više neće stanovati u njemu'?" I sav se narod u kući Gospodnjoj skupi proti Jeremiji.

10 Kad su knezovi Judini čuli za ovaj slučaj, uzađoše iz palače kraljevske u kuću Gospodnju i posadiše se pred nova vrata kuće Gospodnje.

11 Svećenici i proroci izjaviše pred knezovima i cijelim narodom: "Ovaj je čovjek zaslužio smrt, jer je prorokovao proti ovome gradu, kao što ste čuli svojim ušima."

12 A Jeremija izjavi pred svima knezovima i cijelim narodom: "Gospod me je poslao, da proti ovoj kući i proti ovome gradu objavim sve riječi, što ste ih čuli.

13 Zato popravite putove svoje i djela svoja i poslušajte glas Gospoda, Boga svojega! Tada će se sažaliti Gospodu s nesreće, kojom vam je zaprijetio.

14 A ja sam u vašim rukama, činite od mene što mislite da je dobro i pravo!

15 Samo znajte: Ako me ubijete, krv nedužnu svaljujete na sebe i na ovaj grad i na stanovnike njegove; jer me je doista poslao Gospod k vama, da vam objavim sve ove riječi."

[16] Tada izjaviše knezovi i sav narod svećenicima i prorocima: "Ovaj čovjek; nije zaslužio smrt; jer nam je govorio u ime Gospoda, Boga našega."

[17] Neki od starješina zemaljskih ustadoše i rekoše skupljenomu mnoštvu:

[18] "Mikah iz Morešeta ustao je kao prorok u vrijeme kralja Judina Ezekije. On je objavio svemu narodu Judinu: Ovako veli Gospod nad vojskama: 'Sion će se preorati u njivu, Jerusalem će biti gomila ruševina, gora hramska visoka šuma!'

[19] Je li ga zato ubio Ezekija, kralj Judin, ili itko u Judi? Nijesu li se dapače pobojali Gospoda i gledali da umilostive Gospoda? I ražalilo se Gospodu, što im je bio zaprijetio nesrećom. A mi zar da učinimo tako veliku nepravdu na svoju vlastitu štetu?"

[20] Tada je stupio još jedan drugi prorok u ime Gospodnje, Urija, sin Šemaje iz Kirjat–Jearima. On je prorokovao proti ovome gradu i proti ovoj zemlji isto onako kao Jeremija.

[21] Kad su kralj Jojakim, sve vojskovođe njegove i svi knezovi čuli za govore njegove, tražio ga je kralj da ga ubije. I kad je Urija čuo za to, poboja se i pobježe i dođe u Egipat.

[22] A kralj Jojakim posla ljude u Egipat, Elnatana, sina Akborova, i neke druge s njim.

[23] Oni izvedoše Uriju iz Egipta i dovedoše ga kralju Jojakimu. Ovaj ga dade ubiti mačem i mrtvo tijelo njegovo baciti na groblje prostoga naroda.

[24] A Jeremiju je štitio Ahikam, sin Šafanov, da ga ne predaju u ruke narodu, da ga pogube.

Jeremija, glava 27

[1] U početku vladanja Zedekija, sina Josijina, kralja Judina, dođe Jeremiji ova riječ od Gospoda, govoreći:

[2] "Ovako mi reže Gospod: Načini sebi užeta i jaram i metni sebi oko vrata!

[3] Pošlji to isto kralju Edoma, kralju Moaba, kralju Amonaca, kralju Tira i kralju Sidona po poslanicima, koji su došli u Jerusalem k Zedekiji, kralju Judinu!

[4] Daj im ovaj nalog za njihove gospodare: Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: Recite svojim gospodarima:

[5] 'Ja sam stvorio zemlju, ljude i životinje na zemlji snagom svojom velikom i mišicom svojom podignutom i dajem ih, kome hoću.

[6] Sada dajem sve te zemlje svojemu slugi Nebukadnezaru, kralju babilonskom. I životinje poljske dajem mu, da mu služe.

[7] Svi narodi imaju biti podložni njemu, sinu njegovu i unuku njegovu, dok dođe vrijeme i njegovoj zemlji, kad ga upokore moćni narodi i veliki kraljevi.

[8] A narod, kraljevstvo, što neće da služi babilonskom kralju Nebukadnezaru i neće da savije šiju svoju u jaram kralja babilonskoga, taj ću narod, veli Gospod, pohoditi mačem, gladu i kugom, dok ga posve ne pokorim rukom njegovom.

[9] Zato ne slušajte svojih proroka, vrača, sanjača, gatara i bajača, koji vam govore: Nećete služiti kralju babilonskom!

[10] Jer vam oni prorokuju laži, da vas odvedu iz zemlje vaše, kad bih vas ja odbacio, da propadnete.

[11] A narod, koji savije šiju svoju pod jaram kralja babilonskoga i bude mu služio, ostavit ću ga mirno na zemlji njegovoj, govori Gospod, da je obrađuje i stanuje u njoj.'"

[12] Zedekiji, kralju Judinu, rekao sam isto tako: "Savijte šiju svoju pod jaram kralja babilonskoga! Budite podložni njemu i narodu njegovu, pa ćete ostati na životu!

[13] Zašto da poginete, ti i narod tvoj, od mača, gladi i kuge, kako je zaprijetio Gospod narodu, koji e će da služi kralju babilonskom?

[14] Ne slušajte riječi proroka, koji vam govore: 'Nećete služiti kralju babilonskom,' jer vam oni prorokuju laži.

[15] 'Ja ih nijesam poslao, govori Gospod, oni vam Lažno prorokuju u moje ime, da vas odbacim i da propadnete zajedno s prorocima, koji su vam prorokovali.'"

[16] Svećenicima i svemu narodu rekao sam: "Ovako veli Gospod: Ne slušajte riječi svojih proroka, koji vam prorokuju ovako: 'Doista, posuđe kuće Gospodnje doskora

će se vratiti iz Babilona,' jer vam oni prorokuju laži.

[17] Ne slušajte ih! Budite podložni kralju babilonskom, pa ćete ostati na životu! Zašto da ovaj grad bude gomila ruševina?

[18] Ako su proroci i ako je riječ Gospodnja u njih, neka mole Gospoda nad vojskama, da posude, što je još ostalo u kući Gospodnjoj i u palači kralja Judina i u Jerusalemu, ne dođe još također u Babilon.

[19] Jer ovako veli Gospod nad vojskama za stupove, more, podnožja i ostalo posuđe, što je ostalo u ovom gradu,

[20] Što Nebukadnezar, kralj babilonski, nije uzeo sa sobom, kad je odveo Jehoniju, sina Jojakimova, kralja Judina, iz Jerusalema u Babilon zajedno sa svima odličnicima i Judinim i jerusalemskim.

[21] Jer ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov, za posuđe, što je još ostalo u palači kralja Judina i u Jerusalemu:

[22] 'U Babilon će se odnijeti i tamo će ostati do dana, kad ih opet pogledam, veli Gospod, i dadnem ih donijeti i na ovo mjesto vratiti.'"

Jeremija, glava 28

[1] One godine, u početku vladanja Zedekije, kralja Judina, četvrte godine, petoga mjeseca, reče mi prorok Hananija, sin Azurov iz Gibeona, u kući Gospodnjoj pred svećenicima i svim narodom:

[2] "Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Slomit ću jaram kralja babilonskoga

[3] Još dvije godine, tada donosim natrag na ovo mjesto sve posuđe kuće Gospodnje, što ga je Nebukadnezar, kralj babilonski, uzeo s ovoga mjesta i odnio u Babilon.

[4] I Jehoniju, sina Jojakimova, kralja Judina, i sve zarobljenike Judine, što su došli u Babilon, ja ću dovesti natrag na ovo mjesto', govori Gospod, 'jer trgam jaram kralja babilonskoga.'"

[5] A prorok Jeremija odgovori proroku Hananiji pred svećenicima i pred svim narodom, što je stajao u kući Gospodnjoj.

[6] Prorok Jeremija reče: "Doista, Gospod neka to dadne, neka Gospod ispuni tvoju riječ, što si je objavio! Neka vrati natrag posude kuće Gospodnje i sve zarobljene iz Babilona na ovo mjesto!

[7] Ali čuj ovu riječ, koju ja dovikujem u uši tebi i svemu narodu!

[8] Proroci, koji su bili prije mene i prije tebe od davnine, prorokovali su moćnim zemljama i velikim kraljevstvima rat, glad i kugu.

[9] Ali lad prorok proriče sreću, spoznat će je istom, kad se zbude proročka riječ, da je Gospod zaista poslao proroka."

[10] Tada uze prorok Hananija jaram s vrata proroka Jeremije i rastrga ga;

[11] Pritom reče Hananija pred svim narodom: "Ovako veli Gospod: 'Isto tako trgam jaram Nebukadnezara, kralja babilonskoga, do dvije godine na vratu svih naroda.'" Prorok Jeremija ode svojim putem.

[12] Izakako je prorok Hananija bio rastrgao jaram na vratu proroka Jeremije, dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći:

[13] "Idi i kaži Hananiji: Ovako veli Gospod: 'Slomio si jaram drven, ali si mjesto njega načinio jaram gvozden!'

[14] Jer ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Gvozden jaram mećem oko vrata svima tim narodima; oni će služiti Nebukadnezaru, kralju babilonskom. Dat ću mu i životinje poljske.'"

[15] I prorok Jeremija reče proroku Hananiji: "Čuj, Hananija, Gospod nije poslao tebe. Ti zavodiš ovaj narod, da stavi svoje uzdanje u laži.

[16] Zato veli Gospod: "'Evo, ja te iskorjenjavam iz zemlje. Još ove godine umrijet ćeš, jer si propovijedao pobunu proti Bogu."

[17] I prorok Hananija umrije one godine, sedmoga mjeseca.

Jeremija, glava 29

[1] Ovo su riječi pisma, što ga je poslao prorok Jeremija iz Jerusalema k preostalim još starješinama zarobljenika, k svećenicima, k prorocima i svemu narodu, koji je odveo

Nebukadnezar iz Jerusalema u Babilon.

[2] Izakako su bili otišli iz Jerusalema kralj Jehonija, kraljica mati, dvorani, knezovi Judini i jerusalemski, kovači i bravari.

[3] Po Elasi, sinu Šafanovu, i Gemarji, sinu Hilkijinu, koje je poslao u Babilon Zedekija, kralj Judin, k Nebukadnezara, kralju babilonskom:

[4] "Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov, svima zarobljenicima, koje sam dao odvesti iz Jerusalema u Babilon.

[5] Gradite kuće i stanujte u njima! Sadite vrtove i jedite plodove njihove!

[6] Uzimajte žene i imajte sinove i kćeri! Uzimajte za svoje sinove žene i dajite svojim kćerima muževe, da oni dobiju sinove i kćeri! Množite se tamo i ne umanjujte se!

[7] Tražite blagostanje gradu, u koji sam vas odveo, i molite se za njega Gospodu; jer blagostanje njegovo vaše je blagostanje.

[8] Jer ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Nemojte da vas zalude vaši proroci, što su među vama, i vaši vrači! Ne slušajte sanjare svoje, koji sami kažu da sanjaju!

[9] Jer vam oni prorokuju laži u moje ime. Ja ih nijesam poslao', govori Gospod.

[10] Previše ovako veli Gospod: 'Istom kad prođe punih sedamdeset godina, pohodit ću vas i izvršit ću na vama riječ spasenja i vratit ću vas na ovo mjesto.

[11] Jer ja znam, koje misli nosim za vas, govori Gospod: "Odluke su na spasenje, a ne na nesreću, da vam dadnem budućnost punu ufanja.

[12] Kad me zazovete i idete i pomolite se meni, uslišit ću vas.

[13] Kad me potražite, naći ćete me, jest, tražite me svim srcem,

[14] I dat ću vam se da me nađete, govori Gospod. 'Okrenut ću vašu sudbinu i skupit ću vas iz svih naroda i iz svih mjesta, kamo sam vas razagnao', govori Gospod, 'i dovest ću vas natrag na mjesto, odakle sam vas odveo.'

[15] Ali vi kažete: 'Gospod nam je podigao proroke u Babilonu.'

16 A Gospod veli ovako o kralju, koji sjedi na prijestolju Davidovu, i o svemu narodu,
koji još stoji u ovom gradu, o braći vašoj, što nijesu otišla s vama u ropstvo:

17 Ovako veli Gospod nad vojskama: 'Evo, pustit ću na njih mač, glad i kugu i učinit
ću ih kao loše smokve, što su odveć loše, da bi se mogle jesti.

18 Progonit ću ih mačem, glađu i kugom i učinit ću ih strašilom za sva kraljevstva
zemaljska, kletvom, užasom, podsmijehom i porugom kod svih naroda, kamo ih
razagnam.

19 Zato, jer ne poslušaše riječi mojih, govori Gospod, kad sam im neprestano slao
sluge svoje, proroke, ali ih ne poslušaste,' govori Gospod.

20 Stoga sad čujte riječ Gospodnju, vi svi zarobljenici; koje sam dao odvesti iz
Jerusalema u Babilon!'

21 Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov, o Ahabu, sinu Kolajinu, i o
Zedekiji, sinu Maasejinu, koji vam prorokuju laži u moje ime: 'Evo ja ih predajem u
ruke Nebukadnezaru, kralju babilonskom. On će ih dati pogubiti pred vašim očima.

22 Tada će kod svih zarobljenika Judinih, što su u Babilonu, zavladati kletva: "Neka
od tebe učini Gospod kao od Zedekije i Ahaba, koje kralj babilonski dade spržiti na
ognju!"

23 Jer su oni činili zlo u Izraelu i tjerali preljubu sa ženama prijatelja svojih i u moje
ime navješćivali lažne riječi, što im ih nije sam zapovjedio. Ja znam to i svjedok sam
za to', govori Gospod.

24 Šemaji, Nehelamcu, reci:

25 Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Jer si u svoje vlastito ime poslao
pismo svemu narodu u Jerusalemu i svećeniku Sefaniji, sinu Maasejinu, i svima
svećenicima ovog sadržaja, govoreći:

26 Gospod te je postavio svećenikom na mjesto svećenika Jojade, da paziš u kući
Gospodnjega svakoga bezumna gatara i da ga mećeš l klade i u gvožđe oko vrata.

27 Pa zašto ne istupaš proti Jeremiji iz Anatota, koji vam proriče?

[28] Zar nam nije poslao u Babilon vijest ovog sadržaja: Dugo će još trajati! Gradite kuće i stanujte u njima, sadite vrtove i uživajte plodove njihove!'"

[29] Svećenik Sefanija pročita ovo pismo pred samim prorokom Jeremijom:

[30] Tada dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći:

[31] "Pošlji svima zarobljenicima ovu vijest: 'Ovako veli Gospod o Šemaji, Nehelamcu: "Jer vam Šemaja prorokuje, premda ga ja nijesam poslao, i zavodi vas, da se uzdate u laži.'

[32] Zato veli Gospod: 'Evo, ja ću pohoditi Šemaju, Nehelamca, i potomke njegove. Neće od njega nitko ostati u ovom narodu i no će doživjeti sreću, koju ću pripraviti narodu svojemu,' govori Gospod, 'jer je propovijedao pobunu proti Gospodu.'"

Jeremija, glava 30

[1] Riječ, što dođe Jeremiji od Gospoda, govoreći:

[2] Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: 'Napiši sebi u knjigu sve riječi, koje ti govorim!

[3] Jer evo, dolazi vrijeme, govori Gospod, kad ću okrenuti sudbinu svojega naroda Izraela i Jude,' govori Gospod, 'i dovesti ih natrag u zemlju, koju sam dao ocima njihovim u posjed.'"

[4] Ovo su riječi, što ih reče Gospod o Izraelu i Judi:

[5] Jest, ovako veli Gospod: "Viku od straha čujemo, prepast puna nesreće!

[6] Pitajte i vidite, rađaju li muževi, jer zašto vidim, gdje se svaki čovjek podbočio rukama o bedra kao porodilja? Zašto se sva lica promijenila i poblijedjela?

[7] Jao! Silan je onaj dan, nije bilo takva, vrijeme je nevolje za Jakova. Ipak će se izbaviti iz nje.

[8] U onaj će se dan dogoditi," govori Gospod nad vojskama, "da trgam jaram na vratu njegovu i rastrgam užeta njegova, te ga više nikada ne zarobe tuđini.

[9] Gospodu, Bogu svojemu, služit će, svojemu kralju Davidu, kojega ću im podignuti.

10 Ti se dakle ne boj, Jakove, slugo moj!" govori Gospod. "Ne plaši se, Izraele, jer
evo, ja ću te izbaviti iz daleke zemlje, djecu tvoju iz zemlje ropstva njihova! Jakov će
se vratiti kući i naći mir, živjet će bez brige, i nitko ga neće smetati!

11 Jest, ja sam s tobom," govori Gospod, "da te izbavim. Uništit ću sve narode, među
koje sam te razasuo! Ali tebe neću uništiti, samo ću te karati s mjerom. Sasvim bez
kazne ne mogu te ostaviti!"

12 Jer ovako veli Gospod: "Neizlječiva je rana tvoja, nema lijeka uboju tvojemu.

13 Nitko se ne zauzima za bolest tvoju. Ljekarije nema za čirove, melema nema za te.

14 Zaboraviše te svi milosnici tvoji, ne pitaju ništa za te. Jest, kako udari neprijatelj
tako sam ja udario tebe kaznom neumolivom za veliko bezakonje tvoje. Silni su
grijehi tvoji.

15 Što vičeš zbog rane svoje, zbog neizlječive bolesti svoje? Za veliko bezakonje tvoje
– silni su grijehi tvoji – ja sam ti to učinio.

16 Zato svi, koji te proždiru, proždrijet će se. Svi neprijatelji tvoji idu u ropstvo. Koji
te plijene, bit će oplijenjeni. Sve razbojnike tvoje predat ću razbojnicima.

17 Jer ću te ozdraviti, rane ću ti tvoje iscijeliti", govori Gospod, "jer te, Sione, zovu
'otjeranom', jednom za koju se više ne brine nitko."

18 Ovako veli Gospod: "Sad ću okrenuti sudbinu šatora Jakovljevih, smilovat ću se
stanovima njegovim. Grad će se sazidati na gori svojoj. Na starom će se mjestu
podignuti tvrđava.

19 Iz njih će tada odjekivati hvala i pjesma veselih ljudi. Ja ću ih umnožiti, ne će se
umanjiti; počastit ću ih; neće više biti prezreni.

20 Sinovi će njihovi biti kao prije. Zajednica njihova stoji tvrdo preda mnom. Pohodit
ću sve neprijatelje njihove.

21 Iz njih će samih proizaći knez njihov. Vladalac će njihov doći iz sredine njihove. Ja
ću mu dopustiti pristup k meni, da mi se približi, jer tko je taj, koji se je usudio
pristupiti k meni?" govori Gospod.

22 "Vi ste narod moj, a ja sam Bog vaš."

[23] Gle, vihor od Gospoda gnjev njegov provaljuje, vihorima othuji preko glave
bezbožnika.

[24] Gnjev se Gospodnji ne povraća, dok on to nije izvršio, dol nije ispunio osnovu srca
svojega. Na svršetku dana to ćete spoznati jasno.

Jeremija, glava 31

[1] "U ono vrijeme", govori Gospod, "ja ću biti Bog svima plemenima Izraelovim, i oni
će biti moj narod."

[2] Ovako veli Gospod: "Milost je našao u pustinji narod, što je umaknuo maču. U svoje
počivalište otišao je Izrael."

[3] Iz daljine objavio mi se Gospod: "Ljubavlju vječnom ljubim te, zato sam ti tako
dugo sačuvao milost.

[4] Opet je zidam, i bit ćeš sazidana, djevojko Izraelova! Opet ćeš se kititi bubnjevima,
izlazit ćeš u veselom kolu!

[5] Opet ćeš saditi vinograde na brdima Samarije! Tko ih zasadi od njih će brati.

[6] Jest, dolazi vrijeme, kad će vikati čuvar na gorama Efraimovim: 'Ustanite, zaputimo
na Sion Gospodu, Bogu svojemu!'"

[7] Jer ovako veli Gospod: "Pjevajte u radosti Jakovu, radujte se zbog glave naroda!
Javljajte to, slavite i govorite: 'Gospod je izbavio narod svoj, ostatak Izraelov.'

[8] Evo, ja ih dovodim opet iz zemlje sjeverne i s krajeva zemlje, među njima i slijepe i
hrome, trudne i porodilje. U velikom mnoštvu dolaze kući.

[9] Dolaze plačući, ja ih pratim i tješim, vodim ih k potocima, ravnim putom, gdje se ne
spotiču; jer sam otac Izraelu. Efraim je moj prvorođeni sin."

[10] Čujte, narodi, riječ Gospoduju! Objavite je na otocima najdaljim i recite: "Koji je
razasuo Izraela, skuplja ga opet i čuva ga kao pastir stado svoje."

[11] Jer je Gospod otkupio Jakova, oslobodio ga iz ruku onoga, koji je jači od njega.

[12] Dolaze i pjevaju na visini sionskoj. Sjaju od radosti zbog spasenja Gospodnjega:
zbog žita, zbog vina i ulja, zbog janjadi i teladi. Duša je njihova kao vrt obilno
navodnjen: neće više trebati tužiti.

[13] Sada se veseli djevojka u kolu, mladić i starac zajedno. "Promjenjujem žalost
njihovu u radost, nakon boli dajem im utjehu i veselje.

[14] Razblažujem dušu svećenikovu pretilinom. Narod je moj nasićen darova mojih",
govori Gospod.

[15] Ovako veli Gospod: "Čuj, jauk se čuje u Rami, gorko plakanje! Rahela oplakuje
djecu svoju, – neće da se utješi – djecu svoju, jer nijedno ne živi više."

[16] Ovako veli Gospod: "Zabrani glasu svojemu tugovanje, očima svojim suze, jer će
nevolji tvojoj biti plaća njezina," govori Gospod. "Oni se vraćaju kući iz zemlje
neprijateljske.

[17] Budućnost tvoja ima nadu", govori Gospod. "Djeca se tvoja vraćaju natrag u svoju
zemlju."

[18] "Čujem doista Efraima gdje tuguje: "'Kaznio si me, primio sam kaznu kao
pomamno goveče. Dovedi me kući, ja ću se obratiti, jer si ti Gospod, Bog moj.

[19] Otkad sam te ostavio, pokajao sam se za to. Kad sam to uvidio, udarao sam se u
prsa svoja. Crvenim se i stidim se; jer moram okajati sramotu mladosti svoje.

[20] Nije li Efraim sin moj ljubljeni, moje dijete predrago? Kadgod mu se zaprijetim,
moram se milo spomenuti njega. Zato za njega kuca srce moje; ja mu se moram
smilovati," govori Gospod.

[21] "Postavi sebi kažiput, na čini sebi znakove putne! Pripazi na cestu, na put, kojim si
išla! Djevojko Izraelova, vrati se natrag, vrati se kući u ove gradove svoje!

[22] Dokle ćeš se još otimati, kćeri odmetnice? Jer je Gospod učinio nešto novo u
zemlji: Žena opkoljava čovjeka."

[23] Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Ponovno će se l zemlji Judinoj u
gradovima njezinim govoriti, kad okrenem sudbinu njihovu: 'Gospod neka te
blagoslovi; stane pravednosti, sveta goro!'

24 Juda sa svima gradovima svojim stanovat će u njoj i ratari i koji idu za stadom.

25 Jer ja okrijepim umorne, ja nasitim one, što sustaju,

26 U tom se probudih i pogledah; san mi je moj bio sladak.

27 Evo, dolazi vrijeme," govori Gospod, "kad ću darovati kući Izraelovo; i kući Judinoj potomstvo od ljudi i stoke.

28 Kao što sam brižno pazio da ih istrebljujem i rušim, da ih razaram i uništavam i nesreću donosim, tako ću sada brižno paziti na to, da ih sazidam i zasadim," govori Gospod.

29 Neće se više govoriti u one dane: "Kiselo grožđe jeli su oci, a djeci trnu zubi."

30 Ne, svaki će poginuti za svoje vlastite grijehe. Samo tko sam jede kiselo grožđe, tomu će zubi trnuti.

31 "Jer evo, dolazi vrijeme," govori Gospod, "kad ću učiniti novi zavjet s kućom Izraelovom i s kućom Judinom.

32 Ne zavjet, kako sam ga učinio s ocima njihovim, kad sam ih uzeo za ruku, da ih izvedem iz Egipta, zavjet, što su ga prelomili, premda sam bio Gospod njihov," govori Gospod.

33 "Ne, ovo će biti zavjet, što ću ga učiniti s kućom Izraelovom poslije onih dana", govori Gospod: "Stavit ću zakon svoj u srce njihovo i upisati ga u dušu njihovu. Tako ću biti Bog njihov, i oni će biti narod moj.

34 Oni se više neće učiti među se, učiti jedan drugoga: 'Spoznajte Gospoda!' jer me svi poznaju od najmanjega do najvećega", govori Gospod. "Jer im opraštam krivnju njihovu i grijeha se njihovih više ne spominjem."

35 Ovako veli Gospod, koji određuješ sunce za svjetlo po danu, a mjesec i zvijezde postavlja za svjetlo u noći, koji ošine more, da zabuče valovi njegovi – Gospod nad vojskama" ime je njegovo:

36 "Kako malo ove uredbe odstupaju od mene," govori Gospod, "tako će malo prestati potomstvo Izraelovo da bude narod preda mnom za sva vremena."

[37] Ovako veli Gospod: "Kako se malo može nebo gore izmjeriti, i kako se malo mogu temelji zemaljski dolje istražiti, tako ću malo i ja odbaciti sve potomstvo Izraelovo za sve ono, što su učinili, veli Gospod.

[38] "Jer evo, dolazi vrijeme," govori Gospod, "kad će se opet sazidati Gospodu grad od kule Hananelove do vrata na uglu.

[39] I još će dalje otići uže mjeračko, ravno preko huma Gareba i obrnuti se prema Goatu.

[40] I sva dolina mrtva tjelesa i pepeo i sve mrtvačko polje do kidronske doline, do ugla konjskih vrata na istoku bit će sveto Gospodu. Nikada više u sva vremena neće se što srušiti ili razoriti."

Jeremija, glava 32

[1] Ovo je riječ, koja dođe Jeremiji od Gospoda u desetoj godini Zedekije, kralja Judina, t. j. u osamnaestoj godini Nebukadnezarovoj.

[2] Tada je opkoljavala vojska kralja babilonskog Jerusalem, i prorok je Jeremija bio zatvoren u stražari u palači kralja Judina.

[3] Zedekija, kralj Judin, bio ga je zatvorio prekoravajući ga: "Zašto si prorokovao: "Ovako veli Gospod: "Evo, dajem ovaj grad u ruke kralju babilonskom; on će ga osvojiti.

[4] I Zedekija, kralj Judin, neće umaknuti ruci Kaldejaca, nego će zacijelo biti predan u ruke kralju babilonskom i usta u usta s njim će govoriti i oko u oko njega će vidjeti.

[5] Zedekiju će odvesti u Babilon, i tajno će ostati, dok ga ne pohodim, govori Gospod. Ako se borite s Kaldejcima, nećete imati uspjeha."

[6] Jeremija reče ovako: Dođe mi riječ Gospodnja:

[7] "Evo, Hanamel, sluga tvojega strica Šaluma, doći će k tebi s molbom: 'Kupi njivu moju u Anatotu; jer tebi pripada prekup po pravu otkupa.'"

[8] Tada dođe k meni u stražaru, kako je bio Gospod navijestio, Hanamel, sin strica mojega, i zamoli me: "Hajde kupi moju njivu u Anatotu u rodnom posjedu Benjaminovu; jer tebi pripada pravo posjeda po dužnosti otkupa; kupi je dakle sebi!"

Tada sam razumio, da je to bila riječ Gospodnja.

9 I kupio sam njivu od Hanamela, sina strica svojega, u Anatotu i isplatio mu u novcu sedamnaest šekela srebra.

10 Napisao sam svjedočanstvo o kupovini, zapečatio ga, dao ga po svjedocima potvrditi i izmjerio novce na tezulji.

11 Onda sam uzeo list o kupovini, po pravu i zakonu zapečaćeni, i otvoreni,

12 I predao sam list o kupovini Baruhu, sinu Nerije, sina Maasejina, pred Hanamelom, sinom strica svojega, i pred svjedocima, koji su bili potpisali list o kupovini, i pred svima Judejcima, Što su se zadržavali u stražari.

13 Pred njima sam dao Baruhu nalog, ovako govoreći:

14 Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Uzmi ova svjedočanstva, ovaj zapečaćeni list o kupovini i ovaj otvoreni, i metni ih u zemljan sud, da se uzdrže dugo vremena!'

15 Jer ovako veli. Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Opet će se u ovoj zemlji kupovati kuće, njive i vinogradi,"

16 Izakako sam bio predao list o kupovini Baruhu, sinu Nerijinu, pomolio sam se Gospodu:

17 "Ah, svemogući Gospode! Ti si stvorio nebo i zemlju snagom svojom velikom; mišicom svojom podignutom, i ništa nije tebi nemoguće.

18 Tisućama iskazuješ milost. Ali krivnju otaca vraćaš u njedra djeci njihovoj, Bože veliki, silni, koji si nazvan Gospod nad vojskama.

19 Veliki si u savjetu, moćni l djelima. Oči tvoje bdiju nad svim putovima ljudi, da naplatiš svakome prema putovima njegovim i prema vrijednosti djela njegovih.

20 Ti si činio znake i čudesa u Egiptu, do današnjega dana i na Izraelu i na drugim ljudima i stekao si sebi ime, kako je danas.

21 Ti si izveo narod svoj Izraela iz Egipta znacima i čudesima rukom jakom i mišicom podignutom i strahotom velikom.

22 Dao si im ovu zemlju, za koju si se zakleo ocima njihovim da ćeš im je dati, zemlju, gdje teče mlijeko i med.

23 Oni uđoše u nju i zaposjedoše je; ali nijesu slušali tvojih naputaka, nijesu hodili po mojemu zakonu i nijesu činili ništa od svega, što si im zapovjedio da čine. Zato si pustio da ih snađe sva ta nesreća.

24 Evo, opkopi su več došli do grada, da ga zauzmu. Od mača, gladi i kuge grad će pasti u ruke Kaldejcima, koji ga opsjedaju. Što si zaprijetio, došlo je. Eto vidiš sam!

25 I ti si mi, svemogući Gospode, zapovjedio: "'Kupi sebi tu njivu za novce i uzmi svjedoke za to!' premda je grad predan u ruke Kaldejcima."

26 Tada dođe riječ Božja Jeremiji, govoreći:

27 "Gle, ja sam Gospod, Bog svega tijela, je li mi je što nemoguće?

28 Zato ovako veli Gospod: 'Evo, ja dajem ovaj grad u ruke Kaldejcima i u ruke Nebukadnezaru, kralju babilonskom, i on će ga zauzeti.

29 Kaldejci će doći, ovaj će grad opkoliti, ognjem će ovaj grad upaliti i spalit će ga, upravo one kuće, gdje su na krovovima kadili Baalu i naljeve izlijevali drugim bogovima, da me razdraže na gnjev.

30 Jer su sinovi Izraelovi i sinovi tuđini činili od mladosti uvijek samo što mi se ne dopada. Sinovi Izraelovi dražili su me vazda lošim djelima ruku svojih', govori Gospod.

31 Gnjev i srdžbu zadavao mi je ovaj grad sve od dana, kad ga sazidaše, do današnjega dana. I sad ga moram odbaciti ispred očiju svojih,

32 Za svu zloću, što su je počinjali sinovi Izraelovi i sinovi Judini, da me razdraže na gnjev, oni, kraljevi njihovi, knezovi njihovi, svećenici njihovi i proroci njihovi, ljudi Judini i stanovnici jerusalemski.

33 Okrenuli su mi leđa mjesto lica, i premda sam ih dao poučavati neprestano, nijesu to slušali i nijesu htjeli primiti nauke.

34 Svoje gadove bogove postavili su u kuću, loja nosi ime moje, i stim je oskvrniše.

35 Podigli su visine baalu u dolini Ben−Hinomu i žrtvovali su tamo Moleku svoje
sinove i kćeri. Tako što nijesam im nikada zapovjedio, i nikada mi nije palo na um, da
bi činili takav gad i Judu navodili la grijeh!

36 'A sada', ovako veli Gospod, Bog Izraelov, o tom gradu, za koji velite da će se
predati u ruke kralju babilonskom od mača, gladi i kuge:

37 'Evo, ja ću ih skupiti iz svih zemalja, kamo sam ih razagnao u gnjevu svojemu i u
jarosti svojoj i velikoj ljutini, i dovest ću ih natrag na ovo mjesto i učiniti da stanuju
ovdje u miru.

38 Oni će biti narod moj, i ja ću biti Bog njihov.

39 Dat ću im jedno srce i jedan put, da me se boje vazda na spasenje svoje i djece
svoje.

40 Učinit ću s njima zavjet vječan i neću se nikada odvratiti od njih, da im činim
dobro. Stavit ću im u srce strahopoštovanje preda mnom, da ne odstupe od mene.

41 Imat ću radost svoju na njima i ljubav im iskazivati i zasadit ću ih zauvijek u ovu
zemlju svim srcem i svom dušom.'

42 Jer ovako veli Gospod: 'Kao što sam pustio da dođe na ovaj narod sva ta nesreća
velika, tako ću donijeti na njih i sve dobro, koje sam im obećao.

43 Opet će se kupovati njive u ovoj zemlji, za koju vi kažete: "Jedna je pustinja ona,
bez ljudi i stoke, podvrgnuta sili Kaldejaca."

44 Opet će se kupovati njive za novce, pisat će se listovi o kupovini i pečatiti i uzimati
svjedoke u zemlji Benjaminovoj, u okolini Jerusalemskoj, u gradovima Judinim, u
gradovima po gorama, u gradovima po nizini i u gradovima južne zemlje, jer ja
okrećem sudbinu njihovu'," govori Gospod.

Jeremija, glava 33

1 riječ Gospodnja dođe Jeremiji po drugi put, dok se je još nalazio zatvoren u stražari,
govoreći:

2 "Ovako veli Gospod, koji je stvorio zemlju, sazdao ju i uzdržava je Gospod je ime
njegovo −:

[3] 'Zazovi me, i odgovorit ću ti i pokazat ću ti velike, nevjerojatne stvari, za koje nijesi znao!

[4] Ovako veli Gospod, Bog Izraelov, za kuće ovoga grada, i za palače, kraljeva Judinih, što su bile srušene, da služe kao bedemi i punidbe rupa.

[5] Oni dolaze, da se bore s Kaldejcima, ali s uspjehom, da ih naprije mrtvim tjelesima ljudi, što sam ih pobio u žestokom gnjevu svojemu, kad sam pred ovim gladom zastro lice svoje zbog sve zloće njihove.

[6] Doista, ja ću im donijeti odravljenje i spasenje, iscijelit ću ih i spremit ću im puninu sreće i mira.

[7] Okrenut ću sudbinu Judinu i sudbinu Izraelovu i sazidat ću ih opet kao prije.

[8] Očistit ću l ih od sve krivnje njihove, što su je počinili proti meni, i oprostit ću im sva zlodjela njihov, kojima mi sagriješiše i kojima mi se iznevjeriše,

[9] Jerusalem će biti milo ime, hvala i slava u svih naroda na zemlji, koji začuju za sve dobro, što ću im iskazati: uplašit će se i uzdrhtati zbog svega dobra i sve sreće, što ću im je dati.'

[10] Ovako veli Gospod: 'Na ovom mjestu, za koje vi velite: "Opustjelo leži, bez ljudi i stoke", u gradovima Judinim i po ulicama jerusalemskim, što su sad opustjele, bez ljudi, bez stanovnika i bez stoke, opet će se čuti

[11] Glas radosti i glas miline, poklik zaručnikov i poklik zaručnice, poklik onih, koji govore: "Hvalite Gospoda nad vojskama; jer je dobrostiv Gospod, jer vječno traje milost njegova!", i onih, koji prinose žrtve zahvalne u kuću Gospodnju. Okrenut ću sudbinu zemlje onako, kao što je bilo prije', govori Gospod.

[12] Ovako veli Gospod nad vojskama: 'Na ovom mjestu, koje sad leži opustjelo, bez ljudi i stoke, i u svim gradovima njegovim opet će biti paše za pastire, koji puštaju da pasu stada njihova.

[13] U gradovima po gorama, u gradovima po nizini, u gradovima južne zemlje, u rodnom području Benjaminovu, u okolini jerusalemskoj i po gradovima Judinim opet će prolaziti stada ispod ruke onoga, koji ih broji', veli Gospod.

[14] Doista, dolazi vrijeme, govori Gospod, kad ću ispuniti obećanje, što sam ga dao kući Izraelovoj i kući Judinoj.

[15] U ono dane i u ono nijeme učinit ću da iznikne Davidu klica prava. On će činiti pravo i pravednost na zemlji.

[16] U one dane zadobit će Juda pomoć i Jerusalem će stanovati u sigurnosti, i zvat će se: "Gospod, spasenje naše!'"

[17] Jer ovako veli Gospod: 'Nikada Davidu neće nestati čovjek koji sjedi na prijestolju kuće Izraelove.

[18] Levitskim svećenicima neće nikada pred licem mojim nestati čovjeka, koji prinosi žrtvu paljenicu, pali dar i pripravlja žrtvu zaklanicu dovijeka.'"

[19] I dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći:

[20] "Ovako veli Gospod: 'Kako malo možete vi poništiti zavjet moj s danom i zavjet moj s noću, tako da ne bude više dana ni noći na vrijeme.

[21] Tako će se malo poništiti zavjet moj s mojim slugom Davidom, da ne bi više imao potomka, koji bi kao kralj sjedio na prijestolju njegovu, a isto tako malo zavjet moj s levitskim svećenicima, koji obavljaju svetu službu moju.

[22] Kao što se ne meće izbrojiti vojska nebeska ni izmjeriti pijesak morski, tako ću umnožiti potomstvo svojega sluge Davida i Levite, koji obavljaju svetu službu moju.'"

[23] Nadalje dođe riječ Gospodnja, Jeremiji, govoreći:

[24] "Nijesi li opazio, što govore ovi ljudi: 'Obadva plemena što ih je izabrao Gospod, on je odbacio, i kako prezirno govore o narodu mojemu, da nije narod u očima njihovim?'

[25] Ovako veli Gospod: 'Kako sigurno postoji zavjet moj s danom i noću, kako sam sigurno ustanovio uredbe neba i zemlje,

[26] Tako ću malo odbaciti potomka Jakovljeve i svojega sluge Davida i ne uzimati više vladalaca iz njegova potomstva nad potomcima Abrahamovim, Izakovim i Jakovljevim; jer ću okrenuti sudbinu njihovu i smilovati se njima.'"

Jeremija, glava 34

1 Ovo je riječ, koja dođe Jeremiji od Gospoda, govoreći, kad su Nebukadnezar, kralj babilonski, i sva vojska njegova i sva kraljevstva zemaljska, što su bila pod njim, i svi narodi vojevali proti Jerusalemu proti svim gradovima njegovim:

2 "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Idi kaži Zedekiji, kralju Judinu, kaži mu: Ovako veli Gospod: 'Evo, ja dajem taj grad u ruke kralju babilonskom. On će ga spaliti ognjem.

3 Ti nećeš umaknuti ruci njegovoj, nego ćeš biti uhvaćen i predan vlasti njegovoj. Oko u oko vidjet ćeš kralja babilonskoga i usta u usta s njim ćeš govoriti i doći ćeš u Babilon.'

4 Ali čuj riječ Gospodnju, Zedekija, kralju Judin! Ovako veli Gospod o tebi: 'Nećeš poginuti od mača.

5 U miru ćeš umrijeti; i kao što se je činilo u čast ocima tvojim, prijašnjim kraljevima, što su bili prije tebe, tako će se platiti i tebi mrtvački oganj i naricat će se za tobom "Ah, gospodaru!" To je proročanstvo, što ga navješćujem'", govori Gospod.

6 Prorok Jeremija navijesti sve ove riječi kralju Judinu Zedekiji u Jerusalemu,

7 Dok je vojska kralja babilonskoga udarala na Jerusalem i na sve gradove Judine, što su još preostali, naime na Lakiš i Azeku. Ovi su bili od gradova Judinih jedini tvrdi gradovi, što su se još držali.

8 Ovo je riječ, koja dođe Jeremiji od Gospoda, izakako je bio kralj Zedekija sklopio nagodu sa svim narodom u Jerusalemu, da im proglasi oslobođenje.

9 Svaki je imao osloboditi roba svojega i ropkinju svoju, ukoliko su bili Hebreji i Hebrejke, da više nitko ne imadne svojega judejskog zemljaka kao roba.

10 Poslušaše svi knezovi i sav narod, koji su bili pristali na nagodu, da svaki otpusti roba svojega i ropkinji svoju i da ih više ne drži kao robove; poslušaše i otpustiše.

11 A poslije su uzimali opet natrag robove i ropkinje, koje su bili otpustili, i silom su ih opet učinili robovima i ropkinjama.

12 Tada dođe od Gospoda Jeremiji riječ Gospodnja, govoreći:

[13] "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: 'Ja sam učinio zavjet s ocima vašim, kad ih izvedoh iz Egipta, iz kuće ropstva:

[14] Nakon sedam godina ima svaki od vas otpustiti svojega hebrejskog zemljaka, koji ti se je prodao. Šest godina ima ti služiti kao rob; onda ga imaš slobodna otpustiti od sebe. Ali me ne poslušaše oci vaši i ne prignuše mi uha svojega.

[15] Vi ste se sad bili od toga odvratili, bili ste činili, što je pravo u očima mojim proglasivši svaki oslobođenje zemljaka svojega, i bili ste sklopili nagodu preda mnom u kući mojoj, koja se zove mojim imenom.

[16] Ali sada skvrnite ponovno ime moje. Svaki je roba svojega i ropkinju svoju, koje ste bili otpustili, opet uzeo natrag i silom ih natjerao, da vam budu robovi i ropkinje.

[17] Zato veli Gospod: "Vi me ne poslušaste, ali proglasiste oslobođenje, svaki za zemljaka svojega i bližnjega svojega. Zato i ja navješćujem suprot vama oslobođenje,' govori Gospod, za mač, kugu i glad, činim vas strašilom za sva kraljevstva zemaljska.

[18] A ljude, koji prestupe nagodu moju i ne izvrše odredbe nagode, koju su sklopili preda mnom, učinit ću kao govečetu, što su ga rasjekli na dvoje i prošli između komada njegovih.

[19] Knezove Judine i jerusalemske, dvorane, svećenike i sav narod ove zemlje, koji prođoše između komada govečeta,

[20] Predat ću u ruke neprijateljima njihovim, u ruke onima, koji im rade o glavi. Mrtva će tjelesa njihova biti hrana pticama nebeskim i životinjama zemaljskim.

[21] A Zedekiju, kralja Judina, i knezove njegove predat ću u ruke neprijateljima njihovim, u ruke onima, koji im rade o glavi, i u ruke vojsci kralja babilonskoga, koja je sada otišla.

[22] Doista, veli Gospod, ja ću učiniti da se natrag dovedu na ovaj grad, i oni će se boriti proti njemu, zauzeti ga i spaliti ognjen. Gradove Judine učinit ću pustinjom, u kojoj ne stanuje nitko.'"

Jeremija, glava 35

[1] Ovo je riječ, koja dođe Jeremiji od Gospoda u dane Jojakima, sina Josijina, kralja Judina, govoreći:

2 "Idi k zajednici Rekabovaca, govori s njima i dovedi ih u kuću Gospodnju u koju ćeliju i podaj im vina da, piju!"

3 l tako uzeh Jaazaniju, sina Jeremije, sina Habasinijina, braću njegovu I sve sinove njegove i svu zajednicu Rekabovaca.

4 Dovedoh ih u kuću Gospodnju ćeliju sinova Hanana, sina Jigdalijina, čovjeka Božjega, koja je iz ćeliju knezova iznad ćelije Maaseje, sina Šalumova, vratara.

5 Metnuh pred pripadnike zajednice Rekabovaca krčage s vinom i čaše i rekoh im: "Pijte vino!"

6 A oni odgovoriše: "Ne pijemo vina; jer djed naš Jonadab, sin Rekabov, zapovjedio nam je: 'Ne smijete piti vina, ni vi ni sinovi vaši dovijeka.

7 I kuće ne gradite i sjemena ne sijte, ni vinograda ne sadite niti ih posjedujte, nego stanujte uvijek u šatorima, da dugo živite u zemlji, u kojoj ste gost!'

8 Mi slušamo Jonadaba, sina Rekabova, djeda svojega, do u riječ u svemu, što nam je zapovjedio, ne pijemo vina nikada, ni mi ni žene naše, ni sinovi naši ni kćeri naše.

9 Ne gradimo kuća, da u njima stanujemo, i ne posjedujemo vinograda, njiva i posijanih polja

10 Stanujemo u šatorima i činimo brižno sve, što nam je zapovjedio naš djed Jonadab.

11 Kad je došao Nebukadnezar, kralj babilonski, proti ovoj zemlji, rekli smo: 'Dođite, otidimo u Jerusalem ispred vojske Kaldejaca i ispred vojske Sirijaca!' Tako sad stanujemo u Jerusalemu."

12 I dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći:

13 "Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Idi, javi ljudima Judinim i stanovnicima jerusalemskim: 'Zar nećete da primite nauke i da poslušate naputke moje?' govori Gospod.

14 'Izvršuje se zapovijed Jonadaba, sina Rekabova, koji je zabranio potomcima svojim da ne piju vina. Oni ne piju vina do danas, nego slušaju zapovijed djeda svojega. A ja sam neprestano govorio vina, ali me vi nijeste slušali.

[15] Slao sam k vama jednako sve sluge svoje, proroke, s opomenom: "Vratite se svi sa
svojih zlih putova, popravite djela svoja i ne trčite za drugim bogovima, da im služite!
Tada ćete ostati u zemlji, koju sam dao vama i ocima vašim." Ali mi vi ne prignuste
uha svojega, niti me poslušaste.

[16] A sinovi Jonadaba, sina Rekabova, držali su se zapovijedi djeda svojega, koju im je
dao, ali taj narod ne sluša mene.

[17] Zato ovako veli Gospod, Bog nad vojskama, Bog Izraelov: 'Doista, ja ću pustiti na
Judu i na sve stanovnike jerusalemske svu nesreću kojom sam im zaprijetio; jer sam
im govorio, a oni ne poslušaše, jer sam ih zvao, a oni se ne odazvaše!'"

[18] A zajednici Rekabovaca reče Jeremija: "Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog
Izraelov: 'Jer ste bili poslušni zapovijedi svojega djeda Jonadaba i držali sve naputke
njegove i činili sve, što vam je zapovjedio'.

[19] Zato veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Nikada neće Jonadabu, sinu
Rekabovu, ponestati potomaka, koji mi služe dovijeka."

Jeremija, glava 36

[1] U četvrtoj godini Jojakima, sina Josijina, kralja Judina, dođe ova riječ Jeremiji od
Gospoda, govoreći:

[2] "Uzmi sebi svitak knjige i napiši u nju sve riječi, što sam ti ih rekao o Izraelu i Judi i
o svim narodima od vremena, kada sam ti govorio, od dana Josijinih do današnjega
da!

[3] Možda čuje kuća Judina svu nesreću, koju im mislim učiniti, tako da se svaki vrati
sa svojih zlih putova i ja oprostim krivnju njihovu i grijehe njihove."

[4] Tada Jeremija dozva Baruha, sina Nerijina. I Baruh napisa u svitak knjige sve riječi
Gospodnje, koje mu je bio on govorio, onako, kako mu ih je iskazao Jeremija.

[5] Potom zapovjedi Jeremija Baruhu: "Jer sam ja spriječen i ne mogu poći u kuću
Gospodnju,

[6] Pođi ti tamo i ti pročitaj iz svitka, što si ga napisao, kako sam ti iskazao, riječi
Gospodnje narodu i kući Gospodnjoj u dan posni! I svima Judejcima, koji su došli iz
gradova svojih, pročitaj!

7 Možda prodre vapaj njihov do Gospoda, ako se svi obrate od svojih zlih putova. Jer je velik gnjev žestoki, kojim je Gospod zaprijetio tome narodu."

8 Baruh, Sin Nerijin, učinio je sve, što je bio zapovjedio prorok; Jeremija, i pročitao je iz knjige riječi Gospodnje u kući Gospodnjoj.

9 U petoj godini Jojakim sina Josijina, kralja Judina, u devetom mjesecu, oglasiše pred Gospodom post za sav narod u Jerusalemu i za sav narod, što je bio došao u Jerusalem iz gradova Judinih.

10 Baruh pročita iz knjige riječi Jeremijine u kući Gospodnjoj l ćeliji Gemarje, sina Šafanova, državnog pisara, u gornjem trijemu, kod novih vrata kuće Gospodnje pred svim narodom.

11 A kad je čuo Mikaja, sin Gemarje, sina Šafanova, sve ove riječi Gospodnje iz knjige,

12 Siđe on u palaču kraljevsku u sobu državnoga pisara. Tamo su upravo bili skupljeni svi knezovi, državni pisar Elišama, Delaja, sin Šemajin, Elnatan, sin Akborov, Gemarja, sin Šafanov, Zedekija, sin Hananijin, i svi drugi knezovi.

13 Mikaja im reče sve riječi, što ih je bio čuo, kad je Baruh čitao narodu iz knjige.

14 Tada svi knezovi poslaše k Baruhu Jehudija, sina Netanije, sina Šelemju, sina Kušijeva, i pozvaše ga: "Uzmi sa sobom svitak, iz kojega si čitao narodu, i dođi! Baruh, sin Nerijin, uze svitak sa sobom i dođe k njima.

15 Oni mu rekoše: "Sjedi i pročitaj nam ga!" Baruh im pročita.

16 A kad su čuli sve ove riječi, pogledaše se uplašeni i rekoše Baruhu: "Moramo reći kralju sve ove riječi!"

17 I zapitaše Baruha: "Ali kaži nam, kako si mogao napisati sve te riječi iz usta njegovih?"

18 Baruh im odgovori: "On mi je rekao sve te riječi, i ja sam ih napisao u knjigu crnilom."

19 Tada rekoše knezovi Baruhu: "Idi, skrij se, ti a i Jeremija, da nitko ne zna gdje ste!"

[20] Potom otidoše kralju u trijem palače. Svitak knjige bili su ostavili u sobi državnog pisara Elišama; iskazaše kralju čitav slučaj.

[21] A kralj posla Jehudija, da donese svitak. Donese ga iz sobe državnoga pisara Elišama. Tada ga je Jehudi čitao kralju i knezovima, što su stajali oko kralja.

[22] Kralj je tada stanovao u zimskoj kući; bio je deveti mjesec. Oganj je gorio pred njim na ognjištu.

[23] Kadgod je Jehudi bio pročitao tri do četiri lista, isjekao bi ih kralj nožem pisarskim i bacio ih u vatru na ognjište, dok nije bio sav svitak izgorio u vatri na ognjištu.

[24] Ali se kralj i svi činovnici njegovi, koji su bili slušali te riječi, ne uplašiše, niti razderaše haljina svojih.

[25] Doduše su bili Elnatan, Delaja i Gemarja silno molili kralja, da ne spaljuje svitka; ali ih on ne posluša.

[26] Dapače zapovjedi kralj kraljeviću Jerahmeelu i Seraji, sinu Azrielovu, i Šelemji, sinu Abdeelovu, da uhvate pisara Baruha i proroka Jeremiju, ali ih je Gospod držao skrivene.

[27] Izakako je bio kralj spalio svitak s riječima, što ih je bio napisao Baruh, ako ih iskazao Jeremija, dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći:

[28] "Uzmi sebi drugi svitak i napiši u njega sve riječi, što su stajale u prijašnjem svitku, što ga je spalio Jojakim, kralj Judin.

[29] A za Jojakima, kralja Judina, objavit ćeš: Ovako veli Gospod: 'Ti si spalio ovaj svitak i rekao: "Zašto si napisao u njem: Doći će kralj babilonski i opustošiti svu zemlju i istrijebiti iz nje ljude i stoku?"'

[30] Zato objavljuje Gospod za Jojakima, kralja Judina: 'Neće potomak od njega sjediti na prijestolju Davidovu. Mrtvo će tijelo njegovo biti predano žegi dana i studeni noći.

[31] Ja ću na njemu, na potomstvu njegovu i na dvoranima njegovim kazniti zlodjela njihova, i pustit ću na njih i na stanovnike jerusalemske i na Judejce svu nesreću, kojom sam im zaprijetio; ali oni ne poslušaše.'"

[32] I uze Jeremija drugi svitak i dade ga pisaru Baruhu, sinu Nerijinu, i on napisa u njega, kako mu je govorio Jeremija, sve riječi knjige, koju je bio spalio Jojakim, kralj Judin. Ovima su bile pridodane još slične riječi.

Jeremija, glava 37

[1] Mjesto Konije, sina Jojakimova, postade kralj Zedekija, sin Josijin. Nebukadnezar, kralj babilonski, bio ga je postavio kraljem u zemlji Judinoj.

[2] Ali ni on ni dvorani njegovi ni narod zemaljski nijesu slušali riječi Gospodnjih, što ih je dao navješćivati preko proroka Jeremije.

[3] Jednoga dana posla kralj Zedekija Jehukala, sina Šelemjina, i svećenika Sefaniju, sina Maasejina, k proroku Jeremiji i poruči mu: "Pomoli se ipak za nas Gospodu, Bogu našemu!"

[4] Jeremija je tada, još slobodan hodio među narodom; nijesu ga bili još bacili u tamnicu.

[5] Međutim je pridolazila vojska faraonova iz Egipta. Kad su to čuli Kaldejci, koji su opsjedali Jerusalem, otidoše od Jerusalema.

[6] Tada dođe riječ Gospodnja proroku Jeremiji, govoreći:

[7] "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov: Kralju Judinu, koji vas je poslao k meni, da me pitate, recite ovo: 'Vojska faraonova, što se je podigla za olakšanje vaše, vraća se natrag u svoju zemlju Egipat.

[8] Kaldejci će opet doći i borit će se proti ovome gradu, zauzet će ga i spaliti ognjem.'"

[9] Zato veli Gospod: 'Ne varajte se pomišlju: "Kaldejci odlaze zauvijek od nas, jer oni ne odlaze.

[10] I kad biste potukli svu vojsku kaldejsku, što se bori proti vama, i samo još nekoliko ranjenika ostalo u svojim šatorima, oni bi se ipak opet digli i taj grad spalili ognjem.'"

[11] Kad je vojska kaldejska bila odmakla od Jerusalema ispred četa faraonovih,

[12] Tada ostavi Jeremija Jerusalem, da pođe u zemlju Benjaminovu i da tamo s porodicom svojom uredi neki posao baštinski.

[13] Kad je prolazio kroz vrata Benjaminova, imao je tamo stražu Jirijaj, sin Šelemje, sina Hananijina. Ovaj zaustavi proroka Jeremiju i reče: "Ti hoćeš prebjeći Kaldejcima."

[14] Jeremija odgovori: "Lažeš; ja neću prebjeći Kaldejcima", i ne htjede dalje paziti na njega. Ali Jirijaj uhvati Jeremiju i odvede ga knezovima.

[15] Knezovi su bili gnjevni na Jeremiju, dadoše ga izbiti i zatvoriti u kući državnog pisara Jonatana; bili su od nje načinili tamnicu.

[16] Jeremija dođe u prostor car trnje, pod svod podrumski. Tamo ostade Jeremija dugo vremena.

[17] Jednoga dana posla kralj Zedekija tamo i dade ga dovesti. Kralj ga upita nasamo u svojoj palači: "Imaš li riječ od Gospoda?" Jeremija odgovori: "Imam", i nastavi dalje: "Bit ćeš izručen u ruke kralju babilonskomu."

[18] Tada reče Jeremija dalje kralju Zedekiji: "Što sam skrivio tebi dvoranima tvojim i tomu narodu, te me bacate u tamnicu?

[19] Gdje su sada vaši proroci, koji su vam prorokovali: 'Kralj babilonski neće doći na vas ni na ovu zemlju?'

[20] A sad poslušaj, moj gospodaru i kralju: Daj da molba moja nađe milost pred tobom! Ne šalji me natrag u kuću državnog pisara Jonatana, da ne umrem tamo!"

[21] Po zapovjedi kralja Zedekije zatvorili su sada Jeremiju u stražaru i davali mu svaki dan po krušac iz ulice pekarske, dok je bilo kruha u gradu. Tako je ostao Jeremija u stražari.

Jeremija, glava 38

[1] Šefatija, sin Matanov, Gedalija, sin Pašhurov, Jukal, sin Šelemja, Pašhur, sin Malkijin, čuše riješi, što ih je upravio Jeremija svomu narodu:

[2] "Ovako veli Gospod: 'Tko ostane u ovom gradu, poginut će od mača, gladi i kuge. A tko prijeđe Kaldejcima, svoj će život dobiti kao plijen i živ će ostati.'

[3] Ovako veli Gospod: 'Sasvim će sigurno ovaj grad pasti u ruke vojsci kralja babilonskoga; on će ga osvojiti.'"

4 Tada rekoše knezovi kralju: "Daj pogubiti toga čovjeka; jer on ratnike, što su ostali u gradu, i sav narod plaši, kad govori takve riječi pred njima. Taj čovjek ne traži dobra ovome narodu nego zlo."

5 Kralj Zedekija reče: "Dobro, u vašoj je ruci! Kralj vam ne smije ništa uskratiti."

6 I oni dadoše uhvatiti Jeremiju i baciti ga u jamu kraljevića Malkije, što se nalazila u stražari. Spustiše Jeremiju dolje o užima. U jami nije bilo vode, nego samo glib, i Jeremija upade u taj glib.

7 Kad je čuo dvoranin Abed−Melek, Kušit, koji je služio u palači kraljevoj, da su bacili Jeremiju u jamu, a kralj je upravo sjedio na vratima Benjaminovim,

8 Ostavi Abed−Melek palaču kraljevsku i reče kralju:

9 "Moj gospodaru i kralju! Nepravda je, što sve čine ti ljudi proroku Jeremiji. Bacili su ga u jamu, tako da on umire od gladi; jer u gradu nema više kruha."

10 Tada kralj zapovjedi Kušitu Abed−Meleku: "Uzmi odavde sa sobom trideset ljudi i izvadi proroka Jeremiju iz jame, dok nije umro!"

11 Abed−Melek uze ljude sa sobom, dođe u palaču kraljevu u prostor pod riznicom i uze odatle iznošenih haljina i starih tralja i spusti ih Jeremiji u jamu o užima.

12 Tada poviknu Kušit Abed−Melek Jeremiji: "Podmetni te haljine i tralje pod pazuha svoja i ispod uža!" Jeremija učini tako.

13 Tada izvukoše Jeremiju na užima i izvadiše ga iz jame, Jeremija je morao otada ostati u stražari.

14 Jednoga dana posla kralj Zedekija i dade dovesti k sebi proroka Jeremiju na treći ulazak u kući Gospodnjoj. Kralj reče Jeremiji: "Htio bih te zapitati nešto, ne taji mi ništa!

15 Jeremija reče Zedekiji: "Ako ti kažem, nećeš li me tada pogubiti, i ako ti dadnem savjet, nećeš me ipak poslušati."

16 A kralj se Zedekija zakle Jeremiji nasamo: "Tako da je živ Gospod koji nam je dao ovaj život, neću te pogubiti, niti ću te predati u ruke ljudima, koji ti rade o glavi."

[17] Tada Jeremija reče Zedekiji: "Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Ako otideš knezovima kralja babilonskoga, očuvat ćeš život svoj, i grad ovaj neće izgorjeti ognjem; ti i kuća tvoja živjet će.

[18] Ako li ne otideš knezovima kralja babilonskoga, ovaj će grad pasti u ruke Kaldejcima, i spalit će ga ognjem, i ti nećeš umaknuti rukama njihovim."

[19] Kralj Zedekija odgovori Jeremiji: "Bojim se, da me ne predadu Judejcima, koji su prebjegli Kaldejcima, te će s menom sprdnju zbijati."

[20] Jeremija odgovori: "Neće te predati. Poslušaj samo glas Gospodnji u tom, što ti ja govorim, pa će ti dobro biti, i ti ćeš ostati na životu!

[21] A ne htjedneš li izaći, onda valja ova riječ, koju mi je objavio Gospod:

[22] 'Doista, sve žene, koje su još ostale u palači kralja Judina, bit će odvedene knezovima kralja babilonskoga i pritom će tugovati: Prevariše te oni i nadmudriše, dobri prijatelji tvoji! Sada noge tvoje zapadaju u glib, a oni se povlače natrag.

[23] Sve će se žene tvoje s djecom tvojom odvesti Kaldejcima, i ti nećeš izmaknuti sili njihovoj, nego ćeš dopasti u ruke kralju babilonskom, i grad će ovaj biti spaljen ognjem.'"

[24] Zedekija reče Jeremiji: "Nitko ne smije što saznati za ove riječi, inače moraš poginuti.

[25] Ako čuju knezovi, da sam govorio s tobom, i dođu k tebi i zapovjede ti: 'Kaži nam, što si govorio kralju! Ne taji ništa, inače te ubijemo, i reci, što je tebi kralj govorio!'

[26] Onda im odgovori: 'Molio sam i zaklinjao kralja, neka me više ne šalje natrag u kuću Jonatanovu, da ne poginem ondje!'"

[27] I kad su došli svi knezovi k Jeremiji i pitali ga, on im odgovori sve onako, kako je bio kralj zapovjedio. Tada ga pustiše u miru, jer nitko nije znao što je i kako je bilo.

[28] Tako ostade Jeremija u stražari do dana, kad je bio osvojen Jerusalem. I on je bio ondje, kad je bio osvojen Jerusalem.

Jeremija, glava 39

[1] U devetoj godini kralja Judina Zedekije, u desetom mjesecu, dođe Nebukadnezar, kralj babilonski, sa svom vojskom svojom proti Jerusalemu i opkoli ga.

[2] U jedanaestoj godini Zedekijinoj, u četvrtom mjesecu, devetoga dana toga mjeseca, bio je provaljen zid gradski.

[3] Tada uđoše svi knezovi kralja babilonskoga i stadoše kod srednjih vrata: Nergal−Šarezer, Samgar−Nebo, Sarsekim, Rabsaris, starješina nad dvoranima, Nergal−Šarezer, Rabmag, starješina nad vračima, i svi ostali knezovi kralja babilonskoga.

[4] Kad ih vidješe Zedekija, kralj Judin, i svi ratnici, pobjegoše i ostaviše noću grad putem prema vrtu kraljevu na vrata između dva zida. On sam okrenu prema ravnici jordanskoj.

[5] Ali su ih čete kaldejske gonile i stigoše Zedekiju u polju jerihonskom. Uhvatiše ga i dovedoše ga k Nebukadnezaru, kralju babilonskom, u Riblu u području hamatskom, i on mu izreče presudu.

[6] Kralj babilonski dade u Ribli sinove Zedekijine zaklati na njegove oči; isto tako dade kralj babilonski pogubiti sve ugledne Judejce.

[7] A Zedekiju oslijepi, stavi ga u okove i dade ga, odvesti u Babilon.

[8] Kaldejci popališe palaču kraljevsku i kuće naroda i raskopa sve zidove jerusalemske.

[9] Ostatak pučanstva, što je još bio ostao l gradu, i prebjege, što su bili prebjegli k njima, posljednji ostatak naroda dade Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, odvesti u Babilon u ropstvo.

[10] Od malih ljudi, koji nijesu ništa posjedovali, ostavi neke u zemlji Judinoj Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, i dade im u onaj dan vinograde i njive.

[11] Za Jeremiju zapovjedi Nebukadnezar, kralj babilonski, Nebuzaradanu, zapovjedniku tjelesne straže, ovo:

12 "Uzmi ga, brini se za njega i ne čini mu ništa zlo, postupaj s njim po željama, što ti ih izjavi!"

13 I Nebuzaradan zapovjednik tjelesne straže, posla tamo starješinu nad dvoranima Nebušasban, starješinu nad vračima Nergal–Šarezera i sve knezove kralja babilonskoga.

14 Oni dođoše izvesti Jeremiju iz stražare i predaše ga Gedaliji sinu Ahikama, sina Šafanova, da ga slobodna otpusti kući, i tako on osta među narodom.

15 A Jeremiji, kad je još bio zatvoren u stražari, dođe ova riječ Gospodnja, govoreći:

16 "Idi, kaži Kušitu Abed–Meleku: Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Sada puštam da se ispuni riječ moja tome gradu na nesreću, a ne na spasenje. Kad se to u onaj dan ispuni; pred očima tvojim.

17 Tada ću tebe izbaviti u onaj dan', govori Gospod, 'da ne budeš predan u ruke ljudima, na koje ti se gadi.

18 Iz svake ću te pogibli izbaviti, te nećeš pasti od mača, nego ću dovesti život tvoj u sigurnost jer si se pouzdao u me'", govori Gospod.

Jeremija, glava 40

1 Ovo je riječ, koja dođe Jeremiji od Gospoda, izakako ga je Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, bio pustio na slobodu u Rami, kamo ga je bio dao dovesti. Tada je još bio kao zarobljenik u okovima među svim onima, koji su imali biti odvedeni iz Jerusalema i Jude u Babilon.

2 Zapovjednik tjelesne straže dade Jeremiju dovest i reče mu: "Gospod, Bog tvoj, zaprijetio je ovomu mjestu tom nesrećom.

3 Sad je Gospod nastupio i prijetnju je svoju dao ispuniti, jer ste griješili proti Gospodu i nijeste slušali glasa njegova, zato vas je snašlo ovo.

4 I evo, ja ti sada uzimam okove s tvojih ruku. Ako ti je volja poći s menom u Babilon, dođi, i ja ću se brinuti za te. Ako li ti lije volja poći s menom u Babilon, a ti nemoj! Evo, sva ti je zemlja otvorena, idi, gdje ti se čini dobro i pravo!"

[5] Prije nego mu je onaj odgovorio, reče on: "Vrati se natrag Gedaliji, sinu Ahikama, sina Šafanova, kojega je postavio kralj babilonski nad gradovima Judinim, i ostani kod njega među narodom, ili idi kamo ti je drago!" I zapovjednik tjelesne straže dade mu hrane i darova i otpusti ga.

[6] Tako dođe Jeremija Gedaliji, sinu Ahikamovu, u Mispu i ostade tamo kod njega među narodom, što je bio ostao u zemlji.

[7] Kad su vojni zapovjednici, što su se još zadržavali sa svojim ljudima u zemlji, doznali, da je kralj babilonski postavio Gedaliju, sina Ahikamova, nad zemljom i da je podvrgao ljude, žene i djecu i male ljude u zemlji, koji nijesu bili odvedeni u Babilon,

[8] Dođoše sa svojim ljudima Gedaliji u Mispu, naime Išmael, sin Netanijin, Johanan i Jonatan, sinovi Kareahovi, Seraja, sin Tanhumetov, sinovi Efaja, Netofaćanin, i Jaazanija, Maakaćanin,

[9] Gedalija, sin Ahikama, sina Šafanova, zakle se njima i ljudima njihovim i reče im: "Ne bojte se službe Kaldejcima, ostanite u zemlji i budite podložni kralju babilonskom, i onda će vam biti dobro!

[10] A ja sam ostajem ovdje u Mispi kao namjesnik kod Kaldejaca, koji će dolaziti k nama. A vi berite vino, voće i ulje i nosite ih u hambare svoje i ostanite u gradovima svojim, što ste ih zaposjeli!"

[11] I svi Judejci, koji su bili u Moabu, kod Amonaca, u Edomu ili inače u kojoj zemlji, čuli su da je kralj babilonski ostavio jedan ostatak Judejaca i postavio nad njima Gedaliju, sina Ahikama, sina Šafanova.

[12] Tada se vratiše svi Judejci iz mjesta, kamo su bili razasuti, i dođoše u zemlju Judinu Gedaliji u Mispu i nabraše vina i voća vrlo mnogo.

[13] A Johanan, sin Kareahov, i zapovjednici četa, što su se nalazili u zemlji, dođoše Gedaliji u Mispu.

[14] Oni mu rekoše: "Znaš li i ti, da je Baalis, kralj Amonaca, poslao Išmaela, sina Netanijina, da te ubije?" Ali im ne povjerova Gedalija; sin Ahikamov.

[15] Johanan, sin Kareahov, predloži nasamo Gedaliji u Mispi: "Poći ću i ubit ću Išmaela, sina Netanijina. Nitko neće to doznati. Zašto da te ubije i da se opet razaspu

svi Judejci, što su se skupili oko tebe, i da tako propadne ostatak Judin?"

16 Ali Gedalija, sin Ahikamov, odgovori Johananu, sinu Kareahovu: "Ne čini to, jer nije istina, što kažeš za Išmaela."

Jeremija, glava 41

1 U sedmom mjesecu dođe Išmael, sin Netanije, sina Elišama, i kraljevskoga roda, i velikaši kraljevi sa deset ljudi Gedaliji, sinu Ahikamovu u Mispu. Dok su tamo u Mispi zajedno jeli,

2 Ustade Išmael, sin Netanijin, sa deset ljudi, što su bili s njim. Oni ubiše mačem Gedaliju, sina! Ahikama, sina Šafanova. Tako on ubi onoga, koga je bio postavio kralj babilonski nad zemljom.

3 I sve Judejce, što su bili kod Gedalije, i Kaldejce, što su se nalazili ondje kao ratnici, dade pobiti Išmael.

4 Drugi dan iza umorstva Gedalijina, kad još nitko nije znao za to,

5 Dođoše ljudi iz Šekema, Sila i Samarije, osamdeset na broj, obrijane brade, razdrtih haljina i sa zarezanim znakovima žalosti, sa žrtvenim darovima i kadom u rukama svojim, da ih prinesu u kuću Gospodnju.

6 Tada im Išmael, sin Netanijin, plačući izađe u susret iz Mispe. Kad se je sreo s njima, pozva ih: "Dođite Gedaliji, sinu Ahikamovu!"

7 A kada su bili došli u nutarnjost grada, pokla ih Išmael, sin Netanijin, i pobaca ih u jamu, on i ljudi, što su bili s njim.

8 Među njima našlo se deset ljudi, koji rekoše Išmaelu: "Ne ubijaj nas, mi imamo u polju skrivenu zalihu pšenice, ječma, ulja i meda." Tada odustade od toga, da pobije njih i drugove njihove.

9 Jama, u koju pobaca Išmael tjelesa ljudi, što ih pobi, bila je velika jama, ona, koju je bio dao načiniti kralj Asa proti Baaši, kralju Izraelovu Išmael sin Netanijin, napuni je pobijenim ljudima.

10 Potom odvede Išmael sav ostatak pučanstva iz Mispe, kćeri kraljeve i sav narod, što je bio ostao u Mispi, nad kojim je bio postavio Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne

straže, Gedaliju, sina Ahikamova. Išmael, sin Netanijin povede ih sa sobom i diže se, da prijeđe k Amoncima.

[11] Kad su Johanan, sin Kareahov i svi zapovjednici četa, što su bili s njim, doznali za to zlo, što ga je bio počinio Išmael, sin Netanijin,

[12] Uzeše sve ljude sa sobom i pođoše da se bore s Išmaelom, sinom Netanijinim. Nađoše ga kod velike vode u Gibeonu.

[13] I kad su svi ljudi, što su bili s Išmaelom, ugledali Johanana sina Kareahova, i sve zapovjednike četa, što su bili s njim, obradovaše se.

[14] Svi ljudi, što ih je bio Išmael uzeo sa sobom iz Mispe, obrnuše se i prijeđoše opet k Johananu, sinu Kareahovu.

[15] Išmael, sin Netanijin pobježe s osam ljudi od Johanana i otide k Amoncima.

[16] Sad preuze Johanan, sin Kareahov, sa svim zapovjednicima četa, što su bili s njim, sav ostatak naroda, što ga je bio odveo iz Mispe Išmael, sin Netanijin, iza umorstva Gedalije, sina Ahikamova, ljude, ratnike, žene i djecu i dvorane, i odvede ih natrag iz Gibeona.

[17] Oni se podigoše i stadoše u gostionici Kimhama, što leži postrani od Betlehema, s namjerom, da otidu u Egipat.

[18] Iz straha od Kaldejaca. Bojali su se naime njih, jer je Išmael, sin Netanijin, bio ubio Gedaliju, sina Ahikamova, kojega je bio postavio kralj babilonski i nad zemljom.

Jeremija, glava 42

[1] Svi zapovjednici četa i Johanan, sin Kareahov, i Jaazanija, sin Hošajin, i sav narod, malo i veliko dođoše zajedno,

[2] l rekoše proroku Jeremiji: "Daj poslušaj molbu našu i pomoli se za nas Gospodu, Bogu svojemu, za sav ovaj ostatak, jer nas le ostalo samo malo od mnogih, kao što nas sam ovdje vidiš,

[3] Zato neka nam Gospod, Bog tvoj, pokaže put, kojim da udarimo, i kako da postupamo."

4 Prorok Jeremija odgovori im: "Dobro, po želji vašoj pomolit ću se Gospodu, Bogu vašemu, i svu odluku, koju vam pošlje Gospod, reknut ću vam, a da vam ne zatajim ni riječi."

5 Oni su uvjeravali Jeremiju: "Gospod neka je istinit i pouzdan svjedok proti nama, ako ne postupamo posve po odluci, što nam je preko tebe pošlje Gospod, Bog tvoj!

6 Bilo što dobro ili zlo, poslušat ćemo glas Gospoda, Boga svojega, kojemu te šaljemo, da nam bude dobro. Mi ćemo cijelo poslušati glas Gospoda, Boga svojega."

7 Poslije deset dana dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći.

8 On sazva Johanana, sina Kareahova, i sve zapovjednike četa, što su bili s njima, i sav narod, veliko i malo,

9 I reče im: "Ovako veli Gospod, log Izraelov, kojemu me poslaste, da iznesem pred njega molbu vašu:

10 'Ako ostanete mirni u ovoj zemlji, sazidat ću vas, a ne razoriti, zasadit ću vas, a ne iščupati; jer mi je žao sa nesreće, koju san vam učinio.

11 Ne bojte se kralja babilonskoga, kojega se strašite, ne bojte ga se", govori Gospod, 'jer sam ja s vama, da vam pomognem i da vas izbavim iz njegove ruke.

12 Učinit ću vam da nađete milosrđe, da se on milostivo zauzme za vas i da vam dadne stanovati u zemlji vašoj'!

13 Ako li kažete: 'Nećemo da ostanemo u toj zemlji' i ne poslušate glasa Gospoda, Boga svojega,

14 Nego kažete: 'Ne, mi ćemo poći u Egipat, da više ne doživimo rata, da više ne čujemo glasa trube i ne moramo biti gladni kruha, i tamo ćemo se naseliti',

15 Onda čujte riječ Gospodnju, ostaci Judini! Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Ako se vi okrenete u Egipat i tamo otidete, da se naselite ondje,

16 Ondje će vas u Egiptu stignuti mač, kojega se bojite! Glad, na koju se gadite, neće više od vas odstupiti u Egiptu, i ondje ćete pomrijeti!

17 Svi, koji se okrenu u Egipat i otidu tamo, da se nasele ondje, izginut će od mača,
gladi i kuge. Ni jedan ih neće uteći i umaći nesreći, što ću je pustiti na njih.'

18 Jer ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Kao što se gnjev moj i jarost
moja izli na stanovnike jerusalemske, tako će se izliti jarost moja i na vas ako otidete
u Egipat Bit ćete kletva i groza, podsmijeh i poruga, i nećete više vidjeti ovoga
mjesta.'

19 Gospod vam je govorio, ostaci Judini, ne idite u Egipat, znajte dobro, ja vas
opominjem danas.

20 Vi varate sami sebe. Poslaste me Gospodu, Bogu svojemu, i l rekoste: 'Pomoli se za
nas Gospodu, Bogu našemu, i sve što rekne Gospod, Bog naš, to nam reci, i to ćemo
činiti.

21 Danas sam vam to priopćio, a vi ne slušate glasa Gospoda, Boga svojega, niti išta,
što mi je naložio za vas.

22 Sad znate točno: "Izginut ćete od mada, gladi i kuge na mjestu, kamo hoćete da
otidete, da se naselite tamo."

Jeremija, glava 43

1 Kad je Jeremija bio iskazao svemu narodu sve riječi Gospoda, Boga njihova, što mu
ih bio naložio Gospod, Bog njihov – sve gore navedene riječi –

2 Tada Azarija, sin Hošajin, i Johanan sin Kareahov, i svi ostali neposlušni ljudi
rekoše Jeremiji: "Ti govoriš laži, Gospod, Bog naš, nije te poslao s naputkom: 'Ne
idite u Egipat, da se naselite ondje',

3 Nego Baruh, sin Nerijin, podgovorio te je proti nama, da nas preda u ruke
Kaldejcima, da nas pogube ili da nas odvedu u Babilon u progonstvo."

4 Johanan, sin Kareahov, i svi zapovjednici četa i sav narod ne poslušaše naputka
Gospodnjega, da ostanu u zemlji Judinoj.

5 Nego Johanan, sin Kareahov, i svi zapovjednici četa uzeše sav ostatak Judin, koji se
je bio vratio iz svih naroda, i kamo su bili razasuti, da ostanu u zemlji Judinoj,

[6] Ljude, žene i djecu, kćeri kraljeve i sve druge ljude, što ih je bio ostavio Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, i od Gedalije, sina Ahikamova, sina Šafanova, i proroka Jeremiju i Baruha, sina Nerijina.

[7] Oni otidoše u Egipat, a da ne poslušaše naputka Gospodnjega, i dođoše u Tafnis.

[8] U Tafnisu dođe riječ Gospodnja Jeremiji, govoreći:

[9] "Donesi velikoga kamenja i zakopaj ga pred Judejcima u tlo od opeke na ulazu kuće faraonove u Tafnisu

[10] I reci im: Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Evo, ja ću učiniti da dođe moj sluga Nebukadnezar, kralj babilonski, i da stavi svoje prijestolje na ovo kamenje, što si ga zakopao. On će nad njim razapeti nebnicu svoju.

[11] On će doći i udarit će Egipat: "što je određeno za kugu, kugom, što je određeno za ropstvo, ropstvom, što je određeno za mač, mačem.

[12] On će staviti oganj na hramove bogova egipatskih i stan će njihov spaliti. On će očistiti Egipat, kao što pastir čisti haljinu svoju, i onda će ga ostaviti s mirom.

[13] Izlomit će kamene stupove hrama sunčanoga u Egiptu i popaliti hramove bogova egipatskih."

Jeremija, glava 44

[1] Ovo je riječ, što dođe Jeremiji za sve Judejce, koji su stanovali u Egiptu, koji su se bili naselili u Migdolu, u Tafnisu u Memfisu i u zemlji Patrosu, govoreći:

[2] "Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Vi ste sami vidjeli svu nesreću, koju sam pustio da dođe na Jerusalem i na sve gradove Judine. Evo, do danas su opustošeni, i nitko ne stanuje u njima,

[3] Zbog zloće njihove, kojom su me žalostili idući tamo i kadeći i služeći tuđim bogovima, kojih nijesu znali ni oni, ni vi, ni oci vaši.

[4] Ja sam bio ipak neprestano slao k vama sve sluge svoje, proroke, da opominju: "Ne činite toga gada, na koji mrzim!"

5 Ali ne poslušaše i ne prignuše mi uha svojega, da bi se odvratili od zloće svoje i vike ne kadili drugim bogovima.

6 Tako se izli jarost moja i gnjev moj i raspali se u gradovima Judinim i po ulicama jerusalemskim. Postadoše ruševine i pustoš, kao što je još i dan današnji.

7 A sada, ovako veli Gospod Bog nad vojskama, Bog Izraelov: 'Zašto sami sebi nanosite tako veliku nesreću? Vi istrebljujete sebe, čovjeka i ženu, dijete i nejače, iz Jude, tako da ne ostane više u vas ostatka.

8 Dražite me djelima ruku svojih kadeći drugim bogovima u Egiptu, kamo otidoste, da se naselite tamo. Tako se sami istrebljujete i postajete kletva i poruga svima narodima na zemlji.

9 Jeste li zaboravili zlodjela otaca svojih i zlodjelu kraljeva Judinih, zlodjela knezova njegovih, zlodjela svoja i zlodjela žena svojih, što ih počiniše u zemlji Judinoj i po ulicama jerusalemskim?

10 Ne dolaze k sebi do danas, ne boje se i ne hode po mojemu zakonu i propisima mojim, što sam ih propisao vama i ocima vašim.

11 Zato govori Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Evo, ja upravljam lice svoje prema vama na nesreću, da istrijebim sve Judejce.

12 Pomorit ću ostatak Judin, koji se je okrenuo k Egiptu i otišao tamo i naselio se ondje. Svi će biti utamanjeni u Egiptu, od mača će pasti, od gladi poginuti, od najmanjega do najvećega. Izginut će od mača i gladi i bit će kletva i groza, podsmijeh i poruga.

13 Pohodit ću one, koji se nastaniše u zemlji egipatskoj, kao što sam pohodio Jerusalem mačem, glađu i kugom.

14 Ni jedan od ostatka Judina, što dođoše u Egipat, da se nastane ondje, neće uteći ili umaći i vratiti se u zemlju Judinu, makar čeznuli za povratkom, da opet stanuju ondje. Doista, oni se neće vratiti osim malo bjegunaca.

15 Svi ljudi, koji su znali, da su žene njihove kadile drugim bogovima, i sve žene, koje su ondje stajale u velikom broju, i sav narod, što je stanovao u Egiptu u Patrosu, odgovoriše Jeremiji:

16 To, što si nam izjavio u ime Gospodnje, nećemo poslušati.

17 Mi ćemo točno ispuniti svoje obećanje, što smo ga dali na svoja usta, naime da ćemo kaditi kraljici nebeskoj i lijevati joj naljeve, kao što smo činili mi i oci naši, kraljevi naši i knezovi naši u gradovima Judinim i po ulicama jerusalemskim. Tada smo imali kruha, da jedemo do sitosti. Bilo nam je dobro, i ne doživjesmo nikakvu nesreću.

18 A otkad smo prestali kaditi kraljici nebeskoj i lijevati joj naljeve, trpimo oskudicu u svemu i ginemo od mača i od gladi.

19 I kad kadimo kraljici nebeskoj i lijevamo joj naljeve, biva li možda bez volje i znanja naših ljudi, da joj priređujemo žrtvene kolače po slici njezinoj i lijevamo joj naljeve?"

20 Jeremija odgovori svemu narodu, ljudima i ženama i svima, koji su mu bili odvratili:

21 "Nije li upravo bila žrtva, koju ste prinosili u gradovima Judinim i po ulicama jerusalemskim, vi i oci vaši, kraljevi vaši i knezovi vaši s narodnom zemaljskim, na koju je mislio Gospod i koja ga je dirnula u srce?

22 Gospod nije mogao podnositi zlih djela vaših i gadova, što ste ih činili, i tako je zemlja vaša postala ruševina, groza i kletva. Nitko više ne stanuje u njoj do dana današnjega.

23 Jer ste žrtvovali i proti Gospodu griješili, jer nijeste slušali glasa Gospodnjega i nijeste upravili puta svojega po zakonu njegovu i po odredbama njegovim i zapovijedima njegovim, zato je došla na vas ova nesreća, kako je danas."

24 Još reče Jeremija svemu narodu i svim ženama: "Čujte riječ Gospodnju, svi Judejci, što stanujete u zemlji egipatskoj:

25 Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: 'Što ste vi i žene vaše obećali na usta svoja, izvršujete vlastitim rukama. Vi kažete: "Moramo držati zavjete svoje, što smo ih učinili; moramo kaditi kraljici nebeskoj i lijevati joj naljeve." Držite samo zavjete svoje i izvršujte ih vjerno!'

26 Zato čujte riječ Gospodnju, svi Judejci, koji boravite u Egiptu: 'Doista, ja se zaklinjem velikim imenom svojim,' veli Gospod: 'Neka se više ime moje ne uzima u

usta ni od kojega igdje Judejca u zemlji egipatskoj, da bi rekao: Tako da je živ Svemogući Gospod!

27 Evo, ja bdijem nad njima na nesreću, ne na spasenje. Svi Judejci, što su u Egiptu, ginut će od mača i od gladi do uništenja.

28 Samo će ih malo biti, koji će umaknuti maču i vratiti se iz Egipta I Judu Svi od ostatka Judina, što su otišli u Egipat, i se ovdje nastane, upoznat će, čija se je riječ ispunila, moja ili njihova.

29 Ovo neka vam je znak za to, govori Gospod, da ću vas pohoditi na tom mjestu, da upoznate, da će se ispuniti prijetnja moja proti vama:

30 Ovako veli Gospod: Evo, ja ću dati faraona Hofra, kralja egipatskoga, u ruke neprijateljima njegovim, i vlast onima, koji mu rade o glavi, kao što sam dao Zedekiju, kralja Judina, u ruke njegovu neprijatelju Nebukadnezaru, kralju babilonskom, koji mu je radio o glavi.'"

Jeremija, glava 45

1 Ovo je riječ, koju upravi prorok Jeremija Baruhu, sinu Nerijinu, kad je bio napisao u knjigu ove govore onako, kako ih je predavao Jeremija, u četvrtoj godini Jojakima, sina Josijina, kralja Judina:

2 "Ovako veli Gospod, Bog Izraelov, o tebi Baruh:

3 'Rekao si: Teško meni, Gospod gomila na me brigu na brigu! Umoran sam od uzdisanja i ne nalazim mira.

4 Reci mu: 'Ovako veli Gospod: "Što sam sagradio, razgrađujem! Što sam zasadio, iskorenjavam, i to valja za svu zemlju.

5 Što ćeš tražiti za sebe velike stvari? Ne traži, jer evo: Na svako tijelo pustit ću nesreću,' govori Gospod, a tebi ću dati život tvoj kao plijen u svim mjestima, kamo otideš!'"

Jeremija, glava 46

1 Ovo, što slijedi, dođe kao riječ Gospodnja proroku Jeremiji o narodima neznabožačkim:

2 O Egiptu, proti vojsci faraona Neka, kralja galilejskoga, koja je stajala kod Karkemiša na Eufratu, i koju potuče Nebukadnezar kralj babilonski, u četvrtoj godini Jojakima, sina Josijina, kraja Judina:

3 Pripravite štitove i oklope, i idite u boj!

4 Prežite konje! Popnite se, vozači! Postavite se sa šljemom! Zaoštrite koplja! Obucite oklope!

5 Što vidim? Oni se plaše, uzmiču. Junaci su njihovi klonuli duhom, bježe bez obzira, "Strah naokolo!" govori Gospod.

6 "Ni najbrži ne uteče, ni junak ne umače. Na sjeveru, na obali Eufrata svaljuju se i padaju."

7 Tko se to diže kao Nil? Čije to vode šume kao rijeke?

8 Egipat se diže kao Nil! Vode njegove šume kao rijeke! Veli: "Idem gore, poplavit ću zemlju, uništit ću gradove i stanovnike, njihove."

9 Naprijed, konji! Navalite kola! Izađite, junaci, Kuš i Put, vi štitonoše, vi Ludijci, vi strijelci!

10 Dan je Gospodu, Gospoda nad vojskama, dan osvete, da se osveti neprijateljima svojim. Njegov će ih mač proždrijeti i nasitit će se, napit će se krvi njihove. Bojnu svetkovinu svetkuje Gospod, Gospod nad vojskama, u zemlji sjevernoj na rijeci Eufratu.

11 Uzađi u Gilead, uzmi balzama, djevojko, kćeri egipatska! Zaludu tražiš mnoge lijekove: tebi nema ozdravljenja.

12 Narodi čuše za sramotu tvoju. Vike tvoje puna je zemlja; jer je junak pao na junaka, leže jedan do drugoga.

13 Ovo je riječ, koju reče Gospod proroku Jeremiji o pohodu, što ga je preduzeo Nebukadnezar, kralj babilonski, da potre zemlju egipatsku, govoreći:

[14] Javite u Egiptu, oglasite u Migdolu, obznanite u Memfisu i Tafnisu! Recite: "Postavi se i spremi se! Već oko tebe proždire mač.

[15] Kako? Junaci su tvoji povaljani; zar se nijesu mogli oduprijeti? Jest, Gospod ih je poobarao.

[16] Učinio je, da su pali vrlo mnogi. Pada čovjek na čovjeka. Tada viču: "Ustanimo, vratimo se k narodu svojemu, u zemlju postojbine svoje ispred mača pogubnoga!"

[17] Zovite sad faraona, kralja egipatskoga: "Vikač, kada je prošlo vrijeme!"

[18] Tako da sam ja živ", govori kralj; 'Gospod nad vojskama' ime je njegovo; kao Tabor među gorama, kao Karmel na moru, tako on dolazi.

[19] Za odvođenje spremi sebi imanje, stanovništvo, kćeri egipatska! Pustoš će postati Memfis, ostavljen i bez ljudi."

[20] Lijepoj je kravi nalik Egipat. Obadi sa sjevera navaljuju na nju.

[21] I plaćenici su njegovi u sredini njegovoj kao teoci ugojeni. Ali se i oni obrću, bježe svi odatle, ne ostaju, kad na njih dolazi dan propasti njihove, vrijeme kazne njihove.

[22] Čuj, zmija šiče! Dolaze s vojskom, navaljuju na Egipat sa sjekirama.

[23] Kao drvosječe sijeku šumu njegovu", govori Gospod, "jer se učinila neprohodna. Više ih je nego skakavaca, norma im broja."

[24] Osramoćena je kći egipatska, predana je u ruke narodu sjevernom.

[25] Govori Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Evo, ja ću pohoditi Amona u Nou, faraona i Egipat, bogove njegove i kraljeve njegove, faraona s onima što se oslanjaju na njega.

[26] Predat ću ih onima, koji im rade o glavi, Nebukadnezaru kralju babilonskom, i slugama njegovim. A potom će biti Egipat naseljen kao u dane prošlosti, govori Gospod.

[27] "A ti se ne boj, Jakove, slugo moj!" Ne plaši se, Izraele! Jer evo, ja ću te izbaviti iz daleke zemlje, djecu tvoju iz zemlje progonstva njihova! Vratit će se Jakov i naći će mir, bezbrižno će živjeti, ni od koga nesmetan.

[28] Ne boj se, Jakove, slugo moj", govori Gospod, "jer sam ja s tobom! Sve ću narode uništiti, u koje sam te odagnao! Ali tebe ne utamanjujem. Tebe samo pokaram s mjerom. Sasvim bez kazne ne mogu te ostaviti."

Jeremija, glava 47

[1] Ovo je riječ Gospodnja, koja dođe proroku Jeremiji o Filistejcima, prije nego faraon svlada Gazu, govoreći:

[2] Ovako veli Gospod: Vode dolaze sa sjevera, rastu u rijeku valovitu, potapaju zemlju i što je u njoj, gradove i stanovnike njihove. Glasno jadikuju ljudi i kukaju svi stanovnici zemaljski.

[3] Kada tutnje potkovi ždrijebaca, kada štropoću kola, kada praskaju točkovi. Oci se ne brinu za djecu, ruka je njihova uzeta.

[4] Zbog dana, što je došao, koji uništava sve Filistejce, koji otima Tiru i Sidonu posljednjega pomoćnika, jer Gospod istrebljuje Filistejce, ostatak obale Kaftora.

[5] U Gazi briju sebi glavu, uništen je Aškelon. Ostače divova, dokle ćeš sebi praviti zarezotine žalosti?

[6] Ah, maču Gospodnji, dokle se još nećeš smiriti? Vrati se u korice, Stani, i miran ostani!

[7] Kako da S smiri, kad ga je Gospod zapovjedio? Proti Aškelonu i primorju, tamo ga je poslao.

Jeremija, glava 48

[1] O Moabu. Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: Teško Nebu: "bit će opustošen! Sramota, Kirjatajim bit će osvojen. Sramota tvrđava slomljena.

[2] Prođe slava Moaba. U Hešbonu snuju nesreću proti njemu: "Ustanimo, da ga istrijebimo, da nije više narod!" Madmene, i ti ćeš hiti uništen. Za tobom ide mač.

[3] Čuj, jauk iz Horonaima: "Pustošenje i zatiranje veliko.

[4] Satrven je Moab!" Razliježe se jauk djece njihove.

5 Putem od Luhita uzlazi se plačući. Kako se silazi u Horonaim, čuje se jauk nad propašću:

6 "Bježite, spasite život, budite kao magarac pustinje!"

7 Jer si gradio na svojim djelima i na blagu svojem, zato ćeš bi osvojen i ti. Kemoš putuje u ropstvo sa svim svojim svećenicima i knezovima.

8 Zatirač dolazi na svaki grad. Ni jedan se grad neće spasiti. Poharat će se dolina, opustošit će se nizina, kako je rekao Gospod.

9 Stavite Moabu nadgrobni spomenik, jer je on razoren. Gradovi njegovi postaju pustinjom, bez stanovnika.

10 Proklet, tko se nemarno brine za riječ Gospodnju! Proklet, tko od krvi usteže mač svoj!

11 Od malena ostao je Moab u miru, ležao je mirno na drožđini svojoj, nije se pretakao iz suda u sud, nikada nije išao u progonstvo. Zato mu je ostao fin ukus. Njegov se miris nije izgubio.

12 "Zato, zaista, dolazi vrijeme", govori Gospod, "kada ću mu poslati bačvare. Oni će ga priječiti, ispraznit će bačve, porazbijat će sudove.

13 Tada će se Moab osramotiti zbog Kemoša kao kuća Izraelova nekoć Betelom, u koji se je uzdala.

14 Kako samo možete reći: 'Junaci smo ljudi puni snage za boj!'

15 Zatirač je Moabov izišao proti njemu, Najbolji od mladosti njegove silaze na zaklanje," govori kralj;

16 Ime je njegovo 'Gospod nad vojskama'. "Posve je blizu propast Moabova. Brzo korača njegova nesreća."

17 Žalite ga, svi susjedi njegovi, svi, koji znate za ime njegovo, recite: "Kako se slomi jaki štap, slavno žezlo!"

18 Siđi sa slave svoje, sjedi u blato, stanovnice kćeri dibonska! Zatirač Moabov izlazi proti tebi, ruši gradove tvoje.

[19] Stani na put i pogledaj oko sebe, stanovnice Aroera! Upitaj umakloga bjegunca, reci: "Što se je dogodilo?"

[20] Osramoćen je Moab, razbijen. Jaučite i vičite, glasite na Arnonu: "Srušen je Moab."

[21] Sud dolazi na zemlju ravnu, na Holon i Jahzu i Mefaat,

[22] Na Dibon i Nebo i Bet –Diblatajim,

[23] Na Kirjatajim i Bet–Gamul i na Bet–Meon,

[24] Na Kerijot, Bosru i sve gradove zemlje moapske, daleke i blize.

[25] "Odbijen je rog Moabu, mišica se njegova smrskala," govori Gospod.

[26] Opijte ga! – Podigao se na Gospoda. – Neka padne Moab u vlastitu bljuvotinu! Neka bude sada sam na podsmijeh!

[27] Nije li tebi Izrael bio na podsmijeh? Je li se možda zatekao među kradljivcima, da podrugljivo treseš glavom, kadgod si samo govorio o njemu?

[28] Ispraznite gradove i nastanite se u klisurama, stanovnici moapski! Učinite kao golubica, koja se gnijezdi u pustari na kraju gudure!

[29] Čuli smo za ponos Moabov, veoma veliki, za njegovu oholost, njegovu nadutost i ponos, za razmetanje njegovo.

[30] "Znam dobro obijest njegovu", govori Gospod. "Laž je brbljanje njegovo, laž je djelovanje njegovo."

[31] Zato jaučem za Moabom, vičem glasno za svojim Moabom. Žalim ljude u Kir–Heresu.

[32] Više, nego što sam plakao za Jazerom, plačem za tobom, lozo Sibmaha! Do mora se vuče vriježa tvoja, dopire do Jazera. U jesen tvoju i u berbu tvoju prodire zatirač.

[33] Radost i veselje iščeznu s rodnoga polja, iz zemlje moapske. Učinio sam kraj vinu u kacama. Gnječioci neće više gnječiti. Vika ratna nije više radovanje.

34 Do Eleale prodire vika od Hešbona. Glasno jauču do Jahaza, od Soar do Horonaima, do Eglat Šelišije. Vode Nimrima postaju pustinja.

35 "Učinit ću u Moabu kraj govori Gospod, "onomu, koji se je penjao na visinu žrtvenu, da kadi bogovima svojim.

36 Zato tuguje kao frula srce moje za Moabom. Tuguje kao frula srce moje za stanovnicima u Kir–Heresu: "Propalo je sve koliko imanje i dobro njihovo.

37 Svaka je glava ćelava. Svaka je brada obrijana, zarezotine na svim rukama, oko bedara odjeća žalosti!

38 Na svim krovovima Moabovim i po cestama njegovim ništa do jadikovanje: "Jer sam razbio Moaba krao sud, što se ne dopada nikomu," govori Gospod.

39 Kako je satrven! – Jaučite! – Kako Moab okreće leda naprćen sramotom! Postade Moab podsmijeh i groza svima susjedima svojim.

40 Jer ovako veli Gospod: "Evo, kao orao lebdi nad njim, raširuje krila nad Moabom.

41 Osvojeni su gradovi, zauzete su tvrđave. U onaj će dan biti srce junaka Moabovih kao srce žene, što rada."

42 Uništen će biti Moab. Nije više narod, jer se je podigao na Gospoda.

43 "Groza i jama i zamke na tebi, stanovniče moapski!" govori Gospod.

44 "Tko je umaknuo grozi, upada u jamu, tko izađe iz jame, uhvati se u zamku, kad ovo pustim na Moaba, u godini pohođenja njegova," govori Gospod.

45 U sjeni hešbonskoj zaustavljaju se izmoreni bjegunci. Jest, nekoć je izašao oganj iz Hešbona i plamen ognjeni iz tvrđe Sihonove, opalio sljepočice Moabu, tjeme borcima.

46 Teško tebi, Moabe, izgubljen si, narode Kemošev! Sinovi će se tvoji zarobiti, i kćeri će se tvoje odvući u progonstvo.

47 "Na kraju dana okrenut ću sudbinu Moabovu," govori Gospod. Dovle je sud Moabu.

Jeremija, glava 49

[1] O Amoncima. Ovako veli Gospod: "Zar Izrael nema sinova, zar nema baštinika? Zašto je Milkom baštinio Gad, zašto se je narod njegov nastanio u njegovim gradovima?

[2] Zato, zaista, dolazi vrijeme," govori Gospod, "kad ću učiniti da zaori ratni urnebes proti Rabe u Amonu. Bit će gomila ruševina, gradovi njegovi bit će ognjem popaljeni, i Izrael će baštiniti svoje vlastite baštine," govori Gospod.

[3] Hešbone, jauči, opustošen je Aj! Jadikujte, kćeri Rabaove! Pripašite vreću oko sebe i tugujte! Lutaj te u pleterima! Milkom putuje u progonstvo sa svim svojim svećenicima i knezovima.

[4] Što se hvališ dolinom svojom, svojim bujnim dnom doline, nevjerna kćeri, hvaleći se bogatstvom svojim: "Tko će udariti na me?"

[5] Zaista, grozu ću pustiti na te", govori svemogući Gospod nad vojskama, "sa svih strana oko tebe! Bit ćete raspršeni svaki za se, i bjegunce nitko neće skupiti.

[6] Ali ću poslije okrenuti opet sudbinu Amonaca", govori Gospod.

[7] " O Edomu. Ovako veli Gospod nad vojskama: "Zar nema više mudrosti u Temanu Zar je nestao zavjes razumnima? Je li im mudrost nestala?

[8] Bježite, udaljite se odavde, skrijte se u dubinu, građani dubinu! Jer ću pustiti da na Ezava dođe nesreća njegova, vrijeme kazne njegove.

[9] Dolaze k tebi vinogradari, za pabirčenje ne ostavljaju više ništa. Dolaze noću kradljivci, i grabe pohlepno.

[10] Jest, ogolit ću Ezava. Otkrit ću skrovišta njegova, on se više ne može skriti. Pleme će se njegovo uništiti, braća njegova i susjedi njegovi, i ništa više ne osta od njega.

[11] Ostavi sirote svoje, ja ću ih uzdržavati. Udovice tvoje neka se uzdaju u me!"

[12] Jer ovako veli Gospod: "Zaista, koji nijesu zaslužili da piju čašu, moraju je izliti: "a ti, ti da bi još, ostao bez kazne? Nećeš ostati bez kazne, ne, nego ćeš piti!

[13] Jer sobom se kunem," govori Gospod: "Bosra će biti groza, pogrda, podsmijeh i kletva, svi će gradovi njegovi biti pustinja vječna!"

[14] Čuo sam vijest od Gospoda, glasnik je poslan k narodima: "Skupite se, idite proti Edomu, dignite se u boj!"

[15] "Zaista, učinit ću te malenim među narodima, prezrenim među ljudima.

[16] Strah, što ga ulijevaš, zaludio te je, tvoje drsko mišljenje, jer stanuješ u rasjelinama kamenim, hvataš se vrletnih visina. I visoko gradiš gnijezdo kao orao, ipak ću te odanle srušiti dolje," govori Gospod.

[17] Grozan će postati Edom: "Tko prolazi pokraj njega, zgrozi se i podsmijeva se zbog svih uboja njegovih.

[18] Kako se zbilo Sodomi i Gomori i susjedima njihovim kod uništenja njihova: tako", veli Gospod, "neće više tamo nitko stanovati, ni jedan čovjek neće ondje boraviti.

[19] Gle, kao što lav izlazi iz sjajne zemlje jordanske, protiv onih u zaklonu, tako ih iznenada gonim odatle. Koga sam izabrao, toga ću postaviti nad njima. Jer tko je kao ja, tko će izazvati mene, i koji će mi pastir odoljeti?"

[20] Zato čujte odluku Gospodnju koju je prihvatio proti Edomu, osnove njegove, što ih je smislio proti stanovnicima Temana: Zaista, odvući će ih, najmanje od ovaca! Zaista, zgrozit će se pred njima vlastita paša!

[21] Od praske pada njihova zadrhtat će zemlja. Jauk će se njihov čuti do Crvenoga mora.

[22] Gle, kao orao diže se on gore. Lebdi tamo, raširuje krila svoja nad Bosrom. U onaj dan bit će srce junaka edomskih kao srce u žene, koja porađa.

[23] O Damasku. Zbunjeni su Hamat; Arpad, kad čuše zle glase. Srce je njihovo uzbuđeno od brige, ne može se više umiriti.

[24] Klonuo je Damask, okrenuo da bježi. Groza ga spopala, tjeskoba i bolovi ga prihvatili kao ženu, što porađa.

[25] Jao, slavni je grad ostavljen, raskošni grad!

26 "Zato će popadati mladići na ulicama njegovim, svi će ratnici izginuti u onaj dan!" govori Gospod lad vojskama.

27 "Na zidove Damaska stavit ću oganj, da proždre palače Ben−Hadadove.

28 O Kedaru i o kraljevstvima Hasora, što ih pobjedi Nebukadnezar, kralj babilonski. Ovako veli Gospod: "Ustanite, idite na Kedar, i pokorite sinove Istoka!

29 Uzimaju im šatore i stada, pokrivala njihova i posuđe njihovo. Otimaju im deve njihove i viču na njih: 'Groza naokolo!'

30 Bježite, zaklonite se što brze, skrijte se u dubinu, stanovnici Hasora! govori Gospod. "Nebukadnezar, kralj babilonski, prihvatio je odluku proti vama, smislio je osnovu proti vama.

31 Ustanite! Idite proti narodu bezbrižnome, koji stanuje u sigurnosti," govori Gospod, "koji ne zna ni za vrata ni za prijevornice", koji stanuje sam!

32 Deve njihove bit će plijen, mnoštvo stada njihovih grabež. Razasut ću ih u sve vjetrove, njih, što su najdalje. Učinit ću da dođe na njih propast sa svih strana," govori Gospod.

33 "Hasor će onda biti stan čagalja, pustinja vječna. Nitko neće više stanovati tamo, ni jedan čovjek neće boraviti u njemu."

34 Ovo je riječ Gospodnja, koja dođe proroku Jeremiji proti Elamu u početku vladanja kralja Judina Zedekije, govoreći:

35 Ovako veli Gospod nad vojskama: "Zaista, ja ću slomiti luk Elamu, glavno oruđe snage njegove!

36 Dovest ću proti Elamu četiri vjetra s četiri kraja neba. Razasut ću ih u sve vjetrove. Neće biti naroda, kamo neće doći prognanici Elama.

37 Utjerat ću u Elam strah od neprijatelja njegovih, od onih, koji mu rade o glavi. Pustit ću nesreću na njih, žestinu gnjeva svojega," govori Gospod. "Poslat ću za njim mač, dokle ga ne zatrem.

38 Namjestit ću prijestolje svoje u Elamu, uništit ću ondje kralja i knezove," govori Gospod.

[39] "Na svršetku dana okrenut ću sudbinu Elamovu," govori Gospod.

Jeremija, glava 50

[1] Ovo je riječ, koju reče Gospod o Babilonu, zemlji Kaldejaca, preko proroka Jeremije:

[2] "Objavite među narodima i razglasite, visoko dignite zastavu i navijestite, ne tajite, iskažite: "Uzet je Babilon, posramljen je Bel, razmrskan je Marduk, slike su njegove posramljene, idoli su njegovi razrušeni!'

[3] Jer proti njemu ide narod sa sjevera. Zemlju će njegovu učiniti pustinjom. Nitko više neće stanovati u njoj, čovjek i životinja pobjegli su, i raspršili se."

[4] "U one dane i u ono vrijeme," govori Gospod, "dolaze djeca Izraelova i djeca Judina zajedno. Idu ovamo, neprestano plačući, i traže Gospoda, Boga svojega.

[5] Pitaju za put u Sion: "tamo je upravljen njihov pogled. Dolaze i stoje kod Gospoda. U vječnom zavjetu, što se ne zaboravlja nikada.

[6] Narod je moj bio stado izgubljeno. Pastiri su ga njegovi zaveli, vodili su ga okolo po gorama; išli su s brda na humove, i zaboravili su stan svoj.

[7] Tko ih je god našao, proždерao bi ih. Neprijatelji su njihovi govorili: 'Mi im stim ne činimo krivo', jer su sagriješili Gospodu, stanu pravde, nadi otaca svojih, Gospodu.

[8] Bježite iz područja Babilona, iz zemlje Kaldejca! Izađite! Budite kao ovnovi pred stadom, jer evo, ja ću podignuti i povesti proti Babilonu mnoštvo velikih naroda iz zemlje sjeverne.

[9] Oni će se postaviti proti njemu. Odatle će ga osvojiti. Strijele su im kao u valjana junaka, koji se ne vraća nikad bez uspjeha.

[10] Tako će Kaldejska postati plijenom, koji će je plijeniti, dobit će svi dosta," govori Gospod.

[11] "Jest, veselite se samo, jest, radujte se samo, vi lupeži moje baštinske zemlje! Jest, poskakujte kao telad na travi i ržite kao ždrijepci!

12 Sasvim se osramoti mati vaša. Postiđena je, koja vas je rodila. Zaista, bit će posljednja među narodima: pustinja, suhovica pustara!

13 Zbog gnjeva Gospodnjega neće se u njoj stanovati, sva će opustjeti. Tko prolazi pokraj Babilona, zgrozit će se i podsmijevat će se zbog svih uboja njegovih.

14 Postavite se okolo proti Babilonu, vi strijelci svi koliki! Gađajte ga! Ne štedite strijela, jer je sagriješio Gospodu.

15 Podignite proti njemu bojnu viku unaokolo: "Predao se je, kule njegove padaju, zidovi se njegovi ruše!" Jest, ovo je osveta Gospodnja! Osvetite mu se! Učinite mu, kako je sam činio!

16 Istrijebite iz Babilona sijača i onoga, koji maše srpom o žetvi! Od mača pogubnoga neka se vrati svaki k svojemu narodu, neka bježi svaki u svoju postojbinu!

17 Izrael je ovca potjerana, od lavova gonjena. Najprije ga kralj asirski jeo, onda mu Nebukadnezar, kralj babilonski, kosti izlomio.

18 Zato ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: "Zaista ja ću kazniti kalja babilonskoga i zemlju njegovu, kao što sam kaznio kralja asirskoga.

19 Povratit ću Izraela k pašnjaku njegovu, neka pase na Karmelu i u Bašanu! Bit će sit na gorama Efraimovim i u Gileadu.

20 U one dane i u ono vrijeme," govori Gospod, "tražit će krivnju Izraelovu: nema je više, grijehe Judine: ne nalaze se, jer ću oprostiti ostatku, što ga ostavim.

21 Izađi proti zemlji Merataim, izađi proti njoj i proti stanovnicima Pekoda! Uništi ih i istrijebi" govori Gospod, "i učini točno, kako ti zapovjedim!"

22 Čuj, rat je u zemlji i razor velik!

23 Kako je razbijen, razmrskan malj cijeloga svijeta! Kako je Babilon postao strašilo među narodima!

24 "Mećem ti zamke, Babilone, hvataš se u njih i ne osjećaš. Zatečen si i uhvaćen, jer si izazvao Gospoda u boj."

25 Oružaru svoju otvori Gospod, izvadi svoje oružje gnjevno, jer posla ima za
Svemogućega Gospoda nad vojskama u zemlji Kaldejaca.

26 Pođite na nju s posljednjega kraja! Otvorite žitnice njezine, slažite je kao snopove, i
zatrite je, neka više ne ostane od nje ni ostatak!

27 Pokoljite sve junce njezine! Dolje s njima na zaklanje! Teško njima, dan je njihov
došao, vrijeme pohođenja njihova!

28 Čuj, umakli bjegunci iz zemlje babilonske, koji na Sionu Gospoda, Boga našega,
javljaju osvetu, osvetu za hram njegov:

29 Podignite mnoge proti Babilonu, sve strijelce! Utaborite se proti njemu, da ne uteče
ni jedan! Isplatite mu djela njegova! Učinite s njim točno onako, kako je on sam
činio, jer je bio drzovit prema Gospodu, prema Svecu Izraelovu.

30 "Zato će mladići njegovi pasti po ulicama njegovim, svi će ratnici njegovi izginuti
u onaj dan!" govori Gospod.

31 "Zaista, ja ću na tebe, drska," govori svemogući Gospod nad vojskama. "Jest, dan je
tvoj došao, vrijeme pohođenja tvojega!

32 Ohola će se srušiti i pasti, i nitko je ne podiže. Stavit ću oganj na gradove njezine i
spalit će sve oko nje."

33 , Ovako veli Gospod nad vojskama: "Silu podnose djeca Izraelova i djeca Judina,
svi, kojih odvedoše, drže ih čvrsto i neće da ih puste.

34 Ali je jak izbavitelj njihov: 'Gospod nad vojskama' ime je njemu. On vodi sigurno
stvar svoju, da donese mir zemlji, a nemir stanovnicima babilonskim."

35 "Mač na Kaldejce," govori Gospod, "i na građane babilonske, na knezove njegove i
na mudrace njegove!

36 Mač na varalice njegove: "poludjet će! Mač na junake njegove: klonut će!

37 Mač na konje njegove i na kola njegova i na svu mješavinu naroda u sredini
njegovoj: postat će kao žene! Mač na blago njegovo: zaplijenit će se!

[38] Mač na vode njegove: presušit će, jer je to zemlja idola. Zbog njihovih likova gadnih postat će luđaci.

[39] Zato će se ondje nastaniti lisice i čagalji, i nojevi će ondje stanovati. Dovijeka neće više biti nastanjen, kroz sve naraštaje neće biti naseljen.

[40] Kako je Bog razorio Sodomu Gomoru i susjedne gradove njihove," govori Gospod, "tako neće više nitko ondje stanovati, ni jedan čovjek neće ondje boraviti!"

[41] Evo, narod dolazi sa sjevera. Velik narod i kraljevi mnogi podižu se s krajeva zemlje.

[42] Luk i koplje nose, tvrdi su i bez milosrđa. Vika njihova buči kao more, na konjima jure ovamo, kao ratnik naoružani, proti tebi, kćeri I babilonska!

[43] Kralj babilonski čuo je vijest o njima: ruke njegove padaju mlitavo, tjeskoba ga obuzima, bolovi kao ženu, koja porađa,

[44] "Gle, kao što lav izlazi iz sjajne zemlje jordanske na one u zaštiti, tako ih iznenada gonim odatle. Koga sam izabrao, toga ću postaviti nad njima, jer tko je kao ja? Tko će izazvati mene, i koji će mi pastir odoljeti?"

[45] Zato čujte odluku Gospodnju, koju je prihvatio proti Babilonu, osnove njegove, što ih je smislio proti zemlji kaldejskoj! Zaista, odvući će ih, najmanje od ovaca! Zaista, zgrozit će se pred njima vlastita paša!

[46] Od glasa "Zauzet je Babilon zadrhtat će zemlja. Jauk će njihov prodrijeti u narode!

Jeremija, glava 51

[1] Ovako veli Gospod: "Zaista, ja ću podignuti proti Babilonu i proti stanovnicima Kaldejske bijes upropastitelja.

[2] Poslat ću proti Babilonu vijače, da ga izviju i zemlju njegovu da oplijene, kad ga opsjednu unaokolo u dan propasti."

[3] Neka nitko ne nategne luk svoj neka se ne digne u oklopu svojemu! Ne štedite mladića njegovih! Istrijebite svu vojsku njegovu!

[4] Pobijeni leže u zemlji kaldejskoj, izbodeni na ulicama njezinim.

5 Jer nije ostavio Izraela i Jude Bog njihov, Gospod nad vojskama, ako i jest zemlja njihova puna krivnje proti Svecu Izraelovu.

6 Bježite iz područja babilonskoga! Svaki neka spasi život svoj, da ne izginete krivnjom svojom! Jer je vrijeme osvete za Gospoda. On vrši plaću na njemu.

7 Babilon je bio zlatna časa u ruci Gospodnjoj. Svu je zemlju opojio, vina su njegova pili narodi; tako su poludjeli narodi.

8 Najedanput pade Babilon i razbi se, jaučite za njim! Donesite balzama za njegovu bol; možda se dade iscijeliti!

9 "Htjedosmo iscijeliti Babilon, ali se ne može iscijeliti. Ostavite ga, i idimo svaki u postojbinu svoju, jer do neba dopire sud njegov, doseže do oblaka.

10 Gospod je iznio na svjetlo pravednu stvar našu. Dođite, pripovijedajmo na Sionu o djelu Gospoda, Boga svojega!"

11 Oštrite strijele, punite tobolce! Gospod je nadražio bijes kralja medijskoga, jer je proti Babilonu osnova njegova naperena, da ga uništi. Jest, to je osveta Gospodnja, osveta za hram njegov!

12 Razmahnite zastavom proti zidovima babilonskim! Pojačajte stražu, postavite stražare! Namjestite zasjede, jer kako je Gospod zasnovao, tako će i izvršiti, što je obećao za stanovnike babilonske.

13 Ti, koji stanuješ na silnim vodama, bogat blagom, dođe kraj tvoj! Svršetak je lihvi tvojoj!

14 Gospod nad vojskama zakleo se je samim sobom: "Ako sam te i napunio ljudima kao skakavcima ipak će se zapjevati nad tobom dobitna vika."

15 On je stvorio zemlju snagom svojom, on je utemeljio nadzemaljski svijet mudrošću svojom, on je razastro nebo razumom svojim.

16 Kad zaori glas njegov, zašušte vode na nebu. On vodi oblake s krajeva zemlje, baca munje s daždom, izvodi vihor iz odaja njegovih.

17 Luđak je svaki, koji to ne shvaća. Stidjeti se mora svaki umjetnik od livenoga lika svojega, jer je prijevara liveni lik njegov; nema duha u njemu.

18 Oni su tlapnje, stvari smiješne. U vrijeme kazne njihove kraj je njima.

19 Ali kao ovi nije dio Jakovljev, nego je on stvoritelj svega, i Izrael je pleme, što je njegovo. Gospod nad vojskama ime je njegovo.

20 "Ti si mi bio malj, oruđe bojno: tobom sam satro narode, tobom sam razorio kraljevstva.

21 Tobom sam satro konja i jahača. Tobom sam satro kola i vozača.

22 Tobom sam satro čovjeka i ženu. Tobom sam satro starca i dijete. Tobom sam satro momka i djevojku.

23 Tobom sam satro pastira i stado. Tobom sam satro seljaka i spregu. Tobom sam satro namjesnike i upravitelje."

24 "A sad ću na vaše oči platiti Babilonu i svim stanovnicima kaldejskim za svu zloću, što je učiniše Sionu." govori Gospod.

25 "Čekaj, sad ću na te, goro pogibije", govori Gospod, "koja si opustošila svu zemlju! Pružit ću ruku svoju proti tebi i svalit ću te sa hridine i načinit ću od tebe goru ognja.

26 Neće uzeti od tebe kamena za krunište ni kamena za temelj. Ne, bit ćeš pustoš vječna," govori Gospod.

27 Zasadite zastavu u zemlju! Zatrubite u rog među narodima! Posvetite narode za boj proti Babilonu! Sazovite proti njemu kraljevstva Ararata, Menija i Aškenaza! Podignite proti njemu vođe, i dovedite konje, mnogo poput skakavaca!

28 Posvetite proti njemu narode za boj, kralja medijskoga, namjesnike, sve upravitelje njegove i sve područje oblasti njegove!

29 Tada će se potresti i zadrhtati zemlja; jer na Babilonu ispunjava se odluka Gospodnja, da učini područje babilonsko pustinjom, u kojoj nitko ne stanuje.

30 Junaci Babilona odustaju od boja, ostaju i sjede u tvrđavama. Usahnula je junačka snaga njihova. Postali su žene. Opustošene su kuće njegove, polomljene prijevornice njegove.

31 Teklić leti za teklićem, glasnik za glasnikom, da jave kralju babilonskom, da je grad njegov zauzet sa svih krajeva.

32 Da su brodovi njegovi zaposjednuti bare njegove isušene, ratnici kleknuli.

33 Jer ovako veli Gospod lad vojskama, Bog Izraelov: "Kći je babilonska kao gumno u vrijeme, kad se nabija. Još malo, pa je i za nju došlo vrijeme žetve."

34 "Nebukadnezar, kralj babilonski, pojeo me je i satro, kao prazan sud bacio me je. Proždro me je, kao što zmaj napuni trbuh svoj, zatjerao me iz raja mojega.

35 'Bijeda moja neka padne na Babilon!' veli građanstvo Siona. 'Krv moja neka dođe na stanovnike kaldejske!' veli Jerusalem"

36 Zato ovako veli Gospod: "Evo, ja ću voditi parbu tvoju! Osvetit ću te, osušit ću more njegovo; izvor ću njegov osušiti.

37 Babilon će postati gomila kamenja, stan čagaljima, pustoš, poruga i bez stanovnika.

38 Svi će rikati kao lavovi, zavijati kao lavići.

39 Kad ih upali pohlepa, ugotovit ću im gozbu i opojit ću ih, da stanu posrtati i upadnu u vječni san, iz kojega se više ne probudiše." govori Gospod.

40 Svest ću ih na zaklanje kao janjce, kao ovnove i jarce."

41 Ah, kako je zauzet Šišak i osvojen ures svega svijeta! Kako je Babilon postao užas među narodima!

42 Ustalo je more na Babilon: utonu u silne valove njegove.

43 radovi njegovi postaše pustoš: "zemlja suše i goleti, zemlja, u kojoj više ne stanuje čovjek, kroz koju više ne prolazi čovjek.

44 Pohodit ću Bela u Babilonu i istrgat ću iz ralja njegovih, što je proždro, Narodi ne e više grnuti k njemu. I zidovi su babilonski pali.

45 Izađi iz područja njegova, narode moj! Neka svaki spasi život svoj od žestokoga gnjeva Gospodnjega!

46 Nemojte da klone srce vaše! Ne bojte se od glasa što će se čuti u zemlji, kad jedno godine dođe ovaj glas, druge godine onaj glas, i kad nasilje zavlada u zemlji, i jedan vladalac ustane na drugoga.

47 "Zato zaista, dolazi vrijeme, kad ću pohoditi idole babilonske. Sva će se zemlja njegova posramiti. Svi će pobijeni njegovi pasti u njemu.

48 Tada će nad Babilonom klicati od radosti nebo i zemlja i sve u njima, kada dođu na njega sa sjevera zatirači." govori Gospod.

49 "I Babilon mora pasti za pobijene Izraelove, kao što su za Babilon pobijeni padali po cijelom svijetu."

50 Idite, koji umakoste maču! Ne stojte, spominjite se u daljini Gospoda! Prema Jerusalemu neka se upravlja srce vaše!

51 Stajali smo posramljeni, kad čusmo za porugu. Stid je pokrio lice naše, jer su tuđini došli u svete stanove Gospodnje.

52 "Zato zaista, dolazi vrijeme," govori Gospod, kad ću pohoditi idole njegove. Po svoj zemlji njegovoj jecat će pobijeni.

53 Da se Babilon sve do neba popne, da sagradi tvrđavu svoju na visini nepristupnoj, doći će ipak od mene na njega zatirači." govori Gospod.

54 Čuj, odjekuje vika iz Babilona, velik razor iz zemlje kaldejske!

55 Jer Gospod zatire Babilon, dokida tamo veliku vrevu. Valovi njegovi buče kao silne vode, vika se njegova razliježe.

56 Zaista, zatirač dođe na Babilon. Junaci se njegovi zarobljavaju: lukovi se njegovi potiru, jer je Gospod Bog plaće, koji sigurno plaća.

57 "Njegove knezove i mudrace, namjesnike, upravitelje i ratnike opojit ću, da padnu u vječni san, iz kojega se više ne probudiše," govori kralj; 'Gospod nad vojskama' ime je njegovo.

58 Ovako veli Gospod nad vojskama: "Široki zidovi babilonski razorit će se do temelja, visoka vrata njegova ognjem će se spaliti. Ljudi će se truditi ni za što, narodi će se mučiti za oganj."

[59] Ovo je nalog, što ga dade prorok Jeremija Seraji, sinu Nerije, sina Mahsejina, kad je ovaj sa Zedekijom, kraljem Judinim, pošao u Babilon u četvrtoj godini kraljevanja njegova. Seraja je bio glavni stanoreda.

[60] Jeremija je bio napisao u jednu knjigu svu nesreću, što je imala sadi na Babilon, naime sve ove riječi, što su napisane proti Babilonu.

[61] Jeremija reče Seraji: "Kad dođeš u Babilon, gledaj, da objaviš sve ove riječi!

[62] Reći ćeš: 'Gospode, ti si se zaprijetio ovomu mjestu uništenjem, da se nitko više ne nastani u njemu, ni čovjek ni životinja, jer ima biti vječna pustinja.'

[63] Kad pročitaš ovu knjigu, priveži kamen na nju, baci je u Eufrat

[64] I reci: 'Tako će potonuti Babilon i neće se više podignuti zbog nesreće, što ću je pustiti na njega; on će iznemoći.'" Dovle su riječi Jeremijine.

Jeremija, glava 52

[1] Dvadeset i jedna godina bila je Zedekiji, kad je postao kralj. Vladao je jedanaest godina u Jerusalemu. Mati se je njegova zvala Hamutala i bila je kći Jeremije iz Libne.

[2] On je činio, što se nije dopadalo Gospodu, sasvim kako je činio Jojakim.

[3] Jer zbog gnjeva Gospodnjega došlo je s Jerusalemom i Judom tako daleko, da ih je odbacio ispred svojega lica. Zedekija otpade od kralja babilonskoga.

[4] U devetoj godini njegova vladanja, desetoga dana desetoga mjeseca, dođe Nebukadnezar, kralj babilonski, sa svom vojskom svojom na Jerusalem Opkoliše ga i načiniše opkope unaokolo.

[5] Grad ostade opkoljen do jedanaeste godine kraljevanja Zedekijina.

[6] Devetoga dana četvrtoga mjeseca bila je glad u gradu postala tako teška, te narod zemaljski nije više imao što jesti.

[7] Tada zid gradski bi provaljen, i vojnici svi nagnuše u bijeg i ostaviše grad noću putem kroz vrata između obadva zida uz vrt kraljev, a Kaldejci su držali grad opkoljen. Okrenuše prema ravnici jordanskoj.

[8] Ali čete kaldejske potjeraše kralja i stigoše Zedekiju u polju jerihonskom, izakako ga je bila ostavila sva vojska njegova i razbježala se.

[9] Uhvatiše kralja i dovedoše ga kralju babilonskom u Riblu u području hamatskom. Taj mu izreče presudu.

[10] Kralj babilonski dade sinove Zedekijine poklati na njegove oči i sve knezove Judine pogubi u Ribli.

[11] A Zedekiju dade oslijepiti i u okove staviti. Tada ga dade kralj babilonski odvesti u Babilon i u zatvoru ga držati do smrti njegove.

[12] Desetoga dana petoga mjeseca, t. j. u devetnaestoj godini kraljevanja Nebukadnezara, kralja babilonskoga, dođe u Jerusalem Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, koji je pripadao osobnoj službi kralja babilonskoga,

[13] I popali hram Gospodnji, palaču kraljevsku i sve kuće u Jerusalemu. Sve znamenitije zgrade dade popaliti.

[14] Sve zidove jerusalemske unaokolo rušile su sve čete kaldejske, što su stajale pod zapovjednikom tjelesne straže.

[15] Jedan dio malih ljudi i ostatak naroda, što je još bio preostao u gradu, tako isto prebjegne, što su bile prebjegle kralju babilonskom i ostatak zanatlija odvede Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže.

[16] A jedan dio malih ljudi u zemlji ostavi Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, kao vinogradare i seljake.

[17] Stupove mjedene u hramu Gospodnjem, podnožja i more mjedeno u hramu Gospodnjem razbiše Kaldejci i svu mjed od njih odvukoše u Babilon.

[18] l lonce, lopate, noževe, vrčeve, zdjele i sve posuđe mjedeno, što se upotrebljavalo kod službe Božje, uzeše.

[19] I umivaonice, tave, škropionice, lonce, svijećnjake, kadionice i čaše, što je sve bilo od zlata i srebra, uze sebi zapovjednik tjelesne straže.

[20] Obadva stupa, jedno more, dvanaest volova mjedenih, što su bili pod njim, i klupe, što ih bio dao načiniti kralj Salomon za hram Gospodnji, mjedi svega ovoga posuda

nije bilo mjere.

21 Što se tiče stupova, jedan je stup bio visok osamnaest lakata, i konac od dvanaest lakata bio je potreban, da ga obuhvati; bio je četiri prsta debeo i unutra šupalj.

22 Odozgo na njemu bilo je oglavlje mjedeno. Oglavlje bilo je visoko pet lakata. Pletenice sa šipcima ovijale se oko oglavlja, sve od mjedi. Isto tako bio je i drugi stup sa šipcima.

23 A bilo je dvadeset i šest šipaka, što su lebdili slobodno. Svih je šipaka bilo sto oko pletenice.

24 Zapovjednik tjelesne straže uze sa sobom velikoga svećenika Seraju i drugoga svećenika Sefanija i tri vratara.

25 Dalje uze iz grada jednoga dvoranina, koji je bio nad vojnicima, i sedam ljudi iz bliže okoline kraljeve, koji se nađoše u gradu, onda pisara vojnog zapovjednika, koji je popisivao narod u zemlji za vojnu službu, i šezdeset ljudi iz naroda zemaljskoga, koji se nađoše u gradu.

26 Ove dakle uze Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, i odvede ih l Riblu kralju babilonskom.

27 A kralj babilonski dade ih pobiti i pogubiti u Ribli u zemlji hamatskoj. Tako on odvede Judu iz zavičajne zemlje njegove.

28 Ovo je broj ljudi, što ih Nebukadnezar odvede u ropstvo: u sedmoj godini tri tisuće i dvadeset i tri Judejca,

29 U osamnaestoj godini Nebukadnezarovoj osam stotina i trideset i dvije duše iz Jerusalema.

30 U dvadeset i trećoj godini Nebukadnezarovoj; odvede u ropstvo Nebuzaradan, zapovjednik tjelesne straže, Judejaca sedam stotina i četrdeset i pet duša, svega četiri tisuće i šest stotina duša.

31 U trideset sedmoj godini, otkako se odvede Jojakin, kralj Judin, u dvanaestom mjesecu, dvadeset petoga dana u mjesecu, Evil–Merodak, kralj babilonski, u godini svojega nastupa vlade pomilova Jojakina, kralja Judina, i izvadi ga iz tamnice.

32 On se razgovori prijateljski s njim i namjesti mu prijestolje više prijestolja drugih kraljeva, koji se nađoše kod njega u Babilonu.

33 Smio je skinuti sa sebe haljine tamničke i svagda kod njega jesti, dokle je živio.

34 Njegovo uzdržavanje, što je bilo trajno, davalo mu se iz dan u dan, dokle je živio, od kralja babilonskoga do smrti njegove.

Tužaljke

Tužaljke, glava 1

[1] Ah, kako leži pust grad – nekada bogat stanovnicima! Udovica je postao – nekada
gospodarica narodima. Nad zemljama nekada kneginja postade podanica.

[2] Gorko plače noću – suze mu na obrazima. Nikoga nema, da ga utješi, od svih
milosnika njegovih. Svi prijatelji njegovi postaše mu nevjerni, postaše mu neprijatelji.

[3] Iseli se Juda od jada, od ljutoga ropstva, boravi sad među neznabošcima, ne nakazi
mira: svi tlačitelji njegovi hvataju ga u tjeskobi.

[4] Putovi na Sion tuguju, jer nitko ne dolazi na blagdan, Sva su vrata njegova pusta;
svećenici njegovi uzdišu. Djevojke su njegove pune jada; i sam je jadan.

[5] Tlačitelji njegovi dođoše na vlast; neprijatelji se njegovi raduju; jer ga Gospod rinu
u žalost zbog svih grijeha njegovih. Djeca njegova idu u ropstvo pred tlačiteljem.

[6] Pade sa sionske kćeri sav sjaj njezin. Knezovi su njezini kao ovnovi bez pašnjaka.
Vuku se tamo posve iznemogli pred goničem.

[7] U vrijeme svoje muke i nevolje spominje se Jerusalem sve krasote, što ju je imao u
dane davne; sada narod njegov pada u ruke neprijateljeve, a nitko mu ne pomaže.
Neprijatelji to gledaju i propasti se njegovoj smiju.

[8] U krivnju je zapleten Jerusalem; zato posta ogavan. Svi laskavci njegovi preziru ga:
vidješe golotinju njegovu. A on sam uzdiše i okreće se natrag.

[9] Nečistoća pokriva skute njegove; nije mislio na kraj svoj. Zato je pao tako duboko;
nije imao nikoga da ga potješi. "Gospode, pogledaj nevolju moju: jer se je ponio
neprijatelj!"

[10] Tlačitelj poseže rukom na sve blago njegovo. Morao je vidjeti, kako prodiru u
svetište njegovo neznabošci, kojima si zabranio pristup u zajednicu svoju.

11 Sav narod njegov uzdiše tražeći kruha. Za jelo daje nakit svoj, da produlji život.
"Ah, Gospode, vidi ipak i pogledaj, kako sam veoma prezren!"

12 "Vi svi, koji prolazite putem, pogledajte i vidite, ima li boli, kakva je moja, koja me
pogodila, kad me Gospod rinuo u žalost u dan žestokoga gnjeva svojega!

13 S visine posla oganj u nutrinu moju za kaznu. Postavi mrežu nogama mojim,
prebaci me. Ostavi me bez pomoći, te jednako tugujem.

14 Opremljen je jaram grijeha mojih, privezala ga je ruka njegova. Bio mi je metnut na
vrat, i skrši se snaga moja. Gospod me predade takvima, kojih ne mogu prevladati.

15 Sve je junake moje ugrabio Gospod usred mene. Sazvao proti meni svečanost, da
pogubi ratnike moje. Gospod je sam kao grožđe u kaci izgazio djevojku kćer Judinu.

16 Zato ja moram gorko plakati; oko moje pliva u suzama. Daleko je od mene
utješitelj, koji bi me okrijepio. Postiđena su djeca moja, jer je nadvladao neprijatelj."

17 Sion pruža ruke svoje; nema mu utješitelja. Gospod je podigao unaokolo proti
Jakovu neprijatelje njegove, Jerusalem posta kod njih gadan.

18 "Gospod je jedini pravedan; jer ja sam mu prkosio. Čujte, svi narodi, i vidite bol
moju! Djevojke moje i mladići moji otidoše u nevolju.

19 Pozvao sam milosnike svoje, ali su oni bili nevjerni. Svećenici moji, starješine
moje poginuše u gradu tražeći jela, da produlje život svoj.

20 Pogledaj, Gospode, kako mi je teško; nutrina moj a gori! U grudima mi se prevrće
srce; jest, velik je bio prkos moj! Vani bjesni mač, a unutra smrt.

21 Čuli su, kako jecam, ali ne nađoh nikakva utješitelja. Svi su neprijatelji moji čuli za
nesreću moju, radosni, da si to učinio, da si poslao dan, kojim si zaprijetio. Nek ih
pogodi kao mene!

22 Nek izađe pred lice tvoje sva zloća njihova! Tada učini njima, što si učinio meni za
sve grijehe moje." Jer su bez broja uzdasi moji, slabo je srce moje."

Tužaljke, glava 2

[1] Ah, kako naoblači Gospod u gnjevu svojemu kćer sionsku! Baci s neba na zemlju sjaj Izraelov, ne pomisli na podnožje nogu svojih u dan gnjeva svojega.

[2] Neštedice uništi Gospod sva polja Jakovljeva, Poruši u gnjevu svojemu tvrđave kćeri Judine. Poruši u prah, oskvrni kraljevstvo, knezove njegove.

[3] Slomi u žestini gnjeva svojega svu snagu Izraelovu. Potegnu natrag desnicu svoju od neprijatelja, raspali se na Jakova kao oganj plameni, što proždire sve.

[4] Kao neprijatelj nateže luk svoj, kao protivnik pruži desnicu svoju; što obraduje oko, sve to uništi u šatoru kćeri sionske. Izli gnjev svoj kao oganj.

[5] Kao neprijatelj pokaza se Gospod, uništi Izraela, uništi sve palače njegove, sruši tvrđave njegove, nagomila na kćer Judinu jad na jad.

[6] Pogazi kao lijehu hram njegov, poruši svetište njegovo. Gospod vrže u zaborav na Sionu blagdane i subotu. U žestokom gnjevu svojemu odbaci kralja i svećenika.

[7] Pogrdi Gospod žrtvenik svoj, zamrzi na svetište svoje. Pusti da padnu u ruke neprijatelju zidovi dvorova njegovih. Stade ih vika u kući Gospodnjoj kao u dan blagdana.

[8] Odluči Gospod da uništi zidove kćeri sionske. Rasteže mjeračko uže i ne ustavi ruke svoje kod rušenja. Ražalosti opkop i zid; tugovali su skupa.

[9] Utonuše u zemlju vrata njezina; polomi i razbi prijevornice njezine. Kod neznabožaca su klali njezin, knezovi njezini. Nema više zakona. I proroci njezini ne dobivaju viđenja od Gospoda.

[10] Šuteći sjede na zemlji starci kćeri sionske, posuli su prahom glavu svoju, vrećom se ogrnuli. Pognule k zemlji glavu svoju djevojke jerusalemske.

[11] Ispadoše mi oči od plača; grudi moje hoće da puknu. Sav mi je život otet zbog pada kćeri moga naroda, jer dijete i nejače ginu na ulicama gradskim.

[12] Svojim materama viču: "Gdje je kruh?" Ginu kao smrtna rana na ulicama gradskim, izdišu dušu svoju na grudima matera svojih.

13 Što da ti predočim, čim da te izjednačim, kćeri jerusalemska? Kakvu ću ti priliku naći, da te utješim, djevojko, kćeri sionska? Jer je velika kao more nesreća tvoja; tko da te iscijeli?

14 Proroci tvoji navješćivali ti laž i prijevaru, nijesu otkrivali krivnje tvoje, da okrenu sudbinu tvoju. Samo su ti utvare govorili, da te prevare i zavedu.

15 Nad tobom pljeskaju rukama svi, koji prolaze putem. Šiću i mašu glavom nad kćerju jerusalemskom: "To li je grad, za koji su govorili da je najljepši, milina svemu svijetu?"

16 Otvaraju usta na te svi neprijatelji tvoji. Škripe zubima, šiću i viču: "Ha, mi proždrijesmo! Jest, ovo je dan našega nadanja; dočekasmo ga, doživjesmo!"

17 Svršio je Gospod, što je naumio, prijetnju svoju ispunio, koju je davno rekao: razorio je nemilice, razveselio je tobom neprijatelja, učinio je ponosnim protivnik tvoje.

18 O poviči gore visoko Gospodu, djevojko, kćeri sionska! Daj da teku suze tvoje kao potok dan i noć! Ne daji sebi nikada mira; neka se oko tvoje nikada ne odmori!

19 Ustani! Tuguj glasno ob noć, u početku straže! Izlijevaj srce svoje kao vodu pred licem Gospodnjim! Podiži k njemu ruke svoje za život djece svoje, što ginu od gladi na uglovima svih ulica!

20 "Gospode, vidi ipak i pogledaj, kojemu si učinio ovako! Jesu li smjele žene jesti plod tijela svojega, dječicu svojega staranja? Je li se smjelo u svetištu Gospodnjem ubijati svećenika i proroka?

21 Na ulicama leže na zemlji dječak i starac. Djevojke moje i mladići moji padoše od mača. Ti i ih pobio u dan gnjeva svojega, poklao si ih okrutno

22 Sazvao si kao na blagdan odasvud one, koji me straše. U dan gnjeva Gospodnjega nije bio nitko, koji bi utekao i umaknuo. Koje othranih i brižno odgojih, njih mi neprijatelj moj pobi.

Tužaljke, glava 3

1 Ja sam, koji sam iskusio nevolju od pruta gnjeva njegova.

2 Potisnuo me je i potjerao u taman mrak.

3 Proti meni obraća ruku svoju uvijek iznova povazdan.

4 Učinio je, da uvene tijelo moje, koža moja, polomio je kosti moje.

5 Sazidao je i nagomilao oko mene otrovnu nevolju.

6 U tamu me obavio kao mrtvace davnih vremena.

7 Ogradio me, da ne izađem, oteščao mi okove moje.

8 Kad vičem i zovem, on ne čuje vapaja mojega,

9 Zazidao je putove moje tesanim kamenom, povaljao stazu moju.

10 Bio mi je kao medvjed što vreba, lav u skrivalištu.

11 Odvukao me s puta, razderao me. Pustio me da uginem.

12 Nategao luk svoj, stavio me za biljegu strijeli svojoj.

13 Probo mi bubrege strijelama iz tobolca svojega.

14 Postao sam podsmijeh svemu narodu svojemu, ruglo njihovo svaki dan.

15 Nasitio me gorčinom; dao mi pelin da pijem.

16 Polomio mi zube kamenjem, dao mi pepeo da jedem.

17 Uzeo si mir duši mojoj, zaboravio sam sreću.

18 Rekoh: "Ode mi život, ufanje moje u Gospoda."

19 Spomeni se nevolje moje, tumaranja mojega, pelina gorkoga!

20 Mnogim mudrovanjem skučena je u meni duša moja.

21 Ovo ću pomisliti u sebi, iz toga ću ufanje crpsti:

22 Milost je Gospodnja, da nijesmo sasvim uništeni, neiscrpljivo je milosrđe njegovo.

23 Ponavljaju se svako jutro. Vrlo je velika vjernost tvoja.

24 Velim: "Gospod je dio moj; zato se ufam u njega."

25 Gospod je dobrostiv onome, koji ga čeka, duši, koja ga traži.

26 Dobro je mirno čekati pomoć Gospodnju.

27 Dobro je svakome nositi jaram svoj od mladosti.

28 Neka sjedi sam i šuti, cad mu on dosudi!

29 Neka prigne k prahu usta svoja; možda još ima ufanja!

30 Neka podmetne obraz svoj onome, koji ga bije, nek se najede sramote!

31 Jer Gospod ne odbacuje za vazda,

32 Ako i dosudi nevolju: on se i smiluje u veličini milosti svoje;

33 Jer on iz naslade ne ruši i ne rascvili ljude.

34 Kad su gazili nogama sve zarobljenike u zemlji,

35 Kad su izvrtali pravo čovjeka pred očima Svevišnjega,

36 Kad su tlačili čovjeka pred sudom: ne vidi li to Gospod?

37 Tko je taj, koji je zapovjedio i zbilo se, a Gospod da nije zapovjedio?

38 Ne dolazi li nesreća i sreća po zapovijedi Svevišnjega?

39 Zašto se tuži čovjek, koji još živi, čovjek zbog kazni svojih?

40 Ispitajmo, pretražimo putove svoje, obratimo se Gospodu!

41 Podignimo srce i ruke k Bogu u nebu!

42 Griješili smo i bunili smo se; tada nam nijesi oprostio.

43 Obavio si se gnjevom, progonio si nas, ubijao neštedice;

44 Zaogrnuo si se u oblak, da više ne prodre molitva;

45 Učinio si od nas smeće, izmet usred naroda.

46 Razjapili usta svoja proti nama svi neprijatelji naši.

47 Zadesi nas groza i jama, uništenje i zatiranje.

48 Potoci vode teku iz očiju mojih zbog pada kćeri naroda mojega.

49 Oči moje liju suze bez prestanka,

50 Dokle Gospod ne pogleda i ne vidi s neba.

51 Oko moje muči dušu moju zbog svih kćeri grada mojega.

52 Tjerali su me kao pticu neprijatelji moji ni za što.

53 Svaljivali su u jamu život moj, bacali kamenje na me.

54 Vode su pokrile glavu moju; pomislio sam: "Izgubljen sam."

55 Tada sam zazvao, Gospode, l ime tvoje iz dubine jame.

56 Ti si čuo zaziv moj: "Ne zatiskuj uha svojega vapaju mojemu!"

57 Bio si blizu mene, kad sam te zvao, rekao si: "Ne boj se!"

58 Vodio si, Gospode, stvar moju, izbavljao si život moj.

59 Vidio si, Gospode, krivdu moju; pribavi mi pravicu!

60 Vidio si svu osvetljivost njihovu, sve osnove njihove proti meni.

61 Čuo si ruganje njihovo, Gospode, sve osnove njihove proti meni,

[62] Mojih protivnika govore i spletke proti meni povazdan.

[63] Pogledaj sjedenje i ustajanje njihovo: ja sam podsmješnica njihova.

[64] Gospode, ti ćeš im platiti po djelu ruku njihovih.

[65] Zaslijepit ćeš srca njihova; kletva tvoja na njih!

[66] Ti ćeš ih u gnjevu progoniti, uništiti ih pod nebom, Gospode!

Tužaljke, glava 4

[1] Ah, kako je poblijedjelo zlato, kako se je pokvarila kovina plemenita! Razasuto je sveto kamenje po uglovima svih ulica.

[2] Plemeniti sinovi Siona, nekoć zlatom izmjereni, kako su cijenjeni kao zemljani sudovi, kao djelo ruke lončarove!

[3] I čagalji podaju grudi, doje mlade. Kći naroda mojega okrutna je kao nojevi pustinje.

[4] Jezik je nejačetu prionuo za nepce od zeđi. Dječica su iskala kruha, a nitko im ga nije lomio.

[5] Koji su nekoć jeli poslastice, ginu na ulici. Koje su nosili na grimizu, valjaju se u blatu.

[6] Jer je krivnja kćeri naroda mojega bila veća od grijeha Sodome, koja je bila srušena u čas, a da se nijesu trudile ruke.

[7] Knezovi njezini sjali su jasnije od snijega, bjelje od mlijeka. Crvenije bilo je tijelo njihovo od korala, lik je njihov bio kao safir:

[8] Ali je lice njihovo postalo crnje od čađe, ne poznaju se na ulicama. Koža im se prilijepila za kosti, osušila se kao drvo.

[9] Sretniji je tko je pao od mača, negoli tko je poginuo od gladi: polagano ginu oni od nestašice hrane.

[10] Kuhale su vlastitom rukom nježne žene djecu svoju. Ona su im bila hrana, kad je padala kći naroda mojega.

[11] Iscrpao je Gospod gnjev svoj, izlio je jarost srdžbe svoje, oganj je na Sionu raspalio, što proždrije tvrđe njegove.

[12] Nikada nijesu pomislili kraljevi zemaljski, ni svi stanovnici zemaljski, da bi ušli tlačitelj i neprijatelj na vrata Jerusalema.

[13] Dogodilo se to za grijehe proroka njegovih, za opačine svećenika njegovih, koji su prolijevali usred njega krv pravednika.

[14] Vrludali su kao slijepci po ulicama, okaljani krvlju, da se čovjek nije mogao dotaći haljina njihovih.

[15] Vikali su im: "Natrag, nečist, natrag, natrag! Ne dodijevajte ga se!" Kad bi bježali i skitali se, tada bi se govorilo među neznabošcima: "Ne smiju dalje boraviti."

[16] Lice ih je Gospodnje rasulo; on ih više ne može. Prezirali su čast svećenika, nijesu štedjeli staraca.

[17] Oči naše uzalud čeznu još uvijek za pomoći. Na stražari svojoj čekali smo narod, koji ne pomaže.

[18] Spriječiše nam, vrebajući nam korake, da hodimo po ulicama svojim. Svršetak je naš bio, dani se naši navršili; jest, došao je svršetak naš.

[19] Progonitelji naši bili su još brži od orlova nebeskih. Gonili su nas po gorama, vrebali nas u pustinji

[20] Bio je naš životni dah, pomazanik Gospodnji, uhvaćen u jame njihove, a za njega smo mislili: "U sjeni njegovoj živjet ćemo među narodima."

[21] Raduj se i veseli, kćeri edomska, koja stanuješ u zemlji Usu! I na te će još doći časa; opit ćeš se i otkrit ćeš se.

[22] Krivnja je tvoja uništena, kćeri sionska; on te više ne izgoni. On će kazniti krivnju tvoju, kćeri edomska, otkrit će grijehe tvoje.

Tužaljke, glava 5

1 Spomeni se, Gospode, što nas je zadesilo! Pogledaj i vidi sramotu našu!

2 Baština naša dopade drugima, kuće naše strancima.

3 Sirote smo, bez oca, matere naše kao udovice.

4 Pijemo za novac vodu svoju, moramo plaćati za drva vlastita.

5 Na vratu su nam tlačitelji iscrpljeni smo i ne nalazimo mira.

6 Pružili smo ruku Egiptu i Asiriju, da se nasitimo.

7 Oci su naši sagriješili i nema ih više. Opačine njihove moramo mi nositi.

8 Sluge su gospodari nad nama; nitko nas ne izbavlja iz ruku njihovih.

9 Donosimo sebi kruh sa strahom za život od mača u pustinji.

10 Kao peć gori koža nas u žeravici gladi.

11 Sramotili su žene na Sionu, djevojke po gradovima Judinim.

12 Knezovi su bili vješani od l njih, prezrena je bila čast staraca.

13 Mladići nose mlin; pod teretom drva posrću dječaci.

14 Na vratima ne sjede više starci; mladiće ne sjedinjuje igra.

15 Nestalo je radosti srcu našemu, igra se naša pretvorila u žalost.

16 Pala nam je kruna s glave; teško nama, što smo sagriješili!

17 Stoga je srce naše oslabilo, stoga je oko naše potamnjelo:

18 Zbog gore Siona, što je opustjela, i lisice brzaju po njoj.

19 Ti, Gospode, stoluješ u vijeke, prijestolje tvoje stoji odvijeka dovijeka.

[20] Zašto hoćeš da nas zaboraviš dovijeka, da nas ostaviš zauvijek?

[21] Obrati nas, Gospode, k sebi! Mi se vraćamo natrag. Ponovi dane naše kako su bili prije!

[22] Ili si nas zar sasvim odbacio? Srdiš li se na nas toliko?

Ezekiel

Ezekiel, glava 1

[1] U tridesetoj godini, u četvrtom mjesecu, peti dan toga mjeseca, kad sam boravio među zarobljenicima na rijeci Kebaru, otvori se nebo i vidjeh viđenja božanska.

[2] Peti dan toga mjeseca, u petoj godini iza odvođenja kralja Jojakina,

[3] Dođe riječ Gospodnja Ezekielu, sinu svećenika Buzija u zemlji Kaldejaca na rijeci Kebaru, i ruka Gospodnja dođe ondje na njega.

[4] Imao sam ovo viđenje: "Sa sjevera udari vihor sa silnim oblakom, punim ognja, što je buktio. Okruživala ga je svjetlost, a iznutra je sjao kao svjetlac u ognju.

[5] Posred njega prikazaše se prilike, što su bile nalik na četiri živa bića. Izgled njihov bio je ovaj: Imala su priliku čovječju.

[6] Svako je imalo četiri lica i svako od njih četiri krila.

[7] Noge njihove bile su prave i stope njihove kao u teleta. Sijevale su kao mjed blistava.

[8] Ruke čovječje pokazale se pod krilima njihovim na sve četiri strane, lica njihova i krila njihova.

[9] Krila su se njihova doticala – nijesu se okretala, kada bi išla; svako je biće išlo naprema se.

[10] Izgled lica njihova bio je ovaj: sprijeda imala su lice čovječje, zdesna lice lavovo, slijeva lice volujsko, unutra lice orlovo, u sva četiri bića.

[11] Krila su njihova bila gore ispružena. Sa dva su se doticala, a sa dva su prekrivala tjelesa svoja.

[12] Svako je išlo pravo naprema se. Kamo ih je duh tjerao da idu, tamo su išla. Nijesu se okretala, kada bi išla.

[13] U sredini bića bilo je nešto, što je izgledalo kao živo ugljevlje, kao baklje. Ove su išle između bića tamo i amo. Oganj je imao svijetao sjaj, i munje su izlazile iz ognja.

[14] Bića su trčala tamo i amo, tako da je izgledalo, kao da su munje sijevale.

[15] Kad sam promatrao bića, vidjeh točak uz bića na zemlji na četiri strane njihove.

[16] Točkovi i naprava njihova imali su izgled krizolita. Sva četiri imala su jedan isti oblik. Izgledali su i bili su tako izrađeni, kao da bi jedan točak išao kroz drugi.

[17] Kad su trčali, mogli su se kretati na sve četiri strane. Pri vožnji nijesu se trebali okretati.

[18] Naplatnice su njihove bile vrlo visoke i strašne za gledanje. Unaokolo bile su naplatnice pune očiju u sva četiri!

[19] Kad bi se bića kretala naprijed, trčali su i točkovi uz njih, i kad bi se bića podigla od zemlje, podigli su se i točkovi.

[20] Kamo bi ih duh tjerao da idu, tamo su išli točkovi, što bi se Podizali zajedno s njima; jer je dah bića bio u točkovima.

[21] Kada su se kretala bića, išli su i točkovi s njima; kada bi ona stala, stali bi i ovi. Kada bi se ona podizala od zemlje, podizali su se točkovi istodobno s njima; jer je duh bića bio u njima.

[22] Nad glavama bića bilo je vidjeti neku vrstu svoda nebeskoga iz divna kristala, što se je prostirao gore nad glavama njihovim.

[23] Pod svodom nebeskim bila su krila njihova pružena, jedna prema drugima, dva od svakoga; dva druga, što su ih mala, prekrivala su tijela njihova.

[24] Čuo sam huku krila njihovih, što je bila kao huka mnogih voda, kao grmljavina Svemoćnoga. Kad bi išla, bila je glasna huka kao graja u taboru.

[25] Kad bi stala, spustila bi se mirno krila njihova. I zaori glas iznad svoda nebeskoga, što je bio nad glavama njihovim. Kad bi stala, spustila bi se mirno krila njihova.

[26] Iznad svoda nebeskoga, što se je nalazio nad glavama njihovim, bilo je nešto, što je izgledalo kao safir kamen i bilo kao prijestolje. Na njemu gore, što je bilo kao

prijestolje, hila je prilika, što je izgledala kao čovjek.

27 Vidjeh nešto kao sjajan svjetlac, nešto, što je izgledalo kao oganj naokolo. Od bedara gore i od bedara dolje vidjeh kao oganj i svjetlost oko njega.

28 Kao što izgleda duga, kad se pojavi u dane dažda, tako je izgledala svjetlost oko njega. To je bio izgled prikazanja slave Gospodnje. Ja je vidjeh i padoh ničice na svoje lice. Tada sam čuo glas jednoga koji je govorio.

Ezekiel, glava 2

1 On mi reče: "Sire čovječji, postavi se na noge svoje; jer hoću da govorim s tobom!"

2 Tada dođe duh u mene kad mi je on govorio, i postavi me na noge moje; i slušao sam onoga, koji se je razgovarao s menom.

3 On mi reče: "Sine čovječji, ja te šaljem k sinovima Izraelovim, k plemenima odmetničkim, koji se pobuniše proti meni. Oni i oci njihovi griješili su proti meni sve do dana današnjega.

4 To su sinovi drska obraza i otvrdnula srca. K njima te šaljem Reci im: "Ovako veli svemogući Gospod.

5 I poslušaju li ili ne poslušaju – jer su rod nepokoran – , neka ipak znaju, da je prorok među njima.

6 A ti, sine čovječji, ne boj ih se i ne plaši se njihovih riječi, iako je oko tebe drača i trnje i boraviš među skorpionima! Ne boj se njihovih riječi! Ne dršći pred njihovim licem, jer su rod nepokoran!

7 Navješćuj im riječi moje, poslušali ili ne, jer su uporni.

8 Ali ti, sine čovječji, slušaj, što ću ti izreći! Ne budi nepokoran kao taj rod uporni! Otvori usta svoja i jedi što ti dadnem!"

9 Tada vidjeh ruku pruženu prema meni i u njoj svitak knjige.

10 On ga razvi preda mnom. Bio je ispisan na prednjoj strani i na suprotnoj strani. Bili su u njem napisani plač, uzdisaji i jauci.

Ezekiel, glava 3

1 On mi reče: "Sine čovječji, pojedi što je pred tobom; pojedi taj svitak, onda idi i govori kući Izraelovoj!"

2 Otvorio sam usta svoja, i on mi dade svitak da jedem.

3 I reče mi: "sine čovječji, uzmi taj svitak, što ti ga dajem, u sebe i pusti da uđe u tvoju nutrinu!" Ja ga pojedoh, i bio mi je u ustima sladak kao med.

4 Nato mi zapovjedi: "Sine čovječji, ustani, idi kući Izraelovoj i govori im u moje ime!

5 Jer se ne šalješ k narodu nepoznata jezika i nerazumljiva govora, nego kući Izraelovoj;

6 I ne k mnogim narodima nepoznata jezika i nerazumljiva govora, kojima riječi ne razumiješ. Kad bih te poslao k njima, poslušali bi te.

7 Ali te kuća Izraelova neće poslušati, jer i mene neće da poslušaju, jer je sva kuća Izraelova tvrda obraza i otvrdnula srca.

8 Ali evo, činim tvoj obraz tvrdim kao njihov i čelo tvoje tako tvrdo kao njihovo.

9 Kao dijamant, tvrđe od hridine, činim ti čelo. Ne boj ih se, neдršći pred licem njihovim, jer su rod nepokoran."

10 Dalje mi reče: "Sine čovječji, uzmi sve riječi, što ti ih priopćujem, u srce svoje i slušaj ih ušima svojim!

11 Ustani, idi k zarobljenicima, k sinovima naroda svojega, govori im i reci: 'Ovako veli svemogući Gospod,' poslušali ili ne poslušali!"

12 Tada me podiže duh gore. Čuo sam za sobom glasan, silan i šum, kada se diže sa svojega mjesta slava Gospodnja,

13 Naime huku krila onih bića, što se jedna drugih doticala, i prasku točkova uz njih. Bio je glasan, silan šum.

[14] Duh me dakle podiže gore, uze me, i ja sam ozbiljno išao u uzbuđenosti duha svojega; jer je ruka Gospodnja teško ležala na meni.

[15] Tako dođoh k zarobljenicima u Tel−Abib, koji su stanovali na rijeci Kebaru, gdje su se bili naselili. Ondje sam boravio sedam dana posve uzbuđen među njima.

[16] Poslije sedam dana dođe mi riječ Gospodnja.

[17] "Sine čovječji, postavio sam te stražarem kući Izraelovoj. Kad čuješ riječ iz mojih usta, opomenut ćeš ih u moje ime.

[18] Kad kažem bezbožniku: 'Poginut ćeš!' a ti ga ne opomeneš i ne progovoriš mu, da odvratiš bezbožnika od opakog puta njegova i da ga sačuvaš u životu, to će bezbožnik poginuti zbog svoje opačine; ali ću krv njegovu iskati iz tvoje ruke.

[19] Ako li ti opomeneš Bezbožnika a on se ne vrati od bezbožnosti svoje i od opakog puta svojega, to će on poginuti zbog opačine svoje; a ti si spasio dušu svoju.

[20] Ako se pravednik odvrati od pravednosti svoje i čini zlo, to ću mu ja podmetnuti na što će se spotaći, da pogine. Ako ga ti tada nijesi opomenuo, to će on poginuti zbog opačine svoje, i pravedna djela njegova, što ih je činio, neće se dalje spominjati; ali ću krv njegovu iskati iz tvoje ruke.

[21] Ako li si ti njega, pravednika, opomenuo, da on, pravednik, ne griješi više, i on ne griješi više, to će pravednik ostati u životu; jer se je dao opomenuti, i ti si spasio dušu svoju.

[22] Ondje dođe ruka Gospodnja na me, i on mi zapovjedi: "Ustani, izađi na ravnicu u dolini! Ondje ću govoriti s tobom."

[23] Ustadoh i izađoh na ravnicu u dolini. Ondje vidjeh gdje stoji slava Gospodnja, kako sam je bio gledao na rijeci Kebaru, i ja padoh ničice na svoje lice.

[24] Ali dođe duh na me i postavi me na noge moje. On mi reče: "Idi, zatvori se u kuću svoju!

[25] Sine čovječji, evo: "metnut će na te konopce i svezat će te njima. Ti onda nećeš izlaziti među njih.

[26] Ja ću učiniti da ti se jezik prilijepi za nepce tvoje, i ti ćeš zamuknuti i nećeš im biti opominjač; jer su rod nepokoran.

[27] Ali kad progovorim s tobom, otvorit ću ti usta, i ti ćeš im navijestiti: 'Ovako veli svemogući Gospod.' Tko će slušati, neka sluša! Tko neće slušati, neka ne sluša, jer su rod nepokoran.

Ezekiel, glava 4

[1] Sine čovječji, uzmi opeku, metni je preda se, izreži na njoj grad, naime Jerusalem!

[2] Onda otvori proti njemu opsadu, sagradi kule opsadne proti njemu i iskopaj opkop proti njemu! Onda postavi tabor proti njemu i namjesti unaokolo zidodere proti njemu!

[3] Potom uzmi tavicu gvozdenu i metni je kao gvozden zid između sebe i grada! Tada baci na njega poglede prijetnje, kao da bi on bio opsjednut, i kao da si ti opsjedatelj njegov! To je kob kući Izraelovoj.

[4] Onda leži na lijevu stranu svoju i metni na nju krivnju kuće Izraelove; koliko dana odležiš na njoj, toliko ćeš nositi krivnju njihovu.

[5] Ja ću ti godine grijeha njihovih računati kao isto toliko dana, naime trista i devedeset dana, za kojih ćeš nositi krivnju kuće Izraelove.

[6] Kad ih navršiš, leži opet na desnu stranu i uzmi na sebe krivnju kuće Judine za četrdeset dana; za svaku godinu računam ti jedan dan.

[7] Pritom ćeš upraviti lice svoje na opsadu Jerusalema. Mišica tvoja neka je ispružena! Tako ćeš prorokovati proti njemu.

[8] Evo, ja mećem konopce na te, da se ne možeš okrenuti s jedne strane na drugu, dok ne navršiš dane tjeskobe svoje.

[9] Uzmi pšenice, ječma, boba, leće, prohe i grahorice, saspi to u jedan sud i načini sebi od toga kruh! Dokle odležiš na svojoj strani, trista i devedeset dana, to ćeš jesti.

[10] Jelo tvoje, kojim ćeš se hraniti, neka iznosi izmjereno dvadeset šekela na dan; jedi ga na rokove!

[11] I vodu ćeš piti na mjeru, naime jednu šestinu ina; pij je na rokove!

[12] Kruh ćeš jesti pripravljen kao ječmen kolač; na njihove oči peći ćeš ga na nečisti čovječjoj.

[13] I reče Gospod: "Isto će tako sinovi Izraelovi jesti nečista jela među neznabošcima, kamo ću ih odagnati."

[14] Tada rekoh: "Ah, svemogući Bože, nikada se nijesam okaljao nečistim; mesa od palih ili razdrtih životinja od mladosti do sada nijesam još nikada jeo; meso pokvareno nije još nikada ušlo u usta moja."

[15] On mi odgovori: "Dobro, dopustit ću ti goveđu balegu mjesto čovječje nečisti; stim možeš ispeći kruh svoj."

[16] Dalje mi reče: "Sine čovječji, evo, ja ću u Jerusalemu slomiti štap kruha. Oni će morati jesti kruh na mjeru i u tjeskobi. I vodu će morati piti na mjeru i grozi.

[17] Oni će imati oskudicu na kruhu i vodi, i jedan kao drugi ginut će i iščeznut će zbog krivnje svoje.

Ezekiel, glava 5

[1] A ti, sine čovječji, uzmi mač oštar! Upotrijebi ga kao britvu za se i pusti je preko glave svoje i preko brade svoje! Onda uzmi tezulju i razdijeli vlasi!

[2] Jednu trećinu spali usred grada, kad bude vrijeme opsade Drugu trećinu uzmi i isijeci je mačem oko grada! Posljednju trećinu razaspi u vjetar! Ja ću trgnuti mač za njima.

[3] Od toga uzmi malo i zaveži u skut haljine svoje!

[4] Od toga uzmi opet neke, baci ih u oganj i spali ih! Odatle će izaći oganj na svu kuću Izraelovu.

[5] Ovako veli svemogući Gospod: "Tako biva s Jerusalemom. Postavio sam ga usred naroda i oko njega, zemlje.

[6] Ali se je pokazao proti zakonima mojim nepokoran i radio je bezbožnije nego neznabošci; ogriješio se je o zapovijedi moje većma nego zemlje oko njega; jer su

prezreli moje zapovijedi i nijesu hodili po mojim zakonima."

7 Zato veli svemogući Gospod: "Jer ste bili nepokorniji od neznabožaca oko vas, jer nijeste hodili po mojim zakonima i nijeste izvršavali mojih zapovijedi, pa ni po zapovijedima neznabožaca oko vas nijeste radili.

8 Zato ovako veli svemogući Gospod: "Evo, i ja ću doći na te i u sredili tvojoj održat ću sud pred ocima naroda.

9 Zbog svih gadova tvojih učinit ću ti, što još nijesam učinio nikada; što tako neću više učiniti nikada.

10 Zato će u sredini tvojoj oci jesti djecu svoju i djeca oce svoje. Izvršit ću na tebi sud i razasut ću posljednji ostatak tvoj u sve vjetrove.

11 Tako ja živ bio!", veli svemogući Gospod, "ti si zaista oskvrnio moje svetište svakojakim nečistoćama svojim i svakojakim gadovima svojim. Zato ću i ja tebe potrti. Oko moje neće imati milosrđa, i neću štedjeti.

12 Trećina će tvoja pomrijeti od kuge i od gladi će izginuti u sredini tvojoj. Druga će trećina tvoja pasti od mača oko tebe. Posljednju trećinu tvoju razasut ću u sve vjetrove i trgnut ću mač za njima.

13 Tako će se gnjev moj sasvim izvršiti. Smirit ću jarost svoju na njima i tako ću se osvetiti. Oni će spoznati, da sam ja, Gospod, govorio u revnosti svojoj, kad izvršim gnjev svoj na njima.

14 Učinit ću od tebe pustoš i sramotu među narodima oko tebe, pred očima svakoga, koji prolazi.

15 Postat ćeš rug i podsmijeh, opomena i grozota među narodima oko sebe, kad izvršim na tebi sud u gnjevu i jarosti i ljutim kaznama, – ja, Gospod, rekoh –

16 Kad pustim na te ljute strijele gladi, što donose propast, što ću ih pustiti da vas uništim, i kad navalim na vas glad i slomim vam štap kruha.

17 Pustit ću na vas glad i divlje zvijeri, koje će ti ugrabiti djecu. Kuga i krv doći će na te, i pustit ću mač na te. Ja, Gospod, rekoh."

Ezekiel, glava 6

1 Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

2 "Sine čovječji, upravi lice svoje proti gorama Izraelovim, prorokuj proti njima

3 I reci: "Vi gore Izraelove, čujte riječ svemogućega Gospoda! Ovako veli svemogući Gospod gorama i visinama, dolinama i gudurama: "Zaista, ja ću pustiti na vas mač i srušit ću žrtvene uzvisine vaše.

4 Vaši će se žrtvenici raskopati, vaši će se sunčani stupovi razrušiti, i vaše ću pobijene pobacati pred idole vaše.

5 Položit ću mrtva tjelesa sinova Izraelovih pred idolske likove njihove i porazbacat ću kosti vaše oko žrtvenika vaših.

6 Posvuda, gdje stanujete, gradovi će se opustošiti i uzvisine će se porušiti. Tako će se žrtvenici vaši raskopati i opustjeti. Idoli će se vaši izlomiti i uništiti, sunčani stupovi vaši isjeći će se i loša će se djela vaša uništiti.

7 Pobijeni će padati u sredini vašoj, i vi ćete spoznati, da sam ja Gospod.

8 Ipak ću neke od vas, koji umaknu maču, ostaviti među narodima, kad se rasijete po zemljama.

9 Tada će se oni od vas, koji umaknu, maču narodima, kamo su bili odvedeni kao zarobljenici, spomenuti mene, kad slomim srce njihovo, što se je bilo odmetnulo od mene u blušenje idolsko, i oči njihove, što su se pribile uz gadne idole svoje. Sami će sebi biti mrski zbog zla, što ga počiniše u svim gadovima svojim.

10 I spoznat će, da sam ja Gospod, i da nijesam prijetio uzalud, da ću im nanijeti tu nesreću.'"

11 Ovako veli svemogući Gospod: "Pljesni rukama, lupi nogama i vikni Jaoh!, na sve zle gadove kuće Izraelove; jer će pasti od mača, gladi i kuge.

12 Tko boravi u daljini, umrijet će od kuge; tko je blizu, past će od mača; tko još ostane od opkoljenih, poginut će od gladi; jer ću iskaliti gnjev svoj na njima.

[13] Spoznat ćete, da sam ja Gospod, kad budu pobijeni njihovi ležali među idolima njihovim oko žrtvenika njihovih, na svakom visokom humu, na svim vrhuncima gorskim, pod svakim zelenim drvetom, pod svakim granatim hrastom, na mjestima, gdje su prinosili žrtveni miris svim idolima svojim.

[14] Zamahnut ću rukom svojom na njih i obratit ću zemlju njihovu u pustaru i pustoš, od pustinje do u Riblu, po svim prebivalištima njihovim. Spoznat će, da sam ja Gospod."

Ezekiel, glava 7

[1] Dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, ovako veli svemogući Gospod zemlji Izraelovoj: 'Svršetak dolazi, svršetak na četiri međe zemlje.

[3] Pustit ću gnjev svoj na te, sudit ću ti po putovima tvojim, platit ću ti sve gadno djelovanje tvoje.

[4] Bez milosrđa gleda na te oko moje. Neću se smilovati. Ne, platit ću ti opake putove i dat ću da osjetiš gadove svoje. Onda ćete spoznati, da sam ja Gospod!

[5] Ovako veli svemogući Gospod: 'Nesreća za nesrećom, evo ide!

[6] Svršetak dolazi, dokazi svršetak! Budi se nad tobom! Evo dolazi!

[7] Dolazi na te kob, stanovniče zemlje! Dolazi vrijeme, približava se dan užasa, a ne radosnoga glasa po gorama.

[8] Doskora ću izliti jarost svoju na te, iskalit ću gnjev svoj na tebi, sudit ću ti po putovima tvojim, platit ću ti sve gadno djelovanje tvoje.

[9] Bez milosrđa gleda oko moje. Neću se smilovati. Platit ću ti opake putove i dat ću da osjetiš gadove svoje. Onda ćete spoznati, da sam ja, Gospod, koji bije.

[10] Evo dana! Evo dolazi; kob je iznikla. Prut cvate. Obijest provaljuje.

[11] Nasilje se podiglo na štap bezbožnosti. Ništa više ne ostaje od njih: "ništa više od bogatstva njihova, ništa više od sjaja njihova, ništa više od krasote njihove.

12 Dolazi vrijeme, približava se dan! Kupac neka se ne raduje! Prodavac neka se ne podaje žalosti, jer dolazi gnjev žestok na sve imanje njihovo.

13 Tko prodaje, neće više nikad posjedovati, što prodaje, dokle je god živ, jer se proročanstvo o svemu imanju njihovu neće opozvati. Potkopao je svatko život svoj krivnjom svojom. Nitko se ne oslobađa.

14 Zatrubite u rog! Spremite sve! Ali nitko ne ide u boj, jer žestok gnjev moj dolazi na sve imanje njihovo.

15 Vani bjesni mač, unutra kuga i glad. Tko je na polju, past će od mača, tko u gradu, toga će uništiti glad i dah kuge.

16 Tko od njih umakne, bit će po gorama kao golubovi iz gudura. Svi će jadati zbog krivnje svoje.

17 Sve su ruke klonule. Sva su koljena postala kao voda.

18 Oblače se u haljine žalosti i strah će ih zaogrnuti. Na svima je licima stid i ćela na glavama njihovim.

19 Srebro svoje bacaju na ulicu, i zlato im je njihovo kao nečist. Njihovo srebro i zlato ne može ih spasiti u dan gnjeva Gospodnjega. Stim ne mogu utišati gladi svoje niti napuniti nutrine svoje; jer ih je to zavodilo na grijeh.

20 Obraćali su na oholost sjajni ures svoj, pravili su iz toga likove gadnih idola svojih. Zato činim da im je to gad.

21 Tuđincima predajem to za plijen, zločincima u zemlji za pljačkanje; oni će to oskvrniti.

22 Odvratit ću lice svoje od njih, i tako će oskvrniti Svetinju moju. Razbojnici prodrijet će u nju i oskvrnit će je.

23 Načini verige, jer je zemlja puna krvnoga djela i grad pun zločina.

24 Zato ću dovesti rajgore između naroda; oni će zaposjesti kuće njihove. Slomit ću obijesti silnicima. Svetišta njihova neka se oskvrne!

25 Tjeskoba dolazi. Traži se spasenje i ne nalazi se.

[26] Nesreća će za nesrećom dolaziti. Glas strahote stiže za glasom strahote. Tada će tražiti proročanstvo od proroka, u svećenika neće biti pouke i u staraca savjeta.

[27] Kralj će jadikovati i knez će se obući u užas. Od straha ruke će se narodu u zemlji ukočiti. Po putovima njihovim postupat ću s njima, sudit ću im po zasluži njihovoj. Tada će spoznati, da sam ja Gospod.'"

Ezekiel, glava 8

[1] U šestoj godini, u šestom mjesecu, peti dan toga mjeseca, dok sam sjedio u svojoj kući i starješine Judine sjedile preda mnom, dođe ondje na me ruka svemogućega Gospoda.

[2] Vidjeh najedanput priliku, što je izgledala kao čovjek. Od dijela, što je izgledao kao bedra njegova, dolje bio je oganj, i od dijela, što je izgledao kao bedra njegova, gore izgledalo je kao jaka svjetlost.

[3] Prilika pruži kao ruku i uhvati me za kosu na glavi. Duh me podiže gore među zemlju i nebo i odnese me u viđenjima božanskim u Jerusalem na ulaz nutarnjih vrata, što stoje prema sjeveru. Ondje je stajao kip božice ljubavi, što je podraživao ljubomornost Gospodnju.

[4] Ondje se nalazila slava Boga Izraelova u istoj pojavi, kako sam je bio vidio na ravnici u dolini.

[5] On mi reče: "Sine čovječji, podigni oči svoje prema sjeveru!" Kad sam podigao oči svoje prema sjeveru, stajao je sjeverno od vrata žrtvenika taj kip božice ljubavi na ulazu.

[6] On mi reče: "Sine čovječji, vidiš li, što ovi rade? Veliki su to gadovi, što ih ovdje čini kuća Izraelova, tako da se moram udaljiti od svetišta svojega. Ali ćeš vidjeti još većih gadova."

[7] Nato me odnese na ulaz predvorja. Kad sam pogledao oko sebe, opazih rupu u zidu.

[8] On mi zapovjedi: "Sine čovječji, probij taj zid!" Probio sam zid i vidio, da su tu bila vrata.

[9] On mi reče: "Uđi i vidi opake gadove, što ih čine ovdje!"

10 Uđoh i pogledah oko sebe. Tu su bile svakojake slike crvi i gmazova. Svi gadovi idolski kuće Izraelove bili su urezani po zidu unaokolo.

11 Sedamdeset ljudi između starješina kuće Izraelove stajalo je pred njima, Jaazanija, sin Šafanov, u sredini njihovoj. Svaki je imao kadionicu svoju u ruci, i dizao se gore gust oblak od kada.

12 Tada mi reče: "Vidiš li, sine čovječji, što čine starješine kuće Izraelove u mraku, svaki u sobi svojega idola? Jer misle: "Gospod nas ne vidi; Gospod je ostavio ovu zemlju."

13 Tada mi reče: "Vidjet ćeš još većih gadova, što ih oni čine."

14 Nato me odvede na ulaz sjevernih vrata kuće Gospodnje. Tu su sjedile žene, što su plakale za Tamuzom.

15 On mi reče: "Vidiš li, sine čovječji? Vidjet će još većih gadova od ovih."

16 Nato me odvede u nutarnje predvorje kuće Gospodnje. Tu na ulazu u hram Gospodnji, između trijema i žrtvenika za žrtve paljenice, bilo je oko dvadeset i pet ljudi, što su imali leđa svoja okrenuta prema hramu, a lice svoje okrenuto prema istoku sunčanom. Klanjali su se suncu prema istoku.

17 On mi reče: "Vidiš li, sine čovječji? Zar je premalo kući Judinoj, što čine zločine, koje ovdje počinjaju, nego još napuniše i zemlju nasiljem i mene svejednako draže na gnjev? Eto, drže grane na svojemu nosu!

18 Zato ću i ja u gnjevu postupati proti njima. Oko moje neće gledati milostivo. Neću imati milosrđa. Kad mi zaviču u sav glas, ne ću ih slušati."

Ezekiel, glava 9

1 Tada mi povika u sav glas u uši: "Približava se kazneni sud na grad. Svaki neka nosi u ruci razorno oruđe svoje!"

2 Tada dođe najedanput šest ljudi od gornjih vrata, što stoje prema sjeveru. Svaki je imao u ruci razorno oruđe Jedan čovjek bio je u sredini njihovoj, obučen u laneno platno, s opravom pisarskom uz bedricu. Dođoše i stadoše pokraj žrtvenika mjedenoga.

[3] Slava Boga Izraelova bila se je podigla od kerubina, na kojima je bila, i zaputila je k pragu hrama. Tada viknu on čovjeka, koji je bio obučen u laneno platno i koji je imao opravu pisarsku uz bedricu.

[4] Gospod mu zapovjedi: "Idi posred grada, posred Jerusalema, i zabilježi 'Tau' na čelo ljudima, koji uzdišu i jadikuju zbog svih gadova, što su se činili u njemu!"

[5] A drugima reče pred ušima mojim: "Idite za njim u grad i pobijte ga! Oko vaše neka ne gleda milostivo, i nemajte milosrđa!

[6] Starce, mladiće, djevojke, djecu i žene pobijte do uništenja! Ali ne dirajte ni u jednoga, koji nosi na sebi Tau! Počnite od moga svetišta" Oni počeše od ljudi, starješina, što su stajali pred hramom.

[7] On im zapovjedi: "Oskvrnite kuću i napunite predvorja pobijenima! Onda izađite!" Tada izađoše i učiniše u gradu krvoproliće.

[8] Kada su tako ubijali i ja bio ostao sam, tada padoh na lice svoje i povikah: "Ah, svemogući Gospode, hoćeš li zatrti sav ostatak Izraelov, kad tako izasipaš gnjev svoj na Jerusalem?"

[9] On mi odgovori: "Krivnja kuće Izraelove i Judine velika je preko svake mjere. Zemlja je puna krvi i grad je pun nasilja; jer misle: "Gospod je ostavio zemlju, i Gospod ne vidi.

[10] Zato moje oko neće gledati milostivo. Neću imati milosrđa. Put njihov obratit ću na glavu njihovu."

[11] Tada čovjek, koji je bio obučen l laneno platno i imao opravu pisarsku uz bedricu, donese vijest: "Učinio sam, kako si mi zapovjedio."

Ezekiel, glava 10

[1] Vidjeh dalje na svodu nebeskom, što je bio nad glavom kerubina, nešto kao safir lanen; nešto, što je bilo po izgledu kao prijestolje, a pokazalo se nad njima.

[2] On reče čovjeku, koji je bio obučen u laneno platno: "Uđi u prostor među točkovima pod kerubinima i napuni ruke svoje živim ugljevljem iz prostora među kerubinima i razaspi ga na grad! On uđe pred mojim očima.

[3] A kerubini su stajali na južnoj strani hrama, kad uđe čovjek. Oblak napuni nutarnje predvorje.

[4] Slava Gospodnja podiže se od kerubina prema pragu hrama. Hram se napuni oblaka, a predvorje bih je puno svjetlosti slave Gospodnje.

[5] Lupa krila u kerubini čula se je do u nutarnje predvorje, kao glas Boga Svemoćnoga, kad govori.

[6] Kad je on čovjeku, koji je bio obučen u laneno platno, bio zapovjedio: "Uzmi ognja iz prostora među točkovima, iz prostora među kerubinima!" Tada on uđe i stade uz jedan točak.

[7] I jedan kerubin, iz prostora među kerubinima pruži ruku svoju k ognju, što je bio među kerubinima, uze i dade de ga u ruke onomu, koji je bio obučen u laneno platno. Ovaj primi to i iziđe.

[8] Tada se pokaza na kerubinima nešto kao ruka čovječja pod krilima njihovim

[9] Vidio sam četiri točka pokraj kerubina, po jedan točak pokraj svakoga kerubina. Točkovi su izgledali kao krizolit.

[10] Na oči bila su sva četiri točka jednaka, kao da bi bio točak u točku.

[11] Kad bi išli, kretali su se na četiri strane. Nijesu se okretali kad bi išli; išli su uvijek u pravcu što ga je uzimao prednji točak, za njim, a da se ne okreću, kad bi išli.

[12] Cijelo tijelo njihovo, leđa njihova, ruke njihove i krila njihova kao i točkovi, sva četiri, bili su puni očiju svuda unaokolo.

[13] Točkovi su se zvali, kako sam čuo na svoje uši, vihor.

[14] Svako je biće imalo četiri lica: "prvo lice volujsko, drugo lice čovječje, treće lice lavovo, četvrto lice orlovo.

[15] Kerubini se podigoše. To je bilo isto biće, koje sam bio gledao na rijeci Kebaru.

[16] Kad bi išli kerubini, trčali su i točkovi uz njih, i kad bi kerubini zamahnuli krilima svojim, da se podignu od zemlje, točkovi se nijesu odmicali od njihove strane.

[17] Kad bi oni stali, zastali su i točkovi. Kad bi se oni podizali, podigli su se i točkovi s njima; jer je duh bića bio u njima.

[18] Slava Gospodnja ostavi prag hrama i zauze svoje sjedište na kerubinima.

[19] Tada zamahnuše kerubini krilima svojim i podigoše se od zemlje pred očima mojim; kad su polazili, i točkovi su pošli zajedno s njima. Stadoše na istočnim vratima hrama Gospodnjega. Ozgo nad njima stolovala je slava Boga Izraelova.

[20] To su bila ista bića, loja sam pod Bogom Izraelovim već bio vidio na riječi Kebaru; sada sam znao, da su to bili kerubini.

[21] Svako je imalo četiri lica i četiri krila; nešto kao ruka čovječja pokazalo se pod krilima njihovim.

[22] A što se tiče prilike lica njihovih, bila su ista lica, koja sam bio vidio na riječi Kebaru. Išli su svaki pravo naprema se.

Ezekiel, glava 11

[1] Nato me podiže duh gore i odnese me na istočna vrata hrama Gospodnjega, što gledaju na istok sunčani. Na vratima vidjeh dvadeset i pet ljudi i u sredini njihovoj ugledah Jaazaniju, sina Azurova, i Pelatiju, sina Benajina, knezove naroda

[2] Gospod mi leće: "Sine čovječji, to su ljudi, koji smišljaju nesreću i daju zao savjet u tom gradu,

[3] Koji govore: 'Nijesu li istom nedavno posagrađene kuće? Grad je lonac, a mi smo meso.'

[4] Zato prorokuj proti njima, prorokuj, sine čovječji!"

[5] Tada dođe duh Gospodnji na me i reče mi: "Reci: Ovako veli Gospod: 'Tako govorite, kućo Izraelova, i znam dobro misli, što se rađaju u vama.

[6] Mnoge između sebe pobiste u tom gradu i napuniste ulice njegove pobijenima.'

[7] Zato ovako veli svemogući Gospod: "Od vas pobijeni, što ih poubijaste u sredini grada, oni su meso, a on je lonac. A vas ću izvesti iz sredine njegove.

8 Bojite se mača; a ja ću mač pustiti na vas, govori svemogući Gospod.

9 Izbacit ću vas iz toga grada i dat ću vas u ruke tuđincima i izvršit ću na vama kazneni sud

10 Ud mača ćete pasti. Na međi Izraelovoj sudit ću vam, i spoznat ćete, da sam ja Gospod.

11 Ovaj grad neće vam biti lonac niti ćete vi biti u njemu meso. Na međi Izraelovoj sudit ću vam.

12 Tada ćete spoznati, da sam ja Gospod, po čijim zakonima nijeste hodili i čijih zapovijedi nijeste izvršavali. Dapače ste radili po običajima neznabožačkih naroda oko vas.'"

13 Dok sam tako prorokovao, umrije Pelatija, sin Benajin. Tada padoh ničice na svoje lice, povikah u sav glas i rekoh: "Ah, svemogući Gospode, hoćeš li sasvim uništiti ostatak Izraelov?"

14 Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

15 "Sine čovječji, braća tvoja, rođaci tvoji, suprognanici tvoji i sva kuća Izraelova, svi su oni, o kojima vele stanovnici jerusalemski: 'Oni su daleko od Gospoda, nama je zemlja data u posjed.'

16 Zato reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Jest, ja sam ih odveo u daljinu među neznabožačke narode i razasuo ih u zemlje i u zemljama, u koje su došli, postao sam im samo malo predmet svetoga štovanja.'

17 Zato reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Skupit ću vas iz naroda i pokupit ću vas iz zemalja, kamo ste se razasuli, i dat ću vam opet zemlju Izraelovu.'

18 Oni će doći tamo i odstranit će iz nje sve gadove i gnusobe njezine.

19 Dat ću im drugo srce i novi duh metnut ću u nutrinu njihovu. Izvadit ću iz tijela njihova kameno srce i dat ću im srce od mesa,

20 Da hode po mojim zakonima i brižno drže moje zapovijedi. Oni će biti narod moj, i ja ću biti Bog njihov.

[21] A onima, kojima srce ostaje privrženo gnusobama i gadovima idolskim, platit ću njihov put na njihovu tijelu," govori svemogući Gospod.

[22] Nato zamahnuše kerubini krilima svojim, i točkovi su potrčali uz njih. Ozgo nad njima stolovala je slava Boga Izraelova.

[23] I podiže se slava Gospodnja iz područja grada i stade na goli, koja leži na istoku grada.

[24] A mene podiže duh gore i odnese me u viđenju duhom Božjim natrag u Kaldejsku k prognanicima. Viđenje, koje sam bio gledao, iščeznu mi.

[25] Ja iskazah prognanicima sve riječi Gospodnje, što ih on bio objavio viđenjem.

Ezekiel, glava 12

[1] riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, ti stanuješ usred roda uporna, što ima oči da vidi, a ipak ne vidi, ima uši da čuje, a ipak ne čuje. Zaista, oni su rod nepokoran.

[3] Zato, sine čovječji, spremi što ti treba za put i otidi obdan na njihove oči! Putuj od jednoga mjesta do drugoga na njihove oci! Možda će razumjeti to; jer su rod nepokoran.

[4] Iznesi stvari svoje kao poputninu obdan na njihove oci! Ti sam izađi uveče na njihove oči, kao što izlazi zarobljenik!

[5] Na njihove oči prokopaj rupu kroza zid i prođi kroz nju!

[6] Na njihove oči uzmi na ramena poputninu svoju i iznesi je po mraku! Pritom pokrij lice svoje i ne gledaj na tu zemlju, jer te činim znakom čudesnim za kuću Izraelovu."

[7] Učinio sam tako, kako mi je bilo zapovjeđeno. Imovinu svoju iznio sam obdan kao putnički svežanj jednoga zarobljenika. Uveče sam prokopao rukom rupu kroza zid i izašao sam po mraku. Na plećima sam nosio svežanj svoj na njihove oči.

[8] Drugoga jutra dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći:

[9] "Sine čovječji, nije li ti rekla kuća Izraelova, rod uporni: 'što radiš tu?'

10 Navijesti im: Ovako veli svemogući Gospod: 'Na kneza se odnosi presuda Božja proti Jerusalemu i proti cijeloj kući Izraelovoj, što stanuje ondje.'

11 Ja sam za vas čudesni znak. Kako sam učinio, tako će im biti. Putovat će u progonstvo, u ropstvo.

12 Knez u sredini njihovoj uzet će svežanj na svoja pleća i izaći po mraku. Prokopat će se zid da ga iznesu. On će pokriti lice svoje, da ne vidi zemlje svojim ocima.

13 Ali ću mu razapeti mrežu svoju i uhvatit će se u zamku moju. Odvest ću ga u Babilon, u zemlju Kaldejaca Ali je neće vidjeti, a ondje će umrijeti.

14 A svu okolinu njegovu, pomoćnike njegove i sve ratne čete njegove, razasut ću u sve vjetrove i trgnut ću mač za njima.

15 Oni će spoznati, da sam ja Gospod, kad ih razaspem među narode i razagnam po zemljama.

16 Ali ću neke od njih ostaviti od mača, od gladi i od kuge, da pripovijedaju sve gadove svoje među narodima, u koje dođu, i da i ovi spoznaju, da sam ja Gospod."

17 Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

18 "Sine čovječji, jedi kruh svoj u strahu i pij vodu svoju u drhtanju i žacanju!

19 Navijesti narodu u zemlji: Ovako veli svemogući Gospod o stanovnicima jerusalemskim u zemlji Izraelovoj: 'U tjeskobi će jesti kruh svoj i u očajanju će piti vodu svoju; jer će se zemlja opustošiti, ostat će bez svega, što je u njoj, zbog bezbožnosti svih stanovnika njezinih.

20 Napučeni gradovi opustjet će, i zemlja će postati pustoš. Tako ćete spoznati, da sam ja Gospod.'"

21 Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

22 "Sine čovječji, kakve to prazne riječi vodite u zemlji Izraelovoj? Veli se: 'Prolaze dani, a od proročanstva nema ništa.'

23 Zato im reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Učinit ću kraj tim praznim riječima. Neće se one više govoriti u Izraelu.' Dapače im reci: 'Blizu su dani i riječi svih

proročanstava.

24 Jer ubuduće neće više biti u kući Izraelovoj lažna viđenja i varava proročanstva.

25 Jer ja, Gospod, govorim riječ koju govorim, ispunit će se bez odvlake. Jest, u danima vašim, rode nepokorni, učinit ću da dođe riječ, a da se i ispuni, govori svemogući Gospod.

26 Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

27 "Sine čovječji, eto, kuća Izraelova kaže: 'Viđenje, koje taj gleda, ispunit će se istom nakon mnogo dana; on prorokuje za daleko vrijeme.'

28 Zato im reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Nijedna moja riječ neće se dulje odgađati. Riječ, koju govorim, ispunit će se,'" govori svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 13

1 Dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći:

2 "Sine čovječji, prorokuj proti prorocima Izraelovim, koji tu prorokuju! Reci onima, koji prorokuju iz svojega vlastitog maštanja: Čujte riječ Gospodnju!

3 Ovako govori svemogući Gospod: 'Teško ludim prorocima, koji idu za svojim vlastitim duhom, a nijesu ništa gledali!

4 Proroci su tvoji, Izraele, kao lisice u ruševinama!

5 Ne skačete u prolom i ne postavljate se u obranu kuće Izraelove, da se održi u boju u dan Gospodnji.

6 Gledaju laž i prorokuju prijevaru, kadgod navješćuju: "Govori Gospod", premda ih ne šalje Gospod. Ipak čekaju, da bi im se riječ ispunila.

7 Nijesu li varava viđenja, što ih gledate, i lažna proročanstva, što ih izričete, kad kažete: "Govori Gospod", a ja ipak nijesam govorio?'"

8 Zato ovako veli svemogući Gospod: "Jer je to, što govorite, varka, i to, što gledate, laž, zato evo mene na vas", govori svemogući Gospod.

9 "Zato će ruka moja doći na proroke, koji gledaju praznu opsjenu i prorokuju laž.
Neće pripadati zajednici naroda mojega i u imenik kuće Izraelove neće biti zapisani.
U zemlju Izraelovu neće doći; tada će spoznati, da sam ja svemogući Gospod,

10 Zato, jer vode narod moju zabludu, kad navješćuju spasenje, a spasenja nema, i kad
narod gradi zid, oni ga pobijele krečem.

11 Reci tim bjelačima: 'Zid će pasti.' Doći će pljusak, velika će zrna buče pasti, bura će
navaliti.

12 Kad onda padne zid, neće li vam se reći: 'Gdje je kreč, kojim ste ga mazali?'"

13 Zato ovako veli svemogući Gospod: "Pustit ću u gnjevu svojemu da navali bura,
pljusak će pasti u srdžbi mojoj, i zrna će tuče padati u jarosti mojoj, da potre.

14 Srušit ću zid, što ga namazaste krečem. Srušit ću ga na zemlju, da će mu se otkriti
temelj. On će pasti, i vi ćete s njim propasti. Tako ćete spoznati, da sam ja Gospod.

15 Jest, ja ću izvršiti gnjev svoj na zidu i na bjelačima njegovim i reći ću vam: 'Nema
zida, nema bjelača njegovih,

16 Proroka Izraelovih, koji prorokuju o Jerusalemu i vide mu viđenja spasenja, a
spasenja nema", govori svemogući Gospod.

17 "A ti, sine čovječji, upravi lice svoje prema kćerima naroda svojega, koje prorokuju
iz svojega vlastitog maštanja! Prorokuj o njima

18 I reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Teško onima, koji šiju čarobne vrpce za sve
ručne zglobove i prave čarobne kape za glave svakoga rasta, da love duše. Lovite mi
duše naroda mojega, a držite ih za sebe u životu.

19 Skvrnite me kod naroda mojega za šaku ječma i za zalogaj kruha, kad ubijate duše,
koje ne treba da umru, i držite u životu duše, koje ne treba da živu, pri čemu lažete
narodu mojemu, koji rado sluša laž.

20 Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću postupati proti vašim čarobnim
vrpcama, kojima lovite duše kao ptice, i poderat ću ih s ruku vaših i pustit ću kao
ptice duše, koje hoćete da ulovite.

[21] Poderat ću vaše čarobne kape i izbavit ću svoj narod iz vaših ruku. Neće više biti kao plijen u vašim rukama. Tako ćete spoznati, da sam ja Gospod.

[22] Jer ste ožalostili lažju srce pravedniku, premda ga ja nijesam htio ožalostiti, i jer ste krijepili ruke bezbožniku, da se ne vrati sa svoga opakog puta, da ostane u životu,

[23] Zato nećete više gledati varke i nećete više gatati. Ja ću izbaviti narod svoj iz vaših ruku, i vi ćete spoznati, da sam ja Gospod."

Ezekiel, glava 14

[1] Dođoše k meni neki od starješina Izraelovih i sjedoše preda me.

[2] Tada mi dođe riječ Gospodnja ovako govoreći:

[3] "Sine čovječji, ovi su se ljudi okrenuli opet k idolima i štovali gadnost i svoju prijašnju krivnju. Zar da pustim da me sad oni pitaju?

[4] Zato im reci i javi im: Ovako veli svemogući Gospod: 'Svaki od kuće Izraelove, koji se je opet okrenuo k idolima svojim i štovao gadnost i svoju prijašnju krivnju, a ipak dođe k proroku, ja, Gospod, odgovorit ću mu za mnoštvo idola njegovih,

[5] Da uhvatim kuću Izraelovu za srce, jer se je odvratila od mene po svakojakim idolima svojim.

[6] Zato reci kući Izraelovoj: Ovako veli svemogući Gospod: 'Obratite se i okrenite se od idola svojih! Okrenite lice svoje od gadova svojih!

[7] Jer svakome od kuće Izraelove i od stranaca, koji se zadržavaju u Izraelu, koji otpadne od mene i opet se okrene k idolima i štuje gadnost i svoju prijašnju krivnju, pa ipak dođe k proroku, da me upita preko njega, njemu ću ja, Gospod, sam odgovoriti.

[8] Upravit ću lice svoje nasuprot takvu čovjeku i učinit ću od njega primjer i poslovicu, istrijebit ću ga iz naroda svojega. Tada ćete spoznati, da sam ja Gospod.

[9] Ako li se prorok dadne zavesti i odgovori što, ja, Gospod, zaveo sam toga proroka. Ja ću pružiti ruku svoju proti njemu i istrijebit ću ga iz naroda svojega Izraela.

10 Obojica će okajati krivnju svoju. Krivnja onoga, koji pita, isto je tako velika kao krivnja prorokova.

11 Da više kuća Izraelova ne odstupi od mene i da se više ne okalja svakojakim grijehima svojim, nego da bude narod moj i ja da budem Bog njihov", govori svemogući Gospod.

12 Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

13 "Sine čovječji, ako bi se koja zemlja ogriješila o mene i počinila vjerolomstvo, i ja onda pružio ruku svoju proti njoj i slomio joj štap kruha, pustio na nju glad i poubijao u njoj ljude i stoku,

14 I ako bi u njezinoj sredini bila ova tri čovjeka: "Noa, Daniel i Job, oni bi pravednošću svojom izbavili samo sebe same", govori svemogući Gospod.

15 "Iako bih pustio u zemlju divlje životinje i one je opustile, te bi postala pustinja, kojom više nitko ne bi prolazio zbog divljih životinja,

16 i ako bi se ona tri čovjeka nalazila u njezinoj sredini, tako ja živ bio!" govori svemogući Gospod, "oni ne bi izbavili ni sinova ni kćeri; oni bi se jedino izbavili, a zemlja bi postala pustinja.

17 Ili ako bih pustio mač na onu zemlju i zapovjedio: "Mač neka prođe tu zemlju, i ako bi iz nje istrijebio ljude i životinje,

18 I ako bi se ona tri čovjeka nalazila u njezinoj sredini, tako ja živ bio!", govori svemogući Gospod. "oni ne bi izbavili ni sinova ni kćeri, nego bi se samo oni sami izbavili.

19 Ili ako bih pustio kugu u onu zemlju i gnjev svoj izlio na nju krvlju, da istrijebim u njoj ljude i stoku,

20 I ako bi se Noa, Daniel i Job nalazili u njoj, ne bi oni tako ja div bio!", govori svemogući Gospod, "izbavili ni sina ni kćeri, nego bi pravednošću svojom izbavili samo sebe same.

21 Jer ovako veli svemogući Gospod: "A ipak, ako pustim četiri zle kazne svoje: "ni, glad, divlje zvijeri i kugu na Jerusalem, da iz njega istrijebim ljude i stoku.

[22] Ipak će se u njemu izbaviti jedan ostatak, sinova i kćeri izvest će se iz njega. Oni će ovamo doći k vama, i vidjet ćete put njihov i djela njihova i utješit ćete se za zlo, što sam ga pustio na Jerusalem, za sve, što sam mu učinio.

[23] Oni će vas utješiti, kad vidite put njihov i djela njihova. Tako ćete spoznati, da nijesam bez uzroka učinio, što sam god učinio tome gradu", govori svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 15

[1] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, što je drvo vinove loze prema svakom drugom drvetu, što se nalazi među drvećem a šumi?

[3] Uzima li se možda od nje drvo, da se upotrijebi za kakav rad, ili uzima li se od nje klin, da se objesi o njemu kakav sud?

[4] I kad se baci u oganj da iz l gori, i kad oganj spali obadva kraja njezina i sredinu joj izgori, valja li onda još za kakav rad?

[5] Kad se nije mogla upotrijebiti ni za kakav rad, dok je još bila čitava, koliko će se još manje upotrijebiti za kakav rad, kad je oganj proždere i izgori!"

[6] Zato ovako veli svemogući Gospod: "Kako sam odredio vinovu lozu među drvećem u šumi za oganj da je pojede, tako ću učiniti sa stanovnicima jerusalemskim.

[7] Upravit ću lice svoje nasuprot njima: "ognju su umakli, ali će ih oganj proždrijeti. Tako ćete spoznati, da sam ja Gospod, kad okrenem lice svoje nasuprot njima.

[8] Tako ću učiniti zemlju njihovu pustinjom, jer su počinili vjerolomstvo," govori svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 16

[1] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, prikaži Jerusalemu gadove njegove

3 I reci: Ovako veli svemogući Gospod Jerusalemu: 'Početak tvoj i rod tvoj iz zemlje su Kanaanaca; Otac je tvoj Amorejac, a mati tvoja Hitejka.

4 Glede rođenja tvojega, nije ti odrezan pupak, kad si se rodila. Tada nijesi bila čisto oprana vodom. Niti si solju natrvena ni pelenama povita.

5 Oko na te nije pripazilo, da ti učini takve stvari i da ti se smiluje; nego si bila bačena na zemlju, kad si se rodila, tako su malo cijenili život tvoj.

6 Tada sam prošao pokraj tebe i vidio te gdje se valjaš u svojoj krvi i rekao sam ti u tvojoj krvi: "Živi!" Jest, rekao sam ti u tvojoj krvi: "Ostani na životu!"

7 Učinio sam te bez broja poput trave u polju. Ti si rasla i postala velika i došla si do pune ljepote. Prsa su tvoja ojačala, kosa je tvoja jako izrasla, ali si bila još uvijek gola i naga.

8 Tada sam prošao pokraj tebe i vidio te. Gle, vrijeme ljubavi bilo je za te! Raširio sam plašt svoj na te l pokrio golotinju tvoju. Zakleo sam se tebi i učinio savez s tobom, govori svemogući Gospod, i ti si postala moja.

9 Tada sam te oprao vodom, isprao s tebe krv tvoju i pomazao te uljem.

10 Obukao sam te u vezenu haljinu, dao ti obuću od kože morske krave, opasao te pojasom od tanka platna i zastro te pokrivalom od svile.

11 Nakitio sam te nakitom, metnuo ti narukvice na ruke i grivnu oko vrata.

12 I grivnu oko čela metnuo sam ti, naušnice u uši i sjajnu krunu stavio sam ti na glavu.

13 Tako si bila okićena zlatom i srebrom. Odijelo je tvoje bilo tanko platno, svila i vezena tkanina. Jela si bijeli kruh, med i ulje, i postala si vrlo lijepa i prispjela si do kraljevske časti.

14 Glas o ljepoti tvojoj prodro je među narode neznabožačke; jer i je bila sjajna u nakitu mojemu, što sam ga metnuo na te, govori svemogući Gospod.

15 Ali si se ti ponijela ljepotom svojom i sramotu si nanijela glasu svojemu. Svakome, koji bi prolazio, ponudila si se za zlo djelo i predala mu se.

16 Uzela si od haljina svojih, načinila od njih šarene idolske uzvisine i činila zlo s njima, kako nikada nije bilo niti će biti.

17 Uzela si nakite svoje od zlata i srebra, što sam ti ih dao, i načinila si iz toga sebi muške idole, koje si štovala.

18 Uzela si vezene haljine svoje i zaodjela si ih njima. Ulje moje i kad moj prinijela si njima.

19 I jelo moje, što sam ti ga dao, bijeli kruh, ulje i med, čim sam te hranio, prinijela si njima za miris ugodni. Jest, bilo je, govori svemogući Gospod,

20 Da si uzimala svoje sinove i kćeri, koje si rodila meni, i njih si klala da ih prožderu. Malo li je bilo otpada tvojega,

21 Te si djecu moju klala i davala ih, da im se spale?

22 Uza sve gadove svoje i krivoboštva nijesi se spominjala dana mladosti svoje, kad si bila gola i naga i valjala se u krvi svojoj.

23 l bilo je: Poslije svih opakih djela tvojih, – "Teško, teško tebi!" govori svemogući Gospod, –

24 Tada si sagradila sebi svetišta i podigla idolske uzvisine na svim ulicama.

25 Na svakoj rasputici sagradila si sebi idolsku visinu, nagrdila si svoju ljepotu, predavala se svakomu, koji bi prolazio, i tjerala si sve gore sa svojim vjerolomstvom.

26 Držala si s Egipćanima, požudnim susjedima svojim, i tjerala si sve gore sa svojim vjerolomstvom, da bi me ozlojedila.

27 Tada sam digao ruku svoju na te i suzio dio tvoj i predao te bijesu neprijateljica tvojih, kćerima Filistejaca, koje su se stidjele nevjernoga puta tvojega.

28 Išla si s Asircima, jer se nijesi nasitila. A kad si s njima, zlo činila, opet se još nijesi nasitila.

29 Još si gore tjerala s trgovačkom zemljom Kaldejskom i opet se još nijesi nasitila.

30 Kako je ipak iznemoglo srce tvoje,' govori svemogući Gospod, kad si sve to
učinila, što čini žena sramotnica,

31 Kad si gradila svetišta na svakoj rasputici i podizala sebi idolske uzvisine na svim
ulicama. Pritom nijesi bila ni kao žena sramotnica, jer nijesi tražila sramotnu plaću,

32 Nego kao žena preljubočinica, koja mjesto muža svojega uzima tuđe.

33 Inače se daje svim bludnicama plaća, a ti si davala darove svim milosnicima svojim
i mamila si ih darovima, da ti dolaze sa svih strana na opaka djela tvoja.

34 Tako je u tebe u opakim djelima tvojim bilo naopako prema drugim ženama. Ti
nijesi bila tražena za djela opaka, nego si ti davala plaću, a tebi se nije davala plaća.
Tako je u tebe bilo naopako.

35 Zato, nevjernice, čuj riječ Gospodnju!

36 Ovako veli svemogući Gospod: 'Jer si bila bezobrazna i sramotna pred milosnicima
svojim u razuzdanim djelima svojim i pred svim gadnim idolima svojim i p zbog krvi
djece svoje, koju si im dala,

37 Zato, evo, ja ću skupiti sve milosnike tvoje, kojima si se dopa, la, sve, koje si imala
rado, sa svima onima, kojih nijesi voljela Jest, skupit ću ih sa svih strana pred tobom i
iznijet ću preda njih golotinju tvoju, i oni će vidjeti svu sramotu tvoju.

38 Sudit će ti kako se sudi preljubočinicama i krvnicima, i pustit ću na te gnjev svoj i
ljubomor svoj.

39 Predat ću te u njihove ruke. Oni će razoriti svetišta tvoja i raskopati idolske
uzvisine tvoje, svući će haljine s tebe, oduzet će ti krasni nakit tvoj i ostavit će te golu
i nagu.

40 Tada će dovesti na te zajednicu, kamenovat će te i sasjeći te mačevima svojim na
komade.

41 Popalit će kuće tvoje ognjem i izvršit će na tebi sud pred ocima mnogih žena. Tako
ću učiniti kraj vjerolomstvu tvojemu, i nećeš više davati plaće za grijehe.

42 Kada utišam jarost svoju na tebi, tada će se revnost gnjeva mojega ukloniti od tebe;
umirit ću se i neću se više gnjeviti.

43 Jer se nijesi spominjala dana mladosti svoje i dražila si me na gnjev svim ovim stvarima, zato ću ti put tvoj platiti na vlastitom tijelu, govori svemogući Gospod. Ni, jesi li griješila pred svim svojim gadovima idolskim?

44 Eto, svaki, koji pravi podsmješnicu, podsmijevat će se tebi: "Kakva mati, takva kći!"

45 Ti si prava kći matere svoje, koja je od sebe odbacila muža svojega i djecu svoju. Ti si prava sestra sestara svojih, koje su od sebe odbacile muževe svoje i djecu svoju. Vaša je mati Hitejka i vaš je otac Amorejac.

46 Tvoja velika sestra jest Samarija sa svojim kćerima, koja stanuje s lijeve strane tebi. A tvoja mala sestra, koja stanuje s desne strane tebi, jest Sodoma sa svojim kćerima.

47 Ti nijesi hodila njihovim putovima i nijesi činila onakve gadove kao one; ali samo koji časak, tada si tjerala gore negoli one u svim djelima svojim.

48 Tako ja živ bio!, govori svemogući Gospod, ista Sodoma, sestra tvoja, i kćeri njezine nijesu tako što činile, kako si činila ti sa svojim kćerima.

49 Evo, ovo je bila krivnja Sodome, sestre tvoje: oholost, sitost i bezbrižan mir imale su ona i kćeri njezine. Ali nijesu uzimale za ruku siromaha i ubogih,

50 Nego su postale ohole i činile su gadove preda mnom. Tada sam ih zatro, kad sam to vidio

51 I Samarija nije počinila ni polovinu tvojih grijeha. Ti si počinila više gadova negoli one i tako si opravdala sestre svoje svim gadovima, što si ih učinila.

52 Sada dakle nosi sramotu svoju i ti, koja si istupila za sestre svoje! Po grijehima tvojim, kojima si se ti gore ogriješila od njih, stoje one pravednije nego ti. I ti se dakle stidi i nosi sramotu svoju, jer si opravdala sestre svoje!

53 Ja ću okrenuti sudbinu njihovu, sudbinu Sodome i kćeri njezinih i sudbinu Samarije i kćeri njezinih. S njima ću okrenuti i sudbinu tvoju,

54 Da nosiš sramotu svoju i da se stidiš za sve ono, što si učinila, i da im budeš utjeha.

55 Tvoja sestra Sodoma i kćeri njezine i Samarija i kćeri njezine vratit će se u svoje prijašnje stanje. I ti i kćeri tvoje vratit ćete se opet u svoje prijašnje stanje.

[56] Nije li bilo ime Sodome, sestre tvoje, kao strašan primjer u ustima tvojim u vrijeme oholosti tvoje,

[57] Prije nego se otkrila zloća tvoja, kako je sada, kada si na sramotu kćerima sirijskim i svima unaokolo, l kćerima filistejskim, koje te preziru naokolo.

[58] Otpad svoj i gadove svoje moraš sada sama nositi, govori svemogući Gospod.

[59] Jer ovako veli svemogući Gospod: "Učinit ću ti, kako si ti učinila, kad si prezrela zakletvu i prekršila zavjet.

[60] Ali ću se ja spomenuti zavjeta svojega s tobom u dane mladosti tvoje i sklopit ću s tobom vječan zavjet.

[61] Tada ćeš se puna stida spomenuti putova svojih, kad ti uzmem tvoje starije i mlađe sestre i dadnem ti ih za kćeri, ali ne na temelju vjernosti zavjeta tvojega.

[62] Jest, ja ću sklopiti svoj zavjet s tobom, i ti ćeš spoznati, da sam ja Gospod,

[63] Da se puna stida spomeneš toga i ne otvoriš više usta svojih od stida, kad ti oprostim sve, što si učinila,", govori svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 17

[1] riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, zadaj kući Izraelovoj zagonetku i predloži joj prispodobu!

[3] Reci: Ovako veli svemogući Gospod: "Orao velik s krilima velikim, s mahaljkama dugim, pun perja šarena, dođe na Libanon. Uze vrh od cedra.

[4] Odlomi najgornju mladicu, odnese je u zemlju trgovačku i stavi je u grad trgovački.

[5] Tada uze sjemena one zemlje i zasadi ga u njivu, stavi ga kao kakvu vrbu kraj obilne vode,

[6] Da izraste i od niska rasta postane bujan čokot. Loze njegove imale bi se pružati k njemu, a korijenje njegovo ostati pod njim. Tako postade čokot, pusti mladice i potjera grane.

[7] A bio je još jedan drugi orao velik s krilima velikim i perjem jakim, i gle, taj čokot pruži za njim korijenje svoje i grane svoje potjera prema njemu, da bi ga napaja više negoli brazda, u kojoj je bio zasađen.

[8] A ipak je bio zasađen na dobru tlu, kraj obilne vode, da tjera grane i rađa rod i bude krasan čokot.

[9] Zato kaži: "Ovako veli svemogući Gospod: "Može li napredovati Neće li mu onaj orao počupati korijenje i rod mu odsjeći, tako da mu se posuše sve mlade grane? On će se posušiti, i neće trebati silne mišice i mnogoga naroda, da ga isčupa iz korijenja njegova.

[10] što, posađen je, ali hoće li napredovati? Neće li se posušiti, kad ga dohvati vjetar istočnjak? U brazdi, u kojoj je iznikao, posušit će se."

[11] Tada mi dođe riječ Gospodnja ovako govoreći:

[12] "Kaži tome rodu nepokornomu: Ne znate li, što znači ovo?' Reci im: 'Evo, kralj babilonski dođe u Jerusalem, zarobi mu kralja s knezovima njegovim i odvede ih k se i u Babilon.

[13] I uze jednoga iz roda kraljevskoga, sklopi savez s njim i obveza ga zakletvom. Odličnike u zemlji uze sa sobom,

[14] Da ostane oslabljena moć kraljeva i da se ne podigne, nego da drži savez s njim i stoji.

[15] Ali on otpade od njega i posla poslanike u Egipat, da mu dadne konja i mnogo ratnog naroda. Hoće li biti sretan? Hoće li zdrav izaći, koji učini tako? Hoće li zdrav izaći, koji krši savez?

[16] Tako ja živ bio!, govori svemogući Gospod: 'U mjestu onoga kralja, koji ga je učinio kraljem, čiju je zakletvu prezreo, čiji je savez prekršio, kod njega će u Babilonu umrijeti.

[17] A faraon mu neće u ratu pomoći s velikom vojskom i mnogim narodom, kad se iskopaju opkopi i posagrade kule, da pogubi mnoge ljude.

[18] Jer je prezreo zakletvu i prekršio ugovor, i premda je bio podao ruku, sve je to učinio. Stoga neće uteći odatle.

19 Zato ovako veli svemogući Gospod: "Tako ja živ bio, platit ću mu na vlastitom
tijelu zakletvu meni učinjenu, koju je prezreo, i savez s menom sklopljen, što ga je
prekršio.

20 Razapet ću nad njim mrežu i svoju, i uhvatit će se l zamku mo, ju. U Babilon ću ga
odvesti i ondje ću ga suditi zbog vjerolomstva njegova, što ga je počinio na meni.

21 Svi njegovi izabrani ratnici u svima njegovim četama od mača će pasti, a koji
ostanu razasut će se u sve vjetrove. Tako ćete spoznati, da sam ja, Gospod, to rekao."

22 Ovako veli svemogući Gospod: "Uzet ću nešto od vrha toga visokoga cedra i
posadit ću ga. Od najgornje mladice odlomit ću nježnu grančicu i zasadit ću je na gori
visokoj, uzdignutoj.

23 Na visokoj goli Izraelovoj zasadit ću je. Ona će potjerati grane i donijeti plod i
postat će krasan cedar. Svakojake ptice stanovat će pod njim; gnijezdit će se u sjeni
grana njegovih.

24 Tada će sva drveta poljska spoznati, da sam ja, Gospod, snizio visoko drvo i
uzvisio nisko drvo, da sam posušio zeleno drvo i učinio da zazeleni suho drvo. Ja,
Gospod, to kažem i izvršujem."

Ezekiel, glava 18

1 Dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći:

2 "Kako dolazite do toga, da u zemlji Izraelovoj imate u ustima ovu riječ podrugljivu:
"Kiselo grožđe jeli su oci, a djeci utrnuše zubi?

3 Tako ja bio živ!", govori svemogući Gospod, "nitko više od vas neće u Izraelu imati
u ustima tu riječ podrugljivu.

4 Gle, sve duše pripadaju meni; duša oca kao duša sina, meni pripadaju one. Duša,
koja griješi, ona će poginuti.

5 Ako je tko pravedan i čini pravo i pravdu,

6 Na gorama ne jede žrtvenoga mesa i očiju svojih ne podiže k idolima kuće
Izraelove, sa ženom bližnjega svojega ne griješi i prema ženi čuva zakone čistoće.

[7] Nikoga ne tlači, dužniku zalog njegov vraća, ne globi, kruh svoj daje gladnome i odijeva gologa.

[8] Ne daje novaca pod lihvu, ne uzima kamate, od nepravde usteže ruku svoju, između čovjeka i čovjeka sudi pošteno.

[9] Po zakonima mojim hodi i zapovijedi moje drži vjerno, taj je pravedan, on će živjeti", govori svemogući Gospod.

[10] "Ako tko ima sina silovita, koji prolijeva krv i čini one grijehe,

[11] Tako sam ne čini sve to, ako taj dakle jede žrtveno meso na gorama, obešćašćuje ženu bližnjega svojega,

[12] Siromahe i uboge tlači, globi, zaloga ne vraća, oči svoje podiže k idolima, gadove čini,

[13] Uzaima pod lihvu i uzima kamatu, hoće li taj živjeti? Ne, on neće živjeti, jer je učinio sve te gadove, mora svakako poginuti. On nosi krivnju na svojoj krvi.

[14] Ako li on ima sina, koji vidi sve grijehe, što ih čini otac njegov, i premda ih vidi, ipak tako što ne čini,

[15] Dakle ne jede žrtvenoga mesa na gorama, očiju svojih ne podiže k idolima kuće Izraelove, ne griješi sa ženom bližnjega svojega,

[16] Nikoga ne tlači, zaloga ne oduzima, ne globi, gladnome daje kruh svoj, gologa odijeva,

[17] Od opačine usteže ruku svoju, na lihvu i kamatu ne uzima, zakone moje drži i po zapovijedima mojim hodi, taj neće poginuti zbog krivnje oca svojega, nego će jamačno živjeti,

[18] Otac njegov, koji je tlačio i druge globio i, što nije bilo dobro, činio je u narodu svojemu, taj mora poginuti zbog krivnje svoje.

[19] Pitate: 'Zašto ne nosi sin krivnje oca svojega?, Zato, jer je sin činio pravo i pravdu, držao sve zakone moje i radio po njima, doista, zato će živjeti.

[20] Duša, koja grijehi, ona će poginuti. A sin neće nositi krivnje oca, i otac neće nositi krivnje sina. Pravedniku će biti plaća pravednosti, bezbožniku plaća bezbožnosti.

[21] Ako li se bezbožnik obrati od svih grijeha svojih, što ih je p činio, i drži sve zakone moje i čini pravo i pravdu, on će doista živjeti. On neće poginuti!

[22] Sva zlodjela njegova, što ih je počinio, neće mu se uračunati. Zbog pravednosti svoje, koju je činio, živjet će.

[23] Bili bi mi drago bilo da pogine bezbožnik, govori svemogući Gospod, "a ne da se odvrati od putova svojih i da živi?"

[24] Ako li se pravednik odvrati od pravednosti svoje i čini opačinu po primjeru svih gadova, što ih čini bezbožnik, hoće li on živjeti, ako čini tako što? Ne, sva pravedna djela njegova, što ih je učinio, neće mu se uračunati. Zbog vjerolomstva, što ga je počinio, i Zbog grijeha, što ga je učinio, poginut će.

[25] Kažete: 'Put Gospodnji nije pravedan.' Čujte, kućo Izraelova: Moj put da nije pravedan. Nijesu li vaši putovi nepravedni?

[26] Ako se pravednik odvrati od pravednosti svoje i čini zlo i umre u tom: "umre zbog zla, što ga je učinio.

[27] A odvrati li se bezbožnik od bezbožnosti svoje, Što ju je učinio, i čini li pravo i pravdu, sačuvat će život svoj.

[28] Ako uvidi i odvrati se od svih opačina svojih, što ih je učinio, živjet će i neće poginuti.

[29] Ali kuća Izraelova veli: 'Put Gospodnji nije pravedan!' Moji putovi da nijesu pravedni, kućo Izraelova? Nijesu li vaši putovi nepravedni?

[30] Zato će svakomu od vas suditi po putovima njegovim, kućo Izraelova", govori svemogući Gospod. "Obratite se i odvratite se od svih grijeha svojih, da vam oni ne budu više na spoticanje i krivnju!

[31] Odbacite od sebe sve grijehe, što ste ih počinili, i načinite sebi novo srce i nov duh, jer zašto biste pomrli, kućo Izraelova?

[32] Jer meni nije mila smrt onoga koji ima umrijeti, govori svemogući Gospod. "Obratite se i živite!"

Ezekiel, glava 19

[1] A ti počni tužaljku nad knezovima Izraelovim

[2] I reci: "Kako je ipak bila mati tvoja lavica među lavovima! Ležala je usred lavova, hranila je mlade svoje!

[3] Othranila je jedno mladunče svoje, ono je postalo lav: naučio je plijen grabiti, ljude je žderao.

[4] Narodi su čuli za njega: uhvaćen je bio u jamu njihovu. Odveli su ga u verigama u zemlju egipatsku.

[5] Kad je ona vidjela, da se je prevarila, da je nada njezina propala, uzela je drugo mladunče svoje, othranila ga je za lava.

[6] On je hodio među lavovima, postao je lav: naučio je plijen grabiti, ljude je žderao.

[7] Mnoge im je učinio udovice, opustošio je gradove njihove. Ustrašila se je zemlja i sve u njoj od glasne rike njegove,

[8] Tada su proti njemu ustali narodi iz okolnih zemalja i razapeli mu mrežu svoju: uhvaćen je bio u jamu njihovu.

[9] U verigama zatvorili su ga u krletku. Odveli su ga kralju babilonskomu, metnuli ga u jednu tvrđavu, da mu se više ne čuje rikanje po gorama Izraelovim.

[10] Mati je tvoja bila kao loza u vinogradu, kraj vode zasađena. Rodna je bila, puna grana od obilne vode.

[11] Na njoj je bila jaka grana za palice vladalačke. Rast njezin dizao se je visoko iznad lišća njezina.

[12] Ali je bila iščupana u gnjevu, bačena je na zemlju. Istočnjak vjetar osušio je plod njezin. Jako granje njezino bilo je polomljeno, posušilo se, oganj ga je prožderao.

[13] Sada je zasađena u pustili, u zemlji suhoj i bezvodnoj.

[14] Izašao je oganj iz grane, prožderao je prutove i plod. Ništa nije ostalo od grane jake, od palice vladalačke. Tužaljka je ovo, i bit će tužaljka.

Ezekiel, glava 20

[1] U sedmoj godini, u petom mjesecu, deseti dan toga mjeseca dođoše neki od starješina Izraelovih da upitaju Gospoda, i sjedoše preda mnom.

[2] Tada mi dođe riječ Gospodnja ovako govoreći:

[3] "Sine čovječji, kaži starješinama Izraelovim i reci im: "Ovako veli svemogući Gospod: 'Dođoste li da me pitate? Tako ja živ bio, ne dam se pitati od vas, govori svemogući Gospod.

[4] Hoćeš li im reći presudu, hoćeš li im reći presudu, sine čovječji? Pokaži im gadove otaca njihovih!

[5] Reci im: Ovako veli svemogući Gospod: 'Kad sam izabrao Izraela, podigao sam ruku svoju potomcima kuće Jakovljeve na zakletvu i dao sam da me upoznaju u zemlji egipatskoj. Podigao sam im ruku na zakletvu i rekao: "Ja sam Gospod, Bog vaš!"

[6] Tada sam podigao ruku svoju i zakleo se, da ću ih odvesti iz Egipta u zemlju, koju sam bio izabrao za njih, u kojoj teče mlijeko i med, koja je najkrasnija od svih zemalja.

[7] Rekao sam im: "Svaki neka odbaci gadove idolske, za koje prianjate! Ne skvrnite se idolima egipatskim! Ja sam Gospod, Bog vaš.

[8] Ali su se oni pokazali prema meni tvrdovrati i nijesu me htjeli poslušati. Ni jedan nije odbacio gadova idolskih, za koje su prianjali, i nijesu se okanili idola egipatskih. Tada sam mislio da izlijem jarost svoju na njih, da izvršim gnjev svoj na njima u zemlji egipatskoj.

[9] Ipak zbog imena svojega, da se ne bi oskvrnilo u očima naroda, među kojima su živjeli, pred kojima sam se bio pokazao njima, učinio sam da ih izvedem iz zemlje egipatske.

[10] I izveo sam ih iz zemlje egipatske i odveo ih u pustinju.

[11] Dao sam im zakone svoje i l učio ih zakonima svojim, koje tko i vrši živi kroz njih.

[12] I subote svoje dao sam im, da su znali između mene i njih, da se spozna, da sam ja Gospod, koji ih posvećujem.

[13] Ali i u pustinji bila je kuća Izraelova uporna prema meni. Nijesu hodili po mojim zakonima i prezirali su zapovijedi moje, koje tko vrši živi kroz njih. I subote moje nijesu nikako držali sveto. Tada sam mislio da izlijem jarost svoju na njih u pustinji, da ih istrijebim.

[14] Ipak nijesam to učinio zbog imena svojega, da se ne bi oskvrnilo pred očima naroda, pred kojima sam ih bio izveo.

[15] Ja sam podigao ruku svoju u pustinji i zakleo sam se njima, da ih neću odvesti u zemlju, koju sam im bio odredio, u kojoj teče mlijeko i med, koja je najkrasnija od svih zemalja,

[16] Jer su bili prezreli moje zapovijedi, nijesu bili hodili po zakonima mojim i nijesu bili sveto držali subota mojih; jer je srce njihovo prianjalo za idole njihove.

[17] Ipak ih je oko moje pogledalo milostivo, tako da ih nijesam uništio i nijesam ih istrijebio u pustinji.

[18] Sinovima njihovim rekao sam u pustinji: "Ne idite po običajima otaca svojih, ne držite se navada njihovih i ne skvrnite se idolima njihovim!

[19] Ja sam Gospod, Bog vaš. Po mojim zakonima hodite, moje zapovijedi držite brižno!

[20] Držite sveto subote moje, da su znaka između mene i vas, da se spozna, da sam ja Gospod, Bog vaš!"

[21] Ali su i sinovi bili nepokorni prema meni. Nijesu hodili po mojim zakonima i nijesu brižno držali zapovijedi mojih, koje tko vrši živ; kroz njih, i nijesu sveto držali subota mojih. Tada sam mislio da izlijem jarost svoju na njih i da izvršim gnjev svoj na njima u pustinji.

[22] Ali sam opet povukao ruku svoju i učinio sam zbog imena svojega, da se nebi oskvrnilo pred očima naroda pred kojima sam ih bio izveo.

[23] Ipak sam podigao u pustinji ruku svoju na zakletvu njima, da ću ih razasuti među narode i razagnati ih u zemlje,

[24] Jer nijesu držali zapovijedi mojih i prezirali su zakone moje, skvrnili subote moje i očima svojim prianjali za idole otaca svojih.

[25] Zato sam im dao zakone, što lijesu bile na dobro, i zapovijedi, po kojima ne bi imali živjeti.

[26] Dao sam da postanu nečisti svojim žrtvenim darovima, stim, što bi propuštali kroz oganj svako prvorođenče, da ih tako zastrašim, te bi spoznali, da sam ja Gospod.

[27] Zato, sine čovječji, reci kući Izraelovoj i kaži im: Ovako veli svemogući Gospod: 'I ovim su me ružili oci vaši i počinili vjerolomstvo na meni:

[28] Odveo sam ih u zemlju, koju sam im bio pod zakletvom obećao dati. Ipak oni, gdjegod su ugledali visok hum ili drvo granato, klali bi žetve svoje, prinosili bi ondje izazovne žrtvene darove svoje, stavljali bi ondje miomirisne žrtve svoje i izlijevali bi naljeve svoje.

[29] Rekao sam im: "Što je visina, na koju idete?" Njezino ime visina ostalo je do dana današnjega.

[30] Zato reci kući Izraelovoj: Ovako veli svemogući Gospod: 'Vi se skvrnite na putu otaca svojih i trčite za idolskim gadovima njihovim.

[31] Prinoseći dare svoje, provodeći djecu svoju kroz oganj skvrnite se svim idolima svojim do dana današnjega. I onda da bih se ja dao pitati, kućo Izraelova? Tako ja živ bio!' govori svemogući Gospod, 'neću se dati od vas pitati.

[32] što mislite, neće se zacijelo dogoditi, što govorite: "Hoćemo da budemo kao neznabošci, kao narodi zemalja, služeći drvetu i kamenu!"

[33] Tako ja živ bio!' govori svemogući Gospod, 'rukom jakom, mišicom podignutom i izlivenim gnjevom pokazat ću se kao kralj nad vama.

[34] Izvest ću vas iz na oda i skupit ću vas iz zemalja, kamo ste bili razasuti, rukom jakom, mišicom podignutom i izlivenim gnjevom.

[35] Odvest ću vas u pustinju naroda i ondje ću se suditi s vama licem k licu.

[36] Kako sam se sudio s ocima vašim u pustinji Egipta, tako ću se suditi s vama, govori svemogući Gospod.

[37] Pustit ću da prođete ispod štapa mojega i prisilit ću vas pod jaram zavjeta.

[38] Odlučit ću između vas one, koji su se bunili proti meni i otpali. Izvest ću ih iz zemlje, gdje su stanovali kao stranci, ali neće ući u zemlju Izraelovu, da spoznate, da sam ja Gospod.

[39] A vi, kućo Izraelova, ovako veli svemogući Gospod, otidite samo i služite svaki idolu svojemu! Ipak ćete potom zacijelo slušati mene, sveto ime moje nećete više skvrniti žrtvenim darovima i idolima svojim,

[40] Dapače na svetoj goli mojoj, na visokoj gori Izraelovoj, govori svemogući Gospod, ondje ćete mi služiti, sva kolika kuća Izraelova u zemlji. Ondje ću vas milostivo primiti i ondje ću iskati prinose vaše i prvine darova vaših sa svim svetim darovima vašim.

[41] Uz ugodni miris žrtveni primit ću vas milostivo, kad vas izvedem iz naroda i skupim v iz zemalja, u koje ste bili razasuti Tako ću se na vama pred očima naroda pokazati kao svet.

[42] Spoznat ćete, da sam ja Gospod, kad vas dovedem u zemlju Izraelovu, u zemlju, koju sam pod zakletvom obećao dati ocima vašim.

[43] Ondje ćete se spomenuti putova svojih i svih djela svojih, kojima ste se okaljali. Osjetit ćete pred sobom samima gnusobu zbog svih opačina, što ste ih počinili.

[44] I tada ćete spoznati, da sam ja Gospod, kad učinim tako s vama zbog imena svojega, ne po vašim zlim putovima i po opakim djelima vašim, kućo Izraelova,", govori svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 21

[1] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, upravi lice svoje na jug, propovijedaj prema jugu! Prorokuj proti šumi, što je u južnoj zemlji!

3 I reci šumi u južnoj zemlji: "Čuj riječ Gospodnju: "Ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću zapaliti u tebi oganj; on će proždrijeti u tebi svako drvo zeleno i svako drvo suho. Plamen razgorjeli neće se ugasiti, i sva će se lica od južne zemlje do sjevera opržiti.

4 Svako će tijelo vidjeti, da sam ga ja, Gospod, raspalio, i neće se ugasiti."

5 Tada sam ja rekao: "Ah, svemogući Gospode, oni će reci za me: 'Ne govori li taj uvijek u prispodobama?'"

6 Tada mi dođe riječ Gospodnja ovako govoreći:

7 Sine čovječji, upravi lice svoje prema Jerusalemu! Propovijedaj svetištu njegovu! Prorokuj proti zemlji Izraelovoj!

8 Reci zemlji Izraelovoj: Ovako veli Gospod: 'Evo, ja ću postupati proti tebi. Izvući ću mač svoj iz korica njegovih i istrijebit ću iz tebe pravedne i bezbožne.

9 Jer hoću da istrijebim iz tebe pravedne i bezbožne, zato će izaći mač moj iz korica svojih proti svakome tijelu od juga do sjevera.

10 Svako će tijelo spoznati, da sam ja, Gospod, izvukao mač svoj iz korica njegovih: on se neće više vratiti u njih.

11 A ti, sine čovječji, uzdiši s klimavim bedrima! U gorkosti uzdiši pred očima njihovim!

12 Ako te upitaju: 'Zašto uzdišeš?, reci: "Zbog jednog strahovita časa, od kojega očajavaju sva srca, klonu sve ruke, nestane svake srčanosti, oslabe sva koljena. Evo, to ide i ispunja se'", govori svemogući Gospod.

13 Dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći:

14 "Sine čovječji, prorokuj i reci: Ovako veli Gospod: Reci: 'Mač, mač je naoštren i također uglađen:

15 Da kolje, naoštren je; da sijeva, uglađen je. On rascjepka žezlo sinovima onih, koji su prezreli svaki prut.

16 Dao se je ugladiti, da ga prihvati jedna ruka. Naoštren je mač i uglađen, da se stavi u ruku ubojici.

17 Viči i jauči, sine čovječji! Jer on dolazi na narod moj, na sve kolike knezove Izraelove. Pod mač su oni pali s narodom mojim. Zato se udaraj po bedru svojemu!

18 Jer dolazi kušnja. Ali što će se dogoditi, kad više ne bude žezla prezirateljice?' govori svemogući Gospod.

19 A ti prorokuj, sine čovječji, i pljeskaj rukama! Podvostručit će se mač, jest, potrostručit će se ubojni mač, mač velikoga pokolja, što ih opkoljava,

20 Da očajavaju srca i da ih mnogo padne na vratima njihovim! O maču, o maču! Pripravljen je da sijeva, naoštren je da kolje.

21 Udari nadesno! Okreni nalijevo, kamo je upravljen oštrac tvoj!

22 I ja ću pljeskati rukama i iskaliti gnjev svoj. Ja, Gospod, rekao sam!'"

23 Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

24 "A ti, sine čovječji, nacrtaj sebi dva puta, kamo će doći mač kralja babilonskoga! Obadva neka izlaze iz jedne zemlje! Stavi kažiput na početku puta u grad!

25 Načini jedan put tako, da može doći mač u Rabu Amona i u Judu u utvrđeni Jerusalem!

26 Jer kralj babilonski stoji na rasputici, gdje počinju dva puta, da upita proročište. On trese Strijele, pita terafime, gleda u jetra.

27 U desnici njegovoj pada ždrijeb na Jerusalem: "on ima namjestiti ubojne sprave, podignuti ratnu viku, dati da zaori poziv u boj, namjestiti ubojne sprave proti vratima, načiniti opkope, posagraditi opsadne kule.

28 A njima se je činilo, da je proročište varavo; oni su bili prisegli najsvetije zakletve. Ali im on doziva na pamet krivnju njihovu, da zapadnu u ropstvo.

29 Zato ovako veli svemogući Gospod: "Jer ste dozvali na pamet krivnju svoju, tako da su se otkrili prekršaji vaši i grijehi se vaši pokazali u svim djelima vašim, jer ste došli na pamet, zato ćete biti pohvatani rukom njegovom.

[30] A ti, nepošteni, bezbožni kneže Izraelov, kojemu je došao dan u vrijeme, kad se čini kraj grijehu:

[31] Ovako vel svemogući Gospod: "Dolje s tim povezom oko glave! Dolje s tom krunom! Ovo nije ovo. Nisko se ima uzvisiti, visoko se ima poniziti.

[32] Uništit ću, uništit ću, uništit ću ga, i neće ga više bih, dok ne dođe onaj, kojemu po pravu pripada: 'njemu ću ga dati.'

[33] A ti, sine čovječji, prorokuj i reci: Ovako veli svemogući Gospod za Amonce i za njihovo podsmijevanje. Reci: 'Mač, mač je trgnut da kolje, uglađen je da sijeva, da blista,

[34] – Dok su ti viđali prijevaru i proricali laži – da te metnu na vrat oskvrnjenima, bezbožnicima, kojima je došao dan, kad se čini kraj grijehu.

[35] Vrati se u gradove svoje, ml mjesto, gdje si se rodio! U zemlji podrijetla tvojega sudit ću ti.

[36] Izlit ću na te gnjev svoj, raspalit ću proti tebi oganj razjarenosti svoje, predat ću te u ruke okrutnim ljudima, koji kuju propast tvoju.

[37] Ognju ćeš biti hrana. Krv će ti teći na zemlju! Nećeš se više spominjati, jer ja, Gospod, rekao sam.'"

Ezekiel, glava 22

[1] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, hoćeš li izreći presudu, hoćeš li izreći presudu gradu, koji je pun krvnih djela? Kaži mu sve gadove njegove

[3] I reci: Ovako veli svemogući Gospod: "O grade, koji si prolijevao krv u sredini svojoj, da se približi vrijeme tvoje, i koji si pravio sebi idole i stim se oskvrnio!

[4] Krvlju, što si je prolio, nanio si sebi krivnju, i idolima, što si ih pravio, oskvrnio si sebe. Učinio si, le se približiše dani tvoji, i došao si do godina svojih. Zato ću učiniti od tebe ruglo među narodima i podsmijeh po svim zemljama.

[5] Koji su blizu tebe i koji su daleko od tebe, podsmijevat će ti se, tebi, čiji je glas okaljan, koji si bogat pometnjom.

[6] Evo, knezovi Izraelovi stavljaju svaki svoju jakost u to, da prolijevaju krv u tebi.

[7] Oca i mater preziru u tebi. Stranca pritiskuju usred tebe. Udovice i sirote zlostavljaju se u tebi.

[8] Što je meni sveto, prezireš, i subote moje skvrniš.

[9] U tebi su ljudi, koji kleveću, da prolijevaju krv. Na gorama u tebi jedu meso žrtveno i čine grdila usred tebe.

[10] Golotinju oca otkrivaju u tebi, siluju u tebi žene u vrijeme njihovo.

[11] Jedan čini zlo sa ženom drugoga, drugi skvrni snahu svoju, treći siluje u tebi svoju vlastitu sestru, kćer oca svojega.

[12] Mito primaju u tebi, da prolijevaju krv. Uzimaš kamatu i lihvu, globiš druge i zaboravio si mene,' govori svemogući Gospod.

[13] 'Ali evo, pljeskam rukama svojim nad grabežem, što si ga počinio, i nad krvnim djelima, što su se dogodila usred tebe.

[14] Hoće li se održati srce tvoje, hoće li ruka tvoja ostati jaka u dane, kad dođem na te? Ja, Gospod, rekao sam to i učinit ću to.

[15] Razasut ću te među narode i odagnati u zemlje i istrijebit ću nečistoću tvoju iz tebe.

[16] U svojoj vlastitoj zemlji pred očima naroda bit ćeš obeščašćen, da spoznaš, da sam ja Gospod."

[17] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[18] "Sine čovječji, kuća Izraelova sva kolika postala mi je troska od mjedi, kositra, gvožđa i olova i srebrna troska."

[19] Zato veli svemogući Gospod: "Jer ste svi postali troska, zato ću vas skupiti usred Jerusalema.

[20] Iako se skuplja srebro, mjed, gvožđe, olovo i kositar u taoniku, te se pod njim raspali oganj, da se to rastopi, tako ću vas skupiti u gnjevu svojemu i u jarosti svojoj i metnuti vas unutra i rastopiti vas.

[21] Jest, skupit ću vas i raspaliti oganj jarosti svoje proti vama, da se rastopite u njemu.

[22] Iako se topi srebro u taoniku, tako ćete se vi rastopiti u njemu, da spoznate, da sam ja, Gospod, izlio jarost svoju na vas.

[23] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[24] "Sine čovječji, kaži joj: 'Ti si zemlja, koja se neće očistiti i neće pasti na nju dažd u an gnjeva,

[25] I knezovi su njezini u njoj kao lavovi, koji riču i grabe plijen. Oni žderu ljude, grabe imanje i dobro, umnožavaju udovice usred nje.

[26] Svećenici njezini prestupaju zakon moj i skvrne, što mi je sveto. Ne razlikuju sveto od prostote; ne uče razliku nečistoga i čistoga. Zatvaraju oči od subota mojih, i bivam oskvrnjen među njima.

[27] Knezovi su njezini usred nje kao vuci pohlepni za plijenom, koji prolijevaju krv, kvare duše, da ugrabe dobit.

[28] Proroci njezini mažu je krečem, viđaju varku, gataju im laž i govore: "Tako veli svemogući Gospod", premda nije govorio Gospod.

[29] Narod u zemlji čini nasilje i otima. Pritiskuje siromaha i ubogoga i tlači stranca proti svakom pravu.

[30] Tražio sam među njima jednoga, koji bi zid ozidao i preda me stao u prolom za tu zemlju, da je ne uništim; ali ne nađoh nikoga.

[31] I tako moram izliti na njih gnjev svoj i uništiti ih u ognju jarosti svoje. Put njihov platit ću im sada na vlastitom tijelu, govori svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 23

[1] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, ono bile dvije žene, kćeri iste matere.

[3] One su činile zlo u Egiptu; u mladosti svojoj činile su blud. Ondje su dirali prsa njihova i doticali se djevojačkih njedara njihovih.

[4] Ohola se zvala starija, Oholiba se zvala sestra njezina. One su postale moje i rodile su sinove i kćeri. Imena njihova znače Ohola: "Samarija, Oholiba: "Jerusalem.

[5] Ohola je činila zlo, premda je pripadala meni, i bila se je zaljubila u milosnike svoje, Asirce, koji su joj se približili.

[6] Odjeveni u grimiz, namjesnici i poglavari, sve pristali mladići, konjanici ponositi na konju.

[7] Njima se je podala u bluđenju svojemu, svima izabranim Asircima, i okaljala se je svima idolima svih onih, u koje se je bila zaljubila.

[8] Ali nije pustila bluđenje svoje s Egipćanina; jer su ovi bili s njom zlo činili u mladosti njezinoj, doticali se djevojačkih njedara njezinih i miješali se njom.

[9] Zato sam je dao u ruke milosnicima njezinim, u ruke Asircima, u koje se bila zaljubila.

[10] Oni su je osramotili, uzeli joj sinove i kćeri i nju samu mačem pogubili. Ona je postala ženama strašilo, kad su tako na njoj sud izvršili.

[11] Sestra njezina Oholiba vidjela je to i činila je još gore bluđenje negoli ona i bila je još gora u zloći svojoj od bludnice sestre svoje.

[12] Ona je bila zaljubljena u Asirce, koji su joj se približili, namjesnici i poglavari, odjeveni u grimiz, konjanici ponositi na konju, sve pristali mladići.

[13] Vidio sam, da se je okaljala i ona; obadvije su pošle istim putem.

[14] Ova je bludila još gore. Ona je vidjela ljude naslikane na zidu, slike Kaldejaca, naslikane crvenom bojom.

[15] Oko bedara nosili su pojas. Glava im je bila pokrivena sarukom zavojitim. Svi su bili naoči kao knezovi, prilika sinova babilonskih. Kaldejska im bila postojbina.

[16] Tada se je zaljubila u njih, kad ih je vidjela, i poslala je poslanike k njima u Kaldejsku.

[17] I sinovi babilonski dolazili su k njoj na blud i okaljali je nečistoćom svojom, i ona se je okaljala s njima. Tada ih je bila sita.

[18] Ali se je otkrila nečistoća njezina, sramota je njezina izbila na javu. Tada je ona meni dodijala, kao što mi je bila dodijala sestra njezina.

[19] A ona je sve gore tjerala nečistoću svoju spominjući se dana mladosti svoje, kad je činila blud u Egiptu.

[20] Zaljubila se je u svoje milosnike, koji su bili kao pohlepni magarci i ždrijepci.

[21] Jest, ti si gilula za nečistoćom mladosti svoje, kad su Egipćani smjeli dirati prsa tvoja i doticati se djevojačkih njedara tvojih."

[22] Zato, Oholibo, ovako veli svemogući Gospod: "Evo, ja ću nadražiti milosnike tvoje na te, kojih si se zasitila. Dovest ću ih na te sa svih strana.

[23] Sinove babilonske i sve Kaldejce, Pekođane, Šoaje i Koaje, sve sinove asirske s njima, pristale mladiće, namjesnike i poglavare sve kolike, ratnike i odličnike, sve ponosite na konju.

[24] Doći će na k s mnoštvom konja i kola i s četama naroda. Štit, štitić i šljem oni će unaokolo upraviti proti tebi. Ja ću im predati sud, i oni će li suditi po zakonima svojim.

[25] Jest, učinit ću da osjetiš revnost moju; oni će u jarosti postupati s tobom. Nos će ti i uši odsjeći i što još ostane od tebe, past će od mača. Tvoje sinove i kćeri odvest će sa sobom, i što os ostane od tebe, proždrijet će oganj.

[26] Svući će s tebe haljine tvoje i uzet će krasne nakite tvoje.

[27] Tako ću učiniti kraj bludu tvojemu i nečistoći tvojoj, što si ih naučila u Egiptu, da više ne podižeš očiju svojih k njima i da dalje ne misliš na Egipat."

[28] Jer ovako veli svemogući Gospod: "Evo, ja ću te dati u ruke onima, na koje mrziš, u ruke onima, koji su ti omrznuli.

29 Oni će u mržnji raditi proti tebi i uzet će ti sve, što si stekla sebi, i ostavit će te golu i nagu. Otkrit će se bludna golotinja tvoja, nečistoća tvoja i grdilo tvoje.

30 To će ti se učiniti, jer si u bludu svojemu trčala za narodima i okaljala se s idolima njihovim.

31 Išla si putem sestre svoje; zato ti dajem čašu njezinu u ruku."

32 Ovako veli svemogući Gospod: "Čašu sestre svoje pit ćeš, duboku, široku – podsmijeh i ruglo bit će ona! – čaša drži vrlo mnogo.

33 Napunit ćeš se pijanstva i brige. Čaša užasa i groze jest čaša tvoje sestre Samarije.

34 Ti ćeš je piti i posrkati i okrnjak ćeš njezin izgristi i njedra ćeš svoja stim potrgati; jer ja sam to rekao", govori svemogući Gospod.

35 Zato ovako veli svemogući Gospod: "Jer si me zaboravila i bacila me za leđa svoja, zato sad ti i nosi grijeh svoj i blud svoj!

36 Gospod mi reče: "Sile čovječji, nećeš li izreći presudu Oholi i Oholibi? Predoči im gadove njihove,

37 Da su činile preljubu i krvlju okaljale ruke svoje, da su činile preljubu s idolima svojim i djecu svoju, koju su bije rodile meni, vodile kroz oganj, da ih prožderu oni.

38 I ovo su mi još činile: "u onaj su dan okaljalo svetište moje i oskvrnile subote moje.

39 Kada su djecu svoju bile zaklale idolima, došle su još istoga dana u svetište moje i oskvrnile ga. Eto, tako su činile u kući mojoj!

40 Jest, dapače su još poslale po ljude, što su došli izdaleka. Poslanik je bio poslan k njima. Eto, kada, su došli, ti si se zbog njih kupala, mazala si oči svoje i metala na se nakit svoj.

41 Sjedala si na krasnu počivaljku. Pred njom je bio što postavljen. Na njega si metala kad moj i ulje moje.

42 Glasna se je vika čula zbog mnoštva ljudi, što su bili pridošli iz pustinje. Oni su im metali narukvice na ruke i stavljali im krasan vijenac na glavu.

[43] Tada sam rekao: 'Ne čine li na taj način preljubu?

[44] Kao što čini bludnica, čine sad nečistoću. Idu k njoj, kao što se ide k bludnici. Tako idu k Oholi i k Oholibi, ženama nevaljalim.

[45] Ali će im pravedni ljudi izreci presudu po pravu za preljubočinice i krvnice, jer su preljubočinice, i krv je na rukama njihovim.

[46] Jer ovako govori svemogući Gospod: "Neka se pozove proti njima zajednica narodna, i neka se predadu, da se zlostave i oplijene!

[47] Neka ih zajednica narodna kamenuje i sasiječe mačevima svojim! Njihove sinove i kćeri neka pobiju i njihove kuće neka spale ognjem!

[48] Tako ću kraj učiniti nečistoći u zemlji, da se opomenu sve žene

[49] Učinit će se, da okajete nečistoću svoju i da s idolima svojim platite grijehe, da spoznate, da sam ja svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 24

[1] Riječ Gospodnja dođe mi u devetoj godini, u desetom mjesecu, deseti dan toga mjeseca ovako govoreći:

[2] Sine čovječji, točno zapiši ime ovoga dana! Upravo ovoga dana navaljuje kralj babilonski na Jerusalem.

[3] Kaži tome nepokornim rodu ovu priču: Ovako veli svemogući Gospod: 'Nastavi lonac! Najprije ga nastavi, onda nalij u njega vode!

[4] Metni u njega komade mesa, sve dobre komade, stegno i pleće! Napuni ga najboljih kostiju!

[5] Uzmi najbolje iz stada i naloži cjepanice ispod njega! Iskuhaj dobro komade mesa, neka se i kosti raskuhaju u njemu!

[6] Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Teško gradu krvničkom, kotlu, na kojemu stoji rđa i s kojega ne silazi rđa! Povadi iz njega komad po komad, a da se ne baca ždrijeb na to!

[7] Jer je krv njegova usred njega. Na golu kamenu on to čini. Ne prolijeva je na zemlju, da se pokrije prahom.

[8] Da se raspali gnjev, te učinim osvetu, puštam da se prolijeva krv njegova na go kamen, da se ne pokrije.

[9] Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Teško gradu krvničkom! I ja ću naložiti velik oganj.

[10] Nanesi drva mnogo, zapali oganj, neka se raskuha meso, stavi začin i kosti spali!

[11] Tada ga metni prazna na žeravicu, da se ugrije, i mjed se njegova usije, i nečistoća se rastopi njemu, i nestane rđe njegove!

[12] Mnogo muke zadaje kotao. Ali mnoga rđa ne silazi s njega; i u ognju ostaje rđa njegova.

[13] Jer sam te htio očistiti od gnusne nečistoće tvoje, ali se ti nijesi očistio od nečisto će svoje, to se i nadalje nećeš očistiti, da na tebi ne izvršim gnjev svoj.

[14] Ja, Gospod, rekao sam to. Doći će to, i izvršit ću. Neću to prepustiti, neću štedjeti i neću se pokajati. Po putovima tvojim i po djelima tvojim sudit će ti se, govori svemogući Gospod.

[15] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[16] "Sine čovječji, evo, ja ću ti jednom nenadanom smrti uzeti radost očiju tvojih. Ali ti onda nećeš tugovati ni plakati. Ne smiju ti doći suze.

[17] Uzdiši tiho, ali ne priređuj nikakva tugovanja! Poveži sebi povez oko glave, obuću svoju obuj na noge, ne pokrivaj brade svoje i ne jedi kruha žalosti!"

[18] Ujutro sam još govorio narodu, a uveče umrla je žena moja i drugoga jutra učinio sam, kako, mi je bilo zapovjeđeno.

[19] Tada su me upitali ljudi: "Nećeš li nam razjasniti, što nam to znači, da radiš tako?"

[20] Odgovorio sam im: "Dođe mi riječ Gospodnja i glasi:

21 Reci kući Izraelovoj: Ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću oskvrniti svetište
svoje, ponos vas najviši, milinu očiju vaših, čežnju srca vašega. Sinovi će vaši i kćeri
vaše, što ste ih ostavili, pasti od mača.

22 Onda ćete vi činiti, kako sam ja činio: nećete brade pokriti i nećete jesti kruha
žalosti.

23 Povez će vam biti na glavi, obuća vaša na nogama. Nećete tugovati ni plakati. Ali
ćete ginuti u grijehima svojim i uzdisati jedan drugomu.

24 Tako će vam Ezekiel biti znak čudesni. Sve, što je činio on, činit ćete i vi, kad to
dođe, i spoznat ćete, da sam ja svemogući Gospod.

25 "A ti, sine čovječji, čuj: U onaj dan, kad im uzmem bedem njihov, ponosnu radost
njihovu, milinu očiju njihovih i čežnju srca njihova, njihove sinove i kćeri,

26 U onaj dan doći će k tebi bjegunac, da ti to javi.

27 U onaj će se dan otvoriti usta tvoja, dim stigne bjegunac. Govorit ćeš i nećeš više
šutjeti i bit ćeš im znak čudesni. Tada će oni spoznati, da sam ja Gospod.

Ezekiel, glava 25

1 Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

2 "Sine čovječji, upravi lice svoje prema Amoncima i proroku; proti njima!

3 Reci Amoncima: "Čujte riječ svemogućega Gospoda! Ovako veli svemogući
Gospod: 'D Jer si "Ha, ha!" klicao nad svetištem mojim: "Ono je oskvrnjeno", i nad
zemljom Izraelovom: "Ona je opustošena", i nad kućom Judinom: "Oni idu u
progonstvo",

4 Evo, zato ću te ja dati u posjed sinovima Istoka Oni će u tebi razapeti šatore svoje i
podignut će u tebi stanove svoje. Oni će jesti plodove tvoje i piti mlijeko tvoje.

5 Ja ću od Rabe načiniti pašnjak za deve i od zemlje Amona tor za ovce. Tako ćete
spoznati, da sam ja Gospod.

6 Jer ovako veli svemogući Gospod: 'Jer si pljeskao rukama i lupao nogama i veselio
se pun zloradosti nad zemljom Izraelovom,

[7] Evo, zato ću ja dignuti ruku svoju na te i dat ću te narodima da te oplijene. Istrijebit ću te između naroda i zatrt ću te između zemalja i uništit ću te. Tada ćeš spoznati, da sam ja Gospod.

[8] Ovako veli svemogući Gospod: 'Jer Moab i Seir govore: "Eto, kući je Judinoj kao svima narodima",

[9] Evo, zato ću ja otvoriti stranu Moabovu, tako da se izgube gradovi njegovi, gradovi njegovi sve do posljednjega, ures zemlje, Bet−Ješimot, Baal−Meon, Kirjatajim.

[10] Sinovima Istoka uz Amonce dat ću ga u posjed, da njemu i Amoncima ne bude više spomena među narodima.

[11] Na Moabu izvršit ću sud, i spoznat će oni, da sam ja Gospod.

[12] Ovako veli svemogući Gospod: 'Jer je Edom radio iz osvete na kući Judinoj i teško se ogriješio osvetom svojom,

[13] Zato ovako veli svemogući Gospod: "Dignut ću ruku svoju na Edom, stoku i čovjeka istrijebit ću iz njega i učinit ću ga pustinjom. Od Temana do Dedana past će oni od mača.

[14] Predat ću osvetu svoju na Edomu ruci svojega naroda Izraela. Ovaj će učiniti s Edomom po gnjevu mojemu i po jarosti mojoj. Oni će upoznati osvetu moju, govori svemogući Gospod.

[15] Ovako veli svemogući Gospod: 'Jer su Filistejci radili iz osvete i ljuto se osvetili puni zloradosti u srcu i iz preostaloga neprijateljstva bili pomišljali na uništenje,

[16] Zato ovako veli svemogući Gospod: Evo, dignut ću ruku svoju na Filistejce i uništit ću Krećane i potrt ću ostatak na obali morskoj.

[17] Učinit ću na njima ljutu osvetu kaznom u revnosti gnjevnoj. Tada će spoznati, da sam ja Gospod, kad izvršim osvetu svoju na njima."

Ezekiel, glava 26

[1] U jedanaestoj godini, u jedanaestom mjesecu, prvi dan toga mjeseca dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, jer Tir kliče nad Jerusalemom: 'Ha! Vrata su narodima razbijena! Meni su se otvorila. Ja ću se napuniti. Jer su ona opustjela',

[3] Zato ovako veli svemogući Gospod: "Evo, Tire, ja koračam proti tebi, vodim proti tebi mnoge narode, kao što more dovaIja valove svoje.

[4] Oni će razoriti zidove Tira. Kule će njegove raskopati. Ja ću s njega splaviti zemlju i učinit ću od njega goli kamen.

[5] Suho mjesto za mreže bit će usred mora, jer ja sam to rekao, veli svemogući Gospod. Narodima će postati grabež.

[6] Gradovi njegovi, što su na kopnu, bit će uništeni mačem i spoznat će, da sam ja Gospod.

[7] Jer ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću dovesti sa sjevera Nebukadnezara, kralja babilonskog, kralja nad kraljevima, s konjima i s kolima i s konjanicima i s velikim mnoštvom naroda.

[8] Gradove tvoje na kopnu uništit će on mačem. Kule opsadne podignut će proti tebi, iskopat će opkope proti tebi i postavit će štitove proti tebi.

[9] Namjestit će zidodere proti zidovima tvojim i srušit će kule tvoje gvozdenim rukama svojim

[10] Od mnoštva konja njegovih pokrit će te prah. Od štropota konjanika, točkova i kola zatrest će se zidovi tvoji, kad uđe na tvoja vrata, kao što se ulazi u grad osvojen.

[11] Kopitima konja svojih pogazit će sve ulice tvoje, poubijat će narod tvoj mačem, i ponositi idolski stupovi tvoji popadat će na zemlju

[12] Poplijenit će bogatstvo tvoje, uzet će sa sobom kao plijen trgovačka dobra tvoja, porušit će zidove tvoje i sjajne će palače tvoje razoriti, Građevno kamenje tvoje, drvo tvoje i ruševine tvoje pobacat će u vodu.

[13] Tada ću ja učiniti kraj glasu pjesama tvojih, i zvuk harfa tvojih neće se više čuti.

[14] Učinit ću od tebe go kamen; bit ćeš suho mjesto za ribarske mreže. Nikada se više nećeš sazidati jer ja sam to rekao, veli svemogući Gospod.

15 Ovako veli svemogući Gospod o Tiru: 'Zar ne, od štropota pada tvojega, od jecanja ranjenika, od ubijanja mačem drmaju se u tebi otoci.

16 S prijestolja svojih silaze svi knezovi mora, skidaju sa sebe plašte svoje, svlače sa sebe vezene haljine svoje. U tugu se oblače, sjede na zemlji, dršću neprestano i zgražaju se zbog tebe.

17 Začinju tužaljku nad tobom i govore o tebi: 'Kako si propao, s mora nestao, slavni grade, koji si bio moćan na moru sa svojim stanovnicima, koji si strah zadavao svima primorcima svojim!

18 Sada dršću otoci na dan pada tvojega. Smeteni su otoci po moru zbog svršetka tvojega."

19 Jer ovako veli svemogući Gospod: 'Učinit ću te pustim gradom, kao što su gradovi, u kojima se više ne stanuje, kad pustim na te valove, da te pokriju velike vode.

20 Svalit ću te k onima, koji s već sišli u jamu, k narodu prošlosti U zemlji svijeta mrtvih pripravit ću ti mjesto, koje je slično ruševinama vječnim, kod onih, koji su sišli u jamu. Tako više nećeš biti nastanjen, nećeš postojati u zemlji živih.

21 Predat ću te propasti strahovitoj. Nećeš više biti; tražit će te i neće te više naći dovijeka", govori svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 27

1 Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

2 "Sine čovječji, zapjevaj tužaljku nad Tirom!

3 Reci Tiru, koji stoji na ulazima k moru i trguje s narodima na mnogim obalama: "Ovako veli svemogući Gospod: "Tire, ti si mislio: "Ja sam savršene ljepote!"

4 Usred mora područje je tvoje. Savršenu ljepotu dali su ti graditelji tvoji.

5 Od čempresa senirskih sagradile se sve trenice tvoje. S Libanona uzimali se cedri, da ti se podigne jedrenjak.

6 Od hrastova bašanskih načinili su vesla tvoja. Palubu tvoju napravili su od jelovine s obale kitijimske, obložene u kost slonovu.

[7] Šareno vezen bez egipatski bio je jedro tvoje, bio ti je zastava. Crveni i modri grimiz s obala eliških bio ti je pokrov.

[8] Stanovnici Sidona i Arvada služili su ti kao veslari. Mudraci tvoji, Tire, bili su u tebi: oni su ti bili krmari.

[9] Starješine Gebala s mudracima svojim boravile su u tebi i popravljale su pukotine tvoje. Sve lađe mora i mornari njihovi boravili su u tebi, da kupe robu od tebe.

[10] Perzijanci i ljudi iz Luda i luta služili su tebi u vojsci tvojoj kao ratnici štit i šljem vješali su u tebi. Oni su bili, koji su ti sjaj davali.

[11] Sinovi Arvada s tvojom vojskom stajali su unakolo na zidovima tvojim, u kulama tvojim stajali su Gamadeji. Na zidovima tvojim unaokolo vješali su štitove svoje. Oni su usavršivali ljepotu tvoju.

[12] Taršiš je zaključivao s tobom poslove zbog mnogoga bogatstva tvoga. Srebro, gvožde, kositer i olovo davali su za robu tvoju.

[13] Javan, Tubal i Mešek trgovali su s tobom. Robove i mjedene sudove dobavljali su ti kao robu.

[14] Iz kuće Togarmine donosili su na sajam tvoj konje, jahaće konje i mazge

[15] Sinovi Dedanovi trgovali su s tobom. Mnoge primorske zemlje općile su s tobom. Dobavljale su ti kost slonovu i drvo ebanovo kao isplatu.

[16] Sirijci su trgovali s tobom zbog mnoštva rukotvorina tvojih. Oni su donosili na sajam tvoj biser, grimiz, šarene vezove, bez, korale i jaspis.

[17] Juda i zemlja Izraelova trgovali su s tobom. Donosili sa na sajam tvoj pšenicu iz Minita, fino pecivo, med, ulje i balzam.

[18] Damask je trgovao s tobom zbog mnoštva proizvoda tvojih, zbog mnoštva svakojakih dobara. Za vino iz Helbona i vunu iz Sahara.

[19] Donosili su na sajam tvoj Dan i Javan iz Uzala umjetno skovano gvožđe, kositer i mirodije.

[20] Dedan je trgovao s tobom vunenim prostirkama za jahanje.

21 Arapska i svi knezovi Kedra zaključivali su poslove s tobom. Trgovali su s tobom
janjcima, ovnovima, jarcima.

22 Trgovci od Šebe i Rame trgovali su s tobom. Najbolju vrstu balzama, svakojako
drago kamenje i zlato donosili su na sajam tvoj.

23 Haran, Kane i Eden trgovali su s tobom. Trgovci iz Šebe, Asirije i cijele Medije
trgovali su s tobom.

24 Ovi su trgovali s tobom sjajnim haljinama i plaštevima iz modroga grimiza i
šarenim vezivom, šareno otkanim čilimima, spletenim i uvijenim konopcima.

25 Lađe taršiške otpremale su robu tvoju. Puno krcat i teško natovaren bio si usred
mora.

26 Na pučinu odvezli su te veslari tvoji. Ali te je vjetar istočnjak razbio usred mora.

27 Bogatstvo tvoje, dobra tvoja i roba tvoja, mornari tvoji i krmari tvoji, popravljači
tvoji i trgovci tvoji, svi vojnici tvoji, što se nalaze u tebi, i sav mnogi narod tvoj u
tebi: padaju u dubinu mora na dan pada tvojega.

28 Od glasne vike tvojih krmara tresu se plohe morske.

29 Iz lada svojih izaći će svi veslari, Mornari, svi, koji plove morem, ići će na zemlju.

30 Jaukat će za tobom iza glasa gorko će tugovati, posut će prahom glavu svoju, valjat
će so u pepelu.

31 Za tobom će se načiniti ćelavi i obući će se u haljine žalosti. Plaču za tobom srcem
zabrinutim, tuguju gorko.

32 Tužaljku pjevaju tebi i tuguju za tobom: "Tko leži kao Tir tako tiho kao u grobu
usred mora '

33 Kad je izlazila roba tvoja iz mora, sitio si mnoge narode. Svojim dobrima i
mnoštvom svoje robe obogaćivao si kraljeve zemaljske.

34 Sad si se razbio u moru, u dubinama vode. Roba tvoja sa svim narodom tvojim pala
je u tebi.

[35] Svi stanovnici primorja prestrašeni su nad tobom. Kraljeve njihove drma groza, trese im se lice.

[36] Trgovci među narodima ispiskaju te. Strašno si dovršio i iščeznuo si zauvijek!

Ezekiel, glava 28

[1] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, reci knezu tirskomu: Ovako veli svemogući Gospod: "Jer si ohol i veliš: "Ja sam Bog, sjedim na prijestolju Božjem usred mora, zato ti kažem: Ti si samo čovjek a ne Bog, pa se ipak; držiš kao Bog!

[3] Eto, mudriji si od Daniela. Ništa skriveno nije tebi odveć tamno.

[4] Mudrošću svojom i razborom svojim stekao si bogatstvo sebi i nakupio zlata i srebra u riznice svoje.

[5] Velikom mudrošću svojom u trgovini svojoj umnožio si bogatstvo svoje. Ohol si postao zbog bogatstva svojega.

[6] Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Jer se praviš Bogom,

[7] Evo, zato ću dovesti na te strance, najljuće između naroda. Oni će trgnuti mačeve svoje na ljepotu tvoju mudrošću stečenu i oskvrnit će sjajnost tvoju.

[8] Svalit će te u jamu i umrijet ćeš okrutnom smrću pobijenih usred mora.

[9] Hoće li i tada još reći pred krvnicima svojim "Ja sam Bog!", kad si ipak samo čovjek a ne Bog u ruci onoga, koji te ubija?

[10] Umrijet ćeš smrću neobrezanih od ruke tuđinske, jer ja sam to rekao'", govori svemogući Gospod.

[11] Riječ Gospoda dođe mi ovako govoreći:

[12] "Sine čovječji, zapjevaj tužaljku nad kraljem tirskim i reci mu: Ovako veli svemogući Gospod: 'Ti si pečat savršenosti, pun mudrosti i savršene ljepote.

13 Boravio si u Edenu, vrtu Božjemu. Sve drago kamenje bilo je odijelo tvoje: sard, topaz i dijamant, beril, oniks, i jaspis, safir, rubin i smaragd sa zlatom. Okov tvoj i ures tvoj bili su od zlata. Načinjeni su bili onaj dan, kad si se rodio.

14 Ti si bio pomazan stražar kerubin; za to sam te bio postavio. Ti si bio na svetoj gori Božjoj, hodio si posred kamenja ognjenoga.

15 Savršen si bio na putovima svojim od dana, kad si se rodio, dok se nije pronašla na tebi opačina.

16 . Nutrina je tvoja od mnoge trgovine tvoje bila puna opačine i sagriješio si. Tada sam te zbacio s gore Božje. Stražar kerubin protjerao te je iz sredine kamenja ognjenoga.

17 Ohol si bio postao zbog ljepote svoje. Ostavio si mudrost svoju zbog sjajnosti svoje. Bacio sam te dolje na zemlju. Predao sam te kraljevima, da na tebi pasu oči svoje.

18 Brojem svojih grijeha, nepravdom u trgovini svojoj bio si oskvrnio svetišta svoja. Zato sam izveo oganj iz sredine tvoje, koji te je prožderao. U pepeo položio sam te na zemlji pred očima sviju, koji su te ugledali.

19 Svi, koji su te poznavali me ću narodima, ustrašeni su nad tobom. Strašno si dovršio i iščeznuo l si zauvijek."

20 Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

21 "Sine čovječji, upravi lice svoje prema Sidonu i prorokuj pro, ti njemu!

22 Reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću izaći proti tebi, Sidone, i proslavit ću se usred tebe. Spoznat će se, da sam ja Gospod, kad održim sud na njemu i pokažem se svet na njemu.

23 Poslat ću kugu proti njemu i krvoproliće na ulice njegove. Pobijeni će padati usred njega od mača, što bjesni proti njemu unaokolo. Tada će se spoznati, da sam ja Gospod.

24 Kući Izraelovoj neće više biti trn, koji muči, ni žalac više, koji boli kod svih unaokolo, koji ih preziru. Spoznat će, da sam ja Gospod.

[25] Ovako veli svemogući Gospod: 'Kada skupim kuću Izraelovu iz naroda, među koje je razasuta, tada ću se na njima pokazati kao svet pred očima naroda, i oni će stanovati u svojoj zemlji, koju sam dao slugi svojemu Jakovu.

[26] Mirno će stanovati u njoj, gradit će kuće i sadit će vinograde. Mirno će stanovati u njoj, kad izvršim sud na svima, koji su ih prezirali unaokolo. Tada će se spoznati, da sam ja Gospod, Bog njihov."

Ezekiel, glava 29

[1] U desetoj godini, u desetom mjesecu, dvanaesti dan toga mjeseca dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, upravi lice svoje prema faraonu, kralju egipatskom, i prorokuj proti njemu i proti svemu Egiptu!

[3] Reci ovo: Ovako veli svemogući Gospod: Evo, ja ću izaći proti tebi, faraone, kralju egipatski, ti krokodile veliki! Ti ležiš među nilskim rukavima svojim i govoriš: "Moj je Nil; ja sam sebe samoga načinio."

[4] Ja ću metnuti kuke u čeljusti tvoje i učinit ću da se ribe nilskih rukava tvojih nahvataju na ljuske tvoje, i izvući ću te ih nilskih rukava tvojih zajedno sa svima ribama nilskih rukava tvojih, što su se nahvatale na ljuskama tvojim.

[5] Tada ću te baciti u pustinju sa svima ribama nilskih rukava tvojih. Na kopnu ćeš podleći, nećeš se dignuti ni pokopan biti, životinjama divljim i pticama nebeskim dat ću te da te pojedu.

[6] Tada će svi stanovnici egipatski spoznati, da sam ja Gospod. Oni, su samo štap od trske kući Izraelovoj.

[7] Kad te oni uzmu u ruku, ti se rascjepkaš i rasiječeš im sve rame, i kad se oni naslone na te, ti se prebiješ i potreseš im čitavo tijelo.

[8] Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću pustiti na te mač i uništit ću u tebi čovjeka i stoku.

[9] Egipat će postati pustinja i pustoš i tako će spoznati, da sam ja Gospod, jer si rekao: "Moj je Nil; ja sam sebe samoga načinio",

10 Evo, zato ću izaći proti tebi i proti nilskim rukavima tvojim. Obratit ću Egipat u pustoš i pustinju od Migdola do Siene, do međe Etiopije.

11 Neće prelaziti preko njega noga ni čovjeka ni živinčeta, ostat će nenastanjen četrdeset godina.

12 Učinit ću od Egipta najveću od svih pustinja, i gradovi njegovi bit će najpustiji od svih gradova četrdeset godina. Razasut ću Egipćane među narode i razagnat ću ih po zemljama.

13 Jer ovako veli svemogući Gospod: 'Kad prođe četrdeset godina, skupit ću Egipćane iz naroda, među koje su bili razasuti.

14 Ja ću okrenuti sudbinu Egipta i dovest ću ih opet u zemlju Patros, odakle vuku lozu. Ondje će biti malo kraljevstvo.

15 Manje će biti od drugih kraljevstva i neće se više uzdignuti nad narode. Njihov ću broj učiniti tako neznatnim, da više ne vladaju narodima.

16 Za kuću Izraelovu neće više biti vrijedni pouzdanja, nego će im samo još donositi na pamet krivnju njezinu, da je trčala za njima. Spoznat će, da sam ja svemogući Gospod.'"

17 U dvadeset sedmoj godini, u prvom mjesecu, prvi dan toga mjeseca dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći:

18 "Sine čovječji! Nebukadnezar, kralj babilonski, zadao je vojsci svojoj tešku službu proti Tiru. Svaka je glava ćelava, svako je rame krvavo nažuljano. Ali plaće nije bilo ni njemu ni vojsci njegovoj od Tira za rad, što ga je učinio za njega.

19 Zato ovako veli svemogući, Gospod: "Evo, ja ću dati kralju babilonskom Nebukadnezaru Egipat. On će odvući bogata dobra njegova. On ga smije razgrabiti i oplijeniti. To će biti plaća njegovoj vojsci.

20 Kao plaću za rad, što ga je učinila, dat ću joj Egipat. Za me je radila, govori svemogući Gospod.

21 Na ovaj ću dan dati kući Izraelovoj novu snagu i tebi ću otvoriti usta među njima. Tada će oni spoznati, da sam ja Gospod."

Ezekiel, glava 30

[1] Riječ Gospodnja dođe mi opet ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, prorokuj i reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Jaučite, teško danu!

[3] Jer je blizu dan, blizu je dan Gospodnji, tamni dan. On će biti vrijeme kazne narodima.

[4] Mač će doći u Egipat; u Kušu će vladati tjeskoba vrlo bolna, kad stanu padati pobijeni Egipćani, kad se budu odvlačila velika dobra njihova i raskopavali temelji njihovi.

[5] Kuš, (Etiopija) Put, (Libija) Lud, (Lidija) sva mješavina naroda, Kub i drugi saveznici popadat će s njima od mača.

[6] Ovako veli Gospod: 'Popadat će potpornji Egipta, i srušit će se ponosna moć njegova. Od Migdola do Siene popadat će od mača ljudi njegovi, govori svemogući Gospod.

[7] Zemlja će njegova biti najpustija od svih zemalja i gradovi njegovi najpustiji od svih gradova.

[8] Oni će spoznati, da sam ja Gospod, kad stavim oganj na Egipat i svi se pomoćnici njegovi satru.

[9] U onaj će dan ići preda mnom poslanici na lađama, da trgnu Kušite iz bezbrižnosti njihove. Tjeskoba vrlo bolna doći će na njih kao na nesretni dan Egipta; jer evo, on je došao.

[10] Ovako veli svemogući Gospod: 'Učinit ću kraj Ijudstvu u Egiptu rukom Nebukadnezara, kralja babilonskoga.

[11] On i narod njegov, najokrutniji između naroda, doći će i zemlju će poharati. Trgnut će mač svoj na Egipat i napunit će zemlju pobijenih.

[12] Isušit ću rijeke Nila i predat ću zemlju u ruke zlikovcima. Opustit ću zemlju i sve, što je u njoj, rukom tuđinaca. Ja, Gospod, to sam rekao.

13 Ovako veli svemogući Gospod: 'Uništit ću idole i potrt ću kumire u Nofu. Neće
više biti kneza iz Egipta. Pustit ću strah u Egipat,

14 Opustošit ću Patros, stavit ću oganj na Soan i izvršit ću sud na Nou.

15 Izlit ću gnjev svoj na Sin, bedem Egipta, i istrijebit ću ljudstvo u Nou.

16 Stavit ću oganj na Egipat. Sin će se previjati od tjeskobe. Nof će se osvojiti i zidovi
će joj se srušiti.

17 Mladi ratnici iz Avena i Pit–Beseta popadat će od mača, i sve će ostalo otići u
ropstvo.

18 U Tafnisu će dan pomrčati, kad ondje polomim žezla Egipta, i kad se u njemu učini
kraj ponosnom sjaju njegovu. Oblak će ga pokriti. Gradovi će njegovi otići u ropstvo.

19 Tako ću izvršiti kazneni sud na Egiptu, i oni će spoznati, da, sam ja Gospod.'"

20 U jedanaestoj godini, u prvom mjesecu, sedmi dan toga mjeseca dođe mi riječ
Gospodnja ovako govoreći:

21 "Sine čovječji, ja sam slomio mišicu faraonu, kralju egipatskom. Eto, ona se više ne
zavija. Ne uzima se lijek, i ne meće se zavoj na nju, da bi opet postala jaka i mogla
držati mač.

22 Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću izaći proti faraonu, kralju
egipatskom, i razmrskati mu obadvije mušice, zdravu i slomljenu, i izbit ću mu mač iz
ruke.

23 Razasut ću Egipćane među narode i razagnati ih po zemljana.

24 A ukrijepit ću mišice kralju babilonskom i dat ću mu svoj mač u ruku. A polomit ću
mišicu faraonu, da jeca pred njim kao čovjek teško ranjen.

25 Mišice kralju babilonskom ukrijepit ću, a faraonu će mišice klonuti. Saznat će, da
sam ja Gospod, kad dadnem mač svoj u ruka kralju babilonskom, da njim zamahne na
Egipat.

26 Razasut ću Egipćane među narode i razagnati ih po zemljama. Spoznat će, da sam
ja Gospod."

Ezekiel, glava 31

[1] U jedanaestoj godini, u trećem mjesecu, prvi dan toga mjeseca dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, kaži faraonu, kralju egipatskom, i mnoštvu njegovu: 'Na što si nalik u veličini svojoj?

[3] Eto, Asiriji je bio kao cedar na Libanonu, lijepih grana, sjenasta lišća, visoka rasta. Vrh mu je dopirao do u oblake.

[4] Voda ga je učinila velikim, bezdana ga je uzvisila. Rijeke su njezine tekle oko njegova stabla, i puštala je potoke svoje k svim drvetima poljskim.

[5] Zato je rast njegov nadvisio sva drveta poljska. Umnožili se ogranci njegovi, produljile se grane njegove zbog obilne vode, rastao je u širinu.

[6] Na granama su njegovim vijale gnijezda svakojake ptice nebeske. Pod ograncima su njegovim svakojake životinje poljske legle mlade svoje.

[7] Bio je lijep veličinom svojom s dugim granjem svojim, jer je korijen njegov imao vodu obilnu.

[8] Cedri vrtu Božjem uti ga mogli zakloniti. Čempresi sa svojim granama nijesu mu se mogli izjednačiti. Makljeni nijesu imali takve grane kao on. U vrtu Božjem nije se moglo nijedno drvo mjeriti s njim u ljepoti.

[9] Učinio sam ga lijepa mnoštvom grana njegovih. Zavidjela su mu sva drveta edenska u vrtu Božjem.

[10] Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Jer je bio visoka rasta i pružio vrh svoj do u oblake i ohol postao zbog veličine svoje,

[11] Zato sam ga dao u ruke najjačemu među narodima Taj će učiniti s njim po mjeri zloće njegove. Odbacio sam ga.

[12] Tada su ga posjekli tuđinci, najljući između naroda, i ostavili ga. Na gore i u doline sve popadale su grane njegove. Ogranci su njegovi ležali polomljeni po svim gudurama u zemlji. Svi narodi zemaljski otidoše iz sjene njegove i pustiše ga da leži.

[13] Na njemu porušenom nastanile se svakojake ptice nebeske. Na granama njegovim stanovale su svakojake životinje poljske.

[14] Nijedno drvo kraj vode da se više ne bi dizalo previsoko u svojemu rastu i vrha svojega da ne bi pružalo do u oblake! Od silnika, što piju vodu, da se više ne bi ni jedan oholio visinom svojom, jer su svi posvećeni smrti, moraju dolje u podzemni svijet, dolje k ljudima, što su sišli u jamu.'

[15] Ovako veli svemogući Gospod: 'U lan, kada je sišao u svijet mrtvih, učinio sam da tuguje nad njim bezdana, zaustavio sam rijeke njezine. Silne su vode stale. Zbog njega zaogrnuo sam Libanon u odjeću žalosti. Sva su drveta poljska povenula za njim.

[16] Tutnjavom pada njegova stresao sam narode, kad sam ga srušio u svijet mrtvih, k onima, koji su sišli u jamu. Tada su se utješila u svijetu mrtvih sva drveta edenska, najizabranija i najbolja na Libanonu, sva, što su pila vodu.

[17] I oni su sišli s njim dolje u svijet mrtvih, k onima, što su pobijeni mačem, i pomoćnici njegovi, što su stanovali u sjeni njegovoj među narodima.

[18] S kojim između drveta edenskih mogao si se prispodobiti sjajem i veličinom? A ipak ćeš biti srušen s drvetima edenskim u podzemni svijet. Ležat ćeš usred neobrezanih, s onima, što su pobijeni mačem. To je faraon i sve mnoštvo njegovo; govori svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 32

[1] U dvanaestoj godini, u dvanaestom mjesecu, prvi dan toga mjeseca dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, izdigni tužaljku za faraonom, kraljem egipatskim, i reci mu: 'Laviću među narodima, ti si bio i propao! A bio si ipak kao krokodil u moru: štrcao si vodu iz nozdrva svojih, mutio si vodu nogama svojim, ritao si se na valove njezine.

[3] Ovako veli svemogući Gospod: 'Razapet ću mrežu svoju nad tobom s četom mnogih naroda, koji te izvlače lovnom mrežom mojom.

[4] Bacit ću te tada na zemlju, krhnut ću te na tvrdu zemlju. Pustit ću sve ptice nebeske da sjedaju na te i nasitit ću tobom životinje sa sve zemlje.

[5] Donijet ću meso tvoje na gore i napunit ću doline strvinom tvojom.

[6] Napojit ću zemlju krvlju tvojom do na gore. Korita će riječna biti puna tebe.

[7] Kad se ti ugasiš, zastrijet ću nebo, i zvijezde ću njegove pomračiti. Sunce ću zastrijeti oblacima, i mjesec neće više svijetliti svjetlošću svojom.

[8] Sva ću svjetila na nebu pomračiti za tobom i razastrijet ću tamu nad zemljom tvojom, govori svemogući Gospod.

[9] Ustrašit ću mnoge narode, kada donesem među narode tvoje pobijene, u zemlje, kojih ne poznaš.

[10] Mnoge ću narode zbog tebe grozom napuniti. Kraljevi će se njihovi zgroziti od tebe, kad mahnem mačem svojim pred očima njihovim. Svi će svaki čas drhtati za svoj život na dan tvojega pada.

[11] Jer ovako veli svemogući Gospod: 'Mač kralja babilonskoga doći će na te.

[12] Mačem ratnika srušit ću veliki narod tvoj, jer su oni najljući među narodima Oni će poharati sjaj Egipta. Sve će mnoštvo njegovo propasti.

[13] Potrt ću svu stoku njegovu pokraj mnogih voda. Neće ih više mutiti noga čovječja, niti će ih mutiti papak kakve životinje.

[14] Tada ću razbistriti vode njihove i učinit ću da teku rijeke njihove kao ulje, govori svemogući Gospod.

[15] Kad učinim pustinjom Egipat, kad opusti zemlja, hude bez svega što je u njoj, kad pobijem sve stanovnike njezine, tada će im biti jasno, da sam ja Gospod.

[16] Ovo je tužaljka, što će se zapjevati, i kćeri će je narodne pjevati. Pjevat će je nad Egiptom i nad mnogim narodom njegovim", govori svemogući Gospod.

[17] U dvanaestoj godini, u prvom mjesecu, petnaesti dan toga mjeseca dođe mi riječ Gospodnja ovako govoreći:

[18] "Sine čovječji, započni tužaljku za mnogim narodom Egipta i opjevaj njegov i silnih naroda silazak u podzemni svijet, k onima, koji su sišli u jamu!

[19] Od koga si u čem ljepši? Siđi i spavaj s neobrezanima!

[20] Oni će pasti posred pobijenih mačem. Mač je već dat: privucite Egipat i sve mnoštvo njegovo!

[21] Vođe ratnika govorit će ispred carstva mrtvih njemu s pomoćnicima njegovim: "Oni su sišli, oni tu leže, neobrezani, mačem pobijeni."

[22] Ondje je Asirija i četa njegova i okolo groba njegova. Svi su pobijeni, pali od mača.

[23] Grobovi njegovi leže u dnu najdubljem. Četa, njegova leži okolo groba njegova. Svi su pobijeni, pali od mača, oni, koji su nekoć zadavali strah u zemlji živih.

[24] Ondje je Elam i sve mnoštvo njegovo okolo groba njegova. Svi su pobijeni, pali od mača, koji su neobrezani sišli u podzemni svijet, koji su nekoć zadavali strah u zemlji živih i sada nose sramotu svoju s onima, koji su sišli u jamu.

[25] Usred pobijenih namjestili su postelju njemu sa svim mnoštvom njegovim. Grobovi su njihovi okolo njega. Svi su neobrezani, pobijeni mačem; jer su zadavali strah u zemlji živih. Sada nose sramotu svoju s onima, koji su sišli u jamu; metnuti su usred pobijenih.

[26] Ondje je Mešek i Tubal i sve mnoštvo njihovo. Grobovi su njihovi okolo njih. Svi su neobrezani, pali od mača, oni, koji su nekoć zadavali strah u zemlji živih.

[27] Oni re leže s junacima, koji su pali u davnoj davnini, koji su sišli u svijet mrtvih u ratnoj spremi svojoj, kojima su metnuti pod glavu mačevi njihovi krivnja je njihova na kostima njihovim, jer je strah od tih junaka bio vladao u zemlji živih.

[28] I ti ćeš biti satrven usred neobrezanih i spavat ćeš s pobijenima mačem.

[29] Ondje je Edom, kraljevi njegovi i svi knezovi njegovi, koji su unatoč junaštvu svojemu metnuti među pobijene mačem. Oni leže sad s neobrezanima i s onima, koji su sišli u jamu.

[30] Ondje su svi knezovi sjevera i svi Sidonci koji su sišli k pobijenima, pobijeni unatoč strahovitosti svojoj. Oni su osramoćeni unatoč junaštvu svojemu. Sad leže ondje, neobrezani, s pobijenima mačem i nose sramotu svoju s onima, koji su sišli u jamu.

[31] Njih će vidjeti faraon i utješit će se nad svim mnogim narodom svojim. Mačem je pobijen faraon sa svim narodom svojim, govori svemogući Gospod.

[32] 'Jer je zadavao strah u zemlji živih. Zato će se metnuti usred neobrezanih, s ubijenima mačem, faraon i sav mnogi narod njegov'", govori svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 33

[1] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, govori sinovima naroda svojega i kaži im: 'Kad pustim na koju zemlju mač, i narod one zemlje uzme koga između sebe i postavi ga sebi za stražara,

[3] I on vidi mad gdje dolazi na zemlju, zatrubi u trubu i opomene narod,

[4] I ako tko čuje glas trube, a ne dadne se opomenuti, i mač dođe i pogubi ga: "krv će njegova doći na l glavu njegovu.

[5] On je čuo glas trube, a nije se dao opomenuti; krv će njegova doći na njega A onaj je opomenuo i dušu je svoju spasio.

[6] Ako li stražar vidi mač gdje dolazi i ne zatrubi u trubu, i narod ne bude opomenut, i mač dođe i pogubi koga između njih, taj će doduše poginuti za svoju krivnju, ali ću krv njegovu iskati iz ruke stražareve.'

[7] I ja sam tebe, sine čovječji, postavio stražarem kući Izraelovoj. Kad čuješ riječ iz mojih usta, opominji ih u moje ime!

[8] Kad kažem bezbožniku: "Bezbožniče, moraš poginuti, a ti to ne kažeš, da odvratiš bezbožnika od zla puta njegova, taj će bezbožnik doduše poginuti za svoju krivnju, ali ću krv njegovu iskati iz tvoje ruke.

[9] Ako li si opomenuo bezbožnika, da se vrati sa svoga puta, a on se ne vrati sa svoga puta, on će poginuti za svoju krivnju, a ti si spasio život svoj.

[10] A ti, sine čovječji, reci kući Izraelovoj: Ovako ste vi govorili: 'Zlodjela naša i grijehi naši na nama su; zbog njih propadamo. Kako bismo mogli još živjeti?'

[11] Reci im: 'Tako bio ja živ, govori svemogući Gospod, nije mi milo da umre bezbožnik, nego da se vrati bezbožnik sa, svoga puta i da živi. Vratite se, vratite se sa zlih putova svojih, jer zašto hoćete umrijeti, kućo Izraelova?'

[12] Zato, sine čovječji, reci sinovima naroda svojega: "Pravednost pravednika neće ga spasiti u dan, kad sagriješi, i bezbožnost bezbožnika neće ga upropastiti u dan, kad se vrati od bezbožnosti svoje. Ali i pravednik ne može zbog pravednosti svoje ostati na život u dan, kad sagriješi.

[13] Kad obećam pravedniku, da će ostati na životu, i on se osloni na pravednost svoju i učini zlo, neće se više spominjati sva pravednost njegova; zbog grijeha, što ga je učinio, umrijet će.

[14] Ako li kažem bezbožniku: "Moraš umrijeti", i on se obrati od grijeha svojega i čini pravo i pravednost,

[15] Povrati zalog, vrati oteto, hodi po zapovijedima, Što vode k životu, i više ne čini nepravde, o će ostati na životu i neće umrijeti

[16] Svih grijeha njegovih, što ih je počinio, neće se više spominjati; činio je pravo i pravednost; živjet će.

[17] Ipak govore sinovi naroda tvojega: "Put Svemogućega nije pravedan. Ali njihov put nije pravedan.

[18] Kad se pravednik odvrati od pravednosti svoje i čini nepravdu, umrijet će zbog toga.

[19] A kad se bezbožnik odvrati od svoje bezbožnosti i čini pravo i pravednost, ostat će na životu zbog toga.

[20] A vi govorite: "Put Svemogućega nije pravedan." Svakoga ću od vas, kućo Izraelova, suditi po putovima njegovim.

[21] U dvanaestoj godini, u desetom mjesecu, peti dan toga mjeseca nakon našega odvođenja dođe k meni jedan bjegunac iz Jerusalema i javi: "Grad je zauzet."

[22] A ruka je Gospodnja bila došla na me već prije dolaska bjegunčeva. On je bio otvorio usta moja, prije nego je onaj ujutro došao k meni. Otkako su usta moja bila tada otvorena, nijesam više nikada zanijemio.

[23] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[24] "Sine čovječji! Koji stanuju u ruševinama u zemlji Izraelovoj, govore ovako: "Abraham je bio jedan jedini i dobio je u posjed zemlju. A nas je mnogo, nama je data zemlja u posjed.

[25] Zato im reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Vi jedete meso s krvlju, podižete oči k idolima svojim i prolijevate krv, i hoćete da uzmete u posjed zemlju?

[26] Podupirete se na mač, činite gadove i skvrnite svali ženu drugoga i hoćete da uzmete u posjed zemlju?

[27] Ovako im reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Tako ja živ bio! Koji stanuju u ruševinama, popadat će od mača, i tko je vani, dat će se divljim životinjama da ga izjedu, i tko se zadržava u skrovištima i pećinama, od kuge će umrijeti.

[28] Zemlju ću učiniti pustinjom i pustoši, i nestat će ponosnog sjaja njezina. Opustjet će gore Izraelove, i nitko više neće prolaziti njima.

[29] Tada će oni spoznati, da, sam ja Gospod, kad učinim zemlju pustinjom i pustoši zbog svih gadova njihovih, što su ih počinili.

[30] O tebi se, sine čovječji, razgovaraju sinovi naroda tvojega na zidovima i na kućnim vratima i govore među se jedan drugome ovako: 'Dođite i čujte, kakva riječ izađe od Gospoda!'

[31] Tada dolaze k tebi listom, sjedaju pred tobom kao narod moj i slušaju riječi tvoje, ali ih ne izvršuju, slatki su u svojim ustima, a srce njihovo ide za nepravednim dobitkom.

[32] Eto, ti si im kao kakav umiljat pjevač, koji ima lijep glas i krasno udara u žice. Slušaju riječ tvoje, ali ih ne izvršuju.

[33] Ali kad to dođe – a evo dolazi – onda će spoznati, da je bio prorok među njima."

Ezekiel, glava 34

[1] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, prorokuj proti pastirima Izraelovim, prorokuj i reci njima, pastirima! Ovako veli svemogući Gospod: 'Teško pastirima Izraelovim, koji pasu sami sebe! Ne treba li da pastiri pasu stado?

3 Trošite mlijeko i odijevate se vunom. Tovne životinje koljete, a stada ne pasete.

4 Slabih životinja ne krijepite, bolesnih ne liječite, ranjenih ne zavijate, odagnalih ne
dovodite natrag, izgubljenih ne tražite, nego ih gazite žestinom i silom.

5 Stado se moje rasipa, jer nema pastira, i svima divljim životinjama služi za hranu.
Ono se rasipa;

6 Po svim gorama i na svakom visokom humu luta naokolo stado moje. Po svoj zemlji
razasuto je stado moje. A nitko ga ne traži, nitko se ne brine za njega.

7 Zato, pastiri, čujte riječ Gospodnju!

8 'Tako ja bio živ!' govori svemogući Gospod. 'Jer je stado moje ostalo za grabež i
stado moje postalo za hranu divljim životinjama, i nije bilo pastira, i pastiri se moji
nijesu brinuli za stado moje, nego su pastiri moji pasli sami sebe, a ne stado moje',

9 Zato, pastiri, čujte riječ Gospodnju!

10 Ovako veli svemogući Gospod: "Evo, ja ću izaći proti tim pastirima i iskat ću stado
svoje iz njihove ruke. Učinit ću kraj pastirskoj službi njihovoj. Neće više pastiri pasti
sami sobe. Otet ću stado svoje iz ralja njihovih. Neće im više služiti za hranu.

11 Jer ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću se sam zauzeti za stado svoje i
gledati ga.

12 Kao što pastir gleda stado svoje, kad je kod ovaca svojih razasutih, tako ću i ja
gledati ovce svoje i oslobodit ću ih iz svih mjesta, kamo su se razasuli, kad je bilo
mračno i tamno.

13 Izvest ću ih iz naroda, i pokupit ću ih iz zemalja, i dovest ću ih natrag u zemlju
njihovu. Past ću ih na gorama Izraelovim, u dolinama i po svim krajevima naseljenim
u zemlji.

14 Vodit ću ih na dobru pašu. Na visokim gorama Izraelovim bit će pašnjak njihov.
Ondje će počivati na dobru pašnjaku i imat će masnu pasu na gorama Izraelovim.

15 Ja ću sam pasti stado svoje i ja ću ih sam odmarati, govori svemogući Gospod.

16 'Zalutale ću tražiti, odagnane natrag dovesti, ozlijeđene zaviti, bolesne okrijepiti i
zdrave i jake čuvati. Past ću ih, kako je pravo.

17 A vi, stado moje, ovako govori svemogući Gospod, vidite, ja ću tada suditi između
ovce i ovce, između ovnova i jaraca.

18 Zar vam nije dosta; da pasete na najboljoj pasi? Zar morate, što još ostane od vaše
paše, pogaziti nogama? Zar vam nije dosta, da pijete najčistiju vodu? Zar morate, što
ostane, zamutiti nogama svojim?

19 Moraju li zar moje ovce to popasti, što pogaze noge vaše, i to piti, što pomute noge
vaše?'

20 Zato im ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću onda suditi iz među ovaca
debelih i ovaca mršavih.

21 Jer vi bokovima i ramenima otiskujete slabe ovce i rogovima ih svojim bodete, dok
ih ne istjerate,

22 Zato ću ja pomoći stadu svojemu, da vam više ne bude za plijen, i sudit ću između
ovce i ovce.

23 Podignut ću im jednoga pa stirs, koji će ih pasti, svojega slugu Davida; on će ih
pasti i bit će im pastir.

24 I ja, Gospod, bit ću Bog njihov, i moj sluga David bit će knez među njima. Ja,
Gospod, to sam rekao.

25 Učinit ću s njima zavjet mira i divlje ću životinje istrijebiti iz zemlje tako, da u
pustinji mognu stanovati sigurno i spavati po šumama.

26 Podijelit ću blagoslov njima i zemlji oko gore svoje i puštat ću dažd na vrijeme;
blagoslovljen će to biti dažd.

27 Drveta će poljska donositi svoje plodove, i zemlja će davati svoj prihod. Stanovat
će sigurno na svojoj grudi i spoznat će, da sam ja Gospod, kad polomim palice jarma
njihova i izbavim ih iz ruke onih, koji ih zarobiše.

28 Neće više biti plijen narodima. Životinje zemaljske neće ih više jesti, nego će
živjeti sigurno, i nitko ih neće plašiti.

29 Učinit ću da im nikne obilat nasad. Nitko više u zemlji neće umirati od gladi Neće više podnositi sramote od naroda.

30 Tada će spoznati, da sam ja, Gospod, Bog njihov, s njima, i da su oni, kuća Izraelova, moj narod, govori svemogući Gospod.

31 Jer vi ste stado moje, stado paše moje, si ljudi, a ja sam Bog vaš'", govori svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 35

1 Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

2 "Sine čovječji, upravi lice svoje prema gori Seiru i prorokuj o njemu, i reci mu:

3 Ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću izaći proti tebi, goro Seire! Dignut ću ruku svoju na te i učinit ću te pustinjom i pustoši.

4 Gradove ću tvoje porušiti, i ti ćeš postati pustinjom. Tada ćeš spoznati, da sam ja Gospod.

5 Jer si nosio vječno neprijateljstvo i sinove si Izraelove predao maču u vrijeme njihove nesreće, kad je krivnja dovela svršetak njihov,

6 Zato, tako ja živ bio!, govori svemogući Gospod, učinit ću da se krvaviš, jer nisi mrzio krv, krv će te progoniti.

7 Učinit ću goru Seir pustinjom i pustoši i sve na njoj potrti, što tamo dolazi i prolazi.

8 Napunit ću bregove njezine pobijenima. Na humovima tvojim i u dolinama tvojim i u svim gudurama tvojim padat će pobijeni od mača.

9 Učinit ću te vječnom pustinjom, i gradovi će tvoji ostati nenastanjeni. Tada ćete spoznati, da sam ja Gospod.

10 Jer si govorila: "Ova dva naroda i ove dvije zemlje bit će moje, i mi ćemo ih uzeti u posjed, ako i boravi Gospod ondje,

11 Zato, tako ja živ bio', govori svemogući Gospod, 'učinit ću s tobom po revnosti gnjeva tvojega, kojom si radila iz mržnje svoje prema njima. Dat ću im da me

spoznaju, kad ti budem sudio.

[12] Tada ćeš spoznati, da sam ja Gospod. Čuo sam sve psovke tvoje, što si ih izbacila proti gorama Izraelovim, kad si rekla: "Puste leže i nama su dane da ih jedemo."

[13] Svojim ste se ustima veličali suprot meni i govorili ste drzovito proti meni. Čuo sam to dobro.

[14] Ovako veli svemogući Gospod: "Na radost sve zemlje tebe ću opustošiti.

[15] Kako si se ti radovala, što je opustjela baština kuće Izraelove, tako ću i tebi učiniti. Pustinja ćeš postati, goro Seire, i sav kolik Edom! Tada ćeš spoznati, da sam ja Gospod.

Ezekiel, glava 36

[1] Ti, sine čovječji, prorokuj o gorama Izraelovim i reci: "Gore Izraelove, čujte riječ Gospodnju!

[2] Ovako veli svemogući Gospod: 'Jer je neprijatelj govorio o vama: 'Ha, vječne visine postadoše svojina naša'",

[3] Zato prorokuj i reci: 'Ovako veli svemogući Gospod: Jer su vas pustošili i tražili vas odasvud, dok ne dođoste u posjed još preostalim narodima i ne padoste u brbljanje jezicima i u govorkanje ljudima,

[4] Zato, gore Izraelove, čujte riječ svemogućega Gospoda! Ovako veli svemogući Gospod gorama i humovima, dolinama i gudurama pustim ruševinama i ostavljenim gradovima, što postadoše plijen i podsmijeh još preostalim narodima unaokolo.'

[5] Zato ovako veli svemogući Gospod: 'Zaista, u žestokom ognju govorim proti još preostalim narodima i proti svemu Edomu. Oni hoće da uzmu u posjed zemlju moju srcem zloradim, dušom punom prezira, i da je oplijene.

[6] Zato prorokuj o zemlji Izraelovoj i reci gorama i humovima, dolinama i gudurama: Ovako veli svemogući Gospod: 'Zaista, u ljutoj revnosti govorim, jer morate podnositi porugu naroda.

[7] Zato', ovako veli svemogući Gospod, ja podižem ruku svoju na prisegu: Narodi oko vas nosit će porugu svoju!

[8] A vi, gore Izraelove, pustite da se pomlade grane vaše! Nosite plod svoj narodu mojemu Izraelu; jer će se skoro vratiti.

[9] Jer evo, dolazim k vama i okrećem se k vama. Vi ćete opet biti zasijevane i sađene.

[10] Umnožit ću na vama ljude, kuću Izraelovu svu koliku. Gradovi će se opet naseliti i ruševine će se iznova posagraditi.

[11] Umnožit ću na vama ljude i stoku. Bit će mnogobrojni i plodni. Naselit ću vas kao u prošlosti i učinit ću vam dobra više nego prije. Tada ćete spoznati, da san ja Gospod.

[12] Učinit ću da opet po vama idu ljudi, narod moj Izrael. Oni će te uzeti u posjed. Ti ćeš biti baština njihova i nećeš im više otimati djece njihove.

[13] Ovako veli svemogući Gospod: 'Jer govore o tebi: "Ti proždireš ljude i vlastiti narod svoj činiš bez djece",

[14] Zato nećeš više proždirati ljudi i naroda svojega nećeš više činiti bez djece', govori svemogući Gospod.

[15] Neću dati da dulje slušaš sramotu od neznabožaca, i ruga od naroda nećeš više podnositi. Na rodu svojemu nećeš više otimati djece njegove,", govori svemogući Gospod.

[16] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[17] Sine čovječji, kad je kuća Izraelova stanovala još u zemlji svojoj, tada je oni oskvrniše svojim putovima i svojim djelima. Kao nečist krvotok bio je preda mnom put njihov.

[18] Tada sam izlio gnjev svoj na njih zbog krvi, što su je prolili u zemlji, i zbog idola njihovih, kojima su je oskvrnili.

[19] Razasuo sam ih među narode; bili su razagnani po zemljama. Po putovima njihovim i po djelima njihovim sudio sam im.

[20] Kad su došli k narodima, oskvrnili su, kamo su god došli, sveto ime moje, jer se govorilo o njima: 'To je narod Gospodnji, a ipak su morali izaći iz zemlje njegove.

[21] Tada mi se sažalilo zbog svetoga imena mojega, da ga je bila oskvrnila kuća Izraelova kod svih naroda, kamo je došla.

[22] Zato reći kući Izraelovoj: "Ovako veli svemogući Gospod: 'Zbog vas, kućo Izraelova, ne činim ja to, nego zbog svetoga imena svojega, koje ste oskvrnili kod naroda, kamo ste došli.

[23] Ja ću opet učiniti svetim veliko ime svoje, koje je bilo oskvrnjeno kod naroda, koje ste vi oskvrnili kod njih. Narodi će spoznati, da sam ja Gospod, govori svemogući Gospod, kada se na vama pokažem svetim pred njima.

[24] Ja ću vas uzeti iz naroda i pokupit ću vas iz svih zemalja i dovesti vas natrag u vašu zemlju.

[25] Poškropit ću vas vodom čistom, da budete čisti. Očistit ću vas od svih nečistoća vaših i od svih idola vaših.

[26] Dat ću vam novo srce i nov ću duh metnuti u nutrinu vašu. Odstranit ću kameno srce iz grudi vaših i dat ću vam srce od mesa.

[27] Duh svoj metnut ću u nutrinu vašu i učinit ću, da hodite po mojim zapovijedima i da točno izvršujete zakone moje.

[28] Stanovat ćete u zemlji, koju sam dao ocima vašim, i bit ćete narod moj, i ja ću biti Bog vaš.

[29] Oslobodit ću vas od svih nečistoća vaših. Zapovjedit ću žitu i umnožiti ga, i neću dati da dođe glad na vas.

[30] Umnožit ću plod na drveću i rod na poljima, da ne morate više podnositi sramote među narodima zbog gladi.

[31] Tada ćete se spomenuti zlih putova svojih i djela svojih što nijesu bila dobra. Vi ćete pred sobom samima osjetiti gnusobu zbog svojih grijeha i gadova.

[32] Ne činim to zbog vas', govori svemogući Gospod, 'neka to znate! Postidite se i zarumenite se zbog putova svojih, kućo Izraelova!

[33] Ovako veli svemogući Gospod: 'U dan, kad vas očistim od svih grijeha vaših, iznova ću naseliti gradove, i ruševine će se opet sagraditi,

[34] Opustošena zemlja, što je prije pusta ležala pred očima svih prolaznika, opet će se obrađivati.

[35] Reći će se: "Zemlja ova, što je bila pusta, postala je kao vrt edenski, i gradovi što su ležali u ruševinama, pusti i opustošeni bili, sada su dobro utvrđeni."

[36] Narodi, što su preostali okolo vas, spoznat će da sam ja, Gospod, taj, koji je razoreno iznova sagradio i opustošeno opet zasadio. Ja, Gospod, to sam rekao i to ću izvršiti.

[37] Ovako veli svemogući Gospod: 'l to će me zamoliti kuća Izraelova, da im učinim: umnožit ću ih ljudima kao ovce.

[38] Kao svetište od žrtvenih ovaca, kao Jerusalem na blagdane njegove od ovaca, tako će opustošeni gradovi biti puni stada ljudi. Tada će se spoznati, da sam ja Gospod.

Ezekiel, glava 37

[1] Ruka Gospodnja dođe nad na me. Gospod me izvede u duhu i postavi me usred doline, što je bila puna mrtvačkih kostiju.

[2] Provede me pokraj njih unaokolo. I gle, bilo ih je vrlo mnogo po dolini, bile su sasvim suhe.

[3] On me upita: "Sine čovječji, mogu li opet oživjeti ove mrtvačke kosti?" Ja odgovorih: "Svemogući Gospode, ti znaš."

[4] Tada mi reče: "Prorokuj o tim kostima i kaži im: 'Suhe kosti, čujte riječ Gospodnju!

[5] Ovako govori svemogući Gospod ovim kostima: Gle, ja ću metnuti u vas duh, da oživite.

[6] Napravit ću vam žile, i učiniti da vam uzraste meso, i navući ću na vas kožu, i ulit ću vam duh, da oživite. Tada ćete spoznati, da sam ja Gospod.'"

[7] Ja sam prorokovao, kako mi je bilo zapovjeđeno. Tada je nastao sušanj, kad sam prorokovao. Bio je štropot, i kostiju su se pribirale, jedna uz drugu.

[8] Vidio sam, kako na njima uzrastoše žile i meso, i kako se na njih navuče koža. Ali još nije bilo duha u njima.

9 On mi reče: "Prorokuj duhu, prorokuj, sine čovječji! Reci duhu: 'Ovako veli svemogući Gospod: Duše, dođi od četiri vjetra, zadahni ove usmrćene, da opet oživiju!"

10 I kad sam prorokovao, kako mi je bio zapovjedio, dođe duh u njih. One oživješe i postaviše se na svoje noge, jedna silno velika vojska.

11 On mi reče: "Sine čovječji, ove su kosti sva kuća Izraelova. One govore: 'Kosti su naše posahnule; nada je naša prošla; nema ništa od nas.'

12 Zato prorokuj i kaži im: Ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću otvoriti grobove vaše i vas, narode moj, izvesti iz grobova i dovesti vas natrag u zemlju Izraelovu.

13 Spoznat ćete, da sam ja Gospod, kad otvorim grobove vaše, i vas, narode moj, izvedem iz grobova vaših,

14 Učinit ću da dođe u vas duh moj, da oživite, i naselit ću vas opet u vašoj zemlji. Tada ćete spoznati, da sam ja, Gospod, to rekao i izvršio'", govori Gospod.

15 Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

16 "Ti, sine čovječji, uzmi jedno drvo i napiši na njemu: 'Juda i sinovi Izraelovi, saveznici njegovi! Uzmi još jedno drvo i napiši na njemu: 'Josip, drvo Efraimovo, i sva kuća Izraelova, saveznici njegovi '

17 Sastavi obadvoje u jedno drvo! Neka budu jedna cjelina u tvojoj ruci!

18 Kad te upitaju sinovi tvoga naroda: "Hoćeš li nam objasniti, što misliš stim?

19 Odgovori im: 'Ovako veli svemogući Gospod: Evo, ja ću uzeti drvo Josipovo, što je u Efraimovoj ruci, i ono plemena Izraelovih, saveznika njegovih, i sastavit ću ga s drvetom Judinim i tako ih učiniti jednim jedinim drvetom, tako da budu jedna cjelina u mojoj ruci.

20 Drveta, na kojima si napisao, držat ćeš u svojoj ruci pred njihovim očima

21 I reknut ćeš im: 'Ovako veli svemogući Gospod: Evo, ja ću uzeti sinove Izraelove iz naroda, kamo su otišli, i skupit ću ih sa svih strana i dovesti ih natrag u zemlju njihovu.

[22] Učinit ću ih jednim jedinim narodom u zemlji, na gorama Izraelovim. Jedan će kralj vladati nad svima njima. Neće više biti dva naroda i neće više biti razdijeljeni u dva kraljevstva.'

[23] Neće se više skvrniti idolima svojim i gnusobama bogovima svojim niti kakvim grijehima svojim. Oslobodit ću ih od svih grijeha vjerolomstva, u kojima su griješili, i očistit ću ih. Oni će postati narod moj, i ja ću biti Bog njihov.

[24] Sluga moj David bit će kralj nad njima. Svi će imati samo jednoga pastira. Hodit će po mojim zapovijedima i brižno će držati uredbe moje.

[25] Stanovat će u zemlji, koju sam dao slugi svojemu Jakovu, u kojoj su stanovali oci njihovi. U njoj će stanovati s djecom svojom i unučadi svojom dovijeka. Sluga moj David bit će knez njihov dovijeka.

[26] Sklopit ću s njima zavjet mira; bit će to vječan zavjet s njima. Utvrdit ću ih i umnožit ću ih. Svetište svoje podignut ću u sredini njihovoj na vječna vremena.

[27] Prebivalište moje bit će kod njih. Ja ću biti Bog njihov, i oni će biti narod moj.

[28] Tada će narodi spoznati, da sam ja, Gospod, taj, koji posvećuje Izraela, kad svetište moje bude u sredini njihovoj dovijeka."

Ezekiel, glava 38

[1] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[2] "Sine čovječji, upravi lice svoje na Goga u zemlji Magogu, velikog kneza Mešeku i Tubalu! Prorokuj proti njemu

[3] I reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Evo, ja ću izaći proti tebi, Gog, veliki kneže Mešeku i Tubalu!

[4] Primamit ću te i stavit ću ti kuke u čeljusti. Dovest ću ovamo tebe i svu vojsku tvoju, konje i konjanike, sve dobro opremljene, veliku četu sa štitovima i štitićima, sve, koji se bore mačem.

[5] Perzijanci, Kuš (Etiopija) i Put (Libija) među kojima su, svi sa štitom i šljemom.

[6] Gomer i sve ćete njegove, kuća Togarmina, skrajni sjever i sve čete njegove, mnogi su narodi s tobom.

[7] Drži se spreman i naoružaj se, ti i sve čete tvoje, što su se skupile oko tebe! Stoj mi spreman na uslugu!

[8] Iza mnogo dana dobit ćeš zapovijed. Na svršetku godina doći ćeš na jednu zemlju, koja je oslobođena od sile mača i skupljena iz mnogih naroda na gore Izraelove, što su bile dugo puste. Bila je izvedena iz naroda. Sada u njoj svi stanuju u sigurnosti.

[9] Ti ćeš se podignuti kao bura, doći ćeš kao oblak, da pokriješ zemlju, ti i sve čete tvoje i mnogi narodi s tobom.

[10] Ovako veli svemogući Gospod: 'U onaj dan podignut će se zle misli u tvojemu srcu, i smišljat ćeš lošu osnovu.

[11] Mislit ćeš: "Uzaći ću u zemlju, koja je otvorena i neutvrđena. Doći ću k onima, koji živu sigurno i mirno, koji svi stanuju bez zidova i nemaju ni prijevornica ni vrata,

[12] Da naplijenim plijena i nagrabim grabeža, da stavim ruku svoju na ruševine, što su opet naseljene, na narod, koji je bio opet skupljen iz naroda, opet sebi stekao imanje i dobro, koji prebiva u središtu zemlje."

[13] Šeba i Dedan i trgovci taršiški i svi prodavci njihovi reknut će ti: "Dolaziš zacijelo, da plijeniš plijen. Sigurno si skupio vojsku svoju, da grabiš grabež, da uzmeš srebro i zlato, da odneseš imanje i dobro, ukratko, da naplijeniš bogat plijen".'

[14] Zato prorokuj, sine čovječji, i reci Gogu: Ovako veli svemogući Gospod: 'Zaista, u ono vrijeme, kad će moj narod Izrael stanovati mirno, ti ćeš se podignuti.

[15] I iz svojega mjesta na skrajnom sjeveru doći ćeš i mnogi narodi s tobom, svi jašući na konjima, velika četa, silna vojska

[16] Podignut ćeš se na moj narod Izraela kao oblak, da pokriješ zemlju. Na svršetku dana dogodit će se, da te dovedem proti zemlji svojoj, da me spoznaju narodi, kad se pred očima njihovim pokažem kao svet na tebi, Gog!

[17] Ovako veli svemogući Gospod: "li si onaj, o kojemu sam govorio u prošle dane preko sluga svojih, proroka Izraelovih, koji su prorokovali u one dane i godine, da ću te dovesti proti njima.

[18] U onaj dan, u koji dođe Gog proti zemlji Izraelovoj, govori svemogući Gospod, planut će u meni gnjev moj.

[19] U revnosti gnjeva svojega, u ognju jarosti svoje velim: Doista, u onaj će dan doći potres velik na zemlju Izraelovu.

[20] Pred mojim će licem zadrhtati ribe morske, ptice nebeske, životinje poljske i sve, što gmiže po zemlji, i svi ljudi, što živu na zemlji. Gore će se rasprsnuti, hridine će se srušiti i svi će zidovi popadati na zemlju.

[21] Dozvat ću proti njemu mač po svim gorama svojim, govori svemogući Gospod. Svaki će okrenuti svoj mač proti drugomu.

[22] Sudit ću mu kugom i krvlju, pljuskom i kamenjem od tuče. Oganj i sumpor pustit ću na njega i na čete njegove i na mnoge narode, koji su s njim.

[23] Tako ću se pokazati velik i svet i objaviti se pred očima mnogih naroda. Tada će spoznati, da sam ja Gospod.

Ezekiel, glava 39

[1] Ti, sine čovječji, prorokuj proti Goga i reci: Ovako veli svemogući Gospod: 'Doista, ja ću izaći proti tebi, Gog, veliki kneže Mešek i Tubal!

[2] Primamit ću te, vodit ću te, povest ću te sa skrajnoga sjevera i dovest ću te na gore Izraelove.

[3] A izbit ću ti luk iz lijeve ruke tvoje i prosut ću ti strijele iz desne ruke tvoje.

[4] Na gorama ćeš Izraelovim pasti, ti i sve čete tvoje i narodi, koji su s tobom. Pticama grabljivicama, svemu, što ima krila, i životinjama poljskim dat ću te da te izjedu,

[5] Na slobodnom ćeš polju pasti; jer ja sam to rekao, govori svemogući Gospod.

[6] Oganj ću pustiti na Magoga i na, one, koji stanuju bezbrižno na obalama. Tada će spoznati, da sam ja Gospod.

[7] Sveto ime svoje obznanit ću usred naroda svojega Izraela i neću dulje trpjeti, da se skvrni sveto ime moje. Tada će spoznati narodi, da sam ja Gospod, svet u Izraelu.

[8] Evo, to će doći i ispunit će se, govori svemogući Gospod. To je dan, za koji sam govorio.

[9] Stanovnici gradova Izraelovih izaći će i naložit će na oganj oružje, velike i male štitove, lukove i strijele, sulice i koplja i spali će ih. Sedam godina ložit će ih na oganj.

[10] Neće više trebati drva nositi iz polja ili sječi u šumama nego će ložiti oružje na oganj. Tako će oplijeniti one, koji su njih oplijenili, i porobiti one, koji su njih porobili, govori svemogući Gospod.

[11] U onaj ću dan odrediti Gogu mjesto, gdje će biti grob njegov u Izraelu, dolinu putnika, istočno od Mrtvoga mora. Ona će u buduće zatvarati put putnicima. Ondje će se ukopati Gog i vojska njegova i prozvat će se "dolina vojske Gogove".

[12] Kuća Izraelova imat će posla s ukopavanjem njihovim sedam mjeseci, da očisti zemlju.

[13] Sve će pučanstvo u zemlji pomoći ukopavati. To će im biti na slavu u onaj dan, kada se proslavim, govori svemogući Gospod.

[14] Postavljat će se jednako ljudi, koji će prohoditi zemlju, da ukopavaju mrtvace rastresene još po zemlji i da tako očiste zemlju. Sedam će mjeseci oni to pretraživati.

[15] Kad tko prohodi zemlju i vidi kosti ljudske, načinit će kod njih znak, dokle ih ne ukopaju grobari u dolini vojske Gogove.

[16] Ime tamošnjem gradu bit će Hamona. Tako će se očistiti zemlja.

[17] Ti, sine čovječji, ovako veli svemogući Gospod: Reci pticama, svemu, što ima krila, i svim životinjama poljskim: 'Skupite se, dođite ovamo! Skupite se sa svih strana na žrtvenu gozbu moju, što ću vam je zgotoviti, na veliku žrtvenu gozbu na gorama Izraelovim, i jedite mesa i pijte krvi!

[18] Jedite mesa junaka, pijte krvi knezova zemaljskih; ovnova, janjaca, jaraca i bikova, sve ugojene stoke bašanske!

[19] Jedite pretiline, dok se nasitite, pijte krvi, dok se opijete na žrtvenoj gozbi mojoj, koju sam ugotovio vama!

[20] Nasitite se za mojim stolom konja i konjanika, junaka i ratnika svake vrste, govori svemogući Gospod.

[21] Tako ću objaviti slavu svoju među narodima. Svi će narodi vidjeti sud moj, što ga izvršujem, i ruku moju, što je mećem na njih.

[22] A kuća Izraelova spoznat će, da sam ja, Gospod, Bog njihov, od onoga dana i dalje.

[23] Narodi će spoznati, da je kuća Izraelova morala ići u ropstvo zbog opačina svojih, jer su me bili ostavili. Zato sam odvratio lice svoje od njih i dao ih u ruke neprijateljima njihovim, tako da su svi pali od mača.

[24] Po nečistoći njihovoj i po grijehima vjerolomstva njihova postupao sam s njima i skrio sam lice svoje od njih.

[25] Zato ovako govori svemogući Gospod: "Sad ću okrenuti sudbinu Jakovljevu i smilovat ću se svoj kući Izraelovoj i revnovat ću za sveto ime svoje.

[26] Stidjet će se sramote svoje i sve nevjernosti svoje, što su je učinili proti meni, kad opet budu sigurno stanovali u zemlji svojoj, i nitko ih ne bude plašio.

[27] Kad ih dovedem natrag iz naroda i skupim ih iz zemalja neprijatelja njihovih, pokazat ću se kao svet na njima pred očima mnogih naroda.

[28] Tada će spoznati, da sam ja Gospod, Bog njihov, da sam ih odveo u ropstvo među neznabošce, ali i da ću ih opet skupiti u zemlju njihovu i neću ih onda nijemoga ostaviti ondje.

[29] Neću više kriti lica svojega od njih, jer ću izliti duh svoj na kuću Izraelovu, govori svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 40

[1] U dvadeset petoj godini ropstva našega, u početku godine, deseti dan mjeseca, u četrnaestoj godini iza osvojenja grada, upravo taj dan, dođe ruka Gospodnja nada me odvede me onamo.

[2] U zemlju Izraelovu odvede ne u jednom božanskom viđenju i postavi me na goru vrlo visoku. Na južnoj strani njezinoj nalazilo se nešto, što je izgledalo kao kakav grad.

[3] Kad me je bio odveo onamo, ukaza nu se najednom čovjek, koji je izgledao sjajan kao mjed. Imao je u ruci vrpcu lanenu i mjerilo i stajao je na vratima.

[4] Čovjek mi progovori: "Sine čovječji, gledaj ovamo očima svojim i slušaj ušima svojim! Pripazi točno na sve, što ću ti pokazati! Jer, da ti se to pokaže, zato si doveden ovamo. Objavi kući Izraelovoj sve, što vidiš!"

[5] I gle, bio je obzid izvana oko hrama. Mjerilo, što ga je čovjek imao u ruci, bilo je šest lakata dugo, lakat je imao običan lakat i podlanicu. On izmjeri širinu obzida. Iznosila je jedno mjerilo; isto tako visina jedno mjerilo.

[6] I on dođe na vrata, kojima je prednja strana bila prema istoku. Pope se uz stepenice i izmjeri prag vratima. Imao je u širinu jedno mjerilo; ovaj je prvi prag imao jedno mjerilo u širinu.

[7] Izmjeri sobe; svaka je imala jedno mjerilo u dužinu i jedno mjerilo u širinu, prostor između soba pet lakata. Prag kod vrata uz trijem na unutarnjoj strani imao je jedno mjerilo.

[8] Izmjeri trijem kod vrata na unutarnjoj strani; imao je jedno mjerilo!

[9] Izmjeri trijem kod vrata; imao je osam lakata; pozidni stupovi njegovi imali su dva lakta. Trijem kod vrata bio je prema unutra.

[10] Od soba kod istočnih vrata bile su tri na jednoj i tri na drugoj strani; sve tri imale su jednaku mjeru; i pozidni stupovi s obje strane imali su jednaku mjeru.

[11] Izmjeri širinu ulaza kod vrata; imala je deset lakata, i dužina hodnika kod vrata trinaest lakata.

[12] Pred sobama bila je po jedna ograda od jednog lakta širine s ove i s one strane. Soba na jednoj strani imala je šest lakata, isto tako soba na drugoj strani.

[13] Izmjeri vrata od krova jedne sobe do krova druge sobe; širina je iznosila dvadeset i pet lakata od vrata do vrata.

[14] Izmjeri na stupovima šezdeset lakata. Pred stupovima bio je trijem na vratima unaokolo.

15 Od prednje strane ulaza na vrata do prednje strane unutarnjeg trijema na vratima bilo je pedeset lakata.

16 Vrata su imala unakolo prozore, što su prema sobama i stupovima njihovim iznutra upadali odviše koso. I trijem je imao prozore unaokolo prema unutra. Na stupovima je bio načinjen nakit palmov.

17 Povede me u vanjski trijem. Vidio sam ćelije i kameni pod, što je pokrivao trijem unaokolo. Trideset ćelija bio je na kamenom podu.

18 Pod na stranama od vrata imao je istu širinu kao vrata, to je bio unutarnji kameni pod.

19 Izmjeri širinu trijema od unutarnje prednje strane donjih vrata do prednje strane unutarnjeg trijema izvana; iznosila je sto lakata, na istočnoj strani i na sjevernoj strani.

20 Potom izmjeri vrata, kojima je prednja strana bila prema sjeveru u vanjskom trijemu u njihovoj dužini i širini.

21 Tri su sobe bile na jednoj i tri sobe na drugoj strani. Pozidni stupovi i trijem imali su iste mjere kao kod prvih vrata; pedeset lakata iznosila je dužina i dvadeset i pet lakata širina.

22 Prozori, trijem i nakiti palmovi imali su iste mjere kao hod vrata, kojima je vanjska prednja strana bila okrenuta prema istoku. Uz sedam stepenica penjalo se k njima gore. Trijem je bio prema unutarnjoj strani.

23 Vrata, što su vodila u trijem unutarnji, bila su naprema vanjskim sjevernim vratima i odgovarala su istočnim vratima; izmjeri od vrata do vrata sto lakata.

24 Tada me odvede k jugu. Vidio sam i na jugu vrata. Izmjeri sve, pozidne stupove i trijem; imali su jednake mjere kao kod drugih vrata.

25 I bili su prozori na vratima i na trijemu unaokolo kao drugi prozori. Dužina je iznosila pedeset lakata, širina dvadeset i pet lakata.

26 Uz sedam stepenica penjalo se gore. Trijem je bio prema unutra. Pozidni stupovi nosili su s ove i s one strane nakite palmove.

27 Jedna su vrata vodila k unutarnjem trijemu na južnoj strani. Izmjeri od vrata do vrata prema jugu sto lakata.

28 Povede me kroz južna vrata u unutarnji trijem i izmjeri južna vrata; imala su jednake mjere kao druga vrata.

29 Sobe, stupovi i trijem imali su jednake mjere. Vrata i trijem imali su prozore unaokolo. Pedeset lakata iznosila je dužina, dvadeset i pet lakata širina.

30 Trijemovi su bili unaokolo, dvadeset i pet lakata dugi i pet lakata široki.

31 Trijem je bio prema vanjskom trijemu. Na stupovima su bili načinjeni nakiti palmovi. Iz osam, stepenica penjalo se gore.

32 Onda me povede u unutarnji trijem k vratima, što su bila prema istoku, i izmjeri vrata; imala su jednake mjere kao druga vrata.

33 Sobe, stupovi i trijem imali su jednake mjere kao kod drugih vrata. Vrata i trijem imali su prozore unaokolo. Pedeset lakata iznosila je dužina, dvadeset i pet lakata širina.

34 Trijem je bio prema vanjskom trijemu. Na stupovima bili su načinjeni nakiti palmovi s ove i s one strane. Uz osam stepenica penjalo se gore.

35 Tada me odvede na sjeverna vrata i izmjeri ih. Imala su jednake mjere kao druga vrata.

36 Sobe, stupovi i trijem imali su iste mjere kao kod drugih vrata. Imala su i prozore unaokolo. Dužina je iznosila pedeset lakata, širina dvadeset i pet lakata.

37 Trijem je bio prema vanjskomu trijemu. Na stupovima bili su načinjeni nakiti palmovi s ove i s one strane. Uz osam stepenica penjalo se gore.

38 Uz stupove kod vrata bio je prostor s jednim pristupom, gdje su se prale žrtve paljenice.

39 U trijemu kod vrata stajala su dva stola na jednoj strani i dva stola na drugoj strani. Na njima su se klale žrtve paljenice, žrtva za grijeh i žrtva za krivnju.

[40] I na vanjskoj pokrajnoj strani, sjeverno od ulaza kroz vrata stajala su dva stola, i na drugoj vanjskoj strani trijema kod vrata stajala su isto tako dva stola.

[41] Dakle četiri stola na jednoj strani i četiri stola na drugoj strani na pokrajnoj strani od vrata, svega osam stolova, na kojima se klalo.

[42] Bila su tu i četiri stola od tesanoga kamena za žrtvu paljenicu, u dužinu lakat i pol, lakat i pol, u širinu i jedan lakat u visinu. Na njih su se stavljale sprave, kojima se klalo žrtve paljenice i žrtve zaklanice.

[43] Unaokolo bile su postavljene ukrivljene letvice podlanicu široke. Na stolovima je ležalo žrtveno meso.

[44] Povede me i u unutarnji trijem. Vidjeh ovdje dva prostora, od kojih je jedan bio na pokrajnoj strani sjevernih vrata licem prema juga, drugi na pokrajnoj strani južnih vrata licem prema sjeveru.

[45] On mi reče: "Ovaj prostor, kojega lice ide prema jugu, određen je za svećenike, koji vrše službu u hramu.

[46] A prostor, kojega lice ide prema sjeveru, određen je za svećenike, koji obavljaju službu na žrtveniku, t. j. za sinove Sadokove, koji se jedini od sinova Levijevih smiju približiti Gospodu, da mu služe."

[47] Izmjeri i trijem; imao je sto lakata u dužinu i sto lakata u širinu, bio je dakle četvorina. Pred hramom je stajao žrtvenik za žrtve paljenice.

[48] Odvede me i u trijem hrama i izmjeri stupove trijema; stup na jednoj strani bio je pet lakata širok, isto tako onaj na drugoj strani pet lakata širok. Širina vratima iznosila je četrnaest lakata, i širina pokrajnim stranama od vrata tri kakta na jednoj i tri lakta na drugoj strani.

[49] Dužina trijema iznosila je dvadeset lakata i širila dvanaest lakata. Uz deset stepenica penjalo se k njemu gore. Na stupovima bili su stupići, jedan s ove, drugi s one strane.

Ezekiel, glava 41

[1] Tada me uvede u dvoranu hramsku i izmjeri stupove. Bili su široki šest lakata na jednoj strani i šest lakata široki na drugoj strani.

[2] Širina ulaznih vrata iznosila je deset lakata. Zidovi sa strane ulaznih vrata bili su na jednoj strani široke pet lakata i na drugoj strani pet lakata. Izmjeri dužinu; iznosila je četrdeset lakata, širina dvadeset lakata.

[3] Uđe onda u nutarnji prostor unutra i izmjeri stupove vratima; imali su dva lakta. Širina vratima iznosila je šest lakata. Pokrajne strane od ulaza imale su s ove i s one strane sedam lakata širine.

[4] Tada izmjeri dužinu unutarnjega prostora; iznosila je dvadeset lakata. Širina, što je odgovarala širini dvorane hramske, iznosila je dvadeset lakata. On mi reče: "Ovo je Svetinja nad svetinjama."

[5] I izmjeri zid hramu, debljina je njegova iznosila šest lakata. Širinu dogradnji, što je vodila oko hrama, izmjeri šest lakata.

[6] Pokrajnih soba, prostor na prostoru, bilo je po trideset u tri kata. One su se oslanjale na sagrađene izbočine zida hramskog, i tako služili kao nosači, da ne ulaze u sam zid hramski.

[7] Sobe su se prema tomu širile sve više i više gore, kako je već opadala debljina zida gore okolo hrama. Penjalo se je iz donjega kata u srednji i iz srednjega u gornji.

[8] Vidjeh, da je hram stajao na uzvisini, što je tekla unaokolo. Podzid pokrajnih soba bio je stoga visok cijelo mjerilo. Šest lakata bilo je do vrha.

[9] Debljina vanjskome zidu dogradnje iznosila je pet lakata. Slobodni prostor između pokrajnih soba hramskih

[10] I između prostora od ćelija vodio je oko hrama u širinu od dvadeset lakata.

[11] Vrata pokrajne građevine vodila su na slobodan prostor, jedna vrata prema sjeveru, druga prema jugu. Širina slobodnoga prostora iznosila je unaokolo pet lakata.

[12] Zgrada otraga, što je ležala na ogradi sa zapadne strane, imala je širinu od sedamdeset lakata. Zid zgrade imao je širinu od pet lakata unaokolo; dužina njegova iznosila je devedeset lakata.

[13] On izmjeri hram; dužina njegova iznosila je što lakata. Ograđeni prostor i zgrada otraga sa svojim zidovima imali su dužinu od sto lakata.

[14] Širina pročelja hramskog s ograđenim prostorom k istoku iznosila je sto lakata.

[15] Izmjeri i dužinu zgrade otraga pred ograđenim prostorom, što je ležao na suprotnoj strani, s njezinim zidovima s ove i s one strane; bilo je sto lakata.

[16] Hram, Svetinja nad svetinjama i trijem bili su popločeni, i prozori što upadali koso, unosili su unaokolo svjetlo u tri prostora, i pločnice od drveta išle su unakolo od tla do prozora. Prozori su bili prekriveni.

[17] Od zastora na vratima do Svetinje nad svetinjama unutra i izvana bila je urešena cijela stijena unaokolo unutra i izvana,

[18] Bili su načinjeni kerubini i palme, i to po jedna palma među dva kerubina. Svaki je kerubin imao dva lica,

[19] Na jednoj strani lice čovječje, okrenuto prema palmi, na drugoj strani lice lavovo, okrenute prema palmi. Tako je bilo po svemu hramu unaokolo.

[20] Od poda do navrh ulaza bili su načinjeni kerubini i palme.

[21] Obrub hramskih vrata bio je na četiri ugla, isto tako ispred Svetinje nad svetinjama; jedno je izgledalo kao drugo.

[22] Žrtvenik je bio od drveta, tri lakta visok, dva lakta dug i dva lakta širok. Podstavak i hridine bili su od drveta. On mi reče: "To je što, koji stoji pred Gospodom."

[23] Dvorana hramska i Svetinja nad svetinjama imale su dvoje vratnice.

[24] Svaka vratnica imala je dva krila, što su se obrtala; dva krila imala je vratnica, i dva krila imala je druga vratnica.

[25] Na njima na vratnicama dvorane hramske, bili su načinjeni kerubini i palme, kao što su bili načinjeni po zidovima. Drvena nadstrešnica nalazila se izvana pred trijemom.

[26] Prozori, što su koso upadali, i nakiti palmovi bili su s ove i s one strane na pokrajnim zidovima trijema i na pokrajnim sobama u hramu i na gredama.

Ezekiel, glava 42

[1] Dovede me i u unutarnji trijem prema sjeveru i dovede me k sobama, što su bile prema ograđenom prostoru i prema zgradi otraga na sjeveru.

[2] Dužina na sjevernoj strani i iznosila je što lakata i širina pedeset lakata.

[3] Prema dvadeset lakata unutarnjega trijema i prema kamenom podu vanjskoga trijema bile su one, galerija na galeriji, u tri kata.

[4] Pred sobama je bio hodnik od deset lakata širine prema unutarnjem trijemu i od sto lakata dužine. Vrata su njihova bila prema sjeveru.

[5] Gornje su sobe bile manje nego donje i srednje u zgradi, jer su im galerije oduzimale prostor.

[6] Bile su trokatne, a nijesu imale stupova kao vanjske sobe; za to je od donjih i srednjih katova bio oduzet prostor, računano od zemlje.

[7] Bio je tu i zid, koji je tekao van uzduž soba prema vanjskom trijemu. Prema sobama iznosila je njegova dužina pedeset lakata.

[8] Jer je dužina prema unutarnjem trijemu iznosila pedeset lakata i dužina pred hramom što lakata.

[9] Pod ovim sobama bio je pristup od istoka, kad se je dolazilo k njima od vanjskoga trijema.

[10] Na širini zida od trijema i prema istoku, pred ograđenim prostorom i pred zgradom otraga bile su sobe.

[11] Pred njima je bio hodnik. Imale su isti izgled kao sobe na sjevernoj strani i bile su tako duge i tako široke i imale su jednake izlaze i jednak uređaj.

[12] Ulazi njihovi bili su kao ulazi u sobe, što su bile prema jugu. Jedan ulaz bio je na početku puta, koji je uza zid tekao prema istoku, gdje se je ulazilo.

[13] On mi reče: "Sobe na sjeverno; strani i sobe na južnoj strani, što leže pred ograđenim prostorom, jesu svete sobe, gdje svećenici, koji se približuju Gospodu, smiju jesti presvete darove. Ondje imaju donijeti presveto, prinos, žrtvu za grijeh i

žrtvu za krivnju; jer je mjesto sveto.

[14] Kad uniđu svećenici, neće izlaziti iz svetišta u vanjski trijem. Ovdje će ostavljati haljine svoje, u kojima su obavljali službu; jer su svete. Oblačit će druge haljine i onda istom odilaziti na mjesto za narod određeno."

[15] Kad je bio izmjerio unutarnji hram, izvede me van na istočna vrata i izmjeri sve unaokolo.

[16] Izmjeri mjerilom istočnu stranu; imala je pet stotina mjerila.

[17] Tada se okrenu i izmjeri sjevernu stranu; imala je pet stotina mjerila.

[18] Tada se okrenu, te izmjeri i južnu stranu; imala je pet stotina mjerila.

[19] Potom ode na zapadnu stranu i izmjeri pet stotina mjerila.

[20] Na sve četiri strane izmjeri. Unaokolo bio je zid; imao je dužinu od pet stotina mjerila i širinu od pet stotina mjerila, da omeđi sveto mjesto od obične zemlje.

Ezekiel, glava 43

[1] Potom me odvede k vratima, što su gledala na istok.

[2] Tada dođe slava Boga Izraelova od istoka. Žamor je izlazio od nje kao žamor silnih voda. Zemlja je zasjala od slave njegove.

[3] Viđenje, koje vidjeh, bilo je kao viđenje, koje sam bio vidio, kad je on došao da uništi grad. Prikaza je bila nalik na onu, koju sam bio vidio na rijeci Kebaru. Pao sam ničice na svoje lice.

[4] I slava je Gospodnja ušla u hram na istočna vrata.

[5] Tada me podiže duh i donese me u unutarnji trijem. I gle, hram je bio napunjen slave Gospodnje.

[6] Čuo sam, kako se je netko iz hrama razgovarao s menom, a čovjek je još uvijek stajao na mojoj strani.

7 On mi reče: "Sine čovječji, ovo je mjesto prijestolja mojega i mjesto za stope nogu
mojih, gdje stanujem dovijeka usred sinova Izraelovih, Kuća Izraelova neće više
skvrniti svetoga imena mojega, ni oni ni kraljevi njihovi, otpadom svojim i mrtvim
tjelesima kraljeva svojih na svetoj gori,

8 Gdje su metali prag svoj do moga praga, dovratnike svoje do mojih dovratnika, tako
da je samo zid bio između mene i njih. Skvrnili su sveto ime moje gadovima svojim,
što su ih činili, tako da sam ih zatirao u gnjevu svojemu.

9 A sad će daleko ukloniti od mene otpad svoj i mrtva tjelesa kraljeva svojih, i ja ću u
sredini njihovoj stanovati dovijeka.

10 Ti, sine čovječji opiši kući Izraelovoj ovaj hram, – da se postide opačina svojih, – i
mjere njegove.

11 Kada se postide svega toga, što su počinili, onda im pokaži osnovu hrama,
namještaj njegov, izlaze i ulaze njegove, sve zakone njegove, oblik njegov i odredbe
njegove! Napiši im to pred očima njihovim, da obdržavaju brižno sve propise i
zakone njegove!"

12 "Ovo je novi zakon za hram na vrhuncu gore i za sve mjesto njegovo unaokolo.
Gle, vrlo je svet zakon za hram!"

13 Ovo su mjere žrtvenika u laktima, lakat je imao običan lakat i podlanicu: podnožje
mu je bilo lakat visoko i lakat široko. Oplata na njemu po kraju unaokolo bila je
pedalj visoka.

14 Ovo je bila visina žrtvenika: od podnožja na zemlji do nižega pojasa bila su dva
lakta visine i lakat širine. Od maloga pojasa do velikoga pojasa bila su četiri lakta
visine i lakat širine.

15 Žrtveno ognjište imalo je četiri lakta visine; od žrtvenoga ognjišta penjala se gore
četiri roga za lakat.

16 Žrtveno ognjište bilo je dvanaest lakata dugo i dvanaest lakata široko, tako da su
njegove četiri strane tvorile četvorinu.

17 Veliki pojas bio je četrnaest lakata dug i četrnaest lakata širok na četiri strane
njegove. Oplata, što je išla oko njega, bila je pol lakta široka. Podnožje mu lakat
unaokolo. Stepenice mu išle gole od istoka.

18 On mi reče: "Sine čovječji, ovako veli svemogući Gospod: 'Ovo su naredbe za žrtvenik žrtava paljenica: Čim je podignut i može se na njemu prinositi žrtve paljenice i krvlju ga se poškropiti.

19 Levitskim svećenicima, koji vuku lozu od potomstva Sadokova i zato mi se smiju približiti, govori svemogući Gospod, da obavljaju službu moju, predaj junca za žrtvu za grijeh!

20 Uzmi krvi njegove i prolij je na četiri roga žrtvenika, na četiri ugla pojasa i na oplatu unaokolo! Tako ga očisti i pomiri!

21 Onda uzmi žrtvenog junca za grijeh i spali ga na mjestu za to određenom kod hrama izvan svetišta!

22 Drugi dan prinesi jarca bez mane i očisti njim žrtvenik, kako se je očistio juncem!

23 Kad si dovršio očišćenje, prinesi junca bez mane i ovna od stada bez mane!

24 Prinesi ih pred Gospodom! Neka svećenici bace na njih soli i prinesu ih Gospodu kao žrtvu paljenicu!

25 Sedam dana prinosi svaki dan jarca kao žrtvu za grijeh! I junca i ovna od stada, obadva bez mane, neka prinose!

26 Sedam dana neka čine očišćenje za žrtvenik, neka ga očiste i posvete!

27 Kad se navrše ti dani, neka svećenici osmoga dana prinose na žrtveniku žrtve vaše paljenice i žrtve vaše pomirne, i ja ću vas primiti milostivo, govori svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 44

1 Nato me odvede natrag k vanjskim istočnim vratima svetišta; ova su bila zatvorena.

2 Gospod mi reče: "Ova vrata neka ostanu zatvorena I Neka se više nikada ne otvaraju, i nitko ne smije ulaziti na njih; jer je Gospod, Bog Izraelov, ušao na njih. Zato neka ostanu zatvorena!

3 Samo knez neka smije sjediti na njima, da uzme žrtvenu gozbu pred Gospodom! Kroz trijem ovih vrata neka on ulazi i ovim putem neka opet izlazi!"

4 Potom me odvede k sjevernim vratima pred pročelje hrama, pogledao sam, i gle,
slava je Gospodnja napunila kuću Gospodnju. Pao sam ničice na svoje lice,

5 I reče mi Gospod: "Sine čovječji, pazi, gledaj očima svojim i slušaj ušima svojim
sve, što ću ti reći o svim uredbama kuće Gospodnje i o svim zakonima njezinim! Pazi
na to, kako se mora stupiti u hram i kako se mora ostaviti svetište!

6 Peci upornoj kući, kući Izraelovoj: "Ovako veli svemogući Gospod: "Dosta je
gadova vaših, kućo Izraelova!

7 Uvodili ste u svetište moje tuđince, neobrezane na srcu i na tijelu! Oni su boravili u
njemu i oskvrnili kuću moju, kad ste prinosili moje jelo, pretilinu i krv. Stim ste
prekršili moj zavjet osim svih gadova svojih.

8 Ni službe u svetištu mojemu nijeste sami izvršavali, nego ste njih postavili, da
obavljaju službu u svetištu mojemu. Zato,

9 Ovako veli svemogući Gospod, ni jedan tuđinac, koji je neobrezan na srcu i na
tijelu, ne smije stupiti u svetište moje, ni jedan od tuđinaca, koji borave među
sinovima Izraelovim,

10 Nego samo Leviti. Oni su se udaljili od mene, kad je lutao Izrael, otpali su od mene
i činili su idolopoklonstvo. Neka sada okaju krivnju svoju!

11 Neka oni u svetištu mojemu još samo služe kao stražari na vratima hrama i kao
sluge hrama! Neka kolju za narod žrtvu paljenicu i žrtvu zaklanicu! Neka ih dvore i
služe!

12 Jer su im služili pred idolima njihovim i postali kući Izraelovoj spoticanje na grijeh,
zato sam proti njima podigao ruku svoju na zakletvu, govori svemogući Gospod.
Neka okaju opačinu svoju!

13 Ne smiju mi se više približiti i služiti mi kao svećenici, niti pristupiti svemu onomu,
što mi je sveto i presveto. Neka nose sramotu svoju za svoj otpad, što su ga skrivili!

14 Postavljam ih za službu u hramu, za sve radove u njemu i za sve, što treba činiti u
njemu.

15 A svećenici iz plemena Levijeva, potomci Sadokovi, koji su izvršavali službu u
svetištu mojemu, kad sinovi Izraelovi zađoše od mene, oni će pristupati k meni, da mi

služe, Oni će stajati preda mnom, da mi prinose pretilinu i krv', govori svemogući Gospod.

16 Oni neka ulaze u svetište moje i pristupaju k stolu mojemu, da mi služe i moju službu obavljaju!

17 Prije nego uniđu na vrata unutarnjeg trijema, neka obuku lanene haljine! Ništa da ne bude na njima vuneno, dok služe unutar vrata unutarnjeg trijema i u hramu.

18 Na glavi svojoj neka imaju povez lanen i gaće lanene oko bedara svojih! Neka ne nose haljine, od kojih se znoji!

19 Kad izlaze u vanjski trijem k narodu, neka svuku sa sebe haljine, u kojima služe i ostave ih u sobama svetišta! Neka obuku druge haljine, da ne posvete naroda haljinama svojim!

20 Glavu svoju neka ne briju, ali ni neka ne puste da im slobodno raste kosa, nego neka nose kosu na glavi ošišanu!

21 Vina ne smije piti ni jedan svećenik, kad mora ići u unutarnji trijem.

22 Neka ne uzimaju za ženu ni udovicu ni puštenicu, nego neka se žene samo djevojkama izraelskoga roda ili udovicama svećeničkim!

23 Neka pouče narod moj o razlici između svetoga i nesvetoga i neka ga upute o razlici između čistoga i nečistoga.

24 U zadjevicama neka izađu da sude! Na temelju mojih pravnih odredaba neka odluče! Moje zakone i zapovijedi neka izvršuju na svim blagdanima mojim i moje subote neka drže sveto!

25 K mrtvacu neka ne idu, da se ne oskvrne! Samo na mrtvom tijelu oca i matere, sina i kćeri, brata i neudate sestre smiju se oskvrniti.

26 Kad se je opet očistio, neka pribroji sebi još sedam dana!

27 Čim uđe u svetište, u nutarnji trijem, da služi u svetištu, neka prinese svoju žrtvu za grijeh, govori svemogući Gospod.

28 Neka nemaju baštine; jer ja sam njihova baština. Ne dajte im vlasništva, među Izraelcima; jer ja sam njihovo vlasništvo.

29 Prinos, žrtvu za grijeh i žrtvu za krivnju smiju jesti; i sve zakleto u Izraelu njihovo će biti.

30 Najbolje od prvina svake vrste i sve podizane žrtve svake vrste od svih svojih podizanih žrtava imate dati svećeniku, da on izazove blagoslov na kuću vašu.

31 Mrcinu ili rastrgano od ptica ili stoke ne smiju jesti svećenici.

Ezekiel, glava 45

1 Kad stanete ždrijebom dijeliti zemlju a baštinu, prinesite kao dar Gospodu svet komad od zemlje, dvadeset i pet tisuća lakata u dužinu i deset tisuća u širinu! Ovo zemljište neka bude sveto u svemu svojemu opsegu!

2 Od ovoga neka pripadne svetištu četvorina od pet stotina lakata dužine sa strana; oko toga neka bude slobodan prostor od pedeset lakata!

3 Od ovoga zemljišta imaš odmjeriti komad od dvadeset i pet tisuća lakata u dužinu i deset tisuća lakata u širinu. Tu neka stoji svetište i Svetinja nad svetinjama!

4 To će biti svet dio od zemlje; a pripadat će svećenicima, koji služe u svetištu i koji pristupaju Gospodu, da mu služe, Neka im to bude mjesto za službene stanove njihove i neka pripadne svetištu kao svet prostor!

5 Područje od dvadeset i pet tisuća lakata u dužinu i deset tisuća lakata u širinu neka pripadne kao vlasništvo Levitima, hramskim slugama, sa dvadeset gradova za stanovanje!

6 Kao vlasništvo grada imate odrediti područje od pet tisuća u širinu i dvadeset i pet tisuća u dužinu uza stranu svetoga zemljišta; to neka je za svu kuću Izraelovu!

7 Knezu imate odrediti područje s obje strane svetog zemljišta i gradskog vlasništva. Neka ide od svetog zemljišta i od gradskog vlasništva na zapadnoj strani prema zapadu i na istočnoj strani prema istoku! Dužina neka bude prema svakom od plemenskih dijelova od zapadne međe do istočne međe!

[8] To neka on ima od zemlje kao svoje vlasništvo u Izraelu, da knezovi moji više ne pritiskuju naroda mojega, nego da ostalu zemlju dadnu kući Izraelovoj po plemenima njezinim!,

[9] Ovako veli svemogući Gospod: 'Dosta je, knezovi Izraelovi! Prođite se nasilja i pritiskivanja, činite pravicu i pravdu! Prestanite otimati posjed od mojega naroda govori svemogući Gospod.

[10] Mjerila neka su vam prava, efa neka vam je prava i bat neka vam je prav!

[11] Efa i bat neka imaju jedinstveno uređenu mjeru; bat neka drži deseti dio homera, efa isto tako deseti dio homera! Mjera neka im je prema homeru!

[12] Šekel neka je dvadeset gera, mina neka vam je dvadeset šekela, dvadeset i pet šekela petnaest šekela!

[13] Ovo je prinos, što ćete ga prinositi: šestina efe od svakoga homera pšenice, i šestina efe od svakoga homera ječma.

[14] Pristojba za ulje iznosi desetinu bata od svakoga kora; deset bata iznosi kor.

[15] Iz stada od dvije stotine komada sitne stoke neka se prinose kao dar od porodica Izraelovih za prinos, za žrtvu paljenicu i žrtvu pomirnu da se pribavi Izraelcima pomirenje, govori svemogući Gospod.

[16] Sav narod u zemlji ima davati ovaj prinos knezu Izraelovu.

[17] Knez je dužan davati žrtve paljenice, prinose i naljeve na blagdane, na mlađake, u subote, o svim svečanim skupštinama kuće Izraelove. On neka prinosi žrtve a grije prinose žrtve paljenice i žrtve pomirne, da pribavi pomirenje kući Izraelovoj!,

[18] Ovako veli svemogući Gospod: "Prvoga dana prvoga mjeseca imaš uzeti junca bez mane i njim pomiriti svetište.

[19] Svećenik neka uzme krvi od žrtve za grijeh i njom pomaže dovratnike hrama i četiri ugla pojasa na žrtveniku i dovratnike od vrata na unutarnjem trijemu!

[20] Tako imaš učiniti i sedmoga dana za one, koji su sagriješili nehotice i neznalice, da se tako pomiri hram.

[21] Četrnaestoga dana prvoga mjeseca svetkovat ćete blagdan Pashe; sedam dana neka se jedu beskvasni kruhovi!

[22] Taj dan neka prinese knez za se i za sav narod u zemlji junca kao žrtvu za grijeh.

[23] Za sedam dana blagdana neka žrtvuje svaki dan za tih sedam dana Gospodu kao žrtvu paljenicu sedam junaca i sedam ovnova bez mane i kao žrtvu za grijeh svaki dan jarca!

[24] Kao prinos neka prinosi po efu na svakoga junca i po efu na svakoga ovna; na svaku efu neka dadne hin ulja!

[25] Petnaestoga dana sedmoga mjeseca, na blagdan sjenica, neka on isto tako prinosi za sedam dana žrtve za grijeh, žrtve paljenice, prinose i žrtve ulja!'

Ezekiel, glava 46

[1] Ovako veli svemogući Gospod: 'Istočna vrata od unutarnjeg trijema imaju biti zatvorena u šest radnih dana. A u subotu i na mlađak neka se otvaraju!

[2] Knez neka uđe izvana kroz trijem od vrata i neka stane kod dovratnika! Svećenici neka prinesu njegova žetvu paljenicu i njegovu žrtvu pomirnu! On neka se pokloni na pragu od vrata i neka tada izađe! A vrata neka se ne zatvaraju do navečer!

[3] Na ovim vratima neka se narod u zemlji poklanja Gospodu u subote i na mlađake!

[4] Žrtva paljenica, što će je prinositi knez Gospodu, bit će u subotu šest janjaca bez mane i ovan bez mane.

[5] Prinos neka bude efa na svakoga ovna, a na janjce koliko ga i volja; na svaku efu neka dadne hin ulja!

[6] Na blagdan mlađaka neka on žrtvuje junca bez mane, šest janjaca i ovna, sve bez mane životinje!

[7] Kao prinos neka prinese efu na junca, efu na ovna, a na janjce po volji! Na svaku efu neka dadne hin ulja!

[8] Kad knez ulazi, ima ući kroz trijem od vrata i istim putem izaći.

[9] Kad narod u zemlji dohodi pred Gospoda na blagdane, oni, koji udu na sjeverna vrata da se poklone, imaju izaći na južna vrat, a koji udu na južna vrata, imaju izaći na sjeverna vrata. Nitko neka se ne vraća na ista vrata, kroz koja, je ušao, nego kroz ona, što stoje nasuprot!

[10] Knez ima biti među njima; kad oni ulaze, neka i on ulazi; kad oni izlaze, neka i on izlazi!

[11] Na blagdane i svetkovine neka je prinos efa na junca i efa na ovna, a na janjce, koliko tko hoće; na svaku efu neka se dadne hin ulja!

[12] Kada knez hoće da prinese Gospodu žrtvu paljenicu ili žrtva pomirnu kao dragovoljni dar žrtveni, tada neka mu se otvore istočna vrata! Neka prinese žrtvu svoju paljenicu i žrtvu svoju pomirnu, kako to običaje činiti subotom! Potom neka izađe, i čim je izašao, neka se zatvore vrata!

[13] Svaki dan imaš prinijeti Gospodu jednogodišnje bez mane janje kao žrtvu paljenicu, i to imaš tako činiti svako jutro.

[14] Kao prinos imaš uz to prinijeti svako jutro šestinu efe brašna i trećinu hina ulja, da se poškropi bijelo brašno, kao prinos Gospodu Taj žitni dar je vječna uredba, i ima se davati redovito.

[15] Tako imate prinositi janje i prinos i ulje svako jutro kao redovitu žrtvu paljenicu.

[16] Ovako veli svemogući Gospod: 'Ako knez učini dar kojemu sinu svojemu od svoje baštine, neka bude sinovima njegovim kao baštinski posjed!

[17] Ako li što daruje od svoje baštine kojemu slugi svojemu, neka to bude ovomu samo do oprosne godine! Onda neka se vrati knezu! Samo sinovima njegovim ostaje to kao baštinski posjed.

[18] Od baštinskoga posjeda naroda ne smije knez ništa uzeti tjerajući silom s njihova vlasništva. Od svojega vlastitog posjeda neka daje sinovima svojim baštinsko vlasništvo, da se ni jedan od mojega naroda ne razgoni sa svojega posjeda!"

[19] Nato me odvede kroz ulaz, što je bio sa strane vratima, u svete sobe svećeničke, što su bile prema sjeveru. Gle, tu je bio jedan prostor u skrajnjem zapadu!

[20] On mi reče: "To je prostor, gdje svećenici kuhaju žrtvu za krivnju i žrtvu za grijeh i peku prinos, da ne moraju to iznositi u vanjski trijem i tako narod posvetiti.

[21] Tada me odvede van u vanjski trijem i provede me u četiri, ugla od trijema. Gle, tu je bio u svakom uglu od trijema opet jedan trijem!

[22] U četiri ugla od trijema bila su četiri mala trijema, četrdeset lakata u dužinu, četrdeset lakata u širinu; sva četiri imala su jednaku mjeru.

[23] Jedan je zid išao okruglo okolo svih četiriju. Dolje uza zid bila su unaokolo smještena ognjišta za kuhanje.

[24] On mi reče: "To su kuhinje, gdje sluge hrama zgotavljaju narodne žrtve zaklanice."

Ezekiel, glava 47

[1] Tada me povede na ulaz hram. Gle, tu je izlazila voda i ispod praga od hrama k istoku. Pročelje hrama gledalo je na istok. Voda je tekla dolje s desne strane hrama, južno od žrtvenika za žrtve paljenice.

[2] Povede me van kroz sjeverna vrata i van okolo k vanjskim istočnim vratima. I gle, voda je žuborila dolje s desne strane.

[3] čovjek ode dalje prema istoku, a imao je mjeru u ruci. Izmjeri tisuću lakata i povede me preko vode; ona dođe do gležanja.

[4] Izmjeri opet tisuću lakata i povede me preko vode; voda mi dođe do koljena. Izmjeri opet tisuću lakata i povede me prijeko; ona dođe do bokova.

[5] Izmjeri opet tisuću lakata; tada je bila rijeka, preko koje više nijesam mogao prelaziti; jer se je voda bila tako popela, da bi se morala preplivati, rijeka, preko koje se više nije moglo prelaziti.

[6] On mi reče: "Jesi li vidio, sine čovječji?" Nato me pusti da odem natrag na obalu rijeke.

[7] Na povratku vidio sam vrlo mnogo drveća na obali rijeke s obje strane,

[8] On mi reče: "Ova voda teče van u istočni kraj i spušta se u pustaru i dolazi do Mrtvoga mora. Kad dođe tamo, postat će voda Mrtvoga mora zdrava.

[9] Sva živa bića, što se same miču, oživjet će posvuda, kamo do će lijeka. Tada će biti
vrlo mnogo riba, jer kad dođe tamo ova voda, ozdravit će Mrtvo more i sve će
oživjeti, kamo dođe rijeka.

[10] Ribari će stajati na njemu od En−Gedija do En−Eglajima Bit će tu suha mjesta za
mreže. Njegovo bogatstvo riba bit će vrlo veliko kao u velikom moru.

[11] Ali bare i glibovi u blizini njegovoj neće postati zdravi; ostat će slani.

[12] Na obadvjema obalama rijeke rast će svakojako drveće s plodovima, što se jedu, i
kojima lišće ne vene i plodovi im ne nestaju. Svakoga će mjeseca rađati nove
plodove; jer, što ih napaja, pridolazi od svetišta. Plodovi će njihovi biti za jelo i lišće
njihovo za lijek."

[13] Ovako veli svemogući Gospod: "Ovo je međa, u kojoj ćete kao baštinski posjed
porazdijeliti zemlju na dvanaest plemena Izraelovih; Josip će dobiti dvojaki dio.

[14] Jedan će dobiti jednak baštinski posjed kao drugi; jer sam podigao ruku svoju na
zakletvu, da ću je dati ocima vašim. Zato će vam pripasti ta zemlja kao baštinski
posjed.

[15] Ovo je sjeverna međa zemlji: Od velikoga mora na Hetlon, na Sedad,

[16] Hamat, Berota, Sibraim, koji je između područja Damaska i područja Hamata, onda
na Hasar−Enon, koji je na međi u Hauranu.

[17] Tako će ići sjeverna međa od mora na Hasar−Enon, tako da područje Damaska i
Hamata leži sjeverno. To je sjeverna međa.

[18] Istočna međa prolazi između Haurana i Damaska i pravi se između Gileada i zemlje
Izraelove po Jordanu do istočnoga mora, do Tamara. To je istočna međa.

[19] Južna međa prema jugu ide od Tamara do Meriba Kadeša, onda do na potok i dalje
do velikoga mora. To je južna međa.

[20] Zapadna međa jest veliko more do mjesta, gdje se ide u Hamat. To je zapadna
međa.

[21] Ovu ćete zemlju porazdijeliti među se po plemenima Izraelovim.

22 Određuje se: "Imate je razdijeliti kao baštinski posjed među se i među strance, koji među vama stanuju i djecu imaju. Neka su vam oni kao domaći Izraelci! S vama neka imaju svoj baštinski posjed među plemenima Izraelovim!

23 U plemenu, u kojem boravi stranac, dat ćete mu baštinski posjed njegov govori svemogući Gospod.

Ezekiel, glava 48

1 Ovo su imena plemenima: Na skrajnom sjeveru od mora u Hetlon do ondje, gdje se ide u Hamat, do u Hasar–Enon – područje Damaska ostaje prema sjeveru – uz Hamat od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Dan plemensko područje!

2 Uz područje Danovo i od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Ašer plemensko područje.

3 Uz područje Ašerovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Naftali plemensko područje.

4 Uz područje Naftalijevo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Manaseh plemensko područje.

5 Uz područje Manasehovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Efraim plemensko područje.

6 Uz područje Efraimovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Ruben plemensko područje.

7 Uz plemensko područje Rubenovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Juda plemensko područje.

8 Uz područje Judino od istočne strane do zapadne strane ležat će sveto zemljište, koje posvećujete Gospodu, dvadeset i pet tisuća lakata u širinu i u dužinu kao drugi plemenski dijelovi od istočne strane do zapadne strane. U sredini njegovoj stajat će svetište.

9 Sveto zemljište, koje ćete posvetiti Gospodu, neka bude dvadeset i pet tisuća lakata dugo i deset tisuća lakata široko!

[10] Sveto će zemljište pripadati ovima: Pripast će svećenicima na sjevernoj strani komad od dvadeset i pet tisuća lakata u dužinu, na zapadnoj strani od deset tisuća lakata u širinu, na istočnoj strani od deset tisuća lakata u širinu i na južnoj strani od dvadeset i pet tisuća lakata u širinu. Usred njega stajat će svetište Gospodnje.

[11] Svećenicima posvećenim, sinovima Sadokovim, koji su činili moju službu i nijesu zastranili, kao leviti, kad su zastranili Izraelci,

[12] Njima će pripasti posvećeni komad, najsvetiji dio posvećenoga zemljišta uz područje Levita.

[13] Levitima će pripasti komad što odgovara području svećenika dvadeset i pet tisuća lakata u dužinu, deset tisuća lakata u širinu, sve skupa dužina od dvadeset i pet tisuća lakata i širina od deset tisuća lakata.

[14] Oni ne smiju ništa od toga prodati ni zamijeniti, niti ne smiju prenijeti ovaj posvećeni dio zemlje u tuđe ruke; jer je svet Gospodu.

[15] Pet tisuća lakta, što još preostane od širine uz dvadeset i pet tisuća lakata, nije sveto, nego je određeno za grad kao prebivalište i slobodan prostor. Usred toga neka stoji grad!

[16] Ovo su mjere njegove: Sjeverna strana ima četiri tisuće; pet stotina lakata, južna strana četiri tisuće i pet stotina, istočna strana četiri tisuće i pet stotina, zapadna strana četiri tisuće i pet stotina.

[17] Slobodni prostor grada iznosit će sa sjevera dvjesta i pedeset lakata, s juga dvjesta i pedeset s istoka dvjesta i pedeset i sa so pada dvjesta i pedeset

[18] što još preostane od dužine uz sveto zemljište, naime deset tisuća lakata na istoku i deset tisuća lakata na zapadu, neka služi za uzdržavanje stanovnika u gradu!

[19] Stanovnici grada bit će iz svih plemena Izraelovih.

[20] Sve posvećeno zemljište iznosit će dvadeset i pet tisuća lakata u četvorini, naime posvećeno zemljište s posjedom gradskim.

[21] . Što ostane pripast će knezu s obje strane posvećenog zemljišta i gradskog vlasništva uz dvadeset i pet tisuća lakata do istočne međe i sa zapada uz dvadeset i pet tisuća lakata do zapadne međe prema plemenskim dijelovima. To neka pripadne

knezu, i usred toga neka budu posvećeno zemljište i hramsko svetište!

22 I od posjeda Levita i od posjeda grada, što su usred onoga, što pripada knezu, ima sve, što je između područja Judina i područja Benjaminova, pripasti knezu.

23 Ovo su ostala plemena: Od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Benjamin plemensko područje

24 Uz područje Benjaminovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Simeon plemensko, područje.

25 Uz područje Simeonovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Isakar plemensko područje.

26 Uz područje Isakarovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Zebulun plemensko područje.

27 Uz područje Zebulunovo od istočne strane do zapadne strane posjedovat će Gad plemensko područje.

28 Uz područje Gadovo s južne strane, na jug, ima ići međa od Tamara do Meraba Kadeša, onda do na potok i do velikoga mora

29 "To je zemlja, koju ćete ždrijebom razdijeliti među plemena Izraelova kao baštinski posjed, i to imaju biti baštinski dijelovi njihovi, govori svemogući Gospod.

30 Ovo su izlazi grada: sa sjeverne strane, koja ima četiri tisuće i pet stotina lakata,

31 – Vrata gradska nazvana su po imenima plemena Izraelovih – nalaze se troja vrata sa sjevera: vrata Rubenova, vrata Judina, vrata Levijeva.

32 S istočne strane, koja ima četiri tisuće i pet stotina lakata, nalaze se troja vrata: "vrata Josipova, vrata Benjaminova, vrata Danova.

33 S južne strane, koja ima četiri tisuće i pet stotina lakata, nalaze se troja rata: vrata Simeonova, vrata Isakarova, vrata Zebulunova.

34 Zapadna strana, koja je duga četiri tisuće i pet stotina lakata, imaju troja vrata: vrata Gadova, vrata Ašerova, vrata Naftalijeva.

35 Opseg iznosi osamnaest tisuća lakata. Ime će gradu ubuduće biti: "Gospod je ovdje."

Daniel

Daniel, glava 1

1 U trećoj godini vladanja kralja Jojakima Judina dođe Nebukadnezar, kralj
babilonski, proti Jerusalemu i opkoli ga.

2 I Gospod mu dade u ruku Jojakima, kralja Judina, i jedan dio posuđa hrama
Božjega. On ih odnese u zemlju Šinear u hram boga svojega. Posuđe metnu u riznicu
boga svojega.

3 Tada zapovjedi kralj Ašfenazu, predstojniku nad dvoranima, neka dovede između
Izraelaca, od kraljevskog i kneževskog roda,

4 Mladiće bez mane, lijepa lica, vješte u svakoj mudrosti, bogate znanjem i dobro
odgojene, koji bi sposobni bili za dvorbu u kraljevskoj palači. On neka ih pouči u
pismu i jeziku Kaldejaca.

5 Kralj odredi njihovo svagdanje uzdržavanje od stola kraljevskoga i od vina, što ga je
on sam pio. Zapovjedi, da se izobražavaju tri godine, a poslije neka bi stupili u
kraljevsku službu.

6 Među njima su bili Judejci Daniel, Hananija, Mišael i Azarija.

7 Predstojnik nad dvoranima dade im ipak druga imena. Danielu nadjenu ime
Beltešazar, Hananiji Šadrak, Mišaelu Mešak, Azariji Abed−Nego,

8 Daniel je bio čvrsto odlučio, da se ne skvrni hranom kraljevom ni vinom, što ga je
on pio. Zato zamoli predstojnika nad dvoranima, da se ne mora skvrniti.

9 I dade Bog Danielu te nađe milost i ljubav u predstojnika nad dvoranima.

10 Ipak reče predstojnik nad dvoranima Danielu: "Bojim se gospodara svojega kralja,
koji vam je odredio jelo i piće; jer kad bi vidio, da su lica vaša lošija nego u ostalih
mladića vaše dobi, mogao bih ja krivnjom vašom platiti glavom kod kralja.

11 A Daniel zamoli nadgledniku, kojega je predstojnik nad dvoranima bio postavio nad Danielom, Hananijom, Mišaelom i Azarijom:

12 "Pokušaj, molim, za deset dana sa slugama svojim! Neka nam se daje samo povrće da jedemo i voda da pijemo!

13 Onda neka ogledaš lica naša i lica onih mladi što jedu sa stola kraljeva, pa kako vidiš onako čini sa slugama svojim!"

14 On ih posluša u tom i pokuša s njima za deset dana.

15 A poslije deset dana izgledali su bolji i ugojeniji nego svi mladići, što su jeli sa stola kraljevskoga.

16 Tada je nadglednik uzimao jelo njihovo i vino, što su ga imali piti, i davao im je samo povrće.

17 A Bog dade ovoj četvorici mladica znanje i razum u svakoj knjizi i mudrosti. I Daniel se razumio također u viđenja i sne svake vrste.

18 Kada prođe vrijeme, iza kojega su po nalogu kraljevu imali biti oni predstavljeni njemu, izvede ih predstojnik nad dvoranima s pred Nebukadnezara.

19 Kralj je govorio s njima, i ne nađe se među svima ni jedan kao Daniel, Hananija, Mešak i Azarija. Zato su bili pripušteni službi kraljevskoj.

20 U svim slučajevima, što su tražili mudrost i razum, nađe ih kralj, kadgod bi ih zapitao, deset puta učenijima od svih vračara i gatalaca u svemu kraljevstvu svojemu.

21 Daniel je doživio još prvu godinu kralja Kira.

Daniel, glava 2

1 U drugoj godini vladanja Nebukadnezarova usnio je Nebukadnezar san. To ga je toliko uznemirilo, da nije mogao spavati.

2 Tada zapovjedi kralj, da se dozovu vračari, gataoci, zaklinjači i Kaldejci. Oni su imali da kažu kralju san njegov. Oni dođoše i stupiše pred kralja.

3 Kralj im reče: "Usnio sam san, i duh mi se uznemirio; htio bih razumjeti sam."

4 Kaldejci odgovoriše kralju: – Aramejski – "Kralju, da si živ dovijeka! Pripovjedi
san slugama svojim, pa ćemo ti reći što san znači!"

5 A kralj odgovori Kaldejcima: "Moja je odluka tvrda Ako mi ne kažete što sam snio i
što san znači, bit ćete na komade isječeni i vaše će kuće biti podrtine.

6 Ako li mi kažete što sam snio i što san znači, dobit ćete od mene dare i poklone i
veliku čast. Kažite mi dakle što sam snio i što san znači!"

7 Tada oni odgovoriše po drugi put: "Neka kralj pripovjedi san slugama svojim, pa
ćemo reći što san znači!"

8 A kralj reče: "Znam sada doista, da gledate dobiti vremena, jer znate, da u mene
stoji tvrdo:

9 Ako mi ne kažete što sam snio, onda ostaje nad vama presuda. Vi ste se dogovorili,
da mi dadnete značenje lažno i izmišljeno, u nadi da će se promijeniti prilike. Dakle
kažite mi san, i znat ću, da ćete mi dati i pravo značenje."

10 Kaldejci odgovoriše kralju: "Nema čovjeka na zemlji, koji bi, kralju, mogao
ispuniti tvoj zahtjev! I nikada nije jedan kralj, makar bio velik i moćan, tako što
zahtijevao od jednoga gataoca, vračara ili Kaldejca.

11 Što ti, kralju, išteš, vrlo je teško! Nema nikoga, koji bi mogao to reći kralju, osim
bogova koji ne stanuju među ljudima.

12 Na to se kralj tako jako razljuti i razgnjevi, te je izdao zapovijed, da se pogube svi
mudraci babilonski.

13 Kad je bila izašla zapovijed, da se poubijaju mudraci, tražili su i Daniela i drugove
njegove, da ih ubiju.

14 Tada se Daniel mudro i razumno predstavi Arioku, zapovjedniku kraljevskih
krvnika, koji je bio izašao da poubija mudrace babilonske.

15 On upita Arioka, kraljevskog zapovjednika, zašto je izdana od kralja ta stroga
zapovijed. Kad je Ariok bio rekao stvar Danielu,

16 Otide Daniel kraju i zamoli ga, da mu ostavi vremena, jer će tada reći kralju što san
znači.

[17] Potom otide Daniel a kuću svoju i reče stvar drugovima svojim Hananiji, Mešaku i Azariji,

[18] Da bi se pomolili za milost Bogu nebeskomu zbog te tajne, i da ne bi bili pogubljeni također Daniel i drugovi njegovi s ostalim mudracima babilonskim.

[19] Tada je bila Danielu objavljena tajna u noćnom viđenju. I Daniel je blagoslovio Boga nebeskoga.

[20] Daniel se je molio: "Neka je blagoslovljeno ime Gospodnje odvijeka dovijeka, jer je njegova mudrost i moć.

[21] On je, koji dovodi promjenu vremena i prilika; koji skida kraljeve i postavlja kraljeve; koji daje mudrost mudrima i razum razumnima.

[22] On otkriva što je duboko i skriveno. On zna, što se zbiva u tami; jer kod njega stanuje svjetlost.

[23] Zahvaljujem ti Bože otaca mojih! Slavim te; jer si mi dao mudrost i snagu, Ti si mi sada i objavio, za što smo te molili, jer si nam objavio san kraljev."

[24] Nato otide Daniel k Arioku, kojemu je bio kralj zapovjedio, da pogubi mudrace babilonske. Otide i reče mu: "Ne ubijaj mudraca babilonskih! Vodi me kralju! Ja mogu kralju reći što san znači."

[25] Tada Ariok brže dovede Daniela pred kralja i reče mu: "Kod judejskih prognanika našao sam čovjeka, koji će reći kralju što san znači."

[26] Kralj reče Danielu, koji se je zvao i Beltešazar: "Možeš li mi doista reći san, koji sam snio, i što on znači?"

[27] Daniel odgovori kralju: "Tajnu, koju kralj hoće da zna, ne mogu reći kralju mudraci, gataoci, vračari i pogađači.

[28] Ali ima Bog u nebu, koji otkriva tajne. On javlja tebi, kralju Nebukadnezare, što će se dogoditi u budućnosti! San i viđenja, što si ih imao na postelji svojoj, ovo su:

[29] Tebi, kralju, dođoše misli na postelji tvojoj o tom, što će se dogoditi poslije. Onaj, koji objavljuje tajne, govori ti što će biti.

30 Meni je sad ova tajna objavljena, ne pomoću mudrosti, koja bi u mene bila mimo sve žive, nego zato, da bi se javilo kralju što san znači, i da doznaš misli srca svojega.

31 Ti si, kralju, imao viđenje. Ti si vidio lik velik, koji je bio visok, i svjetlost mu silna, Stajao je pred tobom. Strašan je bio pogled njegov.

32 Glava tome liku bila je od čistoga zlata, prsa i mišice od srebra, tijelo i bedra od mjedi,

33 Stegna od gvožđa, noge što od gvožđa što od gline.

34 Dok si gledao, odvali se od gore kamen sam od sebe, udari u gvozdene i glinene noge lika i satre ga.

35 Tada se satre odjedanput gvožđe, glina, mjed, srebro i zlato i raspŕša se kao pljeva na gumnu u ljeto. Odnese ih vjetar. Ne osta više ni trag od njih. A kamen, koji je bio razmrskao lik, posta gora velika i ispuni svu zemlju.

36 To je san. Sad ćemo reći kralju što znači.

37 Ti si, kralju, kralj nad kraljevima, kojemu je Bog nebeski dao gospodstvo i moć, snagu i čast;

38 I gdjegod žive ljudi, životinje poljske i ptice nebeske, dao ti je u ruke, i postavio te gospodarom nad svima njima. Ti si ona glava od zlata.

39 Nakon tebe nastat će drugo kraljevstvo, manje od tvojega, zatim treće kraljevstvo od mjedi, što će se prostirati po svoj zemlji.

40 Četvrto će kraljevstvo biti jako kao gvožđe, jer gvožđe može sve satrti i razbiti.

41 Što su noge i prsti, koje si vidio, bili dijelom od gline lončarske, dijelom od gvožđa, znači, da će kraljevstvo biti razdijeljeno. Bit će u njemu nešto od tvrdoće gvožđa, jer je, kako si vidio, bilo gvožđe pomiješano s glinom lončarskom.

42 Što su prsti bili dijelom od gvožđa, dijelom od gline, znači, da će kraljevstvo biti dijelom tvrdo, dijelom krhko.

43 A što je gvožđe, kako si vidio, bilo pomiješano s glinom lončarskom, znači, da će se među se pomiješati ženidbom, ali se ipak neće stopiti u jedno, kao što se ni gvožđe

ne može smiješati s glinom.

44 U vrijeme onih kraljeva Bog će nebeski podignuti kraljevstvo, koje se neće raspasti dovijeka. Njegova vlast neće prijeći na drugi narod. Ono će satrti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati dovijeka.

45 Tako kao što si vidio, da se je od gore kamen odvalio sam od sebe s satro gvožđe, mjed, glinu, srebro i zlato. Tako je Bog veliki javio kralju, što će se dogoditi poslije. San je istinit, i tumačenje je njegovo vjerno."

46 Tada se baci kralj Nebukadnezar ničice na svoje lice, pokloni se pred Danielom i zapovjedi, da mu prinesu žrtvu i kad.

47 Onda reče kralj Danielu: "Doista, vaš je Bog najviši Bog, gospodar nad kraljevima i objavitelj tajna; jer si ti mogao otkriti ovu tajnu."

48 Nato iskaza kralj Danielu veliku čast. Dade mu mnoge dragocjene darove i učini ga Gospodarom cijele pokrajine babilonske i poglavarom nad svim mudracima babilonskim.

49 Ali na molbu Danielovu predade kralj upravu pokrajine babilonske Šadraku, Mešeku i Abed−Negu. Tako osta Daniel na dvoru kraljevskom.

Daniel, glava 3

1 Kralj Nebukadnezar dade načiniti zlatan lik, kojemu je visina bila šezdeset lakata, a širina šest lakata; i namjesti ga u ravnici Duri u pokrajini babilonskoj.

2 Nato posla kralj Nebukadnezar glasnike, da pozovu satrape, namjesnike, zapovjednike, suce, rizničare, pravnike, vijećnike i sve druge dostojanstvenike pokrajinske, da dođu na posvetu lika, što ga je bio podigao kralj Nebukadnezar.

3 Tada se skupiše satrapi, namjesnici, zapovjednici, suci, rizničari, pravnici, vijećnici i svi drugi dostojanstvenici pokrajinski na posvetu lika, što ga je bio podigao kralj Nebukadnezar. Oni stadoše pred likom, što ga je bio podigao Nebukadnezar.

4 Glasnik povika iza glasa: "Narodi, plemena i jezici, vama se zapovijeda:

5 Čim čujete zvuk truba, frula, citara, harfa, psaltira, gajda i svih drugih vrsta glazbala, imate se ničice baciti i pokloniti se zlatnome liku, što ga je podigao kralj

Nebukadnezar.

6 Tko se ne baci ničice i ne pokloni se, bit će smjesta bačen u peć ognjenu užarenu."

7 I čim su čuli svi narodi zvuk truba, frula, citara, harfa, psaltira i svih drugih vrsta glazbala, baciše se ničice svi narodi, plemena i jezici i pokloniše se zlatnome liku, što ga je bio podigao kralj Nebukadnezar.

8 U isti još čas pristupiše ljudi kaldejski i optužiše Judejce.

9 Rekoše kralju Nebukadnezaru: "Kralju, da si živ dovijeka!

10 Ti si, kralju, zapovjedio, da svaki, koji čuje zvuk truba, frula, citara, harfa, psaltira, gajda i svih drugih vrsta glazbala, ima se ničice baciti i pokloniti se zlatnome liku,

11 Tko ne padne ničice i ne pokloni se zlatnome liku, ima se baciti u peć ognjenu užarenu.

12 A imaju Judejci, kojima si predao upravu pokrajine babilonske, Šadrak, Mešak i Abed−Nego. Ovi ljudi ne mare za tvoju zapovijed, kralju! Ori ne poštuju tvojih bogova i ne klanjaju se zlatnome liku, što si ga podigao."

13 Tada Nebukadnezar u gnjevu i bijesu zapovjedi, da dovedu Šadraka, Mešaka i Abed−Nega. Kad su ih bili doveli pred kralja,

14 Progovori im Nebukadnezar: "Je li istina, Šadrak, Mešak i Abed−Nego, da vi ne poštujete mojih bogova i da se ne klanjate zlatnome liku, što sam ga dao podignuti?

15 I sada, ako ste pripravni, bacite se ničice, čim čujete zvuk truba, frula, citara, harfa, psaltira, gajda i svih drugih vrsta glazbala, i poklonite se liku, što sam ga dao podignuti! Ako li se ne poklonite, bit ćete smjesta bačeni u peć ognjenu užarenu, a koji bi bio bog, što bi vas mogao izbaviti iz moje ruke?"

16 Šadrak, Mešak i Abed−Nego odgovoriše kralju: "Nebukadnezare, ne treba nam da ti odgovaramo na to!

17 Jer evo, Bog naš, kojega poštujemo, ima moć da nas izbavi iz peći ognjene užarene. On će as, kralju, osloboditi iz tvoje ruke!

18 Ako li to ne učini, znaj, kralju, da mi ni tada nećemo poštovati tvojih bogova i nećemo se pokloniti zlatnome liku, što si ga podigao!"

19 Tada Nebukadnezar pade u takav bijes na Šadraka, Mešaka i Abed−Nega, da mu se je lice izobličilo. On zapovjedi, da se užari peć sedam puta jače, nego što je inače bivalo.

20 Onda zapovjedi najjačim ljudima u svojoj vojsci, da svezu Šadraka, Mešaka i Abed−Nega i da ih bace u peć ognjenu užarenu.

21 I tako su bili svezani ovi ljudi u svojim donjim haljinama, kapama, plaštima, obući i drugoj odjeći i bačeni u peć ognjenu užarenu.

22 Kako su bili na strogu zapovijed kraljevu preveć užarili peć, plamen je ognjeni usmrtio ljude, što su u njega bacili Šadraka, Mešaka i Abed−Nega.

23 Ona tri čovjeka, Šadrak, Mešak i Abed−Nego, padoše svezani u peć ognjenu užarenu.

24 Tada se zadivi kralj Nebukadnezar, ustade brže i upita savjetnike svoje: "Zar nijesmo bacili tri čovjeka svezana u oganj?" Oni odgovoriše kralju: "Jest, kralju!"

25 On odgovori: "A ja vidim četiri čovjeka nesvezana gdje hode posred ognja, i nije im ništa, a četvrti izgleda kao anđeo."

26 Tada pristupi Nebukadnezar na vrata ognjenoj peći užarenoj i povika: "Šadrak, Mešak i Abed−Nego, sluge Boga svevišnjega, izađite i stupite ovamo!" Odmah izađoše iz ognja Šadrak, Mešak i Abed−Nego.

27 Tada dođoše satrapi, namjesnici, zapovjednici i savjetnici kraljevi i vidješe, da oganj lije bio mogao ništa učiniti onim ljudima. Njihova kosa, na glavi nije se bila opalila, njihove se haljine nijesu oštetile i nikakva šteta od ognja nije im se nanijela.

28 Tada povika Nebukadnezar: "Neka je blagoslovljen Bog Šadrakov. Mešakov i Abed−Negov! On je poslao anđela svojega i oslobodio sluge svoje, koji se pouzdaše u njega, zapovijed kraljevu prestupiše i tjelesa svoja predadoše, da ne bi poštovali drugoga boga niti mu se poklonili osim svojemu!

29 Zato izlazi od mene ova zapovijed: "Ako tkogod, bilo kojega naroda, bilo kojega plemena i jezika, izgovori kakvu psovku na Boga Šadrakova, Mešakova i

Abed−Negova, taj neka se na komade isiječe i kuća njegova neka se pretvori u podrtine; jer nema drugoga boga, koji bi mogao tako izbaviti!"

30 Tada uzdiže kralj Šadraka, Mešaka i Abed−Nega opet na visoka mjesta njihova u pokrajini babilonskoj.

Daniel, glava 4

1 "Kralj Nebukadnezar svima narodima, plemenima i jezicima, što prebivaju po svoj zemlji. Sreća vam sve veća i veća!

2 Znake i čudesa, što ih Bog svevišnji učini na meni, sviđa mi se staviti do znanja.

3 Kako su veliki znaci njegovi! Kako su silna čudesa njegova! Kraljevstvo je njegovo kraljevstvo vječno. Vlast njegova traje kroz sve naraštaje.

4 Ja, Nebukadnezar, živio sam bezbrižno u kući svojoj, radovao se životu u palači svojoj.

5 Tada sam usnio san, koji me je uplašio. Predstave, što su mi dolazile na postelji mojoj, viđenja, što su mi izlazila pred oči, uznemirila me.

6 Zato izdadoh zapovijed, da se dovedu preda me svi mudraci babilonski, da mi kažu što znači san.

7 Tada dođoše vračari, čarobnjaci, Kaldejci i gatari. Ja im pripovjedih svoj san, ali mi ni jedan nije mogao reći što znači san.

8 Najposlije dođe preda me Daniel, koji se zove Beltešazar po imenu boga mojega, i u kojemu stanuje duh svetih bogova, i ja mu pripovjedih san:

9 "Beltešazare, poglavare vračarima! Znam, da duh svetih bogova stanuje u tebi. Nijedna tajna nije tebi preteška. Kaži mi što znače viđenja mojega sna, koja sam vidio!

10 Ovo je viđenje, što mi je stalo pred oči na postelji mojoj: Vidjeh najednom usred zemlje drvo silne visine.

11 Drvo je raslo i postajalo sve veće, tako da mu je vrh dosegao do neba. Vidjelo se je do krajeva sve zemlje.

[12] Lišće je njegovo bilo lijepo, plodovi njegovi vrlo obilni. Bilo je na njemu hrane za sve. Pod njim u sjeni odmarale se životinje poljske. Ptice nebeske gnijezdile se na granama njegovim. Od njega se hranila svakojaka živa bića.

[13] Tada vidjeh najednom u viđenjima, što su mi stala pred oči na postelji mojoj, gdje side s neba jedan svet stražar.

[14] On povika iza glasa: "Posijecite drvo i okrešite mu grane! Potrgajte mu lišće i razbacajte mu plodove naokolo! Neka pobjegnu zvijeri ispod njega i ptice grana njegovih!

[15] Ali podanak njegov ostavite u zemlji! Neka se sveže okovima gvozdenim i mjedenim, van u travi poljskoj! Neka ga kvasi rosa nebeska! Sa životinjama divljim neka je dio njegov od trave zemaljske!

[16] Srce čovječje neka mu se promijeni i srce životinjsko neka mu se za to dadne! Sedam vremena neka tako prođe preko njega!

[17] Na zaključku nebeskih stražara osniva se ova zapovijed. Po želji svetaca izlazi ova odredba, da upoznaju živi, da Svevišnji ima vlast nad ljudskim kraljevstvom. On ga daje, kojemu ga hoće dati. On može i najnižega postaviti za njegova vladaoca.

[18] Taj san usnio sam ja, kralj Nebukadnezar, a ti, Beltešazare, kaži što znači; jer ni jedan od mudraca u kraljevstvu mojemu nije mogao da mi kaže što znači. A ti to možeš, jer u tebi stanuje duh svetih bogova."

[19] Tada Daniel, nazvan i Beltešazar, osta šuteći jedan pun čas. Misli su ga njegove uznemirivale. Ali ga kralj ohrabri: "Beltešazare, ne uznemiruj se tim snom i njegovim značenjem!" Beltešazar odgovori: "Gospodaru moj, san neka bude tvojim mrziteljima i značenje njegovo neprijateljima tvojim!

[20] Drvo, što si ga vidio, što je raslo i sve veće postajalo, dok mu vrh nije dosegao do neba, što se vidjelo do krajeva sve zemlje,

[21] Kojemu je lišće bilo lijepo i kojemu plodovi bili su vrlo obilni, na kojemu je bilo hrane za sve, pod kojim su stanovale životinje poljske i na kojega se granama gnijezdile ptice nebeske.

[22] To si ti, kralju, koji si postao velik i moćan; čija je veličina narasla do neba, i čija moć doseže do krajeva zemaljskih.

23 A što je kralj vidio, kako je jedan svet stražar sišao s neba i zapovjedio: 'Posijecite drvo! Raskomadajte ga, ali mu podanak ostavite u zemlji! Neka se sveže okovima gvozdenim i mjedenim, van u travi poljskoj! Neka ga kvasi rosa nebeska! Neka mu je dio sa životinjama divljim! Sedam vremena neka tako prođe preko njega',

24 Ovo je značenje, kralju, i odluka Svevišnjega, što je izašla nad mojega gospodara, kralja:

25 Bit ćeš izbačen iz društva ljudskoga. Sa životinjama ćeš poljskim stanovati. Travu će ti davati za hranu kao govedima, i rosa će te nebeska kvasiti. Sedam će vremena proći preko tebe, dokle spoznaš, da Svevišnji ima vlast nad kraljevstvom ljudskim i daje ga kojemu hoće.

26 Zapovijed, da se ostavi podanak drveta, znači: kraljevstvo će tvoje opet zapasti tebi, čim spoznaš, da nebo ima vlast.

27 Zato, kralju, neka ti bude ugodan moj savjet: Oprosti se grijeha svojih milostinjom i opačina svojih milosrđem prema nevoljnima! Možda se tada produlji blagostanje tvoje.

28 Sve se ovo ispuni na kralj Nebukadnezaru

29 Poslije dvanaest mjeseci hodao je on na kraljevskoj palači u Babilonu.

30 Kralj reče: "Nije li to Babilon veliki, što ga ja sazidah za prijestolnicu kraljevsku velikom moću svojom i na slavu veličanstva svojega?"

31 Još nije bio prešao taj govor preko usana kraljevih, a dođe glas s neba: "Tebi, kralju Nebukadnezare, ovim se javlja: "Kraljevstvo će se uzeti tebi.

32 Iz društva ljudskoga bit ćeš izbačen. Sa životinjama ćeš poljskim stanovati. Travu će ti davati za hranu kao govedima; i sedam će vremena proći preko tebe, dokle spoznaš, da Svevišnji ima vlast nad kraljevstvom ljudskim i može ga dati komu hoće.

33 Još u isti čas ispunila se je ta prijetnja na Nebukadnezara. On je bio izbačen iz društva ljudskoga, jeo je travu kao goveda, rosa je nebeska kvasila tijelo njegovo, te su mu narasle dlake kao pera u orla i nokti kao pandže u ptica.

34 "Poslije stanovitog vremena ja, Nebukadnezar, podigao sam oči svoje k nebu, i razum moj opet mi se je vratio. Tada sam zahvalio Svevišnjemu i hvalio sam i slavio

njega, koji živi u vijeke, čija je vlast vječna i čije je kraljevstvo kroz sve naraštaje.

35 Svi, koji stanuju na zemlji, jesu kao ništa prema njemu. On što hoće radi s vojskom nebeskom i sa stanovnicima zemaljskim. Nema nikoga, da bi mu smio ruku ustaviti i upitati ga: 'Što radiš?'

36 U isto vrijeme dobio sam natrag razum svoj i došao sam opet na slavu kraljevstva svojega, na svjetlost i sjaj. Moji su mo dvorani i velikaši potražili. Opet sam bio postavljen u kraljevsko dostojanstvo, i dala mi se još veća vlast.

37 Zato ja, Nebukadnezar, hvalim, blagoslivam i slavim kralja nebeskoga; jer su sva djela njegova istinita; upravljanje je njegovo pravedno. On može poniziti one, koji hode u oholosti."

Daniel, glava 5

1 Kralj Belšazar priredi veliku gozbu za tisuću velikaša svojih. Pred tisućom njih pio je vino.

2 Kad je Belšazar bio pijan, zapovjedi, da se donesu sudovi zlatni i srebrni, što ih je bio odnio njegov otac Nebukadnezar iz hrama u Jerusalemu, Kralj je htio da iz njih pije s velikašima svojim, sa ženama i inočama svojim.

3 Kad su bili donijeli zlatne sudove, što su ih odnijeli iz hrama, kuće Božje u Jerusalemu, pio je iz njih kralj s velikašima svojim, sa ženama i inočama svojim.

4 Pili su vino i slavili svoje bogove zlatne i srebrne, mjedene, gvozdene, drvene i kamene.

5 U taj su se čas pojavili prsti čovječje ruke i pisali su prema svijećnjaku po okrećenom zidu kraljevske palače. Kada je kralj opazio ruku, što je pisala,

6 Tada je poblijedjelo lica kraljevo. Misli su ga njegove uznemirile. Njegovi su u bedrima zglobovi popustili i koljena mu se tresla.

7 Kralj je povikao iza glasa, neka se dovedu vračari, Kaldejci i gatari. Tada reče mudracima babilonskim: "Tko mogne pročitati ovo pismo i kaže mi što znači, taj će se obući u ju grimiz, nosit će zlatan lanac o vratu i vladat će u kraljevstvu mojem kao treći vladalac."

8 Tada su pristupili svi mudraci kraljevi, ali nijesu mogli ni pisma pročitati ni reći
kralju što znači.

9 Kralj se je Belšazar vrlo uplašio. Lice mu se sasvim zamijenilo, i velikaši se njegovi
prepali.

10 Kad je kraljica mati čula, što se je bilo dogodilo kralju i velikašima, dođe u kuću,
gdje je bila gozba, kraljica mati reče: "Kralju, da si živ dovijeka! Neka te ne
uznemiruju misli tvoje, i neka se ne mijenja lice tvoje!

11 Ima čovjek u mojemu kraljevstvu, u kojemu stanuje duh svetih bogova. Već pod
vladom oca tvojega bili su našli u njega razboritost i upravo božansku mudrost. Kralj
Nebukadnezar, otac tvoj, postavio ga je glavarom činovnicima, vračarima,
Kaldejcima i gatarima – vlastiti otac tvoj, kralju,

12 Jer visok duh, mudrost i razum za tumačenje snova, za otkrivanje tajna i za
razjašnjivanje zagonetaka našli su u Daniela, kojemu je kralj dao ime Beltešazar.
Neka dozovu Daniela! On će reći što znači."

13 Kad su bili doveli Daniela pred kralja, reče kralj Danielu: "Jesi li ti Daniel, jedan od
judejskih zarobljenika, što ih je moj kraljevski otac doveo ovamo iz Jude?

14 Čuo sam za tebe, da u tebi stanuje duh bogova; da su našli u tebe razboritost, razum
i mudrost u visokoj mjeri.

15 Sada su bili preda mnom mudraci i čarobnjaci, da pročitaju ovo pismo i da mi kažu
što znači. Ali oni ne mogu da mi kažu što znače te riječi.

16 Tada sam čuo za tebe, da možeš protumačiti i zagonetke riješiti, Ako dakle možeš
pročitati ono tamo pismo i reći mi što znači, obući ćeš se u grimiz, zlatan lanac nosit
ćeš o vratu i vladat ćeš u kraljevstvu mojemu kao treći vladalac."

17 Nato odgovori Daniel kralju: "Zadrži poklone svoje za sebe! Darove svoje pokloni
drugomu! A pismo ću ja pročitati i reknut ću ti, kralju, što znači.

18 Kralju, Bog svevišnji dao je ocu tvojemu Nebukadnezaru kraljevstvo, veličinu,
slavu i veličanstvo.

19 Od velike moći, koju mu je dao, drhtali su i tresli su se pred njim svi narodi,
plemena i jezici. Mogao je usmrtiti, koga je htio; mogao je ostaviti u životu, koga je

htio; mogao je poniziti, koga je htio.

[20] Ali kada mu se je podiglo srce i duh mu se posilio do drskosti, tada je bio srušen s
kraljevskoga prijestolja i bilo mu je uzeto dostojanstvo njegovo.

[21] Bio je izbačen iz društva ljudskoga, i srce mu je postalo kao u životinje. Stanovao
je s divljim magarcima. Davali su mu travu za hranu kao govedima. Rosa nebeska
kvasila mu je tijelo, dokle je spoznao, da Bog svevišnji ima vlast nad kraljevstvom
ljudskim i može ga podijeliti, kojemu hoće.

[22] I ti, njegov sin Belšazar, nijesi ponizio srca svojega, premda si znao sve ovo,

[23] Nego si se podigao proti Gospodu nebeskomu. Sudove hrama njegova morali su
donijeti preda te, i pio si iz njih vino sa svojim velikašima, sa svojim ženama i
inočama. Slavio si svoje bogove srebrne i zlatne, mjedene, gvozdene, drvene i
kamene, koji ne mogu ni vidjeti ni čuti, niti imaju razum. A nijesi iskazao čast Bogu,
u čijoj su ruci životni dah tvoj i svi putovi tvoji.

[24] Zato je on dao da se pojavi ova ruka što piše i da se napiše ovo pismo.

[25] Što tamo stoji napisano, glasi: "Mane, Tekel, Peres:

[26] Ovo znače te riječi: Mane: 'Izbrojio' je Bog tvoje kraljevstvo i učinio mu je kraj.

[27] Tekel: 'Izmjeren' si bio na mjerila i nađen si prelagan.

[28] Peres: 'Razdijeljeno' je kraljevstvo tvoje i dano Medijcima i Perzijancima."

[29] Tada je bio Daniel na zapovijed Belšazarovu obučen u grimiz, i metnuše mu zlatan
lanac oko vrata. Povikali su pred njim, da će vladati u kraljevstvu kao treći vladalac.

[30] Iste je noći bio umoren Belšazar, kralj Kaldejaca.

[31] I Medijac Darije dobio je kraljevstvo u dobi od šezdeset i dvije godine.

Daniel, glava 6

[1] Svidjelo se Dariju da postavi nad kraljevstvom sto i dvadeset satrapa, koji su se
imali razdijeliti nad svim kraljevstvom,

2 I nad njima tri vrhovna predstojnika, kojima je pripadao i Daniel. Ovima su satrapi imali polagati račune, da ne bi kralj trpio štete u porezu.

3 Daniel se je odlikovao iznad drugih vrhovnih činovnika i satrapa, jer je u njemu djelovao viši duh. Kralj je pomišljao na to, da ga postavi nad svim kraljevstvom svojim.

4 Tada su vrhovni činovnici i satrapi gledali da nađu kakavgod povod tužbi proti Danielu u njegovoj službi. Ali nijesu mogli otkriti nikakva povoda ni pogrješke, jer je bio vjeran, i nije mu se mogla dokazati nikakva krivnja ili mana.

5 Tada su rekli oni ljudi: "Nećemo naći na tome Danielu nikakva povoda tužbi, osim ako ga ne nađemo na njemu zbog zakona Boga njegova."

6 Zato navali na kralja oni vrhovni činovnici i satrapi i rekoše mu: "kralju Darije, da si živ dovijeka!

7 Svi vrhovni činovnici u kraljevstvu, predstojnici i satrapi, savjetnici i zapovjednici složni su u tom, da se izda kraljevska naredba i postavi oštra zabrana, po kojoj svaki, koji za trideset dana upravi koju molbu na bilo kojega boga ili čovjeka osim na tebe, kralju, ima se baciti u jamu lavovsku.

8 Dakle, kralju, potvrdi taj zaključak i potpiši pismo, da se ne može promijeniti po neporecivom zakonu medijskoperzijskom!"

9 Nato potpisa kralj Darije pismo sa zabranom.

10 Kad je Daniel čuo, da je pismo potpisano, otide u svoju kuću, gdje je u svojoj gornjoj sobi imao otvore prozora naprema Jerusalemu. Tri puta na dan padao je na koljena svoja, obavljao je molitvu svoju i slavio Boga svojega, kao što je bio činio i prije.

11 Jednoga dana pohitješe oni ljudi ovamo i nađoše Daniela, kako se je molio i vapio Bogu svojemu.

12 I otidoše kralju i upitaše za kraljevsku zabranu: "Nijesi li potpisao zabranu, po kojoj svaki, koji za trideset dana upravi kojugod molbu na bilo kojega boga ili čovjeka osim na tebe, kralju, ima se baciti u jamu lavovsku?" Kralj odgovori: "Tako je po neporecivom zakonu medijskoperzijskom."

[13] Tada oni odgovoriše kralju: "Daniel, jedan od judejskih zarobljenika, ne mari za te, kralju, ni za zabranu, koju si potpisao, nego obavlja tri puta na dan svoju molitvu."

[14] Kad je kralj to čuo, ožalosti se vrlo i pomisli na to, kako bi izbavio Daniela. Trudio se do zalaska sunca, da ga oslobodi.

[15] Ali navališe oni ljudi na kralja i rekoše kralju: "Pomisli, kralju, da ima zakon medijskoperzijski, po kojem se svaka zabrana i zapovijed, koju je izdao kralj, ne mijenja!"

[16] Tada dade kralj zapovijed. I dovedoše Daniela i baciše ga u jamu lavovsku. Kralj reče još Danielu: "Bog tvoj, kojemu tako postojano služiš, neka te izbavi!"

[17] Tada donesoše kamen i metnuše ga jami na otvor. Kralj ga zapečati svojim prstenom i prstenima svojih velikaša, da se ne mogne ništa poduzeti proti Danielu.

[18] Potom se povuče kralj u svoju palaču i provede noć u postu i ne dopusti, da mu se unesu jela, ali ipak ga ostavi san.

[19] Rano ujutro, čim se razdanilo, ustade kralj i otide brže k jami lavovskoj.

[20] Kad se približi k jami, viknu Daniela žalosnim glasom. Kralj reče Danielu: "Daniele, slugo Boga živoga, je li te Bog tvoj, kojemu tako postojano služiš, mogao izbaviti od lavova?"

[21] Daniel odgovori kralju: "Kralju, da si živ dovijeka!

[22] Bog moj poslao je anđela svojega. On je zatvorio čeljust lavovima. Oni mi nijesu ništa naudili, jer sam bio nađen pred njim nedužan. I proti tebi, kralju, nijesam učinio nikakve nepravde."

[23] Tada se kralj vrlo obradova i zapovjedi, da izvade Daniela iz jame. Kad su bili izvadili Daniela iz jame, ne nađoše ni najmanje ozljede na njemu, jer se je bio pouzdao u Boga svojega.

[24] A one ljude, koji su bili optužili Daniela, dovedoše na zapovijed kraljevu i baciše ih u jamu lavovsku s djecom njihovom i sa ženama njihovim. Prije nego su bili došli na dno jami, navališe lavovi na njih i potrše im sve kosti.

25 Potom izdade kralj Darije svima narodima, plemenima i jezicima, što stanuju po svoj zemlji, ovo pismo: "Sreća vam sve veća i veća!

26 Ovim izlazi od mene zapovijed, da se u svem području vlasti moje ima svaki bojati i strašiti Boga Danielova, jer je on Bog živi, koji ostaje dovijeka. Kraljevstvo se njegovo ne ukida nikada, i vlast njegova nema kraja.

27 On izbavlja i spasava, čini znake i čudesa na nebu i na zemlji. On je izbavio Daniela od sile lavova."

28 Danielu je bilo dobro za kraljevanja Darijeva kao i za perzijskoga kralja Kira.

Daniel, glava 7

1 U prvoj godini Belšazara, kralja babilonskoga, imao je Daniel san i viđenja, što su bila pred duhom njegovim na postelji njegovoj. On je napisao san izvijestivši ukratko glavni sadržaj.

2 Daniel je pripovijedao ovo: "Gledao sam noću u viđenju sna svojega, kako četiri vjetra nebeska uzburkaše veliko more.

3 Četiri velike životinje izađoše iz mora, svaka drukčija.

4 Prva je izgledala kao lav i imala je krila orlova. Dok sam gledao, krila joj se istrgnuše, i ona se podiže sa zemlje i stade na noge kao čovjek. Tada joj se dade srce čovječje.

5 Najednom se pojavi druga životinja, što je izgledala kao medvjed. Bila je napola uzdignuta, imala je tri rebra u čeljusti među zubima. Viknulo joj se: 'Ustani, i jedi mnogo mesa!'

6 Dok sam još gledao, pojavi se najednom druga životinja, što je izgledala kao ris. Imala je četiri krila na leđima. Imala je i četiri glave, i dade joj se vlast.

7 Iza toga ugledao sam u noćnim viđenjima svojim najednom četvrtu životinju, strašnu, užasnu i vrlo jaku. Imala, je silne, gvozdene zube, kojima je jela i satirala. Što bi preostalo, pogazila je nogama. Razlikovala se od svih prijašnjih životinja i imala je deset rogova.

[8] Dok sam promatrao rogove, izraste najednom drugi mali rog među onima, i tri se prva roga iščupaše od njega. Na ovome rogu bile su oči, što su izgledale kao oči čovječje, i usta, što su govorila drske govore.

[9] Dok sam još gledao, bili su postavljena prijestolja, i jedan atarovječan zauze mjesto. Odijelo njegovo bilo je bijelo kao snijeg. Kosa mu na glavi kao čista vuna. Prijestolje mu bilo plamen ognjeni, točkovi mu kao oganj razgoren.

[10] Rijeka je ognjena izlazila od njega i tekla dalje. Tisuća tisuća služila mu i deset tisuća po deset tisuća stajalo pred njim. I sud sjede i knjige se otvoriše.

[11] Dok sam još jednako gledao zbog glasnih, drskih govora, što ih govorio onaj rog, tada sam vidio, kako bi ubijena ta životinja, tijelo se njezino raskomadalo i predalo ražarenom ognju.

[12] I ostalim životinjama bila je uzeta moć njihova; jer samo na određeno vrijeme bila je utvrđena duljina života njihova.

[13] Dok sam još imao noćna viđenja, dođe najednom jedan, koji je izgledao kao sin čovječji, na oblacima nebeskim. Kad je bio došao do starovječnoga, dovedoše ga pred njega.

[14] I dade se njemu vlast, čast i kraljevstvo. Njemu moraju služiti svi narodi, plemena i jezici. Vlast njegova trajat će vječno i neće nikada proći. Nikada neće prestati kraljevstvo njegovo.

[15] Ja, Daniel, zadrhtao sam zbog toga na cijelom tijelu. Viđenja, što su stajala pred mojim duhom, uznemirila me.

[16] Pristupio sam k jednome od onih, koji su stajali ondje, i zamolio sam ga, da mi kaže što to sve znači. On mi odgovori i reče mi što to znači:

[17] 'Četiri velike životinje znače četiri kralja, koji će nastati na zemlji.

[18] Ali će potom sveci Svevišnjega dobiti vlast i navijek i do u sve vjekove posjedovat će tu vlast.

[19] Htio sam doznati i o četvrtoj životinji, koja se razlikovala od svih drugih i bila je vrlo strašna, koja je imala zube gvozdene i nokte mjedene, koja je jela i satirala i, što je preostalo, nogama pogazila;

[20] I o deset rogova na glavi njezinoj, i o drugom rogu, koji je izrastao i tri su pred njim roga otpala, o rogu naime onom, koji je imao oči i usta, što su govorila drske govore, i koji je izgledao veći od ostalih.

[21] I bio sam vidio, kako je taj rog vojevao sa svecima i nadvlađivao ih,

[22] Dok nije došao staroviječni, i dok nije bilo dano pravo svecima Svevišnjega, i dok nije prispjelo vrijeme, da sveci preuzmu vlast.

[23] On odgovori: 'Četvrta životinja znači četvrto kraljevstvo, koje će nastati na zemlji, a razlikovat će se od svih drugih kraljevstva. Svu će zemlju progutati, pogaziti i satrti.

[24] Deset rogova znači deset kraljeva, koji će nastati u tom kraljevstvu. Poslije njih doći će drugi, koji će se razlikovati od prijašnjih, i srušit će tri kralja.

[25] On će govoriti drske govore proti Svevišnjemu i gledat će da utamani svece Svevišnjega i pomišljat će na to, da promijeni blagdanska vremena i zakon. I oni će biti predani vlasti njegovoj za jedno vrijeme i za dva vremena i za polovinu vremena.

[26] Tada će zasjedati sud, i uzet će mu se vlast, te će se uništiti i razoriti sasvim.

[27] Onda će se kraljevstvo, vlast i moć nad kraljevstvima pod svim nebom dati narodu svetaca Svevišnjega. Kraljevstvo će njegovo trajati vječno, i sve će vlasti njemu služiti i podložni mu biti.

[28] Ovdje je kraj izvještaju. Mene, Daniela, vrlo su uznemirile misli moje. Lice se moje promijenilo, ali sam događaj sačuvao u pameti svojoj."

Daniel, glava 8

[1] "U trećoj godini vladanja kralja Belšazara imao sam ja, Daniel, poslije viđenja, što mi se najprije pokazalo, još drugo.

[2] Vidio sam ovo viđenje: Gledao sam, kako sam bio u prijestolnom gradu Suzi, koji leži u pokrajini Elamu. I to vidio sam u viđenju, da sam bio na rijeci Ulaju.

[3] Kad sam pogledao oko sebe, vidio sam najednom ovna gdje stoji pokraj rijeke, i imao je dva roga. Rogovi su bili veliki. Jedan je bio veći od drugoga. Veći je bio narastao poslije.

[4] Vidio sam ovna gdje bode na zapad, na sjever i na jug. Nijedna životinja nije mu mogla odoljeti i od sile njegove izbaviti. Činio je što je htio, i osilio se.

[5] Dok sam još gledao, dolazio je najednom jarac od zapada povrh sve zemlje, a da se nije doticao zemlje. Jarac je imao snažan rog iznad očiju.

[6] Kad je bio došao do ovna sa dva roga, što sam ga vidio gdje stoji pokraj rijeke, navali na njega silnim gnjevom.

[7] Vidio sam onda gdje posve blizu dođe k ovnu. Bijesno je udario na ovna i slomio mu oba roga, jer ovan nije imao snage da mu odoli, baci ga na zemlju i pogazi ga nogama. Nikoga nije bilo, da bi oslobodio ovna od sile njegove.

[8] Jarac je potom postao vrlo velik, Ali kad je bio postao velik, slomio se veliki rog. Na njegovo mjesto narasla su četiri druga roga prema četiri vjetra nebeska.

[9] Iz jednoga od njih narastao je malen rog i onda postao vrlo velik prema jugu i istoku i prema najkrasnijoj od zemalja.

[10] Podigao se je do vojske nebeske i pobacao na zemlju neke od vojske nebeske i od zvijezda i pogazio ih.

[11] Sve do kneza vojske nebeske on se je podigao. Uzeo mu je svagdanju žrtvu i oskvrnio mjesto svetišta njegova,

[12] Zbog bezakonja bila je predana sveta vojska zajedno sa žrtvom svagdanjom. Srušio je istinu na zemlju. Što je činio, napredovalo mu je.

[13] Tada sam čuo jednoga sveca gdje govori. Drugi je svetac upitao toga, koji je govorio: Dokle će trajati to viđenje za svagdanju žrtvu i za bezakonje pustošeno i za ostavljanje svetišta i svete vojske?

[14] Tada mi on reče: 'Do dvije tisuće i tri stotine večeri i jutara. Tada će svetište doći do svojega prava.

[15] Kad sam ja, Daniel, tražio da razumijem viđenje, što sam ga bio vidio, tada najednom stade netko preda me, koji je izgledao kao čovjek.

[16] Nato sam čuo glas čovječji gdje viče preko Ulaja: 'Gabriele, razjasni tome tamo viđenje!

[17] I dođe On na mjesto, gdje sam stajao. Kad se je približio, uplaših se ja i padoh ničice na svoje lice. A on mi reče: 'Pazi, sine čovječji, to se viđenje odnosi na posljednje vrijeme.

[18] Kad se je on razgovarao sa mnom, postadoh ja sav zapanjen i padoh na zemlju ničice na svoje lice. A on me se dotače; ispravi me opet na mjestu, gdje sam bio stajao.

[19] Tada reče: 'Evo, reknut ću ti, što će se dogoditi u posljednje vrijeme gnjeva; jer se viđenje odnosi na posljednje vrijeme.

[20] Ovan, što si ga vidio, sa dva roga, to su kraljevi medijski i perzijski!

[21] Jarac je kralj grčki; veliki rog, što mu je bio iznad očiju, to je prvi kralj.

[22] Što su onda, kada se slomio, mjesto njega narasla četiri druga, znači: Četiri kraljevstva proizaći će iz njegova naroda, ali ne tako jaka kao on.

[23] Pri svršetku vlasti njihove, kad bezakonici navrše mjeru, ustat će kralj, drska pogleda i lukav.

[24] Silna će mu biti moć, ali ne od vlastite snage. Nanijet će izvanrednu pustoš, i djela će mu napredovati. Moćne, pa i narod svetaca upropašćivat će.

[25] Lukavstvom njegovim napredovat će mu prijevarni pothvat njegov. Bit će ohol i mnoge će iznenada upropastiti. Ali čim se digne na kneza nad knezovima, bit će satrven bez ruke ljudske.

[26] Viđenje o večerima i jutrima, o čemu je bio govor, odgovara istini. Ali zapečati viđenje; jer se odnosi na dane daleke!

[27] Ja, Daniel, bio sam posve iznemogao i bolovao sam čitave dane. Kad sam opet mogao ustati, vršio sam kraljevsku službu. A puno sam se čudio viđenju. Ali nije bilo nikoga, koji bi mogao to objasniti.

Daniel, glava 9

[1] "U prvoj godini Darija, sina Ahasverova, iz plemena Medijaca, koji je bio postao kralj nad kraljevstvom Kaldejaca,

[2] U prvoj godini njegova vladanja namjerio sam se ja, Daniel, u knjigama na broj godina, za kojih će po proročanstvu Gospodnjem proroku Jeremiji ležati Jerusalem u ruševinama, naime sedamdeset godina.

[3] Upravio sam lice svoje k Bogu, Gospodu, i uzeo sam moliti se i vapiti u postu, kostrijeti i pepelu.

[4] Molio sam se Gospodu, Bogu svojemu, i priznavao: "Gospode, Bože veliki i strašni! Ti držiš zavjet milosti onima, koji te ljube i drže zapovijedi tvoje.

[5] Mi smo griješili i krivo činili. Bili smo bezbožni, odmetnuli smo se i odstupili od tvojih zapovijedi i zakona.

[6] Nijesmo slušali sluga tvojih, proroka, koji su govorili u tvoje ime kraljevima našim, knezovima našim i ocima našim i svemu narodu u zemlji.

[7] Ti si, Gospode, pravedan, a stidno rumenilo moralo bi udariti u lice na današnji dan nas, sve ljude Judine, stanovnike jerusalemske, i sav narod izraelski, blizu i daleko po svim zemljama, kamo si ih razagnao zbog nevjernosti, koju počiniše tebi.

[8] Gospode, stidno rumenilo moralo bi u lice udariti nas, kraljeve i knezove naše i oce naše, jer smo sagriješili tebi.

[9] Ali je u Gospoda, Boga našega, milosrđe i oproštenje za to, što smo se odmetnuli od njega;

[10] Što nijesmo slušali glasa Gospoda, Boga svojega, da hodimo po zakonima njegovim, koje nam je dao preko sluga svojih, proroka.

[11] Sav je Izrael prestupao zakon tvoj, otpadao je, a da nije slušao glasa tvojega. Prokletstvo i kletva, kako stoje napisani u zakonu Mojsija, sluge Božjega, izlili su se na nas, jer smo mu sagriješili.

[12] On je pustio da se na nama i na klasovima našim, koji su vladali nama, ispuni prijetnja njegova, da će nas naime udariti nesrećom velikom, kakva se nikada nije dogodila pod nebom osim u Jerusalemu.

[13] Kako stoji napisano u zakonu Mojsijevu, tako se je svalila na nas sva ta nesreća. A mi nijesmo umilostivili Gospoda, Boga svojega. Nijesmo se vratili od grijeha svojih i nijesmo marili za vjernost tvoju.

[14] Tako je Gospod naumio da spusti nesreću na nas; jer je Gospod, Bog naš, pravedan u svim djelima svojim, što ih čini, jer nijesmo bili slušali glasa njegova.

[15] I eto, Gospode, Bože naš, koji si izveo narod svoj iz Egipta rukom jakom i stekao sebi ime do dana današnjega, mi smo sagriješili i krivo činili.

[16] Odustani, Gospode, po svoj dobroti svojoj od gnjeva i jarosti svoje nad gradom svojim Jerusalemom i nad svetom gorom svojom, jer je s grijeha naših i s bezakonja otaca naših Jerusalem i narod tvoj izvrgnut ruglu sviju, koji su oko nas.

[17] A sad poslušaj, Bože naš, molitvu i vapaj sluge svojega! Obasjaj licem svojim opustjelo svetište svoje zbog Gospoda!

[18] Prigni, Bože moj, uho svoje i čuj! Otvori oči svoje i vidi pustoš, u kojoj se nalazimo, i grad, nad kojim je bilo prizvano ime tvoje, jer ne donosimo preda te molitvu svoju pouzdavajući se u pravedna djela svoja, nego gledajući u veliko milosrđe tvoje.

[19] Gospode, usliši; Gospode, oprosti! Gospode, poslušaj i učini ne časeći zbog samoga sebe, Bože; jer se ime tvoje priziva nad ovim gladom i nad narodom tvojim!'

[20] Dok sam još govorio i molio se i priznavao grijehe svoje i grijehe naroda svojega Izraela i polagao vapaj svoj za svetu goru Boga svojega pred Gospoda, Boga svojega,

[21] Dok sam obavljao molitvu svoju, najednom Gabriel, isti, kojega sam prije bio vidio u viđenju, doletje mi brzo oko vremena večernje žrtve.

[22] On me uputi i reče mi: "Daniele, sada dolazim, da te poučim.

[23] Kad si se počeo moliti, izađe riječ Božja. Dolazim, da ti to navijestim; jer si ljubimac Božji. Zato pripazi na riječ, tada ćeš razumjeti viđenje!

[24] Sedamdeset je godišnjih sedmica određeno nad tvojim narodom i nad tvojim svetim gradom, da se kraj učini bezakonju, da se oduzmu grijehi, da se okaje opačina, da se dovede vječna pravda, da se ispuni viđenje i proročanstvo i da se pomaže Sveti nad svetima.

[25] Znaj dakle i razumij: Od vremena, kad izađe riječ, da se Jerusalem opet sazida, dok ustane pomazanik, knez, proći će sedam godišnjih sedmica i šezdeset i dvije godišnje sedmice, i opet će se sazidati s ulicama i prokopima u teško vrijeme.

[26] Poslije šezdeset i dvije godišnje sedmice bit će pomazanik pogubljen, premda je nedužan. Grad zajedno sa svetištem bit će razoren od ratnoga naroda jednoga kneza, što će doći. Kraj će mu biti s potopom. Na svršetku rata doći će određeno opustošenje.

[27] S mnogima će za jedne godišnje sedmice sklopiti tvrd zavjet i u polovini godišnje sedmice prestat će žrtva zaklanica i prinos. Na mjestu njihovu zavladat će grozota pustoši i trajat će do svršetka. Tada će se izliti određeno na opustošitelja."

Daniel, glava 10

[1] U trećoj godini perzijskoga kralja Kira bilo je dano jedno objavljenje Danielu, koji se je zvao Beltešazar. Ovo je objavljenje pravo i radi o velikoj nevolji. On je razumio objavljenje, izakako mu je jedno viđenje otvorilo razumljenje.

[2] "Tada sam ja, Daniel, bio u žalosti tri sedmice.

[3] Jela tečna nijesam jeo. Meso i vino nijesu ulazila u moja usta, i nijesam se mazao, dok ne prođoše tri sedmice.

[4] Kad sam se dvadeset četvrtoga dana prvoga mjeseca našao na obali velike rijeke, Tigrisa,

[5] I oko sebe pogledao, tada stade preda me jedan čovjek, obučen u platno. Oko bedara svojih nosio je pojas od čistoga zlata.

[6] Tijelo mu je sjalo kao krizolit. Kao munja sijevalo mu lice. Oči mu bile kao baklje ognjene. Ruke i noge njegove blistale su kao mjed uglađena. Zvuk glasa njegova bio kao šum mnoštva naroda.

[7] Ja, Daniel, jedini imao sam ovu prikazu. Pratioci moji nijesu vidjeli prikaze. Ali ih je spopao takav strah, te su pobjegli, da se skriju.

[8] Ja sam ostao sam. Dok sam imao ovu veliku prikazu, ostavila me je sva snaga. Lice mi se nagrdilo i sva mi je snaga iščeznula. Tada sam čuo zvuk glasa njegova.

[9] Kad sam tada razabrao zvuk glasa njegova, pao sam onesviješćen preda se. Ležao sam licem na zemlji.

[10] Najednom dotakla me se ruka i pomogla me na koljena i na ruke.

[11] On mi reče: 'Daniele, predragi čovječe, slušaj riječi, koje ću ti izreći! Uspravi se, jer sam sada poslan k tebi. Kad mi je to rekao ustao sam division dršćući.

[12] Tada mi reče: 'Ne boj se Daniele, jer odmah prvoga dana kad si se trudio, da dobiješ pouku, i kad si se ponizio pred Bogom svojim bile su uslišene molbe tvoje. Ja dolazim na molitvu tvoju.

[13] Dvadeset i jedan dan opirao mi se knez anđeo kraljevstva perzijskoga. Tada mi je došao u pomoć Mihael, jedan od najviših knezova anđela. Ostavio sam ga tamo kod kneza anđela kraljevstva perzijskoga.

[14] I dolazim, da ti kažem, što čeka tvoj narod u budućim danima, jer viđenje ide još u daleke dane.

[15] Dok mi je govorio te riječi, spustio sam oči svoje na zemlju i zašutio sam.

[16] Ali on, koji je izgledao kao čovjek, dotače se usana mojih. Tada sam mogao otvoriti usta svoja i rekao sam njemu, koji je stajao preda mnom: 'Gospodaru moj, ovom prikazom posve sam potresen i svu sam snagu izgubio.

[17] Kako bih mogao, gospodaru, jedan tako neznatan sluga govoriti s jednim tako visokim gospodarom kao što si ti? Tada mi nestaje sva snaga; i dah me ostavlja.'

[18] I još jedanput dotakao me se on, koji je izgledao kao čovjek, i dao mi nove snage.

[19] Rekao mi je: 'Ne boj se, preljubljeni čovječe! Mir neka je s tobom! Ohrabri se, ohrabri se!' Dok je tako govorio s menom, osjetio sam se ojačen. Rekao sam: 'Govori, gospodaru, jer si me ojačio!'

[20] Tada on reče: 'Znaš li, zašto sam došao k tebi? Sad ću se opet vratiti, da se borim s knezom anđelom Perzije. Kad svršim to, prikazat će se knez anđeo Grčke.

[21] Ali ću ti prije izreći, što je napisano u knjizi istine. Nitko ne stoji s menom proti onima osim vašega kneza anđela Mihaela.

Daniel, glava 11

[1] Već u prvoj godini vladanja Medijca Darija stajao sam uz njega kao pomoćnik i zaštitnik.

2 Sad ću ti izreći istinu. Evo, još će se tri kralja perzijska pojaviti. Četvrti će steći veće bogatstvo nego svi drugi. Kad se osili bogatstvom svojim, sve će podignuti na grčko kraljevstvo.

3 Tada će se pojaviti junački kralj i podignuti silno kraljevstvo i sve izvesti što hoće.

4 Ali jedva se pojavi, raspast će se kraljevstvo njegovo i razdijelit će se u četiri vjetra nebeska, ali ne među potomke njegove. I neće više biti tako moćno kao pod vlašću njegovom.

5 Kralj južni postat će jak. Ali jedan od vojskovođa njegovih natkrilit će ga moću i vlast će posvojiti sebi, Kraljevstvo će njegovo biti vrlo veliko.

6 Poslije nekoliko godina oni će se sprijateljiti. Kći južnoga kralja doći će k sjevernom kralju, da uspostavi mir. Ali ona neće zadržati jaku pomoć; jer on i pomoć njegova neće se održati. Dapače ona će biti predana zajedno s pratnjom njezinom, ocem njezinim i pomoćnikom njezinim.

7 Potom će od izdanka iz korijena njezina jedan ustati i staviti se na čelo vojsci, provalit će u tvrđavu sjevernoga kralja, napasti je i zauzeti.

8 I bogove će njihove s livenim likovima njihovim, s dragocjenim posuđem njihovim, srebrom i zlatom odnijeti u Egipat kao plijen. Godine i godine ostat će jači od sjevernoga kralja.

9 Tada će ovaj upasti u kraljevstvo južnoga kralja; ali se mora opet vratiti u svoju zemlju.

10 Ali će se sinovi njegovi naoružati i skupit će silne vojske. Oni će doći sve plaveći i potapajući i ponovno će u boju prodirati do grada njegova.

11 Ogorčen izaći će kralj južni i ratovat će s kraljem sjevernim. Ovaj će podignuti veliku vojsku, ali će se vojska dati u ruke onomu.

12 Pošto bude vojska uništena, ponijet će se srce njegovo. Pobit će deset tisuća; ipak se neće moći držati.

13 Sjeverni će kralj opet dignuti vojsku, veću od prijašnje, i poslije više godina doći će s velikom vojskom i sa silnim blagom.

14 U to će vrijeme mnogi ustati na kralja južnoga, i zlikovci od tvojega naroda podignut će se, da se po njima ispuni proročanstvo, ali će oni pasti.

15 I doći će kralj sjevernoga kraljevstva, načinit će opkope i uzet će jedan tvrdi grad. Čete južne neće odoljeti, ni izabrane čete njegove neće se moći oduprijeti.

16 Tako može onaj, koji je došao proti njemu, činiti što hoće, a da mu se nitko ne opre. I on će se utvrditi u najkrasnijoj od svih zemalja. Uništenje je u ruci njegovoj.

17 Tada naumi da sve njegovo kraljevstvo dobije u svoju vlast. Sklapa s njim ugovor i daje mu kćer za ženu u zloj namjeri. Ali se osnova neće obistiniti i neće mu uspjeti.

18 Tada će se okrenuti na primorske zemlje i mnoge osvojiti. Ali će jedan vojskovođa dokrajčiti njegovo ruganje i njegov rug svaliti na njega.

19 Tada će se okrenuti tvrđavama svoje zemlje. Pritom će se spotaknuti i pasti i zauvijek iščeznuti.

20 Na njegovo će mjesto stupiti drugi, koji šalje nastojnika kroz najkrasniju zemlju kraljevstva svojega. Ali iza nekoliko dana bude umoren, a ne od gnjeva, niti u ratu.

21 Na njegovo će mjesto doći opak čovjek, kome nije bila namijenjena čast kraljevska. On će doći iznenada i spletkama se domoći vlasti.

22 Vojne sile bit će od njega poplavljene i uništene zajedno s knezom zavjeta.

23 I proti onomu, koji se udruži s njim, čini prijevaru. On će doći i nadvladat će unatoč neznatnim četama svojim.

24 Iznenada će upasti u najrodnije krajeve u zemlji i počiniti zlodjela, kakvih nijesu počinili ni oci ni djedovi njegovi. Grabež i plijen i blago razdijelit će među njih rasipno. Proti tvrdim mjestima smišljat će osnove svoje, ali samo još za neko vrijeme.

25 Potom će podignuti moć svoju i hrabrost svoju proti kralju južnome s velikom vojskom. Kralj će južni doći u boj s velikom, vrlo jakom vojskom, ali neće moći odoljeti; jer će se skovati spletke proti njemu.

26 Njegovi drugovi za stolom navući će mu slom. Njegove čete bit će poplavljene, i mnogi će biti pobijeni i pasti.

[27] Obadva kralja misle na prijevaru. Za jednim stolom sjede i lažu jedan drugome. Ali im osnove njihove ne polaze za rukom; jer će kraj još biti u određeno vrijeme.

[28] I vraća se s velikim blagom u svoju zemlju i upravlja svoju misao proti svetom zavjetu. Kad izvrši svoju osnovu, vratit će se u svoju zemlju.

[29] U urečeno će vrijeme opet poči na jug. Ali drugi put neće biti kao prvi put.

[30] Jer će izaći proti njemu lađe iz Kitima. On će se zastrašiti i povratiti i sad će gnjev svoj iskaliti na svetom zavjetu. On će se opet obazreti na one, koji ostavljaju sveti zavjet.

[31] Vojska, koju je poslao, nastupit će, oskvrnit će svetište i tvrđavu, prestat će prinositi žrtvu svagdanju i postaviti sramotnu gnusobu idolsku.

[32] Riječima laskavim privodi k otpadu one, koji su se ogriješili o zavjet. Ali mnoštvo onih, koji poznaju Boga svojega, ostat će tvrdo i činit će pravo.

[33] Razumni u narodu osvijestit će mnoge, ali će biti donekle duboko satrti mačem i plamenom, ropstvom i grabežem.

[34] Ali dok budu duboko satrti, pružit će im se malo pomoći. Tada će im se licemjerski priključiti vrlo mnogi.

[35] I još neki od razumnih će pasti, da se drugi okušaju, očiste i ubijele do posljednjeg vremena; jer će za to još biti određeno vrijeme.

[36] l kralj će činiti što hoće. On će se oholo podignuti proti svakome bogu. Proti Bogu nad bogovima drsko će govoriti i nekažnjen ostati, dok se ne napuni mjera gnjeva; jer će se izvršiti što je zaključeno.

[37] I Boga otaca svojih neće štovati, niti će mariti za ljubimca boga žena, niti za ikojega drugog boga; jer će se dignuti iznad sviju.

[38] Mjesto toga štovat će boga tvrđava; boga, kojega oci njegovi nijesu poznavali, štuje zlatom, srebrom i dragim kamenjem i drugim dragocjenostima.

[39] Podignut će tvrda mjesta u čast tuđemu bogu. Tko prizna ovoga, njemu će iskazati veliku čast. Podijelit će im vlast nad mnogima i dati im zemlju kao plaću.

40 U posljednje vrijeme južni će se kralj sukobiti s njim. Na njega će kralj sjeverni navaliti s kolima, konjima i mnogim lađama i sve plaveći i potapajući provalit u zemlje.

41 Pritom će upasti i u najkrasniju od svih zemalja. Deset tisuća past će. Samo će se ovi izbaviti od njega: "Edom, Moab i veći dio Amonaca.

42 Tada će posegnuti rukom svojom na zemlje i Egipat neće mu umaknuti.

43 Osvojit će blago u zlatu i u srebru i sve dragocjenosti Egipta. Libijci i Etiopljani u pratnji su njegovoj.

44 Tada će ga uplašiti glasovi s istoka i sa sjevera. S velikim će gnjevom izaći i mnoge će pogubiti i uništiti.

45 Razapet će sjajne šatore svoje između mora i svete, krasne gore. Ipak će ga dostići njegov kraj, a da mu nitko ne donese pomoći.

Daniel, glava 12

1 U ono vrijeme podignut će se Mihael, veliki knez anđeo, koji zaštićuje sinove tvojega naroda. Bit će vrijeme tjeskobe, kakve nije bilo nikada, otkako je naroda, do onoga vremena. Ali će se tvoj narod spasiti u ono vrijeme, svi, koji se nađu zapisani u knjizi.

2 Mnogi od onih, koji spavaju u prahu zemaljskom, probudit će a se, jedni na život vječni, drugi na sramotu i prijekor vječni.

3 Pobožni će sjati kao sjajno nebo, i oni, koji su mnoge privodili k pravednosti kao zvijezde u sve vjekove.

4 A ti, Daniele, zatvori ova objavljenja! Zapečati ovu knjigu do posljednjega vremena! Mnogi će je pretraživati, i spoznaja će biti velika.

5 Tada sam ja, Daniel, najednom vidio gdje stoje druga dva anđela, jedan s ove strane, drugi s one strane rijeke.

6 Jedan upita čovjeka, koji je obučen u platno stajao nad vodom u rijeci: 'Kad će biti kraj ovim čudesnim stvarima?'

[7] Čuo sam, kako se je čovjek, koji je obučen u platno stajao nad vodom u rijeci,
podižući desnicu svoju i ljevicu svoju k nebu zakleo onim, koji živi vječno: 'Ovo će
se sve ispuniti poslije jednoga vremena, dva vremena i pola vremena, čim se svrši
uništenje moći svetoga naroda.'

[8] Čuo san to, ali nijesam razumio. Zato sam upitao "Gospodaru moj, što znači
posljednje od ovih stvari?'

[9] On odgovori: 'Idi Daniele: jer do posljednjega vremena ostaju zatvorene i
zapečaćene ove riječi!

[10] Mnogi će se očistiti, ubijeliti i okušati. Bezbožnici će raditi bezbožno. Bezbožnici
neće to razumjeti; ali će pobožnici to spoznati.

[11] Od vremena, kad se ukine žrtva svagdanja i postavi gnusoba sramotna, bit će tisuća
i dvjesta i devedeset dana.

[12] Blagoslovljen je onaj, koji ustraje i dočeka tisuću i tri stotine i trideset i pet dana!

[13] A ti idi u susret svršetku! Sada smiješ počivati. Na svršetku dana ustat ćeš k dijelu
svojemu.'"

Hošea

Hošea, glava 1

1 Riječ Gospodnja, koja dođe Hosei, sinu Beerijevu, u dane kraljeva Judinih Uzije,
Jotama, Ahaza i Ezekije i u dane Jeroboama, sina Joašova, kralja Izraelova.

2 Prvi govor Gospodnji Hosei. Gospod reče Hosea: "Idi, uzmi ženu, koja je bludnica, i
izrodi djecu bludničku, jer je i zemlja nevjerna Gospodu!"

3 Tada on otide i oženi se Gomerom, kćerju Diblaimovom. Ona zatrudnje i rodi mu
sina.

4 Tada mu reče Gospod: "Nadjeni mu ime Jezreel, jer samo još malo, i kaznit ću
krvno djelo Jezreela na kući Jehuovoj, i dokinut ću kraljevstvo kuće Izraelove.

5 U onaj ću dan satrti moć Izraelovu u dolini jezreelskoj

6 Ona opet zatrudnje i rodi kćer. Tada mu reče Gospod: "Nadjeni joj ime Lo−Ruhama
(što znači Nepomilovna), jer od sada neću više iskazivati milosti kući Izraelovoj.
Zauvijek ću je zaboraviti.

7 A kući Judinoj iskazivat ću milost i izbavit ću ih Gospodom, Bogom njihovim. A
neću ih izbaviti lukom, mačem i ratnom spravom, niti konjima i konjanicima."

8 Kad je Nepomilovnu bila odbila od prsiju, zatrudnje opet i rodi sina.

9 Tada reče Gospod: "Nadjeni mu ime, Lo−Ami, što znači (Nemojnarod), jer vi
nijeste više moj narod, i ja više nijesam vaš.

10 Ipak će jedanput biti broj djece Izraelove poput pijeska na moru, što se ne može
izmjeriti ni izbrojiti. I mjesto da im se kaže: "Vi ste 'Lo−Ami', zvat će me 'djeca Boga
živoga'.

11 Tada će se skupiti djeca Judina i djeca Izraelova i sebi će izabrati jednoga
poglavara i otići će iz zemlje; jer će biti velik dan jezreelski.

Hošea, glava 2

1 Zovite tada braću svoju 'Mojnarod', i sestre svoje 'Pomilovana'!

2 Potegnite mater svoju na odgovor! Potegnite je na odgovor, jer mi ona nije više žena, i ja joj više nijesam muž. Neka ukloni znakove idolske s lica svojega, likove idolske s prsiju svojih!

3 Inače svući ću s nje odjeću njezinu i učinit ću je, kakva je bila, kad se je istom rodila. Napravit ću je kao pustinju i načinit ću je kao suhu zemlju, i pustit ću je da umre od žeđi.

4 I neću štedjeti ni djece njezine; jer su djeca bludnička;

5 Jer je mati njihova bila bludnica; koja ih rodila, činila je sramotu, jer je govorila: 'Trčat ću za milosnicima svojim, koji mi daju kruh i vodu, vunu i lan, ulje i piće.

6 Zato ću ti sagraditi put trnjem, podignut ću zid, da više ne nađeš putova svojih.

7 Onda možeš trčati za milosnicima svojim, ali ih više nećeš stignuti, možeš ih tražiti, ali ih više nećeš naći. Tada ćeš reći: 'Ustat ću, vratit ću se k prvome mužu svojemu; jer mi je bilo onda bolje nego sada.

8 Ali ona neće da zna, da sam joj davao žito, vino i ulje, da sam joj darovao mnogo srebro i zlato, što ga upotrijebiše za idolske likove baala.

9 Zato ću uzeti opet natrag u svoje vrijeme žito svoje, u svoje doba vino svoje. Oduzet ću joj opet vunu svoju i lan svoj, kojim je pokrivala golotinju svoju.

10 I otkrit ću sramotu njezinu pred milosnicima njezinim: nitko je neće oteti mojoj ruci.

11 Učinit ću kraj svakoj nasladi njezinoj, svetkovinama i mlađacima njezinim, subotama i blagdanima njezinim.

12 Potrt ću čokote njezine i smokve, za koje reče: 'To je plača što mi je dadoše milosnici moji. Obratit ću ih u pustoš, u pašnjak za životinje poljske.

13 Za svetkovine baalove kaznit ću je, u koje im je žrtvovala, kitila se naušnicama i grivnama i trčala za svojim milosnicima, a mene zaboravila, govori Gospod.

14 "Zato evo, ja ću je primamiti, odvest ću je u pustinju, govorit ću joj k srcu.

15 Darovat ću joj opet vinograde njezine. Dolinu tuge učinit ću vratima nade. Tada će me opet ljubiti kao u vrijeme mladosti svoje, kad je izlazila iz Egipta.

16 U onaj dan", govori Gospod, "opet ćeš me zvati: 'Dragi mužu!' a nećeš me više zvati: 'baale moj!'

17 Tada ću ukloniti iz usta njezinih imena baala, da se od sada više nikada ne zazivaju imena njihova.

18 U onaj ću dan njima za ljubav sklopiti zavjet sa životinjama poljskim, s pticama nebeskim i s crvima zemaljskim. Luk, mač i ratnu spravu istrijebit ću sa zemlje i učinit ću da stanuju u miru.

19 Tada ću te zaručiti sebi dovijeka, zaručit ću te sebi kako je pravo i pristojno, u dobroti i ljubavi.

20 Zaručit ću te sebi u vjernosti, da me spoznaš kao Gospoda.

21 U onaj ću se dan odazvati", govori Gospod, "odazvat ću se nebu, i ono će se odazvati zemlji.

22 Zemlja će se odazvati žitu, vinu i ulju, i oni će se odazvati Jezreelu.

23 Tada ću ga zasijati u zemlji i udijelit ću milost 'Nepomilovnoj' i reći ću 'Nemojnarodu': 'Ti si moj narod.' I on će reći: 'Ti si Bog moj!' "

Hošea, glava 3

1 Potom mi reče dalje Gospod: "Idi, ljubi ženu, što se daje ljubiti od drugoga i čini preljubu, kao što Gospod ljubi sinove Izraelove, a oni prianjaju za tuđe bogove i žude kolače od grožđa!"

2 Tada sam kupio sebi ženu za petnaest šekela srebra i za homer i letek ječma

3 Onda sam joj rekao: "Dugo vremena imaš živjeti zarobljena, da ne učiniš ništa zlo i da se ne miješaš s drugim muževima, i ja se neću miješati s tobom."

4 Jer će dugo vremena biti Izraelci zarobljeni bez kralja, bez kneza, bez žrtve, bez
stupa bez efoda i bez terafima.

5 Ali će se poslije Izraelci obratiti i tražit će Gospoda, Boga svojega, i Davida, kralja
svojega, i podvrgnut će se puni strahopoštovanja Gospodu i spasenje će njegovo
zagrliti na svršetku vremena.

Hošea, glava 4

1 Čujte riječ Gospodnju, djeco Izraelova: Gospod podiže tužbu proti stanovnicima
zemaljskim; jer u zemlji nema više vjernosti, nema pobožnosti, nema spoznaje Boga.

2 Kriva kletva i laž, umorstvo, krađa i preljubočinstvo vladaju. Krvavo se djelo reda
za krvavim djelom.

3 Zato tuguje zemlja i gine sve, što stanuje u njoj, zajedno sa životinjama poljskim i
pticama nebeskim. I ribe će u moru poizginuti.

4 Zaista, neka se nitko ne prepire, neka nitko ne kudi! Tvoj je narod postao kao oni,
koji se svade sa svećenicima.

5 Zato ćeš posrtati danju, a i lažni prorok posrtat će s tobom noću. Uništit ću mater
tvoju.

6 Moj će narod biti uništen, jer mu fali znanje, jer si ti odbacio znanje, zato ću te ja
odbaciti, da mi ne budeš svećenik, jer si zaboravio zakon Boga svojega, zato ću i ja
zaboraviti djecu tvoju.

7 Što ih je bilo više, to su više griješili proti meni. Čast njihovu pretvorit ću u sramotu.

8 Od grijeha naroda mojega hrane se. Na krivnju njegovu izlazi pohota njihova.

9 Tako će biti narodu kao svećenicima. Pohodit ću na njemu putove njegove i platit ću
mu za opačine njegove.

10 Žrtveno će meso jesti, ali se neće od toga nasititi. Službu će idolsku držati, ali neće
od toga imati blagoslova, jer su odbacili štovanje Gospoda.

11 Služba idolska, vino i mast zaluđuju.

12 Narod moj pita drvo svoje. Štap njegov ima mu dati obavijest, jer ga je duh službe idolske zaludio. Od Boga je otpao u krivoboštvo.

13 Na vrhuncima gorkim prinose žrtve; kade na humcima pod hrastovima, topolama i brijestovima; – jer godi sjena njihova –. Tako dolazi, da kćeri vaše čine blud i snahe vaše čine preljubu.

14 Ali neću kazniti kćeri vaših, što čine blud, ni snaha vaših, što čine preljubu; jer vi sami idete nasamo s bludnicama idolskim i žrtvujete s milosnicama hramskim. A narod je u tom nerazuman i tako propada.

15 Ako ti, Izraele, činiš službu idolsku, neka se ipak ne ogriješi Juda! Ne idite u Gilgalu! Ne zalazite u Bet–Aven i ne kunite se: "Tako da je živ Gospod!"

16 Ako je Izrael nepokoran kao uporna junica, kako će ih Gospod pasti kao janje na otvorenoj tratini?

17 Efraim se udružio s idolima; ostavi ga!

18 Je li se svršila pijanka, počinje služba idolska. Više vole idola nego velikoga Boga svojega.

19 Vihor će ih uhvatiti krilima svojim. Oni će se osramotiti žrtvama svojim.

Hošea, glava 5

1 Čujte, svećenici! Pazi, kućo Izraelova! Kućo kraljeva, slušaj! Jer se vas tide: Vi ste postali zamka u Mispi, mreža razapeta na Taboru.

2 U Sitimu iskopaše jamu. A ja ću za njih sve biti šiba.

3 Efraima poznajem dobro, i Izrael nije skriven od mene, jer si, Efraime, služio idolima, Izrael se je zamazao.

4 Djela njihova se daju da se vrate k Bogu svojemu, jer duh idolopoklonstva vlada u njima, i oni neće da što znaju o Gospodu.

5 Ponositost Izraelova mora se prignuti pred njim. Izrael i Efraim padaju vlastitom krivnjom. I Juda će pasti s njima.

[6] Sa svojim ovcama i govedima dolaze doduše da traže Gospoda, ali ga ne nalaze. On se je uklonio od njih.

[7] Jer prekršiše vjernost Gospodu i izrodiše tuđu djecu, zato neka ih izjede neprijatelj zajedno s poljima njihovim!

[8] U Gibei trubite u rog, u Rami u trubu! U Bet−Avenu dignite viku bojnu, − o Benjamine, za tobom!

[9] Pustinjom će postati Efraim u dan kazne. Proti plemenima Izraelovim objavljujem što će zacijelo biti.

[10] Knezovi su Judini postali kao oni, koji premještaju među. Izlit ću na njih jarost svoju kao vodu.

[11] Zarobljen je Efraim, slomljeno njegovo pravo, jer je tako usrdno služio idolima.

[12] Kao moljac ja sam Efraimu, kao crvotoč kući Judinoj.

[13] Kada je Efraim osjetio bolest svoju i Juda gnojavu ranu svoju, tada Efraim otrča u Asiriju, i Juda posla k velikomu kralju. Ali vas on ne može ozdraviti niti iscijeliti gnojavu ranu vašu.

[14] Jer sam ja kao lav Efraimu, kao lavić kući Judinoj. Ja − razderem i otidem. Ja odvučem; izbaviti ne može nitko

[15] Ja otidem, vratim se natrag na svoje mjesto, dokle uplašeni ne potraže lice moje. U nevolji svojoj traže me.

Hošea, glava 6

[1] Ustanite, vratimo se Gospodu! Jer nas je on razderao, pa će nas on i iscijeliti; ranio nas je, i zavit će nas.

[2] Iza dva dana on će nas već ozdraviti, treći dan podignut će nas, i živjet ćemo pred licem njegovim.

[3] Budimo razboriti i težimo revno za spoznanjem Gospoda! Kao zora on će sigurno doći. Kao zimski dažd sići će nam, kao kasni dažd, koji natapa zemlju."

4 "Efraime, što da ti učinim? Juda, što da ti učinim? Pobožnost je vaša kao oblak jutarnji, kao prolazna rosa rana.

5 Zato sam posredovao preko proroka, probadao sam ih riječju usta svojih. Tada je pravo moje udarilo u oči kao svjetlost.

6 Jer meni se dopada pobožnost, ne žrtve zaklanice, spoznaja Božja više, nego žrtve paljenice."

7 "Ali su oni prelomili zavjet u Adamu. Tamo su mi postali nevjerni.

8 Gilead je grad pun opačina, poštrapan krvlju.

9 Družina je svećenička kao razbojnička četa. Oni ubijaju na putu u Šekem. Čine zlodjela.

10 Strahotu sam vidio u kući Izraelovoj. Tamo Efraim čini idolopoklonstvo, Izrael se skvrni.

11 tebi, Judo, već je određena žetva, kad okrenem sudbinu naroda svojega.

Hošea, glava 7

1 Kad hoću da liječim Izraela, pokaže se grijeh Efraima i zloća Samarije, jer oni čine samo prijevaru: lupeži provaljuju. Vani robe zločinci.

2 Ne govore sebi, da ja pamtim svaku zloću njihovu. Sada stoje oko njih djela njihova, leže otvoreno pred očima mojim.

3 U zloći svojoj pomazuju kraljeve, u nevjernosti svojoj knezove.

4 Svi koliki su lažni drugovi. Kao peć su naložena. – Pekar prestane grijati i mijesiti tijesto, dok uskisne.

5 Na svetkovinu kralja našega plamte knezovi od vina. On pruža ruku svoju podsmjevačima.

6 Oni plamte kao peć. Srce je njihovo puno lukavstva. Svu noć spava pekar – ; Ujutro plane peć kao plameni oganj.

[7] Svi oni plamte kao peć i jedu svoje vladaoce. Svi su kraljevi njihovi bili svrgnuti. Ali ni jedan od njih nije povikao meni.

[8] Efraim se miješa s neznabošcima, Efraim je pogača, što se nije prevrnula.

[9] Stranci jedu mu mozak; on to ne opaža. Sijeda je već postala kosa njegova; on to ne opaža.

[10] Ponositost Izraelova optužuje ih otvoreno. Oni se ne vratiše natrag Gospodu, Bogu svojemu, s ne potražiše za uza sve to.

[11] Efraim je kao golub, budalast, bez razuma. Zazvaše Egipat. Otidoše u Asiriju.

[12] Kad odlaze, razapinjem na njih mrežu, dovlačim ih kao ptice nebeske, karam ih, kako je kazivano u zajednici njihovoj.

[13] Teško njima, zađoše od mene! Prokleti, postadoše mi nevjerni. – Ja da ih zar otkupim? Govore laž na me.

[14] Ne viču mi od srca, kad jauču na ležajima svojim, kad se skupljaju zbog žita i vina i prkose mi.

[15] A ja sam ih upućivao i krijepio im mišice, ali su oni zlo mislili na me.

[16] Oni se obraćaju, ali ne prema gore. Oni su kao nezategnut luk. Knezovi njihovi padaju od mača zbog klevetnih govora svojih. Smijat će im se u zemlji Egiptu.

Hošea, glava 8

[1] Stavi trubu na usta svoja! Kao orao kruži nad kućom Gospodnjom, jer lome zavjet moj i prestupaju zakon moj!

[2] Dovikuju mi: 'Bože moj! Mi, Izraele, poznajemo te!'

[3] Spasenje odbija Izrael. Tako će ga progoniti neprijatelj.

[4] Postavljaju kraljeve bez mene, namještaju knezove bez znanja mojega. Od svojega srebra i zlata prave sebi idole na propast svoju.

5 Grsti mi se bikova služba tvoja, Samarijo! Gnjev moj raspaljuje se na njih. Dokle će
još ostati bez kazne?

6 Jer on proizlazi iz Izraela; načinio ga je umjetnik. On nije Bog, On će otići u
komade, bik Samarije.

7 Jer siju vjetar, buru će žeti. Stabljika nema ploda, i ona ne donosi brašna. Ako bi ga
donijela, proždrijet će ga tuđinci.

8 Proždrijet će se Izrael. Već je među narodima kao posuda bez vrijednosti.

9 Jer su trčali u Asiriju. Kao divlji magarac, koji ide sam za se, jest Efraim. Donijeli
su darove ljubavne.

10 A jer su davali darove narodima, ja ću ih odvesti u progonstvo. Tada će doskora
prestati kraljeve i knezove pomazivati.

11 Mnoge žrtvenike gradi Efraim da griješi. Oni mu postadoše na grijeh.

12 I da mu propišem tisuću zakona, njemu su oni kao tuđi.

13 Žrtve zaklanice vole se – i kolju. Meso se voli – i jedu. Gospod ih ne prima. On se
sada, spominje krivnje njihove i kazni grijehe njihove. Moraju opet u Egipat.

14 Izrael je zaboravio stvoritelja svojega i gradio je palače. Mnoge tvrde gradove
podigao je Juda. Oganj ću baciti u gradove njegove. On ždere tvrđave njegove.

Hošea, glava 9

1 Ne raduj se, Izraele, tako glasno kao narodi, jer si nevjerno ostavio Boga svojega.
Voliš plaću idolsku na svim gumnima.

2 Gumno i kaca neće ih poznati, i novo vino će zatajiti.

3 Oni ne smiju dulje stanovati u zemlji Gospodnjoj. Efraim mora natrag u Egipat, i u
Asiriju moraju oni jesti nečisto.

4 Ne prinose tamo Gospodu vina, niti su mu ugodne žrtve njihove. Kao kruh žalosti
one su njima. Nečist bude, tko ih jede, jer je kruh njihov samo za vlastitu glad. Ne
dolazi u kuću Gospodnju.

5 Što ćete onda činiti na dan sastanka, na godišnji blagdan Gospodnji?

6 Jer eto, u Asiriju moraju ići. Egipat će ih opremiti. Memfis će biti grobnica njihova.
Nad ljubljenim od srebra idolima njihovim buji trnje. U šatorima njihovim raste
kopriva.

7 Dolaze dani kazne. Dolaze dani osvete. Izraele, upamti to! "Prorok je luđak,
bezuman je čovjek duha" – jer je zloća tvoja tako velika, neprijateljstvo tvoje tako
žestoko.

8 Efraim leži na zasjedi proti Bogu mojemu. Proroku je na svim putovima njegovim
postavljena zamka ptičareva. Mržnja vlada u kući Boga mojega.

9 Duboko su pali kao u dane Gibee. Ali se on spominje krivnje njihove, on kazni
grijehe njihove.

10 Kao grožđe u pustinji, tako sam našao nekoć Izraela. Kao rani plod na smokvi u
prvom tjeranju, tako sam gledao oce vaše. Ali kad su došli k Baal–Peoru, posvetiše se
tomu sramotnome bogu. Gadovi su postali kao taj bog, kojega su voljeli.

11 Kao što odlete ptice, iščeznut će mnoštvo Efraimovo: nema više rođenja, nema
trudnoće, nema začetka.

12 I ako bi othranili djecu svoju, učinit ću ih ipak bez djece. Jest, teško njima, kad ih
ostavim!

13 Efraim – kako ga gledam tamo prema Tiru – leži kao vrt. Ali Efraim mora odvesti
djecu svoju na klanje.

14 Podaj im, Gospode, štogod možeš: podaj im krilo neplodno i prsa usahla!

15 U Gilgali se činila sva zloća njihova. Jest, ondje sam zamrzio na njih zbog opakih
djela njihovih. Protjerat ću ih iz kuće svoje. Ne volim ih više. Buntovnici su svi
knezovi njihovi.

16 U mozak je pogođen Efraim. Korijen je njegov posahnuo. Neće roditi roda. Ako i
rode, ubit ću Ijubimce njihove.

17 Odbacit će ih Bog moj; jer ne idu za njim. Tako neka se prebijaju među
neznabošcima!

Hošea, glava 10

[1] Bujan je čokot bio Izrael, kojega bi plodovi uspjeli. Ali što je više rastao broj plodova njegovih, to je više postavljao žrtvenika, što mu je bolje rodila zemlja, to je ljepše podizao stupove idolske.

[2] Razdijeljeno je srce njihovo. Sad će to okajati: žrtvenici njihovi porušit će se, idolski stupovi njihovi polomit će se!

[3] Tada će dakako reći: "Nemamo kralja, jer se nijesmo bojali Gospoda. I kralj – što bi on mogao učiniti za nas?"

[4] Oni govore samo riječi, kunu se lažno, sklapaju saveze: pravo cvate kao otrovno zelje u brazdama na njivi.

[5] Za bika u Bet–Avenu brinu se stanovnici Samarije. Jest, narod njegov žali za njim. Dršću za njega svećenici njegovi, zbog sjajnog blaga njegova, jer putuje od njega.

[6] I njega odvlače u Asiriju kao dar velikome kralju. Efraima će spopasti stid. Izrael će se osramotiti namjerama svojim.

[7] Bit će uništena Samarija. Kao komad drveta na vodi ode kralj njezin.

[8] Bit će opustošene visine nesretne, grijeh Izraelov. Trnje i drača buje na žrtvenicima njihovim, Gorama će govoriti: "Pokrijte nas!" Humovima: "Padnite na nas!"

[9] "Od dana Gibee traje grijeh Izraelov. Ondje su mi postali nevjerni. Neće li ih do Gibee tamo progoniti rat proti četi zločinaca?

[10] Tako dolazim ja i karam ih. Skupljaju se proti njima narodi, kad ih kaznim zbog dvojake krivnje njihove.

[11] Efraim je bio goveče poučljivo, što rado vrše. Zato mećem na lijepu šiju njegovu jaram i uprežem Efraima. Juda će orati, Jakov će drljati!

[12] Sijte u pravednosti, žanjite u ljubavi! Orite sebi krčevinu, jer je vrijeme da tražite Gospoda, da bi došao i podaždio vam pravednošću.

[13] Sijali ste opačinu, želi ste nesreću, jeli ste plod laži, jer si se pouzdao i u kola svoja, u mnoge ratnike svoje:

[14] Zato će se po gradovima tvojim razlijegati vreva ratna. Sve će se tvrđave tvoje razrušiti, kao što je Šalman razrušio Bet−Arbelu u dan bitke. Matere su bile razmrskane zajedno s djecom svojom.

[15] Tako je učinio vama Betel, zbog odurne zloće vaše bit će doskora posve uništen kralj Izraelov.

Hošea, glava 11

[1] "Kad je bio Izrael mlad, zavolio sam ga i pozvao sina svojega iz Egipta.

[2] Ali što sam ih više pozivao to su oni dalje odlazili od mene, jer su žrtvovali baalima i kadili idolima.

[3] A ipak sam ja Efraima vodio vodiljkom i podizao ga na ruke svoje, ali oni nijesu spoznali, da sam bio spasitelj njihov.

[4] Vezama dobrote vukao sam ih k sebi, užima ljubavi. S njihove šije skidao sam kao jaram, sagibao sam se k njemu, davao mu hranu.

[5] Natrag mora Efraim u Egipat! Kralj njegov neka bude Asiriji jer su odbili povratak.

[6] U gradovima njihovim bjesnjet će mač, razbit će prijevornice njihove, žderat će ih zbog namjera njihovih.

[7] Narod moj naginje tomu, da se odvrati od mene. Zovu li ga u vis, ni jedan se ne podiže.

[8] Kako bih te mogao dati, Efraime, bih li te mogao predati, Izraele? Kako bih te mogao predati kao Adamu, kako bih te mogao uništiti kao Seboimu? Ne, uznemiri se srce moje u meni. Propinje se sav osjećaj moj.

[9] Neću učiniti po jarosti gnjeva svojega. Ne mogu Efraima opet uništiti, jer sam ja Bog a ne čovjek, u sredini tvojoj Svetac. Ne dolazim ti u jarosti gnjeva."

[10] Dolaze za Gospodom. On zove kao rikom lava. Na poziv njegov pridolaze ovamo dršćući djeca Izraelova sa zapada,

[11] Kao ptice pridolaze ovamo dršćući iz Egipta, kao golubovi iz Asirije. "U kuće njihove vodim ih opet natrag", govori Gospod.

Hošea, glava 12

[1] Efraim me opkoljava lažju, kuća Izraelova prijevarom. Ali Juda još uvijek hoda prema Bogu, prema Svecu, koji je vjeran.

[2] Efraim pase vjetar, hlepi za jugom, čini neprestano mnogu laž i tlačenje. Sklapaju savez s Asirijom, nose ulje kao danak u Egipat.

[3] Ozbiljnu riječ ima Gospod da progovori s Judom. On mora Jakovu platiti prema putovima njegovim, kazniti ga po djelima njegovim.

[4] Već u krilu materinu prevario je on brata. U muževnoj snazi svojoj borio se je s Bogom.

[5] Borio se je s anđelom i nadvladao. Plakao je i molio mu se. U Betelu našao ga je opet. Tamo je govorio s njim.

[6] Gospod, Bog nad vojskama – "Gospod" je ime njegovo –:

[7] "Tako se imaš i ti vratiti k Bogu svojemu. Čini ljubav i pravicu! Uzdaj se vazda u Boga svojega!"

[8] Lažnu tezulju ima on u ruci kao kakav Kanaanac. Voli prevariti.

[9] Efraim govori: "Ipak sam se obogatio, stekao sam imetak. Sav posjed moj ne iskazuje mi nepravde, što bi zaslužila poravnanje."

[10] "A ja, Gospod, Bog tvoj od zemlje Egipta, dajem ti opet da stanuješ u šatorima kao u vrijeme susretanja.

[11] Govorio sam prorocima, ja sam, koji sam dao mnoga viđenja, i u pričama sun govorio preko proroka.

[12] Kad su činili gnusobe u Gileadu, imale su se i uništiti! Prinosili su žrtvene junce u Gilgali. Zato imaju i žrtvenici njihovi postati kao gomile kamenja po brazdama na njivama."

[13] U poljane sirijske pobjegao je Jakov. Za ženu služio je Izrael. Za ženu postao je pastir.

[14] Po proroku izveo je Gospod Izraela iz Egipta. Po proroku bio je čuvan.

[15] Ali mu je Efraim pripravio gorku brigu. Zato Svemogući tovari na njega krvno djelo njegovo, platit će mu sramotu njegovu.

Hošea, glava 13

[1] Kad je nekoć govorio Efraim, vladao je strah, jer je bio moćan u Izraelu. Ali kada je pao u krivnju po baalu, tada je uginuo.

[2] I sada još griješe dalje, grade sebi liveni lik od srebra, po uzoru idola. Loše djelo umjetnika sve je. "Njima", govore oni, "žrtvujte!" Čovjek ima štovati bikove!

[3] Zato će biti kao oblak jutarnji, kao prolazna rosa rana, kao pljeva, što se razleti s gumna, kao dim, što ide kroz rešetke.

[4] A ja, Gospod, jesam Bog tvoj od Egipta. Ne poznaš Boga osim mene. Osim mene nema pomoćnika.

[5] Brinuo sam se za te u pustinji, u zemlji suhote.

[6] Uz dobru pašu nasitili su se. Jest, kad su se nasitili, ponijelo se je srce njihovo, zato su me zaboravili.

[7] Zato ću im postati lav, vrebat ću na putu kao ris.

[8] Napast ću ih kao medvjedica, kojoj ugrabili mlade, i rastrgat ću im srce u grudima. Tamo će ih prožderati lavovi, zvijeri će ih poljske rastrgati.

[9] To je nesreća tvoja, Izraele: Tko te može zaštititi od mene?

[10] Gdje je kralj tvoj, da te izbavi u svim gradovima tvojim? I svi knezovi tvoji, za koje si govorio: Daj mi kralja i knezove!

[11] Dajem ti kralja u gnjevu svojemu i uzimam ga opet u jarosti svojoj.

[12] Krivnja je Efraimova dobro spravljena. Grijeh je njegov dobro skriven.

[13] Bolovi porodilje doći će na njega; ali je on ludo dijete; jer se u pravo vrijeme nije porodio.

[14] Ja ću ih izbaviti od vlasti Podzemlja, od smrti ću ih spasiti! Gdje je tvoja kuga, o smrti, gdje pomor tvoj, Podzemlje! Samilost se skrila od mojih očiju!

[15] Rodan će biti među plemenskom braćom svojom, ali će doći istočni vjetar, vjetar Gospodnji, iz pustinje. Tada će mu usahnuti vrelo, studenac će mu presušiti: On će odnijeti blago njegovo i sve dragocjeno dobro njegovo.

[16] I Samarija će opustjeti, jer se usprotivila Bogu svojemu: Oni će pasti od mača. Djeca će se njihova razmrskati, trudne žene njihove rasporiti."

Hošea, glava 14

[1] Izraele, obrati se Gospodu, Bogu svojemu! Vlastitom si krivnjom pao.

[2] Uzmite sa sobom riječi pokajanja! Obratite se Gospodu i recite mu: "Oduzmi svu krivnju i umilostivi se! I mi ćemo ti žrtvovati hvalospjev usana svojih.

[3] Pomoćnik naš neće biti Asirija! Na konjima nećemo više jahati i nećemo više govoriti djelu ruku svojih 'Bože naš'; jer u tebe nalazi sirota milosrđe.

[4] "d njihova otpada iscijelit ću ih i srdačno ih ljubiti; jer se je gnjev moj odvratio od njih,

[5] Bit ću Izraelu kao rosa. Cvjetat će kao ljiljan. Ukorijenit će se kao cedri libanonski.

[6] Raširit će se grane njegove. Krasota će mu biti kao u masline. Miris njegov kao libanonski.

[7] Tada će opet stanovati u sjeni i opet sijati žito i cvjetat će kao vinova loza. Postat će slavni kao vino libanonsko.

[8] I što hode još Efraim od idola! Ja ću ga sam tada uslišiti i gledati na njega. Ja sam kao vazda zeleni čempres, Od mene je plod tvoj."

[9] Tko je tako mudar, da razumije ovo? Tako razuman, da to shvati? Jer su pravi putovi Gospodnji. Pravednici hode po njima; a zlikovci se spotiću i padaju na njima.

Joel

Joel, glava 1

1 Riječ Gospodnja, koja dođe Joelu, sinu Petuelovu.

2 Čujte, starci slušajte, svi stanovnici zemlje! Je li se ikada tako što dogodilo vaše dane i u dane otaca?

3 Propovijedajte o tom djeci svojoj, djeca vaša svojoj djeci i ova budućemu pokoljenju! –:

4 Što osta od grisca, izjede skakavac. Što osta od skakavaca, izjede žderalica, što osta od žderalice, izjede ljupilac.

5 Prenite se, pijanice, plačite! Sve vinopije, tugujte za novim vinom, jer je oteto iz usta vaših.

6 Jer je prekrio zemlju moju narod silan i bez broja. Zubi su njegovi zubi lavovi. Čeljusti su njegove kao u lavice.

7 Potro je vinovu lozu moju, smokvu moju osušio, polomio ju i ogulio, bijele joj se grane.

8 Tuguj kao djevojka, u odjeći žalosti za mladim zaručnikom!

9 Nesta žrtvenih prinosa i naljeva u kući Gospodnjoj. Tuguju svećenici, sluge Gospodnje.

10 Opustjelo je polje, uvenula je zemlja, jest, žito je uništeno, usahnulo je vino, nestalo je ulja.

11 Uplašeni stoje seljaci, ridaju vinogradari, zbog pšenice i ječma, jer je propala na njivi žetva.

12 Posahnula je loza, uvela je smokva, šipak, palme i jabuka: sva su se drveta poljska posušila. Jest, nestalo je radosti kod ljudi.

[13] . Opašite se, naričite, svećenici! Ridajte, sluge žrtvenika! Dođite, probdijte noć u odjeći pokorničkoj, vi, sluge Boga mojega, jer je nestalo u kući Boga vašega žrtvenih prinosa i naljeva.

[14] Naredite sveti post! Sazovite svečanost! Skupite starješine, sve stanovnike zemaljske u kući Gospoda, Boga svojega, i vapijte Gospodu:

[15] Jaoh dana, jer je blizu dan Gospodnji dolazi, i kao uništenje od Svemoćnoga.

[16] Nije li oteta hrana ispred očiju naših, kući Boga našega radost i veselje?

[17] Usjevno zrno leži trulo pod grudama. Prazne stoje žitnice. Raspadaju se spreme, jer posahnu žito.

[18] I kako uzdiše stoka! Raspršena su stada goveda, jer nemaju paše; i sitno blago gine.

[19] K tebi, Gospode, vičem, jer žega spali pasišta u pustinji. Plamen popali sva drveta u polju.

[20] I zvijer poljska viče dašćući za tobom, jer su usahnuli potoci, žega je spalila pasišta u pustinji.

Joel, glava 2

[1] Trubite u trubu na Sionu! Trubite na uzbunu na svetoj gori mojoj! Da zadršću svi stanovnici zemaljski, jer dolazi dan Gospodnji, Jest, on je blizu! –:

[2] Dan tame i mraka. Dan oblačine i vihora, Kako se zora razastire povrh gora, tako dolazi narod, velik i silan, kakva nije bilo prije, a niti će ga poslije kad biti do u godine najdaljih pokoljenja.

[3] Pred njim proždire oganj. Za njim ližu plamenovi. Kao vrt edenski leži pred njim zemlja, a za njim pustinja tužna. Ništa ne uteče od njega.

[4] Izgledaju kao konji, i trče kao konjanici.

[5] Topoću i skaču kao kola preko vrhunaca gora. Kao praskajući plamenovi pale strnjiku. Kao silna vojska, spremna za boj.

[6] Pred njima uzdršću narodi. Crveno se zažare sva lica.

7 Kao junaci navaljuju. Kao ratnici penju se na zid. Svaki ide svojim putem. Ne
odstupaju sa svojih staza.

8 Jedan dragoga ne tiska. Svaki stupa svojom stazom. I među strijelama prodiru bez
zastajanja,

9 Udaraju na grad, trče po zidovima, penju se na kuće i kao lupeži i ulaze kroz
prozore.

10 Pred njima se trese zemlja, drmaju se nebesa. Sunce i mjesec pomrčaše, svjetlost se
zvijezda ugasi.

11 I Gospod drma glasom svojim pred vojskom svojom, jer je vojska njegova vrlo
velika, mnogobrojni su izvršitelji riječi njegove. Jest, velik je dan Gospodnji i vrlo
strašan, Tko će ga podnijeti?

12 Ali i sada još govori Gospod: "Svim srcem obratite se k meni posteći, plačući i
tugujući!"

13 Razderite srca svoja a ne haljine svoje! Obratite se Gospodu, Bogu svojemu, jer je
on milostiv i milosrdan, dugotrpan i bogat milosrđem i požali nesreću.

14 Tko zna, neće li opet požaliti, tako da vam ipak još ostane blagoslov njegov, te
imadnete žrtvene prinose i naljeve za Gospoda, Boga svojega?

15 Trubite u trubu na Sionu! Naredite sveti post! Sazovite svečanost!

16 Skupite narod! Posvetite zajednicu! Sazovite starce! Skupite djecu i nejačad!
Zaručnik neka izađe iz svoje sobe, zaručnica iz svoje odaje!

17 Između trijema i žrtvenika neka plaču svećenici, sluge Gospodnje, i neka mole:
"Smiluj se, Gospode, narodu svojemu! Ne daj baštine svoje pod sramotu, da joj se
rugaju neznabošci! Zašto da se kaše među narodima: 'Gdje im je Bog?'"

18 Tada je revnovao Gospod za zemlju svoju i smilovao se narodu svojemu.

19 I Gospod je odgovorio narodu, svojemu: "Evo, ja vam šaljem žita, vina i ulja da se
stim nasitite! Više vas ne dajem pod sramotu među neznabošcima.

[20] Sjevernoga neprijatelja protjerat ću od vas, odagnat ću ga u zemlju suhu i pustu, prednju četu njegovu u istočno more, zadnju četu njegovu u more zapadno, da se podigne od njega smrad rastvaranja i da nestane truleža njegova. Jest, velike ću stvari učiniti."

[21] Zemljo, ne boj se! Raduj se i veseli se, jer je Gospod učinio velike stvari.

[22] Ne bojte se, životinje poljske, jer su opet zelena pasišta u pustinji, Drveta opet nose plodove svoje. Smokva i loza vinova daju urod svoj.

[23] I vi, djeco Siona, radujte se i veselite se u Gospodu, Bogu svojemu, jer vam daje dažd u pravoj mjeri, spušta vam dažd rani i kasni kao prije.

[24] Tada se opet gumna napunjaju žita. Kace se prelijevaju od vina i ulja.

[25] "Ja ću vam nadoknaditi godine, kojima su urod izjeli skakavac, žderalica, ljupilac i grizac, velika vojska moja, koju sam poslao na vas.

[26] Imat ćete jesti izobilja i bit cote siti i slavit ćete ime Gospoda, Boga svojega, koji je učinio čudesne stvari na vama. I nikada se više neće osramotiti narod moj.

[27] Tada ćete spoznati, da ja boravim usred Izraela i da sam ja, Gospod, Bog vaš, a inače nitko. I nikada se više neće osramotiti narod moj.

[28] Poslije ću izliti Duha svojega na svako tijelo. Tada će sinovi vaši i kćeri vase proricati, starci će vaši imati sne, mladići će vaši gledati viđenja.

[29] I na sluge i sluškinje izlit ću Duha svojega u one dane.

[30] I učinit ću da se pojave čudesni znaci na nebu i na zemlji krv, oganj i stupovi od dima.

[31] Sunce će se pretvoriti u tamu i mjesec u krv, prije nego osvane dan Gospodnji, veliki i strašni dan."

[32] Ali svaki, koji zaziva ime Gospodnje, spasit će se, jer će biti spasenje na gori Sionu, u Jerusalemu, kao što je to obećao Gospod. Preživjelima pripada, koga pozove Gospod.

Joel, glava 3

1 "Jer gle, u one dane i u ono vrijeme, kada okrenem sudbinu Jude i Jerusalema.

2 Tada ću sve narode skupiti i svesti u dolinu Jošafat. Ondje ću se suditi s njima zbog Izraela, svojega naroda i vlasništva, jer su ga razasuli među neznabošce i razdijelili zemlju moju,

3 Jer su bacali ždrijeb na moj narod, davali sina za bludnicu i prodavali djevojku za vino i pijančevali.

4 I vi, što imate vi s menom, Tire i Sidone i svi krajevi Filisteje? Hoćete li možda da mi platite što sam vam učinio? Ili da mi što učinite? Brzo ću ja učiniti, da djela vaša padnu na vašu glavu.

5 Jer ste ugrabili moje srebro i zlato, moje dragocjeno blago odnijeli u hramove svoje.

6 Djecu Judinu i jerusalemsku prodali ste Grcima, da ih maknete iz domovine njihove.

7 Evo, ja ću ih dignuti iz mjesta, I uda ste ih prodali, i učinit ću da djela vasa padnu na vašu glavu.

8 Vaše sinove i kćeri prodat ću sinovima Judinim. – Oni će ih prodati Sabejcima, naroda, što stanuje daleko. – Jer je to Gospod zapovjedio."

9 Objavite ovo neznabošcima: "Oružajte se! Podižite ratnike! Neka izađu i dođu svi vojnici!

10 Raskujte raonike svoje na mačeve kosijere svoje na koplja! Slabi neka rekne: "Junak sam!"

11 Ustanite, dođite svi, vi neznabošci unaokolo, i skupite se! Tamo svedi, Gospode, junake svoje!

12 Ustanite, narodi! Idite u dolinu Jošafat, jer ću ondje sjesti da sudim svima neznabošcima unaokolo.

13 Prihvatite za srp, jer je žetva zrela. Ustanite, stupite, jer je tijesak pun. Kace se prelijevaju, jer je zloća njihova velika.

[14] Čete za četama u dolini odluke, jer je blizu dan Gospodnji u dolini odluke.

[15] Sunce i mjesec pomrčat će, svjetlost zvijezda ugasit će se.

[16] I Gospod riče sa Siona, iz Jerusalema grmi glas njegov, da zadršću nebo i zemlja. Ali je Gospod zaštita svojemu narodu, branik djeci Izraelovoj.

[17] Tada ćete spoznatl, da sam ja, Gospod Bog vaš koji stanujem na Sionu, svetoj gori svojoj, Jerusalem će tada biti svetište, i neznabošci neće više u njega stupiti.

[18] I ono će vrijeme gole kapati slatkim vinom, humovi će proteći mlijekom, i svima potocima Judinim teći će voda. U kući Gospodnjoj provret će izvor, da natopi dolinu akacija.

[19] Egipat će postati pustinja, Edom pusta pustara zbog opačine učinjene sinovima Judinim, jer su prolili krv nedužnu u zemlji njihovoj.

[20] A Juda će biti naseljen do vijeka Jerusalem kroz sve naraštaje.

[21] Osvetit ću krv njihovu, koje još nijesam osvetio. I Gospod će stanovati na Sionu.

Amos

Amos, glava 1

1 Govori Amosa, koji je pripadao stočarima iz Tekoe. On je proricao o Izraelu u dane kralja Uzije Judina i u dane Jeroboama, sina i Joašova, kralja Izraelova, dvije godine prije potresa.

2 On reče: Gospod riče sa Siona. Iz Jerusalema grmi glas njegov. Tada tuguju pasišta pastirska. Vrhunac se Karmelu posuši.

3 Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Damaska, za četiri neću mu oprostiti: Jer su vrhli Gilead gvozdenom branom,

4 Bacit ću oganj u kuću Hazaelovu, da proždere tvrđave Ben−Hadadove.

5 Polomit ću prijevornicu Damasku. Utamanit ću stanovnike u dolini grijeha zajedno s nosiocima žezla iz kuće raskošne, Bet−Edena. Narod sirijski mora putovati u Kir!" Gospod je to rekao.

6 Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Gaze, za četiri neću joj oprostiti: Jer su ih do posljednjega čovjeka sve odveli, da ih prodaju Edomu.

7 Bacit ću oganj u zidove Gazi, da proždere tvrđave njezine.

8 Utamanit ću stanovnike u Ašdod zajedno s nosiocima žezla iz Aškelona, Pružit ću ruku proti Ekronu, Ostatak Filistejaca izginut će." Svemogući Gospod je to rekao.

9 Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Tira, za četiri neću mu oprostiti: Jer ih je do posljednjega čovjeka sve izručio Edomu, ne misleći na savez bratski.

10 Bacit ću oganj u zidove Tiru, da proždere tvrđave njegove."

11 Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Edoma, za četiri neću mu oprostiti: Jer je progonio brata svojega mačem, ugušio sažaljenje, jarost svoju jednako čvrsto držao, gnjev svoj uvijek čuvao.

12 Bacit ću oganj u Teman, da proždere tvrđave u Bosri."

13 Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Amonaca, za četiri neću im oprostiti: Jer su parali trudne žene u Gileadu, da raširе zemlju svoju.

14 Stavit ću oganj na zidove Rabi, da proždere stanovnike njegove s vikom u dan boja, s burom u dan vihora.

15 Tada će kralj njihov otići u ropstvo zajedno s knezovima svojim." Gospod je to rekao.

Amos, glava 2

1 Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Moaba, za četiri neću mu oprostiti: Jer je u kreč spalio kosti kralja iz Edoma.

2 Bacit ću oganj na Moaba, da proždere tvrđave u Keritu. Moab će poginuti u vrevi bojnoj s vikom i s glasom trube.

3 Istrijebit ću vladaoca iz sredine njegove i podavit ću s njim sve knezove njegove. Gospod je to rekao.

4 Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Jude, za četiri neću mu oprostiti: Jer su zabacili zakon Gospodnji, nijesu držali uredaba njegovih, dali su se varati od idola lažnih, kojima su već služili oci njihovi,

5 Bacit ću oganj na Judu, da proždere tvrđave Jerusalema."

6 Ovako veli Gospod: "Za tri opačine Izraela, za četiri neću mu oprostiti: Jer prodaju pravednika za novce, ubogoga za dvoje opanke.

7 Jer gaze glavu siromasima u prahu zemaljskom, jer potiskuju s puta siromaha, sin i otac trče sluškinji, da skvrne sveto ime moje.

8 Jer na haljinama zaplijenjenim leže, kod svakoga žrtvenika, vino oglobljenih piju u kući idola svojih –:

9 A ipak sam bio ja, koji je istrijebio ispred vas Amoreje, kojima je visina kao cedara, kojima je jakost kao hrastova. Odozgo sam otrgao plodove, odozdo korijene.

[10] Ja sam bio, koji vas je izveo iz Egipta, vodio vas u pustinji četrdeset godina, da osvojite zemlju Amoreja.

[11] Između sinova vaših podizao sam proroke, između mladića vaših nazireje. Nije li tako, djeco Izraelova?" govori Gospod.

[12] "A vi ste davali nazirejima da piju vino i zapovijedali ste prorocima: 'Ne prorokujte!'

[13] Evo, zato ću vas svaliti, kao što vršuća kola svaljuju nagrnjene snopove.

[14] Tada nema bijega brzomu, jakima se ne utvrđuje snaga, ratnik se ne spasava.

[15] . Strijelac se neće održati, brzoteča ne može uteći, konjanik se ne može spasiti.

[16] I najhrabriji među junacima gol bježi u onaj dan, govori Gospod.

Amos, glava 3

[1] Čujte riječ, koju vam govori Gospod, djeco Izraelova, svemu plemenu, koje sam izveo iz Egipta:

[2] "Samo vas izabrao sam između svih naroda zemaljskih. Zato dajem da okajete svu krivnju svoju."

[3] Putuju li dvojica zajedno, a da ne poznaju jedan drugoga

[4] Riče li lav u šumi, a da nema plijena? Daje li glas u špilji lavić, prije nego je što uhvatio?

[5] Pada li ptica u mrežu na zemlji, ako ova ne čeka na nju? Diže li se lovka sa zemlje, ako se ne uhvati?

[6] Zatrubi li u gradu truba, a da se ne uplaše ljudi? Zadesi li nesreća grad, da je nije učinio Gospod?

[7] Ne, svemogući Gospod ne čini ništa, a da ne očituje osnovu svoju slugama svojim: prorocima.

8 Kad rikne lav, tko da se onda ne prepadne? Kad Gospod, Svemogući, progovori, tko da onda ne prorokuje?

9 Oglasite po tvrđavama u Ašdodu, po tvrđavama u zemlji egipatskoj! Recite: "Skupite se na visinama Samarije! Gledajte divljanje I u njoj, nasilja u njoj!

10 Zaboravili su činiti pravo, govori Gospod, "Gomilaju opačinu i krvavo djelo u palačama svojim.

11 "Zato", ovako veli svemogući Gospod, "neprijatelj će unaokolo opustošiti zemlju i s tebe će svući krasotu tvoju. Tvrđave tvoje bit će oplijenjene."

12 Ovako veli Gospod: "kao kad pastir istrgne iz čeljusti lavu dvije koštice ili samo jagodicu od uha: "tako će se izbaviti samo malo od sinova Izraelovih, koji sjede u Samariji na čipkama divana i na jastucima iz Damaska."

13 "Čujte i posvjedočite kući Jakovljevoj! govori Svemogući Gospod, Bog nad vojskama.

14 "Zaista, kad kaznim opačine Izraelove, tada ću kazniti i žrtvenike Betelu. Odbit će se rogovi žrtveniku, i oni će pasti na zemlju.

15 Razorit ću zimnu kuću i ljetnu kuću, propast će kuće od slonove kosti, nestat će mnogih palača, govori Gospod.

Amos, glava 4

1 Čujte ovu riječ, krave bašanske, koje ste u gori samarijskoj, koje tlačite uboga, satirete siromahe! Govorite gospodarima svojim: "Donesite da pijemo!"

2 Svetošću svojom zakleo se je svemogući Gospod: "Evo, doći će na vas dani, kad će vas odvući kukama, posljednji ostatak vaš udicama ribarskim.

3 Kroz prolome ćete izaći, svaka ravno naprijed. Gonit će vas k Hermonu, govori Gospod.

4 "Idite samo u Betel i griješite, u Gilgalu, griješite još više! Prinosite svako jutro žetve zaklanice svoje, desetine svoje svakoga trećeg dana!

[5] I kvasan; kruh prinosite kao žrtvu zahvalnu! Glasno pozivajte na darove dragovoljne, jer je vama tako milo, sinovi Izraelovi," govori svemogući Gospod.

[6] "Poslao sam vam glad u svim gradovima vašim i nestašicu kruha u svim mjestima vašim: ali se vi ne obratiste k meni!" govori Gospod.

[7] "Uskratio sam vam dažd tri mjeseca pred žetvu, pustio sam dažd na jedan grad, a na drugi nijem, jedno se je polje nakvasilo drugo so je posušilo, kojemu nijesam poslao dažda.

[8] Dva, tri grada klecajući došla su u drugi grad da se napiju vode, i nijesu se nasitila: ali se vi ne obratiste k meni!" govori Gospod.

[9] "Udario sam vas sušom i medljikom, vrtove sam i vinograde vaše opustošio, smokve i masline vaše izjeli su skakavci: ali se vi ne obratiste k meni!" govori Gospod.

[10] "Poslao sam vam kugu kao proti Egiptu, pobio sam mačem mlade ljude vaše zajedno s pristalim konjima vašim, pun gnjeva na vas pustio sam da ognjem izgori tabor vaš, ali se vi ne obratiste k meni!" govori Gospod.

[11] Učinio sam u vas pustoš kao Bog u Sodomi i Gomori, bili ste kao glavnja, što se istrgnula iz ognja: ali se vi ne obratiste k meni!" govori Gospod.

[12] "Zato ću ti sad, Izraele, tako učiniti zato, jer ću ti tako učiniti, popravi se, Izraele, da izađeš u susret Bogu svojemu!"

[13] Jer evo: koji pravi gore, stvara vjetar i očituje misli ljudi, koji čini zoru i tamu i hodi po visinama zemaljskim: "Gospod, Bog nad vojskama" ime je njegovo!

Amos, glava 5

[1] Čujte ovu pjesmu, koju vam kao tužaljku započinjem, kućo Izraelova!

[2] Pade djevojka Izraelova, ne diže se više, povaljena je na zemlji svojoj, nitko je ne pridiže.

[3] Jer onako veli svemogući Gospod: "Grad, koji je pošao u boj s tisuću, održa samo stotinu, a koji je pošao u boj sa stotinu, održa samo deset." Za kuću Izraelovu!

[4] Jest, ovako veli Gospod kući Izraelovoj: "Tražite me, i živjet ćete!

5 Ali ne tražite Betela! Ne idite u Gilgalu! Ne polazite u Beer–Šebu, jer Gilgala odlazi
u ropstvo, a Betel će biti sasvim uništen.

6 Tražite Gospoda, i živjet ćete! Inače doći će on na kuću Josipovu s ognjem, što
ždere, i nitko ne može gasiti u Betelu."

7 U pelin obraćate pravo i pravednost gazite nogama.

8 On, koji je stvorio zvijezde Vlašiće i Štapce, koji pretvara tamu u jutro i dan i
potamni u noć. On, koji doziva vode morske i izlijeva ih na zemlju: "Gospod" je ime
njegovo!

9 On čini da dođe pogibija na jake, da padne pustoš na tvrđavu.

10 Mrze na onoga, koji govori pravo na vratima, i grde onoga, koji govori istinu.

11 Zato, što nogama gazite siromaha i podižete od njega daće žita, možete graditi kuće
od tesana kamena, ali nećete nikada stanovati u njima; možete sebi saditi krasne
vinograde, ali nećete nikada piti vina iz njih!

12 Jer dobro znam mnoge opačine vaše, mnogobrojne grijehe vaše: tlačite nedužnoga,
primate mito i sudite nepravedno siromahe.

13 Zato šuti mudrac u ovo vrijeme; jer je zlo vrijeme.

14 Tražite dobro a ne zlo, da živite! Tada će Gospod, Bog nad vojskama, biti i s vama,
kako ste rekli.

15 Mrzite na zlo i ljubite dobro! Pribavite pravici važnost na vratima! Može biti da se
Gospod, Bog nad vojskama, smiluje ostatku Josipovu!

16 Zato ovako veli Gospod, svemogući Bog nad vojskama: "Na svim putovima bit će
tužnjava, u svim ulicama vikat će se: 'Jaoh, jaoh!' Zvat će ratara na žalost, vinogradara
k onima, koji umiju naricati.

17 Tužnjava će vladati u svim vinogradima, kad budem koračao kroz sredinu vašu,
Gospod je to rekao.

18 Teško onima, koji žele dan Gospodnji! Što je dan Gospodnji za vas? On je tama a
ne svjetlost.

19 Bit će, kao kad tko bježi od lava, a nabasa na medvjeda. On možda umakne u svoju kuću i nasloni se rukom svojom na zid, ali ga tada ujede zmija.

20 Doista, tama je dan Gospodnji a ne svjetlost, mrak i bez vidjela!

21 "Mrzim i prezirem svečanosti vaše. Ne volim mirisati svetkovina vaših.

22 Jer ako mi prinosite žrtve paljenice i prinose, to mi se ne dopada. Ne volim vidjeti pomirnih žrtava vaših od tovnih telaca.

23 Ukloni od mene dreku pjesama svojih! Zvižduk harfa tvojih ne volim slušati.

24 Navalit će sud kao voda i pravda kao potok što nikad ne presuši.

25 Jeste li meni prinosili žrtve zaklanice i prinose u pustinji četrdeset godina, kućo Izraelova.

26 A pritom jeste li naokolo nosili Sikuta, kralja svojega, i Kevana, zvjezdanog boga svojega, idolske likove svoje, što ste ih načinili sebi?

27 Zato ću pustiti da vas odvedu u progonstvo tamo iza Damaska." Gospod je to rekao; "Bog nad vojskama" ime je njegovo.

Amos, glava 6

1 Teško bezbrižnima u Sionu i sigurnima na gori samarijskoj, odličnima prvoga od naroda, koje sluša kuća Izraelova:

2 Pođite u Kalnu i vidite i odanle otidite u Hamat veliki! Tada, siđite u Gat u zemlji Filistejaca! Jesu li oni jači od ovih kraljevstva, ili je zar područje njihovo veće od područja vašega?

3 Vi mislite da je daleko dan nesreće i primičete vlast nasilja.

4 Leže na posteljama od slonove kosti i pružaju se na jastucima svojim. Jedu janjce iz stada i mlada goveda iz štale.

5 Deru se uz zvuk harfa, izmišljaju sebi kao David sprave za igru.

6 Piju vino iz zdjela i mažu se najboljim uljem, a ne mare za pad Josipov.

[7] Zato će sad otići u progonstvo na čelu prognanika, i zamuknut će veselje raskošnika.

[8] Zakleo se je sam sobom svemogući Gospod, govori Gospod, Bog nad vojskama: "Oduravam gizdu Jakovljevu i mrzim na palače njegove i predajem grad zajedno sa stanovnicima njegovim."

[9] I ako deset ljudi samo ostane a jednoj kući, moraju i oni mrijeti.

[10] Ako jednoga rođak njegov nosi van i spali ga, da iznese kosti njegove iz kuće, i ako upita jednoga, koji se je skrio u nutrini kuće: "Ima li još tko hod tebe?", on odgovori: "Nitko!" i pridoda: "Šuti!", jer se ne smije imenovati ime Gospodnje.

[11] Jer evo, Gospod zapovijeda, i udaraju na palače da se poruše i na kolibe da se raspadnu.

[12] Trče li konji po litici, ili ore li se volovima more, da vi pretvarate pravo u otrov, plod pravednosti u pelin?

[13] Vi se radujete Lo−Debaru i govorite: "Nijesmo li svojom snagom zauzeli Karnajim?

[14] Jer evo, kućo Izraelova, ja ću podignuti proti vama narod, govori Gospod, Bog nad vojskama. "On će vas pritisnuti odanle, gdje se ide u Hamat, do potoka u pustinji."

Amos, glava 7

[1] Ovo mi dade svemogući Gospod da gledam: "Gle, učini da postanu skakavci, kad je počela nicati otava − bila je to trava iza kraljeve kosidbe.

[2] Kad su bili sasvim požderali zelen zemlje, tada se ja pomolih: "Svemogući Gospode, oprosti! Kako će opstati Jakov, jer je on tako malen!

[3] Tada se sažali Gospodu. "To se neće dogoditi reče Gospod.

[4] Ovo mi dade svemogući Gospod da gledam: "Gle, svemogući Gospod pozva oganj za kaznu. Oganj proždrije veliku bezdanu i utamani baštinu Gospodnju.

[5] Tada se ja pomolih: "Svemogući Gospode, odustani! Kako će opstati Jakov, jer je on tako malen!"

[6] Tada se sažali Gospodu. "Ni to se neće dogoditi!" reče svemogući Gospod.

[7] Ovo mi dade da gledam: Gle, Svemogući je stajao pred jednim zidom. Držao je
visak u ruci svojoj.

[8] I upita me Gospod: "Što vidiš, Amose?" Ja odgovorih: "visak." Tada reče
Svemogući: "Evo, ja ću metnuti visak posred Izraela, naroda svojega. Neću ga više
štedeći prolaziti.

[9] Neka se opustoše visine Izakove i razore svetišta Izraelova! Proti kući Jeroboamovoj
ustat ću s mačem."

[10] Amazija, svećenik u Betelu, posla k Jeroboamu, kralju Izraelovu, i poruči mu:
"Amos diže bunu na te u kući Izraelovo. Zemlja ne može više podnositi svih govora
njegovih.

[11] Jer je Amos ovako govorio: 'Jeroboam će poginuti od mača, Izrael će putovati iz
zemlje svoje u progonstvo.'"

[12] l Amazija reče Amosu: "Vidioče, idi, ukloni se u zemlju Judinu! Ondje jedi kruh
svoj i ondje prorokuj!

[13] Ne prorokuj više u Betelu; jer je on svetište kraljevsko i hram kraljevine."

[14] Tada odgovori Amos Amaziji: "Nijesam niti prorok ni proročki sin, nego sam
govedar i uzgajam dudove.

[15] Ali me je Gospod uzeo od stada, i Gospod mi je zapovjedio: 'Idi, prorokuj mojemu
narodu Izraelu!

[16] A sada čuj riječ Gospodnju! Ti kažeš: 'Ne prorokuj proti Izraelu i ne svjedoči proti
kući Izakovoj!'

[17] Zato ovako veli Gospod: Žena će tvoja činiti sramotu u gradu. Sinovi će tvoji i
kćeri tvoje pasti od mača. Zemlja će se tvoja razdijeliti mjeračkim užem. A ti ćeš sam
umrijeti u nečistoj zemlji, i Izrael mora putovati iz svoje zemlje u progonstvo.

Amos, glava 8

1 Ovo mi dade svemogući Gospod da gledam: "Gle, tu je bila košarica sa zrelim voćem.

2 I on me upita, što vidiš, Amose? Ja odgovorih: "Košaricu sa zrelim voćem." Tada mi reče Gospod: "Dolazi kraj mojemu narodu Izraelu. Neću ga više štedeći prolaziti.

3 Pjesme u palači bit će ridanje u onaj dan," govori svemogući Gospod. "Velik će biti broj mrtvih tjelesa. Svuda će se pobacati, tiho!"

4 Čujte ovo, koji gazite siromaha, upropašćujete maloga čovjeka!

5 Kažete: "Kada će napokom proći mlađak, da prodajemo žito! Kada subota, da možemo otvoriti žitnice? Mi bismo smanjili mjeru, povećali uteg i varajući krivotvorili mjerila.

6 Kupovat ćemo siromaha za novce, ubogoga za par opanaka. Htjeli bismo prodavati otražak od žita.

7 Ali se je Gospod zakleo slavom Jakovljevom: "Nikada neću zaboraviti nijednoga djela njihova."

8 Ne mora li se zemlja potresti od toga, ne moraju li protužiti si stanovnici njezini, tako da se ona posvuda podigne kao Nil i uskipi i padne kao Nil u Egiptu?

9 "U onaj će se dan dogoditi," govori svemogući Gospod, "i učinit ću da sunce iščezne u podne i pomračit ću zemlju za bijela dana.

10 Pretvorit ću blagdane vaše u žalost, sve pjesme vaše u naricanje za mrtvim. Metnut ću odjeću žalosti oko svih bedara, učinit ću ćelavom svaku glavu. Rsplakat ću zemlji kao za sinom jedincem. Gorak dan bit će joj kraj."

11 "Gle, doći će dani," govori svemogući Gospod, "kad ću poslati glad u zemlji, ne glad kruha ni žeđ vode, nego slušanja riječi Gospodnjih.

12 Tada će se potucati od mora do mora, trčat će od sjevera do istoka, da traže riječ Gospodnju, ali je neće naći.

13 U ono će vrijeme obamirati s lijepe djevojke i ginut će mladići od žeđi:

14 Oni, koji se sada kunu idolima samarijskim i govore: 'Tako da je živ bog tvoj,
Dane! Tako da je živ bog tvoj, Beer−Šebo! Oni će pasti i neće više ustati.

Amos, glava 9

1 Vidio sam Svemogućega gdje stoji na žrtveniku i govori: "Udari na glavicu stupa, da
se zatresu grede, i razmrskaj ih, da padnu na glavu svima! Mačem ću pobiti, što
ostanu živi. Neće uteći između njih ni jedan! Ni jedan, koji je umaknuo od njih, neće
se moći spasiti!

2 I ako bi provalili u svijet mrtvih, i odatle će ih izvaditi ruka moja. I da bi se popeli
do na nebo, i odatle ću ih skinuti.

3 I kad bi se sakrili gore na Karmelu, tamo ću ih pronaći i uzeti. I da se skriju ispred
mene na dnu mora, ondje ću zapovjediti životinjama morskim, da ih unište.

4 I da otidu u ropstvo pred neprijateljima svojim, i ondje ću zapovjediti maču, da ih
pobije. Upravit ću oko svoje njima na nesreću, a ne na spasenje.

5 Svemogući Gospod nad vojskama, koji se dotakne zemlje, tako da se ona rastapa i
tuguju svi stanovnici njezini, da se diže posvuda kao Nil i spušta se kao Nil u Egiptu.

6 On, koji je sagradio u nebu odaje svoje, svod svoj osnovao na zemlji. On, koji zovne
vode morske i izlijeva ih po zemlji: "Gospod" je ime njegovo!

7 "Vrijedite li mi više, sinovi Izraelovi, negoli Kušiti?" govori Gospod. "Jest, izveo
sam Izraela iz Egipta, ali isto tako Filistejce iz Kaftora i Sirijce iz Kira.

8 Gle, na griješno kraljevstvo oči su svemogućega Gospoda upravljene. Sa zemlje ću
ga zatrti, ali neću sasvim zatrti kuće Jakovljeve, govori Gospod.

9 "Jer evo, dat ću naputak i rastrest ću među sve neznabožačke narode I kuću
Izraelovu, kao što se trese žito u rešetu; nijedno dobro zrno neće pasti na zemlju.

10 Od mača će poginuti svi zlikovci u narodu mojem, koji sad govore: "Nas neće
pogoditi nesreća! Neće nas dostignuti!'"

11 U ono vrijeme podignut ću raspali šator Davidov, zatvorit ću pukotine njegove,
popravit ću ruševine njegove sagradit ću ga, kao što je bio u dane prošlosti,

[12] Da posjeduju, što je ostalo od Edoma, i sve neznabožačke narode, nad kojima se izvikalo ime moje, govori Gospod, koji izvršuje ovo.

[13] "Evo, doći će dani, govori Gospod, "kad će orač stizati žeteoca, gnječilac grožđa sijača. Gore će kapati slatkim vinom, i svi će se humovi rastapati.

[14] Tada ću okrenuti sudbinu Izraela, naroda svojega: oni će posagraditi opustošene gradove i stanovati u njima, nasadit će vinograde i piti vino iz njih, nasadit će vrtove i uživati plodove njihove.

[15] Posadit ću ih u zemlju njihovu, da se više ne iščupaju iz zemlje svoje, koju sam im dao," govori Gospod, Bog tvoj.

Obadija

[1] Viđenje Obadijino. Ovako veli svemogući Gospod o Edomu: Od Gospoda čuli smo
ovaj glas, među narode bila je poslana ova vijest: "Ustajte, dignut ćemo se na nju u
boj!"

[2] "Gle, učinit ću te malim među narodima. Prezren ćeš biti preko mjere.

[3] Oholost srca tvojega zaludila te. U rasjelinama kamenitim stanuješ, imaš svoje
sjedište na visini: zato misliš u sebi: 'Tko me može srušiti na zemlju?'

[4] I visoko si sagradio kao orao, jest, pod same zvijezde gnijezdo svoje: ipak sam te
odatle srušio dolje", govori Gospod.

[5] Kad bi došli k tebi kradljivci ili noćni lupeži, – kako si dotjeran do ništa! – oni bi
samo krali, koliko bi trebali, Sad bi došli vinogradari u vinograd tvoj: oni bi još
ostavili pabirke.

[6] Kad se pretražuje Ezav, prekopava se blago njegovo!

[7] Natrag do granice gonit će te svi saveznici tvoji. Zaludit će te i silu ti nanijeti, koji
su ti bili prijatelji. Tvoji drugovi za stolom podmeću ti zamke, a ti to ne slutiš.

[8] "Doista, u onaj će se dan dogoditi", govori Gospod, "tada ću uništiti mudrace
edomske, razumne u gori Ezavovoj.

[9] Tvoji će junaci, Temane, očajavati, da se unište svi stanovnici iz gore Ezavove."

[10] Za umorstvo, za zlodjelo na tvojemu bratu Jakovu pokrit će te sramota! Bit ćeš
istrijebljen za vječna vremena

[11] Jer si tada stajao suprot, kada su stranci odvodili u ropstvo vojsku njegovu, i tuđinci
prodirali na vrata njegova i bacali ždrijeb nad Jerusalem, i ti si bio kao jedan od njih.

[12] Ti nijesi trebao gledati dana brata svojega, dana nesreće njegove, nijesi trebao
radovati se sinovima Judinim u dan uništenja njihova, nijesi trebao podsmijevati se u
dan nevolje njihove.

13 Nijesi trebao prodrijeti na vrata naroda mojega u dan nesreće njegove, nijesi trebao naslađivati se na zlu njegovu u dan pogibli njegove, nijesi trebao pružiti ruku svoju u dan nevolje njegove.

14 Nijesi trebao da stojiš na raskršćima, da ubijaš bjegunce njegove, i nijesi trebao da izdaješ onih, što izmakoše u dan tjeskobe.

15 Jer je blizu dan Gospodnji nad svim narodima! Kako si činio, tako će ti biti: "djela tvoja Padaju natrag na vlastitu glavu tvoju.

16 Doista, kao što ste vi morali piti na svetoj gori mojoj, tako će sveudilj piti svi narodi, piti i srkati biti, kao da ih nije bilo nikada.

17 Ali će na gori Sionu biti spasenje, Ona će biti utočište. I kuća Jakovljeva pobijedit će pobjeditelje svoje.

18 Kuća Jakovljeva bit će oganj i kuća Josipova plamen. A kuća Ezavova postat će strnjika! Oni će je zapaliti i izgorjeti, i ništa neće više ostati od kuće Ezavove, jer je to rekao Gospod.

19 Tada će južna zemlja zaposjesti goru Ezavovu i nizinu Filistejaca. I polje će Efraimovo zaposjesti i polje samarijsko, i Benjamin Gilead.

20 Prognanici vojske Izraelaca zaposjest će sva mjesta Kanaanaca do Sarfate. Zarobljenici iz Jerusalema, koje prognaše u Sefarad, baštinit će južne gradove.

21 Izbavitelji će uzaći na goru Sion, da sude gori Ezavovoj. A kraljevstvo će biti Gospodnje.

Jona

Jona, glava 1

1 Riječ Gospodnja dođe Joni, sinu Amitajevu:

2 "Ustani, idi u Ninivu, grad veliki, i propovijedaj ondje, jer zloća njihova prodrla je do mene."

3 A Jona ustade da pobjegne od Gospoda u Taršiš. Side u Jopu i nađe tamo lađu, koja je išla u Taršiš. Plati vozarinu i ukrca se, da se tako odveze daleko od Gospoda u Taršiš.

4 Ali Gospod posla silan vjetar na more, i nastade na moru jaka bura, tako da je lađa bila blizu da se razbije.

5 Lađari su se uplašili, i svaki zavikao svojega boga. Bacali su u more sprave lađine, da bi stim olakšali lađu. A Jona je bio sisao na dno lađi, legao i zaspao.

6 Tada pristupi k njemu kapetan lađe i upita ga: "Što ti spavaš? Ustani i prizivaj Boga svojega! Možda nam se smiluje taj Bog, da ne poginemo.

7 Potom rekoše jedan drugome: "Dođite, bacit ćemo ždrijeb, da vidimo, čijom krivnjom pogodi nas ova nesreća!" Baciše dakle ždrijeb, i pade ždrijeb na Jonu.

8 Tada mu rekoše: "Daj da znamo, čijom nas krivnjom pogodi ova nesreća! Što je tvoj zanat? Odakle ideš? Gdje ti je postojbina? Od kojega si naroda!"

9 On im odgovori: "Ja sam Hebrejin. Štujem Gospoda, Boga nebeskoga, koji je stvorio more i suhu zemlju."

10 Tada se vrlo uplašiše ljudi i upitaše ga: "Što si učinio?" Jer su doznali ljudi, da je on bio na bijegu od Gospoda; jer im je to priznao.

11 Upitaše ga ovako govoreći: "Što ćemo činiti s tobom, da odustane more od nas?" More je naime bučilo sve žešće.

12 Tada ih on zamoli: "Uzmite me i bacite me u more! Tada će more odustati od vas, jer znam, da je zbog mene došla na vas ova velika bura."

13 A ljudi su veslali da opet dođu na zemlju. Ali nijesu mogli; jer je more navaljivalo sve žešće na njih.

14 Tada povikaše Gospodu: "Ah, Gospode, ne daj da poginemo zbog života ovoga čovjeka! Nemoj to metnuti na nas kao nedužno prolivenu krv, nego učini, Gospode, što se dopada tebi!"

15 Potom uzeše Jonu i baciše ga u more. Tada presta more bučiti.

16 Ali se ljudi vrlo pobojaše Gospoda. Prinesoše žrtvu Gospodu i učiniše zavjet.

Jona, glava 2

1 A Gospod zapovjedi, te velika riba proguta Jonu. Tri dana i tri noći ostade Jona u utrobi ribe.

2 I Jona se pomoli u utrobi ribe Gospodu, Bogu svojemu,

3 I reče: "Iz tjeskobe svoje zavapih Gospodu: on mi dade odgovor. Iz krila podzemnoga svijeta povikah za pomoć: ti si čuo glas moj.

4 Ti si me bacio u dubinu, u srce moru, da me je optekla voda. Sve poplave tvoje i valovi tvoji prelazili su preko mene.

5 . Pomislio sam: 'Odbačen sam ispred očiju tvojih. Kako mogu dalje još gledati sveti hram tvoj?'

6 Vode mi doprle već do blizu života. Dubina me opkolila. I oko glave bila mi se ovila sita.

7 Upao sam do temelja gorskih. Prijevornice zemaljske zatvorilo me dovijeka. Tada si me izvadio iz jame, Gospode, Bože moj!

8 Kad mi već gotovo iščeznuo život, spomenuo sam se Gospoda. Molitva je moja prodrla k tebi u svetom hramu tvojemu.

9 Koji štuju ništave idole, ostavljaju onoga, koji im je spasenje.

[10] A ja ću ti zahvalom glasnom prinijeti žrtvu. Što sam zavjetovao, platit ću. U Gospoda je spasenje!"

[11] Tada Gospod zapovjedi ribi, i ona izbljuva Jonu na zemlju.

Jona, glava 3

[1] Opet dođe riječ Gospodnja Joni:

[2] "Ustani, idi u Ninivu, grad veliki, i drži mu propovijed, koju sam ti naložio!"

[3] Jona ustade i otide u Ninivu po naputku Gospodnjem. Niniva je bila nekoć grad silno velik, tri dana hoda dug.

[4] Jona poče dakle ići u grad jedan dan hoda, i propovijedao je: "Još četrdeset dana, i Niniva će propasti!"

[5] Ninivljani povjerovaše Bogu, oglasiše post i obukoše se, veliki i mali, u pokorničke haljine.

[6] Vijest o tom doprije i do kralja u Ninivi. Tada on ustade sa svojega prijestolja, skide sa sebe svoj plašt, zamota se u pokorničku haljinu i sjede u pepeo.

[7] Onda dade oglasiti u Ninivi: "Zapovijed kralja i njegovih knezova: Ljudi i životinje, goveda i ovce ne smiju okusiti ništa! Ne smiju ići na pasište i na pojište,

[8] Nego se moraju – čovjek i stoka – pokriti haljinama žalosti! Neka se glasno zaziva Bog, i neka se svaki okani svojega zla puta i opakoga djela svojih ruku!

[9] Možda se opet umilostivi Bog i odustane od ljutoga gnjeva svojega, tako da ipak ne izginemo."

[10] Kada Bog vidje djela njihova, da se naime okaniše svojega zla puta, tada se sažali Bogu zbog nesreće, kojom im je bio zaprijetio, i ne učini je.

Jona, glava 4

[1] To vrlo ozlovolji Jonu, i on se rasrdi.

[2] Ovako se on pomoli Gospodu: "Ah, Gospode, to je eto ono, što sam mislio, kad sam još bio u svojoj postojbini! Upravo zato htio sam prije pobjeći u Taršiš, jer znao sam, da si ti Bog milostiv i milosrdan, dugotrpan i bogat milosrđem i sažališ se zbog nesreće.

[3] A sada, Gospode, uzmi ipak život moj od mene; jer je bolje za me da umrem nego da živim!"

[4] Ali ga Gospod samo upita: "Je li pravo o tebe, da si tako zlovoljan?"

[5] Tada izađe Jona iz grada i sjede na istoku grada. Načini ondje sebi kolibu, i sjedio je pod njom u sjeni, da vidi, što će se dogoditi gradu.

[6] I Bog, Gospod, dade, te se izvije bršljan, koji uzraste nad Jonom, da glavi njegovoj pruži sjenu i da ga izliječi od njegove zlovolje. Jona se je bršljanu veoma radovao.

[7] A kad je idućega dana zora osvanula, dade Bog, te crv podgrize bršljan, tako da je usahnuo.

[8] Kad je bilo ogranulo sunce, posla Bog vruć istočni vjetar. I sunce upeče Jonu u glavu, tako da ga je ostavila sva snaga. Tada je sebi poželio smrt i rekao: "Bolje je za me da umrem nego da živim!"

[9] A Bog upita Jonu: "Je li pravo od tebe, da si zbog bršljana tako zlovoljan?" On odgovori: "Jest, pravo sam zlovoljan do smrti!

[10] Gospod reče: "Tebi je žao bršljana, premda se nijesi trudio za njega i nijesi ga odgojio. U jednoj se je noći izvio, i u jednoj je noći propao.

[11] A meni da ne bude žao Ninive, velikoga grada, u kojem stanuje više od sto i dvadeset tisuća ljudi, koji ne mogu razlikovati između desna i lijeva, a usto još mnoge životinje?"

Mihej

Mihej, glava 1

1 Riječ Gospodnja, koja dođe Miheji iz Morešeta u vrijeme kraljeva Judinih Jotama, Ahaza i Ezekije. O Samariji i Jerusalemu imao je on ova viđenja:

2 Čujte, sva plemena! Slušaj, zemljo i što prebiva u njoj! Svemogući Gospod podiže se na vas s tužbom, Svemogući iz svetoga hrama svojega.

3 Gle, već ostavlja Gospod mjesto svoje, silazi, hodi po visinama zemaljskim.

4 Pod njim se rastapaju gore, pucaju doline, kao vosak pred žeravicom, kao voda, što šumi niz strmen.

5 To sve zbog opačina Jakovljevih, zbog grijeha kuće Izraelove! Tko je skrivio otpad Jakovljev? Nije li Samarija? Tko je skrivio visine Judine? Nije li Jerusalem?

6 "Učinit ću od Samarije gomilu kamenja na njivi, rasadnik vinove loze. Pobacat ću kamenje njezino u dolinu. Otkrit ću joj temelje.

7 Svi rezani likovi njezini bit će razbijeni. Svi bludnički darovi njezini spalit će se u ognju. Sve ću idole njezine potrti, jer se je od plaće bludničke to posakupilo, neka to opet bude plaća bludnička!"

8 Zbog toga plakat ću i tugovati. Bos ću hoditi, bez gornje haljine. Podignut ću plač kao čagalji, podignut ću viku kao nojevi.

9 Nikada ne zacijeli rana što joj je zadana. Jest, gnoji se dalje sve do Jude. Zahvata ona glavni grad naroda mojega: Jerusalem.

10 Ne javljajte to u Gatu! Ne plačite u Akonu! U Bet–Leafri valjajte se po prahu!

11 Otidite, ljudi od Šafira, s golom sramotom! Stanovništvo Saanana ne izlazi. Tugovanje u Bet–Hazaelu ne da vam da ostanete tamo.

[12] Za dobro svoje naršću stanovnici u Marotu, jer od Gospoda silazi nesreća do na vrata Jerusalema.

[13] Brzo konje upregnite u kola, ljudi od Lakiša! On je bio početak grijehu kćeri sionske. Opačine Izraelove naučile su se u tebi.

[14] Zato se daje i tebi raspusna knjiga, Morešet−Gate! Kuće u Akzibu prevarit će knezove Izraelove.

[15] Baštinika tebi ću dovesti, stanovništvo u Mareši! U Adulam dolazi plemstvo Izraelovo.

[16] Ošišaj glavu sebi do kože zbog ljubljene djece svoje! Učini glavu sebi golom naširoko kao u jastrijeba, jer se ona odvode od tebe.

Mihej, glava 2

[1] Teško onima, koji smišljaju opako i snuju zlo na posteljama svojim, da to izvrše kad svane, je im je vlast u ruci!

[2] Dopadne li se njiva, otmu je, kuća, oduzmu je. Čine silu čovjeku i kući njegovoj, posjedniku i baštini njegovoj.

[3] Zato ovako veli Gospod: "Pazite! I ja snujem jaram nesreće tome rodu. Iz njega nećete izvući vratova svojih, niti ćete hoditi uspravo pod njim. Bit će zlo vrijeme."

[4] U onaj će se dan pjevati podsmješnica o vama. Pjevat će se pjesma ovakvom tužbom: "Gotovo je! Posve smo uništeni. Prodaje on baštinu naroda mojega. Ah, kako mi je odvlači! Odmetnicima porazdijeli polja naša.

[5] Nitko nam ne nateže mjeračko uže, baca ždrijeb u zajednici Gospodnjoj.

[6] "Nemojte sliniti!" tako sline oni. "Ne treba sliniti od toga! Pustit će on zar te psovke?"

[7] Ne kaže li se kući Jakovljevoj: "Je li duh Gospodnji samo pun gnjeva? Jesu li njegova djela takva?

[8] Upravo se vi dižete kao neprijatelji proti narodu mojemu. Od haljina skidate plašt s onih, koji odlaze bezazleno, koji neće svađe.

[9] Sene naroda mojega izgonite iz kuće miline njihove i djeci njihovoj otimate slavu moju zauvijek:

[10] Ustanite, idite, jer ovdje više nema ostanka zbog nečistoće, koja donosi pogibiju, neizlječivu pogibiju.

[11] Jest, kad bih ja bio kao jedan, koji ide za prijevarom i govori laž, haul bih ti propovijedao za vino i za silovito piće, jest tada bih ja bio prorok svojemu narodu.

[12] "Skupiti, jest skupit ću te svega, Jakove! Skupit ću ostatak Izraelov. Sastavit ću ih kao ovce u toru, kao stado u oboru, da bruji od ljudi.

[13] Pred njima će tada ići probijač. Oni će probiti, proći će kroz vrata i izaći će. Kralj će njihov ići pred njima. Gospod će biti na čelu.

Mihej, glava 3

[1] Ja rekoh: "Čujte knezovi Jakovljevi, vođe kuće Izraelove! Nije li na vama, da znate pravo.

[2] Na vama mrziteljima dobra, s prijateljima zla? Vi ljudima derete kožu s tijela i meso s kostiju.

[3] Jedete meso naroda mojega i derete kožu s njih, prebijate im kosti, sasijecate ih kao meso u loncu, kao meso za juhu u kotlu."

[4] Jedanput će vikati Gospodu! Ali ih neće čuti i skrit će lice i svoje od njih u ono vrijeme prema djelima njihovim, što su ih počinili.

[5] Ovako veli Gospod o prorocima, koji zavode moj narod, koji, kad imaju nešto za svoje zube da grizu, navješćuju mir, a proti onome, koji im ne napunja usta, proglašuju rat:

[6] Zato će vam biti noć, a da ne gledate viđenja i tame, da ne mognete ništa vračati. Sunce će zapasti tim prorocima, dan će im postati noć.

[7] Tada će se osramotiti vidioci, i vračari će se morati posramiti. Svi će zastrijeti bradu svoju, jer neće biti odgovora Božjega.

[8] A ja, ja sam napunjen snagom od duha Gospodnjega, pravdom i srčanošću, da kažem Jakovu opačinu njegovu i Izraelu grijeh njegov.

[9] Pa čujte ovo, poglavice kuće Jakovljeve, vođe kuće Izraelove, koji mrzite na pravdu i sve što je pravo izvrćete.

[10] Koji gradite Sion krvlju, Jerusalem opačinom!

[11] Za mito govore pravdu poglavari njihovi. Svećenici njihovi uče za plaću. Proroci njihovi gataju za novce. Pritom se pozivaju na Gospoda i govore: "Nije li Gospod u sredini našoj? Nesreća neće doći na nas!"

[12] Zato: "Zbog vas Sion će se preorati kao njiva, Jerusalem će postati ruševina i gora hramska visina u šumu obrasla.

Mihej, glava 4

[1] Na svršetku dara dogodit će se, da bude utvrđena gora s kućom Gospodnjom navrh gora, uzvišena nad visinama. Tada će se k njoj stjecati narodi.

[2] Mnogi će narod ići tamo i govoriti: "Dođite, pođimo na goru Gospodnju, u kuću Boga Jakovljeva! Neka nas on nauči svojim putovima! Mi hoćemo hoditi njegovim stazama!" Jer nauka izlazi sa Siona i riječ Gospodnja iz Jerusalema.

[3] On sudi među svima narodima, govori pravdu među moćnim narodima do u daljinu. Oni raskivaju mačeve svoje na raonike, koplja svoja na kosijere. Ne diže više narod mača proti narodu. Više se ne uči ratu.

[4] Svaki stanuje pod svojom vinovom lozom i smokvom, a da ga tko ne plaši, jer to obećaše usta Gospodnja nad vojskama.

[5] Jer svi narodi hode svaki u ime boga svojega; pa ćemo i mi hoditi u ime Gospoda, Boga svojega, u vijek i dovijeka.

[6] U ono vrijeme", govori Gospod, skupit ću, što hramlje. Što je razagnano, skupit ću, i iscijelit ću što sam udario.

[7] Što hramlje, to ću učiniti ostatkom, što je bolesno, jakim narodom. I Gospod će biti kralj nad njima na gori Sionu od sada i dovijeka."

[8] Ti kulo za stado, ti stražaro kćeri sionske, k tebi će prispjeti, k tebi će doći prijašnja vlast, kraljevstvo kćeri jerusalemske!

[9] Ali sada – što vičeš tako glasno? – Nema li kralja u tebi! Je li mrtav tvoj savjetnik, da te obuzeše bolovi kao ženu, što rađa?

[10] Savijaj se, jecaj, kćeri sionska, kao žena, što rađa, jer sad moraš van iz grada, na polju stanovati. Dolaziš u Babilon. Ali ćeš se tamo izbaviti. Tamo će te Gospod osloboditi iz ruke neprijatelja tvojih.

[11] Sada dakako skupljaju se proti tebi mnogi narodi i govore: "Neka se oskvrni, da se oko naše napase na Sionu!"

[12] Ali oni ne znaju misli Gospodnjih i ne razumiju odluke njegove, da ih unosi kao snoplje na gumno.

[13] Ustani, vrši, kćeri sionska, jer ću učiniti rog tvoj gvožđem, papke ću tvoje učiniti mjeđu. Satri mnoge narode! Posveti Gospodu blago njihovo, Gospodu čitavoga svijeta dobro njihovo!

Mihej, glava 5

[1] Sad ćeš biti potlačena, ti tlačiteljice: "Nasip su oko nas povukli. Po obrazu udaraju štapom vladaoca Izraelova.

[2] A ti, Betleheme–Efrato, među krajevima Judinim najmanji, iz tebe će mi izaći onaj, koji će biti vladalac u Izraelu. Njegov je početak iz davne davnine, iz dana vječnosti.

[3] Zato ih On predaje, do vremena, kad rodi, koja rađa. Tada se vraća ostatak braće njegove k djeci Izraelovoj.

[4] On se pojavljuje i vlada u snazi Gospodnjoj, u veličanstvu imena Gospoda, Boga svojega. Oni će u sigurnosti stanovati; jer će se on tada pokazati velik do krajeva zemaljskih.

[5] I On će biti mir. Dođe li tada Asirac u našu zemlju i prodre li u tvrđave naše, to ćemo postaviti suprot njemu sedam pastira i osam kneževskih ljudi.

[6] Oni će opasti zemlju Asiriji mačem i zemlju Nimrodovu oštracem. Tako će nas on izbaviti od Asirije, ako dođe u našu zemlju i stupi na međe naše.

[7] Tada će ostatak Jakovljev biti među mnogim narodima kao rosa od Gospoda, kao dažd po zelenoj travi, što ne čeka čovjeka, niti se uzda u djecu čovječju.

[8] Tada će ostatak Jakovljev biti među neznabošcima usred mnogih naroda kao lav među životinjama šumskim, kao lavić među stadima ovaca, koji gazi, kad prodre, rastrga – i nitko ne može izbaviti!

[9] Ruka će tvoja pobijediti neprijatelje tvoje. Svi će se protivnici tvoji istrijebiti.

[10] "U onaj će se dan dogoditi", govori Gospod, "i ja ću utamaniti u tebe konje tvoje, potrt ću kola tvoja.

[11] Zatrt ću tvrđave u tvojoj zemlji i porušit ću sva tvrda mjesta tvoja.

[12] Istrijebit ću čaranje iz ruke tvoje. Nećeš više imati gatara.

[13] Utamanit ću u tebe rezane likove tvoje i kamene stupove tvoje. Nećeš se više klanjati lošemu djelu ruku svojih.

[14] Porušit ću u tebe Ašere tvoje i utamanit ću idolske likove tvoje.

[15] lzvršit ću osvetu u plamenoj ljutini na narodima koji ne htjedoše slušati."

Mihej, glava 6

[1] Čujte, što govori Gospod! "Ustani, vodi parbu pred gorama! Neka čuju humovi glas tvoj!"

[2] Čujte, gore, parbu Gospodnju! Slušajte, temelji zemaljski, jer Gospod ima parbu s narodom svojim, s Izraelom hoće da ide na sud.

[3] "Narode moj, što sam ti učinio, čim sam te ražalio, odgovori mi?

[4] Ipak sam te izveo iz zemlje Egipta, iskupio te iz kuće ropstva. Poslao sam pred tobom Mojsija, Arona i Mirjamu.

[5] Narode moj, spomeni se, što je snovao Balak, kralj moapski, i što mu je odgovorio Balaam, sin Beorov, što je bilo od Sitima do Gilgale, da spoznaš milosti Gospodnje."

[6] "Sa čim ću se približiti Gospodu, da se prignem pred Bogom u visini? Imam li se približiti njemu sa žrtvama, s teocima od godine?

[7] Dopadaju li se Gospodu tisuće ovnova, deset tisuća potoka ulja? Imam li dati prvorođenca svojega za opačinu svoju, plod tijela svojega za grijeh svoj?"

[8] Reklo ti se je, čovječe, što je dobro, što Gospod ište od tebe: "Samo da činiš što je pravo, da vršiš ljubav, da u poniznosti hodih s Bogom svojim.

[9] Čuj, Gospod viče gradu! – Spasonosno je bojati se imena tvojega. – Čujte prut i onoga, koji ga je naredio:

[10] Nije li još u kući bezbožnikovoj oganj, nepravedno stečeno dobro, i prokleta, sušičava mjera?

[11] Mogu li oprostiti uz lažno mjerilo, uz lažan uteg u torbi.

[12] Kad su bogataši njegovi puni nasilja, građani njegovi govore samo laž, i jezik im je pun prijevare u ustima?

[13] Zato počinjem da te bijem, da te pustošim za grijehe tvoje.

[14] Ti ćeš jesti, ali se nećeš nasititi! Glad će tvoja ostati u nutrini tvojoj! Spravljaš na stranu, ali to nećeš izbaviti, i što izbaviš, predat ću maču.

[15] Ti ćeš sijati, ali nećeš žeti! Ti ćeš cijediti ulje, ali se nećeš mazati uljem! Ti ćeš piti mast, ali nećeš piti vina od njega!

[16] Drže se uredbe Omrijeve i sva djela kuće Ahabove. Po savjetima njihovim hodili ste, da te predam opustošenju i stanovnike tvoje podsmijehu. Vi nosite sramotu naroda mojega.

Mihej, glava 7

[1] Teško meni, jer je meni kao jednome, koji u jesen iza berbe još skuplja grožđe: nema više grozda za jelo, nema rane smokve, koju sam zaželio.

[2] Nestalo je pobožnoga iz zemlje. Poštena čovjeka nema više među ljudima. Svi oni vrebaju krv i jedan drugome zameću mrežu.

[3] Ruke su im pružene na zlo, da, ga čine revno, Poglavar zahtijeva, Sudac radi samo za plaću. Mogućnik odlučuje po svojoj požudi, i onda izvrću to među se.

[4] Najbolji je između njih kao trn, najpotrebniji je gori od trnjaka, Ali dan, što ga navijestiše uhode, kazneni sud tvoj dolazi. Tada će se smesti.

[5] Nemojte se pouzdati u druga! Ne oslanjajte se na prijatelja! Pred onom, koju voliš, zatvorl vrata svojih usta!

[6] Jer sin prozire oca, kći prkosi materi, snaha svekrvi: neprijatelji su čovjeku ukućani njegovi.

[7] Ali ja gledam na Gospoda. Čekam Boga, koji mi pomaže: Uslišit će me Bog moj!

[8] Ne raduj se nada nmom, neprijateljice moja, jer jesam li pao, dignut ću se opet. Sjedim u mraku, Gospod mi je svjetlost.

[9] Podnosit ću gnjev Gospodnji – jer sam mu sagriješio – dok on ne raspravi parbu moju i ne pribavi mi pravo. On me vodi na svjetlost. Gledam spasenje njegovo.

[10] Neprijateljica će moja to vidjeti, i sram će pokriti nju, koja mi je govorila: "Gdje je Gospod, Bog tvoj" Moje će se oči napasti na njoj, kad se pogazi kao blato na ulici.

[11] Dolazi dan, u koji će se opet sazidati zidovi tvoji, dan, u koji će se nadaleko protegnuti granice tvoje.

[12] U onaj će dan dolaziti k tebi od Asirije do Egipta i od Egipta do Eufrata i od mora do mora, od gore do gore.

[13] A zemlja će neprijateljska postati pustinja zbog stanovnika svojih, za plaću djela njihovih.

[14] Pasi narod svoj s palicom svojom, stado, što je tvoje, što osamljeno stanuje u zemlji šumovitoj usred rodnoga polja! Pusti neka pase opet u Bašanu i Gileadu kao u dane davne!

[15] "Kao u dane, kad si izašao iz Egipta, pokazat ću mu čudesa.

[16] Narodi ne neznabožački vidjet će to i posramit će se unatoč svoj moći svojoj. Morat će metnuti ruku na usta i ogluhnuti na ušima.

[17] Lizat će prah kao zmije, kao crvi na zemlji! Dršćući predat će se zajedno sa svojim tvrđavama, uplašeni približit će se Gospodu, Bogu našemu, i tebe će se bojati!"

[18] Tko je Bog kao ti, koji oprašta grijehe i ostatku baštine svoje otpušta opačine, koji ne drži dovijeka gnjeva svojega, nego radost ima na milosti?

[19] On će se nama opet smilovati, pogazit će opačine naše i baciti u dubinu morsku sve grijehe naše.

[20] Ti ćeš pokazati vjernost na Jakovu, milost na Abrahamu, kako si se zakleo ocima našim u dane davnine davne.

Nahum

Nahum, glava 1

1 Presuda nad Ninivom. Knjiga proročanstva Nahuma iz Elkoša.

2 Revnitelj Bog jest Gospod, osvetnik, Gospod je osvetnik, pun jarosti. Gospod se
osvećuje protivnicima svojim. On se srdi na neprijatelje svoje.

3 Gospod je dugotrpan, bogat strpljivošću, ali ne pušta doista ništa nekažnjeno. Put
Gospodnji ide kroz buru vihor; oblaci su prah nogama njegovim,

4 On zaprijeti moru i isuši ga. On učini da presuše sve rijeke. Venu Bašan i Karmel.
Cvijet libanonski vene.

5 Pred njim se potresu gore, humovi se rastapaju. Zemlja se pred njim ugiblje, čitav
svijet i svi stanovnici njegovi.

6 Tko so održi pred jarošću njegovom? Tko odoli žestini gnjeva njegova? Jarost se
njegova izlijeva kao oganj. Hridine se raspadaju pred njim.

7 Dobar je Gospod, zaštita u dan tjeskobe. Poznaje one, koji se skrivaju kod njega.

8 Ali poplavom, što došumi, uništava mjesto njezino i goni neprijatelje svoje u mrak.

9 Što smišljate proti Gospodu? On dovodi kraj, dvaput se ne podiže tjeskoba.

10 Jer kao trnje spleteni, pijani od vesele pijanke, bivaju sasvim prožderani kao suha
pljeva.

11 Iz tebe je, Ninivo, izašao, koji je smišljao zlo proti Gospodu, koji je snovao
opačine.

12 Ovako veli Gospod: "Neka su jaki i mnogobrojni: ipak će biti otkošeni i proći će!
Ako sam te i ponizio, Juda, neću to više činiti.

13 Sada trgam jaram, što je na tebi, i trgam okove tvoje."

14 Ali je za tebe Gospod zapovjedio: "Neka se nikada ne spomene ime troje! Iz kuće boga tvojega istrebljujem lik liven i rezan. Spremam ti grob; jer ti si proklet!

15 Gle, na gorama noge glasnika radosti koji oglašuje mir! Svetkuj sada, Judo, svetkovine svoje! Ispunjaj zavjete svoje, jer zlikovac neće više prolaziti po tebi. Sasvim je uništen.

Nahum, glava 2

1 Uzlazi proti tebi, Ninivo, zatirač: čuvaj nasip, pazi na put, opaši bedra, skupi svu snagu svoju!

2 Jer Gospod uspostavlja opet slavu Jakovljevu kao slavu Izraelovu, jer su ih razbojnici opustošili i loze im potrli.

3 Štit je junaka njegovih crven kao krv. Ratnici su u skerletu. Oganj prosipaju kola u dan, kad se oruža; kopljanici bjesne.

4 Po ulicama srljaju kola, jure preko trgova. Izgledaju kao baklje, odlete kao munje.

5 Spominje se junaka svojih: oni posrću u trku; hrle k zidovima. Već postavljaju bojni pokrov.

6 Na rijekama se otvaraju vrata. Tu očajava palača.

7 Odvodi se u ropstvo kraljica, odvlače se sluškinje njezine. One tuguju kao golubice i biju se u prsa.

8 Niniva je kao jezero vodeno od dana svojega postanja. Ali oni bježe. "Stojte! Stojte!" Ali se nitko ne obazire.

9 "Grabite srebro! Grabite zlato!" Blagu nema kraja, mnoštvo svakojakih dragocjenih stvari.

10 Pustoš, pohara, rasap, klonula srca, drhtava koljena, drhat u svim bedrima, crven od stida na svim licima.

11 Gdje je log lavovima, brlog lavićima, kamo je išao lav, lavica i lavić, a da ih nije plašio nitko?

[12] Lav je lovio za mlade svoje, davio je za lavice svoje. Punio je špilje svoje lovom i brloge svoje plijenom.

[13] "Gle, ja ću na tebe!" govori Gospod nad vojskama, "Učinit ću da kola tvoja izađu u dim. Tvoje će laviće proždrijeti mač. Istrijebit ću sa zemlje grabež tvoj. Neće se nikada više čuti glas poslanika tvojih!"

Nahum, glava 3

[1] Teško krvnome gradu punom laži, ispunjenom nasilja, grabeža bez kraja!

[2] Čuj, puckanje bičeva! Čuj, prasak točkova! Konji jure, kola skaču

[3] Konjanici jurišaju, mačevi se sjaju, koplja sijevaju. Mnoštvo pobijenih, sila mrtvih tjelesa, nema broja lešinama, pada se preko lešina.

[4] Za mnogi blud bludnice, ljubaznice, vješte bajačice, koja zaludi narode svojim bluđenjem, plemena svojim bajanjem:

[5] "Gle, ja ću na tebe!" govori Gospod nad vojskama. "Ja ću ti uzgrnuti skute tvoje preko lica i pokazat ću narodima golotinju tvoju, kraljevstvima sramotu tvoju.

[6] Nečist bacit ću na te. Osramotit ću te i načinit ću od tebe prizor.

[7] Svaki, koji te vidi, bježat će od tebe i vikat će: 'Niniva je razorena, tko će je žaliti, gdje ću ti naći tješitelja?'"

[8] Jesi li bolja od No−Amona, koji je stolovao na rijekama, optočen unaokolo vodom? Bedem je njegov bila rijeka, zid njegov voda.

[9] Jakost je njegova bio Kuš, nebrojeni Egipćani, Put i Lubim pomoćnici njegovi.

[10] I unatoč tome morao je u progonstvo, morao je otići u ropstvo. I dječica njegova bila su razmrskana po svim uglovima uličnim. Bacili su ždrijeb za plemiće njegove. Svi velikaši njegovi bili su stavljeni u lance.

[11] Tako ćeš se i ti jednoć opiti i bit ćeš nemoćna. I ti ćeš tražiti utočište pred neprijateljem.

12 Sve su tvrđave tvoje smokve s ranim smokvama. Kad se stresu, one padaju odmah u uta onome, koji jede.

13 Gledaj narod svoj u sebi: "postali su žene pred neprijateljem tvojim. Širom su otvorena vrati zemlje tvoje. Oganj proždire prijevornice tvoje.

14 Za opsadu nagrabi sebi vode! Utvrdi opkope svoje, stupi u glib, gazi glinu, kalup od opeke uzmi u ruke!

15 Tada će te proždrijeti oganj utamanit će te mač, prožderat će te kao skakavac, i neka se umnožiš kao hruštevi.

16 I neka imaš trgovaca više nego što je zvijezda na nebu: skakavci se slete i odlete.

17 I neka su knezovi tvoji kao hruštevi, vođe tvoje kao jata skakavaca, koji se namjeste po zidovima u vrijeme studeni: ograne li tada sunce, oni odlete, i nitko ne zna, gdje ostaju.

18 Usnuli su tvoji pastiri, kralju asirski, počivaju junaci tvoji. Narod je tvoj raspršen po gorama, i nema nikoga, da ih skupi.

19 Nema melema rani tvojoj, udarac, koji te pogodi, neizlječiv je. Tko čuje za te, pljeskat će rukama nad tobom, jer koga nije stizala jednako zloća tvoja?!

Habakuk

Habakuk, glava 1

1 Presuda, koju je prorok Habakuk primio u viđenju.

2 Dokle ću već, Gospode, vapiti za spasenjem, a ti ne čuješ. Ja ti vičem: "Nasilje!" A ti ne pomažeš.

3 Zašto puštaš da gledam zlo, i zašto gledaš tlačenje? Razor, nasilje imam pred očima, svađa plane, nesloga nastane.

4 Zato dolazi zakon izvan snage, pravda ne izlazi nikada na dan; jer bezbožnik hvata u mrežu pravednika, zato sud izlazi naopako.

5 Gledajte na narode! Pogledajte, čudite se, jest, čudite se, jer jedan čini djelo u vaše dane. Nikada ne biste vjerovali, kad bi vam se pripovijedalo.

6 Jer evo, ja ću podignuti Kaldejce, narod ljut, okretan, koji prolazi širom zemlje, da osvoji naselja, što nijesu njegova.

7 Strašan je i strahovit; on poznaje samo svoje pravo i svoj zakon.

8 Brži su mu konji od risova, žešći od vukova uveče. Konjanici njegovi doletjet će, konjanici njegovi dolaze izdaleka. Doletjet će kao orao, kad hrli na lov.

9 Svi idu za nasiljem. Lice im je kao vjetar istočnjak. Pokupit će roblje kao pijesak.

10 Ruga se kraljevima, smije se knezovima. Nasmije se svakoj tvrđavi. Naspe nasip i zauzme ga.

11 Tada zašumi kao vjetar i ode dalje s opačinom. Njemu je snaga kao bog njegov postala.

12 Nijesi li ti, Gospode, odvijeka Bog moj, Svetac moj, Mi nećemo umrijeti. Gospode, ti si ga odredio samo za sud! Hridino, ti si ga postavila za kaznu!

[13] Odveć su čiste oči tvoje, da gledaš zlo; ne možeš gledati nepravde. Zašto gledaš bezbožnika i šutiš, kad zao proždire bolje.

[14] Učinio si ljude kao ribe u moru, kao crve, što nemaju gospodara.

[15] Izvlači ih sve udicom, hvata ih u mrežu i zgrće ih u predu svoju, zato se veseli i raduje.

[16] Zato žrtvuje svojoj mreži, kadi svojoj pređi, jer svoj pretili plijen duguje njima, svoju izabranu hranu.

[17] Ima li on zato jednako ispražnjivati svoju mrežu, da ubijaju narode nemilice?

Habakuk, glava 2

[1] Stupit ću na stražu svoju, postavit ću se na kulu, da motrim i vidim što mi on kaže, što odgovara na tužbu moju.

[2] I Gospod mi dade ovo za odgovor: "Napiši viđenje i iznesi ga na ploče, da se može lako čitati!

[3] Jer viđenje izostaje još do određenog vremena, ali navaljuje prema kraju i ne vara. Ako i oklijeva, ipak ga čekaj: Ono dolazi posve sigurno; neće izostati!

[4] Gle, nadut, nije iskrena njegova duša u njemu, pravednik ipak ostaje na životu svojom vjerom.

[5] Ali pijanca zaludi vino. Tako je s čovjekom oholim. On nema opstanka. Široko kao podzemni svijet otvara on svoje čeljusti. Nezasitan je kao smrt. Grabi sebi sve narode, skuplja oko sebe sva plemena.

[6] Ali neće li mu svi oni zapjevati podsmješnicu, podrugljivu pjesmu, zagonetan govor i reći: "Teško onome, koji zgrće, što nije njegovo! – Dokle će još? – Koji trpa na se zaplijenjeno dobro!

[7] Neće li najedanput vjerovnici tvoji ustati, mučitelji se tvoji probuditi? Tada ćeš postati njima plijen.

[8] Mnoge si narode oplijenio: Tako će tebe oplijeniti ostatak svih naroda za krv na ljudima i za zločine na zemlji, na gradu i na svima stanovnicima njegovim.

[9] Teško onome, koji čini zao dobitak za kuću svoju, da gradi gnijezdo svoje u visini, da se spasi od napadaja nesreće!

[10] Osnova je tvoja donijela sramotu na kuću tvoju. Mnoge si narode uništio, samoga si sebe zapleo u grijeh.

[11] Jer će kamen iz zida vikati, i greda će iz drveta odgovor dati.

[12] Teško onome, koji gradi grad krvlju i osniva tvrđavu nepravdom!

[13] Ne dolazi li ovo od Gospoda nad vojskama: Narodi se muče za oganj, ljudi se trude ni za što.

[14] Jer će se zemlja napuniti spoznajom slave Gospodnje, kao što vode pokrivaju dno morsko.

[15] Teško onome, koji poji bližnjega svojega, a miješa unutra otrov, i opoji ga, da gleda golotinju njegovu!

[16] Nasitio si se sramote mjesto časti. Sada pij i ti, da teturaš! Sada dolazi k tebi čaša u desnici Gospodnjoj, i na tvoju čast dolazi sramota.

[17] Jer će te pokriti zločin na Libanonu, uništenje životinja stavlja te u tjeskobu za krv na ljudima i za zločin na zemlji, na gradu i na svima stanovnicima njegovim,

[18] Što koristi rezan lik, da ga je izrezao umjetnik njegov što liven lik, prilika laži, da se umjetnik tvrdo uzda svoje djelo, tako da gradi nijeme idole?

[19] Teško onome, koji govori komadu drveta: "Preni se," i nijemome kamenu: "Probudi se!"

[20] A Gospod stanuje u svetome hramu svojemu. Pred njim neka zamukne cijeli svijet!

Habakuk, glava 3

[1] Molitva proroka Habakuka. Po načinu "Šigionot".

[2] Gospode, čuo sam glas tvoj. Strah me hvata. Gospode, djelo svoje – izvedi ga usred godina! Objavi ga usred godina! Ipak se u gnjevu sjeti milosrđa!

3 Bog dolazi od Temana, Svetac s gore! Parana. Veličanstvo njegovo pokriva nebesa. Hvale njegove puna je zemlja.

4 Sjaj je njegov kao svjetlost sunca: "zrake su mu po strani, tu se krije moć njegova.

5 Pred njim ide kuga, korake njegove slijedi pomor.

6 Kad se pojavi, izmjeri zemlju, kad pogleda, učini da zadršću narodi. Vječne gore rasprsnu se. Pradavni humovi slegnu se. To su putovi njegovi od vječnosti.

7 Šatore Kušana vidim u nevolji. Šatorske zavjese Midjana dršću.

8 Je li proti rijekama planuo Gospod, je li pada na vode gnjev tvoj? Ide li proti moru jarost tvoja, kada jezdiš net konjima svojim, na pobijenim kolima svojim?

9 Podižeš luk svoj, zakletve, šibe riječi svoje. Razdireš zemlju, da provale rijeke.

10 Vide te gore i tresu se. Povodanj navaljuje. Bezdana pušta da zatutnji tutanj njezin, u vis podiže ruke svoje.

11 U šatoru svome ostaju sunce i mjesec kod iskrenja strijela tvojih, kod sijevanja blistavih koplja tvojih.

12 Koračaš u gnjevu po zemlji, u jarosti gaziš narode.

13 Izlaziš da pomogneš narodu svojemu, da spasiš pomazanika svojega. Razbijaš sljeme kući bezbožnikovoj, otkrivaš temelj do u dno.

14 Njihovim kopljima probijaš glavu njegovih ratnika, koji navaljuju, da me smrskaju, koji podižu radosnu viku, kao da bi htjeli proždrijeti siromaha u potaji.

15 Sa svojim konjima gaziš more, gomilu mnogih voda.

16 Čuo sam to; tada je uzdrhtalo tijelo moje. Na taj glas zadrhtale su usne moje. Truhle su postale kosti moje, koljena su moja klecala, kako da bih čekao dan tjeskobe, kad uzađe narod, što nas napada.

17 Jer smokva ne donosi više ploda. Nema roda na lozi vinovoj. Ljetina je masline loša. Njiva ne daje hrane. Ovaca nema u torovima. Goveda nema u štalama.

18 Ali ću se ja radovati u Gospodu, veselit ću se u Bogu spasenja svojega

19 Svemogući Gospod meni je snaga. On mi daje noge kao u košute. On mi daje da
hodim po visinama svojim. Zborovođi. Na žičanim glazbalima.

Sefanija

Sefanija, glava 1

1 Riječ Gospodnja, koja dođe Sefaniji, sinu Kušija, sina Gedalije, sina Amarije, sina Ezekijina, u dane Josije, sina Amonova, kralja Judina.

2 "Sve ću pograbiti sa zemlje! govori Gospod.

3 Pograbit ću ljude i stoku, pograbit ću ptice nebeske i ribe morske, povod spoticanja zajedno s bezbožnicima. Istrijebit ću čovjeka s lica zemlje!" govori Gospod.

4 "Zamahnut ću rukom svojom proti Judi, proti svim stanovnicima Jerusalema. Istrijebit ću iz mjesta ovoga ostatak baalov i ime idolskih službenika zajedno sa svećenicima.

5 S onima, koji se na krovovima klanjaju vojsci nebeskoj, i one, koji se klanjaju Gospodu i kunu se njim, ali se ujedno kunu Milkomom.

6 I one, koji su otpali od Gospoda i ne traže Gospoda i ne mare, za njega."

7 Tiho pred Gospodom, Svemogućim! Jer je blizu dan Gospodnji, jer je Gospod prigotovio žrtvu, posvetio goste svoje.

8 U dan žrtve Gospodnje dogodit će se: "Pohodit ću knezove i sinove kraljeve i sve, koji nose tuđinsko odijelo.

9 Pohodit ću u onaj dan se, koji skaču preko praga, koji pune kuću gospodara svojega nasiljem i prijevarom.

10 U onaj će dan, veli Gospod, odjeknuti vika od ribljih vrata, jauk od novoga grada i silno jadikovanje s humova.

11 Jaučite samo, stanovnici Makteša, jer će se sav narod trgovački uništiti; svi će se mjerioci novaca istrijebiti.

12 U ono će se vrijeme dogoditi, da ću ja pretražiti Jerusalem sa svjetionicama i
pohoditi ljude, koji bezbrižno sjede na droždini svojoj, koji misle: 'Gospod ne čini ni
dobro ni zlo.'

13 Razgrabit će se posjed njihov, opustošit će se kuće njihove. Grade kuće, ali neće
stanovati u njima; sade vinograde, ali neće piti vina iz njih."

14 Blizu je dan Gospodnji, veliki, blizu je i hiti veoma. Čuj, dan Gospodnji, gorki;
tada će vikati junaci.

15 Dan jarosti jest taj dan, dan tjeskobe; nevolje, dan pustošenja i zatiranja, dan tame i
mraka, dan oblaka i oblačina,

16 Dan trubljavine i ratne vike na tvrde gradove i na visoka kruništa.

17 Tada ću ljude prepasti, te će vrludati kao slijepci, jer su sagriješili proti Gospodu.
Krv će se njihova prosuti kao prah, tjelesa njihova kao gnoj.

18 Ni srebro njihovo ni zlato njihovo neće ih moći spasiti u dan jarosti Gospodnje. U
ognju revnosti njegove sva će se zemlja proždrijeti. Jer uništenje i prijeku propast
spremit će on svima stanovnicima zemaljskim.

Sefanija, glava 2

1 Skupite se! Jest, skupite se, narode, koji se nikada više ne može ljubiti! – :

2 Prije nego se ispuni odluka – kao pljeva prođe dan – prije nego još dođe na vas
plameni gnjev Gospodnji, prije nego još dođe na vas dan gnjeva Gospodnjega.

3 Tražite Gospoda, svi ponizni u zemlji, koji izvršujete zakon njegov! Težite za
pravednošću! Nastojte oko poniznosti! Može biti da nađete zaklon na dan gnjeva
Gospodnjega!

4 Jest, Gaza će postati pustinja, i Aškelon će opustjeti. Ašdod će se odagnati u po
bijela lana, Ekron će se iz temelja razrušiti.

5 Teško vama, stanovnici krajeva na moru, narode Krećana! Riječ Gospodnja dolazi
proti vama: "Kanaane, zemlji Filistejaca! Ja ću te zatrti, da ne ostane više ni jedan
stanovnik."

6 Krajevi na moru bit će pašnjaci za pastire, torovi za ovce.

7 Tada će ovi krajevi pripasti ostatku kuće Judine. Tamo će goniti stada. U kućama će
Aškelon lijegati uveče, jer će ih pohoditi Gospod, Bog njihov, i okrenut će sudbinu
njihovu.

8 "Čuo sam rug Moabov, porugu Amonaca, kojima su ružili moj narod i razmetali se
proti zemlji njegovoj.

9 Zato, tako ja bio živ!" govori Gospod nad vojskama, Bog Izraelov, "Moab će biti
kao Sodoma, sinovi Amonovi kao Gomora: polje kopriva, rudnik soli, pustinja
zauvijek! Ostatak naroda mojega oplijenit će ih. Preostatak naroda mojega posjedovat
će ih."

10 To će biti dio njihov za oholost njihovu, jer su ružili i razmetali se proti narodu
Gospoda nad vojskama.

11 Strašan će im biti Gospod; jer će istrijebiti sve bogove zemaljske. Tada će se
klanjati njemu svi otoci naroda, svaki iz svojega mjesta.

12 "I vi, Kušiti, bit ćete probodeni mačem mojim."

13 Ruku svoju pružit će proti sjeveru i uništit će Asirsku. Ninivu će opustiti, da bude
suha kao pustinja.

14 U njoj će ležati stada, mnoge životinje svakojake. Čaplje i pelikani će stanovati na
jabukama stupova. Sova će krečati u prozornim šupljinama. Gavran e sjediti na pragu,
jer će se poskidati cedrovina.

15 To je bučni grad, koji je stanovao u sigurnosti, koji je mislio: "Ja sam, i drugo je
sve ništa." Kako je on postao pustinjom, brlogom zvjeradi! Tko prođe pokraj njega,
zviždat će mu i mahati rukom svojom.

Sefanija, glava 3

1 Teško gradu upornom okaljanom nasilnom!

2 On ne sluša opomene, ne prima nauke. Ne uzda se u Gospoda, ne pristupa k Bogu
svojemu.

[3] Knezovi su njegovi u njemu lavovi što riču. Suci su njegovi vuci uveče, koji do jutra ne o stavljaju ništa.

[4] Proroci su njegovi nepouzdani, varalice. Svećenici njegovi skvrne svetište, povređuju zakon.

[5] Prevladan je u sredini njegovoj Gospod, ne čini nepravde. Svako jutro izvršuje sud svoj. Ne izostaje kao bijeli dan; ali bezbožnik ne zna za stid.

[6] "Istrijebio sam narode, tvrđave su njihove opustošene. Ulice sam njihove poharao, te nitko više ne ide po njima. Gradove sam njihove razorio, te nikoga nema u njima, nitko tu ne stoji.

[7] Mislio sam: 'Sad će me se pobojati, primit će nauku. Tada m se neće zatrti stan, nakon svega, što, am odredio za njega. Ali oni samo još revniji bili u tom, da rade pogubno u svim djelima svojim.

[8] "Zato čekajte me", govori Gospod, "do dana, kad ću se podignuti kao svjedok; jer odluka moja da skupim narode, da pokupim kraljevstva, da izlijem na njih jarost svoju, sav žestoki gnjev svoj, jer će u ognju revnosti moje biti proždrta sva zemlja.

[9] Tada ću pribaviti čiste usne narodima, da svi zazivaju ime Gospodnje i služe mu jednodušno.

[10] S one strane rijeka od Kuša donijet će darove poklonici moji, razasuta zajednica moja.

[11] U onaj se dan ne trebaš više stidjeti nijemoga svojih djela, kojima si griješio proti meni. Jer onda ću kloniti iz tvoje sredine obijesne zlikovce tvoje. Ti se nećeš više veličati na svetoj gori mojoj.

[12] Ostavit ću još u sredini tvojoj narod, ponizan i malen, što će tražiti utočište u imenu Gospodnjem.

[13] Ostatak Izraelov neće više činiti nepravde, neće više govoriti laži. Neće se više naći u ustima njihovim jezik prijevaran; jer će oni pasti i ležati, a da ih nitko ne uplaši.

[14] Klikuj, kćeri sionska! Vi od Izraela, klikujte! Raduj se i veseli se iz svega srca, kćeri jerusalemska!

15 . Uklonio je Gospod sud tvoj, maknuo je s puta neprijatelje tvoje. Kralj Izraelov Gospod u sredini je tvojoj. Nećeš od sada više kušati nesreću.

16 U onaj će se dan reći Jerusalemu: "Sione, ne boj se! Nemoj da ti klonu ruke!

17 Gospod, Bog tvoj, u sredini je tvojoj, junak pomoćnik. On se raduje tebi pun veselja. On obnavlja ljubav svoju. On kliče nad tobom pun radosti.

18 Koji tuguju daleko od svečanoga sastanka, skupit ću ih; od tebe vuku lozu, na kojima je sada sramota,

19 Gle, ustat ću u ono vrijeme proti svima tlačiteljima tvojim, pomoći ću hromu, skupit ću što je razasuto i pribavit ću im slavu i čast u svim zemljama, u kojima ih sada preziru.

20 U ono vrijeme dovest ću vas kući, u vrijeme naime, kada vas skupim, jer ću vam pribaviti čast i slavu kod svih naroda na zemlji, kad okrenem sudbinu vašu pred vašim očima, govori Gospod.

Hagaj

Hagaj, glava 1

1 U drugoj godini kralja Darija, u šestom mjesecu, prvi dan toga mjeseca dođe riječ Gospodnja preko proroka Hagaja Zerubabelu, sinu Šealtielovu, namjesniku Judinu, i velikom svećeniku Jošui, sinu Josadakovu na ovaj način:

2 "Ovako veli Gospod nad vojskama: Taj narod govori: 'Još nije vrijeme, da se gradi hram Gospodnji'."

3 Zato dođe riječ Gospodnja preko proroka Hagaja na ovaj način:

4 "Je li vama samima vrijeme, da stanujete l kućama popločanim svojim, dok ovaj hram leži u ruševinama?"

5 A sada ovako veli Gospod nad vojskama: "Pazite na to, kako je bilo vama do sada!

6 Sijali ste mnogo, a uvozili malo, jeli ste, a nijeste se nasitili, pili ste, a nijeste žeđi utišali, odijevali ste se, a nijeste se ugrijali, i tko je radio za plaću, skupljao je plaću u prodrtu torbu."

7 Ovako veli Gospod lad vojskama: pazite na to, kako je bilo vama do sada!

8 Popnite se na goru, donesite drva i gradite hram, da mi to bude milo, i da se pokažem u slavi, veli Gospod.

9 "Bili ste mnogo preduzeli, a bilo je malo od toga; i što ste unijeli u kuću, to sam ja razpuhao. A zašto?" veli Gospod nad vojskama. "Zbog hrama mojega, jer leži u ruševinama, dok je svaki od vas zaposlen za svoju vlastitu kuću.

10 Zato je nebo uskratilo rosu nad vama, i zemlja vam je uskratila svoj rod.

11 Dozvao sam sušu na zemlju i na gore, na žito, na vino i na ulje i na sve, što je rađala zemlja, i na ljude i na stoku i na sve što su bile izradile ruke."

[12] Tada je poslušao Zerubabel, sin Šealtielov, i veliki svećenik Jošua, sin Josadakov, i sav ostatak naroda glas Gospoda, Boga svojega, i riječi proroka Hagaja, kojega im je bio poslao Gospod, Bog njihov, i narod se je pobojao Gospoda.

[13] Hagaj, poslanik Gospodnji, po nalogu Gospodnjem ovako je govorio narodu: "Ja sam s vama!" govori Gospod.

[14] I Gospod je probudio revnost Zerubabela, sina Šealtielova, namjesnika Judina, i revnost velikog svećenika Jošue, sina Josadakova, i revnost svega naroda, što je još bio preostao, tako da su došli i prihvatili se rada na hramu Gospoda nad vojskama, Boga svojega.

[15] Bilo je to dvadeset četvrtoga dana šestoga mjeseca u drugoj godini kralja Darija.

Hagaj, glava 2

[1] Dvadeset prvi dan sedmoga mjeseca dođe riječ Gospodnja preko proroka Hagaja ovako na ovaj način:

[2] "Kaži Zerubabelu, sinu Šealtielovu, namjesniku Judinu, i velikom svećeniku Jošui, sinu Josadakovu, i ostatku naroda ovako:

[3] 'Tko je među vama još na životu, koji je vidio ova; hram u prijašnjoj slavi njegovoj! A kakav vi sada vidite? Nije li prema onom kao ništa u vašim očima?

[4] Ali sad budi utješen, Zerubabel! govori Gospod. Budi utješen, Jošua, sine Josadakov, veliki svećeniče! Budi utješen, sav narode u zemlji! govori Gospod. Radite, jer sam ja s vama!' govori Gospod nad vojskama.

[5] Obećanje, što sam vam ga dao kod izlaska vašega iz Egipta, i duh moj stajat će među vama; ne bojte se!

[6] Jer ovako veli Gospod nad vojskama: 'Samo još malo vremena, i ja ću tada potresti nebo i zemlju, more i tvrdo tlo,

[7] I sve ću narode pokrenuti. Tada će doći od svih naroda žudeni, i napunit ću ovaj hram slavom, veli Gospod nad vojskama.

[8] Moje je srebro i moje je zlato, govori Gospod nad vojskama.

9 'Buduća slava ovoga hrama bit će veća, nego što je bila prijašnjega, veli Gospod nad vojskama, i na ovom ću mjestu udijeliti mir, govori Gospod nad vojskama."

10 Dvadeset četvrti dan devetoga mjeseca u drugoj godini Darija dođe riječ Gospodnja proroku Hagaju na ovaj način:

11 "Ovako veli Gospod nad vojskama: 'Moli svećenike za obavijest o slijedećem slučaju:

12 Ako tko nosi sveto meso u skutu haljine svoje i skutom svojim dotakne se kruha, kuhanja, vina, ulja ili kojega inače jela, postane li tada to stim sveto?'" Tada odgovoriše svećenici: "Ne".

13 Hagaj upita: "Ako li se tko nečist od mrtvaca dotakne svega toga, postane li tada to nečisto?" Tada odgovoriše svećenici: "Jest".

14 I reče Hagaj: "Tako je s tim ljudima i s tim narodom u mojim očima", govori Gospod, "tako je sa svim radom ruku njihovih i s onim, što mi tamo prinose kao žrtvu: nečisto je."

15 A sada pomislite od ovoga dana natrag, prije nego se je položio kamen na kamen u hramu Gospodnjem!

16 Prije nego je to bilo, došlo se je do jedne gomile žita od dvadeset vagana, a bilo je samo deset. Došlo se je do jedne kace, da se iz nje izgrabi pedeset vjedara, a bilo je samo dvadeset.

17 Sušom, medljikom, tučom udario sam vam sav rad ruku vaših, ali se vi nijeste obratili k me ni", govori Gospod.

18 "Pomislite samo od ovoga dana natrag, od dana dvadeset četvrtoga mjeseca devetoga, od dana, kad se je bio postavio temeljni kamen za hram Gospodnji! Pomislite na to!

19 Je li sjeme još uvijek u žitnici? Ne rodi li još jednako vinova loza, smokva, šipak i maslina? Od ovoga ću dana blagosloviti."

20 Tada dođe riječ Gospodnja po drugi put Hagaju dvadeset četvrtoga dana u mjesecu na ovaj način:

[21] Kaži Zerubabelu, namjesniku Judinu, ovako: 'Ja ću potresti nebo i zemlju,

[22] Porušit ću prijestolja kraljevska i satrt ću moć kraljevstvima naroda. Prevalit ću
ratna kola zajedno s onima, koji se voze u njima. Popadat će konji i konjanici, svaki
od mača čovjeka drugoga.

[23] U onaj dan, govori Gospod nad vojskama, uzet ću tebe, Zerubabele, sine Šealtielov,
slugo moj, govori Gospod, i učinit ću te prstenom pečatnim, jer sam tebe izabrao,
govori Gospod nad vojskama."

Zaharija

Zaharija, glava 1

1 Osmoga mjeseca, u drugoj godini Darija, dođe riječ Gospodnja proroku Zahariji, sinu Berekije, sina Idova, ovako govoreći:

2 "Žestoko se je bio Gospod razgnjevio na oce vaše.

3 Sada im reci: 'Ovako veli Gospod nad vojskama: Vratite se k meni', govori Gospod nad vojskama, 'i ja ću se opet vratiti k vama, veli Gospod nad vojskama!

4 Ne budite kao oci vaši, kojima su vikali prijašnji proroci: "Ovako veli Gospod nad vojskama: Vratite se sa zlih putova svojih i od zlih djela svojih! Ali nijesu poslušali i nijesu pazili na me', govori Gospod.

5 'Oci vaši – gdje su oni sada? I proroci živu li dovijeka?

6 Ali riječi moje i odluke, što sam ih naložio slugama svojim, prorocima, – nijesu li dostigle oce vaše, tako da su se oni obratili i rekli: Kako je bio Gospod nad vojskama odlučio postupati s nama prema putovima našim i po djelima našim, tako je doista, i postupao s nama?'"

7 Dvadeset četvrti dan jedanaestoga mjeseca, to je mjesec Šebat, u drugoj godini Darija, dođe riječ Gospodnja proroku Zahariji, sinu Berekije, sina Idova, na ovaj način:

8 Imao sam Viđenje u noći: Gle, bio čovjek, koji je jahao na konju riđu. Stajao je među mirtama u dolu, a za njim su bili konji riđasti, crni, šareni i bijeli.

9 Upitao sam: "Tko su ovi, gospodaru moj?" Anđeo, koji je govorio s mnom, odgovori mi: "Pokazat ću ti, tko su oni."

10 Tada čovjek, koji je stajao među mirtama, odgovori: "To su oni, što ih je poslao Gospod, da obiđu zemlju.

[11] A ovi odgovoriše anđelu Gospodnjemu, koji je stajao među mirtama: "Obiđosmo zemlju, i gle, sva je zemlja mirna i tiha."

[12] Anđeo Gospodnji reče: "Gospode nad vojskama, kad ćeš se napokon smilovati Jerusalemu i gradovima Judinim, na koje se gnjeviš već sedamdeset godina?

[13] I Gospod odgovori anđelu, koji je govorio s mnom, prijaznim, utješnim riječima.

[14] Tada mi reče anđeo, koji je govorio s mnom: "Objavi: 'Ovako veli Gospod nad vojskama: Gorim od revnosti za Jerusalem, od veliko revnosti za Sion.

[15] A gnjevim se gnjevom žestokim na narode ohole, koji, kada sam se malo gnjevio, još su pomogli na nesreću.

[16] Zato ovako veli Gospod: Pun milosrđa obraćam se Jerusalemu: Hram će se moj u njemu opet sazidati', govori Gospod nad vojskama 'i mjeračko uže zategnut će se preko Jerusalema!'

[17] Nadalje objavi: 'Ovako veli Gospod nad vojskama: Na moje će se gradove opet izliti blagoslovi. Gospod će se opet smilovati Sionu i opet će izabrati Jerusalem.'"

[18] Opet sam podigao oči svoje i gledao. Gle, bila su tu četiri roga.

[19] Upitao sam anđela, koji je govorio s mnom: "Tko su ovi?" Odgovori mi: "To su rogovi, što su razasuli Judu, Izraela Jerusalem."

[20] Tada mi dade Gospod da vidim četiri kovača.

[21] Upitao sam: "Čemu su došli ovi?" Odgovori mi: "Ono su rogovi, što su razasuli Judu, tako da ni jedan čovjek nije podigao glave svoje. Sada su došli ovi, da ih uplaše i da odbiju rogove narodima, koji su podigli rog proti zemlji Judinoj, da je razaspu."

Zaharija, glava 2

[1] Opet sam podigao oči svoje i gledao. Gle, bio je tu čovjek, u čijoj je ruci bilo mjeračko uže.

[2] Upitao sam: "Kamo ideš?" Odgovori mi: "Hoću da izmjerim Jerusalem i da vidim, kolika mu je širina i kolika mu je dužina."

3 I gle, anđeo, koji je govorio s mnom, izađe, i drugi anđeo dođe mu u susret.

4 Ovaj mu reče: "Idi brzo i reci mladome tamo čovjeku: 'Jerusalem će se naseliti kao
otvoren grad zbog mnoštva ljudi i stoke u njemu.

5 Ja ću mu sam', govori Gospod, 'biti zid ognjen unaokolo i u njemu ću pokazati slavu
svoju.'"

6 "Ustanite, ustanite! Bježite iz zemlje sjeverne!" govori Gospod. "Jer sam vas
razasuo u četiri vjetra nebeska", govori Gospod.

7 "Ustani, Sione, koji sjediš kod kćeri babilonske, spasi se!"

8 Jer ovako veli Gospod nad vojskama: "Za slavom poslao me je k narodima
neznabožačkim, koji su vas oplijenili. Jest, tko dirne u vas, dirnuo je u zjenicu oka
mojega.

9 Jer evo, ja ću zamahnuti rukom svojom na njih, da postanu plijen slugama svojim."
Tada će spoznati, da me je poslao Gospod nad vojskama.

10 "Raduj se i veseli se, kćeri sionska, jer evo, ja dolazim i stanovat ću u tvojoj
sredini", govori Gospod.

11 "I mnogi će narodi u onaj dan pristati uz Gospoda i pripadat će mojemu narodu, i ja
ću stanovati u tvojoj sredini." Tada ćeš spoznati, da me je poslao k tebi Gospod nad
vojskama.

12 I Gospod će zaposjesti Judu kao svoj dio na svetome tlu i opet će izabrati
Jerusalem.

13 Sav svijet neka bude tih pred Gospodom! Jer On ustaje iz svetoga stana svojega.

Zaharija, glava 3

1 Tada mi dade da vidim velikoga svećenika Jošuu, kako stoji pred anđelom
Gospodnjim, dok je s desne njegove stajao Sotona, da ga optuži.

2 Gospod reče Sotoni: "Gospod neka ti naredi šutnju, Sotono! Gospod, koji je izabrao
Jerusalem, neka ti naredi šutnju! Nije li ovaj glavnja istrgnuta i ognja?

3 A Jošua je bio obučen u haljine prljave, kad je stajao pred anđelom.

4 Ovaj progovori onima, što su stajali pred njim: "Skinite s njega te prljave haljine!" A njemu reče: "Evo, oduzimam s tebe krivnju tvoju i oblačim te u svečane haljine!"

5 Onda zapovjedi. Metnite mu i čistu kapu na glavu!" Tada mu metnuše čistu kapu na glavu i obukoše mu haljine, a anđeo je tu stajao.

6 I anđeo Gospodnji dade Jošui ovo obećanje:

7 "Ovako veli Gospod nad vojskama: 'Ako uziđeš, mojim putovima i uzdržiš ustanovu moju, tada ćeš upravljati hramom mojim l čuvati trijemove moje, i dat ću ti slobodan pristup k ovima, što stoje ovdje.

8 Čuj, Jošua, veliki svećeniče; ti i drugovi tvoji, što sjede pred tobom, ti su ljudi, koji imaju znamenje: jer evo, ja ću učiniti da dođe sluga moj, "mladica".

9 Jer gle, na kamen, koji sam metnuo pred Jošuu – na taj jedan kamen upravljeno je sedam očiju – na njega ću ja urezati crtež, govori Gospod nad vojskama, i utamanit ću krivnju one zemlje u jedan dan.

10 U onaj dan, govori Gospod nad vojskama, pozivat ćete jedan drugoga pod vinovu lozu i pod smokvu.

Zaharija, glava 4

1 Tada anđeo, koji je govorio s mnom, probudi me opet kao čovjeka, koji se budi oda sna.

2 Upita me: "Što vidiš?" Ja odgovorih: "Vidim svijećnjak, sav zlata, i gore na njemu uljanicu. On ima sedam svjetionica, i sedam cijevi ide k svjetionicama, što su na njemu.

3 . Dvije masline stoje uz njega, jedna s desne strane svijećnjaka, a jedna mu lijeve."

4 Upitao sam anđela, koji je govorio s mnom: "Što znači to, gospodaru moj?"

5 Anđeo, koji je govorio s mnom, odgovori mi: "Zar ne znaš, što znači to?" Ja odgovorih: "Ne znam, gospodaru moj!"

[6] Tada mi odgovori: "To je riječ Gospodnja Zerubabelu: 'Ne vojnom moći, niti silom, nego duhom mojim', veli Gospod nad vojskama.

[7] A tko si ti, goro velika? Pred Zerubabelom postat ćeš ravnica! On će iznijeti zaglavni kamen s radosnim poklikom: 'Blago njemu, blago!'"

[8] Riječ Gospodnja dođe mi ovako govoreći:

[9] "Ruke Zerubabelove postavile su temelj ovome hramu, ruke će ga njegove i dovršiti. Tada ćeš spoznati, da me je Gospod nad vojskama poslao k vama.

[10] Jer tko je god prezreo dan malih; početaka, vidjet će pun radosti završni kamen u ruci Zerubabelovoj. A ovo sedam svjetionica jesu oči Gospodnje, koje prelaze svu zemlju."

[11] Ja ga tada upitah: "Što znače one dvije masline s desne i s lijeve strane svijećnjaku?"

[12] I još ga upitah: "Što znače one dvije grančice maslinove, što su uz cijevi zlatne, koje dovode odozgo zlatno ulje?"

[13] On mi odgovori: "Zar ne znaš, što je to?" Ja rekoh: "Ne znam, gospodaru moj!"

[14] Tada mi reče: "To su dva pomazanika što kao sluge stoje pred Gospodom sve zemlje."

Zaharija, glava 5

[1] Opet sam podigao oči svoje i gledao, i gle, bio je tu svitak knjige, što leti.

[2] Upita me: "Što vidiš?" Ja odgovorih: "Vidim svitak knjige, što leti, dvadeset lakata dug i deset lakata širok."

[3] On mi reče: "To je prokletstvo, koje izađe na svu zemlju, jer svaki kradljivac istrijebit će se po njemu odavde, i svaki krivokletnk istrijebit će se po njemu odavde.

[4] 'Ja ću ga pustiti', govori Gospod nad vojskama, 'da prodre u kuću kradljivcu i u kuću onomu, koji se kune krivo mojim imenom, i da mu stoji usred kuće i da je uništi zajedno s drvljem i kamenjem.'"

5 Tada pristupi anđeo, koji je govorio s mnom, i reče mi: "Podigni oči svoje i vidi, što se pomalja!"

6 Ja upitah: "što je to" On odgovori: "To je efa, što se pomalja." Tada reče: "Tako je velika krivnja njihova u svoj zemlji."

7 I gle, podizao se olovni zaklopac, i jedna je žena sjedila u efi.

8 On reče: "To je bezbožnost", i baci je opet natrag u efu, a na otvor pribije onaj olovni zaklopac.

9 Opet sam podigao oči svoje i gledao. Gle, pojavile se dvije žene, i vjetar je bio u krilima njihovim – imale su naime krila kao u rode –. One ponesoše efu između zemlje i neba.

10 Onda ja upitah anđela, koji je govorio s nmom: "Kamo nose tu efu?"

11 On mi odgovori: "Hoće da sagrade ženi kuću u zemlji Šinearu, kad se napravi, postavit će je tamo na svoje mjesto."

Zaharija, glava 6

1 Opet sam podigao oči svoje i gledao. Gle, pojavila se četvera ratna kola između dvije gore, a gore su bile od mjedi.

2 U prvim su kolima bili konji riđi, u drugim konji crni,

3 U trećim u konji bijeli, a u četvrtim kolima konji šareni, jaki.

4 Upitao sam anđela, koji je govorio s mnom: "Tko su to, gospodaru u moj?"

5 Anđeo mi odgovori: "Ovi izlaze u četiri smjera neba, izakako su stajali pred Gospodom sve zemlje.

6 Kola s konjima crnim idu u zemlji sjevernu, i bijeli iza njih dolaze ovamo. Konji šareni idu u zemlju južnu.

7 Riđi izlaze i hoće da prolaze zemlju." On reče: "Sada idite, i prolazite zemlju!" I oni počeše prolaziti zemlju.

[8] Tada mi on doviknu ovo: "Vidi, koji idu u zemlju sjevernu, naseljavaju duh moj u zemlji sjevernoj.

[9] Tada mi dođe riječ Gospodnja:

[10] "Uzmi darove prognanika, od Heldaja, od Tobije i od Jedaje – idi onaj dan u kuću Josije, sina Sefanijina, kamo oni dođoše iz Babilona!

[11] Uzmi dakle srebro i zlato, načini iz toga krunu i metni je na glavu velikom svećeniku Jošui sinu Josadakovu,

[12] I reci mu: "'Ovako veli Gospod nad vojskama: Gle, čovjek, "mladica" je ime njegovo! Pod njim će proklicati, i on će sagraditi hram Gospodnji.

[13] Jest, on će sagraditi hram Gospodnji. Veličanstvo ga resi. Na svojemu će prijestolju sjediti i vladati bit će svećenik na svojemu prijestolju, i mir će biti među obadvjema.

[14] A kruna neka ostane u hramu Gospodnjem u čast Heldaju, Tobiji i Jedaji i za spomen gostoljubivosti sina Sefanijina!

[15] Koji stanuju u daljini, doći će i gradit će na hramu Gospodnjem, i spoznat ćete, da me je Gospod nad vojskama poslao k vama. To će se dogoditi, ako poslušate glas Gospoda, Boga svojega."

Zaharija, glava 7

[1] U četvrtoj godini kralja Darija dođe riječ Gospodnja Zahariji, četvrtoga dana devetog mjeseca, u mjesecu Kisleva.

[2] Tada je naime Betel bio poslao Šarezera i Regem–Meleka sa svojim ljudima, da umilostive Gospoda

[3] I da svećenicima, koji su pripadali hramu Gospoda nad vojskama, i prorocima uprave ovo pitanje: "Moramo li u petom mjesecu držati dan žalosti s postom, kako smo to činili već toliko godina?

[4] Tada mi dođe riječ Gospoda nad vojskama:

[5] "Objavi svemu narodu zemaljskom i svećenicima: 'Kad ste postili i tugovali u petom i u sedmom mjesecu već sedamdeset godina, je li ste možda postili za me?

6 I kad jedete i pijete, nijeste li tada vi, koji jedete i pijete?"

7 Nijesu li to riječi, što ih je Gospod dao propovijedati preko prijašnjih proroka, kad je još Jerusalem bio naseljen i u miru bio zajedno sa svim gradovima naokolo, i kad su još bile naseljene južna zemlja i nizina?

8 I riječ Gospodnja dođe Zahariji:

9 "Ovako govori Gospod nad vojskama: Vršite sud pravedno i iskazujte jedan drugome ljubav i milosrđe!

10 Ne pritiskujte udovica i sirota, stranaca i siromaha i ne ne mislite ništa zlo jedan drugome u srcu svom!"

11 Ali nijesu htjeli slušati, bili su tvrdovrati i zatisnuli su uši svoje, da ne čuju.

12 Učinili su srce svoje tvrdo kao kremen, da na čuju naputaka i pouka, koje im je bio naložio Gospod nad vojskama duhom svojim preko proroka prijašnjih. I tako dođe silan sud gnjeva od Gospoda nad vojskama.

13 Kao što oni nijesu Slušali, kad ih je on zvao, "isto tako", govori Gospod nad vojskama, "zvat, će oni a da ih ja ne uzaslušam.

14 I tako sam ih razasuo među sve narode, kojih prije nijesu poznavali. Iza njihova odlaska zemlja je bila opustošena, tako da više nitko nije hodio u njoj. Tako su krasnu zemlji pretvorili u pustoš.

Zaharija, glava 8

1 Tada dođe riječ Gospoda nad vojskama ovako govoreći:

2 "Ovako veli Gospod nad vojskama: Revnujem za Sion žarkom revnošću i raspaljen sam zbog njega žestokim gnjevom."

3 "Ovako veli Gospod: Vraćam se natrag na Sion i opet ću stanovati u Jerusalemu, i Jerusalem će se zvati Grad vjernosti i gora Gospoda nad vojskama 'Sveta gola'."

4 "Ovako veli Gospod nad vojskama: Opet će starci i starice sjediti po ulicama jerusalemskim; svatko ima svoj štap u ruci zbog punine dana života.

5 I ulice gradske bit će opet pune ne dječaka i djevojaka, što će se igrati po ulicama.

6 "Ovako veli Gospod nad vojskama: Ako se to, što će se dogoditi u one dane, čini čudno ostatku toga naroda, zar da to bude čudno i u mojim očima? govori Gospod nad vojskama.

7 "Ovako veli Gospod nad vojskama: Evo, ja oslobađam narod svoj iz zemlje istoka sunca i iz zemlje njegova zapada

8 I dovodim ih kući. Oni će opet stanovati u Jerusalemu i bit će moj narod, i ja ću biti njihov Bog u vjernosti i pravednosti."

9 "Ovako veli Gospod nad vojskama: Ohrabrite se, koji slušate u ove dane ova obećanja iz usta proroka, naime u dan, kad se položio temelj gradnji kuće Gospoda nad vojskama, hrama!

10 Jer prije ovih dana nije bilo plaće za rad ljudi ni plaće za živinče. Tko je izlazio i ulazio, nije bio siguran od neprijatelja: zavadio sam sve ljude među se.

11 A sada neću više biti kao u prijašnje dane ostatku toga naroda, govori Gospod nad vojskama.

12 Nego će usjev biti siguran. Vinova će loza nositi plod svoj, i zemlja će rađati rod svoj. Nebo će davati rosu svoju, i sve ću to pridijeliti ostatku toga naroda.

13 l kao što ste prije bili kletva među narodima, kućo Judina i kućo Izraelova, tako ću vam sada pribaviti spasenje, da budete blagoslov. Ne bojte se, ohrabrite se!

14 Jer ovako veli Gospod nad vojskama "Kao što sam bio namislio da vam učinim zlo, kad su me hili razgnjevili oci vaši," govori Gospod nad vojskama, "i nijesam to požalio.

15 Isto sam tako sad u ove dane namislio da iskažem dobro Jerusalemu i kući Judinoj. Ne bojte se!

16 Ovo je, što imate činiti: govorite jedan drugome istinu! Sudite na vratima na svojim vjerno i mirno!

17 Nitko neka ne misli proti drugome zlo u srcu svojemu! Ne ljubite krive zakletve, jer na sve to mrzim govori Gospod.

[18] Dođe mi riječ Gospoda nad vojskama:

[19] "Ovako veli Gospod nad vojskama: Post u četvrtom, petom, sedmom i desetom
mjesecu neka se za kuću Judinu obrati u radost i veselje i u svetkovine vesele! Samo
morate ljubiti i istinu i mir."

[20] "Ovako veli Gospod nad vojskama. Jedanput će dolaziti narodi i stanovnici mnogih
gradova.

[21] Stanovnici jedinoga grada dolazit će k onima drugoga i govorit će: 'Ići ćemo tamo
da umilostivimo Gospoda i da tražimo Gospoda nad vojskama! I ja ću poći.'

[22] "Mnogobrojni narodi i mnoga plemena doći će da traže Gospoda nad vojskama i da
umilostive Gospoda."

[23] "Ovako veli Gospod nad vojskama: U one će dane deset ljudi od svih jezika
neznabožačkih naroda uhvatiti jednoga Judejca za skut i reći: "'Hoćemo da idemo s
vama; jer smo čuli, da je Bog s vama.'"

Zaharija, glava 9

[1] Presuda. Riječ Gospodnja dođe na zemlju Hadrak i spusti se na Damask. Jer Gospod
ima oko na ljude, na sva plemena Izraelova,

[2] I na Hamat, što im je na međi, na Tir i Sidon, jer su veoma mudri.

[3] Tir je sebi sagradio bedem i nagomilao srebra kao praha i zlata kao po putu blata.

[4] Gle, Svemogući osvojit će ga i bedem njegov srušiti u more. On sam izgorjet će
ognjem.

[5] Aškelon gleda i division dršće, i Gaza strepi jako, Ekron isto tako; jer ga osramoti nadanje
njegovo. Kralj mora uzmaknuti iz gaze. U Aškelonu ne stanuje više nitko.

[6] Smjesa ljudi naseli se u Ašdodu. "Slomit ću ponos Filistejaca.

[7] Uzet ću mu krv njegovu iz usta, gad njegov iz zuba njegovih. Ali će i od njih ostati
jedan ostatak Bogu našemu i bit će kao Jedna porodica u Judi, i Ekron će vrijediti kao
Jebuseji.

[8] Tada ću opkoliti kuću svoju za obranu proti vojsci, proti svima, što dolaze i odlaze. Neće više dolaziti na njih nastojnik; jer ću sad ja nastojati svojim očima."

[9] Raduj se glasno, kćeri sionska! Kliči, kćeri jerusalemska! Evo, kralj tvoj dolazi k tebi, pravedan i kao spasitelj, pun poniznosti. Jaše na magarcu, na magaretu, mladetu magaričinu.

[10] "Iz Efraima uklonit ću bojna kola, i konja iz Jerusalema. Bit će uništeni i lukovi ubojiti." Jer će on navijestiti mir narodima. Vlast će njegova dosezati od mora do mora, od Eufrata do krajeva zemlje.

[11] Zbog krvnoga zavjetu, što sam ga sklopio s tobom, oslobodit ću sužnje tvoje iz jame bezvodne.

[12] Vratite se k tvrđavi, sužnji puni nadanja! Još ti danas javljam: "Vratit ću ti dvojinom.

[13] Jer zapinjem sebi Judu kao luk, punim ga Efraimom i vitlam sinove tvoje, Sione, na sinove tvoje, Javane, i učinit ću te mačem junačkim."

[14] Tada će se Gospod pokazati nad njima. Strijela će njegova izaći kao munja. Svemogući Gospod zatrubit će u trubu i došumit će u vihorima Temana.

[15] Gospod nad vojskama zaklanjat će ih. Oni će žderati praćkare gazit će ih, pit će krv njihovu kao vino, bit će toga puni kao zdjele žrtvene, kao uglovi žrtvenika.

[16] I Gospod, Bog njihov, udijelit će im u onaj dan pobjedu kao stadu svojega naroda. Oni su kao kamenovi u zlatnom vijencu na čelu, što blistaju nad zemljom njegovom.

[17] Jer kako je to sjajno, kako lijepo! Od žita će rasti momci, od vina će nicati djevojke.

Zaharija, glava 10

[1] Molite Gospoda, za dažd u vrijeme kasnoga dažda, jer Gospod tvori oblake i daje im dažd za svaku bilinu na polju.

[2] Jer idoli govore samo laž. Vrači gledaju samo varku. Objavljuju ništave sne, daju vjetrenu utjehu. Zato moraju otići kao stado, sada su u nevolji, jer ih ne pase nitko.

[3] "Gnjev se moj raspalio na pastire. Pohađam jarce predhodnjake, jer Gospod nad vojskama pohađa stado svoje i kuću Judinu i učini ih sebi u ratu sjajnim konjem.

[4] Od njega je ugao, od njega kolje šatorsko, od njega luk ubojiti, od njega su sve vojskovođe.

[5] Oni će biti kao junaci, što gaze neprijatelja u boju kao blato po ulicama. Oni se bore; jer je Gospod s njima. Osramotit će se jahač i konj.

[6] Učinit ću jakom kuću Judinu. Dat ću pomoć kući Josipovoj. Dovest ću ih natrag i smilovat ću se njima, i bit će mi, kao da ih nijesam nikada odbacio, jer sam ja Gospod, Bog njihov, i uslišit ću ih,

[7] Oni od Efraima bit će kao junaci, i kao od vina bit će im srce veselo. Djeca njihova radosno će to vidjeti. Srce će im se radovati u Gospodu.

[8] Domamit ću ih i skupit ću ih; jer hoću da ih izbavim. Oni će postati tako mnogobrojni, kao što su bili prije.

[9] Ja sam ih razasuo među narode, ali će se u dalekoj zemlji spomenuti mene. Oni će ostati na životu sa sinovima svojim i onda će se vratiti natrag.

[10] Dovest ću ih natrag iz zemlje Egipta, skupit ću ih iz Asirije i dovest ću ih u zemlju Gilead i na Libanon. Neće biti dosta mjesta za njih.

[11] On će ići preko mora iz Egipta. Razbit će vale u moru, sve će dubine Nilu presahnuti. Slomit će se ponos Asirije. Žezlo će se Egiptu oduzeti.

[12] Ojačit ću ih u Gospodu: oni će hoditi u ime njegovo", govori Gospod.

Zaharija, glava 11

[1] Otvori, Libanone, vrata svoja, da ti oganj proždre cedre!

[2] Jauči, čemprese, jer padoše cedri, jer su krasna stabla opustošena! Jaučite, hrastovi bašanskl, jer je srušena najgušća šuma!

[3] Čuj, jauk pastira, jer je opustošena sjajna paša njihova! Čuj, rika lavova, jer je opustošen jordanski krasni guštik!

4 Ovako veli Gospod, Bog moj: "Pasi ovce koje su određene za klanje,

5 Koje kolju kupci njihovi, a da ne morali to okajati, – a prodavci njihovi govore: 'Neka je blagoslovljen Gospod, ja se obogatih!' – i pastiri ih njihovi ne žale!

6 Zato neću više žaliti stanovnika zemaljskih, govori Gospod. "Ne, svakoga ću predati u ruke njegova bližnjega i njegova kralja. Oni će potrti zemlju, a ja neću nikoga izbaviti iz luku njihovih.

7 l tako sam ja pasao ovce, što su bik određene na klanje za trgovce ovaca, i uzeo sam sebi dva pastirska štapa. Jedan sam nazvao 'milost', a drugi 'slogu'. Tako sam pasao ovce,

8 I uklonio sam ona tri pastira za mjesec dana, jer bili su mi dotužili; i ja sam njima bio mrzak.

9 Tada sam rekao: "Neću vas dulje više pasti. Što hoće da umre, neka umre, što hoće da zaglavi, neka zaglavi! Što ostane, neka žderu jedna drugu!

10 Uzeo sam svoj štap milost, i slomio ga, da prelomim savez svoj, što sam ga učinio sa svim narodima.

11 Kada je bio dokinut u onaj dan, tada spoznaše trgovci ovaca, što su pazili na me, da se je to dogodilo po naputku Gospodnjem.

12 Tada sam im rekao: "Ako vam je drago, dajte mi plaću; ako li nije, onda pustite! Oni mi platiše trideset šekela kao plaću.

13 Tada mi reče Gospod: "Baci je u hramsku blagajnu, tu sjajnu plaću, kojom me procijeniše! I uzeo sam tih trideset šekela i bacio I ih u blagajnu u kući Gospodnjoj.

14 Onda sam slomio drugi štap svoj 'slogu', da tako prelomim savez bratski između Jude i Izraela.

15 Tada mi reče Gospod: "Uzmi sebi još jedanput opravu bezumna pastira!

16 Jer evo, ja ću podignuti pastira u zemlji, koji ne mari za ono, što hoće da pogine, koji ne traži što je zalutalo, ne liječi što je skršeno, ne njeguje što je zdravo, jede meso od pretilih i papke im trga!

[17] Teško lošemu pastiru, koji ostavlja ovce! Suha bolest neka dođe na mišicu njegovu i na desno, oko njegovo! Neka usahne mišica njegova, neka se ugasi oko njegovo!"

Zaharija, glava 12

[1] Presuda. Riječ Gospodnja o Izraelu. Govori Gospod, koji je razapeo nebo, osnovao zemlju i stvorio duh čovjeka u nutrini njegovoj:

[2] "Evo, ja ću učiniti Jerusalem čašom opojnom za sve narode unakolo; a ide se i proti Judi, kad se spsjeda Jerusalem.

[3] U onaj ću dan učiniti Jerusalem vrlo teškim kamenom za sve narode. Svi, koji ga dižu, satrt će se, i ako se proti njemu skupljaju svi narodi zemaljski.

[4] U onaj ću dan", govori Gospod, "učiniti da svi konji budu plašljivi i njihovi jahači bezumni. Nad kućom ću Judinom bdjeti, a udarit ću sve konje narodima sljepoćom.

[5] Tada će knezovi Judini misliti u sebi: 'Snagu nalaze stanovnici Jerusalema u Gospodu nad vojskama, Bogu svojemu.'

[6] U onaj ću dan učiniti da knezovi Judini budu kao žeravnica u drvlju, kao ognjena zublja u stogu, žderat će zdesna i slijeva sve narode unaokolo. A Jerusalem će i opet biti nastanjen na svojemu mjestu u Jerusalemu.

[7] A najprije će Gospod spasenje dati šatorima Judinim, da se ponos kuće Davidove i ponos stanovnika jerusalemskih ne digne nad Judu.

[8] U onaj će dan Gospod zaštititi stanovnike jerusalemske. Najslabiji među njima bit će u onaj dan kao David i kuća Davidova kao Bog, kao anđeo Gospodnji pred njima.

[9] U onaj ću dan gledati da uništim svaki narod, koji dolazi proti Jerusalemu.

[10] A na kuću Davidovu i na stanovnike jerusalemske izlit ću duh milosti i molitve. Oni će pogledati na mene, kojega su proboli, i tugovat će za njim, kao što se tuguje za prvorođencem.

[11] U onaj će dan biti tužnjava velika u Jerusalemu kao tužnjava u Hadad−Rimonu u dolini Megidu.

[12] Tada će tugovati zemlja, svaka porodica za se: porodica kuće Davidove za se i žene njihove za se, porodica kuće Natanove za se i žene njihove za se,

[13] Porodica kuće Levijeve za se i žene njihove za se, porodica Šimejeva za se žene njihove za se,

[14] I sve druge porodice za se, porodica za porodicu, i žene njihove za se.

Zaharija, glava 13

[1] U onaj će dan biti stvoren izvor kući Davidovoj i stanovnicima jerusalemskim proti grijehu i nečistoći.

[2] "U onaj ću dan", govori Gospod nad vojskama, "istrijebiti iz zemlje imena idolima, tako da se više ne spominju. I učinit ću da iščeznu iz zemlje lažni proroci i duh nečistoće."

[3] Htjedne li tko da izađe kao lažni prorok, reći će mu roditelji njegovi, otac i mati: "Nema ti dulje ostati na životu; jer si govorio laži u ime Gospodnje." Probost će ga roditelji njegovi, otac i mati, ako se pojavi kao lažan prorok.

[4] U onaj će se dan stidjeti lažni proroci svojih viđenja i proročanstva. Neće se više ogrtati u plašteve dlakave, da varaju.

[5] Svaki će reći "Ja nijesam prorok; ja sam samo orač. Već u mladosti mojoj čovjek me je najmio za slugu."

[6] Upitaju li ga onda: "Kakve su ti to brazgotine na prsima," odgovara: "Udarili su me u kući mojih prijatelja."

[7] "Maču, probudi se proti pastiru mojemu, proti čovjeku, koji mi je blizu!" govori Gospod nad vojskama, "Udarit ću pastira, da se razbjegnu ovce. Tada ću okrenuti ruku svoju proti malima.

[8] U svoj zemlji", govori Gospod, "istrijebit će se i poginut će dvije trećine; a ostat će u njoj jedna trećina.

[9] Ovu ću trećinu metnuti u oganj i pretopit ću je, kako se pretapa srebro, i očistit ću je, kako se čisti zlato. Ona će tada zazvati ime moje, i ja ću je uslišiti i reći: 'Ovo je moj narod', a ona će reći: 'Gospod je Bog moj.'"

Zaharija, glava 14

[1] Evo za Gospoda dolazi dan, kad će se razdijeliti plijen tvoj u sredini tvojoj.

[2] Sve ću narode neznabožačke skupiti u boj proti Jerusalemu. Grad će se osvojiti, kuće se oplijeniti, ženama će se sramota nanijeti. Polovina će grada morati otići u ropstvo; a ostatak naroda neće se istrijebiti iz grada.

[3] Ne, Gospod će se pojaviti i vojevat će na narode neznabožačke kao nekoć, kad se je borio na dan bitke.

[4] Noge će njegove stati u onaj dan na Maslinskoj gori, koja leži istočno od Jerusalema, i Maslinska će se gora raspasti po sredini na istok i zapad u dolinu silnu. Polovina će gore uzmaći na sjever, druga na jug.

[5] Tada ćete bježati u dolinu mojih gora; jer će dolina između gora dopirati do Azala, Bježat ćete, kao što ste nekoć bježali od potresa u dane kralja Uzije Judina. Tada će se pojaviti Gospod, Bog moj, i svi sveti s njim,

[6] U onaj dan neće više biti svijetla, samo studen i mraz.

[7] Bit će jedan jedini dan, koji je poznat samo Gospodu, bez izmjene dana i noći; i uveče bit će svjetlo,

[8] U onaj će dan proteći iz Jerusalema voda živa jedna polovina u istočno, druga polovina u zapadno more. Tako će biti ljeti i zimi.

[9] I Gospod će biti kralj nad svom zemljom. U onaj će dan biti Gospod jedini Bog. Njegovo će ime jedino ime biti.

[10] U nizinu pretvorit će se sva zemlja od Gebe do Rimona s juga Jerusalemu. A ovaj će nadvisivati i naseliti se na svojemu mjestu od vrata Benjaminovih do mjesta prijašnjih vrata, do vrata na uglu, i od kule Hananelove do tijeska kraljeva.

[11] U njemu će se stanovati sigurno. Tada neće više biti prokletstva, nego će siguran biti Jerusalem.

[12] I ovo će biti kazna, kojom će Gospod udariti sve narode, koji su vojevali na Jerusalem: On će učiniti da posahne tijelo njihovo, dok još stoje na nogama svojim. Oči njihove posahnut će u rupama svojim. Jezik njihov posahnut će u ustima svojim.

[13] Silan strah, od Boga poslan, bit će među njima u onaj dan. Hvatat će jedan ruku drugoga, ali će se ruka jednoga poginuti proti ruci drugoga.

[14] I Juda će vojevati proti Jerusalemu, Bogatstvo svih naroda unaokolo skupit će se: zlato, srebro i odijelo u vrlo velikoj množini.

[15] Isti kazneni sud pogodit će i konje, mazge, deve, magarce i sve životinje, što budu u onim taborima, upravo onako kao onaj kazneni sud.

[16] Tada će svi, preostali od svih kolikih naroda neznabožačkih, koji su išli proti Jerusalemu, dolaziti od godine do godine da se poklone kralju, Gospodu nad vojskama, i da svetkuju blagdan sjenica.

[17] A tko od plemena zemaljskih ne htjedne dolaziti u Jerusalem da se pokloni kralju, Gospodu nad vojskama, na njegovu zemlju neće dažd padati.

[18] I ako narod Egipćana ne bi dolazio i ne bi se našao, snaći će ga kazna, kojom će Gospod udariti narode, koji ne bi dolazili da svetkuju blagdan sjenica.

[19] To će biti kazna Egiptu i kazna svim narodima, koji ne bi dolazili da svetkuju blagdan sjenica.

[20] U onaj će dan na zvončićima konja stajati natpis: 'Sveto Gospodu!' Kuhinjski lonci u kući Gospodnjoj bit će tako sveti kao škropionice pred žrtvenikom.

[21] Svaki kuhinjski lonac u Jerusalemu i u Judi bit će svet Gospodu nad vojskama. Svi, koji dođu da žrtvuju, uzimat će ih i kuhat će u njima. I u onaj dan neće više biti trgovaca u hramu Gospoda nad vojskama.

Malahija

Malahija, glava 1

1 Presuda. Riječ Gospodnja Izraelu preko Malahije.

2 "Ljubim vas", veli Gospod. "A vi pitate: 'Kako nas to ljubiš?' Nije li Ezav brat Jakovu?" govori Gospod. "Ali sam ljubio Jakova

3 I mrzio sam na Ezava. Opustio sam gore njegove. Baštinu njegovu predao sam čagaljima pustinjskim.

4 Kada govori Edom: 'Naša je zemlja opustošena, ali ćemo opet sagraditi ruševine', ovako veli Gospod nad vojskama: 'Neka oni grade, ali ću ja porušiti. Oni će se zvati "zemlja zločina" i "narod, na koji se gnjevi Gospod dovijeka".

5 Kad oči vaše to ugledaju, reći ćete: "Velik je Gospod van preko međa Izraelovih.'"

6 "Sin poštuje oca i sluga gospodara svojega. Ako sam ja otac, gdje je čast moja? Ako sam gospodar, gdje je strah od mene?' veli Gospod nad vojskama vama, svećenici, koji sramotite ime moje. Pitate: 'Kako smo mi to sramotili ime tvoje?'

7 Prinosite nečisto jelo na mojemu žrtveniku i još pitate: 'Kako smo te oskvrnili?' Stim, što mislite: 'Stol je Gospodnji preziran.'

8 Kad donosite slijepo živinče na žrtvu, nije li to dosta zlo? Kad prinosite hromo ili bolesno, nije li to dosta zlo? Prinesi ga namjesniku svojemu, hoće li se on obradovati tomu i milostivo te primiti?", veli Gospod nad vojskama.

9 "Zato umilostivite Boga, da nas primi milostivo! Iz ruke vaše tako mu je davano. Može li on tada biti milostiv prema vama?", govori Gospod nad vojskama.

10 "Tko je među vama, koji bi zatvorio vrata i zapalio oganj na mojemu žrtveniku ni za što? Nijeste mi mili", veli Gospod nad vojskama, "i ne mogu primiti žrtve iz vaše ruke.

11 Jer od istoka sunca do zapada njegova veliko će biti ime moje među narodima, i posvuda će se žrtvovati imenu mojemu i prinosit će se čist prinos, jer će veliko biti ime moje među narodima," veli Gospod nad vojskama.

12 "A vi ga skvrnite, kad govorite: 'Stol je Gospodnji onečišćen, i što dolazi s njega, prezirno je.'

13 Govorite: Kolika muka!' i raspirujete oganj njegov", govori Gospod nad vojskama. "Prinosite ugrabljeno ili hromo i bolesno kao žrtvu. Zar da to s dopadanjem primam iz vaše ruke?", govori Gospod.

14 "Proklet varalica, koji ima u svojemu stadu muško živinče i, premda ga je zavjetovao Svemogućemu, ipak žrtvuje samo loše; jer sam ja velik kralj", veli Gospod nad vojskama, "i ime je moje strašno među narodima neznabožačkim.

Malahija, glava 2

1 I sada dolazi vama, svećenici, ovaj naputak:

2 Ako ne poslušate i od srca ne idete za tim, da imenu mojemu dadnete čast," veli Gospod nad vojskama, "tada ću pustiti na vas prokletstvo i pretvorit ću blagoslove vaše u prokletstva. Jest, već sam ih pretvorio u prokletstva, jer ih ne primiste k srcu.

3 Evo, odbit ću vam mišicu i blato ću vam sasuti u lice, blato svetkovina vaših. K njemu će vas smesti.

4 Tada ćete spoznati, da sam vam ja poslao ovu prijetnju kaznenu, da bi ostao moj zavjet s Levijem," veli Gospod nad vojskama.

5 "Zavjet moj s njim bio je život i sreća. Dao sam mu to, da me se boji, i on je imao strahopoštovanje preda mnom i priginjao se imenu mojemu.

6 U ustima njegovim bio je zakon istine, na usnama njegovim nije se našla prijevara. U miru je i poštenju išao preda mnom i mnoge je odvratio od grijeha.

7 Jer se gleda na usne svećenikove; u njegovim se ustima traži pouka i uputa; jer je on glasnik Gospoda nad vojskama.

8 A vi ste zašli s puta i mnoge ste učinili da se spotiču o zakon i pokvarili ste zavjet s Levijem", veli Gospod nad vojskama.

[9] "Zato i ja vas činim prezrenim i niskim kod svega naroda, jer se nijeste držali mojih putova i kod primjene zakona gledate na osobu."

[10] Nije li nam svima jedan isti otac? Nije li nas stvorio jedan isti Bog? Zašto onda radimo nevjerno jedan proti drugomu i skvrnimo zavjet otaca svojih?

[11] Nevjeran je bio Juda. Gad se je činio u Izraelu i u Jerusalemu; jer je skvrnio Juda svetište Gospodnje, koje je on ljubio, i ženio se je kćerju tuđega boga.

[12] Neka Gospod istrijebi iz šatora Jakovljevih čovjeka, koji čini tako, jamca i svjedoka, i svakoga, koji žrtvuje Gospodu nad vojskama!

[13] Drugi put činite ovo: Pokrivate žrtvenik Gospodnji suzama, plačem i uzdasima, jer on više ne gleda milostivo žrtava i ne prima darova iz vaše ruke.

[14] Pitate: 'Zašto to?' Samo zato, jer je Gospod bio svjedok između tebe i žene mladosti tvoje, kojoj si ti sada prelomio vjernost, premda je bila drugarica tvoja, vjerena žena tvoja, po savezu.

[15] Tako ne radi nitko, koji još ima kakav ostatak od duha Božjega. A što traži Jedan? Sjeme Božje! Čuvajte Duha Božjega, kojega imate! Ne radite nevjerno na ženi mladosti svoje!

[16] "Jer je otpuštanje žena meni mrsko, veli Gospod, Bog Izraelov, "i tako nasiljem pokriva odjeću svoju", govori Gospod nad vojskama. "Zato pripazite na duha svojega i ne radite nevjerno!"

[17] Riječima svojim uvrijedili ste Gospoda i još pitate: 'Kako smo ga to uvrijedili?' Eto stim, što govorite: 'Svaki, koji čini zlo, dobar je u očima Gospodnjim; takvi su mu mili' ili 'Gdje je Bog suda?'

Malahija, glava 3

[1] "Evo, ja šaljem glasnika svojega, da pripravi put preda mnom. Iznenada će doći k svojemu hramu vladalac, kojega želite, glasnik zavjeta, kojega tražite. Evo, on će doći, veli Gospod nad vojskama.

[2] "Ali tko će podnijeti dan dolaska njegova? Tko će se održati, kad se on pojavi? Jer je on kao oganj talioca, kao lužina bjeljara.

[3] Tada će on sjesti, taliti i čistiti srebro. Čistit će sinove Levijeve, čistit će ih kao zlato i srebro, da prinose prave žrtve Gospodu.

[4] Tada će Gospoda opet obradovati žrtva Jude i Jerusalema kao u dane prošlosti i kao u prijašnjim godinama.

[5] Doći ću k vama na sud i brzo će ustati kao tužilac proti vračarima i preljubočincima, proti krivokletnicima i tlačiteljima najamnika i udovica i sirota i proti onima, koji bez straha izvrću pravo stranaca, veli Gospod nad vojskama.

[6] "Jer ja, Gospod, nijesam se promijenio, i vi nijeste prestali biti sinovi Jakovljevi.

[7] Od dana otaca svojih vi ste odstupili od uredaba mojih i nijeste ih više držali, Vratite se k meni, i ja ću se vratiti k vama!" veli Gospod nad vojskama. "Pitate: 'U čem da se vratimo?'

[8] Smije li čovjek varati Boga, a vi mene varate i još pitate: 'U čem da smo te varali?' Eto, u desetini i u prinosu.

[9] Prokletstvom ste opterećeni; jer me varate vi, sav narod.

[10] Donosite svu desetinu u spreme, da bude hrane u mojemu hramu! Okušajte me ipak u tom", veli Gospod nad vojskama, neću li vam otvoriti prozore neba i izliti na vas blagoslov izobilja!

[11] Protjerat ću vam proždrljivca, da vam ne uništi roda u njivi. Vinova loza u polju neće ostati nerodna", veli Gospod nad vojskama.

[12] "Svi će vas narodi slaviti sretnima, jer ste zemlja meni mila, veli Gospod nad vojskama,

[13] "Preveć su preuzetne riječi vaše na me", veli Gospod nad vojskama. "Pitate: 'Što govorimo među se na tebe?'

[14] Govorite: 'Bogu služiti ne donosi nikakve koristi. Kakvu imamo korist, što držimo zapovijedi njegove? Što u žalosti hodimo pred Gospodom nad vojskama?

[15] Jest, zlikovce moramo slaviti sretnima. Zločincima je dobro. Kad iskušavaju Boga, izlaze bez kazne.'"

16 Kad su se koji se Bogobojazni među se svjetovali, pogledao je to Gospod i čuo, i napisala se knjiga spomenica pred njim za one, koji se boje Gospoda i štuju ime njegovo.

17 "Oni pripadaju meni", veli Gospod nad vojskama, "u dan, što ga spremam, kao svojina moja! Prijazno ću postupati s njima, kao što otac postupa sa sinom svojim, koji služi u njega.

18 Tada ćete opet vidjeti razliku između pravednika i bezbožnika, između onoga, koji služi Bogu, i onoga, koji mu ne služi.

Malahija, glava 4

1 Jer evo, dolazi dan, koji gori kao peć. Tada će svi zlikovci i svi zločinci biti kao strnjika. Spalit će ih dan, koji dolazi", veli Gospod nad vojskama. "Ni korijena ni grane neće im ostaviti.

2 A vama, koji smjerno častite ime moje, ogranut će sunce spasenja, što krije zdravlje pod krilima svojim. Vi ćete tada izaći i poskakivati kao teoci, što su stajali u štali.

3 Tada ćete pogaziti bezbožnike, jer će oni biti kao prah pod stopama vašim u dan, što ga spremam, veli Gospod nad vojskama.

4 "Sjećajte se zakona sluge mojega Mojsija, kojemu sam dao na Horebu za svega Izraela propise i zakone!

5 Evo, ja ću vam poslati proroka Iliju, prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji.

6 On će obratiti srca otaca k sinovima, i srca sinova k ocima, da ne dođem i ne udarim zemlju prokletstvom."

Evanđelje po Mateju

Matej, glava 1

1 Rodoslovlje Isusa Krista sina Davidova, sina Abrahamova.

2 Abrahamu se rodi Izak, Izaku se rodi Jakov, Jakovu se rodi Juda i braća njegova,

3 Judi se rodi Peres i Zerah s Tamarom, Peresu se rodi Hesron, Hesronu se rodi Ram,

4 Ramu se rodi Aminadab, Aminadabu se rodi Nahšon, Nahšonu se rodi Salmon,

5 Salmonu se rodi Boaz s Rahabom, Boazu se rodi Obed s Rutom, Obedu se rodu Jesej,

6 Jeseju se rodi kralj David. Davidu se rodi Salomon sa ženom Urijinom,

7 Salomonu se rodi Roboam, Roboamu se rodi Abija, Abiji se rodi Asa,

8 Asi se rodi Jošafat, Jošafatu se rodi Joram, Joramu se rodi Uzija,

9 Uziji se rodi Jotam, Jotamu se rodi Ahaz, Ahazu se rodi Ezekija,

10 Ezekiji se rodi Manaseh, Manasehu se rodi Amon, Amonu se rodi Josija,

11 Josiji se rodi Jehonija i braća njegova u vrijeme odvođenja u Babilon.

12 Poslije odvođenja u Babilon: "Jehoniji se rodi Šealtiel, Šealtielu se rodi Zerubabel,

13 Zerubabelu se rodi Abiud, Abiudu se rodi Elijakim Elijakimu se rodi Azor,

14 Azoru se rodi Sadok, Sadoku se rodi Akim, Akimu se rodi Elijud,

15 Elijudu se rodi Eleazar, Eleazaru se rodi Matan, Matanu se rodi Jakov,

16 Jakovu se rodi Josip, muž Marije. Od nje se rodi Isus, koji se zove Krist.

[17] Tako je od Abrahama do Davida svega četrnaest koljena, od Davida do odvođenja u Babilon četrnaest koljena, i od odvođenja u Babilon do Krista četrnaest koljena.

[18] Rođenje Isusa Krista bilo je ovako: Kad je njegova majka Marija bila zaručena s Josipom, nađe se, da je bila začela po Duhu Svetom, još prije nego se sastaše.

[19] A Josip, muž njezin, bio je pravedan i nije htio da je sramoti javno, i tako je namislio da je otpusti tajno.

[20] Dok se je on bavio s tom mišlju, javi mu se u snu anđeo Gospodnji i reče: "Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju; jer što se je začelo u njoj, od Duha je Svetoga.

[21] Ona će roditi sina, kojemu ćeš nadjenuti ime Isus; jer će on izbaviti narod svoj od grijeha njegovih."

[22] Ovo se sve dogodi, da se ispuni, što je rekao Gospodin preko proroka:

[23] "Eto, djevica će začeti i roditi sina, i dat će mu se ime Emanuel", to znači "Bog s nama".

[24] Josip ustade od sna i učini, kao što mu je bio zapovjedio anđeo Gospodnji. On uze k sebi ženu svoju.

[25] Ali je ne spoznade, dok ne rodi sina svojega, prvorođenca. I dade mu ime Isus.

Matej, glava 2

[1] Kad se je Isus u dane kralja Heroda bio rodio u Betlehemu u Judeji, dođoše mudraci od istoka u Jerusalem i upitaše:

[2] "Gdje je novorođeni kralj židovski? Vidjesmo njegovu zvijezdu na istoku i dođosmo da mu se poklonimo."

[3] Kad je to čuo kralj Herod, uplaši se on i s njim sav Jerusalem.

[4] On skupi sve glavare svećeničke i književnike narodne i upita ih, gdje bi se imao roditi Krist.

[5] Oni mu odgovoriše: "U Betlehemu u Judeji; jer ovako stoji pisano kod proroka:

[6] Ti, Betleheme, u zemlji Judinoj, nipošto nijesi najmanji među kneževskim gradovima Judinim, jer iz tebe ima izaći knez, koji će vladati narodom mojim Izraelom."

[7] Tada Herod tajno dozva k sebi mudrace i točno ih ispita za vrijeme, kad im se je pojavila zvijezda.

[8] Onda ih uputi u Betlehem i reče: "Idite tamo i raspitajte brižno za dijete. Čim ga nađete, javite mi; tada ću i ja doći i pokloniti mu se."

[9] Oni poslušaše kralja i onda zaputiše. I gle, zvijezda, koju su bili vidjeli na istoku, išla je pred njima, dok nije napokon stala nad mjestom, gdje je bilo djetešce.

[10] Kad vidješe zvijezdu, obradovaše se veoma.

[11] Oni stupiše u kuću i vidješe dijete s Marijom, materom njegovom. Oni padoše ničice i pokloniše mu se. Tada otvoriše blago svoje i prinesoše mu darove svoje: zlato, tamjan i smirnu.

[12] U snu primiše naputak, da se ne vraćaju k Herodu. Zato se vratiše drugim putom u svoju zemlju.

[13] Kad su bili otišli, javi se Josipu u snu anđeo Gospodnji i reče: "Ustani, uzmi dijete i mater njegovu i bježi u Egipat! Ostani ondje, dok ti ne reknem, jer će Herod tražiti dijete, da ga pogubi."

[14] Tada on ustade, uze još u noći dijete i mater njegovu i ode u Egipat.

[15] Ondje ostade do smrti Herodove. Tako se je imalo ispuniti, što je bio rekao Gospodin preko proroka: "Iz Egipta dozvah sina svojega."

[16] Kad je Herod vidio, da je prevaren od mudraca, razgnjevi se vrlo. On dade u Betlehemu i u svoj okolini njegovoj poubijati sve dječake od dvije godine i niže – prema vremenu, što ga je bio istražio od mudraca.

[17] Tada se ispuni riječ proroka Jeremije, koji govori:

[18] "U Rami se čuje tužba, mnogi plač i jauk: Rahela plače za djecom svojom i neće da se utješi, jer ih više nema."

19 Kad je bio umro Herod, javi se anđeo Gospodnji u snu Josipu u Egiptu

20 I reče: "Ustani, uzmi dijete i mater njegovu i idi u zemlju Izraelovu, jer su pomrli, koji su tražili život djeteta."

21 Tada on ustade, uze dijete i mater njegovu i ode u zemlju Izraelovu.

22 Ali kad je čuo, da Arhelaj vlada u Judeji mjesto svojega oca Heroda, Poboja se onamo ići. Po naputku, što ga primi u snu, ode u pokrajinu Galileju

23 I nastani se u gradu, koji se zove Nazaret. Tako se je imala ispuniti riječ proroka: "Zvat će se Nazarećanin."

Matej, glava 3

1 U one dane pojavi se Ivan Krstitelj, i propovijedao je u pustinji judejskoj:

2 "Obratite se; jer je blizu kraljevstvo nebesko."

3 Na njega naime misli prorok Izaija, kad veli: "Glas onoga, što viče u pustinji: Popravite put Gospodnji! Poravnajte staze njegove!"

4 Ivan je nosio haljinu od dlake devine i pojas kožan oko bedara svojih. Hrana je njegova bila skakavci i med divlji.

5 Tada je izlazio k njemu Jerusalem, sva Judeja i sva okolina jordanska.

6 Ori su se dali u Jordanu krstiti od njega i priznavali su pritom grijehe svoje.

7 Kad je on vidio i mnoge farizeje i saduceje gdje dolaze na njegovo krštenje, reče im: "Vi leglo zmijino! Tko vas je uputio, da biste mogli umaći gnjevu što dolazi?

8 Donesite dakle rod dostojan obraćenja!

9 Jer ne mislite da smijete govoriti: Mi imamo Abrahama sa oca, jer vam kažem: Bog može od kamenja ovoga podignuti djecu Abrahamu.

10 Već je sjekira stavljena na korijen drveću. Svako drvo, koje ne rada dobra roda, siječe se i u oganj se baca.

11 Ja vas krstim samo vodom, da se obratite. A onaj, koji dolazi za mnom, moćniji je od mene. On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem.

12 Vijačom u ruci on će očistiti gumno svoje; skupit će pšenicu u svoju žitnicu, a pljevu će spaliti ognjem neugasivim."

13 Tada dođe Isus iz Galileje na Jordan k Ivanu, da se dadne krstiti od njega.

14 Ali Ivan, htjede da ga odvrati od toga i reče: "Ja bih trebao da budem kršten od tebe, a ti dolaziš k meni?"

15 Isus mu odgovori: "Samo pripusti to! Dolikuje nam, da ispunimo sve, što je pravo." Tada ga pripusti.

16 Kad se je bio Isus pokrstio, izađe odmah iz vode. Tada mu se otvoriše nebesa. On vidje Duha Božjega gdje silazi kao golub i dolazi na njega.

17 I glas s neba povika: "Ovo je Sin moj ljubljeni, koji se dopada meni."

Matej, glava 4

1 Tada Isusa odvede Duh u pustinju, da ga kuša đavao.

2 Postio je četrdeset dana i četrdeset noći. Tada ogladnje.

3 Onda pristupi k njemu kušač i reče: "Ako si Sin Božji, zapovjedi, da ovo kamenje postane kruh!"

4 On mu odgovori: "Stoji pisano: Čovjek ne živi samo o kruhu, nego o svakoj riječi, što dolazi iz usta Božjih."

5 Tada ga uze đavao sobom u Sveti grad, postavi ga navrh hrama

6 i reče mu: "Ako si Sin Božji, baci se dolje, jer stoji pisano: Anđelima svojim naložio je za tebe. Oni će te nositi na rukama svojim, da ne zapneš za kamen nogom svojom."

7 Isus mu reče: "Stoji i pisano: "Ne kušaj Gospodina, Boga svojega!"

8 Tada ga uze đavao sobom na goru vrlo visoku. Tamo mu pokaza sva kraljevstva svijeta s krasotom njihovom

9 i reče mu: "Sve ovo dat ću tebi, ako padneš ničice i pokloniš mi se."

10 Tada mu zapovjedi Isus: "Odstupi, sotono! Stoji pisano: "Gospodinu, Bogu
svojemu, klanjaj se i njemu jedino služi!"

11 Tada ga ostavi đavao, i gle, anđeli pristupiše, i služili su mu.

12 Kad je čuo Isus, da je Ivan zatvoren, skloni se u Galileju.

13 Ostavi Nazaret i nastani se u Kafarnaumu primorskom, u području Zebulunovu i
Naftalijevu.

14 Tako se je imala ispuniti riječ proroka Izaije:

15 "Zemlja Zebulunova i zemlja Naftalijeva, kraj prema moru, s one strane Jordana,
pokrajina neznabožačka:

16 Narod, koji sjedi u tami, vidi svjetlost veliku; nad onima koji stoje u zemlji smrtne
sjene, sja svjetlost."

17 Otada počne Isus propovijedati. Njegova je vijest bila: "Obratite se; jer je blizu
kraljevstvo nebesko."

18 Kad je išao pokraj mora Galilejskoga, vidje, kako dva brata, Simon, koji se zove
Petar, i njegov brat Andrija, baciše mrežu svoju u more. Oni su bili ribari.

19 On im reče: "Hajdete za mnom! Učinit ću vas lovcima ljudi."

20 Smjesta ostaviše oni mreže svoje i pođoše za njim.

21 Kad je odatle otišao dalje, vidje druga dva brata, Jakova, sin Zebedejeva, i njegova
brata Ivana, kako su svojim ocem Zebedejem popravljali u lađici mreže svoje. I pozva
ih.

22 Smjesta ostaviše oni lađicu i oca svojega i pođoše za njim.

23 Isus je prolazio po svoj Galileji. Učio je u sinagogama, navješćivao radosnu vijest o
kraljevstvu i liječio svaku bolest i svaku nemoć u narodu.

24 Glas o njemu raširio se po svoj Siriji. Donosili su mu sve, koji su trpjeli od
različitih bolesti i muka, i opsjednute, mjesečnjake i uzete, i on ih je izliječio.

25 Za njim je išlo veliko mnoštvo naroda iz Galileje i Dekapolisa i iz Jerusalema,
Judeje i iz zemlje s onu stranu Jordana.

Matej, glava 5

1 Kad vidje Isus mnoštvo naroda, popne se na goru i sjede. Učenici njegovi pristupiše
k njemu.

2 Tada je otvorio usta svoja i učio ih:

3 "Blagoslovljeni su siromašni u duhu! Njihovo je kraljevstvo nebesko.

4 Blagoslovljeni su žalosni! Oni će se utješiti.

5 Blagoslovljeni su krotki! Oni će posjedovati zemlju.

6 Blagoslovljeni su, koji gladuju i žeđaju pravde! Oni će se nasititi.

7 Blagoslovljeni su milosrdni! Oni će postići milosrđe.

8 Blagoslovljeni su koji su čista srca! Oni će Boga gledati.

9 Blagoslovljeni su mirotvorci! Oni će se zvati sinovi Božji.

10 Blagoslovljeni su, koji trpe progonstvo zbog pravde! Njihovo je kraljevstvo
nebesko.

11 Blagoslovljeni ste vi kad vas ljudi zbog mene grde i progone i za vama lažno sve
zlo govore!

12 Radujte se i veselite se; jer je velika plaća vaša na nebesima, jer su isto tako
progonili i proroke prije vas.

13 Vi ste sol zemlji. Ako li sol obljutavi, čim će se onda osoliti? Ne valja više ni za
što; izbacuje se i ljudi je pogaze.

14 Vi ste svjetlost svijetu. Grad, koji stoji na gori, ne može se skriti.

15 Niti se užiže svijeća i meće pod sud, nego na svijećnjak. Tada svijetli svima u kući.

16 Tako neka se svijetli svjetlost vaša pred ljudima, da vide vaša dobra djela i slave
Oca vašega na nebesima.

17 Ne mislite, da sam došao ukloniti zakon ili proroke. Nijesam došao da ih uklonim,
nego da ih ispunim.

18 Jer zaista, kažem vam: Dok stoji nebo i zemlja, neće nestati nijedne crtice slova ili
točke iz zakona, dok se sve ne ispuni.

19 Tko dakle ukine jednu od ovih zapovijedi, pa bilo i najmanju, i tako uči ljude, zvat
će se najmanji u kraljevstvu nebeskom. A tko ih drži i uči držati, zvat će se velik u
kraljevstvu nebeskom.

20 Jer vam kažem: Ako pravednost vaša ne bude savršenija negoli književnika i
farizeja, nećete ući u kraljevstvo nebesko.

21 Čuli ste, da je bilo rečeno starima: Ne ubijaj! Tko ubije, bit će kriv sudu.

22 A ja vam kažem: Svaki, koji se gnjevi na brata svojega, bit će kriv sudu. Tko rekne
bratu svojemu: Budalo! bit će kriv visokomu vijeću. A tko mu rekne: Bezbožniče! bit
će kriv ognju paklenomu.

23 Ako dakle prineseš dar svoj k žrtveniku i ondje se sjetiš, da brat tvoj ima nešto proti
tebi,

24 ostavi ondje dar svoj pred žrtvenikom, otidi prije i pomiri se s bratom svojim; onda
dođi i žrtvuj dar svoj!

25 Sporazumi se bez otezanja s protivnikom svojim, dok si još usput s njim. Inače
mogao bi te protivnik predati sucu i sudac slugi sudskome, i onda bi te bacili u
tamnicu.

26 Zaista, kažem ti, nećeš izaći odanle, dok ne platiš posljednje pare.

27 Čuli ste, da je bilo rečeno: Ne čini preljube!

28 A ja vam kažem: Svaki, koji pogleda na ženu požudno, već je u srcu svojemu
učinio s njom preljubu.

29 Ako te dakle sablažnjava oko tvoje desno, iskopaj ga i baci ga od sebe, jer je bolje
za te, da propadne jedan od udova tvojih, negoli da se sve tijelo tvoje baci u pakao.

30 I ako te sablažnjava desna tvoja ruka, odsijeci je i baci je od sebe, jer je bolje za te,
da propadne jedan od udova tvojih, negoli da se sve tijelo tvoje baci u pakao.

31 Nadalje je bilo rečeno: Tko hoće da pusti ženu svoju, neka joj dadne knjigu
raspusnu!

32 A ja vam kažem: Svaki, koji pusti ženu svoju – osim zbog preljube – ,navodi je, da
čini preljubu; i tko puštenicu uzme za ženu, čini preljubu.

33 Još ste čuli, da je bilo rečeno: Ne kuni se krivo, i: Drži, što si se zakleo Gospodinu!

34 A ja vam kažem: Ne kunite se nikako, ni nebom, jer je prijestolje Božje.

35 Ni zemljom, jer je podnožje nogama njegovim, ni Jerusalemom, jer je grad
velikoga kralja.

36 Ni glavom svojom ne kuni se, jer ne možeš ni dlake jedne učiniti bijele ili crne.

37 Nego vaša riječ neka bude: Da, da – ne, ne. Što je više od toga, oda zla je.

38 Čuli ste, da je bilo rečeno: Oko za oko, zub za zub!

39 A ja vam kažem: Ne opirite se zlu, nego ako te tko udari po desnom obrazu, obrni
mu i drugi!

40 Hoće li tko da se pravda s tobom i košulju tvoju da uzme, pusti mu i kabanicu!

41 Primora li te tko da ideš s njim jednu milju daleko, idi s njim dvije!

42 Tko te moli, podaj mu; tko hoće da uzajmi od tebe, ne odbijaj ga!

43 Čuli ste, da je bilo rečeno: Ljubi bližnjega svojega i mrzi na neprijatelja svojega!

44 A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje svoje i molite se za one, koji vas progone!

45 Tada ćete biti djeca Oca svojega nebeskoga, koji pušta da sunce njegovo izlazi nad
dobre i zle i daje da daždi nad pravedne i grješnike.

46 Jer ako ljubite samo one, koji vas ljube, kakvu ćete plaću imati? Ne čine li to i carinici?

47 I ako pozdravljate samo prijatelje svoje, što osobito činite? Ne čine li to i neznabošci?

48 Budite dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski!

Matej, glava 6

1 Pazite, da pravednost svoju ne činite pred ljudima, da vas oni vide; inače nemate plaće kod Oca svojega na nebesima.

2 Kad dale daješ milostinju, ne trubi pred sobom, kao što čine licemjeri u sinagogama i na ulicama, da ih slave ljudi. Zaista, kažem vam: Oni već imaju plaću svoju.

3 Kad ti daješ milostinju, neka ti ne zna ljevica tvoja, što čini desnica tvoja,

4 da ostane milostinja tvoja u tajnosti. Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, platit će ti.

5 Kad se molite, ne činite kao licemjeri! Oni se najradije mole u sinagogama i na uglovima uličnim, da upadnu ljudima u oči. Zaista, kažem vam: Oni su već primili plaću svoju.

6 Kad ti hoćeš da se moliš, uđi u sobu svoju, zatvori vrata i moli se Ocu svojemu u tajnosti! Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, platit će ti.

7 Kad se molite, ne brbljajte kao neznabošci! Oni misle, da će biti uslišeni za mnoge riječi svoje.

8 Ne povodite se za njima, jer zna Otac vaš, što vam treba, prije nego ga zamolite.

9 Ovako se molite: Oče naš, koji jesi na nebesima, sveti se ime tvoje!

10 Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji!

11 Kruh naš svagdanji daj nam danas!

12 I otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima svojim!

[13] I ne uvedi nas u napast, nego izbavi nas od zla, jer je tvoje kraljevstvo, sila i slava, zauvijek. Amen.

[14] Ako otpuštate ljudima pogrješke njihove, otpustit će i vama Otac vaš nebeski.

[15] Ako li ne otpuštate ljudima, ni Otac vaš neće otpustiti pogrešaka vaših.

[16] Kad postite, ne budite lica mrka kao licemjeri! Oni načine sebi mrk pogled, da ih vide ljudi gdje poste. Zaista kažem vam: Oni su već primili plaću svoju.

[17] Kad ti postiš, namaži glavu svoju i operi lice svoje,

[18] da te ne vide ljudi gdje postiš, nego samo Otac tvoj, koji je u tajnosti. Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, platit će ti.

[19] Ne skupljajte sebi blaga na zemlji, gdje ga uništava moljac i rđa, gdje kradljivci obijaju i kradu!

[20] Skupljajte sebi blago u nebu, gdje ga ne uništava ni moljac ni rđa, gdje kradljivci ne obijaju i ne kradu!

[21] Jer gdje je blago tvoje, ondje je i srce tvoje,

[22] Oko je svjetiljka tijelu tvojemu. Ako je oko tvoje zdravo, onda sve tijelo tvoje ima svjetlo.

[23] Ako li je oko tvoje bolesno, onda je sve tijelo tvoje u tami. Ako je dakle svjetlo u tebi tama, kako velika bit će onda tama!

[24] Nitko ne može dva gospodara služiti. Ili će na jednoga mrziti i drugoga ljubiti, ili će uz jednoga prianjati i drugoga prezirati. Ne možete Bogu služiti i mamoni.

[25] Zato vam kažem: Ne budite tjeskobno zabrinuti za život svoj, što ćete jesti i što ćete piti, ni za tijelo svoje, u što ćete se obući. Nije li život više od hrane i tijelo nije li više od odijela?

[26] Pogledajte na ptice nebeske! One ne siju, ne žanju, ne skupljaju u žitnice: Otac ih vas nebeski hrani. Nijeste li vi više vrijedni od njih?

[27] Tko od vas može svojim brigama produljiti život svoj i za jedan samo pedalj?

[28] I što ste tako tjeskobno zabrinuti za odijelo? Pogledajte na ljiljane u polju! Kako rastu! Ne rade i ne predu;

[29] A ipak kažem vam: Ni Salomon u svemu svojemu sjaju nije bio tako odjeven kao jedan jedini od njih.

[30] I kad Bog travu, što danas stoji na polju, a sutra se baca u peć, tako odijeva, koliko će više vas, malovjerni!

[31] Ne budite dakle tjeskobno zabrinuti i ne pitajte: Što ćemo jesti? Što ćemo piti? Čim ćemo se odjenuti?

[32] Za sve to brinu se neznabošci. A zna Otac vaš nebeski, da vam to sve treba.

[33] Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu, i ovo će vam se sve dodati.

[34] Ne budite dakle tjeskobno zabrinuti za sutrašnji dan; jer će se sutrašnji dan brinuti sam za se. Svaki dan ima dosta svojega vlastitog zla.

Matej, glava 7

[1] Ne sudite! I nećete biti suđeni.

[2] Jer kakvim sudom sudite, onakvim će vam se suditi, i kakvom mjerom mjerite, onakvom će vam se mjeriti.

[3] Što vidiš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svojemu ne osjećas?

[4] Ili kako možeš reći bratu svojemu: "Daj da izvadim trun iz oka tvojega, a eto brvno u oku tvojemu?

[5] Licemjere, izvadi najprije brvno iz oka svojega! Tada ćeš vidjeti, kako da izvadiš trun iz oka brata svojega.

[6] Ne dajte svetinje psima i ne bacajte bisera svojega pred svinje! Inače bi ga mogle pogaziti nogama svojim, okrenuti se i rastrgati vas.

[7] Molite, i dat će vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvorit će vam se.

[8] Jer svaki, koji moli, prima; tko traži, nalazi; tko kuca, otvara mu se.

[9] Tko će od vas sinu svojemu dati kamen, ako ga zamoli kruha.

[10] Ili tko će mu dati zmiju, ako zamoli ribu?

[11] Kad dakle vi, koji ste zli, znate dobre dare davati djeci svojoj, koliko će više Otac vaš nebeski dati dobra onima, koji ga za to mole!

[12] Sve dakle, što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima, jer je to sadržaj zakona i proroka.

[13] Uđite na uska vrata, jer su široka vrata i širok put, koji vodi u propast, i vrlo mnogi njim idu.

[14] Nasuprot uska su vrata i tijesan put, što vodi u život, i malo ih ga samo nalazi.

[15] Čuvajte se od lažnih proroka! Oni dolaze k vama u odijelu ovčijem, a unutra su vuci grabljivi.

[16] Po rodovima njihovim po znat ćete ih. Bere li se s trnja grožđe ili s drače smokve?

[17] Tako rađa svako dobro drvo rodove dobre, a zlo drvo rađa zle rodove.

[18] Drvo dobro ne može rađati zlih rodova, ni drvo zlo rodova dobrih,

[19] Svako drvo, koje ne rađa roda dobra, siječe se i u oganj se baca.

[20] Dakle po rodovima njihovim poznat ćete ih.

[21] Neće svaki, koji mi govori: "Gospodine, Gospodine! ući u kraljevstvo nebesko, nego samo tko čini volju Oca mojega, koji je na nebesima.

[22] U onaj dan mnogi će mi reći: "Gospodine, Gospodine, nijesmo li u ime tvoje prorokovali? Nijesmo li u ime tvoje đavle izgonili Nijesmo li u ime tvoje čudesa mnoga činili?

[23] Tada ću im izjaviti; Nikad vas nijesam poznavao; idite od mene, zlotvori!

[24] Tko sluša ove moje riječi i izvršuje ih, nalik je na razborita čovjeka, koji sagradi kuću svoju na hridini.

[25] I udari pljusak, dođoše vode, dunuše vjetrovi i napadoše na kuću onu; ali ona ne pade, jer je bila sagrađena na hridini.

[26] Nasuprot tko sluša ove moje riječi, ali ih ne izvršuje, nalik je na luda čovjeka, koji sagradi kuću svoju na pijesku.

[27] I udari pljusak, dođoše vode, dunuše vjetrovi i napadoše na kuću onu. Ona pade, i pad je njezin bio velik

[28] Sad je bio Isus svršio riječi ove, bilo je mnoštvo naroda zadivljeno naukom njegovom.

[29] Jer je učio kao jedan, koji ima moć, a ne kao književnici njihovi.

Matej, glava 8

[1] Kad siđe s gore, išlo je za njim veliko mnoštvo naroda.

[2] Tada dođe jedan gubavac, pade pred njega ničice i zamoli: "Gospodine, ako hoćeš, možeš me očistiti."

[3] On pruži ruku svoju, dotače ga se i reče: "Hoću, očisti se! I odmah se očisti od gube svoje.

[4] I reče mu Isus: "Pazi, da ne govoriš nikomu! Nego idi, pokaži se svećeniku i žrtvuj dar, što ga je propisao Mojsije! To neka im služi kao svjedočanstvo!"

[5] Kad onda dođe u Kafarnaum, pristupi k njemu jedan satnik,

[6] I zamoli: "Gospodine, sluga moj leži kod kuće uzet i muči se vrlo,"

[7] On mu reče: "Ja ću doći i ozdravit ću ga."

[8] Satnik odgovori: "Gospodine, nijesam dostojan, da uđeš pod krov moj; nego samo reci riječ, i ozdravit će sluga moj.

[9] I ja, premda samo podložnik, reknem jednome od vojnika, koji su poda mnom: 'Idi!' i on ide; drugome: 'Dođi!' i on dođe; i slugi svojemu: 'Učini to!' i on učini!"

[10] Kad je to čuo Isus, začudi se i reče onima, koji su išli za njim: "Zaista, kažem vam, tolike vjere ne nađoh u Izraelu.

[11] Ali vam kažem, mnogi će doći od istoka i od zapada i sjedit će za stolom s Abrahamom, Izakom i Jakovom u kraljevstvu nebeskom.

[12] A djeca kraljevstva bit će izbačeni u tamu. Ondje će biti jauk i škrgut zuba."

[13] A satniku reče Isus: "Idi; neka ti bude, kako si vjerovao!" U isti čas ozdravi sluga.

[14] Onda dođe Isus u kuću Petrovu. Nađe punicu njegovu gdje leži bolesna od groznice.

[15] Tada je uze za ruku, i pusti je groznica. Ona ustade, i služila mu.

[16] Uveče donesoše mu mnoge opsjednute. On istjera duhove svojom riječju i izliječi sve bolesnike.

[17] Tako se je imala ispuniti riječ proroka Izaije, koji veli: "On uzima naše nemoći i nosi naše boli."

[18] Kad vidje Isus veliko mnoštvo naroda oko sebe, dade da se odveze na drugu obalu.

[19] Tada pristupi jedan književnik i reče mu: "Učitelju, hoću da idem za tobom, kamo god ti pođeš."

[20] Isus mu reče: "Lisice imaju svoje jame, ptice nebeske svoja gnijezda, a Sin čovječji nema gdje da nasloni glavu svoju."

[21] Drugi, jedan od učenika njegovih, reče mu: "Gospodine, dopusti mi, da najprije otidem i pokopam oca svojega.

[22] Isus mu reče: "Hajde za mnom i ostavi, neka mrtvi pokapaju svoje mrtvace!"

[23] Tada uđe u lađicu, i pođoše za njim učenici njegovi.

[24] I gle, podiže se silna bura na moru, tako da se je lađica pokrila valovima. A on je spavao.

[25] Tada pristupiše učenici njegovi k njemu, probudiše ga i povikaše: "Gospodine, izbavi nas, izgibosmo!"

[26] A on im reče: "Što ste tako strašljivi, malovjerni?" Tada ustade, zapovjedi vjetru i moru, i postade tišina velika.

[27] Puni začudenja rekoše ljudi: "Tko je ipak ovaj? I vjetar i more slušaju ga!"

[28] Sad dođe na drugu obalu u gadarenski kraj, dotrčaše mu u susret dva opsjednuta koji su izašli iz grobova kamenitih. Oni su bili tako divlji, da nitko nije mogao ići onim putem.

[29] Oni povikaše: "Što mi imamo s tobom, Sine Božji! Jesi li došao ovamo, da nas mučiš prije vremena?"

[30] Nedaleko od njih pasao je veliko krdo svinja.

[31] Zli dusi zamoliše ga: "Ako nas istjeraš daj nam da idemo u krdo svinja."

[32] On im reče: "Idite!" Tada izađoše i uđoše u svinje. I gle, cijelo krdo navali niz obronak u more i izginu u vodi.

[33] A Pastiri otrčaše, odoše u grad i propovijedaše sve, i što se je bilo dogodilo opsjednutima

[34] Tada izađe sav grad, u susret Isusu. Kad ga vidješe, zamoliše ga, da bi se udaljio iz njihova kraja.

Matej, glava 9

[1] On uđe u lađicu, prijeđe i dođe u svoj grad.

[2] Ondje mu donesoše uzeta, koji je ležao na postelji. Kad je Isus vidio vjeru njihovu, reče uzetome: "Utješi se, sinko, oprošteni su ti grijehi tvoji!"

[3] Tada su neki od književnika pomislili u sebi: "Ovaj huli na Boga!"

[4] Isus prozre pomisli njihove i reče: "Zašto zlo mislite u srcima svojim?

[5] Što je lakše reći: 'Oprošteni su ti grijehi tvoji?' ili reći: 'Ustani i hodi?'

[6] Ali znajte, da Sin čovječji ima vlast na zemlji opraštati grijehe!" I tada reče uzetome: "Ustani, uzmi postelju svoju i idi kući!"

[7] On ustade i ode kući.

[8] A mnoštvo naroda kad to vidje, poboja se i uze slaviti Boga, koji je vlast takvu dao ljudima.

[9] Kad je Isus odatle otišao dalje, vidje čovjeka po imenu Mateja gdje sjedi na carini. Reče mu: "Hajde za mnom!" On ustade i ode za njim.

[10] Kad je onda u njegovoj kući sjedio za stolom, dođoše mnogi carinici i grješnici i posadiše se za sto s Isusom i s učenicima njegovim.

[11] Farizeji vidješe to i rekoše učenicima njegovim: "Zašto jede učitelj vaš s carinicima i grješnicima?"

[12] Isus je to čuo i reče: "Ne trebaju zdravi liječnika, nego bolesni.

[13] Idite i naučite se što znači: "milosrđe hoću, a ne žrtvu, jer ja nijesam došao da dozovem pravednike, nego grješnike."

[14] Tada dođoše k njemu učenici Ivanovi i upitaše: "Zašto postimo mi i farizeji, a učenici tvoji ne poste?"

[15] Isus im odgovori: "Mogu li svatovi tugovati, dok je s njima zaručnik? Ali će doći dani, kad će se oteti od njih zaručnik. Onda će postiti.

[16] Nitko ne meće zakrpe od nova sukna na staru haljinu; inače se razdere zakrpa od haljine, i rupa bude još veća.

[17] Također se ne lijeva vino novo u mjehove stare; inače se prodru mjehovi, vino se prolije, mjehovi se pokvare. Nego se lijeva vino novo u mjehove nove. Tada se sačuva oboje"

[18] Dok je tako govorio njima, dođe neki poglavar, baci se pred njega ničice i reče: "Kći je moja upravo sada umrla. Ali dođi i metni na nju ruku svoju! Tada će opet živjeti."

[19] Isus ustade i pođe za njim s učenicima svojim.

[20] Tada žena, koja je već dvanaest godina bolovala od tečenja krvi, pristupi otraga i dotače se skuta haljine njegove.

[21] Jer je rekla u sebi: "Ako se samo dotaknem haljine njegove, ozdravit ću."

[22] Isus se obazre, ugleda je i reče: "Utješi se, kćeri, vjera te je tvoja ozdravila." Od toga časa bila je žena zdrava.

[23] Kad je onda došao Isus u kuću poglavarevu i ugledao svirače i svijet gdje buči, reče: "

[24] "Odstupite, jer djevojka nije mrtva, ona samo spava." Tada su mu se oni podsmijevali.

[25] A on istjera ljude van i uđe u sobu. Uhvati djevojku za ruku, i ustade djevojka

[26] Glas o tom raširi se po svemu onom kraju.

[27] Kad je Isus odatle otišao dalje, išla su za njim dva slijepca. Vikali su: "Sine Davidov, smiluj nam se!"

[28] Jedva je došao kući, pristupiše k njemu slijepci. Isus ih upita: "Vjerujete li, da mogu to Učiniti?" Oni mu odgovoriše: "Da, Gospodine!"

[29] Tada se dotače očiju njihovih i reče: "Kako vjerujete, tako neka vam bude!"

[30] Tada se otvoriše oči njihove. A Isus im dade strogi naputak: "Gledajte, da nitko ne dozna!"

[31] Oni odoše i raširiše glas o njemu po svemu onom kraju.

[32] Kad su bili otišli, donesoše mu čovjeka nijema, koji je bio opsjednut od đavla.

[33] Čim je bio istjeran đavao, mogao je nijemi govoriti. Pun uzbuđenja povika narod: "Još nikada nije se tako što dogodilo u Izraelu l"

[34] A farizeji rekoše: "Pomoću poglavice zlih duhova izgoni zle duhove."

[35] Isus je prolazio po svim gradovima i selima. Učio je u sinagogama, navješćivao je radosnu vijest o kraljevstvu i liječio svaku bolest i svaku nemoć.

36 A kad je vidio mnoštvo naroda, sažali mu se; jer su bili kao ovce bez pastira, bijedni i zapušteni.

37 I on reče učenicima svojim: "Žetva je velika, a poslenika je malo.

38 Molite zato gospodara žetve, da pošalje poslenike u žetvu svoju!"

Matej, glava 10

1 On pozva k sebi svojih dvanaest učenika i dade im vlast da izgone duhove nečiste i da liječe svaku bolest i svaku nemoć.

2 Imena dvanaest apostola jesu: "Na prvom mjestu Simon s pridjevkom Petar i njegov brat Andrija; Jakov, sin Zebedejev, i njegov brat Ivan;

3 Filip i Bartolomej; Toma; Matej, carinik; Jakov, sin Alfejev, i Tadej;

4 Simon Revnitelj i Juda Iskariot, koji postade izdajnik njegov.

5 Ovih dvanaest posla Isus i zapovjedi im: "Ne idite k neznabošcima i ne ulazite ni u koji grad samarijski!

6 Nego idite k izgubljenim ovcama kuće Izraelove!

7 Idite i navješćujte: "Blizu je kraljevstvo nebesko.

8 Liječite bolesne, dižite mrtve čistite gubave i izgonite đavle! Zabadava ste dobili, zabadava dajite!

9 Ne uzimajte sobom u pojasima svojim ni zlata ni srebra ni drugoga novca,

10 Ni putne torbe, ni dvoje haljine, ni obuće, ni štapa; jer je poslenik dostojan prehrane svoje.

11 Kad dođete u koji grad ili u koje selo, ispitajte, tko je u njemu dostojan! Ostanite ondje, dok ne pođete dalje!

12 Kad uđete u koju kuću, pozdravite je!

13 Je li kuća dostojna toga, doći će na nju vaš pozdrav mira; nije li dostojna toga, vaš pozdrav mira vratit će se k vama.

14 A gdje vas ne prime i ne poslušaju riječi vaših, ondje ostavite kuću i grad i otresite prah s nogu svojih!

15 Zaista, kažem vam: "Zemlji Sodomi i Gomori u dan suda bit će lakše negoli gradu takvu!

16 Eto, ja vas šaljem kao ovce među vukove. Budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi!

17 Čuvajte se od ljudi! Oni će vas predavati sudovima i bičevat će vas u sinagogama.

18 Jest, zbog mene vodit će vas pred namjesnike i kraljeve, da svjedočanstvo dadnete pred njima i pred neznabošcima.

19 A kad vas predadu, ne brinite se, kako ili što ćete govoriti! U onaj čas dat će vam se, što ćete govoriti.

20 Jer nijeste vi, koji govorite, nego Duh Oca vašega govori preko vas.

21 Brat brata, otac sina svojega predavat će na smrt. Djeca će ustajati na roditelje svoje i dovoditi ih u smrt.

22 Zbog imena mojega bit ćete omraženi svima. Ali tko ustraje do kraja, spasit će se.

23 Kad vas progone u jednom gradu, bježite u koji drugi! Zaista, kažem vam: "Nećete još biti pri kraju s gradovima Izraelovim, dok ne dođe Sin čovječji

24 Učenik nije nad učiteljem, ni sluga nad gospodarom svojim.

25 Učenik mora biti zadovoljan, ako mu je kao učitelju njegovu, i sluga, ako mu je kao gospodaru njegovu. Kad su domaćina grdili kao Beelzebuba, koliko će više grditi domaće njegove!

26 Ne bojte ih se dakle, jer nema ništa skriveno, što se ne bi otkrilo, ništa tajno, što se ne bi doznalo

27 Što vam govorim u tami, to navješćujte na svjetlosti; što vam se šapće na uho, to
propovijedajte na krovovima!

28 Ne bojte se onih, koji doduše mogu ubiti tijelo, ali duše ne mogu ubiti! Nego se
bojte onoga, koji može dušu i tijelo pogubiti u paklu!

29 Ne kupuju li se dva vrapca za pet para? A ipak ni jedan od njih ne pada na zemlju
bez Oca vašega.

30 A u vas je dapače izbrojena sva kosa na glavi vašoj.

31 Ne bojte se dakle! Vi ste više vrijedni, negoli mnogi vrapci.

32 Tkogod prizna mene pred ljudima, toga ću i ja priznati pred Ocem svojim na
nebesima

33 A tko zataji mene pred ljudima, toga ću i ja zatajiti pred Ocem svojim na nebesima.

34 Ne mislite, da sam ja došao da donesem mir na zemlju! Nijesam došao da donesem
mir, nego mač.

35 Jer sam došao da rastavim sina od oca njegova, kćer od matere njezine, snahu od
svekrve njezine.

36 Tako neprijatelji čovjeku postaju njegovi vlastiti domaći.

37 Tko ljubi oca ili mater više nego mene, nije mene dostojan! Tko ljubi sina ili kćer
više nego mene, nije mene dostojan.

38 Tko ne uzme na se križ svoj i ne pođe za mnom, nije mene dostojan!

39 Tko gleda da dobije život svoj, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj zbog mene,
dobit će ga.

40 Tko vas prima; mene prima. Tko prima mene, prima onoga, koji me je poslao.

41 Tko prima proroka, jer je prorok, primit će plaću proročku. Tko prima pravednika,
jer je pravednik, primit će plaću pravedničku.

[42] Tko jednome od ovih malenih ovdje pruži samo čašu hladne vode da se napije, jer je moj učenik, zaista kažem vam: "On neće izgubiti plaću svoju."

Matej, glava 11

[1] Kad je Isus bio svršio ove pouke dvanaestorici učenika svojih, otide odatle dalje, da uči i propovijeda po tamošnjim gradovima.

[2] Kad je Ivan u tamnici čuo o djelovanju Kristovu, posla dvojicu učenika svojih

[3] I upita ga: "Jesi li ti onaj, koji ima doći, ili drugoga da čekamo?"

[4] Isus im odgovori: "Idite i javite Ivanu, što čujete i vidite: "

[5] Slijepi vide, hromi hodaju, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromašnima se navješćuje Radosna vijest.

[6] Blagoslovljen je onaj, kome ja nisam povod spoticanja!"

[7] Kad oni odoše, reče Isus mnoštvu naroda o Ivanu: "Što ste izašli u pustinju? Da vidite zar trsku, koju ljulja vjetar tamo i vamo?

[8] Ili što ste izašli? Da vidite zar čovjeka u mekim haljinama? Ne, ljudi, koji nose meke haljine, na kraljevskim su dvorima

[9] Što ste dakle izišli? Da vidite zar proroka? Da, ja vam kažem, više nego proroka.

[10] On je onaj, o kojem stoji pisano:, Eto, ja šaljem glasnika svojega pred tobom, da pripravi put tvoj pred tobom.,

[11] Zaista, kažem vam: "Između onih, koji su rođeni od žene, nije ustao veći od Ivana Krstitelja. Ipak je najmanji u kraljevstvu nebeskom veći od njega.

[12] Od dana Ivana Krstitelja do sada trpi kraljevstvo nebesko silu, i silnici gledaju da ga ugrabe.

[13] Jer su svi proroci i zakon do Ivana proricali o tom.

[14] A on je, ako hoćete prihvatiti, Ilija, koji ima doći

15 Tko ima uši, neka čuje!

16 S kim da prispodobim ovaj rod? On je kao djeca, što sjede na trgu i dovikuju
drugima: "

17 , Mi smo vam zasvirali, i vi nijeste igrali; mi smo tužaljke zapjevali, i vi nijeste
plakali.,

18 Ivan je došao: "on nije jeo i nije pio; i reklo se je: "On je opsjednut od đavla.

19 Sin čovječji došao je, on jede i pije, i kaže se: "Gle izjelice i pijanice, prijatelja
carinicima i grješnicima! Ali mudrost opravdaše djela njezina."

20 Tada uze koriti gradove, u kojima su se bila dogodila mnoga čudesa njegova, a koji
se ipak nijesu bili obratili.

21 "Teško tebi, Korozaine! Teško tebi, Betsaido, jer da bi se bila dogodila u Tiru i
Sidonu čudesa, što su se dogodila u vama, oni bi već davno bili činili pokajanje u
vreći i pepelu.

22 Ali vam kažem: "Tiru i Sidonu lakše će biti u dan suda negoli vama.

23 I ti, Kafarnaume, zar ćeš se do nebesa podići? U podzemni svijet sići ćeš, jer da bi
se bila u Sodomi dogodila čudesa, što su se dogodila u tebi, stajala bi još do
današnjega dana.

24 Ali vam kažem: "Zemlji Sodomi lakše će biti u dan suda negoli tebi."

25 U ono vrijeme progovori Isus i reče: "Slavim te, Oče, Gospodine neba i zemlje, što
si ovo skrio od mudrih i razumnih, a objavio malenima.

26 Da, Oče, tako je bilo tebi milo.

27 Sve je meni predano od Oca mojega. Nitko ne pozna Sina, nego jedino Otac, i nitko
ne pozna Oca, nego jedino Sin i onaj, kojemu to Sin hoće objaviti.

28 Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, ja ću vas okrijepiti.

29 Uzmite jaram moj na sebe i učite se od mene; jer sam ja krotak i ponizan srcem
naći ćete pokoj dušama svojim.

30 Jer je jaram moj blag i breme moje lagano."

Matej, glava 12

1 U ono vrijeme išao je Isus u subotu kroz usjeve. Učenici njegovi bili su gladni, trgali su klasje i jeli.

2 Farizeji su to vidjeli i rekli mu: "Eto, učenici tvoji čine, što je zabranjeno u subotu."

3 On im reče: "Nijeste li čitali, što je učinio David, kad je ogladnio, on i družina njegova?

4 Kako je ušao u kuću Božju i pojeo kruhove postavljene, kojih on i družina njegova nijesu smjeli jesti, nego samo svećenici?

5 Ili nijeste li čitali u zakonu, da svećenici u hramu u subotu ruše počinak subotni pa su bez krivnje?

6 A ja vam kažem: "Ovdje je više nego hram

7 Kad biste ipak razumjeli riječ: "Milosrđe hoću, a ne žrtvu, onda ne biste osuđivali nedužnih.

8 Jer je Sin čovječji gospodar subote."

9 Odatle otide dalje i dođe u sinagogu njihovu.

10 Tu je bio čovjek s rukom suhom. Zapitaše ga: "Smije li se u subotu liječiti?" Tražili su naime kakav uzrok, da bi ga optužili.

11 On im reče: "Ako jednome od vas u subotu njegova jedina ovca upadne u jamu, neće li je on prihvatiti i izvaditi?

12 A koliko je čovjek vredniji od ovce? Dakle se smije u subotu dobro činiti"

13 Tada reče čovjeku: "Pruži ruku svoju!" On je pruži, i postade opet zdrava kao druga.

14 A farizeji izađoše i među se razmisliše, kako bi ga mogli uništiti.

[15] Kada to saznade Isus, ukloni se odatle. Mnogi pođoše za njim, i on Ih sve ozdravi.

[16] Ali im zabrani, da ga ne razglašuju.

[17] Tako se je imala ispuniti riječ proroka Izaije, koji govori:

[18] "Eto, to je sluga moj, koga sam izabrao. Ljubimac moj, na kojem se veseli srce moje. Stavit ću duh svoj na njega, i on će navješćivati pravdu među narodima.

[19] Neće se prepirati i neće bučiti, nitko neće po ulicama čuti glasa njegova.

[20] Trske stučene neće prelomiti i stijenja što tinja neće ugasiti, dok pravdu ne privede pobjedi.

[21] U ime njegovo uzdat će se narodi."

[22] Tada mu dovedoše opsjednuta, koji je bio slijep i nijem. On ga iscijeli, tako da je nijemi mogao govoriti i vidjeti!

[23] Sav se je narod divio i govorio: "Nije li ovo Sin Davidov?"

[24] A farizeji, koji su to čuli, rekoše: "Taj izgoni đavle samo po Beelzebubu, poglavici zlih duhova.

[25] Isus prozre misli njihove i reče im: "Svako kraljevstvo, što je u sebi razdijeljeno, raspada se; ni jedan grad, nijedna kuća, što je u sebi razdijeljena, ne može postojati.

[26] Ako sotona izgoni sotonu, onda je razdijeljen sam u sebi: "kako će tada postojati kraljevstvo njegovo?

[27] I ako ja izgonim đavle po Beelzebubu, po kojemu ih tada izgone sinovi vaši? Oni će vam zato biti suci vaši.

[28] Ako li ja izgonim đavle Duhom Božjim, onda je stim došlo k vama kraljevstvo Božje.

[29] Ili kako može tko provaliti u kuću jakoga i ugrabiti mu imanje njegovo, ako nije najprije svezao jakoga Istom tada može oplijeniti kuću njegovu.

[30] Tko nije s menom, proti meni je; tko ne skuplja s menom, rasipa.

31 Zato vam kažem: "Svaki grijeh i psovka oprostit će se ljudima. Ali psovka na Duha
neće se oprostiti.

32 Tko rekne riječ na Sina čovječjega, oprostit će mu se. A tko rekne riječ na Duha
Svetoga, neće mu se oprostiti ni na ovom ni na onom svijetu.

33 Priznate li, da je drvo dobro, onda morate i plod njegov držati dobrim. A priznate li,
da je drvo zlo, onda morate i plod njegov držati zlim, jer se po plodu poznaje drvo.

34 Vi zmijino leglo, kako možete dobro govoriti, kad ste zli? Jer čega je srce puno, o
tome govore usta.

35 Dobar čovjek iz dobre riznice iznosi dobro, zao čovjek iz zle riznice iznosi zlo.

36 A ja vam kažem: "Za svaku praznu riječ, koju reknu ljudi, moraju u dan suda dati
račun.

37 Jer ćeš po riječima svojim biti proglašen pravednim, po svojim riječima bit ćeš
osuđen."

38 Neki književnici i farizeji rekoše mu: "Učitelju, htjeli bismo vidjeti od tebe koji
čudesni znak!"

39 On im reče: "Zao i preljubotvoran rod traži znak. Ali mu se neće dati drugi znak
osim znaka proroka Jone.

40 Kao što je Jona bio u utrobi morske nemani tri dana i tri noći, tako će biti i Sin
čovječji u krilu zemlje tri dana i tri noći.

41 Ljudi iz Ninive pojavit će se s tim rodom pred sudom i osudit će ga, jer se oni
obratiše na propovijed Joninu. A ovdje je više nego Jona!

42 Kraljica juga pojavit će se s tim rodom pred sudom i osudit će ga, jer ona dođe s
krajeva svijeta, da čuje mudrost Salomonovu. A ovdje je više nego Salomon!

43 Kada nečisti duh izađe iz čovjeka, luta kroz pustoši i traži kakvo mjesto pokoja, ali
ga ne nalazi.

44 Onda pomisli: "Vratit ću se u kuću svoju, iz koje sam izašao. I on dođe, nađe je
praznu, lijepo pometenu i ukrašenu.

[45] Tada otide i dovede još sedam drugih duhova, koji su gori od njega. Oni uđu i nastane se u njoj. I potonje čovjeku onome bude gore od prvoga. Isto će tako biti i ovome rodu zlome.

[46] Dok je on još govorio narodu, stajali su vani majka njegova i braća njegova i htjeli su da govore s njime.

[47] Netko mu reče: "Majka tvoja i braća tvoja stoje vani i hoće da govore s tobom."

[48] A on reče onome, koji mu je to javio: "Tko je moja majka, i tko su braća moja?"

[49] Tada pruži ruku na učenike svoje i reče: "Evo majka moja i braća moja! Jer tko čini volju Oca mojega na nebesima, taj mi je brat, sestra i majka."

Matej, glava 13

[1] U onaj dan izađe Isus iz kuće i sjede kraj mora.

[2] Mnogi se je narod skupio oko njega. Zato je ušao u lađicu i sjeo u njoj, a narod je sav stajao na obali.

[3] On im je govorio mnogo u prispodobama i rekao: "Izađe sijač da sije.

[4] I kad je sijao, nekoje zrno pade na put, i dođoše ptice i pozobaše ga.

[5] Drugo pade na kamenito tlo, gdje nije imalo mnogo zemlje. Ono brzo izniknu, jer nije ležalo duboko u zemlji.

[6] Ali kad obasja sunce, uvenu, i jer nije imalo korijena usahnu.

[7] Opet drugo pade među trnje. Uzraste zajedno trnje i uguši ga.

[8] Drugo pade na zemlju dobru, i donosilo je rod stostruk, šezdesetostruk, tridesetostruk.

[9] Tko ima uši, neka čuje!"

[10] Tada pristupiše učenici njegovi i upitaše ga: "Zašto im govoriš u prispodobama?"

11 On odgovori: "Vama je dano, da razumijete tajne kraljevstva nebeskoga a onima
nije dano.

12 Jer tko ima, još će mu se dati i imat će izobilja; a tko nema, i njemu će se još
oduzeti, što ima.

13 Zato im govorim u prispodobama, jer otvorenim očima ne vide i otvorenim ušima
ne čuju i ne razumiju.

14 Tako se ispunja na njima proročanstvo Izaije, koje glasi: "Slušat ćete, a nećete ipak
razumjeti, vidjet ćete, a nećete ipak vidjeti.

15 Otvrdnulo je srce naroda ovoga. Uši su njegove gluhe, oči su njegove zatvorene.
Očima neće da vidi, ušima neće da čuje, srcem neće da razumije, niti da se obrati, da
ga iscijelim.,

16 A blagoslovljene su oči vaše, što vide, i ušima vašim, što čuju!

17 Jer zaista kažem vam: "Mnogi proroci i pravednici željeli su vidjeti, što vi vidite, i
ne vidješe, i čuti, što vi čujete, i ne čuše.

18 Vi dakle shvatite prispodobu o sijaču!

19 Svakome, koji sluša riječ o kraljevstvu, a ne razumije, dolazi zlobni i grabi, što je
bilo posijano u srce njegovo. Njemu je sjeme posijano na put.

20 Što je bilo posijano na kamenito tlo, to je onaj, koji sluša riječ i prima je odmah s
radošću.

21 Ali ne uhvati korijena, nego je nestalan. Kad zbog riječi navali nevolja ili
progonstvo, odmah zaluta.

22 Što je bilo posijano među trnje, to je onaj, koji sluša riječ. Ali brige svjetske i
bogatstvo varavo zaguše riječ, tako te ostane bez roda.

23 Što je bilo posijano na zemlju dobru, to je onaj, koji sluša riječ i razumije, te donosi
rod: "stostruk, šezdesetostruk i tridesetostruk.

24 Drugu prispodobu iznese im: "Kraljevstvo je nebesko kao čovjek, koji posija dobro
sjeme na njivi svojoj.

[25] Dok je sve spavao, dođe neprijatelj njegov, posija kukolj po pšenici i otide.

[26] Kad onda uzraste usjev i uhvati se rod, pokaza se i kukolj.

[27] Tada dođoše sluge domaćinove i rekoše mu: "Gospodaru, nijesi li ti dobro sjeme
posijao na njivu svoju? Odakle joj dakle kukolj?

[28] On im odgovori: "Neprijatelj to učini. Tada sluge upitaše: "Moramo li otići i skupiti
ga?

[29] On odgovori: "Ne! Inače biste morali skupljajući kukolj počupati zajedno s njim i
pšenicu.

[30] Ostavite samo da zajedno oboje raste do žetve. U vrijeme žetve reći ću tada
žeteocima: "Skupite najprije kukolj i svežite ga u snoplje da se spali. A pšenicu nosite
u žitnicu moju."

[31] Drugu im još prispodobu iznese: "Kraljevstvo je nebesko kao zrno gorušično, što
ga uze čovjek i posija na njivu svoju.

[32] Ono je istina manje od svih drugih sjemena. Ali kad izraste, veće je od drugoga
povrća. Ono bude drvo, tako da ptice nebeske dolaze i stanuju na njegovim granama."

[33] Još im iznese daljnu prispodobu: "Kraljevstvo je nebesko kao kvasac, što ga uze
žena i pomiješa u tri mjere brašna dok sve ne ukisa."

[34] Sve je ovo govorio Isus u prispodobama mnoštvu naroda, i bez prispodoba nije im
govorio.

[35] Tako se je imala ispuniti riječ proroka: "Otvorit ću usta svoja u prispodobama,
objavit ću, što je bilo skriveno od postanja svijeta."

[36] Tada on otpusti mnoštvo naroda i otide kući. Onda pristupiše k njemu učenici
njegovi i rekoše: "Objasni nam prispodobu o kukolju na njivi!"

[37] On reče: "Koji sije dobro sjeme, jest Sin čovječji.

[38] Njiva je svijet. Dobro sjeme jesu djeca kraljevstva; kukolj su djeca zloga.

39 Neprijatelj, koji ga je posijao, jest đavao. Žetva je svršetak svijeta. Žeteoci su anđeli.

40 Kao što se dakle kukolj skuplja i u ognju spaljuje, tako će biti i na svršetku svijeta.

41 Sin čovječji izaslat će anđele svoje, i oni će skupiti sve zavoditelje i zlotvore iz kraljevstva njegova

42 I baciti ih u peć ognjenu. Ondje će biti jauk i škrgut zuba.

43 Tada će pravednici sjati kao sunce u kraljevstvu Oca svojega. Tko ima uši, neka čuje!

44 Kraljevstvo je nebesko kao blago, što leži skriveno u polju. Čovjek nađe blago i skrio ga. Tada otide pun radosti za to i prodade sve imanje svoje i kupi polje.

45 Nadalje je kraljevstvo nebesko kao trgovac, koji je tražio plemenite bisere.

46 Kad nađe jedan dragocjen biser, otide, prodade sve imanje svoje i kupi ga.

47 Još je kraljevstvo nebesko kao mreža, što se baci u more i zahvati od svake ruke ribe.

48 Kad se napuni, izvukoše je na obalu, sjedoše i skupiše dobre u posude, a zle baciše.

49 Tako će biti i na svršetku svijeta. Anđeli će izaći i odijelit će zle od pravednih

50 I bacit će ih u peć ognjenu. Ondje će biti jauk i škrgut zuba.

51 Razumjeste li sve ovo? Odgovoriše mu: "Da, Gospodine!"

52 Tada on nastavi: "Zato je svaki učitelj, koji je vješt u nauci kraljevstva nebeskoga, kao domaćin, koji iznosi iz blaga svojega novo i staro."

53 Iza kako je Isus bio svršio prispodobe ove, otide odanle.

54 Dođe u svoj zavičaj, i učio je u sinagogi njihovoj Puni udivljenja pitali su: "Odakle ovome ta mudrost i moć čudesna?

55 Nije li ovo sin tesarov? Ne zove li se majka njegova Marija, i braća njegova Jakov, Josip, Simon i Juda?

56 Sestre njegove nijesu li sve kod nas? Odakle dakle njemu sve to?"

57 Tako su se sablažnjavali o njega Tada im Isus reče: "Prorok ne vrijedi nigdje manje nego u svojemu zavičaju i u domu svojemu."

58 Zbog nevjerstva njihova učinio je ondje samo malo čudesa.

Matej, glava 14

1 U ono vrijeme začu četverovlasnik Herod glas o Isusu.

2 On reče dvoranima svojim: "To je Ivan Krstitelj. On je uskrsnuo od mrtvih; zato djeluju čudesne sile u njemu."

3 Herod je bio naime dao Ivana uhvatiti, svezati i u tamnicu baciti zbog Herodijade, žene svojega brata Filipa.

4 Jer ga je Ivan bio prekorio: "Nije ti dopušteno da nju imaš."

5 Rado bi ga bio dao ubiti; ali se je bojao naroda, jer su ga držali za proroka.

6 Na dan rođenja Herodova igrala je kći Herodijadina među Gostima. To se je dopalo Herodu tako,

7 Da joj je zakletvom obećao dati štogod zaište.

8 Ona potaknuta od matere svoje reče: "Daj mi ovdje na zdjeli glavu Ivana Krstitelja!"

9 To zabrinu kralja. Ali zbog zakletve i zbog gostiju zapovjedi da joj se dadne.

10 I tako dade odsječi glavu Ivanu u tamnici.

11 Donesoše glavu njegovu na zdjeli i dadoše je djevojci; ona je odnese materi svojoj.

12 Tada uzeše učenici njegovi mrtvo tijelo i pokopaše ga. Potom odoše i javiše to Isusu.

13 Na ovu vijest otide Isus odanle u lađici na samotno mjesto, da bude sam. Ali to
saznade mnoštvo naroda i pođe za njim pješke iz gradova.

14 Kad on izađe na kopno i vidje veliko mnoštvo, smilova im se i iscijeli bolesnike
njihove.

15 Predveče pristupiše k njemu učenici njegovi i rekoše: "Mjesto je pusto, a doba je
već poodmaklo. Otpusti narod, neka ide u sela da kupi sebi hrane!"

16 Isus im reče: "Ne treba da idu, Podajte im vi da jedu!"

17 Oni mu odgovoriše: "Imamo ovdje samo pet kruhova i dvije ribe."

18 On reče: "Donesite mi ih ovamo!"

19 I dade da narod posjeda po travi; tada uze pet kruhova i dvije ribe, pogleda na nebo
i blagoslovi ih. Nato prelomi kruhove i dade ih učenicima svojim, a učenici ih dadoše
narodu.

20 Svi su jeli i nasitili se, dapače su digli od preostalih komada još dvanaest punih
košarica.

21 A broj svih, koji su bili jeli, iznosio je oko pet tisuća muževa, bez žena i djece.

22 Odmah on natjera učenike svoje da uđu u lađicu i da naprijed idu na drugu obalu,
dok on otpusti narod.

23 Kad je bio otpustio narod, popne se na goru sam, da se moli. Već je bila nastala
večer, a on je još bio ondje sam.

24 Lađica je već bila nasred mora i bila je od valova bacana tamo i vamo; jer je bio
protivan vjetar.

25 U četvrtu stražu noći dođe on k njima idući po moru.

26 Kad ga tako učenici vidješe, gdje ide po moru, povikaše uplašeni: "Sablast!" i vapili
su od straha.

27 A Isus im progovori odmah: "Utješite se! Ja sam. Ne bojte se!"

[28] Petar mu odgovori: "Gospodine, ako si ti, reci mi, da dođem k tebi po vodi.

[29] On reče: "Dođi!" Petar izađe iz lađice i išao je po vodi, da dođe k Isusu.

[30] A kad je vidio jaki vjetar, uplaši se, počne se topiti i povika: "Gospodine, spasi me!"

[31] Odmah pruži Isus ruku svoju, uhvati ga i reče mu: "Malovjerni, zašto si posumnjao?"

[32] Tada uđoše u lađicu, i presta vjetar.

[33] Koji su bili u lađici, baciše se pred njega ničice i rekoše: "Ti si zaista Sin Božji!"

[34] Tada prijeđoše i dođoše u pokrajinu Genezareta.

[35] Čim ga stanovnici onoga kraja prepoznaše, poslaše glasnike Po svoj onoj okolini i dadoše donijeti k njemu sve bolesnike.

[36] Ovi ga zamoliše, da se samo smiju dotaknuti skuta njegove haljine. I svi, koji se dotakoše, ozdraviše.

Matej, glava 15

[1] Tada pristupiše k Isusu farizeji i književnici iz Jerusalema i zapitaše:

[2] "Zašto učenici tvoji prestupaju predaju starih? Oni ne peru ruku svojih prije objeda."

[3] On im reče: "Zašto vi sami prestupate zapovijed Božju zbog predaje svoje!

[4] Bog je zapovjedio: Poštuj oca i majku! i: Tko pogrdi oca ili majku, neka smrću umre!

[5] A vi kažete: 'Tko rekne ocu ili majki: Čim bih ti ja imao pomoći, posvetni je dar,

[6] Taj ne treba više štovati oca ili majke.' Tako dokinuste zapovijed Božju zbog predaje svoje.

[7] Licemjeri! Dobro je o vama prorokovao Izaija:

8 'Narod ovaj štuje me samo usnama, ali srce je njegovo daleko od mene

9 Uzalud me poštuje, nauka je njegova samo ustanova ljudska.'"

10 Tada dozva narod i reče im: "Slušajte i razumijte:

11 Što ulazi u usta, ne čini čovjeka nečistim, nego što izlazi iz usta, to čini čovjeka nečistim."

12 Tada pristupiše učenici njegovi i rekoše mu: "Znaš li, da se farizeji uvrijediše, kad čuše taj govor?"

13 On odgovori: "Svaki nasad, što ga nije zasadio Otac moj nebeski, iskorijenit će se.

14 Ostavite ih! Oni su slijepi vođe slijepcima. A kad slijepac vodi slijepca, oba padnu u jamu."

15 Tada mu reče Petar: "Objasni nam prispodobu ovu!"

16 On reče: "Jeste li i vi još nerazumni?

17 Zar ne uviđate, da sve, što ulazi u usta, ide u želudac i tada se izbacuje?

18 A što dolazi iz usta, izlazi iz srca, i to čini čovjeka nečistim.

19 Jer iz srca dolaze zle misli, ubojstvo, preljuba, bludnost, krađa, lažno svjedočanstvo, hula na Boga.

20 To čini čovjeka nečistim; a i neopranim rukama jesti, to ne čini čovjeka nečistim.

21 Odatle otide Isus dalje i povuče se u kraj Tira i Sidona.

22 Tada dođe žena Kananejka iz onoga kraja i povika: "Smiluj mi se, Gospodine, sine Davidov! Moju kćer vrlo muči đavao."

23 On je ne udostoji nijednom riječi. Tada pristupiše učenici njegovi i zamoliše ga: "Otpusti je, jer viče za nama!"

24 On reče: "Ja sam poslan samo k izgubljenim ovcama kuće Izraelove."

25 Uto dođe ona, pade pred njega ničice i zamoli: "Gospodine, pomozi mi!"

26 On reče: "Nije pravo oduzeti kruh djeci i baciti ga psićima."

27 "Sigurno, Gospodine", odgovori ona, "ali psići dobiju ipak od mrvica, što padnu sa stola njihovih gospodara".

28 Tada joj reče Isus: "O ženo, velika je vjera tvoja, neka ti bude kako želiš!" Od toga časa bila je zdrava kći njezina.

29 Odatle otide Isus dalje i dođe na Galilejsko more. Popne se na goru i sjede ondje.

30 Tada se skupi oko njega veliko mnoštvo naroda. Oni donesoše sobom hrome, kljaste, slijepe, nijeme i druge mnoge i položiše ih k nogama njegovim. I on ih iscijeli.

31 Kad vidje narod, kako nijemi govore, kljasti ozdravljaju, hromi hodaju i slijepi gledaju, divio se je i slavio je Boga Izraelova.

32 Tada Isus dozva učenike svoje k sebi i reče: "Žao mi je naroda. Već tri dana stoje kod mene i nemaju što jesti. Gladne neću da ih otpustim. Inače bi mogli klonuti na putu."

33 Učenici mu odgovoriše: "Odakle da dobijemo u pustinji toliki kruh, da se nasiti tako veliko mnoštvo?"

34 Isus ih upita: "Koliko kruhova imate?" Oni odgovoriše: "Sedam i nekoliko ribica."

35 Tada zapovjedi da narod posjeda po zemlji

36 Onda uze onih sedam kruhova i ribe, dade hvalu, prelomi ih i dade ih učenicima svojim, a učenici ih dadoše narodu

37 Svi su jeli i nasitili se, dapače od preostalih komada podigoše još sedam košarica punih.

38 Bilo je četiri tisuće muževa, koji su jeli, osim žena i djece.

39 Tada otpusti narod, uđe u lađicu i ode u magadanski kraj.

Matej, glava 16

1 Farizeji i saduceji pristupiše k njemu, da a kušaju. Zatražiše od njega, da im pokaže znak s neba.

2 A on im reče: "Uveče govorite: "Bit će lijepo vrijeme; jer je nebo crveno.

3 Ujutro: "Danas će biti kišovito vrijeme; jer je nebo crveno i mutno. Lice nebesko znate protumačiti, a znake vremena ne razumijete?

4 Rod zao i preljubotvoran traži znak. Ali neće mu se dati drugi znak osim znaka Jone." Stim ih ostavi i otide.

5 Učenici dođoše na drugu obalu, a bili su zaboravili uzeti sobom kruha.

6 Tada im reče Isus: "Pazite i čuvajte se kvasca farizejskog i saducejskog!"

7 Oni su razmišljali u sebi i rekoše: "Nijesmo uzeli sobom kruh."

8 Isus opazi to i reče: "Malovjerni, što razmišljate u sebi o tom, što nemate uza se kruha?

9 Zar još jednako ne shvaćate? Zar više ne mislite na pet kruhova za pet tisuća, i koliko košarica nakupiste?

10 Ni na sedam kruhova za četiri tisuće, i koliko košarica nakupiste?

11 Zašto ne shvaćate, da vam ne rekoh za kruh? Čuvajte se kvasca farizejskog i saducejskog!"

12 Tada shvatiše, da nije bio mislio, da se čuvaju kvasca krušnoga, nego nauke farizejske i saducejske.

13 Kad dođe Isus u okolinu Cezareje Filipove, upita učenike svoje: "Za koga drže ljudi Sina čovječjega?"

14 Oni odgovoriše: "Jedni za Ivana Krstitelja, drugi za Iliju, opet drugi za Jeremiju ili za kojega od proroka."

15 On ih upita: "A vi, za koga me vi držite?"

16 Simon Petar odgovori: "Ti si Krist, Sin Boga živoga.

17 Tada mu reče Isus: "Blagoslovljen si ti, Simone, sine Jonin, jer tijelo i krv nijesu to tebi objavili, nego Otac moj, koji je na nebesima.

18 I ja tebi kažem: "Ti si Petar. Na toj hridini sagradit ću Crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati.

19 Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskoga. Štogod svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebesima, i štogod razriješiš na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima."

20 Tada naloži učenicima, da nikomu ne govore, da je on Krist.

21 Otada počne Isus objašnjavati učenicima svojim, da mora ići u Jerusalem, da će mnogo trpjeti od starješina, glavara svećeničkih i književnika i da će ubijen biti, ali treći dan da će uskrsnuti.

22 Petar ga uze nasamo, počne ga nagovarati i reče: "Bože sačuvaj, Gospodine! Daleko neka bude to od tebe!"

23 A on se okrenu i reče Petru: "Idi od mene, sotono! Ti si mi na smetnju. Ne držiš s Bogom, nego s ljudima."

24 Tada reče Isus učenicima svojim: "Tko hoće da ide za mnom, neka se odreče sebe, uzme na se križ svoj i tako ide za mnom!

25 Jer tko hoće život svoj da sačuva, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj zbog mene, naći će ga.

26 Jer što koristi čovjeku, ako dobije sav svijet, a pritom izgubi dušu svoju? Što može dati čovjek kao otkup za dušu svoju?

27 Jer će doći Sin čovječji s anđelima svojim u slavi Oca svojega i tada će vratiti svakome po djelima njegovim.

28 Zaista, kažem vam: "Od onih, što stoje ovdje, neće neki okusiti smrti, dok ne vide Sina čovječjega, gdje dolazi u kraljevstvu svojemu."

Matej, glava 17

1 Poslije šest dana uze Isus sobom Petra i Jakova i njegova brata Ivana i izvede ih nasamo na goru visoku.

2 Tada se preobrazi pred njima Lice se njegovo zasja kao sunce, a haljine se njegove zasvijetliše kao svjetlo.

3 Ukazaše im se Mojsije i Ilija u razgovoru s njime.

4 Tada progovori Petar i reče Isusu: "Gospodine, dobro je, da smo ovdje! Ako hoćeš, načinit ću ovdje tri sjenice, tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu."

5 Dok je on još govorio, zasjeni ih sjajan oblak, i začu se glas iz oblaka: "Ovo je sin moj ljubljeni, koji mi je po volji. Njega slušajte!"

6 Kad to čuše učenici, padoše vrlo uplašeni ničice na svoje lice.

7 Isus pristupi, dotače ih se i reče: "Ustanite, ne bojte se!"

8 Oni podigoše oči svoje, ali ne vidješe više nikoga do Isusa sama.

9 Dok su silazili s gore, zapovjedi im Isus: "Nikomu ne govorite što o viđenju ovom, dok Sin čovječji ne uskrsne od mrtvih!"

10 Tada ga zapitaše učenici: "Zašto kažu književnici, da Ilija najprije mora doći?"

11 On odgovori: "Svakako će doći Ilija i sve će obnoviti.

12 Ali vam kažem: "Ilija je već došao. A oni ga ne spoznaše, nego učiniše s njim, što htjedoše. Tako će i Sin čovječji imati od njih trpjeti"

13 Tada razumješe učenici, da je on mislio Ivana Krstitelja.

14 Kad dođoše k narodu, pristupi k njemu čovjek, baci se pred njega ničice na koljena i zamoli:

15 "Gospodine, smiluj se sinu mojemu! On je mjesečnjak i mora strašno trpjeti. Često pada u oganj i često u vodu.

[16] Donesoh ga učenicima tvojim, ali ga oni ne mogoše iscijeliti."

[17] Isus reče: "O nevjerni i naopaki rode! Dokle ću još ostati kod vas? Dokle ću vas još podnositi! Donesite ga ovamo k meni!"

[18] Isus zapovjedi zlome duhu, i on izađe iz njega, tako da je ozdravio od toga časa.

[19] Tada pristupiše učenici k Isusu i upitaše ga nasamo: "Zašto ga mi ne mogosmo istjerati?"

[20] On im odgovori: "Jer imate tako malo vjere, jer zaista, kažem vam: "Ako imate vjere kao zrno gorušično, možete reći gori ovoj: "Prijeđi odavde tamo, i prijeći će tamo. Ništa vam neće biti nemoguće.

[21] A ova se vrsta izgoni samo molitvom i postom."

[22] Dok su hodili naokolo po Galileji, reče im Isus: "Sin čovječji predat će se u ruke ljudima.

[23] Ubit će ga; ali će on treći dan uskrsnuti." Tada se oni vrlo ožalostiše.

[24] Kad dođoše u Kafarnaum, pristupiše k Petru pobirači hramskoga poreza i zapitaše: "Zar vaš učitelj ne plaća hramskoga poreza?"

[25] On odgovori: "Da." Kad onda uđe u kuću, preteče ga Isus pitanjem: "Što misliš, Simone, od koga podižu kraljevi zemaljski daće ili porez? Od svojih sinova ili od podanika?"

[26] On odgovori: "Od podanika" Tada mu reče Isus: "Dakle su sinovi slobodni.

[27] Ali da ih ne uvrijedimo, idi na more, baci udicu i uzmi prvu ribu, koju uhvatiš! Otvori joj usta i naći ćeš novac. Uzmi ga i podaj im za me i za se!"

Matej, glava 18

[1] U onaj čas pristupiše učenici k Isusu i zapitaše: "Tko je doista najveći u kraljevstvu nebeskom?"

[2] Tada on dozva dijete, postavi ga među njih

[3] I reče "Zaista, kažem vam: "Ako se ne obratite i ne budete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko.

[4] Tko se dakle drži malenim kao dijete ovo, taj je najveći u kraljevstvu nebeskom.

[5] Tko primi takvo dijete u ime moje, taj primi mene.

[6] Tko zavede jednoga od ovih malenih, koji vjeruju u mene, bolje bi mu bilo, da mu se o vrat objesi mlinski kamen i da potone u dubinu morsku.

[7] Teško svijetu zbog onoga što navodi svijet na grijeh! Mora doduše tako nešto doći; ali teško onomu čovjeku, po kome to dolazi!

[8] Ako te ruka tvoja ili noga tvoja navodi na grijeh, odsijeci je i baci je od sebe! Bolje ti je ući u život hromu ili kljastu, negoli s dvije ruke i dvije noge da budeš bačen u oganj vječni.

[9] I ako te oko tvoje sablažnjava, izvadi ga i baci ga od sebe! Bolje ti je s jednim okom ući u život, negoli s dva oka da budeš bačen u oganj pakleni.

[10] Gledajte, da ne prezrete nijednoga od ovih malenih, jer vam kažem: "Anđeli njihovi na nebesima gledaju uvijek lice Oca mojega, koji je na nebesima.

[11] Jer je Sin čovječji došao da spasi, što je bilo izgubljeno.

[12] Što vam se čini? Ako ima jedan što ovaca, i jedna od njih zaluta, ne ostavi li on devedeset i će vet u gori i ne ide li da traži onu, što je zalutala?

[13] I ako mu pođe za rukom da je nađe, zaista, kažem vam: "On se ovoj više raduje, negoli onima devedeset i devet, što nijesu zalutale.

[14] Tako neće ni Otac vaš na nebesima, da se izgubi jedan od ovih malenih.

[15] Ako je brat tvoj pogriješio proti tebi, idi i potegni ga na odgovor u četiri oka! Ako te posluša, dobio si brata svojega.

[16] Ako te ne posluša, uzmi sobom još jednoga ili druga dva, da se sve ustanovi izjavom dvojice ili trojice svjedoka.

17 Ako ni njih ne posluša, kaži crkvi! Ako li ne posluša ni crkve, neka ti bude kao neznabožac i carinik!

18 Zaista, kažem vam: "Štogod svežete na zemlji, bit će svezano na nebu, i štogod razriješite na zemlji, bit će razriješeno i na nebu.

19 Nadalje vam kažem: "Ako dvojica od vas na zemlji jednodušno zamole što mu drago, dat će im Otac moj nebeski.

20 Jer gdje su dvojica ili trojica skupljena u ime moje, ondje sam ja među njima"

21 Tada pristupi k njemu Petar i zapita: "Gospodine, ako brat moj pogriješi proti meni, koliko puta da mu oprostim? Do sedam puta?"

22 Isus mu odgovori: "Velim ti, ne do sedam puta, nego do sedamdeset put sedam puta.

23 Zato je kraljevstvo nebesko kao kralj, koji htjede da se obračuna sa svojim slugama.

24 Kad se počne uračunati, dovedoše mu jednoga, koji mu je bio dužan deset tisuća talenata.

25 A jer nije mogao platiti zapovjedi gospodar, da ga prodadu sa ženom i djetetom i svim imanjem njegovim i stim da se dug izravna.

26 Tada mu se sluga baci pred noge i zamoli: "Gospodaru ima strpljenja s menom sve ću ti platiti!

27 Gospodar se smilova slugi pusti ga i dug mu oprosti.

28 A kad izađe sluga nađe jednoga od svojih drugova, koji mu je bio dužan što denara. Njega uhvati i uze ga daviti govoreći: "Plati, što si dužan!

29 Tada pade pred njega drug njegov i zamoli: "Imaj strpljenja s menom, platit ću ti!

30 Ali on ne htjede, nego ode i dade ga baciti u tamnicu, dok ne plati svojega duga.

31 Kad vidješe drugovi njegovi, što se dogodi, vrlo se ožalostiše. Oni odoše i javiše gospodaru svojemu sav slučaj.

32 Tada ga dozva k sebi gospodar njegov i reče mu: "Zli slugo! Sav sam dug oprostio tebi, jer si me molio.

33 Nijesi li se i ti morao smilovati drugu svojemu, kako sam se ja smilovao tebi?

34 Pun gnjeva predade ga gospodar njegov mučiteljima dok ne plati sav dug.

35 Tako će i Otac moj nebeski postupati s vama, ako svaki od vas ne oprosti od srca bratu svojemu."

Matej, glava 19

1 Kad je Isus bio svršio ove govore, diže se iz Galileje i pođe u područje Judeje, s onu stranu Jordana.

2 Veliko mnoštvo naroda pošlo je za njim, i on ih je iscjeljivao ondje.

3 Tada pristupiše k njemu farizeji, da ga kušaju. Oni zapitaše: "Je li dopušteno čovjeku pustiti ženu svoju iz kojeg mu drago razloga?"

4 On im odgovori: "Nijeste li čitali, da je Stvoritelj u početku stvorio čovjeka kao muža i ženu i rekao:

5 Zato će muž ostaviti oca i majku i prionuti za ženu svoju i dvoje će biti jedno tijelo?

6 Oni dakle nijesu više dvoje nego jedno tijelo. I što je Bog svezao, ne smije čovjek rastavljati."

7 Oni mu odgovoriše "A zašto je Mojsije zapovjedio, da se dadne ženi knjiga raspusna, i da se tada pusti?"

8 On im reče: "Mojsije je dopustio vama samo zbog tvrdoće srca vašega da puštate svoje žene; iz početka nije bilo tako.

9 Ali vam ja kažem: "Tko pusti svoju ženu – osim zbog preljube – i oženi se drugom, čini preljubu. I tko uzme puštenicu, čini preljubu."

10 Tada mu rekoše učenici: "Ako je to tako između muža i žene, onda nije probitačno ženiti se"

11 On im reče: "Ne shvaćaju to svi, nego samo oni, kojima je dano.

12 Ima ljudi, koji su od krila majčina nesposobni za ženidbu; ima takvih, koji su od ljudi učinjeni nesposobnima; i ima takvih, koji sebe same čine nesposobnima za ženidbu, zbog kraljevstva nebeskoga. Tko može shvatiti, neka shvati!"

13 Tada mu donesoše djecu, da metne ruke na njih i da se pomoli. Ali su učenici odbijali ljude.

14 A Isus reče: "Pustite djecu, neka dođu k meni, i ne branite im; jer je takvih kraljevstvo nebesko."

15 Tada metnu na njih ruke i otide dalje.

16 I gle, tada pristupi jedan k njemu i zapita: "Učitelju, što dobra moram činiti, da postignem život vječni?"

17 On mu odgovori: "Što me pitaš za dobro? Samo je jedan dobar. A ako hoćeš ući u život, drži zapovijedi!"

18 Upita ga: "Koje?" Isus odgovori: "Ne ubijaj! Ne čini preljube! Ne kradi! Ne svjedoči lažno!

19 Poštuj oca i majku, i ljubi bližnjega svojega kao samog sebe!"

20 Mladić mu odgovori: "Sve san to držao. Što mi još fali?"

21 Isus mu odgovori: "Ako hoćeš biti savršen, idi prodaj što imaš, i daj utržak siromašnima, i imat ćeš blago na nebu. Onda dođi i idi za mnom!"

22 Na ove riječi otide mladić žalostan; jer je posjedovao mnoga dobra.

23 Tada reče Isus učenicima svojim: "Zaista, kažem vam: "Bogataš će teško ući u kraljevstvo nebesko.

24 Još vam jedanput kažem: "Lakše ide deva kroz iglene uši, negoli bogataš u kraljevstvo Božje."

25 Kad to čuše učenici, posve se smetoše i upitaše: "Tko se onda može spasiti?"

[26] A Isus ih pogleda i reče Im: "Ljudima je to nemoguće, a Bogu je sve moguće."

[27] Tada progovori Petar i reče mu: "Mi smo sve ostavili i pošli smo za tobom. Što će nam za to dopasti?"

[28] Isus im reče: "Zaista, kažem vam: "Vi, koji pođoste za mnom, kod obnove svijeta kad Sin čovječji sjedne na prijestolje slave svoje, isto ćete tako sjesti na dvanaest prijestolja i suditi dvanaest plemena Izraelovih.

[29] Jest, svaki, koji ostavi kuću, brata, sestru, oca, majku, dijete i polje zbog imena mojega, primit će stostruko za to i baštinit će život vječni.

[30] Mnogi, koji su prvi, bit će posljednji, i mnogi, koji su posljednji, bit će prvi.

Matej, glava 20

[1] Kraljevstvo je nebesko kao domaćin, koji rano ujutro izađe, da naima poslenike za svoj vinograd.

[2] On se pogodi s poslenicima po denar na dan i posla ih u svoj vinograd.

[3] Oko treće ure izađe on opet. Tada vidje druge gdje stoje na trgu besposleni,

[4] I reče im: "Idite i vi u moj vinograd; što bude pravo, dat ću vam.

[5] Oni odoše. Oko šeste i devete ure izađe on opet i učini isto tako.

[6] Kad je izašao oko jedanaeste ure, nađe opet druge gdje stoje. On ih upita: "Što stojite ovdje cijeli dan besposleni?

[7] Oni mu odgovoriše: Nitko nas ne najmi. On im odgovori: "Idite i v u moj vinograd!

[8] Uveče reče gospodar vinograda upravitelju svojemu: "Dozovi poslenike i isplati im plaću, od posljednjih do prvih!

[9] Tada dođoše oni od jedanaeste ure, i svaki primi po denar.

[10] A kad dođoše prvi, pomisliše, da će više primiti. Ali i od njih svaki primi po denar.

[11] Kad ga primiše, uzeše mrmljati na domaćina

[12] I rekoše: Ovi posljednji radili su samo jednu jedinu uru, i ti si ih izjednačio s nama, koji smo podnosili teret i žegu dana

[13] Prijatelju, odgovori on jednome od njih, ja tebi ne činim krivo. Nijesi li se pogodio s menom po denar?

[14] Uzmi, što je tvoje, i idi! A ja hoću i ovome posljednjemu dati kao tebi.

[15] Ili zar ja ne smijem činiti svojim vlasništvom što hoću? Zar je oko tvoje zavidno, što sam ja dobar?

[16] Tako će biti posljednji prvi i prvi posljednji."

[17] Isusa pođe gore u Jerusalem. Tada uze nasamo dvanaestoricu i reče im putem:

[18] "Idemo gore u Jerusalem Ondje će biti Sin čovječji predan glavarima svećeničkim i književnicima. Oni će ga osuditi na smrt

[19] I onda predati neznabošcima, da bude naružen, bičevan i razapet. Ali će on treći dan uskrsnuti."

[20] Tada dođe k njemu majka sinova Zebedejevih sa svojim sinovima i pade pred njega ničice, da mu prinese jednu molbu.

[21] On je upita: "Što hoćeš?" Ona mu odgovori: "Daj da moja dva sina u kraljevstvu tvojemu sjede jedan s desne tvoje, a drugi s lijeve tvoje!"

[22] Isus reče: "Ne znate, što molite. Možete li piti čašu, koju ću ja piti? Odgovoriše mu: "Možemo."

[23] Tada im reče: "Čašu ćete moju doduše piti; ali mjesto s moje desne ili lijeve ne mogu ja dati; ono pripada onima, kojima je pripravio Otac moj."

[24] Kad čuše ostalih deset, rasrdiše se na dva brata.

[25] Isus ih zato dozva k sebi i reče: "Znate, da vladaoci ispovijedaju nad svojim narodima, i velikaši učine, da osjete njihovu moć.

[26] Među vama neka ne bude tako! Nego tko među vama hoće da bude velik, taj neka bude vaš sluga,

27 i tko među vama hoće da bude prvi, taj neka bude vaš sluga!

28 Tako ni Sin čovječji nije došao, da mu služe, nego da služi i da život svoj dadne u
otkup za mnoge.

29 Kad su oni izlazili iz Jerihona, išlo je za njim veliko mnoštvo naroda.

30 Kraj puta su sjedila dva slijepca. Kad oni čuše, da Isus prolazi, stadoše vikati:
"Gospodine, ti sine Davidov, smiluj nam se!"

31 Narod ih ukori, neka šute. Ali su oni vikali samo još većma: "Gospodine, sine
Davidov, smiluj nam se!"

32 Tada se ustavi Isus, dozva ih i upita: "što hoćete od mene?"

33 Oni odgovoriše: "Gospodine, htjeli bismo, da se otvore oči naše."

34 Pun sažaljenja dotače se Isus očiju njihovih. Odmah progledaše i pođoše, za njim.

Matej, glava 21

1 Kad se približiše k Jerusalemu i dođoše u Betfagu na Maslinskoj gori, onda posla
Isus dva učenika

2 I naloži im: "Idite u selo, što je pred vama! Odmah ćete naći magaricu privezanu i
magare s njom. Odvežite je i dovedite je k meni!

3 Ako vam tko rekne što, kažite: "Gospodin ih treba. Odmah će ih pustiti."

4 Stim se imala ispuniti riječ proroka: "

5 Kažite kćeri sionskoj: "kralj tvoj dolazi k tebi pun krotkosti. Sjedi na magarcu, na
magaretu, mladetu magaričinu."

6 Učenici odoše i učiniše, kako im je bio zapovjedio Isus

7 Dovedoše magaricu i magare, metnuše na njih haljine svoje, i on sjede na njih.

8 Veoma mnogi iz naroda prostriješe haljine svoje po putu, drugi su rezali granje od
drveća i prostirali po putu.

9 Mnoštvo naroda, što je išlo pred njim i za njim, vikalo je iza glasa: "Hosana sinu Davidovu! Blagoslovljen je koji dolazi u ime Gospodnje! Hosana na visini!"

10 Kad uđe u Jerusalem, uzbuni se sav glad. "Tko je to?" pitali su.

11 Mnoštvo je naroda govorilo: "To je Isus, prorok iz Nazareta u Galileji!"

12 Potom uđe Isus u hram Božji, istjera van sve kupce i prodavce u hramu, isprevrnu stolove mjenjačima i klupe trgovcima golubova

13 I reče im: "Stoji pisano: "Kuća moja neka se zove kuća molitve! A vi načiniste od nje špilju razbojničku."

14 U hramu dođoše k njemu slijepi i hromi, i iscijeli ih

15 Kad vidješe glavari svećenički i književnici čudesa, što ih učini, i djecu, što su vikala u hramu: "Hosana sinu Davidovu!", rasrdiše se

16 I rekoše mu: "Čuješ li, što viču ovi?" Isus im reče: "Da. Zar nijeste nikad čitali: "Iz usta djece i nejačadi navješćuješ hvalu svoju?"

17 Stim ih ostavi, izađe iz grada u Betaniju i ostade ondje.

18 Kad se je rano ujutro vraćao u grad, ogladnje.

19 Tada vidje smokvu jednu kraj puta. Dođe k njoj, ali nađe na njoj samo lišće. Tada joj reče: "Neka nikada na tebi više ne bude roda!" Odmah usahnu smokva.

20 Kad to vidješe učenici, upitaše začuđeni: "Kako je mogla smokva odmah usahnuti?"

21 Isus im odgovori: "Zaista, kažem vam: "Ako imate vjere i ne sumnjate, onda ćete ne samo učiniti, što se je dogodilo smokvi, nego ako reknete onoj gori tamo: "Digni se i baci se u more!, to će se dogoditi.

22 Sve, što zamolite pouzdano u molitvi, dobit ćete."

23 Tada otide u hram i počne učiti. I pristupiše k njemu glavari svećenički i starješine narodne i upitaše: "Kojom vlasti to činiš Tko ti je dao vlast za to?"

24 Isus im reče: "Ja ću vama staviti jedno pitanje. Kad mi odgovorite na, to, reći ću vam, kojom vlasti ja ovo činim.

25 Odakle je bilo krštenje Ivanovo? S neba ili od ljudi?" Oni su razmišljali među se: "

26 Ako reknemo: "S neba, reći će nam: "Zašto mu onda nijeste vjerovali? Ako reknemo: "Od ljudi bojimo se naroda, jer svi Ivana drže za proroka.

27 I odgovoriše Isusu: "Mi to ne znamo." Tada im on reče: "Onda ni ja vama neću reći, kojom vlasti ovo činim.

28 Što vam se čini? Čovjek neki imao je dva sina. On ode k prvome i reče: "Sine, idi i radi danas u vinogradu!

29 On odgovori: "Da, gospodaru, ali ne otide.

30 Tada ode k drugome i reče isto tako. On odgovori: "Neću; ali poslije mu bi žao, i on ipak otide.

31 Tko je od ove dvojice ispunio volju očevu?" Odgovoriše: "Drugi." Tada im reče Isus: "Zaista, kažem vam: Carinici i bludnice dolaze još prije vas u kraljevstvo Božje.

32 Ivan dođe i pokaza vam put pravednosti, ali mu vi nijeste vjerovali Nasuprot carinici i bludnice vjerovali su mu. Vi ste to vidjeli, ali se ipak iza toga nijeste obratili i nijeste mu vjerovali.

33 Čujte još drugu prispodobu: "Jedan domaćin posadi vinograd. Ogradi ga plotom, iskopa u njemu tijesak i sagradi kulu. Tada ga dade u zakup vinogradarima i otide izvan zemlje.

34 Kad dođe vrijeme berbi, posla sluge svoje k vinogradarima, da prime dio roda,

35 A vinogradari napadoše na sluge njegove: "jednoga izbiše, drugoga ubiše, trećega kamenovaše.

36 Tada posla druge sluge, više nego prije. Ovima učiniše isto tako.

37 Naposljetku posla k njima sina svojega rekavši: "Pred sinom mojim imat će strah.

[38] Ali kad vinogradari ugledaše sina, rekoše među sobom: "Ovo je baštinik! Hajde da ga ubijemo i baštinu njegovu zaposjednemo!

[39] Uhvatiše ga dakle, izbaciše ga iz vinograda i ubiše ga.

[40] Kad dođe dakle gospodar vinograda, što će učiniti vinogradarima onim?"

[41] Odgovoriše mu: "Zločince će zlom smrti pogubiti i svoj će vinograd dati u zakup drugim vinogradarima, koji će mu davati dio roda u pravo vrijeme."

[42] Tada im reče Isus: "Zar nijeste nikad čitali u Pismu: 'Kamen koji odbaciše graditelji, postade kamen ugaoni; to je djelo Gospodnje, kao čudo stoji to pred očima našim?

[43] Zato vam kažem: "Kraljevstvo Božje uzet će vam se i dat će se narodu, koji donosi rodove njegove.

[44] Tko padne na ovaj kamen, razbit će se; na koga on padne, satrt će ga."

[45] Kad čuše glavari svećenički i farizeji priče njegove, opaziše, da misli na njih.

[46] Zato su gledali da ga uhvate; ali su se bojali naroda, jer ga je držao za proroka.

Matej, glava 22

[1] Isus uze opet da im govori u prispodobama On reče:

[2] "Kraljevstvo je nebesko kao kralj, koji načini svadbu sinu svojemu.

[3] On posla sluge svoje, da zovnu uzvanike na svadbu. Ali oni ne htjedoše doći.

[4] Opet posla druge sluge s nalogom: "Kažite uzvanicima: "Ugotovio sam gozbu svoju, junci moji i uhranjenici moji poklani su, i sve je gotovo. Dođite na svadbu!

[5] Ali oni nijesu marili za to, i odoše, jedan na imanje svoje, drugi k trgovini svojoj.

[6] A ostali napadoše na sluge njegove, zlostaviše ih i pobiše ih

[7] Tada se razgnjevi kralj. Posla čete svoje, dade pogubiti ubojice i grad njihov zapaliti.

8 Tada reče slugama svojim: "Svadba je doduše ugotovljena, ali uzvanici nijesu bili
nje dostojni.

9 Idite dakle na raskršća i pozovite na svadbu, koga samo nađete!

10 Sluge izađoše na putove i dovedoše sve, koje nađoše; dobre i zle. Tako se napuni
svadbena dvorana gostiju.

11 Tada uđe kralj, da pogleda goste, Pogled njegov pade na jednoga, koji nije bio
obučen u svadbeno ruho.

12 Reče mu: "Prijatelju, kako si ušao vamo bez svadbenoga ruha? On je šutio.

13 Tada zapovjedi kralj slugama: "Svežite mu ruke i noge i bacite ga u tamu! Ondje će
biti jauk i škrgut zuba

14 Jer su mnogi zvani ali je malo izabranih."

15 Tada odoše farizeji i posvjetovaše se među sobom, kako bi ga mogli uhvatiti u
riječi.

16 Poslaše dakle k njemu učenike svoje zajedno s Herodovcima i rekoše: "Učitelju,
znamo, ti si istinit, ti učiš put Božji po istini i ne mariš ni za koga; jer ne gledaš tko je
tko.

17 Kaži nam dakle, što misliš ti: "Je li dopušteno plaćati caru porez ili nije?"

18 Isus prozre lukavstvo njihovo i odgovori: "Licemjeri, što me kušate?

19 Pokažite mi novac porezni!" Oni mu pružiše denar.

20 Isus ih upita: "Čija je ovo slika i natpis?"

21 Odgovoriše mu: "Carev." Tada im reče: "Dajte dakle caru carevo i Bogu Božje!

22 Kad su to čuli, zadiviše se; oni ga ostaviše i odoše.

23 Isti dan dođoše k njemu saduceji, koji tvrde, da nema uskrsnuća. Oni ga zapitaše:

[24] "Učitelju, Mojsije je zapovjedio: "Ako tko umre bez djece, neka uzme brat njegov ženu njegovu i neka podigne potomstvo bratu svojemu!

[25] A u nas je bilo sedam braće. Prvi se oženi i umrije bez djece, i tako ostavi ženu svoju bratu svojemu.

[26] Tako je bilo s drugim i trećim do sedmoga.

[27] A poslije sviju umrije i žena.

[28] O uskrsnuću dakle čija će od sedmorice biti žena? Jer je za svima bila."

[29] Isus im odgovori: "Varate se, ne znate ni Pisma ni moći Božje.

[30] Jer o uskrsnuću niti će se ženiti ni udavati, nego će biti kao anđeli Božji na nebu.

[31] A za uskrsnuće mrtvih nijeste li čitali, što vam je rekao Bog: "

[32] Ja sam Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljev? A Bog nije Bog mrtvih, nego živih."

[33] Kad je mnoštvo naroda to čulo, divilo se je nauci njegovoj.

[34] Kad doznaše farizeji, da je saduceje prinudio da ušute, skupiše se zajedno.

[35] I jedan od njih, učitelj zakona, stavi ga na kušnju i upita: "

[36] "Učitelju, koja je zapovijed najveća u zakonu!"

[37] On mu odgovori: "Ljubi Gospodina, Boga svojega, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom misli svojom!

[38] To je najveća i prva zapovijed.

[39] Druga je ovoj jednaka: "Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe!

[40] O ovim dvjema zapovijedima visi sav zakon i proroci."

[41] Kad su se bili skupili farizeji, upita ih Isus:

42 "Što držite o Kristu? Čiji je sin?" Odgovoriše mu: "Sin Davidov,"

43 Tada im reče: "Kako ga tada naziva David u duhu, Gospodinom, kad veli:

44 Reče Gospodin Gospodinu mojemu: "Sjedi s moju desnu, dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim?

45 Kad ga eto David naziva Gospodinom, kako onda može biti sin njegov?"

46 Na to mu nije mogao nitko odgovoriti. I od toga dana nije se više nitko usudio da ga što zapita.

Matej, glava 23

1 Tada upravi Isus narodu i učenicima svojim ovaj govor:

2 Književnici i farizeji sjede na učiteljskoj stolici Mojsijevoj.

3 Činite i držite sve, što vam kažu; ali se ne ravnajte po njihovim djelima, jer oni rade drukčije, negoli uče.

4 Oni vežu bremena teška i nesnosna i meću ih ljudima na pleća; a sami neće da ih prihvate prstom svojim.

5 Sva djela svoja čine, da ih vide ljudi. Tako raširuju svoje zapise i produljuju rese na haljinama svojim.

6 Vole počasna mjesta na gozbama i prve stolice u sinagogama,

7 Hoće da budu pozdravljani na javnim trgovima, i da ih ljudi zovu učiteljima.

8 Ali vi se ne zovite učiteljima, jer je jedan vaš učitelj, a vi ste svi braća!

9 I ocem svojim ne zovite nikoga na zemlji, jer je jedan otac vaš, koji je na nebesima!

10 I ne dajte da vas zovu učiteljima; jer je jedan učitelj vas, Krist.

11 Tko je najveći među vama, neka bude sluga vas!

12 Jer tko se uzvisuje, ponizit će se; a tko se ponizuje, uzvisit će se.

13 Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi zatvarate kraljevstvo nebesko od ljudi, Vi sami ne ulazite, niti date da ulaze, koji bi htjeli,

14 Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi rasipate kuće udovičke i govorite za to duge molitve. Stoga vas čeka stroži sud.

15 Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi prolazite kopnom i morem, da dobijete jednoga jedinog suvjernika, i je li jedan to postao, učinite ga sinom paklenim, dvaput gorim od sebe.

16 Teško slijepi vođe! Vi kažete: Ako se tko kune hramom, onda to ne vrijedi; ako li se kune zlatom hramskim, onda je vezan.

17 Luđaci i slijepci, što je više: "zlato ili hram, koji zlato istom posvećuje?

18 Nadalje: Ako se tko kune žrtvenikom, onda to ništa ne vrijedi; kune li se žrtvenim darom, koji je na njemu, onda je vezan.

19 Slijepci, što je više: dar žrtveni ili žrtvenik, koji dar žrtveni istom posvećuje?

20 Tko se dakle kune žrtvenikom, kune se njim i svim, što je na njemu.

21 Tko se kune hramom, kune se njim i onim, koji stanuje u njemu.

22 Tko se kune nebom, kune se prijestoljem Božjim i onim, koji sjedi na prijestolju.

23 Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi dajete desetinu od metvice, kopra i kima, a zanemarujete najvažnije zahtjeve zakona: "pravednost, milosrđe i vjernost, Ovo se ima činiti, drugo ne popustiti.

24 Vođe slijepi! Cijedite komarca, a devu proždirete.

25 Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi držite čašu i zdjelu izvana čiste, a iznutra su pune grabeža i pohlepe.

26 Farizeju slijepi, očisti najprije nutrinu čaše i zdjele, onda će biti čista i vanjština.

27 Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi ste kao okrečeni grobovi. Izvana izgledaju doduše lijepi, a iznutra su puni kostiju mrtvačkih i svakoga smrada.

28 Tako se i vi izvana pokazujete ljudima pravedni, a iznutra ste puni licemjerja i zloće.

29 Teško vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi gradite grobove prorocima i krasite spomenike pravednicima

30 I govorite: "Da smo mi živjeli u dane otaca svojih, ne bismo se s njima ogriješili o krv proroka,

31 Stim sami svjedočite, da ste sinovi onih, koji su pobili proroke.

32 Tako dopunjate mjeru otaca svojih,

33 Zmije i leglo gujino, kako ćete umaći osudi paklenoj?

34 Zato evo, ja šaljem k vama proroke, mudrace i književnike. Jedne ćete pobiti i razapeti, druge u sinagogama svojim bičevati i goniti od grada do grada.

35 Tako neka dođe na VS sva krv pravedna, što je bila prolivena na zemlji, od krvi Abela pravednoga do krvi Zaharije, sina Berekijina, kojega ubiste među hramom i žrtvenikom.

36 Zaista, kažem vam: "Sve će ovo doći na rod ovaj.

37 Jerusaleme, Jerusaleme! Ti ubijaš proroke i kamenuješ, koji su poslani k tebi. Koliko puta htjedoh skupiti djecu tvoju, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila svoja; ali vi ne htjedoste!

38 Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta.

39 Jer vam kažem: "Od sada me nećete više vidjeti, dok ne uskliknete: "Blagoslovljen je koji dolazi u ime Gospodnje!"

Matej, glava 24

1 Isus izađe iz hrama s pođe dalje. Tada mu pristupiše učenici njegovi i upozoriše ga na građevine hramske.

2 On im reče: "Vidite vi to sve ' Zaista, kažem vam: "Ovdje neće ostati kamen na kamenu, koji se neće porušiti."

3 Kad je onda sjedio na Maslinskoj gori, pristupiše samo njegovi učenici k njemu i rekoše: "Kaži nam, kad će se to dogoditi, i koji je znak tvojega dolaska i svršetka svijeta?"

4 Isus im reče: "Gledajte, da vas tko ne zavede!

5 Jer će mnogi doći u ime moje i reći: "Ja sam Krist. I mnoge će zavesti.

6 Čut ćete za ratove i glasove o ratovima. Gledajte, da se ne uplašite! To mora tako doći; ali nije još tada svršetak,

7 Jer će se dignuti narod proti narodu, kraljevstvo protiv kraljevstva. Glad i kuga i potres bit će posvuda.

8 Ali to je sve istom početak nevoljama.

9 Tada će vas predavati na muke i ubijat će vas; i zbog imena mojega svi će narodi zamrziti na vas.

10 Tada će mnogi zalutati u vjeri, jedan će drugoga izdati i jedan će na drugoga zamrziti.

11 lažni će proroci u velikom broju ustati i mnoge zavesti.

12 Jer će bezbožnost uzeti maha, ljubav će ohladnjeti kod mnogih.

13 Ali tko ustraje do kraja, spasit će se.

14 Ovo evanđelje o kraljevstvu navješćivat će se po svemu svijetu za svjedočanstvo svima narodima. Tada istom dolazi svršetak.

15 Kad dakle vidite na mjestu svetome gnusobu opustošenja, o kojoj je govorio prorok Daniel – tko čita, neka razumije! –

16 Tada neka ljudi u Judeji bježe u gore!

17 Tko bude na krovu, neka ne silazi, da uzme sobom još što is kuće!

18 Tko bude u polju, neka se ne vraća kući, da uzme haljinu svoju!

19 Teško trudnima i dojiljama u one dane!

20 Molite se, da ne padne bijeg vas u zimu ili u subotu!

21 Tada će biti nevolja velika, kakva nije bila od postanja svijeta do sada, niti će biti.

22 I kad se ne bi skratili oni dani ni jedan se čovjek ne bi spasio. Ali zbog izabranih skratit će se dani oni.

23 Ako vam tada tko rekne: "Ovdje je Krist ili ondje, ne vjeruj te!

24 Jer će ustati lažne Kristovi i lažni proroci i činit će velike znake i čudesa, da zavedu, ako je moguće, iste izabranike.

25 Eto, kažem vam unaprijed.

26 Ako vam se tada rekne: "On je u pustinji, ne izlazite; on je u sobama, ne vjerujte!

27 Jer kao što se munja pomoli na istoku i zasja do zapada, tako će biti i s dolaskom Sina čovječjega.

28 Gdje je strvina, ondje se skupljaju orlovi,

29 Odmah će po nevolji onih dana sunce pomrčati i mjesec će izgubiti svoju svjetlost, zvijezde će s neba pasti, i sile će se nebeske uzdrmati.

30 Tada će se pokazati znak Sina čovječjega na nebu, i svi će narodi na zemlji proplakati. Ugledat će Sina čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim s velikom moć i slavom.

31 On će poslati anđele svoje s velikim glasom trublje, i oni će skupiti izabranike njegove od četiri vjetra, od jednoga kraja neba do drugoga.

32 Od smokve naučite se prispodobi: "Kad njezine grane postanu sočne i lišće potjera, onda znate, da je blizu ljeto.

33 Tako i vi, kad vidite sve ovo, znajte, da je pred vratima

34 Zaista, kažem vam: "Ovaj naraštaj neće proći, dok se ovo sve ne zbude.

35 Nebo i zemlja proći će, ali riječi moje neće proći.

36 A onoga dana i onoga časa ne zna nitko, ni anđeli na nebu, nego samo Otac.

37 Kao u dane Noine, tako će biti kod dolaska, Sina čovječjega.

38 U dane pred potopom gostili su se i pili, ženili su se i udavali do onoga dana, kad
Noa uđe u kovčeg;

39 I nijesu došli do uviđavnosti, dok nije provalio potop i sve pograbio. Upravo će
tako biti i kod dolaska Sina čovječjega.

40 Tada će biti dva na polju: "jedan će se uzeti, drugi će se ostaviti.

41 Dvije će mljeti u mlinu: "jedna će se uzeti, druga će se ostaviti.

42 Budite dakle budni; jer ne znate dana, u koji dolazi Gospodin vas.

43 Ali ovo znajte: "Kad bi znao domaćin, u koji čas noći dolazi lupež, zacijelo bi bdio
i ne bi pustio da provali u kuću njegovu.

44 Zato i vi budite spremni; jer Sin čovječji dolazi u čas, u koji se ne nadate.

45 Tko je dakle vjerni i razumni sluga, koga je postavio gospodar nad svojom
družinom, da joj daje hranu u pravo vrijeme.

46 Blagoslovljen je sluga, kojega gospodar njegov, kad se vrati kući, nađe da čini tako.

47 Zaista, kažem vam: "On će ga postaviti nad svim imanjem svojim,

48 Ako li je sluga zao i misli u sebi: "Moj gospodar neće još zadugo doći,

49 I ako on tuče svoje drugove i gosti se i pije s pijanicama,

50 Onda će gospodar toga sluge doći u dan, kad ne očekuje, u čas, kojega ne zna.

51 On će ga sasjeći u komade i odredit će mu mjesto njegovo među licemjerima.
Ondje će biti jauk i škrgut zuba.

Matej, glava 25

[1] Tada će biti kraljevstvo nebesko kao deset djevica, koje uzeše svjetiljke svoje i izađoše u susret zaručniku.

[2] Pet od njih bile su lude, pet mudre,

[3] Lude uzeše svjetiljke svoje, ali ne uzeše sobom ulja.

[4] A mudre uzeše sa svjetiljkama i ulje u posudama svojim.

[5] Kako se je dolazak zaručnikov otegnuo, zadrijemaše sve i pozaspaše.

[6] I ponoći odjeknu poziv: "Zaručnik dolazi! Izlazite mu u susret!

[7] Tada se digoše sve djevice one i prirediše svjetiljke svoje.

[8] A lude rekoše mudrima: "Dajte nam od ulja svojega! Svjetiljke naše hoće da se ugase.

[9] Mudre odvratiše: "Da ne bi možda nedostalo nama i vama, idite radije k trgovcima i kupite sebi!

[10] Dok otidoše da kupe, dođe zaručnik. Koje su bile spremne, uđoše s njim na svadbu, i zatvoriše se vrata.

[11] Napokon dođoše i druge djevice i povikaše: "Gospodaru, Gospodaru, otvori nam!

[12] A on reče: "Zaista, kažem vam, ne poznajem vas.

[13] Budite dakle budni; jer ne znate ni dana ni časa!

[14] Dogodi se kao čovjeku, koji htjede da ide u tuđinu. On dozva k sebi sluge svoje i predade im imovinu svoju.

[15] Jednomu dade pet talenata, drugomu dva, trećemu jedan, svakomu prema njegovoj vrsnoći. Tada otputova odmah.

[16] Koji je bio primio pet talenata, otišao je, radio je s njima i dobio još drugih pet.

17 Isto tako dobio je onaj su dva talenta još druga dva.

18 Koji je bio primio jedan, otide, iskopa zemlju i skrio u nju novac gospodara
svojega.

19 Iza dugog vremena dođe natrag gospodar onih sluga i počne se računati s njima

20 Koji je bio primio pet talenata pristupi, donese sobom još pet daljnih talenata i reče:
"Gospodaru, predao si mi pet talenata. Evo, dobio sam još pet daljnih talenata.

21 Tada mu reče gospodar njegov: "Pravo, slugo dobri i vjerni! Nad malim si bio
vjeran, zato ću te postaviti nad mnogim. Uđi u radost gospodara svojega!

22 Tada pristupi onaj su dva talenta i reče: "Gospodaru, predao si mi dva talenta. Evo,
dobio sam još dva daljna talenta."

23 Tada mu reče gospodar njegov: "Pravo, slugo dobri i vjerni! Nad malim si bio
vjeran, zato ću te postaviti nad mnogim. Uđi u radost gospodara svojega!

24 Napokon pristupi i onaj s jednim talentom i reče: "Gospodaru, znam te, ti si čovjek
tvrd, žanješ, gdje nijesi sijao, i kupiš, gdje nijesi vijao.

25 Zato se pobojah, odoh i zakopah talenat tvoj u zemlju. Ovdje imaš što je tvoje.

26 Tada mu odgovori gospodar: "Zli i lijeni slugo, znao si, da ja žanjem, gdje nijesam
sijao, i kupim, gdje nijesam vijao.

27 Tada bi bio morao novac svoj uložiti kod mjenjača, ja bih mogao pri svojemu
povratku podignuti svoje s kamatima.

28 Uzmite mu zato talenat i podajte ga onome, koji ima deset talenata!

29 Jer tko ima, njemu će se dati, i obilovat će; a tko nema, njemu će se još uzeti što
ima.

30 A nekorisnog slugu bacite u tamu 'Ondje će biti jauk i škrgut zuba.

31 Kad dođe Sin čovječji u slavi svojoj i svi anđeli s njime, onda će sjesti na prijestolje
slave svoje.

32 Svi će se narodi pred njim skupiti. On će ih razlučiti jedne od drugih, kao što pastir
razlučuje ovce od jaraca.

33 Postavit će ovce s desne sebi, jarce s lijeve sebi.

34 Tada će kralj reći onima s desne strane: "Dođite, blagoslovljeni Oca mojega!
Primite u posjed kraljevstvo, koje vam je pripravljeno od stvorenja svijeta!

35 Jer sam bio gladan, i dali ste mi jesti, žedan, i dali ste mi piti. Bio sam stranac, i
primili ste me na konak,

36 Go, i zaodjeli ste me. Bio sam bolestan, i pohodili ste me, u tamnici, i došli ste k
meni.

37 Tada će ga upitati pravednici: "Gospodine, kad smo te vidjeli gladna, i dali ti jesti,
ili žedna, i dali ti piti?

38 Kad smo te vidjeli stranca, i primili te na konak? ili gola, i zaodjeli te?

39 Kad smo te vidjeli bolesna ili u tamnici, i došli k tebi?

40 Kralj će im odgovoriti: "Za "ista, kažem vam: "Što ste učinili jednomu od ove moje
najmanje braće, to ste učinili meni.

41 Tada će reći onima na lijevoj strani: "Idite od mene, prokleti, u oganj vječni, što je
pripravljen đavlu i anđelima njegovim!

42 Bio sam gladan, i nijeste mi dali jesti, žedan, i nijeste mi dali piti.

43 Bio sam stranac, i nijeste me primili na konak, go, i nijeste me zaodjeli. Bio sam
bolestan i u tamnici, i nijeste me pohodili.

44 Tada će ga upitati i oni: "Gospodine, kada smo te vidjeli gladna ili žedna ili stranca
ili gola ili bolesna ili u tamnici, i nijesmo te poslužili?

45 Ali će im on odgovoriti: "Zaista, kažem vam: "Što nijeste učinili jednomu od ovih
najmanjih, to nijeste učinili ni meni.

46 Ovi će ući u muku vječnu, a pravednici u život vječni.

Matej, glava 26

1 Kad je bio Isus svršio sve govore ove, reče učenicima svojim: "

2 "Znate, da je do dva dana blagdan Pasha. Tada će Sin čovječji biti predan smrti na križu,"

3 Tada se skupiše glavari svećenički i starješine narodne u palači velikoga svećenika po imenu Kaife.

4 Posvjetovaše se, kako bi mogli Isusa lukavštinom uhvatiti i ubiti.

5 Ali rekoše: "Samo ne na blagdan! Inače pobuni se narod."

6 Kad je Isus boravio u Betaniji u kući Simona Gubavca,

7 Dođe k njemu žena s posudom alabastrenom, punom dragocjene pomasti. To izli ona na glavu njegovu, dok je sjedio za stolom.

8 Kad to vidješe učenici, rasrdiše se i rekoše: "Čemu rasipnost ova?

9 Bilo bi se moglo to prodati skupo i dati siromasima."

10 Isus to zapazi i reče im: "Zašto žalostite ženu? Ona učini dobro djelo na meni

11 Siromahe imate svagda među sobom, a mene nemate svagda.

12 Kad je ona ovu pomast izlila na tijelo moje, učinila je to za pokop moj.

13 Zaista, kažem vam: "Svuda po svemu svijetu, gdje se propovijeda ovo evanđelje, govorit će se i za spomen njezin, što je učinila ona."

14 Tada jedan od dvanaestorice, po imenu Juda Iskariot, otide glavarima svećeničkim

15 I reče: "Što ćete mi dati, da vam ga predam?" Oni mu isplatiše trideset srebrnjaka,

16 Otada je čekao na zgodnu priliku, da ga izda.

17 U prvi dan beskvasnih kruhova pristupiše učenici k Isusu i upitaše: "Gdje da pripravimo za te Pashalno janje?"

18 On odgovori: "Idite u grad k stanovitom čovjeku i recite mu:, Učitelj poručuje: "Vrijeme je moje blizu, kod tebe ću blagovati Pashalnu večeru s učenicima svojim."

19 Učenici učiniše, kako im je bio Isus naložio, i pripraviše Pashalnu večeru.

20 Kad bi uveče, sjede za sto s dvanaestoricom.

21 Dok su jeli, reče: "Zaista, kažem vam: "Jedan između vas izdat će me."

22 To ih vrlo ožalosti, i jedan za drugim pitao ga je: "Da nijesam ja, Gospodine?"

23 On odgovori: "Koji umoči s menom ruku u zdjelu, taj će me izdati.

24 Sin čovječji ide, istina, kao što je pisano za njega; ali teško čovjeku, koji izda Sina čovječjega, Bolje bi bilo tome čovjeku, da se nije rodio."

25 Tada upita Juda, izdajnik njegov: "Jesam li ja, učitelju?" On odgovori: "Ti kažeš."

26 Dok su blagovali, uze Isus kruh, blagoslovi ga, prelomi ga i dade ga učenicima svojim i reče: "Uzmite i jedite, ovo je tijelo moje."

27 Tada uze čašu, zahvali i pruži ga učenicima i reče: "Pijte svi iz njega;

28 Jer je ovo krv moja i Novoga Zavjeta, koja se prolijeva za mnoge na oproštenje grijeha.

29 Ali vam kažem: Od sada neću više piti od ovoga roda trsova do onog dana, kad ga budem pio s vama posve novoga u kraljevstvu Oca svojega."

30 Tada izmoliše hvalospjev i izađoše na Maslinsku goru.

31 Onda im reče Isus: "Svi ćete se vi spotaknuti zbog mene ovu noć, jer stoji pisano: "Udarit ću pastira, i rasbježat će se ovce stada.

32 Ali iza uskrsnuća svojega ići ću pred vama u Galileju."

33 Petar mu odgovori: "Ako se i svi spotaknu zbog tebe, ja se neću nikad spotaknuti!"

34 Isus mu reče: "Zaista, kažem ti: Još noćas, prije nego pijetao zapjeva, tri puta ćeš me zatajiti."

35 Petar ga je uvjeravao: "I ako bih morao poči u smrt s tobom, ne bih te ja zatajio."
Tako su tvrdili i svi drugi učenici.

36 Tada dođe Isus s njima u zaselak, koji se zove Getsemani. On reče učenicima
svojim: "Sjedite tu, dok ja idem tamo i pomolim se."

37 Samo Petra i oba sina Zebedejeva uze sobom. Tada se počne žalostiti i plašiti.

38 On im reče: "Žalosna je duša moja do smrti; ostanite ovdje bdijte s menom!"

39 I otide malo dalje, pade ničice na svoje lice, i pomoli se: "Oče moj, ako je moguće,
neka me mimoiđe čaša ova! Ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš."

40 Tada dođe k učenicima svojim i nađe ih gdje spavaju. Reče Petru: "Zar nijeste
mogli jednu uru probdjeti s menom?

41 Bdijte i molite se, da ne padnete u napast; jer je duh voljan, ali je tijelo slabo."

42 Udalji se po drugi put i pomoli se: "Oče moj, ako me ne može ova čaša mimoići, a
da ga je pijem, neka bude volja tvoja!"

43 I dođe opet natrag i nađe ih opet gdje spavaju; jer su im bile oči otežale.

44 On ih ostavi, otide opet i pomoli se po treći put onim istim riječima.

45 Tada se vrati natrag k učenicima svojim i reče im: "Jednako spavate i počivate?
Evo se približi čas, i Sin čovječji predat će se u rake grješnicima.

46 Ustanite, hajdemo! Evo, približuje se izdajnik moj."

47 Dok je još govorio, dođe već Juda, jedan od dvanaestorice, i s njim četa velika s
mačevima i toljagama po nalogu glavara svećeničkih i starješina narodnih.

48 Izdajnik njegov bio je s njima ugovorio znak i rekao: "Koga ja cjelivam, taj je,
držite ga!"

49 Odmah pristupi k Isusu i reče: "Zdravo, učitelju!" i poljubi ga, tada mu Isus reče:

50 "Prijatelju, zašto si došao!" Sada stupiše bliže, metnuše ruke na Isusa i uhvatiše ga.

51 Tada jedan od pratilaca Isusovih maši se rukom za mač i trgnu ga. Udari slugu velikoga svećenika i odsiječe mu uho.

52 Isus mu reče: "Zadjeni mač svoj u korice! Svi, koji se mašaju za mač, ginu od mača.

53 Ili zar misliš, da mi Otac moj ne bi odmah poslao u pomoć više od dvanaest legija anđela, kad bih ga zamolio za to?

54 Ali kako bi se onda ispunilo Pismo, po kojemu to mora doći tako?"

55 A u onaj čas reče Isus četi: "Kao na razbojnika izašli ste s mačevima i toljagama, da me uhvatite. Svaki dan sam sjedio u hramu i učio, i nijeste me uhvatili.

56 Ali se sve ovo dogodi, da se ispune Pisma proroka. Tada ga ostaviše svi učenici njegovi i pobjegoše.

57 Oni, koji uhvatiše Isusa, odvedoše ga k velikomu svećeniku Kaifi, kod kojega su se bili skupili književnici i starješine.

58 Petar je išao za njim izdaleka do dvorišta velikoga svećenika. Uđe unutra i sjede sa slugama, da čeka svršetak.

59 Glavari svećenički i sve visoko vijeće tražili su lažno svjedočanstvo protiv Isusa, da ga ubiju.

60 Ali unatoč mnogim lažnim svjedocima, koji pristupiše, ne nađoše nijedno. Najposlije dođoše još dva

61 i rekoše: "On je tvrdio: "Ja mogu porušiti hram Božji i u tri ga dana opet sagraditi."

62 Tada se diže veliki svećenik i reče mu: "Zar ništa nemaš da kažeš na to, što ovi iznose protiv tebe."

63 Isus je šutio. Tada mu reče veliki svećenik: "Zaklinjem te Bogom živim: "Kaži nam, jesi li ti Krist, Sin Božji?"

64 Isus mu odgovori: "Ti kažeš." Ali vam velim: "Od sada ćete vidjeti Sina čovječjega gdje sjedi s desne Svemogućega i dolazi na oblacima nebeskim."

65 Tada veliki svećenik razdera haljinu svoju i reče: "Pohulio je na Boga! Čemu trebamo još svjedoke? Sami ste sad čuli hulu na Boga.

66 Što vam se čini" Oni odgovoriše: "Zaslužio je smrt!"

67 Tada su mu pljuvali u lice i udarali ga šakama. Drugi su ga udarali po obrazu

68 I rugali se: "Kriste, kaži nam: "Tko te je udario?"

69 Uto je Petar sjedio vani u dvorištu. Tada pristupi k njemu jedna sluškinja i reče: "I ti si bio s Isusom Galilejcem!"

70 On to zataji pred svima i reče: "Ne znam što govoriš."

71 Kad onda htjede da izađe k vratima ugleda ga druga sluškinja i reče onima, što su stajali ondje: "I ovaj je bio s Isusom Nazarećaninom!"

72 On opet zataji i zakle se: "Neznam toga čovjeka."

73 Malo poslije toga pristupiše k Petru oni, što su okolo stajali, i rekoše: "Doista, i ti si jedan od njih, i govor te tvoj izdaje."

74 Tada se počne kleti i preklinjati: "Neznam toga čovjeka." Odmah zapjeva pijetao.

75 Petar se sjeti riječi, koju mu je bio rekao Isus: "Prije nego zar pjeva pijetao, tri puta ćeš me zatajiti." Izađe i proplaka gorko.

Matej, glava 27

1 Kad je osvanuo dan, zaključiše svi glavari svećenički i starješine narodne da ubiju Isusa.

2 Odvedoše ga svezana i predadoše ga upravitelju Pilatu.

3 Kad vidje njegov izdajnik Juda, da ga usudiše, pokaja se. Donese natrag trideset srebrnjaka glavarima svećeničkim i starješinama

4 I reče: "Sagriješio sam. Izdao sam krv nedužnu!" Oni odgovoriše: "Što nas je briga za to? To je tvoja stvar!"

5 Tada baci srebrnjake u hram, otide i objesi se o užetu,

6 Glavari svećenički digoše srebrnjake i rekoše: "Ne smije se metnuti u hramsko blago; jer je krv.

7 Zaključiše da za njih kupe lončarovu njivu za groblje strancima.

8 Zato se zove ona njiva do današnjega dana krvna njiva.

9 Tako se ispuni riječ proroka Jeremije: "Uzeše trideset srebrnjaka, cijenu procijenjenoga, koga procijeniše sinovi Izraelovi,

10 I dadoše ih za lončarovu njivu. Tako mi naloži Gospodin."

11 Isus bi predveden upravitelju. Upravitelj ga zapita: "Jesi li ti kralj židovski?" Isus odgovori: "Ti kažeš."

12 Ali na tužbe glavara svećeničkih i starješina ne odvrati ništa.

13 Tada mu reče Pilat: "Ne čuješ li, što sve protiv tebe svjedoče"

14 Ali mu on ne odgovori ni na jedno pitanje, tako da se je upravitelj vrlo čudio.

15 O blagdanu običavao je upravitelj pustiti narodu jednoga sužnja, koga bi oni htjeli.

16 Tada su imali zloglasnoga sužnja po imenu Barabu.

17 Pilat upita skupljeno mnoštvo: "Koga da vam pustim, Barabu ili Isusa, koji se zove Krist."

18 Znao je naime, da su ga bili predali samo iz zavisti.

19 Dok je on sjedio na sudu, poruči mu žena njegova: "Nemoj imati nikakva posla s tim pravednikom, jer sam danas u snu mnogo pretrpjela zbog njega."

20 Ali glavari svećenički i starješine nagovoriše narod, da traže Barabu, a Isusa da dadne pogubiti.

21 Upravitelj ih dakle zapita: "Koga od ove dvojice da vam pustim?" Oni povikaše: "Barabu!"

[22] Pilat im reče: "Što ću tada činiti s Isusom, koji se zove Krist?": "Svi povikaše:
"Neka se razapne!"

[23] Upravitelj upita: "A što je zlo učinio?" Tada oni povikaše još jače: "Neka se
razapne!"

[24] Pilat vidje, da ništa ne postiže, i da je buka postajala sve veća. On dade sebi dodati
vode i opra ruke svoje pred narodom govoreći: "Ja sam nedužan u krvi ovoga
pravednika. Vi ćete vidjeti!"

[25] Tada povika sav narod: "Krv njegova neka dođe na nas i na djecu našu!"

[26] Sada im pusti Barabu. A Isusa dade bičevati i predade ga onda da se razapne.

[27] Potom vojnici upraviteljevi odvedoše Isusa u sudnicu i skupiše oko njega cijelu
četu.

[28] Svukoše s njega haljine i ogrnuše mu skrletnu kabanicu.

[29] Tada opletoše vijenac od trnja, metnuše mu ga na glavu i dadoše mu trsku u
desnicu. Onda su pregibali koljeno pred njim i rugali mu se govoreći: "Zdravo, kralju
židovski!"

[30] Pritom bi pljuvali na njega, uzeli bi trsku i udarali ga njom po glavi.

[31] Pošto su mu se bili tako narugali, svukoše s njega kabanicu i obukoše ga opet u
haljine njegove. Tada ga izvedoše, da ga razapnu.

[32] Dok su izlazili, namjeriše se na čovjeka iz Cirene po imenu Simona. Njega
natjeraše, da mu ponese križ.

[33] Tako stigoše na mjesto, koje se zove Golgota, kosturnica.

[34] Ondje mu dadoše vino pomiješano žučem. On okusi to ali ne htjede piti,

[35] Tada ga pribiše na križ i razdijeliše kockom među se haljine njegove.

[36] Onda su sjeli i čuvali ga.

[37] Više glave njegove pričvrstiše natpis s oznakom krivnje njegove: "Ovo je Isus, kralj židovski."

[38] Zajedno s njim bila su razapeta dva razbojnika, jedan s desne njegove, drugi s lijeve njegove.

[39] Koji su prolazili, hulili su na njega, mahali glavom svojom

[40] I govorili: "Ti si htio hram porušiti i u tri ga dana opet sagraditi; spasi samoga sebe, Ako si Sin Božji, siđi s križa!"

[41] Isto su se tako rugali i glavari svećenički s književnicima i starješinama i govorili: "

[42] "Drugima je pomogao, sebi samomu ne može pomoći. Ako je kralj Izraelov, neka siđe sad s križa, i vjerovat ćemo u njega.

[43] On se je uzdao u Boga; neka ga sad izbavi, ako mu je po volji, jer je govorio: "Ja sam Si Božji."

[44] Tako isto rugali mu se i razbojnici, koji su bili razapeti s njim.

[45] Od šeste do devete ure nastade tama po svoj zemlji.

[46] Oko devete ure povika Isus iza glasa: "Eli, Eli, lama sabaktani?" to jest: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?"

[47] Neki od onih, što su stajali ondje, čuli su to i rekli: "Zove Iliju."

[48] Odmah otrča jedan od njih napuni spužvu octa, natakne je na trsku i dade mu da pije.

[49] Drugi su rekli: "na vidimo, hoće li doći Ilija, da ga spasi."

[50] Opet povika Isus iza glasa; tada ispusti duh svoj.

[51] Tada se zavjesa hramska razdera na dvoje odozgo do dolje, zemlja se potrese, hridine se raspuknuše,

[52] Grobovi se otvoriše, i mnoga tjelesa svetih, koji su bili preminuli, uskrsnuše.

53 Oni izađoše iz grobova po ukrsnuću njegovu, uđoše u Sveti grad i pokazaše se mnogima.

54 Kad satnik i ljudi njegovi, koji su stražili kod Isusa, vidješe da se zemlja trese i drugo što se dogodilo, prepadoše se vrlo i rekoše: "Ovaj je zaista bio Sin Božji."

55 Izdaleka gledale su ondje i mnoge žene. One su već iz Galileje bile Isusa pratile i brinule se za njega.

56 Među njima nalazile se Marija Magdalena, Marija, majka Jakovljeva i Josipova, i majka sinova Zebedejevih.

57 Uveče dođe čovjek bogat iz Arimateje po imenu Josip, koji je bio učenik Isusov.

58 On otide k Pilatu i zamoli za tijelo Isusovo, Pilat mu dade predati tijelo,

59 Kad Josip uze tijelo, zavi ga u laneno platno čisto,

60 I položi ga u novi svoj grob, što ga je bio dao sebi isjeći u hridini. Pred ulaz u grob navali velik kremen i otide.

61 A Marija Magdalena i druga Marija ostadoše ondje i sjedoše na prema grobu.

62 Drugi dan, koji je iza priprave, skupiše se glavari svećenički i farizeji kod Pilata.

63 I rekoše: "Gospodaru, sjećamo se, da je ovaj varalica rekao za života svojega: "Poslije tri dana uskrsnut ću.

64 Zato daj, da se čuva grob do trećega dana. Inače bi mogli doći učenici njegovi ukrasti ga i onda narodu reći: "On je uskrsnuo od mrtvih. Tada bi posljednja prijevara bila još gora od prve."

65 Pilat im reče: "Imate stražu. Idite i čuvajte grob, kako znate!"

66 Oni odoše, osiguraše grob zapečativši kamen i postavivši stražu.

Matej, glava 28

1 Po suboti, u osvit prvoga daru u sedmici, odoše Marija Magdalena i druga Marija da pogledaj grob.

2 Tada se zemlja potrese silno. Anđeo Gospodnji siđe s neba, pristupi, odvali kamen i sjede na njega.

3 Lice je njegovo bilo kao munja, i odijelo njegovo bijelo kao snijeg.

4 Stražari uzdrhtaše od straha pred njim i postadoše kao mrtvi.

5 Anđeo progovori ženama: "Ne bojte se vi! Znam, vi tražite Isusa, Razapetoga.

6 On nije ovdje. Uskrsnuo je, kao što je rekao. Dođite, vidite ovdje mjesto, gdje je ležao Gospodin.

7 A sad otidite brže i javite učenicima njegovim: "On je uskrsnuo od mrtvih i ide pred vama u Galileju. Ondje ćete ga vidjeti. Eto, ja vam rekoh."

8 Sa strahom i ujedno s radošću velikom odoše brzo od groba i pohitješe da to dojave učenicima njegovim.

9 Tada im dođe Isus u susret i reče: "Zdravo!" One pristupiše k njemu, obujmiše noge njegove i pokloniše mu se.

10 Nato im reče Isus: "Ne bojte se! Idite i javite braći mojoj, neka idu u Galileju! Ondje će me vidjeti."

11 Kad su one bile otišle, odoše neki od straže u grad i javiše glavarima svećeničkim sve, što se je bilo dogodilo.

12 Ovi se skupiše sa starješinama i održaše vijeće. Dadoše vojnicima mnogo novaca

13 I rekoše: "Izjavite: "Učenici njegovi dođoše noću i ukradoše ga, dok smo mi spavali.

14 Ako to dođe upravitelju do ušiju, mi ćemo ga umiriti i za vas se zauzeti."

15 Oni uzeše novac i učiniše, kako im je bilo rečeno. Ovo je govorkanje rašireno kod Židova do dana današnjega.

16 Jedanaestorica učenika odoše u Galileju na goru, kamo ih je bio Isus uputio.

17 Kad ga vidješe, pokloniše mu se. A neki posumnjaše.

18 Tada pristupi Isus k njima i reče im: "Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji.

19 Zato idite i učinite sebi sve narode učenicima krštavajući ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.

20 I učeći ih da drže sve, što sam vam zapovjedio. Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta." Amen.

Evanđelje po Marku

Marko, glava 1

1 Evanđelje o Isusu Kristu, Sinu Božjemu, započelo je,

2 kao što stoji pisano u proroka Izaije: "Evo, ja šaljem glasnika svojega pred tobom, koji će ti pripraviti put.

3 Glas onoga, što viče u pustinji: "Pripravite put Gospodnji, poravnajte staze njegove!"

4 Ivan Krstitelj pojavio se je u pustinji i propovijedao je krštenje pokajanje za oproštenje grijeha.

5 Tada je izlazila k njemu sva zemlja Judeja i svi stanovnici Jerusalema. Oni su se dali krstiti od njega u Jordanu i pritom su ispovijedali grijehe svoje.

6 Ivan je bio obučen u devinu dlaku i imao je pojas kožnat oko svojih bokova. Hranio se skakavcima i medom divljim.

7 I propovijedao je: "Moćniji od mene ide za mnom. Ja nijesam dostojan kleknuti i odriješiti mu remena na obući.

8 Ja sam vas krstio vodom, on će vas krstiti Duhom Svetim.

9 U one dane dođe Isus iz Nazareta u Galileji i dade se krstiti od Ivana u Jordanu.

10 Jedva je bio izašao iz vode, vidje, kako se otvori nebo, i Duh kao golub siđe na njega.

11 S neba povika glas: "Ti si Sin moj ljubljeni; ti si po mojoj volji."

12 Odmah ga Duh izvede u pustinju.

13 Četrdeset dana ostao je u pustinji i bio je kušan od sotone, živio je sa životinjama divljim; a služili su mu anđeli.

14 Izakako je Ivan bio bačen u tamnicu, otišao je Isus u Galileju i propovijedao
evanđelje kraljevstva Božjega,

15 Govoreći: "Vrijeme se je ispunilo, kraljevstvo je Božje blizu Obratite se i vjeruj te
u evanđelje!"

16 Kad je išao pokraj Galilejskoga mora, vidje, kako Simon i Andrija, brat Simonov,
baciše mreže svoje u more. Oni su bili ribari.

17 Isus im reče: "Hajdete za mnom! Učinit ću vas ribarima ljudi."

18 Odmah ostaviše mreže svoje i pođoše za njim,

19 Kad je otišao malo dalje, vidje Jakova, sina Zebedejeva, i njegova brata Ivana
također u lađici. Oni su popravljali mreže svoje.

20 Odmah ih pozva. Oni ostaviše svojega oca Zebedeja s nadničarima u lađici i pođoše
za njim.

21 Oni dođoše u Kafarnaum. Odmah u subotu pođe u sinagogu i počne učiti.

22 Bili su zaneseni naukom njegovom; jer je učio kao jedan, koji ima moć, a ne kao
književnici.

23 U tamošnjoj sinagogi nalazio se upravo čovjek, koji je bio opsjednut od nečista
duha. On povika: "

24 "Odlazi! Što mi imamo s tobom posla, Isuse Nazarećanine? Ti si došao da nas
upropastiš. Znam, tko si, Svetac Božji."

25 A Isus mu zaprijeti i reče: "Umukni i izađi iz njega!"

26 Nečisti duh prodrma ga i vičući iza glasa izađe iz njega.

27 Puni začuđenja pitali su svi jedan drugoga: "Što je ovo? Jedna nova, silna nauka! I
usto zapovijeda nečistim duhovima, i oni ga slušaju!"

28 Glas o njemu raširi se brzo po svoj zemlji Galileji.

29 Iz sinagoge pođe s Jakovom i Ivanom ravno u kuću Simonovu i Andrijinu.

30 Punica Simonova ležala je od groznice. Odmah mu rekoše za nju.

31 On pristupi k njoj, uze je za ruku i podiže je. Odmah je pusti groznica, i ona ih
posluži.

32 Uveče, pošto sunce zađe, dovodili su k njemu sve bolesnike i opsjednute.

33 Sav se je grad stisnuo pred vratima.

34 On ozdravi mnoge, što su bili mučeni od svakojakih bolesti, i istjera mnoge đavle.
Ali ne dade da dođu do riječi, jer su ga poznavali.

35 U rano jutro, kad je još bilo posve tamno, ustade on, otide van na samotno mjesto, i
ondje se je molio.

36 Simon i drugovi njegovi pohitješe za njim.

37 Kad su ga bili našli, rekoše mu: "Svi pitaju za te."

38 On im reče: "Hajdemo drugamo, u obližnja mjesta, da tamo propovijedam; jer sam
ja zato došao."

39 I tako je prošao kroz svu Galileju, propovijedao u sinagogama i đavle izgonio.

40 Jedan gubavac dođe k njemu, baci se pred njega na koljena i zamoli: "Ako hoćeš,
možeš me očistiti,"

41 Pun milosrđa pruži Isus svoju ruku, dotače ga se i reče mu: "Hoću, budi čist!"

42 Reče, i odmah guba otide s njega, i bio je čist.

43 Tada ga odmah otpusti

44 I strogo mu reče: "Pazi, da nikome što ne govoriš o tom! Nego idi, pokaži se
svećeniku i prinesi za očišćenje svoje žrtvu, koju je propisao Mojsije! Neka im to
služi kao svjedočanstvo!"

45 A jedva je on otišao, počne glasno pripovijedati taj događaj i posvuda ga
razglasivati. Zato nije mogao Isus više javno ući u grad. Radije se zadržavao u
samotnim mjestima. Ali su dolazili ljudi k njemu sa svih strana.

Marko, glava 2

1 Poslije nekoliko dana dođe opet u Kafarnaum.

2 Na vijest, da je kod kuće, skupiše se mnogi, tako da nijesu imali mjesta ni pred vratima. Dok im je navješćivao riječ,

3 Donesoše mu uzetoga, kojega su nosila četvorica.

4 Ali zbog mnoštva naroda nijesu ga mogli donijeti k njemu. Zato otkriše krov nad mjestom, gdje je bio Isus, načiniše otvor i spustiše postelju s uzetom.

5 Kad vidje Isus vjeru njihovu, reče uzetomu: "Sinko, oprošteni su ti grijehi tvoji."

6 A ondje su sjedili neki književnici. Oni pomisliše u sebi: "

7 "Kako može ovaj tako govoriti? Huli na Boga. Tko može opraštati grijehe osim jedinoga Boga?"

8 Isus prozre odmah u svojemu duhu pomisli njihove i reče im: "Što mislite to u srcima svojim?

9 Što je lakše, reći uzetomu: 'Oprošteni su ti grijehi tvoji?' ili reći: 'Ustani, uzmi postelju svoju i hodi?'

10 Ali znajte, da Sin čovječji ima vlast na zemlji opraštati grijehe!"

11 I tada reče uzetomu: "Zapovijedam ti, ustani, uzmi postelju svoju i idi kući!"

12 On ustade odmah, uze postelju svoju i izađe van pred očima sviju. Svi su bili izvan sebe od čuđenja, slavili su Boga i govorili: "Tako što ne vidjesmo još nikada."

13 Izađe opet k moru. Sav je narod dolazio k njemu, te ih je učio.

14 Prolazeći vidje Levija, sina Alfejeva, gdje sjedi na carini. Reče mu: "Hajde za mnom!" On ustade i otide za njim.

15 Kad je onda u kući njegovoj sjedio za stolom, bili su i mnogi carinici i grješnici s Isusom i učenicima njegovim za stolom, jer ih je bilo mnogo, koji su pristajali uz njega.

[16] I kad su književnici među farizejima vidjeli, gdje jede s grješnicima i carinicima, rekoše učenicima njegovim: "Zašto jede i pije s carinicima i grješnicima?"

[17] Isus je to čuo i reče im: "Ne trebaju zdravi liječnika, nego bolesni. Nijesam došao da dozovem pravednike, nego grješnike."

[18] Učenici Ivanovi i farizej i imali su posni dan. Tada dođoše i upitaše ga: "Zašto poste učenici Ivanovi i učenici farizeja, a tvoji učenici ne poste?"

[19] Isus im reče: "Mogu li svatovi postiti, dok boravi kod njih zaručnik? Dok imaju kod sebe zaručnika, ne mogu postiti.

[20] Ali će doći dani, kad će im se oteti zaručnik. Tada će postiti u onaj dan.

[21] Nitko ne meće zakrpu od novoga sukna na staru haljinu; inače se nova zakrpa opet razdere od stare haljine, i rupa bude samo još veća.

[22] Nitko ne lijeva novo vino u stare mjehove; inače prodre vino mjehove, i vino i mjehovi propadnu. Novo vino puni se u nove mjehove."

[23] Jedne subote išao je kroz usjeve. Učenici njegovi trgali su putem klasje.

[24] Tada ga upitaše farizeji: "Zašto čine u subotu, što je zabranjeno?"

[25] On im reče: "Nijeste li nikad čitali, što učini David, kad je bio u nevolji, on i drugovi njegovi ogladnjeli?

[26] Kako je u nijeme velikog svećenika Abiatara ušao u kuću Božju i jeo kruhove postavljene, koje smiju jesti samo svećenici, i kako ih je dao i drugovima svojim?

[27] Tada nastavi: "Subota je tu zbog čovjeka, a nije čovječji zbog subote.

[28] Tako je Sin čovječji i gospodar nad subotom."

Marko, glava 3

[1] Dođe opet u sinagogu. Tu je bio čovjek sa suhom rukom.

[2] Pazili su na njega, hoće li ga u subotu iscijeliti, da ga mognu optužiti.

3 Tada reče čovjeku sa suhom rukom: "Stani na sredinu!"

4 Onda ih upita: "Treba, li u subotu dobro činiti ili zlo? Život spasiti ili pustiti da propadne?" Šutjeli su.

5 Ožalošćen zbog tvrdoće njihova srca, pogleda srdito na njih unaokolo i reče čovjeku: "Pruži ruku svoju!" On je pruži, i ruka je njegova bila opet zdrava.

6 Smjesta izađoše farizeji i posvjetovaše se s pristašama Herodovim protiv njega, kako bi ga mogli upropastiti,

7 Isus se povuče s učenicima svojim k moru, Veliko mnoštvo naroda iz Galileje išlo je za njim. I iz Judeje

8 i Jerusalema, iz Edoma, iz okolice s onu stranu Jordana i od Tira i Sidona pridolazili su ljudi k njemu u velikim četama, kad su čuli za sva djela njegova.

9 Tada reče učenicima svojim, neka zbog mnoštva naroda bude uvijek spremna lađica za njega, da ne dođe u tisku.

10 On je naime iscijelio mnoge, te su stoga navaljivali na njega svi bolesni, da ga se dotaknu.

11 Kad su ga vidjeli dusi nečisti, padali su pred njega ničice i vikali: "Ti si Sin Božji."

12 A on im je zabranjivao strogo, da ga ne razglašuju.

13 Tada uziđe na goru i dozva k sebi, koje je htio, i dođoše mu.

14 I postavi dvanaestoricu. Oni bi imali uvijek biti s njime, i njih je htio poslati da propovijedaju.

15 Oni bi morali imati i moć da izgone đavle.

16 Ovu dvanaestoricu postavi: "Simona, kojemu nadjenu ime Petar,

17 Jakova, sina Zebedejeva, i Ivana, brata Jakovljeva, kojima je dao ime Boanerges, što znači sinovi groma;

18 Nadalje Andriju, Filipa, Bartolomeja, Mateja, Tomu, Jakova, sina Alfejeva, Tadeja, Simona Revnitelja

19 I Judu Iskariota, koji je postao izdajnik njegov.

20 Tada otide kući. Opet se skupi narod, tako da nijesu mogli ni ja, ti.

21 Kad su to čuli njegovi, podigoše se da ga odvedu silom, jer se je reklo, da je izvan sebe.

22 A književnici, koji su bili sišli iz Jerusalema, rekoše: "On je opsjednut od Beelzebuba. Pomoću poglavice zlih duhova izgoni zle duhove."

23 Tada ih je dozvao i govorio im u prispodobama: "Kako može sotona izgoniti sotonu?

24 Ako je kraljevstvo u sebi nesložno, onda ne može opstati takvo kraljevstvo.

25 Ako je kuća u samoj sebi nesložna, onda ne može opstati takva kuća.

26 I ako sotona ustane protiv samomu sebi i nesložan je samim sobom, onda ne može opstati, nego će propasti.

27 Nitko ne može provaliti u kuću jakoga i oteti mu imanje njegovo, ako nije najprije svezao jakoga. Istom tada može oplijeniti kuću njegovu.

28 Zaista, kažem vam: "Svi grijehi i huljenja na Boga, što ih počine ljudi, oprostit će se njima.

29 Ali tko pohuli na Duha Svetoga, ne nalazi na vijeke oproštenja, nego ostaje naprćen vječnim grijehom."

30 Oni su bili naime tvrdili: "On ima nečistoga duha."

31 Tada dođoše majka njegova i braća njegova. Ostadoše stojeći vani i dadoše ga pozvati.

32 Mnoštvo ljudi sjedilo je oko njega. Tada mu javiše: "Majka tvoja i braća tvoja stoje vani i pitaju za te."

[33] On im reče: "Tko je majka moja, i tko su braća moja?"

[34] Tada pogleda na one, koji su sjedili oko njega, i reče: "Evo majka moja i braća moja!

[35] Jer tko čini volju Božju, taj mi je brat, sestra i majka."

Marko, glava 4

[1] Opet je učio na moru. Veoma veliko mnoštvo naroda skupilo se oko njega. Zato uđe u lađicu, i u nju sjede na moru, a sav je narod stajao na obali na zemlji,

[2] Učio ih je mnogo u prispodobama i govorio im u svojemu predavanju: "

[3] "Pazite! Sijač izađe da sije.

[4] Kad je sijao, jedno pade na put, i dođoše ptice i pozobaše ga.

[5] Drugo pade na kamenito tlo, gdje nije bilo mnogo zemlje. Brzo izniče, jer nije ležalo duboko u zemlji,

[6] Ali kad sunce zasja, uvenu, i jer nije imalo korijena, usahnu.

[7] Opet drugo Pade među trnje. Trnje uzraste i zaguši ga, tako da ne donese roda.

[8] Drugo napokon pade na zemlju dobru, izniče, uzraste i donese rod: "tridesetostruk, šezdesetostruk i stostruk."

[9] Zaključi riječima: "Tko ima uši, neka čuje!"

[10] Kad je bio sam, zapitaše ga učenici s dvanaestoricom za smisao prispodobe.

[11] Reče im: "Vama je tajna kraljevstva Božjega povjerena. Onima vani sve se iznosi u prispodobama.

[12] Oni će gledati, a ipak ne vidjeti, slušati, a ipak ne razumjeti, da se kako ne obrate i oproštenje ne nađu."

[13] Tada nastavi: "Ne razumijete li ove prispodobe, kako ćete onda razumjeti sve druge?

14 Sijač riječ sije.

15 Koji su na putu, na koji je bila posijana riječ, to su oni, koji je čuju. A onda dolazi
odmah sotona i oduzme riječ, koja je bila posijana u srca njihova.

16 Slični su oni, što su posijani na tlo kamenito. Oni čuju riječ i odmah je primaju s
radošću.

17 Ali ne daju da uhvati korijen, nego su nepostojani, Kad zbog riječi provali nevolja
ili progonstvo, onda se odmah spotaknu.

18 Drugi su oni, koji su posijani među trnje. Oni slušaju riječ.

19 Ali brige svjetske, varavo bogatstvo i ostale strasti uvuku se i zaguše riječ, tako da
ostane bez roda.

20 Koji su napokon bili posijani na dobru zemlju, to su oni, koji slušaju riječ, primaju
je u se i donose rod tridesetostruk, šezdesetostruk i stostruk."

21 Dalje im je govorio: "Donosi li se svjetiljka, da se metne pod sud ili pod postelju! A
ne, da se metne na svijećnjak?

22 Jer nije ništa skriveno, što se neće otkriti, nije ništa tajno, što neće doći na svjetlo.

23 Tko ima uši, neka čuje!"

24 Tada nastavi: "Pazite na to, što čujete! Mjerom, kojom mjerite, vama će se mjeriti, i
još će vam se dometnuti.

25 Jer tko ima, dat će mu se. A tko nema, uzet će mu se i ono, što ima."

26 Dalje je govorio: "Kraljevstvo je Božje kao čovjek, koji baci sjeme u zemlju.

27 Spavao on ili bdio, danju ili noću: "Sjeme niče i raste, a da on to ne zapazi.

28 Samo od sebe donosi zemlja rod, najprije biljku, onda klas, napokon puno zrno u
klasu.

29 Kad se tada pokaže rod, odmah primakne srp; jer je tu žetva."

[30] Dalje je govorio: "S čim da prispodobimo kraljevstvo Božje? Kojom prispodobom da ga prikažemo.

[31] Ono je kao zrno gorušično. Kad se sije u zemlju, manje je od svih drugih sjemena na zemlji.

[32] A je li posijano, uzraste i bude veće od svega povrća; Potjera tako velike grane, da mogu ptice nebeske stanovati u njegovoj sjeni."

[33] U mnogim takvim prispodobama navješćivao im je riječ, kako bi je bolje mogli shvatiti.

[34] Bez prispodoba nije im govorio. Je li tada bio sam s učenicima svojim, onda bi im sve protumačio.

[35] Podvečer onoga dana reče im: "Poći ćemo na drugu obalu."

[36] Otpustiše narod, i uzeše njega sobom onako kako je bio u lađici. I druge lađice išle su s njim.

[37] Tada se podiže silna bura. Valovi su udarali u lađicu, i ona se je već počela puniti vodom.

[38] A on je spavao otraga u lađici na jastuku. Tada ga probudiše i povikaše: "Učitelju, zar ti ne mariš, što ginemo?"

[39] On ustade, zapovjedi vjetru i reče moru: "Umukni! Mirno budi!" Prestane vjetar, i postade tišina velika.

[40] Tada im reče: "Što ste tako, strašljivi? Zar još uvijek nemate vjere?"

[41] Oni se uplašiše vrlo i rekoše jedan drugome: "Tko je ovaj? I vjetar i more slušaju ga!"

Marko, glava 5

[1] Dođoše na drugu obalu mora u kraj gerazenski.

[2] Kad izađe iz lađice, poteče mu iz kamenih grobova odmah u susret čovjek s duhom nečistim.

3 On je stanovao u grobnim špiljama, i nitko ga više nije mogao svezati ni lancima.

4 Jer su ga već često bili vezali u okove i lance, ali je bio svaki put izlomio lance i izlomio okove. Nitko ga nije mogao ukrotiti.

5 Neprestano, danju i noću, zadržavao se je u kamenim grobovima i u gorama i vikao je i udarao se kamenjem.

6 Kad vidje Isusa izdaleka, poteče, baci se pred njega ničice

7 I povika iza glasa: "Što ja imam s tobom posla, Isuse, Sine Boga, Svevišnjega zaklinjem te Bogom, ne muči me!"

8 Jer mu je govorio: "Duše nečisti, izađi iz čovjeka!"

9 Upita ga: "Kako se zoveš?" "Legija mi je ime", odgovori mu; "jer nas je mnogo."

10 Molio ga je mnogo, da ih ipak ne protjera iz one zemlje.

11 Na brijegu je ondje pasao veliko krdo svinja.

12 Tada ga zamoliše: "Daj da uđemo u svinje!"

13 On im dopusti. Izađoše dusi nečisti i uđoše u svinje. I krdo, oko dvije tisuće komada, navali s brijega u more i potopi se u moru.

14 Pastiri pobjegoše odatle i javiše u gradu i po selima. Tada dođoše ljudi da vide, što se je bilo dogodilo.

15 Kad dođoše k Isusu i vidješe, kako čovjek, koji je upravo bio opsjednut od legije, sjedi obučen i zdrave pameti, uplašiše se.

16 Očevici im propovijedaše, kako se je bilo dogodilo s opsjednutim i svinjama.

17 Tada ga zamoliše, da se udalji iz njihova kraja.

18 Kad onda htjede ući u lađicu, zamoli ga ona, koji je bio prije opsjednut, da smije s njim ići.

19 Ali mu ne dopusti, nego mu reče: "Idi kući k svojima i pripovijedaj im, kako je
veliku stvar učinio Gospodin na tebi i kako se je smilovao tebi.

20 On otide i uze navješćivati u Dekapolisu, kako je veliku stvar bio Isus učinio na
njemu. I svi su se divili.

21 Kad je bio Isus u lađici opet prešao na drugu obalu, skupi se veliko mnoštvo naroda
oko njega. On je bio još kraj mora.

22 Tada dođe jedan predstojnik sinagoge po imenu Jair. Kad ga je vidio, baci mu se
pred noge

23 I vruće ga zamoli: "Kćerka je moja na umoru. Dođi, metni na nju ruke, da ozdravi i
ostane na životu!"

24 On pođe s njim. Mnogi ga je narod pratio i tiskao se oko njega

25 Među njima je bila žena, koja je već dvanaest godina bolovala od tečenja krvi,

26 Mnogo je bila podnijela kod mnogih liječnika, potrošila je sve što je imala, a ipak
nije našla pomoći; samo joj je još gore bivalo.

27 Kad je čula za Isusa, pristupi u mnoštvu naroda straga njemu i dotače se haljine
njegove;

28 Jer je govorila u sebi: "Ako se i samo dotaknem haljine njegove, ozdravit ću."

29 Odmah prestade njezino tečenje krvi, i osjeti u svojemu tijelu, da je ozdravila od
svoje bolesti.

30 Isus osjeti, da je sila izašla iz njega, okrenu se odmah u mnoštvu i upita: "Tko se je
dotakao moje haljine."

31 Učenici njegovi odgovoriše mu: "Ta vidiš, kako se narod tiska oko tebe, i još pitaš:
"Tko se je dotakao mene?"

32 Ali je on pogledao onu, koja je to bila učinila.

33 Tada dođe žena uplašena i dršćući; jer je znala, što se je dogodilo s njom. Pade pred
njega ničice i pripovjedi mu sve kako je bilo.

[34] A on joj reče: "Kćeri, vjera ti je tvoja pomogla Idi u miru i budi iscijeljena od bolesti svoje!"

[35] Dok je još govorio, dođoše ukućani predstojnika sinagoge i javiše: "Kći je tvoja umrla, što još trudiš Učitelja."

[36] Isus je čuo tu riječ i rekao je predstojniku sinagoge: "Ne boj se! Samo vjeruj!"

[37] I ne dade sobom ići nikome osim Petru, Jakovu i Ivanu, bratu Jakovljevu.

[38] Dođoše u kuću predstojnika sinagoge. Tada začu vrevu, plač i jaukanje.

[39] Uđe i reče im: "Zašto vičete i plačete? Dijete nije mrtvo; ono samo spava."

[40] Tada mu se nasmijaše, a on istjera sve van i s ocem i majkom djeteta i s pratiocima svojim uđe u sobu, u kojoj je ležalo dijete.

[41] Uze dijete za ruku i reče mu: "Talita kumi" to znači: "Djevojko, velim ti, ustani!"

[42] Odmah je ustala djevojka i hodala. Bilo joj je već dvanaest godina. Tada se začudiše čudom velikim.

[43] A on im strogo naloži, da nitko ne dozna za to. Onda reče, neka joj dadnu jesti.

Marko, glava 6

[1] Odatle otide i zaputi u svoj rodni grad. Pratili su ga učenici njegovi.

[2] I kada dođe subota učio je u sinagogi, Mnogi slušatelji divili su se nauci njegovoj i pitali su: "Odakle njemu to? Kakva li mu je mudrost dana? Kako velika čudesa događaju se po rukama njegovim!

[3] Nije li ovo drvodjelja? Sin Marijin i brat Jakovljev, Josipov, Judin i Simonov? Ne stanuju li i sestre njegove ovdje kod nas?" Tako su se sablažnjavali o njega.

[4] A Isus im reče: "Prorok ne vrijedi nigdje manje negoli u svojemu rodnom gradu, kod svojih rođaka i u svojemu domu."

[5] Nije mogao ondje nijednoga čuda da učini, osim što je metnuo ruke svoje na nekoliko bolesnika i iscijelio ih.

6 Čudio se je nevjerstvu njihovu. Nato je išao po okolnim selima i učio ih.

7 Potom dozva dvanaestoricu k sebi, posla ih dva i dva i dade im moć nad duhovima nečistim.

8 Zapovjedi im, da ništa sobom ne uzimaju na put osim jednoga štapa, ni kruha, ni torbe, ni novaca u pojasu.

9 Sandale su smjeli nositi, ali ne oblačiti dvoje haljine.

10 Nadalje im reče: "Kad gdje uđete u kuću, onda ostanite ondje, dok ne pođete dalje!

11 A gdje vas ne prime i ne poslušaju vas, odanle pođite dalje i otresite prah s nogu svojih, za svjedočanstvo protiv njih!"

12 Tada su zaputili i propovijedali pokajanje.

13 Izgonili su mnoge zle duhove, mazali uljem mnoge bolesnike i iscjeljivali ih.

14 Kralj Herod čuo je za njega; jer je ime njegovo bilo u ustima sviju. On reče: "Ivan Krstitelj ustao je od mrtvih. Zato djeluju čudesne sile u njemu."

15 Drugi su mislili: "To je Ilija." Opet drugi: "To je jedan od proroka."

16 A Herod ostade kod svojega mišljenja: "To je Ivan, kojemu sam dao odsječi glavu. On je ustao od mrtvih."

17 Herod je bio naime dao Ivana uhvatiti, svezati i u tamnicu baciti zbog Herodijade, žene svojega brata Filipa, koju ju je bio uzeo za ženu.

18 Jer je bio Ivan prekorio Heroda: "Nije ti dopušteno imati ženu svojega brata."

19 Zato je Herodijada mrzila na njega. Htjela je da ga ubije, ali nije mogla;

20 Jer se je Herod bojao Ivana. Poznavao ga je kao čovjeka pravedna i sveta i uzimao ga u zaštitu. Kad ga je slušao, vrlo bi se zbunio, ali ga je ipak rado slušao.

21 Tada dođe zgodan dan. Herod na svoj rođendan dade gozbu knezovima svojim, časnicima i prvacima Galileje.

22 Pritom uđe kći Herodijadina, i igrala je. Herodu i gostima njegovim ugodila je. I kralj reče djevojci: "Traži od mene, što hoćeš, i dat ću ti."

23 I zakle joj se: "Dat ću ti štogod zatražiš od mene, i da bi bilo pola kraljevstva mojega."

24 Ona izađe i upita mater svoju: "Što da zatražim?" Ona odgovori: "Glavu Ivana Krstitelja."

25 Odmah uđe brzo kralju i zatraži: "Hoću, da mi daš odmah na tanjuru glavu Ivana Krstitelja."

26 To zbuni kralja. Ali zbog zakletve i gostiju ne htjede je odbiti.

27 I odmah posla kralj tjelesnog stražara i zapovjedi, da donesu glavu njegovu.

28 On otide i odsiječe mu glavu u tamnici. I donese glavu njegovu na tanjuru i dade je djevojci, a djevojka dade je materi svojoj.

29 Kad to saznaše učenici njegovi, dođoše i uzeše tijelo njegovo, i metnuše ga u grob.

30 Apostoli se opet nađoše kod Isusa i javiše mu sve, što su bili činili i učili.

31 Tada im reče: "Dođite s menom sami na samotno mjesto i otpočinite malo!" Jer je bilo neprestano dolaziti i odlaziti, i nijesu imali kad ni jesti.

32 Tada otidoše u lađici na samotno mjesto, da budu sami.

33 Ali su ih mnogi bili vidjeli gdje odlaze i pogodili su namjeru njihovu. Tada pohrliše pješice tamo sviju gradova i još ih prestigoše.

34 Kad izađe na kopno, vidje veliko mnoštvo naroda, i sažali mu se za njih; jer su bili kao ovce bez pastira, i počne ih učiti mnogo.

35 Kad je bilo već kasno, pristupiše k njemu učenici njegovi i rekoše: "Mjesto je ovo pusto, i vrijeme je već poodmaklo.

36 Pusti zato da otidu ljudi, neka idu u okolne zaselke i sela, da kupe sebi što jesti."

37 On im reče: "Podajte im vi da jedu!" Odgovoriše mu: "na idemo i da kupimo kruha za dvjesta denara i da im damo jesti?"

38 On ih upita: "Koliko imate kruhova" Idite i vidite!" Oni vidješe i rekoše: "Pet i dvije ribe."

39 Tada im zapovjedi, da ih posade sve na hrpe po zelenoj travi.

40 Posadiše se na hrpe po sto i po pedeset

41 I uze onih pet kruhova i dvije ribe, pogleda na nebo i blagoslovi ih. Tada prelomi kruhove i dade ih učenicima da metnu pred njih i dvije ribe dade da se razdijele svima.

42 I svi su jeli i nasitili se,

43 I podigli su još dvanaest košarica punih komada i također nešto od riba.

44 A bilo je pet tisuća ljudi, što su bili jeli od onih kruhova.

45 Odmah primora učenike svoje, da uđu u lađicu i da idu naprijed na drugu obalu prema Betsaidi, dok on otpusti narod.

46 Kad je bio otpustio, uzađe na goru, da se pomoli.

47 Bilo je već uveče. Lađica se je nalazila nasred mora, a on sam na zemlji.

48 Tada vidje, gdje se muče veslajući; jer su imali protivan vjetar. Oko četvrte noćne straže dođe k njima idući po moru, i htio je da ih mimoiđe,

49 Kad ga oni tako vidješe gdje ide po moru, pomisliše, da je sablast, i povikaše;

50 Jer ga svi vidješe i poplašiše se. A on odmah progovori s njima, i reče: "Uzdajte se! Ja sam, ne bojte se!"

51 I uđe k njima u lađicu, i prestane vjetar. Tada su oni bili posve izvan sebe od začuđenja

52 Jer još nijesu bili došli do uviđavnosti kod umnoženja kruhova nego je srce njihovo bilo zaslijepljeno.

[53] Prijeđoše prijeko na zemlju i dođoše u Genezaret. Ondje pristadoše.

[54] Kad izađoše iz lađice, odmah ga poznaše ljudi.

[55] Oni su protrčali sav onaj kraj i donosili su na posteljama bolesnike tamo, gdje bi čuli da je on.

[56] I gdje je samo stupio u koje selo, i u koji grad, u koji zaselak, metali bi tamo bolesnike na slobodna mjesta i molili bi, da se barem skuta haljine njegove dotaknu. I ozdravljali su svi, koji bi ga se dotakli.

Marko, glava 7

[1] Potom se nađoše kod njega farizeji i neki književnici, što su bili došli iz Jerusalema.

[2] Oni opaziše, kako su neki od učenika njegovih objedovali nečistim, to jest neopranim rukama.

[3] A Farizeji i uopće Židovi ne jedu, a da prije ne operu svoje ruke, držeći običaje starih.

[4] Kad dođu s trga ne jedu ako prije ne operu. Tako ima još mnogo drugih običaja, što su primili te drže: pranje čaša, vrčeva i kotlova.

[5] Tada ga upitaše farizeji i književnici: "Zašto se učenici tvoji ne drže predaje starih, nego jedu nečistim rukama?"

[6] On im odgovori: "Zgodno je Izaija rekao o vama licemjerima u Pismu:, Ovaj me narod štuje samo usnama, a srce je njegovo daleko od mene.

[7] Uzalud me poštuje, nauka je njegova samo čovječja ustanova.

[8] Zapovijed Božju ostavljate, čvrsto se držite čovječjih ustanova. Pranje vrčeva, čaša i drugo tako što činite toliko."

[9] Tada nastavi: "Dobro razumijete ne osvrtati se na zakon Božji, da očuvate predaju svoju.

[10] Tako Mojsije reče: "Poštuj oca svojega i majku svoju, i: "Tko opsuje oca ili majku, smrću neka umre!

11 A vi kažete: "Ako jedan rekne ocu ili majci: "Čim bih ja tebi imao pomoći, jest korban, to znači: "posvetni dar,

12 Onda mu više ne dadoste ništa učiniti za oca ili majku.

13 Stim dokidate zapovijed Božju svojom predajom, koju vi postaviste. I tako još mnogo koješta činite."

14 Tada dozva opet narod i reče mu: "Poslušajte me svi i razumijte!

15 Što izvana ulazi u čovjeka, ne može ga učiniti nečistim; samo to izlazi iz čovjeka, to čini čovjeka nečistim.

16 Tko ima uši, neka čuje!"

17 Kad je bio došao od naroda a kuću, upitaše ga učenici njegovi za prispodobu,

18 Odgovori im: "Tako ste zar i vi još nerazumni" Ne uviđate li, da sve, što izvana ulazi u čovjeka, ne može ga učiniti nečistim?

19 Jer mu to ne dolazi u srce, nego u želudac i ide svojim naravnim putem, koji izlučuje sve ostatke.

20 A što," nastavi on, "izlazi iz čovjeka, to čini čovjeka nečistim.

21 Jer iz nutarnjosti, iz srdaca ljudskih, dolaze zle misli, blud, krađa, umorstvo,

22 Preljuba, lakomost, pakost, lukavstvo, razuzdanost, zavist, psovka, oholost, bezumlje.

23 Sve to zlo izlazi iznutra i čini čovjeka nečistim."

24 Odatle se podiže i zaputi u područje Tira Sidona, Uđe u je dnu kuću i ne htjede da bude prepoznat. Ali ipak nije mogao ostati skriven,

25 Jer čim je za njega čula žena, kojoj je kćerka bila opsjednuta od duha nečistoga, odmah dođe i baci mu se pred noge.

26 Ta je žena bila poganka i rodom iz Sirofenicije. Ona ga zamoli, da istjera đavla iz kćeri njezine.

27 On joj reče: "Pusti, da se najprije djeca nasite; jer nije pravo uzimati kruh od djece i bacati ga psićima."

28 "Da, Gospodine", odgovori mu ona; "ali psići pod stolom dobiju ipak od mrvica dječjih."

29 Tada, joj reče: "Zbog te riječi idi; zao duh izašao je iz kćeri tvoje."

30 Ona otide kući i nađe dijete gdje leži na postelji. Zao duh bio je izašao.

31 On otide opet iz područja Tira i dođe preko Sidona na Galilejsko more posred područja Dekapolisa.

32 Tada donesoše k njemu gluhonijema i zamoliše, da metne na njega ruku.

33 On ga uze iz naroda nasamo, stavi mu prste svoje u uši i pljuvačkom se dotače jezika njegova.

34 Tada uzdahnuvši pogleda na nebo i reče mu: "Effata", to jest: "Otvori se!"

35 Odmah se otvoriše uši njegove, Sveza jezika njegova razriješi se, i mogao je lijepo govoriti.

36 A on im zabrani, da nikome ne govore ništa o tom. Ali što im je on strože zabranjivao, to su oni još revnije pripovijedali,

37 Vrlo zadivljeni govorili su: "On čini sve dobro: "gluhe čini da čuju i nijeme da govore."

Marko, glava 8

1 U one dane bilo je opet veliko mnoštvo naroda skupa i nije imalo što jesti. Tada dozva k sebi učenike svoje i reče im:

2 "Žao mi je naroda. Već tri dana stoje kod mene i nemaju što, jesti.

3 Ako ih pustim da idu gladni kući, klonut će na putu; jer su neki od njih došli izdaleka."

4 Učenici njegovi odgovoriše mu:, "Odakle da uzme tko kruha ovdje u pustinji, da ih nasiti?"

5 On ih zapita: "Koliko imate kruhova?" Oni odgovoriše: "Sedam."

6 Tada zapovjedi da narod posjeda po zemlji, onda uze sedam kruhova, zahvali, prelomi ih i dade ih učenicima svojim, neka ih iznesu pred narod, i iznesoše ih.

7 Imali su i nekoliko ribica. On ih blagoslovi i dade ih iznijeti.

8 Jeli su i nasitili se. Od komadića, što su bili preostali, podigoše još sedam košarica.

9 Bilo ih je oko četiri tisuće. I otpusti ih.

10 Odmah uđe u lađicu s učenicima svojim i ode u okolinu Dalmanute.

11 Tada dođoše farizeji i počeše se s njim prepirati, Tražili su od njega znak s neba, da ga kušaju.

12 Tada on uzdahnu u svojoj nutarnjosti i reče: "Čemu rod ovaj traži znak? Zaista, kažem vam: "Rodu ovomu neće se dati znak."

13 Stim ih ostavi, uđe opet u lađicu i otide na drugu obalu.

14 Oni su bili zaboravili uzeti kruha sobom. Samo jedan jedini kruh imali su sobom u lađici.

15 Tada ih je opominjao i rekao: "Pazite, čuvajte se kvasca farizejskoga i kvasca Herodova!"

16 Mislili su i govorili jedan drugome: "To je što kruha nemamo."

17 Isus to opazi i reče im: "Što mislite o tom, da kruha nemate? Zar još uvijek ne razumijete i ne shvaćate? Zar je otvrdnulo srce vaše?

18 Imate oči i zar ne vidite? Imate uši i zar ne čujete? Zar više ne mislite na ono,

19 Kako sam onda pet kruhova prelomio na pet tisuća? Koliko košarica punih komadića nakupiste tada?" Oni mu odgovoriše: "Dvanaest".

[20] I kad prelomi sedam kruhova na četiri tisuće, koliko košarica punih komadića nakupiste?" Oni odgovoriše: "Sedam".

[21] Tada im reče: "Zar još uvijek ne razumijete?"

[22] Dođoše u Betsaidu. Tada mu donesoše slijepca i zamoliše ga, da ga se dotakne.

[23] On uze slijepca za ruku i izvede ga van pred selo. Tada pokvasi oči njegove pljuvačkom, metnu ruke na njega i zapita, ga: "Vidiš li što?"

[24] On pogleda i reče: "Vidim ljude, gdje hodaju, kao da bi bili drva"

[25] Još jedanput stavi mu ruke na oci, Tada je mogao dobro vidjeti; on je bio iscijeljen i vidio je sve posve bistro.

[26] Onda ga posla kući i reče: "Ne ulazi u selo!"

[27] Isus otide s učenicima svojim dalje u mjesta kod Cezareje Filipove, Putem upita učenike svoje: "Za koga me drže ljudi?"

[28] Odgovoriše mu: "Neki za Ivana Krstitelja, drugi za Iliju, opet drugi za kojega od proroka."

[29] On ih upita dalje: "A za koga me vi držite?" Petar mu odgovori: "Ti si Krist."

[30] Tada im naloži, da ni s kim ne govore o njemu.

[31] I počne ih učiti, da Sin čovječji mora mnogo trpjeti i da će od starješina, glavara svećeničkih i književnika biti zabačen i usmrćen, ali poslije tri dana da će uskrsnuti.

[32] Reče to posve otvoreno. Tada ga uze Petar nasamo i počne ga odvraćati.

[33] A on se okrenu, pogleda na učenike svoje i ukori Petra rekavši: "Idi od mene, sotono! Ti ne držiš s Bogom, nego s ljudima."

[34] Tada dozva narod s učenicima i reče im: "Tko hoće da ide za mnom, neka se odreče samoga sebe, neka uzme križ svoj na sebe i neka tako ide za mnom!

[35] Jer tko hoće da spasi život svoj, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj zbog mene i zbog evanđelja, spasit će ga.

36 Što koristi čovjeku, ako dobije sav svijet, a pritom izgubi dušu svoju?

37 Jer što može čovjek dati kao otkup za dušu svoju?

38 Tko se stidi mene i mojih riječi pred ovim preljubotvornim i grješnim naraštajem, toga će se i Sin čovječji stidjeti, kad dođe u slavi Oca svojega sa svetim anđelima."

Marko, glava 9

1 Nadalje im reče: "Zaista, kažem vam: "Od onih, koji stoje ovdje, nekad neće okusiti smrti, dok ne vide gdje dolazi kraljevstvo Božje sa silom."

2 Poslije šest dana uze Isus sobom Petra, Jakova i Ivana i povede ih same nasamo na goru visoku, Tada se preobrazi pred njima.

3 Haljine njegove postadoše sjajnobijele, kako ih ne može ni jedan bjelilac ubijeliti na zemlji.

4 Ukaza im se Ilija s Mojsijem u razgovoru s Isusom.

5 Tada progovori Petar i reče Isusu: "Učitelju, dobro je, da smo ovdje. Načinit ćemo tri sjenice: "tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu."

6 On nije znao što govori, tako su bili uplašeni.

7 Tada dođe oblak i zasjeni ih. Iz oblaka povika glas: "Ovo je Sin moj ljubljeni, njega slušajte!"

8 Kad pogledaše oko sebe, najedanput ne vidješe nikoga više sobom osim Isusa sama.

9 Kad su onda silazili s gore, naloži im, da nikome ne pripovijedaju o tom ukazanju, dok Sin čovječji ne uskrsne od mrtvih.

10 Oni zadržaše tu stvar za sebe, ali upitaše jedan drugoga, što ima da znači uskrsnuti od mrtvih.

11 Upitaše ga: "Zašto tvrde književnici, da Ilija treba najprije da dođe?"

12 On im odgovori: "Svakako će doći najprije Ilija i sve će obnoviti. A kako se može u Pismu reći o Sinu Čovječjemu, da će mnogo trpjeti i zabačen biti?

13 Ali vam kažem: "Ilija je već došao. A učiniše s njim, što htjedoše. Tako stoji pisano o njemu."

14 Kad dođoše k učenicima, vidješe veliko mnoštvo naroda oko njih i književnike u prepirci s njima.

15 Čim ga ugleda sav narod, bio je posve iznenađen, pohrli k njemu i pozdravi ga.

16 On ih upita: "O čemu se prepirete s njima?"

17 Jedan iz naroda odgovori mu: "Učitelju, dovedoh k tebi sina svojega; on je opsjednut od duha nijemoga,

18 Kad ga uhvati, baca ga na zemlju, a on se pjeni, škripi zubima i postane ukočen. Zamolih učenike tvoje, da ga istjeraju; ali oni ne mogoše."

19 On im reče: "O rode nevjerni! Kako ću još dugo biti s vama? Kako ću još dugo podnositi vas? Dovedite ga k meni!"

20 Dovedoše ga k njemu. Čim ga ugleda duh, počne ga tresti. On pade na zemlju, počne se valjati i pjeniti.

21 Tada upita oca njegova: "Kako već dugo ima on to?" On odgovori: "Od djetinjstva.

22 Često ga je već bacao u oganj i u vodu, da ga pogubi. Ako ti što možeš, smiluj nam se i pomozi nam!"

23 Isus mu reče: "Što se tiče mogućnosti, sve je moguće onome, koji vjeruje."

24 Odmah povika otac dječakov sa suzama: "Vjerujem, pomozi mojemu nevjeru!"

25 Kad vidje Isus, da se narod sve više stječe, zaprijeti duhu nečistome i reče mu: "Duše nijemi i gluhi! Ja ti zapovijedam: "Izađi iz njega i ne vraćaj se više nikada natrag u njega!"

26 Povikavši i izlomivši ga vrlo izađe. On je ležao kao mrtav, tako da su mnogi rekli: "Mrtav je."

27 Isus ga uhvati za ruku i uspravi ga. Tada on ustade.

28 Kad je došao u kuću, upitaše ga učenici njegovi nasamo: "Zašto ga mi ne mogosmo istjerati?"

29 Odgovori im: "Ova se vrsta može istjerati samo molitvom!"

30 Odatle otidoše dalje, i putovali su kroz Galileju. A nije htio, da tko dozna.

31 Učio je naime učenike svoje i govorio im: "Sin čovječji predat će se u ruke ljudima
Oni će ga ubiti, ali tri dana poslije smrti svoje on će uskrsnuti."

32 Oni nijesu razumjeli toga govora; ali su se bojali da ga zapitaju.

33 Dođoše u Kafarnaum. Kad su bili u kući, zapita ih: "O čemu ste putem govorili?"

34 Oni su šutjeli; jer su se bili putem prepirali među sobom o tom, tko da je među njima najveći.

35 Tada on sjede, dozva k sebi dvanaestoricu i reče im: "Tko hoće da bude prvi, taj neka bude najzadnji i svima sluga."

36 Tada uze dijete, metnu ga u sredinu među njih, zagrli ga i reče im: "

37 "Tko jedno takvo dijete primi u ime moje, mene primi; a tko primi mene, ne primi mene, nego onoga, koji me posla."

38 Ivan mu javi: "Učitelju, vidjesmo jednoga, gdje u ime tvoje izgoni đavle. Mi mu to zabranismo, jer ne ide za nama."

39 Isus reče: "Ne branite mu, jer tko u ime moje čini čudo, ne može me odmah iza toga grditi.

40 Tko nije protiv vas, taj je za vas.

41 Tko vam dadne u ime moje čašu vode da se napijete, jer pripadate Kristu, zaista, kažem vam: "On neće izgubiti plaće svoje.

42 Tko navede jednoga od ovih malenih koji vjeruju, da se spotakne, za njega bi bolje bilo, da mu se o vrat objesi mlinski kamen i da se baci u more.

43 Ako te ruka tvoja sablažnjava, odsijeci je! Bolje je za tebe, da uđeš sakat u život, negoli da s dvije ruke ideš u pakao, u oganj neugasivi,

44 Gdje crv njihov ne umire, i oganj se ne gasi.

45 Ako te noga tvoja sablažnjava, odsijeci je! Bolje je za tebe, da uđeš hrom u život, negoli da te s dvije noge bace u pakao, u oganj neugasivi,

46 Gdje crv njihov ne umire, i oganj se ne gasi.

47 Ako te oko tvoje sablažnjava, iskopaj ga! Bolje je za tebe, da uđeš s jednim okom u kraljevstvo Božje, negoli da te s dva oka bace u pakao,

48 Gdje crv njihov ne umire i oganj se ne gasi.

49 Svaki će se ognjem posoliti, kao što se svaka žrtva začinja solju.

50 Dobra je so. Ali ako so postane bljutava, čim ćete je onda začiniti? Imajte so u sebi i držite mir među sobom!"

Marko, glava 10

1 Odatle se podiže i dođe u područje Judeje, s onu stranu Jordana Opet je mnoštvo naroda hrlilo k njemu, i on ga je učio, kao što je imao običaj.

2 Tada pristupiše farizeji k njemu i upitaše ga, dopušteno li je čovjeku otpustiti svoju ženu? Stim ga htjedoše kušati.

3 On im reče: "Što vam je zapovjedio Mojsije?"

4 Oni odgovoriše: "Mojsije je dopustio, da se napiše raspusna knjiga, i onda da se otpusti žena."

5 Isus im reče: "Mojsije vam je dao tu zapovijed zbog tvrdoće vašega srca,

6 U početku stvorenja stvorio je Bog čovjeka kao muža i ženu.

7 Zato će ostaviti muž oca i majku i prionuti za ženu svoju,

8 I bit će oboje jedno tijelo Tako nijesu više dvoje, nego jedno tijelo.

[9] A što je Bog svezao, ne smije čovjek rastavljati."

[10] U kući zapitaše ga učenici još jedanput za to.

[11] On im objasni: "Tko otpusti ženu svoju i uzme drugu, čini preljubu na njoj.

[12] Ako žena ostavi muža svojega i uzme drugoga, čini preljubu."

[13] Donosili su njemu djecu, da bi ih se dotaknuo. A učenici su odbijali ljude.

[14] Kad to vidje Isus, rasrdi se i reče im: "Pustite djecu, neka dolaze k meni, i ne branite im; jer je za takve kraljevstvo Božje.

[15] Zaista, kažem vam: "Tko ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, neće doći u njega."

[16] Tada ih zagrli, metnu na njih ruke svoje i blagoslovi ih.

[17] Kad pođe dalje svojim putem, pritrča mu netko, pade pred njega na koljena i upita ga: "Učitelju dobri, što moram činiti, da postignem život vječni?"

[18] Isus mu reče: "Što me zoveš dobrim? Nitko nije dobar osim jedinoga Boga.

[19] Znaš zapovijedi: "Ne ubijaj! Ne čini preljube! Ne kradi! Ne svjedoči lažno! Ne varaj! Poštuj oca i majku!"

[20] On mu reče: "Učitelju, sve sam to obdržavao od mladosti svoje."

[21] Tada ga pogleda Isus ljubezno i reče mu: "Jedno ti još fali. Idi, prodaj sve, što imaš, i podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebu. Onda dođi, uzmi križ svoj i hajde za mnom!"

[22] Na ovu riječ posta on žalostan i otide tužan odatle; jer je posjedovao mnoga dobra.

[23] Isus pogleda naokolo i reče učenicima svojim: "Kako je teško bogatima ući u kraljevstvo Božje!"

[24] Učenici se uplašiše od riječi njegovih. A Isus im opetova: "Djeco, kako je teško onima, koji se uzdaju u imanje i dobro, ući u kraljevstvo Božje!

[25] Lakše deva ide kroz iglene uši, negoli bogataš u kraljevstvo Božje."

[26] Sada se oni još više uplašiše i rekoše jedan drugome: "Tlo se onda može spasiti?"

[27] Isus pogleda na njih i reče: "U ljudi je nemoguće, ali ne u Boga; jer je u Boga sve moguće."

[28] Tada mu reče Petar: "Eto, mi smo sve ostavili i pošli smo za tobom."

[29] Isus potvrdi: "Zaista, kažem vam: "Nitko zbog mene i zbog evanđelja ne ostavlja kuće, brata, sestre, majke, oca, djeteta ili polja,

[30] A da ne primi sve stostruko: "već sada u ovom svijetu – ako i s progonima – kuću, brata, sestru, majku, dijete i polje, a u budućem svijetu život vječni.

[31] Mnogi, koji su prvi, bit će posljednji, i mnogi, koji su posljednji, bit će prvi.

[32] Bili su na putu gore u Jerusalem. Isus je išao pred njima. Oni su se čudili tome i za njim su išli sa strahom. Tada on uze opet k sebi dvanaestoricu i reče im, što ga čeka: "

[33] "Eto, mi idemo gore u Jerusalem. Tu će se Sin čovječji predati glavarima svećeničkim i književnicima. Oni će ga osuditi na smrt i predati neznabošcima.

[34] Tada će mu se narugati, popljuvati ga, bičevati i ubiti. Ali poslije tri dana on će uskrsnuti."

[35] Tada pristupiše k njemu Jakov i Ivan, sinovi Zebedejevi, i zamoliše: "Učitelju, htjeli bismo, da nam ispuniš jednu molbu."

[36] On ih upita: "Što želite od mene?"

[37] Oni ga zamoliše: "Daj da u slavi tvojoj jedan od nas sjedne s desne tvoje, drugi s lijeve tvoje!"

[38] Isus im reče: "Ne znate, što molite. Možete li piti čašu koju ja pijem, ili krstiti se krštenjem, koje ja primam?"

[39] Oni mu odgovoriše: "Možemo". Isus im reče: "Čašu, koju ja pijem, vi ćete piti, i krštenje, koje ja primam, i vi ćete primiti;

[40] Ali mjesto s desne moje ili s lijeve ne mogu ja dati; ono pripada onima, za koje je pripravljeno."

[41] Kad doznaše to druga desetorica, rasrdiše se na Jakova i Ivana.

[42] Isus ih zato dozva k sebi i reče im: "Znate, neznabožački vladaoci izvršuju vlast nad narodima svojim, i velikaši čine, da oni osjete moć njihovu.

[43] Među vama neka ne bude tako! Tko hoće da bude velik među vama, taj neka bude sluga vaš;

[44] I tko hoće da bude prvi među vama, taj neka bude svima sluga!

[45] I Sin čovječji nije došao, da mu služe, nego da služi i da dadne život svoj u otkup za mnoge."

[46] Oni dođoše u Jeriho. Kada je izlazio iz Jeriha s učenicima svojim i s velikim mnoštvom naroda, sjedio je na putu prosjak slijepac, Bartimej, sin Timejev.

[47] Čim je on čuo, da je tu Isus Nazarećanin, povika iza glasa: "Isuse, sine Davidov, smiluj mi se!"

[48] Mnogi su ga korili, neka šuti. Ali on je vikao još jače: "Sine Davidov, smiluj mi se"

[49] Tada stade Isus i reče: "Zovnite ga ovamo!" Zovnuše slijepca i rekoše mu: "Imaj pouzdanje! Ustani, zove te."

[50] Tada on zbaci sa sebe haljinu svoju, skoči i pohrli k Isusu.

[51] Isus ga upita: "Što hoćeš od mene?" "Učitelju", zamoli slijepac, "učini, da mogu vidjeti!"

[52] Isus mu reče: "Idi, vjera te je tvoja ozdravila." Odmah je mogao vidjeti i pošao je putem za njim.

Marko, glava 11

[1] Kad se približiše k Jerusalemu, kod Betfage i Betanije na Maslinskoj gori, posla dvojicu svojih učenika

2 I naloži im: "Idite u selo, što je pred vama. Odmah na ulazu naći ćete magare privezano, na kojemu još nitko nije sjedio. Odvežite ga i dovedite!

3 Ako vas tko upita: Što to činite? odgovorite: Gospodinu treba, i odmah će ga poslati ovamo."

4 Oni otidoše i nađoše magare na putu privezano uz vrata i odvezaše ga.

5 Neki, što su stajali ondje, upitaše ih: "Zašto odvezujete magare?"

6 Oni odgovoriše, kao što im je bio Isus zapovjedio. Tada ih ostaviše.

7 Oni dovedoše magare k Isusu, metnuše na njega haljine svoje, i on sjede na njega.

8 Mnogi su prostirali haljine svoje na put, drugi su sterali zelene grane, što su ih bili narezali u Poljima.

9 Koji su išli pred njim i hodili za njim, vikali su: "Hosana! Blagoslovljen je koji dolazi u ime Gospodnje!

10 Blagoslovljeno je kraljevstvo oca našega, Davida, što dolazi! Hosana na visini!"

11 Tako on uđe u Jerusalem i otide u hram. Razgleda sve unaokolo i istom uveče izađe s dvanaestoricom u Betaniju.

12 Kad drugi dan ostaviše Betaniju, ogladnje.

13 Tada vidje izdaleka smokvu s lišćem. Pođe k njoj, ne bi li možda našao što na njoj. Ali kad dođe tamo, ne nađe ništa osim lišća; jer još nije bilo vrijeme smokvama.

14 On joj doviknu: "Dovijeka neka više nitko ne jede roda od tebe!" Čuli su to učenici njegovi.

15 Tako dođoše u Jerusalem. On ode u hram i počne izgoniti prodavce i kupce u hramu. Ispremeta stolove mjenjačima i klupe trgovcima golubova

16 I ne dopusti, da tko pronese i samo jednu posudu kroz hram.

17 On ih potsjeti na ono: "Ne stoji li pisano: "Kuća moja ima biti kuća molitve za sve narode? A vi načiniste od nje špilju razbojničku."

18 Kad to doznaše glavari svećenički i književnici, pomisliše na to, kako bi ga
pogubili. Ali su ga se bojali, jer je sav narod bio zanesen naukom njegovom.

19 Uveče ostaviše opet grad.

20 Ujutro prođoše pokraj one smokve i vidješe, kako se je posušila do u korijen.

21 Petar se sjeti i reče mu: "Učitelju, gle, smokva, što si je prokleo, posušila se!"

22 Isus im reče: "Imajte vjeru u Boga!

23 Zaista, kažem vam: Ako tko rekne gori ovoj: Digni se i baci se u more! i ne
posumnja u srcu svojemu, nego vjeruje, da će se ispuniti riječ njegova, bit će mu to.

24 Zato vam kažem: U molitvi možete zaželjeti, bilo štogod. Vjerujte samo, da ćete
primiti, i bit će vam.

25 I kad se spremate na molitvu, oprostite, ako što imate proti kojemu, da i Otac vaš
na nebesima oprosti vama grijehe vaše.

26 Ako li vi ne oprostite, ni Otac vaš na nebesima neće oprostiti vama grijeha vaših."

27 Dođoše opet u Jerusalem. Kad je hodao po hramu, pristupiše k njemu glavari
svećenički, književnici i starješine

28 I upitaše ga: "Kojom vlasti to činiš? Tko ti je dao vlast da to činiš?"

29 Isus im reče: "Ja ću na vas staviti jedno pitanje. Ako mi odgovorite, i ja ću vam
reći, kojom vlasti to činim.

30 Je li krštenje Ivanovo bilo s neba ili od ljudi? Odgovorite mi."

31 Oni su razmišljali u sebi: "Ako reknemo: "S neba, on će odgovoriti: "Zašto mu
onda nijeste vjerovali?

32 Ako reknemo: "Od ljudi; bojali su se naroda; jer su svi držali Ivana pravim
prorokom,

33 Tako odgovoriše Isusu: "Ne znamo," Isus im reče: "Tada ni ja vama neću reći,
kojom vlasti činim ovo."

Marko, glava 12

1 Govorio im je u prispodobama: "Čovjek posadi vinograd. Ogradi ga plotom, iskopa tijesak i načini kulu. Tada ga dade u zakup vinogradarima i otide izvan zemlje.

2 Kad je bilo vrijeme, posla k vinogradarima slugu, da primi od vinogradara svoj dio prihoda vinogradskoga.

3 Ali ga oni uhvatiše, izbiše ga i otjeraše ga praznih ruku,

4 Tada posla k njima drugoga slugu. Ali su i njega zlostavili i pogrdili.

5 Posla još trećega, kojega ubiše. I tako još mnoge druge, koje što izbiše, što ubiše.

6 I još je imao svojega jedinog, ljubljenog sina. Njega posla najposlije k njima. Mislio je naime: "Bit će ih strah od sina mojega.

7 Ali vinogradari rekoše među se: "To je baštinik. Hajde, ubijmo ga; tada će baština pripasti nama!

8 Uhvatiše ga dale, ubiše ga, i izbaciše iz vinograda.

9 Što će sad učiniti gospodar vinograda? Doći će, pogubit će vinogradare i drugima dati vinograd.

10 Nijeste li nikada čitali u Pismu ovo: "Kamen, koji odbaciše graditelji, postade kamen ugaoni;

11 To se dogodi od Gospodina, to je čudo pred očima našim?"

12 Tada su gledali da ga uhvate; ali su se pobojali naroda. Bili su naime opazili, da je on htio njih pogoditi ovom pridom.

13 Onda poslaše k njemu neke farizeje i Herodove, da hi ga uhvatili u jednoj izjavi.

14 Oni dođoše i rekoše mu: "Učitelju, znamo, ti si istinit i ne pitaš ni za koga; jer ne gledaš tko je tko, nego učiš put Božji po istini. Je li dopušteno caru davati porez ili nije? Moramo li ga davati ili ne moramo li ga davati?"

15 On prozre njihovo licemjerje i reče im: "Zašto me kušate? Donesite mi denar, da ga
vidim!"

16 Oni mu ga donesoše. On ih upita: "Čiji je ovo lik i natpis?" Odgovoriše mu:
"Carev."

17 Isus im reče: "Dajte dakle caru, što pripada caru, a Bogu, što pripada Bogu!" I oni
su mu se divili.

18 I dođoše k njemu saduceji, koji tvrde, da nema uskrsnuća. I oni ga upitaše.

19 "Učitelju", rekoše, "Mojsije nam je propisao: "Ako kojemu umre brat i ostavi ženu,
a djece ne ostavi, onda ima brat njegov uzeti ženu njegovu i svojemu bratu podići
potomka.

20 A bilo je sedam braće. Prvi uze ženu i umrije bez potomka

21 Tada je uze drugi i umrije bez potomka, isto tako i treći,

22 I sva sedmorica ne ostaviše potomka. Poslije sviju umrije i žena.

23 Kojemu će sad od njih pripasti ona kao žena kod uskrsnuća, kad uskrsnu, jer su je
sva sedmorica imala za ženu."

24 Isus im reče: "Nijeste li zato u zabludi, jer ne razumijete niti Pisma niti moći
Božje?

25 Jer kad uskrsnu od mrtvih, više se ne žene i više se ne udavaju, nego su kao anđeli
na nebesima.

26 A što se tiče uskrsnuća od mrtvih, nijeste li čitali u knjizi Mojsijevoj na mjestu o
grmu, kako mu Bog reče: "Ja sam Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljev?

27 On ipak nije Bog mrtvih, nego živih. Vi ste dakle vrlo u zabludi."

28 Jedan od književnika bio je slušao prepirku njihovu i opazio, kako im je odgovorio
zgodno. I on pristupi i zapita ga: "Koja je prva od svih zapovijedi?"

29 Isus odgovori: "Prva glasi: "Čuj, Izraele, Gospodin, Bog naš, jest jedini Gospodin.

30 Ljubi Gospodina, Boga svojega, svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom pameti svojom i svom snagom svojom! Ovo je prva zapovijed.

31 Druga glasi: "Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe! Važnije zapovijedi od ovih nema."

32 Tada mu reče književnik: "Dobro, učitelju, posve si pravo rekao: "Samo je jedan Bog, i osim njega nema drugoga

33 Njega ljubiti svim srcem, svom dušom, svom pameti kao samoga sebe: "To je vrednije od svih žrtava paljenica i zaklanica."

34 Kad vidje Isus, kako pametno odgovori, reče mu: "Nijesi daleko od kraljevstva Božjega." Otada ne usudi se više nitko da ga što zapita

35 Kad je Isus učio u hramu, zapita: "Kako mogu književnici tvrditi, da je Krist sin Davidov?

36 Ipak sam David kaže u Duhu Svetom: "Reče Gospodin Gospodinu mojemu: "Sjedi mi s desnu moju, dok položim neprijatelje tvoje za: "podnožje nogama tvojim!

37 Sam David naziva ga, Gospodinom, kako može dakle biti sin njegov?" Veliko mnoštvo naroda slušalo ga je rado.

38 Dalje im reče u pouci svojoj: "Čuvajte se književnika! Oni rado idu u dugačkim haljinama, hoće, da ih se pozdravlja na javnim mjestima

39 I da zauzimaju u sinagogama prva mjesta i na gozbama začelja

40 Oni prosipaju kuće udovičke i zato naoči izgovaraju duge molitve. Njih čeka stroži sud."

41 On je sjedio prema blagajni za prinose i vidio, kako narod ubacuje novce u blagajnu. Mnogi su bogataši ubacivali mnogo.

42 Jedna siromašna udovica dođe i metnu dvije lepte, što čini kvadrant.

43 Tada dozva učenike svoje i reče im: "Zaista, kažem vam: "Ova siromašna udovica metnula je više u blagajnu, nego svi drugi.

44 Jer svi drugi ubaciše od viška svojega, a ona metnu od siromaštva svojega sve, što je imala, svu hranu svoju."

Marko, glava 13

1 Kad je izlazio iz hrama, reče mu jedan od učenika njegovih: "Učitelju, gle ovo silno kamenje, ove silne građevine!"

2 Isus mu reče: "Vidiš li te sjajne građevine? Ni kamen na kamenu neće ovdje ostati, koji se neće porušiti."

3 Kad je onda sjedio na Maslinskoj gori prema hramu, upitaše ga nasamo Petar, Jakov, Ivan i Andrija: "

4 "Kaži nam, kad će se to dogoditi, i koji je znak, kad će se to sve ispuniti?"

5 Isus im odgovori: "Pazite, da vas tko ne zavede!

6 Jer će mnogi doći u moje ime i reći: "Ja sam. I mnoge će zavesti.

7 Kad čujete ratove i glasove o ratovima, nemojte se smesti! To mora tako doći, ali još nije stim svršetak.

8 Jer će se podići narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva. Bit će potresi na sve strane i glad. Ali to je istom početak jadima.

9 Čuvajte se! Predavat će vas zbog mene na sudove, bičevat će vas u sinagogama i vodit će vas pred namjesnike i kraljeve, da svjedočite pred njima.

10 Svima narodima mora se najprije navijestiti evanđelje.

11 Kad vas onda povedu i stave pred sud, ne brinite se, što ćete govoriti; nego recite, što vam se da u onaj čas, jer nijeste vi, koji govorite, nego Duh Sveti.

12 Brat će svojega brata, otac će svojega sina predati na smrt. Djeca će ustati na svoje roditelje i usmrtit će ih!

13 Zbog imena mojega bit ćete od svih mrženi Ali tko ustraje do kraja, spasit će se.

14 Kad vidite mrzost opustošenja ondje, gdje ne bi smjela biti – tko čita, neka razumije! – onda neka ljudi u Judeji bježe u gore!

15 Tko je na krovu, neka ne silazi u kuću i neka ne ulazi, da uzme što sobom iz kuće!

16 Tko je u polju, neka se ne vraća natrag da uzme haljinu svoju!

17 Teško trudnima i dojiljama u one dane!

18 Molite se, da se to ne dogodi u zimu!

19 U one dane bit će nevolja, I kakve nije bilo od početka svijeta, što ga je Bog stvorio, do sada, niti će je ikad biti.

20 Kad Gospodin ne bi skratio one dane, ne bi se spasio ni jedan čovjek. Ali zbog izabranih, koje izabra, skratio je dane.

21 Ako vam onda tko rekne: "Ovdje je Krist? Ondje je on! ne vjerujte!

22 Jer će ustati lažni Kristovi i lažni proroci i činit će znake i čudesa, da zavedu, ako je moguće, i izabrane.

23 Budite dakle na oprezu! Eto, sve vam rekoh unaprijed.

24 U dane poslije te nevolje sunce će pomrčati i mjesec svoju svjetlost izgubiti,

25 Zvijezde će padati s neba i sile se nebeske pokrenuti.

26 Tada će se vidjeti gdje dolazi Sin čovječji na oblacima s velikom moći i slavom.

27 On će poslati anđele svoje i skupit će izabrane svoje od četiri vjetra, od kraja zemlje do kraja neba.

28 Od smokve naučite prispodobu: "Kad njezine grane postanu sočne i potjeraju lišće, onda znate, da je blizu ljeto.

29 Tako i vi, kad vidite ovo da nastaje, znajte, da je to pred vratima.

30 Zaista, kažem vam: "Ovaj naraštaj neće proći, dok se ovo sve ne zbude.

[31] Nebo i zemlja proći će, ali riječi moje neće proći.

[32] A onaj dan i onaj čas ne zna nitko, ni anđeli na nebu ni Sin, nego samo Otac.

[33] Pazite, bdijte i molite se; jer ne znate, kad je vrijeme.

[34] Ono je kao u čovjeka, koji je pošao na put. Kad je ostavljao kuću svoju, predao je slugama svojim kućanstvo, svakomu je odredio svoj posao, vrataru je naložio, da bude budan.

[35] Budite dakle budni, jer ne znate, kad dolazi gospodar kuće, je li uveče ili u ponoći ili u pijetle ili ujutro.

[36] Mogao bi doći iznenada i naći vas gdje spavate.

[37] Što vama kažem, kažem svima: "Budite budni!"

Marko, glava 14

[1] Poslije dva dana bio je blagdan Pashe, blagdan beskvasnih kruhova. Tada su tražili glavari svećenički i književnici priliku, da ga iz prijevare uhvate i ubiju.

[2] Ali rekoše: "Samo ne na blagdan! Inače se pobuni narod."

[3] Kad je on boravio u Betaniji u kući Simona Gubavca i bio za stolom, dođe žena s posudom alabastrenom, punom dragocjenoga čistog nardova ulja. Ona razbi posudu alabastrenu i izli ulje na glavu njegovu.

[4] Na to se neki rasrdiše i rekoše jedan drugome: "Čemu ovo rasipanje pomasti?

[5] Mogla se je ta pomast prodati za više od trista denara i dati ih siromasima." I mrmljali su na nju.

[6] A Isus reče: "Ostavite je! Zašto je žalostite? Ona učini dobro djelo na meni.

[7] Jer siromaha imate svagda među sobom i možete im dobro činiti, kadgod hoćete; a mene nemate svagda.

[8] Ona je učinila, što je mogla: "ona pomaza unaprijed tijelo moje za pokop.

9 Zaista, kažem vam: "Svuda po svemu svijetu, gdje se propovijeda evanđelje, govorit će se i za spomen njezin, što je učinila ona."

10 Tada otide Juda Iskariot, jedan od dvanaestorice, k poglavarima svećeničkim, da im ga izda.

11 Oni se obradovaše, kad to čuše, i obećaše mu dati novaca. Sad je tražio zgodu, da, ga izda

12 U prvi dan beskvasnih kruhova, kad se običavalo klati Pashalno janje, upitaše ga učenici njegovi: "Kamo da idemo, da pripravimo za te Pashalno janje?"

13 Tada posla dvojicu svojih učenika i naloži im: "Idite u grad! Tamo će vas sresti čovjek s krčagom. Idite za njim;

14 I gdje uđe, kažite gospodaru one kuće: "Učitelj pita: "Gdje je soba, u kojoj mogu blagovati Pashalnu večeru s učenicima svojim?

15 On će vam pokazati veliku opremljenu dvoranu. Ondje nam zgotovite!

16 Učenici otidoše u grad i nađoše, kao što im je bio rekao, i pripremiše Pashalnu večeru.

17 Kad bi uveče, dođe s dvanaestoricom.

18 Kad su bili za stolom i jeli, reče Isus: "Zaista, kažem vam: "Jedan od vas, koji jede s menom, izdat će me."

19 Ožalošćeni pitali su ga jedan za drugim: "Da nijesam ja?"

20 On im reče: "Jedan je od vas dvanaestorice, jedan, koji umače s menom u zdjelu.

21 Sin čovječji ide, istina, kao što je pisano za njega; ali teško čovjeku, koji izda Sina čovječjega! Bolje bi bilo tomu čovjeku, da se nije rodio."

22 Dok su blagovali, uze Isus kruh, blagoslovi ga, prelomi ga i dade im ga i reče: "Uzmite, ovo je tijelo moje."

23 Tada uze čašu, zahvali i dade im je, i pili su iz nje svi.

[24] Pritom im reče: "Ovo je krv moja Novoga Zavjeta, koja se prolijeva za mnoge.

[25] Zaista, kažem vam: "Više neću piti od ovoga roda trsova do onog dana, kad ga budem pio posve novoga u kraljevstvu Božjem."

[26] Tada izmoliše hvalospjev i izađoše na Maslinsku goru.

[27] Tada im reče Isus: "Svi ćete se vi spotaknuti zbog mene ovu noć, jer stoji pisano: "Udarit ću pastira, onda će se razbježati ovce.

[28] Ali iza uskrsnuća svojega ići ću pred vama u Galileju."

[29] Petar mu odgovori: "Ako se i svi spotaknu, ja se neću."

[30] Isus mu reče: "Zaista, kažem ti: "Još noćas, prije nego pijetao dva puta zapjeva, tri puta ćeš me zatajiti."

[31] A on je još revnije uvjeravao: "I ako bi morao poći u smrt s tobom, neću te zatajiti." Tako su tvrdili i svi drugi.

[32] Dođoše u zaselak, koji se zvao Getsemani. On reče učenicima svojim: "Sjedite ovdje, dok se pomolim!"

[33] Samo Petra, Jakova i Ivana uze sobom. Tada počne drhtati i plašiti se.

[34] Reče im: "Žalosna je duša moja do smrti. Ostanite ovdje i bdijte!"

[35] Tada otide malo dalje, baci se na zemlju ničice i molio se je, da bi ga mimoišao ovaj čas, ako je moguće.

[36] "Aba Oče", reče, tebi je sve moguće; uzmi ovu čašu od mene Ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš."

[37] Tada dođe opet i nađe ih gdje spavaju. Reče Petru: "Simone, ti spavaš? Zar nijesi mogao bdjeti ni jednu uru?

[38] Bdijte i molite se, da ne padnete u napast! Duh je, istina, voljan, ali je tijelo slabo."

[39] Udalji se po drugi put i pomoli se istim riječima.

40 Kad se je vratio, nađe ih opet gdje spavaju. Oči su im bile otežale, i nijesu znali, što bi mu odgovorili.

41 Dođe po treći put i reče im: "Jednako spavate i počivate? Dosta Došao je čas. Evo, Sin čovječji predat će se u ruke grješnicima.

42 Ustanite, hajdemo! Evo, izdajnik se moj približuje!"

43 Dok je još govorio, dođe već Juda, jedan od dvanaestorice, i s njim četa velika s mačevima i toljagama po nalogu glavara svećeničkih, književnika i starješina.

44 A izdajnik je bio s njima ugovorio znak: "Koga ja cjelivam, taj je. Uhvatite ga i odvedite ga oprezno!"

45 Kad dođe, odmah pristupi k njemu poljubi ga i reče: "Učitelju!"

46 Sada metnuše ruke na njega i uhvatiše gas

47 A jedan od onih, što su stajali ondje, potegnu mač, udari njim slugu velikoga svećenika i odsiječe mu uho.

48 Isus im reče: "Kao na razbojnika izašli ste s mačevima i toljagama, da me uhvatite.

49 Svaki dan sam bio među vama u hramu i učio, i nijeste me uhvatili. Ali se mora ispuniti Pi, smo."

50 Tada ga ostaviše i pobjegoše svi.

51 A jedan mladić, koji je na golu tijelu nosio samo platnenu haljinu, išao je za njim; i uhvatiše ga.

52 A on ostavi platnenu haljinu i go pobježe od njih.

53 Odvedoše Isusa k velikomu svećeniku. Tamo su se skupili svi glavari svećenički, starješine i književnici.

54 Petar je išao za njim izdaleka do u dvorište velikoga svećenika. Ondje sjede sa slugama uz vatru, i grijao se.

55 Glavari svećenički i sve visoko vijeće tražili su svjedočanstvo proti Isusu, da ga
ubiju. Ali ne nađoše nijedno.

56 Istina, iznesoše mnoge lažne izjave o njemu, ali izjave njihove nijesu bile suglasne.

57 Neki još ustadoše i lažno izjaviše o njemu:

58 "Mi smo čuli gdje on govori: "Ja ću porušiti ovaj hram, koji je sagrađen čovječjom
rukom i u tri dana sagradit ću drugi, koji nije načinjen čovječjom rukom."

59 Ali ni u tom nije se slagala izjava njihova.

60 Tada se diže veliki svećenik, stupi na sredinu i zapita Isusa: "Zar nemaš ništa da
odgovoriš na to, što ovi iznose protiv tebe?"

61 On je šutio i nije ništa odgovorio. Opet ga zapita veliki svećenik: "Jesi li ti Krist,
Sin Blagoslovljenoga?"

62 A Isus odgovori: "Ja sam; i vidjet ćete Sina čovječjega gdje sjedi s desne
Svemogućega i dolazi na oblacima nebeskim."

63 Tada veliki svećenik razdera haljinu svoju i reče: "Čemu trebamo još svjedoke?

64 Čuli ste hulu na Boga; što vam se čini?" Oni jednoglasno izjaviše, da je zaslužio
smrt.

65 I neki su pljuvali na njega, pokrivali mu lice, udarali ga rukama i rugali se:
"Proreci!" Sluge su ga udarale po obrazu.

66 Dok je Petar bio dolje u dvorištu, dođe jedna od sluškinja velikog svećenika.

67 Kad vidje, kako se grije Petar, pogleda na njega i reče: "I ti si bio s Isusom
Nazarećaninom."

68 On zataji i reče: "Ne znam i ne razumijem, što govoriš." Tada izađe u predvorje. I
pijetao zapjeva.

69 I kad ga vidje ondje sluškinja, reče onima, što su tu stajali: "Ovaj je jedan od njih."

[70] On zataji opet. Malo zatim oni, što su okolo stajali, rekoše Petru: "Doista si ti jedan od njih, jer si Galilejac."

[71] Tada se počne kleti i preklinjati: "Ne znam toga čovjeka, o kojem govorite."

[72] Odmah zapjeva pijetao po drugi put. I Petar se sjeti riječi, koju mu je bio rekao Isus: "Prije nego zapjeva pijetao dva puta, zatajit ćeš me tri puta." I on proplaka.

Marko, glava 15

[1] Odmah u rano jutro održaše vijećanje glavari svećenički sa starješinama i književnicima, cijelo visoko vijeće. Oni dadoše Isusa svezana odvesti i predati Pilatu.

[2] Pilat ga upita: "Jesi li ti kralj židovski?" On mu odgovori: "Ti kažeš."

[3] I iznesoše glavari svećenički mnoge tužbe protiv njega.

[4] Pilat ga upita dalje: "Zar ništa ne odgovaraš? Čuj ipak, što sve iznose protiv tebe!"

[5] Ali Isus ne reče više ništa, tako da se je čudio Pilat.

[6] O blagdanu običavao im je pustiti jednoga sužnja, kojega su smjeli zamoliti sebi.

[7] Tada je ležao u zatvoru čovjek, po imenu Baraba, s drugim buntovnicima. Oni su u buni počinili umorstvo.

[8] I tako izađe mnoštvo naroda gore i zamoli ono, što bi mu davao svagda.

[9] Pilat ih upita: "Hoćete li da vam pustim kralja židovskoga?"

[10] On je bio dobro zapazio, da su ga glavari svećenički bili predali iz zavisti.

[11] Ali glavari svećenički podgovoriše narod, da im radije pusti Barabu.

[12] Pilat im reče: "A što da činim s ovim, što ga zovete kraljem židovskim?"

[13] Oni povikaše: "Razapni ga!"

[14] "A što je zlo učinio?" upita ih Pilat. Oni su samo vikali još jače: "Razapni ga!"

15 Pilat htjede zadovoljiti narodu i pusti mu Barabu. A Isusa dade bičevati i predade da ga razapnu.

16 I vojnici ga odvedoše unutrašnjost dvora, u sudnicu, i sazvaše cijelu četu.

17 Ogrnuše mu skrletnu kabanicu, opletoše vijenac od trnja i metnuše ga na njega.

18 Tada su ga pozdravljali: "Zdravo, kralju židovski!"

19 Pritom su ga udarali trskom po glavi, pljuvali na njega, pregibali svoje koljeno i klanjali mu se.

20 Pošto su mu se bili tako narugali, svukoše mu skrletnu kabanicu i obukoše ga u vlastite haljine njegove. Tada ga izvedoše, da ga razapnu.

21 Natjeraše jednoga, koji je dolazio s polja i upravo prolazio, Simona iz Cirene, oca Aleksandrova i Rufova, da mu ponese križ.

22 Tako ga dovedoše na mjesto Golgotu, što znači kosturnica.

23 Ondje mu dadoše vino sa smirnom. Ali on ne uze.

24 Tada ga razapeše i razdijeliše haljine njegove među se bacivši kocke za njih, tko će što dobiti.

25 Bila je treća ura, kad ga razapeše,

26 Natpis s oznakom njegove krivnje glasio je: "Kralj židovski."

27 S njim razapeše dva razbojnika, jednoga s desne njegove, drugoga s lijeve njegove,

28 Tako se ispuni riječ Pisma: "Ubrojen je među zločince,"

29 Koji su prolazili, hulili su na njega, mahali glavom i govorili: "Da, ti ćeš hram porušiti i u tri ga dana opet sagraditi!

30 Siđi s križa i spasi samoga sebe!"

31 Isto tako rugali mu se i glavari svećenički s književnicima i govorili jedan drugome: "Druge je spasavao, samoga sebe ne može spasiti.

32 Krist, kralj Izraelov, neka sad siđe s križa, da vidimo i vjerujemo!" Oni, što su bili s
njim razapeti, rugali mu se,

33 O šestoj uri nastade tama po svoj zemlji, što je potrajala do devete ure.

34 O devetoj uri povika Isus iza glasa: "Eloi, Eloi, lama sabaktani", što znači: "Bože
moj, Bože moj, zašto si me ostavio?"

35 Neki od onih, Što su okolo stajali, čuše to i rekoše: "Zove Iliju."

36 Tada otrča jedan, napuni spužvu octa, natakne je na trsku, dade mu da pije i reče:
"Da vidimo, hoće li doći Ilija, da ga skine!"

37 A Isus još jedanput povika iza glasa i izdahnu.

38 Tada se zavjesa hramska razdera na dvoje odozgo do dolje.

39 Satnik, koji je stajao prema njemu i vidio, gdje izdahnu tako, reče: "Zaista, ovaj je
čovjek bio Sin Božji."

40 Izdaleka su gledale i žene, među njima Marija Magdalena. Marija, majka Jakova
Mlađega i Josipa, i Saloma.

41 One su ga bile pratile već u Galileji i posluživale ga. I još mnoge druge bile su tu,
koje su bile s njim uzašle u Jerusalem.

42 Već je bila večer, usto priprava, dan uoči subote.

43 Tada dođe Josip iz Arimateje, ugledan vijećnik, koji je također očekivao
kraljevstvo Božje. On odvažno pođe k Pilatu i zamoli mrtvo tijelo Isusovo.

44 Pilat se začudi, da je već umro. Zato dozva satnika i zapita, je li umro.

45 Kad mu satnik to potvrdi, darova Josipu mrtvo tijelo.

46 Ovaj kupi platno, skinu ga i zavi ga u platno. Tada ga položi u grob, koji je bio
isječen u hridinu. Pred ulaz u grob navali kamen.

47 Marija Magdalena i Marija, majka Josipova, gledale su, gdje je bio položen.

Marko, glava 16

[1] Pošto prođe subota, kupiše Marija Magdalena, Marija, majka Jakovljeva, i Saloma mirisa, da pođu i da ga pomažu.

[2] Vrlo rano u prvi dan sedmice dođoše na grob, kad je sunce upravo izašlo.

[3] Govorile su među sobom: "Tko će nam odvaliti kamen s grobnoga ulaza?"

[4] Kad su pogledale, vidješe, da je kamen bio već odvaljen. Bio je naime vrlo velik.

[5] Uniđoše u grob i vidješe mladića u bijeloj haljini gdje sjedi s desne strane, i uplašiše se vrlo.

[6] A on im reče: "Ne bojte se! Tražite Isus Nazarećanina, Razapetoga, uskrsnuo je, nije ovdje. Evo, ovdje je mjesto, kamo su ga bili položili.

[7] Sad idite i javite učenicima njegovim, posebno Petru: "On ide pred vama u Galileju. Tamo ćete ga vidjeti, kao što van reče."

[8] One izađoše i otrčaše od groba; jer ih obuze strah i trepet. Nikome ništa ne rekoše o tom, jer su se bojale.

[9] Izakako je bio rano u prvi dan sedmice uskrsnuo, javi se najprije Mariji Magdaleni, iz koje je bio istjerao sedam zlih duhova.

[10] Ona otide i javi onima, što su bili s njim, a koji su tugovali i plakali.

[11] Kad su oni čuli, da je živ i da se je objavio njoj, nijesu vjerovali.

[12] Potom se javi u stranom obličju dvojici od njih na putu, kad su išli u selo.

[13] I oni odoše i javiše ostalima. Ali ni njima nijesu vjerovali.

[14] Najposlije se javi jedanaestorici, kad su bili za stolom. Prekori ih za njihovo nevjerje i tvrdoću njihova srca, što nijesu bili vjerovali onima, koji su ga bili vidjeli, da je uskrsnuo.

[15] Tada im reče: "Idite u sav svijet i propovijedajte evanđelje svima stvorenjima!

[16] Tko vjeruje i pokrsti se, spasit će se; a tko ne vjeruje, osudit će se.

[17] One, koji vjeruju, pratit će ova čudesa: "U moje ime izgonit će đavle, govorit će novim jezicima,

[18] Uzimat će zmije u ruke. I ako otrov smrtonosan popiju, neće im nauditi. Na bolesnike metat će ruke, i oni će ozdravljati.

[19] Pošto im je Gospodin Isus bio tako izgovorio, bi uzet u nebo, i sjede Bogu s desne strane.

[20] A oni otidoše i počeše propovijedati posvuda. Gospodin je djelovao s njima i potvrđivao riječ njihovu čudesima, što su slijedila.

Evanđelje po Luki

Luka, glava 1

1 Već su mnogi preduzeli da napišu izvještaj o događajima, što su se zbili među nama,

2 Onako, kako nam ih predadoše prvotni očevici i sluge riječi.

3 Tako i ja namislih da pomno ispitam sve događaje od prvih početaka njihovih i da ih po redu napišem tebi, plemeniti Teofile,

4 Da se mogneš osvjedočiti o pouzdanosti nauka, u kojima si bio poučen.

5 U dane Heroda, kralja Judeje, živio je neki svećenik po imenu Zaharija, iz svećeničkog reda Abije. Žena je njegova vukla lozu iz roda Aronova i zvala se Elizabeta.

6 Bili su oboje pravedni pred Bogom i živjeli su besprijekorno u svim zapovijedima i uredbama Gospodnjim.

7 A bili su bez djece; jer je Elizabeta bila nerotkinja, i oboje su bili već poodmakli u godinama.

8 Kad je jedanput njegov svećenički red bio na redu i on vršio pred Bogom svetu službu,

9 Zapadne njega kockom po običaju svećeničkom, da ide u hram Gospodnji i prinese kad.

10 A sav je narod u vrijeme kađenja stajao vani i molio se.

11 Tada mu se ukaza anđeo Gospodnji s desne strane žrtvenika kadionoga.

12 Kad ga vidje Zaharija, uplaši se i strah ga spopadne.

13 A anđeo mu reče: "Ne boj se, Zaharija! Molitva je tvoja uslišena: "Elizabeta, žena tvoja, rodit će ti sina; nadjeni mu ime Ivan!

14 Imat ćeš radost i veselje, i mnogi će se obradovati njegovu rođenju.

15 Jer će biti velik pred Gospodinom Vina i jaka pića neće piti, i već u utrobi majčinoj napunit će se Duha Svetoga.

16 Mnoge od djece Izraelove obratit će Gospodinu, Bogu njihovu.

17 On će doći pred njim u duhu i sili Ilijinoj, da opet obrati srca otaca k djeci, nepokorne da privede k mišljenju pravednika i tako učini Gospodinu narod spreman."

18 Zaharija odgovori anđelu: "Po čemu da ja to spoznam? Jer sam ja star, i žena je moja poodmakla u godinama."

19 Anđeo mu reče: "Ja sam Gabriel, koji stojim pred Bogom, i poslan sam da govorim s tobom i da ti donesem ovu radosnu vijest.

20 A jer nijesi vjerovao mojim riječima, što će se ispuniti u svoje vrijeme, ti ćeš onijemiti i nećeš moći govoriti do onoga dana, dok se to ne zbude."

21 Narod je čekao na Zahariju, i čudio se, što se je tako dugo zabavio u hramu.

22 Kad je izašao, nije im mogao riječi progovoriti. Tada upoznaše, da je morao imati u hramu kakvo prikazanje. On im je namigivao, i ostade nijem.

23 Čim se dovršiše dani njegove službe, vrati se kući.

24 Poslije ovih dana zače njegova žena Elizabeta. Krila se je pet mjeseci i govorila:

25 "Tako mi učini Gospodin: "On u ove dane milostivo skide s mene sramotu moju pred ljudima."

26 U šestom mjesecu poslan bi anđeo Gabriel u grad galilejski, koji se zove Nazaret,

27 K djevici zaručenoj mužu, kojemu je bilo ime Josip, iz kuće Davidove. Ime je djevici bilo Marija.

28 Anđeo uniđe k njoj i reče: "Zdravo, milosti puna! Gospodin je s tobom. Blagoslovljena si ti među ženama."

29 Na ove riječi uplaši se ona i pomisli, što ima da znači ovaj pozdrav.

30 Anđeo joj reče: "Ne boj se. Marija; jer si našla milost u Boga!

31 Ti ćeš začeti i roditi sina. Nadjeni mu ime Isus.

32 On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Gospodin Bog dat će mu prijestolje
njegova oca Davida.

33 On će vladati nad kućom Jakovljevom u vijeke, i kraljevstvu njegovu neće biti
kraja.

34 Marija reče anđelu: "Kako će se to dogoditi, kad ja ne poznajem muža?"

35 Anđeo joj odgovori: "Duh Sveti doći će na tebe, i sila Svevišnjega osjenit će te.
Zato će se i Sveto, što će se roditi od tebe, zvati Sin Božji.

36 I Elizabeta, rođakinja tvoja, u starosti svojoj zače sina, i ona, koju zovu
nerotkinjom, broji već šesti mjesec.

37 Jer u Boga nije nemoguća nijedna stvar."

38 Tada reče Marija: "Evo, ja sam službenica Gospodnja; neka mi bude po riječi
tvojoj!" I anđeo otide od nje.

39 U one dane ustade Marija i otide brzo u planinu u grad u Judi.

40 Uniđe u kuću Zahariju i pozdravi Elizabetu.

41 Čim je Elizabeta čula pozdrav Marijin, zaigra dijete u utrobi njezinoj, i Elizabeta se
napuni Duha Svetoga.

42 Ona povika iza glasa: "Blagoslovljena si ti među ženama, i blagoslovljen je plod
utrobe tvoje!

43 Odakle meni ta milost, da majka Gospodina mojega dolazi k meni?

44 Jer evo, čim pozdrav tvoj dođe u uši moje, zaigra dijete od radosti u utrobi mojoj.

45 Blagoslovljena je koja je vjerovala, da će se ispuniti, što joj je rekao Gospodin."

46 Tada reče Marija: "Veliča duša moja Gospodina.

47 I duh se moj raduje u Bogu, Spasitelju mojemu.

48 Pogledao je on u milosti na neznatnu službenicu svoju. Gle, od sada će me zvati Blagoslovljenom svi naraštaji.

49 Velike je stvari učinio na meni Moćni. Ime je njegovo sveto,

50 Milosrđe njegovo traje kroz sve naraštaje onima, koji ga se boje.

51 Moćno upravlja ruka njegova. Uništi srca puna oholosti.

52 Silnike sruši s prijestolja, neznatne podiže gore.

53 Gladne napuni dobara, bogate otpusti prazne.

54 Zauzeo se je za Izraela, slugu svojega, sjećajući se milosrđa svojega

55 S Abrahamom i potomcima njegovim dovijeka kao što je obećao ocima našim."

56 Marija ostade kod nje jedno mjesec dana. Tada se vrati kući.

57 Elizabeti se navršiše njezini dani, i rodi sina.

58 Njezini susjedi i rođaci čuli su, da joj je Gospodin iskazao veliku milost, i radovali su se s njom.

59 U osmi dan dođoše da obrežu dijete i htjedoše ga nazvati imenom njegova oca Zaharije.

60 Ali majka njegova odgovori: "Ne, Ivan neka se zove!"

61 Rekoše joj: "Ali nitko u rodbini tvojoj nema toga imena."

62 I namigivali su ocu njegovu, kako bi on htio da ga nazovu.

63 On zatraži pisaću tablicu i napisa na njoj riječi: "Ivan je njegovo ime." Svi se tomu začudiše.

64 U isti čas otvoriše mu se usta i jezik se njegov razriješi. Mogao je govoriti i slavio je Boga.

65 Tada dođe strah na sve, koji su stanovali u blizini, i po svoj planini judejskoj
govorilo se o svim ovim događajima.

66 Svi, koji su čuli to, razmišljali su o tom u srcu i govorili: "Što će biti iz ovoga
djeteta?" Jer je ruka Gospodnja bila s njim.

67 Zaharija, otac njegov, napuni se Duha Svetoga i reče proročke riječi:

68 "Blagoslovljen neka je Gospodin, Bog Izraelov! On pohodi narod svoj, pripravi mu
otkup.

69 Bog spasenja podiže za nas u kući svojega sluge Davida: "

70 Spasenje od neprijatelja naših i iz ruke svih mrzitelja naših,

71 Kao što je od davnine obećao na usta svetih proroka;

72 Tako htjede smilovati se ocima našim i spomenuti se svetoga zavjeta svojega

73 Zakletve, kojom se zakle Abrahamu, ocu našemu: "da će nam dati,

74 Da se izbavimo iz ruke neprijatelja, da mu služimo bez straha

75 U svetosti i pravednosti sve dane života svojega

76 Dijete moje, ti ćeš se zvati prorok Svevišnjega. Ići ćeš naprijed pred Gospodinom,
da mu pripraviš putove,

77 Da doneseš vijest spasenja narodu njegovu u oproštenju grijeha njegovih

78 Po dubokom milosrđu Boga našega. Pohodio nas je istok s visine,

79 Da obasja one, koji sjede u noći i u sjeni smrtnoj, da uputi korake naše na put
mira."

80 Dječak je rastao i jačao u duhu. Živio je u pustinji do onoga dana, kad se je
pokazao pred Izraelom.

Luka, glava 2

1 U one dane izađe zapovijed od cara Augusta, da se popiše sav svijet.

2 Ovo je bio prvi popis. Bio je pod Kvirinijem, namjesnikom Sirije.

3 Svi su išli, da se upišu, svaki u svoj rodni grad.

4 Josip je bio iz kuće i porodice Davidove. Tako uziđe on iz grada Nazareta u Galileji u Judeju u grad Davidov, koji se zove Betlehem,

5 Da se upiše s Marijom, zaručenom svojom ženom, koja je bila trudna.

6 Kad su bili ondje, ispuniše se njezini dani.

7 Ona rodi svojega prvorođenog Sina, povi ga u pelenice i položi ga u jasle. U gostioni nije bilo mjesta za njih.

8 U onom kraju imali su pastiri u polju noćnu stražu kod stada svojega.

9 Tada stupi anđeo Gospodnji k njima, i slava ih Gospodnja obasja. I uplašiše se vrlo.

10 A anđeo im reče: "Ne bojte se! Evo, javljam vam veliku radost, koja će biti svemu narodu:

11 Danas vam se u gradu Davidovu rodi Spasitelj, Krist i Gospodin.

12 I ovo neka vam je zna: "Naći ćete dijete, što je povito u pelenice i leži u jaslama."

13 Ujedanput pridruži se anđelu velika vojska nebeska, koja je hvalila Boga i pjevala:

14 "Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima dobre volje."

15 Tada otidoše anđeli od njih na nebo. A pastiri su govorili jeda drugome: "Poći ćemo tamo u Betlehem i vidjet ćemo, što se je dogodilo i što nam je Gospodin obznanio!" Otidoše brzo tamo i nađoše

16 Mariju i Josipa i dijete, što je ležalo u jaslama.

17 Pošto su bili to vidjeli, pripovjediše, što im je bilo rečeno za ovo dijete.

18 Svi, koji su to čuli, divili su se tome, što im pripovjediše pastiri.

19 A Marija je čuvala sve riječi ove i razmišljala o njima u srcu svojemu.

20 Pastiri se vratiše natrag, i hvalili su i slavili Boga za sve, što su bili čuli i vidjeli, kao što im je bilo rečeno.

21 Kad se navrši osam dana da bude obrezano dijete, nadjenuše mu ime Isus, kao što bi nazvano od anđela, prije nego se zače u utrobi.

22 Pošto se svršiše dani čišćenja, što ih je propisivao zakon Mojsijev, donesoše ga u Jerusalem, da ga prikazu Gospodinu.

23 Jer ovako stoji napisano u zakonu Gospodnjem: "Svako muško prvorođeno ima se posvetiti Gospodinu."

24 I oni htjedoše prinijeti žrtvu, kao što je propisano u zakonu Gospodnjem: "dvije grlice ili dva golubića.

25 Tada je bio u Jerusalemu čovjek po imenu Simeon. On je bio pravedan, koji se bojao Boga i čekao je utjehu Izraelovu, i Duh Sveti bio je u njemu.

26 Njemu je bio objavio Duh Sveti, da neće vidjeti smrti, dok ne vidi Pomazanika Gospodnjega.

27 Ponukan od Duha dođe u hram, kad upravo donesoše roditelji dijete Isusa, da izvrše na njemu propis zakona.

28 Tada ga on primi na ruke svoje, uze slaviti Boga i reče:

29 "Sada možeš, Gospodine, po riječi svojoj u miru otpustiti slugu svojega.

30 Oči moje vidješe spasenje,

31 Koje si pripravio pred svima narodima:

32 Svjetlost, da prosvijetli neznabošce, slavu naroda Izraelova."

33 Otac njegov i majka njegova vrlo su se čudili tome, što se govorilo za njega.

34 Simeon ih je blagoslovio. Tada reče Mariji, majki njegovoj: "Ovaj je određen na propast i na uskrsnuće mnogima u Izraelu i za znak, kojemu će se protiviti.

35 I također će dušu tvoju probosti mač. Tako će se otkriti misli mnogih srdaca."

36 Tada je bila i proročica Ana, kći Penuelova iz plemena Ašerova. Ona je bila poodmakla u godinama. Nakon djevojaštva svojega živjela je sedam godina sa svojim mužem

37 I sad je bila udovica od osamdeset i četiri godine. Nikad nije odlazila od hrama i služila je Bogu postom i molitvom dan i noć.

38 I ona je došla u isto vrijeme, slavila je Boga i govorila za njega svima, koji su čekali otkup Jerusalema.

39 Izakako su bili izvršili sve po zakonu Gospodnjem, vratiše se u Galileju u grad svoj Nazaret.

40 Dijete je raslo i jačalo. Bilo je puno mudrosti, i milost je Božja počivala na njemu.

41 Roditelji njegovi išli bi svake godine u Jerusalem o blagdanu Pashe.

42 Kad mu je bilo dvanaest godina, uzašli su u Jerusalem po običaju blagdana.

43 Kad prođoše ovi dani, zaputiše kući. A dječak Isus zaostade u Jerusalemu, a da ne opaziše roditelji njegovi.

44 Misleći, da je s putnom družinom, otidoše dan hoda i stadoše ga tražiti po rodbini i po znancima.

45 Ali ga ne nađoše. Zato se vratiše u Jerusalem, i tražili su ga.

46 Poslije tri dana nađoše ga u hramu. Sjedio je među učiteljima, slušao ih i pitao ih.

47 Svi, koji su ga slušali, divili su se njegovu razumu i njegovim odgovorima.

48 Kad ga ugledaše, začudiše se. Majka njegova reče mu: "Dijete, što nam to učini? Evo, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili!"

[49] On im reče: "Zašto ste me tražili? Zar nijeste znali, da ja moram biti u kući Oca svojega?"

[50] A oni ne razumješe, što im on stim htjede reci.

[51] Tada siđe s njima i dođe u Nazaret, i bio im je poslušan. Majka je njegova čuvala sve riječi ove u srcu svojemu.

[52] I Isus je napredovao u mudrosti, u dobi i u milosti kod Boga i kod ljudi.

Luka, glava 3

[1] Bilo je u petnaestoj godini vladanja cara Tiberija. Poncije Pilat bio je upravitelj u Judeji, Herod četverovlasnik u Galileji, njegov brat Filip četverovlasnik u Itureji i u pokrajini Trahonitskoj, Lizanija četverovlasnik u Abileni.

[2] Veliki svećenici bili su Ana i Kaifa. Tada dođe riječ Božja Ivanu, sinu Zaharijinu u pustinji.

[3] On prođe svu okolinu na Jordanu, i propovijedao je krštenje pokajanja za oproštenje grijeha.

[4] Kako stoji napisano u knjizi govora proroka Izaije: "Glas onoga, što viče u pustinji: "Pripravite put Gospodnji, poravnajte staze njegove!

[5] Svaka dolina neka se ispuni, svaka gora i brežuljak neka se slegne; što je krivo, neka bude pravo, što je neravno, neka bude ravan put!

[6] I svako će tijelo vidjeti spasenje Božje."

[7] A ovako je on govorio narodu, što je izlazio krštenje: "Leglo zmijino, tko vam je rekao, da biste mogli umaći gnjevu, što dolazi?

[8] Rodite rodove obraćenja! Ne govorite u sebi: "Bog može Abrahamu podići djecu iz ovoga kamenja!

[9] Već je sjekira položena na korijen drveću. Svako drvo, koje ne rađa dobra roda, siječe se i u oganj se baca."

[10] Tada ga upitaše ljudi: "Što da činimo?"

11 On im odgovori: "Tko ima dvoje haljine, neka da jednu onome, koji nema nijednu; i tko ima hrane, neka čini isto tako!"

12 I carinici dođoše, da ih krsti. Upitaše ga: "Učitelju, što da činimo?"

13 On im odgovori: "Ne tražite više, nego što vam je određeno!"

14 Isto tako upitaše ga vojnici: "Što da činimo?" Odgovori im: "Nikomu ne činite sile i prijevare, i budite zadovoljni svojom plaćom!

15 Narod je bio u napetosti. Svi su mislili u sebi, da nije Ivan možda Krist?

16 A Ivan izjavi svima: "Ja vas krstim samo vodom. Ali dolazi jedan, koji je moćniji od mene. Ja nijesam dostojan odriješiti remena na obući njegovoj. On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem.

17 Vijačom u ruci očistit će gumno svoje; pšenicu će skupiti u žitnicu svoju, a pljevu će spaliti u ognju neugasivu."

18 Još mnoge druge opomene dao je narodu i navješćivao mu radosnu vijest.

19 Četverovlasnik Herod, kojega je bio ukorio zbog Herodijade, žene brata njegova, i zbog svih drugih sramota,

20 Dade još povrh svega baciti Ivana u tamnicu.

21 Kad se je krstio sav narod, primi krštenje također Isus. Dok se je molio, otvori se nebo.

22 Duh Sveti siđe na njega u tjelesnom obliku kao golub. I viknu glas s neba: "Ti si moj ljubljeni Sin, koji mi se je dopao."

23 Kad je Isus započeo, imao je oko trideset godina. Držali su ga za sina Josipova. Ovaj je bio sin Helijev, sin Matatov.

24 Sin Levijev, sin Melkijev, sin Janajev, sin Josipov,

25 Sin Matatijin, sin Amosov, sin Nahumov, sin Heslijev, sin Nagajev,

26 Sin Mahatov, sin Matatijin, sin Semejev, sin Josipov, sin Judin,

27 Sin Joanasov, sin Resin, sin Zerubabelov, sin Šealtielov, sin Nerijev,

28 Sin Melkijev, sin Adijev, sin Kosamov, sin Elmadamov, sin Erov,

29 Sin Jošuin, sin Eliezerov, sin Jorimov, sin Matatov, sin Levijev,

30 Sin Simeonov, sin Judin, sin Josipov, sin Jonin, sin Eliakimov,

31 Sin Melejin, sin Menin, sin Matatin, Sin Natanov, sin Davidov,

32 Sin Jesejev, sin Obedov, sin Boazov, sin Salmonov, sin Nahšonov,

33 Sin Aminadabov, sin Adminov, sin Arnijev, sin Hesronov, sin Peresov, sin Judin,

34 Sin Jakovljev, sin Izakov, sin Abrahamov, sin Terahov, sin Nahorov,

35 Sin Serugov, sin Reuov, sin Pelegov, sin Eberov, sin Salin,

36 Sin Kainanov, sin Arfaksadov, sin Šemov, sin Noin, sin Lamekov,

37 Sin Metuselahov, sin Henokov, sin Jaredov, sin Mahalalelov, sin Kainanov,

38 Sin Enosov, sin Setov, sin Adamov, sin Božji.

Luka, glava 4

1 Pun Duha Svetoga vrati se Isus od Jordana i bi od Duha odveden u pustinju.

2 Ondje ostade četrdeset dana i bi kušan od đavla. Onih dana nije jeo ništa. Kad se oni navršiše, ogladnje.

3 Tada mu reče davao: "Ako si Sin Božji, zapovjedi ovome kamenu, da postane kruh

4 Isus mu reče: "Stoji pisano: "Čovjek ne živi samo o kruhu."

5 Tada ga odvede đavao na goru visoku, pokaza mu u trenut oka sva kraljevstva svijeta.

6 I reče mu: "Svu ovu moć i slavu dat ću tebi; jer je predana meni i dajem je kojemu hoću.

[7] Ako se pokloniš meni, bit će sve tvoje."

[8] Isus mu reče: "Stoji pisano: "Gospodinu, Bogu svojemu, klanjaj se i njemu jedino
služi!"

[9] Tada ga odvede u Jerusalem, postavi ga navrh hrama i reče mu: "Ako si Sin Božji,
baci se odavde dolje!

[10] Jer stoji pisano: "Anđelima svojim naložio je za tebe, da te čuvaju.

[11] Oni će te nositi na rukama svojim, da ne zapneš za kamen nogom svojom."

[12] Isus mu reče: "Kazano je: "Ne kušaj Gospodina, Boga svojega!"

[13] Kad svrši đavao sve kušnje svoje, otide od njega za neko vrijeme.

[14] U sili Duha vrati se Isus u Galileju. Njegov se je glas raširio po svoj okolini.

[15] Učio je u tamošnjim sinagogama, i svi su ga slavili.

[16] Tako dođe i u Nazaret, gdje je bio odrastao. Po običaju svojemu otide u subotu u
sinagogu. Ustade da čita.

[17] pružiše mu knjigu proroka Izaije. On otvori knjigu i namjeri se na mjesto, gdje je
bilo napisano: "

[18] "Duh Gospodnji počiva na meni. On me pomaza, da nosim radosnu vijest
siromasima. Posla me, da navješćujem zarobljenima oslobođenje, slijepima vid, da
oslobodim potlačene,

[19] Da proglasim milosnu godinu Gospodnju."

[20] Tada zatvori knjigu, dade je natrag slugi i sjede. Oči sviju u sinagogi bile su uprte u
njega.

[21] On im počne govoriti: "Danas se ispuni ova riječ Pisma, koju ste upravo čuli."

[22] Svi su mu odobravali i divili se milosnim riječima, što su tekle iz usta njegovih.
Rekoše: "Nije li ovo sin Josipov?"

23 On im reče: "Vi ćete meni bez sumnje reći ovu poslovicu: Liječniče, izliječi sam sebe! Učini i ovdje u svojemu zavičaju velika djela, što su se, kako čujemo, dogodila Kafarnaumu!"

24 Onda nastavi: "Zaista, kažem vam Ni jedan prorok ne vrijedi što u svojemu zavičaju.

25 Kažem vam u istinu: "Kad se je u dane Ilijine bilo zatvorilo nebo tri godine i šest mjeseci i po svoj zemlji vladala velika glad, tada je bilo mnogo udovica u Izraelu.

26 Ali ni k jednoj od njih ne bi poslan Ilija do k udovici u Sarfatu u području Sidona.

27 Tako je bilo i u vrijeme proroka Elišeja mnogo gubavih u Izraelu. Ali se ni jedan od njih ne očisti do Sirijca Naamana."

28 Na ove riječi svi se u sinagogi napuniše gnjeva.

29 Ustadoše, istjeraše ga iz grada i odvedoše do na rub gore, na kojoj je bio sagrađen njihov grad, da ga bace dolje.

30 Ali on prođe između njih i otide dalje,

31 Siđe u Kafarnaum, grad u Galileji, i učio je ondje u subotu.

32 Čudili su se nauci njegovoj, jer je riječ njegova bila puna moći.

33 U sinagogi je bio čovjek, koji je bio apsjednut od nečistog duha. On povika iza glasa:

34 "Odlazi! Što mi imamo s tobom posla, Isuse Nazarećanine! Jesi li došao da nas upropastiš? Znam, tko si, Svetac Božji."

35 Isus mu zapovjedi: "Umukni i izađi iz njega!" Tada se baci zli duh na sredinu i izađe iz njega, a da mu nije naudio.

36 Svi su se začudili i govorili jedan drugome: "Kakva je to riječ! Silnom moći zapovijeda on nečistim duhovima, i oni izlaze!"

37 Glas o njemu raširi se po svoj okolini

[38] Iz sinagoge pođe u kuću Simonovu. Punica Simonova ležala je od teške groznice. Zamoliše ga, da Joj pomogne.

[39] On se prignu k njoj, zapovjedi groznici, i ona je pusti. Odmah ustade i posluži ih.

[40] Kad sunce zađe, dovodili su svi k njemu svoje bolesnike, koji su trpjeli od raznih bolesti. On je stavljao na svakoga od njih ruke i iscjeljivao ih.

[41] Iz mnogih su izašli zli dusi, koji su vikali iza glasa: "Ti si Sin Božji!" A on im je prijetio i nije im dao reci, da znadu da je Krist.

[42] Kad nastade dan, iziđe na samotno mjesto. Ali ga je tražio narod, pa ga i našao. Htjeli su ga zadržati i ne dati mu da otide.

[43] A on im reče: "I drugim gradovima moram navijestiti radosnu vijest o kraljevstvu Božjem; jer sam za to poslan."

[44] I tako je propovijedao po sinagogama galilejskim.

Luka, glava 5

[1] On je stajao kod Genezaretskoga jezera. Narod se nakupio oko njega, da sluša riječ Božju.

[2] Tada vidje dvije lađice, gdje stoje na obali. Ribari su bili izašli iz njih i čistili mreže svoje.

[3] On uzađe u jednu od lađica, koja je pripadala Simonu, i zamoli ga, da malo otisne od kopna. Tada sjede i uze učiti narod iz lađice.

[4] Kad je bio svršio svoj govor, reče Simonu: "Izvezi na pučinu, i bacite mreže svoje, te lovite!"

[5] "Učitelju," odgovori Simon, svu noć smo se trudili, i ništa ne uhvatismo. Ali na tvoju riječ bacit ću mreže.

[6] Učiniše to i uhvatiše tako mnogo riba, da su im se razdirale mreže.

[7] Zato mahnuše drugovima svojim u drugoj lađici, da dođu i da im pomognu. I dođoše. Napuniše obje lađe, tako da su se gotovo potopile.

[8] Kad to vidje Simon Petar, pade Isusu pred noge i reče: "Gospodine, otidi od mene; jer sam čovjek griješan!"

[9] Jer je bilo obuzelo udivljenje njega i sve drugove njegove zbog ribolova, što su ga bili učinili;

[10] Isto tako i Jakova i Ivana, sinove Zebedejeve, koji su bili drugovi Simonovi. Tada reče Isus Simonu: "Ne boj se! Od sad ćeš ljude loviti."

[11] Tada izvukoše lađice na zemlju, ostaviše sve i otidoše za njim.

[12] On je boravio u jednom gradu. Ondje je bio čovjek sav u gubi. Čim je vidio Isusa, baci se pred njega na lice ničice i zamoli: "Gospodine, ako hoćeš, možeš me očistiti."

[13] On pruži ruku svoju, dotaknu ga se i reče: "Hoću; očisti se!" Odmah guba pade s njega.

[14] A on mu zabranili da nikomu ne govori, i reče: "Nego idi, pokaži se svećeniku i prinesi žrtvu za očišćenje svoje, kako je propisao Mojsije; neka im to služi za svjedočanstvo!"

[15] Glas o njemu širio se sve dalje. U četama stjecali su se ljudi, da ga slušaju i da se iscjeljuju od svojih bolesti.

[16] A on je odlazio na samotna mjesta i molio se.

[17] Jednoga je dana učio, a sjedili su pritom farizeji i književnici, koji su bili došli iz svih sela galilejskih i judejskih i iz Jerusalema. Tada ga natjera sila Gospodnja na jedno iscjeljenje.

[18] Ljudi donesoše na nosiljkama čovjeka uzeta. Kušali su da ga unesu u kuću i postave pred njega.

[19] Ali zbog mnoštva naroda nijesu ga mogli unijeti. Zato se popeše na krov i kroz crepove spustiše ga s posteljom na sredinu pred Isusa.

[20] Kad vidje vjeru njihovu, reče: "Čovječe, oprošteni su ti grijehi tvoji."

[21] Tada su pomislili u sebi književnici i farizeji: "Tko je ovaj, što huli na Boga? Tko može opraštati grijehe osim jedinoga Boga?"

22 Isus prozre pomisli njihove i reče im: "Što mislite u srcima svojim?

23 Što je lakše reći: "Oprošteni su ti grijehi tvoji? ili reći: "Ustani i hodaj?

24 Ali znajte, da Sin čovječji ima vlast na zemlji opraštati grijehe!" I tada reče
uzetome: "Zapovijedam ti, ustani, uzmi postelju svoju i idi kući!"

25 Odmah ustade on pred očima njihovim, uze postelju, na kojoj je bio ležao, i otide
kući slaveći Boga.

26 Svi su bili obuzeti udivljenjem i hvalili su Boga. Puni straha rekoše: "Danas smo
vidjeli čudo."

27 Potom otide i vidje carinika po imenu Levija, gdje sjedi na carini. Reče mu: "Hajde
za mnom!"

28 On ustade, ostavi sve i pođe za njim.

29 I dade mu Levije u kući svojoj veliku gozbu. Veliko mnoštvo carinika i drugi ljudi
bili su s njim za stolom.

30 Zbog toga su mrmljali farizeji i književnici. Rekoše učenicima njegovim: "Zašto s
carinicima i grješnicima jedete i pijete?"

31 Isus im reče: "Ne trebaju zdravi liječnika, nego bolesni.

32 Nijesam došao da zovem na pokajanje pravednike nego grješnike."

33 Oni mu rekoše: "Učenici Ivanovi kao i farizejski poste često i mole se, a tvoji jedu i
piju."

34 Isus im reče: "Možete li svatove natjerati da poste, dok je zaručnik među njima?

35 Ali će doći dani, kad će im se ugrabiti zaručnik. Onda će postiti u one dane."

36 A pripovijedao im i prispodobu: "Nitko ne reže krpe od nove haljine i ne prišiva je
na staru haljinu; inače razdere ova novu, i staroj ne pristaje krpa od nove.

37 Nitko ne lijeva vina novoga u mjehove stare; inače prodre novo vino mjehove. Ono
se prolije, i mjehovi propadnu.

38 Nego vino novo mora se lijevati u mjehove nove

39 Nitko, koji je pio staro vino, neće odmah novoga. Veli: "Staro je bolje."

Luka, glava 6

1 Jedne subote išao je kroz usjeve. Učenici njegovi trgali su klasje, trli ga ruka na te jeli.

2 Tada rekoše neki farizeji: "Zašto činite, što je zabranjeno u subotu?

3 Isus im reče: "Zar nijeste čitali, što učini David, kad ogladnje, on i pratioci njegovi?

4 Kako uđe u kuću Božju, uze kruhove postavljene, što ih smiju jesti samo svećenici, i jede i dade od njih također pratiocima svojim?"

5 Tada nastavi: "Sin je čovječji gospodar i od subote."

6 Jedne druge subote posao je u sinagogu i učio. Bio je ondje čovjek, kojemu je desna ruka bila suha.

7 Književnici i farizeji pazili su, neće li u subotu iscijeliti, da nađu, zašto da ga okrive.

8 A on je znao pomisli njihove, i reče čovjeku sa suhom rukom: "i "Ustani i na sredinu stani!" On ustade i tamo stade.

9 Tada im reče Isus: "Pitam vas: "Ima li se u subotu činiti dobro ili zlo? Život spasiti ili pogubiti?"

10 On ih pogleda sve unaokolo, i onda reče čovjeku: "Pruži ruku svoju!" On to učini, i ozdravi ruka njegova.

11 Tada dođoše od bijesa, posve izvan sebe i posvjetovaše se među sobom, što bi mogli učiniti Isusu.

12 U one dane otide on na goru, da se pomoli. Svu noć provede s Bogom u molitvi.

13 Kad bi dan, dozva učenike svoje k sebi i izabra od njih dvanaestoricu, koje nazva apostolima:

14 Simona, koga prozva Petrom, i njegova brata Andriju; nadalje Jakova i Ivana, Filipa i Bartolomeja,

15 Mateja i Tomu, Jakova, sina Alfejeva, i Simona prozvanoga "Revnitelja",

16 Judu, brata Jakovljeva, i Judu Iskariota, koji postade njegov Izdajnik.

17 S njima siđe i stade na mjestu ravnu. Velika četa učenika njegovih i mnogobrojno mnoštvo naroda iz sve Judeje, Jerusalema i primorja od Tira i Sidona

18 Dođoše da ga slušaju i da se iscijele od svojih bolesti. Koji su bili mučeni od nečistih duhova, bili su iscijeljeni.

19 Sav je narod tražio da ga se dotakne; jer je od njega izlazila sila, i sve je ozdravljao.

20 Tada on upravi oči svoje na učenike svoje i progovori: "Blagoslovljeni ste vi siromašni! Vaše je kraljevstvo Božje,

21 Blagoslovljeni ste, koji gladujete sada! Vi ćete se nasititi Blagoslovljeni ste, koji plačete sada! Vi ćete se smijati!

22 Blagoslovljeni ste, kad ljudi mrze na vas, kad vas odbacuju i sramote i ozloglašuju ime vaše zbog Sina čovječjega!

23 Radujte se u onaj dan i veselite se; jer gle, velika je plaća vaša na nebu, jer su isto tako činili prorocima oci njihovi.

24 Ali teško vama, bogati, Vi već imate utjehu svoju.

25 Teško vama, koji ste sada siti! Vi ćete gladovati. Teško vama, koji se sada smijete! Vi ćete tugovati i plakati.

26 Teško vama, kad vam laska sav svijet, jer su isto tako činili lažnim prorocima oci njihovi.

27 Ali kažem vama, svojim slušateljima: "Ljubite neprijatelje svoje, dobro činite onima, koji mrze na vas,

28 Blagoslivljajte one, koji vas proklinju, i molite se za one, koji vas kleveću!

29 Udari li te tko po obrazu, okreni mu i drugi! Uzme li ti tko kabanicu, podaj mu i haljinu!

30 Tko te moli, daj mu! Tko ti uzme tvoje, ne traži od njega natrag!

31 Kako hoćete da čine vama ljudi, tako činite i vi njima!

32 Ako ljubite samo one, koji vas ljube, kakvu hvalu očekujete za to i grješnici ljube one, koji njih ljube.

33 Ako činite dobro samo onima, koji vama čine dobro, kakvu hvalu očekujete za to? Jer isto čine i grješnici.

34 Ako posuđujete samo onima, od kojih se nadate što dobiti, kakvu hvalu očekujete za to? I grješnici posuđuju jedni drugima, da opet dobiju jednako za to.

35 Nego ljubite neprijatelje svoje, činite dobro i posuđujte, a da ne očekujete što natrag! Tada će biti vaša plaća velika, i bit ćete djeca Svevišnjega; jer je on dobrostiv prema nezahvalnima i zlima.

36 Budite dakle milosrdni, kao što je milosrdan Otac vaš.

37 Ne sudite! Tada nećete biti suđeni. Ne osuđujte, i nećete biti osuđeni! Opraštajte, i bit će vam oprošteno.

38 Dajite, i dat će vam se: mjeru dobru, punu, stresenu i preobilatu dat će vam u krilo, jer će vam se odmjeriti istom mjerom, kojom vi mjerite."

39 A rekoše im i prispodobu: "Može li slijepac voditi slijepca? Neće li obadva pasti u jamu?

40 Učenik ne stoji nad učiteljem. Svaki, koji se izuči, jest kao učitelj njegov.

41 Što vidiš trun u oku brata svojega, a brvna u svojemu oku ne opažaš?

42 Kako možeš reći bratu svojemu: "Brate, daj da izvadim trun iz oka tvojega, kad sam ne vidiš brvna u oku svojemu? Licemjere, izvadi najprije brvno iz oka svojega, onda ćeš vidjeti izvaditi trun iz oka brata svojega!

43 Drvo dobro ne rađa zla roda, i drvo zlo ne rada dobra roda.

44 Svako se drvo poznaje po rodu svojemu. S trnja se ne beru smokve, i grožđe se ne bere s kupine,

45 Dobar čovjek iz dobra blaga srca svojega iznosi dobro; a zao čovjek iz zla blaga iznosi zlo, jer čega je srce puno, o tom govore usta.

46 Što me zovete: Gospodine, Gospodine! a ne činite, što govorim?

47 Pokazat ću vam, na koga je nalik onaj, koji dolazi k meni, sluša riječi moje i izvršuje ih.

48 On je nalik na čovjeka, koji je sagradio kuću, duboko kopao i stavio temelj na kamen. Dođe poplava, navali bujica na tu kuću. Ali je nije mogla potresti, jer je bila dobro sagrađena

49 A tko sluša riječi moje, ali ih ne izvršuje, nalik je na čovjeka, koji sazida kuću svoju na zemlji bez temelja. Kad navali na nju bujica, odmah pade, i velika je bila ruševina kuće one."

Luka, glava 7

1 Pošto je bio svršio sve govore svoje pred narodom, pođe u Kafarnaum.

2 Ondje je u jednog satnika ležao na umoru sluga, koji mu je bio vrlo drag.

3 Kad je čuo za Isusa, dade ga po starješinama židovskim zamoliti, da bi došao i ozdravio slugu njegova.

4 Ovi dođoše k Isusu i zamoliše ga usrdno: "On zaslužuje, da mu to učiniš;

5 Jer ljubi narod naš i sagradio nam je sinagogu."

6 Isus pođe s njima. Kad više nije bio daleko od kuće, poruči mu satnik po prijateljima: "Gospodine, ne trudi se; jer nijesam dostojan, da uđeš pod krov moj.

7 Zato i nijesam držao sebe dostojnim, da dođem k tebi. Reci samo riječ, i ozdravit će sluga moj.

8 I ja, ako sam i podložnik, reknem jednomu od vojnika, što su poda mnom: 'Idi!' i ide; k jednomu drugom: 'Dođi'! i dođe; i slugi svojemu. 'Učini to!' i učini."

9 Kad je to čuo Isus, začudi mu se. Okrenu se i reče narodu, koji ga je pratio: "Kažem
vam, tako velike vjere ne nađoh u Izraelu!"

10 Kad se poslani vratiše kući, nađoše zdrava slugu, koji je bio bolestan.

11 Potom otide u grad po imenu Nain. S njim su išli učenici njegovi i mnogobrojan
narod.

12 Kad se približi k vratima gradskim, iznosili su mrtvaca, jedinca sina majke njegove,
koja je bila udovica. Mnogo je naroda iz grada išlo za njim.

13 Kad je vidje Gospodin, sažali mu se za njom, i reče joj: "Ne plači!"

14 Tada pristupi i dotaknu se lijesa. Nosioci stadoše. I on reče: "Mladiću, velim ti,
ustani!"

15 Tada se uspravi mrtvac i počne govoriti. I dade ga majki njegovoj.

16 Strah obuze sve. Slavili Boga i govorili: "Velik prorok ustade među nama. Bog
pohodi narod svoj."

17 Glas o tom raširi se po svoj Judeji i po svoj okolini.

18 Za sve ovo javiše Ivanu učenici njegovi.

19 Tada dozva Ivan k sebi dvojicu učenika svojih, posla ih Gospodinu i dade ga
upitati: "Jesi li ti onaj, koji ima doći, ili drugoga da čekamo?"

20 Ljudi dođoše k njemu i rekoše: "Ivan Krstitelj šalje nas k tebi, da te upitamo: "Jesi
li ti onaj, koji ima doći, ili drugoga da čekamo?"

21 U onaj upravo čas iscijeli mnoge od bolesti, od muke i od zlih duhova i mnogima
slijepima darova vid očni.

22 I odgovori im: "Idite i javite Ivanu, što ste vidjeli i čuli: Slijepi vide, hromi hode,
gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromašnima se propovijeda radosna vijest.

23 Blagoslovljen je onaj, komu ja nisam povod spoticanja!"

[24] Kad su bili otišli poslanici Ivanovi, počne mnoštvu naroda govoriti za Ivana: "Što ste izašli u pustinju? Da vidite trsku, koju ljulja vjetar?

[25] Ili što ste izašli? Da vidite čovjeka u mekanim haljinama? Ne, ljudi koji nose fine haljine i žive raskošno, na dvorima su kraljeva.

[26] Što ste izašli? Da vidite proroka? Da, kažem vam, još više nego proroka.

[27] On je onaj, o kojem stoji pisano: Eto, šaljem glasnika svojega pred tobom, da pripravi put pred tobom.

[28] Kažem vam: Između rođenih od žene nema većega od Ivana. Ipak najmanji u kraljevstvu Božjem veći je od njega."

[29] Sav narod, koji ga je slušao, i carinici upoznaše pravednost Božju i primiše krštenje Ivanovo.

[30] A farizeji i književnici prezreše odluku Božju i ne dadoše se krstiti od njega.

[31] "S kim da prispodobim ljude ovoga roda? Na koga su nalik?

[32] Oni su kao djeca, što sjede na trgu i dovikuju jedni drugima: Mi smo vam zasvirali, i vi nijeste igrali; mi smo tužaljke zapjevali, i vi nijeste plakali.

[33] Ivan Krstitelj došao je; on nije jeo kruha i nije pio vina. Tada ste rekli: Od đavla je opsjednut.

[34] Sin čovječji došao je; on jede i pije. A vi kažete: Gle izjelice i pijanice, prijatelja carinicima i grješnicima!

[35] Ali mudrost spoznadoše kao pravednu sva djeca njezina."

[36] Jedan farizej zamoli ga, da bi objedovao kod njega. Pođe u kuću farizejevu i sjede za stol.

[37] U gradu je živjela žena kao grješnica. Kad doznade, da je on za stolom u kući farizejevoj, donese posudicu od alabastera s pomasti.

[38] Ona se plačući postavi odostraga nogu njegovih i uze noge njegove kvasiti suzama svojim i otirati kosom glave svoje. Tada je cjelivala noge njegove i mazala ih

pomašću.

39 Kad to vidje farizej, koji ga je bio pozvao, pomisli u sebi: "Kad bi ovaj bio prorok, znao bi tko i kakva je to žena, koja ga se dotiče – jedna grješnica."

40 Isus mu reče: "Simone, imam ti nešto reći." On reče: "Kaži, učitelju!"

41 Reče: "Jedan vjerovnik imao je dva dužnika. Jedan mu je bio dužan pet stotina denara, drugi pedeset.

42 Jer nijesu mogli platiti svojega duga, otpusti ga obojici. Koji će ga sad od njih više ljubiti?"

43 Simon odgovori: "Mislim onaj, kojemu je više poklonio." Isus mu reče: "Pravo si sudio."

44 Tada okrenuvši se k ženi reče Simonu: "Vidiš li ovu ženu? Dođoh u tvoju kuću, a ti mi ne dade vode za noge moje; a ona suzama svojim okvasi noge moje i kosom svojom otre.

45 Ti mi ne dade cjelova; a ona, otkako uđe, ne prestade cjelivati nogu mojih.

46 Uljem nijesi pomazao glave moje; a ona pomašću pomaza noge moje.

47 Zato kažem ti: Njoj su oprošteni mnogi grijehi njezini, jer je pokazala mnogu ljubav. A kojemu se oprašta manje, taj ima također samo malo ljubavi."

48 Tada reče njoj: "Tvoji su ti grijehi oprošteni."

49 Onda oni, koji su bili za stolom, pomisliše u sebi: "Tko je ovaj, da i grijehe oprašta?"

50 A on reče ženi: "Vjera te je tvoja spasila. Idi u miru!"

Luka, glava 8

1 Potom je putovao od grada do grada, od sela do sela, propovijedao je i navješćivao radosnu vijest o kraljevstvu Božjemu. S njim su dvanaestorica

2 I neke žene, koje je On bio iscijelio od zlih duhova i od bolesti: "Marija po imenu
Magdalena, iz koje je bilo izašlo sedam zlih duhova.

3 I Ivana, žena Huze, upravitelja Herodova, i Suzana i još mnoge druge, koje su
služile njima imanjem svojim.

4 Kad se skupilo veliko mnoštvo naroda i ljudi dolazili k njemu iz svih gradova,
rekoše prispodobu ovu:

5 "Izađe sijač da sije sjeme svoje. Kad je sijao, nekoje pade na put, pogazi se, i ptice
nebeske pozobaše ga.

6 Drugo pade na kamenito tlo. Ono doduše izniknu, ali se osuši, jer nije imalo vlage,

7 Opet drugo pade među trnje. Uzraste trnje zajedno i uguši ga.

8 Drugo napokon pade na zemlju dobru, izniknu i donese rod stostruk." Kad ovo reče,
povika: "Tko ima uši, neka čuje!"

9 Tada ga upitaše učenici njegovi, što znači prispodoba ova.

10 On odgovori: "Vama je dano, da razumijete tajne kraljevstva Božjega. Drugima se
daju u prispodobama, da vide, a ipak ne vide, da čuju, a ipak ne razumiju.

11 Prispodoba znači ovo: "Sjeme je riječ Božja.

12 Koji su na putu, to su oni, koji slušaju; a onda dolazi đavao i uzima riječ iz srca
njihova, da ne vjeruju i da se ne spase.

13 Koji su na kamenitu tlu, to su oni, koji doduše riječ slušaju i s radošću primaju, ali
ne uhvate korijena. Vjeruju za neko vrijeme, ali u vrijeme napasti otpadnu.

14 Što pade među trnje, to su oni, koji doduše riječ slušaju, ali onda zapadnu u brige,
bogatstvo i uživanje života i uguše se i tako roda ne donose.

15 Što napokon pade na zemlju dobru, to su oni, koji riječ slušaju, u dobru je i
poslušnu srcu čuvaju i tako rod stalno donose.

16 Nitko ne upali svjetiljke i ne poklapa je posudom, niti je meće pod postelju, nego je
stavlja na svijećnjak, da vide svjetlo svi, koji ulaze.

[17] Jer ništa nije skriveno, što se ne bi otkrilo, ništa tajno, što se ne bi saznalo i na svjetlo izašlo.

[18] Pazite zato, kako slušate, jer tko ima, dat će mu se. A tko nema, još će mu se uzeti, što misli da ima."

[19] Majka njegova i braća njegova dođoše k njemu, ali nijesu mogli do njega od naroda.

[20] Javiše mu: "Majka tvoja i braća tvoja stoje vani i žele da to vide."

[21] On im reče: "Majka moja i braća moja jesu oni, koji slušaju riječ Božju i vrše je."

[22] Jednoga dana uzađe On s učenicima svojim u lađicu i reče im: "Prijeći ćemo na drugu obalu jezera. I odrinuše od zemlje.

[23] Dok su se vozili tamo, on zaspa. Tada se podiže bura na jezeru. Valovi su ih pokrivali, i bili su u pogibli

[24] Onda pristupiše k njemu, probudiše ga i povikaše: "Učitelju, učitelju, izgibosmo!" On se diže i zapovjedi vjetru i bijesnoj vodi. Oni se smiriše, i nastade tišina.

[25] Tada im reče: "Gdje je vjera vaša?" Puni straha i začudenja rekoše jedan drugome: "Tko je ovaj? Jer on zapovijeda i vjetrovima i vodi, i slušaju ga!"

[26] Odvezoše se u kraj Gadarenski, što leži prema Galileji.

[27] Jedva je bio izašao na zemlju, dođe mu u susret iz grada jedan čovjek, koji je bio opsjednut od zlih duhova. Već dugo vremena nije više nosio haljina i nije stanovao u kući, nego u kamenitim grobovima.

[28] Čim je ugledao Isusa, baci se vičući pred njega ničice i povika iza glasa: "Što mi imamo s tobom, Isuse, Sine Boga, Svevišnjega? Molim te, ne muči me!"

[29] Jer on zapovjedi nečistome duhu, da izađe iz čovjeka. Već dugo imao ga je on u svojoj vlasti. Vezali su ga u lance i okove, da a čuvaju; ali on istrga okove, i zao duh potjerao ga u pustinju.

[30] Isus ga zapita: "Kako se zoveš?" On odgovori: "Legija". Ser su mnogi zli dusi bili ušli u njega.

[31] Ovi zamoliše, da ih ipak ne otputi u pakao.

[32] A pasao je u blizini na obronku gore veliko krdo svinja. Zamoliše ga, da bi im dopustio da uđu u svinje. On im to dopusti.

[33] I tako izađoše zli duhovi iz čovjeka i uđoše u svinje. Krdo navali niz obronak u jezero i utopi se.

[34] Kad vidješe pastiri, što se dogodi, pobjegoše odatle i javiše to u gradu i po selima.

[35] Tada izađoše ljudi da vide, što se to dogodilo. Dođoše k Isusu i nađoše čovjeka, iz kojega su bili izašli zli dusi, gdje sjedi kod nogu Isusovih obučen i pametan. Uplašiše se.

[36] Očevici pripovjediše im, kako je opsjednuti bio iscijeljen.

[37] Tada ga zamoli sve pučanstvo okoline Gadarenske, da otide od njih; jer ih je bio obuzeo velik strah, A on uđe u lađicu i otide natrag.

[38] Čovjek, iz kojega su bili izašli zli dusi, zamoli ga, da smije s njim ići. Ali ga Isus otpusti i reče:

[39] "Vrati se kući natrag i pripovijedaj, što ti učini Bog!" On otide i navješćivao je po svem gradu, što mu je bio učinio Isus.

[40] Kad se vrati Isus, radosno ga primi mnoštvo naroda; jer su ga svi očekivali.

[41] Tada dođe čovjek po imenu Jair, predstojnik sinagoge. On pade Isusu pred noge i zamoli ga, da dođe u kuću njegovu;

[42] Jer je njegova jedina kći, u dobi od kojih dvanaest godina, ležala na umoru. Na putu tamo tiskao se narod oko njega.

[43] Tu je bila jedna žena, koja je već dvanaest godina trpjela od tečenja krvi. Bila je sve svoje imanje potrošila na liječnike, i ni jedan je nije mogao izliječiti.

[44] Ona pristupi straga i dotače se skuta haljine njegove, i odmah joj prestade tečenje krvi.

[45] Isus zapita: "Tko me se dotače?" Kad su svi to nijekali, rekoše Petar i njegovi drugovi: "Učitelju, mnoštvo naroda gura te i tiska a veliš: "Tko me se dotače?"

[46] A Isus reče: "Netko me se dotače; jer ja opazih, kako je sila izašla iz mene."

[47] I kad vidje žena, da je otkrivena, pristupi dršćući, pade pred njega ničice i pripovjedi pred svim narodom, zašto ga se dotače i kako odmah ozdravi.

[48] On joj reče: "Kćeri, vjera te tvoja ozdravi. Idi u miru!"

[49] Dok je on još govorio dođe netko iz kuće predstojnika sinagoge i javi: "Kći je tvoja umrla, ne trudi dalje učitelja!"

[50] Isus je to čuo i rekao mu: "Ne boj se! Samo vjeruj! Ona će se spasiti!

[51] Kad dođe u kuću, pusti unutra samo Petra, Ivana i Jakova i oca i majku djevojke.

[52] Svi su plakali i naricali za njom. A on reče: "Ne plačite; ona nije mrtva, nego samo spava;

[53] Tada su mu se podsmijevali; jer su znali, da je bila mrtva.

[54] On je uze za ruku i povika: "Djevojko, ustani!

[55] Tada se povrati duh njezin, i ustade odmah. Onda zapovjedi, da joj dadu neka jede.

[56] Roditelji njezini bili su izvan sebe od začudenja. A on im zapovjedi, da ni s kim ne govore o tom.

Luka, glava 9

[1] On sazva dvanaestoricu i dade im moć i vlast nad svima zlim duhovima i da iscjeljuju od bolest;.

[2] Tada ih posla da navješćuju kraljevstvo Božje i da iscjeljuju bolesnike.

[3] Reče im: "Ne uzimajte ništa na put, ni štapa ni torbe ni kruha ni novaca; ni dvoje haljine da imate!

[4] Kad dođete u koju kuću, onda ostanite, dok odatle ne pođete dalje.

[5] A gdje vas ne prime, ostavite taj grad i otresite prah s nogu svojih za svjedočanstvo
protiv njih!

[6] Oni zaputiše, i išli su od mjesta do mjesta, posvuda navješćivali evanđelje i
iscjeljivali bolesnike.

[7] Četverovlasnik Herod čuo je o svima ovim događajima i pao je u nemir, jer neki
rekoše "Ivan je uskrsnuo od mrtvih."

[8] Drugi: "Ilija se pojavio." Opet drugi: Jedan je od starih proroka uskrsnuo."

[9] Herod reče: "Ali ja sam dao Ivanu odsjeći glavu! A tko je taj, o kojemu čujem takve
stvari?" I želio ga je vidjeti.

[10] Apostoli se vratiše i pripovjediše mu sve, Što su bili učinili. Tada se povuče s njima
na samotno I mjesto u području grada Betsaide.

[11] , A narod to opazi i pođe za njim. On ih je primio prijazno, govorio im o
kraljevstvu Božjem i iscjeljivao sve, koji su trebali iscjeljivanja.

[12] Već se je dan stao naginjati. Tada dođoše dvanaestorica k njemu i rekoše: "Otpusti
narod! Neka idu u okolna sela i zaselke, da potraže stan i hranu; jer smo ovdje u
pustom kraju."

[13] On im reče: "Podajte in vi neka jedu!" Oni odgovoriše: "Imamo samo pet kruhova i
dvije ribe; i morali bismo poći i kupiti hrane za sve ovo mnoštvo."

[14] Bilo je naime oko pet tisuća ljudi. Tada on reče učenicima svojim: "Posadite ih u
hrpe po pedeset!"

[15] Učiniše tako i sve ih posadiše.

[16] Tada uze onih pet kruhova i dvije ribe, pogleda na nebo i blagoslovi ih. Onda ih
prelomi i dade ih učenicima, da razdaju narodu.

[17] Svi su jeli i nasitili se. I nakupiše još dvanaest punih košarica od komada, što
pretekoše.

[18] Kad se je jedanput sam molio, i samo učenici njegovi bili s njim, zapita ih: "Za
koga me drže ljudi?"

[19] Oni odgovoriše: "Jedni za Ivana Krstitelja, drugi za Iliju. Još drugi misle, da je koji uskrsnuo od starih proroka."

[20] Tada ih upita dalje: "A za koga me vi držite?" Petar odgovori: "Za pomazanika Božjega."

[21] A on im zabrani strogo, da nigdje nikome to ne govore.

[22] Pridodade: "Sin čovječji mora trpjeti mnogo, bit će od starješina, glavara svećeničkih i književnika odbačen i ubijen, ali će treći dan uskrsnuti,"

[23] A svima reče: "Tko hoće da ide za mnom, neka se odreče samoga sebe, neka uzme na sebe križ svoj svaki dan i neka tako ide za mnom!

[24] Jer tko hoće život svoj da spasi, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj zbog mene, spasit će ga.

[25] Jer što koristi čovjeku, ako dobije sav svijet, a izgubi samoga sebe i propadne?

[26] Jer tko se stidi mene i mojih riječi, toga će se stidjeti i Sin čovječji, kad dođe u slavi svojoj, Očevoj i svetih anđela.

[27] Kažem vam zaista: "Od onih, koji stoje ovdje, neki neće okusiti smrti, dok ne vide kraljevstva Božjega."

[28] Jedno osam dana iza ovih govora uze Petra, Ivana i Jakova sobom i uzađe na goru, da se pomoli.

[29] Dok se je molio, promijeni se lice njegovo, i odjeća njegova postade sjajnobijela.

[30] I dva su čovjeka govorila s njim: "Mojsije i Ilija.

[31] Pokazaše se u slavi i govorili su o svršetku njegovu, što ga je imao naći u Jerusalemu.

[32] Petar i drugovi njegovi bili su svladani od sna. Kad se probudiše, vidješe slavu njegovu i obadva čovjeka, koji su stajali s njime.

[33] Kad su se ovi htjeli od njega rastati, reče Petar Isusu: "Učitelju, dobro je, da smo ovdje. Načinit ćemo tri sjenice: "tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu," Nije znao što

govori.

34 Dok je još govorio, dođe oblak i zakloni ih. Uplašiše se, kad oni zađoše u oblak.

35 A iz oblaka povika glas: "Ovo je Sin moj izabrani, njega slušajte!

36 Kad je bio glas prestao, bio je Isus opet sam. Oni su šutjeli i u one dane nijesu nikome ništa pripovijedali o tom, što su bili vidjeli.

37 Kad su drugi dan silazili s gore, dođe mu u susret veliko mnoštvo naroda.

38 Tada povika jedan čovjek iz naroda: "Učitelju, molim te, pogledaj na sina mojega; jedinac mi

39 Zao duh hvata ga, tada najedanput zaviče. On ga drma tako da se pjeni. Samo teško odstupi od njega i još ga izlomi svega.

40 Molio sam učenike tvoje, da ga istjeraju; ali ne mogoše."

41 Isus reče: "O nevjerni i naopaki rode! Dokle ću još ostati kod vas i podnositi vas? Donesi ovamo sina svojega!"

42 Dok se je još približavao, trgao ga je i drmao zao duh. Isus zaprijeti nečistome duhu, iscijeli dječaka i dade ga natrag ocu njegovu.

43 Sve se je divilo veličini Božjoj. Dok su se svi čudili svemu, što je on činio, reče učenicima svojim: "

44 "Upamtite dobro riječi ove: "Sin čovječji bit će predan u ruke čovječje."

45 Ali oni ne razumješe riječi ove, ostade im tamna; ne mogoše je shvatiti. Ali su se bojali da ga zapitaju za nju.

46 Dođe im misao u pamet, tko je od njih najveći.

47 Jer je Isus poznavao pomisli srdaca njihovih, uze dijete, stavi ga uza se i reče im:

48 Tko primi ovo dijete u ime moje, mene prima; a tko mene prima, prima onoga, koji me je poslao, jer tko je najmanji među vama svima, on je velik."

[49] Ivan izvijesti: "Učitelju, vidjesmo, kako jedan u ime tvoje izgoni đavle. Zabranismo mu, jer ne pripada našemu učeničkom zboru."

[50] Isus mu reče: "Ne branite mu; jer tko nije protiv vas, za vas Je."

[51] Približavali se dani uzeća njegova. Tada on čvrsto nakani da ide u Jerusalem.

[52] I posla glasnike pred sobom. Oni otidoše i dođoše u jedno mjesto Samarije, da mu priprave gdje će prenoćiti,

[53] Ali ga ne primiše, jer je bio na putu u Jerusalem.

[54] Kad to vidješe učenici Jakov i Ivan, rekoše: "Gospodine, hoćeš li da zazovemo oganj s neba, da ih uništi?"

[55] A on se okrenu i ukori ih rekavši: "Ne znate, čijega ste duha.

[56] Sin čovječji nije došao da upropasti duše, nego da ih spasi". I tako otidoše u drugo mjesto.

[57] Kad su išli dalje putem, reče mu jedan: "Ići ću za tobom, kamo god pođeš."

[58] Isus mu reče: "Lisice imaju svoje jame, ptice nebeske svoja gnijezda. A Sin čovječji nema mjesta, gdje bi mogao nasloniti glavu svoju."

[59] Drugoga pozva: "Hajde za mnom!" On odgovori: "Gospodine, pusti me da najprije otidem i pokopam oca svojega."

[60] Isus mu reče: "Pusti neka mrtvi pokopavaju svoje mrtvace; a ti hajde i navješćuj kraljevstvo Božje!"

[61] Opet drugi reče: "Ja ću ići za tobom, Gospodine, ali me najprije pusti da se oprostim s porodicom svojom."

[62] Isus mu reče: "Ni jedan, koji metne ruku svoju na plug i opet se obazire natrag, nije prikladan za kraljevstvo Božje."

Luka, glava 10

1 Potom odredi Gospodin još drugih sedamdeset i dva, i posla ih po dva i dva pred sobom u sve gradove i mjesta, kada je mislio sam doći.

2 On im reče: "Žetva je velika, a poslenika je malo. Molite se zato gospodaru žetve, da pošalje poslenike u žetvu svoju!

3 Idite! Eto, ja vas šaljem kao jaganjce među vukove.

4 Ne uzimajte sobom kese za novac ni torbe ni obuće i nikoga ne pozdravljajte na putu!

5 Kad dođete u koju kuću, najprije recite: "Mir kući ovoj!

6 Prebiva li ondje sin mira, počinut će na njemu mir vaš; inače vratit će se k vama.

7 Ostanite u toj kući, jedite pijte; što imaju; jer je poslenik dostojan svoje plaće. Ne prelazite iz jedne kuće u drugu!

8 Kad dođete u koji grad, i prime vas, jedite, što se iznese pred vas.

9 Iscjeljujte bolesnike, što su ondje, i navijestite; Kraljevstvo Božje približilo se vama.

10 Ako li dođete u koji grad i ne prime vas, izađite na ulice njegove i recite:

11 I prah vašega grada, što je prionuo za noge naše, otresamo na vas. Ali ovo znajte: Kraljevstvo se je Božje približilo.

12 Kažem vam: Sodomi će biti lakše u onaj dan, negoli gradu onome.

13 Teško tebi, Korozaine! Teško tebi Betsaido! Jer kad bi se bila u Tiru i Sidonu dogodila čudesa, što su se dogodila u vama, davno bi već činili pokajanje u vreći i pepelu.

14 Ali Tiru i Sidonu bit će lakše na sudu nego vama.

15 I ti, Kafarnaume, zar ćeš se dići do nebesa? Do pakla ćeš biti srušen!

[16] Tko vas sluša, mene sluša; tko vas prezire, mene prezire; a tko prezire mene, prezire onoga koji je mene poslao."

[17] Puni radosti vratiše se sedamdeset i dvojica i izvijestiše: "Gospodine, i zli dusi pokoravaju nam se u ime tvoje."

[18] On im reče: "Vidjeh sotonu, gdje spade s neba kao munja.

[19] Eto, dadoh vam vlast da stupate preko zmija i skorpiona i preko svake neprijateljske sile; ništa vam neće moći nauditi.

[20] Ali se ne radujte tomu, što vam se dusi pokoravaju; nego se radujte, što su vaša imena zapisana na nebesima."

[21] U onaj dan obradova se on u Duhu Svetome i reče: "Slavim te, Ode, Gospodine neba i zemlje, što si ovo skrio od mudrih i razumnih, a objavio malenima. Da, Oče, tako se je dopalo tebi.

[22] Sve je meni predano od Oca mojega. Nitko ne zna, tko je Sin, osim jedinoga Oca, i nitko, tko je Otac, osim jedinoga Sina, i kojemu I Sin hoće da objavi."

[23] Tada se okrenu napose učenicima svojim i reče: "Blagoslovljene oči, koje vide ono što vi vidite!

[24] Jer vam kažem: "Mnogi proroci i kraljevi htjedoše vidjeti, što vi vidite, i ne vidješe, htjedoše čuti, što vi čujete, i ne čuše."

[25] Tada se diže neki zakonodavac, da ga kuša. On zapita: "Učitelju, što moram činiti, da postignem život vječni?"

[26] On mu reče: "Što stoji pisano u zakonu? Kako čitaš?"

[27] On odgovori: "Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom i svom misli svojom, i bližnjega svojega kao samoga sebe!"

[28] Reče mu: "Pravo si odgovorio, čini to, i imat ćeš život!"

[29] A on se htjede opravdati i zapita Isusa: "A tko je moj bližnji?"

30 Tada odgovori Isus i reče: "Jedan je čovjek silazio iz Jerusalema u Jeriho i pade
među razbojnike. Oni ga oplijeniše, izraniše, ostaviše ga pola mrtva i otidoše.

31 Slučajno je istim putem silazio neki svećenik, i on ga vidje i prođe.

32 Isto tako dođe tamo neki Levit, vidje ga i prođe.

33 I neki Samarijanac na svom putu dođe u njegovu blizinu, i kad ga vidje, sažali mu
se.

34 Pristupi k njemu, zali uljem i vinom rane njegove i zavi ih, Tada ga podiže na svoje
živinče, dovede ga u gostionicu i pobrinu se za njega.

35 Sutradan izvadi dva denara, dade ih gostioničaru i reče mu: "Brini se za njega, i što
više potrošiš, platit ću ti, kad se vratim.

36 Tko je od ove trojice bio bližnji onome, koji je bio pao među razbojnike?"

37 On odgovori: "Onaj, koji mu je iskazao milosrđe." I Isus mu reče: "Idi, i ti čini
tako"

38 Na putu se uvrati u jedno selo. Žena neka, po imenu Marta, primi ga u svoju kuću.

39 I u nje je bila sestra, po imenu Marija. Ova sjede do nogu Gospodnjih i slušala je
besjedu njegovu.

40 A Marta je prionula za posao, da ga podvori. Ona pristupi i reče: "Gospodine, zar ti
ne mariš, što me sestra moja ostavi samu da dvorim. Reci joj dakle, da mi pomogne!"

41 Gospodin joj odgovori: "Marta, Marta, brineš se i skrbiš za mnogo.

42 Samo je jedno potrebno. Marija je najbolji dio izabrala, koji joj se neće oduzeti."

Luka, glava 11

1 Jednoć se je molio na jednom mjestu. Kad je svršio, zamoli ga jedan od učenika
njegovih: "Gospodine, uči nas moliti se, kao što je i Ivan učio učenike svoje moliti
se."

[2] Tada im on reče: "Kad se molite, govorite: "Oče, neka se sveti ime tvoje! Neka dođe kraljevstvo tvoje!

[3] Kruh nas svagdanji daj nam danas!

[4] Oprosti nam grijehe naše; jer i mi opraštamo dužnicima svojim! I ne uvedi nas u napast!"

[5] Tada nastavi: "Jedan od vas ima prijatelja. K njemu on ode u ponoći; rekne mu: "Prijatelju, uzajmi mi kruha!"

[6] Došao mi je prijatelj moj s puta, i nemam mu što postaviti.

[7] A on mu iznutra odgovori: "Ne uznemiruj me! Već su vrata zatvorena, i djeca su moja s menom u postelji. Ne mogu ustati da ti dam.

[8] Kažem vam: "Ako i ne ustane, da mu dadne zato, što mu je prijatelj, ali zbog dosađivanja njegova ustat će i dat će mu, što treba.

[9] I ja vama kažem: "Molite, i dat će vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvorit će vam se.

[10] Jer svaki, koji moli, prima; tko traži, nalazi; tko kuca, otvara mu se.

[11] Ako jedan od vas zamoli oca svojega za kruh, dadne li mu možda onda kamen? I ako zamoli ribu, dadne li mu mjesto ribe zmiju?

[12] Ili ako zamoli jaje, dadne li mu onda skorpije?

[13] Kad dakle vi, koji ste zli, znate djeci svojoj davati dobre dare, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima, koji ga mole za to!"

[14] On istjera đavla, koji je bio nijem. Kad je bio davao izašao, mogao je nijemi govoriti. Svijet se je tomu divio.

[15] A neki od njih rekoše: "Izgoni zle duhove samo po Beelzebubu, poglavici zlih duhova.

[16] Drugi su ga kušali i tražili od njega znak s neba.

17 A on je prozreo pomisli njihove i rekao im: "Svako kraljevstvo, koje je samo u sebi
nesložno, raspadne se, i kuća se sruši na drugu.

18 I ako je sotona nesložan sam sobom, kako da postoji kraljevstvo njegovo? Jer
kažete, da ja po Beelzebubu izgonim đavle.

19 Ako ja po Beelzebubu izgonim đavle, po kojemu ih onda izgone sinovi vaši? Zato
će vam oni biti suci.

20 A ako ja prstom Božjim izgonim đavle, onda je stim došlo k vama kraljevstvo
Božje.

21 Ako jaki naoružan čuva svoj dvor, onda je imanje njegovo u sigurnosti.

22 Ako li ga jači napadne i nadvlada ga, onda mu uzme oružje, u koje se je uzdao, i
razdijeli što je zaplijenio,

23 Tko nije s menom, proti meni je; tko ne skuplja s menom, rasipa.

24 Kad nečisti duh izađe iz čovjeka, luta kroz puste goleti i traži sobi počivalište. Ne
nađe li ga, rekne: "Vratit ću se u kuću svoju, iz koje sam izašao.

25 I dođe i nađe je lijepo pometenu i ukrašenu.

26 Tada otide i dovede još sedam drugih duhova, koji su gori od njega. Oni uđu i
nastane se ondje. I potonje takvu čovjeku bude gore od prvoga."

27 Dok je tako govorio, povika mu jedra žena iz naroda: "Blagoslovljena utroba, Koja
te je nosila, i prsa, koja su te dojila!"

28 A on reče: "Jest, Blagoslovljeni oni, koji slušaju riječ Božju i drže je!"

29 Kad se je mnoštvo naroda skupljalo, reče: "Rod je ovaj zao rod. Traži znak, ali mu
se neće dati drugi znak osim znaka Jone.

30 Kao što je naime Jona postao znak Ninivljanima, tako će i Sin čovječji biti rodu
ovome.

31 Kraljica juga dignut će se na sudu s ljudima roda ovoga i osudit će ih, jer je došla s
kraja svijeta, da sluša mudrost Salomonovu, a ovdje je više nego Salomon!

[32] Ninivljani dignut će se na sudu s rodom ovim i osudit će ga, jer su se obratili na propovijedanje Jonino, a ovdje je više nego Jona!

[33] Nitko ne zapali svjetiljke i ne meće je u kut ili pod sud. Nego je meće na svijećnjak, da svi, koji ulaze, vide svjetlo.

[34] Oko je tvoje svjetiljka tijelu tvojemu. Je li oko tvoje zdravo, sve tijelo tvoje ima svjetlo. A je li bolesno, tijelo je troje u tami.

[35] Pripazi dakle, da svjetlo u tebi ne bude tama!

[36] Ako je sve tijelo tvoje svjetlo i ni jedan dio nije u tami, onda je sve posve svjetlo, kao kad te svjetiljka obasjava svojim sjajem."

[37] Dok je još govorio, zamoli ga neki farizej, da objeduje u njega. Ode tamo i sjede za stol.

[38] Kad vidje farizej, da se on ne opra prije objeda, začudi se.

[39] Tada mu reče Gospodin: "Vi farizeji držite čašu i zdjelu izvana čistu, a iznutra ste puni grabežljivosti i nepravednosti,

[40] Bezumni, nije li onaj, koji je stvorio vanjštinu, stvorio i nutrinu '?

[41] Dajte radije ono, što je unutra, kao milostinju, onda vam je sve čisto.

[42] Ali teško vama, farizeji! Vi dajete desetinu od metvice, od rutvice i od svakoga povrća, a ne marite za pravdu i ljubav Božju. Jedno treba činiti, a drugo ne propustiti.

[43] Teško vama, farizeji! Vi volite počasno mjesto u sinagogama i hoćete da vas pozdravljaju na javnim mjestima.

[44] Teško vama, vi ste kao grobovi, što se ne raspoznaju, preko kojih se ide, a da se ne zna!"

[45] Neki zakonoznanac odgovori mu: "Učitelju, tim riječima sramotiš i nas."

[46] Tada on reče: "Teško i vama, zakonoznanci! Vi tovarite na ljude bremena preteška za nošenje, a sami se prstom ne dotaknete tih bremena.

47 Teško vama! Vi gradite nadgrobne spomenike prorocima, a vaši su ih oci poubijali.

48 Tako svjedočite i odobravate djela otaca svojih. Oni ih poubijaše, a vi im podižete spomenike.

49 Zato i reče mudrost Božja: "Poslat ću im proroke i vjesnike; od njih će jedne pobiti druge progoniti.

50 Tako će se na ovom rodu osvetiti krv svih proroka, što je bila prolivena od postanja svijeta: "

51 Od krvi Abelove počevši do krvi Zaharijine, koji je bio smaknut među žrtvenikom i hramom. Da, kažem vam: "Osvetit će se na ovom rodu!

52 Teško vama, zakonoznanci! Vi oduzeste ključ spoznanja. Sami ne uđoste, a spriječiste onima, koji htjedoše ući."

53 Kad je on odanle odlazio, navališe na njega žestoko književnici i farizeji i obasuše ga svakojakim pitanjima.

54 Pritom su vrebali na njega, da uhvate koju izjavu iz usta njegovih, pa da ga onda mognu optužiti.

Luka, glava 12

1 Uto se je bilo skupilo toliko mnoštvo naroda, da su jedan drugome stupali na noge. Tada reče najprije učenicima svojim: "Čuvajte se kvasca farizejskoga, to jest licemjerja!

2 Jer ništa nije skriveno, što se ne bi otkrilo, ništa tajno, što se ne bi doznalo.

3 Zato će se sve, što ste rekli u tmini, objaviti na svjetlosti; što ste šaptali na uho u sobama, oglasit će se s krovova.

4 Kažem vam, prijatelji moji: Ne bojte se onih, koji ubijaju tijelo, a dalje ne mogu ništa učiniti.

5 Pokazat ću vam, koga da se bojite: Bojte se onoga, koji nakon smrti ima moć baciti u pakao. Da, kažem vam: Njega se bojte!

[6] Ne kupuje li se pet vrabaca za deset novčića? A ipak ni jedan od njih nije zaboravljen kod Boga.

[7] Tako je i kosa na vašoj glavi sva izbrojena. Ne bojte se dakle, vi ste vredniji od mnogo vrabaca.

[8] Kažem vam: Tko prizna mene pred ljudima, njega će i Sin čovječji priznati pred anđelima Božjim..

[9] A tko se odreče mene, njega će se odreći pred anđelima Božjim.

[10] Tko rekne riječ protiv Sina čovječjega, oprostit će mu se; a tko pohuli na Duha Svetoga, neće mu se oprostiti.

[11] Ako vas povuku pred sinagoge i pred poglavarstva i vladaoce, ne brinite se, kako i čim ćete se braniti ili što ćete reći,

[12] Jer u onaj čas Duh Sveti stavit će vam u usta prave riječi."

[13] Jedan iz naroda reče mu: "Učitelju, reci bratu mojemu, da podijeli s menom baštinu!"

[14] On mu reče: "Čovječe, tko je mene postavio sucem i djeliteljem baštine nad vama"

[15] Onda nastavi: "Pazite i čuvajte se od svake lakomosti! Ako tko i obiluje, njegov život nije ipak osiguran njegovim imanjem."

[16] Tada im pridometnu još jednu prispodobu: "Jedan bogat čovjek imao je njivu, koja mu je nosila bogat prihod.

[17] Tada je mislio u sebi: Što da činim? Nemam u što skupiti svoju ljetinu.

[18] Ovako ću činiti, reče:, Srušit ću žitnice svoje i sagradit ću veće. U njih ću skupiti sav prihod svoj i sva dobra svoja.

[19] Onda ću reći duši svojoj: "Dušo moja, imaš veliko imanje na mnogo godina. Otpočini, jedi, pij i uživaj!

[20] Ali Bog mu reče: "Luđače, još ove noći potražit će dušu tvoju od tebe! Kojemu će tada pripasti, što si nakupio.

21 Tako biva onome, koji sebi zgrće blago, mjesto da bude bogat u Boga."

22 Tada reče učenicima svojim: "Zato vam kažem: "Ne brinite se tjeskobno za život,
što ćete jesti, ni za tijelo, u što ćete se obući.

23 Jer je život vredniji od jela, i tijelo od odijela.

24 Pogledajte gavrane! Ne siju, ne žanju, nemaju spremnica ni žitnica: "Bog ih hrani, a
koliko ste vi vredniji od ptica!

25 Tko od vas brigama svojim može produljiti život svoj i za jedan samo pedalj?

26 Ako dakle ne možete ni najmanje, zašto ste tako tjeskobno zabrinuti za ostalo?

27 Pogledajte ljiljane! Kako rastu! Ne rade, ne predu, a ipak vam kažem: Ni Salomon
u svemu svojemu sjaju nije bio tako odjeven kao jedan jedini od njih.

28 I kad Bog travu, koja danas stoji na polju, a sutra se u peć baca, tako odijeva,
koliko će više vas, malovjerni!

29 I zato ne pitajte, što ćete jesti i što ćete piti, i ne uznemirujte se!

30 Za sve se to brinu neznabošci. I Otac vaš zna, da vam to treba.

31 Nego tražite kraljevstvo njegovo, i to će vam se dodati.

32 Ne boj se, malo stado; jer je bila volja Oca vašega, da vam dadne kraljevstvo.

33 Prodajite, što imate, i dajite od toga milostinju! Pribavite sebi torbe, što ne stariju,
neprolazno blago u nebu, kojemu se tat ne približuje, niti ga moljac ne razjeda!

34 Jer gdje je vaše blago, ondje je i srce vaše.

35 Neka budu vaša bedra pripasana i svjetiljke pripaljene u rukama vašim:

36 Tako ćete biti kao ljudi, koji čekaju gospodara svojega, dok se vrati sa svadbe, da
mu odmah otvore, kad dođe i pokuca.

37 Blagoslovljene su one sluge, koje gospodar nađe budne, kad dođe! Zaista, kažem
vam: "On će se pripasati i posadit će ih i obilazit će, da ih posluži.

[38] I ako dođe u drugu ili u treću noćnu stražu, i nađe ih tako: "onda blagoslovljene su te sluge!

[39] A ovo znajte: "Kad bi znao domaćin, u koji će čas doći tat, ostao bi budan i ne bi dao provaliti u kuću svoju.

[40] Tako i vi budite spremni; jer u koji čas ne mislite, doći će Sin čovječji."

[41] Tada upita Petar: "Gospodine, namjenjuješ li ovu prispodobu samo na nas ili na sve?"

[42] Gospodin odgovori: "Tko je dakle taj vjerni i mudri upravitelj, kojega postavlja gospodar nad svojom družinom, da im u pravo vrijeme daje hranu?

[43] Blagoslovljen je onaj sluga, kojega gospodar, kad se vrati kući, nade da radi tako!

[44] Zaista, kažem vam: "On će ga postaviti nad svim svojim dobrima.

[45] Ako li onaj sluga misli u sebi: "Neće moj gospodar još zadugo doći; ako zlostavlja sluge i sluškinje, jede i pije i opija se,

[46] Doći će gospodar toga sluge u dan, kad se ne nada, u čas, koji ne zna. Tada će ga sasjeći u komade i odredit će mu mjesto njegovo kod nevjernika.

[47] A onaj sluga, koji zna volju gospodara svojega, ali ne radi i ne upravlja po volji njegovoj, dobit će mnogo udaraca.

[48] A koji ga ne zna i radi što zaslužuje kaznu, dobit će malo udaraca. Kojemu je mnogo dano, od njega će se mnogo tražiti; kojemu je mnogo povjereno, od njega će se još više iskati.

[49] Došao sam da bacim oganj na zemlju, i kako bih htio, da je već planuo!

[50] Ali ja prije imam da uzmem na sebe krštenje, i kako me to muči, dok se ne svrši!

[51] Mislite li, da sam došao donijeti mir na zemlju? Ne, kažem vam, nego razdor.

[52] Od sada će pet u jednoj kući biti razdijeljeni: tri na dva i dva na tri:

53 Ustat će otac na sina, i sin na oca, majka na kćer, i kći na majku, svekrva na snahu, i snaha na svekrvu."

54 Onda je progovorio mnoštvu naroda: "Kad vidite oblak gdje se diže na zapadu, odmah kažete: Bit će dažd, i bude tako.

55 Opazite li, da puše jug, kažete: Bit će vrućina, i bude.

56 Licemjeri! Znakove na nebu i zemlji znate tumačiti. Kako to, da ne razumijete sadašnjega vremena?

57 Zašto sami od sebe ne spoznajete, što je pravo?

58 Kad ideš sa svojim protivnikom k poglavarstvu, još na putu gledaj da ga se oslobodiš! Inače mogao bi te odvući pred suca, a sudac be predati sudbenom podvorniku, i sudbeni podvornik u tamnicu te baciti.

59 Kažem ti: Nećeš iz nje izaći, dok ne platiš posljednjega novčića."

Luka, glava 13

1 U to vrijeme dođoše neki k Isusu i pripovjediše mu za Galilejce, kojih je krv bio Pilat prolio, dok su upravo žrtvovali.

2 On im reče Mislite li, da su ti Galilejci bili veći grješnici od svih drugih Galilejaca, jer tako postradaše

3 Ne, kažem vam, ali ako se ne obratite, svi ćete tako izginuti.

4 Ili mislite li, da su onih osamnaest, na koje pade kula u Siloamu i pobi ih, bili više krivi od svih ostalih stanovnika Jerusalema?

5 Ne, kažem vam Ali ako se ne obratite, svi ćete tako izginuti."

6 Onda im rekoše ovu prispodobu "Netko je bio zasadio smokvu u svojemu vinogradu On dođe i potraži roda na njoj, ali ga ne nađe.

7 Tada reče vinogradaru Evo, tri već godine dolazim i tražim roda na ovoj smokvi, ali ga ne nalazim. Posijeci je čemu da još zaprema tlo?

[8] On mu odgovori, Gospodaru, pusti je, da još stoji ovu godinu. Okopat ću oko nje i pognojiti je.

[9] Može biti da onda ubuduće urodi, inače možeš je dati posjeći."

[10] Jedne subote učio je u jednoj sinagogi.

[11] Tu je bila jedna žena, koja je već osamnaest godina bila bolesna cd duha bila je sasvim zgrčena i nije se mogla nikako ispraviti.

[12] Kad je ugleda Isus, dozva je k sebi i reče joj ženo, izbavljena si od bolesti svoje!"

[13] Pritom metnu na nju ruke, i ona se odmah ispravi i poče slaviti Boga.

[14] Pun gnjeva zbog toga, što je Isus iscijelio u subotu, reče predstojnik sinagoge narodu: "Šest je dana za rad, u te dane dolazite i dajte se icjeljivati, a ne u subotu"

[15] Gospodin mu reče. Licemjeri! Ne odvezuje li svaki od vas u subotu svojega vola ili magarca od jasala i ne vodi li ga, da ga napoji"

[16] A ovu kćer Abrahamovu, koju je držao sotona već punih osamnaest godina svezanu, nije li trebalo odvezati od ove veze u subotu?"

[17] Na ove riječi postidjeli su se svi protivnici njegovi A sav se je narod radovao za sva slavna djela što su se dogodila po njemu.

[18] Tada reče: "Čemu je slično kraljevstvo Božje čemu da ga prispodobim?

[19] Ono je kao zrno gorušično, koji uze čovjek i posija u svojemu vrtu. Ono uzraste i postade drvo veliko, i ptice nebeske gnijezdiše se na granama njegovim"

[20] Dalje reče: "Čemu da prispodobim kraljevstvo Božje?

[21] Ono je kao kvasac, koji uze žena i pomiješa u tri mjere brašna, dok sve ne ukisne."

[22] Tako je prolazio učeći po gradovima i selima, i išao je dalje u Jerusalem.

[23] Tada ga upita netko: "Gospodine, je li samo malo onih, koji se spasavaju?" On im reče:

[24] "Trudite se da uđete na uska vrata, jer vam kažem: "Mnogi će tražiti da uđu, a neće moći.

[25] Je li se jedanput digao domaćin i zatvorio vrata, tada ćete stajati vani, kucati na vrata i zvati: Gospodine, otvori nam! A on će vam odgovoriti: Ne znam vas, odakle ste.

[26] Tada ćete odgovoriti: Ali mi smo s tobom jeli i pili; po ulicama našim ti si učio.

[27] A on će reći: "Kažem vam, ne znam, odakle ste. Odstupite od mene svi, koji činite nepravdu!

[28] Ondje će biti jauk i škrgut zuba, kad vidite Abrahama, Izaka i Jakova i sve proroke u kraljevstvu Božjemu, dok ste vi istjerani van.

[29] Od istoka i zapada, od sjevera i juga doći će i sjest će za stol u kraljevstvu Božjemu.

[30] Tako ima posljednjih, koji će biti prvi, i ima prvih, koji će biti posljednji."

[31] U isti dan pristupiše neki farizeji i rekoše mu: "Otidi i udalji se odavde; jer Herod hoće da te

[32] A on im reče: "Idite i kažite onoj lisici: "Evo, izgonim đavle i iscjeljujem danas i sutra; istom sam treći dan s time gotov.

[33] Ali danas, sutra i preksutra moram putovati; jer ne ide, da prorok drugdje nađe smrt negoli u Jerusalemu.

[34] Jerusaleme, Jerusaleme! Ti ubijaš proroke i kamenuješ one, koji su poslani k tebi! Koliko puta htjedoh da skupim djecu tvoju kao kvočka piliće svoje pod krila, ali ne htjedoste!

[35] Eto će vam se ostaviti kuća vaša pusta! Kažem vam, nećete me više vidjeti, dok ne dođe čas da uskliknete: 'Blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje!'"

Luka, glava 14

[1] Kad on jedne subote dođe u kuću nekoga ugledna farizeja, da Jede, promatrali su ga pozorno.

2 Tada stade pred njega neki čovjek, koji je imao vodenu bolest.

3 Isus upita zakonoznance i farizeje: "Je li dopušteno u subotu iscjeljivati ili nije?"

4 Oni su šutjeli. Tada ga se do hvati, iscijeli ga i otpusti.

5 Onda im reče: "Jednome od vas padne njegov sin ili vol u jamu. Ne izvadi li ga odmah, i u subotu?"

6 Na to mu ne mogoše ništa odgovoriti.

7 Kad je opazio, kako su pozvani izbirali sebi prva mjesta, rekoše im prispodobu ovu:

8 "Kad te tko pozove na svadbu, ne sjedaj na prvo mjesto, mogao bi koji odličniji od tebe biti među pozvanima.

9 I tvoj i njegov gostoprimac mogao bi doći i reći tebi: 'Podaj mjesto ovome.' Tada bi postiđen morao zauzeti posljednje mjesto.

10 Nego kad te tko pozove, idi i sjedi na posljednje mjesto! Tada će doći tvoj gostoprimac i reci tebi: 'Prijatelju, pomakni se više!' To će ti biti na čast pred svima, koji sjede s tobom za stolom.

11 Jer svaki, koji se povisi, ponizit će se, a tko se ponizi, povisit će se."

12 A gostoprimcu reče: "Kad daješ objed ili večeru, onda ne zovi svojih prijatelja ni svoje brade, rođaka ili bogatih susjeda; inače pozovu i oni tebe i vrate ti!

13 Nego kad daješ gozbu, pozovi prosjake, sakate, hrome i slijepe!

14 Blagoslovljen si onda ti, jer ti ovi ne mogu vratiti, ali će ti se vratiti o uskrsnuću pravednih."

15 Kad je to čuo jedan od onih, što su bili zajedno za stolom, reče mu: "Blagoslovljen je onaj, koji blaguje u kraljevstvu Božjemu!"

16 Tada mu on reče: "Jedan čovjek zgotovi veliku gozbu i pozva na nju mnoge.

17 Kad bi vrijeme gozbi, posla slugu svojega, da kaže pozvanima: 'Dođite, sve je već gotovo!'

[18] Tada se počeše izgovarati svi redom. Prvi mu reče: 'Kupio sam polje i moram poći da ga vidim. Molim te, ispričaj me!'

[19] Drugi reče: 'Kupio sam pet jarmova volova i idem da ih ogledam. Molim te, ispričaj me!'

[20] Treći reče: 'Oženio sam se i zato ne mogu doći.'

[21] Sluga dođe natrag i reče to gospodaru svojemu. Tada se rasrdi domaćin i zapovjedi slugi svojemu: 'Idi brzo van na ceste i ulice gradske i dovedi ovamo prosjake i sakate, slijepe i hrome!'

[22] Sluga javi: 'Gospodaru, zapovijed je tvoja izvršena, ali još ima mjesta.'

[23] Tada reče gospodar slugi: 'Izađi na seoske putove i među ograde, te natjeraj sve da dođu, da mi se napuni kuća.'

[24] A kažem vam, od onih ljudi, koji su bili pozvani, neće ni jedan okusiti moje gozbe."

[25] Veliko mnoštvo naroda išlo je za njim. Tada se on obazre i reče im:

[26] "Ako tko dođe k meni, a ne mrzi na oca i na majku i na ženu i na dijete i na brata i na sestru, da, i na samoga sebe, ne može biti moj učenik.

[27] Tko ne nosi križa svojega i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik.

[28] Kad jedan od vas hoće da gradi kulu, ne sjedne li najprije i ne proračuna li troškove, ima li i sredstava da dovrši?

[29] Kad bi naime postavio temelj; a ne bi mogao kasnije dovršiti gradnje, svi, koji gledaju, rugali bi mu se

[30] I govorili: 'Ovaj je čovjek počeo gaditi i nije mogao da dovrši.'

[31] Ili kad koji kralj hoće da se zarati s drugim kraljem, ne sjedne li najprije i ne promisli, može li s deset tisuća ljudi izaći protiv njega?

[32] Ako li ne može, onda pošlje poslanike, dok je onaj još daleko, i moli, da se nagode mirno.

[33] Tako i ni jedan od vas, koji se ne odreče svega, što ima, ne može biti moj učenik.

[34] Sol je nešto dobro, ali ako so obljutavi, čim da se onda osoli?

[35] Niti se može upotrijebiti za zemlju niti za gnoj; nego se izbacuje. Tko ima uši da čuje, neka čuje!"

Luka, glava 15

[1] Svakojaki carinici i grješnici približavali su se k njemu, da ga čuju.

[2] Na to su mrmljali farizeji i književnici i govorili. "Ovaj prima grješnike i jede s njima."

[3] Tada im rekoše ovu prispodobu:

[4] "Ako jedan od vas ima sto i ovaca i izgubi jednu od njih, ne ostavi li devedeset i devet u pustinji i ne ide li za izgubljenom, dok je ne nađe?

[5] Je li je našao, uzme je pun radosti na ramena svoja.

[6] I kad dođe kući, sazove svoje prijatelje i susjede i govori im: 'Radujte se s menom! Nađoh svoju ovcu, koja je bila izgubljena.'

[7] Kažem vam, isto tako bit će u nebu veća radost za jednoga jedinoga grješnika, koji se obrati, negoli za devedeset i devet pravednika, koji ne trebaju obraćenja.

[8] Ili kad koja žena ima deset drahma i od njih izgubi jednu, ne zapali li tada ona svjetiljku, ne pomete li kuću i ne traži li brižljivo, dok ne nađe drahmu?

[9] Je li našla drahmu, sazove svoje prijateljice i susjede i govori: 'Radujte se s menom! Nađoh drahmu, koja je bila izgubljena.'

[10] Isto tako, kažem vam, kod anđela je Božjih radost za jednoga grješnika, koji se obrati."

[11] Tada nastavi: "Jedan je čovjek imao dva sina.

[12] Mlađi od njih reče ocu: 'Oče, daj mi dio od imanja, što pripada meni.' On im dakle podijeli imanje.

13 Nekoliko dana kasnije, pokupi mlađi sin sve i ode u daleku zemlju. Ondje prosu
imanje svoje živeći raspušteno.

14 Kad je bio sve potrošio, nastade u onoj zemlji velika glad, i on počne stradati.

15 Tada otide i najmi se kod jednoga građanina one zemlje. Ovaj ga posla u polja
svoja, da čuva svinje.

16 Rado bi bio utišao glad svoju mahunama, što su jele svinje; ali mu ih nitko nije
davao.

17 Tada dođe k sebi i reče: 'Koliko najamnika u oca mojega ima, ju kruha izobilja, a ja
ovdje umirem od gladi!

18 Ustat ću, poči ću k ocu svojemu i reći ću mu: "Oče, sagriješih nebu i tebi,

19 Nijesam više dostojan zvati se sin tvoj; primi me kao jednoga od svojih najamnika!'

20 Ustade dakle i otide k ocu svojemu. Već izdaleka ugleda ga otac njegov, i sažali mu
se. Potrča mu u susret, pade mu oko vrata i poljubi ga.

21 A sin mu reče: 'Oče, sagriješih nebu i tebi nijesam više dostojan zvati se sin tvoj.'

22 A otac zapovjedi slugama svojim: 'Donesite brzo najbolju haljinu i obucite mu je!
Podajte mu prsten na ruku i obuću na noge!

23 Onda dovedite tele ugojeno i zakoljite ga! Održat ćemo radosnu gozbu i proveselit
ćemo se.

24 Jer ovaj moj sin bio je mrtav i živi opet bio je izgubljen i nađe se.' I stadoše držati
radosnu gozbu.

25 Sin njegov stariji bio je upravo u polju. Kad dođe i približi se kući, začu glazbu i
igru.

26 Dozva jednoga od sluga i zapita, što je to?

27 Brat je tvoj došao, odgovori mu on. I otac je tvoj dao zaklati tele ugojeno, jer ga je
opet dobio zdrava.

[28] Tada se on rasrdi i ne htjede da uđe. Otac njegov izađe i počne ga nagovarati.

[29] A on odgovori ocu: 'Već tolike godine služim ti, i nikada još ne prestupih tvoje zapovijedi. A meni još nikada nijesi dao jareta, da bih se proveselio sa svojim prijateljima.

[30] A sad, kad dođe taj tvoj sin, koji ti je imanje prosuo s bludnicama, dao si mu zaklati tele ugojeno.'

[31] On mu reče: 'Sine, ti si uvijek s menom, i sve je moje tvoje.

[32] A trebalo je održati radosnu gozbu i proveseliti se; jer ovaj brat tvoj bio je mrtav i živi opet; bio je izgubljen, i nađe se.'"

Luka, glava 16

[1] Dalje reče učenicima svojim: "Bio je jedan čovjek bogat, koji je imao upravitelja. Ovaj je bio optužen kod njega, da mu prosipa imanje.

[2] On ga dade dozvati i reče mu: 'Što to čujem za tebe? Daj račun o svom upravljanju! Ne možeš dulje ostati moj upravitelj.'

[3] Tada upravitelj pomisli u sebi: 'Što da počnem, kad mi gospodar moj oduzima upravljanje? Kopati ne mogu, prositi stidim se.

[4] Znam što ću činiti, da me prime u kuće svoje, kad me se digne s uprave.'

[5] I dozva redom dužnike gospodara svojega. Prvoga zapita: 'Koliko si dužan gospodaru mojemu?'

[6] Od odgovori: 'Što bata ulja.' Reče mu: 'Uzmi pismo svoje, sjedi i piši brzo pedeset!'

[7] Drugoga zapita: 'Koliko Bi ti dužan?' On odgovori: 'Što korova pšenice.' Reče mu: 'Uzmi pismo svoje i piši osamdeset!'

[8] Gospodar pohvali nepravednog upravitelja, što je radio mudro, jer su djeca ovoga svijeta u svojem naraštaju mudrija od djece svjetlosti.

[9] I ja vama kažem: Načinite sebi prijatelje nepravednim bogatstvom, da vas, kad jedanput dođe do kraja, prime u vječne stanove!

10 Tko je vjeran u najmanjoj stvari, taj je vjeran i u velikoj; tko, je nevjeran u najmanjoj stvari, taj je nevjeran i u velikoj.

11 Ako vjerno ne upravljate nepravedno bogatstvo, tko će vam onda povjeriti istinito dobro?

12 I ako vjerno ne upravljate tuđe dobro, tko će vam onda dati, što je vaše?

13 Ni jedan sluga ne može dva gospodara služiti: ili će na jednoga mrziti, a drugoga ljubiti, ili će uz jednoga prianjati, a drugoga zanemariti. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu."

14 Sve su ovo slušali lakomi farizeji i rugali mu se.

15 Tada im reče: "Vi ste oni, koji se gradite pravedni pred ljudima, ali Bog zna srca vaša, jer što se pred ljudima pokazuje veliko, pred Bogom je gadno.

16 Zakon i proroci dosežu do Ivana. Otada se navješuje radosna vijest o kraljevstvu Božjemu, i svaki prodire silom u njega.

17 Ali je lakše da prođu nebo i zemlja, da propadne i jedna crtica od zakona.

18 Tko pusti ženu svoju i oženi se drugom, preljubu čini; i tko se oženi otpuštenicom, isto tako preljubu čini.

19 Bio je neki čovjek bogat; oblačio se u skerlet, u fini lan i gostio se sjajno svaki dan.

20 Pred njegovim vratima ležao je jedan siromah po imenu Lazar sav u čirovima.

21 Rado bi se bio on nasitio mrvicama, što su padale sa stola bogataševa. I psi su dolazili i lizali čirove njegove.

22 Tada umrije siromah. On bi od anđela odnesen u krilo Abrahamovo. I bogataš umrije i bi pokopan.

23 Kad u paklu usred muka svojih podiže oči svoje, vidje izdaleka Abrahama i u krilu njegovu Lazara.

24 Tada povika: 'Oče Abrahame, smiluj mi se i pošlji Lazara, neka umoči u vodu vrh prsta svojega i rashladi moj jezik; jer trpim veliku muku u ovom plamenu.'

25 Abraham reče: 'Sjeti se, sinko, tebi je u životu tvojemu bilo dobro, a Lazaru zlo.
Sad se on ovdje tješi, a ti se mučiš.

26 Povrh svega toga zja među nama i vama širok jaz, tako da ni jedan ne moje odavde
k vama prijeći, i ni jedan odatle ovamo doći, i ako bi htio.'

27 Onaj nastavi: 'Onda te molim, oče, pošlji ga u moju očinsku kuću!

28 Imam još pet braće, i neka Ih opomene, da ne dođu i oni na ovo mjesto muke!'

29 Abraham reče: 'Imaju Mojsija i proroke: neka njih slušaju!'

30 'Ne, oče Abrahame', odgovori onaj. 'Ali ako im dođe tko od mrtvih, onda će se
obratiti.'

31 A on mu reče: 'Ako ne slušaju Mojsija i proroka, neće vjerovati, da tko ustane i od
mrtvih.'"

Luka, glava 17

1 I reče učenicima svojim: "Ono što navodi ljude na grijeh ne može izostati. Ali teško
onome, po kome to dolazi!

2 Bolje bi mu bilo, da mu se mlinski kamen objesi o vratu, da ga bace u more, nego da
navede na grijeh jednoga od ovih malih.

3 Pazite jedan na drugoga! Ako se brat tvoj ogriješi, pouči ga, bude li mu žao, oprosti
mu!

4 I ako se sedam puta na dan ogriješi o tebe i sedam puta opet dođe k tebi i rekne: 'Žao
mi je', oprosti mu!"

5 Apostoli zamoliše Gospodina: "Umnoži vjeru našu!"

6 Gospodin reče: "Ako imate vjeru kao zrno gorušično i kažete ovome dudu: 'Izađi s
korijenom van i presadi se u more!' poslušat će vas.

7 Tko od vas svojemu slugi, što ore ili čuva stoku, kad se vrati iz polja, kaže: 'Dođi
odmah i sjedi za stol?'

8 Nego neće li mu reći: "Pripravi mi večeru, pripaši se i posluži mi, dok jedem i pijem? onda možeš ti jesti i piti?

9 Hoće li on zahvaliti slugi na tom, što je izvršio zapovijedi njegove? Ne mislim.

10 Tako i vi, kad učinite sve, što vam je naloženo, kažite: 'Sluge smo neznatne, učinismo samo dužnost svoju.'"

11 Na putu u Jerusalem prolazio je između Samarije i Galileje.

12 Kad htjede ući u jedno selo, dođe mu u susret deset gubavaca, koji su stajali izdaleka

13 I počeše vikati: "Isuse, učitelju, smiluj nam se!"

14 Kad ih vidje, reče im: "Idite i pokažite se svećenicima!" Dok su išli, očistiše se.

15 A samo jedan od njih dođe natrag, kad vidje, da je iscijeljen, hvalio je Boga iza glasa.

16 Bacio se pred njega ničice na svoje lice i zahvalio mu. I to je bio Samarijanac.

17 Tada reče Isus: "Ne očistiše li se desetorica, a gdje su devetorica?

18 Zar se ni jedan ne nađe, da se vrati i slavu dadne Bogu, nego ovaj tuđin?"

19 I reče mu: "Ustani i idi, vjera te je tvoja ozdravila."

20 Farizeji ga upitaše: "Kad se doći kraljevstvo Božje?" On im odgovori: "Kraljevstvo Božje neće doći sa sjajem vanjskim.

21 Neće se govoriti: 'Ovdje je ili ondje.' Kraljevstvo je Božje među vama."

22 Dalje reče učenicima svojim: "Doći će dani, kad ćete željeti da vidite samo jedan od dana Sina čovječjega, ali ga nećete vidjeti.

23 I reći će vam: "Ovdje je on, ondje je on! Ne idite tamo i ne trčite za njima!

24 Jer kao što svjetlica munje sijevne od jednoga kraja neba do drugoga, tako će biti i sa Sinom čovječjim u njegov dan.

25 Ali najprije još mora on mnogo pretrpjeti i odbačen biti od roda ovoga.

26 Kako je bilo u dane Noine, tako će biti i u dane Sina čovječjega:

27 Jelo se i pilo, ženilo se i udavalo sve do dana, kad Noa uđe u kovčeg. Tada dođe potop i uništi sve.

28 Isto tako bilo je u dane Lotove, Jelo se i pilo, kupovalo se i prodavalo, sadilo se i gradilo.

29 A u dan, kad izađe Lot iz Sodome, udari oganj i sumpor iz neba i uništi sve.

30 Upravo će tako biti u onaj dan, kad se objavi Sin čovječji.

31 Tko je u onaj dan na krovu i stvari svoje ima još u kući, neka ne silazi da ih uzme! Tko je u polju, neka se također ne vrača natrag!

32 Sjetite se žene Lotove!

33 Koji gleda da uzdrži živo svoj, izgubit će ga; tko ga izgubi, uzdržat će ga.

34 Kažem vam, u onu noć počivat će dva na jednoj postelji: jedan će se uzeti, drugi će se ostaviti.

35 Dvije će žene mljeti na jednom mlinu: jedna će se uzeti, druga će se ostaviti.

36 Dva će biti u polju: jedan će se uzeti, drugi će se ostaviti."

37 Upitaše ga: "Gdje, Gospodine?" Odgovori im: "Gdje je strvina, ondje se skupljaju orlovi."

Luka, glava 18

1 On im pokaza u prispodobi, da se mora svagda moliti i ne sustajati.

2 Recite im: "U jednom gradu bio je jedan sudac, koji se nije bojao Boga i nije mario za ljude.

3 A u onom gradu bila je jedna udovica. Ona je dolazila k njemu i molila: 'Pribavi mi pravo protiv mojega protivnika!'

4 On nije htio zadugo. A najposlije reče u sebi: 'Ne bojim se doduše Boga i ne marim
za ljude.

5 Ali jer mi dodijava ova udovica, pomoći ću joj do njezina prava; inače doći će mi
napokon i udarit će me po licu.'"

6 Gospodin nastavi: "Čujte, što govori nepravedni sudac!

7 A Bog izabranima svojim, koji dan i noć vapiju k njemu, da ne pomogne do
njihovih prava, da ih pusti čekati?

8 Kažem vam, brzo će im pribaviti pravo. Ali Sin čovječji, kad dođe, hoće li naći
vjeru na zemlji?"

9 Nekima, koji su se puni pouzdanja u sebe držali pravednima i druge prezirali, rekoše
prispodobu ovu:

10 "Dva čovjeka uzađoše u hram, da se pomole. Jedan je bio farizej, drugi carinik.

11 Farizej stade i počne se moliti u sebi: 'Bože, zahvaljujem ti, što nijesam kao ostali
ljudi, kao razbojnici, varalice, preljubočinci ili kao ovaj carinik.

12 Postim dvaput u tjednu i dajem desetinu od svega, što stečem.'

13 A carinik je stajao izdaleka i nije se usudio ni očiju svojih podignuti k nebu, nego
se je udarao u prsa svoja i molio se: 'Bože, milostiv budi meni grješniku!'

14 Kažem vam: Onaj otide opravdan kući, a ne onaj, jer tko se povisi, ponizi se, tko se
ponizi, povisi se."

15 Donosili su k njemu djecu, da ih se dotakne. Kad to vidješe učenici počeše odbijati
ljude.

16 A Isus dozva k sebi djecu i reče: Pustite djecu, neka dolaze k meni, i ne branite im;
jer je takvih kraljevstvo Božje.

17 Zaista, kažem vam: "Tko ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, neće ući u
njega."

18 Jedan predstojnik zapita ga: "Učitelju dobri, što moram činiti, da postignem život vječni?"

19 Isus mu odgovori: "Što me zoveš dobrim; samo je Bog dobar.

20 Zapovijedi znaš: Ne čini preljube! Ne ubijaj! Ne kradi! Ne svjedoči lažno! Poštuj oca i majku!"

21 On odgovori: "Sve sam to držao od mladosti svoje"

22 Kad je to čuo Isus, reče mu: "Još ti jedno fali: Prodaj sve, što imaš, i podaj siromasima, i imat ćeš blago u nebu. Tada dođi i idi za mnom!

23 Na ove riječi veoma se on ražalosti; jer je bio vrlo bogat.

24 Kad ga vidje Isus tako žalosna, reče: "Kako je teško imućnima ući u kraljevstvo Božje!

25 Lakše je devi proći kroz iglene uši, nego li bogatašu ući u kraljevstvo Božje."

26 Tada upitaše slušatelji: "Tko se onda može spasiti?"

27 On odgovori: "Što je u ljudi nemoguće, u Boga je moguće."

28 Tada reče Petar: "Mi ostavismo svoje imanje i pođosmo za tobom."

29 On im reče: "Zaista, kažem vam: "Nitko ne ostavi zbog kraljevstva Božjega kuću, roditelje, brata, ženu ili djecu,

30 A da ne primi za to na ovom svijetu mnogo više i na drugom svijetu život vječni."

31 On uze dvanaestoricu nasamo i reče im: "Evo idemo gore u Jerusalem. Ondje će se sve ispuniti, što su proroci pisali za Sina čovječjega.

32 On će biti predan neznabošcima; ismijan, zlostavljan i popljuvan.

33 Bičevat će ga i ubiti, ali treći će dan uskrsnuti."

34 A oni ništa od toga ne razumješe. Govor je ovaj bio za, njih taman, i oni ne shvatiše, što je on stim mislio.

35 Kad se je približio k Jerihu, Jedan je slijepac sjedio kraj puta i prosio.

36 Čuo je, kako prolazi narod, i zapitao je, što je to.

37 rekoše mu, da prolazi Isus Nazarećanin.

38 Tada povika: "Isuse, sine Davidov, smiluj mi se!"

39 Oni, što su išli naprijed, korili sa, neka šuti, ali je on samo još jače vikao: "Sine Davidov, smiluj mi se!"

40 Tada Isus stade i dade ga dovesti. Kad je bio došao,

41 Zapita ga: "Što hoćeš od mene?" On zamoli: "Gospodine, učini, da progledam!"

42 Isus mu reče: Progledaj! Vjera te je tvoja spasila."

43 Odmah progleda, i poče slaviti Boga i pođe za Isusom. I sav narod, koji je bio to vidio, hvalio je Boga.

Luka, glava 19

1 On dođe u Jeriho i prolazio je kroz mjesto.

2 Tu je bio čovjek po imenu Zakej. Bio je starješina carinički, i bio je bogat.

3 Želio je da vidi Isusa, tko je, ali nije mogao od mnoštva naroda; jer je bio maloga rasta;

4 to potrča naprijed i pope se na divlju smokvu, da ga mogne vidjeti; jer je onuda morao proći.

5 Kad dođe Isus na ono mjesto, pogleda gore i reče mu: "Zakeju, siđi brzo; jer danas moram proboraviti u kući tvojoj."

6 I siđe brzo, i primi ga s radošću.

7 Svi, koji to vidješe, mrmljali su i govorili: "Svratio se u kuću jednome grješniku."

8 A Zakej stupi pred Gospodina i reče: "Gospodine, pola imanja svojega dajem
siromasima; i ako sam koga prevario, vraćam četverostruko."

9 Isus mu reče: "Danas dođe spasenje kući ovoj, jer je i on sin Abrahamov.

10 Jer je Sin čovječji došao da potraži i spasi, što je bilo izgubljeno."

11 Kako su to oni slušali, rekoše im još jednu prispodobu. Zato jer je bio blizu
Jerusalema, i jer su mislili ljudi, da se sad odmah mora javiti kraljevstvo Božje.

12 Zato reče: "Jedan čovjek plemenita roda otide u daleku zemlju, da primi sebi
kraljevstvo, i da se vrati.

13 Zato dozva k sebi deset svojih sluga, predade im deset mina i reče im: 'Trgujte s
tim, dok se ja vratim.'

14 A sugrađani njegovi mrzili su na njega; oni poslaše za njim poslanike i rekoše:
'Nećemo da on kraljuje nad nama.'

15 A kad se on vrati, pošto primi kraljevstvo, dade dozvati k sebi sluge, kojima je bio
dao novac, da vidi, koliko je svaki stekao.

16 Prvi dođe i reče: 'Gospodaru, mina tvoja donese deset mina.'

17 On mu odgovori: 'Dobro, dobri slugo: jer si mi u malom bio vjeran, imat ćeš vlast
nad deset gradova.'

18 Drugi dođe i reče: 'Gospodaru, mina tvoja donese pet mina.'

19 Ovomu reče: 'Ti ćeš vladati nad pet gradova.'

20 Treći dođe i reče: 'Gospodaru, evo tvoja mina! Zavezao sam je u rupcu.

21 Bojao sam se naime tebe, jer si čovjek strog. Uzima, Što nijesi uložio, i žanješ, što
nijesi sijao.'

22 On mu odgovori: 'Iz tvojih ću ti usta suditi, nevrijedni slugo! Znao si, da sam strog
čovjek, da uzimam, što nijesam uložio, i žanjem, što nijesam sijao.

23 Pa zašto nijesi dao mojega novca u novčaru, da bih ga ja došavši mogao primiti s dobitkom.'

24 Tada reče onima, što su ondje stajali: 'Uzmite mu minu i podajte je onome, koji ima deset mina!'

25 Odgovoriše mu: 'Gospodaru, on već ima deset mina.'

26 Kažem vam: svakome, koji ima, dat će se; a tko nema, njemu će se oduzeti, i ono što ima.

27 A one moje neprijatelje, koji ne htjedoše, da ja kraljujem nad njima, dovedite ovamo i pogubite ih pred očima mojim!"

28 Iza ovih riječi pođe dalje na putu gore u Jerusalem.

29 Kad dođe u blizinu Betfage i Betanije na goru, što se zove Maslinska gora, posla dva od učenika svojih

30 I naloži im: "Idite u selo, što je pred vama! Ondje ćete na ulazu naći magare privezano, na kojemu još nitko nije sjedio. Odvežite ga i dovedite!

31 Upita li vas tko: 'Zašto ga odvezujete?' odgovorite ovako: 'Gospodin ga treba.'"

32 Poslani otiđoše i nađoše, kako im je bio rekao.

33 Kad su odvezivali magare, upitaše ih njegovi gospodari: "Zašto odvezujete magare?"

34 Oni odgovoriše: "Gospodin ga treba."

35 Tako dovedoše magare k Isusu, metnuše haljine svoje na njega i podigoše Isusa na njega.

36 Kad je išao tako, prostirali su haljine svoje po putu.

37 I kad se približi već da siđe s gore Maslinske, počne sve mnoštvo učenika u radosti hvaliti Boga iza glasa za sva čudesna djela, što su ih bili vidjeli:

38 Govorili su: "Blagoslove kralj, koji dolazi u ime Gospodnje! Mir na nebu i slava na visini!"

39 Tada mu rekoše neki farizeji: "Učitelju, zabrani to učenicima svojim!"

40 On im reče: "Kažem vam, ako ovi ušute, kamenje će vikati."

41 Kad se približi i ugleda grad, zaplaka nad njim i reče:

42 "Kad bi i ti u ovaj svoj dan upoznao, što ti je za mir! Ali je sad skriveno od očiju tvojih.

43 Doći će dani na tebe, kad će te neprijatelji tvoji okružiti opkopom, unaokolo te zatvoriti i sa svih te strana pritisnuti.

44 Oni će tebe i djecu tvoju, što su u tebi, lupiti o zemlju i neće ostati u tebi kamena na kamenu, jer nijesi upoznao vremena pohođenja svojega."

45 Tada pođe u hram i potjera van prodavce.

46 Dovikivao im je: "Stoji pisano: Kuća moja kuća je molitve. A vi načiniste od nje špilju razbojničku."

47 Svaki dan učio je u hramu. Glavari svećenički, književnici i vode naroda gledali su da ga pogube.

48 Ali mu nijesu mogli ništa učiniti; jer je sav narod prianjao za usta njegova da ga čuje.

Luka, glava 20

1 Kad je on jednoga dana učio narod u hramu i navješćivao vijest spasenja, pristupiše k njemu glavari svećenički i književnici sa starješinama

2 I zapitaše ga: "Reci nam: "Kojom vlasti to činiš, ili tko ti je dao vlast za to?"

3 On im odgovori: "I ja ću vas nešto upitati. Kažite mi:

4 Krštenje Ivanovo bijaše li je od neba ili od ljudi?"

5 Oni su razmišljali među se: "Reknemo li 'od neba', odgovorit će nam: 'Zašto mu onda ne vjerovaste?'

6 Reknemo li: 'Od ljudi', sav će nas narod kamenovati; jer je uvjeren, da je Ivan prorok."

7 Tako odgovoriše, da ne znaju, odakle je.

8 Isus im reče: "Onda ni ja vama neću reći, kojom vlašću ovo činim."

9 On izreče narodu ovu prispodobu: "Jedan čovjek posadi vinograd, dade ga u zakup vinogradarima, pa otide izvan zemlje na dulje vrijeme.

10 Kad je bilo vrijeme, posla slugu k vinogradarima, da bi mu dali dio od roda vinogradskoga. Ali vinogradari izbiše ga i protjeraše ga praznih ruku.

11 Posla još drugoga slugu. I ovoga istukoše, izgrdiše i protjeraše ga praznih ruku.

12 Posla još trećega. A oni i toga izbiše do krvi i izbaciše ga van.

13 Onda reče gospodar vinograda: 'Što da počnem? Poslat ću svojega sina ljubljenoga; njega će se možda pobojati.'

14 Ali kad ga ugledaše vinogradari, posvjetovaše se među se: 'To je baštinik; ubit ćemo ga, tada je baština naša.'

15 Izbaciše ga dakle iz vinograda van i ubiše ga. Što će sad gospodar vinograda s njina započeti?

16 Doći će, pogubit će te vinogradare i dat će vinograd drugima." Kad oni to čuše, rekoše: "Da se tako što ne dogodi!"

17 A on pogleda na njih i reče: "Pa što znači ona riječ u Pismu: "Kamen, koji odbaciše graditelji, postade kamen ugaoni?

18 Tko padne na ovaj kamen, razbit će se; a na koga on padne, satrt će ga."

19 Još u onaj dan gledali su književnici i glavari svećenički da stave ruku na njega; ali se pobojaše naroda. Bili su naime opazili, da je on htio njih pogoditi ovom prispodobom.

20 Pazili su oštro na njega, i poslaše uhode, koji su se imali napraviti kao ljudi pravedni, da ga uhvate u riječi. Oni su ga tada htjeli predati poglavarstvu, vlasti namjesnika.

21 Upitaše ga: "Učitelju, znamo, da pravo govoriš i učiš, i ne gledaš na osobu ljudi, nego zaista učiš putu Božjemu.

22 Je li nam je dopušteno plaćati caru porez ili ne?"

23 On prozre njihovo lukavstvo i reče im: "Što me kušate?

24 Pokažite mi denar! "Čiji je na njemu lik i natpis?" "Carev", odgovoriše.

25 Tada im reče: "Podajte dakle caru, što pripada caru, i Bogu, što pripada Bogu!"

26 Ne pođe im za rukom da ga uhvate u riječi pred narodom. Zadiviše se odgovoru njegovu i zašutješe.

27 Tada dođoše neki saduceji, koji tvrde, da nema uskrsnuća. Oni ga upitaše

28 I rekoše: "Učitelju, Mojsije nam propisa: Ako kojemu umre brat i ostavi ženu, a djece nikakve, onda ima brat oženiti ženu i podignuti potomstvo bratu svojemu.

29 A bilo je sedam braće. Prvi uze ženu i umrije bez djece.

30 Tada je uze drugi za ženu, a umrije bez djece,

31 Onda je uze treći, i tako svih sedam pomriješe, a da ne ostaviše potomaka.

32 Najposlije umre i žena.

33 Kojemu će sad od njih pripasti žena o uskrsnuću? Jer je ona svoj sedmorici bila žena."

34 Isus im odgovori: "Djeca ovoga svijeta žene se i udaju.

35 A koji se budu našli vrijednima biti dionici onoga svijeta i uskrsnuća od mrtvih, neće se više ženiti, niti će se udavati.

36 Oni ne mogu onda više ni umrijeti; oni su kao anđeli i djeca Božja, jer su djeca uskrsnuća.

37 A da će mrtvi uskrsnuti, i Mojsije pokaza na mjestu o grmu, gdje naziva Gospodina Bogom Abrahamovim, Bogom Izakovim i Bogom Jakovljevim.

38 On ipak nije Bog mrtvih, nego živih. Njemu svi žive."

39 Tada rekne neki od književnika: "Učitelju, dobro si rekao."

40 I nijesu se više usudili da ga što zapitaju.

41 Tada ih on zapita: "Kako se može tvrditi, da je Krist sin Davidov?

42 David ipak sam govori u knjigi psalama: Reče Gospodin Gospodinu mojemu: 'Sjedi ob desnu moju,

43 Dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim.'

44 David dakle njega naziva Gospodinom, kako onda može biti sin njegov?"

45 Dok je slušao sav narod, reče učenicima svojim:

46 "Čuvajte se književnika! Oni rado idu u dugačkim haljinama, hoće da ih se pozdravlja na javnim mjestima i da zauzimaju prva mjesta u sinagogama i začelja na gozbama.

47 Oni jedu kuće udovicama i izgovaraju za to na oko duge molitve. Njih čeka stroži sud."

Luka, glava 21

1 Kad on pogleda gore, vidje, kako bogati bacaju darove svoje u žrtvenu blagajnu.

2 Vidje također, kao jedna siromašna udovica ubaci tamo dvije lepte.

3 Tada reče: "Zaista, kažem vam: ova siromašna udovica metnu više nego svi drugi.

4 Jer svi baciše od viška svojega u darove Božje, a ona metnu od sirotinje svoje sve, što je služilo za njezin živež."

[5] Kad su neki govorili za hram, da je ukrašen sjajnim kamenjem i posvetnim darovima, reče:

[6] "Doći će dani, kad od svega, što vidite ovdje, neće ostati ni kamen na kamenu, koji se neće porušiti."

[7] Zapitaše ga: "Učitelju, kad će se to dogoditi, i koji je znak, kad će se to zbiti?"

[8] On odgovori: "Pripazite, da se ne dadnete zavesti, jer će se mnogi pojaviti u ime moje i reći: 'Ja sam', i: 'Vrijeme je došlo.' Ne trčite za njima!

[9] Kad čujete za ratove i bune, ne dajte se stim uplašiti! To mora najprije doći, ali još nije odmah svršetak."

[10] On nastavi: "Ustat će narod na narod, kraljevstvo na kraljevstvo

[11] Jaki potresi bit će posvuda, bit će glad i kuga. Strahote i veliki znači pojavit će se na nebu.

[12] Prije svega toga metnut će na vas ruku i progonit će vas Predavat će vas u sinagoge i u tamnice i voditi vas pred kraljeve i namjesnike zbog imena mojega.

[13] Tu će vam se dati prilika, da položite svjedočanstvo.

[14] Nemajte dakle nikakve unaprijed brige, kako ćete odgovarati!

[15] Jer ću vam ja dati rječitost i mudrost, kojoj se neće moći oprijeti ni odoljeti svi vaši protivnici.

[16] Dapače predavat će vas roditelji, braća, rođaci i prijatelji, i pobit će neke od vas.

[17] Svi će zamrziti na vas zbog imena mojega.

[18] Ali ni vlas s glave vaše neće propasti.

[19] Postojanom ustrajnošću spasit ćete dušu svoju.

[20] Kad vidite, da je Jerusalem opkoljen od vojske, onda znajte, da je blizu razorenje njegovo.

21 Tada neka ljudi u Judeji bježe u gore! Oni u gradu neka izađu van; koji su na polju, neka ne ulaze u grad!

22 Jer to su dani osvete, kad će se sve ispuniti, što stoji u Pismu.

23 Teško trudnima i dojiljama u one dane, jer će doći velika tjeskoba na zemlju i sud gnjeva na ovaj narod.

24 Jedni će pasti od oštrice mača, drugi zarobljeni bit će odvedeni među sve narode, Jerusalem će biti gažen od neznabožaca, dok ne prođu vremena neznabožaca.

25 Bit će znaci na suncu, mjesecu i zvjezdama. Na zemlji će među narodima vladati strašno očajanje od buke i huke mora.

26 Ljudi će ginuti od straha i čekanja onoga, što će doći na zemlju, jer će se sile nebeske uzdrmati.

27 Tada će ugledati, gdje Sin čovječji dolazi na oblaku s velikom moći i slavom.

28 Kad to nastane, onda se uspravite i podignite glavu svoju! Otkupljenje se vaše približuje.": "

29 Reče im prispodobu: "Promatrajte smokvu i sva druga drveta!

30 Kad vidite, da već tjeraju, znate, da je blizu ljeto.

31 Tako i vi, kad vidite, da se zbiva ovo, znajte, da je blizu kraljevstvo Božje!

32 Zaista, kažem vam: ovaj naraštaj neće proći, dok se sve to ne zbude.

33 Nebo i zemlja proći će, a riječi moje neće proći.

34 Pazite, da svoja srca ne otežate raspuštenošću i pijanstvom i brigama zemaljskim, i da vam onaj dan ne dođe iznenada.

35 Kao zamka doći će na sve, koji stanuju po svoj zemlji.

36 Pa zato budite uvijek budni i molite se, da uzmognete umaći svemu tome, što će doći, i da opstanete pred Sinom čovječjim!"

37 Preko dana učio je u hramu, a noću je izlazio van i boravio na gori, koja se zove Maslinska gora.

38 Ujutro je hrlio sav narod k njemu u hram, da ga sluša.

Luka, glava 22

1 Približavao se blagdan beskvasnih kruhova, koji se zove Pasha.

2 Glavari svećenički i književnici mislili su o tom, kako bi ga mogli ubiti, jer su se bojali naroda.

3 Tada uđe sotona u Judu, koji se zvao Iskariot, i koji je bio jedan iz broja dvanaestorice.

4 On ode i uze pregovarati s glavarima svećeničkim i nadstojnicima, kako da im ga mogne izdati.

5 Oni se obradovaše tomu i obećaše, da će mu dati novaca.

6 On obeća i stade tražiti zgodnu priliku, da im ga preda, a da ne upadne u oči narodu.

7 Dođe dan beskvasnih kruhova, u koji se je moralo klati Pashalno janje.

8 Tada pasla Isus Petra i Ivana i naloži im: "Idite i pripravite nam Pashalno janje, da ga jedemo!"

9 Oni ga upitaše: "Gdje da ga pripravimo?"

10 On im odgovori: "Kad dođete u grad, srest će vas čovjek, koji nosi vodu u krčagu. Idite za njim u kuću, u koju on uđe,

11 I kažite domaćinu: 'Učitelj te pita: gdje je soba, u kojoj mogu blagovati Pashalnu večeru s učenicima svojim?'

12 On će vam pokazati prostranu, sagovima prostrtu dvoranu. Ondje pripravite!"

13 Oni odoše i nađoše, kako im je bio rekao, i pripraviše Pashalnu večeru.

14 U određeni čas sjede za stol i dvanaest apostola s njim.

15 On im reče: "Vrlo san želio da ovu Pashalnu večeru održim s vama, prije nego muku podnesem.

16 Jer vam kažem: "Neću je od sada više jesti, dok se ne svrši u kraljevstvu Božjem."

17 Tada uze čašu, zahvali i reče: "Uzmite je i razdijelite među se!

18 Jer vam kažem: "Od sada neću više piti od roda trsova, dok ne dođe kraljevstvo Božje."

19 Onda uze kruh, zahvali, prelomi ga i dade im ga govoreći: "Ovo je tijelo moje, koje se daje za vas. Ovo činite na moju uspomenu!"

20 isto tako uze poslije gozbe čašu i reče: "Ova je čaša Novi Zavjet s mojom krvi, koja se prolijeva za vas.

21 Ali evo, ruka izdajnika mojega s menom je na stolu.

22 Sin čovječji ide doduše, kao što je određeno; ali teško čovjeku, koji ga izdaje!"

23 Tada oni stadoše jedan drugoga pitati, tko da je od njih, koji bi mogao to učiniti.

24 Nastade također prepirka među njima, tko da je od njih najveći.

25 On im reče: "Kraljevi neznabožačkih naroda njihovi su gospodari, i njihovi vladaoci nazivaju se dobrotvori.

26 U vas ne smije biti tako! Nego tko je najveći među vama, neka bude kao najmanji, starješina kao sluga.

27 Jer tko je veći: Koji sjedi za stolom, ili koji služi? Nije li onaj, koji sjedi za stolom? A ja sam među vama kao sluga.

28 Vi ste u mojim kušnjama ustrajali s menom.

29 Zato ostavljam vama kraljevstvo, kao što je Otac moj ostavio meni.

30 Vi ćete u kraljevstvu mojemu za stolom mojim jesti i piti i na prijestoljima sjediti i dvanaest plemena Izraelovih suditi."

31 Reče pak Gospodin: "Simone, Simone! Evo, sotona zatraži, da vas smije rešetati kao pšenicu.

32 A ja sam se molio za tebe, da se vjera tvoja ne popusti. Zato podupri i utvrdi jednoć braću svoju!"

33 On mu odgovori: "Gospodine, spreman sam s tobom ići u tamnicu i u smrt."

34 A on reče: "Petre, kažem ti, još danas, prije nego zapjeva pijetao, triput ćeš zanijekati, da me poznaješ."

35 Dalje im reče: "Kad vas poslah bez kese za novac, bez torbe, bez obuće, je li vam što uzmanjkalo?" "Nije", odgovoriše oni.

36 "Ali sad," nastavi on, "koji ima kesu za novac, neka je uzme sobom, isto tako torbu svoju. Tko to nama, neka proda svoj plašt i kupi za to mač!

37 Jer vam kažem: Na meni se još mora ispuniti riječ Pisma: 'On je ubrojen među zločince'. Tako se svršuje sve, što se odnosi na mene."

38 Tada viknuše oni: "Gospodine, evo, ovdje dva mača" A on im reče: "Dosta je."

39 Tada izađe i otide po svojemu običaju na Maslinsku goru. Za njim otiđoše učenici njegovi.

40 Kad dođe tamo, reče im: "Molite se, da ne padnete u napast!"

41 Udalji se od njih kako se može kamenom dobaciti, klekne na koljena i pomoli se:

42 "Oče, ako hoćeš, ukloni ovu čašu od mene! Ali ne moja, nego neka bude volja tvoja!"

43 Tada mu se javi anđeo s neba i okrijepi ga.

44 I napade ga smrtna tjeskoba, i molio se je još usrdnije. Znoj je njegov bio kao kaplje krvi, što su tekle na zemlju.

45 Diže se od molitve i pođe k učenicima svojim, ali ih nađe gdje spavaju od žalosti.

46 Tada im reče: "Što spavate? Ustanite i molite se, da ne padnete u napast!"

47 Dok je još govorio, pojavi se četa. Juda, jedan od dvanaestorice, išao je pred njom.
On pristupi k Isusu i poljubi ga.

48 Isus mu reče: "Juda, poljupcem i izdaješ Sina čovječjega?"

49 Kad pratioci njegovi vidješe, što će biti, viknuše: "Gospodine, nećemo li udariti
mačem?"

50 I jedan od njih udari slugu velikoga svećenika i odsiječe mu desno uho.

51 A Isus reče: "Pustite! Ne dalje!" Tada se dotače uha i iscijeli ga.

52 A glavarima svećeničkim, nadstojnicima hramske straže i Starješinama, što su bili
došli na njega, reče Isus: "Kao na razbojnika izađoste s mačevima i toljagama.

53 Dan na dan bio sam kod vas u hramu, i ne staviste ruke na mene. Ali je ovo vaš čas
i vlast tame."

54 Tada ga uhvatiše i odvedoše u kuću velikoga svećenika. Petar je išao za njim
izdaleka.

55 Nasred dvorišta bili su naložili oganj i posjedali okolo. I Petar sjede među njih.

56 Kako je on tako sjedio u svijetlu ognja, vidje ga jedna sluškinja, uprije oči u njega, i
reče: "l ovaj je bio s njim."

57 On zanijeka i reče: "Ženo, ne poznajem ga."

58 Malo zatim ugleda ga drugi i reče: "I ti si jedan od njih." Petar odgovori: "Čovječe,
nijesam."

59 Oko jednu uru kasnije ustvrdi opet drugi: "Zaista i ovaj je bio s njim, jer je
Galilejac."

60 Petar odgovori: "Čovječe, ne znam, što govoriš." Odmah, dok je on još govorio,
zapjeva pijetao.

61 Tada se obazre Gospodin i pogleda na Petra. I Petar se sjeti riječi Gospodinove,
koju mu je bio rekao: Još pri se nego danas zapjeva pijetao, triput ćeš me zatajiti."

62 Izađe van i počne gorko plakati.

63 Ljudi, koji su ga držali zarobljena, rugali su mu se i zlostavili ga.

64 Pokrili su mu oči tukli su ga po obrazu i govorili: "Proreci, tko je, koji te udari?"

65 Još mnoge druge psovke izgovorili su protiv njega.

66 Kad osvanu dan, skupiše se starješine narodne, glavari svećenički i književnici i
dadoše ga odvesti u svoju skupštinu. Oni rekoše: "Ako si ti Krist, reci nam!: "

67 On im reče: "Ako vam kažem, ne vjerujete mi;

68 Ako vas upitam, ne odgovarate mi i ne puštate me na slobodu.

69 Ali od sada će Sin čovječji sjediti s desne strane svemogućega Boga."

70 Tada rekoše svi: "Ti si dakle Sin Božji?" On odgovori: "Da, ja sam to!"

71 Tada povikaše: "Što trebamo još svjedočanstvo? Jer sami čusmo iz vlastitih usta
njegovih."

Luka, glava 23

1 Tada se diže sva skupština i dade ga odvesti k Pilatu.

2 Ondje ga počeše tužiti: "Nađosmo, da ovaj buni narod naš, da zabranjuje plaćati
porez caru, i izdaje se za Krista kralja."

3 Pilat ga upita: "Jesi li ti kralj židovski?" On mu odgovori: "Ti kažeš."

4 Pilat izjavi glavarima svećeničkim i narodu: "Ja ne nalazim nikakve krivnje na
ovome čovjeku."

5 Ali oni ostadoše pri tom: "On buni svojom naukom narod po svoj zemlji judejskoj,
počevši od Galileje do ovdje."

6 Kad je to čuo Pilat, raspita se, je li on Galilejac.

[7] Kad doznade, da je iz područja Herodova, posla ga k Herodu, koji je onih dana također boravio u Jerusalemu.

[8] Herod se vrlo obradova, kad vidje Isusa, jer je odavno želio da ga vidi, jer je bio mnogo čuo za njega, i nadao se da će vidjeti od njega kakvo čudo.

[9] I tako ga stade pitati za mnogo što. Ali mu Isus ništa ne odgovori.

[10] Glavari svećenički i književnici stajali su pritom i tužili ga jednako.

[11] Tada mu se naruga Herod sa svojom pratnjom. Za porugu dade mu obući bijelu haljinu i posla ga tako natrag Pilatu.

[12] U taj se dan sprijateljiše Herod i Pilat, dok su prije bili neprijatelji.

[13] I Pilat sazva glavare svećeničke, članove visokoga vijeća i narod

[14] I reče im: "Dovedoste preda me ovoga čovjeka, jer da bun narod, Ja sam ga pred vama saslušao, ali nijesam dokazano našao nijedne od tužbi, što ih vi iznosite protiv ovoga čovjeka.

[15] isto tako ni Herod jer ga posla natrag nama. Eto, on nije ništa učinio, što zaslužuje smrt.

[16] Kaznit ću ga dakle i onda pustiti."

[17] O blagdanu morao im je pustiti jednoga uznika.

[18] Tada svi povikaše zajedno: "Uzmi ovoga! Pusti nam Barabu!"

[19] Ovaj je ležao u tamnici za nekakvu bunu u gradu i za neko umorstvo.

[20] A Pilat im opet progovori, je je htio pustiti Isusa.

[21] Ali su oni vikali: "Raspni ga, raspni!"

[22] On ih upita po treći put: "Pa što je on počinio zlo? Ja ne nalazim na njemu ništa, što bi zasluživalo smrt. Kaznit ću ga i onda pustiti."

23 Ali su oni zahtijevali samo još žešće i glasnije, da se on raspne, i vika je njihova
prodrla.

24 Pilat odluči, da se udovolji i njihovu zahtjevu.

25 Pusti im, koji je ležao a tamnici za bunu i za umorstvo, i koga su tražili. A Isusa
žrtvova njihovoj volji,

26 Dok su ga vodili, zaustaviše nekoga Simona iz Cirene, koji je dolazio iz polja i
metnuše na njega križ, da ga nosi za Isusom.

27 Veliko mnoštvo naroda išlo je za njim, i žene, koje su za njim plakale i naricale.

28 Isus se obazre na njih i reče: "Kćeri jerusalemske, ne plačite za mnom, nego plačite
za sobom i za djecom svojom!

29 Jer eto, doći će dani, kada će se reci: 'Blagoslovljene su nerotkinje, žene, koje ne
rodiše i ne dojiše!'

30 Tada će se dovikivati gorama: 'Padnite na nas!' i brežuljcima: 'Pokrijte nas!'

31 Jer kad je tako zelenu drvetu, što će onda biti od suha?"

32 S njim su vodili van još dva zločinca, da ih pogube.

33 Kad dođoše na mjesto, koje se zove Lubanja, raspeše ga ondje. Isto tako zločince,
jednoga s desne njegove, drugoga s lijeve njegove.

34 A Isus se je molio: "Oče, oprosti im; jer ne znadu, što čine!" Zatim razdijeliše
haljine njegove bacivši na njih kocku.

35 Narod je tu stajao i gledao. A članovi visokoga vijeća rugali su se: "Druge je
spasio; neka sad spasi samoga sebe, ako je Pomazanik Božji, Izabranik."

36 I vojnici mu se rugali, pristupali su k njemu i pružali mu ocat

37 I govorili: "Ako si kralj židovski, spasi samoga sebe!"

38 Nad njim je bio natpis napisan pismom grčkim, latinskim i hebrejskim: "Ovo je
Kralj židovski."

39 Jedan od zločinaca, što su visjeli na križu, hulio je na njega govoreći: "Zar nijesi ti
Krist? Onda spasi samoga sebe i nas!"

40 A drugi ga je korio i govorio: "Zar se ne bojiš Boga, kad i sam trpiš jednaku kaznu?

41 Mi dakako s pravom; jer primamo pravednu kaznu za svoja djela, a ovaj nije ništa
zlo počinio."

42 Onda nastavi: "Isuse, spomeni me se, kad dođeš u kraljevstvo svoje!"

43 On mu reče: "Zaista, kažem ti: Danas još bit ćeš s menom u raju!"

44 Bilo je oko šeste ure, kad na svu zemlju pade tama, koja potraja do devete ure.

45 Sunce pomrča, i zavjes hramski razdera se na dvoje.

46 Tada povika Isus iza glasa: "Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!" Ovo reče i
izdahnu.

47 Kad vidje satnik, što se dogodi, poče slaviti Boga i reče: "Zaista, ovaj je čovjek bio
pravedan!"

48 Sav narod, koji je došao ovome prizoru i vidio, što se zbilo udarao se u prsa i
vraćao se kući.

49 Svi znanci njegovi i žene, koje su išle za njim iz Galileje, stajali su u nekoj
udaljenosti i gledali ovo.

50 I bio je vijećnik po imenu Josip, plemenit i pravedan čovjek, koji je bio rodom iz
Arimateje, grada u Judeji, i očekivao kraljevstvo Božje.

51 On nije bio pristao na njihov zaključak i postupak.

52 On ode k Pilatu i zamoli za tijelo Isusovo.

53 Tada ga skide, obavi ga platnom i položi ga u grob u hridini, u koji još nitko nije
bio položen.

54 Bio je dan priprave, i subota je već osvitala.

55 žene, koje su bile s njim došle iz Galileje, išle su zajedno i vidjele su grob i sahranu njegova tijela.

56 Potom se vratiše i pripraviše mirise i pomasti. A subotu provedoše u miru po zakonu.

Luka, glava 24

1 U prvi dan sedmice otidoše one vrlo rano grobu s mirisima, što su ih bile pripravile.

2 Nađoše kamen odvaljen od groba

3 I uniđoše unutra. Ali ne nađoše tijela Gospodina Isusa.

4 Dok su one zbog toga bile posve zbunjene, gle, dva čovjeka stadoše pred njima u sjajnim haljinama.

5 Od straha srušiše pogled na tlo. A oni im rekoše: "Što tražite živoga među mrtvima?

6 On nije ovdje, on je uskrsnuo. Sjetite se, kako vam reče, kad je još bio u Galileji:

7 Sin čovječji mora biti predan u ruke grješnika i raspet, ali će treći dan uskrsnuti.

8 Tada se sjetiše riječi njegovih.

9 Vratiše se od groba i javiše sve ovo jedanaestorici i svima ostalim.

10 Bile su Marija Magdalena, Ivana, Marija, majka Jakovljeva, i još druge s njima, koje ovu vijest donesoše apostolima.

11 A njihove riječi učiniše se ovima kao tlapnja i ne povjerovaše im.

12 Ali Petar ustade i pohrli grobu. Kad se je prignuo, vidje samo plahte gdje leže. Pun čuđenja nad tim otide kući.

13 Još isti dan putovala su dvojica od njih u selo po imenu Emaus, koje je bilo udaljeno od Jerusalema šezdeset stadija.

14 Oni su se razgovarali među sobom o svemu, što se je bilo dogodilo.

[15] Dok su se tako razgovarali i raspravljali među sobom, približi im se sam Isus, i išao je s njima.

[16] Ali oči su njihove bile držane, te ga ne poznaše.

[17] On im reče: "Kakav je to razgovor, što ga imate među sobom na putu?" Tada se žalosni zaustaviše.

[18] Jedan, po imenu Kleofa, odgovori mu: "Zar si ti jedini stranac u Jerusalemu, koji ne zna, što se je ondje dogodilo ovih dana?"

[19] On ih upita "Što?" Odgovoriše mu: "To za Isusa Nazarećanina. On je bio prorok, silan u djelu i u riječi pred Bogom i svim narodom.

[20] Naši glavari svećenički i prvaci predadoše ga, te se osudi na smrt, i raspeše ga.

[21] A mi, smo se bili nadali, da će on izbaviti Izraela. I nakon svega toga ovo je danas treći dan, kako se je to dogodilo.

[22] I neke su nas od naših žena uzbunile. One su bile rano ujutro na grobu,

[23] Ali ne nađoše tijela njegova. Dođoše govoreći da su im se ukazali anđeli, koji da su rekli, da on živi.

[24] Neki od naših otidoše tada na grob i nađoše tako, kako su bile rekle žene; ali njega samoga ne vidješe."

[25] Tada im on reče: "O bezumni i sporoga srca za vjerovanje sve što su navješćivali proroci!

[26] Zar nije morao Krist to trpjeti i tako unići u slavu svoju?"

[27] I poče od Mojsija i svih proroka i tumačio im, što pisano stoji o njemu u svim Pismima.

[28] Tako se približiše k selu, u koje su išli. On se učinio, kao da hoće dalje ići.

[29] A oni ga nukali i govorili: " Ostani s nama! Brzo će večer. Dan se je već nagnuo." Tada se svrati s njima.

30 Dok je s njima sjedio za stolom, uze kruh, blagoslovi ga, prelomi ga i pruži im ga.

31 Tada im se otvoriše oči, i poznaše ga. A njega nestade ispred očiju njihovih.

32 I oni rekoše jedan drugome: "Nije li gorjelo naše srce u nama, kad je govorio s nama putem i tumačio nam Pismo?"

33 Još u isti čas ustadoše, vratiše se u Jerusalem i nađoše jedanaestoricu skupa sa svojim drugovima.

34 Oni rekoše: "Gospodin je zaista uskrsnuo i javio se Simonu."

35 I pripovjediše, što se je bilo dogodilo na putu, i kako su ga poznali u lomljenju kruha.

36 Dok su oni još govorili o tom, stade Isus među njih i reče im: "Mir vam! (Ja sam, ne bojte se!)"

37 Od tjeskobe i straha oni su mislili, da vide duha.

38 On im reče: "Zašto ste se ustrašili i zašto se sumnje porađaju u srcima vašim?

39 Vidite ruke moje i noge moje! Ja sam glavom. Opipajte me i vidite! Duh nema mesa i kostiju, kako to vidite na meni."

40 Iza ovih riječi pokaza im ruke i noge.

41 Ali od radosti i začuđenja nijesu oni još uvijek mogli vjerovati. Zato ih upita: "Imate li ovdje što jesti?"

42 Oni mu dadoše komad ribe pečene i nešto meda.

43 On uze, i jeo je pred njihovim očima što preostade, dade njima.

44 On im reče: "Ovo je ono, što sam vam govorio, dok sam još bio s vama: "Sve se mora ispuniti, što stoji napisano o meni u zakonu Mojsijevu, kod proroka i u psalmima."

45 Tada im otvori um, da razumiju Pismo,

46 I nastavi: "Tako stoji pisano: Krist mora trpjeti i treći da uskrsnuti od mrtvih.

47 U ime njegovo ima se propovijedati pokajanje i oproštenje grijeha svim narodima,
počevši od Jerusalema.

48 Vi ste svjedoci ovome.

49 Evo, ja ću poslati obećanje Oca svojega na vas. Ostanite u gradu, dok ne budete
opremljeni snagom odozgo!"

50 On ih izvede prema Betaniji, podiže ruke svoje i blagoslovi ih.

51 I blagoslivljajući ih rastade se od njih i uzađe na nebo.

52 Oni padoše ničice i pokloniše se.

53 Tada se s velikom radošću vratiše u Jerusalem. Bili su uvijek u hramu i slavili su
Boga. Amen.

Evanđelje po Ivanu

Ivan, glava 1

[1] U početku bijaše Riječ, i Riječ, bijaše u Boga, i Bog bijaše Riječ.

[2] Ova bijaše u početku u Boga

[3] Sve je po njoj postalo, i bez nje ništa nije postalo, što je postalo.

[4] U njoj bijaše život, i život bijaše Svjetlost ljudima.

[5] Svjetlost zasvijetli u tami; ali tama ga ne obuze.

[6] Poslan je bio čovjek od Boga, kojemu bijaše ime Ivan.

[7] Ovaj dođe za svjedočanstvo, da svjedoči za Svjetlost, da svi vjeruju po njemu.

[8] On ne bijaše Svjetlost, nego da svjedoči za Svjetlost.

[9] Svjetlost istinita, koje prosvjetljuje svakoga čovjeka, dođe na svijet.

[10] Na svijetu bijaše, svijet je po njemu postao; i svijet ga nije spoznao.

[11] K svojima dođe, i svoji ga ne primiše.

[12] A svima, koji ga primiše, dade vlast, da budu djeca Božja. Onima, koji vjeruju u
ime njegovo,

[13] Koji nijesu rođeni od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego od Boga.

[14] I Riječ je tijelom postala i prebivala među nama. I vidjesmo slavu njegovu, slavu
kao Jedinorođenoga od Oca, puna milosti i istine.

[15] Ivan svjedoči za njega i viče: "Ovaj bijaše, za koga rekoh: "Koji dolazi za mnom,
preda mnom je; jer bijaše prije nego ja."

[16] Od punine njegove mi svi primismo milost za milošću.

[17] Po Mojsiju bio je dan zakon, po Isusu Kristu dođe milost i is

[18] Boga nitko nije vidio nikada. Jedinorođeni, koji je Bog, koji počiva na srcu Očevu, on je donio vijest,

[19] Ovako glasi svjedočanstvo Ivanovo, kad Židovi iz Jerusalema poslaše k njemu svećenike i Levite, da ga zapitaju: "tko si ti?"

[20] On priznade i ne zataji. Priznade: "Ja nijesam Krist."

[21] Tada ga upitaše: "Što dakle? Jesi li možda Ilija?" On odgovori: "Nijesam." "Jesi li prorok?" On odgovori: "Nijesam."

[22] Onda mu rekoše: "Tko si dakle? Mi ipak moramo donijeti odgovor onima, koji nas poslaše. Za koga se ti izdaješ?"

[23] On odgovori: "Ja sam glas onoga, što viče u pustinji: "Poravnite put Gospodnji, kao što reče prorok Izaija."

[24] A oni poslanici bili su od farizeja.

[25] Zapitaše ga dalje, govoreći"Zašto dakle krstiš, kad ti nijesi Krist, ni Ilija, ni prorok?"

[26] Ivan im odgovori: "Ja krstim samo vodom. A među vama već stoji, koga vi ne poznate,

[27] On je onaj, koji dolazi za mnom a ipak je preda mnom. Ja nijesam dostojan odriješiti remena na obući njegovoj."

[28] Ovo se dogodi u Betaniji s onu stranu Jordana, gdje je Ivan krstio.

[29] Sutradan vidje on Isusa, gdje dolazi k njemu. Tada reče: "Evo Janje Božje, koje oduzima grijeh svijeta!

[30] Ovo je onaj, za koga sam rekao: "Za mnom dolazi čovjek, koji je preda mnom; jer je bio prije nego ja.

31 Ja ga nijesam poznavao. Ali da se on objavi u Izraelu, došao sam ja da krstim vodom."

32 Dalje je svjedočio Ivan, govoreći"Vidio sam Duha, gdje silazi s neba kao golub i lebdi nad njim.

33 Ja ga nijesam poznavao. Ali onaj, koji me je poslao, da krstim vodom, reče mi: "Na koga vidiš da silazi Duh i nad kim da lebdi, to je onaj, koji krsti Duhom Svetim.

34 Ja sam to vidio i postao sam svjedok za to: On je Sin Božji."

35 Sutradan je opet stajao Ivan s dvojicom svojih učenika.

36 Kad je vidio Isusa gdje prolazi, reče: "Evo Janje Božje!"

37 Čim su ga oba učenika čula da govori tako, pođoše za Isusom.

38 Isus se obazre i vidje ih gdje idu za njim. Tada ih upita: "Što vi tražite?" Oni mu odgovoriše: "Rabi," – to jest: "Učitelju, – "gdje stanuješ?"

39 On im odgovori: "Dođite i vidite!" Otiđoše s njim i vidješe, gdje je stanovao, i ostadoše kod njega onaj dan. Bilo je to oko desete ure.

40 Jedan od dvojice, koji na riječ Ivanovu pođoše za njim, bio je Andrija, brat Simona Petra.

41 Ovaj se sastade najprije sa svojim bratom Simonom i reče mu: "Nađosmo Krista – to jest Pomazanika."

42 I dovede ga k Isusu. Isus pogleda na njega i reče: "Ti si Simon, sin Jonin; ti ćeš se zvati Kefa – to jest Kamen."

43 Sutradan htjede poči u Galileju. Tada sastade Filipa i reče mu: "Hajde za mnom!"

44 Filip je bio iz Betsaide, zavičaja Andrijina i Petrova.

45 Filip nađe Natanaela i javi mu: "Nađosmo onoga, o kojem su pisali Mojsije u zakonu i proroci: "Isusa, sina Josipova iz Nazareta."

46 Natanael mu odgovori: "Iz Nazareta može li doći što dobro?" Filip mu reče: "Dođi i vidi!"

47 Kad Isus vidje Natanaela gdje dolazi k njemu, reče za njega: "Evo pravoga Izraelca, u kojem nema lukavstva!"

48 Natanael ga upita: "Odakle me poznaješ?" Isus mu odgovori: "Još prije nego te pozva Filip, vidio sam te pod smokvom."

49 Natanael mu odgovori: "Učitelju, ti si Sin Božji, ti si kralj Izraelov!"

50 Isus mu reče: "Vjeruješ, jer ti rekoh, da sam te vidio pod smokvom. Vidjet ćeš još više od toga"

51 Tada nastavi: "Zaista, zaista, kažem vam: vidjet ćete nebo otvoreno i anđele Božje gdje uzlaze i silaze nad Sinom čovječjim."

Ivan, glava 2

1 Treći dan iza toga bila je svadba u Kani Galilejskoj. Majka Isusova bila je ondje.

2 I Isus i učenici njegovi bili su pozvani na svadbu.

3 Kad je nestalo vina, reče majka Isusova njemu: "Nemaju više vina."

4 Isus joj reče: "Što ja imam s tobom, ženo? Moj čas nije još došao."

5 Tada reče majka njegova slugama: "Učinite, što vam kaže!"

6 A bilo je ondje šest kamenitih posuda, kako je to tražio običaj židovskoga čišćenja. Svaka je od njih obuhvatala dvije do tri mjere.

7 Isus im zapovjedi: "Napunite posude vodom!" Napuniše ih do vrha

8 Tada im reče: "Zagrabite sad od toga i nosite ravnatelju stola!" Oni odnesoše.

9 I ravnatelj stola okusi vodu, što je bila postala vino. A nije znao, odakle je bilo vino. Samo su to znale sluge, koje su bile zagrabile vodu. Tada zovnu ravnatelj stola mladoženju

10 I reče mu: "Svatko iznosi najprije dobro vino, a istom, kad se ponapiju gosti, lošije.
Ti si čuvao dobro vino do sada."

11 Tako učini Isus u Kani u Galileji početak čudesima svojim. Stim objavi slavu
svoju, i učenici njegovi vjerovaše u njega.

12 Potom siđe u Kafarnaum s majkom svojom, s braćom svojom i učenicima svojim.
Ondje ostadoše nekoliko dana.

13 A blizu je bio židovski blagdan Pashe, i uzađe Isus u Jerusalem.

14 U hramu zateče trgovce, što su prodavali volove, ovce i golubove, i mjenjače, što
su bili ondje posjedali.

15 Tada on splete od užeta bič i istjera iz hrama sve zajedno s ovcama i volovima.
Mjenjačima prosu novce i isprevrnu stolove njihove.

16 Onima, što su prodavali golubove, reče: "Nosite to odavde i ne činite od kuće Oca
mojega kuće trgovačke!"

17 Tada se sjetiše učenici njegovi riječi Pisma: "Revnost za kuću tvoju izjede me."

18 A Židovi mu prigovoriše: "Kojim nam čudesnim znakom dokazuješ, da to smiješ
činiti?"

19 Isus im reče: "Razvalite ovaj hram, i za tri ću ga dana opet sagraditi."

20 Tada rekoše Židovi: "Četrdeset i šest godina gradilo se na ovom hramu, i ti da ga u
tri dana sagradiš?"

21 A on je mislio na hram tijela svojega.

22 Kad je onda bio uskrsnuo od mrtvih, sjetiše se učenici njegovi ove riječi i vjerovaše
Pismu i riječi, koju je bio rekao Isus.

23 Dok je Isus boravio u Jerusalemu na blagdan Pashe, mnogi vjerovaše u ime
njegovo, jer vidješe čudesa, što ih je činio.

24 Ali im se Isus nije povjeravao; jer ih je sve poznavao,

25 I nije mu trebalo, da tko svjedoči za čovjeka. On je sam znao, što je bilo u čovjeku.

Ivan, glava 3

1 Među farizejima bio je vijećnik židovski po imenu Nikodem.

2 Ovaj dođe noću k njemu i reče mu: "Učitelju, znamo, da si ti učitelj, koji je došao od Boga, jer nitko ne može čudesa ovih činiti, što ih ti činiš, osim ako nije Bog s njim."

3 Isus mu reče: "Zaista, zaista, kažem ti: ako se tko ponovo ne rodi, ne može vidjeti kraljevstva Božjega."

4 Nikodem ga upita: "Kako se može čovjek ponovo roditi, kad je već star. Može li po drugi put ući u utrobu majke svoje i opet se roditi?"

5 Isus odgovori: "Zaista, zaista kažem ti: ako se tko ponovo ne rodi vodom i Duhom (Svetim), ne može ući u kraljevstvo Božje.

6 Ono što je rođeno od tijela, tijelo je; a što je rođeno od Duha, duh je.

7 Ne čudi se, što ti rekoh: "Morate se ponovo roditi.

8 Vjetar puše, gdje hoće; čuješ šum njegov, ali ne znaš, odakle dolazi i kamo ide. Tako je kod svakoga, koji je rođen od Duha."

9 Nikodem upita: "Kako može to biti?"

10 Isus mu odgovori: "Ti si učitelj u Izraelu i to ne razumiješ?

11 Zaista, zaista, kažem ti: mi govorimo, što znamo, i mi svjedočimo, što vidjesmo; ali vi ne primate svjedočanstva našega.

12 Ako ne vjerujete, kad vam govorim o zemaljskim stvarima, kako ćete vjerovati, kad vam govorim o nebeskim?

13 Nitko nije uzašao na nebo osim koji siđe s neba, Sin čovječji koji je na nebu.

14 Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako se mora podići i Sin čovječji,

15 Da svaki, koji vjeruje u njega, ne pogine, nego ima život vječni.

16 Jer je Bog tako ljubio svijet, da je predao svojega jedinorođenog Sina, da svaki, koji vjeruje u njega, ne pogine, nego ima život vječni.

17 Jer Bog nije poslao Sina svojega na svijet zato, da sudi svijet, nego da se svijet spasi po njemu.

18 Tko vjeruje u njega, ne sudi se: tko ne vjeruje, taj je već suđen, jer ne vjeruje u ime jedinorođenoga Sina Božjega.

19 A sud stoji u tom: Svjetlost je došla na svijet, ali su ljudi radije imaju tamu negoli svjetlost; jer su njihova djela bila zla.

20 Jer svaki, koji čini zlo, mrzi na svjetlost i ne dolazi k svijetlu, da ne dođu na vidjelo njegova djela.

21 A tko čini istinu, dolazi k svijetlu, da se vide djela njegova, jer su u Bogu učinjena."

22 Potom dođe Isus sa svojim učenicima u pokrajinu Judeju. Ondje je boravio s njima i krstio.

23 I Ivan je krstio još u Enonu kraj Salima, jer je ondje bilo mnogo vode. Ljudi su dolazili tamo i dali su se krstiti.

24 Jer Ivan nije još bio bačen u tamnicu.

25 Tada nastade prepirka među učenicima Ivanovim i nekim Židovom o čišćenju.

26 Oni otidoše k Ivanu i rekoše mu: "Učitelju, onaj, koji je na drugoj obali Jordana bio kod tebe i za koga si ti svjedočio, evo on krsti, i svi idu k njemu."

27 Ivan odgovori: "Ne može čovjek ništa primati, ako mu nije dano s neba.

28 Vi mi sami morate posvjedočiti da sam rekao: 'Ja nijesam Krist, ja sam poslan samo pred njim.'

29 Tko ima zaručnicu, zaručnik je. Prijatelj zaručnikov, koji stoji i sluša ga, radošću se raduje glasu zaručnikovu. Tako se je sada i moja radost ispunila.

30 On se mora uvećati, a ja se umanjiti,

31 Tko dolazi odozgo, stoji nad svima; tko je sa zemlje, zemaljski je i govori zemaljski. Tko dolazi s neba, stoji nad svima.

32 On svjedoči, što je vidio i čuo, a nitko ne prima svjedočanstva njegova.

33 Nasuprot tko prima svjedočanstvo njegovo, stim potvrđuje, da je Bog istinit.

34 Jer od Boga poslani govori riječi Božje, jer Bog ne daje Duha na mjeru.

35 Otac ljubi Sina i dao mu je sve u ruke njegove.

36 Tko vjeruje u Sina, ima život vječni; a tko ne vjeruje Sinu, neće vidjeti života, nego gnjev Božji ostaje na njemu."

Ivan, glava 4

1 Gospodin je bio doznao, da je farizejima bilo dočuli, da on, Isus, dobiva više učenika i krsti više nego Ivan.

2 – Uostalom Isus sam nije krstio, nego učenici njegovi. –

3 Zato ostavi Judeju i otide opet u Galileju.

4 A morao je proći kroz Samariju.

5 Tako dođe u grad samarijski, koji se zove Sihar, blizu zemljišta, što ga je bio darovao Jakov svojemu sinu Josipu.

6 Ondje je bio studenac Jakovljev. Umoran od puta sjeo je Isus kraj studenca. Bilo je oko šeste ure.

7 Tada dođe žena iz Samarije I da zahvati vode. Isus je zamoli: "Daj mi da se napijem!"

8 Učenici njegovi naime bili su otišli u grad da kupe jela.

9 Žena mu Samarijanka odgovori "Kako? Ti, Židov, možeš iskati od mene, žene Samarijanke, da se napiješ?" – Židovi naime nijesu družili sa Samarijancima.

[10] Isus joj odgovori: "Kad bi ti znala dar Božji i onoga, koji ti govori: 'Daj mi da se napijem', ti bi ga zamolila, i on bi ti dao vodu živu."

[11] žena mu odgovori: "Gospodine, ni zahvatiti nemaš čim, a studenac je dubok. Odakle ćeš uzeti vodu živa?

[12] Jesi li ti veći od našega oca Jakova, koji nam dade ovaj studenac, i sam je pio iz njega, i sinovi njegovi, i stoka njegova?"

[13] Isus joj odgovori: "Svaki, koji pije od ove vode, opet će ožednjeti.

[14] A koji pije od vode, koju ću mu ja dati, neće ožednjeti dovijeka. Nego voda, što ću mu ja dati, bit će u njemu izvor vode, što teče u život vječni."

[15] Tada ga zamoli žena: "Gospodine, daj mi te vode, da ne žednim više i da ne dolazim ovamo po vodu."

[16] Isus još reče: "Idi, zovni muža svojega i dođi onda opet ovamo!"

[17] Žena odgovori: "Nemam muža." Isus joj reče: "Pravo si rekla: 'Nemam muža.'

[18] Jer si imala pet muževa, i sad koga imaš, nije ti muž. To si pravo rekla."

[19] Reče mu žena: "Gospodine, vidim, da si ti prorok.

[20] Oci su se naši klanjali Bogu tamo na gori, a vi kažete, da je u Jerusalemu mjesto, gdje se mora klanjati Bogu."

[21] Isus joj reče: "Vjeruj mi, ženo, dolazi čas, kad se nećete klanjati Ocu ni na onoj gori tamo ni u Jerusalemu.

[22] Vi ne znate, čemu se klanjate; mi znamo, čemu se klanjamo jer spasenje dolazi od Židova.

[23] Ali dolazi čas, i već je tu, kad će se pravi klanjaoci klanjati Ocu u duhu i u istini; jer takve klanjaoce traži Otac.

[24] Bog je duh, i koji mu se klanjaju, moraju mu se klanjati u duhu i u istini."

[25] Žena mu odgovori: "Znam, da dolazi Krist – to jest Pomazanik. Kad on dođe, sve će nam reći."

[26] Tada joj reče Isus: "Ja, koji govorim s tobom, sam On."

[27] U taj čas dođoše učenici njegovi. Oni su se čudili, što je govorio sa ženom. Ali ni jedan ne upita: "što tražiš od nje?" ili: "Što govoriš s njom?"

[28] Žena ostavi svoj krčag, otide u grad i reče ljudima:

[29] "Dođite! Vidite čovjeka, koji mi reče sve, što sam učinila! Da nije to Krist?"

[30] Tada izađoše iz grada i dođoše k njemu.

[31] Uto su ga molili učenici: "Učitelju, jedi!"

[32] A on im reče: "Ja imam da jedem jelo, za koje vi ne znate."

[33] Tada učenici rekoše jedan drugome: "Da mu tko nije donio da jede?"

[34] Isus im reče: "Jelo i moje, da činim volju onoga, koji me je poslao, i da izvršim djelo njegovo.

[35] Ne govorite li vi: 'Još četiri mjeseca, i dolazi žetva?' Eto, velim vam, podignite oči svoje i promatrajte njive! One su već bijele za žetvu.

[36] I koji žanje, prima plaću i skuplja plod za život vječni, da se raduju zajedno koji sije i koji žanje.

[37] Jer ovdje pristaje poslovica: 'Jedan sije, drugi žanje.'

[38] Ja vas poslah da žanjete, gdje se vi ne trudiste; drugi se trudiše, a vi u posao njihov uđoste."

[39] Mnogi Samarijanci iz onoga grada vjerovaše u njega, jer je svjedočila žena: "On mi reče sve, što sam učinila."

[40] Samarijanci izađoše dakle k njemu i zamoliše ga, da ostane kod njih. Tako osta ondje dva dana.

41 I mnogo ih više vjerova zbog nauke njegove.

42 Oni rekoše ženi:, "Sad ne vjerujemo više zbog izjave tvoje; jer sami čusmo i
znamo: "Ovaj je zaista Spasitelj svijeta."

43 Poslije dva dana otide odatle u Galileju.

44 Jer je sam Isus posvjedočio, da prorok ne vrijedi u svojemu zavičaju.

45 A kad dođe u Galileju, primiše ga radosno Galilejci, jer su bili vidjeli sve, što je bio
učinio na blagdan u Jerusalemu, jer su i oni bili došli na blagdan.

46 Tako dođe opet u Kanu u Galileji, gdje je bio pretvorio vodu u vino. I bio je neki
kraljevski činovnik, čiji je sin bolovao u Kafarnaumu.

47 Kad je on čuo, da je Isus došao iz Judeje u Galileju, otide k njemu i zamoli ga, neka
bi sišao i sina mu iscijelio; jer je ležao na umoru.

48 Isus mu reče: "Ako ne vidite znakova i čudesa, ne vjerujete.

49 Reče mu kraljevski činovnik: "Gospodine, siđi, dok nije umrlo dijete moje!"

50 Isus mu reče: "Idi! Sin tvoj živi," Vjerova čovjek riječi, koju mu reče Isus, i ode.

51 A već na putu dođoše mu u susret sluge njegove i javiše, da njegov sin živi.

52 Upita ih za uru, u koju mu je bilo lakše. Rekoše mu: "Jučer o sedmoj uri pusti ga
groznica."

53 Tada razumje otac, da je to bila ona ura, u koju mu reče Isus: "Sin tvoj živi." I
vjerova on i sva kuća njegova.

54 To je bilo drugo čudo, koje učini Isus iza svojega povratka iz Judeje u Galileju.
Iscjeljenje bolesnika kod kupelji. Isus pravi Sin Božji.

Ivan, glava 5

1 Potom je bio blagdan židovski, i uzađe Isus u Jerusalem.

[2] U Jerusalemu je kod Ovčjih vrata kupelj, koja se zove hebrejski Betsaida, i ina pet trijemova.

[3] U njima je ležalo veliko mnoštvo bolesnih, slijepih, hromih i sušičavih. Oni su čekali, da se zaljulja voda.

[4] Jer je anđeo Gospodnji silazio u određeno vrijeme u kupelj i zaljuljao vodu. Tko je tada najprije sišao u zaljuljanu vodu, ozdravio bi makar kakva bolest bila na njemu.

[5] A ondje je bio jedan čovjek, koji je trideset i osam godina bio bolestan.

[6] Kad ga vidje Isus gdje leži i doznade, da je već odavno bolestan, upita ga: "Hoćeš li da ozdraviš?"

[7] Bolesnik mu odgovori: "Gospodine, nemam čovjeka, da me spusti u kupelj, kad se zaljulja voda. Dok ja dođem, drugi siđe prije mene."

[8] Tada mu reče Isus: "Ustani, uzmi postelju svoju i hodi!"

[9] Odmah ozdravi taj čovjek, uze postelju svoju, i hodao je naokolo. A taj je dan bila subota.

[10] Zato rekoše Židovi onome, što ozdravi: "Subota je! Ne smiješ nositi postelju svoju."

[11] On im odgovori: "Koji me iscijeli, reče mi: 'Uzmi postelju svoju i hodi!'"

[12] A Oni ga zapitaše: "Tko je taj čovjek, koji ti reče: "Uzmi postelju svoju i hodi"

[13] Iscijeljeni nije znao, tko je bio; jer se je Isus bio uklonio, jer je bilo ondje veliko mnoštvo ljudi.

[14] Kasnije ga zateče Isus u hramu i reče mu: "Eto si ozdravio. Ne griješi više, da ti se ne dogodi što gore!"

[15] Tada otide čovjek i javi Židovima, da je Isus, koji ga iscijeli.

[16] Zato su Židovi progonili Isusa, jer je to bio činio u subotu.

[17] Isus im izjavi: "Otac moj do sada djeluje, i ja djelujem."

18 Zato su još više gledah zidovi da ga ubiju, jer je ne samo prestupao subotu, nego je
i Boga nazivao Ocem svojim i stim se gradio jednak Bogu.

19 Isus im reče: "Zaista, zaista, kažem vam: Sin ne može ništa činiti sam od sebe, nego
što vidi da čini Otac. Što on čini, ono i Sin čini jednako.

20 Jer Otac ljubi Sina i sve mu pokazuje, što sam čini. I pokazat će mu veća djela od
ovih, da se vi čudite.

21 Jer kao što Otac podiže mrtve i oživljuje, tako i Sin koje hoće oživljuje.

22 I ne sudi Otac nikome; nego sav sud dade Sinu,

23 Da svi poštuju Sina kao što poštuju Oca. Tko ne poštuje Sina, ne poštuje Oca, koji
ga je poslao.

24 Zaista, zaista, kažem vam: Tko sluša moju riječ i vjeruje onome, koji je poslao
mene, ima život vječni i ne dolazi na sud, nego se prešao iz smrti u život.

25 Zaista, zaista, kažem vam: Dolazi čas, i već je tu, kad će mrtvi čuti glas Sina
Božjega, i koji ga budu čuli, živjet će.

26 Jer kao što Otac ima život u sebi, tako dade i Sinu, da ima život u sebi.

27 On mu dade i vlast, da drži sud, jer je Sin čovječji.

28 Ne čudite se tomu! Dolazi čas, kad će svi u grobovima čuti glas njegov.

29 Tada će oni, koji su činili dobro, izaći na uskrsnuće života, a koji su činili zlo, na
uskrsnuće suda.

30 Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe. Sudim, kako čujem. Moj je sud pravedan; jer
ne tražim volje svoje, nego volju onoga, koji me je poslao.

31 Ako ja svjedočim sam za sebe, svjedočanstvo moje nije istinito.

32 Drugi je, koji svjedoči za mene, i znam, da je istinito svjedočanstvo, kojim svjedoči
za mene.

33 Vi poslaste k Ivanu, i on posvjedoči za istinu.

[34] Ali ja ne trebam svjedočanstva od čovjeka. Ja govorim samo o tom, da se vi spasite.

[35] On je bio svjetiljka, koja gori i svijetli. A vi se htjedoste samo za čas radovati u svijetlu njezinu.

[36] Ja imam svjedočanstvo veće od Ivana: Djela, koja mi dade Otac da ih izvršim, ta djela, koja ja činim, svjedoče za mene, da me posla Otac.

[37] Tako Otac, koji me posla, sam posvjedoči za mene. Ali glasa njegova niti ste kad čuli, ni lica njegova nijeste vidjeli;

[38] I riječi njegove nijeste spremili u sebi, jer ne vjerujete onome, koga on posla.

[39] Istražujete Pisma jer mislite, da imate u njima život vječni! Upravo su ona, koja svjedoče za mene.

[40] Ipak vi nećete da dođete k meni, da imate život.

[41] Ja ne primam časti od ljudi.

[42] Ali vas poznajem, da nemate u sebi ljubavi Božje.

[43] Ja dođoh u ime Oca svojega, ali me vi ne primate. Ako li drugi dođe u ime svoje, njega primate.

[44] Kako vi možete vjerovati, kad primate slavu jedan od drugoga, a slave, koja je od jedinoga Boga, ne tražite?

[45] Ne mislite, da ću vas ja tužiti Ocu! Vaš je tužitelj Mojsije, u koga se vi uzdate.

[46] Jer kad biste vjerovali Mojsiju, i meni biste vjerovali; jer je on pisao o meni.

[47] A kad njegovim Pismima ne vjerujete, kako ćete vjerovati mojim riječima?"

Ivan, glava 6

[1] Potom otide Isus preko Galilejskoga mora, naime Tiberijadskoga.

[2] Veliko mnoštvo naroda išlo je za njim, jer su vidjeli čudesa, koja je činio na bolesnicima.

3 Tada uzađe Isus na goru i sjede ondje s učenicima svojim.

4 A bio je blizu židovski blagdan Pashe.

5 I kad Isus podiže oči i vidje, da mnoštvo naroda dolazi k njemu, reče Filipu: "Odakle ćemo kupiti kruha, da ovi jedu?"

6 – A ovo reče, da ga kuša; jer je sam znao, što će činiti. –

7 Filip mu odgovori: "Dvjesta denara kruha nije dosta, da svaki od njih samo malo dobije."

8 Jedan od učenika njegovih, Andrija, brat Simona Petra, reče mu:

9 "Ovdje je jedan dječak, koji ima pet kruhova ječmenih i dvije ribe. Ali što je to za tolike?"

10 Isus reče: "Učinite da ljudi posjedaju!" Bilo je naime trave mnogo na onom mjestu. Posadi se dakle muževa na broj oko pet tisuća.

11 A Isus uze kruhove, dade hvalu i razdijeli onima, koji su se bili posadili; tako i od riba, koliko htjedoše.

12 Kad su se bili nasitili, reče učenicima svojim: "Skupite komade, što preostaše, da ne propadnu!"

13 Skupiše dakle i napuniše dvanaest košari komada od pet kruhova ječmenih, što preteče iza onih, što su jeli.

14 Kad ljudi vidješe čudo, što ga je bio učinio Isus, rekoše: "Ovo je zaista prorok, koji ima doći na svijet."

15 Isus doznade, da hoće da dođu, te ga silom učine kraljem. Zato otide opet u goru – posve sam.

16 Kad bi uveče, siđoše učenici njegovi na more,

17 Uđoše u lađicu i zaploviše preko mora u Kafarnaum. Već se je bilo smrklo, a Isus još nije bio došao k njima.

18 Puhao je jak vjetar, i more se podizalo.

19 Bili su otplovili daleko jedno dvadeset i pet ili trideset stadija, (potrkališta) kad
ugledaše Isusa, gdje ide po moru i približuje se k lađici. Oni se uplašiše.

20 A On im reče: "Ja sam. Ne bojte se!"

21 I htjedoše ga primiti u lađicu, ali je za čas bila lađica na obali, na koju su išli.

22 Sutradan mnoštvo naroda, što je bilo ostalo preko mora, opazi, da je ondje bila
samo još jedna lađica, i da Isus nije bio ušao u lađicu s učenicima svojim, nego da su
učenici njegovi bili otišli sami,

23 Uto iz Tiberijade dođoše druge lađe u blizinu mjesta, gdje je bio Isus rekao
zahvalnu molitvu i oni bili jeli kruh.

24 Sad dakle vidje narod, da ondje više nema Isusa ni učenika njegovih, uđoše u lađe i
dođoše a Kafarnaum, da traže Isusa.

25 Nađoše ga preko mora i upitaše ga: "Učitelju, kad si došao ovamo?"

26 Isus im odgovori: "Zaista, zaista, kažem vam, tražite me, ne što čudesa vidjeste,
nego što jedoste kruha i nasitiste se.

27 Starajte se ne a jelo, što prolazi, nego za jelo, što ostaje za život vječni, koje će vam
dati Sin čovječji; jer njega potvrdi Bog Otac."

28 Tada ga upitaše: "Što moramo činiti, da izvršimo djela Božja?"

29 Isus im odgovori: "Ovo je djelo Božje, da vjerujete u onoga, koga on posla."

30 Oni mu odgovoriše: "Koji dakle ti činiš znak, da vidimo i da i vjerujemo? Što
radiš?

31 Oci su naši jeli manu u pustinji, kao što je pisano: 'Kruh s neba dade im da jedu.'"

32 Isus im reče: "Zaista, zaista, kažem vam: ne dade vam Mojsije kruha s neba, nego
vam Otac moj daje kruh istiniti s neba.

33 Jer je kruh Božji onaj, koji silazi s neba i daje život svijetu."

34 Tada mu rekoše: "Gospodine, daj nam svagda taj kruh!"

35 Isus im reče: "Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; i tko vjeruje u mene, neće nikad ožednjeti.

36 Ali vam rekoh: vi me vidjeste, a ipak ne vjerujete.

37 Sve, što meni daje Otac, k meni će doći, i onoga, koji dolazi k meni, neću istjerati van.

38 Jer siđoh s neba, ne da činim volju svoju, nego volju onoga, koji me posla.

39 A ovo je volja onoga, koji me posla, da od svega, što mi dade, ništa ne izgubim, nego da ih uskrsnem u posljednji dan.

40 A ovo je volja Oca mojega, koji me posla, da svaki, koji vidi Sina i vjeruje u njega, ima život vječni, i ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan."

41 Tada su mrmljali Židovi na njega, što reče: "Ja sam kruh (živi), koji siđe s neba."

42 Rekoše: "Nije li ovo Isus, sin Josipov, kojemu mi znamo oca i majku? Kako dakle on veli: 'Ja siđoh s neba?'"

43 Isus im reče: "Ne mrmljajte među sobom!

44 Nitko ne može doći k meni, ako ga ne povuče Otac, koji me posla. I ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan.

45 U prorocima stoji pisano: "Svi će biti naučeni od Boga. Svaki, koji čuje od Oca i nauči, dolazi k meni.

46 Ne kao da bi tko vidio Oca. Samo koji je od Boga, vidio je Oca.

47 Zaista, zaista, kažem vam: "Tko vjeruje u mene, ima život vječni.

48 Ja sam kruh života.

49 Oci su vaši jeli manu u pustinji, i pomriješe.

50 Ovo je kruh, koji silazi s neba, da tko jede od njega, ne umre.

51 Ja sam kruh živi, koji siđoh s neba. Tko jede od ovoga kruha, živjet će dovijeka.
Kruh, koji ću ja dati, tijelo je moje za život svijeta."

52 Tada su se prepirali Židovi među sobom, i rekoše: "Kako nam može ovaj dati tijelo
svoje da jedemo?"

53 Isus im reče: "Zaista zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne
pijete krvi njegove, nemate života u sebi.

54 Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni, i ja ću ga uskrsnuti u
posljednji dan.

55 Jer je tijelo moje pravo jelo i krv moja pravo piće.

56 Tko jede moje tijelo i pije moju krv, ostaje u meni i ja u njemu.

57 Kao što mene posla živi Otac, i ja živim zbog Oca, tako će i onaj, koji jede mene,
živjeti zbog mene.

58 Ovo je kruh, koji siđe s neba, ne kao što vaši oci jedoše manu, i pomriješe. Tko
jede ovaj kruh, živjet će dovijeka."

59 Tako je on učio u sinagogi u Kafarnaumu.

60 Mnogi od učenika njegovih, koji su to čuli, rekoše: "Ovo je tvrd govor! Tko ga
može slušati?"

61 Isus je znao, da učenici njegovi mrmljaju na to, i reče im: "Zar vas ovo
sablažnjava?

62 A kad vidite Sina čovječjega da uzlazi gore, gdje je prije bio?

63 Duh je ono, što oživljava, tijelo ne koristi ništa. Riječi, koje vam ja rekoh, jesu duh
i život.

64 Ali imaju neki među vama, koji ne vjeruju." – Jer je znao Isus od početka, tko ne
vjeruje i tko će ga izdati. –

65 "Zato", nastavi on, "rekoh vam: "Nitko ne može doći k meni, ako mu nije dano od
Oca mojega."

66 Otada mnogi od učenika njegovih odstupiše, i nijesu više išli s njim.

67 Tada upita Isus dvanaestoricu: "Hoćete li i vi otići?"

68 Simon Petar odgovori mu: "Gospodine, kojemu ćemo ići? Ti imaš riječi vječnoga
života.

69 I mi vjerovasmo i spoznasmo, da si ti Svetac Božji."

70 Isus im reče: "Ne izabrah li ja vas dvanaestoricu? A ipak je jedan od vas đavao!"

71 A govorio je za Judu, sina Simona Iskariota. Ovaj, jedan od dvanaestorice, imao ga
je izdati.

Ivan, glava 7

1 Potom je Isus hodao naokolo po Galileji, jer po Judeji nije htio da hoda, jer su
gledali Židovi da ga ubiju.

2 A bio je blizu židovski blagdan sjenica.

3 Tada mu rekoše braća njegova: "Izađi odavde i pođi u Judeju, da i učenici tvoji vide
djela tvoja, što ih činiš.

4 Jer nitko ne čini što tajno, a sam traži da je poznat. Ako to činiš, objavi sebe
svijetu!"

5 Jer ni braća njegova nijesu vjerovala u njega. –

6 Isus im reče: "Vrijeme moje još nije došlo, a vrijeme je vaše svagda spremno.

7 Na vas ne može svijet mrziti; a na mene mrzi, jer ja svjedočim za njega, da su djela
njegova zla.

8 Vi uzađite na blagdan ovaj! Ja još neću uzaći na blagdan ovaj, jer se moje vrijeme
još nije navršilo."

9 Tako reče i ostade u Galileji.

10 A izakako su bila braća njegova uzašla na blagdan, tada i sam uzađe, ali ne javno, nego kao tajno.

11 Židovi su ga tražili na blagdan i pitali: "Gdje je on?"

12 Govorilo se mnogo o njemu u narodu. Jedni su rekli: "On je dobar", a drugi su mislili: "Ne, on zavodi narod."

13 Ali nitko nije govorio javno o njemu od straha pred Židovima.

14 Već je bio blagdan prošao napola, kad Isus uzađe u hram i počne učiti.

15 Zadivljeni pitali su Židovi: "Kako ovaj razumije Pismo, a nije se učio?"

16 Isus im reče: "Moja nauka nije moja, nego onoga, koji me je poslao.

17 Ako tko hoće činiti njegovu volju, poznat će, je li ova nauka od Boga, ili ja sam od sebe govorim.

18 Tko govori sam od sebe, traži slavu svoju; a tko traži slavu onoga, koji ga je poslao, on je istinit, i nema u njemu nepravde.

19 Nije li vam Mojsije dao zakon? I nitko od vas ne izvršuje zakon. Zašto tražite da me ubijete!"

20 Narod odgovori: "Đavao je u tebi. Tko traži da te ubije!"

21 Isus im reče: "Jedno djelo učinih, i svi se divite.

22 Mojsije vam dade obrezanje – ne kao da je od Mojsija, nego od otaca – i u subotu obrezujete čovjeka.

23 Ako se čovjek u subotu obrezuje, da se ne prekrši zakon Mojsijev: "Što se srdite na me, jer sam svega čovjeka ozdravio u subotu?

24 Nemojte suditi po vanjštini, nego pravedan sud sudite!"

25 Tada su rekli neki iz Jerusalema: "Nije li to onaj, kojega traže da ubiju?

[26] A eto, javno govori, i ništa mu ne vele. Da ne upoznaše doista poglavari, da je on
Krist?

[27] Ali ovoga znamo, odakle je, a Krist kad dođe, nitko neće znati, odakle je."

[28] Tada povika Isus, dok je učio u hramu: "I poznajete me i znate, odakle sam. Ja ne
dođoh sam od sebe, nego jest Istiniti, koji me posla, kojega vi ne znate,

[29] Ja ga poznajem, jer sam od njega, i on me posla."

[30] Tada su gledali da ga uhvate. Ali nitko ne metnu na njega ruke, jer još nije bio
došao čas njegov.

[31] A od naroda su mnogi vjerovali u njega. Govorili su: "Kad dođe Krist, hoće li više
čudesa činiti nego ovaj što čini?"

[32] Farizeji doznaše, da narod tako govori o njemu. Tada poslaše glavari svećenički i
farizeji sluge, da ga uhvate.

[33] Isus reče: "Još sam malo vremena s vama, onda idem k onome, koji me posla.

[34] Tražit ćete me, i nećete me naći, i gdje sam ja, vi ne možete doći."

[35] Tada rekoše Židovi među sobom: "Kamo će ovaj ići, da ga mi nećemo naći? Da
neće poći za Židovima razasutim među neznabošcima i učiti neznabošce?

[36] Što znači ova riječ što reče: "Tražit ćete me, i nećete me naći, i Gdje sam ja, vi ne
možete doći?"

[37] U posljednji veliki dan blagdana stajao je Isus i vikao: "Tko je žedan, neka dođe k
meni i pije!

[38] Tko vjeruje u mene, kako kaže Pismo, iz njegova će srca poteći rijeke žive vode."

[39] A ovo reče za Duha, kojega su imali primiti oni, koji vjeruju u njega, jer Duh Sveti
nije još bio došao, jer se Isus nije bio još proslavio.

[40] Neki od naroda, koji su bili čuli ove riječi, rekoše: "Ovo je zaista prorok!"

[41] Drugi rekoše: "Ovo je Krist!" Opet drugi: "Zar iz Galileje dolazi Krist?

42 Ne kaže li Pismo: "Krist dokazi od roda Davidova i iz mjesta Betlehema, odakle je bio David?"

43 Tako nastade prepirka u narodu zbog njega.

44 Neki od njih htjedoše ga uhvatiti, ali nitko ne metnu ruku na njega.

45 Dođoše dakle sluge glavarima svećeničkim i farizejima. Ovi ih upitaše: "Zašto ga ne dovedoste?"

46 Sluge odgovoriše: "Nikad čovjek nije tako govorio kao ovaj čovjek."

47 A farizeji im odgovoriše: "Zar ste i vi zavedeni?

48 Je li vjerovao tko od poglavara ili farizeja u njega?

49 Nego narod ovaj, koji ne zna zakona – proklet bio!"

50 Tada reče jedan od njih, Nikodem, koji mu je nekoć noću bio došao:

51 "Osuđuje li zakon naš čovjeka, prije nego ga je saslušao i doznao što čini"

52 Oni mu odgovoriše: "Da nijesi i ti iz Galileje? Ispitaj (u Pismu) i vidjet ćeš, da prorok ne dolazi iz Galileje."

53 I otiđoše svaki svojoj kući.

Ivan, glava 8

1 A Isus otide na Maslinsku goru.

2 Rano ujutro dođe opet u hram. Sav narod pohrli k njemu. On sjede i uze ih učiti.

3 Tada književnici i farizeji dovedoše ženu zatečenu u preljubi, postaviše je na sredinu

4 I rekoše mu: "Učitelju, ova je žena sada zatečena u preljubi.

5 Mojsije nam je zapovjedio u zakonu, da takve kamenujemo. A ti što veliš?"

[6] Ovim pitanjem htjedoše ga, kušati, da bi ga mogli optužiti. Isus se nagnu dolje i uze pisati prstom po zemlji.

[7] Kad su ga jednako pitali, uspravi se i reče im: "Tko je među vama bez grijeha, neka prvi baci kamen na nju!"

[8] I opet se sagnu i pisao je po zemlji.

[9] Kad su čuli odgovor, stadoše izlaziti jedan za drugim počevši d starješina. I ostade Isus sam sa ženom, koja je stajala na sredini.

[10] Isus se uspravi i upita: "Ženo, gdje su oni koji su te tužili? Nitko te ne osudi?"

[11] Ona odgovori: "Nitko, Gospodine!" Tada reče Isus: "Ni ja te neću osuditi. Idi, i od sada više ne griješi!"

[12] Isus im dalje reče: "Ja sam svjetlost svijeta. Tko ide za mnom, ne hoda u tmini, nego će imati svjetlost života."

[13] Tada mu rekoše farizeji: "Ti sam za sebe svjedočiš. Svjedočanstvo tvoje nije istinito."

[14] Isus im reče: "Ako ja i svjedočim sam za sebe, istinito je svjedočanstvo moje, jer znam, odakle dođoh i kamo idem. A vi ne znate, odakle dolazim i kamo idem.

[15] Vi sudite po vanjštini, ja ne sudim nikome.

[16] I ako sudim ja, sud je moj istinit, jer nijesam sam, nego ja i Otac, koji me posla.

[17] U zakonu vašem stoji pisano, da je svjedočanstvo dvojice ljudi istinito.

[18] Ja sam, koji svjedočim sam za sebe, i Otac, koji me posla, svjedoči za mene."

[19] Tada ga upitaše: "Gdje je Otac tvoj?" Isus odgovori: "Vi ne poznajete ni mene ni Oca mojega. Kad biste poznavali mene, poznavali biste i Oca mojega."

[20] Ove riječi reče on kod riznice, kad je učio u hramu. I nitko ga ne uhvati; jer još nije bio došao čas njegov.

21 Nadalje im On reče: "Ja idem. Tražit ćete me i umrijet ćete u svojemu grijehu. Kamo ja idem, vi ne možete doći."

22 Tada rekoše Židovi: "Da se neće sam ubiti, jer reče: "Kamo ja idem, vi ne možete doći?"

23 On im reče: "Vi ste odozdo, ja sam odozgo; vi ste od ovoga svijeta, ja nijesam od ovoga svijeta.

24 Rekoh vam: "Umrijet ćete u grijehima svojim, jer ako ne uzvjerujete, da sam ja, umrijet ćete u grijehima svojim."

25 Tada ga upitaše: "Tko si ti?" Isus im odgovori: "Početak, koji vam i govorim.

26 Mnogo imam o vama govoriti i suditi, ali onaj, koji me posla, istinit je, i ja ono govorim svijetu, što sam čuo od njega."

27 Oni ne opaziše, da im je govorio o Ocu.

28 Isus nastavi: "Kad podignete Sina čovječjega, onda ćete upoznati, da sam ja, i da ništa sam od sebe ne činim, nego onako govorim, kako me nauči Otac moj.

29 Onaj, koji me posla, s menom je. On me ne ostavi sama, jer ja svagda činim, što je njemu ugodno."

30 Kad je ovo govorio, mnogi vjerovaše u njega.

31 Tada Isus reče onim zidovima, koji vjerovaše u njega: "Ako vi ustrajete u mojoj nauci, zaista ćete biti učenici moji.

32 Tada ćete upoznati istinu, i istina će vas osloboditi."

33 Odgovoriše mu: "Mi smo djeca Abrahamova i nikome nijesmo robovali nikad. Kako ti veliš: "Bit ćete slobodni?"

34 Isus im reče: "Zaista, zaista, kažem vam: "Tko čini grijeh, rob je grijehu.

35 Rob ne ostaje zauvijek u kući, sin ostaje zauvijek.

36 Ako vas dakle Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni.

37 Znam, da ste djeca Abrahamova. Ali gledate da me ubijete; jer se moja riječ vas ne prima,

38 Ja govorim, što sam vidio u Oca svojega; i vi činite, što ste čuli od oca svojega."

39 Odgovoriše mu: "Otac je naš Abraham." Isus im reče: "Ako ste djeca Abrahamova, onda činite i djela Abrahamova!

40 Ali vi sad gledate da ubijete mene, čovjeka, koji sam vam govorio istinu, koju sam čuo od Boga. Tako Abraham nije činio.

41 Vi činite djela oca svojega." Tada mu rekoše: "Mi nijesmo rođeni od preljubočinstva, jednoga oca imamo, Boga."

42 Isus im reče: "Kad bi Bog bio vas otac, vi biste ljubili mene; jer ja od Boga izađoh i dođoh. Ne dođoh sam od sebe, nego me on posla.

43 Zašto ne razumijete govora mojega? Jer ne možete riječi moje da slušate.

44 Vi imate đavla za oca i hoćete da činite po željama oca svojega, On je bio krvnik ljudi od početka. On nije bio utvrđen u istini jer nema istine u njemu. Kad govori laž, od svojega govori, jer je lažac i otac laži.

45 Jer ja istinu govorim, ne vjerujete mi.

46 Tko će me od vas prekoriti za kakav grijeh? Ako vam kažem istinu, zašto mi ne vjerujete '

47 Tko je od Boga, riječi Božje sluša. Zato vi ne slušate, jer nijeste od Boga."

48 Tada mu odgovoriše Židovi: "Ne velimo li mi pravo, da si Samarijanac i da imaš đavla?"

49 Isus reče: "Ja nemam đavla, nego poštujem Oca svojega, a vi mene sramotite

50 A ja ne tražim slave svoje; ima, koji traži i sudi.

51 Zaista, zaista, kažem vam: ako tko bude držao riječ moju, neće vidjeti smrti dovijeka."

[52] Tada mu rekoše Židovi: "Sad znamo, da imaš đavla. Abraham umrije, i proroci, a ti kažeš: 'Ako tko bude držao riječ moju, neće okusiti smrti dovijeka.'

[53] Jesi li ti veći od oca našega Abrahama, koji umrije? I proroci pomriješe. Kime se to praviš biti?"

[54] Isus reče: "Ako se ja, sam slavim, slava je moja ništa. Otac je moj, koji me slavi, za kojega vi kažete, da je vaš Bog.

[55] Ali vi ga ne poznajete, a ja ga znam; i ako reknem, da ga ne znam, bit ću kao i vi lažac. Ali ga znam i riječ njegovu držim.

[56] Abraham, otac vaš, kliktao je, da bi vidio dan moj. Vidio je i obradovao se je."

[57] Tada mu rekoše Židovi: "Još ti nema pedeset godina, i Abrahama si zar vidio?"

[58] Isus im odgovori: "Zaista, zaista, kažem vam: "Prije nego je postao Abraham, ja sam."

[59] Tada uzeše kamenje, da bace na njega. Ali se On skrije, izađe iz hrana, idući između njih, i tako prođe.

Ivan, glava 9

[1] I prolazeći vidje čovjeka slijepa od rođenja.

[2] Učenici njegovi zapitaše ga: "Učitelju, tko sagriješi, ovaj ili roditelji njegovi, te se rodio slijep?"

[3] Isus odgovori: "Ni on ne sagriješi, ni roditelji njegovi, nego da se objave djela Božja na njemu.

[4] Meni valja raditi djela onoga, koji me posla, dok je dan. Dolazi noć, kada nitko ne može raditi.

[5] Dok sam na svijetu, svjetlost sam svijeta."

[6] Kad reče ovo, pljunu na zemlju, načini blato od sline, pomaza blatom oči slijepčeve

7 I reče mu: "Idi, operi se u kupelji Siloamu – što prevedeno znači Poslan. – Otide dakle, opra se i dođe videći.

8 A susjedi i koji su ga prije bili vidjeli kao prosjaka, rekoše: "Nije li ovo onaj, što je sjedio i prosio?"

9 Jedni rekoše: "Jest, on je!" A drugi: "Nije, nego mu je sličan." A on je govorio: "Ja sam."

10 Tada ga upitaše: "Kako ti se otvoriše oči?"

11 On odgovori: "Onaj čovjek, koji se zove Isus, načini blato i pomaza oči moje i reče mi: "Idi u kupelj Siloam i operi se, Otidoh, oprah se, i vidim."

12 Upitaše ga dalje: "Gdje je on?" Odgovori: "Ne znam."

13 Dovedoše k farizejima onoga, koji je bio prije slijep.

14 A bila je subota, kad načini Isus blato i otvori mu oči.

15 Opet ga dakle upitaše farizeji, kako je progledao. A on im reče: "Blato metnu mi na oči, i oprah se, i vidim."

16 Tada rekoše neki od farizeja: "Nije ovaj čovjek od Boga, jer ne svetkuje subote." A drugi rekoše: "Kako može čovjek grješnik činiti takve znakove?" I bio je razdor među njima.

17 Rekoše dakle opet slijepcu: "Što veliš ti za njega, koji ti otvori oči" On odgovori:, "Prorok je."

18 I ne povjerovaše Židovi za njega, da je bio slijep i da je progledao, dok ne dozvaše roditelje onoga, što je progledao;

19 I zapitaše ih: "Je li ovo vaš sin, za koga vi kažete, da se je rodio slijep? Kako dakle sad vidi?"

20 Odgovoriše im roditelji njegovi: "Znamo, da je ovo sin naš i da se je rodio slijep.

21 A kako sad vidi, ne znamo, ili tko mu otvori oči, ne znamo. Pitajte njega! On je velik, neka sam govori, za sebe!"

[22] Ovo rekoše roditelji njegovi, jer su se bojali Židova, jer su se već bili dogovorili Židovi, da se svaki, koji bi ga priznao za Krista, izopći iz sinagoge.

[23] Zato rekoše roditelji njegovi: "On je veliki. Pitajte njega!"

[24] Tada dozvaše opet čovjeka, koji je bio slijep, i rekoše mu: "Podaj Bogu slavu! Mi znamo, da je ovaj čovjek grješnik."

[25] A on im odgovori: "Je li grješnik, ne znam. Jedno znam, da sam bio slijep, a sad vidim."

[26] Upitaše ga: "Što ti je učinio? Kako ti je otvorio oči?"

[27] Odgovori im: "Već sam vam rekao, a nijeste slušali. Što ćete opet slušati? Nećete li i vi postati učenici njegovi?"

[28] Tada ga izgrdiše i rekoše: "Ti budi učenik njegov, a mi smo učenici Mojsijevi!

[29] Mi znamo, da je Mojsiju govorio Bog, a za ovoga ne znamo, odakle je."

[30] Odgovori im onaj čovjek: "To i jest čudnovato, što vi ne znate, odakle je, a on otvori oči moje.

[31] A znamo, da Bog ne sluša grješnika, nego ako tko poštuje Boga i čini volju njegovu, onoga usliši.

[32] Otkako je svijeta, nije se čulo, da je tko otvorio oči rođenom slijepcu.

[33] Kad on ne bi bio od Boga, ne bi mogao ništa činiti."

[34] Odgovoriše mu: "U grijesima si se rodio sav, i ti da nas učiš?" I izbaciše ga van.

[35] Čuo je Isus, da ga izbaciše, i kad ga nađe, upita ga: "Vjeruješ li ti u Sina čovječjega?"

[36] On odgovori: "Tko je, Gospodine, da vjerujem u njega!"

[37] Isus mu reče: "l vidio si ga, i koji govori s tobom, on je taj."

[38] A on reče: "Vjerujem, Gospodine", i baci se pred njega ničice.

39 Isus nastavi: "Ja dođoh na sud na ovaj svijet, da vide, koji ne vide, i koji vide, da postanu slijepi."

40 To su čuli neki od farizeja, koji su bili s njim, i upitaše ga: "Jesmo li i mi slijepi?"

41 Isus im odgovori: "Kad biste bili slijepi, ne biste imali grijeha. A sad velite: 'Vidimo', zato vaš grijeh ostaje."

Ivan, glava 10

1 "Zaista, zaista, kažem vam: tko ne ulazi na vrata u ovčinjak nego prelazi na drugom mjestu, on je tat i razbojnik.

2 A tko ulazi na vrata, pasti je ovcama.

3 Njemu vratar otvara, i ovce slušaju glas njegov. On zove svoje ovce po imenu i izvodi ih.

4 I kad ispusti svoje ovce, ide pred njima, i ovce idu za njim, jer poznaju glas njegov.

5 A za tuđinom ne idu, nego bježe od njega, jer ne poznaju glasa tuđega."

6 Ovu prispodobu reče im Isus. Ali oni ne razumješe, što im htjede stim reći.

7 Tada im reče Isus opet: "Zaista, zaista, kažem vam: "Ja sam vrata k ovcama.

8 Svi koji dođoše prije mene, tati su i razbojnici, i ovce ih nijesu slušale.

9 Ja sam vrata. Tko uđe kroza me, spasit će se. On će ulaziti i izlaziti i pašu nalaziti.

10 Tat ne dolazi, nego da krade, ubija i upropašćuje. Ja dođoh, da imaju život i obilatije imaju.

11 Ja sam pastir dobri, Pastir dobri daje život svoj za ovce.

12 A najamnik i koji nije pastir, kojemu nijesu ovce njegove, vidi vuka gdje dolazi, i ostavlja ovce, i bježi, a vuk grabi ih i razgoni.

13 A najamni bježi, jer je najamnik i ne mari za ovce.

14 Ja sam pastir dobri i poznajem svoje (ovce), i mene poznaju moje.

15 Kao što mene poznaje Otac, i ja poznajem Oca, i život svoj polažem za ovce svoje.

16 I druge ovce imam, koje nijesu iz ovoga ovčinjaka, i one mi valja dovesti, i čut će
glas moj, i bit će jedno stado i jedan pastir.

17 Zato me ljubi Otac, jer ja život svoj polažem, da ga opet uzmem.

18 Nitko ga ne otima od mene, nego ga ja sam od sebe polažem, i vlast imam položiti
ga, i vlast imam uzeti ga opet. Ovu sam zapovijed primio od Oca svojega."

19 Opet nastade razdor među Židovima zbog ovih riječi.

20 Mnogi su od njih govorili: "Zloduha ima i luduje. Što ga slušate?"

21 Drugi su govorili: "Ove riječi nijesu opsjednutoga. Zar može đavao slijepima oči
otvarati"

22 A bila je tada u Jerusalemu svetkovina posvećenja hrama. I bila je zima.

23 Isus je hodao u hramu po trijemu Salomonovu.

24 Tada ga opkoliše Židovi i upitaše: "Dokle ćeš mučiti dušu našu? Ako si ti Krist,
kaži nam otvoreno!"

25 Isus im odgovori: "Ja vam rekoh, i ne vjerujete. Djela, koja činim u ime Oca
svojega, ona svjedoče za me.

26 Ali vi se vjerujete, jer nijeste od mojih ovaca.

27 Ovce moje slušaju glas moj, i ja poznam njih, i za mnom idu.

28 I ja im dajem život vječni, i neće propasti dovijeka, i nitko ih neće oteti iz ruke
moje.

29 Otac moj, koji mi ih dade, veći je od sviju, i nitko ih ne može oteti iz ruke Oca
mojega.

30 Ja i Otac jedno smo."

31 A Židovi opet uzeše kamenje, da ga kamenuju.

32 Isus im reče: "Mnoga vam dobra djela pokazah od Oca svojega. Za koje me od ovih djela kamenujete?"

33 Židovi mu odgovoriše: "Za dobro te djelo ne kamenujemo, nego za hulu na Boga, i što ti, premda si čovjek, praviš se Bogom."

34 Isus im reče: "Ne stoji li pisano u zakonu vašemu: Ja rekoh: bogovi ste?

35 Ako one nazva bogovima, na koje dođe riječ Božja, a Pismo se ne može dokinuti.

36 Smijete li vi onda za onoga, kojega Otac posveti i posla na svijet, tvrditi: 'Huliš na Boga,' što rekoh: 'Sin sam Božji!'

37 Ako ne činim djela Oca svojega, ne vjerujte mi!

38 Ako li činim, i ako meni nećete vjerovati, djelima vjerujte, da poznate i vjerujete, da je Otac u meni i ja u Ocu."

39 Tada su opet gledali da ga uhvate, ali im se izmače iz ruku.

40 I otide opet preko Jordana na ono mjesto, gdje je Ivan prije krstio, i osta ondje.

41 Mnogi dođoše k njemu i rekoše: "Ivan, istina, ne učini nijednoga čuda; ali sve, što reče Ivan za ovoga, bilo je istinito."

42 I mnogi ondje vjerovaše u njega.

Ivan, glava 11

1 A bio je jedan bolesnik, Lazar iz Betanije, iz sela Marije i njezine sestre Marte.

2 – A Marija, kojoj je brat Lazar bolovao, bila je ona, što pomaza Gospodina pomašću i otrla noge njegove svojom kosom. –

3 Tada mu poručiše sestre njegove: "Gospodine, evo, koga ljubiš, bolestan je."

4 Kad je to čuo Isus reče: "Ova bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se po njoj proslavi Sin Božji."

5 A Isus je ljubio Martu i sestru njezinu Mariju i Lazara.

6 Kad je dakle čuo, da je bolestan, tada ostade još dva dana na mjestu, gdje je bio.

7 Istom tada reče učenicima svojim: "Hajdemo opet u Judeju!"

8 Učenici mu odgovoriše: "Učitelju, sad su Židovi gledali da te kamenuju, pa opet
hoćeš da ideš onamo?"

9 Isus reče: "Nije li dvanaest sati u danu? Tko danju ide, ne spotiče se, jer vidi
svjetlost ovoga svijeta.

10 A tko ide noću, spotiče se, jer mu fali svjetlost."

11 Tako reče. Onda nastavi: "Lazar, naš prijatelj, spava. Ali idem da ga probudim od
sna."

12 Učenici mu odgovoriše: "Gospodine, ako spava, ozdravit će."

13 A Isus im reče za smrt njegovu; a oni su mislili, da govori za spavanje sna.

14 Tada im Isus reče otvorene: "Lazar je umro,

15 I radujem se zbog vas, što nijesam bio ondje, da vjerujete. Nego hajdemo k njemu!"

16 Onda Toma, koji se zove Didim, (znači blizanac) reče suučenicima: "Hajdemo i mi,
da umremo s njim!"

17 Kad dođe Isus, nađe ga, da je već četiri dana u grobu.

18 Betanija je bila blizu Jerusalema, jedno petnaest stadija, (potrkališta) udaljena od
njega.

19 I mnogi od Židova bili su došli k Marti i Mariji da ih tješe za bratom njihovim.

20 Kad je Marta čula, da dolazi Isus, izađe mu u susret. A Marija je sjedila kod kuće.

21 Onda reče Marta Isusu: "Gospodine, da si ti bio ovdje, ne bi umro moj brat.

22 Ali i sad znam, da štogod zaišteš od Boga, dat će li Bog."

[23] Isus joj reče: "Brat će tvoj uskrsnuti."

[24] Marta mu odgovori: "Znam, da će uskrsnuti o uskrsnuću u posljednji dan."

[25] Isus joj reče: "Ja sam uskrsnuće i život. Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će.

[26] I ni jedan, koji živi i vjeruje u mene, neće umrijeti dovijeka. Vjeruješ li to?"

[27] Ona mu odgovori: "Da, Gospodine, ja vjerujem, da si ti Krist, Sin Božji, koji je imao doći na ovaj svijet."

[28] I kad to reče, otide, zovnu svoju sestru Mariju i reče joj tiho: "Učitelj je ovdje i zove te."

[29] Jedva je ona bila to čula, ustade brzo i ode k njenu.

[30] Isus naime nije još, bio došao u selo, nego se je još nalazio na onom mjestu, gdje ga je bila susrela Marta.

[31] Kad Židovi, što su bili kod nje u kući, vidješe, gdje Marija brzo ustade i izađe, pođoše za njom; jer su mislili, da ide na grob, da plaće ondje.

[32] "Čim Marija dođe na mjesto, gdje je bio Isus i kad ga vidje, pade k njegovim nogama i reče mu: "Gospodine, da si ti bio ovdje, ne bi bio umro moj brat."

[33] Kad Isus vidje, gdje ona plače i gdje plaču Židovi, što su bili došli s njom, u duhu se potrese i uzbudi se.

[34] I upita: "Gdje ga metnuste?" Odgovoriše mu: "Gospodine, dođi i vidi!"

[35] Udariše suze Isusu.

[36] Tada rekoše Židovi "Vidite, kako ga ljubio!"

[37] A neki od njih rekoše: "Zar nije mogao on, koji otvori oči slijepcu, učiniti, da onaj ne umre?"

[38] Opet duboko potresen dođe Isus na grob. Bila je pećina, i kamen ležao na njoj.

39 Isus zapovjedi: "Odvaljajte kamen!" Marta, sestra pokojnoga, odgovori mu: "Gospodine, već zaudara, jer već leži četiri dana."

40 Isus joj reče: "Ne rekoh li ti: "Ako vjeruješ, vidjet ćeš slavu Božju?"

41 Tada odvaljaše kamen. Isus podiže oči gore i reče: "Oče, zahvaljujem ti, što si me uslišio.

42 Ja sam, istina, znao, da me svagda uslišiš. Ali rekoh zbog naroda, koji ovdje stoji, da vjeruju, da si me ti poslao."

43 Iza ovih riječi povika iza glasa: "Lazare, izađi van!"

44 I odmah izađe pokojni, obavit povojima po rukama, nogama i lice mu povezano ručnikom. Isus im reče: "Razvežite ga i pustite da ide!"

45 Mnogi zidovi, što su bili došli k Mariji i Marti i vidjeli što učini Isus, vjerovaše u njega.

46 A neki od njih otidoše k farizejima i rekoše im, što učini Isus,

47 Tada glavari svećenički i farizej sazvaše visoko vijeće i rekoše: "Što da činimo, jer čovjek ovaj čini mnoga čudesa?

48 Ako ga ostavimo tako, svi će vjerovati u njega, i doći će Rimljani i uzet će nam zemlju i narod."

49 A jedan od njih, Kaifa, koji je one godine bio veliki svećenik, odgovori im: "Vi ne znate ništa,

50 I ne mislite, da je bolje za vas, da jedan čovjek umre za narod, negoli da narod sav propadne."

51 A ovo ne reče sam od sebe, nego kao veliki svećenik one godine proreče, da Isusu valja umrijeti za narod.

52 I ne samo za narod, nego da i razasutu djecu Božju skupi u i jedno.

53 Od toga dakle dana bili su nakanili da ga ubiju.

[54] Zato se Isus nije više kretao javno među Židovima, nego odanle otide u kraj blizu pustinje, u grad po imenu Efraim. Ondje je boravio s učenicima svojim.

[55] A bio je blizu židovski blagdan Pashe. Mnogi iz onoga kraja uzađoše u Jerusalem prije blagdana Pashe, da se posvete.

[56] Tada su tražili Isusa, i dok su zajedno stajali u hramu, govorili su među sobom: "Što mislite, neće li doći na blagdan?"

[57] A glavari svećenički i farizeji bili su izdali zapovijed, ako tko dozna, gdje je, da javi, da ga uhvate.

Ivan, glava 12

[1] Šest dana prije Pashe dođe Isus u Betaniju, gdje je bio Lazar koji bijaše mrtav, kojega je bio Isus uskrsnuo iz mrtvih.

[2] Ondje mu zgotoviše večeru. Marta je služila, a Lazar je bio jedan od onih, što su sjedili s njim za stolom.

[3] Tada Marija uze litru prave, dragocjene nardove pomasti, pomaza noge Isusove i otre kosom svojom noge njegove. Miris pomasti napuni svu kuću.

[4] Onda jedan od učenika njegovih, Juda Iskariot, koji ga je imao izdati, reče:

[5] "Zašto se ova pomast nje prodala za trista denara i dalo to siromasima?"

[6] A ovo ne reče, što bi se starao za siromahe, nego što je bio tat, i imao torbu, i nosio, što se metalo u, nju.

[7] Isus reče: "Pustite je! Ona je sačuvala to za dan mojega pokopa!

[8] Siromahe imate svagda sa sobom, a mene nemate svagda."

[9] Mnogi narod židovski bio je doznao, da je on ondje, i dođoše ne samo zbog Isusa, nego i da vide Lazara, kojega je bio podigao iz mrtvih.

[10] A glavari svećenički naumiše da ubiju i Lazara,

[11] Jer su mnogi Židovi dolazili zbog njega i vjerovali u Isusa.

12 Sutradan je veoma veliko mnoštvo došlo na blagdan. Bili su čuli, da Isus dolazi u
Jerusalem.

13 Tada uzeše grane palmove i izađoše mu u susret, i vikali su "Hosana!
Blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje, kralj Izraelov!"

14 Isus nađe magare i sjede a njega, kao što je pisano:

15 "Ne boj se, kćeri sionska! Evo, kralj tvoj dolazi, sjedi na mladetu magaričinu."

16 Ovo učenici njegovi ne razumješe prije. Ali kad je Isus bio proslavljen, tada se
sjetiše, da je to bilo za njega pisano, i da mu ovo učiniše.

17 Svjedočio je dakle narod, koji je bio s njim, kad je Lazara izazvao iz groba i
podigao ga iz mrtvih.

18 Zato mu narod izađe u susret. Bio je naime čuo, da je učinio ovo čudo.

19 A farizeji rekoše jedan drugome: "Vidite, da ništa ne postižete. Eto sav svijet ode
za njim!"

20 Među onima, što su bili uzašli da se klanjaju na blagdan, nalazili se i neki
neznabošci.

21 Ovi pristupiše k Filipu, koji je bio iz Betsaide u Galileji, i zamoliše ga: "Gospodine,
htjeli bismo vidjeti Isusa."

22 Dođe Filip i reče Andriji. Andrija i Filip opet reče Isusu.

23 Isus im reče: "Dođe čas, da se proslavi Sin čovječji.

24 Zaista, zaista, kažem vam: "Ako zrno pšenično ne padne u zemlju i ne umre, ostane
za se samo. Ako li umre, mnogo roda rodi.

25 Tko ljubi život svoj, izgubit će ga; a tko mrzi na život svoj na ovom svijetu, sačuvat
će ga za život vječni.

26 Tko mi hoće služiti, neka ide za mnom! Gdje sam ja, ondje i sluga moj neka bude!
Tko tko meni proslavit će ga Otac moj.

27 Sad je duša moja duboko potresena. Što da kažem? Oče, sačuvaj me od ovoga časa? Ali zato dođoh u čas ovaj.

28 Oče, proslavi ime svoje!". Tada glas dođe s neba: "I proslavio sam ga, i opet ću ga proslaviti."

29 Narod, koji je stajao i čuo, pomisli, da je zagrmjelo. Drugi rekoše: "Anđeo mu govorio."

30 A Isus reče: "Nije došao ovaj glas zbog mene, nego zbog vas.

31 Sad je sud ovome svijetu, sad će biti istjeran knez ovoga svijeta.

32 A kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi."

33 Ovim riječima htjede navijestiti, kojom će smrti umrijeti.

34 Narod mu odgovori: "Mi smo čuli iz zakona, da Krist ostaje dovijeka. Kako ti možeš reći, da se Sin čovječji mora podignuti? Tko je taj Sin čovječji?"

35 Isus im reče: "Samo još malo vremena svjetlost je među vama. Hodite, dok imate svjetlost, da vas tama ne obuzme! Tko hodi u tami, ne zna kamo ide.

36 Dok imate svjetlost, vjerujte u svjetlost, da budete sinovi svijetla!" To reče Isus, i otide, i skrio se od njih.

37 Premda je bio tolika čudesa učinio pred njima, nijesu vjerovali u njega.

38 Tako se je imala ispuniti riječ proroka Izaije: "Gospodine, tko je vjerovao vijesti našoj? Kojemu se je otkrila ruka Gospodnja."

39 Zato nijesu mogli vjerovati, jer opet reče Izaija:

40 Zaslijepio je oči njihove i otvrdio srce njihovo, da ne vide očima i ne razumiju srcem, i da se ne obrate, da ih ne iscijelim."

41 Tako reče Izaija, kad je vidio slavu njegovu i govorio o njemu.

42 Ipak i mnogi od poglavica vjerovaše u njega. Ali ga nijesu javno priznavali zbog farizeja, da ne budu izgnani iz sinagoge.

43 Čast kod ljudi vrijedila im je više, negoli čast kod Boga.

44 Isus povika iza glasa: "Tko vjeruje u mene, ne vjeruje u mene, nego u onoga, koji me posla;

45 I tko vidi mene, vidi onoga, koji me posla.

46 Ja kao svjetlost dođoh na svijet, da ni jedan, koji vjeruje u mene, ne ostane u tami.

47 Tko čuje moje riječi, ali ih ne drži, ja mu neću suditi, jer ne dođoh da sudim, nego da spasim svijet.

48 Tko prezire mene i ne prima riječi mojih, ima već suca svojega: Riječ, koju sam ja navijestio, ona će mu suditi u posljednji dan.

49 Jer ja nijesam govorio sam od sebe, nego Otac, koji me posla, on mi dade zapovijed, što da kažem i što da govorim.

50 I znam, da je zapovijed njegova život vječni. Što ja dakle govorim, onako govorim, kako mi reče Otac."

Ivan, glava 13

1 Bilo je pred blagdan Pashe. Isus je znao, da mu je došao čas, da ide s ovoga svijeta k Ocu. Tada on, koji je ljubio svoje, što su bili na svijetu, izrazi svoju ljubav do kraja.

2 Bilo je za večerom, Već je bio đavao metnuo u srce Judi, sinu Simona Iskariota, da ga izda.

3 Premda je Isus znao, da mu je Otac sve dao u ruke, i da je od Boga izišao i k Bogu da ide,

4 Ustade od večere, skide svoju gornju haljinu, uze otirač i njim se opasa.

5 Tada uli vodu u umivaonicu i počne prati noge učenicima i otirati otiračem, kojim je bio opasan.

6 Tako dođe k Simonu Petru. On mu reče: "Gospodine, zar ti da mi pereš noge?"

7 Isus mu odgovori: "Što ja činim, ti ne znaš sada, ali ćeš poslije razumjeti."

8 Petar mu odgovori: "Nikad mi ti nećeš oprati nogu!" Isus mu odgovori: "Ako te ne operem, nećeš imati dijela s menom."

9 Reče mu Simon Petar: "Onda, Gospodine, ne samo noge moje, nego i ruke i glavu."

10 Isus mu reče: "Tko je opran, ne treba nego da samo noge opere, onda je sav čist. I vi ste čisti, ali ne svi."

11 Jer je znao izdajnika svojega, zato reče: "Nijeste svi čisti."

12 A kad im je bio oprao noge, svoju gornju haljinu uzeo i opet sjeo za stol, reče im: "Znate li, što ja učinih vama?

13 Vi zovete mene Učiteljem i Gospodinom, i pravo velite, jer jesam.

14 Kad dakle ja, Gospodin i Učitelj, oprah vama noge, i vi morate jedan drugome prati noge.

15 Jer vam dadoh primjer, da i vi tako činite, kao što ja učinih vama.

16 Zaista, zaista, kažem vam: nije sluga veći od gospodara svojega, niti je poslanik veći od onoga, koji ga je poslao.

17 Kad ovo znate, bit ćete Blagoslovljeni, ako to činite.

18 Ne kažem za sve vas. Ja znam, koje izabrah. Ali se Pismo mora ispuniti: Koji s menom jede kruh, podiže petu svoju na me.

19 Već sada kažem vam, prije nego se zbude, da, kad se zbude, vjerujete, da sam ja.

20 Zaista, zaista, kažem vam: Tko primi onoga, koga ja pošljem, mene primi; a tko primi mene, primi onoga, koji me posla."

21 Iza ovih riječi bi Isus potresen u duhu i posvjedoči: "Zaista, zaista, kažem vam: jedan između vas izdat će me."

22 Tada su učenici pogledali jedan drugoga, jer nijesu znali, za koga govori.

23 A jedan od učenika njegovih, kojega je Isus ljubio, počivao je na grudima Isusovim.

24 Njemu namignu Simon Petar i reče mu: "Upitaj, za koga to govori."

25 A on naslonjen na grudi Isusove upita: "Gospodine, tko je to?"

26 Isus odgovori: "Onaj je, kojemu ja pružim zalogaj kad ga umočim." I umoči zalogaj
i dade ga Judi Simona Iskariota.

27 I po zalogaju uđe u njega sotona. Isus mu još reče: "Što činiš, čini brže!"

28 Nitko od onih, što su sjedili za stolom, nije razumio, zašto mu to reče.

29 Neki su mislili, jer je u Jude bila kesa za novac, da mu Isus reče: "Kupi, što nam
treba za blagdan," ili da dadne što siromasima.

30 Kad je on bio uzeo zalogaj, odmah izađe. Bila je noć.

31 Kad je bio izašao, reče Isus: "Sad je proslavljen Sin čovječji, i Bog je proslavljen u
njemu.

32 Ako je Bog proslavljen u njemu, i Bog će njega proslaviti u sebi i odmah će ga
proslaviti.

33 Dječice, još sam malo s vama. Tražit ćete me; ali kako već rekoh Židovima: kamo
ja idem, vi ne možete doći, i vama govorim sada.

34 Novu zapovijed dajem vam: ljubite jedan drugoga! Kao što sam ja ljubio vas, tako i
vi ljubite jedan drugoga!

35 Po tom će svi spoznati, da ste moji učenici, ako ljubite jedan drugoga"

36 Tada ga upita Simon Petar: "Gospodine, kamo ideš?" Isus mu odgovori: "Kamo ja
idem, ne možeš sad ići za mnom, ali ćeš poslije poči za mnom."

37 Petar mu odgovori: "Gospodine, zašto ne mogu sad ići za tobom? Život ću svoj
položiti za te."

38 Isus mu reče: "Život li ćeš svoj položiti za me? Zaista, zaista, kažem ti: Još prije
nego pijetao zapjeva, triput ćeš me zatajiti."

Ivan, glava 14

1 "Neka se ne plaši srce vaše! Vjerujte u Boga, i u mene vjerujte!

2 U kući Oca mojega mnogi su stanovi. Kad ne bi bilo tako, bio bih vam rekao, jer idem da vam pripravim mjesto.

3 I kad otidem i pripravim mjesto, opet ću doći i uzet ću vas k sebi, da i vi budete, gdje sam ja.

4 I kamo ja idem vi znate i put znate."

5 Toma mu odgovori: "Gospodine, ne znamo, kamo ideš; i kako možemo put znati?"

6 Isus mu reče: "Ja sam put i istina i život: nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni.

7 Kad biste poznavali mene, onda biste poznavali i Oca mojega. Od sada poznajete ga, i vidjeste ga."

8 Tada mu reče Filip: "Gospodine, pokaži nam Oca, i to nam je dosta."

9 Isus mu reče: "Tako sam već dugo s vama, i nijesi me upoznao, Filipe? Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Kako ti veliš: 'Pokaži nam Oca'?

10 Zar ne vjeruješ, da sam ja u Ocu, i da je Otac u meni? Riječi, koje vam ja govorim, ne govorim od sebe samoga, i djela čini Otac, koji ostaje u meni.

11 Vjerujte mi, da sam ja u Ocu, i da je Otac u meni. Ako li ne, vjerujte mi zbog samih djela!

12 Zaista, zaista, kažem vam: Tko vjeruje u mene, djela, koja ja činim, i on će činiti, i veća će od ovih činiti, jer ja idem k Ocu.

13 Sve, što onda zamolite (Oca) u ime moje, učinit ću, da se proslavi Otac u Sinu.

14 Ako me za što zamolite u ime moje, ja ću to učiniti.

15 Ako me ljubite, držite zapovijedi moje!

16 I ja ću moliti Oca, i dat će vam drugoga Utješitelja, da ostane s vama dovijeka,

[17] Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer ga ne vidi, niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer ostaje kod vas i u vama je.

[18] Neću vas ostaviti sirote, doći ću k vama.

[19] Još malo, i svijet me neće više vidjeti. A vi me vidite, jer ja živim, a i vi ćete živjeti.

[20] U onaj dan spoznat ćete, da sam ja u Ocu svojemu, i vi u meni, i ja u vama.

[21] Tko ima zapovijedi moje i drži ih, on je onaj, koji me ljubi. A tko ljubi mene, njega će ljubiti Otac moj, i ja ću ga ljubiti i objavit ću mu sebe samoga."

[22] Tada ga upita Juda, ne onaj Iskariot: "Gospodine, kako to, da ćeš se objaviti nama, a ne svijetu?"

[23] Isus mu odgovori: "Tko ljubi mene, držat će riječ moju, i Otac moj ljubit će njega, i k njemu ćemo doći i u njega ćemo se nastaniti.

[24] Tko ne ljubi mene, ne drži mojih riječi. A riječ, koju ste čuli od mene, nije moja, nego Oca, koji me posla.

[25] Ovo vam rekoh, dok sam s vama.

[26] A Utješitelj, Duh Sveti, kojega će Otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu i napomenut će vam sve, što vam rekoh.

[27] Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam. Ne dajem vam ga, kao što svijet daje. Neka se ne plaši srce vaše i neka se ne boji!

[28] Čuli ste, da vam ja rekoh: 'Ja odlazim, i doći ću k vama. Kad biste me ljubili, onda biste se radovali, što idem k Ocu, jer je Otac veći od mene.

[29] I sad vam rekoh, prije nego se zbude, da vjerujete, kad se zbude.

[30] Više neću mnogo govoriti s vama; jer dolazi knez ovoga svijeta, ali na meni nema ništa.

[31] Nego da spozna svijet, da ljubim Oca, i kako mi je zapovjedio Otac, onako činim. Ustanite, hajdemo odavde!"

Ivan, glava 15

1 Ja sam pravi čokot, i Otac je moj vinogradar.

2 Svaku lozu na meni, koja ne rađa roda, on odsiječe, i svaku, koja rada rod, očisti da rodi više roda.

3 Vi ste već čisti zbog riječi, koju vam rekoh.

4 Ostanite u meni, i ja u vama, Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe, ako ne ostane na čokotu, tako i vi, ako ne ostanete u meni.

5 Ja sam čokot, vi loze. Tko ostaje u meni, i ja u njemu, on rodi mnogi rod, jer bez mene ne možete učiniti ništa.

6 Tko u meni ne ostane, izbacit će se kao loza, i osušit će se, i skupit će je, i u oganj baciti, i gorjet će.

7 Ako ostanete u meni, i riječi moje ostanu u vama, štogod hoćete, tražite, i bit će vam.

8 Stim se proslavlja Otac moj, da rodite rod mnogi i budete moji učenici.

9 Kao što je Otac ljubio mene, tako sam i ja ljubio vas. Ostanite u ljubavi mojoj!

10 Ako zapovijedi moje uzdržite, ostat ćete u ljubavi mojoj, kao što sam i ja održao zapovijedi Oca svojega, i ostajem u ljubavi njegovoj.

11 Ovo vam rekoh, da bude radost moja u vama, i radost vaša da se ispuni.

12 Ovo je zapovijed moja: ljubite se među sobom, kao što sam ja ljubio vas!

13 Od ove ljubavi nitko veće nema, da tko život svoj položi za prijatelje svoje.

14 Vi ste prijatelji moji, ako činite, što vam ja zapovijedam.

15 Više vas ne nazivam slugama, jer sluga ne zna, što radi gospodar njegov; nego vas nazvah prijateljima, jer vam sve objavih, što sam čuo od Oca svojega.

[16] Ne izabraste vi mene, nego ja izabrah vas, i postavih vas, da vi idete i rod rodite, i da vaš rod ostane, da štogod zamolite u Oca u ime moje, da vam dadne.

[17] Ovo vam zapovijedam: ljubite se među sobom!

[18] Ako svijet mrzi na vas, znajte, da je mrzio na mene prije vas!

[19] Kad biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio; a kako nijeste od svijeta, nego vas ja izabrah od svijeta, zato mrzi na vas svijet.

[20] Sjetite se riječi, koju vam ja rekoh: 'Nije sluga veći od gospodara svojega.' Ako su progonili mene, i vas će progoniti; ako su držali riječ moju, i vašu će držati.

[21] Ali sve će vam ovo činiti zbog imena mojega, jer ne poznaju onoga, koji me posla.

[22] Da nijesam bio došao i govorio im, ne bi imali grijeha; a sad nemaju izgovora za grijeh svoj.

[23] Tko mrzi na mene, mrzi i na Oca mojega.

[24] Da nijesam bio djela činio među njima, kojih nitko drugi nije učinio, ne bi imali grijeha; ali sad i vidješe, i zamrziše na mene i na Oca mojega.

[25] Ali se je morala ispuniti riječ, što stoji napisana u zakonu njihovu: 'Mrzili su na mene ni za što.'

[26] A kad dođe Utješitelj, koga ću vam poslati od Oca, Duh istine, koji izlazi od Oca, on će svjedočiti za mene.

[27] A i vi ćete svjedočiti, jer ste od početka s menom.

Ivan, glava 16

[1] Ovo vam rekoh, da se ne spotaknete.

[2] Izgonit će vas iz sinagoga. A dolazi vrijeme, kad će svaki, koji vas ubije, misliti, da Bogu čini službu.

[3] I ovo će vam činiti, jer ne poznaju ni Oca ni mene.

4 Nego vam ovo rekoh, da, kad dođe vrijeme, sjetite se ovoga, da vam ja rekoh. A
isprva ne rekoh vam ovo, jer sam bio s vama.

5 A sad idem k onome, koji me posla, i nitko me od vas ne pita: 'Kamo ideš?'

6 Nego, jer vam rekoh ovo, žalosti napuni se srce vaše.

7 Ali ja vam istinu govorim: "Bolje je za vas, da ja idem; jer ako ne otidem, Utješitelj
neće doći k vama; ako li otidem, poslat ću ga k vama

8 I kad on dođe, dokazat će svijetu što je grijeh, i o pravdi, i o sudu.

9 O grijehu, jer ne vjeruju u mene;

10 O pravdi, jer idem k Ocu svojemu, i više me nećete vidjeti;

11 O sudu, jer je knez ovoga svijeta osuđen.

12 Još bih vam imao mnogo da kažem, ali sad ne možete podnijeti.

13 Ali kad dođe on, Duh istine, uvest će vas u svu istinu, jer neće od sebe govoriti,
nego će govoriti što čuje, i javit će vam buduće stvari.

14 On će me proslaviti, jer će od mojega uzeti, i javit će vam.

15 Sve, štogod ima Otac, moje je. Zato rekoh: On će od mojega uzeti i javit će vama.

16 Malo, i više me nećete vidjeti, i opet malo, i vidjet ćete me jer idem k Ocu."

17 A neki od učenika njegovih rekoše među sobom: "Što je to, što nam kaže: 'Malo', i
nećete me vidjeti, i opet malo, i vidjet ćete me,' i: 'Idem k Ocu?'"

18 Rekoše dakle: "Što je to, što kaže: 'Malo'? Ne znamo, što govori.

19 Isus opazi, da su ga htjeli upitati, i reče im: "Za to li se zapitujete među sobom, što
rekoh: 'Malo, i nećete me vidjeti, i opet malo, i vidjet ćete me?'

20 Zaista, zaista, kažem vam: "Vi ćete plakati i tugovati, a svijet će se radovati; vi ćete
se žalostiti, ali će se vaša žalost okrenuti na radost.

21 Žena kad rađa, ima žalost, jer dođe čas njezin. Ali kad rodi dijete, više se ne sjeća muke zbog radosti, jer se rodi čovjek na svijet.

22 Tako i vi sad imate žalost, ali ću vas opet vidjeti, i radovat će se srce vaše, i vaše radosti nitko neće uzeti od vas.

23 I u onaj dan nećete me pitati ni za što. Zaista, zaista, kažem vam: Ako što zamolite Oca, dat će vam u ime moje.

24 Do sada ne moliste ništa u ime moje. Molite i primit ćete, da radost vaša bude potpuna.

25 Ovo sam vam govorio u prispodobama. Dolazi čas, kad vam više neću govoriti u prispodobama, nego ću vam otvoreno javiti za Oca.

26 U onaj ćete dan u ime moje moliti, i ne velim vam, da ću ja moliti Oca za vas.

27 Jer sam Otac ljubi vas, jer vi mene ljubiste i vjerovaste, da ja od Boga izađoh

28 Izađoh od Oca i dođoh na svijet; opet ostavljam svijet, i idem k Ocu."

29 Rekoše učenici njegovi: "Eto sad otvoreno govoriš i prispodobe nikakve ne govoriš.

30 Sad znamo, da sve znaš, i ne treba ti, da te tko pita. Zato vjerujemo, da si izašao od Boga."

31 Isus im reče: "Sad zar vjerujete?

32 Evo dolazi čas, i već je došao, da se razbjegnete svaki na svoje mjesto i mene sama ostavite. Ali nijesam sam, jer je Otac s menom.

33 Ovo vam rekoh, da u meni mir imate. U svijetu imate tjeskobu; ali se radujte: Ja sam nadvladao svijet."

Ivan, glava 17

1 Ovo reče Isus i podiže oči svoje na nebo i reče: "Oče, dođe čas, proslavi Sina svojega, da Sin tvoj proslavi tebe!

[2] Jer ti si mu dao vlast nad svakim tijelom, da svima, koje si mu dao, dadne život vječni.

[3] A ovo je život vječni, da spoznaju tebe, jedino pravoga Boga, i koga si poslao, Isusa Krista.

[4] Ja tebe proslavih na zemlji, djelo svrših, koje si mi dao da činim.

[5] I sad proslavi ti mene, Oče, u tebe samoga slavom, koju imadoh u tebe, prije nego postade svijet.

[6] Ja objavih ime tvoje ljudima, koje si mi dao od svijeta. Tvoji su bili i Ti si ih dao meni, i riječ su tvoju održali.

[7] Sad znaj u, da i e sve, što si mi dao, od tebe.

[8] Jer riječi, koje si dao meni, dadoh njima. Oni ih primiše i spoznaše istinito, da od tebe izađoh, i vjerovaše, da si me ti poslao.

[9] Ja za njih molim; ne molim za svijet, nego za one, koje si mi dao, jer su tvoji.

[10] Sve, što je moje, jest tvoje, i što je tvoje, jest moje, i ja se proslavih u njima.

[11] I više nijesam na svijetu – ali su oni na svijetu. Ja dolazim k tebi. Oče sveti, sačuvaj ih u ime svoje, koje si mi dao, da budu jedno kao mi!

[12] Dok sam bio s njima, čuvao sam ih u ime tvoje, koje si mi dao, i sačuvah ih, i nitko od njih ne pogibe, osim sina propasti, da se ispuni Pismo.

[13] A sad k tebi dolazim, i ovo govorim, dok sam još na svijetu, da imaju radost moju ispunjenu u sebi.

[14] Ja im dadoh riječ tvoju. A svijet zamrzi na njih, jer nijesu od svijeta, kao što ni ja nijesam od svijeta.

[15] Ne molim, da ih uzmeš sa svijeta nego da ih sačuvaš oda zla.

[16] Od svijeta nijesu, kao što ni ja nijesam od svijeta.

[17] Posveti ih u istini! Riječ je tvoja istina.

18 Kao što si ti mene poslao u svijet, i ja njih poslah u svijet.

19 I za njih ja posvećujem sebe, da i oni budu posvećeni u istini.

20 A ne molim samo za njih, nego i za one, koji na riječ njihovu vjeruju u mene,

21 Da svi budu jedno, kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, da i oni u nama budu jedno,
da vjeruje svijet, da si me ti poslao.

22 I slavu, koju si mi dao, ja dadoh njima, da budu jedno, kao što smo i mi jedno:

23 Ja u njima i ti u meni; da budu sasvim u jedno, i da spozna svijet, da si me ti poslao
i da si ih ljubio, kao što si mene ljubio.

24 Oče, hoću, da oni, koje si mi dao, budu s menom, gdje sam ja, da vide slavu moju,
koju si mi dao, jer si me ljubio prije postanja svijeta.

25 Oče pravedni, svijet tebe ne spoznade, a ja te spoznadoh, i ovi spoznadoše, da si me
ti poslao.

26 I obznanih im ime tvoje, i obznanit ću, da ljubav, kojom si mene ljubio, bude u
njima, i ja u njima.

Ivan, glava 18

1 Kad je Isus bio ovo izrekao, izađe s učenicima svojim preko potoka Kidrona, gdje je
bio vrt, u koji uđe on, i učenici njegovi.

2 A Juda, izdajnik njegov, znao je ono mjesto, jer se je Isus često sastajao ondje s
učenicima svojim.

3 Onda Juda uze četu vojnika i sluge od glavara svećeničkih i farizeja i dođe onamo s
zubljama i sa svjetiljkama i s oružjem.

4 A Isus, koji je znao sve, što će biti od njega, stupi naprijed i upita ih: "Koga tražite"

5 Odgovoriše mu: "Isusa Nazarećanina." Isus im reče: "Ja sam." A s njima je stajao i
Juda, izdajnik njegov.

6 A kad im reče: "Ja sam, ustuknuše natrag i popadoše na zemlju.

7 Onda ih opet zapita: "Koga tražite?" A oni rekoše: "Isusa Nazarećanina."

8 Odgovori Isus: "Rekoh vam, da sam ja. Ako dakle mene tražite, pustite ove nek idu!"

9 Tako se je imala ispuniti riječ, koju reče: "Ne izgubih nijednoga od onih, koje si mi dao."

10 A Simon Petar izvadi mač, što ga je imao sa sobom, i udari slugu velikoga svećenika, i odsiječe mu desno uho. A slugi je bilo ime Malho.

11 Onda reče Isus Petru: "Zadjeni mač svoj u korice! Čašu što mi je dade Otac, zar da je ne pijem?"

12 A četa, zapovjednik i sluge židovske uhvatiše Isusa i svezaše ga;

13 I odvedoše ga najprije k Ani, jer je bio tast Kaifi, koji je bio veliki svećenik one godine.

14 A Kaifa je bio onaj, koji je bio dao savjet Židovima: "Bolje je, da umre jedan čovjek za narod."

15 Za Isusom je išao Simon Petar i drugi učenik. Ovaj je učenik bio poznat velikomu svećeniku, i uđe s Isusom u dvorište velikoga svećenika;

16 A Petar je stajao vani kod vrata. Onda izađe drugi učenik, koji je bio poznat velikomu svećeniku, i reče vratarici, te uvede Petra.

17 Onda reče sluškinja vratarica Petru: "Nijesi li i ti od učenika ovoga čovjeka?" On reče: "Nijesam."

18 A sluge su i podvornici stajali kod žeravice, jer je bila zima, i grijali se. A i Petar je stajao s njima i grijao se.

19 A veliki svećenik zapita Isusa za učenike njegove i za njegovu nauku.

20 Isus mu odgovori: "Ja sam govorio javno svijetu. Ja sam svagda učio u sinagogi i u hramu, gdje se svi Židovi skupljaju, i ništa nije bio govorio u potaji.

21 Što pita s mene? Pitaj one, koji su slušali, što sam im govorio. Evo, ovi znadu, što
sam ja govorio."

22 A kad ovo reče, jedan od sluga, koji su, stajali ondje, udari Isusa po obrazu i reče:
"Zar tako odgovaraš velikomu svećeniku?"

23 Isus mu reče: "Ako zlo rekoh, dokaži, da je zlo; ako li dobro, što me biješ?"

24 I Ana ga posla svezana velikomu svećeniku Kaifi.

25 A Simon Petar stajao je i grijao se. Onda mu rekoše: "Nijesi li i ti od učenika
njegovih?" On zataji i reče: "Nijesam."

26 Jedan od sluga velikoga svećenika, rođak onome, kojemu je Petar bio odsjekao
uho, reče mu: "Nijesam li te ja vidio u vrtu s njim?"

27 Onda Petar opet zataji, i odmah pijetao zapjeva.

28 Od Kaife povedoše Isusa u sudnicu. A bilo je jutro; i oni ne uđoše u sudnicu, da se
ne bi onečistili, nego da bi mogli jesti Pashalnu večeru.

29 Tako Pilat izađe k njima i reče: "Koju tužbu iznosite na ovoga čovjeka!"

30 Odgovoriše mu: "Kad on ne bi bio zločinac, ne bismo ga bili predali tebi."

31 A Pilat im reče: "Uzmite ga vi i po zakonu svojemu sudite mu!" A Židovi mu
rekoše: "Mi ne smijemo nikoga pogubiti."

32 Tako se je imala ispuniti riječ Isusova, kojom je označio, kakvom će smrću
umrijeti.

33 Onda uđe Pilat opet u sudnicu, i dozva Isusa, i reče mu: "Jesi li ti kralj židovski?"

34 Isus odgovori: "Govoriš li to sam od sebe, ili ti drugi rekoše za mene?"

35 Pilat odgovori: "Zar sam ja Židov? Narod tvoj i glavari svećenički predadoše te
meni. Što si učinio?"

36 Isus odgovori: "Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta. Kad bi bilo od ovoga
svijeta kraljevstvo moje, onda bi se sluge moje borile, da ne budem predan Židovima.

Ali kraljevstvo moje nije odavde."

37 Onda mu reče Pilat: "Dakle ti si kralj?" Isus odgovori: "Ti kažeš, da sam ja kralj. Ja
sam zato rođen i zato dođoh na svijet, da svjedočim istinu. Svaki, koji je od istine,
sluša glas moj."

38 Reče mu Pilat: "Što je istina?" I kad to reče, izađe opet Židovima i reče im: "Ja
nikakve krivnje ne nalazim na njemu.

39 A u vas je običaj, da vam jednoga pustim za blagdan Pashe. Hoćete li dakle, da
vam pustim kralja židovskoga!"

40 Onda povikaše svi: "Ne ovoga, nego Barabu!" A Baraba je bio razbojnik.

Ivan, glava 19

1 Tada dakle Pilat uze Isusa i bičeva ga.

2 Vojnici spletoše vijenac od trnja, metnuše mu ga na glavu i obukoše mu skrletnu
haljinu.

3 I pristupali su k njemu i govorili: "Zdravo, kralju židovski!" i udarali su ga po
obrazima.

4 Onda Pilat izađe opet i reče im: "Evo, izvodim ga k vama, da vidite, da na njemu ne
nalazim nikakve krivnje."

5 A Isus izađe pod vijencem od trnja i u skrletnoj haljini. Pilat im reče: "Evo
čovjeka!"

6 A kad ga vidješe glavari svećenički i sluge, povikaše: "Raspni, raspni ga!" Pilat im
odgovori: "Uzmite ga vi i raspnite, jer ja ne nalazim na njemu krivnje."

7 Odgovoriše mu Židovi: "Mi imamo zakon, i po zakonu mora umrijeti, jer se je
gradio Sinom Božjim."

8 Kad je dakle čuo Pilat ovu riječ, poboja se većma.

9 I opet uđe u sudnicu i upita Isusa: "Odakle si ti?" A Isus mu ne dade odgovora.

10 Tada mu reče Pilat: "Zar meni ne govoriš? Ne znaš li, da imam vlast raspeti tebe, i vlast imam pustiti tebe?"

11 Isus reče: "Ne bi imao vlasti nikakve nada mnom, kad ti ne bi bilo dano odozgo. Zato onaj ima veći grijeh, koji me predade tebi."

12 Otada je gledao Pilat da ga pusti. Ali su Židovi vikali. "Ako ovoga pustiš, nijesi prijatelj caru. Svaki, koji sebe gradi kraljem, protivi se caru."

13 A kad je Pilat čuo ove riječi izvede Isusa, i sjede na sudačku stolicu na mjestu, koje se zove Litostrotos, a hebrejski Gabata.

14 A bila je priprava Blagdana Pashe, oko šeste ure, i reče Židovima: "Evo kralj vaš!"

15 A oni su vikali: "Uzmi, uzmi, raspni ga! Pilat im reče: "Zar kralja vašega da raspnem?" Odgovoriše glavari svećenički: "Nemamo kralja osim cara."

16 Tada im ga predade, da se raspne. A oni uzeše Isusa i odvedoše ga.

17 Nosio je križ svoj, i izađe na mjesto, koje se zove Lubanja, (košturnica) a hebrejski Golgota.

18 Ondje ga raspeše, i s njim drugu dvojicu s jedne i s druge strane, a Isusa u sredini.

19 A Pilat napisa i natpis i metnu na križ. A bilo je napisano: "Isus Nazarećanin, kralj židovski."

20 I ovaj su natpis čitali mnogi od Židova; jer je mjesto, gdje je bio raspet Isus, bilo blizu grada; i bilo je napisano hebrejski, latinski i grčki.

21 A židovski su glavari svećenički govorili Pilatu: "Ne piši: 'kralj židovski', nego da je on rekao: 'kralj sam židovski.'"

22 Pilat reče: "Što pisah, pisah."

23 Kad su bili vojnici raspeli Isusa, uzeše njegove haljine i načiniše četiri dijela, svakome vojniku po dio, i donju haljinu; a donja haljina nije bila šivana, nego izatkana sva u jednom komadu od vrha do dna.

24 Onda rekoše među sobom: "Ne derimo je, nego bacimo kocke za nju, kojemu će
dopasti!" Tako se imala ispuniti riječ Pisma: "Razdijeliše među se haljine moje i za
odjeću moju baciše kocke." I vojnici tako učiniše.

25 A stajala je kod križa Isusova majka njegova i sestra majke njegove, Marija Kleofa,
i Marija Magdalena.

26 Kad vidje Isus majku i učenika, koga je ljubio, pokraj nje, reče majki svojoj: ženo
evo ti sina!"

27 Potom reče učeniku: "Evo ti majke!" I od onoga časa uze je učenik k sebi.

28 Isus je znao, da se je već sve svršilo. Zato reče, da se ispuni Pismo: "Žedan sam."

29 Ondje je stajala posuda puna octa. I napuniše spužvu octa, nataknuše je na stabljiku
isopovu i prinesoše je k ustima njegovim.

30 A kad je bio Isus primio ocat, reče: "Svršeno je." Tada nakloni glavu i predade duh.

31 Bila je priprava. I Židovi zamoliše Pilata, da hi se raspetima prebile golijeni, i da bi
se skinuli, da ne bi tjelesa ostala na križu u subotu. Ona subota bila je name veliki
dan.

32 Dođoše dakle vojnici, i prvome prebiše golijeni i drugome raspetomu s njim.

33 A kad dođoše k Isusu, vidješe, da je već umro, i ne prebiše mu golijeni.

34 Nego jedan od vojnika probode mu bok kopljem, i odmah izađe krv i voda.

35 I onaj, koji vidje, posvjedoči, i svjedočanstvo je njegovo istinito. I on zna, da
govori istinu, da i vi vjerujete.

36 Jer se ovo dogodi, da se ispuni Pismo: "Nijedna kost neće mu se slomiti."

37 I opet drugo Pismo veli: "Vidjet će, koga probodoše."

38 A potom Josip iz Arimateje, koji je bio učenik Isusov, ali tajni od straha pred
zidovima, zamoli Pilata, da uzme tijelo Isusovo. I dopusti Pilat. Dođe dakle i uze
tijelo njegovo.

[39] A dođe i Nikodem, koji je prije bio došao k Isusu po noći, i donese pomiješane
smirne i aloja, oko sto libara

[40] I uzeše tijelo Isusovo i obaviše ga platnom mirisima, kao što je običaj u Židova da
pokopavaju.

[41] A bio je na mjestu, gdje je bio raspet, vrt, i u vrtu grob nov, u koji još nitko nije bio
položen.

[42] Ondje dakle zbog priprave židovske, jer je bio blizu grob, položiše Isusa.

Ivan, glava 20

[1] A u prvi dan sedmice dođe Marija Magdalena na grob rano, dok je još bila tama, i
vidje, da je kamen odvaljen od groba.

[2] Onda otrča, i dođe k Simonu Petru i k drugom učeniku, koga je ljubio Isus, i reče
im: "Uzeše Gospodina iz groba, i ne znamo, gdje ga položiše."

[3] Izađe dakle Petar i drugi učenik, i pođoše na grob.

[4] Trčala su obojica zajedno. Drugi učenik trčao je brže od Petra i dođe prije na grob.

[5] On se sagne i vidje plahte gdje leže, ali ne uđe.

[6] Onda dođe i Simon Petar za njim, i uđe u grob, i vidje plahte gdje leže,

[7] I otirač, koji je bio na glavi njegovoj, ali nije ležao zajedno s drugim plahtama, nego
posebno savit na jednom mjestu.

[8] Tada uđe i drugi učenik, koji je bio prvi došao na grob, i vidje i vjerova;

[9] Jer još nijesu razumjeli Pisma, da je trebalo njemu uskrsnuti od mrtvih.

[10] Onda odoše opet učenici kući.

[11] A Marija je stajala vani kod groba i plakala. Dok je dakle plakala, sagne se nad
grob,

12 I vidje dva anđela gdje sjede u bijelim haljinama, jedan pokraj glave, a jedan pokraj nogu, gdje je bilo položeno tijelo Isusovo.

13 Oni joj rekoše: "Ženo, što plačeš!" Reče im: "Uzeše Gospodina mojega, i ne znam, gdje ga položiše,

14 Kad je bila ovo rekla, obazre se natrag i vidje Isusa gdje stoji, ali nije znala, da je Isus.

15 Isus joj reče: "Ženo, što plačeš? Koga tražiš?" Ona misleći, da je vrtlar, reče mu: "Gospodine, ako si ga ti odnio, kaži mi, gdje si ga položio, i ja ću ga uzeti."

16 Reče joj Isus: "Marija!" Ona se obazre i reče mu hebrejski "Rabbuni", to znači: "Učitelju".

17 Reče joj Isus: "Nemoj me se dodirnuti, jer još nijesam uzašao k Ocu svojemu. Nego idi k braći mojoj i kaži im: "Uzlazim k Ocu svojemu i Ocu vašemu, Bogu svojemu i Bogu vašemu."

18 Marija Magdalena otide i javi učenicima: "Vidjela sam Gospodina, i ovo mi je rekao."

19 A kad bi uveče onaj prvi dan sedmice, i vrata bila zatvorena, gdje se bili učenici skupili od straha pred Židovima, dođe Isus, i stade na sredinu, i reče im: "Mir vam!"

20 I kad je bio ovo rekao, pokaza im ruke i bok. Tada se obradovaše učenici, što vidješe Gospodina.

21 I reče im opet: "Mir vam! Kao što Otac posla mene, i ja šaljem vas."

22 Kad je bio ovo rekao, dahnu u njih i reče: "Primite Duha Svetoga!

23 Kojima oprostite grijehe, oprostit će im se, i kojima zadržite, zadržat će se."

24 A Toma, jedan od dvanaestorice, nije bio s njima, kad je došao Isus.

25 I rekoše mu drugi učenici: "Vidjeli smo Gospodina," A on im reče: "Dok ne vidim na rukama njegovim znaka od čavala, i ne metnem prsta svojega u mjesto od čavla, i ne metnem ruke svoje u bok njegov, neću vjerovati."

[26] I poslije osam dana bili su opet učenici njegovi unutra, i Toma s njima. Dođe Isus, kad su bila vrata zatvorena, i stade na sredinu, i reče: "Mir vam!"

[27] Potom reče Tomi: "Metni prst svoj ovamo, i vidi ruke moje, i pruži ruku svoju, i metni u bok moj, i ne budi nevjeran, nego vjeran!"

[28] Tada mu reče: "Gospodin moj i Bog moj!"

[29] Reče mu Isus: "Jer si me vidio, Toma, vjerovao si. Blagoslovljeni su, koji ne vidješe i vjerovaše!"

[30] I mnoga druga čudesa učini Isus pred učenicima svojim; koja nijesu napisana u knjizi ovoj.

[31] A ova su zapisana, da vjerujete, da Isus jest Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život u ime njegovo.

Ivan, glava 21

[1] Poslije toga opet se javi Isus na Tiberijadskome moru. A javi se ovako:

[2] Bili su zajedno Simon Petar i Toma, koji se zove Blizanac, i Natanael, koji je bio iz Kane galilejske, i sinovi Zebedejevi, i druga dvojica od učenika njegovih.

[3] Reče im Simon Petar: "Idem da hvatam ribe." Rekoše mu: "Idemo i ml s tobom. Izađoše i uđoše u lađicu; ali onu noć ne uhvatiše ništa.

[4] A kad bi jutro, stajao je Isus na obali; ali učenici ne poznaše, da je Isus.

[5] Tada im reče Isus: "Djeco, imate li što za jelo?" odgovoriše mu: "Nemamo."

[6] A on im reče: "Bacite mrežu na desnu stranu lađice, i naći ćete." Onda baciše, i već je nijesu mogli vući od mnoštva riba.

[7] Tada učenik onaj, koga je ljubio Isus, reče Petru: "Gospodin je!" A Simon Petar kad je čuo da je Gospodin, baci na se košulju – jer je bio go – i skoči u more.

[8] Drugi učenici dođoše na lađici, jer nijesu bili daleko od zemlje, nego oko dvjesta lakata, a vukli su mrežu s ribama.

9 A kad izađoše na zemlju, vidješe žeravicu postavljenu, i ribu na njoj, i kruh.

10 Isus im reče: "Donesite od riba, što ih sad uhvatiste!"

11 Ode Simon Petar i izvuče na zemlju mrežu, punu velikih riba sto i pedeset i tri; i
premda ih je bilo toliko, mreža se nije prodrla.

12 Isus im reče: "Dođite, objedujte!" I ni jedan se od učenika ne usudi da ga upita:
"Tko si ti?" Znali su, da je Gospodin.

13 Dođe Isus i uze kruh, i dade im, tako i ribu.

14 Ovo se već treći put javi Isus učenicima svojim, pošto je bio uskrsnuo od mrtvih.

15 Iza objeda reče Isus Simonu Petru: "Simone Jonin, ljubiš li me više nego ovi?"
Reče mu: "Da, Gospodine, ti znaš, da te ljubim." Reče mu: "Pasi jaganjce moje!"

16 Reče mu opet drugi put: "Simone Jonin, ljubiš li me?" Reče mu: "Da, Gospodine, ti
znaš, da te ljubim." Reče mu: "Pasi jaganjce moje!"

17 Reče mu treći put: "Simone Jonin, ljubiš li me?" Ožalosti se Petar, što mu reče po
treći put: "Ljubiš li me?" i reče mu: "Gospodine, ti sve znaš, ti znaš, da te ljubim."
Reče mu Isus: "Pasi ovce moje!

18 Zaista, zaista, kažem ti: "Kad si bio mlađi, opasivao si se sam, i hodio si, kamo si
htio; a kad ostariš, raširit ćeš ruke svoje, i drugi će te opasivati i odvesti, kamo nećeš."

19 A ovim riječima htjede označiti, kakvom će smrti proslaviti Boga. Nato mu reče:
"Hajde za mnom!"

20 Petar se obazre i vidje, gdje za njim ide onaj učenik, koga je Isus ljubio, koji se je i
na večeri naslonio na grudi njegove i rekao: "Gospodine, tko je taj, koji će te izdati?"

21 Kad ga ugleda Petar, reče Isusu: "Gospodine, a što će ovaj?"

22 Reče mu Isus: "Ako hoću, da on ostane, dok ne dođem, što je tebi do toga. Ti hajde
za mnom!"

23 Tako izađe među braćom ova riječ, da onaj učenik neće umrijeti. A Isus mu ne
reče, da neće umrijeti, nego: "Ako hoću, da on ostane, dok ne dođem, što je tebi do

toga?"

24 Ovo je onaj učenik, koji svjedoči za ovo, i koji napisa ovo; i znamo, da je istinito svjedočanstvo njegovo.

25 A ima i drugo mnogo, što učini Isus. I kad bi se to pojedince popisalo, mislim, da ni sav svijet ne bi mogao obuhvatiti knjige, koje bi se napisale.

Djela apostolska

Djela apostolska, glava 1

1 U mojemu prvom djelu, o Teofile, izvijestio sam o svemu, što je Isus činio i učio

2 Do dana, kad je apostolima Duhom Svetim izabranima dao naloge i onda bio uzet u nebo.

3 Poslije muke svoje dao im je mnoge dokaže za to, da je on živ. Kroz četrdeset dana on im se je javljao i govorio im o kraljevstvu Božjem.

4 Kad je bio s njima zajedno, zapovjedi im, da ne idu iz Jerusalema, nego da čekaju obećanje Očevo, "koje": (reče) "čuli ste od mene.

5 Ivan je krstio vodom, a vi ćete za malo dana krstiti Duhom Svetim."

6 Bili su dakle s njim zajedno. Tada ga upitaše: "Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme podignuti kraljevstvo Izraelovo?"

7 On im odgovori: "Nije vaše znati vremena ili časove, što ih je Otac zadržao u svojoj vlasti.

8 Nego ćete primiti jakost Duha Svetoga, kad siđe na vas i bit ćete mi onda svjedoci u Jerusalemu i po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje."

9 I kad to reče, bi podignut pred očima njihovim. Uze ga oblak iz očiju njihovih.

10 I dok su gledali za njim gdje ide na nebo, gle, dva čovjeka stadoše kraj njih u bijelim haljinama.

11 Oni rekoše: "Ljudi Galilejci, što stojite i gledate na nebo! Ovaj Isus, koji je od vas uzet na nebo, tako će doći, kao što vidjeste da ide u nebo."

12 Tada se vratiše u Jerusalem s gore, koja se zove Maslinska. Ona je blizu Jerusalema, jedan subotni dan hoda.

13 Kad dođoše tamo, uzađoše u gornju dvoranu, gdje su obično stajali, i to Petar i
Ivan, Jakov i Andrija, Filip i Toma, Bartolomej i Matej, Jakov, sin Alfejev, Simon
Revnitelj i Juda, brat Jakovljev.

14 Ovi su svi ustrajali jednodušno u molitvi zajedno sa ženama, s Marijom, majkom
Isusovom, i s braćom njegovom.

15 I u dane one ustade Petar između braće – bilo je ljudi zajedno oko sto i dvadeset – i
reče:

16 "Ljudi braćo, trebalo je da se ispuni Pismo, koje proreče Duh Sveti na usta
Davidova za Judu, koji je bio vođa onima, što uhvatiše Isusa.

17 On se je brojio s nama, i primio je dio ove službe.

18 Od plaće nepravedne on steče njivu, ali se objesi i puče po sredini, i izli se sva
utroba njegova.

19 To postade poznato svima stanovnicima Jerusalema, i prozva se ona njiva njihovim
jezikom Akeldama, što znači krvna njiva.

20 U knjizi psalama stoji naime pisano: Stan njegov neka bude pust, i neka ne bude
nikoga, koji bi stanovao u njemu, i službu njegovu neka primi drugi!

21 Treba dakle od ovih ljudi, koji su bili, s nama za sve vrijeme, kako među nas uđe i
izađe Gospodin Isus,

22 Počevši od krštenja Ivanova do dana, kad bi uzet od nas, da bude s nama svjedok
njegova uskrsnuća jedan od njih.

23 I postaviše dvojicu: Josipa, koji se zvao Barsaba, prezimenom Just, i Matiju.

24 Tada su molili: "Ti, Gospodine, koji poznaješ srca sviju, pokaži, koga si od ove
dvojice izabrao,

25 Da primi mjesto službe ove i apostolstva, iz kojega ispade Juda, da ode na mjesto
svoje."

26 I bacište kocke za njih. I pade kocka na Matiju, i bi on pribrojen jedanaestorici
apostola.

Djela apostolska, glava 2

[1] I kad se navrši pedeset dana, bili su svi zajedno na istom mjestu.

[2] I ujedanput postade šum s neba, kao kad dolazi silan vjetar, i napuni svu kuću, gdje su sjedili,

[3] I pokazaše im se razdijeljeni jezici kao od ognja, i sjede po jedan na svakoga od njih.

[4] I napuniše se svi Duha Svetoga, i stadoše govoriti raznim jezicima, kao što im je Duh (Sveti) davao da govore.

[5] A u Jerusalemu su stanovali Židovi, ljudi pobožni iz svakoga naroda pod nebom.

[6] A kad postade ovaj glas, skupi se mnoštvo i smete se, jer je svaki od njih slušao, gdje oni govore njegovim jezikom.

[7] Svi su se divili i čudili i govorili su: "Nijesu li svi ovi, što govore, Galilejci,

[8] Pa kako mi čujemo svaki svoj jezik, u kojem smo se rodili?

[9] Parćani i Međani, i Elamljani, i stanovnici iz Mezopotamije, iz Judeje i Kapadocije, iz Ponta i Azije.

[10] Iz Frigije i Pamfilije, iz Egipta i krajeva Libije, što su oko Cirene, i pridošlice Rimljani i Židovi i došljaci,

[11] Krećani i Arapi; čujemo ih gdje govore našim jezicima veličine Božje."

[12] Svi su se divili i čudili, i jedan su drugome govorili: "Što li će ovo biti?"

[13] A drugi su se podsmijevali i govorili su: "Napili su se slatkoga vina."

[14] Tada Petar stade s jedanaestoricom i podiže glas svoj, i progovori im: "Ljudi Židovi i vi svi, koji stanujete u Jerusalemu! Ovo neka vam je na znanje, i poslušajte riječi moje!

[15] Nijesu ovi pijani, kao što vi mislite, jer je istom treća ura dana;

[16] Nego je ovo, što reče prorok Joel:

[17] I bit će u posljednje dane, govori Bog: "izlit ću od Duha svojega na svako tijelo, i prorokovat će sinovi vaši i kćeri vaše, i mladići vaši vidjet će viđenja, i starci vaši sanjat će sve.

[18] I na sluge svoje i na sluškinje svoje u one dare izlit ću od Duha svojega, i prorokovat će.

[19] I dat ću čudesa gore na nebu i znake dolje na zemlji: krv i oganj, i sukljanje dima.

[20] Sunce će se pretvoriti u tamu i mjesec u krv, prije nego dođe dan Gospodnji veliki i strašni.

[21] I bit će: svaki, koji zazove ime Gospodnje, spasit će se.

[22] Ljudi Izraelci, poslušajte riječi ove! Isus Nazarećanin bio je od Boga među vama potvrđen silama, i čudesima, i znacima, koje učini Bog preko njega među vama, kao što i sami znate.

[23] Njega ste određenom odlukom i predznanju Božjem predali i rukama bezbožnika pribili ga križ i ubili.

[24] Ali ga Bog odriješio veze smrti, i njega je oživio, jer je bilo nemoguće, da ona njim vlada.

[25] David naime govori za njega: Uvijek imam Gospodina pred očima. On mi stoji zdesna, da se ne pomaknem.

[26] Zato se raduje srce moje, i veseli se jezik moj. I tijelo će moje počivati u sigurnosti,

[27] Jer nećeš ostaviti duše moje u podzemnom svijetu, niti ćeš dati, da Svetac tvoj vidi truhlosti.

[28] Pokazao si mi putove života i napunit ćeš me veselja s licem svojim.

[29] Ljudi braćo, neka je slobodno reći vam za patrijarha Davida. On je umro i pokopan, i grob je njegov među nama do današnjega dana.

30 Jer je dakle bio prorok i znao, da mu je Bog bio zakletvom potvrdio, da će jednoga od njegovih tjelesnih potomaka podignuti na prijestolje njegovo.

31 To je on, gledajući proročki, govorio za uskrsnuće Kristovo, da se on neće ostaviti u podzemnom svijetu, i da tijelo njegovo neće vidjeti truhlosti.

32 Ovoga je Isusa oživio Bog, čemu smo svi mi svjedoči.

33 Desnicom dakle Božjom podignut primio je od Oca obećanoga Duha Svetoga, i sad ga je izlio, kako vidite i čujete.

34 David naime nije uzašao na nebo, nego sam govori: Reče Gospodin Gospodinu mojemu: 'Sjedi s desnu moju,'

35 Dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim.

36 Tvrdo dakle neka zna sva kuća Izraelova: Ovoga Isusa, kojega vi pribiste na križ, učinio je Bog Gospodinom i Kristom."

37 Kad su to čuli, ražali im se u srcu, i rekoše Petru i ostalim apostolima: "Što da činimo, ljudi braćo?"

38 Petar im reče: "Obratite se, i svaki od vas neka se krsti u ime Isusa Krista za oproštenje grijeha svojih, i primit ćete dar Duha Svetoga;

39 Jer je za vas obećanje i za djecu vašu i za sve daljne, koje će god dozvati Gospodin Bog naš."

40 I drugim mnogim riječima svjedočio je i opominjao ih; "Spasite se od ovoga pokvarenoga roda!"

41 Koji dakle primiše riječ njegovu, krstiše se; i pristade u onaj dan oko tri tisuće duša.

42 A bili su postojani u nauci apostoli, u zajednici, u lomljenju kruha i u molitvama.

43 A uđe strah u svaku dušu, jer su apostoli činili mnoga čudesa, i znake u Jerusalemu; i veliki je strah bio u svima.

44 I svi, koji su vjerovali, bili su zajedno, i imali su sve zajedno.

45 Prodavali bi svoje imanje i dobro, i dijelili svima, kako bi koji trebao.

46 I svaki dan bili su jednako jednodušno u hramu, i lomili su kruh po kućama i primali hranu s radošću i priprosta srca.

47 Hvalili su Boga i imali milost u svega naroda. A Gospodin je svaki dan umnožavao broj onih, koji su bili na putu spasenja.

Djela apostolska, glava 3

1 A Petar i Ivan išli su gore u hram na molitvu o devetoj uri.

2 I bio je jedan čovjek hrom od rođenja svoga, kojega su nosili i svaki dar, metali pred vrata hramska koja se zovu Krasna, da prosi milostinju od onih, koji ulaze u hram.

3 Kad je on vidio Petra i Ivana gdje hoće da uđu u hram, zamoli milostinju.

4 A Petar pogleda na njega s Ivanom i reče: "Pogledaj na nas!"

5 On pogleda na njih nadajući se, da će što dobiti od njih.

6 A Petar reče: "Srebra i zlata nema u mene; ali što imam, ovo ti dajem: "U ime Isusa Krista Nazarećanina ustani, i hodi!"

7 I uze ga za desnicu i podiže ga. Odmah se utvrdiše njegova stopala i gležnji.

8 I skoči, i mogao je stajati i hodati. I uđe s njima u hram idući i skačući i hvaleći Boga.

9 Sav je narod vidio, gdje ide i hvali Boga.

10 Upoznaše u njemu čovjeka, koji je bio zbog milostinje sjedio kod krasnih vrata hramskih, i napuniše se čuda i udivljenja za ovo, što mu se dogodilo.

11 A jer se je on držao Petra i Ivana, navali k njima sav narod u trijem, koji se zove Salomonov, i čudili su se.

12 A kad to vidje Petar, progovori narodu: Ljudi Izrael, što se čudite ovome, ili što gledate na nas, kao da smo mi svojom moću ili pobožnošću učinili, da on hoda?

13 Bog Abrahamov, Izakov i Jakovljev, Bog otaca naših, proslavi Slugu svojega Isusa, kojega vi predadoste i odrekoste ga se pred licem Pilatovim, kad je on bio odlučio da ga pusti.

14 A vi se sveca i pravednika odrekoste i zaprosiste čovjeka ubojicu da vam se pokloni.

15 Vi ubiste početnika života, kojega Bog oživi od mrtvih, čemu smo mi svjedoči.

16 I zbog vjere u ime njegovo I ovoga, koga vidite i poznajete, utvrdi ime njegovo; i vjera, koja je po njemu, dade mu cijelo zdravlje pred svima vama.

17 I sad, braćo, znam, da iz neznanja ono učiniste, kao i glavari vaši.

18 A Bog je tako dao, da se ispuni ono, što je unaprijed javio na usta sviju proroka, da će trpjeti Krist.

19 Činite dakle pokajanje i obratite se, da se unište grijehi vaši, da dođu vremena okrepe od lica Gospodnjega,

20 I da pošlje Krista, kojega vam je odredio, Isusa.

21 Njega dakle ima da nebo primi do vremena, kad se sve obnovi, kao što je Bog od početka navijestio na usta svetih proroka svojih.

22 Tako reče Mojsije očevima: Proroka kao mene podignut će vam Gospodin Bog vaš iz vaše braće; njega slušajte u svemu, štogod vam kaže!

23 A bit će, da će se svaka duša, koja ne posluša onoga proroka, istrijebiti iz naroda.

24 I svi proroci od Samuela i potom, koji su govorili, navješćivali su ove dane.

25 Vi ste sinovi proroka i zavjeta, što ga učini Bog s ocima vašim, kad reče Abrahamu: 'Po tvojim potomcima bit će blagoslovljeni svi narodi na zemlji.'

26 Vama najprije Bog podiže Slugu svojega i posla ga, da vas blagosliva, da se svaki od vas obrati od pakosti svojih."

Djela apostolska, glava 4

[1] Dok su oni govorili narodu, naiđoše na njih svećenici, zapovjednik hrama i saduceji.

[2] Bili su ogorčeni, što oni uče narod i navješćuju u Isusu uskrsnuće od mrtvih.

[3] I digoše na njih ruke i metnuše ih u zatvor do ujutro, jer je već bila večer.

[4] Mnogi od onih, koji su bili slušali propovijed, vjerovaše; i postade broj muškaraca oko pet tisuća.

[5] A kad bi ujutro, skupiše se glavari njihovi, i starješine, i književnici u Jerusalemu,

[6] I Ana, veli svećenik, i Kaifa i Ivan i Aleksandar, i kolikogod ih je bilo od roda svećeničkoga.

[7] I metnuše ih na sredinu i upitaše ih: "Kakvom moćju ili u čije ime učiniste vi ovo?"

[8] Tada im Petar napunivši se Duha Svetoga reče: "Glavari narodni i starješine čujte!

[9] Ako danas bivamo istraživani za dobro djelo, koje učinismo bolesnu čovjeku, te on ozdravi,

[10] To neka je na znanje svima vama i svemu narodu Izraelovu: U ime Isusa Krista Nazarećanina, kojega vi raspeste, kojega Bog oživi od mrtvih, po njemu stoji ovaj pred vama zdrav.

[11] Ovo je kamen, koji vi graditelji odbaciste, a koji postade kamen ugaoni.

[12] I nema ni u jednom drugom spasenja; jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima, u kojem treba da se spasimo."

[13] A kad vidješe smjelost Petrovu i Ivanovu i razabraše, da su ljudi neškolovani i prosti, divili su se, a znali su ih, da su bili s Isusom.

[14] Jer vidješe i iscijeljenoga čovjeka, gdje stoji s njima, nijesu mogli ništa da odvrate.

[15] Onda im zapovjediše, da izađu iz vijeća, i stadoše vijećati jedan s drugim,

[16] Govorili su: "Što da učinimo ovim ljudima? Jer da su očito čudo učinili, poznato je
svima, koji stanuju u Jerusalemu, i ne možemo tajiti.

[17] Ali da se dalje ne raširi po narodu, oštro im zaprijetimo, da više ne govore za ime
ovo nikome!"

[18] Dozvaše ih i zapovjediše im, da ništa ne govore niti uče u ime Isusovo.

[19] Petar i Ivan odgovoriše Im: "Je li pravo pred Bogom, da vas većma slušamo negoli
Boga, sudite!

[20] Jer ne možemo ne govoriti, što vidjesmo i čusmo."

[21] A oni im zaprijetiše i pustiše ih, ne našavši ništa, kako bi ih kaznili zbog naroda, jer
su svi slavili Boga za ono, što se je bilo dogodilo.

[22] Jer onome čovjeku, koji je tako čudesno ozdravio, bilo je više od četrdeset godina.

[23] A kad su bili otpušteni dođoše k svojima i javiše im, što su im bili sve rekli glavari
svećenički i starješine.

[24] A oni kad čuše, jednodušno podigoše glas k Bogu i rekoše: "Gospodine, Stvoritelju
neba i zemlje, mora i svega, što je u njima!

[25] Ti si Duhom Svetim na usta našega oca Davida, sluge svojega, rekao: 'Zašto se
bune neznabošci, i narodi smišljaju prazne osnove?

[26] Dižu se kraljevi zemaljski, i skupljaju se knezovi protiv Gospodina i Pomazanika
njegova.'

[27] Jer se zaista ujediniše u ovome gradu Herod i Poncije Pilat s neznabošcima i sa
plemenima Izraelovim protiv tvojega svetoga Sluge Isusa, tvojega pomazanika.

[28] Oni učiniše, što su bile unaprijed odredile ruka tvoja i odluka tvoja.

[29] I sad, Gospodine, pogledaj na njihove prijetnje, i daj slugama svojim, da govore sa
svom smjelošću riječ tvoju!

[30] Pružaj ruku svoju, da se po imenu tvojega svetoga Sluge Isusa događaju iscijeljena,
znaci i čudesa!"

31 Iza ove molitve potrese se mjesto, gdje su bili skupljeni. Svi se napuniše Duha Svetoga, i navješćivali su riječ Božju sa smjelošću.

32 A mnoštvo vjernika bilo je jedno srce i jedna duša. I ni jedan nije govorio za imanje svoje da je njegovo, nego im je sve bilo zajedničko.

33 I apostoli su s velikom silom svjedočili za uskrsnuće Gospodina Isusa Krista, i velika je milost bila na svima njima.

34 Jer ni jedan među njima nije bio siromašan. Tko je posjedovao njive ili kuće, prodavao bi ih i donosio novce, što su uzimali za to,

35 I stavljali su pred noge apostolima, A davalo se svakome, koliko je tko trebao.

36 Tako je Levit Josip iz Cipra, koji je od apostola bio prozvan Barnaba, što znači sin utjehe",

37 Imao njivu, prodao ju i donio novce i stavio ih apostolima pred noge.

Djela apostolska, glava 5

1 A neki čovjek, po imenu Ananija, sa ženom svojom Safirom predade njivu.

2 Ali sa znanjem žene svoje zadrži za sebe od novaca jedan dio, a drugi dio donese i stavi apostolima pred noge.

3 Tada reče Petar: "Ananija, zašto napuni sotona srce tvoje, te si slagao Duhu Svetome i zadržao za sebe jedan dio od novaca, što si dobio za njivu?

4 Zar ne bi ostala tvoja, da nije prodana? I kad je prodade, nije li bila u tvojoj vlasti? Kako si samo mogao tako što metnuti u srce svoje? Ljudima nijesi slagao, nego Bogu."

5 A kad je čuo Ananija riječi ove, pade, i izdahnu. Velik strah obuze sve, koji to čuše.

6 A mladići ustadoše, zamotaše ga, iznesoše i zakopaše.

7 Prođe oko tri ure. Tada uđe i žena njegova, ne znajući, što se dogodilo.

[8] Petar joj reče: "Kaži mi, ženo, nijeste li za toliko prodali njivu?" A ona reče: "Da, za toliko."

[9] Tada joj reče Petar: "Zašto se dogovoriste, da iskušate Duha Gospodnjega? Gle, noge onih, koji zakopaše muža tvojega, pred vratima su, i iznijet će te."

[10] I odmah pade pred nogama njegovim, i izdahnu. A mladići ušavši nađoše je mrtvu, iznesoše je i zakopaše uz muža njezina.

[11] Velik strah dođe na svu crkvu i na sve, koji čuše ovo.

[12] A po rukama apostola dogodiše se mnogi znaci i čudesa u narodu. I bili su jednodušno svi u trijemu Salomonovu.

[13] A od ostalih nitko se nije smio pridružiti njima; ali ih je narod veličao.

[14] I sve se više množio broj muževa i žena, koji su vjerovali u Gospodina,

[15] Tako da su na ulice iznosili bolesnike i stavljali ih na posteljama i nosilima, da bi, kad dođe Petar, barem sjena njegova osjenila koga od njih (i oni bili iscijeljeni od svojih bolesti).

[16] A dolazili su mnogi iz okolnih gradova u Jerusalem i donosili bolesnike i mučene od nečistih duhova. I svi bi ozdravljali.

[17] Puni zavisti ustade veliki svećenik, i svi, koji su bili s njim, stranka saducejska.

[18] Oni digoše ruke na apostole i baciše ih u javnu tamnicu.

[19] Ali anđeo Gospodnji otvori noću vrata tamnice, izvede ih i reče:

[20] "Idite i ustanite u hramu i govorite sve riječi ovoga života!"

[21] Čuvši to uđoše ujutro u hram, i učili su. Tada dođe veliki svećenik, i pristaše njegove. Oni sazvaše visoko vijeće i sve starješine sinova Izraelovih, i poslaše u tamnicu, da ih dovedu.

[22] Sluge otidoše i otvoriše tamnu, ali ih ne nađoše u tamnici. Vratiše se i javiše:

[23] "Nađosmo tamnicu tvrdo zaključanu i stražu na svojemu mjestu pred vratima.
Otvorismo, ali ne nađosmo nikoga unutra"

[24] A kad čuše ove riječi, pitali su se zapovjednik hrama i glavari svećenički, kako li se
je to dogodilo.

[25] Tada dođe netko i javi im: "Eno oni ljudi, što ih baciste l tamnicu, stoje u hramu i
uče narod!"

[26] Onda otide zapovjednik hrama sa slugama i dovede ih, ali ne na silu; jer su se
bojali, da ih ne kamenuje narod.

[27] Dovedoše ih dakle i staviše ih pred visoko vijeće. Veliki ih svećenik zapita:

[28] "Nijesmo li vam zapovjedili strogo, da ne učite u ovo ime? A eto, vi napuniste
Jerusalem svojom naukom i hoćete da bacite na nas krv ovoga čovjeka."

[29] A Petar i apostoli odgovoriše: "Većma se treba Bogu pokoravati negoli ljudima.

[30] Bog otaca naših podiže Isusa, kojega vi ubiste objesivši ga na drvo.

[31] Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za vladaoca i spasitelja, da dadne Izraelu
pokajanje i oproštenje grijeha.

[32] Za to smo mi svjedoci i Duh Sveti, kojega Bog dade svima, koji se pokoravaju
njemu."

[33] Kad oni ovo čuše, vrlo se rasrdiše, i mislili su da ih ubiju.

[34] Ali ustade u visokom vijeću jedan farizej, po imenu Gamaliel, učitelj zakona,
poštovan od svega naroda, i zapovjedi, da ljudi malo izađu van.

[35] Tada im reče: "Ljudi Izraelci, promislite dobro za ove ljude, što ćete učiniti!

[36] Jer prije ovih dana ustade Teuda govoreći, da je on nešto, i za njim pristade ljudi na
broj oko četiri stotine. I on bi ubijen, i svi, koji su ga slušali, raspršiše se i propadoše.

[37] Poslije ovoga ustade Juda Galilejac u dane popisa i odvuče dosta ljudi za sobom. I
on pogibe, i svi, koji su pristajali uz njega, razasuše se.

[38] I zato vam sad kažem: Prođite se ovih ljudi i pustite ih! Jer ako je od ljudi ovaj naum ili pothvat, propast će.

[39] Ako li je od Boga, nećete ga moći uništiti, dapaće mogli biste se naći i kao protivnici Božji."

[40] I poslušaše ga. I dozvavši apostole izbiše ih i zaprijetiše im, da ne govore u ime Isusovo, i otpustiše ih.

[41] A oni otidoše od visokoga vijeća radujući se, što su bili smatrani dostojni, da pretrpe sramotu za ime Isusovo.

[42] I svaki dan u hramu i po kućama nijesu prestajali učiti i propovijedati evanđelje o Kristu Isusu.

Djela apostolska, glava 6

[1] A u one dane, kad je rastao broj učenika, podigoše Grci viku na Hebreje, što su se njihove udovice zapostavljale, kad se dijelila hrana svaki dan.

[2] Tada dvanaestorica dozvaše mnoštvo učenika i rekoše: "Nije pravo, da mi zanemarujemo riječ Božju i da služimo oko stolova.

[3] Nađite dalje, braćo, među sobom sedam poštenih ljudi, punih Duha Svetoga i mudrosti! Njih ćemo postaviti nad ovim poslom.

[4] A mi ćemo nastojati oko molitve i službe riječi."

[5] I dopade se ovaj prijedlog cijeloj skupštini. I izabraše Stjepana, čovjeka puna vjere i Duha Svetoga, i Filipa i Prokora, i Nikanora i Timona, i Parmenu i Nikolu, došljake iz Antiohije.

[6] Ove postaviše pred apostole, i oni moleći se položiše ruke na njih.

[7] I riječ je Božja rasla, i broj se je učenika vrlo množio u Jerusalemu, i veliko je mnoštvo svećenika prihvaćalo vjeru.

[8] A Stjepan, pun milosti i jakosti, činio je velika čudesa i znake u narodu.

[9] Tada ustadoše neki iz sinagoge, koja se zove Oslobođenika, Cirenaca i Aleksandrinaca, i onih, koji su bili iz Cilicije i Azije, i stadoše se prepirati sa Stjepanom.

[10] Ali nijesu mogli odoljeti mudrosti i Duhu, kojim je govorio.

[11] Tada podgovoriše ljude, koji rekoše: "Čuli smo ga, gdje huli na Mojsija i na Boga."

[12] I pobuniše narod i starješine i književnike. Tada ga napadoše, uhvatiše ga i dovedoše pred visoko vijeće.

[13] I izvedoše lažne svjedoke, koji rekoše: "Ovaj čovjek ne prestaje držati govore protiv svetoga mjesta i zakona.

[14] Tako smo ga čuli gdje govori: Isus Nazarećanin razorit će ovo mjesto i izmijenit će običaje, koje nam predade Mojsije."

[15] Svi, koji su sjedili u visokom vijeću, upriješe oči u njega, vidješe lice njegovo kao lice anđela.

Djela apostolska, glava 7

[1] A veliki svećenik reče: "Je li to tako?"

[2] A on reče: "Ljudi braćo i oci, poslušajte! Bog slave javi se ocu našemu Abrahamu, kad je bio u Mezopotamiji, prije nego se doseli u Haran.

[3] I reče mu: "Izađi iz zemlje svoje i od roda svojega, i dođi u zemlju, koju ću ti pokazati!

[4] Tada izađe iz zemlje Kaldejaca, i naseli se u Haranu. Odatle, po smrti oca njegova, preseli ga u ovu, zemlju, u kojoj vi sad stanujete.

[5] A ne dade mu baštine u njoj ni stope, nego mu je obeća dati u posjed, i potomstvu njegovu poslije njega, dok još nije imao djeteta.

[6] A Bog mu reče ovako: "Potomci njegovi bit će došljaci u zemlji tuđoj. Stavit će ih u ropstvo i tlačit će ih četiri stotine godina.

7 I narodu, kojemu će služiti, ja ću suditi, reče Bog, i potom će izaći, i služit će meni na ovome mjestu.

8 I dade mu zavjet obrezanja. I tako mu se rodi Izak, i obreza ga u osmi dan, i Izaku se rodi Jakov, i Jakovu dvanaest patrijarha.

9 I patrijarsi su zavidjeli Josipu, i prodadoše ga u Egipat, ali je Bog bio s njim.

10 I izbavi ga od svih njegovih nevolja, i dade mu milost i mudrost pred Faraonom, kraljem egipatskim. On ga postavi poglavarom nad Egiptom i nad svom kućom svojom.

11 A dođe glad na sav Egipat i Kanaan i nevolja velika, i nijesu nalazili hrane oci naši.

12 A kad je čuo Jakov, da ima žita u Egiptu, posla najprije oce naše.

13 Drugi put upoznaše Josipa brata njegova, i rod Josipov otkri se Faraonu.

14 A Josip posla i dozva oca svojega Jakova i svu rodbinu svoju, sedamdeset i pet duša.

15 I siđe Jakov u Egipat, i umrije on, i oci naši.

16 I prenesoše ih u Sihem i položiše ih u grob, koji kupi Abraham za novce od sinova Hamorovih u Sihemu.

17 A kad se približi vrijeme obećanja što ga je bio obećao Bog Abrahamu, naraste narod i umnoži se u Egiptu.

18 Tada ustade drugi kralj u Egiptu, koji nije znao Josipa.

19 Ova je lukavo postupao s narodom našim. Silio je oce naše, da izlažu djecu svoju, da ne ostanu na životu.

20 U to se je vrijeme r odio Mojsije, i bio je mio Bogu. Odgajao se tri mjeseca u kući oca svojega.

21 A kad ga izložiše, uze ga kći Faraonova, i odgoji ga sebi za sina.

22 I pouči se Mojsije u svoj mudrosti egipatskoj, i bio je silan u riječima i u djelima
svojim.

23 Kad mu je bilo četrdeset godina, dođe mu na um, da obiđe i braću svoju, sinove
Izraelove.

24 I kad je vidio, gdje se jednome čini nepravda, obrani ga i osveti ga, što mu se je
činila nepravda, i ubi Egipćanina.

25 A mislio je, da braća njegova razumiju, da im Bog daje spasenje rukom njegovom;
ali oni nijesu razumjeli.

26 A sutradan dođe među one koji su se svađali. Htjede ih pomiriti i reče: Ljudi, braća
ste, zašto činite nepravdu jedan drugome?

27 A onaj, što je činio nepravdu bližnjemu, odbi ga i reče: "Tko je tebe postavio
glavarom i sucem nad nama?

28 Hoćeš li da ubiješ i mene, kao što si jučer ubio Egipćanina?

29 Čuvši Mojsije ovu riječ pobježe, i posta došljak u zemlji Midjanskoj, gdje mu se
rode dva sina.

30 I kad se navrši četrdeset godina, javi mu se u pustinji gore Sinajske anđeo u
ognjenom plamenu grma.

31 A kad Mojsije vidje, divio se je viđenju. I kad pristupi da promotri, progovori mu
glas Gospodnji:

32 'Ja sam Bog otaca tvojih, Bog Abrahamov, Izakov i Jakovljev'. A Mojsije uzdrhtao
je i nije se usudio pogledati.

33 A Gospodin mu reče: "Izuj obuću sa svojih nogu, jer je mjesto, na kojem stojiš,
zemlja sveta.

34 Dobro sam vidio nevolju svojega naroda, koji je u Egiptu, i čuo sam njihovo
uzdisanje, i sišao sam da ih izbavim. I sad hajde, da te pošljem u Egipat!

35 Ovoga Mojsija, kojega odbiše rekavši: 'Tko te postavi glavarom i sucem?' Njega
posla Bog kao glavara i izbavitelja rukom anđela, koji mu se javi a grmu.

36 On ih izvede uz čudesa i znake, što ih, je činio u zemlji Egipatskoj i u Crvenom moru i u pustinji četrdeset, godina.

37 Ovo je Mojsije, koji reče sinovima Izraelovim: 'Proroka će vam podignuti Bog iz vaše braće, kao mene njega slušajte.'

38 Ovo je onaj, što je bio u zajednici u pustinji s anđelom, koji mu je govorio na gori Sinajskoj, i s ocima našim, koji je primio riječi života, da ih dadne nama.

39 Ali oci naši ne htjedoše ga poslušati, nego ga odbaciše, i okrenuše se srcem svojim u Egipat.

40 I rekoše Aronu: 'Napravi nam bogove, koji će ići pred nama; jer ne znamo, što se dogodilo ovome Mojsiju, koji nas izvede iz zemlje Egipatske'.

41 I napraviše tele u one dane, i prinesoše žrtvu idolu, i radovali su se djelima ruku svojih.

42 A Bog se okrenu od njih, i predade ih da služe vojsci nebeskoj, kao što je pisano u knjizi proroka: "Jeste li mi prinosili žrtve zaklanice i prinose u pustinji četrdeset godina, kućo Izraelova?

43 Šator Molohov nosili ste sa sobom i zvijezdu boga Remfana, slike, što ih načiniste, da im se klanjate. Zato ću vas prognati dalje od Babilona.

44 U pustinji su imali oci naši šator svjedočanstva. Tako je bio naredio onaj, koji je zapovjedio Mojsiju, da ga načini po slici, koju je bio vidio.

45 Naši ga oci primiše i donesoše pod Jošuom u zemlju neznabožaca, koje odagna Bog ispred lica naših otaca. Tako je bilo do dana Davidovih.

46 Ovaj nađe milost u Boga, i izmoli, da nađe stan Bogu Jakovljevu.

47 A Salomon mu sagradi kuću.

48 Ali Svevišnji ne stanuje u rukotvorinama, kao što govori prorok:

49 Prijestolje je moje nebo, i zemlja je podnožje nogama mojim. Kakvu ćete mi kuću graditi? govori Gospodin. Ili koje je mjesto za moje počivanje?

[50] Ne načini li sve ovo ruka moja?

[51] Tvrdovrati i neobrezanih srca i ušiju! Vi se jednako protivite Duhu Svetome; kako vaši oci, tako i vi.

[52] Kojega od proroka ne progoniše oci vaši? I ubiše one, koji su naprijed javljali dolazak Pravednika, kojemu sad vi postadoste izdajnici i ubojice.

[53] Vi, koji primiste zakon odredbom anđela, ali ne držaste."

[54] Kad ovo čuše, rasrdiše se vrlo u srcima svojim, i škrgutali su zubima na njega.

[55] A on pun Duha Svetoga pogleda na nebo i vidje slavu Božju i Isusa gdje stoji s desne strane Bogu,

[56] I reče: "Evo vidim nebesa otvorena i Sina čovječjega gdje stoji s desne strane Bogu."

[57] A oni vičući iza glasa ztisnuše uši svoje i navališe jednodušno na njega.

[58] Izbaciše ga iz grada i kamenovaše ga. Svjedoci odložiše haljine svoje kod nogu mladića, koji se je zvao Savao.

[59] Tako kamenovaše Stjepana. A on se je molio i govorio: " Gospodine Isuse, primi duh moj!"

[60] Onda klekne na koljena i povika iza glasa: "Gospodine, ne uzimaj im ovo za grijeh!" To rekavši usnu.

Djela apostolska, glava 8

[1] A Savao je bio pristao na ubojstvo njegovo. U onaj dan nastade veliko progonstvo Crkve u Jerusalemu. Svi se razasuše po krajevima judejskim i samarijskim osim apostola.

[2] A ljudi pobožni sahraniše Stjepana i učiniše nad njim velik plač.

[3] A Savao je pustošio Crkvu, i ulazio u kuće, i vukao muževe i žene, i bacao ih u tamnicu.

4 Oni, što su se bili razasuli, prolazili su i propovijedali riječ Božju.

5 Tada Filip siđe u grad Samariju, i propovijedao im je Krista.

6 Narod je pazio jednodušno na ono, što je govorio Filip, slušajući i gledajući znake,
što ih je činio,

7 Jer su nečisti dusi izlazili s velikom vikom iz mnogih opsjednutih i mnogi su uzeti i
hromi ozdravili.

8 I bila je velika radost u gradu onome.

9 A bio je neki čovjek, po imenu Simon, koji se prije bavio čaranjem u gradu i
zavodio narod samarijski govoreći, da je on nešto veliko.

10 Sve, veliko i malo, pristajalo je uz njega i govorilo: "Ovo je velika sila Božja."

11 A pristajali su uz njega, jer ih je dugo vremena zaluđivao svojim čaranjem.

12 Ali kad je Flip naviješćivao radosnu vijest o kraljevstvu Božjemu i o imenu Isusa
Krista, primiše muževi i žene vjeru i dadoše se krstiti.

13 I Simon vjerova i pokrsti se. Priključi se Filipu, i divio se je vrlo videći znake i
velika čudesa što su se događala.

14 A kad čuše apostoli, koji su bili u Jerusalemu, da je Samarija primila riječ Božju,
poslaše k njima Petra i Ivana.

15 Ovi siđoše i pomoliše se za njih, da prime Duha Svetoga.

16 Jer još ni na jednoga od njih nije bio došao. Oni su bili samo kršteni u ime
Gospodina Isusa.

17 Tada položiše ruke na njih, i oni primiše Duha Svetoga.

18 A kad vidje Simon, da se Polaganjem ruku apostola dijeli Duh Sveti, donese im
novaca

19 I reče: "Dajte i meni tu vlast, da kad položim ruke na koga, primi Duha Svetoga."

[20] A Petar mu reče: "Novci tvoji neka budu s tobom na propast, što si pomislio, da se dar Božji može dobiti za novce.

[21] Nema tebi dijela ni zajednice u ovoj stvari, jer srce tvoje nije pravo pred Bogom.

[22] Okani se pakosti svoje i moli se Gospodinu! Možda će ti on tada još oprostiti pakost srca tvojega.

[23] Jer, kako vidim, ti si pun gorke žuči i uhvaćen si od zloće."

[24] Simon reče: "Molite se za mene Gospodinu, da me ne snađe ništa, od toga, što rekoste!"

[25] Oni su svjedočili i navješćivali riječ Gospodnju. Nato su se vratili u Jerusalem i navješćivali su još u mnogim mjestima samarijskim radosnu vijest.

[26] A anđeo Gospodnji reče Filipu: "Ustani i idi prema jugu na put, koji vodi od Jerusalema u Gazu! Put je pust."

[27] On ustade i pođe. I gle, čovjek Etiopljanin, dvoranin i dostojanstvenik Kandake, kraljice Etiopije, koji je bio nad svim riznicama njezinim, a bio je došao u Jerusalem, da se Pokloni Bogu.

[28] Sad se je on vraćao kući. Sjedio je na kolima svojim i čitao proroka Izaiju.

[29] Tada reče Duh Filipu: "Idi i pristupi tim kolima!"

[30] Filip pritrča i čuje, gdje čita proroka Izaiju. Upita ga: "Razumiješ li, što čitaš?"

[31] A on odgovori: "Kako bih mogao, ako me tko ne uputi" zamoli Filipa, te se pope i sjede s njim.

[32] A mjesto iz Pisma, što ga je čitao, bilo je ovo: "Kao ovca, što se vodi na zaklanje, i kao janje, što je nijemo pred onim, koji ga striže, ne otvori on usta svojih.

[33] U njegovu poniženju bila je uzeta osuda njegova. Tko da opiše naraštaj njegov, jer se njegov život uzima sa zemlje."

[34] Dvoranin upita Filipa: "Molim te, za koga ovo govori prorok? Za sebe ili za koga drugoga?"

[35] Tada uze Filip riječ i počne mu navješćivati radosnu vijest o Isusu, počevši od ovoga mjesta u Pismu.

[36] Kad su išli tako putem, dođoše do neke vode, "Evo voda", reče dvoranin. "Što brani, da budem kršten?"

[37] Filip reče: "Ako vjeruješ od svega srca, može to biti." On reče: "Vjerujem, da je Isus Krist Sin Božji."

[38] I zapovjedi, da stanu kola. Oba, Filip i dvoranin, siđoše na vodu, i on ga pokrsti.

[39] A kad izađoše iz vode, Duh Gospodnji uze Filipa, Dvoranin ga više ne vidje i pun radosti otide putem svojim.

[40] A Filip se nađe u Azotu. I prolazeći propovijedao je evanđelje u svim gradovima, dok ne dođe u Cezareju.

Djela apostolska, glava 9

[1] Još je uvijek gorio Savao bjesnio prijetnjom i ubistvom protiv učenika Gospodnjim. On pristupi k velikomu svećeniku

[2] I zamoli od njega poslanice na sinagoge u Damasku. Ako tamo nađe pristaše ove nauke, da bi ih, muškarce i žene, doveo svezane u Jerusalem.

[3] I kad je na svojemu putu došao u blizinu Damaska, ujedanput obasja ga svjetlost s neba.

[4] On pade na zemlju, i začu glas gdje mu govori: "Savle, Savle, zašto me progoniš?"

[5] On reče: "Tko si ti, Gospodine? A on će: "Ja sam Isus, koga ti progoniš. "Teško ti je proti ostanu praćati se."

[6] A on dršćući i strepeći reče: "Gospodine, što hoćeš, da činim?" I Gospodin mu reče: "Ustani i idi u grad! Ondje će ti se reći, što ti treba činiti."

[7] A ljudi, što su putovali s njim, stajali su začuđeni, jer su doduše razabirali zvuk glasa, ali nijesu vidjeli nikoga.

[8] A Savao ustade sa zemlje, i otvorenim očima svojim nije vidio ništa. Tada ga uzeše za ruke i uvedoše u Damask.

[9] I bio je ondje tri dana slijep, niti je jeo, niti pio.

[10] A u Damasku je bio jedan učenik, po imenu Ananija. Njemu reče Gospodin u viđenju: "Ananija!" On odgovori: "Evo me, Gospodine!"

[11] A Gospodin mu reče: "Ustani i idi u ulicu, koja se zove Prava, i potraži u kući Judinoj Taržanina po imenu Savla! On se moli.

[12] U viđenju vidje čovjeka po imenu Ananiju, gdje uđe i stavi ruke na njega, da progleda."

[13] A Ananija odgovori: "Gospodine, čuo sam od mnogih za toga čovjeka, kolika zla počini svetima tvojim u Jerusalemu.

[14] I ovdje ima vlast od glavara svećeničkih, da veže sve, koji zazivaju ime tvoje."

[15] A Gospodin mu reče: "Idi, jer mi je on posuda izabrana. On ima da nosi ime moje pred neznabošce i kraljeve i pred sinove Izraelove.

[16] A ja ću mu pokazati, koliko mu valja trpjeti za ime moje."

[17] I pođe Ananija i uđe u kuću, i metnuvši ruke na njega i reče: "Savle brate, Gospodin Isus, koji ti se javi na putu, kojim si išao, posla me, da progledaš i da se napuniš Duha Svetoga."

[18] I odmah spadoše s očiju njegovih kao ljuske, i progleda, i ustavši pokrsti se.

[19] Tada je jeo i okrijepio se. Onda ostade još nekoliko dana s učenicima, koji su hili u Damasku.

[20] I odmah je po sinagogama propovijedao Isusa, da je on Sin Božji.

[21] A svi, koji su slušali, čudili su se i govorili: "Nije li ovo onaj, koji je gonio u Jerusalemu one, što su zazivali ime ovo, i ovamo je došao zato, da ih svezane vodi glavarima svećeničkim?"

22 A Savao je bio sve silniji i zbunjivao je Židove, koji su stanovali u Damasku,
dokazujući, da je Isus Krist.

23 A kad se navrši podosta dana, dogovoriše se Židovi, da ga ubiju.

24 Ali Savao doznade tu zasjedu njihovu; a oni su čuvali vrata dan i noć, da bi ga
ubili.

25 A učenici ga uzeše noću i spustiše ga preko zida u košari.

26 A kad dođe Savao u Jerusalem, gledao je da se pridruži učenicima; i svi su ga se
bojali, jer nijesu vjerovali, da je učenik.

27 Tada se Barnaba zauze za njega i dovede ga k apostolima, i pripovjedi im, kako je
na putu vidio Gospodina, i kako mu, je govorio, i kako je u Damasku slobodno
propovijedao u ime Isusovo.

28 I tako je on s njima u Jerusalemu izlazio i ulazio, i slobodno je propovijedao u ime
Gospodnje.

29 I govorio je i raspravljao s Helenistima; a oni su gledali da ga ubiju.

30 Kad to doznaše braća, odvedoše ga u Cezareju i otpustiše u Tarz.

31 A Crkva je po svoj Judeji i Galileji i Samariji bila u miru, i napredovala je, i hodila
je u strahu Gospodnjem, i umnožavala pomoću Duha Svetoga.

32 I dogodi se, kad je Petar obilazio sve, da dođe i k svetima, što su stanovali u Lidi.

33 I nađe tamo jednoga čovjeka po imenu Eneju, koji je već osam godina ležao na
postelji, jer je bio uzet.

34 I reče mu Petar: "Eneja, iscjeljuje te Isus Krist ustani, i prostri sam sebi!" I odmah
ustade.

35 I vidješe ga svi, koji su stanovali u Lidi i Šaroni, i obratiše se Gospodinu.

36 A u Jopi je bila jedna učenica po imenu Tabita, što znači Srna. I ona je bila puna
dobrih djela i milostinja, što ih je činila.

37 I dogodi se u one dane, da ona oboli i umrije. Onda je okupaše i metnuše u gornju sobu.

38 A jer je Lida blizu Jope, učenici čuvši, da je Petar u njoj, poslaše dva čovjeka k njemu moleći: "Ne oklijevaj da dođeš k nama!"

39 I ustade Petar i pođe s njima. I kad dođe, odvedoše ga u gornju sobu, i skupiše se oko njega sve udovice plačući i pokazujući mu suknje i haljine, što ih je bila izradila Srna, dok je bila s njima.

40 A Petar istjeravši sve van klekne na koljena, pomoli se i okrenuvši se k tijelu reče: "Tabita, ustani!" A ona otvori oči svoje, pogleda Petra i sjede.

41 On joj pruži ruku i podiže je. Tada dozva svete i udovice i pokaza je živu,

42 I ovo se razglasi po svoj Jopi, i mnogi vjerovaše u Gospodina.

43 I dogodi se, da on ostade mnogo dana u Jopi u nekoga Simona kožara.

Djela apostolska, glava 10

1 A u Cezareji bio je jedan čovjek po imenu Kornelije, satnik čete, što se je zvala Italska

2 On je bio a cijelom kućom svojom pobožan i bogobojazan, davao je mnoge milostinje narodu i molio se Bogu bez prestanka.

3 On vidje jasno u viđenju oko devete ure dana anđela Božjega gdje uđe k njemu i reče mu: "Kornelije!"

4 A on pogledavši na njega uplaši se i reče: "Što je, Gospodine?" I on mu odgovori: "Molitve tvoje i milostinje tvoje uzišle su k Bogu kao žrtveni dar.

5 I sad pošlji u Jopu ljude i dozovi nekoga Simona, koji se zove Petar!

6 On je gost jednoga kožara Simona, čija je kuća kod mora. On će ti reći, što ti je činiti."

7 I kad otide anđeo, koji mu je bio govorio, dozva dvojicu sluga svojih i jednoga bogobojazna vojnika od onih, koji su mu služili.

[8] Njima sve iskaza i posla ih u Jopu.

[9] Sutradan, kad su oni putovali i približili se gradu, uziđe Petar na krov, da se pomoli oko šeste ure.

[10] I ogladnje, i htjede da jede. I dok su mu pripravljali, zanese se,

[11] I vidje nebo otvoreno i posudu nekakvu gdje silazi kao veliko platno, što se na četiri ugla spušta na zemlju.

[12] I u njoj su bile svakovrsne četveronožne životinje i gmazovi zemaljski i ptice nebeske.

[13] I dođe glas k njemu: "Ustani, Petre, pokolji i jedi!"

[14] A Petar reče: "Nipošto, Gospodine, jer nikada ne jedoh što okaljano i nečisto."

[15] I glas opet k njemu po drugi put: "Što je Bog očistio, ti ne zovi nečistim!"

[16] I ovo bi triput, i odmah se posuda opet uze na nebo.

[17] I dok je Petar razmišljao u sebi, što znači to viđenje, koje vidje, eto ljudi, što ih posla Kornelije, raspitavši kuću Simonovu, stadoše pred vratima.

[18] Pitali su glasno, stoji li ovdje Simon, koji se zove Petar.

[19] A dok je Petar još jednako razmišljao o viđenju, reče mu Duh: "Evo tri čovjeka traže te.

[20] Ustani dakle, siđi i idi s njima ne sumnjajući ništa, jer ih ja poslah."

[21] A Petar sišavši k ljudima reče: "Evo, ja sam, koga tražite; što ste došli?"

[22] A oni rekoše: "Satnik Kornelije, čovjek pravedan i bogobojazan, za koga svjedoči sav narod židovski, primio je zapovijed od anđela svetoga, da dozove tebe u svoju kuću i da čuje riječi od tebe."

[23] Onda ih pozva unutra i pogosti. A sutradan ustade i pođe s njima. Neka braća iz Jope pratila su ga.

24 I sutradan stiže u Cezareju. A Kornelije ih čekao i bio je sazvao rodbinu svoju i vjerne prijatelje.

25 A kad je Petar htio da uđe, izađe mu Kornelije u susret, pade k nogama njegovim i pokloni mu se.

26 A Petar ga podiže i reče: "Ustani, i ja sam samo čovjek."

27 I s njim govoreći uđe i nađe mnoge, koji su se bili skupili.

28 Tada im reče: "Kako znate, čovjeku Židovu nije dopušteno družiti se ili dolaziti k tuđinu. Ali Bog meni pokaza, da nijednoga čovjeka ne zovem okaljanim ili nečistim.

29 Zato bez oklijevanja dođoh pozvan. Pitam vas dakle, zašto poslaste po mene?"

30 I Kornelije reče: Upravo prije četiri dana molio sam se o devetoj uri u svojoj kući. I eto, čovjek stade preda mnom u haljini sjajnoj.

31 i reče: Kornelije, uslišena je molitva tvoja, i milostinje tvoje spomenule se pred Bogom.

32 Pošlji dakle u Jopu i dozovi Simona, koji se zove Petar; on je gost u kući Simona kožara kod mora.

33 Onda ja odmah poslah k tebi, i ti si dobro učinio, što si došao. Sad dakle mi svi stojimo pred tobom, da čujemo sve, što je tebi od Gospodina zapovjeđeno."

34 A Petar otvorivši usta svoja reče: "Sad zaista razumijem, da Bog ne gleda, tko je tko.

35 Nego u svakom narodu onaj, koji se boji njega i čini pravdu, mio je njemu.

36 Riječ posla Bog sinovima Izraelovim, navješćujući mir po Isusu Kristu, ovaj je Gospodin svima.

37 Vi znate, što se je dogodilo u cijeloj Judeji, počevši od Galileje poslije krštenja, koje je propovijedao Ivan;

38 Kako je Bog pomazao Isusa iz Nazareta Duhom Svetim i silom, da je prolazio čineći dobro i iscjeljujući sve, koje je bio nadvladao đavao, jer je Bog bio s njim.

[39] I mi smo svjedoči svemu, što je učinio u zemlji Judejskoj i u Jerusalemu. Ali njega ubiše objesivši ga na drvo.

[40] Njega je Bog oživio treći dan, i dao mu je, da se pokaže,

[41] Ne svemu narodu, nego nama, naprijed određenim svjedocima od Boga, koji smo s njim jeli i pili po uskrsnuću njegovu od mrtvih.

[42] I zapovjedio nam je, da propovijedamo narodu i da svjedočimo, da je on određen od Boga za suca živima i mrtvima.

[43] Za ovoga svjedoče svi proroci, da imenom njegovim primaju oproštenje grijeha svi, koji vjeruju u njega."

[44] Dok je još govorio Petar ove riječi, siđe Duh Sveti na sve, koji su slušali riječ.

[45] Vjernici iz obrezanja, što su bili došli s Petrom, divili su se, što se i na neznabošce izli dar Duha Svetoga.

[46] Jer su ih slušali gdje govore jezike i veličaju Boga. Tada progovori Petar:

[47] "Može li tko vodu zabraniti, da se ne krste ovi, koji primiše Duha Svetoga kao i mi?"

[48] I dade ih krstiti u ime Isusa Krista. Tada ga zamoliše, da ostane kod njih nekoliko dana.

Djela apostolska, glava 11

[1] A čuli su apostoli i braća, što su bili u Judeji, da su i neznabošci primili riječ Božju.

[2] I kad uzađe Petar u Jerusalem, prigovoriše mu oni iz obrezanja

[3] I rekoše: "Zašto si ušao k ljudima neobrezanim i jeo s njima?"

[4] A Petar počevši izlagati im redom govoreći:

[5] "Ja sam bio u gradu Jopi i molio se. I u zanosu vidio sam viđenje, gdje silazi posuda nekakva kao veliko platno, što se na četiri ugla spušta s neba, i dođe do preda me.

[6] Kad sam to dobro pogledao, vidjeh unutra četveronožne životinje zemaljske i zvijeri i gmazove i ptice nebeske.

[7] A čuo sam i glas, što mi je govorio: 'Ustani, Petre, pokolji i jedi!'

[8] A ja rekoh: 'Nipošto, Gospodine, jer ništa okaljano i nečisto nikada ne uđe u usta moja.'

[9] Ali glas s neba progovori i po drugi put: 'Ne zovi nečistim, što je Bog očistio!'

[10] A ovo bi triput; i uze se opet sve na nebo.

[11] I gle, odmah tri Čovjeka stadoše pred kućom, u kojoj sam bio ja, poslani k meni iz Cezareje.

[12] A duh mi reče, da idem s njima ne oklijevajući ništa. A dođoše s menom i ovo šest braće, i uđosmo u kuću čovjeka.

[13] I on nam pripovjedi, kako je vidio anđela u kući svojoj, koji je stao i rekao mu: "Pošlji u Jopu i dozovi Simona, koji se zove Petar!

[14] On će ti reći riječi, kojima ćeš se spasiti ti i sva kuća tvoja.

[15] A kada ja počeh govoriti, siđe Duh Sveti na njih, kao i na nas u početku.

[16] Onda se sjetih riječi Gospodinove, kako je govorio: 'Ivan je krstio vodom, a vi ćete se krstiti Duhom Svetim.'

[17] Kad im dakle Bog dade isti dar kao i nama, koji vjerovasmo u Gospodina Isusa Krista: tko, sam ja da bih mogao zabraniti Bogu?"

[18] A kad čuše ovo, umiriše se, i slavili su Boga i govorili: "Dakle i neznabošcima dade Bog pokajanje za život."

[19] A oni, što se razišli zbog progonstva, koje nastade za Stjepana, prođoše do Fenicije Cipra i Antiohije nikomu ne propovijedajući riječi Božje do samim Židovima.

[20] A neki od njih bili su Ciprani i Cirenci, koji su došavši u Antiohiju propovijedali i Helenistima navješćujući, Gospodina Isusa.

21 I bila je ruka Božja s njima, i velik ih je broj vjerovao i obratio se Gospodinu.

22 Vijest o tome dođe do ušiju Crkvi u Jerusalemu. I poslaše Barnabu u Antiohiju.

23 Kad on dođe tamo i vidje milost Božju, obradova se i opomenu sve, da svim srcem ostanu vjerni Gospodinu.

24 A bio je on vrli čovjek, pun Duha Svetoga i vjere. Tako se mnogi narod pridruži Gospodinu.

25 Tada on zaputi u Tarz, da potraži Savla. Nađe ga i uze ga sa sobom u Antiohiju.

26 I oni se cijelu godinu zadržaše u toj crkvi, i učili su mnogi narod. U Antiohiji se najprije učenici nazvaše kršćani.

27 A u one dane siđoše iz Jerusalema proroci u Antiohiju.

28 Jedan od njih po imenu Agab ustade i ponukan Duhom proreče glad veliki, što će biti po svemu svijetu. I bio je za Klaudija.

29 Tada zaključiše učenici, da svaki prema mogućnosti pošlje nešto u pomoć braći u Judeji.

30 To i učiniše poslavši prinose starješinama po Barnabi i Savlu.

Djela apostolska, glava 12

1 A u ono vrijeme podiže Herod kralj ruke, da muči neke od crkve,

2 I pogubi Jakova, brata Ivanova, mačem.

3 I vidjevši, da je to po volji Židovima, uhvati još i Petra. – A bili su dani beskvasnih kruhova. –

4 Njega dakle uhvati, baci u tamnicu i predade ga četvorim stražama, svaka od četiri vojnika, da ga čuvaju. Po blagdanu Pashe htio ga je onda izvesti pled narod.

5 I tako su Petra čuvali u tamnici. A crkva se je molila za njega Bogu bez prestanka.

6 U noći, prije nego ga je htio Herod izvesti, spavao je Petar među dvojicom vojnika, okovan u dvoje lance, a stražari su pred vratima čuvali tamnicu.

7 I gle, anđeo Gospodnji pristupi, i svjetlost obasja po sobi, i gurnuvši Petra u bok probudi ga i reče: "Ustani brže!" I spadoše mu lance s ruku.

8 A anđeo mu reče: "Opaši se i obuj svoju obuću!" I učini tako. I reče mu: "Obuci haljinu svoju i hajde za mnom!"

9 I izišavši išao je za njim i nije znao, da je to istina, što je učinio anđeo, nego je mislio, da vidi viđenje.

10 A kad prođoše prvu i drug stražu, dođoše k vratima gvozdenim, što vode u grad; ona im se sama otvoriše. I izišavši prođoše, jednu ulicu, i anđeo odmah odstupi od njega.

11 I kad dođe Petar k sebi, reče: "Sad zaista znam, da Gospodin posla anđela svojega, te me izbavi iz ruke Herodove i od svega čekanja naroda židovskoga."

12 I to razabravši dođe kući Marije, matere Ivana, koji se je zvao Marko, gdje su bili mnogi skupljeni, te se molili.

13 kad on pokuca na vrata od dvora, pristupi djevojka po imenu Roda, da čuje.

14 I poznavši glas Petrov od radosti ne otvori vrata, nego utrča i reče, da Petar stoji pred vratima.

15 A oni joj rekoše: "Ti si luda!" Ali je ona odlučno tvrdila, da je tako, a oni su govorili: "Anđeo je njegov."

16 A Petar je jednako kucao. A kad otvoriše, vidješe ga i začudiše se.

17 A on mahnuvši na njih rukom, da šute, ispripovjedi im, kako ga Gospodin izvede iz tamnice, i reče: "Javite ovo Jakovu i braći!" I izišavši otide na drugo mjesto.

18 A kad je bio dan, bila je ne mala zabuna među vojnicima, što je to bilo od Petra.

19 Herod ga dade tražiti. Ali ga ne nađoše. Tada ispita stražare i zapovjedi, da ih odvedu. Nato zaputi iz Judeje u Cezareju, i ondje je boravio.

[20] A veoma se je ljutio na Tirce i Sidonce. Ali oni jednodušno dođoše k njemu i predobivši Blasta, komornika kraljeva, zamoliše za mir, jer je njihovu zemlju hranila kraljeva.

[21] A u određeni dan obuče se Herod u kraljevsko odijelo, sjede na prijestolje i progovori im:

[22] A narod je vikao: "Ovo je glas Božji, a ne čovječji!"

[23] Ali ga odmah udari anđeo Gospodnji, jer ne dade slave Bogu. Izjeden od crvi izdahnu.

[24] A riječ je Gospodnja rasla i množila se.

[25] A Barnaba i Savao, izvršivši svoju zadaću, vratiše se iz Jerusalema i uzeše sa sobom Ivana, koji se zvao Marko.

Djela apostolska, glava 13

[1] A u crkvi, koja je bila u Antiohiji, bili su proroci i učitelji: "Barnaba i Simeon, koji se zvao Niger i Lucije Cirenac i Manahen, koji je bio zajedno odgojen s Herodom četverovlasnikom, i Savao.

[2] A kad su oni služili Gospodinu i postili, reče Duh Sveti: "Odvojite mi Barnabu i Savla na djelo, na koje ih pozvah."

[3] Tada postivši i pomolivši se položiše ruke na njih i otpustiše ih.

[4] Oni dakle poslani od Duha Svetoga otidoše u Seleuciju, i odanle otploviše u Cipar,

[5] I došavši u Salaminu propovijedali su riječ Božju u sinagogama židovskim, A imali su i Ivana u službi.

[6] Oni prođoše sav otok do Pafa. Tamo nađoše nekog čovjeka vračara, lažna proroka, Židova, kome je bilo ime Barjesu.

[7] On je bio s namjesnikom Sergijem Pavlom, čovjekom razumnim. Ovaj dozva Barnabu i Savla i zaiska, da čuje riječ Božju.

8 Ali Elimas vračar – jer to znači ime njegovo – protivio im se i gledao je da odvrati namjesnika a od vjere.

9 A Savao, koji se zove i Pavao, pun Duha Svetoga pogledavši na njega

10 Reče: "O puni svakoga lukavstva i svake pakosti, sine đavolski, neprijatelju svake pravde, zar ne prestaješ kvariti pravih putova Gospodnjih?

11 I sad eto ruke Gospodnje na te: "Bit ćeš slijep i nećeš vidjeti sunca za neko vrijeme. I ujedanput pade na njega mrak i tama. Stade pipati naokolo i tražiti, tko da ga povede.

12 Tada namjesnik, kad vidje što bi, vjerova diveći se nauci Gospodnjoj.

13 A kad se Pavao i drugovi njegovi odvezoše iz Pafa, dođoše u Pergu u Pamfiliji. A Ivan se odvoji od njih, i vrati se u Jerusalem.

14 A oni otišavši iz Perge dođoše u Antiohiju u Pisidiji. Tu u dan subotni uđoše u sinagogu i sjedoše.

15 A po čitanju zakona i proroka poslaše glavari sinagoge k njima i rekoše: "Ljudi braćo, ako je u vama riječ utjehe za narod, govorite!"

16 Tada ustade Pavao i mahnuvši rukom reče: "Ljudi Izraelci i koji se bojite Boga, čujte.

17 Bog naroda ovoga izabra oce naše i podiže narod, kad su bili u tuđini, u zemlji egipatskoj, i rukom ih jakom izvede iz nje.

18 I do četrdeset godina hranio ih je u pustinji.

19 I uništivši sedam naroda u zemlji kanaanskoj dade im u posjed zemlju njihovu.

20 Za četiri stotine i pedeset godina. Potom im dade suce do proroka Samuela.

21 I otada su tražili kralja, i dade im Bog Saula, sina Kišova, čovjeka od plemena Benjaminova, za četrdeset godina.

22 I uklonivši njega podiže im Davida za kralja. Njemu dade svjedočanstvo: 'Nađoh Davida, sina Jesejeva, čovjeka po srcu mojemu, koji će ispuniti u svemu volju moju.'

23 Od njegova roda podiže Bog po obećanju Izraelu Spasitelja Isusa.

24 Kad je Ivan pred njegovim dolaskom propovijedao krštenje pokajanja svemu narodu Izraelovu.

25 I kad je Ivan svršavao trku svoju, govorio je: "Ja nijesam onaj, za koga me držite. Ali on dolazi za mnom, kojemu ja nijesam dostojan odvezati obuću na nogama.

26 Ljudi braćo, sinovi roda Abrahamova, i koji se među vama boje Boga! Nama je poslana riječ ovoga spasenja.

27 Jer oni, što stanuju u Jerusalemu, i glavari njihovi nijesu poznali ovoga, i osudivši ga ispunili su riječi proroka, koje se čitaju svake subote.

28 I premda nijesu našli nijedne krivnje na njemu, što bi zaslužila smrt, zahtijevali su od Pilata, da ga pogubi.

29 I kad svršiše sve, što je pisano za njega, skinuše ga s drveta i položiše u grob.

30 Ali Bog ga uskrsnu od mrtvih treći dan.

31 I pokazivao se je mnogo dana onima, što su bili uzašli s njim iz Galileje u Jerusalem, koji su sada svjedoci njegovi pred narodom.

32 I mi vam navješćujemo radosnu vijest, da je Bog obećanje, što ga je dao ocima našim, ispunio djeci našoj uskrsnuvši Isusa;

33 Kao što, je i u drugom psalmu napisano: "Ti si sin moj, ja sam te danas rodio.

34 A da ga je uskrsnuo od mrtvih, i da se on nije imao više vratiti u truhlost, izreče ovako: "Udijelit ću vama, milosti pouzdane, što sam svečano obećao Davidu.

35 Zato i na drugom mjestu govori: "Nećeš dati, da tvoj Svetac vidi truhlosti.

36 Ali je David usnuo, izakako je bio u naraštaju svojemu služio volji Božjoj. On se je pridružio ocima svojim i vidio je truhlosti.

37 A kojega je Bog uskrsnuo, nije vidio truhlosti.

38 Neka vam je dakle na znanje, ljudi braćo, da se po njemu vama propovijeda oproštenje grijeha.

39 I od svega, oda što se ne mogoste opravdati u zakonu Mojsijevu, opravdava se u njemu svaki, koji vjeruje.

40 Gledajte dakle, da ne dođe na vas ono, što proroci kažu:

41 'Vidite, preziratelji, i čudite se, i nestanite! Jer ja činim djelo u dane vaše, djelo, koje nećete vjerovati, ako vam tko isprića.'"

42 A kad su izlazili oni, molili su ih, da im se ove riječi govore u drugu subotu.

43 Kad se je skupština razišla, pođoše za Pavlom i Barnabom mnogi od Židova i pobožnih došljaka. A oni su ih u razgovoru svjetovali, da ustraju u milosti Božjoj.

44 A iduće subote skupi se gotovo sav grad, da čuje riječ

45 A kad vidješe Židovi narod, napuniše se zavisti, i govorili su protiv riječi Pavlovih i psovali su.

46 A Pavao i Barnaba rekoše posve smjelo: "Vama je najprije trebalo da se propovijeda riječ Božja. Ali kad je odbacujete i sebe držite da nije ste vrijedni vječnoga života, evo se obraćamo k neznabošcima.

47 Jer nam tako zapovjedi Gospodin: 'Postavljam te za svjetlost neznabošcima, da budeš na spasenje do kraja zemlje.'"

48 A kad čuše neznabošci, radovali su se i slavili riječ Božju, i vjerovaše, koliko ih je bilo određeno za život vječni.

49 I riječ se je Božja raznosila po svoj okolini.

50 Ali Židovi podgovoriše pobožne i poštene žene i prvake gradske, te podigoše progonstvo na Pavla i Barnabu, i istjeraše ih iz svoje zemlje.

51 A oni otresoše na njih prah sa svojih nogu i dođoše u Ikonij.

52 A učenici su bili puni radosti i Duha Svetoga.

Djela apostolska, glava 14

[1] A u Ikoniju se dogodi, da isto tako oni uđoše u sinagogu židovsku, i govorili su tako, da je vjerovalo veliko mnoštvo Židova i Grka.

[2] Ali Židovi, koji nijesu vjerovali, podbuniše i razdražiše duše neznabožaca na braću.

[3] Oni ipak ostadoše dulje vremena propovijedajući odvažno u Gospodinu, koji je svjedočio riječ milosti svoje i davao, da su se činili znaci i čudesa po rukama njihovim.

[4] A mnoštvo gradsko razdijeli se, i jedni su bili sa Židovima, a drugi s apostolima.

[5] A kad navališe neznabošci i Židovi sa svojim glavarima, da ih pogrde i kamenuju.

[6] Oni doznavši pobjegoše u gradove u Likaoniji, u Listru i u Derbu i u okolinu.

[7] I ondje su propovijedali evanđelje.

[8] U Listri je sjedio jedan čovjek nemoćan u nogama, hrom od utrobe majke svoje, koji nije nikada hodao.

[9] Ovaj je slušao Pavla gdje govori. A on pogledavši na njega i vidjevši, da vjeruje, da će ozdraviti,

[10] Reče velikim glasom: "Ustani na svoje noge uspravo!" I skoči, i hodao je.

[11] A kad vidje narod, što učini Pavao, podigoše glas svoj govoreći likaonski: "Bogovi siđoše k nama u čovječjoj prilici!"

[12] I nazivali su Barnabu Zeusom, a Pavla Hermesom, jer je on vodio riječ.

[13] I svećenik Zeusa, koji je bio pred gradom, dovede junce i donese vijence pred vrata, i htjede s narodom da im prinese žrtvu.

[14] A kad to čuše apostoli Barnaba i Pavao, razdriješe haljine svoje i skočiše među narod vičući

[15] I govoreći: "Ljudi, što to činite? I mi smo kao i vi smrtni ljudi, koji vam propovijedamo, da se od ovih ništavih stvari obratite k Bogu živome, koji je stvorio

nebo i zemlju i more i sve, što je u njima.

[16] On je u prošlim naraštajima pustio sve narode, da idu svojim putovima.

[17] Ali opet nije ostavio sebe neposvjedočena čineći dobro, dajući vam s neba kišu i godine rodne i puneći srca vaša jelom i veseljem."

[18] I ovo govoreći jedva zaustaviše narod, da im ne prinesu žrtve.

[19] Ali dođoše Židovi iz Antiohije i Ikonija i nagovoriše narod, te kamenovaše Pavla i izvukoše ga iz grada misleći, da je mrtav.

[20] A kad ga opkoliše učenici, ustade i uđe u grad, i sutradan otide s Barnabom u Derbu.

[21] Propovijedali su u ovome gradu evanđelje i predobili mnoge učenike. Onda se vratiše u Listru, Ikonij i Antiohiju.

[22] Utvrđivali su učenike i opominjali ih, da ustraju u vjeri, jer nam valja kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo Božje.

[23] U svakoj crkvi postaviše im, pomolivši se s postom, starješine i preporučiše ih Gospodinu, u koga vjerovaše.

[24] I prošavši Pisidiji dođoše u Pamfiliju.

[25] I pošto su rekli riječ Gospodnju u Pergi, siđoše u Ataliju.

[26] I odanle otploviše u Antiohiju, odakle su bili predani milosti Božjoj na djelo, koje svršiše.

[27] A kad dođoše i skupiše crkvu, izvijestiše o svemu, što je bio učinio Bog s njima, i da je otvorio neznabošcima vrata vjere.

[28] A ostadoše ne malo vremena s učenicima.

Djela apostolska, glava 15

[1] I došli su neki iz Judeje i učili bradu: "Ako se ne obrežete po običaju Mojsijevu, ne možete se spasiti."

2 A kad su Pavao i Barnaba živo raspravljali i prepirali se s njima, odrediše, da Pavao i Barnaba i drugi neki od njih uzađu k apostolima i starješinama u Jerusalem za ovo pitanje.

3 Oni dakle otpraćeni od crkve prolazili su kroz Feniciju i Samariju objavljujući o obraćenju neznabožaca i vrlo su obradovali svu braću.

4 A kad dođoše u Jerusalem, bili su primljeni od crkve, i od apostola i starješina, i sve su pripovijedali, što je Bog učinio s njima.

5 Onda ustadoše neki od sljedbe farizejske, koji su bili vjerovali, i rekoše: "Valja ih obrezati i zapovjediti, da drže zakon Mojsijev."

6 I skupiše se apostoli i starješine, da izvide ovu stvar.

7 Po mnogom raspravljanju ustade Petar i reče im: "Ljudi braćo, vi znate, da je Bog od prvih dana izabrao između vas, da iz mojih usta čuju neznabošci riječ evanđelja i da vjeruju.

8 I Bog, koji poznaje srca, posvjedočio je za njih, kad im dade Duha Svetoga kao i nama.

9 I ne postavi nikakve razlike među nama i njima, očistivši vjerom srca njihova.

10 Sad dakle što kušate Boga, i hoćete da metnete učenicima na vrat jaram, kojega ni oci naši ni mi ne mogosmo nositi?

11 Nego vjerujemo, da ćemo se spasiti milošću Gospodina Isusa Krista, kao i oni."

12 Onda ušuti sve mnoštvo, i slušali su Barnabu i Pavla, koji su pripovijedali, kolike je znake i čudesa učinio Bog preko njih među neznabošcima.

13 A kad oni umukoše, progovori Jakov: "Ljudi braćo, poslušajte mene!

14 Simon reče, kako je Bog učinio prvi korak da iz neznabožaca primi narod k imenu svojemu.

15 I s ovim se podudaraju riječi proroka, kao što je napisano:

16 'Potom ću Be vratiti i opet ću sagraditi dom Davidov, što je pao, i njegove ću ruševine popraviti, i podignut ću ga.

17 Da potraže Gospodina ostali ljudi i svi narodi, nad kojima se je prizvalo ime Gospodnje, govori Gospodin, koji čini ovo.'

18 Gospodinu je poznato odvijeka djelo njegovo.

19 I zato ja mislim, da se ne dira u one, koji se od neznabožaca obraćaju k Bogu,

20 Nego da im se piše, neka paze, da se ne okaljaju idolima, i da se uzdržavaju od bluda, od udavljenoga i od krvi.

21 Jer Mojsije ima od starih vremena u svakom gradu svoje propovjednike u sinagogama, gdje se čita svake subote."

22 Tada nađoše za dobro apostoli i starješine sa svom crkvom, da izaberu ljude između sebe, i da ih pošlju u Antiohiju s Pavlom i Barnabom: Judu, koji se je zvao Barsaba, i Silu, ljude veoma ugledne među braćom.

23 I napisaše rukom svojom: "Apostoli i starješine braća pozdravljaju braću od neznabožaca, što su u Antiohiji, Siriji i Ciliciji.

24 Čuli smo, da su neki, od nas izišavši, smeli vas svojim govorima i uznemirili duše vaše, a mi im ne zapovjedismo.

25 Zato nađosmo za dobro mi jednodušno skupljeni izabrane ljude poslati k vama s dragim našima Barnabom i Pavlom.

26 S ljudima, koji su predali duše svoje za ime Gospodina našega Isusa Krista.

27 Poslasmo dakle Judu i Silu, koji će vam i sami to riječima govoriti.

28 Jer nađe za dobro Duh Sveti i mi, da ne mećemo više nikakva tereta na vas osim ovoga potrebnoga:

29 Da se čuvate od žrtava idolskih i od krvi i od udavljenoga; od bluda. Ako se budete čuvali od toga, bit će vam dobro. Budite zdravi!"

30 Oni dakle poslani siđoše u Antiohiju, i skupivši narod predadoše poslanicu.

[31] I kad pročitaše, obradovaše se zbog te utjehe.

[32] A Juda i Sila, koji su i sami bili proroci, mnogim riječima utješiše braću i utvrdiše.

[33] I pošto proboraviše ondje neko vrijeme, otputiše ih braća s mirom k onima, koji su
ih bili poslali.

[34] Ali Sila nađe za dobro da ostane ondje.

[35] A Pavao i Barnaba boravili su u Antiohiji i učili i propovijedali riječ Gospodnju s
mnogima

[36] A poslije nekoliko dana reče Pavao Barnabi: "Vratimo se i obiđimo braću, da
vidimo, kako im je po svim gradovima, u kojima smo propovijedali riječ Gospodnju!"

[37] A Barnaba je htio da uzme sa sobom i Ivana, koji se zvao Marko.

[38] Ali je Pavao držao, da ne treba uzimati sa sobom onoga, koji se je od njih odijelio u
Pamfiliji i nije išao s njima na djelo.

[39] Tako dođe do raspre, te se jedan s drugim rastadoše. I Barnaba uze Marka i otplovi
u Cipar.

[40] A Pavao izabravši Silu pođe na put predan milosti Gospodnjoj od braće.

[41] I prolazio je kroz Siriju i Ciliciju i utvrđivao crkve.

Djela apostolska, glava 16

[1] Tada dođe u Derbu i Listru, i gle, ondje je bio neki učenik, po imenu Timotej, sin
žene Židovke, koja je vjerovala, i oca neznabošca.

[2] Za njega su dobro svjedočila braća, što su bila u Listri i Ikoniju.

[3] Ovoga htjede Pavao da uzme sa sobom na put; i uze ga i obreza zbog Židova, koji su
bili u onim mjestima; jer su svi znali, da je otac njegov bio neznabožac.

[4] A kad su prolazili po gradovima, predavaše im, da drže odluke, koje ustanoviše
apostoli i starješine u Jerusalemu.

5 Tako su se crkve utvrđivale u vjeri, i svaki dan bivalo ih je više.

6 A kad prođoše Frigiju i Galaciju, zabrani im Duh Sveti propovijedati riječ u Aziji.

7 Kad dođoše u Miziju, pokušali su da idu u Bitiniju, ali im ne dopusti Duh Isusov.

8 A kad prođoše Miziju, siđoše u Troadu.

9 I Pavlu se javi viđenje noću: Jedan čovjek Makedonac stajao, i molio ga, i rekao:
"Prijeđi u Makedoniju i pomozi nam!"

10 A kad vidje viđenje, odmah gledasmo da otputujemo u Makedoniju uvjereni, da nas
je pozvao Bog, da im propovijedamo evanđelje.

11 A kad otplovismo iz Troade, dođosmo ravno u Samotraku, a sutradan u Neapol.

12 A odanle u Filipe, u prvi grad onoga dijela Makedonije, naseobinu. I u ovom gradu
ostadosmo nekoliko dana.

13 A u dan subotni izađosmo izvan gradskih vrata k rijeci, gdje smo mislili da je
bogomolja. Sjedosmo i govorismo ženama, koje su se bile, skupile.

14 A sIušala je jedna bogobojazna žena, po imenu Lidija, prodavačica skerleta iz grada
Tijatire. I Gospodin otvori srce njezino, da pazi na riječi Pavlove.

15 A kad se pokrsti ona i kuća njezina, zamoli govoreći: "Ako mislite, da sam vjerna
Gospodinu, uđite u moju kuću i ostanite! I natjera nas.

16 I dogodi se, kad smo išli u bogomolju, da nas srete jedna ropkinja, koja je imala
duha vračarskoga, i vračajući donosila velik dobitak svojim gospodarima.

17 Ona pođe za Pavlom i za nama, i vikala je "Ovi su ljudi sluge Boga svevišnjega,
koji vam javljaju put spasenja."

18 I to je činila mnogo dana. A Pavlu to dodija, okrenu se i reče duhu: "Zapovijedam ti
u ime Isusa Krista, da izađeš iz nje." I izađe u taj čas.

19 A kad vidješe njezini gospodari, da izađe nada njihova dobitka, uhvatiše Pavla i
Silu i odvukoše ih na trg pred poglavarstvo.

20 I dovedoše ih gradskim poglavarima i rekoše: "Ovi ljudi, koji su Židovi, bune naš grad,

21 I propovijedaju običaje, kojih mi ne smijemo ni primiti ni vršiti, jer smo Rimljani."

22 I sleže se narod na njih, i glavari im strgaše haljine i zapovjediše, da ih išibaju.

23 I pošto ih živo izbiše, baciše ih u tamnicu i zapovjediše tamničaru, da ih dobro čuva.

24 Primivši takvu zapovijed on ih baci u najdonju tamnicu i noge im metnu u klade.

25 A u ponoći Pavao i Sila molili su se i slavili pjesmom Boga; a sužnji su ih slušali.

26 A najedanput tako se vrlo potrese zemlja, da se uzdrmaše temelji tamnice. I odmah se otvoriše sva vrata, i svima spadoše okovi.

27 A kad se probudi tamničar i vidje otvorena vrata tamnice, izvadi mač i htjede da se ubije, misleći, da su pobjegli sužnji.

28 A Pavao povika iza glasa: "Ne čini sebi zla nikakva, jer smo mi svi ovdje!"

29 A on zaiska luč, i uleti, dršćući pripade k nogama Pavla i Sile.

30 Izvede ih van i reče: "Gospodo, što mi treba činiti, da se spasim?"

31 A oni rekoše: "Vjeruj u Gospodina Isusa i spasit ćeš se ti i kuća tvoja."

32 I propovijedali su riječ Gospodnju njemu i svima, koji su bili u kući njegovoj.

33 I on ih uze k sebi u onaj čas noći, i opra im rane; i pokrsti se odmah on i sva kuća njegova.

34 Tada ih uvede u kuću svoju, postavi im stol, i radovao se je sa svom kućom svojom, što vjerova u Boga.

35 A kad bi dan, poslaše glavari sluge govoreći: "Pusti one ljude!"

36 Tamničar reče to Pavlu: "Poslaše glavari, da budete pušteni; sad dakle izađite, i idite s mirom!"

[37] Ali im Pavao reče: "Pošto su nas, ljude Rimljane, izbili javno bez istrage, i u tamnicu nas bacili, sada hoće tajno da nas protjeraju. Ne tako, nego sami neka dođu i neka nas izvedu!"

[38] Kad sluge javiše ove riječi glavarima, uplašiše se čuvši, da su Rimljani.

[39] I dođoše, i umoliše ih, i izvedoše ih moleći, da izađu iz grada,

[40] A kad izađoše iz tamnice, dođoše k Lidiji, i vidjevši braću utješiše ih, i odoše.

Djela apostolska, glava 17

[1] Preko Amfipola i Apolonije stigoše u Solun, gdje je bila sinagoga židovska.

[2] I Pavao po običaju uđe k njima, i tri im je subote govorio o Pismima

[3] Pokazujući i dokazujući, da je trebalo da Krist trpi i uskrsne od mrtvih, i da ovaj Isus, kojega ja propovijedam vama, jest Krist.

[4] I neki od njih vjerovaše i pridružiše se Pavlu i Sili, i od bogobojaznih neznabošca mnoštvo veliko, i od žena plemenitih ne malo!

[5] A Židovi zavidni uzeše neke zle ljude od prostoga svijeta i skupivši četu uzbuniše grad i napadoše na kuću Jasonovu i stadoše tražiti, da ih izvedu pred narod.

[6] A kad njih ne nađoše, povukoše Jasona i neku braću pred gradske poglavare vičući: "Ovi, što zamutiše sav svijet, dođoše i ovamo.

[7] Jason ih primio, i ovi svi rade protiv carskih odredaba govoreći, da ima drugi kralj, Isus."

[8] I uznemiriše narod i gradske poglavare, kad ovo čuše.

[9] Ali ih pustiše, kad ih Jason i ostali zadovoljiše odgovorom.

[10] A braća odmah noću otpraviše Pavla i Silu u Bereju. Došavši onamo uđoše u sinagogu židovsku.

[11] A ovi su bili plemenitiji od onih u Solunu, jer primiše riječ sa svim srcem, i svaki su dan ispitivali Pisma, je li to tako.

[12] I vjerovaše mnogi od njih, i od poštenih neznabožačkih žena, i od muževa ne malo.

[13] A kad doznaše Židovi u Solunu, da je Pavao i u Bereji propovijedao riječ Božju,
dođoše i onamo, te podigoše i pobuniše mnoštvo.

[14] A braća onda odmah otpraviše Pavla, da ide k moru, a Sila i Timotej ostadoše
ondje.

[15] A pratioci dovedoše Pavla do Atene, i primivši zapovijed od njega na Silu i
Timoteja, da dođu k njemu što brže, odoše.

[16] A kad ih je Pavao čekao u Ateni, uzruja se duh njegov u njemu gledajući grad pun
idola.

[17] I raspravljao je u sinagogi sa Židovima i s bogobojaznima, i na trgu svaki dan s
onima, što su bili ondje.

[18] A neki od epikurejskih i stoičkih mudraca prepirali su se s njim; i jedni su govorili:
"Što hoće ovaj brbljavac da kaže?" A drugi: "Čini se, da propovijeda tuđe bogove."
Jer je propovijedao Isusa i uskrsnuće.

[19] Pa ga uzeše i odvedoše na Areopag govoreći: "Možemo li znati, kakva je ta nova
nauka, što je ti propovijedaš?

[20] Jer nešto novo mećeš u naše uši; hoćemo dakle da znamo, što to znači."

[21] Svi naime Atenjani i tuđinci došljaci nemaju ni za što drugo vremena, nego da što
novo govore ili slušaju.

[22] A Pavao stavši nasred Areopaga reče: "Ljudi Atenjani! Po svemu vas vidim, da ste
vrlo pobožni,

[23] Jer prolazeći i motreći vaše svetinje nađoh i žrtvenik, na kojem je bilo napisano:
"Bogu nepoznatomu. Što dakle ne znajući štujete, to vam ja propovijedam.

[24] Bog, koji je stvorio svijet i sve, što je u njemu, on, jer gospodar neba i zemlje, ne
stanuje u rukotvorenim hramovima,

[25] Niti prima službe od ruku čovječjih, kao da bi što trebao, kad on sam daje svima
život i dihanje i sve.

26 I učinio je da od jednoga sav rod ljudski stanuje po svemu lica zemaljskom, i postavio je određena vremena i međe stanovanja njihova.

27 Da traže Boga, ne bi li ga kako napipali i našli, premda nije daleko ni od jednoga od nas.

28 Jer u njemu živimo, i mičemo se, i jesmo, kao što i neki od vaših pjesnika rekoše: 'Njegov smo i rod.'

29 Kad smo dakle rod Božji, ne treba da mislimo, da je Božanstvo kao zlato ili srebro ili kamen, kao tvorevina umjetnosti i mišljenja ljudskoga.

30 Ne gledajući dakle Bog na vremena neznanja, sad navješćuje ljudima, da svi svuda čine pokajanje.

31 Jer je postavio dan, u koji će suditi čitavome svijetu po pravdi preko čovjeka, koga je odredio i pred svima potvrdio uskrsnuvši ga od mrtvih."

32 A kad čuše za uskrsnuće od mrtvih, jedni se narugaše, a drugi rekoše: "O tom ćemo te slušati drugi put."

33 Tako Pavao otide između njih.

34 A neki ljudi pristadoše uz njega i vjerovaše, među kojima je i Dionizije Areopagit, i žena po imenu Damara, i drugi s njima.

Djela apostolska, glava 18

1 Potom ode iz Atene i dođe u Korint.

2 i nađe jednoga zidova, po imenu Akvilu, rodom iz Ponta, koji je bio skoro došao iz Italije, i njegovu ženu Priscilu, jer je bio zapovjedio Klaudije, da svi Židovi sele iz Rima. On dođe k njima.

3 I jer su se bavili istim zanatom, ostade kod njih, i radio je. A bili su šatorskog zanata.

4 I svake je subote raspravljao u sinagogi i uvjeravao Židove i neznabošce.

5 A kad dođoše iz Makedonije Sila i Timotej, predade se Pavao sasvim propovijedanju svjedočeći Židovima da je Isus Krist.

6 Ali kad su se oni protivili i hulili, otrese haljine svoje i reče: "Krv vaša na vašu glavu, ja sam čist, od sad idem k neznabošcima."

7 I otide odanle i dođe u kuću nekoga Ticija Justa, koji se je bojao Boga, i čija je kuća bila uz sinagogu.

8 A Krisp, predstojnik sinagoge, vjerova u Gospodina sa svom kućom svojom, i od Korinćana mnogi, koji su slušali, vjerovaše i krstiše se.

9 A Gospodin reče Pavlu noću u viđenju: "Ne boj se, nego govori, i da ne ušutiš!

10 Jer sam ja s tobom, i nitko ti se neće primaći, da ti naudi, jer ja imam mnogi narod u ovome gradu."

11 Tako proboravi ondje godinu i šest mjeseci učeći kod njih riječ Božju.

12 A kad je bio Galion namjesnik u Ahaji, ustadoše Židovi jednodušno na Pavla i dovedoše ga na sud

13 Govoreći: "Ovaj protiv zakona nagovara ljude, da poštuju Boga."

14 A kad je Pavao htio da otvori usta; reče Galion Židovima: "Kad bi se radilo o kakvoj nepravdi ili zločinu, o Židovi, po dužnosti poslušao bih vas.

15 Ali kad su prepiranja o nauci i o imenima i o zakonu vašem, gledajte sami, jer ja neću da budem sudac o tome."

16 I otjera ih iz sudnice.

17 Onda svi neznabošci uhvatiše Sostena, predstojnika sinagoge, i izbiše ga pred sudnicom. I Galion nije za to ništa mario.

18 A Pavao ostade još podosta dugo, i oprostivši se s braćom otplovi u Siriju, i s njime Priscila i Akvila. U Kenhreji ošiša glavu, jer se je bio zavjetovao.

19 I dođe u Efez; i njih ostavi ondje, a on uđe u sinagogu, i raspravljao je sa Židovima.

[20] A kad su ga oni molili, da ostane dulje vremena, ne htjede,

[21] Nego se oprosti s njima i reče: "Opet ću se vratiti k vama, ako Bog da;" i otide iz Efeza.

[22] I sišavši u Cezareju, uziđe i pozdravi crkvu, i siđe u Antiohiju.

[23] I provede ondje nekoliko vremena, zaputi i prođe redom Galaciju i Frigiju, utvrđujući sve učenike.

[24] A dođe u Efez jedan Židov, po imenu Apolon, rodom Aleksandrinac, čovjek rječit, silan u Pismu.

[25] Ovaj je bio upućen na put Gospodnji, i goreći duhom govorio je i učio je marljivo o Isusu, a znao je samo krštenje Ivanovo.

[26] Ovaj dakle počne odvažno propovijedati u sinagogi. I kad ga čuše Priscila i Akvila, primiše ga k sebi i izložiše mu točnije put Gospodnji.

[27] A kad je htio poći u Ahaju, ohrabriše ga braća i pisaše učenicima, da bi ga primili. I kad dođe, pomože mnogo onima, koji su bili vjerovali milošću.

[28] Jer je silno pobijao Židove javno, dokazujući iz Pisma, da je Isus Krist.

Djela apostolska, glava 19

[1] A dogodi se, kad je bio Apolon u Korintu, da je Pavao, prošavši gornje krajeve, došao u Efez i našao neke učenike;

[2] I reče im: "Jeste li primili Duha Svetoga, kad ste postali vjernici?" A oni mu rekoše: "Nijesmo ni čuli, da ima Duh Sveti."

[3] A on reče: "Koje krštenje primiste?" I oni rekoše: "Krštenje Ivanovo,"

[4] A Pavao reče: "Ivan je krstio krštenjem pokajanja govoreći narodu, da vjeruju u onoga, koji će za njim doći, to jest u Isusa."

[5] Čuvši to krstiše se u ime Gospodina Isusa.

6 I kad Pavao položi ruke na njih, dođe Duh Sveti na njih, i govorili su jezicima i
proricali.

7 A bilo je ljudi svega oko dvanaest.

8 I ušavši u sinagogu govorio je odvažno tri mjeseca, raspravljajući i uvjeravajući za
kraljevstvo Božje.

9 Kad su neki bili otvrdnuli, i nijesu vjerovali, i proklinjali put Gospodnji pred
narodom, odstupi od njih i odijeli učenike, pa je raspravljao svaki dan u školi nekoga
Tirana,

10 I ovo je bivalo dvije godine, tako da su svi, koji su stanovali u Aziji, Židovi i
neznabošci, čuli riječ Gospodnju.

11 I Bog je činio ne mala čudesa po rukama Pavlovim,

12 Tako da bi i rupce za znoj i pojase od tijela njegova nosili na bolesnike, i ostavljale
su ih bolesti, i zli su dusi izlazili iz njih.

13 Kušali su i neki od Židova, koji su naokolo obilazili i zaklinjali đavle, zazivati nad
opsjednutima ime Gospodina Isusa govoreći: "Zaklinjem vas Isusom, koga
propovijeda Pavao."

14 A bilo je sedam sinova Skeve Židova, poglavara svećeničkoga, koji su to činili.

15 A zao im duh odgovori: "Isusa poznajem, i Pavla znam, ali vi tko ste?"

16 I skočivši na njih čovjek, u kojemu je bio zao duh, nadvlada njih dvojicu, i pritište
ih tako, da su goli i izranjeni utekli iz one kuće.

17 I ovo doznadoše svi Židovi i neznabošci, koji su stanovali u Efezu, i uđe strah u sve
njih, i veličalo se je ime Gospodina Isusa.

18 I mnogi od onih, što vjerovaše, dolazili su ispovijedajući i govoreći djela svoja.

19 A mnogi od onih, koji su se bavili čarolijama, skupiše knjige i spališe ih pred
svima; i proračunaše, i nađoše, da su vrijedne pedeset tisuća srebrnjaka.

20 Tako je silno rasla riječ Gospodnja, i utvrđivala se.

21 I kad se ovo svršilo, namisli Pavao u Duhu da prođe preko Makedonije i Ahaje, i da
ide u Jerusalem govoreći: "Pošto budem tamo, valja mi i Rim vidjeti."

22 I posla u Makedoniju dvojicu svojih pomoćnika, Timoteja i Erasta, a sam ostade
neko vrijeme u Aziji.

23 A u ono vrijeme podiže se ne mala buna zbog puta Gospodnjega.

24 Neki naime srebrnar, po imenu Demetrije, koji je pravio srebrne hramiće Dijanine,
pribavljao je zanatlijama ne malu zaradu.

25 On skupi ove i drugih ovakvih stvari majstore, i reče: "Ljudi, vi znate, da od ovoga
posla imamo mi zaradu.

26 A vidite i čujete, da ne samo u Efezu, nego gotovo po svoj Aziji taj Pavao nagovara
i odvraća narod mnogi, govoreći, da to nijesu bogovi, što se prave rukama.

27 I ne samo što će ta nesreća doći na naš zanat da ne prolazi, nego se neće mariti ni za
hram velike božice Dijane, i propadat će veličanstvo one, koju poštuje sva Azija i
čitav svijet."

28 Kad oni ovo čuše, napuniše se gnjeva i stadoše vikati: "Velika je Dijana Efeška!"

29 I sav se grad napuni pobune, i navalivši jednodušno na kazalište uhvatiše Gaja i
Aristarha Makedonce, drugove Pavlove.

30 A kad je Pavao htio da ide među narod, ne dadoše mu učenici.

31 A neki i od azijskih poglavara, koji su mu bili prijatelji, poslaše k njemu moleći ga,
da ne ide u kazalište.

32 A jedni su vikali jedno, a drugi drugo; jer je bila skupština smetena, i najviše ih nije
znalo, zašto su se skupili.

33 A jedni iz mnoštva izvukoše Aleksandra, kad su ga Židovi gurali naprijed. A
Aleksandar, mahnuvši rukom, htjede da progovori narodu zbog obrane.

34 Ali kad ga upoznaše, da je Židov, povikaše svi u glas, i vikali su oko dva sata:
"Velika je Dijana Efeška!"

[35] A gradski tajnik, utišavši narod, reče: "Ljudi Efežani! Tko je taj čovjek, koji ne zna, da grad Efez ne časti veliku Dijanu i njezin kip što je pao s neba?

[36] Kad dakle to ne može nitko poreći, valja da budete mirni, i da ništa ne činite nepromišljeno.

[37] Jer dovedoste ove ljude, koji niti su hram pokrali, niti hule na vašu božicu.

[38] A Demetrije i umjetnici, koji su s njim, ako imaju kakvu tužbu protiv koga, imaju sudovi, i imaju namjesnici, pa neka tuže jedan drugoga!

[39] Ako li što drugo tražite, neka se riješi na zakonitoj skupštini!

[40] Jer prijeti opasnost, da budemo tuženi za današnju bunu, a nema nikakva razloga, kojim bismo se mogli opravdati za ovu pobunu." I kad reče ovo, raspusti skupštinu.

Djela apostolska, glava 20

[1] A pošto se stišala buna, dozva Pavao učenike i opomenuvši ih oprosti se, i zaputi, da ide u Makedoniju.

[2] I kad je prošao one krajeve i opominjao ih mnogim riječima, dođe u Grčku.

[3] Proboravio je tamo tri mjeseca. Kad je htio da otplovi u Siriju, stadoše mu Židovi raditi o glavi, te namisli da se vrati preko Makedonije.

[4] A pratio ga je Sopater Pirov iz Bereje, Aristarh, i Sekund IZ Soluna, i Gaj iz Derbe, i Timotej i Tihik, i Trofim iz Azije.

[5] Ovi odoše naprijed i čekali su nas u Troadi.

[6] A mi otplovismo poslije dana beskvasnih kruhova iz Filipa, i dođosmo k njima u Troadu za pet dana, i ondje ostadosmo sedam dana.

[7] A u prvi dan sedmice, kad se skupismo da lomimo kruh, govorio im je Pavao, jer je htio sutradan da otputuje, i produljio je govor do ponoći.

[8] I bile su mnoge svjetiljke u gornjoj sobi, gdje smo se bili skupili.

[9] A sjedio je na prozoru jedan mladić po imenu Eutih, nadvladan od tvrdoga sna; i kad je Pavao govorio dugo, nagnu se u snu i pade dolje s trećega kata, i digoše ga mrtva.

[10] A Pavao sišavši pade na njega, i zagrlivši ga reče: "Ne uznemirujte se, jer je duša njegova u njemu!"

[11] Onda uzađe, i prelomivši kruh okusi i govorio je još dugo sve do zore, i onda je otputovao.

[12] A mladića dovedoše živa, i utješiše se ne malo.

[13] A mi ušavši u lađu otplovismo u Asos, da odanle uzmemo Pavla, jer je bio tako odredio, hoteći sam da ide kopnom.

[14] I kad se sastade s nama u Asosu, uzesmo ga i dođosmo u Mitilenu.

[15] I odanle otplovivši dođosmo sutradan prema Hiosu, a drugi dan pristadosmo u Samosu i sutradan dođosmo u Milet,

[16] Jer je bio Pavao odlučio, da prođemo mimo Efez, da se ne bi zadržao u Aziji; jer je htio, ako mu bude moguće, da bude na Duhove u Jerusalemu.

[17] A iz Mileta posla u Efez i dozva starješine crkve.

[18] I kad dođoše k njemu, i kad su bili skupa, reče im: "Vi znate, od pravoga dana, kad dođoh u Aziju, kako sam bio s vama jednako,

[19] Služeći Gospodinu sa svom poniznosti i sa suzama i kušnjama, koje me snađoše od zasjeda židovskih;

[20] Kako nijesam ništa propustio reći, što je korisno, nego sam javno i po kućama učio,

[21] Zaklinjući Židove i neznabošce, da se obrate k Bogu i vjeruju u Gospodina našeg Isusa Krista.

[22] I sada evo sili me duh, da idem u Jerusalem, ne znajući što će mi se u njemu dogoditi,

[23] Osim da mi Duh Sveti po svim gradovima svjedoči, da me u Jerusalemu čekaju okovi i nevolje.

24 Ali ja svega se toga ne bojim i ne marim za svoj život, samo da svršim trku svoju i službu, koju primih od Gospodina Isusa, da posvjedočim evanđelje milosti Božje.

25 I evo sad znam, da više nećete vidjeti mojega lica vi svi, kroz koje sam prolazio propovijedajući kraljevstvo Božje.

26 Zato vam svjedočim na današnji dan, da sam čist od krvi sviju;

27 Jer nijesam propustio da vam javim svu odluku Božju.

28 Pazite na sebe i na sve stado, u kojem vas Duh Sveti postavi predstojnicima, da upravljate crkvom Božjom, koju je stekao krvlju svojom.

29 Ja znam, da će poslije odlaska mojega ući među vas vuci grabežljivi, koji neće štedjeti stada.

30 I između vas samih ustat će ljudi, koji će govoriti iskrivljenu nauku, da povuku učenike za sobom.

31 Zato bdijte sjećajući se, da tri godine noć i dan nijesam prestajao sa suzama opominjati svakoga od vas.

32 I sad vas preporučujem Gospodinu i riječi milosti njegove, koji može izgraditi i dati baštinu među svima posvećenima.

33 Srebra i zlata ili ruha nijesam poželio ni od koga.

34 Sami znate, što je trebalo meni i onima, koji su bili sa mnom da su priskrbile ove ruke.

35 Sve vam pokazah, da se tako valja truditi i zauzimati za nemoćne i sjećati se riječi Gospodina Isus, jer on reče: 'Mnogo je više blagoslovljeno davati, negoli primati.'

36 I kad je ovo rekao, klekne na koljena svoja i pomoli se sa svima njima.

37 A sviju stade velik plač; i pali su oko vrata Pavlova i cjelivali ga.

38 Žalosni najviše za riječ, koju reče, da više neće vidjeti lica njegova, I otpratiše ga do na lađu.

Djela apostolska, glava 21

1 I kad bi tako, te otplovismo otrgnuvši se od njih, idući pravo dođosmo u Kos, i drugi
dan u Rod, i odanle u Pataru.

2 I našavši lađu, što polazi u Feniciju, uđosmo i otplovismo.

3 A kad nam se ukaza Cipar ostavismo ga nalijevo, i plovili smo prema Siriji, i
dođosmo u Tir, jer je ondje valjalo da se istovari lađa.

4 I našavši učenike ostadosmo ondje sedam dana; a oni su Pavlu govorili Duhom, da
ne ide gore u Jerusalem.

5 I kad se izvršiše dani, izađosmo i krenusmo na put, a pratili su nas svi sa ženama i
djecom do iza grada; i kleknuvši na obali pomolismo se.

6 I oprostivši se jedni s drugima uđosmo u lađu, a oni se vratiše svojim kućama.

7 I mi svršismo plovljenje i dođosmo od Tira u Ptolemaidu, i pozdravivši se s braćom
ostadosmo kod njih jedan dan.

8 A sutradan otputovasmo i dođosmo u Cezareju. I ušavši u kuću Filipa evanđelista,
koji je bio jedan od sedmorice, ostadosmo u njega.

9 On je imao četiri kćeri djevice, koje su proricale.

10 Kad smo boravili ondje nekoliko dana, dođe iz Judeje jedan prorok, po imenu
Agab.

11 I došavši k nama uze pojas Pavlov, sveza sebi noge i ruke i reče: "Ovo govori Duh
Sveti: Čovjeka, čiji je ovo pojas, ovako će svezati zidovi u Jerusalemu i predat će ga u
ruke neznabošcima."

12 I kad čusmo ovo, zamolismo ga mi i oni, koji su bili iz onoga mjesta, da ne ide gore
u Jerusalem.

13 A Pavao odgovori: "Što činite, te plačete i cijepate srce moje! Jer ja sam pripravan
za ime Gospodina Isusa ne samo svezan biti, nego i umrijeti u Jerusalemu."

14 A kad ga ne mogosmo nagovoriti, primirismo se rekavši: "Volja Gospodnja neka bude!"

15 A poslije tih dana spremismo se i pođosmo gol e u Jerusalem.

16 A pođoše s nama i neki učenici iz Cezareje vodeći nas nekomu Mnasonu iz Cipra, starome učeniku, da budemo njegovi gosti.

17 I kad dođosmo u Jerusalem, primiše nas braća radosno.

18 A sutradan otide Pavao s nama k Jakovu, i skupiše se sve starješine.

19 I kad ih pozdravi, počne im redom izlagati, što učini Bog među neznabošcima po službi njegovoj.

20 A oni čuvši slavili su Boga, i rekoše: "Vidiš, brate, koliko je tisuća Židova, koji vjerovaše, i svi revnuju za zakon.

21 A doznali su za tebe, da ti Židove, koji su među neznabošcima, učiš odmetnuću od Mojsija učeći, da im ne treba obrezivati djece svoje, niti držati običaje.

22 Što ćemo dakle sada? Svakako će se narod skupiti, jer će čuti da si došao.

23 Učini dakle ovo, što ti reknemo: U nas imaju četiri čovjeka, koji su se zavjetovali.

24 Ove uzmi i očisti se s njima, i potroši na njih, neka ošišaj glavu, i svi će doznati, da ono, što su čuli za tebe, ništa nije, nego da i sam živiš po zakonu i da ga držiš.

25 A za neznabošce, koji vjerovaše, mi poslasmo odlučivši, da se čuvaju od žrtava idolskih, i od krvi, i od udavljenoga, i od bluda."

26 Tada Pavao uze ljude, i sutradan očistivši se s njima uđe u hram, i najavi, kako izvršuje dane očišćenja, dok se ne prinese žrtva za svakoga od njih.

27 Kad je bilo sedam dana pri kraju, vidješe ga u hramu oni Židovi, što su bili iz Azije, i pobuniše sav narod, i metnuše ruke na njega

28 Vičući: "Ljudi Izrael, pomozite! Ovo je čovjek, koji proti narodu i zakonu i ovomu mjestu uči sve svuda; pa još i neznabošce uvede u hram, i onečisti sveto mjesto ovo.

29 Jer su bili vidjeli s njim v gradu Trofima iz Efeza, i mislili su, da ga je Pavao uveo u hram.

30 I uzbuni se sav grad, i nasta strka naroda. I uhvatiše Pavla i stadoše ga vući iz hrama. I odmah se zatvoriše vrata.

31 A kad, su htjeli da ga ubiju, dođe glas k zapovjedniku čete, da je pobunjen sav Jerusalem.

32 A on odmah uze vojnike i satnike i dotrča dolje k njima. A oni vidjevši zapovjednika i vojnike prestadoše tući Pavla.

33 Tada zapovjednik pristupi, uze ga i zapovjedi, da ga okuju u dvoje okove; zatim je ispitivao, tko je i što je učinio.

34 A jedni su vikali u narodu jedno, a drugi drugo. I kad nije mogao od buke ništa sigurno da sazna, zapovjedi, da ga odvedu vojarnu.

35 I kad dođe do stuba, moradoše ga vojnici nositi zbog sile naroda.

36 Jer je za njim išlo mnoštvo naroda vičući: "Dolje s njim"

37 I kad je Pavao bio uveden u vojarnu, reče zapovjedniku: "Smijem li ti ja jednu reći" A on reče: "Zar govoriš grčki"

38 Nijesi li ti Egipćanin, koji si prije ovih dana podigao bunu i izveo u pustinju četiri tisuće razbojnika?"

39 A Pavao reče: "Ja sam čovjek Židov iz Tarza, građanin znamenitoga grada u Ciliciji. Molim te, dopusti mi, da progovorim narodu!"

40 A kad mu dopusti, počne Pavao na stubama, mahnu rukom na narod, i kad nastade velika tišina progovori hebrejskim jezikom i reče:

Djela apostolska, glava 22

1 "Ljudi, braćo i oci, čujte, što ću vam sad reći u svoju obranu!"

2 A kad čuše, da im govori hebrejskim jezikom, nastade još veća tišina. I on reče: "

3 "Ja sam čovjek Židov, rođen u Tarzu u Ciliciji, a odgojen u ovome gradu, kod nogu Gamalielovih strogo poučen u zakonu naših otaca, revnitelj Božji, kao što ste vi svi danas.

4 Ja sam ovaj put gonio do smrti, vežući i predajući u tamnice i muževe i žene;

5 Kao što mi svjedoči i veliki svećenik, i sve starješine, od kojih sam primio i poslanice na braću, kad sam pošao u Damask, da dovedem odanle svezane u Jerusalem, da se kazne.

6 A kad sam išao i približio se Damasku, dogodi mi se oko podne, da me ujedanput obasja velika svjetlost s neba.

7 I padoh na zemlju i začuh glas, koji mi je govorio: 'Savle, Savle, zašto me progoniš?'

8 A ja odgovorih: 'Tko si, Gospodine?' I reče mi: "Ja sam Isus Nazarećanin, koga ti progoniš.'

9 I koji su bili s menom, vidješe doduše svjetlost, ali ne čuše glas onoga, koji mi je govorio.

10 I rekoh: 'Što da činim, Gospodine!' A Gospodin mi reče: 'Ustani i idi u Damask, i ondje će ti se reći za sve, što ti valja činiti.'

11 I kad obnevidjeh od sjaja svjetlosti one, povedoše me za ruku pratioci, i dođoh u Damask.

12 A neki Ananija, čovjek, koji se vjerno držao zakona, za koga su svjedočili svi Židovi, što ondje stanuju.

13 Dođe k meni i stade i reče mi: 'Savle brate, progledaj!' I ja u taj čas pogledah na njega.

14 A on reče: 'Bog otaca naših izabra te, da upoznaš volju njegovu, i da vidiš Pravednika, i da čuješ glas iz usta njegovih:

15 Da mu budeš svjedok pred svim ljudima za ono, što si vidio i čuo.

16 I sad što oklijevaš? Ustani i krsti se, i operi se od grijeha svojih prizvavši ime Gospodnje!'"

17 A dogodi se, kad sam se vratio u Jerusalem i molio se u hramu, da se zanesoh,

18 I vidjeh ga, gdje nai govori: 'Pohiti i izađi brzo iz Jerusalema, jer neće primiti svjedočanstva tvojega za mene!'

19 I ja rekoh: 'Gospodine, sami znadu, da sam ja zatvarao u tamnicu i tukao po sinagogama one, koji vjeruju u tebe.

20 I kad se je prolijevala krv Stjepana, svjedoka tvojega, bio sam i ja ondje, i pristajao sam, i čuvao sam haljine onih, koji su ga ubijali.'

21 I reče mi: 'Idi, jer ću ja daleko da te pošljem među neznabošce.'

22 A oni su ga slušali do ove riječi, ali sad podigoše glas svoj govoreći: "Uzmi sa zemlje takva, jer ne smije da živi!"

23 I kad su oni vikali i zbacivali haljine svoje i bacali prah u zrak,

24 Naloži zapovjednik, da ga uvedu vojarnu i da ga bičevanjem ispitaju, da dozna, zašto su tako vikali na njega.

25 I kad ga pritegoše uzicama, reče Pavao satniku, koji je stajao uz njega: "Smijete li bičevati čovjeka Rimljanina, a da nije osuđen?"

26 Čuvši to satnik pristupi k zapovjedniku i javi mu: "Što hoćeš da činiš? Ovaj je čovjek rimski građanin!"

27 A zapovjednik ptistupivši reče mu: "Kaži mi, jesi li ti Rimljanin! A on reče: "Da".

28 I zapovjednik reče: "Ja sam za veliku svotu stekao to građanstvo." A Pavao reče: "Ja ga imam već od rođenja."

29 Onda odstupiše odmah od njega oni, koji su ga imali mučiti. A zapovjednik se uplašio, kad je doznao, da je Rimljanin, i što ga je bio svezao.

30 A sutradan hoteći doznati istinu, zašto ga tuže Židovi, pusti ga iz okova, i zapovjedi, da dođu glavari svećenički i sve visoko vijeće. Tada dovede Pavla i postavi ga pred njih.

Djela apostolska, glava 23

[1] A Pavao pogledavši na visoko vijeće reče: "Ljudi braćo, ja sam sa svom dobrom savjesti živio pred Bogom sve do današnjega dana."

[2] A veliki svećenik Ananija i zapovjedi onima, što su stajali kod njega, da ga udare po ustima.

[3] Tada mu reče Pavao: "Udarit će tebe Bog, zide obijeljeni! I ti sjediš, te mi sudiš po zakonu, a protiv zakona zapovijedaš, da me biju?"

[4] A oni, što su stajali ondje, rekoše: "Što, ti grdiš velikog svećenika Božjega?"

[5] A Pavao reče: "Nijesam znao, braćo, da je veliki svećenik, jer je pisano: "Ne grdi poglavara naroda svojega!"

[6] A znajući Pavao, da je jedan dio saduceja, a drugi farizeja, povika u visokom vijeću: "Ljudi braćo, ja sam farizej, sin farizeja; zbog nade i uskrsnuća od mrtvih doveden sam na sud."

[7] T kad on ovo reče, nastade raspra među farizejima i saducejima, i razdijeli se mnoštvo.

[8] Jer saduceji govore, da nema uskrsnuća, ni anđela, ni duha, a farizeji priznaju oboje.

[9] Tada nastade velika vika. I ustadoše neki književnici od strane farizejske, te su se prepirali govoreći: "Ništa zlo ne nalazimo na ovome čovjeku. Što, ako mu je govorio duh ili anđeo?"

[10] I kad nastade raspra velika, poboja se zapovjednik, da Pavla ne rastrgaju, i zapovjedi, da siđu vojnici i da ga otmu između njih, i da ga odvedu u vojarnu.

[11] Iduće noći stade Gospodin pred njega i reče: "Budi hrabar! Kao što si svjedočio za mene u Jerusalemu, tako ti valja i u Rimu svjedočiti."

[12] A kad bi dan, skupiše se neki od Židova i zakleše se govoreći, da neće ni jesti ni piti, dok ne ubiju Pavla.

[13] A bilo ih je više od četrdeset, koji se ovako zakleše.

14 I oni pristupiše glavarima svećeničkim i starješinama i rekoše: "Sveto se zaklesmo, da nećemo ništa okusiti, dok ne ubijemo Pavla.

15 Sad dakle vi s visokim vijećem javite zapovjedniku, da ga dovede k vama, kao da biste htjeli doznati bolje za njega, a mi smo spremni da ga ubijemo, prije nego se on približi:

16 A sin sestre Pavlove čuvši za zasjedu dođe i uđe u vojarnu i javi Pavlu.

17 A Pavao dozva k sebi jednoga od satnika i reče: "Ovoga mladića odvedi k zapovjedniku, jer ima nešto da mu javi!"

18 I on ga uze i dovede k zapovjedniku i reče: "Sužanj Pavao dozva me i zamoli, da dovedem k tebi ovoga mladića, koji ima nešto da ti kaže."

19 A zapovjednik uzevši ga za ruku i otišavši nasamo upita ga: "Što imaš da mi javiš!"

20 A on reče: "Židovi se dogovoriše, da te zamole, da sutra dovedeš Pavla u visoko vijeće, kao da bi htjeli bolje ispitati za njega;

21 Ali ih ti nemoj poslušati, jer ga čeka u zasjedi više od četrdeset ljudi njihovih, koji su se zakleli, da neće ni jesti ni piti, dok ga ne ubiju. I sad su spremni, i čekaju tvoje obećanje."

22 Tada zapovjednik otpusti mladica zapovjedivši: "Ne govori nikomu, da si mi ovo javio!"

23 I dozvavši dvojicu od satnika reče: "Pripravile dvjesta vojnika, da idu do Cezareje, i sedamdeset konjanika i dvjesta strijelaca, po trećoj uri noći;

24 I priredite konje, da posade Pavla i da ga zdrava doprate do namjesnika Feliksa.

25 I napisa poslanicu ovog sadržaja:

26 "Klaudije Lizija pozdravlja čestitog namjesnika Feliksa.

27 Čovjeka ovoga uhvatiše Židovi i htjedoše da ga ubiju; a ja dođoh s vojnicima i oteh ga doznavši da je Rimljanin.

28 I želeći doznati uzrok, za koji ga krive, dovedoh ga u njihovo visoko vijeće.

29 I nađoh, da ga tuže za pitanja zakona njihova, a da nema nikakve krivnje, koja zaslužuje smrt ili okove.

30 A kad mi dojaviše, da se sprema zasjeda protiv njega, poslah ga k tebi zapovjedivši i tužiteljima, da pred tobom kažu što imaju proti njemu. Zdravstvuj!"

31 A vojnici onda, kao što im se zapovjedilo, uzeše Pavla i odvedoše ga noću u Antipatridu.

32 I sutradan ostavivši konjanike; da idu dalje s njim, vratiše se u vojarnu.

33 I oni došavši u Cezareju, predadoše poslanicu namjesniku i izvedoše Pavla pred njega.

34 A kad je pročitao, zapita, iz koje je pokrajine, i doznavši, da je iz Cilicije,

35 Reče: "Saslušat ću te, kad dođu tvoji tužitelji." I zapovjedi, da ga čuvaju u dvoru Herodovu.

Djela apostolska, glava 24

1 A poslije pet dana siđe veliki svećenik Ananija s nekoliko starješina i s nekim govornikom Tertulom, koji izađoše pred namjesnika proti Pavlu.

2 I kad njega dozvaše, počne Tertul tužiti ga govoreći: "Što živimo pod tobom u velikom miru, i što se je tvojom brižljivosti mnogo toga popravilo u ovom narodu,

3 Uvijek i svuda, čestiti Felikse, primamo sa svakom zahvalnosti.

4 Ali da ti dulje ne dosađujem, molim, da nas ukratko poslušaš sa svojom blagosti.

5 Nađosmo ovoga čovjeka da je kuga, i podiže bune protiv svih Židova po svemu svijetu, i da je kolovođa sljedbi nazaretskoj.

6 On je pokušao i hram oskvrniti, a mi ga uhvatismo, i htjedosmo da mu sudimo po zakonu svojemu.

7 Ali dođe zapovjednik Lizija i ote ga iz naših ruku na veliku silu,

[8] I zapovjedi, da tužitelji njegovi dođu k tebi, a od njega možeš sam ispitavši doznati za sve ovo, za što ga mi tužimo."

[9] A i Židovi se složiše govoreći, da je ovo tako.

[10] A Pavao odgovori, kad mu namignu namjesnik da govori: "Znam, da si već od mnogo godina sudac ovome narodu. Zato ću se mirne duše braniti.

[11] Ti možeš doznati, da nema više od dvanaest dana, kako uzađoh u Jerusalem, da se poklonim Bogu.

[12] I niti me u hramu nađoše da s kim raspravljam, ili bunu da činim u narodu, ni u sinagogama, ni u gradu,

[13] Niti mogu tebi dokazati, za što me sad tuže.

[14] A ovo ti priznajem: Ja služim Bogu otaca svojih po nauci, koju oni nazivaju sljedbom. Ja vjerujem sve, što je pisano u zakonu i u prorocima.

[15] Ja imam nadu u Boga, koju i oni sami očekuju, da će biti uskrsnuće pravednih i nepravednih.

[16] Zato se ja trudim, da imam čistu savjest svagda pred Bogom i pred ljudima,

[17] Poslije više godina dođoh, da donesem milostinju narodu svome i prinose i zavjete.

[18] U tome me nađoše, gdje sam vršio zavjet u hramu, bez strke naroda i bez buke.

[19] A bili su ondje neki Židovi iz Azije, koji bi trebali da dođu preda te i da tuže, ako imaju što proti meni.

[20] Ili ovi sami neka kažu, kakvu su krivnju našli na meni, kad sam stajao pred visokim vijećem,

[21] Osim jednoga ovoga glasa, kojim povikah stojeći među njima: 'Zbog uskrsnuća mrtvih sudite vi meni danas.'"

[22] A Feliks odgodi njihovu parnicu, jer je znao vrlo dobro za ovu nauku, i reče: "Kad dođe zapovjednik Lizija, izvidjet ću vašu stvar."

23 A satniku zapovjedi, da ga čuva u lakom zatvoru i da nikome od njegovih ne brani da ga poslužuju.

24 A poslije nekoliko dana dođe Feliks s Druzilom ženom svojom, koja je bila Židovka, i dozva Pavla, i slušao ga je o vjeri u Krista Isusa.

25 A kad je raspravljao o pravdi i o čistoći i o budućem sudu, uplaši se Feliks i odgovori: "Idi za sad, kad imadnem vremena, dozvat ću te."

26 A usto se je i nadao, da će mu Pavao dati novaca, zato ga je češće dozivao i s njim se razgovarao.

27 A kad se navršiše dvije godine, izmijeni Feliksa Porcije Festo. A Feliks hoteći ugoditi Židovima, ostavi Pavla u sužanjstvu.

Djela apostolska, glava 25

1 Kad dakle dođe I Festo u pokrajinu, poslije tri dana uzađe iz Cezareje u Jerusalem.

2 Onda glavari svećenički i prvaci židovski pristupiše k njemu, i podigoše tužbu proti Pavlu, i zamoliše ga,

3 Da im učini uslugu, te da ga pošlje u Jerusalem. A na putu htjeli su ga tada napasti i ubiti.

4 I Festo reče, da Pavao ostaje u tamnici u Cezareji, a on da će naskoro otići.

5 "Onda mogu", reče, "ovlašteni od vas poči s menom i tužiti ga, ako je taj čovjek što kriv."

6 Pošto je proboravio među njima ne više od osam ili deset dana, siđe u Cezareju. Sutradan sjede na sudačku stolicu i zapovjedi, da dovedu Pavla.

7 A kad ga dovedoše, stadoše oko njega Židovi, koji su bili došli iz Jerusalema, i mnoge i teške tužbe iznosili su, kojih nijesu mogli dokazati.

8 Pavao se je branio: "Niti sam što skrivio protiv zakona židovskoga, ni protiv hrama, ni protiv cara."

[9] A Festo, hoteći ugoditi Židovima, upita Pavla: "Hoćeš li da ideš gore u Jerusalem, i ondje da ti preda mnom sude za to?"

[10] A Pavao reče: "Ja stojim na sudu carevu. Ovdje treba da mi se sudi. Židovima ništa nijesam skrivio, kao što ti najbolje znaš.

[11] Ako li sam skrivio, ili učinio što, što zaslužuje smrt, ne marim umrijeti. Ako li ništa nema na meni, za što me ovi tuže, nitko me ne može njima predati. Prizivam se na cara."

[12] Tada Festo, posvjetovavši se sa savjetnicima, odgovori: "Na cara si prizvao, k caru ćeš poći."

[13] A pošto prođe nekoliko dana, kralj Agripa i Berenika dođoše u Cezareju, da pozdrave Festa.

[14] T kad su ondje boravili više dana, reče Festo kralju za Pavla govoreći: "Feliks je ostavio u tamnici jednoga čovjeka.

[15] Kad sam bio ti Jerusalemu, izađoše preda me glavari svećenički i starješine židovske tražeći, da ga osudim.

[16] Ja im odgovorih, da nije običaj u Rimljana, da se tko osudi, prije nego se optuženi ne suoči s tužiteljima i ne primi mjesto, da se brani od onoga, za što je okrivljen.

[17] Kad se dakle oni ovdje sastadoše, bez ikakva odgađanja sutradan sjedoh na sudačku stolicu i zapovjedih, da dovedu čovjeka.

[18] Ali tužitelji, koji su stajali oko njega, ne iznesoše nijedne krivnje za zla djela, koja sam ja naslućivao;

[19] Nego su se prepirali s njim o nekim pitanjima svoje vjere i o nekakvu Isusu, koji je umro, a Pavao je tvrdio, da živi.

[20] Kako ja nijesam ništa razumio od te prepirke, rekoh, bi li htio ići u Jerusalem, i ondje da mu se sudi za ovo.

[21] A kad Pavao prizva, da ga se čuva do suda Augustova, zapovjedio sam, da ga čuvaju, dok ga ne pošljem k caru."

[22] A Agripa reče Festu: "l ja bih htio čuti toga čovjeka." A on reče: "Sutra ćeš ga čuti."

[23] I kad sutradan Agripa i Berenika dođoše s velikim sjajem i uđoše u sudnicu sa zapovjednicima i najuglednijim ljudima gradskim, dovedoše Pavla na, zapovijed Festovu.

[24] I reče Festo: "Kralju Agripa i vi svi nazočni! Vidite ovoga, zbog kojega je navaljivalo na mene sve mnoštvo Židova u Jerusalemu i ovdje vičući, da ne smije dulje da živi.

[25] A ja razabravši, da nije ništa učinio, što zaslužuje smrt, a i on sam prizva na Augusta, namislih da ga pošljem.

[26] Samo ne znam, što da sigurno za njega pišem mojem gospodinu. Zato ga i dovedoh pred vas, a osobito preda te, kralju Agripa, da bih, pošto bude ispitan, imao što pisati.

[27] Jer mi se čini bezrazložno sužnja poslati, a krivnje njegove ne naznačiti."

Djela apostolska, glava 26

[1] A Agripa reče Pavlu: "Dopušta ti se, da govoriš za sebe." Onda Pavao pruživši ruku počne se braniti:

[2] "Sretnim se smatram, kralju Agripa, što se danas mogu pred tobom braniti za sve, za što me tuže Židovi,

[3] A najviše što znam, da ti poznaješ sve židovske običaje i prepiranja. Zato te molim, da me poslušaš strpljivo.

[4] Moje dakle življenje od mladosti, što je isprva bilo među narodom mojim u Jerusalemu, znadu svi Židovi,

[5] Kako me znadu otprije, mogu ako hoće, posvjedočiti, da sam živio kao farizej po najstrožoj sljedbi naše vjere.

[6] I sad stojim pred sudom zbog nade u obećanje, koje Bog obeća ocima našim.

[7] Nadajući se, da će ono doći, služi dvanaest plemena naših jednako Bogu noć i dan. Za ovu nadu, kralju, optužen sam od Židova.

8 Što? Zar vi držite za nevjerojatno, da Bog oživljava mrtve?

9 I ja sam nekoć mislio, da mi valja mnoga zla činiti protiv imena Isusa Nazarećanina.

10 To sam i činio u Jerusalemu. I mnoge sam od svetih pozatvarao u tamnice dobivši
vlast od glavara svećeničkih, i odobravao sam, kad bi ih ubijali.

11 I kaznio sam ih često po svim sinagogama, i nagonio sam ih, da hule, i bjesneći
preko svake mjere progonio sam ih sve do tuđih gradova.

12 Kad sam u tom poslu išao u Damask s vlašću i dopuštenjem glavara svećeničkih,

13 Vidjeh, kralju, na putu, opodne svjetlost s neba veću od sjaja sunčanoga, koja
obasja mene i one, što su bili zajedno s menom.

14 I kad mi svi popadasmo na zemlju, čuo sam glas, gdje mi govori hebrejskim
jezikom: 'Savle, Savle, zašto me progoniš? Teško ti je proti ostanu praćati se.'

15 A ja rekoh: 'Tko si ti, Gospodine?' A Gospodin reče: 'Ja sam Isus, kojega ti
progoniš.

16 Nego ustani i stani na noge svoje; jer ti se zato javih, da te postavim slugom i
svjedokom ovome, što si vidio, i onome, što ću ti objaviti.

17 Izbavljat ću te od naroda i od neznabožaca, kojima te sada šaljem,

18 Da im otvoriš oči, da se obrate od tame k svjetlosti i od vlasti sotonine k Bogu, da
prime oproštenje grijeha i baštinu među svetima po vjeri u mene.'

19 Zato, kralju Agripa, nijesam bio nepokoran nebeskome viđenju,

20 Nego sam propovijedao najprije onima, koji su u Damasku i u Jerusalemu, potom i
po svoj zemlji židovskoj, i neznabošcima, da čine pokajanje i da se obrate k Bogu
čineći djela dostojna pokajanja.

21 Zato me Židovi uhvatiše u hramu i htjedoše da me ubiju.

22 Ali uz pomoć Božju stojim do dana današnjega i svjedočim i malom i velikom,
ništa drugo ne govoreći, osim što su govorili proroci, da će biti, i Mojsije:

[23] Da će Krist trpjeti, da će prvi od mrtvih uskrsnuti, da će navijestiti svjetlost narodu i neznabošcima."

[24] Kad je on ovako govorio i obrazložio, reče Festo velikim glasom: "Luduješ, Pavle! Mnoge su te knjige dovele do ludosti."

[25] A Pavao reče: "Ne ludujem, čestiti Feste, nego govorim riječi istine i razboritosti.

[26] Jer za ovo zna kralj, kojemu i govorim otvoreno; jer ne vjerujem, da mu je što od ovoga skriveno; jer se ništa od ovoga, nije događalo u kutu.

[27] Vjeruješ li, kralju Agripa, prorocima? Znam, da vjeruješ."

[28] A Agripa će Pavlu: "Za malo, pa me nagovori, da budem kršćanin."

[29] A Pavao reče: "Želim od Boga, i za malo i za mnogo, da bi ne samo ti, nego i svi, koji slušaju, postali danas takvi, kao i ja što sam, osim ovih okova."

[30] I ustade kralj, i namjesnik, i Berenika, i koji su sjedili s njima.

[31] I otišavši razgovarali su se među sobom govoreći: "Ovaj čovjek nije učinio ništa, što zaslužuje smrt ili okove."

[32] A Agripa reče Festu: "Ovaj bi čovjek mogao biti pušten, da se nije prizvao na cara."

Djela apostolska, glava 27

[1] I kao što je bilo određeno, da otplovimo u Italiju, predadoše i Pavla i druge neke sužnje satniku, po imenu Juliju, od čete careve.

[2] I kad uđosmo u lađu Adramitsku, koja je imala da plovi u azijska mjesta, otplovismo se; a s nama je bio Aristarh Makedonac iz Soluna.

[3] I drugi dan dođosmo u Sidon. A Julije postupao je blago s Pavlom i dopustio, da ide k prijateljima, i da se brinu za njega.

[4] I kad se odvezosmo odanle, plovismo ispod Cipra, jer su vjetrovi bili protivni

[5] I preplovivši pučinu Cilicijsku i Pamfilijsku dođosmo u Miru Licijsku.

[6] I ondje našavši satnik lađu Aleksandrijsku, što plovi u Italiju, premjesti nas u nju.

[7] I plovivši mnogo dana sporo, i jedva došavši prema Knidu, jer nas je priječio vjetar, doplovismo pod Kretu kod Salmone.

[8] I mučno ploveći uz obalu dođosmo na jedno mjesto, koje se zove Dobra pristaništa, kod kojega blizu bio je grad Laseja.

[9] A pošto prođe mnogo vremena, i kad već plovidba nije bila bez straha, jer je i post već bio prošao, opominjao ih je Pavao

[10] Govoreći im: "Ljudi, vidim, da će plovidba biti s mukom i mnogom štetom ne samo tovara i lađe, nego i duša naših."

[11] Ali satnik povjerova većma kormilaru i gospodaru lađe, negoli riječima Pavlovim.

[12] A kako luka nije bila zgodna za zimovanje, većina ih je svjetovala, da otplove odanle, ne bi li kako mogli doći do Feniksa, luke Kretske, što gleda k jugoistoku i k sjeverozapadu, i ondje prezimiti.

[13] I kad duhnu jug, mislili su, da mogu sigurno izvesti svoju namjeru, i dignuvši sidra plovili su duž Krete.

[14] Ali ne zadugo po tom udari na nju buran vjetar, što se zove sjeveroistočnjak.

[15] Kad zahvati lađu, koja se nije mogla opirati vjetru, predadosmo je valovima, i oni nas ponesoše.

[16] Prolazeći pokraj jednoga otoka, što se zove Kauda, jedva mogosmo uhvatiti čamac.

[17] I izvukavši ga upotrebiše pomagala i privezaše ga za lađu; a bojeći se, da ne udare na Sirtu, spustiše jedra, i tako se je plovilo dalje.

[18] A jer nas je bacala silna bura, sutradan stadoše izbacivati tovare.

[19] I treći dan svojim rukama izbaciše lađarsku opremu.

[20] A kad se ni sunce ni zvijezde za mnogo dana ne pokazaše, i bura svejednako navaljivala, bila nam je propala sva nada, da ćemo se spasiti.

21 I kad se zadugo nije jelo, onda Pavao stade među njih i reče: "Ljudi, trebalo je poslušati mene; ne otiskivati se od Krete; tada ne biste imali ove muke i štete.

22 A sad vas opominjem: budite dobre volje, jer nijedna duša od vas neće propasti osim lađe.

23 Jet ove noći stade preda me anđeo Boga, čiji jesam i kojemu služim,

24 Govoreći: "Ne boj se, Pavle valja ti doći pred cara. I evo ti darova Bog sve, koji plove s tobom.

25 Zato, ljudi, budite dobre volje, jer vjerujem Bogu, da će tako biti, kao što mi je rečeno.

26 Ali nam valja udariti na jedan otok."

27 A kad bi četrnaesta noć, i mi, o ponoći plovismo po Adriji, pomisliše mornari, da se primiču nekakvoj zemlji.

28 I bacivši olovnicu nađoše dvadeset hvati dubine; i prošavši malo nađoše petnaest hvati.

29 I bojeći se, da ne udarimo na grebene, baciše s krme četiri sidra, pa su željeli, da svane.

30 Ali kad su mornari gledali da pobjegnu iz lađe, i kad spustiše čamac u more izgovarajući se, kao da hoće s prove spustiti sidra,

31 Reče Pavao satniku i vojnicima: "Ako ovi ne ostanu u lađi, vi se ne možete spasiti."

32 Tada vojnici presjekoše uža na čamcu i spustiše ga, te pade u more.

33 I kad stade svitati, molio je Pavao sve da jedu, govoreći: "Četrnaesti je dan danas, kako čekate i bez jela provodite ništa ne okusivši.

34 Zato vas molim, da jedete, jer je to za vaše zdravlje. A nijednome od vas dlaka s glave neće pasti."

35 I rekavši ovo uze kruh, i dade hvalu Bogu pred svima, i prelomivši počne jesti.

36 Onda se svi ohrabriše i stadoše jesti.

37 A bilo nas je u lađi duša svega dvjesta i sedamdeset i šest.

38 I nasitivši se jela, rasterete lađu izbacivši pšenicu u more.

39 A kad bi dan, nijesu poznavali zemlje, ali ugledaše nekakav I zaljev s obalom, u koji odlučiše, ako bude moguće, da zatjeraju lađu.

40 I podigavši sidra plovili su morem, i odriješivši spone kormila, i raširivši prednje jedro prema vjetru, plovili su prema obali.

41 A kad dođosmo kao na jedan jezik, gdje se more kao razdjeljuje, nasuka se lađa; i prednji kraj, što se nasuka, ostade tvrd i nepomičan, a krma se razbijala od sile, mora.

42 A vojnici su namjeravali da poubijaju sužnje, da koji ne ispliva i ne uteče.

43 Ali satnik hoteći da spasi Pavla zabrani njihovu namjeru i zapovjedi onima, koji znadu plivati, da poskaču najprije u vodu i da izađu na zemlju;

44 A ostali jedni na daskama, a jedni na čemu od lađe. I tako izađoše svi živi na zemlju.

Djela apostolska, glava 28

1 Kad se izbavismo, tada doznasmo, da se otok zove Malta.

2 A domoroci su se ponijeli prema nama vanredno čovječno, jer naložiše oganj i primiše nas sve zbog dažda, što se je srušio, i zbog zime.

3 A kad Pavao skupi svežanj granja i naloži na oganj, izađe zmija od vrućine i ujede ga za ruku.

4 I kad vidješe barbari zmija, gdje visi o ruci njegovoj, počeše govoriti jedan drugome: "Jamačno je ovaj čovjek krvnik, kojega izbavljena od mora pravda ne ostavi da živi."

5 A on otrese zmiju u oganj, i ne bi mu ništa zlo.

6 A oni su čekali, da on oteče, ili ujedanput da padne mrtav. A kad su zadugo čekali i vidjeli, da mu ništa zlo ne bi, promijeniše se i rekoše, da je on bog.

7 A u onoj okolini bilo je imanje poglavara otoka po imenu Publija, koji nas primi i pogosti ljubezno tri dana.

8 A dogodi se, da je otac Publijev ležao od groznice i od srdobolje. K njemu uđe Pavao, pomoli se, stavi ruke na njega i ozdravi ga.

9 A kad to bi, dolazili su i drugi, koji su bili bolesni na otoku, i iscjeljivali se.

10 I počastili su nas mnogim častima, i kad smo odlazili, spremiše nam, što nam je trebalo.

11 A poslije tri mjeseca otplovismo na lađi Aleksandrijskoj, koja je bila prezimila na otoku, a imala je kao znak Dioskure.

12 I doplovivši u Sirakuzu ostadosmo ondje tri dana.

13 A odanle otplovivši dođosmo u Regij; i poslije jednoga dana, kad duhnu jug, dođosmo drugi dan u Puteole.

14 Ondje nađosmo braću, i oni nas zamoliše, da ostanemo kod njih sedam dana; i tako mi odosmo u Rim.

15 I odanle čuvši braća za nas izađoše nam u susret do Apijeva trga i Tri krčme. I kad ih vidje Pavao, dade hvalu Bogu i ohrabri se.

16 A kad dođosmo u Rim, Pavlu bi dopušteno da živi napose u svom stanu s vojnikom, koji ga je čuvao.

17 A poslije tri dana sazva prvake židovske. I kad se skupiše, poče im govoriti: "Ljudi braćo, Ja nijesam ništa učinio protiv naroda ili protiv običaja otaca naših, a Jerusalem predade me kao sužnja u ruke Rimljanima.

18 I kad su oni izvidjeli za mene, htjeli su da me puste, jer nije bilo na meni nikakve smrtne krivnje.

19 A kad se Židovi usprotiviše bio sam prisiljen da se prizovem na cara, a ne kao da bih svoj narod imao što tužiti.

[20] Radi toga uzroka zamolio sam vas, da vas vidim i da progovorim s vama; jer zbog
nade Izraelove okovan sam ovim lancem,"

[21] A Oni mu rekoše: "Mi niti smo primili pisma za te iz Judeje, niti je došao tko od
braće, da javi ili da govori što zlo za tebe.

[22] Nego molimo da čujemo od tebe što misliš; jer nam je poznato za ovu sljedbu, da
joj se protive svuda."

[23] U određeni dan dođe k njemu još ih više u stan. On im je razlagao svjedočeći
kraljevstvo Božje i uvjeravajući ih za Isusa iz zakona Mojsijeva i proroka od jutra do
mraka.

[24] I jedni su vjerovali njegovim riječima, a drugi nijesu vjerovali.

[25] k kako su bili nesložni među sobom, stadoše se razilaziti, kad reče Pavao jednu
riječ: "Dobro je rekao Duh Sveti preko proroka Izaije ocima vašim

[26] Govoreći: 'Idi k narodu tome i reci: Slušat ćete, a nećete razumjeti; i gledat ćete, a
nećete vidjeti.

[27] Jer je otvrdnulo srce naroda ovoga, i ušima teško čuju, i oči svoje zatisnuše, da
kako ne vide očima, i ušima ne čuju, i srcem ne razumiju, i da se ne obrate, da Ih no
ozdravim.'

[28] Neka vam je dakle na znanje, da je ovo spasenje Božje poslano neznabošcima, i oni
će čuti,"

[29] I kad on reče ovo, odoše Židovi žestoko se prepirući među sobom.

[30] A on ostade pune dvije godine u svojemu najmljenom stanu, i primao je sve, koji su
mu dolazili,

[31] Propovijedajući kraljevstvo Božje, i učeći o Gospodinu Isusu Kristu sa svom
slobodom, bez zabrane.

Poslanica Rimljanima

Rimljanima, glava 1

1 Pavao, sluga Isusa Krista, pozvan apostol, Izabran za evanđelje Božje,

2 Koje je Bog unaprijed obećao preko proroka svojih u Svetim Pismima,

3 O Sinu svojemu, koji je po tijelu od roda Davidova,

4 A određen, da bude silan Sin Božji duhom svetosti po uskrsnuću od mrtvih, o Isusu Kristu, Gospodinu našemu,

5 Preko kojega primismo milost i apostolstvo, da pokorimo vjeri sve narode na čast imena njegova;

6 Među kojima ste i vi pozvanici Isusa Krista,

7 Svima, koji su u Rimu, ljubimcima Božjim, pozvanima svetima. Milost vama i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista

8 Najprije dakle zahvaljujem Bogu svojemu po Isusu Kristu za sve vas, što se vjera vaša glasi po svemu svijetu.

9 Jer mi je svjedok Bog, kojemu služim duhom svojim u evanđelju Sina njegova, da vas spominjem bez prestanka,

10 Moleći se svagda u molitvama svojim, da bi mi napokon jednom pošlo za rukom, da dođem k vama, ako je volja Božja.

11 Jer želim vidjeti vas, da vam udijelim nešto duhovne milosti za vaše utvrđenje,

12 To jest, da se zajedno s vama utješim zajedničkom vjerom vašom i mojom,

13 Ali vam neću zatajiti, braćo, da sam mnogo puta namislio da dođem k vama, no bio sam spriječen do sada, da i među vama imadnem kakav plod, kao i među ostalim neznabošcima.

[14] Dužnik sam Grcima i barbarima, mudrima i nerazumnima.

[15] Zato, što je do mene, gotov sam i vama, koji ste u Rimu, propovijedati evanđelje.

[16] Jer se ne stidim evanđelja, jer je sila Božja na spasenje svakome, koji vjeruje, najprije Židovu, pa Grku.

[17] Jer se u njemu otkriva pravda Božja iz vjere u vjeru, kao što je pisano: "Pravednik živi od vjere."

[18] Jer se otkriva gnjev Božji s neba na svaku bezbožnost i nepravdu ljudi, koji drže istinu u nepravdi,

[19] Jer što se može doznati o Bogu, očito je u njima; jer im je Bog objavio.

[20] Jer što se na njemu ne može vidjeti, od postanja svijeta moglo se je spoznati i vidjeti na stvorenjima, i njegova vječna sila i božanstvo, te nemaju izgovora.

[21] Jer kad spoznaše Boga, ne proslaviše ga kao Boga, niti mu zahvališe, nego zaludješe u svojim mislima, i potamnje nerazumno srce njihovo.

[22] Kad su govorili da su mudri, postadoše ludi.

[23] I pretvoriše slavu besmrtnoga Boga u obličje smrtnoga čovjeka i ptica i četveronožaca i gmazova.

[24] I zato ih predade Bog u željama njihovih srdaca u nečistoću, da sramote sami tjelesa svoja,

[25] Koji pretvoriše istinu Božju u laž, i većma iskazivaše čast i služiše stvorenju nego Stvoritelju, koji je blagoslovljen u vijeke. Amen.

[26] Zato ih predade Bog sramotnim strastima, jer žene njihove pretvoriše naravno općenje u ono, što je protiv naravi.

[27] A tako se i muškarci, ostavivši naravno općenje sa ženom, raspališe željama svojim jedan na drugoga, i muškarci su s muškarcima činili sram, i sami su na sebi primali zasluženu plaću za svoju zabludu.

28 I kako nijesu marili da spoznaju Boga, zato ih Bog predade pokvarenom mišljenju, da čine, što ne valja,

29 Da budu napunjeni svake nepravde, zloće, bludnosti, lakomstva, pakosti, puni zavisti, ubojstva, svađe, lukavstva, podmuklosti, doušnici,

30 Klevetnici, bogomrsci, uvredljivci, oholice, naduti, izmišljači zala, nepokorni roditeljima,

31 Nerazumni, nevjere, bez srca, nepomirljivi nemilostivi.

32 Oni, istina, znadu odredbu Božju, da oni, koji to čine, zaslužuju smrt; ipak oni to čine, dapače i odobravaju onima koji to čine.

Rimljanima, glava 2

1 Zato se ne možeš izgovoriti, o čovječe, kojigod sudiš; jer u čemu sudiš drugome, samoga sebe osuđuješ; jer to činiš, što osuđuješ.

2 A znamo, da je sud Božji istinit nad onima, koji tako čine.

3 Misliš li, o čovječe, koji sudiš onima, koji to čine, i sam činiš to, da ćeš izbjeći sudu Božjemu.

4 Ili prezireš li bogatstvo njegove dobrote, i strpljivosti i dugotrpnosti? Ne znaš li, da ta dobrota Božja dovodi k pokajanju?

5 Ali svojom tvrdokornošću i neskrušenim srcem skupljaš sebi gnjev za dan gnjeva i objavljenja pravednog suda Božjega.

6 On će dati svakome po djelima njegovim: "

7 Vječni život onima, koji ustraju u dobrim djelima i teže za slavom i čašću i neraspadljivošću;

8 A gnjev i nemilost onima koji prkose i protive se istini i pokoravaju se nepravdi.

9 Nevolja i tjeskoba na svaku dušu čovjeka, koji čini zlo, najprije na Židova, onda i na Grka;

10 A slava i čast i mir svakome, koji čini dobro, najprije Židovu, onda i Grku.

11 Jer Bog ne gleda, tko je tko.

12 Kojigod bez zakona sagriješiše, bez zakona će i propasti, i kojigod sagriješiše pod zakonom, po zakonu će se suditi.

13 Jer pred Bogom nijesu pravedni oni, koji slušaju zakon, nego će se oni proglasiti pravedni, koji vrše zakon.

14 Jer kad neznabošci, koji nemaju zakona, po naravi čine ono, što je po zakonu, onda su oni, koji nemaju zakona, sami sebi zakon.

15 Oni dokazuju, da je ono, što zakon zapovijeda, napisano u srcima njihovim. Savjest njihova svjedoči im, i misli, koje se među sobom tuže ili i brane,

16 Na dan, kad Bog bude sudio tajne ljudske prema evanđelju mojemu po Isusu Kristu.

17 Ti se zoveš Židov, oslanjaš se na zakon, hvališ se Bogom,

18 I poznaješ njegovu volju. U zakonu poučen znaš, što je dobro i zlo;

19 I misliš, da si vođa slijepima, svjetlost onima, koji su u tami,

20 Odgojitelj nerazumnima, učitelj djeci, koji u zakonu ima pravilo spoznanje i istine;

21 Drugoga učiš, a samoga sebe ne učiš;

22 Propovijedaš, da se ne smije krasti, a kradeš. Veliš, da se ne čini preljuba, a činiš preljubu. Odurni su ti idoli, a kradeš iz hrama;

23 Hvali; se zakonom, a sramotiš Boga prijestupom zakona,

24 Jer se krivnjom vašom grdi ime Božje među neznabošcima, kako je pisano.

25 Obrezanje koristi, ako zakon držiš. Ako li si prestupnik zakona, obrezanje je tvoje postalo neobrezanje.

[26] Ako dakle neobrezanik vrši propise zakona, neće li mu se onda neobrezanje smatrati za obrezanje?

[27] I onaj koji je od roda neobrezan i vrši zakon, osudit će tebe, koji si sa slovima i obrezanjem prestupnik zakona.

[28] Jer nije onaj Židov, koji je to samo izvana, i nije ono obrezanje, koje biva samo izvana, na tijelu;

[29] Nego je ono Židov, koji je to iznutra, i obrezanje je obrezanje srca, duhom, a ne slovom. Tu je priznanje, ne od ljudi, nego od Boga.

Rimljanima, glava 3

[1] U čemu je dakle prednost Židova? Ili što koristi obrezanje?

[2] Mnogo na svaki način. Prvo, što su im povjerena obećanja Božja.

[3] A što neki od njih ne vjerovaše, što je za to? Zar će njihovo nevjerstvo vjernost Božju poništiti? Bože sačuvaj!

[4] Nego je Bog istinit, a čovjek svaki lažac, kao što je pisano: "Da se opravdaš u svojim riječima, i da pobijediš, kad ti stanu suditi."

[5] Ako li nepravda naša Božju pravdu rasvjetljuje, što ćemo reći? Je li Bog nepravedan, kad u srdžbi kazni? kao čovjek govorim.

[6] Bože sačuvaj! Kako bi inače mogao Bog suditi svijetu?

[7] Jer ako je istina Božja po mojoj laži još većma zasjala na slavu njegovu, zašto još i ja kao grješnik da budem osuđen?

[8] I zašto da ne činimo zla, da dođe dobro, kao što nas neki kleveću, da mi to činimo? Njih čeka pravedna kazna.

[9] što dakle? Nadvisujemo li ih? Nipošto, jer prije kazasmo, da su Židovi i Grci svi pod grijehom,

[10] Kao što je pisano: "Nema pravedna, nema nijednoga;

[11] Nema razumna; nema ga koji traži Boga.

[12] Svi zastraniše, svi se pokvariše; nema ga, koji čini dobro, nema nijednoga.

[13] Njihovo je grlo grob otvoren, jezicima svojim varaju; otrov je zmijski pod usnama njihovim,

[14] Njihova su usta puna kletve i gorčine.

[15] Njihove su noge brze da prolijevaju krv.

[16] Na putovima je njihovim zator i nevolja;

[17] I puta mira ne poznaše.

[18] Nema straha Božjega pred očima njihovim."

[19] A znamo, da štogod zakon govori, govori onima, koji su pod zakonom, da se svaka usta zatisnu, i sav svijet da bude podvrgnut Bogu;

[20] Jer se djelima zakona neće opravdati ni jedan čovjek pred njim, jer po zakonu dolazi poznanje grijeha.

[21] A sad se bez zakona očitova pravda Božja, posvjedočena od zakona i od proroka;

[22] A pravda Božja po vjeri u Isusa Krista za sve i na sve, koji vjeruju, jer nema razlike;

[23] Jer svi sagriješiše i nemaju slave Božje.

[24] I opravdavaju se zabadava milošću njegovom po otkupu, koji je u Kristu Isusu.

[25] Njega Bog izloži kao pomirnu žrtvu po vjeri u krvi njegovoj, da pokaže pravdu svoju.

[26] U svojoj dugotrpnosti bio je naime Bog propustio prije počinjene grijehe, da pokaže pravdu svoju u sadašnje vrijeme. Tako htjede sam biti pravedan i učiniti pravednim onoga, koji vjeruje u Isusa Krista.

27 Gdje je dakle hvalisanje? Isključeno je. Kojim zakonom? Je li onim djela? Ne, nego zakonom vjere.

28 Jer sudimo, da se čovjek opravdava vjerom bez djela zakona.

29 Ili je Bog samo za Židove? Nije li i za neznabošce Da, i za neznabošce.

30 Jer je samo jedan Bog, koji opravdava obrezane iz vjere i neobrezane po vjeri.

31 Poništavamo li dakle zakon vjere? Bože sačuvaj! Nego zakon utvrđujemo.

Rimljanima, glava 4

1 Što ćemo dakle reći za Abrahama, oca svojega, da je postigao po tijelu 'l

2 Jer ako se je Abraham opravdan djelima, može se hvaliti, ali ne pred Bogom.

3 Jer što kaže pismo? Vjerova Abraham Bogu, i uračuna mu se u pravdu."

4 Ali onome, koji radi, ne računa se plaća po milosti, nego po duga.

5 A onome, koji ne radi, a vjeruje u onoga, koji opravdava bezbožnika, računa se vjera njegova u pravdu.

6 Kao što i David veli da je blagoslovljen čovjek, kojemu Bog računa pravdu bez djela:

7 "Blagoslovljeni, kojima se oprostiše bezakonja, i kojima se grijehi pokriše!

8 Blagoslovljen čovjek, kojemu Gospodin ne računa grijeha!"

9 Ovo dakle blaženstvo je li za obrezane ili za neobrezane? Jer kažemo, da se Abrahamu vjera uračuna u pravdu.

10 Kako se dakle uračuna? Ili kad je bio obrezan ili neobrezan? Ne, kad je bio obrezan, nego kad je bio neobrezan.

11 I primi znak obrezanja kao pečat pravde, koju je bio postigao vjerom, kad je još bio neobrezan, da bude otac sviju, koji vjeruju, iako nijesu obrezani, da se i njima uračuna u pravdu,

[12] I da bude otac obrezanih, koji ne samo imaju obrezanje, nego i stupaju stazom vjere, koju je imao otac naš Abraham još prije obrezanja.

[13] Jer obećanje, da bude baštinik svijeta, nije dano Abrahamu ili potomstvu njegovu zakonom, nego pravdom iz vjere.

[14] Jer ako bi bili baštinici samo oni, koji su od zakona, to bi bila vjera bez vrijednosti i obećanje ništavo,

[15] Jer zakon dovodi samo gnjev: "gdje nema zakona, nema ni prijestupa,

[16] Dakle od vjere i stim po milosti. Tako je obećanje tvrdo za sve potomke, ne samo za one, koji imaju zakon, nego i za one, koji imaju vjeru Abrahamovu.

[17] On je svima narodima otac pred Bogom po riječi Pisma: "Postavio sam te ocem mnogim narodima: "Ili njega, koji oživljuje mrtve i zove ono, što nije, kao ono, što jest, on je vjerovao.

[18] On je protiv nade vjerovao u nadu, da će biti otac mnogim narodima, kao što mu je bilo rečeno: "Tako će biti potomstvo tvoje."

[19] On nije oslabio u vjeri, makar je razabirao, da mu je bilo tijelo već obamrlo – bilo mu je blizu što godina – i da je bilo obamrlo i krilo Sarino.

[20] U obećanje Božje ne posumnja nevjerovanjem, nego ojača u vjeri i dade slavu Bogu,

[21] I bio je tvrdo osvjedočen, da Bog može i učiniti, što je obećao.

[22] Zato se i uračuna njemu u pravdu.

[23] A nije pisano samo zbog njega, da mu se uračuna u pravdu,

[24] Nego i zbog nas, kojima će se uračunati, ako vjerujemo u onoga, koji je uskrsnuo od mrtvih Isusa Krista. Gospodina našega,

[25] Koji je predan zbog grijeha naših i uskrsnuo zbog opravdanja našega,

Rimljanima, glava 5

[1] Opravdani dakle vjerom imamo mir s Bogom po Gospodinu našemu Isusu Kristu.

[2] Po njemu smo i pristup imali vjerom k ovoj milosti, u kojoj stojimo, i hvalimo se nadom slave Božje.

[3] A ne samo to, nego se hvalimo i nevoljama znajući, da nevolja vodi k strpljivosti;

[4] A strpljivost k iskustvu, a iskustvo k nadi;

[5] A nada se ne sramoti, jer se ljubav Božja izli u srca naša Duhom Svetim, koji je dat nama.

[6] Jer Krist, kad smo još bili slabi, umrije u pravo vrijeme za bezbožnike.

[7] Jer jedva tko umre za pravednika; za dobroga može biti da bi se tko usudio umrijeti.

[8] A Bog pokazuje svoju ljubav k nama, što Krist, kad smo bili još grješnici, umrije za nas.

[9] Mnogo ćemo dakle većma biti po njemu spašeni od gnjeva, kad smo sad opravdani krvlju njegovom.

[10] Jer kad smo se pomirili s Bogom smrću Sina njegova, dok smo još bili neprijatelji, mnogo ćemo se većma kao pomireni spasiti u životu njegovu.

[11] A ne samo to, nego se hvalimo u Bogu po Gospodinu svojemu Isusu Kristu, po kojemu sad primismo pomirenje.

[12] Zato kao što po jednome čovjeku uđe u svijet grijeh, i po grijehu smrt, i tako smrt prijeđe na sve ljude, jer svi sagriješiše,

[13] Jer je grijeh bio u svijetu do zakona; ali se grijeh ne računa, kad nema zakona.

[14] Nego je vladala smrt od Adama sve do Moj sija i nad onima, koji ne sagriješiše prijestupom sličnim kao Adam, koji je prilika onoga, koji je imao doći.

[15] Ali dar nije tako kao prijestup; jer ako prijestupom jednoga pomriješe mnogi, mnogo se veća milost Božja i dar izli izobilno na mnoge milošću jednoga čovjeka

Isusa Krista.

16 I dar nije kao grijeh jednoga: "jer je za grijeh jednoga bio sud na osuđenje, a dar od mnogih prijestupa vodi k opravdanju.

17 Jer ako je zbog prijestupa jednoga vladala smrt po jednome, mnogo će više oni, koji primaju izobilje milosti i dar pravde, u životu vladati po jednome Isusu Kristu.

18 Zato dakle kao što po grijehu jednoga dođe osuđenje na sve ljude, tako i po pravdi jednoga dođe na sve ljude opravdanje život

19 Jer kao što nepokornošću jednoga čovjeka mnogi postadoše grješnici, tako će i pokornošću Jednoga mnogi postati pravednici.

20 A zakon dođe uz to, da se umnoži prijestup; jer gdje se je umnožio grijeh, ondje se je još većma umnožila milost,

21 Da kao što je vladao grijeh za smrt, tako i milost da vlada pravdom za život vječni, po Isusu Kristu, Gospodinu našemu.

Rimljanima, glava 6

1 Što ćemo dakle reci! Zar da ostanemo u grijehu, da se milost umnoži? Bože sačuvaj!

2 Jer koji umrijesmo grijehu, kako ćemo još živjeti u njemu?

3 Ili zar ne znate, da smo svi mi, koji smo kršteni u Kristu Isusu, u smrt njegovu kršteni?

4 S njim smo dakle pokopani krštenjem u smrt, da kao što uskrsnu Krist od mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo.

5 Jer kad smo s njim najbliže združeni sličnosću smrti njegove, bit ćemo i uskrsnućem;

6 Znajući ovo, da je stari naš čovjek raspet s njime, da se uništi griješno tijelo, te mi ne robujemo grijehu.

7 Jer koji umrije, oslobodi se od grijeha.

[8] A ako umrijesmo s Kristom, vjerujemo, da ćemo i živjeti s njim,

[9] Znajući da Krist uskrsnuvši od mrtvih više ne umire, smrt više ne vlada njime.

[10] Jer što umrije, grijehu umrije jedanput, a što živi, Bogu živi.

[11] Tako i vi držite sebe, da ste mrtvi grijehu, a živi Bogu, u Kristu Isusu Gospodinu našemu.

[12] Neka ne vlada dakle grijeh u vašemu smrtnom tijelu, da slušate požude njegove.

[13] Niti dajite udova svojih grijehu za oružje nepravde, nego dajite sebe Bogu, kao koji ste uskrsnuli na život od mrtvih, i udove svoje Bogu za oružje pravde.

[14] Jer grijeh neće vama ovladati, jer nijeste pod zakonom, nego pod milošću.

[15] Što dakle? Zar ćemo griješiti, kad nijesmo pod zakonom, nego pod milošću? Bože sačuvaj!

[16] Ne znate li, da kojemu dajete sebe za sluge u pokornost, sluge ste onoga, kojemu se pokoravate, ili grijeha za smrt, ili pokornosti za pravdu?

[17] A hvala Bogu, što ste bili robovi grijehu, ali poslušaste od srca ono pravilo nauke, kojemu ste predani.

[18] A oslobodivši se od grijeha postadoste sluge pravdi.

[19] Kao čovjek govorim zbog vašega tijela, jer kao što dadoste udove svoje u službu nečistoći i bezakonju na bezakonje, tako sad dajite udove svoje u službu pravdi na posvećenje!

[20] Jer kad ste bili sluge grijehu, bili ste slobodni od pravde.

[21] Kakav dakle onda imadoste plod od onoga, za što se sad stidite? Jer je onome kraj smrt.

[22] A sad oslobođeni od grijeha i postavši sluge Božje, imate plod svoj na posvećenje, a kraj život vječni.

[23] Jer je plača za grijeh smrt; a milost Božja: "Život vječni u Kristu Isusu Gospodinu našemu.

Rimljanima, glava 7

[1] Ili ne znate, braćo, – jer govorim onima, koji znadu zakon – da zakon vlada nad čovjekom, dok je živ?

[2] Jer je udata žena privezana zakonom za muža, dok on živi; a ako li je umro muž njezin, razriješena je od zakona muževljega.

[3] Zato, dok joj je muž živ, zvat će se preljubočinica, ako pođe za drugoga muža; a ako joj umre muž, prosta je od zakona, da ne bude preljubočinica, ako pođe za drugoga muža.

[4] Dakle, braćo moja, i vi umrijeste zakonu tijelom Kristovim, da budete drugoga, onoga, što uskrsnu od mrtvih, da plod donesemo Bogu.

[5] Jer kad smo bili u tijelu, strasti griješne, što ih je upaljivao zakon, djelovale su u udima našim, da se donosi plod smrti.

[6] A sad se oslobodismo od zakona, koji nas je držao, da služimo u novome duhu, a ne u starini slova.

[7] Što ćemo dakle reći? Je li zakon grijeh? Bože sačuvaj! Nego ja grijeha nijesam poznao osim po zakonu; jer nijesam znao za požudu, da zakon nije govorio: "Ne želi!"

[8] A grijeh uze prigodu po zapovijedi i načini u meni svaku želju; jer je grijeh bez zakona mrtav.

[9] A ja sam živio nekad bez zakona; a kad dođe zapovijed, grijeh oživje.

[10] A ja umrijeh; i nađe se, da mi je zapovijed bila za smrt, a trebala me je voditi k životu.

[11] Jer grijeh uzevši prigodu po zapovijedi prevari me, i ubi me njome.

[12] Tako je dakle zakon svet, i zapovijed sveta i pravedna i dobra.

[13] što je dakle dobro meni zar postade smrt? Bože sačuvaj! Nego grijeh, da se pokaže grijeh, dobrom učini nu smrt, da bude grijeh odviše griješan zapoviješu.

[14] Jer znamo, da je zakon duhovan a ja sam tjelesan, prodan pod grijeh.

[15] Jer ne znam, što činim, jer ne činim ono, što hoću, nego na što mrzim, ono činim.

[16] Ako li ono činim, što neću, hvalim zakon, da je dobar.

[17] A to ja sad više ne činim, nego grijeh, koji stanuje u meni.

[18] Jer znam, da dobro ne živi u meni, to jest u tijelu mojemu, jer htjeti imam u sebi, ali učiniti dobro, ne nalazim.

[19] Jer dobro, što hoću, ne činim, nego zlo, što neću, ono činim.

[20] A kad činim ono, što neću, već ja to ne činim, nego grijeh, koji stanuje u meni.

[21] Nalazim dakle zakon, kad hoću dobro da činim, da me na zlo nagoni.

[22] Jer imam radost u zakonu Božjemu po unutrašnjem čovjeku,

[23] Ali vidim drugi zakon u udima svojim, koji se protivi zakonu uma mojega i zarobljava me zakonom grijeha, koji je u udima mojim.

[24] Ja nesretni čovjek! Tko će me izbaviti od tijela smrti ove?

[25] Hvala Bogu po Isusu Kristu, Gospodinu našemu! Tako dakle ja sam umom služim zakonu Božjemu, a tijelom zakonu grijeha.

Rimljanima, glava 8

[1] Nikakve dakle sad nema osude onima, koji su u Kristu Isusu i ne hode po tijelu.

[2] Jer zakon Duha, koji daje život u Kristu Isusu, oslobodio me je od zakona grijeha i smrti.

[3] Jer što je bilo zakonu nemoguće, jer je bio oslabljen zbog tijela, posla Bog Sina svojega u obličju tijela grješnoga, i zbog grijeha osudi grijeh u tijelu,

[4] Da se pravda zakona ispuni u nama, koji ne živimo po tijelu, nego po Duhu.

[5] Jer koji su po tijelu, tjelesno misle, a koji su po Duhu, duhovno misle.

[6] Jer mudrost tijela smrt je, a mudrost Duha život je i mir.

[7] Jer mudrost tijela neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjemu, a niti
može.

[8] A koji su u tijelu, ne mogu ugoditi Bogu.

[9] A vi nijeste u tijelu, nego u Duhu, ako doista Duh Božji stanuje u vama. A ako tko
nema Duha Kristova, on nije njegov.

[10] A ako je Krist u vama, tijelo je mrtvo zbog grijeha, a duh živi zbog pravde.

[11] A ako li stanuje u vama Duh onoga, koji je uskrsnuo Isusa, onaj, koji je uskrsnuo
Isusa Krista od mrtvih, oživjet će i vaša smrtna tjelesa Duhom svojim, koji stanuje u
vama.

[12] Tako dakle, braćo, nijesmo dužnici tijelu, da po tijelu živimo.

[13] Jer ako živite po tijelu, umrijet ćete; ako li Duhom djela tjelesna umrtvite, živjet
ćete.

[14] Jer koji se god vladaju po Duhu Božjemu, oni su sinovi Božji.

[15] Jer ne primiste duha ropstva, opet da se bojite, nego primiste Duha posinjenja, u
kojem vapijemo: "Aba, Oče!"

[16] Ovaj Duh svjedoči našemu duhu, da smo djeca Božja.

[17] A kad smo djeca, i baštinici smo: "baštinici, a subaštinici Kristovi, jer ako s njim
trpimo, da se s njim i proslavimo.

[18] Jer mislim, da trpljenja sadašnjega vremena nijesu ništa prema slavi, koja će se
objaviti na nama.

[19] Jer čekanje stvorenja jedva čeka na objavljenje sinova Božjih.

[20] Jer je stvorenje podvrgnuto prolaznosti, ne od svoje volje, nego zbog onoga, koji ga podvrgnu nadi,

[21] Da će se i samo stvorenje osloboditi od ropstva raspadljivosti na slobodu slave djece Božje.

[22] Jer znamo, da sve stvorenje uzdiše, i tuži s nama do sada.

[23] A ne samo ono, nego i mi sami, koji imamo prvine Duha, i mi sami u sebi uzdišemo čekajući posinjenje, otkupljenje tijela svojega

[24] Jer se nadom spasismo. A nada, koja se vidi, nije nada; jer što tko vidi, kako će se tome nadati?

[25] Ako li se nadamo onome, što ne vidimo, čekamo sa strpljivošću.

[26] A tako i Duh pomaže nam u našoj slabosti; jer ne znamo, za što ćemo se moliti, kao što treba, nego sun Duh moli se za nas uzdisanjem neiskazanim.

[27] A onaj, koji ispituje srca zna, što je želja Duha, jer po volji Božjoj moli se za svete.

[28] A znamo, da onima, koji ljube Boga, sve okreće Bog na dobro, onima, koji su pozvani po odluci.

[29] Jer koje naprijed poznade, one i predodredi, da budu jednaki obličju Sina njegova, da on bude prvorođeni među mnogom braćom.

[30] A koje predodredi, one i pozva; a koje pozva, one i opravda; a koje opravda, one i proslavi.

[31] Što ćemo dakle reći na ovo? Ako je Bog za nas, tko će na nas?

[32] Koji dakle svojega vlastitog Sina nije sačuvao, nego ga je predao za sve nas, kako dakle da nam s njim sve ne daruje!

[33] Tko će optužiti izabrane Božje? Bog je, koji ih opravdava.

[34] Tko će osuditi? Krist Isus, koji je umro, pa još i uskrsnuo, koji je s desne strane Bogu, koji nas i zagovara.

[35] Tko će nas rastaviti od ljubavi Božje u Kristu Isusu? Nevolja? ili tjeskoba? ili progonstvo? ili glad? ili golotinja? ili pogibao? ili mač?

[36] Kao što je pisano: "Zbog tebe nas ubijaju po cijeli dan; drže nas kao ovce, koje su za klanje."

[37] Ali u svemu ovome pobjeđujemo zbog onoga, koji nas je ljubio.

[38] Jer sam uvjeren, da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sila,

[39] Ni visina, ni dubina, ni drugo kakvo stvorenje ne može nas rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Kristu Isusu, Gospodinu našemu.

Rimljanima, glava 9

[1] Istinu govorim u Kristu, ne lažem, savjest moja to mi svjedoči u Duhu Svetom:

[2] Da mi je vrlo žao, i srce me boli bez prestanka.

[3] Jer bih želio da ja sam budem odvučen od Krista za braću svoju, što su mi rod po tijelu.

[4] Oni su Izraelci, imaju posinjenje i slavu, i zavjete i zakonodavstvo, i bogoštovlje i obećanja;

[5] Njihovi su oci, i od njih je Krist po tijelu, koji je nada sve Bog blagoslovljen u vijeke. Amen.

[6] A ne kao da bi bila propala Riječ Božja, jer nijesu svi Izraelci, koji su od Izraela.

[7] Niti su svi djeca, koji su potomci Abrahamovi, nego: "U Izaku zvat će se potomstvo tvoje."

[8] To jest, nijesu ono djeca Božja, što su po tijelu djeca, nego djeca obećanja računaju se u potomstvo,

[9] Jer je ovo riječ obećanja: "U ovo vrijeme doći ću, i Sara imat će sina."

[10] A ne samo ona, nego i Rebeka, koja je začela od jednoga, Izaka oca našega.

11 Jer dok se još nijesu bili rodili, ni učinili ni dobra ni zla, da ostane Božja odluka po izboru,

12 Koja nije zbog djela, nego zbog onoga, koji poziva, bilo joj se reklo: "Veći će služiti manjemu."

13 Kao što je pisano: "Jakova sam ljubio, a na Ezava zamrzio."

14 što ćemo dakle reći: "Zar je nepravda u Boga? Bože sačuvaj.

15 Jer Mojsiju govori: "Koga ću pomilovati, pomilovat ću, i kojemu ću se smilovati, smilovat ću se."

16 Tako dakle niti stoji do onoga, koji hoće, niti do onoga, koji trči, nego do Boga, koji se smiluje.

17 Jer Pismo govori Faraonu: "Zato sam te upravo podigao, da na tebi pokažem silu svoju, da se razglasi ime moje po svoj zemlji."

18 Tako dakle kojemu hoće, smiluje se, a koga hoće, učini otvrdnutim,

19 Reći ćeš mi dakle: "Što onda još kori? Jer tko se može protiviti volji njegovoj?

20 O čovječe, tko si ti, da pregovaraš Bogu Zar da rukotvorina govori majstoru svojemu: "Što si me tako načinio?"

21 Ili zar lončar nema vlasti nad glinom, da od iste tvari načini jednu posudu za čast, a drugu za sramotu 'S

22 Što dakle ako je Bog posude gnjeva, što su pripravljene za propast, podnio s mnogom strpljivošću, da pokaže na njima gnjev SVOJ i objavi silu svoju?

23 I ako na posudama milosrđa, Što ih je predodredio za slavu, hoće da pokaže bogatstvo milosti svoje?

24 K ovima on nas zove, ne samo od Židova, nego i od neznabožaca.

25 Kod Hosea govori: "Nazvat ću narodom svojim koji nije narod moj; i neljubljenu ljubljenom, i nepomilovanu pomilovanom.

[26] I dogodit će se na mjestu gdje im je rečeno: "Vi nijeste narod moj, kamo će se nazvati sinovi Boga živoga."

[27] A Izaija viče za Izraela: "Ako bi bio broj sinova Izraelovih poput pijeska morskoga, samo će ostatak spasiti.

[28] Jer će potpuno i brzo riječ svoju ispuniti Gospodin u pravdi; jest, brzo će je izvršiti na zemlji."

[29] Isto je tako prorekao Izaija: "Da nam nije Gospodin nad vojskama ostavio ostatka, bili bismo kao Sodoma i slični Gomori."

[30] Što ćemo dakle reći? Da su neznabošci, koji nijesu išli za pravdom, postigli pravdu, i to pravdu od vjere.

[31] A Izrael, koji je išao za zakonom pravde, nije dostigao Zakona.

[32] Zašto? Jer nije tražio pravde iz vjere, nego iz djela. Zato se spotakoše na kamen spoticanja.

[33] Kao što je pisano: "Evo mećem u Sionu kamen da se spotaknu hridinu da padnu; ali tko vjeruje u njega, neće se postidjeti."

Rimljanima, glava 10

[1] Braćo, želja je mojega srca i molitva Bogu za spasenje njihovo.

[2] Jer im svjedočim, da imaju i revnost za Boga, ali ne po pravom po razumijevanju.

[3] Jer ne poznajući pravde Božje i gledajući da svoju pravdu utvrde, ne pokoriše se pravdi Božjoj.

[4] Jer je Krist svršetak zakona za opravdanje svakomu, koji vjeruje.

[5] Jer Mojsije piše za pravdu, koja je od zakona: "Tko je čini, živjet će u njoj."

[6] A pravda, koja je od vjere, ovako govori: "Nemoj reći u srcu svojemu: Tko će uzići na nebo?" to jest, da svede Krista;

[7] Ili: "Tko će ući U bezdan?" to jest, da izvede Krista iz mrtvih.

8 Ali što govori" "Blizu ti je riječ, u ustima tvojim i u srcu tvojemu," to jest riječ vjere, koju propovijedamo.

9 Jer ako priznaješ ustima svojim, da je Isus Gospodin, i vjeruješ u srcu svojemu, da ga je Bog uskrsnuo od mrtvih, bit će spašen.

10 Jer se srcem vjeruje za opravdanje, a ustima se priznaje za spasenje.

11 Jer kaže Pismo: "Svaki, koji vjeruje u njega, neće se postidjeti."

12 Jer nema razlike među Židovom i Grkom; jer je isti Gospodin sviju, bogat za sve, koji ga zazivaju.

13 Jer "kojigod bude zazivao ime Gospodnje, spasit će se."

14 Kako će dakle zazivati onoga, u koga ne vjeruju? Ili kako će vjerovati u onoga, koga nijesu čuli. A kako će čuti bez propovjednika?

15 A kako će propovijedati, ako ne budu poslani? Kao što je pisano: "Kako su krasne na noge glasnika radosti, koji navješćuju mir, koji donose radosnu vijest dobra!"

16 Ali svi ne poslušaše evanđelja; jer Izaija govori: "Gospodine, tko vjerova našemu propovijedanju?"

17 Dakle vjera je od propovijedanja, a propovijedanje riječju Kristovom.

18 Nego velim: "Zar nijesu čuli" Dapače po svoj zemlji otide glas njihov, i do granica čitavoga svijeta riječi njihove."

19 Nego velim: Zar nije razumio Izrael? Prvi Mojsije govori: "Ja ću izazvati vaš ljubomor proti narodu, koji nije narod, nerazumnim narodom razdražit ću vas."

20 A Izaija govori smjelo: "Nađoše me oni, koji me nijesu tražili, i javih se onima, koji za mene nijesu pitali."

21 A Izraelu govori: "Cijeli dan sam pružao ruke svoje k narodu, koji je tvrdokoran i nepokoran."

Rimljanima, glava 11

1 Velim dakle: "Zar je Bog odbacio narod svoj Bože sačuvaj, jer sam i ja Izraelac, potomak Abrahamov, od koljena Benjaminova.

2 Nije odbacio Bog naroda svojega, što ga je naprijed izabrao. Ili ne znate, što veli Pismo o Iliji, kako se tuži Bogu na, Izraela?

3 "Gospodine, proroke tvoje pobiše, žrtvenike tvoje porušiše, i ja ostadoh sam, i traže dušu moju."

4 A što mu veli Božji odgovor? "Ostavio sam sebi sedam tisuća ljudi, koji ne prignuše koljena pred Baalom."

5 Tako se je dakle i u sadašnje vrijeme ostatak spasio po izboru milosti.

6 A ako je po milosti, onda nije više od djela, inače milost ne bi više bila milost.

7 Što dakle? Što je tražio Izrael, ono nije dobio, a izabrani su dobili; a ostali su zaslijepili,

8 Kao što je pisano: "Dade im Bog duha nesvjestice, oči, da ne vide, uši, da ne čuju, sve do današnjega dana."

9 I David veli: "Neka bude stol njihov zamka i mreža, i spotaknuće i odmazda njima.

10 Neka potamne oči njihove, da ne vide, i leđa njihova jednako neka su pognuta!"

11 Velim dakle: Spotakoše li se da padnu? Bože sačuvaj! Nego njihovim padom postade spasenje neznabošcima, da ih potakne na natjecanje.

12 A ako je pad njihov postao bogatstvo svijetu, i gubitak njihov bogatstvo neznabošcima, koliko onda više njihov puni broj!

13 A vama velim neznabošcima: Dok sam ja apostol neznabožaca, hoću da slavim svoju službu;

14 Ne bih li kako izazvao na natjecanje svoje suplemenike i spasio nekoje od njih.

15 Jer ako je odbačenje njihovo izmirenje svijeta, što će istom biti njihovo primanje, negoli život od mrtvih?

16 Ako je kvasac svet, to je i tijesto; i ako je korijen svet, to su i grane.

17 Ako li se neke od grana odlomiše, i ti, koji si divlja maslina, pricijepio si se na njih; i postao si zajedničar u korijenu i u masnoči masline;

18 Ne hvali se proti granama; a ako li se hvališ, ne nosiš ti korijena, nego korijen tebe.

19 Reći ćeš dakle: Odlomiše se grane, da se ja pricijepim.

20 Dobro. Zbog nevjerstva odlomiše se, a ti stojiš zbog vjere. Ne ponosi se, nego se boj!

21 Jer kad Bog nije rođenih grana sačuvao, da i tebe kako ne sačuva.

22 Gledaj dakle dobrotu i strogost Božju: strogost proti onima koji padoše, a prema sebi dobrotu Božju, ako ostaneš u dobroti; inače i ti ćeš biti odsječen.

23 A i oni, ako ne ostanu u nevjerstvu, pricijepit će se, jer ih Bog može opet pricijepiti,

24 Jer ako si ti odsječen od rođene divlje masline i pricijepio se na nerođenu pitomu maslinu, a kamoli oni, koji će se pricijepiti na rođenu svoju maslinu!

25 Jer vam, braćo, neću zatajiti tajne ove, da sami sebe smatrate mudrima, jer sljepoća pade na jedan dio Izraela, dok ne uđu neznabošci u punom broju.

26 I tako će se spasiti sav Izrael, kao što je pisano: "Doći će od Siona Spasitelj i odvratit će bezbožnost od Jakova.

27 I ovo im je od mene zavjet, kad oduzmem njihove grijehe."

28 Po evanđelju dakle neprijatelji su zbog vas; a po izboru ljubimci zbog otaca.

29 Jer se Bog ne kaje za svoje darove i poziv.

30 Jer kao što ste i vi nekada bili nepokorni Bogu, a sad ste postigli milosrđe zbog njihove nepokornosti.

31 Tako se i ovi sad ne pokoriše zbog vašega pomilovanja, da i oni postignu milosrđe.

32 Jer je Bog zatvorio sve u nepokornost, da se smiluje svima.

33 O dubino bogatstva i mudrosti i znanja Božjega! Kako su nedokučivi njegovi
sudovi i neistražljivi njegovi putovi!

34 Jer tko upoznade misao Gospodnju? Ili tko mu bi savjetnik?

35 Ili tko mu unaprijed što dade da mu se vrati?

36 Jer je od njega i po njemu i u njemu sve. Njemu slava u vijeke! Amen.

Rimljanima, glava 12

1 Zaklinjem vas dakle, braćo, milosrđem Božjim, da prikažete tjelesa svoja za žrtvu
živu, svetu, ugodnu Bogu; tako da vaša služba Božja bude duhovna.

2 Ne izjednačujte se s ovim svijetom, nego se promijenite obnovljenjem mišljenja
svojega, da kušate, što je volja Božja, što je dobro, ugodno i savršeno.

3 Jer po milosti, koja je meni dana, kažem svakome, koji je među vama, da ne misli o
sebi više, nego što valja misliti, nego da misli o sebi čedno, svaki po onoj mjeri vjere,
koju mu je Bog udijelio.

4 Jer kao što u jednom tijelu imamo mnoge udove, a udovi svi nemaju isti posao,

5 Tako smo mnogi jedno tijelo u Kristu, a pojedini udovi jedan drugome.

6 A imamo različite darove po milosti, koja nam je dana: ako proročanstvo, neka bude
po mjeri vjere;

7 Ako li službu, neka služi; ako je učitelj, neka uči;

8 Ako opominje, neka opominje, koji daje, neka daje pošteno, koji upravlja, neka se
brine; koji čini milosrđe, neka čini radosno!

9 Ljubav neka je bez pretvaranja; mrzeći na zlo prianjajte uz dobro;

10 Bratskom ljubavi ljubite jedan drugoga; poštovanjem jedan drugoga pretječite;

11 U revnosti ne budite lijeni; u duhu budite ognjeni; Gospodinu služite;

12 Nadom se veselite; u nevolji budite strpljivi; u molitvi budite postojani;

13 Potrebe sa svetima dijelite; gostoljubivost revno njegujte!

14 blagoslivljajte one, koji vas progone: blagoslivljajte, a ne kunite!

15 Radujte se s onima, koji se raduju, plačite s onima, koji plaču;

16 Budite jedne misli među sobom; ne mislite o visokim stvarima, nego se držite
niskih! Ne držite sami sebe mudrima!

17 Nikome ne vraćajte zla za zlo; nastojte oko dobra ne samo pred Bogom, nego i pred
svim ljudima;

18 Ako je moguće, koliko je do vas, imajte mir sa svim ljudima;

19 Ne osvećujte se sami, ljubljeni, nego podajte mjesto gnjevu, jer je pisano: "Moja je
osveta, ja ću vratiti", govori Gospodin.

20 Ako je dakle gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga; ako je žedan, napoj ga; jer čineći
to, ugljevlje ognjeno skupit ćeš na glavu njegovu.

21 Ne daj, da te zlo nadvlada, nego nadvladaj zlo dobrim!

Rimljanima, glava 13

1 Svaka duša neka se pokorava višim vlastima, jer nema vlasti, da nije od Boga; a što
su, od Boga su postavljene.

2 Tko se dakle protivi vlasti, protivi se naredbi Božjoj. A koji se protive, navući će
osudu na sebe;

3 Jer vladaoci nijesu strah dobru djelu, nego zlu. A hoćeš li da se ne bojiš vlasti: čini
dobro, i imat ćeš hvalu od nje;

4 Jer je sluga Božji tebi za dobro. Ako li zlo činiš, boj se; jer uzalud ne nosi mača, jer
je sluga Božji, i kazni onoga, koji zlo čini.

[5] Zato se valja pokoravati ne samo rali kazne, nego i zbog savjesti.

[6] Jer zato i poreze plaćate; jer su sluge Božje, koje se time bave.

[7] Podajte dakle svima što ste dužni: komu porez, porez; kojemu carinu, carinu; kojemu strah, strah; kojemu čast, čast.

[8] Ne budite nikome ništa dužni, osim da ljubite jedan drugoga; jer koji ljubi bližnjega, ispunio je zakon.

[9] Jer zapovijedi: "Ne čini preljube! Ne ubijaj! Ne kradi! Ne svjedoči lažno! Ne želi požudno! I svaka druga zapovijed u ovoj se riječi sadrži: Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe!"

[10] Ljubav ne čini zla bližnjemu. Ljubav je dakle izvršenje zakona.

[11] I znajući ovo vrijeme, da je već čas, te mi ustanemo od sna; jer je sad bliže naše spasenje, negoli kad vjerovasmo.

[12] Noć prođe, a dan se približi. Odbacimo dakle djela tmine, a obucimo se u oružje svijetla!

[13] Hodimo pošteno kao po danu, ne u raskošnim gozbama i pijankama, e u nečistoći i raspuštenosti, ne u svađi i zavisti;

[14] Nego se obucite u Gospodina Isusa Krista, i ne brinite se za tijelo, da ugodite njegovim požudama!

Rimljanima, glava 14

[1] A slaboga u vjeri primajte lijepo, a da ne sudite o mišljenju njegovu.

[2] Jer jedan vjeruje, da smije sve jesti, a koji je slab, jede zelje.

[3] Koji jede, neka ne prezire onoga, koji ne jede, i koji ne jede, neka ne osuđuje onoga, koji jede, jer ga je Bog primio,

[4] Tko si ti, koji sudiš tuđemu slugi? On svojemu gospodaru stoji ni pada; a stajat će, jer ga može Gospodin podignuti.

5 Jer jedan razlikuje dan od dana, a drugi drži sve dane da su jednaki: svaki neka je uvjeren za svoju misao!

6 Koji na dan pazi, zbog Gospodina pazi; i koji jede, zbog Gospodina jede, jer zahvaljuje Bogu. I koji ne jede, zbog Gospodina ne jede, i zahvaljuje Bogu.

7 Jer ni jedan od nas ne živi samomu sebi, i ni jedan ne umire samomu sebi.

8 Jer ako živimo, Gospodinu živimo, i ako umiremo, Gospodinu umiremo. Ako dakle živimo, ili ako umiremo, Gospodnji smo.

9 Jer zato Krist umrije i oživje, da zavlada i mrtvima i živima.

10 A ti zašto sudiš brata svojega ni ti zašto preziireš brata svojega? Jer svi ćemo stajati pred sudom Božjim.

11 Jer je pisano: "Tako živ ja, govori Gospodin, meni će se pokloniti svako koljeno, i svaki će jezik slaviti Boga."

12 Tako će dakle svaki od nas dati Bogu račun za sebe.

13 Zato ne sudimo više jedan drugoga; nego ovo većma mislite, da ne postavljate bratu spoticanja ili biti uzrok povoda za zlo!

14 Znam i uvjeren sam u Gospodinu Isusu, da ništa nije nečisto po sebi, osim onomu, koji misli, da je što nečisto, onomu je nečisto.

15 A ako je brat tvoj zbog jela žalostan, već ne postupaš po ljubavi. Ne upropašćuj jelom svojim onoga, za kojega je Krist umro!

16 Dakle neka se ne psuje vaše dobro!

17 Jer kraljevstvo Božje nije jelo i piće, nego pravda i mir i radost u Duhu Svetome.

18 Jer tko u ovome služi Kristu, ugodan je Bogu i mio ljudima.

19 Tako dakle starajmo se za ono, što promiče mir, i potičimo jedan drugoga na dobro!

20 Ne ruši djela Božjega zbog jela; jer je sve čisto; nego je zlo za čovjeka, koji jede sa spoticanjem.

21 Dobro je ne jesti mesa, i vina ne niti, i ono ne činiti, na što se tvoj brat spotiče, ili se smučuje, ili slabi.

22 Imaš vjere? Imaj je sam za sebe pred Bogom! Blagoslovljen je, koji sam sebe ne sudi za ono, što nađe za pravo!

23 A koji sumnja, ako jede, osuđen je, jer ne radi po vjeri. A sve, što ne biva po vjeri, jest grijeh.

Rimljanima, glava 15

1 A dužni smo mi jaki slabosti slabih nositi, i ne sebi ugađati.

2 Svaki od nas neka ugađa bližnjemu, da napreduje u dobru.

3 Jer i Krist nije ugađao sebi, nego kao što je pisano: "Pogrde onih, koji tebe grde, padoše na me."

4 Jer štogod je pisano, pisano je za našu nauku, da strpljivošću i utjehom Pisma nadu imamo.

5 A Bog strpljivosti i utjehe neka vam dadne, da složno mislite među sobom po Kristu Isusu,

6 Da jednodušno jednim ustima slavite Boga i Oca Gospodina našega Isusa Krista.

7 Zato primajte jedan drugoga, kao što je i Krist primio vas na slavu Božju.

8 Jer kažem, da je Krist Isus bio sluga obrezanja zbog istinitosti Božje, da potvrdi obećanje ocima;

9 A neznabošci da slave Boga zbog milosrđa, kao što je pisano: "Zato ću te slaviti među narodima Gospodine, i pjevat ću imenu tvojemu."

10 I opet govori: "Veselite se, narodi, s narodom njegovim!"

11 I opet: "Hvalite Gospodina, svi narodi, i neka ga slave svi puci!"

12 I opet Izaija govori: "Bit će korijen Jesejev, i koji će ustati da vlada nad narodima, u njega će se uzdati narodi."

[13] A Bog nade neka vas napuni svake radosti i mira u vjeri, da obilujete u nadi jakošću Duha Svetoga!

[14] A ja sam i sam uvjeren za vas, braćo moja, da ste i sami puni dobrote, napunjeni svakoga znanja, da možete jedan drugoga opominjati.

[15] A pisao sam vam braćo dijelom slobodnije, da vam napomenem zbog milosti, koja mi je dana od Boga,

[16] Da budem sluga Krista Isusa za narode, izvršujući svetu službu evanđelja Božjega, da bude prinos naroda ugodan i posvećen u Duhu Svetome.

[17] Imam dakle slavu u Kristu Isusu kod Boga.

[18] Jer ne smijem govoriti što o onome, što Krist nije učinio po meni, da obratim narode riječju i djelom,

[19] U sili znaka i čudesa, u sili Duha Svetoga, tako da sam od Jerusalema i naokolo sve do Ilirika napunio evanđeljem Kristovim.

[20] I tako sam se trudio, da ne propovijedam evanđelja ondje, gdje se je već spominjao Krist, da ne gradim na tuđemu temelju,

[21] Nego kao što je pisano: "Kojima nije javljeno za njega vidjet će; i koji nijesu čuli, razumjet će."

[22] Zbog čega sam mnogo puta bio spriječen da dođem k vama.

[23] A sad više ne imajući mjesta u ovim krajevima, a imajući želju već od mnogo godina da dođem k vama.

[24] Kad pođem u Španjolsku, nadam se, da ću prolazeći vidjeti vas, i vi ćete me otpratiti onamo, kad se najprije ponešto naužijem vas.

[25] A sad idem u Jerusalem, da poslužim svetima.

[26] Jer Makedonija i Ahaja nađoše za dobro da skupe neki prinos za siromahe svetih, koji su u Jerusalemu.

27 Oni nađoše to za dobro, i dužnici su njihovi, jer kad neznabošci dobiše dio njihovih
duhovnih dobara, dužni su njima i svojim zemaljskim poslužiti.

28 Kad ovo dakle svršim i ovaj im plod izručim, zaputit ću preko vas u Španjolsku.

29 A znam, da kad dođem k vama, doći ću s obiljem blagoslova evanđelja Kristova.

30 Molim vas dakle, braćo, zaradi Gospodina našega Isusa Krista i zaradi ljubavi Duha
Svetoga: Pomozite mi u borbi molitvama za me k Bogu.

31 Da se izbavim od nevjernika u Judeji, i da služba moja u Jerusalemu bude ugodna
svetima;

32 Da s radošću dođem k vama po volji Božjoj, i okrijepim se s vama.

33 A sada Bog mira neka bude s svima vama! Amen.

Rimljanima, glava 16

1 A preporučujem vam Febu, sestru našu, koja je u službi crkve u Kenhreji,

2 Da i e primite u Gospodinu, kako dolikuje svetima, i da joj budete u pomoći u
svemu, što od vas zatreba; jer je i ona pomogla mnogima i samome meni.

3 Pozdravite Prisku i Akvilu, suradnike moje u Kristu Isusu,

4 Koji za dušu moju vrat svoj položiše, kojima ne ja jedini zahvaljujem, nego i sve
crkve neznabožačke,

5 I domaću crkvu njihovu. Pozdravite mojega ljubljenoga Epeneta, koji je prvenac
Azije za Krista!

6 Pozdravite Mariju, koja se je mnogo trudila za vas!

7 Pozdravite Andronika i Juniju, moje rođake i moje drugove u sužanjstvu, koji su
ugledni među apostolima, koji i prije mene vjerovaše u Krista!

8 Pozdravite mojega u Gospodinu ljubljenog Amplijata!

9 Pozdravite Urbana, pomoćnika našega u Kristu, i mojega ljubljenog Stahisa!

10 Pozdravite Apela, prokušanoga u Kristu! Pozdravite ukućane Aristobulove!

11 Pozdravite Herodiona, rođaka mojega! Pozdravite ukućane Narcisove, koji su u
Gospodinu!

12 Pozdravite Trifenu i Trifozu, koje se trude u Gospodinu! Pozdravite Persidu
ljubeznu, koja se je mnogo trudila u Gospodinu!

13 Pozdravite Rufa, izabranoga u Gospodinu, i majku njegovu i moju!

14 Pozdravite Asinkrita, Flegonta, Hermasa, Patrobu, Hermesa i braću, koja su s
njima!

15 Pozdravite Filologa i Juliju, Nereja i sestru njegovu, i Olimpu, i sve svete, koji su s
njima!

16 Pozdravite jedan drugoga cjelovom svetim! Pozdravljaju vas sve crkve Kristove.

17 A molim vas, braćo, da pazite na one, koji čine razmirice i smutnje protiv nauka,
koji vi naučiste, i klonite se njih!

18 Jer ovakvi ne služe Gospodinu našemu Kristu, nego svojemu trbuhu; i slatkim
riječima i blagoslovima zavode srca bezazlenih.

19 Vaša se je poslušnost razglasila posvuda; zato se radujem za vas; ali želim, da ste vi
mudri na dobro, a bezazleni za zlo.

20 A Bog mira satrt će skoro sotonu pod nogama vašim. Milost Gospodina našega
Isusa Krista s vama!

21 Pozdravlja vas Timotej, suradnik moj, i Lucije, i Jason i Sosipater, rođaci moji.

22 Pozdravljam vas ja Tercije, koji napisa ovu poslanicu, u Gospodinu.

23 Pozdravlja vas Gaj, domaćin moj i cijele crkve. Pozdravlja vas Erast, blagajnik
gradski, i brat Kvart.

24 Milost Gospodina našega Isusa Krista sa svima vama! Amen.

25 A onome, koji vas može utvrditi po evanđelju mojemu i propovijedanju Isusa
Krista, po objavljenju tajne, koja je bila skrivena od vječnih vremena,

26 A sad se javila i kroz Pisma proročka upoznala, po zapovijedi vječnoga Boga, da se
pokore vjeri svi narodi,

27 Jedinome mudrome Bogu, po Isusu Kristu, njemu čast i slava u vijeke vjekova!
Amen.

Prva poslanica Korinćanima

1 Korinćanima, glava 1

1 Pavao, voljom Božjom pozvani apostol Isusa Krista, i brat Sosten,

2 crkvi Božjoj u Korintu, posvećenima u Kristu Isusu, pozvanima svetima, sa svima, koji zazivaju ime Gospodina našega Isusa Krista na svakome mjestu, njihovu i našemu.

3 Milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista!

4 Zahvaljujem svagda Bogu svojemu za vas, što vam je dana milost Božja u Kristu Isusu,

5 Te se u svemu obogatiste u njemu, u svakoj riječi i svakomu znanju,

6 Kao što se svjedočanstvo o Kristu utvrdilo u vama;

7 Tako da nemate nedostatka ni u jednoj milosti vi, koji čekate objavljenje Gospodina našega Isusa Krista,

8 Koji će vas i utvrditi sve do kraja, da budete bez krivnje na dan Gospodina našega Isusa Krista.

9 Vjeran je Bog, koji vas pozva u zajednicu Sina svojega Isusa Krista, Gospodina našega.

10 A molim vas, braćo, imenom Gospodina našega Isusa Krista, da svi jednako govorite, i da ne budu među vama razdor, nego da budete savršeni u istom osjećanju i u istom mišljenju.

11 Jer mi je javljeno za vas, braćo moja, od Klojinih ukućana, da su prepiranja među vama.

12 A to kažem, da svaki od vas govori: "Ja sam Pavlov", "a ja sam Apolov", "a ja sam Kefin", "a ja sam Kristov."

[13] Zar je Krist razdijeljen? Zar je Pavao raspet za vas? Ili ste u ime Pavlovo kršteni?

[14] Hvala Bogu, što nikoga od vas nijesam krstio, osim Krispa i Gaja,

[15] Da ne rekne tko, da ste kršteni u moje ime.

[16] A krstio sam i Stefaninu kuću; dalje ne znam, jesam li koga drugoga krstio.

[17] Jer Krist nije poslao mene da krstim, nego da propovijedam evanđelje ne mudrim riječima, da ne izgubi silu križ Kristov.

[18] Jer je riječ o križu ludost onima, koji propadaju, a nama, koji se spasavamo, sila Božja.

[19] Jer je pisano: "Uništit ću mudrost mudrih i odbacit ću razum razumnih."

[20] Gdje je mudrac? Gdje je književnik? Gdje je istraživač ovoga svijeta? Nije li učinio Bog mudrost ovoga svijeta ludošću?

[21] Jer, kako u mudrosti Božjoj ne upozna svijet mudrošću Boga, bila je Božja volja, da ludošću propovijedanja spasi one, koji vjeruju.

[22] Jer i Židovi traže znake, i Grci traže mudrost;

[23] A mi propovijedamo Krista raspetoga, Židovima spotaknuće, a neznabošcima ludost,

[24] A onima, koji su pozvani, i Židovima i Grcima, Krista, Božju silu i Božju mudrost.

[25] Jer je "ludost" Božja mudrija od ljudi,! "Slabost" je Božja jača od ljudi.

[26] Jer gledajte zvanje svoje, braćo, da nema ni mnogo mudrih po tijelu, ni mnogo silnih, ni mnogo plemenitih;

[27] Nego što je ludo pred svijetom, izabra Bog, da posrami mudre, i što je slabo pred svijetom, otkupi Bog, da posrami jako;

[28] I što je neplemenito pred svijetom i prezreno, izabra Bog, i ono, što nije, da uništi ono, što jest,

[29] Da se ne hvali ni jedan čovjek pred Bogom.

[30] Od njega ste vi u Kristu Isusu, koji nam posta mudrost od Boga i pravda i
posvećenje i otkup,

[31] Da, kao što je pisano: "Tko se hvali, u Gospodinu neka se hvali!"

1 Korinćanima, glava 2

[1] I ja, kad dođoh k vama, braćo, ne dođoh s visokim govorom ili mudrošću, da vam
navješćujem svjedočanstvo Božje.

[2] Jer nijesam mislio, da znam što među vama, osim Isusa Krista, i to raspetoga.

[3] I ja sam bio među vama u slabosti i u strahu i u mnogom drhtanju.

[4] I govor moj i propovijedanje moje nije bilo u uvjerljivim riječima ljudske mudrosti,
nego u dokazivanju Duha i sile,

[5] Da vjera vaša ne bude u mudrosti ljudskoj, nego u sili Božjoj.

[6] Ali mudrost govorimo među savršenima, a ne mudrost ovoga svijeta, ni knezova
ovoga svijeta, koji prolaze,

[7] Nego govorimo mudrost Božju u tajnosti skrivenu, koju predodredi Bog prije
vjekova za slavu našu.

[8] Ove ni jedan od knezova ovoga svijeta nije upoznao, jer da su je upoznali, ne bi
Gospodina slave raspeli.

[9] Nego kao što je pisano: "Što oko nije vidjelo, ni uho nije čulo, ni u srce čovječje nije
unišlo, to je pripravio Bog onima, koji ga ljube";

[10] A nama je Bog objavio Duhom svojim; jer Duh sve ispituje, i dubine Božje.

[11] Jer tko od ljudi zna, što je u čovjeku, osim duha čovječjega koji je u njemu? Tako i
u Bogu što je, nitko ne zna, osim Duha Božjega.

[12] A mi ne primismo duha ovoga svijeta, nego Duha, koji je iz Boga, da znamo, što
nam le darovano od Boga.

[13] To i govorimo, ne riječima, što uči čovječja mudrost, nego što uči Duh, duhovno duhovnim tumačeći.

[14] Tjelesni čovjek ne prima što je od Duha Božjega; jer mu je ludost, i ne može da razumije, jer treba da se duhovno prosuđuje.

[15] A onaj duhovni sve prosuđuje, i njega nitko ne prosuđuje.

[16] "Jer tko je upoznao misao Gospodnju, da ga pouči?" A mi imamo misao Kristovu.

1 Korinćanima, glava 3

[1] I ja, braćo, nijesam mogao govoriti vama kao duhovnima, nego kao tjelesnima, kao maloj djeci u Kristu.

[2] Mlijeko sam vam davao da pijete, a ne jelo; jer još nijeste mogli, a ni sad još ne možete,

[3] Jer ste još tjelesni, jer kad je među vama zavist i prepiranje, nijeste li tjelesni, i ne živite li po čovjeku?

[4] Jer kad govori tko: "Ja sam Pavlov", a drugi: "Ja Apolov", nijeste li ljudi?

[5] Tko je dakle Apolo, a tko je Pavao? Sluge, po kojima vjerovaste, svaki, kako mu je Gospodin dao.

[6] Ja posadih, Apolo zali, a Bog dade te uzraste.

[7] Tako niti je onaj što, koji sadi, ni onaj, koji zalijeva, nego Bog koji daje te raste.

[8] A onaj, koji sadi i koji zalijeva, jedno su, a svaki će primiti svoju plaću no svojemu trudu.

[9] Jer mi smo Božji pomagači, a vi ste Božja njiva, Božja građevina.

[10] Po milosti Božjoj, koja mi je dana, ja kao mudri graditelj postavih temelj, a drugi naziđuje; ali svaki neka gleda, kako naziđuje.

[11] Jer temelja drugoga nitko ne može postaviti, osim onoga, koji je postavljen, koji je Isus Krist.

[12] Ako li tko naziđuje na ovome temelju, zlato, srebro, drago, kamenje, drva, sijeno, strnjiku.

[13] Svačije će djelo izaći na vidjelo; jer će dan Gospodin pokazati, jer će se ognjem otkriti, i oganj će iskušati, kakvo je čije djelo.

[14] Ako ostane čije djelo, što je nazidao, primit će plaću.

[15] A čije djelo izgori, bit će mu na štetu, a sam će se spasiti, ali tako kao kroz oganj.

[16] Ne znate li, da ste hram Božji, i Duh Božji da stanuje u vama?

[17] Ako li tko oskvrni hram Božji, upropastit će njega Bog; jer je hram Božji svet, a to ste vi.

[18] Nitko neka se ne vara! Ako tko među vama misli, da je mudar na ovome svijetu, neka bude lud, da hude mudar!

[19] Jer je mudrost ovoga svijeta ludost pred Bogom; jer je pisano: "On hvata mudre u njihovu lukavstvu."

[20] opet: "Gospodin zna misli mudrih, da su ništave."

[21] Zato nitko neka se ne hvali ljudima, jer je sve vaše:

[22] Bio Pavao, ili Apolo, ili Kefa, ili svijet, ili život, ili smrt, ili sadašnje, ili buduće: sve je vaše;

[23] A vi ste Kristovi, a Krist je Božji.

1 Korinćanima, glava 4

[1] Tako neka nas smatra čovjek kao sluge Kristove i upravitelje tajna Božjih.

[2] I ovdje se od upravitelja traži, da se tko vjeran nađe.

[3] A ja nimalo ne marim, da me sudite vi ili čovječji dan; a i sam sebe ne sudim.

[4] Jer ničemu nijesam svijestan, no u tom nijesam opravdan; a koji mene sudi, Gospodin je.

[5] Zato ne sudite ništa prije vremena, dok ne dođe Gospodin, koji će osvijetliti, što je u tami skriveno, i objavit će namjere srdaca; i tada će pohvala biti svakome od Boga.

[6] A ovo, braćo, primijenih na sebe i Apola zbog vas, da se naučite od nas: ne preko onoga, što je napisano, da se ni za koga ne nadimate jedan na drugoga.

[7] Jer tko tebe odlikuje? Što li imaš, što nijesi primio? A ako si primio, što se hvališ, kao da nijesi primio?

[8] Već ste zasićeni, već se obogatiste, bez nas vladate kao kraljevi. O da biste kraljevali, da bismo i mi s vama kraljevali!

[9] Jer mislim, da je Bog nas apostole najzadnje postavio, kao one, koji su na smrt osuđeni, jer smo postali asa gledanje svijetu i anđelima i ljudima.

[10] Mi smo lude zbog Krista, a vi ste mudri u Kristu; mi slabi, a vi jaki; vi štovani, a mi prezreni.

[11] Do ovoga časa i gladujemo, I žeđamo, i goli smo, i biju nas, i potucamo se,

[12] I trudimo se radeći svojim rukama. Psuju nas, a mi blagoslivljamo; progone nas, a mi trpimo;

[13] Hule na nas, a mi molimo; postadosmo kao smeće svijeta, izmet svima sve do sada.

[14] Ne pišem ovo, da vas posramim, nego da vas opomenem kao svoju ljubljenu djecu.

[15] Jer ako imate i deset tisuća odgojitelja u Kristu, ali nemate mnogo otaca, jer vas ja u Kristu Isusu rodih evanđeljem.

[16] Molim vas dakle, ugledajte se na mene kao i ja na Krista.

[17] Zato poslah k vama Timoteja, koji mi je sin ljubljeni i vjerni u Gospodinu; on će vam napomenuti putove moje u Kristu Isusu, kao što učim svuda u svakoj crkvi.

[18] Neki se naduše, kao da ja neću doći k vama.

[19] Ali ću vam doći skoro, ako Gospodin htjedne, i neću gledati na riječi onih, što su se naduli, nego na silu.

[20] Jer kraljevstvo Božje nije u riječi, nego u sili.

[21] Što hoćete, da dođem k vama sa šibom, ili s ljubavi i duhom blagosti?

1 Korinćanima, glava 5

[1] Općenito se čuje o bludnosti među vama, i to o takvoj bludnosti kakve nema ni
među neznabošcima, da naime neki ima ženu očevu.

[2] I vi ste naduti, mjesto da žalite, da se ukloni između vas, koji je učinio to djelo.

[3] Jer ja, ako i nenazočan tijelom, ali nazočan duhom, već sam odsudio, kao da bih bio
nazočan, onoga, koji je tako učinio:

[4] U ime Gospodina našega Isusa Krista, kad se skupite vi i moj duh sa silom
Gospodina našega Isusa,

[5] Da se takav preda sotoni na propast tijela, da se duh spasi u dan Gospodina našega
Isusa Krista.

[6] Nije dobra hvalidba vaša. Ne znate li, da malo kvasca ukiseli sve tijesto?

[7] Očistite stari kvasac, da budete novo tijesto, kao što ste beskvasni; jer je žrtvovan
naš Pasha, Krist.

[8] Zato svetkujmo ne u starome kvascu, ni u kvascu zloće i pakosti, nego u
beskvasnom kruhu čistoće i istine!

[9] Pisao sam vam u poslanici, da se ne miješate s bludnicima;

[10] A to ne rekoh za bludnike ovoga svijeta, ili lakomce, ili razbojnike, ili
idolopoklonike; jer biste morali izaći iz ovoga svijeta.

[11] A sad vam napisan, da se ne miješate, ako je jedan, koji se brat zove, bludnik, ili
lakomac, ili idolopoklonik, ili psovač, ili pijanica, ili razbojnik; s takvima da i ne
jedete!

[12] Jer što je meni stalo da sudim one, koji su izvan Ne sudite li vi one, koji su unutra?

[13] A one, koji su izvan, sudit će Bog. Uklonite zločinca između sebe!

1 Korinćanima, glava 6

1 Usuđuje li se tko od vas, koji ima tužbu na drugoga, ići na sud nepravednima, a ne svetima?

2 Ne znate li, da će sveti suditi svijetu? I ako ćete vi suditi svijetu, nijeste li vrijedni suditi najneznatnijim stvarima?

3 Ne znate li, da ćemo anđelima suditi, a kamoli više svjetovnim stvarima?

4 Ako dakle imate tužbe za svjetovne stvari, uzmite za suce one, koji su neznatni u crkvi!

5 Na sramotu vašu govorim. Zar nema među vama nijednoga mudra, koji može rasuditi među braćom svojom?

6 Nego se brat s bratom sudi, i to pred nevjernicima!

7 I to je već svakako prekršaj u vas, što imate tužbe među sobom. Zašto radije ne trpite nepravdu? Zašto radije ne pregorite štetu?

8 Nego vi činite nepravdu i štetu, i to braći!

9 Ili ne znate, da nepravednici neće baštiniti kraljevstva Božjega? Ne varajte se: "ni bludnici, ni idolopoklonici, ni preljubočinci, ni mekoputnici, ni muželožnici,

10 Ni kradljivci, ni lakomci, ni pijanice, ni psovači, ni razbojnici neće baštiniti kraljevstva Božjega.

11 I takvi ste bili neki; ali se opraste, ali se posvetiste, ali se opravdaste u imenu Gospodina našega Isusa Krista i u Duhu Boga našega.

12 Sve mi je slobodno, ali nije sve na korist; sve mi je slobodno, ali neću da me što zarobi.

13 Jelo je za trbuh, i trbuh za jelo. A Bog će oboje uništiti. Ali tijelo nije za bludnost, nego za Gospodina, i Gospodin za tijelo.

14 A Bog je i Gospodina uskrsnuo, i nas će uskrsnuti silom svojom.

[15] Ne znate li, da su tjelesa vaša udovi Kristovi? Hoću li dakle uzeti udove Kristove i od njih načiniti udove bludničine? Bože sačuvaj!

[16] Ili ne znate, da tko se s bludnicom združi, jedno postane tijelo? "Jer bit će", veli, "dvoje jedno tijelo."

[17] A tko se združi s Gospodinom, jedan je duh.

[18] Bježite od bludnosti! Svaki grijeh, koji učini čovjek, izvan je tijela; a koji čini blud, griješi protiv tijela svojega.

[19] Ili ne znate, da je tijelo vaše hram Duha Svetoga, koji je u vama, kojega imate od Boga, i ni jeste svoji?

[20] Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u tijelu svojemu!

1 Korinćanima, glava 7

[1] A za ono, što ste mi pisali: dobro je čovjeku, da se ne dotiče žene;

[2] Ali zbog bludnosti neka svaki ima svoju ženu, i svaka neka ima svojega muža!

[3] Muž neka čini ženi dužnost, a isto tako i žena mužu!

[4] Žena nije gospodar svojega tijela, nego muž; tako i muž nije gospodar svojega tijela, nego žena.

[5] Ne uskraćujte jedan drugomu, osim ako se dogovorite za vrijeme, da se posvetite molitvi, i opet da se sastanete, da vas sotona ne iskuša zbog vaše neuzdržljivosti!

[6] Ali ovo razumijevam kao dopuštenje, a ne kao zapovijed.

[7] Jer bih htio, da svi ljudi budu kao i ja; ali svaki ima svoj dar od Boga, ovaj ovako, a onaj onako.

[8] A neoženjenim i udovicama velim: dobro im je, ako ostanu, kao i ja.

[9] Ako li se ne uzdrže, neka se žene i udaju; jer je bolje ženiti se, negoli upaljivati se.

[10] A oženjenim zapovijedam, ne ja, nego Gospodin, da se žena od muža ne rastavlja.

11 Ako li se i rastavi, neka se više ne udaje, ili neka se pomiri sa svojim mužem, i muž neka ne otpušta žene!

12 A ostalima kažem ja, ne Gospodin: "Ako koji brat ima nevjernicu ženu, i ona pristane da živi s njim, neka je ne otpušta!

13 I žena, koja ima muža nevjernika, i on pristane da živi s njom, neka muža ne otpušta!

14 Jer je posvećen muž nevjernik ženom, i posvećena je žena nevjernica bratom; jer inače djeca vaša bila bi nečista, a sad su sveta.

15 Ako li se nevjernik rastavlja, neka se rastavi, jer se tada brat ili sestra nisu vezani, jer nas u miru pozva Bog.

16 Jer odakle znaš, ženo, hoćeš li spasiti muža? Ili odakle znaš, mužu, hoćeš li spasiti ženu?

17 Svaki neka samo živi, kako mu je Gospodin odredio, kako ga je Bog pozvao. I tako zapovijedam po svim crkvama.

18 Je li tko pozvan kao obrezan, neka se ne gradi kao neobrezan; ako li je tko pozvan neobrezan, neka se ne obrezuje!

19 Obrezanje je ništa, i neobrezanje je ništa; nego držanje zapovijedi Božjih.

20 Svaki neka ostane u onome zvanju, u kojemu je pozvan!

21 Jesi li pozvan kao rob, ne brini se; nego, ako i možeš slobodan postati, ostani radije!

22 Jer koji je pozvan u Gospodinu kao rob, slobodnjak je Gospodnji; tako i koji je pozvan kao slobodnjak, rob je Kristov.

23 Kupljeni ste skupo, ne budite robovi ljudima!

24 Svaki, braćo, u čemu je tko pozvan, u onome neka ostane pred Gospodinom!

25 A za djevice nemam zapovijedi Gospodnje, nego dajem savjet, kao koji sam milost dobio od Gospodina, da budem vjeran.

26 Mislim dakle, da je ovo dobro za sadašnju nevolju, da je čovjeku dobro tako biti.

27 Jesi li vezan za ženu, ne traži rastave; jesi li slobodan, ne traži žene!

28 A ako li se oženiš, nijesi sagriješio, i ako se uda djevica, nije sagriješila; ali će imati
takvi nevolju tjelesnu, a ja bih vas rado sačuvao od nje,

29 A ovo kažem, braćo: Vrijeme je kratko; preostaje, da i oni, koji imaju žene, budu,
kao da ih nemaju.

30 I koji plaču, kao da ne plaču; i koji se raduju, kao da se ne raduju; i koji kupuju, kao
da ne posjeduju;

31 I koji uživaju ovaj svijet, kao da ga ne uživaju; jer prolazi obličje ovoga svijeta.

32 A hoću, da ste vi bezbrižni. Tko je neoženjen, brine se za Gospodnje, kako će
ugoditi Gospodinu.

33 A koji je oženjen, brine se za svjetsko, kako će ugoditi ženi.

34 I žena neudata i djevica brine se za Gospodnje, da bude sveta tijelom i duhom; a
udata brine se za svjetsko, kako će ugoditi mužu.

35 A ovo govorim na korist vama samim, ne da vam nametnem zamku na vrat, nego
da bude što časno, i da ustrajno služite Gospodinu bez smetnje.

36 A ako li tko misli, da se ne ponaša pošteno prema svojoj djevici (zaručnici), s jakim
osjećajima, i tako mora biti, neka čini, što hoće; ne griješi, neka se žene!

37 A koji je tvrdo odlučio u srcu svojemu, i nije primoran, a ima vlast da izvrši svoju
volju, i ovo je rasudio u srcu svojemu, da sačuva svoju djevicu, dobro čini.

38 Tako i onaj, koji udaje svoju djevicu, dobro čini; a onaj, koji je ne udaje, bolje čini.

39 Žena je vezana zakonom, dok joj živi muž; a ako joj umre muž, slobodna je. Neka
se uda, za koga hoće, samo u Gospodinu!

40 Ali je blagoslovljenija ako ostane tako po mojemu savjetu; a mislim, da i ja imam
Duha Božjega.

1 Korinćanima, glava 8

1 A za ono, što se žrtvuje idolima, znamo, jer svi imamo znanje. Znanje nadima, a ljubav izgrađuje.

2 Ako li tko misli, da što zna, još nije upoznao, kako treba znati.

3 A ako tko ljubi Boga, ovoga je on upoznao.

4 A za jelo idolskih žrtava znamo, da idol nije ništa na svijetu, i da nema drugoga Boga osim jednoga.

5 Jer ako bih i bilo takozvanih bogova, ili na nebu ili na zemlji, – kao što ima mnogo bogova i mnogo gospoda, –

6 Ali mi imamo jednoga Boga Oca, od kojega je sve, i mi za njega, i jednoga Gospodina Isusa Krista, po kojemu je sve, i mi po njemu.

7 Ali nemaju svi znanja. Neki naime, jer su navikli na idole sve do sada, jedu meso kao idolske žrtve, i savjest njihova, jer je slaba, kalja se.

8 A jelo nas ne preporučuje Bogu, jer niti što gubimo, ako ne jedemo, niti što dobijemo, ako jedemo,

9 A gledajte, da kako ova sloboda vaša ne navodi na spoticanje slabima!

10 Jer ako tko tebe, koji imaš znanje, vidi u idolskom hramu gdje sjediš za stolom, neće li njegova savjest, budući da je slaba, navesti da jede idolske žrtve?

11 I zbog tvojega znanja poginut će slabi brat, za kojega je Krist umro.

12 A tako kad se griješite o braću, i bijete njihovu slabu savjest, protiv Krista se griješite.

13 Zato ako jelo navodi brata mojega na slabost, neću jesti mesa dovijeka, da se brat moj ne spotakne (i sagriješi).

1 Korinćanima, glava 9

[1] Nijesam li ja slobodan: Nijesam li ja apostol? Nijesam li ja vidio Gospodina našega Isusa Krista? Nijeste li vi djelo moje u Gospodinu?

[2] Ako drugima nijesam apostol, ali vama doista jesam, jer ste vi pečat mojega apostolstva u Gospodinu,

[3] Ovo je moja obrana pred onima, koji me ispituju:

[4] Zar nemamo prava jesti i piti?

[5] Zar nemamo prava sestru ženu voditi sa sobom, kao i ostali apostoli i braća Gospodnja, i Kefa?

[6] Ili jedini ja i Barnaba nemamo prava ovo činiti?

[7] Tko vojuje kad o svojemu trošku? Tko sadi vinograd, a od roda, njegova da ne jede? Tko pase stado, i od mlijeka stada ne jede?

[8] Govorim li ja ovo po čovjeku? Ne govori li ovo i zakon?

[9] Jer je u Mojsijevu zakonu napisano: "Ne zavezuj usta volu, koji vrši!" Zar se Bog brine za volove?

[10] Ili govori jamačno za nas? Jer je za nas napisano: Jer tko ore, treba u nadi da ore, i tko vrši, u nadi će dobiti dio.

[11] Ako smo mi vama duhovna dobra sijali, je li što veliko, ako mi vaša tjelesna požanjemo?

[12] Ako drugi imaju pravo na vas, zašto ne mi više. Ali se ne po služismo ovim pravom, nego sve podnosimo, da ne postavimo kakve zapreke evanđelju Kristovu.

[13] Ne znate li, da oni, koji vrše svetu službu, od svetinje se hrane, i koji žrtveniku služe, sa žrtvenikom dijele?

[14] Tako je i Gospodin zapovjedio, da oni, koji evanđelje propovijedaju, od evanđelja trebaju i živjeti.

15 A ja nijesam ništa od toga uporabio. A ovo ne napisah, da tako bude meni; jer bi za mene bilo bolje umrijeti, nego dopustiti da tko slavu moju poništi.

16 Jer ako propovijedam evanđelje, nema mi hvale, jer mi je dužnost. Teško meni, ako evanđelja ne propovijedam!

17 Jer ako ovo činim od svoje volje, plaću imam; a činim li pozvan, služba mi je povjerena.

18 Kakva mi je dakle plaća? Da propovijedajući evanđelje bez plaće propovijedam, tako da ne upotrijebim svojega prava u evanđelju.

19 Jer premda sam slobodan od sviju, svima sam sebe učinio slugom, da ih više pridobijem.

20 Židovima sam bio kao Židov, da Židove pridobijem; onima, koji su pod zakonom, bio sam kao pod zakonom, premda sam nijesam pod zakonom, da pridobijem one, koji su pod zakonom;

21 Onima, koji su bez zakona, kao da sam bez zakona, premda nijesam bez zakona Božjega, nego sam u zakonu Kristovu, da pridobijem one, koji su bez zakona.

22 Slabima bio sam slab, da slabe pridobijem; svima sam bio sve, da svakako nekoje spasim.

23 A sve činim zbog evanđelja, da bih imao dio u njemu.

24 Ne znate li, da oni, što trče u trkalištu, svi trče, ali jedan prima nagradu? Tako trčite da dobijete!

25 A svaki, koji se natječe za nagradu, od svega se uzdržava: oni dakle da dobiju raspadljiv vijenac, a mi neraspadljiv.

26 Ja dakle tako trčim, ne kao na nepouzdano; tako se borim, ne kao onaj, koji bije vjetar,

27 Nego krotim tijelo svoje i zarobljavam, da kako, pošto sam drugima propovijedao, sam ne budem zabačen.

1 Korinćanima, glava 10

[1] Neću vam naime zatajiti, braćo, da su oci naši svi bili pod oblakom, i svi su kroz more prošli;

[2] I svi su se u Mojsija krstili u oblaku i u moru;

[3] I svi su isto duhovno jelo i jeli,

[4] I svi su pili isto duhovno piće, jer su pili od duhovne hridi, koja ih je pratila, a hrid je bila Krist.

[5] Ali većina od njih nije bila po volji Bogu, jer su bili pobijeni u pustinji,

[6] A ovo se je zbilo nama za primjer, da mi ne žudimo zla, kao što su oni žudjeli.

[7] Niti budite idolopoklonici, kao neki od njih, kao što je pisano: "Sjede narod da jede i pije, i ustadoše da igraju."

[8] Niti da griješimo bludno, kao što su neki od njih griješili bludno, i palo ih je u jedan dan dvadeset i tri tisuće.

[9] Niti da kušamo Gospodina, kao što su neki od njih kušali, i od zmija su poizginuli.

[10] Niti da mrmljate, kao što su neki od njih mrmljali, i izginuli su od anđela pogubitelja.

[11] A ovo se sve u slici događalo njima, a napisano je za opomenu nama, koji živimo u posljednja vremena.

[12] Tko dakle misli, da stoji, neka gleda, da ne padne!

[13] Kušanje nije došlo na vas osim čovječjega. Ali je vjeran Bog, koji vas neće pustiti, da se iskušate većma, nego što možete, nego će učiniti s kušanjem povoljan izlaz, da mognete podnijeti.

[14] Zato, ljubljeni, bježite od idolopoklonstva!

[15] Kao mudrima govorim: "udite vi sami, što govorim!

16 Čaša blagoslova, koji blagoslivljamo, nije li zajedništvo krvi Kristove? Kruh, koji
lomimo, nije li zajedništvo tijela Kristova?

17 Jer jedan kruh, jedno smo tijelo mnogi, jer svi smo dionici jednoga kruha.

18 Gledajte Izraela po tijelu: koji jedu žrtve, nijesu li zajedničari žrtvenika?

19 Što dakle govorim? idolska žrtva da je što? ili idol da je što?

20 Ali što žrtvuju neznabošci, zlim duhovima žrtvuju, a ne Bogu. A ja neću, da vi
budete zajedničari s zlim duhovnima.

21 Ne možete piti čašu Gospodnju i čašu zlih duhova; ne možete biti zajedničari stola
Gospodnjega i stola zlih duhova.

22 Ili da izazivamo Gospodina? Zar smo jači od njega?

23 Sve mi je slobodno, ali nije sve na korist; sve mi je slobodno, ali sve ne ide na
dobro.

24 Nitko neka ne traži, što je njegovo, nego što je drugoga!

25 Sve, što se prodaje na trgu, jedite, i ništa ne ispitujte zbog savjesti;

26 Jer je Gospodnja zemlja i sve, što je na njoj,

27 Ako li vas tko od nevjernika pozove, i hoćete ići, jedite sve, što se donese pred vas,
i ništa ne ispitujte zbog savjesti!

28 A ako li vam tko rekne: "Ovo je idolska žrtva", ne jedite zbog onoga, koji je rekao,
i zbog savjesti;

29 Ali ne velim zbog savjesti tvoje, nego drugoga; jer zašto da moju slobodu sudi
savjest drugoga?

30 Ako ja sa zahvalom uživam, zašto da me psuju za ono, za što ja zahvaljujem?

31 Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li drugo što činite, sve na slavu Božju činite!

32 Ne budite povodom spoticanja ni Židovima, ni neznabošcima, ni crkvi Božjoj.

[33] Kao što i ja u svemu svima ugađam, ne tražeći svoje koristi, nego mnogih, da se spase.

1 Korinćanima, glava 11

[1] Ugledajte se na mene, kao i ja na Krista!

[2] A hvalim vas, braćo, što se u svemu mene spominjete i držite propise, kao što vam predadoh.

[3] Ali hoću, da vi znate, da je svakome mužu glava Krist, a muž je glava ženi, a Bog je glava Kristu.

[4] Svaki muž, koji se moli ili prorokuje s pokrivenom glavom, sramoti glavu svoju.

[5] A svaka žena, koja se moli ili prorokuje gologlava, sramoti glavu svoju, jer je svejedno, kao da je ošišana.

[6] Jer ako se ne pokriva žena, neka se šiša: ako li je ružno ženi šišati se ili glavu brijati, neka se pokriva!

[7] Ali muž ne treba pokrivati glave, jer je slika i slava Božja, a žena je slava muževlja.

[8] Jer nije muž od žene, nego žena od muža.

[9] Jer muž nije stvoren zbog žene, nego žena zbog muža.

[10] Zato žena treba da ima znak vlasti na glavi zbog anđela.

[11] Ipak niti je žena bez muža, niti muž bez žene u Gospodinu.

[12] Jer kako je žena od muža, tako je i muž po ženi; a sve je od Boga.

[13] Sami među sobom sudite: je li lijepo, da se žena gologlava moli Bogu?

[14] Ne uči li vas i sama priroda, da je mužu sramota, ako nosi dugu kosu?

[15] A ženi je ures, ako nosi dugu kosu, jer joj je kosa dana mjesto pokrivala.

16 Ako li tko misli, da se može prepirati, neka zna, mi takva običaja nemamo, niti
crkve Božje.

17 A kad ovo određujem, ne hvalim, što se ne sastajete na bolje, nego na gore.

18 Prvo naime, kad se sastajete na sastanak, čujem, da imaju razdori među vama; i
nešto vjerujem od toga.

19 Jer treba da budu i krive nauke, da se pokažu, koji su prokušani među vama.

20 Kad se dakle sastajete zajedno, da se ne jede večera Gospodnja.

21 Jer svaki svoju večeru uzme najprije da jede; i jedan gladuje, a drugi se opija.

22 Zar nemate kuća da jedete i pijete? Ili prezirete crkvu Božju, i sramotite one, koji
nemaju. Što ću vam reći? Da vas pohvalim? U tom vas ne hvalim.

23 Jer ja primih od Gospodina, što vam i predadoh, da Gospodin Isus onu noć, u koju
je bio izdan, uze kruh,

24 I zahvalivši prelomi i reče: "Uzmite i jedite! Ovo je tijelo moje koje se predaje za
vas; ovo činite na moju uspomenu!"

25 Tako i čašu po večeri, govoreći: "Ovo je čaša Novoga Zavjeta u mojoj krvi; ovo
činite, kadgod pijete, na moju uspomenu!"

26 Jer kadgod jedete kruh ovaj i pijete čašu, smrt Gospodnju navješćujete, dok ne
dođe.

27 Tko dakle nedostojno jede kruh ovaj ili pije čašu Gospodnju, kriv je tijelu i krvi
Gospodnjoj.

28 Zato neka čovjek ispituje sam sebe, i onda od kruha neka jede i od čaše neka pije!

29 Jer tko jede i pije nedostojno, sud sebi jede i pije, ne razlikujući tijela Gospodnjega.

30 Zato su među vama mnogi slabi i bolesni, i preminuše mnogi.

31 Jer kad bismo sami sebe sudili, ne bismo bili suđeni.

32 Ali kad nas sudi Gospodin, kazni nas, da se ne osudimo sa svijetom.

33 Zato, braćo moja, kad se sastajete da jedete, pričekajte jedan drugoga!

34 Ako li je tko gladan, neka jede kod kuće, da se na sud ne sastajete. A ostalo ću
urediti, kad dođem.

1 Korinćanima, glava 12

1 A za duhovne darove neću, braćo, da vi ne znate.

2 Znate, kad ste bili, neznabošci, dadoste se slijepo voditi k nijemim idolima.

3 Zato vam dajem na znanje, da nitko, koji govori u Duhu Božjem, ne kaže: "Proklet
Isus"; i nitko ne može reći: "Gospodin Isus", osim u Duhu Svetom.

4 Milosni su darovi različni, ali je isti Duh.

5 I različne su službe, ali je isti Gospodin.

6 I različna su djelovanja, ali je isti Bog, koji djeluje sve u svima.

7 A svakomu se daje objava Duha na korist.

8 Jer jednomu se daje po Duhu riječ mudrosti, drugomu riječ znanja po istom Duhu;

9 Drugomu vjera u istom Duhu, drugomu milosni dar liječenja u jednom Duhu;

10 Drugomu, da čini čudesa, drugomu proročanstvo, drugomu, da razlikuje duhove,
drugomu različni jezici, drugomu, da tumače jezike,

11 A ovo sve čini jedan i isti Duh, koji razdjeljuje svakome, kako hoće.

12 Jer kao što je tijelo jedno i udove ima mnoge, a svi udovi tijela, premda su mnogi,
jedno su tijelo, tako i Krist.

13 Jer jednim Duhom mi se svi krstimo u jedno tijelo, bili Židovi ili neznabošci, ili
robovi ili slobodni; i svi se jednim Duhom napojismo.

14 Jer i tijelo nije jedan ud, nego mnogi.

15 Ako reče noga: Jer nijesam ruka, nijesam od tijela, zar zato nije od tijela?

16 I ako reče uho: "Jer nijesam oko, nijesam od tijela", zar zato nije od tijela:

17 Kad bi sve tijelo bilo oko, gdje hi bio sluh? Kad bi sve bilo sluh, gdje bi bio njuh?

18 Ali eto Bog postavi udove, svaki od njih u tijelu, kako je htio.

19 A kad bi svi bili jedan ud, gdje bi bilo tijelo.

20 A sad su mnogi udovi, ali jedno tijelo.

21 A oko ne može reći ruci: "Ne trebam te"; ili opet glava nogama: "Ne trebate mi".

22 Nego, mnogo su više potrebni udovi tijela, koji izgledaju slabiji.

23 I s većim poštovanjem pazimo na one udove tijela, koje smatramo kao manje
ugledne. I nepristojne svoje udove pokrivamo s većom pristojnošću.

24 A pristojni udovi naši ne trebaju ništa. Ali Bog složi tijelo i slabijemu udu više dade
časti,

25 Da ne bude razdora u tijelu, nego da se udovi jednako brinu jedan za drugoga.

26 I ako strada jedan ud, s njim stradaju svi udovi; ili ako se slavi jedan ud, s njim se
raduju svi udovi.

27 A vi ste tijelo Kristovo, i pojedini udovi.

28 I jedne postavi Bog u crkvi, prvo kao apostole, drugo kao proroke, treće kao
učitelje, onda sile čudesne, zatim darove liječenja, pomaganja, upravljanja, različne
jezike.

29 Zar su svi apostoli? Zar su svi proroci! Zar su svi učitelji? Zar su svi čudotvorci?

30 Zar svi imaju darove liječenja? Zar svi govore jezike? Zar svi tumače?

31 A trsite se za najveće darove! I pokazat ću vam još izvrsniji put.

1 Korinćanima, glava 13

1 Ako jezike ljudske i anđeoske govorim, a ljubavi nemam, onda sam kao mjed, koja ječi, ili cimbal, koji zveči.

2 I ako imam dar proročanstva i znam sve tajne i sve znanje, i ako imam svu vjeru, da i gore premještam, a ljubavi nemam, ništa sam.

3 I kad bih razdao sve imanje svoje, i ako predam tijelo svoje, da se spali, a ljubavi nemam, ništa mi ne koristi.

4 Ljubav dugo trpi, dobrostiva je; ljubav ne zavidi, ne ponosi se, ne nadima se.

5 Ne čini što ne valja, ne traži svoje, ne razdražuje se, ne misli o zlu,

6 Ne raduje se nepravdi, a raduje se istini,

7 Sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi.

8 Ljubav nikad ne prestaje, a proročanstva ako će i prestati, ili Jezici ako će umuknuti, ili znanje ako će proći.

9 Jer dijelom znamo i dijelom prorokujemo.

10 A kad dođe, što je savršeno, prestat će, što je djelomično.

11 Kad sam bio dijete, govorio sam kao dijete, mislio sam kao dijete, sudio sam kao dijete. Kad sam postao muž, odbacio sam, što je bilo djetinje.

12 Jer sada u ogledalu slabo vidimo, a tada ćemo licem u lice. Sad poznajem dijelom, a tada ću poznati, kao što sam i poznat.

13 A sad ostaje vjera, ufanje, ljubav, ovo troje, ali je najveća među njima ljubav.

1 Korinćanima, glava 14

1 Težite za ljubavlju! Revnujte za duhovne darove, a osobito, da prorokujete!

2 Jer koji govori jezikom, ne govori ljudima, nego Bogu, je nitko ne razumije, a
Duhom govor tajne.

3 A koji prorokuje, govori ljudima za popravljanje i opomenu i utjehu.

4 Koji govori jezike, sam sebe podiže, a koji prorokuje, crkvu Božju podiže.

5 A želim, da vi svi govorite jezike, a još više da prorokujete; jer je veći onaj, koji
prorokuje, negoli onaj, koji govori jezike, osim ako tumači, da se crkva podiže.

6 A sad, braćo, ako dođem k vama jezike govoreći, što ću vam koristiti, ako vam ne
govorim ni u otkrivenju, ili u znanju, ili u proročanstvu, ili u nauci"

7 Već je tako kod neživih stvari, koje jedan glas daju od sebe, kod svirale ili citare.
Ako one različna glasa ne daju, kako će se razumjeti, što se svira na fruli ili na citri?

8 Jer ako truba dadne nejasan glas, tko će se spremiti na boj?

9 Tako i vi, ako nerazumljiva riječ reknete jezikom, kako će se razumjeti, što se
govori? Jer ćete govoriti u vjetar.

10 Tolike su vrste jezika na savjetu, i ni jedan nije bez glasa.

11 Ako dakle ne znam sile glasa bit ću tuđinac onome, kojemu govorim, i onaj, koji
govori, bit će meni tuđinac.

12 Tako i vi, jer revnujete za duhovne darove, gledajte da obilujete onima, koji su na
uzdizanje crkve!

13 Zato, koji govori jezikom, neka se moli, da protumači.

14 Jer ako se jezikom molim, moj se duh moli, a um je moj bez ploda.

15 Što dakle? Molit ću se duhom, a molit ću se i umom; pjevat ću hvalu duhom, a
pjevat ću i umom.

16 Inače, ako blagoslivljaš duhom, kako će onaj, koji zauzima mjesto neupućen, reći
Amen na tvoju zahvalu, kad ne zna, što govoriš?

17 Jer ti doduše dobro zahvaljuješ, ali drugi ne napreduje.

18 Hvala Bogu, govorim jezicima većma od sviju vas.

19 Ali na sastanku crkve volim pet riječi umom svojim reći, da i druge poučim, negoli deset tisuća riječi jezikom.

20 Braćo, ne budite djeca umom, nego pakošću budite djeca, a razboritošću budite savršeni!

21 U zakonu je pisano: "Tuđim jezicima i tuđim usnama govorit ću narodu ovome, i ni tako me neće poslušati, govori Gospodin."

22 Dakle Su jezici za znak ne onima, koji vjeruju, nego onima, koji ne vjeruju; a proročanstvo ne onima, koji ne vjeruju, nego onima, koji vjeruju.

23 Ako se dakle skupi sva crkva zajedno, i svi govore jezicima, a uniđu neupućeni ili nevjernici, neće li reći, da ludujete?

24 A ako svi prorokuju, a uđe kakav nevjernik ili neupućen, bude pokaran od sviju i suđen od sviju.

25 Tajne srca njegova bivaju očitovane, i tako će pasti ničice i poklonit će se Bogu, priznajući, da je zaista Bog u vama.

26 Što će se dakle činiti, braćo? Kad se sastajete, svaki Vs ima hvalospjev, ima nauku, ima otkrivenje, ima jezik, ima tumačenje; sve neka bude za napredovanje!

27 Ako govori tko jezikom, po dvojica, ili najviše po trojica i po redu, a jedan neka tumači!

28 Ako li nema tumača, neka šuti na sastanku crkve, a sebi neka govori i Bogu!

29 A proroci dva ili tri neka govore, i drugi neka rasuđuju!

30 Ako li se otkrije što drugome, koji sjedi, prvi neka šuti!

31 Jer možete prorokovali svi, jedan po jedan, da se svi uče, i svi da se tješe.

32 I duhovi proročki pokoravaju se prorocima;

33 Jer Bog nije Bog nesloge, nego mira. Tako je u svima crkvama svetih.

34 Žene neka šute na sastancima, jer se njima ne dopušta da govore, nego da budu pokorne, kao što i zakon govori.

35 Ako li hoće ćemu da se nauče, kod kuće muževe svoje neka pitaju, jer je loše ženi da govori na sastanku.

36 Je li od vas izašla riječ Božja? ili je k vama samima došla?

37 Ako tko misli, da je prorok ili duhovan, neka zna: Što vam pišem, Gospodnja je zapovijed.

38 Ako li tko ne zna, neće biti priznat.

39 Dakle, braćo, nastojte da prorokujete, i ne zabranjujte govoriti jezicima!

40 A sve neka bude pošteno i uredno!

1 Korinćanima, glava 15

1 A obznanjujem vam, braćo evanđelje, koje sam vans propovijedao, koje ste i primili, u kojemu i stojite,

2 Po kojemu se i spasavate, ako držite, kako sam vam propovijedao osim ako uzalud vjerovaste.

3 Jer sam vam najprije predao što sam i primio, da je Krist umro za grijehe naše po Pismima;

4 I da je pokopan, i da je uskrsnuo treći dan po Pismima;

5 I da se je javio Kefi, potom dvanaestorici;

6 A zatim se je javio braći, kojih je bilo više od pet stotina zajedno. Od njih mnogi žive i sad, a neki usnuše;

7 A potom se je javio Jakovu, onda svima apostolima;

8 A poslije sviju javio se i meni kao kakvu nedonoščetu.

9 Jer sam ja najmanji među apostolima, koji nijesam dostojan zvati se apostol, jer sam progonio crkvu Božju.

10 Ali po milosti Božjoj jesam, što Jesam, i milost njegova prema meni nije bila prazna, nego sam radio više od svilu njih, ali ne ja, nego milost Božja, koja je s menom.

11 Bio dakle ja, bili oni, tako propovijedamo, i tako vjerovaste.

12 A ako se Krist propovijeda, da je uskrsnuo od mrtvih, kako govore neki među vama, da nema uskrsnuća mrtvih?

13 A ako nema uskrsnuća mrtvih, to onda nije ni Krist uskrsnuo.

14 A ako Krist nije uskrsnuo, uzalud je dakle propovijedanje naše, a uzalud je i vjera vaša.

15 A nalazimo se i lažni svjedoci Božji, što smo svjedočili protiv Boga, da je uskrsnuo Krista, kojega nije uskrsnuo, ako doista mrtvi ne uskršavaju.

16 Jer ako mrtvi ne uskršavaju ni Krist onda nije uskrsnuo.

17 A ako Krist nije uskrsnuo, uzalud je vjera naša, jer ste u grijehima svojim.

18 Dakle tako i oni, koji usnuše u Kristu, izgiboše.

19 Ako se samo u ovom životu uzdamo u Krista, bjedniji smo od sviju ljudi.

20 A sad je Krist uskrsnuo od mrtvih, prvenac onima, koji usnuše.

21 Jer kako po čovjeku smrt, tako dođe i uskrsnuće mrtvih po čovjeku.

22 Jer kako u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi oživjeti.

23 Ali svaki u svojemu redu: prvenac Krist; potom oni, koji su Kristovi, i koji vjerovaše u njegov dolazak.

24 Onda svršetak, kad preda kraljevstvo Bogu i Ocu, i kad dokine svako poglavarstvo i svaku vlast i silu.

25 Jer njemu valja kraljevati, dok ne podloži sve neprijatelje pod noge svoje.

26 A kao posljednji će se neprijatelj uništiti smrt;

27 "Jer je sve pokorio pod noge njegove." A kad veli, da je sve njemu pokoreno, jasno je, da je osim onoga, koji je njemu sve pokorio.

28 A kad mu bude sve pokoreno, tada će se i sam Sin pokoriti onome, koji mu je sve pokorio, da bude Bog sve u svemu.

29 Inače, što čine oni, koji se krste za mrtve! Ako mrtvi uopće ne uskršavaju, što se i krste za njih.

30 Zašto i mi podnosimo pogibli svaki čas.

31 Svaki dan umirem, tako mi, braćo, vaše slave, koju imam u Kristu Isusu, Gospodinu našemu!

32 Jer ako sam se po čovjeku borio sa zvjeradi u Efezu, kakva mi je korist? Ako mrtvi ne uskršavaju, "jedimo i pijmo, jer ćemo sutra umrijeti."

33 Ne dajte se zavesti: zli razgovori kvare dobro ćudoređe.

34 Otrijeznite se kako treba, i ne griješite, jer neki ne znadu za Boga; na sramotu vam kažem.

35 Ali će reći tko: "Kako će uskrsnuti mrtvi? i u kakvu će tijelu doći?

36 Bezumniče, ono što siješ, neće oživjeti, ako ne umre.

37 Što siješ, ne siješ tijelo, koje će biti, nego golo zrno, bilo pšenično ili drugo kakvo.

38 A Bog mu daje tijelo, kako hoće, i svakom sjemenu svoje tijelo.

39 Nije svako tijelo isto tijelo, nego je drugo čovječje, a drugo je stoke, drugo ptičje, a drugo riblje.

40 I imaju tjelesa nebeska, i tjelesa zemaljska; ali je druga slava nebeskima, a druga zemaljskima.

41 Druga je slava suncu, i druga slava mjesecu, i druga slava zvjezdama; jer se
zvijezda od zvijezde razlikuje u slavi.

42 Tako i uskrsnuće mrtvih. Sije se u raspadljivosti, ustaje u neraspadljivosti.

43 Sije se u sramoti, ustaje u slavi; sije se u slabosti, ustaje u sili;

44 Sije se tijelo tjelesno, ustaje tijelo duhovno. Ako ima tjelesno, ima i duhovno.

45 Tako je i pisano: Prvi čovjek Adam postade duša živa", posljednji Adam duh, koji
oživljuje.

46 Ali nije prvo duhovno, nego tjelesno, pa onda duhovno.

47 Prvi je čovjek od zemlje, zemljan, drugi čovjek s neba.

48 Kakav je zemljani, takvi su i zemljani; i kakav je nebeski, takvi su i nebeski.

49 I kako smo nosili sliku zemljanoga, nosit ćemo i sliku nebeskoga.

50 A ovo kažem, braćo, da tijelo i krv ne mogu baštiniti kraljevstva Božjega, niti
raspadljivost baštini neraspadljivost,

51 Evo vam govorim tajnu: Svi nećemo usnuti, ali svi ćemo se promijeniti;

52 Iznenada, u trenutku oka, u posljednjoj trubi; jer će zatrubiti, i mrtvi će uskrsnuti
neraspadljivi, i mi ćemo se promijeniti,

53 Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u
besmrtnost.

54 A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost, i ovo se smrtno obuče u
besmrtnost, onda će se ispuniti riječ, što je napisana: "Pobjeda proguta smrt.

55 Gdje je, smrti, pobjeda tvoja? Gdje je, smrti, žalac tvoj?"

56 A žalac je smrti grijeh, a sila je grijeha zakon.

57 A Bogu hvala, koji nam dade pobjedu po Gospodinu našemu Isusu Kristu.

[58] Zato, braćo moja ljubljena, budite stalni i nepokolebljivi, puni revnosti u djelu Gospodnjem svagda, znajući, da rad vaš nije uzaludan u Gospodinu!

1 Korinćanima, glava 16

[1] A za skupljanje svetima, kao što sam uredio za crkve galacijske, tako i vi činite!

[2] Svaki prvi dan sedmice neka svaki od vas ostavlja kod sebe i skuplja, koliko može, da ne bivaju skupljanja tada, kad dođem.

[3] . A kad dođem, koje nađete za sposobne, one ću s poslanicima poslati, da odnesu vaš dar u Jerusalem.

[4] A ako bude vrijedno, da i ja idem, poći će s menom.

[5] A k vama ću doći, kad prođem u Makedoniju, jer ću proći kroz Makedoniju.

[6] A u vas može biti da ću se zadržati, ili i zimovati, da me vi otpratite, kamogod pođem.

[7] Neću naime, da vas sad u prolaženju vidim, jer se nadam neko vrijeme ostati kod vas, ako Gospodin dopusti.

[8] A u Efezu ću ostali do Pedesetnice;

[9] Jer mi se otvoriše velika i širom otvorena vrata, i protivnika ima mnogo.

[10] A ako dođe Timotej, gledajte, da bude kod vas bez straha, jer on radi djelo Gospodnje, kao i ja.

[11] Da ga nitko dakle ne prezre, nego ga ispratite s mirom, da dođe k meni, jer ga čekam s braćom.

[12] A za brata Apola javljam vam: Mnogo sam ga molio, da dođe k vama s braćom. I nikako mu nije bila volja, da sad dođe; ali će doći, kad imadne kad.

[13] Bdijte, stojte u vjeri, držite se muževno, budite jaki!

[14] Sve neka vam bude u ljubavi!

15 A opominjem vas, braćo, znate kuću Stefaninu, da je prvi plod Ahaje, i da se
staviše na službu svetima,

16 Da se i vi pokoravate takvima i svakome, koji surađuje i trudi se.

17 A radujem se dolasku Stefaninu i Fortunatovu i Ahajikovu, jer mi oni naknadiše,
što sam bio bez vas;

18 Oni okrijepiše duh moj i vaš. Cijenite dakle takve!

19 Pozdravljaju vas crkve u Aziji, pozdravljaju vas u Gospodinu mnogo Akvila i
Priska sa svojom domaćom crkvom kod kojih sam i gost.

20 Pozdravljaju vas braća sva. Pozdravite jedan drugoga cjelovom svetim!

21 Ovdje je moj pozdrav vlastitom rukom: Pavao.

22 Ako tko ne ljubi Gospodina našega Isusa Krista, neka bude proklet! Maranatha!

23 Milost Gospodina Isusa Krista neka je s vama!

24 Ljubav moja sa svima vama u Kristu Isusu! Amen.

Druga poslanica Korinćanima

2 Korinćanima, glava 1

1 Pavao, apostol Krista Isusa po volji Božjoj, i brat Timotej crkvi Božjoj u Korintu sa
svima svetima, koji su u svoj Ahaji.

2 Milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista.

3 Blagoslovljen neka je Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Otac milosrđa i
Bog sve utjehe,

4 Koji nas tješi u svakoj nevolji, da bismo mogli utješiti one, koji su u svakoj nevolji,
utjehom, kojom nas same Bog tješi.

5 Jer kao što obiluju patnje Kristove u nama, tako i po Kristu obiluje utjeha naša.

6 Ako li smo u nevolji, za vašu je utjehu i spasenje, ili se tješimo, za vašu je utjehu,
koja djeluje, da podnosite postojano iste patnje, što ih i mi podnosimo.

7 I naša je nada čvrsta za vas znajući, da kao što ste zajedničari u patnjama, tako ste i
u utjehi.

8 Jer vam nećemo, braćo, zatajiti nevolje naše, koja nam se dogodi u Aziji, kad smo
bili preko mjere i preko snage opterećeni, tako da nam je bio već dodijao život.

9 Nego sami u sebi osudismo, da nam valja umrijeti, da se ne uzdamo sami u sebe,
nego u Boga, koji podiže mrtve,

10 Koji nas je od tolike smrti izbavio i izbavit će nas; u njega se uzdamo, da će nas i
još izbaviti,

11 Jer nas i vi pomažete molitvom, da mnogi zahvale Bogu za milost, koja je nama
udijeljena po mnogima zbog vas.

12 Jer je naša slava ovo, svjedočanstvo savjesti naše, da smo u svetosti i iskrenosti
pred Bogom, a ne u mudrosti tjelesnoj, nego u milosti Božjoj živjeli u svijetu, a

osobito među vama.

[13] Jer vam drugo ne pišemo, nego što čitate i razumijevate, A nadam se, da ćete i do kraja razumjeti,

[14] Kao što nas dijelom i upozna ste, da smo vaša slava, kao što i vi naša u dan našega Isusa Krista.

[15] I u ovom pouzdanju htjedoh da vam dođem prije, da drugu milost imate.

[16] I od vas da idem u Makedoniju, i opet iz Makedonije da dođem k vama, i vi da me pratite u Judeju.

[17] Kad sam dakle to htio, zar sam što lakomisleno činio? ili što namjeravam, namjeravam li po tijelu, tako da bude na mene zajedno da, da, i ne, ne?

[18] Ali je Bog vjeran, te riječ na k vama nije zajedno da i ne.

[19] Jer Sin Božji, Isus Krist, kojega mi, ja i Silvan i Timotej, vama propovijedasmo, nije bio zajedno da i ne, nego je bio u njega samo da.

[20] Jer koliko je obećanja Božjih, našlo je u njemu svoj da, i u njemu je Amen Bogu na slavu po nama.

[21] Bog je, koji nas utvrđuje s vama za Krista, i pomaza nas,

[22] Koji nas i zapečati i dade zalog Duha u srca naša.

[23] A ja za svjedoka Boga prizivam na svoju dušu, da štedeći vas ne dođoh više u Korint.

[24] Ne kao da mi vladamo vjerom vašom, nego smo pomagači vaše radosti, jer u vjeri stojite čvrsto.

2 Korinćanima, glava 2

[1] A ovo odlučih u sebi, da opet ne dođem k vama žalosti.

[2] Jer ako vas ja žalostim, a tko je, koji će me razveseliti, ako ne onaj, kojega ja žalostim?

[3] I pisah vam upravo ovo, da kad dođem, nemam žalosti od onih, za koje bi valjalo da se veselim uzdajući se u sve vas, da je moja radost sviju vas.

[4] Jer sam od brige mnoge i tjeskobe srca pisao vam s mnogim suzama, ne da biste se ožalostili, nego da biste upoznali ljubav, koju imam izobilno za vas.

[5] Ali ako je tko ražalio, nije mene ražalio, nego barem dijelom, da ne uvećavam, sve vas.

[6] Jer je takvome dovoljna ova kazna od većine.

[7] Tako nasuprot treba da mu radije oprostite i tješite ga, da dotični kako ne padne u preveliku žalost.

[8] Zato vas molim, da utvrdite ljubav prema njemu.

[9] Jer sam vam zato i pisao, da upoznam vašu krepost, jeste li u svemu poslušni.

[10] A kome vi što oprostite, onome opraštam i ja; jer i ja, što sam oprostio, ako sam imao što oprostiti činim zbog vas pred Kristom.

[11] Da nas ne prevari sotona, jer znamo, što on misli

[12] A kad dođoh u Troadu, da propovijedam evanđelje Kristovo, i otvoriše mi se vrata u Gospodinu.

[13] Ne imadoh mira u duhu svojemu, ne našavši Tita, brata svojega, nego oprostivši se s njima zaputili u Makedoniju.

[14] A hvala Bogu, koji nam svagda daje pobjedu u Kristu Isusu, i po nama javlja miris poznanja svojega na svakom mjestu.

[15] Jer smo mi Kristov ugodan miris Bogu i među onima, koji se spasavaju, i među onima, koji ginu.

[16] Jednima dakle miris od smrti za smrt, a drugima miris od života za život. I za ovo tko je sposoban?

[17] Jer nijesmo kao mnogi, koji iskrivljuju riječ Božju, nego iskreno, kao iz Boga, pred Bogom, u Kristu govorimo.

2 Korinćanima, glava 3

1 Počijemo li opet sami sebe preporučivati? ili trebamo li kao neki preporučnih poslanica na vas i i od vas?

2 Vi ste naša poslanica napisana u srcima našim, koju poznaju i čitaju svi ljudi;

3 Koji ste se pokazali, da ste poslanica Kristova od nas izrađena i napisana ne crnilom, nego Duhom Boga živoga, ne na kamenim pločama, nego na tjelesnim pločama srca.

4 A takvo pouzdanje imamo po Kristu u Boga.

5 Ne da smo sposobni od sebe pomisliti što kao od sebe, nego je naša sposobnost od Boga,

6 Koji i učini nas sposobne da budemo sluge Novoga Zavjeta, ne slova, nego Duha; jer slovo ubija, a Duh oživljuje.

7 Ako li je služba smrti koja je u kamenje urezana slovima, bila u slavi, tako da sinovi Izraelovi ne mogoše pogledati na lice Mojsijevo od slave lica njegova, koja prestaje:

8 Kamo li neće mnogo većma služba Duha biti u slavi?

9 Jer ako je služba osude slava, mnogo većma izobiluje služba pravde u slavi.

10 Jer i nije slavno, što se je proslavilo s ove strane, zbog prevelike slave.

11 Jer ako je slavno, što prestaje, mnogo je većma slavno ono, što ostaje.

12 Imajući dakle takvu nadu s velikom smjelošću radimo;

13 I ne kao što je Mojsije metao pokrivalo na lice svoje, da ne bi sinovi Izraelovi gledali svršetka onome, što prestaje.

14 Ali otvrdnuše misli njihove; jer današnjega dana stoji isto pokrivalo neotkriveno u čitanju Staroga Zavjeta, jer u Kristu prestaje.

15 Nego do danas, kad se čita Mojsije, pokrivalo stoji na srcu njihovu.

16 A kad se obrati Gospodinu, oduzima se pokrivalo.

[17] A Gospodin je Duh; a gdje je Duh Gospodnji, ondje je sloboda.

[18] A mi svi, koji otkrivenim licem i gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u istu sliku iz slave u slavu, kao od Gospodnjega Duha.

2 Korinćanima, glava 4

[1] Zato, jer imamo ovu službu zbog milosrđa, koje smo postigli, ne sustajemo,

[2] Nego se odričemo tajnoga srama, ne živimo u lukavstvu, niti iskrivljujemo riječ Božju, nego se navješćivanjem istine preporučujemo svakoj savjesti ljudskoj pred Bogom.

[3] A ako li je i pokriveno evanđelje naše, u onima je pokriveno, koji ginu,

[4] U kojima bog ovoga svijeta oslijepi mišljenje nevjernika, da im ne zasvijetli svjetlost evanđelja slave Kristove, koji je slika Božja.

[5] Jer sami sebe ne propovijedamo, nego Krista Isusa Gospodina, a sebe vaše sluge zbog Isusa.

[6] Jer Bog, koji reče: "Iz tame neka zasvijetli svjetlost", zasvijetlio je u srcima našim, da svijetli poznanje slave Božje u lieu Isusa Krista.

[7] Ali ovo blago imamo u zemljanim posudama, da obilje sile bude od Boga, a ne od nas.

[8] U svemu trpimo nevolje, ali nijesmo potišteni; zbunjeni smo, ali ne očajavamo;

[9] Progone nas, ali nijesmo ostavljeni; pritiskuju nas, ali ne ginemo;

[10] Uvijek nosimo naokolo smrt Isusovu na tijelu, da se i život Isusov na tijelu našemu očituje.

[11] Jer se mi uvijek, dok smo živi, predajemo na smrt zbog Isusa, da se i život Isusov očituje na smrtnome tijelu našemu.

[12] Dakle smrt djeluje u nama, a život u vama

[13] A imajući isti duh vjere, kao što je pisano: "Vjerovao sam, zato govorio sam"; i mi vjerujemo, zato i govorimo;

[14] Znajući, da će onaj, koji uskrsnu Isusa, i nas s Isusom uskrsnuti, i postaviti s vama.

[15] Jer je sve zbog vas, da milost, rastući zahvalom mnogih, služi na što veću slavu Božju.

[16] Zato ne sustajemo, nego ako se naš vanjski čovjek i raspada, ipak se naš unutrašnji obnavlja iz dana u dan.

[17] Jer naša sadašnja i časovita lagana nevolja donosi nam izobilnu vječnu slavu, koja sve nadvisuje,

[18] Nama, koji ne gledamo na ovo, što se vidi, nego na ono, što se ne vidi, jer je ovo, što se vidi, za vrijeme, a ono, što se ne vidi, vječno.

2 Korinćanima, glava 5

[1] Jer znamo, da kad se ova zemaljska naša kuća ili šator rastoči, imamo zgradu od Boga, kuću nerukotvorenu, vječnu na nebesima.

[2] Jer za tim uzdišemo, želeći obući se u svoj nebeski stan;

[3] Samo da se nađemo obučeni, a ne goli!

[4] Jer dok smo u ovom šatoru, uzdišemo pritisnuti, jer nećemo da se svučemo, nego da se na to obučemo, tako da život proguta, što je smrtno.

[5] A koji nas za to pripravlja, Bog je, koji nam dade zalog Duha.

[6] Zato se jednako uzdamo čvrsto, jer znamo, da, dok smo u tijelu, u tuđini smo, daleko od Gospodina;

[7] Jer putujemo u vjeri, a ne u gledanju.

[8] Ali se čvrsto uzdamo i volimo većma otići od tijela i unići Gospodinu

[9] Zato se i trsimo, da mu se dopadnemo, ili odlazili ili ulazili.

10 Jer nam se svima valja javiti na sudu Kristovu, da primi svaki prema tome, kako je činio u tijelu svojemu dobro ili zlo.

11 Znajući dakle strah Gospodnji ljude svjetujemo, a Bogu smo poznati; a nadam se, da smo i u vašim savjestima poznati.

12 Jer se ne preporučujemo opet vama, nego vam dajemo prigodu, da se ponosite s nama, da imate što odgovoriti onima, koji se diče onim, što je na licu, a ne u srcu.

13 Jer bilo da se odviše hvalimo, zbog Boga je, bilo da smo smjerni, zbog vas je.

14 Jer ljubav Kristova nagoni nas, kad ovako sudimo: ako je jedan za sve umro, to su svi umrli;

15 I za sve je umro, da i oni, koji žive, ne žive više sebi, nego onome, koji je za njih umro i uskrsnuo.

16 Zato mi od sada nikoga ne poznajemo po tijelu; i ako Krista poznajemo po tijelu, ali ga sad više ne poznajemo.

17 Ako je dakle tko u Kristu, to je on novo stvorenje, to je staro prošlo, gle, sve je novo postalo.

18 Ali je sve od Boga, koji pomiri nas sa sobom po Kristu i dade nam službu pomirenja.

19 Jer je Bog bio, koji je u Kristu pomirio svijet sa sobom, ne računajući im prestupaka njihovih i metnuvši u nas riječ pomirenja

20 Za Krista smo dakle poslanici, jer Bog kao da opominje po nama. Molimo mjesto Krista: Pomirite se s Bogom!

21 Njega, koji nije poznao grijeha, učini za nas grijehom, da mi postanemo pravda Božja u njemu.

2 Korinćanima, glava 6

1 A kao suradnici njegovi opominjemo vas, da ne primite uzalud milosti Božje.

[2] Jer govori: "U pravo vrijeme usliših te, i u dan spasenja pomogoh ti." Evo, sad je
"pravo vrijeme"! Evo, sad je "dan spasenja"!

[3] Ne dajmo nikakve ni u čemu smutnje, da se služba ne kudi!

[4] Nego u svemu pokažimo se kao sluge Božje u mnogoj strpljivosti, u nevoljama, u
potrebama, u tjeskobama,

[5] U ranama, u tamnicama, u bunama, u trudovima, u nespavanju, u postu;

[6] U čistoći, u spoznaji, u dugotrpnosti, u dobroti, u Duhu Svetom, u ljubavi iskrenoj;

[7] U riječi istine, u sili Božjoj, s oružjem pravde zdesna i slijeva;

[8] Slavom i sramotom, zlim i dobrim glasom; kao zavodnici i istiniti,

[9] Kao nepoznati i poznati, kao oni, koji umiru, i evo živimo, kao kažnjeni, a ne
ubijeni,

[10] Kao žalosni, a jednako veseli, kao siromašni, a koji mnoge obogaćavaju, kao oni,
koji ništa nemaju, a sve posjeduju.

[11] Usta naša otvoriše se k vama, Korinćani, i srce se naše rasprostrani.

[12] Vama nije tijesno u nana, ali vam je tijesno u srcima vašim.

[13] A da isto vratite, kao djeci govorim: Rasprostranite se i vi!

[14] Ne budite ujarmljeni s nevjernicima! Jer što ima pravednost s nepravednošću ili
kakvu zajedništvo ima svjetlo s tamom?

[15] Kako li se slaže Krist s Belijalom? Ili kakav dio ima vjernik s nevjernikom?

[16] Kakav li sporazum ima hram Božji s idolima? Jer smo mi hram Boga živoga, kao
što reče Bog: "Stanovat ću u njima, i među njima ću hodati, i bit ću im Bog, i oni će
biti moj narod.

[17] Zato iziđite između njih i odvojite se, govori Gospodin, i ne dotičite se nečista, i ja
ću vas primiti.

[18] I bit ću vam otac, i vi ćete biti koji sinovi i kćeri, veli Gospodin Svemoćni."

2 Korinćanima, glava 7

[1] Imajući dakle ova obećanja, ljubljeni, očistimo se od svake ljage tijela i duha, te izvršimo posvećenje u strahu Božjemu!

[2] Osvojite nas! Nikome ne učinismo nažao, nikoga ne pokvarismo, nikoga ne prevarismo.

[3] Ne govorim da vas osudim, jer prije rekoh, da ste u srcima našim, da s vama umremo s vama živimo.

[4] Veliko je moje pouzdanje u vas, velik je moj ponos s vama, pun sam utjehe, obilna je moja radost pored sve nevolje naše.

[5] Jer i kad dođosmo u Makedoniju, nikakva mira nije imalo tijelo naše nego smo u svemu bili u nevolji; izvana borbe, iznutra strahovi

[6] Ali onaj, koji tješi poniženog, utješi nas dolaskom Titovim.

[7] A ne samo dolaskom njegovim, nego i utjehom, kojom se utješi kod vas, javljajući nam vašu čežnju, vaše plakanje, vaše staranje za mene, tako se ja većma obradovah.

[8] Jer ako sam vas i ožalostio poslanicom, ne kajem se; iako sam se kajao kad vidjeh, da vas je ona poslanica ožalostila, makar i za čas.

[9] Sad se radujem, ne što ste bili žalosni, nego što se ožalostiste na pokajanje; jer se ožalostiste po Bogu, da od nas ni u čemu ne štetujete.

[10] Jer žalost, koja je po Bogu, rađa stalno spasonosno pokajanje, a žalost svijeta rađa smrt.

[11] Jer, gle, upravo to, što se po Bogu ožalostiste, koliko učini staranje među vama, pa opravdanje, pa Žaljenje, pa strah, pa čežnju, pa revnost, pa pomirenje: u svemu pokazaste, da ste čisti u toj stvari.

[12] Ako sam vam dakle i pisao, nije to bilo zbog onoga, koji je skrivio, niti zbog onoga, kojemu je krivo učinjeno, nego da se očituje kod vas revnost vaša za nas pred Bogom.

13 Zato se utješismo. A u našoj utjehi još se većma obradovasmo radosti Titovoj, jer vi svi okrijepiste duh njegov.

14 Jer ako sam mu se što s vama pohvalio, nijesam se posramio, nego kako je sve istinito, što govorismo vama, tako je i pohvala naša pred Titom bila istinita.

15 I srce njegovo još vas više ljubi, kad se spominje pokornosti sviju vas, kako ste ga primili sa strahom i drhtanjem.

16 Radujem se, što se u svemu mogu osloniti na vas.

2 Korinćanima, glava 8

1 A javljamo vam, braćo, milost Božju, koja je dana u crkvama Makedonije.

2 Premda su bile kušane teškom nevoljom, ipak je tekla iz punine njihove radosti i iz dubine njihova siromaštva obilna rijeka dobrotvornosti.

3 Svjedočim za njih, da su po mogućnostima i preko mogućnosti dragovoljno davali.

4 I usrdno su nas molili za milost, da i oni smiju pomagati svete.

5 Preko svakoga očekivanja predadoše sami sebe najprije Gospodinu, a onda nama po volji Božjoj.

6 Zato zamolismo Tita, da kao što je počeo, onako i svrši i među vama ovu milostinju.

7 A vi kako ste u svemu izobilni, u vjeri i u riječi, i u znanju i u svakoj revnosti, povrh toga i u ljubavi svojoj prema nama, neka izobilujete i u ovoj milosti!

8 Ne govorim, kao da zapovijedam, nego kad se drugi staraju, da kušam i vašu ljubav, je li istinita.

9 Jer znate milost Gospodina našega Isusa Krista, da je, premda je bio bogat, zbog vas postao siromašan, da se vi njegovim siromaštvom obogatite.

10 I savjet dajem u tom; jer je ovo na korist vama, koji ne samo činiti, nego i htjeti počeste od lanjske godine.

[11] A sad i dovršite to djelo, da kao što je bila spremna volja htjeti, tako da bude i izvršiti od toga, što imate.

[12] Jer ako je spremna volja, mila je po onome, što ima, a ne po onome, što nema.

[13] Ali ne tako, da drugima bude olakšica, a vama potreba, nego neka bude jednakost.

[14] U sadašnje vrijeme vaš suvišak neka pomogne njihovoj oskudici, da i njihov suvišak pomogne vašoj oskudici, da bude jednakost;

[15] Kao što je pisano: "Tko je mnogo skupio, nije mu preteklo, i tko je malo, nije mu nedostalo."

[16] A hvala Bogu, koji je dao takvo staranje za vas u srce Titovo!

[17] Jer primi doduše molbu, ali kako je ali revnosti, svojevoljno otide k vama.

[18] A poslasmo s njim i brat, kojega je pohvala u evanđelju po svim crkvama.

[19] A ne samo to, nego je i izabran od crkve, da ide s nama i obavi ovo djelo ljubavi, za koje mi služimo na slavu Gospodina, i po našoj spremnoj volji;

[20] Čuvajući se toga, da nas tko ne pokudi za ovo obilje, u kojemu mi služimo;

[21] Jer nastojimo o dobru ne samo pred Gospodinom, nego i pred ljudima.

[22] A poslasmo s njima i brata našega, kojega revnost često iskušasmo u mnogim stvarima, a sad je još mnogo revniji zbog velikoga pouzdanja u vas.

[23] A za Tita, on je moj drug i pomagao za vas, a za braću našu, oni su poslanici crkveni, slava Kristova.

[24] Pokažite dakle na njima svjedočanstvo svoje ljubavi i našega ponosa s vama pred crkvama!

2 Korinćanima, glava 9

[1] O milostinji, koja se kupi za svete, suvišno je da vam pišem.

2 Jer poznajem vašu dobru volju, za koju se s vama ponosim kod Makedonaca, da je i Ahaja spremna od lanjske godine, i vaša je revnost potaknula mnoge.

3 A braću poslah, da hvala naša vama ne bude prazna u ovoj stvari, nego da budete spremni, kao što sam govorio;

4 Da se, ako dođu sa mnom Makedonci i nađu vas nespremne, ne osramotimo mi, da ne kažemo vi, u toj stvari.

5 Smatrao sam dakle potrebnim umoliti braću, da prije idu k vama i da priprave obećani blagoslov, da taj stoji gotov, i to kao blagoslov, a ne kao lakomstvo

6 A ovo velim: Tko oskudno sije, oskudno će i žeti; a tko u blagoslovima sije, u blagoslovima će i žeti.

7 Svaki, kako je odlučio u srcu, a ne sa žalošću ili od nevolje, jer Bog ljubi vesela darovatelja.

8 A Bog može učiniti, da je među vama izobilna, svaka milost, da u svemu svagda svega dovoljno imajući izobilujete za svako dobro djelo;

9 Kao što je pisano: "Prosu, dade siromasima, pravda njegova ostaje dovijeka."

10 A koji daje sjeme sijaču, dat će i kruh za jelo i umnožit će sjeme vaše i dat će da uzrastu plodovi pravde vaše,

11 Da se u svemu obogatite za svaku darežljivost, koja po nama čini hvalu Bogu!

12 Jer vršenje ove milostinje ne podmiruje samo oskudicu svetih, nego donosi i obilat plod po mnogim hvalama u Gospodinu.

13 Kad zbog ove prokušane službe ljubavi oni slave Boga za vaše pokorno priznaje evanđelja Kristova i za darežljivost, kojom dijelite njima i svima.

14 I u svojoj molitvi za vas kad čeznu za vama zbog preobilate milosti Božje u vama.

15 Hvala Bogu na njegovu neiskazanom daru!

2 Korinćanima, glava 10

[1] A sam ja, Pavao, molim vas zbog krotkosti i blagosti Kristove, koji sam naoči doduše neznatan među vama, a nenazočan da sam odvažan prema vama.

[2] Ali molim, da mi ne ustreba, kad budem kod vas, odvažan biti s onim pouzdanjem, kojim mislim smjelo postupati protiv nekih koji misle, da mi po tijelu živimo.

[3] Jer ako i živimo u tijelu, ne borimo se po tijelu.

[4] Jer oružje naše borbe nije tjelesno nego silno po Bogu za rušenje utvrda, da odbacujemo mudrovanje,

[5] I svaku visost, koja se podiže proti spoznaji Božjoj, i zarobljujemo svaki razum za pokornost Kristu;

[6] I pripravni smo kazniti svaku nepokornost, kad se izvrši vaša, pokornost.

[7] Gledajte, što je pred očima! Ako se tko uzda u sebe, da je Kristov, neka misli opet u sebi, da kako je on Kristov, tako smo i mi.

[8] Jer ako se što i više pohvalim vlašću našom, koju nam dade Gospodin za popravljanje, a ne na rušenje vaše, neću se postidjeti.

[9] Ali da ne mislite, da vas htjedoh plašiti poslanicama,

[10] "Jer su poslanice", kažu, "stroge i žestoke, a kad je tijelom pred nama, slab je, i riječ njegova ne valja ništa".

[11] Ovo neka pomisli takav, da kakvi smo nazočni u riječima po poslanicama, takvi ćemo biti i nazočni u djelu.

[12] Jer se ne usuđujemo sebe pribrojiti ili usporediti s nekima, koji sami sebe preporučuju; ali kad sami po sebi sebe mjere i uspoređuju sami sebe sa sobom, nerazumni su.

[13] A mi se nećemo hvaliti preko mjere, nego po mjeri pravila, koje nam Bog odmjeri kao mjeru, da dopremo i do vas.

[14] Jer se mi ne prostiremo predaleko, kao da nijesmo stigli do vas; jer doprijesmo i do vas s evanđeljem Kristovim.

[15] Niti se hvalimo preko mjere tuđim poslovima, nego imamo nadu, kad uzraste vjera vaša, da ćemo se u vama veličati po pravilu svojemu izobilno.

[16] Tako da i preko vaših granica propovijedamo evanđelje, i da se ne pohvalimo onim, što je po tuđemu pravilu učinjeno.

[17] A tko se hvali, u Gospodinu neka se hvali!

[18] Jer nije onaj prokušan, koji sun sebe preporučuje, nego onaj, kojega Gospodin preporučuje.

2 Korinćanima, glava 11

[1] O da biste malo potrpjeli moje bezumlje! No i potrpite me!

[2] Jer revnujem za vas Božjom revnosti; jer vas zaručih mužu jednome, da djevicu čistu privedem Kristu.

[3] Ali se bojim, da kao što zmija Evu prevari lukavstvom svojim, tako i misli vaše da se ne pokvare i odmetnu od iskrene odanosti prema Kristu.

[4] Jer ako tko dođe i drugoga Isusa propovijeda, kojega mi ne propovijedasmo, ili drugoga Duha primite, kojega ne primiste, ili drugo evanđelje, koje ne prihvatiste, lijepo podnosite.

[5] Jer mislim, da ni u čemu nijesam manji od prevelikih apostola.

[6] Jer ako sam i nevješt u govoru, a u znanju nijesam. A u svemu se očitovasmo vama

[7] Ili sam počinio grijeh ponizujući sebe, da se vi povisite, jer sam vam zabadava propovijedao i Božje evanđelje?

[8] Druge sam crkve oplijenio i uzeo potporu od njih, da služim vama. I kad sam bio kod vas i bio u potrebi, nikomu nijesam bio na teret.

[9] Jer meni u oskudici pomogoše braća, koja dođoše iz Makedonije, i u svemu sam se čuvao, da vam ne budem na teret, i čuvat ću se.

[10] Kao što je istina Kristova u meni, za ovo hvaljenje nitko me neće se zaustaviti u zemlji Ahaji.

[11] Zašto? Što vas ne ljubim? Bog zna. A što činim, i činit ću,

[12] Da uklonim prigodu onima, koji traže prigodu, da bi se našli kao i mi u onome, čim se hvale.

[13] Jer takvi ljudi lažni su apostoli, prevarljivi poslenici, koji se pretvaraju u apostole Kristove.

[14] I nije čudo, jer se sam sotona pretvara u anđela svjetla.

[15] Nije dakle ništa osobito, ako se i sluge njegove pretvaraju kao sluge pravde, kojima će svršetak biti po djelima njihovim.

[16] Opet velim; nitko neka me ne drži bezumnim! Ali ako ipak, kao bezumna primite me, da se i ja za malo što pohvalim.

[17] Što govorim, ne govorim po Gospodinu, nego kao u bezumlju, u ovom predmetu hvaljenja.

[18] Jer se mnogi hvale po tijelu, i la ću se pohvaliti.

[19] Jer rado podnosite bezumne, kad ste sami mudri.

[20] Jer podnosite, ako vas tko robi, ako vas tko izjeda, ako vam tko vaše uzima, ako se tko veliča, ako vas tko po obrazu udara.

[21] Na sramotu govorim, kao da smo u tome bili slabi. Čim se tko ponosi, u bezumlju govorim, ponosim se i ja.

[22] Hebreji su, i ja; Izrael su, i ja; potomci su Abrahamovi, i ja;

[23] Sluge su Kristove, da reknem kao lud, ja još više, više sam se trudio, više po tamnicama bio, preko mjere izbijen bio, mnogo puta u pogibli smrtnoj bio

[24] Od Židova primio sam pet puta četrdeset manje jedan udarac.

[25] Tri puta sam bio šiban, Jedanput kamenovan, tri puta san doživio brodolom, noć i dan proveo sam u dubini morskoj.

[26] Često na putovanjima, u pogiblima od rijeka, u pogiblima od razbojnika, u pogiblima od zemljaka, u pogiblima od neznabožaca, u pogiblima u gradu, u pogiblima u pustinji, u pogiblima na moru, u pogiblima od lažne braće,

[27] U trudu i muci, u mnogom nespavanju, u gladu i žeđi, u mnogom postu, u zimi i golotinji,

[28] Osim, što inače bude navaljivanje ljudi k meni svaki dan, briga za sve crkve.

[29] Tko oslabi, i ja da ne oslabim? tko se spotiče, i ja da se ne raspalim?

[30] Ako se valja hvaliti, svojom ću se slabošću hvaliti.

[31] Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji je blagoslovljen na vijeke, zna da ne lažem.

[32] U Damasku namjesnik kralja Arete čuvao je grad Damaščana, da me uhvati; I kroz prozor spustiše me u košari preko zida, i tako izbjegoh iz njegovih ruku.

2 Korinćanima, glava 12

[1] Ako se moram hvaliti, ne koristi doduše, doći ću na viđenja i otkrivenja Gospodnja.

[2] Znam čovjeka u Kristu, koji je prije četrnaest godina – ili u tijelu, ne znam, ili izvan tijeka, ne znam, Bog zna – bio odnesen do u treće nebo.

[3] I znam da je taj čovjek, – ili u tijelu, ili izvan tijeka, ne znam, Bog zna, –

[4] Bio odnesen u raj, i čuo neiskazane riječi, kojih čovjeku nije slobodno govoriti.

[5] Tim ću se hvaliti, a sobom se neću hvaliti, osim slabostima svojim.

[6] Jer kad bih se htio i hvaliti, ne bih bio bezuman, jer bih istinu rekao; ali se uzdržavam od toga, da ne bi tko više pomislio za mene, nego što vidi na meni ili čuje što od mene.

[7] I da se ne bih prekomjerno ponio zbog veličine otkrivenja, dade mi se trn u tijelo,
anđeo sotonin, da me bije, da se ne ponosim.

[8] Zato sam molio triput Gospodina, da odstupi od mene.

[9] I reče mi: "Dosta ti je milost moja, jer se sila u slabosti usavršava." Rado ću se dakle
hvaliti svojim slabostima, da se nastani u meni sila Kristova.

[10] Zato su mi ugodne slabosti, pogrde, nevolje, progonstva, tjeskobe zbog Krista, jer
kad sam slab, onda sam jak.

[11] Postadoh bezuman, vi me natjeraste, jer je trebalo da me vi preporučite; jer ni u
čemu nijesam manji od prevelikih apostola, ako i jesam ništa.

[12] Dokazi apostolstva mojega učinjeni su među vama u svakoj strpljivosti, u znacima i
čudesima i silama.

[13] Jer što je, u čemu ste manji od ostalih crkvi, osim što vam nijesam bio na teret.
Oprostite mi ovu krivnju!

[14] Evo, po treći put sam spreman da vam dođem, i neću vam biti na teret, jer ne tražim
što je vaše, nego vas Jer djeca nijesu dužna roditeljima blago teći, nego roditelji djeci.

[15] A ja ću veoma rado sve žrtvovati, i sama ću sebe žrtvovati za duše vaše. Kad vas
ljubim tako žarko, zar ćete vi mene manje ljubiti ?

[16] Ali neka bude, ja vam nijesam bio na teret, nego hitar budući uhvatio sam vas
prijevarom.

[17] Jesam li vas što zakinuo po kojemu od onih, koje poslah k vama?

[18] Zamolio sam Tita i s njim sam poslao brata. Je li vas Tito što zakinuo. Nijesmo li
hodili jednim duhom, jednim stopama?

[19] Mislite li opet, da se mi pred vama branimo? Pred Bogom u Kristu mi govorimo. A
sve je, ljubljeni, za vaš napredak.

[20] Jer se bojim, da kad dođem, da vas ne nađem, kakve hoću, i da vi nađete mene,
kakva nećete: da kako ne budu kod vas svađe, zavisti, srdžbe, prkosi, opadanja,
šaptanja, nadimanja, bune;

21 Da me opet, kad dođem, ne ponizi Bog moj kod vas i ne zaplačem za mnogima, koji su prije sagriješili, a nijesu se pokajali za nečistoću i bludnost i raspuštenost, što poučiše.

2 Korinćanima, glava 13

1 Ovo po treći put idem k vama. "U ustima dvojice ili trojice svjedoka stajat će svaka riječ."

2 Naprijed rekoh, i naprijed kažem, kao kad sam bio drugi put nazočan, i sada nenazočan, onima, koji su prije sagriješili, i svima ostalima, da ako dođem opet, neću štedjeti.

3 Jer tražite dokaz, da u meni govori Krist, koji među vama nije slab, nego je silan među vama?

4 Jer ako je i raspet bio po slabosti, ali živi po sili Božjoj; jer smo i mi slabi u njemu, ali ćemo živjeti s njim silom Božjom među vama.

5 Sami sebe okušajte, jeste li u vjeri, sami sebe ogledajte! Ili ne poznajete sebe, da je Isus Krist u vama? osim ako nijeste možda neprokušani.

6 A nadam se, da ćete poznati, da mi nijesmo neprokušani.

7 A molimo se Bogu, da vi ne činite nikakva zla, ne da se mi prokušani pokažemo, nego da vi dobro činite, a mi da smo kao neprokušani.

8 Jer ništa ne možemo protiv istine, nego za istinu.

9 Jer se radujemo, kad smo mi slabi, a vi jaki; zato se i molimo za vaše savršenstvo.

10 Zato vam pišem ovo nenazočan, da nazočan ne moradnem po stupati strogo po vlasti, koju mi je dao Gospodin, da gradim, a ne da rušim.

11 Uostalom, braćo, radujte se, budite savršeni, tješite jedni druge, jednako mislite, živite u miru, i Bog ljubavi i mira bit će s vama.

12 Pozdravite jedan drugoga cjelovom svetim! Pozdravljaju vas svi sveti.

13 Milost Gospodina Isusa Krista, i ljubav Boga, i zajedništvo Duha Svetoga neka je
sa svima vama! Amen!

Poslanica Galaćanima

Galaćanima, glava 1

1 Pavao apostol, ne od ljudi, ni po čovjeku, nego po Isusu Kristu i Bogu Ocu, koji ga uskrsnu od mrtvih.

2 I sva braća, koja su s menom, crkvama Galacije.

3 Milost vam i mir od Boga Oca i Gospodina našega Isusa Krista,

4 Koji dade sebe za grijehe naše, da nas izbavi od sadašnjega zla svijeta, po volji Boga i Oca na

5 Kojemu je slova u vijeke vjekova! Amen.

6 Čudim se, da se tako brzo od i vraćate od onoga, koji vas pozva milošću Kristovom, na drugo evanđelje;

7 A drugoga ipak nema; samo što su neki, koji vas zbunjuju i hoće da iskrive evanđelje Kristovo.

8 Ali ako i mi, ili anđeo s neba navijesti vam evanđelje drukčije, nego što vam navijestismo, neka bude proklet!

9 Kao što prije rekosmo, i sad opet velim: "Ako vam tko navijesti evanđelje drukčije, nego što primiste, neka bude proklet!

10 Jer zar ja sad gledam da dobijem naklonost kod ljudi, ili mi je do toga, da se dopadnem Bogu? Ili zar nastojim da ugađam ljudima? Kad bih još ljudima ugađao, ne bih bio sluga Kristov

11 Ali vam dajem na znanje, braćo, da evanđelje, koje sam ja propovijedao, nije po čovjeku.

12 Jer ga ne primih od čovjeka, niti naučih, nego otkrivenjem Isusa Krista.

13 Jer ste čuli moje življenje nekad u Židovstvu, da sam odviše progonio crkvu Božju
i rušio je.

14 I napredovao sam u židovstvu većma od mnogih vršnjaka svojih u narodu svojemu,
i više sam revnovao za predaje otaca svojih.

15 A kad se svidjelo Bogu, koji me izabra od krila majke moje i pozva milošću
svojom,

16 Da objavi Sina svojega u meni, da ga propovijedam među neznabošcima, ni za čas
se ne obratih tijelu i krvi.

17 Niti pođoh u Jerusalem k starijim apostolima od sebe, nego odoh u Arabiju, i opet
se vratih u Damask.

18 Zatim poslije tri godine pođoh u Jerusalem, da vidim Kefu, i ostadoh u njega
petnaest dana.

19 A drugoga od apostola ne vidjeh, osim Jakova, brata Gospodnjega,

20 A što vam pišem, evo, pred Bogom, da ne lažem.

21 Onda dođoh u krajeve Sirije i Cilicije,

22 A bio sam licem nepoznat crkvama Kristovim u Judeji.

23 A samo su bili čuli, da onaj, koji nas je nekad progonio, sad propovijeda vjeru, na
koju je nekoć napadao.

24 I slavili su Boga zbog mene.

Galaćanima, glava 2

1 Zatim, nakon četrnaest godina, opet uziđoh u Jerusalem s Barnabom, uzevši sa
sobom i Tita,

2 A uziđoh, po otkrivenju, i predložih im evanđelje, koje propovijedam među
neznabošcima, a osobito onima, koji su bili ugledni, da ne bih možda, ili da nijesam
trčao uzalud.

3 Ali ni Tito, koji je bio s menom, premda je bio neznabožac, nije bio primoran da se
obreže.

4 A to zbog lažne braće, koja se nametnuše i ušuljaše, da uhode slobodu našu, koju
imamo u Kristu Isusu, da nas zarobe,

5 Ovima ne popustismo nimalo, ni za čas, da istina evanđelja ostane kod vas.

6 Oni nasuprot, koji su bili ugledni, tko su inače oni bili, ne marim ništa, jer Bog ne
gleda, tko je tko, i ovi, koji su bili ugledni, ništa me novo ne naučiše,

7 Nego nasuprot, kad vidješe, da je meni povjereno evanđelje među neobrezanima,
kao Petru među obrezanima;

8 Jer onaj, koji pomože Petru u apostolstvu među obrezanima, pomože i meni među
neznabošcima;

9 I jer upoznaše milost, koja je meni dana, dadoše Jakov i Kefa i Ivan, koji su se
brojili kao stupovi, meni i Barnabi ruku u znak zajednice, da mi idemo k
neznabošcima, a oni k obrezanima;

10 Samo da bismo se spominjali siromaha, a to sam doista i revno nastojao činiti.

11 A kad dođe Kefa u Antiohiju, ja sam mu se u lice usprotivio, jer je bio zavrijedio
ukor.

12 Jer prije, dok ne dođoše neki od Jakova, jeo je s neznabošcima; a kad dođoše,
povukao se i odvajao bojeći se onih, koji su bili iz obrezanja.

13 I pretvaranju njegovu priključili se ostali Židovi, tako da je i Barnaba bio od njih
zaveden u isto pretvaranje.

14 A kad vidjeh, da ne idu pravo prema istini evanđelja, rekoh Kefi pred svima: "Kad
ti, koji si Židov, živiš neznabožački, a ne židovski, zašto neznabošce siliš, da drže
običaje židovske?

15 Mi smo od rođenja Židovi, a ne grješnici od neznabošca.

16 A jer znamo, da se čovjek ne opravdava djelima zakona, nego samo vjerom u Isusa
Krista, i mi vjerovasmo u Krista Isusa, da se opravdamo vjerom u Krista, a ne djelima

zakona, jer se djelima zakona neće opravdati ni jedan čovjek.

17 Ako li se mi, koji tražimo da se opravdamo u Kristu, nađosmo i sami grješnici, je li tada po čemu Krist grijehu sluga? Bože sačuvaj!

18 Jer ako opet gradim ono, što sam porušio, dokazujem, da sam prestupnik.

19 Jer ja sam po zakonu umro zakonu, da živim Bogu; s Kristom sam pribijen na križ.

20 A ja živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist. A što sad živim u tijelu, živim u vjeri u Sina Božjega, koji me je ljubio, i predao samoga sebe za mene.

21 Ne odbacujem milosti Božje! Doista, ako opravdanje po zakonu dolazi, onda je Krist uzalud umro.

Galaćanima, glava 3

1 O nerazumni Galaćani! Tko vas je opčarao da se ne pokoravate istini, vas, kojima je bio pred očima naslikan Isus, kao da bi bio među vama raspet.

2 Ovo jedno hoću od vas da doznam: Jeste li primili Duha po djelima zakona ili slušanjem propovijedanja vjere?

3 Tako li ste nerazumni, da počevši Duhom, sad tijelom dovršujete?

4 Toliko li uzalud pretrpjeste? Kad bi bilo samo uzalud!

5 Koji vam dakle daje Duha i čini čudesa među vama, čini li to djelima zakona ili slušanjem propovijedi vjere?

6 Kao što Abraham vjerova Bogu, i uračuna mu se u pravdu.

7 Poznajte dakle, da su oni sinovi Abrahamovi, koji su od vjere.

8 A jer je Pismo predvidjelo, da Bog po vjeri opravdava neznabošce, naprijed navijesti Abrahamu: "U tebi će biti blagoslovljeni svi narodi."

9 Tako oni, koji su od vjere blagoslovljeni su vjernim Abrahamom.

10 Jer svi, koji se oslanjaju na djela zakona, pod kletvom su; jer je pisano: "Proklet svaki, koji ne ostaje u svemu, što je napisano u knjizi zakona, da to čini,"

11 A da se zakonom nitko ne opravdava kod Boga, očito je, jer "pravednik će živjeti od vjere".

12 A zakon nije od vjere, nego "onaj tko čini, živjet će u njima".

13 Krist nas je otkupio od prokletstva zakona, jer je za nas postao prokletstvo; jer je pisano: "Proklet svaki, koji visi na drvetu."

14 Da bi na neznabošce došao blagoslov Abrahamov u Isusu Kristu, tako da obećanje Duha primimo po vjeri.

15 Braćo, govorim po čovjeku, nitko ipak čovječje potvrđene oporuke ne odbacuje, niti joj što dodaje.

16 A Abrahamu su rečena obećanja i potomku njegovu. Ne veli: "I potomcima, kao za mnoge, nego kao za jednoga: "I potomku tvojemu, koji je Krist.

17 A ovo velim: "Zavjeta, koji je od Boga potvrđen, ne dokida zakon, koji je postao poslije četiri stotine i trideset godina, tako da se poruši obećanje.

18 Jer ako je baština od zakona, onda nije od obećanja; a Abrahamu se je Bog milostiv iskazao obećanjem.

19 Što će dakle zakon? Zbog prestupaka bio je postavljen, doli dođe potomak, kojemu je bilo dano obećanje, određen po anđelima, rukom posrednika,

20 A posrednik nije jednoga, a Bog je jedan.

21 Je li dakle zakon protivan obećanjima Božjim? Bože sačuvaj, jer kad bi bio dan zakon, tako da bi mogao život dati, zaista bi od zakona bila pravda.

22 Ali je Pismo sve zatvorilo pod grijeh, da se obećanje dadne po vjeri u Isusa Krista onima, koji vjeruju.

23 A prije nego je došla vjera, bili smo pod zakonom čuvani i zatvoreni za vjeru, koja se je imala objaviti.

24 Tako je zakon bio čuvar naš do Krista, da se vjerom opravdamo.

25 A kad je došla vjera, nijesmo više pod čuvarom.

26 Jer ste svi sinovi Božji po vjeri u Kristu Isusu.

27 Jer koliko vas se god u Kristu krstiste, Krista obukoste.

28 Nema tu više ni Židova ni Grka, nema više ni roba ni slobodnjaka, nema više ni
muškoga roda ni ženskoga, jer sve vi svi jedno u Kristu Isusu.

29 A kad ste vi Kristovi, onda ste potomci Abrahamovi, po obećanju baštinici.

Galaćanima, glava 4

1 Ali velim: Dok je baštinik malodoban, ne razlikuje se ništa od roba, premda i je
gospodar svega,

2 Nego je pod skrbnicima i upraviteljima sve do vremena od oca određena.

3 Tako smo bili i mi, kad bijasmo malodobni, počelima svijeta podložni.

4 Ali kad dođe punina vremena, posla Bog Sina svojega, rođena od žene, postavljena
pod zakon,

5 Da otkupi one, koji su bili pod zakonom, da primimo posinjenje.

6 A jer ste sinovi, posla Bog Duha Sina svojega u srca vaša, koji vapije: "Aba, Oče!"

7 Tako više nijesi rob, nego sin; a ako si sin i baštinik po Bogu.

8 Ali tada jer nijeste znali Boga, služili ste bogovima, koji nijesu uistinu.

9 A sada kad ste upoznali Boga, ili ste dapače upoznati od Boga, kako se obraćate
opet na slaba i jadna počela, kojima opet iznova hoćete da služite?

10 Obdržavate dane i mjesece i vremena i godine.

11 Bojim se za vas, da nijesam možda uzalud radio među vama.

12 Budite kao ja; jer i ja sam kao vi. Braćo, molim vas, ništa mi ne učiniste na žao.

13 A znate, da sam vam prvi put u slabosti tijela propovijedao evanđelje.

14 I u kušnji vašoj, koja je bila zbog tijela mojega, nijeste me prezreli ni odbacili, nego ste me primili kao anđela Božjega, kao Isusa Krista.

15 Gdje je dakle vaše Blagoslovljeno oduševljenje? Jer vam svjedočim, da biste bili kad bi moguće bilo, izvadili oči svoje i dali meni.

16 Jesam li vam dakle postao neprijatelj, što sam vam govorio istinu?

17 Oni ne revnuju za vas, kako je pravo, nego dapače hoće da vas odvoje, da revnujete za njih.

18 A dobro je, da uvijek zbog dobra revnuju za vas, a ne samo, kad sam ja kod vas.

19 Dječice moja, koju opet s mukom rađam, dokle Kristovo obličje ne postane u vama!

20 A htio bih sad da sam kod vas i da izmijenim glas svoj, jer sam zbunjen za vas.

21 Kažite mi, koji hoćete da budete pod zakonom, ne slušate li zakona?

22 Jer je pisano, da je Abraham imao dva sina, jednoga od ropkinje, a drugoga od slobodne.

23 Ali koji je bio od ropkinje, po tijelu je rođen, a koji od slobodne, po obećanju.

24 A to je u slici rečeno, jer ovo su dva zavjeta: jedan od gore Sinajske, koji rada za robovanje, i to je Agara.

25 Jer Agara znači Sinaj goru u Arabiji, a odgovara sadašnjemu Jerusalemu, koji robuje s djecom svojom.

26 A onaj Jerusalem, koji je gore, slobodan je, i taj je mati na

27 Jer je pisano: "Razveseli se, nerotkinjo, koja ne rađaš; klikni i poviči, koja ne trpiš muke porođaja; jer ostavljena ima mnogo više djece, negoli ona, koja ima muža."

28 A vi ste, braćo, po Izaku djeca obećanja.

29 Ali kako je onda onaj, koji se rodio po tijelu, progonio onoga, koji se rodio po
Duhu, tako i sad.

30 Ali što kaže Pismo: "Istjeraj ropkinju i sina njezina; jer sin ropkinje neće biti
baštinik sa sinom slobodne!"

31 Tako, braćo, nijesmo djeca ropkinje, nego slobodne.

Galaćanima, glava 5

1 K slobodi nas je vodio Krist. Stojte dakle čvrsto i ne dajte se opet u jaram ropstva
uhvatiti!

2 Evo, ja, Pavao, kažem vam: "Ako se obrežete, Krist vam neće ništa koristiti.

3 A opet svjedočim svakome čovjeku, koji se obreže, da je dužan izvršiti sav zakon.

4 Rastavljeni ste od Krista, koji hoćete zakonom da se opravdate, izgubiste milost.

5 Jer mi iščekujemo u Duhu iz vjere radu opravdanja.

6 Jer u Kristu Isusu niti što pomaže obrezanje, ni neobrezanje, nego vjera, koja radi po
ljubavi.

7 Trčali ste dobro; tko vam je branio, da se ne pokoravate istini?

8 Ovo odvraćanje nije od onoga, koji vas je pozvao.

9 Malo kvasca ukiseli sve tijesto.

10 Ja se uzdam u vas u Gospodinu, da ništa drukčije nećete misliti. A tko vas buni,
podnijet će osudu, makar tko bio.

11 A ako ja, braćo, još obrezanje propovijedam, zašto još trpim progone? Onda je
uklonjeno spoticanje križa!

12 O da bi odsječeni bili oni, koji vas bune!

[13] Jer ste vi, braćo, na slobodu pozvani; samo ne dajte, da sloboda bude na službu tijelu, nego ljubavlju služite jedan drugome!

[14] Jer se sav zakon izvršuje u jednoj riječi: "Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe!"

[15] Ali ako jedan drugoga grizete i izjedate, gledajte, da jedan drugoga ne istrijebite!

[16] A velim: "U duhu živite, i želja tjelesnih nećete izvršiti!

[17] Jer tijelo želi protiv duha, a duh protiv tijela; a ovo se protivi jedno drugome, da ne činite ono, što hoćete.

[18] Ako li vas duh vodi, nijeste pod zakonom.

[19] Očita su djela tjelesna, a ova su: "preljubočinstvo, nečistoća, besramnost, razuzdanost,

[20] Idolopoklonstvo, čaranja, neprijateljstva, svađe, ljubomor, srdžbe, spletke, razdori, sljedbe,

[21] Zavisti, ubojstva, pijanstva, razuzdane gozbe i ovim slična, za koja vam unaprijed kažem, kao što sam i prije rekao, da oni, koji tako što čine, neće postići kraljevstva Božjega.

[22] A plod je Duha: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjernost,

[23] Krotkost, umjerenost; protiv ovakvih nema zakona.

[24] A koji su Kristovi, raspeli su tijelo sa strastima i požudama.

[25] Ako u duhu živimo, i hodajmo u duhu!

[26] Ne tražimo tašte slave, tako da izazivamo jedan drugoga i zavidimo jedan drugome.

Galaćanima, glava 6

[1] Braćo, ako i upadne čovjek u kakav prekršaj, vi duhovni ispravljajte takvoga duhom krotkosti; a pazi na sebe, da i ti ne budeš iskušan!

[2] Nosite bremena jedan drugoga, i tako ćete ispuniti zakon Kristov!

[3] Jer ako tko misli, da je što, a nije ništa, vara sam sebe.

[4] A svaki neka ispita svoje djelo, i tada će on samo u sebi imati slavu, a ne u drugome,

[5] Jer će svaki svoje breme nositi.

[6] A koji se uči riječi, neka dijeli od svakoga dobra onome, koji ga uči!

[7] Ne varajte se: "Bog se ne da ružiti, jer što čovjek posije, ono će i požeti.

[8] Jer koji sije u tijelo svoje, od tijela će požeti propast; a koji sije u duh, od duha će požeti život vječni.

[9] A dobro činiti, neka nam ne dodija, jer ćemo u svoje vrijeme požeti, ako ne sustanemo.

[10] Zato dakle, dok imamo vremena, činimo dobro svima, a osobito onima, koji su s nama u vjeri!

[11] Vidite, kakvim sam slovima pisao vam rukom svojom!

[12] Jer svi, koji hoće da se svide tijelom, oni vas sile, da se obrežete, samo da ne budu progonjeni zbog križa Kristova.

[13] Jer ni oni sami, koji se obrezuju, ne drže zakona, nego hoće, da se vi obrežete, da se hvale vašim tijelom.

[14] A ja, Bože sačuvaj, da se čim drugim hvalim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista, po kojemu je meni svijet raspet, i ja svijetu.

[15] Jer u Kristu Isusu niti što pomaže obrezanje, ni neobrezanje, nego novi stvor.

[16] I svi, koji po ovome pravilu žive, na njih mir i milosrđe, i na Izraela Božjega!

[17] Od sada neka mi nitko ne dosađuje, jer ja nosim na tijelu svojemu znakove Gospodina Isusa!

[18] Milost Gospodina našega Isusa Krista s duhom vašim, braćo! Amen.

Poslanica Efežanima

Efežanima, glava 1

[1] Pavao, po volji Božjoj apostol Krista Isusa, svetima, koji su u Efezu, i vjernima u Kristu Isusu.

[2] Milost vam i mir od Boga Oca našega i Gospodina Isusa Krista!

[3] Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima u Kristu.

[4] U njemu nas je izabrao prije Postanja svijeta, da budemo sveti i neokaljani pred njim,

[5] U ljubavi nas je predodredio po Isusu Kristu za svoje sinove po slobodnoj odluci volje svoje,

[6] Da slavimo slavnu milost njegovu, kojom nas je obdario u ljubljenome Sinu svojemu,

[7] U kojemu imamo otkupljenje krvlju njegovom, oproštenje grijeha po bogatstvu milosti njegove,

[8] Koju je obilno udijelio nama u svakoj mudrosti i razboritosti,

[9] Očitovavši nam tajnu volje svoje po svojoj slobodnoj odluci, koju je predodredio u njemu;

[10] Da je izvrši u punini vremena: da sve sjedini u Kristu kao glavi, što je na, nebesima i na zemlji.

[11] U njemu i mi postadosmo baštinici predodređeni po odredbi onoga, koji sve čini po odluci volje svoje,

[12] Da bismo bili na hvalu slave njegove, koji smo se prije uzdali u Krista.

[13] U njemu se i vi, čuvši riječ istine, evanđelje spasenja svojega, i vjerovavši zapečatiste Svetim Duhom obećanja,

[14] Koji je zalog baštine naše za otkupljenje stečevine na hvalu slave njegove.

[15] Zato i ja čuvši za vašu vjeru u Gospodinu Isusu i ljubav k svima svetima,

[16] Ne prestajem zahvaljivati za vas i spominjati se vas u svojim molitvama,

[17] Da Bog Gospodina našega Isusa Krista, Otac slave, dadne vama duha mudrosti i otkrivenja, da ga poznate.

[18] Neka rasvijetli oči srca vašega, da biste znali, koja je nada njegova zvanja, i koje je bogatstvo slave baštine njegove u svetima;

[19] I koja je izobilna veličina sile njegove prema nam koji vjerujemo po djelovanju jake sile njegove,

[20] Koju je učinio u Kristu, kad ga uskrsnu od mrtvih i posadi sebi s desne strane na nebesima,

[21] Nad svako poglavarstvo i vlast, i silu, i gospodstvo, i nad svako ime, što se naziva ne samo na ovome svijetu, nego i u budućemu.

[22] I sve podloži pod noge njegove, i njega dade za glavu nad svom crkvom,

[23] Koja je tijelo njegovo, punina onoga, koji sve ispunjava u svemu.

Efežanima, glava 2

[1] I vas, koji ste bili mrtvi zbog prestupaka i grijeha svojih,

[2] U kojima ste nekad hodili po vijeku ovoga svijeta, po knezu, koji vlada u zraku, po duhu, koji sad radi u sinovima nepokornosti,

[3] U kojima smo i mi svi nekad živjeli po željama tijela svojega, čineći volju tijela i pomisli, i bili smo po naravi djeca srdžbe, kao i ostali;

[4] Ali Bog, koji je bogat u milosrđu, zbog velike ljubavi svoje, kojom nas je ljubio,

[5] I nas, koji smo bili mrtvi zbog grijeha, oživi s Kristom milošću ste spašeni,

[6] I s njim uskrsnu i s njim posadi na nebesima u Kristu Isusu,

[7] Da pokaže u budućim vjekovima preveliko bogatstvo milosti svoje dobrotom prema nama u Kristu Isusu.

[8] Jer ste milošću spašeni po vjeri, i to nije od vas, to je dar Božji,

[9] Ne od djela, da se tko ne pohvali.

[10] Jer smo njegovo djelo, stvoreni u Kristu Isusu za djela dobra, koja Bog unaprijed pripravi, da u njima hodimo.

[11] Zato se spominjite, da vi, koji ste nekad po tijelu bili neznabošci i nazivani neobrezani od onih, na kojima se je učinilo rukom obrezanje na tijelu.

[12] Da ste bili u ono vrijeme bez Krista, isključeni od zajednice Izraelove i bez dijela u zavjetima obećanja, nade nemajući i bez Boga na svijetu.

[13] A sad u Kristu Isusu, vi koji ste nekad bili daleko, blizu postadoste krvlju Kristovom.

[14] Jer je on mir naš, koji oboje sastavi u jedno, i poruši zid, koji nas je rastavljao,

[15] Tijelom svojim poništi protivnost, i zakon zapovijedi u propisima, da iz obojega načini u sebi jednoga novog čovjeka, čineći mir,

[16] I da pomiri s Bogom oboje u jednom tijelu križem, ubivši neprijateljstvo na njemu,

[17] On je došao i propovijedao je mir vama, koji ste bili daleko, i mir onima, koji su bili blizu;

[18] Jer po njemu imamo oba pristup k Ocu u jednom Duhu.

[19] Tako dakle više nijeste tuđinci i došljaci, nego ste sugrađani svetih i ukućani Božji,

[20] Nazidani na temelju apostola i proroka, a ugaoni je kamen sam Krist Isus,

[21] Na kojemu je sva građevina složena i raste za sveti hrani u Gospodinu,

22 Na kojemu se i vi naziđujete za stan Božji u Duhu.

Efežanima, glava 3

1 Zato sam ja Pavao sužanj Krista Isusa za vas neznabošce.

2 Jer čuli ste službu milosti Božje, koja je meni dana za vas,

3 Da se meni po otkrivenju očitova tajna, kao što gore opisah ukratko.

4 Odakle možete čitajući razabrati moje razumijevanje u tajni Kristovoj,

5 Koja se u drugim vremenima ne očitova sinovima čovječjim, kako se je sad otkrila svetim njegovim apostolima i prorocima u Duhu,

6 Da su neznabošci subaštinici i sutjelesnici i zajedničari obećanja u Kristu Isusu po evanđelju.

7 Njegov postadoh sluga po daru milosti Božje, koja mi je dana po djelovanju sile njegove.

8 Meni, najmanjemu od sviju svetih dana je ova milost, da navijestim među neznabošcima neistražljivo bogatstvo Kristovo,

9 I da otkrijem svima, kako se je ostvarila tajna od vjekova skrivena u Bogu, koji je sve stvorio;

10 Da se po crkvi sad obznani poglavarstvima i vlastima na nebu mnogolika mudrost Božja,

11 Po odredbi vjekova, koju izvrši u Kristu Isusu, Gospodinu našemu,

12 U kojemu imamo smjelost i pristup u nadi po vjeri u njega.

13 Zato vas molim, da ne klonete zbog nevolja mojih za vas, koje su slava vaša.

14 Zbog toga pregibam koljena svoja pred Ocem Gospodina našega Isusa Krista,

15 Od koga se zove svako zajedništvo na nebesima i na zemlji,

[16] Da vam dadne po bogatstvu slave svoje, da se silom utvrdite po Duhu njegovu u nutarnjem čovjeku,

[17] Da Krist stanuje vjerom u srcima vašim, da budete u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni;

[18] Da biste mogli razumjeti sa svima svetima, koja je širina i dužina, i visina i dubina;

[19] I poznati ljubav Kristovu, koja nadilazi svaku spoznaju, da se ispunite svom puninom Božjom.

[20] A onome, koji može sve učiniti izobilnije nego što molimo ili mislimo, po sili, koja djeluje u nama,

[21] Njemu slava u crkvi i u Kristu Isusu u sva pokoljenja odvijeka dovijeka! Amen.

Efežanima, glava 4

[1] Molim vas dakle ja, sužanj u Gospodinu, da se vladate dostojno zvanja, u koje ste pozvani,

[2] Sa svom poniznošću i krotkošću, sa strpljivošću podnoseći jedan drugoga u ljubavi,

[3] Starajući se, da čuvate jedinstvo duha u vezi mira

[4] Jedno tijelo i jedan duh, kao što ste i pozvani u jednoj nadi zvanja svojega,

[5] Jedan Gospodin, jedna vjera, jedno krštenje.

[6] Jedan Bog i Otac sviju, koji je nad svima, i kroza sve, i u svima.

[7] A svakomu je od nas dana milost po mjeri, kako ju je Krist darovao.

[8] I zato govori "Uzađe na visinu, odvede zarobljene i porazdijeli darove ljudima."

[9] A "uzađe" što je, nego da najprije i siđe u donje dijelove zemlje?

[10] Koji sade, to je onaj, koji i uzađe više sviju nebesa, da ispuni sve.

11 I on je dao jedne za apostole, a jedne za proroke, a jedne za evanđeliste, a jedne za
pastire i učitelje,

12 Da se sveti usavrše za djelo službe, na sazidanje tijela Kristova;

13 Dok ne stignemo svi u jedinstvo vjere i poznanja Sina Božjega u čovjeka savršena,
u mjeru dobi punine Kristove;

14 Da ne budemo više mala djeca, koju ljulja i zanosi svaki vjetar nauke po zloći ljudi,
po lukavstvu, da zavede u zabludu;

15 Nego držeći se istine u ljubavi da u svemu uzrastemo u onome, koji je glava, Krist,

16 Iz kojega je sve tijelo sastavljeno i sklopljeno svakim vezom, da jedan drugome
pomaže silom, što je odmjerena svakome pojedinom udu, i čini, da raste tijelo i
usavršuje se u ljubavi.

17 Ovo dakle kažem i zaklinjem vas u Gospodinu, da više ne hodite, kao što hode i
neznabošci u taštini mišljenja svojega,

18 Koji imaju razum tamom pokriven i otuđeni su životu Božjemu zbog neznanja, što
je u njima, zbog sljepoće srca njihova;

19 Kojim, bez višega osjećaja, predadoše se razuzdanosti, da čine svaku nečistoću u
lakomstvu.

20 Ali vi tako ne upoznaste Krista;

21 Jer ste ga čuli i u njemu ste poučeni, kao što je istina u Isusu,

22 Da iza prijašnjega života odložite staroga čovjeka, koji se raspada u željama
prevarljivim,

23 I da se obnovite duhom uma svojega;

24 I obučete novoga čovjeka, koji je stvoren po Bogu, u pravdi i svetosti istine.

25 Zato odbacite laž i govorite istinu svaki sa svojim bližnjim, jer smo udovi jedan
drugome!

26 Srdite se, a ne griješite, sunce neka ne zađe nad srdžbom vašom!

27 Niti dajite mjesta đavolu!

28 Tko je krao, više neka ne krade, nego neka se radije trudi čineći dobro rukama
svojim, da ima što davati potrebnima!

29 Nikakva loša riječ neka ne izlazi iz usta vaših, nego samo dobra, koja pobuđuje na
dobro prema potrebi, da dadne milost onima, koji slušaju!

30 I ne žalostite Duha Svetoga Božjega, kojim ste zapečaćeni za dan otkupljenja!

31 Svaka gorčina, i gnjev i ljutina, i vika i psovka neka se ukloni od vas sa svakom
pakošću!

32 A budite jedan drugome blagi, milosrdni, opraštajući jedan drugome kao što je i
Bog u Kristu oprostio vama!

Efežanima, glava 5

1 Budite dakle nasljedovatelji Boga, kao ljubljena djeca,

2 I živite u ljubavi kao što je i Krist ljubio nas i predao sebe za nas kao prinos i žrtvu
Bogu na ugodni miris!

3 A bludnost i svaka nečistoća i lakomstvo neka se ni ne spominje među vama, kao
što se pristoji svetima!

4 Tako i besramnost, i ludi govor, ili nepristojne šale, što ne dolikuju, nego radije
zahvaljivanje.

5 Jer ovo neka znate, da ni jedan bludnik, ili nečist, ili lakomac, a to je idolopoklonik,
nema dijela u kraljevstvu Krista i Boga!

6 Nitko neka vas ne vara praznim riječima, jer zbog ovih dolazi gnjev Božji na sinove
nepokornosti!

7 Nemojte dakle postati zajedničari njihovi!

8 Jer ste bili nekada tama, a sad ste svjetlost u Gospodinu. Kao djeca svijetla živite!

9 Jer je rod svijetla u svakoj dobroti i pravdi i istini.

10 Istražujte, što je Gospodinu ugodno!

11 I ne pristajte na nerodna djela tame, nego ih radije karajte!

12 Jer je sramotno i govoriti, što oni tajno čine.

13 A sve, za što se kara, svjetlost objavljuje; jer sve, što se objavljuje, svjetlost je.

14 Zato se kaže: "Ustani, koji spavaš, i uskrsni od mrtvih, i obasjat će te Krist!"

15 Gledajte dakle pomno, kako ćete živjeti; ne kao nemudri, nego kao mudri,

16 I dobro iskoristite vrijeme, jer su dari loši!

17 Zato ne budite nerazumni, nego uvidite, što je volja Gospodina našega!

18 I ne opijajte se vinom, u kojemu je raspuštenost, nego se napunite Duhom,

19 Govoreći među sobom u psalmima i hvalospjevima i duhovnim pjesmama,
pjevajući i kličući u srcu svojem Gospodinu

20 Zahvaljujući svagda za sve u ime Gospodina našega Isusa Krista Bogu i Ocu!

21 Pokoravajte se jedan drugome u strahu Kristovu!

22 Žene neka se pokoravaju svojim muževima kao Gospodinu,

23 Jer je muž glava ženi, kao što je i Krist glava crkvi; on je spasitelj tijela.

24 Ali kao što se crkva pokorava Kristu, tako i žene svojim muževima u svemu.

25 Muževi, ljubite svoje žene, kao što je i Krist ljubio crkvu i sebe samoga predao za
nju,

26 Da je posveti, očistivši je kupelju vodenom u riječi,

27 Da on prikaže sebi slavnu crkvu, koja nema ljage ni nabora, ili što slično, nego da
bude sveta i neokaljana.

28 Tako su dužni i muževi ljubiti svoje žene kao svoja tjelesa. Tko ljubi svoju ženu, sebe samoga ljubi.

29 Jer nitko nije nikad zamrzio na svoje tijelo, nego ga hrani i grije kao i Krist crkvu,

30 Jer smo udovi tijela njegova od mesa njegova i od kostiju njegovih.

31 Zato će ostaviti čovjek oca svojega i majku, i prionut će uz ženu svoju, i bit će dvoje jedno tijelo.

32 Tajna je ovo velika; a ja velim obzirom na Krista i na crkvu.

33 Ali i vi svaki pojedini neka ljubi onako svoju ženu kao sebe samoga; a žena neka poštiva svojega muža!

Efežanima, glava 6

1 Djeco! Slušajte svoje roditelje u Gospodinu, jer je ovo pravo!

2 "Poštuj oca svojega i majku; ovo je prva zapovijed s pečaćenjem,

3 Da ti dobro bude, i da živiš dugo na zemlji."

4 I vi, oci! Ne razdražujte djece svoje, nego ih odgajajte stegom i naukom Gospodnjim!

5 Sluge! Slušajte gospodare svoje po tijelu sa strahom i drhtanjem, u iskrenosti srca svojega, kao Krista!

6 Ne služite na oko, kao ljudima da ugađate, nego kao sluge Kristove, čineći volju Božju od srca!

7 Dragovoljno služite kao Gospodinu, a ne ljudima,

8 Znajući, da svaki što učini dobro, ono će i primiti od Gospodina, bio rob ili slobodnjak.

9 I vi, gospodari! Isto činite njima, a da ne prijetite, znajući, da je i njima i vama Gospodar na nebesima, i on ne gleda, tko je tko.

10 Uostalom braćo budite jaki u Gospodinu i u moći sile njegove!

11 Obucite se u svu ratnu opremu Božju, da biste se mogli održati zasjedama đavla!

12 Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv poglavarstva, protiv vlastima,
protiv upravitelja tame ovoga svijeta, protiv duhova pakosti u zračnim visinama.

13 Zato uzmite sve oružje Božje, da biste se mogli oduprijeti u zao dan, i svršivši sve
održati se!

14 Stojte dakle opasavši bokove svoje istinom, i obukavši se u oklop pravde,

15 I obuvši noge, da budete spremni za evanđelje mira!

16 A povrh svega uzmite štit vjere, kojim ćete moći pogasiti sve ognjene strijele
đavola!

17 I kacigu spasenja uzmite, i mač Duha, koji je riječ Božja!

18 Svakom molitvom i prošnjom molite se u Duhu u svako vrijeme, i uz to bdijte sa
svom ustrajnosti i molitvom za sve svete,

19 I za mene, da mi se dadne riječ, kad otvorim usta svoja, da navješćujem sa
slobodom tajnu evanđelja,

20 Za koje sam poslanik u okovima, da u njemu govorim slobodno, kao što mi treba
govoriti,

21 A da i vi znate, kako mi je i što radim, sve će vam javiti Tihik, ljubljeni brat i vjerni
sluga u Gospodinu.

22 Njega šaljem k vama upravo za to, da znate, kako nam je, i da utješi srca vaša.

23 Mir braći i ljubav s vjerom od Boga Oca i Gospodina Isusa Krista!

24 Milost neka je sa svima, koji ljube Gospodina našega Isusa Krista u besmrtnost!
Amen.

Poslanica Filipljanima

Filipljanima, glava 1

1 Pavao i Timotej, sluge Isusa Krista, svima svetima u Kristu Isusu, koji su u Filipima, s predstojnicima (gr. biskup) i poslužiteljima (gr. đakon).

2 Milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina I Isusa Krista!

3 Zahvaljujem Bogu svojemu, kad se god spomenem vas,

4 Svagda u svakoj molitvi svojoj za sve vas s radošću moleći se,

5 Za vaše sudjelovanje u evanđelju od prvoga dana do danas,

6 Uzdam se upravo u to, da će onaj, koji je počeo dobro djelo u vama, dovršiti ga do dana Krista Isusa.

7 Kao što je pravedno, da ja ovo mislim za sve vas, jer vas nosim u srcu, budući da ste svi sudionici moje milosti i u okovima mojim i u obrani i utvrđivanju evanđelja.

8 Jer Bog mi je svjedok, kako čeznem za svima vama najnježnijom ljubavlju Krista Isusa.

9 I zato se molim, da ljubav vaša sve više i više izobiluje u spoznaji i u svakom razumijevanju,

10 Da iskusite bolje, da budete čisti i bez spoticanja na dan Kristov,

11 Napunjeni plodom pravde po Isusu Kristu na slavu i hvalu Božju.

12 A hoću, da vi znate, braćo, da je moje sadašnje stanje dapače pomoglo napretku evanđelja,

13 Tako da se je razglasilo kod sve tjelesne straže i kod svih ostalih, da ja nosim okove zbog Krista.

[14] I većina braće u Gospodinu, ohrabrena okovima mojim, usuđujem se još revnije,
bez straha navješćivati riječ Božju.

[15] Jedni doduše iz zavisti i svađe, ali drugi od dobre volje propovijedaju Krista.

[16] Ovi iz ljubavi znajući, da sam postavljen za obranu evanđelja.

[17] A oni iz prkosa navješćuju Krista, neiskreno, da jače pritegnu okove moje.

[18] što dakle? Dok se na svaki način propovijeda Krist, bilo izlikom, bilo iskreno, ja se
za to i radujem, a i radovat ću se;

[19] Jer će mi ovo izaći na spasenje vašom molitvom i pomoću Duha Isusa Krista.

[20] Očekujem i nadam se, da se ni u čemu neću postidjeti, nego da će se i sada, kao
svagda, sa svom smjelošću Krista proslaviti u tijelu mojemu, bilo životom, bilo
smrću.

[21] Jer je meni život Krist, a smrt dobitak.

[22] A ako mi život u tijelu plod donosi, to ne znam, što ću izabrati.

[23] Jer sam pritisnut s obje strane: imam želju umrijeti i biti s Kristom, što bi bilo
mnogo bolje.

[24] Ali ostati u tijelu, potrebnije je zbog vas.

[25] I ovo znam pouzdano, da ću ostati i ustrajati kod sviju vas na vaš napredak i radost
vjere.

[26] Da se vi s menom što više ponosite u Kristu Isusu, kad opet dođem k vama.

[27] Samo živite dostojno evanđelja Kristova, da ili dođem i vidim vas, ili sam
nenazočan, čujem za vas, da stojite u jednome duhu, i da se jednodušno zajedno
borite za vjeru u evanđelje.

[28] I ni u čemu da se ne plašite od protivnika; jer je to za njih znak propasti, a za vas
spasenja, i to od Boga;

[29] Jer je vama dana milost za Krista, da ne samo vjerujete u njega, nego da i trpite za njega,

[30] Imajući istu borbu, kakvu vidjeste na meni i sad čujete za mene.

Filipljanima, glava 2

[1] Ako vrijedi dakle koja opomena u Kristu, ako koja utjeha ljubavi, ako koje zajedništvo duha, ako što ljubezno i milosrdno srce,

[2] Ispunite moju radost, da isto mislite, imajući istu ljubav, jednodušni i jednomisleni!

[3] Ništa ne činite uz prkos ili za ispraznu slavu, nego u poniznosti neka jedan drugoga smatra većim od sebe!

[4] Ne gledajte svaki na svoje, nego i na ono, što je drugih!

[5] Jer ovo mišljenje treba da je u vama, kakvo je i u Kristu Isusu,

[6] Koji kad je bio u obličju Božjemu, nije držao za otimačinu, da bude jednak Bogu,

[7] Nego je sebe poništio uzevši obličje sluge, i postao je sličan ljudima, i vanjštinom je bio nađen kao čovjek.

[8] Ponizio je sam sebe postavši poslušan do smrti, do smrti na križu.

[9] A zato i Bog njega povisi i darova mu ime, koje je nad svako ime,

[10] Da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno onih, koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom,

[11] I svaki jezik da prizna, da je Gospodin Isus Krist na slavu Boga Oca.

[12] Tako, ljubljeni moji, kao što svagda slušaste, ne samo kad sam kod vas, nego i sad mnogo većma, kad nijesam kod vas, radite o spasenju svojemu sa strahom i drhtanjem!

[13] Jer Bog je, koji čini u vama, da hoćete i izvršite, kako mu je ugodno.

[14] Sve činite bez mrmljanja i oklijevanja,

[15] Da budete besprijekorni i bezazleni, djeca Božja bez mane usred roda nevaljaloga i
pokvare noga, u kojemu svijetlite kao zvijezde u svijetu,

[16] Držeći se riječi života na moju slavu na dan Kristov, da, nije sam uzalud trčao, niti
se uzalud trudio.

[17] Ali ako i žrtvovan budem za žrtvu i službu vjere vaše, radujem se i veselim se sa
svima vama.

[18] Tako se i vi radujte i veselite se s menom!

[19] A nadam se u Gospodinu Isusu, da ću skoro poslati k vama Timoteja, da se i ja
ohrabrim saznavši, kako je vama.

[20] Jer nijednoga nemam jednake misli sa sobom, koji bi se tako iskreno brinuo za vaše
stvari.

[21] Jer svi traže, što je njihovo, a ne što je Krista Isusa.

[22] A znate, da je prokušan, da je, kao dijete ocu, služio s menom u službi evanđelja.

[23] Njega dakle nadam se da ću poslati odmah, kako razaberem, što će biti s menom.

[24] A uzdam se u Gospodina, da ću i sam skoro doći k vama.

[25] A nađoh za potrebno, da pošljem k vama brata Epafrodita, suradnika i suborca
svojega, kojega vi poslaste, da mi posluži u mojoj potrebi,

[26] Jer je čeznuo za svima vama i bilo mu je žao, što ste čuli, da je bolovao.

[27] Jer, zaista, bio je blizu smrti, ali Bog mu se je smilovao, ne samo njemu, nego i
meni, da mi ne dođe žalost na žalost.

[28] Zato ga šaljem brze, da se obradujete, kad ga opet vidite, a ja da budem manje
žalostan.

[29] Primite ga dakle u Gospodinu sa svom radošću, i takve poštujte!

[30] Jer zbog djela Kristova došao je blizu smrti, ne marivši za svoj život, da naknadi u
službi mojoj, što vas nemam.

Filipljanima, glava 3

[1] Uostalom, braćo, moja, radujte se u Gospodinu! Da vam isto pišem, meni nije dosadno, a vama je potrebno.

[2] Čuvajte se od pasa, čuvajte se od zlih poslenika, čuvajte se od osakačenja!

[3] Jer mi smo obrezani, koji duhom Bogu služimo i hvalimo se u Kristu Isusu, a ne uzdamo se u tijelo,

[4] Premda bih se i ja mogao uzdati u tijelo. Ako tko drugi misli, da se može uzdati u tijelo, ja još većma,

[5] Koji sam obrezan osmi dan, od roda Izraelova, od plemena Benjaminova, Hebrejin od Hebreja, na zakonu farizej,

[6] Po revnosti progonio sam crkvu, po pravdi zakonskoj bio sam besprijekoran,

[7] Ipak što mi je bio dobitak, sve sam to smatrao za štetu zbog Krista.

[8] Jer sve držim za štetu prema prevažnoj spoznaji Isusa Krista, Gospodina svojega, zbog kojega sve izgubih i smatram za blato, da Krista stečem,

[9] I da se nađem u njemu, nemajući svoje pravde, koja je od zakona, nego onu, koja je po vjeri u Krista, pravdu, koja je od Boga po vjeri,

[10] Da spoznam njega i silu uskrsnuća njegova i zajednicu njegovih muka, da mu budem sličan u smrti,

[11] Ne bih li kako dostigao uskrsnuće od mrtvih.

[12] Ne kao da bih već bio postigao, ili već savršen bio; ali nastojim, ne bih li ga uhvatio, jer je i mene uhvatio Krist Isus.

[13] Braćo, ja ne umišljam sebi, da sam uhvatio, ali jedno činim: To, što je za mnom, zaboravljam, a za onim, što je preda mnom, posežem,

[14] Trčim k biljezi cilja, k nagradi nebeskoj, kojoj me Bog zove u Kristu Isusu.

[15] Koji smo god dakle savršeni, mislimo ovo, i ako što drukčije mislite, i ovo će vam Bog otkriti.

[16] Ali što dostigosmo, toga se držimo!

[17] Ugledajte se na mene, braćo, i gledajte na one, koji tako žive, kao što nas imate za ugled!

[18] Jer mnogi žive, za koje sam vam mnogo puta govorio, a sad i plačući govorim, kao neprijatelji križa Kristova;

[19] Kojima je svršetak propast, kojima je Bog trbuh, i slava u sramoti njihovoj, koji zemaljski misle.

[20] Ali naša je domovina na nebesima, odakle i Spasitelja očekujemo, Gospodina Isusa Krista,

[21] Koji će preobraziti tijelo poniznosti naše, da bude jednako tijelu slave njegove, po sili, kojom može i sve sebi pokoriti.

Filipljanima, glava 4

[1] Zato, braćo moja ljubljena i poželjena, radosti i kruno moja, tako stojte u Gospodinu, ljubljeni!

[2] Evodiju opominjem i Sintihu molim, da jedno misle u Gospodinu.

[3] Da, molim i tebe, vjerni druže, zauzmi se za njih, koji se u evanđelju trudiše s menom i s Klementom i s ostalim suradnicima mojim, kojih su imena u knjizi života!

[4] Radujte se svagda u Gospodinu; opet velim, radujte se!

[5] Blagost vaša neka bude poznata svim ljudima!

[6] Gospodin je blizu. Ne brinite se tjeskobno ni za što, nego u svemu molitvom i prošnjom sa zahvalom neka se javljaju Bogu potrebe vaše!

[7] I mir Božji, koji nadilazi svaki um, čuvat će srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu.

8 Uostalom, braćo, što je god istinito, što je časno, što je pravedno, što je sveto, što je
ljubezno, što je slavno, što je god kreposno, i što je god hvale vrijedno, to mislite!

9 što i naučiste, i primiste, i čuli ste, i vidjeste u meni ono činite, i Bog mira bit će s
vama!

10 A obradovah se vrlo u Gospodinu, što je opet procvalo staranje vaše za mene, kao
što se i staraste; ali su vas bile spriječile prilike.

11 Ne govorim zbog oskudice, jer se ja navikoh biti zadovoljan onim, što imam.

12 Znam i oskudijevati, znam i obilovati; u svemu i u sve sam se uputio, i sit biti, i
gladovati, i izobilovati i nemati!

13 Sve mogu u onome, koji me krijepi.

14 Ali dobro učiniste, što ste dionici u mojoj nevolji.

15 A znate i vi, Filipljani, da u početku evanđelja, kad izađoh iz Makedonije, nijedna
mi crkva ne otvori račun davanja i primanja, osim vas jedinih.

16 Jer i u Solun i jedanput i opet poslaste, što mi je bilo potrebno.

17 Ne kao da tražim dara, nego tražim ploda, koji se množi na korist vašu.

18 A ja sam primio sve i imam izobilja. Obogatio sam se primivši od Epafrodita, što
ste mi poslali, sladak miris, žrtvu prijatnu, ugodnu Boga.

19 A Bog moj ispunit će svaku potrebu vašu po bogatstvu svojemu, u slavi, u Kristu
Isusu.

20 A Bogu i Ocu našemu slava u vijeke vijeka! Amen.

21 Pozdravite svakoga svetoga u Kristu Isusu! Pozdravljaju vas braća, što su s menom.

22 Pozdravljaju vas svi sveti, a osobito koji su iz domaćinstva careve.

23 Milost Gospodina našega Isusa Krista s duhom vašim! Amen.

Poslanica Kološanima

Kološanima, glava 1

1 Pavao, apostol Krista Isusa po volji Božjoj, i Timotej, brat,

2 Svetima i braći vjernicima, u Kristu Isusu, koji su u Kolosu. Milost vam i mir od Boga Oca našega i Gospodina Isusa Krista.

3 Zahvaljujemo Bogu i Ocu Gospodina našega Isusa Krista, moleći se svagda za vas.

4 Čuvši za vjeru vašu u Kristu Isusu i za ljubav koju imate k svima svetima,

5 Zbog nade, koja vam je pohranjena na nebesima, za koju ste naprijed čuli u riječi istine evanđelja,

6 Koje je došlo k vama, kao i u svemu svijetu, i plodno je i raste, kao i u vama, od onoga dana, kad ste čuli i upoznali milost Božju u istini.

7 Kao što naučiste od Epafre, našega ljubljenog druga u službi, koji je za vas vjerni sluga Kristov,

8 Koji nam i javi vašu ljubav u duhu.

9 Zato i mi od onoga dana, kako čusmo, ne prestajemo za vas moliti se i prositi, da se ispunite spoznajom volje njegove u svakoj mudrosti i duhovnoj razboritosti.

10 Da živite dostojno Gospodina, te mu u svemu omilite, da budete plodni u svakom dobrom djelu i rastete u spoznaji Božjoj,

11 Ojačali svakom snagom po sili slave njegove, da sve podnesete u strpljivosti i ustrajnosti s radošću;

12 Zahvaljujući Bogu Ocu, koji nas čini sposobnima, da budemo subaštinici svetih u svijetlu;

13 Koji nas izbavi od vlasti tame i premjesti u kraljevstvo Sina ljubavi svoje,

[14] U kojemu imamo otkupljenje krvlju njegovom, oproštenje grijeha;

[15] Koji je slika Boga nevidljivoga, prvorođeni prije svakoga stvorenja;

[16] Jer je u njemu sve stvoreno, što je na nebu i na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo prijestolja, ili gospodstva, ili poglavarstva, ili vlasti: sve je po njemu i za njega stvoreno.

[17] I on je prije svega, i sve postoji u njemu.

[18] I on je glava tijelu crkve, koji je početak, prvorođeni od mrtvih, da bude on u svemu prvi;

[19] Jer se je dopalo Bogu, da u njemu stanuje sva punina,

[20] I po njemu da pomiri sve sa sobom, učinivši mir krvlju križa njegova, bilo što je na zemlji ili na nebesima.

[21] I vas, koji ste nekad bili otuđeni i neprijatelji mišljenjem u zlim djelima.

[22] Sad pomiri smrću čovječjeg tijela njegova, da vas njemu prikaže svete i bez mane i krivnje.

[23] Ako samo ostanete u vjeri utemeljeni i tvrdi, i nepokolebljivi u nadi evanđelja, koje ste čuli, koje je propovijedano u svemu stvorenju pod nebom, kojemu ja Pavao postadoh sluga.

[24] I sad se radujem u patnjama za vas, i dopunjujem na svome tijelu nedostatak Kristovih muka za tijelo njegovo, koje je crkva,

[25] Kojoj ja postadoh sluga po odredbi Božjoj, koja mi je dana za vas, da ispunim riječ Božju,

[26] Tajnu, koja je bila skrivena od vjekova i pokoljenja, a sad se javi svetima njegovim,

[27] Kojima Bog htjede objaviti, kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima, a ta je Krist u vama, nada u slavu,

[28] Kojega mi navješćujemo, opominjući svakoga čovjeka i učeći svakoga čovjeka u svoj mudrosti, da prikažemo svakoga čovjeka savršena u Kristu Isusu;

[29] Za što se i trudim, boreći se po njegovoj moći, koja silno radi u meni.

Kološanima, glava 2

[1] Jer hoću da vi znate, koliku borbu imam za vas i za one, što su u Laodiceji, i za sve, koji ne vidješe lica mojega u tijelu,

[2] Da se utješe srca njihova, da sjedinjeni u ljubavi dođu do svega bogatstva punine razboritosti, te upoznaju tajnu Boga Oca i Isusa Krista,

[3] U kojemu je sve blago mudrosti i znanja skriveno.

[4] A ovo govorim, da vas nitko ne prevari zamamljivim riječima.

[5] Jer ako tijelom i nijesam kod vas, ali sam duhom s vama, radujući se i videći vaš red i čvrstoću vaše vjere u Krista.

[6] Kako dakle primiste Krista Isusa Gospodina, onako živite u njemu,

[7] Ukorijenjeni i nazidani u njemu i utvrđeni vjerom, kao što naučiste, obilujte u njoj zahvalnošću.

[8] Pazite, da vas tko ne pokvari mudrovanjem i ispraznom prijevarom po predaji ljudi, po počelima svijeta, a ne po Kristu,

[9] Jer u njemu stanuje sva punina Božanstva bivstveno;

[10] I u njemu ste ispunjeni, koji je glava svakome poglavarstvu i vlasti;

[11] U kojemu ste bili i obrezani obrezanjem nerukotvorenim, svukoste tjelesnu put, obrezanjem Kristovim,

[12] Zakopani s njim u krštenju, u kojemu s njim i uskrsnuste po vjeri u silu Boga, koji ga uskrsnu od mrtvih.

[13] I vas, koji ste bili mrtvi u prestupcima i u neobrezanju tijela svojega, oživio je s njim, oprostivši nam sve prestupke,

[14] Izbrisavši zadužnicu, koja je bila svojom odredbom protiv nas, i to uklonivši prikova je na križ;

[15] I razoružavši poglavarstva i vlasti, izvede ih smjelo na ugled, pobijedivši ih u njemu.

[16] Neka vas dakle nitko ne osuđuje za jelo, ili za piće, ili za kakav blagdan, ili za mlađak, ili za subote;

[17] što je sjena budućih stvari; a tijelo je Kristovo.

[18] Neka vas nitko ne liši nagrade, koji uživa u postu i službi anđela ponoseći se stvarima, što ih je tobože vidio, uzalud nadimajući se mišljenjem tijela svojega,

[19] A ne držeći se glave, iz koje je sve tijelo pomoću zglavaka i sveza složeno i sastavljeno, i raste za rast u Bogu,

[20] Ako dakle umrijeste s Kristom počelima svijeta, zašto vas, kao da još živite u svijetu, vežu propisima:

[21] "Ne dotakni se!" Ne okusi!" "Ne opipaj!"? Sve to propada s upotrebom,

[22] To su zapovijedi i nauke i ljudske.

[23] Imaju doduše priliku mudrosti po umišljenoj pobožnosti, postu i trapljenju tijela, ali u njima nema ništa časno, nego da se zasiti tijelo.

Kološanima, glava 3

[1] Ako dakle uskrsnuste s Kristom, tražite ono, što je gore, gdje Krist sjedi s desne strane Boga!

[2] Težite za onim, što je gore, a ne što je na zemlji!

[3] Jer umrijeste, i vaš je život skriven s Kristom u Bogu.

[4] Kad se pojavi Krist, život naš, onda ćete se i vi s njim pojaviti u slavi.

[5] Umrtvite dakle udove svoje, koji su na zemlji: bludnost, nečistoću, požudu, zlu želju i lakomstvo, koje je idolopoklonstvo,

[6] Zbog kojih dolazi gnjev Božji na sinove neposluha,

7 U kojima ste i vi negda hodili kad ste živjeli među njima.

8 A sad odbacite i vi sve to: srdžbu, ljutinu, zloću, psovanje, sramotne riječi iz usta svojih!

9 Ne lažite jedan na drugoga, svucite staroga čovjeka s djelima njegovim,

10 I obucite novoga, koji se obnavlja za poznanje po slici onoga, koji ga je stvorio;

11 Gdje nema Grka ni Židova, obrezanja ni neobrezanja, barbara ni Skita, roba ni slobodnjaka, nego sve i u svima Krist.

12 Obucite se dakle kao izabranici Božji, sveti i ljubljeni, u srdačno milosrđe, dobrotu, poniznost, krotkost i strpljivost;

13 Podnosite jedan drugoga i opraštajte jedan drugome, ako ima tko tužbu na koga; kao što le i Gospodin vama oprostio, tako i vi.

14 A povrh svega toga imajte ljubav, koja je veza savršenstva!

15 I mir Kristov neka vlada u srcima vašim, na koji ste i pozvani u jednome tijelu, i zahvalni budite!

16 Riječ Kristova neka stanuje u vama obilato, u svakoj mudrosti učeći i opominjući jedan drugoga, sa psalmima, hvalospjevima i pjesmama duhovnim u milosti pjevajući u srcima svojim Bogu.

17 I sve štogod činite riječju ili djelom, sve činite u ime Gospodina Isusa Krista, zahvaljuj ući Bogu Ocu po njemu.

18 Žene, pokoravajte se muževima, kao što treba u Gospodinu!

19 Muževi, ljubite žene svoje i ne budite osorni prema njima!

20 Djeco, slušajte roditelje svoje u svemu, jer je to ugodno u Gospodinu!

21 Oci, ne razdražujte djece svoje, da ne budu malodušna!

22 Sluge, pokoravajte se u svemu svojim tjelesnim gospodarima, ne služeći im na oko, kao da ljudima ugađate, nego u priprosta srce, bojeći se Gospodina!

[23] Štogod činite, od srca činite kao Gospodinu, a ne kao ljudima;

[24] Znajući, da ćete od Gospodina primiti plaću baštine. Gospodinu Kristu služite!

[25] Jer koji krivdu čini, primit će, što je skrivio, i nema gledanja tko je tko.

Kološanima, glava 4

[1] Gospodari, što je pravo i pravedno, činite slugama, znajući, da i vi imate gospodara
na nebu!

[2] Ustrajte u molitvi, bdijte u njoj sa zahvaljivanjem!

[3] Molite se ujedno i za nas, a nam Bog otvori vrata riječi, da propovijedamo tajnu
Kristovu, za koju sam i svezan,

[4] Da je javim, kao što mi treba govoriti!

[5] Mudro živite prema onima, koji su vani, vrijeme iskupljujući!

[6] Riječ vaša neka je svagda u milosti solju začinjena, da znate, kako vam treba
svakome odgovarati!

[7] Kako je meni, javit će vam sve Tihik, ljubljeni brat i vjerni sluga i drugar u
Gospodinu.

[8] Njega šaljem k vama upravo zato, da upoznate, kako je nama, i da utješi srca vaša,

[9] S Onezimom, vjernim i ljubljenim bratom, koji je od vas. Oni će vam sve javiti,
kako je ovdje.

[10] Pozdravlja vas Aristarh, koji je s menom u sužanjstvu, i Marko, nećak Barnabin, za
kojega primiste zapovijedi ako dođe k vama, primite ga;

[11] I Isus, prozvan Just, koji su iz obrezanja. Ovo su jedini moji pomagači za
kraljevstvo Božje, koji su mi bili za utjehu.

[12] Pozdravlja vas Epafra, koji je od vas, sluga Krista Isusa; on se jednako bori za vas u
molitvama, da stojite savršeni i ispunite sve, što je volja Božja.

13 Jer svjedočim za njega, da se mnogo trudi za vas i za braću u Laodiceji i Hierapolu.

14 Pozdravlja vas Luka, liječnik, ljubljeni, i Dema

15 Pozdravite braću u Laodiceji, i Nimfu, i crkvu, koja je u kući njegovoj!

16 I kad se pročita ova poslanica kod vas, učinite, da se pročita i u Laodicejskoj crkvi,
i onu, iz Laodiceje, da i vi pročitate.

17 I kažite Arhipu: "Gledaj na službu, koju si primio u Gospodinu, da je ispuniš!

18 Pozdrav mojom rukom, Pavlovom. Spominjite se mojih okova! Milost s vama!
Amen.

Prva poslanica Solunjanima

1 Solunjanima, glava 1

1 Pavao i Silvan i Timotej crkvi Solunjana u Bogu Ocu i Gospodinu Isusu Kristu.
Milost vam i mir!

2 Zahvaljujemo Bogu svagda za sve vas spominjući se vas u molitvama svojim,

3 Sjećajući se bez prestanka vašega djela vjere i truda, i ljubavi i ustrajnosti u nadi u
Gospodina našega Isusa Krista pred Bogom i Ocem našim,

4 Znajući, braćo, ljubljena od Boga, za izbor vaš,

5 Jer evanđelje naše nije došlo k vama samo u riječi, nego i u sili i u Duhu Svetome, i
u punini mnogoj, kao što znate, kakvi smo bili među vama zbog vas.

6 I vi se ugledaste na nas i na Gospodina, primivši riječ u velikoj nevolji s radošću
Duha Svetoga,

7 Tako da vi postadoste izgled svima vjernicima u Makedoniji i Ahaji.

8 Jer je od vas odjeknula riječ Gospodnja, ne samo u Makedoniji i Ahaji, nego se je po
svakom mjestu razglasila vjera vaša u Boga, tako da nam ne treba što govoriti.

9 Jer oni obznanjuju za nas, kakav smo ulazak imali k vama, i kako ste se obratili k
Bogu od idola, da služite Bogu živomu i Istinitomu,

10 I da čekate Sina njegova s nebesa, kojega uskrsnu od mrtvih, Isusa, koji nas
izbavlja od budućega gnjeva.

1 Solunjanima, glava 2

1 Jer sami znate, braćo, ulazak naš k vama da ne bi uzalud.

2 Nego nastradavši prije i pretrpjevši pogrde, kao što znate, u Filipima, ohrabrismo se

u Bogu svojemu, da propovijedamo vama evanđelje Božje s velikom borbom.

3 Jer propovijedanje naše nije od prijevare, ni od nečistoće, ni u lukavstvu,

4 Nego kako nas je okušao Bog za dostojne, da nam povjeri evanđelje, tako govorimo, ne da ljudima ugađamo, nego Bogu, koji kuša srca naša.

5 Jer nijesmo nikada govorili vama laskavim riječima, kao što znate, niti pod izlikom lakomstva, Bog je svjedok;

6 Niti tražeći od ljudi slave, ni od vas, ni od drugih.

7 Premda smo mogli pokazati svoju vlast kao apostoli Kristovi, bili smo ipak krotki među vama, kao što dojilja njeguje djecu svoju.

8 Tako smo čeznuli za vama, da smo bili spremni dati vam ne samo evanđelje Božje, nego i Život svoj, jer ste nam omiljeli.

9 Jer se spominjete, braćo, truda našeg i umora, kako smo noć i dan radili, da ne budemo na teret nijednome od vas; tako smo vam propovijedali evanđelje Božje.

10 Vi ste svjedoči, i Bog, kako smo se sveto, pravedno i besprijekorno vladali prema vama, koji vjerujete.

11 Znate, kako smo svakoga vas kao otac djecu svoju

12 Molili, bodrili i zaklinjali, da živite dostojno Boga, koji vas je pozvao u svoje kraljevstvo i slavu.

13 Zato i mi zahvaljujemo Bogu bez prestanka, što vi, primivši od nas propovijedanu riječ Božju, primiste je ne kao riječ čovječju, nego, kao što zaista jest, riječ Boga, koji i djeluje u vama, koji vjerujete.

14 Jer vi postadoste, braćo, nasljedovatelji crkva Božjih, koje su u Judeji u Kristu Isusu, jer i vi isto pretrpjeste od svojih suplemenika, kao i oni od Židova,

15 Koji ubiše i Gospodina Isusa, i proroke, i nas progoniše, i Bogu se ne mile, i svima se ljudima protive,

[16] Jer nam priječe govoriti narodima, da se spase, da ispune mjeru svojih grijeha svagda; ali dođe gnjev na njih do kraja.

[17] A mi, braćo, odijeljeni od vas za neko vrijeme licem, a ne srcem, osobito nastojasmo s velikom željom da vidimo lice vaše.

[18] Zato smo htjeli da dođemo k vama, a ja, Pavao, jedanput i drugi put, ali spriječi nam sotona.

[19] Jer tko je naša nada, ili radost, ili kruna slave? Nijeste li i vi pred Gospodinom našim Isusom Kristom o njegovu dolasku?

[20] Jer ste vi slava naša i radost.

1 Solunjanima, glava 3

[1] Zato ne mogosmo više podnositi i nađosmo za dobro ostati u Ateni;

[2] I poslasmo Timoteja, brata svojega i slugu Božjega u evanđelju Kristovu, da vas utvrdi i ohrabri za vjeru vašu,

[3] Da se nitko ne popusti u ovim nevoljama; jer sami znate, da smo za to određeni.

[4] Jer i kad smo bili kod vas, rekli smo vam unaprijed, da ćemo podnositi nevolje, a to se je i dogodilo, kako znate.

[5] Zato i ja, jer nijesam mogao više podnositi, poslah, da upoznam vjeru vašu, da vas nije kako zaveo u napast napastnik, i da uzalud ne bude trud naš.

[6] A sad, kad dođe Timotej k nama od vas i javi nam vašu vjeru i ljubav, i da imate dobar spomen o nama svagda, želeći nas vidjeti, kao i mi vas,

[7] Zato se utješismo, braćo, zbog vas u svoj bijedi i nevolji svojoj vašom vjerom,

[8] Jer sad živimo, kad vi stojite u Gospodinu.

[9] Jer kakvu zahvalu možemo uzvratiti Bogu za vas, za svu radost, kojom se radujemo zbog vas pred Bogom svojim?

[10] Noć i dan molimo se najgorljivije, da vidimo lice vaše i da ispunimo nedostatak vjere vaše.

[11] A sam Bog, i Otac naš, i Gospodin naš Isus Krist neka upravi put naš k vama!

[12] A vas Gospodin neka umnoži, i neka imate izobilnu ljubav jedan k drugome, i k svima, kao i mi k vama,

[13] Da bi se utvrdila srca, vaša bez prijekora u svetosti, pred Bogom i Ocem našim, kad dođe Gospodin naš Isus Krist sa svima svetima svojim, Amen.

1 Solunjanima, glava 4

[1] Uostalom dakle, braćo, molimo vas i opominjemo u Gospodinu Isusu, kao što ste naučili od nas, kako vam treba živjeti i ugađati Bogu, da tako i živite, da sve više napredujete.

[2] Jer znate, kakve vam dadosmo zapovijedi po Gospodinu Isusu.

[3] Jer je ovo volja Božja, svetost vaša, da se čuvate od bludnosti,

[4] Da svaki vas zna čuvati svoj sud u svetosti i časti,

[5] A ne u strasti požude, kao i neznabošci, koji ne poznaju Boga;

[6] I da ne prestupate i zakidate u poslu brata svojega; jer je Gospodin osvetnik za sve ovo, kao što vam i prije kazasmo i posvjedočismo.

[7] Jer Bog nas ne pozva na nečistoću, nego na svetost.

[8] Koji dakle prezire, ne prezire čovjeka nego Boga, koji je dao svojega Duha Svetoga u vas.

[9] A za ljubav bratsku ne treba da vam pišemo, jer ste sami od Boga naučeni, da se ljubite među sobom.

[10] I jer to činite prema svoj braći u cijeloj Makedoniji. A molimo vas, braćo, da još većma u tom napredujete,

[11] I da nastojite da provodite miran život, i da gledate svoj posao, i da radite svojim rukama, kao što vam zapovjedismo;

[12] Da se vladate pošteno prema onima, što su vani, i da ni od koga ništa ne trebate.

[13] A nećemo, braćo, da vi ne znate za one, koji su usnuli, da se ne žalostite kao i ostali, koji nemaju nade.

[14] Jer ako vjerujemo, da je Isus umro i uskrsnuo, tako će Bog i one, koji su usnuli po Isusu, dovesti s njime.

[15] Jer vam ovo govorimo po riječi Gospodnjoj, da mi, koji živimo, koji ostajemo za dolazak Gospodnji, nećemo preteći onih, koji su usnuli.

[16] Jer će sam Gospodin na dani znak, na glas arkanđelov, na zvuk trube Božje sići s neba i mrtvi u Kristu uskrsnut će najprije,

[17] Onda ćemo mi, koji živimo, koji smo ostali, biti zajedno s njima uzeti u oblake, u susret Gospodinu u zraku, i tako ćemo svagda biti s Gospodinom.

[18] Tješite dakle jedan drugoga ovim riječima!

1 Solunjanima, glava 5

[1] A o vremenu i času, braćo, ne treba da vam pišemo,

[2] Jer sami dobro znate, da će dan Gospodnji i doći tako kao tat u noći.

[3] Jer kad reknu: Mir i sigurnost! onda će iznenada napasti na njih propast, kao bol na trudnu ženu, i neće uteći.

[4] Ali vi, braćo, nijeste u tami, da vas onaj dan kao tat iznenadi.

[5] Jer ste vi svi sinovi svijetla i sinovi dana; nijesmo noći niti tame.

[6] Tako dakle ne spavajmo kao ostali, nego bdijmo i budimo trijezni!

[7] Jer koji spavaju, u noći spavaju, i koji se opijaju, u noći se opijaju,

8 A mi, koji smo sinovi dana, budimo trijezni i obučeni u oklop vjere i ljubavi, i s kacigom nade spasenja;

9 Jer nas Bog ne postavi za gnjev, nego da stečemo spasenje po Gospodinu našem Isusu Kristu,

10 koji umrije za nas, da mi, ili bdjeli, ili spavali, zajedno s njim živimo.

11 Zato tješite jedan drugoga i potičite jedan drugoga na dobro, kao što i činite!

12 A molimo vas, braćo, da priznajte one, koji se trude među vama, i nastojnike svoje u Gospodinu, i koji vas opominju,

13 Da ih osobito cijenite u ljubavi zbog djela njihova; živite u miru među sobom!

14 A opominjemo vas, braćo, poučavajte neuredne, tješite malodušne, zauzimajte se za slabe, budite strpljivi sa svima!

15 Gledajte, da nitko ne vraća kojemu zla za zlo; nego svagda revno nastojte o dobru i među sobom i prema svima!

16 Radujte se svagda!

17 Molite se bez prestanka!

18 Na svemu zahvaljujte; jer je ovo volja Božja u Kristu Isusu od vas.

19 Duha ne gasite!

20 Proročanstva ne prezirite!

21 A sve kušajte; što je dobro, zadržite!

22 Uklanjajte se od svake vrste zla!

23 A sam Bog mira neka vas posveti u punoj mjeri; neka se vaš duh, vaša duša i vaše tijelo posve bez prijekora sačuva za dolaska Gospodina našega Isusa Krista!

24 Vjeran je, koji vas pozva, on će i izvršiti.

25 Braćo, molite se za nas!

26 Pozdravite svu braću cjelovom svetim!

27 Zaklinjem vas Gospodinom, da se pročita ova poslanica svoj svetoj braći.

28 Milost Gospodina našega Isusa Krista s vama! Amen.

Druga poslanica Solunjanima

2 Solunjanima, glava 1

1 Pavao i Silvan i Timotej crkvi Solunjana u Bogu Ocu našemu i Gospodinu Isusu
Kristu.

2 Milost vam i mir od Boga Oca našega i Gospodina Isusa Krista!

3 Dužni smo svagda zahvaljivati Bogu za vas, braćo, kao što dolikuje, jer raste vrlo
vjera vaša, i množi se ljubav svakoga vas među vama,

4 Tako da se mi sami hvalimo vama u crkvama Božjim zbog vaše strpljivosti i vjere u
svima vašim progonima i nevoljama koje podnosite.

5 Za znak pravednoga suda Božjega, da budete dostojni kraljevstva Božjega za koje i
trpite.

6 Jer je doista pravedno u Boga, da uzvrati muku onima koji vas muče.

7 A vama koje muče, pokoj s nama, kad se objavi Gospodin Isus s neba s anđelima
sile svoje,

8 U ognju plamenim, kad će dati osvetu onima, koji ne poznaju Boga, i koji ne slušaju
evanđelja Gospodina našega Isusa Krista;

9 Koji će trpjeti kaznu, propast vječnu, odbačeni od lica Gospodnjega i od slave sile
njegove.

10 Kad dođe u onaj dan da se proslavi u svetima svojim i divan da bude u svima, koji
vjerovaste; jer se je primilo svjedočanstvo naše među vama.

11 Zato se i molimo svagda za vas, da vas Bog naš učini dostojnima zvanja, i ispuni
svaku radost dobrote i djelo vjere u sili.

12 Da se proslavi ime Gospodina našega Isusa Krista u vama i vi u njemu, po milosti
Boga našega i Gospodina Isusa Krista.

2 Solunjanima, glava 2

[1] A molimo vas, braćo, za dolazak Gospodina našega Isusa Krista i našega skupljanja s njim,

[2] Da se ne date brzo pokrenuti od uma, niti da se plašite, ni duhom, ni riječju, ni poslanicom, tobože od nas poslanom, kao da je već blizu dan Gospodnji.

[3] Da vas nitko ne prevari ni na koji način, jer treba da najprije dođe otpad, i objavi se čovjek grijeha, sin propasti,

[4] Koji se protivi i podiže više svega, što se zove Bog, ili što se štuje, tako da će on sjesti u hramu Božjem pokazujući sebe, kao da je Bog.

[5] Ne pamtite li, da sam vam ovo govorio, još kad sam bio kod vas?

[6] I sad znate, što zadržava, da, se ne javi u svoje vrijeme.

[7] Jer tajna bezakonja već djeluje; samo treba da se ukloni onaj, koja sad zadržava.

[8] I onda će se pojaviti bezakonik, kojega će Gospodin Isus ubiti dahom usta svojih i uništiti sjajem dolaska svojega,

[9] Kojega je dolazak po djelovanju sotoninu sa svakom silom i znacima i lažnim čudesima,

[10] I sa svakom prijevarom nepravde među onima, koji propadaju, jer ljubavi istine ne primiše, da bi se spasili.

[11] I zato će im Bog poslati silu zablude, da vjeruju laži,

[12] Da se svima sudi, koji ne vjerovaše istini, nego volješe nepravdu.

[13] A mi smo dužni svagda zahvaljivati Bogu za vas, braćo ljubljena od Gospodina, što vas je Bog kao prvence izabrao za spasenje posvećenjem Duha i vjerom istine,

[14] U koje vas pozva evanđeljem našim, da postignete slavu Gospodina našega Isusa Krista.

15 Tako dakle, braćo, stojte i držite predaje, koje naučiste ili riječju ili poslanicom našom.

16 A sam Gospodin naš Krist Isus i Bog Otac naš, koji nas je ljubio i dao utjehu vječnu i dobru nadu u milosti,

17 Neka utješi srca vaša i utvrdi u svakom dobrom djelu i riječi!

2 Solunjanima, glava 3

1 Uostalom, braćo, molite se za nas, da riječ Gospodnja trči i da se slavi kao i u vas;

2 I da se izbavimo od dosadnih i zlih ljudi; jer vjera nije stvar svakoga

3 A Gospodin je vjeran, on će vas utvrditi i sačuvati oda zla.

4 A uzdamo se u Gospodinu za vas, da ono, što vam zapovijedamo, i činite, i činit ćete.

5 A Gospodin neka upravi srca vaša na ljubav Božju i na strpljivost Kristovu!

6 A zapovijedamo vam, braćo, u ime Gospodina našega Isusa Krista, da se odvojite od svakoga brata, koji živi neuredno, a ne po predaji, koju primiše od nas.

7 Jer sami znate, kako treba da se ugledate na nas, jer nijesmo živjeli neuredno među vama.

8 Niti smo zabadava kruh jeli u koga, nego smo radili u trudu i muci noć i dan, da ne budemo na teret nikome od vas.

9 Ne kao da nemamo vlasti, nego da sebe damo vama za uzor, da nas nasljedujete.

10 Jer kad smo bili u vas, ovo smo vam zapovijedali, da, ako tko neće da radi, neka i ne jede!

11 Jer čujemo, da neki neuredno žive među vama, ništa ne rade, nego se bave ništavim stvarima.

12 Takvima zapovijedamo i opominjemo ih u Gospodinu Isusu Kristu, da mirno radeći svoj kruh jedu.

13 A vi, braćo, ne umarajte se dobro čineći!

14 A ako tko ne posluša riječi naše u ovoj poslanici, toga zabilježite i ne drugujte s njim, da se posrami!

15 Ali ga ne držite kao neprijatelja, nego ga opominjite kao brata!

16 A sam Gospodin mira neka vam dadne mir svagda na svakom mjestu! Gospodin sa svima vama!

17 Pozdrav mojom rukom, Pavlovom, što je znak u svakoj poslanici. Ovako pišem.

18 Milost Gospodina našega Isusa Krista sa svima vama! Amen.

Prva poslanica Timoteju

1 Timoteju, glava 1

1 Pavao, apostol Isusa Krista, po zapovijedi Boga, Spasitelja našega i Krista Isusa, nade naše,

2 Timoteju, pravome sinu u vjeri. Milost, milosrđe, mir od Boga Oca i Krista Isusa, Gospodina našega!

3 Kao što sam te molio, da ostaneš u Efezu, kad sam zaputio u Makedoniju, da zapovjediš nekima, da ne uče drukčije,

4 Niti da se bave bajkama i beskrajnim rodoslovljima, koja čine više prepiranja, negoli gradnju Božju, što stoji na vjeri.

5 A svrha je zapovijedi ljubav iz čista srca i dobre savjesti i vjere nelicemjerne.

6 Od toga neki zastraniše i svrnuše u prazne govore.

7 Htjeli su da budu učitelji zakona, a da ne razumiju, ni što govore, ni što utvrđuju.

8 A znamo, da je zakon dobar, ako ga tko drži kako treba.

[9] Znajući ovo, da pravedniku zakon nije postavljen, nego bezakonicima i nepokornima, bezbožnicima i grješnicima, zločincima i nečistima, ubojicama oca i majke, krvnicima ljudskim,

[10] Bludnicima, muželožnicima, Ijudokradicama, lažljivcima, krivokletnicima, i ako što drugo ima protivno zdravoj nauci,

[11] Po evanđelju slave Blagoslovljenoga Boga, koje je meni povjereno.

[12] Zahvaljujem onome, koji mi dade jakost, Kristu Isusu, Gospodinu našemu, što me je držao za vjerna i postavio u službu,

[13] A prije sun bio hulitelj, i progonitelj i nasilnik; ali sam pomilovan, jer sam ne znajući učinio u nevjerstvu,

[14] Ali je vanredno obilovala milost Gospodina našega s vjerom i ljubavi u Kristu Isusu.

[15] Pouzdana je riječ i vrijedna da bude potpuno primljena, da je Krist Isus došao na svijet da spasi grješnike, od kojih sam prvi ja.

[16] Ali sam zato bio pomilovan, da na meni prvome pokaže Isus Krist svu strpljivost za pouku onima; koji će vjerovati u njega za život vječni.

[17] A kralju vjekova, besmrtnome, nevidljivome, jedinome Bogu čast i slava u vijeke vjekova! Amen.

[18] Ovu zapovijed predajem ti, sine Timoteju, po prijašnjim proročanstvima za tebe, da biješ u njima dobar boj,

[19] Imajući vjeru i dobru savjest, koju neki odbacivši postadoše brodolomci u vjeri;

[20] Među kojima su Himenej i Aleksandar, koje predadoh sotoni, da se nauče ne huliti,

1 Timoteju, glava 2

[1] Molim dakle prije svega, da se čine prošnje, molitve, zagovori, i zahvaljivanja za sve ljude,

[2] Za kraljeve i sve, koji su na: vlasti, da tihi i mirni život provodimo u svakoj pobožnosti i čestitosti,

[3] Jer ovo je dobro i ugodno pred Spasiteljem našim Bogom,

[4] Koji hoće, da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine.

[5] Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovjek Krist Isus,

[6] Koji sebe dade u otkup za sve, svjedočanstvo u svoje nijeme,

[7] Za koje sam postavljen ja kao propovjednik i apostol istinu govorim, ne lažem, kao učitelj neznabožaca u vjeri i istini.

[8] Hoću dakle, da se mole muževi na svakome mjestu, podižući čiste ruke bez gnjeva i svađe.

[9] Tako i žene u pristojnom odijelu sa stidljivošću i bistrošću da se kite, ne pletenicama, ni zlatom, ili biserom, ili haljinama skupocjenim,

[10] Nego dobrim djelima, kao što se pristoji ženama, koje se obećavaju pobožnosti,

[11] Žena u tišini neka se uči sa svom pokornošću!

[12] A ne dopuštam ženi, daući, niti da vlada mužem, nego da bude u tišini,

[13] Jer je Adam najprije bio stvoren, onda Eva;

[14] I Adam nije bio zaveden, a žena zavedena počni prijestup.

[15] Ali će se spasiti rađanjem djece, ako ostane u vjeri, ljubavi, u svetosti i bistrosti.

1 Timoteju, glava 3

[1] Istinita je riječ: ako tko želi službu nadgledništva, dobru službu želi.

[2] Nadglednik dakle treba da je besprijekoran, jedne žene muž, trijezan, pametan, častan, gostoljubiv, sposoban da uči,

[3] Ne odan piću, ne nasilan, nego i krotak, ne svadljivac, ne lakom;

[4] Koji svojom kućom dobro upravlja i ima poslušnu djecu sa svom čestitošću.

[5] A ako tko ne zna svojom kućom upravljati, kako će se starati za crkvu Božju?

[6] Ne novoobraćeni, da se ne bi naduo i pao u osudu đavolju.

[7] A valja da ima i dobro svjedočanstvo od onih, koji su vani, da ne bi upao u sramotu i u zamku đavolju.

[8] Tako i poslužitelji treba da su pošteni, ne dvojezični, ne koji mnogo vina piju, ne lakomi na dobitak okaljan,

[9] Koji imaju tajnu tanu vjere u čistoj savjesti.

[10] A i ovi neka se najprije iskušaju, pa onda da vrše službu poslužitelja, ako su besprijekorni.

[11] Tako i žene (njihove) treba da su poštene, ne koje kleveću, trijezne, vjerne u svemu.

[12] Poslužitelji neka su muževi jedne žene, koji dobro upravljaju djecom i svojim kućama.

[13] Jer koji dobro obavljaju službu poslužitelja, stječu sebi častan položaj i veliku smjelost u vjeri, vjeri u Isusu Kristu.

[14] Ovo ti pišem nadajući se, da ću brzo doći k tebi.

[15] Ako li se zadržim, da znaš, kako ti se treba vladati u kući Božjoj, koja je crkva Boga živoga, stup i tvrđa istine.

[16] I kao što je priznato, velika je tajna pobožnosti: On se javio u tijelu, opravdao se u Duhu, pokazao se anđelima, propovijedao se neznabošcima, vjerovao se u svijetu, uznio se u slavi.

1 Timoteju, glava 4

[1] A Duh govori jasno, da će u posljednja vremena odstupiti neki od vjere, slušajući lažne duhove i nauke zlih duhova,

[2] U licemjerju lažaca, koji imaju biljeg upečen na svojoj savjesti,

[3] Koji zabranjuju ženiti se, blagovati jela, koja Bog stvori, da ih vjernici i oni, koji upoznaše istinu, uzimaju sa zahvalnošću.

[4] Jer je svako stvorenje Božje dobro, i ništa nije na odmet, što se uzima sa zahvalnošću,

[5] Jer se posvećuje riječju Božjom i molitvom.

[6] Ako to predočiš braći, bit ćeš dobar sluga Krista Isusa, othranjen riječima vjere i dobrom naukom, koju si primio.

[7] A ludih i bapskih gatalica kloni se, a vježbaj se u pobožnosti!

[8] Jer tjelesno vježbanje malo je korisno, a pobožnost je korisna za sve, jer ima obećanje života sadašnjega i budućega.

[9] Istinita je riječ i dostojna, da bude potpuno primljena.

[10] Jer zato se trudimo, i podnosimo sramotu, jer se uzdamo u Boga živoga, koji je Spasitelj svih ljudi, osobito vjernika.

[11] Ovo zapovijedaj i uči!

[12] Nitko neka ne prezre tvoju mladost; nego budi primjer vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći!

[13] Dok dođem, pripazi na čitanje, opominjanje i učenje!

[14] Ne zanemaruj milosti, koja je u tebi i dana ti je po proročanstvu polaganjem ruku svećeničkih!

[15] Ovo promišljavaj, u ovom budi, da tvoj napredak bude očevidan svima!

[16] Pazi na sebe i na nauku; ustraj u tome, jer ovo čineći spasit ćeš i sebe i one, koji te slušaju.

1 Timoteju, glava 5

[1] Starijega ne karaj, nego ga upozori kao oca, mlađe kao braću;

2 Stare žene kao majke, mlađe kao sestre sa svom čistoćom!

3 Udovice poštuj, koje su zaista udovice!

4 Ako li koja udovica ima djecu ili unučad, neka se nauče najprije svoju kuću
poštovati i zajam vraćati roditeljima; jer je ovo ugodno pred Bogom.

5 A koja je zaista udovica i usamljena, uzda se u Boga i ostaje u molitvama i u
prošnjama noć i dan.

6 A ona koja je u slastima, mrtva je iako je i živa.

7 I ovo zapovijedaj, da budu besprijekorne!

8 Ako li se tko za svoje, a osobito za ukućane ne brine, odrekao se je vjere i gori je od
nevjernika.

9 Udovica neka se ne izabere mlađa od šezdeset godina, koja je bila jednome mužu
žena,

10 I koja ima svjedočanstvo u dobrim djelima, ako je djecu odgojila, ako je
gostoljubiva bila, ako je svetima noge prala, ako je nevoljnima pomagala, ako je išla
za svakim dobrim djelom.

11 A mlađe udovice odbij; jer kad postanu raskošne protiv Krista, hoće da se udaju,

12 I navlače na se osudu, što prvu vjeru pokvariše.

13 A ujedno i besposlene uče se obilaziti po kućama, a ne samo besposlene, nego i
jezične i radoznale, pa govore, što ne treba.

14 Hoću dakle, da se mlađe udaju, djecu rađaju, da budu domaćice, a nikakve prilike
da ne daju protivniku za psovanje.

15 Jer se već neke okrenuše za sotonom.

16 Ako koji vjerni ili koja vjerna ima udovice, neka se stara za njih, i da se ne optereti
crkva, da one, koje su zaista udovice, može zadovoljiti.

[17] Starješine, koji su dobri predstojnici, dostojni su dvostruke časti, osobito koji se trude u riječi i nauci!

[18] Jer Pismo govori: "Volu, koji vrše, ne zavezuj usta" , i "radnik je dostojan svoje plaće".

[19] Protiv svećenika ne primaj tužbe, osim kad imaju dva ili tri i svjedoka!

[20] A koji griješe, pokaraj ih pred svima, da i drugi imaju strah!

[21] Zaklinjem te pred Bogom i Kristom Isusom i izabranim anđelima, da ovo držiš bez predrasude, ne čineći ništa iz pristranosti.

[22] Ruku brzo ne polaži ni na koga, niti budi dionik tuđih grijeha! Drži sebe čista!

[23] Više ne pij vode, nego pij pomalo vina zbog želuca i čestih svojih slabosti!

[24] Nekih su ljudi grijehi očevidni i idu na sud pred njima, a nekih idu za njima.

[25] Tako su i dobra djela očevidna, i koja su drukčija, ne mogu se skriti.

1 Timoteju, glava 6

[1] Robovi, koji su god pod jarmom, neka smatraju svoje gospodare vrijednima svake časti, da se ne huli na ime Božje i na nauku.

[2] A koji imaju vjernike za gospodare, neka ih ne cijene manje, što su braća, nego još bolje neka služe jer su vjernici i ljubljeni, koji nastoje da dobro čine. Ovo uči i svojski preporuči!

[3] Ako li tko drukčije uči i ne pristaje na zdrave riječi Gospodina našega Isusa Krista i na nauku pobožnu,

[4] Taj se je naduo i ne zna ništa, nego boluje od zapitkivanja i praznih prepiranja, oda što postaje zavist, svađa, psovke, zle sumnje,

[5] Neprestane razmirice ljudi, koji su u svojemu sudu pokvareni i bez istine, koji misle, da je pobožnost sredstvo za dobitak.

[6] U istinu velik je dobitak pobožnost, kad je spojena sa zadovoljstvom.

7 Jer ništa ne donesosmo na ovaj svijet; bez sumnje ne možemo ništa ni odnijeti.

8 A kad imamo hranu i odjeću, ovim budimo zadovoljni!

9 Jer koji hoće da se obogate, upadaju u napast, zamku, i u mnoge lude i škodljive
želje, koje bacaju ljude u propast i pogibao.

10 Jer je korijen sviju zala lakomstvo, kojemu neki predavši se zalutaše od vjere i na
sebe navukoše jade mnoge.

11 A ti, o čovječe Božji, bježi od ovoga, a idi za pravdom, pobožnosti, vjerom, ljubavi,
strpljivosti, krotkosti!

12 Bori se u dobroj borbi vjere, postigni život vječni, na koji si pozvan i za koje si dao
dobro svjedočanstvo pred mnogim svjedocima.

13 Zapovijedam ti pred Bogom, koji sve oživljuje, i Kristom Isusom, koji je položio
pred Poncijem Pilatom svjedočanstvo, dobru ispovijest,

14 Da držiš ovu zapovijed neokaljanu i besprijekornu do dolaska Gospodina našega
Isusa Krista,

15 Što će ga u svoje vrijeme pokazati Blagoslovljeni i jedini vladalac, Kralj nad
kraljevima i Gospodar nad gospodarima.

16 Koji jedini ima besmrtnost i prebiva u svjetlosti, kojoj se ne može pristupiti; kojega
nitko od ljudi nije vidio, a niti može vidjeti; kojemu čast i vlast vječna! Amen.

17 Bogatima na ovome svijetu zapovijedaj, da se ne ponose, niti uzdaju u bogatstvo
nestalno, nego u Boga živoga, koji nam sve da je obilato za užitak;

18 Neka dobro čine, neka se obogate u dobrim djelima, neka budu darežljivi i
međusobno dijele.

19 Neka skupljaju sebi blago kao dobar temelj za budućnost, da postignu život istiniti!

20 O Timoteju, sačuvaj, što ti je povjereno, kloneći se nevaljalih i ispraznih riječi u
govoru i prepiranja i lažno nazvanoga znanja,

21 Kojim neki hvaleći se otpadoše od vjere. Milost s tobom! Amen.

Druga poslanica Timoteju

2 Timoteju, glava 1

1 Pavao, apostol Isusa Krista po volji Božjoj za navješćivanje života u Kristu Isusu,

2 Timoteju, ljubljenome sinu: Milost, milosrđe, mir od Boga Oca i Krista Isusa, Gospodina našega.

3 Zahvaljujem Bogu, kojemu služim od praotaca čistom savjesti, što bez prestanka imam spomen za tebe u molitvama svojim noć i dan,

4 Želeći da te vidim, spominjući se suza tvojih, da se radosti ispunim,

5 Sjećajući se one vjere, koja je u tebi nelicemjerna, koja se nastani najprije u baki tvojoj Loidi i u majki tvojoj Euniki, a uvjeren sam, da je i u tebi.

6 Zato opominjem te, da opet raspiriš milost Božju, koja je u tebi polaganjem ruku mojih.

7 Jer nam Bog ne dade duha bojažljivosti, nego jakosti i ljubavi i razboritosti.

8 Ne stidi se dakle svjedočanstva Gospodina našega, ni mene, sužnja njegova, nego podnosi s menom za evanđelje po sili Boga,

9 Koji nas je spasio i pozvao zvanjem svetim, ne po djelima našim, nego po svojoj odluci i milosti, koja nam je dana u Kristu Isusu prije vječnih vremena.

10 A sad se je objavila pojavom Spasitelja našega Isusa Krista, koji uništi smrt, a obasja život i neraspadljivost evanđeljem;

11 Za koje sam ja postavljen kao propovjednik i apostol i učitelj neznabožaca.

12 Zato i ovo trpim, ali se ne stidim, jer znam, kojemu sam vjerovao, i uvjeren sam, da je on moguć sačuvati poklad moj za dan onaj.

[13] Izgled zdravih riječi, što si ih čuo od mene, drži u vjeri i ljubavi, koja je u Kristu Isusu!

[14] Lijepi poklad čuvaj Duhom Svetim, koji stanuje u nama!

[15] Znaš ovo, da se odvratiše od mene svi, koji su u Aziji među kojima i Figel i Hermogen

[16] A Gospodin neka dadne milost kući Oneziforovoj, jer me je često utješio, i okova se mojih nije stidio;

[17] Nego došavši u Rim potražio me je brižno, i našao.

[18] Neka njemu dadne Gospodin, da nađe milosrđe u Gospodina u dan onaj! I u Efezu koliko mi posluži, ti znaš najbolje.

2 Timoteju, glava 2

[1] Ti dakle, sine moj, jačaj u milosti, koja je u Kristu Isusu;

[2] I što si čuo od mene po mnogim svjedocima, ono predaj vjernim ljudima, koji će biti sposobni i druge naučiti!

[3] Podnosi s menom napore kao dobar vojnik Krista Isusa!

[4] Ni jedan, koji se bori, ne upušta se u poslove ovoga svijeta; inače neće ugoditi vojskovođi.

[5] A ako se tko i bori, ne dobije vijenca, ako se pravilno ne bori.

[6] Poljodjelac, koji se trudi, najprije treba da primi od plodova.

[7] Razumij, što govorim; jer Gospodin dat će ti razumijevanje u svemu.

[8] Sjeti se, da je Isus Krist, koji je uskrsnuo od mrtvih, od roda Davidova, po evanđelju mojemu,

[9] Za koje trpim zlo sve do okova kao zločinac; ali riječ Božja nije okovana,

[10] Zato podnosim sve zbog izabranih, da i oni postignu spasenje u Kristu Isusu sa slavom vječnom.

[11] Pouzdana je riječ: Ako smo s njim umrli, s njim ćemo i živjeti;

[12] Ako podnosimo, s njim ćemo i kraljevati; ako ga zaniječemo, i on će nas zanijekati.

[13] Ako smo nevjerni, on ostaje vjeran, jer se sam sebe ne može odredi.

[14] Ovo napominji i posvjedoči pred Gospodinom! Ne upuštaj se u prepiranje riječima, jer to ništa ne koristi, nego je na propast onima, koji slušaju.

[15] Postaraj se, da se pokažeš prokušan pred Bogom kao radnik, koji se nema što stidjeti, koji pravo upravlja riječju istine!

[16] A kloni se loših i praznih razgovora, jer će još više napredovati u bezbožnosti!

[17] I riječ njihova razjedat će oko sebe kao rakrana; a među njima je Himenej i Filet,

[18] Koji odstupiše od istine govoreći, da je uskrsnuće već bilo, i ruše vjeru nekima.

[19] A čvrsto stoji temelj Božji imajući ovaj pečat: "Pozna Gospodin svoje", i dalje: "Neka odstupi od nepravde svaki, koji zaziva ime Gospodnje!"

[20] A u velikoj kući nijesu samo posude zlatne i srebrne, nego i drvene i zemljane, i jedne su za čast, a druge za sramotu.

[21] Ako dakle tko očisti sebe od ovih, bit će posuda za čast, posvećena i korisna domaćinu, pripravljena za svako dobro djelo.

[22] Od želja mladenačkih bježi, idi za pravdom, vjerom, Ijubavlju, mirom s onima, koji zazivaju Gospodina iz čista srca!

[23] A ludih i praznih zapitkivanja kloni se znajući, da rađaju svađe.

[24] A sluga Gospodnji ne treba da se svađa, nego da bude blag prema svima, sposoban da uči, spreman da podnosi zlo,

[25] Da s blagošću poučava one, koji se protive istini; ne bi li im kako Bog dao, da se pokaju i spoznaju istinu,

[26] I da dođu k sebi i iskopaju se iz zamke đavola, koja ih je stjerala pod volju njegovu.

2 Timoteju, glava 3

[1] Ali ovo znaj, da će u Posljednje dane nastati vremena teška;

[2] Jer će ljudi biti samoživi, lakomi, hvališe, oholice, psovači, nepokorni roditeljima, nezahvalni, opaki,

[3] Neljubezni, nepomirljivi, klevetnici, neuzdržljivi, nemilosrdni, okrutni,

[4] Izdajnici, drzoviti, naduveni, koji više mare za slasti nego za Boga,

[5] Koji imaju obličje pobožnosti, a sile su se njezine odrekli; i ovih se kloni!

[6] Jer su među ovima oni, koji se uvlače u kuće i zarobljuju ženice, koje su natovarene grijehima, i vode ih različne želje,

[7] Koje se svagda uče, i nikad ne mogu da dođu k poznanju istine.

[8] A kao što se Janes i Jambres suprotstaviše Mojsiju, tako se i ovi protive istini, ljudi izopačenoga uma, neutvrđeni u vjeri,

[9] Ali neće dalje napredovati, jer će njihovo bezumlje postati javno svemu, kao što i onih posta.

[10] A ti si se ugledao na moju nauku, življenje, namjeru, vjeru, dugotrpnost, ljubav, strpljivost,

[11] Progonstva, stradanja, kakva mi se dogodiše u Antiohiji u Ikoniju, u Listri; kakva progonstva podnesoh, i od sviju me izbavi Gospodin!

[12] A i svi, koji pobožno hoće da žive u Kristu Isusu, trpjet će progonstvo.

[13] A zli ljudi i varalice napredovat će na gore, varajući i varajući se.

[14] Ali ti stoj u onome, što si naučio i o čemu si se uvjerio, znajući, od kojih si naučio;

[15] I jer iz djetinjstva znaš Sveta Pisma, koja te mogu učiniti mudrim na spasenje po vjeri, koja je u Kristu Isusu.

16 Sve je Pismo Bogom nadahnuto i korisno za učenje, za karanje, za popravljanje, za odgajanje u pravdi,

17 Da bude savršen čovjek Božji, spreman za svako dobro djelo.

2 Timoteju, glava 4

1 Zaklinjem te pred Bogom i Isusom Kristom, koji će suditi žive i mrtve, dolaskom njegovim i kraljevstvom njegovim!

2 Propovijedaj riječ, nastoj oko toga u dobro vrijeme i u nevrijeme, pokaraj, opominji, zaprijeti sa svom strpljivošću i naukom!

3 Jer će biti vrijeme, kad zdrave nauke neće podnositi, nego će po svojim željama nakupiti sebi učitelje, jer ih uši svrbe.

4 I odvratit će uši od istine, a okrenut će se k bajkama.

5 A ti budi razborit u svemu, trpi zlo, učini djelo evanđelista, službu svoju izvrši potpuno!

6 Jer ja se već žrtvujem, i vrijeme moje smrti blizu je.

7 Dobar sam boj vojevao, trku svršio, vjeru očuvao.

8 Uostalom, meni je pripravljen vijenac pravde, koji će mi dati Gospodin u dan onaj, pravedni sudac; a ne samo meni, nego i svima, koji su ljubili dolazak njegov,

9 Požuri se da dođeš brzo k meni!

10 Jer me Dema ostavi iz ljubavi k sadašnjemu svijetu i otide u Solun, Crescent u Galaciju, Tito u Dalmaciju. Luka je sam kod mene.

11 Marka uzmi i dovedi sa sobom; jer mi je koristan za službu.

12 A Tihika sam poslao u Efez.

13 Kad dođeš, donesi mi kabanicu, koju sam ostavio u Troadi kod Karpa, i knjige, a osobito pergamene!

14 Aleksandar, kovač bakra, mnogo mi je zla zadao; platit će mu Gospodin po djelima
njegovim.

15 Čuvaj se i ti njega, jer se je vrlo protivio našim riječima.

16 Za prve moje obrane nije mi nitko pomogao, nego su me svi ostavili; neka im se to
ne uračuna!

17 Ali mi je Gospodin pomogao i ojačao me, da se po meni izvrši propovijedanje, i da
čuju svi narodi, i bio sam izbavljen se od usta lavovih.

18 I Gospodin će me izbaviti od svakoga zla djela, i spasit će me u kraljevstvo svoje
nebesko. Njemu slava u vijeke vjekova! Amen.

19 Pozdravi Prisku i Akvilu, i Oneziforovu kuću!

20 Erast je ostao u Korintu. A Trofima sam ostavio u Miletu bolesna.

21 Požuri se da dođeš prije zime! Pozdravljaju te Eubul i Pudencije, i Lino i Klaudija,
i braća sva.

22 Gospodin Isus Krist s duhom tvojim! Milost s vama! Amen.

Poslanica Titu

Titu, glava 1

1 Pavao, sluga Božji i apostol Isusa Krista, za vjeru izabranika Božjih i za poznanje istine, koja je po pobožnosti,

2 Za nadu u vječni život, koji obeća istiniti Bog prije vremena vječnih;

3 A javi u vremena svoja riječ Božju propovijedanjem, koje je meni povjereno po zapovijedi Spasitelja našega, Boga,

4 Titu, pravomu sinu po zajedničkoj vjeri: milost i mir od Boga Oca i Krista Isusa, Spasitelja i našega.

5 Zato te ostavih u Kreti, da urediš, što je nedovršeno, i da postaviš po gradovima starješine, kao što ti ja zapovjedih.

6 Ako je tko bez prijekora, jedne žene muž, i ima vjernu djecu, koju ne treba karati zbog raspuštenosti ili nepokornosti.

7 Jer nadglednik treba daj je bez prijekora, kao Božji upravitelj, ne samovoljan, ne gnjevljiv, ne pijanica, ne svadljiv, ne lakom na gadan dobitak;

8 Nego gostoljubiv, dobrostiv, razborit, pravedan, svet, uzdržljiv,

9 Koji se drži pouzdane riječi, što se slaže s naukom, da bude u stanju i opominjati sa zdravom naukom i pokarati one, koji se protive.

10 Jer ih ima mnogo neposlušnih, praznih brbljavaca i zavodnika, osobito koji su iz obrezanja,

11 Kojima treba usta zatvoriti; koji cijele kuće prevraćaju učeći, što ne treba, zbog gadna dobitka.

12 Reče netko od njih, njihov vlastiti prorok: "Krećani su svagda lažljivi, zle živine, besposleni trbusi."

13 Svjedočanstvo je ovo istinito, Zato ih karaj strogo, da budu zdravi u vjeri,

14 Ne prianjajući uz židovske bajke i zapovijedi ljudi koji se odvraćaju od istine.

15 Čistima je sve čisto; a okaljanima i nevjernicima ništa nije čisto, nego su im okaljani i um i savjest.

16 Tvrde, da poznaju Boga, a djelima ga niječu; jer su mrski i nepokorni, i ni za kakvo dobro djelo valjani.

Titu, glava 2

1 A ti govori, što se slaže sa zdravom naukom:

2 Starci da budu trijezni, pošteni, mudri, zdravi u vjeri, u ljubavi, u strpljivosti;

3 Starice isto tako da se vladaju, kako dolikuje svetima, da ne kleveću, da se ne predaju vrlo vinu, da uče dobro,

4 Da mudro upućuju mlade žene, neka ljube svoje muževe, neka ljube svoju djecu.

5 Neka budu razborite, čiste, dobre kućanice, blage, pokorne svojim muževima, da se ne psuje riječ Božja!

6 Isto tako mladiće opominji, da budu čestiti!

7 U svemu sam sebe podaj za izgled dobrih djela: u nauci cijelost, dostojanstvenost,

8 Riječ zdravu, besprijekornu, da se posrami onaj, koji se protivi, ne imajući ništa zlo govoriti o nama.

9 Sluge neka se pokoravaju svojim gospodarima, da budu ugodni u svemu, da ne odgovaraju,

10 Da ne varaju, nego u svemu da pokazuju dobru vjeru, da nauku Spasitelja našega Boga ukrašuju u svemu!

11 Jer se pokaza milost Božja koja spasava sve ljude,

12 Učeći nas, da se odreknemo bezbožnosti i svjetskih želja, trijezno i pravedno i pobožno živimo na ovome svijetu,

13 Čekajući blagoslovljenu nadu i dolazak slave velikoga Boga i Spasitelja našega Isusa Krista,

14 Koji je dao samoga sebe za nas, da nas otkupi od svakoga bezakonja i očisti sebi narod izabrani, koji je revan u dobrim djelima.

15 Ovo govori i opominji, i poučavaj sa svom odlučnošću! Nitko neka te ne prezire!

Titu, glava 3

1 Opominji ih, da se pokoravaju vlastima i poglavarima, da budu poslušni i spremni na svako dobro djelo;

2 Nikoga da ne psuju, da se ne svađaju, da budu čedni i svaku krotkost da pokazuju prema svim ljudima!

3 Jer i mi smo bili negda ludi, nepokorni, lutajući, služeći različnim željama i slastima, u pakosti i zavisti živeći, mrski, jedan na drugoga mrzeći.

4 A kad se pokaza dobrota i čovjekoljublje Boga, Spasitelja našega,

5 Ne za djela pravde, koja mi učinismo, nego po svojemu milosrđu spasi nas kupelju preporođenja i obnovljenja Duha Svetoga,

6 Kojega izli na nas obilato po Isusu Kristu, Spasitelju našemu,

7 Da opravdani milošću njegovom, po nadi budemo baštinici života vječnoga.

8 Pouzdana je riječ, i ovo hoću da pastojano učiš, da se oni, koji vjeruju u Boga, trude i prednjače u vršenju dobrih djela. Ovo je dobro i korisno ljudima.

9 A ludih zapitkivanja i rodoslovlja, i svađa i prepiranja o zakonu kloni se, jer su beskorisna i isprazna!

10 Čovjeka krivovjerca iza prve i druge opomene kloni se,

11 Znajući, da se takav preokrenuo na gore i griješi, i sam sebe osuđuje.

12 Kad pošljem k tebi Artemu ili Tihika, požuri se da dođeš k meni u Nikopol, jer sam namislio ondje prezimiti.

13 Zenu, pravnika, i Apola brižno opremi na put, da im ništa ne uzmanjka!

14 A i naši neka se uče prednjačiti u dobrim djelima, kada je nužda i potreba, da ne budu bez ploda!

15 Pozdravljaju te svi, koji su s menom. Pozdravi sve, koji nas ljube u vjeri! Milost neka bude sa svima vama! Amen.

Poslanica Filemonu

1 Pavao, sužanj Krista Isusa, i brat Timotej, Filemonu, ljubljenomu i suradniku
našemu,

2 I Apiji, sestri ljubljenoj, i Arhipu, suborcu našemu, i crkvi u tvojoj kući.

3 Milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista!

4 Zahvaljujem svagda Bogu svojemu, kad te spominjem u molitvama svojim,

5 I kad čujem ljubav tvoju i vjeru, koju imaš prema Gospodinu Isusu i prema svima
svetima.

6 Neka tvoja vjera, koju imamo zajedno, bude djelotvorna, u poznavanju svakoga
dobra, koje je u nama na čast Krista Isusa!

7 Jer sam imao veliku radost i utjehu zbog ljubavi tvoje, što su po tebi, brate,
otkupljena srca svetih.

8 Zato, iako imam veliku smjelost u Kristu Isusu, da ti zapovijedam, što si dužan
učiniti,

9 Zbog ljubavi većma molim, ja, starac Pavao, a sada i sužanj Isusa Krista.

10 Molim te za svojega sina Onezima, kojega rodih u okovima svojim;

11 Koji je tebi negda bio nekoristan, a sada je tebi i meni vrlo koristan, kojega poslah
tebi natrag;

12 A ti ga, to jest, moje srce primi!

13 Ja ga htjedoh da zadržim kod sebe, da mi mjesto tebe posluži u okovima evanđelja;

14 Ali bez tvojega odobrenja ne htjedoh ništa učiniti, da ne bi tvoje dobro bilo kao za
nevolju, nego od dobre volje.

[15] Jer možda, da se zato na neko vrijeme odijeli, da ga dobiješ vječno,

[16] Ne više kao roba, nego više od roba, brata ljubljenoga, osobito meni, a kamoli
većma tebi, i po tijelu i u Gospodinu.

[17] Ako dakle držiš mene za druga, primi njega kao mene!

[18] Ako li ti je u čemu skrivio, ili je dužan, to meni uračunaj!

[19] Ja, Pavao, napisah rukom svojom: "Ja ću platiti;" da ti ne kažem, da si i samoga
sebe meni dužan.

[20] Da, brate, da imam korist od tebe u Gospodinu, okrijepi srce moje u Kristu!

[21] Uzdajući se u tvoju Poslušnost napisah ti znajući, da ćeš još više učiniti, nego što
govorim.

[22] A uz to pripravi mi i stan, jer se nadam, da ću po vašim molitvama biti darovan
vama.

[23] Pozdravlja te Epafra, koji je s menom sužanj u Kristu Isusu, Kao i Marko, Aristarh,
Dema, Luka, suradnici moji.

[24] Milost Gospodina našega Isusa Krista neka bude s duhom vašim! Amen.

Poslanica Hebrejima

Hebrejima, glava 1

1 Bog, koji je negda mnogo puta i različnim načinom govorio ocima po prorocima, progovori nama u posljednje ove dane po Sinu,

2 Kojega postavi baštinikom svemu, po kojemu stvori i svijet;

3 Koji jer je sjajnost slave njegove i prilika bića; njegova i nosi sve riječju sile svoje, pošto nas je očistio od grijeha, sjede s desne strane veličanstva na visini;

4 A toliko uzvišeniji postade od anđela, koliko odličnije ime od njihova baštini.

5 Jer kome od anđela reče kad: "Ti si Sin moj, ja te danas rodih"? I opet: "Ja ću mu biti Otac, i on će mi biti Sin"?

6 I kad opet uvodi Prvorođenoga u svijet, govori: "I neka mu se poklone svi anđeli Božji."

7 I anđelima govori: "Koji čini anđele svoje vjetrove i sluge svoje plamen ognjeni."

8 A Sinu: "Prijestolje je tvoje, Bože, u vijeke vjekova; i žezlo pravde, žezlo kraljevstva tvoga,

9 Ljubio si pravdu, i mrzio si na bezakonje; zato te pomaza, o Bože, Bog tvoj uljem radosti većma nego drugove tvoje."

10 I "Ti si, Gospodine, u početku osnovao zemlju, i nebesa su djela ruku tvojih;

11 Ona će proći, a ti ostaješ, i sva će ostarjeti kao haljina;

12 I savit ćeš ih kao kabanicu, kao haljinu, i izmijenit će se; a ti si onaj isti, i tvojih godina neće nestati."

13 A kojemu od anđela reče kad: "Sjedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim.

[14] Nijesu li svi službeni duhovi, koji su poslani na službu zbog onih, koji će baštiniti spasenje?

Hebrejima, glava 2

[1] Zato valja nam većma paziti na riječi, koje smo čuli, da kako ne propadnemo.

[2] Jer ako je riječ, govorena po anđelima, bila čvrsta, i svaki prestupak i neposluh pravednu plaću primio;

[3] Kako ćemo izbjeći, ako ne budemo marili za toliko spasenje, koje je započelo propovijedanjem Gospodinovim, a od onih, koji su čuli, utvrdilo se za nas;

[4] Kad i Bog posvjedoči i znacima i čudesima i različnim silama, i dijeljenjem Duha Svetoga po svojoj volji.

[5] Jer Bog ne pokori anđelima budućega svijeta, o kojem govorimo,

[6] Ali netko posvjedoči negdje, govoreći: "Što je čovjek, da ga se spominješ, ili sin čovječji, da ga pohađaš?

[7] Umanjio si ga nešto malo od anđela, slavom i čašću ovjenčao si ga, i postavio si ga nad djelima ruku svojih,

[8] Sve si pokorio pod noge njegove." A kad mu pokori sve, ništa ne ostavi njemu nepokoreno. Ali sad još ne vidimo, da mu je sve pokoreno,

[9] A Isusa, koji je bio samo malo umanjen od anđela, vidimo zbog smrti, što podnese, ovjenčana slavom i časću, da bi po milosti Božjoj za sve okusio smrt.

[10] Jer je prilikovalo njemu, zbog kojega je sve, i po kojemu je sve, koji dovede mnoge sinove u slavu, da patnjama privede k slavi početnika spasenja njihova.

[11] Jer i onaj, koji posvećuje, i oni, koji se posvećuju, svi su od jednoga. Zato se ne stidi zvati ih braćom,

[12] Govoreći: "Objavit ću ime tvoje braći svojoj, posred crkve hvalit ću te."

[13] I opet: "Ja ću se u njega uzdati". I opet: "Evo ja i djeca, koju mi je dno Bog."

14 A jer djeca zajednički imaju tijelo i krv, i on uze dijel u tome, da smrću satre onoga,
koji ima vlast nad smrću, to jest đavla;

15 I da izbavi one, koji su od straha smrti u svemu životu bili robovi.

16 Jer se nigdje ne zauzima za anđele, nego se zauzima za potomke Abrahamove.

17 Zato je trebalo, da bude u svemu sličan braći, da bude milosrdan i vjeran veliki
svećenik pred Bogom, da okaje grijehe naroda.

18 Jer zato, što je sam trpio i bio iskušan, može pomoći onima, koji se iskušavaju.

Hebrejima, glava 3

1 Zato, braćo sveta, sudionici zvanja nebeskoga, pogledajte na poslanika i velikog
svećenika vjeroispovijesti naše, Isusa.

2 Koji je vjeran onome, koji ga postavi, kao i Mojsije u svoj kući njegovoj.

3 Jer je ovaj zavrijedio veću slavu od Mojsija, koliko veću od kuće ima čast onaj, koji
ju je sagradio,

4 Jer svaku kuću gradi netko, a Bog je, koji je sve stvorio.

5 I Mojsije bio je doduše vjeran u svoj kući njegovoj kao sluga da posvjedoči za ono,
što je trebalo da se objavi.

6 Ali je Krist kao Sin nad kućom svojom. Oval smo kuća mi, ako čvrsto do svršetka
održimo pouzdanje i slavu nade.

7 Zato, kao što govori Duh Sve ti: "Danas, ako glas njegov čujete,

8 Neka ne otvrdnu srca vaša, kao za pobune u dan napasti u pustinji!

9 Gdje me iskušaše oci vaši, kušaše me, premda gledaše djela moja četrdeset godina.

10 Zato se rasrdih na taj rod, i rekoh: "Uvijek lutaju srcem, a ne poznaju putova mojih.

11 Zato se zakleh u gnjevu svojemu: "Neće ući u pokoj moj."

[12] Gledajte, braćo, da ne bude kad u kojemu od vas zlo srce nevjerstva, da odstupi od Boga živoga;

[13] Nego opominjite jedan drugoga svaki dan, dok se danas govori, da koji od vas ne otvrdne prijevarom grijeha.

[14] Jer postasmo sudionici Kristovi, ako samo, kako smo počeli, pouzdanje svoje do svršetka tvrdo održimo,

[15] Dok se govori: "Danas, ako glas njegov čujete, neka ne otvrdnu srca vaša, kao za pobune one."

[16] A koji su to čuli, pa se pobunili? Zar ne svi oni, koji izađoše iz Egipta pod Mojsijem?

[17] A na koje se je ljutio četrdeset godina? Nije li na one, koji sagriješiše, kojih tjelesa padoše u pustinji?

[18] A kojima se je zakleo, da neće ući u pokoj njegov, nego onima, koji se ne pokoriše?

[19] I vidimo, da ne mogoše ući zbog nevjerstva.

Hebrejima, glava 4

[1] Bojmo se dakle, da kako, dok je još ostavljeno obećanje, da se ulazi u pokoj njegov, ne zakasni tko od vas!

[2] Jer je i nama objavljeno kao i onima; ali onima ne pomože čuvena riječ, jer je oni, koji je čuše, ne združiše s vjerom.

[3] Jer mi, koji vjerovasmo, ulazimo u pokoj, kao što reče: "Tako se zakleh u gnjevu svojemu, da neće ući u pokoj moj, ako su djela i bila gotova od postanja svijeta.

[4] Jer negdje reče za sedmi dan ovako: "I počinu Bog u sedmi dan od sviju djela svojih."

[5] I na tom mjestu opet: "Neće ući u pokoj moj."

[6] Budući dakle ostaje, da neki ulaze u njega, dok oni, kojima je najprije javljeno, ne uđoše zbog nevjerovanja;

[7] Opet određuje jedan dan "danas govoreći u Davidu iza tolikog vremena, kao što je prije rečeno: "Danas, ako glas njegov čujete, neka ne otvrdnu srca vaša!"

[8] Jer da je Jošua one doveo u pokoj, ne bi poslije govorio za drugi dan.

[9] Dakle je ostavljeno još počivanje narodu Božjemu.

[10] Jer tko je ušao u pokoj njegov, i on počiva od djela svojih, kao Bog od svojih.

[11] Nastojmo dakle da uđemo u onaj pokoj, da ne upadne tko u onaj isti primjer nevjerstva.

[12] Jer je živa riječ Božja, i djelotvorna i oštrija od svakoga mača oštra s obje strane i prodire sve do rastavljanja duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i namjerama srca.

[13] I nema stvorenja nevidljiva pred njim, nego je golo i otkriveno očima onoga, kojemu treba da dadnemo račun.

[14] Imajući dakle uzvišenoga velikog svećenika, koji je prošao nebesa, Isusa, Sina Božjega, držimo se odlučno vjeroispovijesti!

[15] Jer nemamo velikoga svećenika, koji se ne bi mogao sažaliti s naših slaboća, nego koji je u svemu iskušan kao i mi, osim grijeha.

[16] Pristupimo dakle s pouzdanjem k prijestolju milosti, da postignemo milosrđe i nađemo milost, kad nam ustreba pomoć!

Hebrejima, glava 5

[1] Jer svaki veliki svećenik, koji se iz ljudi uzima, za ljude se postavlja na službu Bogu, da prinosi darove i žrtve za grijehe;

[2] Koji može biti blag prema onima, koji ne znaju i lutaju, jer je sam podvrgnut slabosti;

[3] I zato je dužan, kako za grijehe naroda, tako i za sebe prinositi žrtve za grijehe.

[4] I nitko sam sebi ne prisvaja časti, nego koji je pozvan od Boga, kao i Aron.

5 Tako i Krist ne proslavi sam sebe, da bude veliki svećenik, nego onaj, koji mu reče: "Ti si Sin moj, ja te danas rodih."

6 Kao što i na drugom mjestu govori: "Ti si svećenik dovijeka po redu Melkizedekovu."

7 On je u dane tijela svojega prošnje i ponizne molitve k onome, koji ga je mogao izbaviti od smrti, s velikom vikom i suzama prinosio, i bio je uslišen za svoju smjernost,

8 Iako je bio Sin Božji, po muci naučio se je poslušnosti.

9 I došavši k svrši, postade svima, koji ga slušaju, uzrok spasenja vječnoga,

10 Nazvan od Boga veliki svećenik po redu Melkizedekovu.

11 O tome bismo imali mnogo govoriti, što je teško protumačiti, jer ste postali mlitavi u slušanju.

12 Jer vi, iako biste morali biti učitelji po godinama, opet trebate da se učite, koja su počela riječi Božje; i postadoste da trebate mlijeka, a ne jake hrane.

13 Jer koji se god hrani mlijekom, ne razumije riječi pravde, jer je dijete.

14 A za savršene je tvrda hrana, koji imaju osjećanja navadom izvježbana za razlikovanje dobra i zla.

Hebrejima, glava 6

1 Zato da, ostavimo počela Kristove nauke, i da se damo na savršenstvo; da ne postavljamo opet temelja odvraćanjem od mrtvih djela, i vjerom u Boga;

2 Naukom o krštenju, i polaganju ruku, i uskrsnuću od mrtvih, i sudu vječnom.

3 I ovo ćemo učiniti, ako Bog dopusti.

4 Jer nije moguće one, koji su jednom prosvijetljeni, i okusili dara nebeskoga, i postali dionici Duha Svetoga,

5 i okusili dobru riječ Božju, i sile budućega svijeta,

[6] pa su ipak otpali, opet obnoviti na pokajanje, jer sami sebi nanovo propinju i ruže Sina Božjega.

[7] Jer zemlja, koja pije dažd, što često na nju pada; i koja rađa povrće korisno onima, koji je obrađuju, prima blagoslov od Boga;

[8] a koja iznosi trnje i draču, nepotrebna je i blizu je prokletstvu, i ona se najposlije spali.

[9] Ali od vas, ljubljeni, nadamo se boljemu i što je blizu spasenju, ako i govorimo tako.

[10] Jer Bog nije nepravedan, da zaboravi djelo vaše i ljubav, koju pokazaste u ime njegovo, posluživši svetima i služeći.

[11] Ali želimo, da svaki vas pokaže istu revnost, da se ispuni nada do kraja,

[12] Da ne budete tromi, nego nasljedovatelji onih, koji vjerom i strpljivošću baštine obećanja.

[13] Jer kad je Bog Abrahamu obećao nemajući nikoga većega, da se njim zakune, zakle se sam sobom,

[14] Govoreći: "Zaista, obilno ću te blagosloviti i silno ću te umnožiti."

[15] I tako strpljivo čekajući dobi obećanje.

[16] Jer se ljudi većim kunu, i svakoj njihovoj prepirci svršetak je zakletva za potvrđenje.

[17] Zato i Bog, kad je htio baštinicima obećanja pokazati nepokolebljivost svoje odluke, posluži se zakletvom,

[18] Da bi u dvjema nepokolebljivim stvarima, u kojima Bogu nije moguće prevariti, imali jaku utjehu mi, koji smo pribjegli, da se uhvatimo za nadu, koja nam je dana,

[19] Koju imamo kao sigurno i tvrdo sidro duše, koje ulazi u unutrašnjost iza zavjese

[20] Kamo Isus uđe kao preteča za nas, postavši veliki svećenik dovijeka po redu Melkizedekovu.

Hebrejima, glava 7

1 Jer ovaj Melkizedek, kralj Salemski, svećenik Boga svevišnjega, koji srete Abrahama, kad se vraćao nadvladavši kraljeve, i blagoslovi ga;

2 Kojemu Abraham i desetinu dade od svega. Njegovo dakle ime najprije znači kralj pravde, a potom i kralj Salemski, t. j. kralj mira;

3 Bez oca, bez majke, bez rodoslovlja, nemajući ni početka danima, ni svršetka životu, a sličan Sinu Božjemu, ostaje svećenik dovijeka.

4 A pogledajte, koliki je ovaj, kojemu je Abraham patrijarh dao desetinu od najboljih dijelova plijena.

5 Istina, i oni od sinova Levijevih, koji primaju svećeništvo, imaju zapovijed, da uzimaju po zakonu desetinu od naroda, to jest, od braće svoje, premda su i oni izašli IZ bedara Abrahamovih.

6 A onaj, koji se ne broji od njihova roda, uze desetinu od Abrahama, i blagoslovi onoga, koji je imao obećanja.

7 A bez ikakva izgovora manje se blagosliva od većega.

8 I ovdje doduše primaju desetinu ljudi, koji umiru, a ondje onaj, za kojega se svjedoči, da živi.

9 I, rekao bih, Levije, koji prima desetinu, dao je pa Abrahamu desetinu;

10 Jer je bio još u bedrima očevim kad ga srete Melkizedek.

11 Ako je dakle savršenstvo dano po levitskom svećeništvu jer je narod pod njim primio zakon, kakva je još potreba bila, da ustane drugi svećenik po redu Melkizedekovu, a da se ne zove po redu Aronovu?

12 Jer kad se promijeni svećeništvo, potrebno je, da se i zakon promijeni.

13 Jer za koga se ovo govori, od drugoga je plemena, od kojega nitko nije služio žrtveniku.

[14] Jer je poznato, da Gospodin naš od plemena Judina izađe, za koje pleme nije Mojsije ništa rekao o svećenicima.

[15] I još je to više poznato, ako kao Melkizedek ustaje drugi svećenik,

[16] Koji nije postao po zakonu tjelesne odredbe, nego po sili života vječnoga,

[17] Jer svjedoči: "Ti si svećenik dovijeka po redu Melkizedekovu."

[18] Tako se dokida pređašnja zapovijed, što je bila slaba i beskorisna.

[19] Jer zakon nije ništa usavršio, ali je uveo bolju nadu, po kojoj se približujemo k Bogu.

[20] I koliko se to nije dogodilo bez zakletve jer dok su oni bez zakletve postali svećenici,

[21] Ovaj sa zakletvom po onome, koji mu govori: "Zakle se Gospodin, i neće se pokajati: "Ti si svećenik dovijeka",

[22] Toliko je boljega zavjeta postao jamac Isus.

[23] I dok su oni mnogi bili svećenici, jer ih je smrt priječila da ostanu,

[24] A ovaj, budući da ostaje dovijeka, ima vječno svećeništvo.

[25] Zato i može uvijek spasiti one, koji po njemu dolaze k Bogu, kad svagda živi, da ih zagovara.

[26] Jer takav nam je trebao da bude veliki svećenik: svet, nevin, neokaljan, odvojen od grješnika i uzvišen nad nebesa;

[27] Koji ne treba svaki dan, kao veliki svećenici, najprije za svoje grijehe žrtve prinositi, zatim za narodne; jer je ovo učinio jednom, kada je sun sebe prinio.

[28] Jer zakon postavlja ljude za velike svećenike, koji imaju slabost; a riječ zakletve, koja je poslije zakona rečena, Sina dovijeka savršena.

Hebrejima, glava 8

[1] A glavno je od toga, što govorimo: "Imamo takva velikog svećenika, koji sjede s desne strane prijestolja veličanstva na nebesima,

[2] Kao sluga svetišta i pravoga šatora, koji načini Gospodin, a ne čovjek.

[3] Jer se svaki veliki svećenik postavlja, da prinosi dare i žrtve; zato je potrebno, da i ovaj što ima, što će prinijeti.

[4] Jer da je na zemlji, ne bi bio svećenik, kad jesu, koji prinose dare po zakonu,

[5] Koji služe prilici i sjeni nebeskih stvari, kao što bi rečeno Mojsiju, kad je htio šator da načini: "Gledaj", reče, "načini sve po slici, koja ti je pokazana na gori!"

[6] A sad je dobio uzvišeniju službu, koliko je i posrednik uzvišenijeg zavjeta, koji je utvrđen na uzvišenijim obećanjima.

[7] Jer da je onaj prvi bio besprijekoran, ne bi se drugome tražilo mjesto.

[8] Jer kudeći ih govori: "Evo dolaze dani, govori Gospodin, i načinit ću s kućom Izraelovom i s kućom Judinom nov zavjet,

[9] Ne po zavjetu, koji sam načinio s ocima njihovim u onaj dan, kad ih uzeh za ruku, da ih izvedem iz zemlje egipatske; jer oni ne ostadoše u zavjetu mome, i ja nijesam mario za njih, govori Gospodin.

[10] Jer je ovo zavjet, koji ću načiniti s kućom Izraelovom poslije onih dana, govori Gospodin Dat da zakone svoje u pamet njihovu, i na srcima njihovim napisat ću ih, i bit ću im Bog, i oni će biti narod moj.

[11] I nitko neće učiti Svojega sugrađanina, i nitko brata svojega govoreći: "Poznaj Gospodina; Jer će me svi poznati od maloga do velikoga među njima."

[12] Jer ću biti milostiv nepravdama njihovim, i grijeha njihovih neću više spominjati!

[13] A kad veli novi, prvi načini starim; a što je staro i ostarjelo blizu je da nestane.

Hebrejima, glava 9

1 Imao je doduše i prvi zavjet propise za službu Božju i za svetište zemaljsko.

2 Bio je naime načinjen šator, prednji, u kojemu je bio svijećnjak i stol i postavljeni kruhovi, što se zove Svetinja.

3 A za drugim zavjesom bio šator, koji se zove Svetinja nad svetinjama,

4 Koja je imala zlatni kadioni žrtvenik i kovčeg zavjeta, obložen sa svih strana zlatom, u kojemu je bila zlatna posuda s manom i štap Aronov, koji je bio procvao, i ploče zavjeta.

5 A povrh njega bili su kerubini slave, koji su zasjenjivali pomirilište, o ćemu ne treba sad da s govori napose.

6 A kad je ovo bilo tako uređeno, ulazili su svećenici svagda u prednji šator i vršili žrtvenu službu;

7 A u drugi je ulazio jednom u godini sam veliki svećenik, ne bez krvi, koju prinosi za svoje i za narodne grijehe neznanja.

8 Ovim pokazuje Duh Sveti, da se još nije otvorio put u Svetinju nad svetinjama, dok prednji šator stoji;

9 Taj je slika za sadašnje vrijeme, po kojoj se prinose darovi i žrtve, koje ne mogu da usavrše u savjesti onoga, koji služi;

10 Jer su to zapovijedi o izvanjoj čistoći, za jela i pića i različna pranja, a postavljene su do vremena popravljenja.

11 Ali Krist se je pojavio kao r veliki svećenik budućih dobara i ušao u veći i savršeniji šator, koji nije rukom načinjen, to jest, nije od ovoga svijeta;

12 Niti je s krvlju jaraca, ni junaca, nego sa svojom krvlju ušao jednoć zauvijek u Svetinju nad svetinjama i stekao vječni otkup.

13 Jer ako krv jaraca i junaca i pepeo junice, poškropivši njom okaljane, posvećuje na izvanju čistoću;

[14] Koliko će više krv Krista, koji je Duhom Svetim samoga sebe prinio neokaljana Bogu, očistiti savjest našu od mrtvih djela, da služimo Bogu živomu!

[15] I zato je Novome Zavjetu posrednik, da po smrti, koju podnese za otkup od prestupaka u prvome zavjetu, prime pozvani obećanje vječne baštine.

[16] Jer gdje je oporuka, valja da bude i smrt onoga, koji čini oporuku.

[17] Jer je oporuka po smrti utvrđena, a nema nikakve snage, dok je živ onaj, koji ju je načinio.

[18] Zato i prvi zavjet nije posvećen bez krvi.

[19] Jer kad Mojsije izgovori sve zapovijedi po zakonu svemu narodu, uze krvi junaca i jaraca s vodom i vunom crvenom i hisopom, te poškropi i knjigu i sav narod

[20] Govoreći: "Ovo je krv zavjeta, koji s vama načini Bog."

[21] I šator i sve posude za službu Božju jednako poškropi krvlju.

[22] I gotovo sve se krvlju čisti po zakonu, i bez proljevanja krvi nema oproštenja.

[23] Tako dakle treba da se slike nebeskih stvari čiste, ali same nebeske stvari boljim žrtvama od ovih.

[24] Jer Krist ne uđe u rukotvorenu Svetinju nad svetinjama, kod je slika istinita, nego u samo nebo, da se pokaže sad pred licem Božjim za nas;

[25] Niti da mnogo puta prinosi samoga sebe, kao što veliki svećenik ulazi u Svetinju nad svetinjama svake godine s krvlju tuđom;

[26] Inače bi on morao mnogo puta trpjeti od postanja svijeta; a sad jednom na svršetku vjekova javi se, da svojom žrtvom satre grijeh,

[27] I kao što je ljudima određeno jednom umrijeti, a po tom sud;

[28] Tako se i Krist jednom prinese, da oduzme grijehe mnogih; a drugi put će se javiti bez grijeha na spasenje onima, koji ga iščekuju.

Hebrejima, glava 10

1 Jer kako zakon ima samo sjenu budućih dobara, a ne bitnu sliku stvari, to ne može nikada usavršiti one, koji pristupaju svake godine i prinose neprestano one iste žrtve;

2 Inače bi prestale prinositi se, kad oni, koji služe, ne bi više imali nikakve savjesti za grijehe, kad su se jednom očistili;

3 Nego se njima svake godine čini spomen na grijehe.

4 Jer krv junaca i jaraca ne može oduzeti grijeh.

5 Zato ulazeći u svijet govori: "žrtava i darova nijesi htio, ali si mi tijelo pripravio.

6 Paljenice i žrtve za grijeh nijesu ti bile ugodne,

7 Tada rekoh: "Evo dolazim u početku knjige pisano je za mene, da činim volju tvoju, o Bože!"

8 Prije rekavši: "žrtava i darova i paljenica i žrtava za grijeh nijesi htio, niti su ti bili ugodni", što se po zakonu prinose;

9 Tada reče: "Evo dolazim, da učinim o Bože volju tvoju." Dokida prvo, da postavi drugo.

10 U ovoj smo volji posvećenu prinosom tijela Isusa Krista jedanput zauvijek.

11 I svaki svećenik svaki dan služi i iste žrtve mnogo puta prinosi, koje nikad ne mogu oduzeti grijeha;

12 A on prinesavši jednu žrtvu za grijehe sjedi svagda s desne strane Bogu,

13 Čekajući dalje, "dok se polože neprijatelji njegovi za podnožje nogama njegovim."

14 Jer je jednim prinosom usavršio zauvijek one, koji bivaju posvećeni.

15 A svjedoči nam i Duh Sveti, jer izakako je rekao: "

16 "Ovo je zavjet, koji ću sklopiti s njina poslije onih dana, govori Gospodin, dat ću zakone svoje u srca njihova, i u pamet njihovu napisat ću ih;

17 I grijeha njihovih i bezakonja njihovih neću se više spominjati,"

18 A gdje je oproštenje ovih, ondje nema više prinosa za grijeh.

19 Imajući dakle, braćo, pouzdanje ulaziti u Svetinju nad svetinjama krvlju Isusovom,

20 Koji nam je otvorio pat novi i živi zavjesom, to jest, tijelom svojim,

21 I velikoga svećenika nad kućom Božjom:

22 Pristupajmo istinitim srcem u punini vjere, očišćeni u srcima od zle savjesti, i
oprani po tijelu vodom čistom!

23 Držimo se tvrdo vjere u nadu jer je vjeran onaj, koji je obećao,

24 I pazimo jedan na drugoga u poticanju k ljubavi i dobrim djelima;

25 Ne ostavljajmo skupštine svoje, kao što neki imaju običaj, nego bodrimo jedan
drugoga, i toliko većma, koliko vidite, da se približuje dan.

26 Jer kad mi griješimo dragovoljno, pošto smo primili poznanje istine, nema više
žrtve za grijehe;

27 Nego strašno čekanje suda i jarost ognja, koji će pojesti protivnike.

28 Tko prestupi zakon Mojsijev, bez milosrđa umire kod dva ili tri svjedoka.

29 Koliko goru, mislite, da će zaslužiti kaznu onaj, koji Sina Božjega pogazi, i krv
zavjeta, kojom je bio posvećen, za nečistu drži, i Duha milosti obruži?

30 Jer znamo onoga, koji reče: "Moja je osveta, ja ću uzvratiti," i opet: "Gospodin će
suditi narodu svojemu."

31 Strašno je upasti u ruke Boga živoga.

32 A spominjite se prijašnjih dana, u koje prosvijetljeni mnogu borbu muka
podnesoste,

33 Sami sad postavši prizor zbog sramota i nevolja, sad postavši drugovi onima, koje
stiže sudbina takva.

[34] Jer ste i čuvstvovali sa sužnjima, i podnijeli ste s radošću otimačinu svojih dobara, znajući, da imate bolje i trajno imanje.

[35] Ne gubite dakle pouzdanja svojega, koje ima veliku plaću!

[36] Jer vam je strpljivost od potrebe, da ispunivši volju Božju postignete obećanje.

[37] "Jer još malo, vrlo malo, pa će doći onaj, koji treba da dođe, i neće zakasniti.

[38] A pravednik moj živjet će od vjere; ako li odstupi, neće mojoj duši ugoditi."

[39] A mi, braćo, nijesmo od onih, koji odstupaju na propast, nego od onih, koji vjeruju, da spase dušu.

Hebrejima, glava 11

[1] A vjera je tvrdo pouzdanje u ono, čemu se nadamo, osvjedočenje o onom, što ne vidimo.

[2] Jer u njoj stari postigoše sjajno svjedočanstvo.

[3] Vjerom poznajemo, da je svijet riječju Božjom zgotovljen, tako da iz nevidljiva postade vidljivo.

[4] Vjerom prinese Abel Bogu bolju žetvu nego Kain, i po njoj je dobio svjedočanstvo, da je pravedan, kad Bog posvjedoči za dare njegove, i po njoj on mrtav još govori,

[5] Vjerom bi Henok prenesen, da ne vidi smrti, i ne nađe se, jer ga Bog premjesti; jer prije nego ga premjesti, dobi svjedočanstvo, da je ugodio Bogu.

[6] A bez vjere nije moguće ugoditi Bogu; jer onaj, koji hoće da dođe k Bogu, valja da vjeruje, da ima Bog i da plaća onima, koji ga traže,

[7] Vjerom Noa primivši objavu o onome, što još ne vidje, poboja se; načini kovčeg za spasenje kuće svoje, kojom osudi sav svijet, i postade baštinik pravde po vjeri.

[8] Vjerom posluša Abraham, kad bi pozvan da izađe na mjesto, koje je imao da primi u baštinu, izađe ne znajući, kamo ide.

[9] Vjerom se preselio u zemlju obećanja kao u tuđu, i u šatorima je stanovao s Izakom i Jakovom, subaštinicima istoga obećanja;

[10] Jer je iščekivao grad na tvrdu temelju, kojemu je graditelj i tvorac Bog,

[11] Vjerom i sama Serah primi silu, da zatrudni i unatoč poodmakloj dobi, jer je vjerovala, da je vjeran onaj, koji je bio obećao.

[12] Zato se i rodiše od jednoga, i to gotovo mrtvoga, potomci: "mnogobrojni kao zvijezde nebeske i nebrojeni kao pijesak na obali morskoj.

[13] U vjeri pomriješe svi ovi ne primivši obećanja, nego ih vidješe izdaleka i pozdraviše i priznaše, da su tuđinci i putnici na zemlji,

[14] Jer koji tako govore, pokazuju, da traže domovinu.

[15] I da su mislili na onu zemlju, iz koje su izašli, imali bi vremena da se vrate.

[16] Ali sad teže za boljom, to jest, nebeskom. Zato se Bog ne stidi nazivati se Bog njihov, jer im je pripravio grad.

[17] Vjerom prikaza Abraham Izaka, kad bi kušan, i jedinorođenoga je prikazao on, koji je bio primio obećanja,

[18] I kojemu bi kazano: "U Izaku nazvat će ti se potomstvo."

[19] Jer je mislio, da Bog može i od mrtvih uskrsnuti; zato ga i natrag dobi, da bude lika.

[20] Vjerom blagoslovi Izak Jakova i Ezava u stvarima budućim.

[21] Vjerom blagoslovi Jakov umirući svakoga sina Josipova i nagnu se duboko nad vršak palice svoje.

[22] Vjerom se spominje Josip umirući izlaska sinova Izraelovih i zapovijeda za kosti svoje.

[23] Vjerom su Mojsija, pošto se rodi, tri mjeseca skrivali roditelji njegovi, jer vidješe krasno dijete i ne pobojaše se zapovijedi kraljeve.

[24] Vjerom Mojsije, kad bi veliki, ne htjede da se naziva sinom kćeri Faraonove;

25 I volio je stradati s narodom Božjim, negoli imati časovit užitak grijeha,

26 Državši sramotu Kristovu za veće bogatstvo od blaga egipatskoga, jer je gledao na plaću,

27 Vjerom ostavi Egipat, ne pobojavši se srdžbe kraljeve, jer je ustrajao, kao da bi vidio Nevidljivoga.

28 Vjerom je svetkovao blagdan Pashe i škropio krvlju, da se onaj, koji je ubijao, ne dotakne njihovih prvorođenaca.

29 Vjerom prijeđoše Crveno more kao po suhoj zemlji, dok se Egipćani, kad su to pokušali, utopiše.

30 Vjerom padoše zidovi Jerihonski, kad se obilazilo oko njih sedam dana.

31 Vjerom Rahaba bludnica ne pogiba s nevjernicima, jer je bila primila uhode s mirom.

32 I što još da kažem? Jer mi ne bi dostalo vremena, kad bih stao pripovijedati o Gideonu, Baraku, Samsonu, Jeftahi, Davidu, Samuelu i prorocima,

33 Koji vjerom pobijediše kraljevstva, učiniše pravdu, dobiše obećanja, zatvoriše usta lavovima,

34 Ugasiše silu ognjenu, utekoše od oštrica mača, ojačaše od slabosti, postadoše junaci u boju, rastjeraše vojske tuđe;

35 žene primiše svoje mrtve uskrsnućem a drugi su bili pobijeni ne primivši oslobođenja, da dobiju bolje uskrsnuće;

36 A drugi pogrde i udarce podnesoše, pa još okove i tamnice;

37 Bili su kamenovani mučeni, prepiljeni, posječeni od mača pomriješe; obilazili su u ovčjim kožusima, u kozjim kožama, u oskudici, u nevolji, u sramoti;

38 Kojih nije bio dostojan svijet; potucali se po pustinjama, po gorama i pučinama, i po Jamama zemaljskim.

39 I ovi svi, koji su dobili vjerom svjedočanstvo, ne primiše obećanja,

[40] Jer je Bog nešto bolje za nas odredio, da ne prime bez nas savršenstva.

Hebrejima, glava 12

[1] Zato dakle i mi imajući oko sebe toliki oblak svjedoka, odbacimo svako breme i grijeh, koji je za nas prionuo, i s ustrajnošću trčimo da dobijemo na trki, koja nam je određena,

[2] Gledajući na utemeljitelja i usavršitelja vjere Isusa, koji mjesto određene sebi radosti podnese križ ne mareći za sramotu, i sjede s desne strane prijestolja Božjega.

[3] Promotrite njega, koji je takvo protivljenje protiv sebe od grješnika podnio, da se ne umorite i da ne klonu duše vaše!

[4] Jer još se ne oprijeste do krvi boreći se protiv grijeha,

[5] I zaboraviste na opomenu, koja vam govori kao sinovima: "Sine moj, ne preziri karanja Gospodinova, i nemoj klonuti duhom, kad te on pokara!

[6] Jer koga ljubi Gospodin, onoga pokara, a bije svakoga sina, kojega prima."

[7] Izdržite u karanju! Bog postupa s vama kao sa svojom djecom, jer gdje je sin, kojega otac ne pokara?

[8] Ako li ste bez karanja, u kojemu svi dio dobiše, tada ste nezakoniti, a ne pravi sinovi.

[9] Onda: "karali su nas tjelesni oci naši, i štovali smo ih; pa nećemo li se zar mnogo radije pokoravati Ocu duhova, da živimo?

[10] Oni su nas karali za vrijeme od malo dana, kako im se svidjelo, a on za ono, što je spasonosno, da budemo dionici svetosti njegove.

[11] Jer svako karanje ne čini se za čas, da pruža radost, nego žalost; ali poslije daje miran rod pravde onima, koji su njime izvježbani.

[12] Zato ispravite oslabljene ruke i mlohava koljena;

[13] I poravnajte staze nogama svojim, da nitko ne ohromi i ne zabludi, nego još da se iscijeli!

14 Težite za mirom sa svima i za posvećenjem, bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina.

15 Gledajte, da tko ne ostane bez milosti Božje, da ne uzraste kakav korijen gorčine, i ne počini štete, da se mnogi ne okaljaju!

16 Da ne bude tko bludnik ili lakouman, kao Ezav, koji je za jedno jelo prodao prvorodstvo svoje!

17 Jer znate, da je i zatim, kad je htio baštiniti blagoslov, odbačen; jer za pokajanje ne nađe mjesta, ako ga je i sa suzama tražio.

18 Jer ne pristupiste gori, koja se može opipati, i ognju razgorjelom, i oblačini i tami, i oluji,

19 I zvuku trube, i glasu riječi, za koji su slušatelji molili, da im se više tako ne govori.

20 Jer nijesu mogli da podnesu zapovijedi: "Ako se i živinče dotakne gore, kamenovat će se."

21 I tako je strašno bilo ono, što se vidjelo, da Mojsije reče: "Uplašio sam se i dršćem."

22 Nego pristupiste gori Sionskoj i gradu Boga živoga, Jerusalemu nebeskome, i mnogim tisućama anđela,

23 I crkvi prvorođenaca, koji su napisani na nebesima, i Bogu, sucu svih, i duhovima savršenih pravednika,

24 I Isusu, posredniku Novoga Zavjeta, i krvi škropljenja, koja bolje govori negoli Abelova

25 Gledajte, da ne odbijete onoga, koji govori, jer kad oni ne utekoše, koji odbiše onoga, koji je prorokovao na zemlji, a kamoli mi, koji se odvraćamo od onoga, koji nam govori s nebesa!

26 Njegov glas potrese onda zemlju, a sad obeća govoreći: "Još jednom ja ću potresti ne samo zemlju, nego i nebo."

27 A što veli: "još jednom" pokazuje, da će se promijeniti ono, što se kao stvoreno pomiče, da ostane ono, što se ne pomiče.

28 Zato jer primamo kraljevstvo nepokolebljivo, dajmo hvalu i njom služimo ugodno Bogu s poštovanjem i sa strahom!

29 Jer je "Bog naš oganj, koji spaljuje."

Hebrejima, glava 13

1 Ljubav bratinska ne kao stane!

2 Gostoljubivosti ne zaboravljajte, jer njom neki ne znajući pogostiše anđele!

3 Sjećajte se sužanja, kao da ste s njima zasužnjeni; onih, koje zlostavljaju, kao da ste i sami u tijelu!

4 Ženidbu neka drže svi u časti, i postelja ženidbena neka bude čista, jer bludnicima i preljubočincima sudit će Bog.

5 Ne budite lakomci, budite zadovoljni s onim, što imate, jer on reče: "Neću te ostaviti, niti ću te napustiti."

6 Zato možemo B pouzdanjem govoriti: "Gospodin je moj pomoćnik, i neću se bojati; što će mi činiti čovjek?"

7 Sjećajte se svojih predstojnika, koji su vam govorili riječ Božju; gledajte na svršetak njihova življenja, ugledajte se na vjeru njihovu!

8 Isus Krist je isti, jučer i danas i u vijeke.

9 Ne dajte se zavesti različnim i tuđim naukama, jer je bolje milošću utvrđivati srce, negoli jelima, od kojih ne imadoše koristi oni, koji su živjeli u njima.

10 Imamo žrtvenik, od kojega ne smiju jesti, koji služe šatoru.

11 Jer se tjelesa onih životinja, kojih krv za grijeh unosi velik; svećenik u Svetinju nad svetinjama, spaljuju izvan tabora.

12 Zato je i Isus, da posveti narod krvlju svojom, trpio izvan vrata.

[13] Iziđimo dakle k njemu izvan tabora, noseći njegovu sramotu!

[14] Jer ovdje nemamo grada, koji će ostati, nego tražimo onaj, koji će doći.

[15] Po njemu dakle prinosimo svagda Bogu žrtvu zahvalnu, to jest, plod usana, koje priznaju ime njegovo!

[16] A dobro činiti i davati milostinju ne zaboravljajte, jer se takvim žrtvama ugađa Bogu!

[17] Slušajte predstojnike svoje i budite im podložni, jer oni bdiju nad dušama vašim kao oni, koji će dati račun, da to s radošću čine, a ne uzdišući, jer vam to ne pomaže!

[18] molite se za nas, jer se uzdamo, da imamo dobru savjest, jer nastojimo da se u svemu dobro vladamo.

[19] A još većma vas molim, da činite ovo, da bih se što brže vratio k vama.

[20] A Bog mira, koji uskrsnu od mrtvih velikoga pastira ovaca, krvlju zavjeta vječnoga, Gospodina našega Isusa,

[21] Neka vas usavrši u svakome dobru, da činite volju njegovu, čineći u vama, što je ugodno pred njim, po Isusu Kristu, kojemu slava u vijeke vjekova! Amen.

[22] A molim vas, braćo, primite dobro ovu riječ opominjanja; jer sam vam ukratko pisao.

[23] Znajte, da je oslobođen brat naš Timotej; s njim ću vas, ako brzo dođe, vidjeti.

[24] Pozdravite sve predstojnike svoje i sve svete! Pozdravljaju vas braća iz Italije.

[25] Milost sa svima vama! Amen.

Jakovljeva poslanica

Jakov, glava 1

1 Jakov, sluga Boga i Gospodina Isusa Krista, pozdravlja dvanaest plemena, koja su rasijana.

2 Svaku radost imajte, braćo moja, kad padate u različne napasti,

3 Znajući, da kušanje vaše vjere gradi strpljivost.

4 A strpljivost neka ima savršeno djelo, da budete savršeni i potpuni, bez ikakva nedostatka.

5 Ako li kojemu od vas nedostaje mudrosti, neka ište u Boga, koji daje svima obilato, i ne kori, i dat će mu se.

6 Ali neka ište s vjerom, ne sumnjajući ništa; jer tko sumnja, sličan je morskomu valu, koji vjetar podiže i goni,

7 Takav čovjek neka ne misli, da će primiti što od Gospodina.

8 Čovjek s dvije duše nestalan je na svima putovima svojim.

9 A niski brat neka se hvali visinom svojom;

10 A bogati svojom niskoćom; jer će proći kao cvijet trave.

11 Jer sunce ogranu s vručinom, i osuši travu, i cvijet njezin otpade, i krasota lica njezina uginu; tako će i bogati na putovima svojim uvenuti.

12 Blagoslovljen čovjek, koji pretrpi napast, jer, kad bude prokušan, primit će vijenac života, koji je Gospodin obećao onima, koji ga ljube

13 Ni jedan, kad se kuša, neka ne kaže, da je od Boga kušan, jer Bog ne može biti kušan na zlo, a on ne kuša nikoga.

[14] Nego svakoga kuša vlastita požuda, koja ga vuče i mami.

[15] Tada začevši požuda rađa grijeh, a grijeh izvršen rađa smrt.

[16] Ne varajte se, ljubljena braćo moja!

[17] Svaki dobri dar i svaki savršeni poklon odozgo je, silazeći od Oca svjetlosti, u kojega nema promjene ni sjene mijene.

[18] Jer nas dragovoljno porodi riječju istine, da budemo kao prvenci njegovih stvorenja.

[19] Znate, ljubljena braćo moja: Neka bude svaki, čovjek brz čuti, a spor govoriti i spor srditi se.

[20] Jer srdžba čovječja ne čini pravde Božje.

[21] Zato odbacivši svaku nečistoću i ostatak zloće, u krotkosti primite usađenu riječ, koja može spasiti duše vaše!

[22] A budite izvršitelji riječi, a ne samo slušatelji, varajući sami sebe!

[23] Jer ako tko sluša riječ, a ne isvršuje, on je kao čovjek, koji gleda naravsko lice svoje u ogledalu;

[24] On se je ogledao, pa otišao, i odmah je zaboravio, kakav je bio.

[25] Ali tko pomno pogleda u savršeni zakon slobode i ostane u njemu, i ne bude zaboravni slušatelj, nego izvršitelj djela, taj će biti blagoslovljen u djelu svojemu.

[26] Ako li tko misli, da je pobožan, a ne zauzdava jezika svojega, nego vara srce svoje, njegova je pobožnost isprazna.

[27] Pobožnost čista i neokaljana pred Bogom i Ocem jest ova: "posjećivati sirote i udovice u njihovoj nevolji i držati sebe neokaljana od svijeta.

Jakov, glava 2

[1] Braćo moja, u vjeri slavnoga Gospodina našega Isusa Krista ne gledajte tko je tko!

2 Jer ako uđe u vašu skupštinu čovjek sa zlatnim prstenom i u sjajnoj haljini, a uđe i siromah u lošoj haljini,

3 I pogledate na onoga, koji nosi sjajnu haljinu, i reknete mu: "Ti sjedi ovdje lijepo'", a siromahu reknete: "Ti stani tamo, ili sjedi niže podnožja mojega";

4 Nijeste li tu odlučili svojevoljno i sudili nepravedno?

5 Čujte, ljubljena braćo moja! Ne izabra li Bog siromahe u ovome svijetu za bogate u vjeri i za baštinike kraljevstva, koje obeća onima, koji njega ljube?

6 A vi osramotiste siromaha. Nijesu li bogati, koji vas tlače i vuku vas na sudove?

7 Ne psuju li oni lijepo ime, po kojemu ste nazvani?

8 Ako zaista zakon kraljevski izvršujete po Pismu: "Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe", dobro činite;

9 Ako li gledate, tko je tko, grijeh činite, i zakon će vas uvjeriti, da ste prestupnici.

10 Jer kojigod vas zakon drži, a pogriješi u jednome, kriv je za sve.

11 Jer koji je rekao: "Ne čini preljube", rekao je također: "Ne ubijaj." Ako dakle ne učiniš preljube, a ubiješ, postao si prestupnik zakona.

12 Tako govorite i tako činite kao oni, koji imaju biti zakonom slobode suđeni!

13 Jer će onome biti sud bez milosrđa, koji ne čini milosrđa; a milosrđe likuje nad sudom.

14 što koristi, braćo moja, ako tko kaže, da ima vjeru, a djela nema? Zar ga može vjera spasiti?

15 Ako li brat ili sestra goli budu i nemaju svagdanje hrane,

16 I rekne im koji od vas: "Idite u miru, grijte se i nasitite se", a ne dadne, što im je potrebno za tijelo, što koristi?

17 Tako i vjera, ako nema djela, mrtva je u samoj sebi.

18 Ali reći će tko: "Ti imaš vjeru, a ja imam djela, pokaži mi vjeru svoju bez djela, a ja ću tebi pokazati vjeru iz djela svojih.

19 Ti vjeruješ, da je jedan Bog; dobro činiš; i đavli vjeruju, i998 dršću.

20 A hoćeš li znati, o čovječe ludi, da je vjera bez djela mrtva?

21 Abraham, otac naš, ne opravda li se djelima, kad prinese sina svojega Izaka na žrtvenik?

22 Vidiš li, da je pomagala djelima njegovim, i da se je djelima vjera usavršila?

23 I ispuni se Pismo, koje govori: "Abraham vjerova Bogu, i uračuna mu se u pravdu", i "prijatelj Božji" nazva se.

24 Vidite, da se djelima opravdava čovjek, a ne samo vjerom.

25 Jednako i Rahaba bludnica ne opravda li se djelima, kad primi glasnike i izvede ih drugim putem?

26 Jer kao što je tijelo bez duha mrtvo, tako je i vjera bez djela mrtva.

Jakov, glava 3

1 Ne budite, braćo moja, mnogi učitelji, znajući, da ćemo biti strože suđeni!

2 Jer svi griješimo u mnogome. Ako tko u govoru ne griješi, taj je savršen čovjek; može zauzdati i sve tijelo.

3 Ako li konjima mećemo uzde u usta, da nam se pokoravaju, s time sve tijelo njihovo ravnamo.

4 Gle, i lađe, iako su velike, i silni ih vjetrovi gone, okreću se malim kormilom, kamogod hoće volja kormilarova.

5 A tako je i jezik malen ud, a ipak čini silno s velikim stvarima. Gle, mala vatra, i koliku šumu zapali!

6 I jezik je vatra, svijet nepravde. Jezik je među našim udovima, koji kalja sve tijelo i pali kolo života našega, sam zapaljen od pakla.

[7] Jer narav svih divljih životinja i ptica i gmazova i ostalih živina kroti se i ukroćena je bila od čovječje naravi,

[8] A jezika nitko od ljudi ne može ukrotiti, to nemirno zlo, puno otrova smrtonosnoga.

[9] Njim blagoslivljamo Boga i Oca, i njim kunemo ljude, koji su stvoreni na sliku Božju.

[10] Iz tih usta izlazi blagoslov i kletva. Ne valja, braćo moja da ovo tako biva.

[11] Može li izvor iz istoga otvora točiti slatko i gorko?

[12] Može li, braćo moja, smokva masline rađati ili trs smokve? Tako ne može slani izvor učiniti slatke vode.

[13] Tko je među vama mudar i pametan, neka pokaže dobrim življenjem djela svoja u krotkosti mudrosti!

[14] Ako li imate gorku zavist i svađu u srcu svojemu, ne hvalite se i ne lažite na istinu!

[15] Ovo nije mudrost, što silazi odozgo, nego zemaljska, tjelesna, đavolska.

[16] Jer gdje je zavist i svađa, ondje je nered i svako zlo djelo,

[17] A mudrost odozgo jest najprije čista, onda mirotvorna, čedna, popustljiva, poslušna, puna milosrđa i dobrih plodova, nepristrana, nelicemjerna.

[18] A plod pravde sije se u miru onima, koji mir čine.

Jakov, glava 4

[1] Odakle ratovi i raspre među vama? Odakle? Ako li ne od pohlepa vaših, koje se bore u vašim udima?

[2] Želite i nemate; ubijate i za vidite, i ne možete postići; borite se i vojujete, i nemate, jer ne molite.

[3] Molite, i ne primate, jer zlo molite, da u nasladama svojim trošite.

[4] Preljubočinci, ne znate li, da je prijateljstvo ovoga svijeta neprijateljstvo Bogu? Tko dakle hoće da bude prijatelj svijetu, postao je neprijatelj Božji.

[5] Ili mislite, da uzalud Pismo govori: Ljubomorno ljubi duh, koji u nama stanuje?

[6] A on daje veću milost, jer govori: "Bog se protivi oholima, a poniznima daje milost."

[7] Pokorite se dakle Bogu, a protivite se đavlu, i pobjeći će od vas!

[8] Približite se k Bogu, i on će se približiti k vama. Očistite ruke, grješnici, i čistite srca, vi ljudi s dvije duše!

[9] Osjećajte svoju bijedu, tugujte i plačite; smijeh vaš neka se pretvori u plač, i radost u žalost!

[10] Ponizite se pred Gospodinom, i uzvisit će vas.

[11] Ne klevećite jedan drugoga, braćo, jer tko kleveće brata ili sudi brata svojega, kleveće zakon i su di zakon. A ako zakon sudiš, nijesi i izvršitelj zakona, nego sudac.

[12] Jedan je zakonodavac i sudac, koji može spasiti i upropastiti. A ti tko si, da bližnjega sudiš?!

[13] Slušajte sad vi, koji govorite: "Danas ili sutra poći ćemo u ovaj i onaj grad, i provest ćemo ondje jednu godinu, i trgovat ćemo, i teći ćemo."

[14] Vi, koji ne znate, što će biti sutra, jer što je vaš život? Jer ste dim, koji se zamalo pokaže, i onda, ga nestane.

[15] Mjesto da govorite: "Ako Gospodin htjedne, živjet ćemo i učinit ćemo ovo ili ono."

[16] A sad se hvalite svojim hvalisanjem. Svaka je hvala takva zla.

[17] Jer tko zna dobro činiti i ne čini grijeh mu je.

Jakov, glava 5

[1] Hodite vi sad, bogati, plačite i jaučite za svoje nevolje, koje idu na vas!

[2] Bogatstvo vaše istrunu, i haljine vaše pojedoše moljci.

[3] Zlato vaše i srebro zarđa, rđa njihova bit će svjedočanstvo protiv vas i izjest će tjelesa vaša kao oganj, Nagomilaste blago u posljednje dane.

[4] Gle, plaća poslenika, koji su jeli njive vaše, a vi ste im otkinuli prijevarom, viče, i vika žetelaca dođe do ušiju Gospodina vojski.

[5] Raskošno živjeste na zemlji u nasladama, nahraniste srca svoja na dan zaklanja.

[6] Osudiste, ubiste pravednika, i on vam se ne usprotivi.

[7] Strpite se dakle, braćo, do dolaska Gospodinova! Gle, poljodjelac iščekuje dragocjenoga roda iz zemlje, i strpljivo čeka, dok ne primi dažd, rani i kasni.

[8] Strpite se dakle i vi, i utvrdite srca svoja, jer se dolazak Gospodinov približi.

[9] Ne uzdišite jedan na drugoga, braćo, da ne budete suđeni! Gle, sudac stoji na vratima.

[10] Uzmite, braćo, a izgled, kako treba ustrajno i strpljivo podnositi nevolje, proroke, koji su govorili u ime Gospodnje!

[11] Gle, Blagoslovljene nazivamo one, koji ustrajaše. Za strpljivost Jobovu čuli ste i svršetak ste Gospodnji vidjeli; jer je Gospodin vrlo milostiv i milosrdan.

[12] A prije svega, braćo moja, ne kunite se, ni nebom ni zemljom, ni drugom kakvom zakletvom, nego neka vaš "da" bude "da", i vaš "ne" bude "ne", da ne padnete pod sud.

[13] Trpi li tko među vama? Neka se moli! Je li tko veseo? Neka pjeva hvalu!

[14] Boluje li tko među vama? Neka dozove svećenike crkve, i neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje!

[15] I molitva vjere spasit će bolesnika, i podignut će ga Gospodin; i ako je učinio grijehe, oprostit će mu se.

[16] Ispovijedajte dakle jedan drugome grijehe, i molite se jedan za drugoga, da ozdravite; jer mnogo postiže ustrajna molitva pravednika.

17 Ilija je bio čovjek podvrgnut patnji kao i mi, i vruće se je molio, da ne bude dažda, i ne udari dažd na zemlji za tri godine i šest mjeseci.

18 I opet se je pomolio, i nebo dade dažd, i zemlja iznese rod svoj.

19 Braćo moja, ako tko od vas zaluta od istine, i obrati ga tko,

20 Neka zna, da će onaj, koji obrati grješnika s krivoga puta njegova, spasiti dušu njegovu od smrti i pokriti mnoštvo grijeha.

Prva Petrova poslanica

1 Petrova, glava 1

1 Petar, apostol Isusa Krista, izabranim došljacima, rasijanim po Pontu, Galaciji, Kapadociji, Aziji i Bitiniji;

2 Po predznanju Boga Oca, posvećenjem Duha, na pokornost i škropljenje krvlju Isusa Krista: Milost vam i mir u punini!

3 Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji nas po velikom milosrđu svojemu ponovo rodi za živu nadu uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih,

4 Za baštinu neraspadljivu i neokaljanu i neuvelu, sačuvanu na nebesima za vas,

5 Koje čuva po vjeri sila Božja za spasenje, pripravljeno da se objavi u posljednje vrijeme.

6 U njemu ćete se radovati, iako ste sad malo, ako je potrebno, rastuženi različnim kušnjama,

7 Da se kušnja vaše vjere, mnogo dragocjenija od zlata raspadljivoga, koje se kuša ognjem, nađe na hvalu i slavu i čast u dan objavljenja Isusa Krista,

8 Kojega, a da ga ne vidjeste, ljubite, u kojega, iako ga ne gledate, vjerujete; a jer vjerujete, radovat ćete se radošću neiskazanom i proslavljenom,

9 Kad postignete cilj svoje vjere, spasenje duša.

10 I to su spasenje tražili i ispitivali proroci, koji su prorokovali za vašu milost,

11 Ispitujući, na koje ili na kakvo vrijeme pokazuje Duh Kristov u njima, unaprijed svjedočeći za Kristove muke i za slave po tome,

12 Kojima se je objavilo, da nijesu sebi, nego vama služili ovim, što vam se je sad javilo po onima, koji su vam propovijedali evanđelje u Duhu Svetome, poslanom s neba, u koje anđeli žele da zagledaju.

[13] Zato opasavši bedra svojega uma, budite trijezni i zacijelo se nadajte milosti, koja vam se pruža u otkrivenju Isusa Krista.

[14] Kao djeca posluha, ne vladajući se po prijašnjim željama u svojemu neznanju,

[15] Nego po primjeru Sveca, koji vas je pozvao, i sami budite sveti u svemu življenju;

[16] Jer je pisano: "Budite sveti, jer sam ja svet!"

[17] I ako zovete Ocem onoga, koji, ne gledajući tko je tko, sudi svakome po djelu, provodite vrijeme svojega življenja u stražu,

[18] Znajući, da nijeste otkupljeni raspadljivim srebrom ili zlatom iz grješnoga svojega življenja, koje vam je predano od otaca,

[19] Nego skupocjenom krvlju Krista kao nedužna i neokaljana janjeta,

[20] Koji je predodređen prije postanja svijeta, a javio se u posljednja vremena zbog vas,

[21] Koji po njemu vjerujete u Boga, koji ga uskrsnu od mrtvih, i dade mu slavu, da vaša vjera i nada bude u Boga.

[22] Očistite duše svoje u poslušnosti istine za bratsku ljubav bez pretvaranja, od čista srca ljubite svesrdno jedan drugoga;

[23] Jer ste ponovo rođeni ne od sjemena, koje trune, nego od onoga, koje ne trune, riječju živoga Boga, koja ostaje dovijeka.

[24] Jer je svako tijelo kao trava, svaka slava njegova kao cvijet trave; osuši se trava, i cvijet njezin otpadne,

[25] Ali riječ Gospodnja ostaje dovijeka. A ovo je riječ, što je kao evanđelje navieštena vama.

1 Petrova, glava 2

[1] Odbacite dakle svaku zlobu i svako lukavstvo, licemjerstvo i zavist i svako klevetanje,

2 I želite kao novorođena djeca duhovnoga, čistoga mlijeka, da po njemu uzrastete za spasenje,

3 Jer okusiste, kako je dobrostiv Gospodin.

4 Pristupite k njemu, kamenu živome, koji je, istina, od ljudi odbačen, ali je od Boga izabran i čašćen,

5 I sami se kao živo kamenje uzidajte kao duhovni hram za svećeništvo sveto, da prinosite žrtve duhovne, koje su ugodne Bogu po Isusu Kristu.

6 Zato stoji u Pismu: "Evo stavljam na Sionu kamen ugaoni, izabrani, dragocjeni, i tko vjeruje u njega, neće se posramiti."

7 Vama dakle, koji vjerujete, čast je, a onima koji ne vjeruju, kamen, koji odbaciše graditelji, koji postade kamen ugaoni, i kamen spoticanja, i stijena opadanja,

8 Na koji se spotiču, jer ne vjeruju riječi, na što su i određeni.

9 A vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti narod, puk dobitka, da objavite kreposti onoga, koji vas pozva iz tame k divnome svijetlu svojemu;

10 Koji nekad nijeste bili puk, a sad ste puk Božji, koji nijeste bili pomilovani, a sad ste pomilovani.

11 Ljubljeni, opominjem vas kao došljake i putnike, da se uzdržite od tjelesnih želja, koje vojuju na dušu,

12 Vladajući se dobro među neznabošcima, da bi za ono, što vas kleveću kao zločince, vidjevši vaša dobra djela, slavili Boga u dan pohođenja.

13 Budite dakle pokorni svakom propisu čovječjem zbog Gospodina: bilo kralju kao vrhovnom poglavaru,

14 Bilo namjesnicima, kao onima, koje on šalje, da kazne zločince, a pohvale dobre;

15 Jer je tako volja Božja, da dobrim djelima ušutkate neznanje bezumnih ljudi,

16 Kao slobodni, a ne da biste imali slobodu za pokrivač pakosti, nego kao sluge Božje.

[17] Sve poštujte, braću ljubite, Boga se bojte, kralja štujte!

[18] Sluge, budite pokorni sa svim strahom gospodarima, ne samo dobrima, nego i zlima!

[19] Jer je ovo ugodno, ako tko iz savjesnosti prema Bogu podnosi žalosti, kad trpi nepravdu,

[20] Jer kakva je slava, ako zbog prestupaka podnosite kazne? Ali ako dobro činite i pritom strpljivo trpite, to je ugodno pred Bogom.

[21] Jer ste na to pozvani, jer je i Krist trpio za nas i ostavio vam primjer, da idete za stopama njegovim;

[22] On, koji ne učini grijeha, i u čijim se ustima ne nađe prijevara,"

[23] Koji nije vratio pogrde, kad su ga grdili, nije prijetio, kad je trpio, nego se je prepustio onome, koji ga je nepravedno osudio;

[24] Koji je grijehe naše sam na tijelu svojemu ponio na drvo, da grijehima umremo i pravdi da živimo, čijim se ranama iscijeliste.

[25] Jer ste bili kao izgubljene ovce, ali sad se obratiste k pastiru i Čuvaru duša svojih.

1 Petrova, glava 3

[1] Tako i žene neka budu pokorne svojim muževima, da i oni, koji možda ne vjeruju riječi, budu pridobiveni ponašanjem žena bez riječi,

[2] Kad vide čisto življenje vaše sa strahom.

[3] Nakit žena neka ne bude vanjski u pletenju kose ili u kićenje zlatom ili u sjajnim haljinama,

[4] Nego skriveni čovjek srca u neprolaznosti tihoga i krotkoga duha, koji je pred Bogom dragocjen.

[5] Jer su se tako kitile nekada i svete žene, koje su se uzdale u Boga i pokoravale se svojim muževima.

6 Tako je slušala Serah Abrahama i zvala ga gospodarom, kojoj ste vi kćeri, ako činite dobro i ne gubite srčanosti ni pred kakvim zastrašivanjem.

7 Tako i vi, muževi, živite u razboritost zajedno sa svojim ženama, kao sa slabijim spolom, iskazujući im štovanje kao onima, koje su također subaštinice milosti života, da se ne spriječe molitve vaše.

8 A najposlije budite svi složni, milostivi, bratoljubivi, milosrdni, ponizni;

9 Ne vraćajte zla za zlo, ni psovke za psovku, nego nasuprot blagoslivljajte, jer ste na to pozvani, da baštinite blagoslov.

10 Jer tko ljubi život i hoće da vidi dane dobre, neka susteže jezik svoj od zla, i usne svoje, da ne govore prijevare!

11 Neka se ukloni od zla i neka čini dobro; neka traži mir i neka hrli za njim!

12 Jer su oči Gospodinove upravIjene na pravednike, i uši njegove slušaju molitvu njihovu, a lice je Gospodinovo protiv onih, koji zlo čine."

13 I tko da vam naudi, ako revnujete za dobro?

14 Ali ako i trpite zbog pravde, Blagoslovljeni ste! Ne dajte se od njih zastrašiti niti uznemiriti.

15 Držite samo Krista, Gospodina, sveto u srcima svojim! Budite uvijek spremni na odgovor svakome, koji od vas zatraži račun o nadi, koja je u vama;

16 Ali s krotkošću i strahom imajući dobru savjest, da se oni, koji kleveću vaše dobro življenje u Kristu, posrame u onome, u čemu vas kude.

17 Jer je bolje, ako hoće volja Božja, da trpite zbog dobrih djela, negoli zbog zlih.

18 Jer je i Krist jedanput za grijehe naše umro, pravedan za nepravedne, da nas privede k Bogu, ubijen doduše tijelom, ali oživljen Duhom.

19 U njemu je sišao i propovijedao duhovima, koji su bili u tamnici,

20 Koji su nekada bili nevjerni, kad su se u dane Noine oslanjali na dugotrpnost Božju, dok se je gradio kovčeg, u kojem se malo, to jest, osam duša, spasilo vodom.

21 Slično i vas sada spasava krštenje, koje nije pranje tjelesne nečistoće, nego molitva k Bogu za dobru savjest po uskrsnuću Isusa Krista,

22 Koji je, otišavši na nebo, s desne strane Bogu, gdje mu se pokoravaju anđeli i vlasti i sile.

1 Petrova, glava 4

1 Kad je dakle Krist trpio tijelom, i vi se naoružajte istim mišljenjem; jer koji je trpio tijelom, prestao je da griješi;

2 Da preostalo vrijeme zemaljskoga života ne živi više željama čovječjim, nego volji Božjoj.

3 Jer je dosta, da ste prošlo vrijeme činili volju neznabožaca, živeći u razuzdanosti, požudama, pijanstvu, raspuštenim gozbama, pijankama i zločinačkom idolopoklonstvu.

4 Zato se čude, što vi ne trčite s njima u iste divlje razuzdanosti, i grde vas.

5 Ali će oni dati račun onome, koji stoji spreman da sudi žive i mrtve.

6 Jer zato se i mrtvima propovijedalo evanđelje, da budu suđeni kao ljudi tijelom, a po Bogu da žive Duhom.

7 A svemu se je kraj približio Budite dakle mudri i budni u molitvama!

8 A prije svega imajte neprestanu ljubav među sobom, jer ljubav pokriva mnoštvo grijeha!

9 Budite gostoljubivi među sobom bez mrmljanja!

10 Poslužujte jedan drugoga, svaki darom, koji je primio, kao dobri upravitelji različne milosti Božje.

11 Ako tko govori, neka govori kao riječi Božje; ako tko služi neka služi kao po jakosti, koju Bog daje, da se u svemu slavi Bog po Isusu Kristu, kojemu je slava i vlast u vijeke vjekova! Amen.

[12] Ljubljeni, ne čudite se vatri, koja vas stiže za kušanje vaše, kao da vam se što neobično događa,

[13] Nego se radujte, što ste dionici muka Kristovih, da biste se radovali i veselili, kad se objavi slava njegova!

[14] Ako vas grde zbog imena Kristova, blagoslovljeni ste vi, jer čast i slava i sila Božja i Duh njegov počiva na vama!

[15] A nitko od vas neka ne trpi kao krvnik ili tat dli zločinac ili kao onaj, koji teži za tuđim dobrom!

[16] Ako li kao kršćanin, neka se ne stidi, nego neka slavi Boga u ovom imenu!

[17] Jer je vrijeme, da počne sud od kuće Božje Ako li najprije od nas, kakav li će biti konac onima, koji se ne pokoravaju evanđelju Božjemu?

[18] I ako se pravednik jedva spasi, gdje će se bezbožnik i grješnik pokazati?

[19] Zato i koji trpe po volji Božjoj, neka preporučuju vjernome Stvoritelju duše svoje dobrim djelima!

1 Petrova, glava 5

[1] Starješine dakle, koje su među vama, opominjem, koji sam i sam starješina i svjedok Kristovih muka, a koji sam i dionik slave, koja se ima otkriti.

[2] Pasite stado Božje, koje vam je povjereno, i nadgledajte ga ne silom, nego dragovoljno, kako Bog hoće, niti zbog niskoga dobitka, nego iz dobra srca;

[3] Niti kao da gospodujete Božjim dijelom, nego kao oni, koji su ugled stadu od srca.

[4] I kad se javi vrhovni pastir, primit ćete neuveli vijenac slave.

[5] Tako, vi mlađi pokoravajte se starješinama! A svi budite proniknuti poniznošću međusobnom, jer se Bog oholima protivi, a poniznima daje milost.

[6] Ponizite se dakle pod silnu ruku Božju, da vas povisi u vrijeme pohoda!

[7] I svu svoju brigu bacite na njega, jer se on brine za vas!

[8] Budite trijezni i bdijte, jer protivnik vaš, đavao, kao lav ričući obilazi i traži, koga da proždere.

[9] Njemu se oduprite tvrdi u vjeri i znajte, da iste muke podnose vaša braća u svijetu!

[10] A Bog svake milosti, koji vas pozva na vječnu svoju slavu u Kristu Isusu, on će vas, iza malo muke, usavršiti, okrijepiti, utvrditi.

[11] Njemu slava i vlast u vijeke vjekova! Amen.

[12] Po Silvanu, vjernom bratu, kao što mislim, napisah vam ukratko, da vas opomenem i uvjerim, da je ovo prava milost Božja, u kojoj stojite.

[13] Pozdravlja vas s vama izabrana crkva u Babilonu i Marko, sin moj.

[14] Pozdravite jedan drugoga cjelovom ljubavi! Mir vam svima, koji ste u Kristu Isusu! Amen.

Druga Petrova poslanica

2 Petrova, glava 1

1 Simon Petar, sluga i apostol Isusa Krista, onima, koji su postigli s nama jednaku dragocjenu vjeru u pravdi našega Boga i Spasitelja Isusa Krista.

2 Milost vam i mir u obilju poznavanjem Boga i Isusa, Gospodina našega!

3 Božanstvena sila njegova darovala nam je sve, što služi za život i pobožnost, poznavanjem onoga, koji nas pozva slavom i moći.

4 Po tom nam je dao dragocjena i najveća obećanja, da po njima budete dionici božanske naravi, jer ste utekli od pogubne požude svijeta.

5 I zato iz sve snage poradite, da pokažete u vjeri svojoj krepost, a u kreposti poznanje,

6 A u poznanju uzdržljivost, a u uzdržljivosti strpljivost, a u strpljivosti pobožnost,

7 A u pobožnosti ljubav bratsku, a u ljubavi bratskoj ljubav Božju.

8 Jer ako je ovo u vama i množi se, neće vas ostaviti besposlene i bez ploda za poznanje našega Gospodina Isusa Krista.

9 Jer tko nema ovoga, slijep je i rukom pipa, i zaboravio je očišćenje od starih svojih grijeha.

10 Zato, braćo, postarajte se još većma, da svoj poziv i izbor utvrdite dobrim djelima; jer čineći ovo nećete pasti nikada.

11 Jer će vam se tako obilno dopustiti ulaz u vječno kraljevstvo našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.

12 Zato ću vas uvijek podsjećati na ovo, premda znate i utvrđeni ste u ovoj istini,

[13] Ali smatram da sam dužan, dok sam god u ovom šatoru, da vas budim opominjanjem;

[14] Znajući, da će se doskora porušiti moj šator, kao što mi javi i naš Gospodin Isus Krist.

[15] A revno ću nastojati, da se vi uvijek i poslije smrti moje sjećate toga.

[16] Jer vam ne javismo sile i dolaska našega Gospodina Isusa Krista po bajkama mudro izmišljenim, nego smo sami vidjeli slavu njegovu.

[17] Jer je on primio od Boga Oca čast i slavu, kad siđe k njemu od uzvišene slave ovaj glas: "Ovo je Sin moj ljubljeni, koji je po mojoj volji njega slušajte."

[18] I ovaj smo glas mi čuli gdje siđe s neba, kad smo hili s njim na svetoj gori.

[19] I tako nam je sad čvršća proročka riječ, i dobro činite, što pazite na nju kao na svjetiljku, koja svijetli u tamome mjestu, dok dan ne osvane, i Danica se ne pomoli u srcima vašim.

[20] A ovo najprije znajte, da se nijedno proročanstvo Pisma ne smije tumačiti na svoju ruku.

[21] Jer nikad nije bilo proročanstvo javljeno po volji čovječjoj, nego su ponukani od Duha Svetoga govorili sveti Božji ljudi.

2 Petrova, glava 2

[1] A bilo je i lažnih proroka u narodu, kao što će i među vama biti lažnih učitelja, koji će unijeti pogubna krivovjerja i zatajiti Gospodina, koji ih otkupi, i dovodit će tako sebi brzu propast.

[2] I mnogi će poći za njihovom razuzdanošću, i po njima će se huliti na put istine.

[3] I u lakomstvu tražit će od vas dobitak izmišljenim riječima. Već odavno stoji čvrsto za njih sud kazneni. Propast njihova ne drijema.

[4] Jer Bog nije sačuvao ni anđela koji sagriješiše nego ih je strovalio u pakao, i predao ih u mračnu tamnicu, da se čuvaju za sud.

5 I staroga svijeta nije sačuvao. Samo je Nou, propovjednika pravde, spasio sa sedam još drugih, kad je naveo potop na svijet bezbožnika.

6 I gradove Sodomu i Gomoru osudio je na propast i spalio, i tako je postavio primjer budućim bezbožnicima,

7 Samo je izbavio pravednoga Lota, koji morade teško da prepati pod neobuzdanim življenjem bezakonika.

8 Jer pravednik, koji je stanovao među njima, gledao je i slušao bezbožna djela, i to je dan na dan zadavalo muke pravednoj duši njegovoj.

9 Tako zna Gospodin pobožne izbaviti iz kušnje, a bezbožne, da ih kazni, sačuvati za dan suda,

10 A osobito one, koji idu za tjelesnim željama nečistoće, i preziru veličanstvo Gospodina, i drski su i tvrdoglavi, i ne badršću huleći na nosioce slave,

11 Dok anđeli, koji veću snagu i silu imaju, ne izgovaraju na njih pred Gospodinom hulnoga suda.

12 A oni kao nerazumne životinje, koje su od prirode stvorene, da se hvataju i ubijaju, hule na ono, što ne razumiju, i propast će kao one,

13 I primit će plaću nepravde. Oni misle, da je sva slast častiti se svaki dan; oni su sramota i gnusoba, koji se hrane svojim prijevarama, kad se goste s vama.

14 Njihove su oči pune preljubočinstva i svagda sklone na grijeh. Mame neutvrđene duše, imaju srce naučeno lakomstvu, djeca su kletve.

15 Ostaviše pravi put, zalutaše i pođoše putem Balaama, sina Beorova, koji je volio nepravednu plaću;

16 Ali je primio ukor za svoje bezakonje: "nijema živina progovori glasom čovječjim i spriječi bezumlje prorokovo.

17 Ovo su izvori bez vode, tmasti oblaci, koje progoni bura, za koje se čuva tama najdublja.

[18] Jer govore ohole i prazne riječi, i mame tjelesnim željama i razuzdanošću one ljude, koji se odskora ukloniše od onih, što žive u zabludi.

[19] Obećavaju im slobodu, a sami su robovi propasti, jer koga tko nadvlada, onaj mu i robuje.

[20] Jer ako se oni, koji su odbjegli od nečistoće svijeta pozna, njem našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista, opet zapletu i budu nadvladani, bude im posljednje gore od prvoga.

[21] Jer im je bilo bolje, da nijesu upoznali puta pravde, negoli kad su upoznali, da se opet odvrate od predane im svete zapovijedi.

[22] Jer im se dogodi istinita poslovica: "Pas se povraća na svoju bljuvotinu" i: "svinja, koja se okupala, opet se valja u kaljuži."

2 Petrova, glava 3

[1] Ljubljeni, ovo je već druga poslanica, što vam je pišem, da opomenama uzbudim vaše čisto mišljenje;

[2] Da se spominjete riječi, koje su unaprijed rekli sveti proroci, i zapovijedi Gospodina i Spasitelja predanih vam od apostola vaših.

[3] I ovo znajte najprije, da će u posljednje dane doći rugači s varkom, koji će živjeti po svojim vlastitim pohotama

[4] I govoriti: "Gdje je obećanje dolaska njegova? Jer otkako oci usnuše, sve stoji tako, kako je bilo od početka stvorenja"

[5] Jer naumice neće da znadu, da su nebesa bila već odavna, i da je zemlja iz vode i po vodi postala riječju Božjom.

[6] Zato tadašnji svijet bi vodom potopljen i propade.

[7] A sadašnja nebesa i zemlja tom istom riječi zadržana su i čuvaju se za oganj na dan suda i propasti bezbožnih ljudi.

[8] Ali ovo, ljubljeni, da vam ne bude nepoznato, da je jedan dan pred Gospodinom kao tisuća godina, i tisuća godina kao jedan dan.

9 Ne kasni Gospodin s obećanjem svojim, kao što neki misle, nego vas strpljivo trpi, jer neće da se tko izgubi, nego svi da se pokaju.

10 Ali će doći dan Gospodnji kao tat, u koji će nebesa s velikom bukom proći, a počela će se od ognja rastopiti, i zemlja i djela, što su na njoj, izgorjet će.

11 I jer će se ovo sve jedanput raspasti, kako treba da vi sveto i pobožno živite,

12 Iščekujući i želeći dolazak dana Božjega, koji im će se nebesa spaliti i raspasti, i počela od ognja rastopiti,

13 Ali čekamo po obećanju njegovu novo nebo i novu zemlju, u kojima stanuje pravednost.

14 Zato, ljubljeni, čekajući ovo starajte se, da vas nađe čiste i neokaljane u miru.

15 I dugotrpnost Gospodina našega držite za spasenje, kao što vam je i ljubljeni naš brat Pavao po danoj mu mudrosti pisao;

16 Kao što i u svim poslanicama kada u njima govori o tom. U njima su neke stvari teško razumljive, koje neuki i nestalni iskrivljuju, kao i ostala Pisma na svoju vlastitu propast.

17 Vi dakle, ljubljeni, znajući naprijed, čuvajte se, da prijevarom bezakonika ne budete odvučeni s njima i ne izgubite svojega tvrdog uvjerenja;

18 Nego rastite u milosti i u spoznanju našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista! Njemu slava i sad i u dan vječnosti! Amen.

Prva Ivanova poslanica

1 Ivanova, glava 1

1 što je bilo od početka, što smo čuli, što smo vidjeli očima svojim, što razmotrismo i ruke naše opipaše o riječi života,

2 I život se javi, i vidjeli smo, i svjedočimo, i javljamo vam život vječni, koji bijaše u Oca, i javi se nama;

3 Što smo vidjeli i čuli, javljamo i vama, da i vi s nama imate zajednicu; a naša je zajednici s Ocem i sa Sinom njegovim Isusom Kristom.

4 I ovo mi vama pišemo, da se radujete i radost naša bude potpuna.

5 I ovo je navještenje, koje smo čuli od njega i javljamo vama, da je Bog svjetlost, i tame u njemu nema nikakve.

6 Ako reknemo, da imamo zajedništvo s njim, a u tami hodimo, lažemo i ne činimo istine.

7 Ako li u svjetlosti hodimo, kao što je on u svijetlu, imamo zajedništvo jedan s drugim, i krv Isusa Krista, Sina njegova, čisti nas od svakoga grijeha.

8 Ako reknemo, da grijeha nema, sami sebe varamo, i istine nema u nama.

9 Ako priznajemo grijehe svoje, vjeran je i pravedan, da nam oprosti grijehe i očisti nas od svake nepravde.

10 Ako reknemo, da nijesmo sagriješili, gradimo ga lašcem, i riječ njegova nije u nama.

1 Ivanova, glava 2

1 Dječice moja, ovo vam pišem, da ne griješite. I ako tko sagriješi, imamo zagovornika kod Oca, Isusa Krista, pravednika.

2 I on je pomirna žrtva za grijehe naše, i ne samo naše, nego i svega svijeta.

3 I po tom razumijemo, da ga poznajemo, ako zapovijedi njegove držimo,

4 Tko govori: "Poznajem ga, a zapovijedi njegovih ne drži, lažac je, i u njemu istine nema.

5 A tko drži riječ njegovu, u njemu je zaista ljubav Božja savršena; po tom poznajemo, da smo u njemu.

6 Tko govori, da u njemu ostaje, i taj treba tako da hodi, kao što je on hodio.

7 Ljubljeni, ne pišem vam nove zapovijedi, nego zapovijed staru, koju imadoste od početka; stara zapovijed jest riječ, koju ste čuli.

8 Opet vam pišem novu zapovijed, koja je istinita u njemu i u vama, jer tama prolazi, i svjetlost istinito već svijetli,

9 Tko govori, da je u svjetlosti, a mrzi na svojega brata, još je uvijek u tami.

10 Tko ljubi brata svojega, u svijetlu ostaje, i u njemu nema ništa za razlog spoticanja.

11 A tko mrzi na svojega brata, u tami je, i u tami hodi, i ne zna jer mu tama zaslijepi oči.

12 Pišem vam, dječice, jer su vam oprošteni grijehi zbog imena njegova.

13 Pišem vam, oci, jer upoznaste onoga, koji je od početka. Pišem vam, mladići, jer nadvladaste onoga, koji je zao. Pisah vam, djeco, jer upoznaste Oca.

14 Pisah vam, oci, jer upoznaste onoga, koji je od početka. Pisah vam, mladići, jer ste jaki, i riječ Božja u vama ostaje, i nadvladaste onoga, koji je zao.

15 Ne ljubite svijeta, ni što je u svijetu! Ako tko ljubi svijet, nema ljubavi Očeve u njemu.

16 Jer sve, što je u svijetu požuda je tijela, požuda očiju i oholost života, nije od Oca, nego od svijeta.

17 I svijet prolazi i požuda njegova; a tko čini volju Božju, ostaje dovijeka.

[18] Dječice, posljednja je ura, i kao što ste čuli, da će doći antikrist, već sad mnogi antikristi ustadoše; po tom poznajemo, da je posljednja.

[19] Od nas izađoše, ali nijesu bili od nas; jer kad bi bili od nas, ostali bi s nama; na njima se je imalo očitovati, da nijesu svi od nas.

[20] Ali vi imate pomazanje od Svetoga, i znate sve.

[21] Ne pisah vam, kao da ne znate istine, nego jer je znate, i jer nikakva laž ne dolazi od istine.

[22] Tko je inače lažljivac nego onaj, koji niječe, da je Isus Krist? Taj je antikrist, koji niječe Oca i Sina.

[23] Kojigod niječe Sina, ni Oca nema, a koji priznaje Sina, priznaje i Oca.

[24] Što ste čuli od početka, neka ostane u vama! Ako u vama ostane, što ste čuli od početka, i vi ćete ostati u Sinu i u Ocu.

[25] I ovo je obećanje, koje nam on obeća, život vječni.

[26] Ovo vam pisah za one, koji vas zavode.

[27] Što se vas tiče, to ostaje u vama pomazanje, koje primiste od njega, i ne treba da vas tko uči, nego kako vas to samo pomazanje uči u svemu, i istinito je, i nije laž, i kao što vas nauči, ostanite u njemu!

[28] I sad, dječice, ostanite u njemu, da imamo pouzdanje, kad se javi, i da se ne osramotimo pred njim o njegovu dolasku.

[29] Ako znate da je pravedan, znajte, da je svaki, koji čini pravdu, od njega rođen.

1 Ivanova, glava 3

[1] Vidite, kakvu nam je ljubav dao Otac: "Mi se zovemo djeca Božja, i jesmo. Zato svijet ne poznaje nas, jer ne poznaje njega.

[2] Ljubljeni, sad smo djeca Božja, i još se ne pokaza, što ćemo biti, Znamo, da kad se pokaže, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti, kao što jest.

[3] I svaki, koji ovu nadu ima u njega, čisti se, kao i on što je čist.

[4] Svaki, koji čini grijeh, čini i bezakonje, jer je grijeh bezakonje.

[5] I znate, da se on javi, da oduzme grijehe naše; i grijeha u njemu nema.

[6] Svaki, koji u njemu ostaje, ne griješi, i svaki, koji griješi, nije ga vidio niti ga upoznao.

[7] Dječice, nitko neka vas ne zavede! Tko pravdu čini, pravedan je, kao što je on pravedan.

[8] Tko čini grijeh, od đavla je, jer đavao griješi od početka. Zato se javi Sin Božji, da razori djela đavolja.

[9] Svaki, koji je rođen od Boga, ne čini grijeha, jer njegovo sjeme ostaje u njemu, i ne može griješiti, jer je rođen od Boga.

[10] Po tom se poznaju djeca Božja i djeca đavolja: "Tko ne čini pravde, nije od Boga; isto tako, tko ne ljubi brata svojega.

[11] Jer je ovo navještenje, koje ste čuli od početka, da ljubimo jedan drugoga.

[12] Ne kao Kain, koji je bio od zloga i ubio brata svojega. A zašto ga je ubio? Jer su djela njegova bila zla, a brata mu pravedna,

[13] Ne čudite se, braćo, ako svijet mrzi na vas!

[14] Mi znamo, da smo prešli iz smrti u život, jer ljubimo braću; tko ne ljubi, ostaje u smrti.

[15] Svaki, koji mrzi na brata svojega, ubojica je, i znate, da ni jedan ubojica nema u sebi vječnoga života.

[16] Po tom spoznasmo ljubav Božju, što on za nas život svoj položi; tako moramo i mi položiti život za braću.

[17] Tko, ima blago svijeta i vidi brata svojega u nevolji i zatvori srce svoje od njega; kako ljubav Božja ostaje u njemu.

[18] Dječice, ne ljubimo riječju ni jezikom, nego djelom i istinom.

[19] Po tom poznajemo, da smo od istine, i možemo srce svoje pred njim umiriti.

[20] Ako nas kori srce naše, Bog je veći od srca našega. On zna sve.

[21] Ljubljeni, ako nas srce ne kori, imamo pouzdanje u Boga,

[22] I štogod molimo, primamo od njega, jer zapovijedi njegove držimo i činimo, što je
njemu ugodno.

[23] A ovo je zapovijed njegova, da vjerujemo u ime njegova Sina Isusa Krista i da
ljubimo jedan drugoga, kao što nam je dao zapovijed.

[24] I tko drži zapovijedi njegove, u njemu ostaje, i on u njemu; i po tom poznajemo, da
ostaje u nama, po Duhu, kojega nam je dao.

1 Ivanova, glava 4

[1] Ljubljeni, ne vjerujte svakome duhu, nego kušajte duhove, jesu li od Boga; jer
mnogi lažni proroci iziđoše na svijet.

[2] Po ovome poznajte Duha Božjega: "Svaki duh, koji priznaje, da je Isus Krist u tijelu
došao, od Boga je;

[3] I svaki duh, koji ne priznaje Isusa, nije od Boga; i ovaj je antikristov, za kojega ste
čuli da dolazi, i sad je već u svijetu.

[4] Vi ste od Boga, dječice, i nadvladaste ih, jer je veći, koji je u vama, negoli koji je u
svijetu.

[5] Oni su od svijeta, zato govore od svijeta, i svijet ih sluša.

[6] Mi smo od Boga. Tko poznaje Boga, sluša nas; tko nije od Boga, ne sluša nas. Po
ovom poznajemo Duha istine i duha zablude.

[7] Ljubljeni, ljubimo jedan drugoga, jer je ljubav od Boga; i svaki, koji ljubi, od Boga
je rođen i poznaje Boga.

[8] Koji ne ljubi, ne poznaje Boga, jer je Bog ljubav.

[9] Po tom se pokaza ljubav Božja prema nama, što Bog Sina svojega jedinorođenoga posla na svijet, da živimo po njemu.

[10] U tom je ljubav, ne da smo mi ljubili Boga, nego da je on ljubio nas i poslao Sina svojega kao pomirnu žrtvu za grijehe naše.

[11] Ljubljeni, ako nas je Bog tako ljubio, i mi moramo ljubiti jedan drugoga.

[12] Boga nije nikad nitko vidio. Ako ljubimo jedan drugoga, Bog ostaje u nama, i ljubav je njegova savršena u nama.

[13] Po tom poznajemo, da u njemu ostajemo, i on u nama, što nam je dao od Duha svojega.

[14] I mi vidjesmo, i svjedočimo, da je Otac poslao Sina za Spasitelja svijeta.

[15] Tkogod prizna, da je Isus Sin Božji, Bog ostaje u njemu, i on u Bogu.

[16] I mi upoznasmo i vjerovasmo ljubav, koju Bog ima prema nama. Bog je ljubav, i koji ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje, i Bog ostaje u njemu.

[17] U tom se ljubav Božja u nas usavršuje, da imamo pouzdanje na dan suda, jer kao što je on, i mi smo u svijetu ovom.

[18] U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah; jer strah ima muku, a tko se boji, nije savršen u ljubavi.

[19] Mi dakle ljubimo Boga, jer nas je on najprije ljubio.

[20] Ako tko kaže: "Ljubim Boga, a mrzi na brata svojega, lažac je; jer tko ne ljubi brata svojega, koga vidi, kako može ljubiti Boga, kojega ne vidi?

[21] I ovu zapovijed imamo od njega: "Tko ljubi Boga, neka ljubi i brata svojega!

1 Ivanova, glava 5

[1] Svaki, koji vjeruje, da je Isus Krist, od Boga je rođen; i svaki, koji ljubi onoga, koji je rodio, ljubi i onoga, koji je rođen od njega.

2 Po tom znamo, da ljubimo djecu Božju, ako Boga ljubimo i njegove zapovijedi držimo.

3 Jer je ovo ljubav Božja, da zapovijedi njegove držimo, i zapovijedi njegove nijesu teške.

4 Jer sve, što je rođeno od Boga, pobjeđuje svijet, i pobjeda koja pobjeđuje svijet, jest vjera naša.

5 Jer tko da pobijedi svijet, ako ne onaj, koji vjeruje, da je Isus Sin Božji?

6 Ovaj je, koji dođe vodom i krvlju i Duhom, Isus Krist, ne samo u vodi, nego u vodi i krvi; i Duh je, koji svjedoči, jer je Duh istina.

7 Jer su trojica, što svjedoče u nebu: "Otac, Riječ i Duh Sveti; i ova su trojica jedno,

8 I troje je, što svjedoči na zemlji: "Duh, i voda, i krv; i ovo je troje jedno.

9 Ako primamo svjedočanstvo ljudi, svjedočanstvo je Božje veće, jer je ovo svjedočanstvo Boga: "On je svjedočio za Sina svojega.

10 Tko vjeruje u Sina Božjega, ima svjedočanstvo Božje u sebi Tko ne vjeruje Bogu, učinio ga je lašcem; jer ne vjerova u svjedočanstvo, koje svjedoči Bog za Sina svojega.

11 I ovo je svjedočanstva, da nam je Bog dao život vječni; i ovaj je život u Sinu njegovu.

12 Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema života.

13 Ovo pišem vama, koji vjerujete u ime Sina Božjega, da znate, da imate život vječni.

14 I ovo je pouzdanje, koje imamo prema njemu, da nas usliši, ako što molimo po volji njegovoj.

15 I kad znamo, da nas usliši, štogod molimo, znamo, da primamo, što ga zamolismo.

16 Ako tko vidi brata svojega, gdje čini grijeh, što ne donosi smrti, neka moli, i dat će mu život. To vrijedi za one, koji ne čine grijeha, što donosi smrt. Ima grijeh, što donosi smrt; za tajne govorim, da moli.

17 Svaka je nepravda grijeh; i ima grijeh, što ne donosi smrti.

18 Znamo, da ni jedan, koji je rođen od Boga, ne griješi; nego koji je rođen od Boga,
čuva se, i zli ga se ne dotiče.

19 Znamo, da smo od Boga, a sav svijet leži u zlu,

20 Znamo, da je Sin Božji došao i dao nam razum, da upoznamo Istinitoga Boga. I mi
smo u Istinitome, u Sinu njegovu Isusu Kristu. Ovaj je istiniti Bog i život vječni.

21 Dječice, čuvajte se od idola! Amen.

Druga Ivanova poslanica

1 Starješina izabranoj gospođi i djeci njezinoj, koju ja ljubim u istini, i ne samo ja, nego svi, koji poznaše istinu,

2 Zbog istine, koja ostaje u nama, i bit će s nama dovijeka.

3 Neka bude s vama milost, milosrđe, mir od Boga Oca i od Isusa Krista, Sina Očeva, u istini i ljubavi!

4 Obradovah se vrlo, što nađoh među tvojom djecom takve, koji hode u istini, kao što primismo zapovijed od Oca.

5 I sad molim te, gospodo, ne kao da ti novu zapovijed pišem, nego koju imadosmo od početka, da ljubimo jedan drugoga.

6 I u tom je ljubav, da hodimo po zapovijedima njegovim. Kao što ste čuli od početka, ovo je zapovijed njegova, da hodite po njoj.

7 Jer mnogi zavoditelji izađoše u svijet, koji ne priznaju, da je Isus Krist došao u tijelu: ovo je zavoditelj i antikrist.

8 Čuvajte se, da ne izgubite, što ste stekli, nego da primite potpunu plaću!

9 Svaki, koji odstupi i ne ostane u nauci Kristovoj, nema Boga; a koji ostane u nauci, ima Oca i Sina.

10 Ako tko dolazi k vama i ove nauke ne donosi, ne primajte ga u kuću i ne pozdravljajte ga!

11 Jer tko ga pozdravlja, prima dio u njegovim zlim djelima.

12 Mnogo bih vam imao pisati, ali ne htjedoh papirom i crnilom; jer se nadam, da ću doći k vama i iz usta u usta govoriti, da radost vaša bude potpuna.

13 Pozdravljaju te djeca tvoje sestre izabrane.

Treća Ivanova poslanica

1 Starješina ljubljenome Gaju, kojega ja ljubim u istini.

2 Ljubljeni, želim, da ti u svemu bude dobro, i da budeš zdrav, kao što je tvojoj duši dobro.

3 Obradovah se vrlo, ad dođoše braća i posvjedočiše za tvoju istinu, kako ti u istini hodiš.

4 Nemam veće radosti od ove, da čujem, moja djeca u istini da hode.

5 Ljubljeni, vjerno radiš u svemu što činiš braći, a osobito putnicima.

6 Oni posvjedočiše tvoju ljubav pred crkvom, i dobro ćeš učiniti, ako ih dalje opremaš, kako je dostojno Boga.

7 Jer zbog imena njegova izađoše, a da ne primaju ništa od neznabožaca.

8 Mi smo dakle dužni primati takve, da budemo suradnici istine.

9 Pisao sam nešto crkvi; ali Diotref, koji hoće da bude prvi među njima, ne prima nas.

10 Zato, ako dođem, spomenut ću njegova djela, kako nas sumnjiči zlim riječima. I nije mu to dosta, nego sam braće ne prima i zabranjuje onima, koji to hoće, i izgoni ih iz crkve.

11 Ljubljeni, ne ugledaj se na zlo, nego na dobro! Tko dobro čini, od Boga je; a tko zlo čini, nije vidio Boga.

12 Demetriju svjedoče svi, i sama istina; a i mi svjedočimo, i znaš, da je svjedočanstvo naše istinito.

13 Mnogo bih imao da ti pišem; ali neću crnilom i perom da ti pišem;

14 Nego se nadam, da ću te skoro vidjeti, i iz usta u usta ćemo govoriti.

15 Mir tebi! Pozdravljaju te prijatelji. Pozdravi prijatelje po imenu!

Judina poslanica

1 Juda, sluga Isusa Krista, a brat Jakovljev, pozvanima, koji su ljubljeni u Bogu Ocu i čuvani za Isusa Krista.

2 Milosrđe vam i mir i ljubav u obilju!

3 Ljubljeni! Kako mi je veoma na srcu, da vam pišem o našemu općemu spasenju, smatrao sam potrebnim opomenuti vas pismom, da se borite za vjeru, koja jedanput zauvijek predana svetima.

4 Jer se uvukoše neki ljudi, za koje već davno pismeno stoji ovo osuđenje: bezbožni, koji pretvaraju milost Boga našega u raspuštenosti, i odriču se jedinoga Gospodara i Gospodina našega Isusa Krista.

5 A napomenut ću vam samo to – jer vi već znate sve jedanput zauvijek – da je Isus doduše izbavio narod iz zemlje egipatske, ali je potom upropastio one, koji ne vjerovaše.

6 I anđele, koji ne održaše svojega dostojanstva, nego ostaviše svoje prebivalište, zadržao je vječnim okovima u mraku za sud velikoga dana.

7 Kao što Sodoma i Gomora i okolni gradovi, koji su griješili kao i oni bludom i išli za protunaravnom nasladom, postavljaju se za primjer sa svojom kaznom vječnoga ognja.

8 Jednako i ovi sanjači tijelo kaljaju, gospodstvo preziru i na slavu hule.

9 A Mihael arkanđeo, kad se je prepirao s đavlom i borio se za Mojsijevo tijelo, nije se usudio izgovoriti sud pogrde, nego reče: "Gospodin neka te kazni!"

10 A ovi pogrđuju ono, što ne znaju, a u onom, što znaju po prirodi kao nerazumne životinje, propadaju.

11 Teško njima! Oni pođoše putom Kainovim. Oni u svojoj pohlepi za dobitkom padoše u prijevaru Balaamovu, i u svojoj pobuni kao Korah propadoše.

12 Ovo su oni, što onečišćuju vaše gozbe ljubavi, gosteći se bez stida, pasući sebe
same, oblaci bez vode, koje vjetrovi okolo gone, jesenska drveta bez roda, što su
dvaput izumrla, iz korijena iščupana;

13 Bijesni valovi morski, što se pjene svojim sramotama; zvijezde, koje lutaju, za koje
se čuva mrak vječite tame.

14 Ali i za ove prorokova Henok, sedmi potomak Adamov, govoreći: "Gle, dolazi
Gospodin s tisućama svojih svetih,

15 Da učini sud nad svima, i da kazni sve bezbožnike za sva njihova bezbožna djela,
koja bezbožno počiniše, i za sve drske riječi, koje bezbožni grješnici izgovoriše protiv
njega."

16 Oni mrmljaju i jadikuju nad svojom sudbinom, a žive po svojim požudama. Usta
njihova govore nadute riječi, i laskaju se ljudima zbog dobitka.

17 A vi, ljubljeni, sjećajte se riječi, koje naprijed rekoše apostoli Gospodina našega
Isusa Krista!

18 Oni vam rekoše, da će u posljednje vrijeme doći rugači, koji će hoditi po svojim
bezbožnim požudama.

19 Ovo su oni, koji čine razdore, puteni, koji Duha nemaju.

20 A vi, ljubljeni, naziđujte se svojom presvetom vjerom i molite se u Duhu Svetome!

21 Držite sami sebe u ljubavi Božjoj i čekajte milost Gospodina našega Isusa Krista za
život vječni!

22 Upućujte one, koji se još prepiru!

23 Druge otmite ognju i spasite ih! Opet se drugima smilujte u strahu! A čuvajte se
haljine, koja je okaljana od tijela!

24 A onome, koji vas može sačuvati od pada i kod dolaska našega Gospodina Isusa
Krista postaviti vas neokaljane i u velikoj radosti pred slavu svoju.

25 Njemu, jedinome Bogu, Spasitelju našemu, po Isusu Kristu, Gospodinu našemu,
čast i slava, vlast i moć prije svakog vremena i sad i u sve vijeke! Amen.

Otkrivenje

Otkrivenje, glava 1

1 Otkrivenje Isusa Krista, koje dade njemu Bog, da pokaže slugama svojim, što ima da se skoro zbude, i pokaza, poslavši po anđelu svojemu slugi svojemu Ivanu,

2 Koji svjedoči riječ Božju i svjedočanstvo Isusa Krista sve, što vidje.

3 Blagoslovljen je onaj, koji čita, i onima, koji slušaju riječi proročanstva i drže, što je napisano u njemu, jer je vrijeme blizu!

4 Ivan na sedam crkava u Aziji. Milost vam i mir od onoga, koji jest, i koji bijaše, i koji će doći, i od sedam duhova, koji su pred prijestoljem njegovim;

5 I od Isusa Krista, koji je svjedok vjerni, prvorođenac od mrtvih, i vladalac nad kraljevima zemaljskim. Njemu, koji nas je ljubio i otkupio nas od grijeha naših krvlju svojom;

6 I učinio nas kraljevstvom i svećenicima Bogu i Ocu svojemu: "Njemu slava i vlast u vijeke vjekova! Amen,

7 Eno, dolazi na oblacima, i gledat će ga svako oko, i oni, koji ga probodoše, naricat će nad njim sva plemena zemaljska. Da, Amen.

8 Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak, govori Gospodin Bog, koji jest, i koji bijaše, i koji će doći, Svemoćni.

9 Ja, Ivan, brat vas i dionik u nevolji i u kraljevstvu i strpljivosti u Kristu Isusu, bijah na otoku, koji se zove Patmos, zbog riječi Božje i zbog svjedočanstva Isusova.

10 Tada se zanesoh u dan Gospodnji, i začuh za sobom glas veliki kao trube,

11 Kako govori: "Što vidiš, napiši u knjigu i pošlji onima sedam crkava u Aziji: "u Efez, i u Smirnu, i u Pergam, i u Tijatiru, i u Sard, i u Filadelfiju, i u Laodiceju.

[12] I okrenuh se, da vidim glas, koji mi je govorio; i okrenuvši se vidjeh sedam svijećnjaka zlatnih,

[13] I usred sedam zlatnih svijećnjaka kao Sina čovječjega, obučena u dugačku haljinu, i opasana po prsima pojasom zlatnim.

[14] A glava njegova i kosa bijela kao bijela vuna, kao snijeg; i oči njegove kao plamen ognjeni;

[15] I noge njegove kao mjed, kad se rastopi u peći; i glas njegov kao šum voda mnogih;

[16] I imao je u svojoj desnoj ruci sedam zvijezda, i iz usta njegovih izlazio mač oštar s obje strane; i lice njegovo kao što sunce sja u sili svojoj.

[17] I kad Ka vidjeh, padoh k nogama njegovim kao mrtav. I metnu desnicu svoju na me govoreći: "Ne boj se, ja sam prvi i posljednji,

[18] I živi: i bio sam mrtav, i evo živim u vijeke vjekova, i imam ključeve od smrti i podzemlja.

[19] Napiši dakle, što si vidio, i što jest, i što ima da se zbude po tom.

[20] Tajnu sedam zvijezda, koje si vidio na desnici mojoj, i sedam svijećnjaka zlatnih. Sedam zvijezda jesu anđeli sedam crkava. I sedam svijećnjaka jesu sedam Crkava.

Otkrivenje, glava 2

[1] Anđelu crkve u Efezu napiši: Ovako govori onaj, koji drži sedam zvijezda u desnici svojoj, koji hodi posred sedam svijećnjaka zlatnih:

[2] Znam tvoja djela i trud tvoj i strpljivost tvoju, i da ne možeš podnositi zlih, i iskušao si one, koji govore, da su apostoli, a nijesu, i našao si ih kao lašce;

[3] I strpljivost imaš, i podnosio si zbog imena mojega, i nijesi sustao.

[4] Ali imam protiv tebe, što si ljubav svoju prvu ostavio.

[5] Pomisli, s koje si visine spao, čini pokajanje i djeluj opet kao prije! Ako li ne, doći ću ti brzo, i dignut ću svijećnjak tvoj s mjesta njegova, ako se ne pokaješ.

6 Ali ovo imaš, što mrziš na djela Nikolaita, na koja i ja mrzim.

7 Tko ima uši, neka čuje, što Duh govori crkvama: Tko pobijedi, dat ću mu da jede od drveta života, koje je u raju Boga mojega.

8 I anđelu crkve u Smirni napiši: Ovako govori prvi i posljednji, koji je bio mrtav i oživio!

9 Znam tvoju nevolju i siromaštvo, ali ti si bogat; znam, da te pogrđuju oni, koji se zovu Židovi, a nijesu, nego sinagoga sotonina.

10 Ništa se ne boj od muka, što te čekaju! Gle, đavao će neke od vas baciti u tamnicu, da se iskušate i imat ćete nevolju deset dana. Budi vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac života

11 Tko ima uši, neka čuje, što Duh govori crkvama: Tko pobijedi, neće mu nauditi druga smrt.

12 I anđelu crkve u Pergamu napiši: Ovako govori onaj, koji ima oštar mač s obje strane!

13 Znam, gdje stanuješ, gdje je prijestolje sotonino; i držiš ime moje, i nijesi se odrekao vjere u mene ni u one dane, kad je Antipa, vjerni svjedok moj, ubijen kod vas, gdje stanuje sotona

14 Ali imam nešto malo protiv tebe, što imaš ondje, koji drže nauku Balaama, koji je učio Balaka zavoditi djecu Izraelovu, da učestvuju na žrtvama idolskim i da griješe bludno.

15 Tako imaš i ti, koji jednako drže nauku Nikolaita.

16 Pokaj se dakle! Ako li ne, doći ću ti brzo i borit ću se protiv njih mačem usta svojih.

17 Tko ima uši, neka čuje, što govori Duh crkvama: "Tko pobijedi, dat ću mu od mane skrivene, i dat ću mu kamen bijel, i na kamenu novo ime napisano, koje nitko ne zna, osim onoga, koji ga prima.

18 I anđelu crkve u Tijatiri napiši: Ovako govori Sin Božji, koji ima oči svoje kao plamen ognjeni, i noge njegove kao žarka mjed.

[19] Znam tvoja djela, i ljubav i vjeru i službu i strpljivost tvoju, i tvoja posljednja djela,
kojih ima više od prvih.

[20] Ali imam protiv tebe, što dopuštaš ženi Jezebeli, koja govori, da je proročica, i uči i
zavodi sluge moje, da griješe bludno i da jedu žrtve idolske.

[21] I dadoh joj vrijeme, da se pokaje, ali neće da se pokaje od bludnosti svoje.

[22] Evo bacam je na postelju, i one, koji čine preljubu s njom, u nevolju veliku, ako se
ne pokaju od svojih djela;

[23] I djecu njezinu pobit ću na mjesto; i poznat će sve crkve, da sam ja, koji ispitujem
bubrege i srca, i dat ću vam svakome po djelima vašim.

[24] A vama govorim, ostalima u Tijatiri, kojigod nemaju nauke eve, koji ne upoznaše
dubina sotoninih, kao što govore: Ne mećem na vas drugoga bremena;

[25] Ali koje imate, držite, dok dođem!

[26] I tko pobijedi i održi djela moja do kraja, dat ću mu vlast nad neznabošcima;

[27] I vladat će njima gvozdenim žezlom, i razbit će se kao sudovi lončarski; kao što
sam i ja primio od Oca svojega;

[28] I dat ću mu zvijezdu Danicu.

[29] Tko ima uši, neka čuje, što govori Duh crkvama.

Otkrivenje, glava 3

[1] I anđelu crkve u Sardu napiši: Ovako govori onaj, koji ima sedam Duhova Božjih i
sedam zvijezda: Znam tvoja djela; imaš ime, da si živ, a mrtav si.

[2] Budi budan i utvrđuj ostalo, što hoće da umre; jer ne nađoh tvojih djela savršenih
pred Bogom svojim.

[3] Sjeti se dakle, kako si primio i čuo; i drži i pokaj se! Ako li ne budeš bdio, doći ću
na tebe kao tat, i nećeš znati, u koji ću čas doći na tebe.

[4] Ali imaš malo imena u Sardu, koja ne oskvrniše svojih haljina, i hodit će s menom u bijelima, jer su dostojni.

[5] Tko pobijedi, on će se obući u haljine bijele, i neću izbrisati imena njegova iz knjige života, i priznat ću ime njegovo pred Ocem svojim i pred anđelima njegovim.

[6] Tko ima uši, neka čuje, što govori Duh crkvama.

[7] I anđelu crkve u Filadelfiji napiši: Ovako govori Sveti, Istiniti, koji ima ključ Davidov, i koji otvori, i nitko ne zatvori, koji zatvori, i nitko ne otvori:

[8] Znam tvoja djela; gle, postavio sam pred tobom vrata otvorena, koja nitko ne moje zatvoriti, jer imaš malo sile; ali si držao moju riječ, i nijesi se odrekao imena mojega.

[9] Evo dajem one iz sinagoge sotonine, koji govore, da su Židovi, a nijesu, nego lažu; evo ću ih učiniti, da dođu i da se poklone pred nogama tvojima, i da poznadu, da te ja ljubim.

[10] Jer si održao riječ strpljivosti moje, i ja ću tebe sačuvati od časa kušnje, koji će doći na sav svijet, da iskuša one, koji stanuju na zemlji.

[11] Evo dolazim brzo: drži, što imaš, da nitko ne uzme vijenca tvojega!

[12] Tko pobijedi, učinit ću ga stupom u hramu Boga svojega, i više neće izaći; i napisat ću na njemu ime Boga mojega i ime grada Boga mojega, novoga Jerusalema, koji silazi s neba od Boga mojega, i ime moje novo.

[13] Tko ima uši, neka čuje, što govori Duh crkvama

[14] I anđelu crkve u Laodiceji napiši: Ovako govori Amen, svjedok vjerni i istiniti početak stvorenja Božjega:

[15] Znam tvoja djela, da nijesi ni studen ni vruć, O da si studen ili vruć!

[16] Ali jer si mlak, i nijesi ni studen ni vruć, izbljuvat ću te iz usta svojih.

[17] Jer govoriš: Bogat sam i obogatio sam se i ništa ne trebam; a ne znaš, da si bijedan i nevoljan, i siromah i slijep, i gol.

[18] Svjetujem te, da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš, i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje, i masti, da pomažeš oči svoje, da vidiš.

[19] Ja kojegod ljubim, one korim i kaznim; budi revan dakle i pokaji se!

[20] Evo stojim na vratima i kucam: ako tko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večerat ću s njim, i on s menom.

[21] Tko pobijedi, dat ću mu da sjedi s menom na prijestolju mojemu, kao i ja što pobijedih i sjedoh s Ocem svojim na prijestolju njegovu.

[22] Tko ima uši, neka čuje, što govori Duh crkvama.

Otkrivenje, glava 4

[1] Potom vidjeh: I gle, vrata otvorena na nebu, i glas prvi, što sam ga čuo kao trubu gdje govori s menom, reče: "Uzađi ovamo, i pokazat ću ti, što treba da bude za ovim."

[2] Odmah se zanesoh. I gle, prijestolje je stajalo u nebu, i na prijestolju je sjedio netko.

[3] I onaj, koji je sjedio, bijaše po viđenju kao kamen jaspis i sardis; i oko prijestolja bijaše duga po viđenju kao s smaragd.

[4] I oko prijestolja bijahu dvadeset i četiri prijestolja, i na prijestoljima, sjeđahu dvadeset i četiri starješine, obučene u bijele haljine, i imahu krune zlatne na glavama svojim.

[5] I od prijestolja izlažahu munje i glasovi i gromovi, i sedam ognjenih bakalja gorahu pred prijestoljem, koje su sedam duhova Božjih.

[6] I pred prijestoljem bijaše kao stakleno more, slično kristalu; i u sredini pred prijestoljem i oko prijestolja četiri bića, puna očiju sprijeda i straga.

[7] I prvo biće bijaše slično lavu, i drugo biće slično juncu, i treće biće imaše lice kao čovjek, i četvrto biće bijaše kao orao, kad leti.

[8] I svako od četiri bića imaše po šest krila, i bijahu naokolo izvana i unutra puna očiju, i pjevala su bez odmora dan i noć; "Svet, svet, svet Gospodin Bog Svemoćni, koji bijaše, i koji jest, i koji će doći."

9 I kad bića dadoše slavu i čast i hvalu onome, koji sjeđaše na prijestolju, i koji živi u vijeke vjekova,

10 Padoše dvadeset i četiri starješine pred onim, koji sjeđaše na prijestolju, i pokloniše se onome, koji živi u vijeke vjekova, i metnuše krune svoje pred prijestolje govoreći:

11 "Dostojan si, Gospodine i Bože naš, da primiš slavu i čast i silu, jer si ti stvorio sve, i po volji je tvojoj bilo i stvoreno je."

Otkrivenje, glava 5

1 I vidjeh u desnici onoga, koji sjeđaše na prijestolju, knjigu napisanu iznutra i izvana i zapečaćenu sa sedam pečata.

2 I vidjeh silnoga anđela, koji povika glasom velikim: "Tko je dostojan da otvori knjigu i da razlomi pečate njezine?"

3 I nitko nije mogao u nebu i na zemlji i pod zemljom da otvori knjigu i da zagleda u nju.

4 I ja sam plakao mnogo, što se nitko ne nađe dostojan da otvori knjigu i da zagleda u nju.

5 I jedan od starješina reče mi: "Ne plaći, evo je pobijedio lav iz plemena Judina, korijen Davidov, da otvori knjigu i sedam pečat njezinih."

6 I vidjeh nasred prijestolja i četiri bića i posred starješina Janje, koje je stajalo kao zaklano, i imalo sedam rogova i sedam očiju: "to su sedam duhova Božjih poslanih po svemu svijetu.

7 I dođe i uze knjigu iz desnice onoga, koji sjeđaše na prijestolju.

8 I kad uze knjigu, četiri bića i dvadeset i četiri starješine padoše pred Janjetom. Svaki je imao citaru i zlatne čaše pune tamjana: "to su molitve svetih

9 I pjevahu pjesmu novu govoreći: "Dostojan si da uzmeš knjigu i da otvoriš pečate njezine, jer si bio zaklan i otkupio si nas Bogu krvlju svojom od svakoga plemena i jezika i puka i naroda;

10 I učinio si ih Bogu našemu kraljevstvo i svećenike, i kraljevat će na zemlji."

11 I vidjeh i začuh glas anđela mnogih oko prijestolja i bića i starješina; i bijaše broj njihov miri jade mirijada i tisuće tisuća,

12 Koji su govorili glasom velikim: "Dostojno je Janje, koje je zaklano, da primi silu i bogatstvo i mudrost i jakost i čast i slavu i blagoslov."

13 I svako stvorenje, što je u nebu i na zemlji i pod zemljom i na moru i sve, što je u njima, začuh gdje govore: "Onome, koji sjedi na prijestolju, i Janjetu blagoslov i čast i slava i vlast u vijeke vjekova."

14 I četiri bića govorahu: "Amen". I dvadeset i četiri starješine padoše i pokloniše se onome, koji živi u vijeke vjekova.

Otkrivenje, glava 6

1 I vidjeh, kad otvori Janje jedan od sedam pečata, i začuh jedno od četiri bića gdje govori kao glas groma: "Dođi i vidi!"

2 I vidjeh, i gle konj bijel, i onaj, koji sjeđaše na njemu, imao je luk. I njemu se dade vijenac, i izađe pobjeđujući i da pobijedi.

3 I kad otvori drugi pečat, začuh drugo biće gdje govori: "Dođi i vidi!"

4 I izađe drugi konj rid, i onome, koji sjeđaše na njemu, dopusti se, da uzme mir sa zemlje, i da ubija jedan drugoga, i dade mu se mač veliki.

5 I kad otvori treći pečat, začuh treće biće gdje govori: "Dođi i vidi!" I vidjeh, i gle, konj vranac, i onaj, koji sjeđaše na njemu, imao je vagu u ruci svojoj.

6 I začuh kao glas između četiri bića gdje govori: "Oka pšenice za denar, i tri oke ječma za denar; a ulja i vina neće ni biti!"

7 I kad otvori četvrti pečat, začuh glas četvrtoga bića gdje govori: "Dođi i vidi!"

8 I vidjeh, i gle, konj sivac, i onome, koji sjeđaše na njemu, bio je ime smrt, i podzemlje pratilo ga. I njemu se dade vlast nad četvrtim dijelom zemlje, da ubija mačem i glađu i kugom i zvijerima zemaljskim.

9 I kad otvori peti pečat, vidjeh pod žrtvenikom duše onih, koji su bili pobijeni zbog riječi Božje i zbog svjedočanstva koje su dali.

[10] I povikaše glasom velikim govoreći: "Dokle, Gospodine sveti i istiniti, ne sudiš i ne osvetiš krvi naše na onima, što stanuju na zemlji?"

[11] I dane su svakome od njih haljine bijele, i rečeno im bi, neka se strpe još malo vremena, dok se navrši broj drugova njihovih i braće njihove, koji valja da budu pobijeni kao i oni.

[12] I vidjeh, kad otvori šesti pečat, i gle, zemlja se potrese vrlo, i sunce postade crno kao vreća od kostrijeti, i sav mjesec postade kao krv

[13] I zvijezde nebeske padoše na zemlju, kao što smokva odbacuje svoje nezrele plodove, kad je veliki vjetar zaljulja.

[14] I nebo se izmače kao knjiga, kad se savije; I svaka gora i otok s mjesta, se svojih pokrenuše.

[15] I kraljevi zemaljski i knezovi i vojskovođe i bogataši i silnici i svaki rob i slobodnjak svi se skriše po špiljama i po pećinama gorskim;

[16] r govorahu gorama i pećinama: "Padnite na nas, i skrijte nas od lica onoga, koji sjedi na prijestolju, i od gnjeva Janjeta;

[17] Jer dođe veliki dan gnjeva njegova, i tko može opstati?

Otkrivenje, glava 7

[1] Potom vidjeh četiri anđela gdje stoje na četiri ugla zemlje i drže četiri vjetra zemlje, da ne puše vjetar na zemlju, ni na more, niti na ikakvo drvo.

[2] I vidjeh drugoga anđela gdje uzlazi od istoka sunčanoga, koji je imao pečat Boga živoga; i povika glasom velikim na četiri anđela, kojima je bilo dano, da naškode zemlji i moru,

[3] Govoreći: "Nemojte škoditi ni zemlji, ni moru, ni drveću, dok ne zapečatimo sluge Bog našega na čelima njihovim."

[4] I začuh broj zapečaćenih: sto i četrdeset i četiri tisuće zapečaćenih od svakoga plemena sinova Izraelovih:

[5] Od plemena Judina dvanaest tisuća zapečaćenih: od plemena Rubenova dvanaest tisuća; od plemena Gadova dvanaest tisuća;

[6] Od plemena Ašerova dvanaest tisuća; od plemena Naftalijeva dvanaest tisuća; od plemena Manasehova dvanaest tisuća;

[7] Od plemena Simeonova dvanaest tisuća; od plemena Levijeva dvanaest tisuća; od plemena Isakarova dvanaest tisuće;

[8] Od plemena Zebulunova dvanaest tisuća; od plemena Josipova dvanaest tisuća; od plemena Benjaminova dvanaest tisuća zapečaćenih.

[9] Potom vidjeh, i gle, veliko mnoštvo, kojega nije mogao nitko izbrojiti, od svakoga naroda i plemena i puka i jezika, gdje stoje pred prijestoljem i pred Janjetom, obučeni u bijele haljine, i palme u rukama njihovim.

[10] I vikahu glasom velikim govoreći: "Spasenje Bogu našemu, koji sjedi na prijestolju, i Janjetu!"

[11] I svi anđeli stajahu oko prijestolja i starješina četiri bića, i padoše na lice pred prijestoljem, i pokloniše se Bogu

[12] Govoreći: "Amen! Blagoslov i slava i mudrost i hvala i čast i sila i jakost Bogu našemu u vijeke vjekova! Amen."

[13] I progovori jedan od starješina i reče mi: "Tko su ovi obučeni u bijele haljine, i odakle dođoše?"

[14] I rekoh mu: "Gospodine moj, ti znaš." I reče mi: "Ovo su, koji dođoše iz nevolje velike, i opraše haljine svoje i ubijeliše ih u krvi Janjetovoj.

[15] Zato su pred prijestoljem Božjim, i služe mu dan i noć u hramu njegovu; i onaj, koji sjedi na prijestolju, stanovat će kod njih.

[16] Više neće ogladnjeti ni ožednjeti, i neće više na njih pasti sunčana žega, niti ikakva vrućina.

[17] Jer Janje, koje je nasred prijestolja, past će ih i vodit će ih na izvore žive vode; i Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih."

Otkrivenje, glava 8

1 I kad otvori sedmi pečat, postade tišina u nebu, jedno po sata.

2 I vidjeh sedam anđela, koji stajahu pred Bogom, i dade im se sedam truba

3 I drugi anđeo dođe, i stade pred žrtvenik imajući zlatnu kadionicu; i bijaše mu dano mnogo tamjana, da ga prikaže s molitvama svih svetih na žrtvenik zlatni pred prijestoljem.

4 I dim od kađenja s molitvama svetih uzađe iz ruke anđelove pred Boga.

5 I uze anđeo kadionicu, i napuni je ognja sa žrtvenika, i baci je na zemlju, i nastadoše glasovi i gromovi i sijevanje munja i potres.

6 I sedam anđela, koji su imali sedam truba pripraviše se da sa trube.

7 I prvi anđeo zatrubi, i postade tuča i oganj, pomiješani s krvlju, i padoše na zemlju, i trećina drveća izgorje, i sva zelena trava izgorje.

8 I drugi anđeo zatrubi, i kao velika gora ognjem zapaljena bačena bi u more; i trećina mora postade krv.

9 I umrije trećina stvorenja, što živi u moru, i trećina lađa propade.

10 I treći anđeo zatrubi, i pade s neba velika zvijezda, koja je gorjela kao baklja, i pade na trećinu rijeka i na izvore voda.

11 I ime je zvijezdi Pelin; i trećina voda postade pelin, i mnogi ljudi pomriješe od voda, jer postadoše gorke.

12 I četvrti anđeo zatrubi, i udarena bi trećina sunca, i trećina mjeseca, i trećina zvijezda, da pomrča trećina njihova, i trećina dana da ne svijetli, tako i noći.

13 I vidjeh, i začuh glas jednoga orla gdje leti posred neba vičući glasom velikim: "Jao, jao, jao onima, koji stanuju na zemlji, od ostalih truba trojice anđela, koji će još trubiti!"

Otkrivenje, glava 9

1 I peti anđeo zatrubi, i vidjeh zvijezdu gdje pade s neba na zemlju, i dade joj se ključ od zjala bezdana.

2 I otvori zjalo bezdana, i izađe dim iz zjala kao dim iz velike peći, i pocrnje sunce i nebo od dima iz zjala.

3 I iz dima zjala izađoše skakavci na zemlju, i dade im se vlast, kao što je imaju skorpioni zemaljski.

4 I zapovjedi im se, da ne škode travi zemaljskoj, niti ikakvoj zeleni, niti ikakvu drvetu, nego samo ljudima, koji nemaju pečata Božjega na čelima svojim.

5 I dade im se, da ih ne ubijaju, nego da ih muče pet mjeseci; i mučenje njihovo bijaše kao mučenje skorpiona, kad ubode čovjeka.

6 I u one dane tražit će ljudi smrt, i neće je naći; i željet će da umru, i smrt će od njih bježati.

7 I skakavci bijahu kao konji opremljeni za boj; i na glavama njihovim kao krune od zlata; i lica njihova kao lica čovječja.

8 I imahu kose kao kose ženske, i zubi njihovi bijahu kao u lavova;

9 I imahu oklope kao oklope gvozdene, i glas krila njihovih bijaše kao glas kola, kad mnogi konji trče u boj ;

10 I imahu repove i žalce kao skorpioni; u repovima njihovim bijaše sila, da škode ljudima pet mjeseci;

11 I imahu nad sobom kralja anđela bezdana, kojemu je ime hebrejski Abadon, a grčki Apolion.

12 Jedno zlo prođe; evo idu još dva zla za ovim.

13 I šesti anđeo zatrubi, i začuh glas jedan od četiri roga zlatnoga žrtvenika, koji je pred Bogom,

[14] Gdje govori šestome anđelu, koji je imao trubu: "Odveži četiri anđela, koji su svezani kod rijeke velike Eufrata!"

[15] I bila su odvezana četiri anđela, koji bijahu pripravljeni na sat i dan i mjesec i godinu, da pobiju trećinu ljudi.

[16] I broj vojske na konjima bijaše dvadeset tisuća puta deset tisuća; čuo sam broj njihov.

[17] I tako vidjeh u viđenju konje i one, što sjeđahu na njima: imali su oklope ognjene i plavetne i sumporne; i glave konja bile su kao glave lavova, i iz usta njihovih izlazio je oganj i dim i sumpor.

[18] I od ova tri zla pogibe trećina ljudi, od ognja i od dima i sumpora, što je izlazilo iz usta njihovih,

[19] Jer sila je konja u ustima njihovim i u repovima njihovim, jer su repovi njihovi kao zmije, imaju glave, i njima čine zlo.

[20] I ostali ljudi, koji nijesu bili pobijeni ovim zlima, ne pokajaše se za djela ruku svojih, da se više ne klanjaju đavolima i idolima zlatnim i srebrnim i mjedenim i kamenim i drvenim, koji niti mogu vidjeti, ni čuti, ni hoditi;

[21] Niti se pokajaše za ubojstva svoja, ni za čaranja svoja, ni za blud svoj, ni za krađe svoje.

Otkrivenje, glava 10

[1] I vidjeh drugoga anđela jaka gdje silazi s neba, koji bješe ogrnut u oblak, i duga nad glavom njegovom, i lice njegovo kao sunce, i noge njegove kao stupovi ognjeni;

[2] I imaše u ruci svojoj knjižicu otvorenu, i metnu nogu svoju desnu na more, a lijevu na zemlju;

[3] I povika glasom velikim, kao lav kad riče; i kad on povika, ispustiše sedam gromova glasove svoje.

[4] I kad ispustiše sedam gromova glasove svoje, htjedoh ja da pišem; i začuh glas s neba, koji je govorio: "Zapečati, što objaviše sedam gromova! I to ne piši!"

5 I anđeo, kojega vidjeh, gdje stoji na moru i na zemlji, podiže ruku svoju desnu prema nebu,

6 I zakle se onim, koji živi u vijeke vjekova, koji stvori nebo i što je na njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena više neće biti,

7 Nego u dane glasa sedmoga anđela, kad zatrubi, svršit će se tajna Božja, kao što javi svojim slugama, prorocima.

8 I glas, koji začuh s neba, opet progovori s menom i reče: "Idi, uzmi knjigu otvorenu u ruci anđela koji stoji na moru i na zemlji!"

9 I odoh k anđelu i rekoh mu, da mi dadne knjižicu. I reče mi: "Uzmi i progutaj je! Gorka će doduše biti u tvojoj utrobi, ali u ustima bit će ti slatka kao med."

10 I uzeh knjižicu iz ruke anđela, i progutah je; i bijaše u ustima mojim kao med slatka, a kad je progutah, bijaše gorka u mojoj utrobi.

11 I reče mi: "Valja ti opet prorokovati o mnogim pucima i narodima i jezicima i kraljevima."

Otkrivenje, glava 11

1 I dade mi se trska kao palica, govoreći: "Ustani i izmjeri hram Božji i žrtvenik i one, koji se klanjaju u njemu;

2 A trijem, što je izvan hrama, ostavi i ne mjeri ga, jer je predan neznabošcima; oni će sveti grad gaziti četrdeset i dva mjeseca.

3 I dat ću dvojicu svojih svjedoka, i proricat će tisuću i dvjesta i šezdeset dana, obučeni u haljine pokorničke.

4 Ovi su dvije masline i dvije svjetiljke, što stoje pred Gospodom zemlje.

5 I ako im tko hoće da naškodi, oganj izlazi iz usta njihovih i spaljuje neprijatelje njihove; iako tko htjedne da im učini nažao, taj isto tako ima da bude ubijen.

6 Ovi imaju vlast da zatvore nebo, da ne padne dažd u dane njihova proricanja; i imaju vlast nad vodama, da ih pretvaraju u krv, i da udare zemlju svakom nevoljom, kadgod htjednu.

[7] I kad svrše svjedočanstvo svoje, zvijer će, što izlazi iz bezdana, voditi s njima rat, i pobijedit će ih i ubit će ih.

[8] I tjelesa njihova ležat će na ulici grada velikoga, koji se duhovno zove Sodoma i Egipat, gdje je i Gospodin njihov raspet.

[9] l: "gledaju ljudi od pukova i plemena i jezika i naroda tijelo njihovo tri dana i po, i ne daju, da se njihova tjelesa polože u grob.

[10] I koji stanuju na zemlji, raduju se zbog njih i vesele i šalju dare jedan drugome, jer ova dva proroka mučiše one, što stanuju na zemlji.

[11] I poslije tri dana i po duh života uđe u njih od Boga; i stadoše na noge svoje, i strah veliki obuze one, koji su ih vidjeli.

[12] I čuše glas veliki s neba, koji im govorio: "Uzađite ovamo", i uzađoše na nebo u oblaku, i vidješe ih neprijatelji njihovi.

[13] I u onaj čas nastade potres veliki, i deseti dio grada pade, i potres zemlje pobi sedam tisuća ljudi; i ostali se uplašiše i dadoše slavu Bogu nebeskome.

[14] Drugo zlo prođe; evo zlo treće ide brzo.

[15] I sedmi anđeo zatrubi, i postadoše veliki glasovi u nebu govoreći: "Postade kraljevstvo svijeta Gospodina našega i Krista njegova, i kraljevat će u vijeke vjekova."

[16] I dvadeset i četiri starješine, koje sjeđahu pred Bogom na prijestoljima svojim, padoše na lica svoja i pokloniše se Bogu

[17] Govoreći: "Zahvaljujemo ti, Gospodine Bože Svemoćni, koji jesi, i koji bijaše, i koji ćeš doći, što si uzeo svoju veliku moć i zakraljevao.

[18] I neznabošci se razgnjeviše, i dođe gnjev tvoj i vrijeme, da se sudi mrtvima, i da se dadne plaća slugama tvojim, prorocima i svetima i onima, koji se boje imena tvojega, malima i velikima, i da se pogube, koji kvare zemlju."

[19] I otvori se hram Božji u nebu, i vidje se kovčeg zavjeta njegova u hramu njegovu, i nastade sijevanje munja, i glasovi, i gromovi, i potres zemlje, i tuča velika.

Otkrivenje, glava 12

[1] I znak veliki pokaza se na nebu: žena, obučena u sunce, i mjesec pod nogama
njezinim, i na glavi njezinoj vijenac od dvanaest zvijezda.

[2] Bijaše trudna i vikala je od bolovala i mučila se da rodi,

[3] I pokaza se drugi zrak na nebu: i gle, veli, crven zmaj, imajući sedam glava i deset
rogova; i na glavama njegovim sedam kruna;

[4] I rep njegov odvuče trećinu zvijezda nebeskih, i baci ih na zemlju, i zmaj stajaše
pred ženom, koja je imala da rodi, da joj proždere dijete, kad rodi.

[5] I rodi muško, sina, koji će vladati svim narodima štapom gvozdenim; i dijete njezino
bi uzeto k Bogu i prijestolju njegovu.

[6] A žena uteče u pustinju, gdje je imala mjesto pripravljeno od Boga, da se ondje
hrani tisuću i dvjesta i šezdeset dana.

[7] I postade velik rat u nebu: Mihael i anđeli njegovi borili su se sa zmajem, i zmaj se
je borio, anđeli njegovi.

[8] I ne nadvladaše, i više im se ne nađe mjesta u nebu.

[9] I zbačen bi zmaj onaj veliki, stara zmija, koja se zove đavao i sotona, koji zavodi
sav svijet, zbačen bi na zemlju, i anđeli njegovi zbačeni biše s njim.

[10] I začuh glas veliki u nebu, koji je govorio: "Sad dođe spasenje i sila i kraljevstvo
Boga našega, i vlast Krista njegova, jer je zbačen tužitelj braće naše, koji ih je tužio
pred Bogom našim dan i noć.

[11] I oni ga pobijediše krvlju Janjeta i riječju svjedočanstva svojega, i ne mariše za
život svoj sve do smrti.

[12] Zato veselite se, nebesa i vi, koji stanujete u njima! Jao zemlji i moru, jer đavao
siđe k vama, imajući gnjev velik, jer zna, dan vremena malo ima."

[13] I kad vidje zmaj, da zbačen bi na zemlju, progonio je ženu, koja rodi muško.

[14] I ženi dana su dva hila orla velikoga, da leti u pustinju na svoje mjesto, gdje će se hraniti vrijeme i vremena i po vremena daleko od zmije.

[15] I ispusti zmija za ženom iz usta svojih vodu kao rijeku, da je odnese rijeka.

[16] I pomože zemlja ženi, i otvori zemlja usta svoja i proguta rijeku, koju ispusti zmaj iz usta svojih.

[17] I razgnjevi se zmaj na ženu, i otide da zametne borbu s ostalima od potomstva njezina, koji drže zapovijedi Božje i imaju svjedočanstvo Isusa Krista.

Otkrivenje, glava 13

[1] I vidjeh zvijer gdje izlazi iz mora, koja je imala deset rogova i sedam glava, i na rogovima njezinim deset kruna, a na glavama ime na psovke.

[2] I zvijer, koju vidjeh, bijaše kao leopard, i noge joj kao u medvjeda, i usta njezina kao usta lavova. I dade joj zmaj silu svoju i prijestolje svoje i vlast veliku.

[3] I vidjeh jednu od glava njezinih kao ranjenu na smrt, i njezina rana smrtonosna izliječi se. I sva se zemlja začudila pristajući uz zvijer. I pokloniše se zmaju, što je dao vlast zvijeri;

[4] I pokloniše se zvijeri govoreći: "Tko je kao zvijer, i tko se može boriti s njom?"

[5] I dana su joj usta, da govori velike riječi, i psovke, i dana joj je vlast, da čini četrdeset i dva mjeseca.

[6] I otvori usta svoja, da psuje Boga, da psuje ime njegovo, i šator njegov, i one, koji stanuju u nebu.

[7] I bilo joj je dano, da zametne rat sa svetima i da ih pobijedi; i dana joj je vlast nad svakim plemenom i Pukom i jezikom i narodom.

[8] I poklonit će joj se svi, koji stanuju na zemlji, kojima ime nije zapisano u knjizi života Janjeta, koje je žrtvovano, od postanja svijeta.

[9] Ako tko ima, uši, neka čuje!

10 Ako tko u ropstvo vodi, u ropstvo ide; ako tko mačem ubije, valja da bude mačem ubijen. Ovdje je strpljivost i vjera svetih.

11 I vidjeh drugu zvijer, gdje izlazi iz zemlje, i imala je dva roga kao u janjeta, i govorila je kao zmaj.

12 I vrši svu vlast prve zvijeri pred njim; i učini da se zemlja i koji stanuju u njoj poklone prvoj zvijeri, kojoj se izliječila rana smrtna.

13 I čini čudesa velika, da i oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima.

14 I zavodi one, koji stanuju na zemlji, znacima, koji su joj dani, da čini pred zvijeri, govoreći onima, što stanuju na zemlji, da načine sliku zvijeri, koja imade ranu od mača i ostade živa.

15 i bi joj dano, da udahne život slici zvijerinoj, da progovori slika zvijerina, i učini, da se poubijaju, koji se god ne poklone slici zvijerinoj.

16 I učini, da se svima, malim i velikim, i bogatim i siromašnim, i slobodnim i neslobodnim dadne žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovim;

17 I da nitko ne može ni kupiti ni prodati, osim tko ima žig: "ime zvijeri ili broj imena njezina.

18 Ovdje je mudrost! Tko ima um, neka izračuna broj zvijeri; jer je broj čovjeka, i broj njezin je šest stotina i šezdeset i šest.

Otkrivenje, glava 14

1 I vidjeh, i gle, Janje stajaše na gori Sionskoj i s njim sto i četrdeset i četiri tisuće, koji su imali ime njegovo i ime Oca njegova napisano na čelima svojim.

2 I začuh glas s neba kao glas voda mnogih i kao glas groma velikoga; i glas, što ga začuh, kao glas svirača, koji sviraju na citrama svojim.

3 I pjevahu kao novu pjesmu pled prijestoljem i pred četiri bića i pred starješinama; i nitko ne mogoše naučiti pjesme, osim onih sto i četrdeset i četiri tisuće, koji su otkupljeni sa zemlje.

4 Ovo su, koji se ne okaljaše sa ženama, jer su djevci (nevini). Ovi prate Janje, kamogod ono pođe. Ovi su otkupljeni od ljudi kao prvenci Bogu i Janjetu.

5 I u njihovima ustima ne nađe se laž, jer su bez mane pred prijestoljem Božjim.

6 I vidjeh drugoga anđela gdje leti posred neba, koji je imao da propovijeda vječno evanđelje onima, koji stanuju na zemlji, i svakome narodu i plemenu i jeziku i puku.

7 I govoraše velikim glasom: "Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova, i poklonite se onome, koji je stvorio nebo i zemlju, more i izvore vodene."

8 I drugi anđeo za njim ide govoreći: "Pade, pade Babilon veliki, koji je žestokim vinom bluda svojega napajao sve narode."

9 I treći anđeo za njim ide govoreći glasom velikim: "Ako se tko pokloni zvijeri i slici njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju,

10 I on će piti od vina gnjeva Božjega, koje je nepomiješano utočeno u čašu gnjeva njegova, i bit će mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetim i pred Janjetom.

11 I dim muka njihovih diže se u vijeke vjekova, i neće imati počinka dan i noć, koji se klanjaju zvijeri i slici njezinoj, i ako tko primi žig imena njezina.

12 Ovdje je strpljivost svetih, koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu.

13 I začuh glas s neba gdje mi govori: "Napiši: "Blagoslovljeni su mrtvi, koji umiru u Gospodinu! Od sada već, govori Duh, neka počinu od trudova svojih, jer ih prate djela njihova."

14 I vidjeh, i gle, oblak bijel, i na oblaku sjeđaše kao Sin čovječji, i imao je na glavi svojoj krunu zlatnu, i u ruci svojoj srp oštar.

15 I drugi anđeo izađe iz hrama vičući velikim glasom onome, što je sjedio na oblaku: "Zamahni srpom svojim i žanji, jer dođe čas, da se žanje, dozreo je plod zemlje."

16 I onaj, koji sjeđaše na oblaku, baci srp svoj na zemlju, i požeta bi zemlja.

17 I drugi anđeo izađe iz hrama, što je u nebu, i imao je i on srp oštar!

18 I drugi anđeo izađe iz žrtvenika, koji je imao vlast nad Ognjem, i povika velikim glasom onome, koji je imao srp oštar, govoreći: "Zamahni srpom svojim oštrim i beri grožđe od trsa zemlje, jer već sazreše jagode njegove."

19 I baci anđeo srp svoj oštri na zemlju, i obra trs zemlje i metnu u veliki tijesak gnjeva Božjega.

20 I zgažen je tijesak izvan grada, i izađe iz tijeska krv sve do uzda konjima, tisuću i šest stotina stadija,

Otkrivenje, glava 15

1 I vidjeh drugi znak na nebu, veliki i divni: sedam anđela, koji su imali sedam posljednjih zala, jer se u njima izvrši gnjev Božji.

2 I vidjeh kao stakleno more, pomiješano s ognjem, i one, koji pobijediše zvijer i sliku njezinu i broj imena njezina, gdje stoje na moru staklenom i imaju citare Božje.

3 I pjevaju pjesmu Mojsija, sluge Božjega, i pjesmu Janjeta, govoreći: "Velika su i divna djela tvoja, Gospodine Bože Svemoćni! Pravedni su i istiniti putovi tvoji, Kralju naroda!

4 Tko da te se ne boji, Gospodine, i ne slavi ime tvoje? Jer si ti jedini svet. Svi će narodi doći i pokloniti se pred tobom, jer se tvoji pravedni sudovi javiše."

5 I poslije ovoga vidjeh, i gle, otvori se hram šatora svjedočanstva u nebu.

6 I izađoše sedam anđela iz hrama, koji su imali sedam zala, obučeni u čisto i bijelo platno, i opasani oko prsiju pojasima zlatnim.

7 I jedno od četiri bića dade sedmorici anđela sedam čaša zlatnih napunjenih gnjeva Boga, koji živi u vijeke vjekova.

8 I napuni se hram dima od slave Božje i od sile njegove; i nitko nije mogao ući u hram, dok se ne svrši sedam zala sedmorice anđela.

Otkrivenje, glava 16

[1] I začuh glas veliki iz hrama gdje govori sedmorici anđela: "Idite i izlijte sedam časa gnjeva Božjega na zemlju!"

[2] I otide prvi i izli času svoju na zemlju; i postade zli i ljuti čir na ljudima, koji su imali žig zvijerin, i koji su se klanjali slici njezinoj.

[3] I drugi anđeo izli čašu svoju u more; i postade krv kao od mrtvaca, i svaka duša živa umrije u moru.

[4] I treći izli čašu svoju na rijeke i na izvore vodene; i postade, krv.

[5] I začuh anđela voda gdje govori: "Pravedan si Gospodine, , koji jesi, i koji bijaše, ti Sveti, što si ovako sudio!

[6] Jer proliše krv svetih i proroka; zato si im krv dao da piju; to su zaslužili."

[7] I začuh jednoga, gdje iz žrtvenika govori: "Da, Gospodine Bože Svemoćni, istiniti su i pravedni sudovi tvoji."

[8] I četvrti izli času svoju na sunce, i dano mu je, da pali ljude ognjem.

[9] I opališe se ljudi od velike žege, i psovaše ime Boga, koji ima vlast nad zlima ovima, i ne pokajaše se, da mu dadnu slavu.

[10] I peti izli času svoju na prijestolje zvijerino; i kraljevstvo njezino postade tamno, i grizli su jezike svoje od bola.

[11] I psovali su Boga nebeskoga od bolova svojih i od čirova svojih, i ne pokajaše se za djela svoja.

[12] I šesti izli čašu svoju na veliku rijeku Eufrat; i presahnu voda njezina, da se pripravi put kraljevima od istoka sunčanoga.

[13] I vidjeh iz usta zmajevih, i iz usta zvijerinih, i iz usta lažnoga proroka tri nečista duha kao žabe.

[14] To su naime duhovi đavolski, koji čine znake, i izlaze kraljevima svega svijeta, da ih skupe na boj za veliki dan Boga Svemoćnoga.

15 Evo idem kao tat: blagoslovljen je onaj, koji je budan i čuva haljine svoje, da gol ne hodi, i da ne vide sramotu njegovu!

16 I skupi ih na mjesto, koje se hebrejski zove Armagedon.

17 I sedmi izli čašu svoju u zrak; i izađe glas veliki iz hrama od prijestolja govoreći: "Svršeno je.

18 I nastadoše munje i glasovi i gromovi, i bi veliki potres zemlje, kakav nikad ne bi, otkako su ljudi na zemlji, toliki potres, tako veliki.

19 I grad veliki razdijeli se na tri dijela, i gradovi neznabožački padoše; i Babilon veliki spomenu se pred Bogom, da mu dadne čašu vi na ljutoga gnjeva svojega!

20 I svi otoci iščeznuše, i gore, se ne nađoše.

21 I tuča velika kao talenti pade s neba na ljude; i ljudi su psovali Boga zbog zla od tuče, jer je bilo izvanredno veliko.

Otkrivenje, glava 17

1 I dođe jedan od sedam anđela, koji su imali sedam čaša, i pro E govori s menom i reče: "Hodi, da ti pokažem sud bludnice velike, koja sjedi na vodama mnogim;

2 S kojom su blud provodili kraljevi zemlje, i koji stanuju na zemlji, opiše se vinom bluda njezina."

3 I odvede me u pustinju u duhu; i vidjeh ženu, gdje sjedi na zvijeri crvenoj, punu imena psovačkih, imajući sedam glava i deset rogova.

4 I žena bijaše obučena u grimiz i skerlet i nakićena zlatom i kamenjem dragim i biserom, i imala je čašu zlatnu u ruci svojoj punu gada i nečistoće bluda svojega.

5 I na čelu njezinu napisano ime: "Tajna! Babilon veliki, mati bludnicama i gadovima zemlje."

6 I vidjeh ženu pijanu od krvi svetih i od krvi svjedoka Isusovih. I začudih se čudom velikim, kad je vidjeh.

[7] I reče mi anđeo: "Što se čudiš? Ja ću ti reći tajnu žene i zvijeri, koja je nosi i ima sedam glava i deset rogova.

[8] Zvijer, koju si vidio, bijaše i nije, i izaći će iz bezdana, i otići će u propast; i divit će se, koji stanuju na zemlji, kojima nije ime napisano u knjigu života od postanja svijeta, kad vide zvijer, koja bijaše, i nije više, i opet će doći.

[9] Ovdje je um, koji ima mudrost. Sedam glava, sedam su gora, na kojima žena sjedi.

[10] I sedam je kraljeva. Pet je njih palo, jedan jest, a drugi još nije došao; i kad dođe, zamalo treba da ostane.

[11] I zvijer, koja bijaše i nije, i ona je osmi, i jest od sedmorice, i u propast ide.

[12] I deset rogova, koje si vidio, to su deset kraljeva, koji kraljevstva, još ne primiše, nego vlast kao kraljevi na jednu uru primaju sa zvijeri.

[13] Oni imaju jednu namjeru, i silu i vlast svoju daju zvijeri.

[14] Oni će ratovati s Janjetom, i Janje će ih pobijediti, jer je Gospodar nad gospodarima i Kralj nad kraljevima, i koji su s njim, jesu pozvani, izabrani i vjerni."

[15] I reče mi: "Vode, što si vi, dio, gdje sjedi bludnica, puci su i plemena i narodi i jezici.

[16] I deset rogova, što si vidio na zvijeri, ori će zamrziti na bludnicu, i učinit će je pustom i golom, i meso će njezino pojesti i spalit će je ognjem.

[17] Jer je Bog dao u srca njihova, da učine odluku njegovu, da dadnu vlast svoju zvijeri, dok se izvrše riječi Božje.

[18] I žena, koju si vidio, jest grad veliki, koji ima vlast nad kraljevima zemlje."

Otkrivenje, glava 18

[1] Iza toga vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, koji je imao vlast veliku, i zemlja se rasvijetli od slave njegove.

[2] I povika jakim glasom govoreći: "Pade, pade Babilon veliki, i postade stan đavolima, i tamnica svakome duhu nečistome, i tamnica svakoj ptici nečistoj i mrskoj;

jer žestokim vinom bludnosti svoje napoji sve narode;

3 I kraljevi zemlje s njom su bludno griješili, i trgovci zemlje obogatili su se od sile raskoši njezinih."

4 I začuh glas drugi s neba, koji je govorio: "Izađite iz nje, narode moj, da ne budete dionici grijeha njezinih, i da ne primite od zala njezinih!

5 Jer grijehi njezini dopriješe sve do neba, i Bog se opomenu nepravda njezinih.

6 Platite joj, kao što i ona plati vama, i podajte joj dvojinom onoliko po djelima njezinim; u čašu, u koju je lijevala, ulijte joj dvojinom onoliko!

7 Koliko se slavila i naslađivala, toliko joj podajte muke i tuge, jer govori u srcu svojemu: 'Sjedim kao kraljica, i nijesam udovica, i tuge neću vidjeti.'

8 Zato će u jedan dan doći zla njezina: smrt, i tuga i glad, i spalit će se ognjem, jer je jak Gospodin Bog, koji joj sudi.

9 I plakat će i tugovati za njom kraljevi zemlje, koji s njom blud provodiše i raskošno življeše, kad vide dim požara njezina;

10 Izdaleka stajat će od straha pred mukama njezinim i govorit će: "Jao, jao, grade veliki Babilone, grade jaki, jer u jedan čas dođe sud tvoj!

11 I trgovci zemlje plakat će i jadikovati za njom, što njihovih tovara nitko više ne kupuje:

12 Tovara zlata i srebra, i kamenja dragoga i bisera, i finoga lana i grimiza, i svile i skerleta, i svako Ka mirisnog drveta, i svakojakih sudova od slonove kosti, i svakojakih sudova od najdragocjenijeg drveta; i mjedi i gvožđa i mramora;

13 I cimeta i balzama, i mirisa i pomasti i tamjana, i vina i ulja, i bijela brašna i pšenice, i velike i male marve, i konja i kola, i tjelesa i duša čovječjih.

14 I sve voće, koje je željela duša tvoja, ode od tebe, i sve dragocjeno i sjajno propade ti, i više ga nećeš naći.

15 Trgovci ovih stvari, koji se obogatiše od njih, stajat će izdaleka od straha pred mukom njezinom, plačući i tugujući,

[16] I govoreći: "Jao, jao, grade veliki, obučeni u fini lan i grimiz i skerlet, i nakićeni zlatom i kamenjem dragim i biserom;

[17] Jer u jedan čas propade toliko bogatstvo. I svi kormilari, i svi koji plove prema gradu, i mornari, i kojigod rade na moru, stadoše izdaleka,

[18] I vikahu vidjevši dim požara njezina: "Tko je bio kao ovaj grad veliki?

[19] I posuše prahom glave svoje, i vikahu plačući i tugujući: "Jao, jao, grad onaj veliki, u kojemu se obogatiše svi, koji su imali lađe na moru, od bogatstva njegova, opustošen je u jedan čas!

[20] Veselite se nad njim nebo i sveti, i apostoli i proroci, jer Bog na njemu izvrši sud za vas!"

[21] I uze jedan jak anđeo kamen, koji je bio velik kao mlinski kamen, i baci ga u more govoreći: "S takvom će silom biti bačen Babilon, grad onaj veliki, i neće se više naći.

[22] I glas citraša i pjevača i svirača i trubača neće se više čuti u tebi, i nikakav umjetnik ni od koje umjetnosti neće se više naći u tebi i glas mlina neće se više čuti u tebi;

[23] I svjetlost svjetiljke neće se više svijetliti u tebi, i glas zaručnika i zaručnice neće se više biti u tebi, jer trgovci tvoji bijahu velikaši zemlje, jer tvojim čaranjem dadoše se zaluditi svi narodi.

[24] I u njemu je nađena krv proroka i svetih, i sviju, koji su pobijeni na zemlji."

Otkrivenje, glava 19

[1] Poslije ovoga začuh kao glas veliki naroda mnogoga u nebu gdje govore: "Aleluja! Spasenje i slava i sila Bogu našemu:

[2] Jer su istiniti i pravedni sudovi njegovi, što je osudio bludnicu veliku, koja pokvari zemlja bludom svojim, i osvetio krv sluga svojih od ruke njezine."

[3] I opet rekoše: "Aleluja! I dim njezin diže se u vijeke vjekova."

[4] I padoše dvadeset i četiri starješine i četiri bića, i pokloniše se Bogu, koji sjeđaše na prijestolju, i rekoše: "Amen! Aleluja!"

[5] I glas izađe od prijestolja govoreći: "Hvalite Boga našega, sve sluge njegove, i koji ga se bojite, mali i veliki!"

[6] I začuh kao glas naroda mnogoga, i kao glas voda mnogih, i kao glas gromova jakih, koji govore: "Aleluja, jer zakraljeva Gospodin Bog naš Svemoćni!

[7] Radujmo se i veselimo, i dajmo slavu njemu, jer dođe svadba Janjeta, i zaručnica se je njegova pripravila.

[8] I dade joj se, da se obuče u platno sjajno i bijelo, jer je platno pravednost svetih.

[9] I reče mi: "Napiši: Blagoslovljeni su oni, koji su pozvani na svadbenu gozbu Janjetovu!" I reče mi: "Ovo su istinite riječi Božje."

[10] I padoh pred noge njegove, da mu se poklonim, i reče mi: "Nemoj! Ja sam sluga kao i ti i braća tvoja, koja imaju svjedočanstvo Isusovo. Bogu se klanjaj!" Jer je svjedočanstvo Isusovo duh proročanstva.

[11] I vidjeh nebo otvoreno, i gle, konj bijel, i koji sjeđaše na njemu, zove se Vjerni i Istiniti, i sudi i vojuje po pravdi.

[12] A oči su mu kao plamen ognjeni, i na glavi njegovoj krune mnoge, imajući ime napisano, kojega nitko ne zna do on sam.

[13] I obučen je u haljinu umočenu u krv, i ime se njegovo zove "Riječ Božja".

[14] I vojske nebeske iđahu za njim na konjima bijelim, obučene u platno bijelo i čisto.

[15] I iz usta njegovih izlazi mač oštar, da njim pobije narode. I on će njima vladati sa žezlom gvozdenim; i on gazi tijesak žestokoga vina gnjeva Boga Svemoćnoga.

[16] I ima na haljini i na bedru svojemu ime napisano: "Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima".

[17] I vidjeh, jednoga anđela, gdje stoji na suncu; i povika glasom velikim, govoreći svima pticama, što su letjele posred neba: "Dođite, i skupite se na veliku gozbu Božju,

[18] Da jedete mesa od kraljeva, i mesa ori vojskovođa i mesa od mogućnika i mesa od konja i njihovih jahača, i mesa od sviju slobodnjaka i robova, i od malih i velikih!"

[19] I vidjeh zvijer i kraljeve zemlje i vojske njihove skupljene, da zametnu rat s onim, koji sjedi na konju, i s vojskom njegovom,

[20] I hi uhvaćena zvijer, i s njom lažni prorok, koji učini pred njom znake, kojima zavede one, koji primiše žig zvijerin, i koji se klanjaju slici njezinoj. Živi su bili bačeni oboje u jezero ognjeno, koje gori sumporom;

[21] I ostali su pobijeni mačem, koji izađe iz usta onoga, što sjedi na konju; i sve se ptice nasitiše od mesa njihova.

Otkrivenje, glava 20

[1] I vidjeh anđela gdje silazi s neba, koji je imao ključ od bezdana i lance velike u ruci svojoj.

[2] T uhvati zmaj, staru zmiju, koja je đavao i sotona, i sveza a na tisuću godina;

[3] I u bezdan baci ga, i zatvori, i zapečati nad njim, da više ne zavodi naroda, dok se ne navrši tisuća godina; i potom valja da bude odvezan na malo vremena,

[4] T vidjeh prijestolja, i sjedili su na njima, i dade im se sud; i vidjeh duše pogubljenih zbog svjedočanstva Isusova i zbog riječi Božje; i koji se ne pokloniše zvijeri ni slici njezinoj, i ne primiše žiga na čelu i na ruci svojoj; i oživješe i kraljevaše s Kristom tisuću godina.

[5] Ostali mrtvaci ne oživješe, dok se ne svrši tisuća godina. Ovo je prvo uskrsnuće,

[6] Blagoslovljen i svet, koji ima dio u prvom uskrsnuću; nad njima druga smrt nema vlasti, nego će biti svećenici Božji i Kristovi, i kraljevat će s njim tisuću godina.

[7] I kad se svrši tisuća godina, odvezat će se sotona iz tamnice svoje,

[8] I izaći će da zavodi narode na sva četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi na boj, kojih je broj kao pijesak morski.

[9] I izađoše na širinu zemlje, i opkoliše tabor svetih i grad ljubljeni. I siđe oganj s neba, i proguta ih.

[10] I đavao, koji ih je zavodio, bi bačen u jezero ognjeno i sumporno, gdje je zvijer i lažni prorok; i bit će mučeni dan i noć u vijeke vjekova.

[11] I vidjeh veliko bijelo prijestolje, i onoga, koji je sjedio na njemu, od čijega je lica pobjegla zemlja i nebo, i mjesto im se ne nađe.

[12] I vidjeh mrtvace velike i male, gdje stoje pred prijestoljem; i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i suđeni biše mrtvaci po onome, što je napisano u knjigama, po djelima njihovim.

[13] I more dade svoje mrtvace; i smrt i podzemlje dadoše svoje mrtvace; i svaki bi suđen po djelima svojim.

[14] I smrt i podzemlje bačeni biše u jezero ognjeno, Ovo je druga smrt, jezero ognjeno.

[15] I tko se ne nađe zapisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno.

Otkrivenje, glava 21

[1] I vidjeh nebo novo i zemlju novu; jer prvo nebo i prva zemlja prođoše, i mora više nema.

[2] I vidjeh grad sveti, Jerusalem novi, gdje silazi od Boga s neba, pripravljen kao zaručnica, ukrašena zaručniku svojemu.

[3] I začuh glas veliki s prijestolja gdje govori: "Evo šatora Božjega među ljudima, i stanovat će s njima, i oni će biti narod njegov, i sam Bog bit će s njima Bog njihov.

[4] I otrt će Bog svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni tuge, ni vike, ni boli neće biti više, jer prvo prođe."

[5] I reče onaj, koji je sjedio na prijestolju: "Evo sve novo činim." I reče mi: "Napiši, jer su ove riječi vjerne i istinite."

[6] I reče mi: "Svršilo se. Ja sam Alfa i Omega: "Početak i Svršetak. Ja ću žednome dati iz izvora vode života zabadava.

[7] Tko pobijedi, ovo će baštiniti, i bit ću mu Bog, i on će biti moj sin.

[8] A strašljivima, i nevjernima i nečistima, i ubojicama i bludnicima, i vračarima i idolopoklonicima i svima lašcima, njima je dio u jezeru, što gori ognjem i sumporom. To je smrt druga.

9 I dođe jedan od sedam anđela, koji su imali sedam časa punih sedam posljednjih zala, i reče mi s menom govoreći: "Dođi, pokazat ću ti zaručnicu, ženu Janjetovu."

10 I odvede me u duhu na goru veliku i visoku, i pokaza mi sveti grad Jerusalem, gdje silazi s neba od Boga,

11 U krasoti Božjoj. I svjetlost njegova bijaše kao dragi kamen, kao kamen jaspis, što sja kao kristal.

12 I imao je zid velik i visok, što je imao dvanaestora vrata; i na vratima dvanaest anđela, i imena napisana, i imena dvanaest plemena sinova Izraelovih.

13 Od istoka vrata troja, i od sjevera vrata troja, od juga vrata troja, i od zapada vrata troja.

14 I zid gradski imao je dvanaest temelja, i na njima dvanaest imena dvanaest apostola Janjetovih.

15 I onaj, koji je govorio s menom, imao je kao mjeru zlatnu trsku, da izmjeri grad i vrata njegova i zidove njegove.

16 I grad na četiri ugla stoji, i dužina je njegova, kolika i širina. I izmjeri grad trskom na dvanaest tisuća stadija. Dužina i širina i visina jednaka je.

17 I izmjeri zid njegov na sto i četrdeset i četiri lakta, po mjeri čovječjoj, koja je anđelova.

18 I bila je grada zida njegova jaspis, i grad zlato čisto kao čisto staklo.

19 Temelji zida gradskoga bili su ukrašeni svakim dragim kamenjem: prvi temelj bijaše jaspis, drugi safir, treći kalcedon, četvrti smaragd,

20 Peti sardoniks, šesti sard, sedmi krizolit, osmi beril, deveti topaz, deseti krizopras, jedanaesti hijacint, dvanaesti ametist.

21 I dvanaest vrata dvanaest bisera, svaka vrata bijahu od jednoga bisera; i ulica gradska bijaše zlato čisto, kao staklo prozirno.

22 I hrama ne vidjeh u njemu, jer je njegov hram Gospod Bog Svemoćni, i Janje.

[23] I grad ne treba sunca ni mjeseca da svijetle u njemu; jer ga je slava Božja obasjala, i svjetiljka je njegova Janje.

[24] I hodit će narodi u svijetlu njegovu, i kraljevi zemlje donijet će slavu i čast svoju u njega.

[25] I vrata njegova neće se zatvarati danju, jer ondje noći neće biti.

[26] I donijet će slavu i čast naroda u njega.

[27] I neće u njega ući ništa nečisto, i koji čini, što je gad i laž, nego samo, koji su zapisani u knjizi života Janjeta.

Otkrivenje, glava 22

[1] I Pokaza mi rijeku vode života, bistru kao kristal, koja je izlazila od prijestolja Božjega Janjetova.

[2] Nasred ulice njegove i s obje strane rijeke drvo života, koje rada dvanaest plodova, dajući svakoga mjeseca svoj plod; i lišće od drveta lijek je narodima,

[3] I više neće biti nikakva prokletstva. I prijestolje Božje i Janjetovo bit će u njemu, i sluge njegove klanjat će mu se.

[4] I gledat će lice njegovo, i ime njegovo bit će na čelima njihovim.

[5] I noći više neće biti, i neće trebati svijetla od svjetiljke, ni od svijetla sunčanoga, jer će ih obasjavati Gospod Bog, i kraljevat će u vijeke vjekova.

[6] I reče mi: "Ove su riječi vjerne i istinite. Gospod Bog proročkih duhova poslao je anđela svojega, da pokaje slugama svojim, što treba brzo da bude.

[7] I evo, dolazim brzo. Blagoslovljen je onaj, koji drži riječi proročanstva ove knjige!"

[8] I ja, Ivan, čuo sam i vidio ovo. I kad sam bio čuo i vidio, padoh pred noge anđelu, koji mi ovo pokaza, da mu se poklonim;

[9] I reče mi: "Nemoj, jer sam i ja sluga kao i ti i brada tvoja proroci i oni, koji drži riječi knjige ove. Bogu se klanjaj!"

[10] I reče mi: "Ne zapečati riječi proročanstva knjige ove, jer je vrijeme blizu.

[11] Tko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; i tko je nečist, neka se još kalja; i tko je pravedan, neka još čini pravdu; i tko je svet, neka se još posvećuje!

[12] Evo, dolazim brzo, i plaća moja s menom, da dadnem svakome po djelima njegovim.

[13] Ja sam Alfa i Omega, Prvi i Posljednji, Početak i Svršetak.

[14] Blagoslovljeni su oni, koji peru haljine svoje u krvi Janjeta, da imadnu pravo na drvo života, i da uđu na vrata u grad!

[15] Vani su psi, i vračari i bludnici, i ubojice i idolopoklonici, i svaki, koji ljubi i čini laž.

[16] Ja, Isus, poslah anđela svojega, da vam ovo posvjedoči u crkvama, Ja sam korijen i rod Davidov, sjajna zvijezda danica."

[17] I Duh i zaručnica govore: "Dođi!" I tko čuje, neka govori: "Dođi!" A tko je žedan, neka dođe; i tko hoće, neka uzme vodu života zabadava!"

[18] Svjedočim svakome, koji čuje riječi proročanstva knjige ove: Ako tko što dometne ovome, Bog će nametnuti na njega zla napisana u knjizi ovoj.

[19] I ako tko oduzme od riječi knjige proročanstva ovoga, Bog će oduzeti njegov dio od drveta života i od grada svetoga, o kojima je pisano u knjizi ovoj.

[20] Govori onaj, koji svjedoči ovo: "Da, Ja dolazim brzo." Amen. Dođi, Gospodine Isuse!

[21] Milost Gospodina Isusa Krista sa svima svetima! Amen.